

Hoàng Tuyền Dẫn Lộ Nhân Hệ Liệt

Contents

Hoàng Tuyền Dẫn Lộ Nhân Hệ Liệt	3
1. Quyển 1 - Chương 1: Lần Đầu Nhận Biết	3
2. Quyển 1 - Chương 2: Kinh Biến	7
3. Quyển 1 - Chương 3: Tình Cờ Gặp Gỡ	11
4. Quyển 1 - Chương 4: Ác Mộng	15
5. Quyển 1 - Chương 5: Nghi Ngờ	19
6. Quyển 1 - Chương 6: Hối Hận	24
7. Quyển 1 - Chương 7: Song Hiện	29
8. Quyển 1 - Chương 8: Linh Hồn	33
9. Quyển 1 - Chương 9: Hiếu Kỳ	39
10. Quyển 1 - Chương 10: Trận Thế Nghi Binh	45
11. Quyển 1 - Chương 11: Thương Nghiệp	53
12. Quyển 1 - Chương 12: Khách Mời Dự Tiệc	58
13. Quyển 1 - Chương 13: Hồn Độn	65
14. Quyển 1 - Chương 14: Vây Hãm Thú	69
15. Quyển 1 - Chương 15: Phó Thác	75
16. Quyển 1 - Chương 16: Máu Tươi	80
17. Quyển 1 - Chương 17: Tặng Che Đậy	83
18. Quyển 1 - Chương 18: Không Làm Tròn Trách Nhiệm	89
19. Quyển 1 - Chương 19: Tạc Xi	94
20. Quyển 1 - Chương 20: Ngũ Hành	99
21. Quyển 1 - Chương 21: Sơn Hải	104
22. Quyển 1 - Chương 22: Sấm Trời	109
23. Quyển 1 - Chương 23: Dụng Tâm	114
24. Quyển 1 - Chương 24: Giác Mộng	119
25. Quyển 1 - Chương 25: Bức Họa Bố Cục	125
26. Quyển 1 - Chương 26: Truyền Thuyết	130
27. Quyển 1 - Chương 27: Sự Xinh Đẹp Nguy Hiểm	136
28. Quyển 1 - Chương 28: Hợp Lực	143
29. Quyển 1 - Chương 29: Cổ Giáp	148
30. Quyển 1 - Chương 30: Cổ Nhân	153
31. Quyển 1 - Chương 31: Lịch Sử Đứt Đoạn	158
32. Quyển 1 - Chương 32: Không Thở Không Ché	164
33. Quyển 1 - Chương 33: Giải Cứu	169
34. Quyển 1 - Chương 34: Chân Tướng	174
35. Quyển 1 - Chương 35: Nghiệt Nợ	180
36. Quyển 1 - Chương 36: Thủ Phạm	184
37. Quyển 1 - Chương 37: Lam Nguyệt	191
38. Quyển 1 - Chương 38: Kích Gây	197
39. Quyển 1 - Chương 39: Thiên Biến	202
40. Quyển 1 - Chương 40: Ly Biệt	209
41. Quyển 1 - Chương 41: Đoạn Kết (1)	210

42. Quyển 1 - Chương 42: Đoạn Kết (2)	211
43. Quyển 2 - Chương 1	213
44. Quyển 2 - Chương 2	218
45. Quyển 2 - Chương 3	223
46. Quyển 2 - Chương 4	228
47. Quyển 2 - Chương 5	233
48. Quyển 2 - Chương 6	240
49. Quyển 2 - Chương 7	246
50. Quyển 2 - Chương 8	254
51. Quyển 2 - Chương 9	261
52. Quyển 2 - Chương 10	266
53. Quyển 2 - Chương 11	275
54. Quyển 2 - Chương 12	283
55. Quyển 2 - Chương 13	291
56. Quyển 2 - Chương 14	298
57. Quyển 2 - Chương 15	305
58. Quyển 2 - Chương 16	312
59. Quyển 2 - Chương 17	321
60. Quyển 2 - Chương 18	326
61. Quyển 2 - Chương 19	334
62. Quyển 2 - Chương 20	341
63. Quyển 2 - Chương 21	350
64. Quyển 2 - Chương 22	358
65. Quyển 2 - Chương 23	365
66. Quyển 2 - Chương 24	372
67. Quyển 2 - Chương 25	380
68. Quyển 2 - Chương 26	387
69. Quyển 2 - Chương 27	393
70. Quyển 2 - Chương 28	400
71. Quyển 2 - Chương 29	407
72. Quyển 2 - Chương 30	414
73. Quyển 2 - Chương 31	421
74. Quyển 2 - Chương 32	430
75. Quyển 2 - Chương 33	435
76. Quyển 2 - Chương 34	442
77. Quyển 2 - Chương 35	449
78. Quyển 2 - Chương 36	457
79. Quyển 2 - Chương 37	463
80. Quyển 2 - Chương 38	470
81. Quyển 2 - Chương 39	477
82. Quyển 2 - Chương 40	486
83. Quyển 2 - Chương 41	493
84. Quyển 2 - Chương 42: Cứu Thương	499
85. Quyển 2 - Chương 43: Tồn Hại Bất Ngờ	505
86. Quyển 2 - Chương 44: Truyền Độc	513
87. Quyển 2 - Chương 45: Tinh Lạc (sao Rơi)	520
88. Quyển 2 - Chương 46: Đầu Nguồn	526
89. Quyển 2 - Chương 47: Lật Bài	533
90. Quyển 2 - Chương 48: Hỗn Chiến	539
91. Quyển 2 - Chương 49: Sinh Tử	544
92. Quyển 2 - Chương 50: Bóng Trắng	554
93. Quyển 2 - Chương 51: Kết Thúc	561
94. Quyển 2 - Chương 52: Cầm Chú	567
95. Quyển 2 - Chương 53: Đêm Lạnh	574

Hoàng Tuyền Dẫn Lộ Nhân Hệ Liệt



Giới thiệu

Một tòa cao ốc bình thường, ban đêm lại phát sinh án mạng liên hoàn. Huyết nhục bay tứ tung, thê thảm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tuyen-dan-lo-nhan-he-liet>

1. Quyển 1 - Chương 1: Lần Đầu Nhận Biết

Quyển 1: Đoạn Long Đài

Một tòa cao ốc bình thường, ban đêm lại phát sinh án mạng liên hoàn. Huyết nhục bay tứ tung, thê thảm không sao kể xiết...

Một viên chức lười nhếch nhác của công ty, lại là người mang ngũ hành bí thuật. Thân phận quý dị, đến tột cùng là thần thánh phương nào...

Một nơi chôn dấu bí mật ngàn năm kinh thiên, mang tới ma thú, du hồn, huyết án, ác mộng, phù chú, kỳ trận. Lực lượng huyền dị tràn ngập cao ốc Đằng Long...

Do thời gian dài nhìn chăm chăm màn hình máy tính đầy chữ, đầu Cố Thanh bắt đầu có chút choáng váng, cô đứng lên đi đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa chớp ra, ánh sáng ảm áp vẫn không từ ngoài cửa sổ dũng mãnh tiến vào phòng như cô tưởng tượng, mà bị song cửa sổ bằng thủy tinh màu xanh biển đậm ngăn cách bên ngoài tòa nhà, phòng trong bị nhuộm thành một màu xanh, tản ra một cổ hàn ý. Cố Thanh nhíu mày, dùng sức đẩy nắm tay cửa sổ, lại không nhúc nhích tí nào, cô nhìn kỹ xem, phát hiện khóa nguyệt nha (Tiêu: loại khóa dành cho cửa kéo, hình nửa vầng trăng) gỉ sét trên cửa sổ đã bị khóa chặt.

Tâm tình của Cố Thanh thoáng cái trở nên kém hơn, hôm nay là ngày đầu tiên cô đến làm ở cao ốc Đằng Long, trước khi chuyển công tác sang đây, cô chỉ đối với nơi làm việc mới đưa ra một yêu cầu, đó chính là văn phòng mới nhất định phải cực kỳ đầy đủ ánh sáng, Trần quản lý chi nhánh này thành khẩn thề sẽ vì cô sắp xếp gian phòng này nghe đâu là văn phòng được sửa sang tốt nhất của tòa cao ốc, hiện tại thì hay rồi, cư nhiên ngay cửa sổ cũng mở không ra.

Lúc Cố Thanh còn đang cân nhắc xem có nên gọi điện thoại nhờ Trần quản lý giải quyết vấn đề cửa sổ hay không, thì ngoài cửa có người nhẹ nhàng huýt sáo đi lướt qua, bóng người từ trước cửa nhoáng lên, cô thậm chí còn không thấy rõ người nọ là nam hay nữ.

Một giây sau, tiếng huýt sáo ngưng lại, một anh chàng đi lùi xuất hiện ở cạnh cửa, sau khi nhìn thấy Cố Thanh, anh ta lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Này, cô là người mới tới?” Anh ta mở miệng hỏi.

Lúc này Cố Thanh mới thấy rõ diện mạo của anh ta ngoài cửa, y nhìn qua không quá ba mươi tuổi, tóc có chút hỗn độn, mặt đầy râu, lông mày đen rậm, khuôn mặt thon gầy. Mặc dù có chút lười nhếch nhác, nhưng đôi mắt kia lại rất có thần thái.

“Cô chính là thư ký mới tuyển dụng gần đây phải không? Nhóm Quản lý kinh doanh đều ở tầng 22, cô sao lại chạy đến tầng 18 này?” Trong thanh âm của anh ta có mười phần khí thế.

Cố Thanh ngẩn ra, lập tức cười lên. Văn phòng mới còn chưa treo bằng chức vụ, bản thân lại rất trẻ tuổi, phỏng chừng anh chàng lỗ mãng này sẽ không sao nghĩ ra được cô gái đứng trước mặt y chính là người lãnh đạo trực tiếp của cơ quan mình.

“Đúng vậy, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đến làm, còn chưa sao quen thuộc nơi này.” Cố Thanh cũng không vội vạch trần thân phận của mình.

“Ừm, nếu cô muốn đến nơi nào lại không biết đường, có thể hỏi tôi, tôi đối với tòa cao ốc này rất quen thuộc.”

”Anh. Chẳng lẽ là nhân viên vệ sinh của tòa nhà này? Cố Thanh đột nhiên trở nên hứng thú, muốn trêu chọc y một phen.

“Cô thấy tôi rất giống nhân viên vệ sinh sao?” Anh ta cũng không tức giận.

“Ừm. Tôi cảm thấy như vậy, không phải nói người không thể nhìn tướng mạo sao?” Cố Thanh hé miệng cười.

“Tôi ở khoa công nghệ thông tin, trông coi bảo trì mạng, bắt quá cùng nhân viên vệ sinh cũng không hơn nhiều lắm đâu. Dù sao đều là vì nhân dân phục vụ.” Anh ta mỉm cười ôn hòa.

“Phải không? Vừa vặn, phiền anh xem giúp windows của tôi, có chút trục trặc nhỏ.” Cố Thanh cũng không biết hôm nay mình bị làm sao, ở tổng bộ cô nổi danh lạnh lùng kiêu ngạo, mới lần đầu đến tòa cao ốc này đã bắt đầu trêu chọc đồng sự.

Anh chàng gãi gãi đầu, đến gần máy vi tính của Cố Thanh, bắt đầu kiểm tra. Khi Cố Thanh và anh ta song song đứng chung một chỗ, mới phát giác vóc người của anh chàng này rất cao, đại khái phải trên dưới 1m85.

Anh ta lăn qua lăn lại một hồi lâu, mê man ngẩng đầu lên nhìn cô, “Windows này không có vấn đề gì mà?”

Cố Thanh nhin không được cười lên tiếng, “Ồ, ý của tôi là mời anh giúp tôi nhìn xem cánh cửa sổ này, dường như khóa nguyệt nha đã khóa cứng. Vừa rồi nhìn anh kiểm tra máy vi tính, tôi còn tưởng rằng cửa sổ này còn dùng để kiểm soát máy vi tính nữa chứ.”

Anh ta nhìn chằm chằm Cố Thanh một hồi, mỉm cười thở dài một hơi, “Giới trẻ ngày nay thật đúng là thoải mái.” Y đi đến bên cửa sổ, nhìn chốt cửa khóa kín, lập tức từ trong túi quần lấy ra một cây tuốc nơ vít ngắn, vặn vài cái đã đem khóa nguyệt nha gỡ xuống, leng keng một tiếng ném vào thùng rác.

“Cái này xem như là làm việc thiện rồi?” Cố Thanh cười hỏi.

“Đã đạt được mục đích mở cửa sổ rồi nha.” Anh ta đem cửa sổ sột soạt một tiếng mở ra, ánh nắng màu vàng nhất thời lấp đầy gian phòng.

Cùng lúc đó, Cố Thanh đột nhiên nghe được một tiếng kêu cực kỳ nhỏ, thanh âm phi thường bé, còn có chút thê lương, nếu không phải Cố Thanh trông thấy sắc mặt anh chàng cũng đột ngột cứng lại, cô sẽ cho rằng chẳng qua là mình nghe nhầm.

Anh ta ngoảnh lại nhìn hướng cánh cửa, Cố Thanh theo tầm mắt của y nhìn lại, cạnh cửa văn phòng ngoại trừ một giá sách trống bằng gỗ hồ đào không nhiễm một hạt bụi ra, chỉ có một bức tường trắng, thật sự không tìm ra có chỗ nào khả nghi.

Anh chàng mỉm cười xoay đầu lại, nói: “Windows không có vấn đề gì nữa?”

“Haha. Đã không vấn đề gì nữa, cảm ơn anh, xin hỏi họ của anh là gì?”

“Không có chi, tôi họ Vũ Văn.”

“Thật là có họ Vũ Văn? Tôi còn tưởng chỉ có thể nhìn thấy trong tiểu thuyết.”

“Haha. Tiểu thuyết gì? <> ?”

”Không, là > ”

“Haha. Không sai, đều là đã sử thôi.” Anh chàng tuy rằng đầy mặt đều là râu ria lởm chởm, cười rộ lên lại giống như thiếu niên sáng lạn như ánh mặt trời.

“Họ kếp Vũ Văn, vậy tên là gì vậy?” Cố Thanh có chút ngạc nhiên.

Trên mặt anh ta đột nhiên lộ ra chút do dự. “Cô gọi tôi là Vũ Văn được rồi, tên dài quá khó đọc.”

“Như vậy sao được? Tôi còn dự định viết phong thư cảm ơn dán trong cao ốc cảm tạ anh hôm nay vội giúp tôi như vậy, thư phải ghi họ tên người nhận chứ?” Cố Thanh thuận miệng liền tìm một lý do thật tốt ỉnh, cũng không xem xét lý do này có hợp lý hay không.

Anh chàng nở nụ cười, lại do dự trong phút chốc, mới mở miệng nói: “Tên của tôi gọi là Thụ Học, thụ trong thụ mộc, học trong học tập.”

Không đợi anh ta nói xong, Cố Thanh đã nhin không được che miệng cười, cư nhiên lại có người tên gọi ngữ văn số học như thế, khó trách anh ta do dự như vậy.

Sắc mặt Vũ Văn Thụ Học hơi đỏ lên, nghĩ đến tên của y khiến cho người ta bật cười cũng không phải lần đầu, bất quá hôm nay trước mặt chính là một cô gái xinh đẹp, khó tránh khỏi vẫn có chút không nén được đỏ mặt.

“Haha. Vũ Văn, cảm ơn anh, tôi là Cố Thanh, chủ quản hành chính.” Cố Thanh vươn tay ra bắt tay Vũ Văn. Vũ Văn sững sốt, không nghĩ tới cô gái trẻ tuổi trước mặt này lại là chủ quản hành chính của công ty, hơi có chút xấu hổ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì mới tốt.

“Được rồi, tôi còn có rất nhiều công vụ phải hoàn thành trong hôm nay, không thể tiếp tục cùng anh nói chuyện nữa, một lát khi anh ra ngoài phiền anh đóng cửa giúp tôi nhé.” Cố Thanh nhìn đồng hồ một chút, lại khôi phục lại phong thái chủ quản hành chính lão luyện.

Vũ Văn gật đầu, xoay người đi về phía cửa. Cố Thanh chú ý đến trong nháy mắt Vũ Văn đi ra cửa, đưa tay sờ giá sách bằng gỗ hồ đào bên cạnh cửa một chút, cô cũng không lưu tâm nhiều, công tác trên tay phức tạp không thứ tự, nếu không nhanh tăng tốc độ xử lý, tối nay khó tránh khỏi phải tăng ca.

Dưới trạng thái công tác Cố Thanh vô cùng chuyên tâm, thời gian nhanh chóng trôi qua, Cố Thanh đóng mộc xong phần hồ sơ cuối cùng, mới phát giác đồng hồ treo tường đã chỉ hướng 22h30, cô không khỏi dùng sức xoa ấn huyệt thái dương. Tình trạng hiện nay của chi nhánh công ty thật sự không cho phép thả lỏng, không chỉ ở tài nguyên nhân lực và phương diện quan hệ xã hội đều có lỗ hổng lớn, sách lược kinh doanh tiêu thụ hai tháng trên cũng lệch khỏi quỹ đạo kế hoạch căn bản của tổng bộ, thật không biết mấy chi nhánh quản lý này làm trò gì, ngày mai nhất định phải tổ chức một hội nghị cấp cao, một lần nữa quy định lại phương châm hoạt động.

Tắt laptop, Cố Thanh mới phát hiện bụng mình đã đói đến mức thậm thì kêu, chỉ mong gần đây có thể có cửa hàng thức ăn nhanh kinh doanh ban đêm, nếu không cũng chỉ có thể về nhà nấu mì gói.

Cố Thanh đi đến cạnh cửa, tắt điều hòa và đèn bên trong, lấy ra chìa khóa đang chuẩn bị đóng cửa, cô thấy một vòng tròn sáng nhỏ màu lam lơ lửng giữa không trung, vị trí ước chừng ngay tại giá sách cạnh cửa. Trong lòng Cố Thanh cả kinh, vội bật đèn huỳnh quang sáng lên.

Bên trong gian phòng có ánh đèn, lỗ tròn lập tức biến mất, không thấy nữa, Cố Thanh đến gần giá sách tỉ mỉ xem xét, giá sách trống không, không có bất luận đồ vật gì, quang quyển là từ đâu đến chứ? Cố Thanh rất tin tưởng hai mắt mình, thị lực 5.5 sẽ không nhìn lầm. Lại tinh tế kiểm tra hai bên giá sách, cô phát hiện một cái gì đó kỳ quái.

Ngay tại sát một bên cánh cửa, có một thứ gì đó giống như chuỗi tràng hạt khảm trên giá sách, mỗi một hạt tròn châu đều chỉ lớn bằng một ngón út, có khoảng mười tám hạt, bên ngoài xem ra giống như gỗ mà không phải gỗ, sắt cũng không phải sắt, lóng lánh quang mang màu đen. Hồi tưởng lại, hôm nay khi Vũ Văn Thụ Học đi ra cửa thoáng sờ giá sách, đại khái là bởi vì nhìn thấy xâu chuỗi này đi. Cố Thanh lại tò mò mà nhìn một hồi, nhin không được lấy chìa khóa trong tay cạy mép hạt châu một tý, ai ngờ chuỗi tràng

hạt này nhẹ nhàng khéo léo mà bị chìa khóa cạy xuống, vô thanh vô tức rơi trên mặt đất, lưu lại giá sách bên cạnh một động hốc lộ ra gỗ màu trắng hình vòng.

Cố Thanh hoảng sợ, không nghĩ tới mình lại sơ suất làm tròng hạt rớt xuống như vậy, dường như cô trong lúc vô tình đã phá hủy giá sách. Cô nhặt tròng hạt trên mặt đất lên, cảm giác thực cứng, cũng không biết là chế tạo từ vật liệu gì, liền thuận tay đem tròng hạt bỏ vào trong túi xách của mình, lần nữa tắt đèn, đem cửa phòng khóa lại.

Hành lang tầng này đã tắt đèn, chỉ để lại đèn đêm nhỏ hai bên chân tường, ngọn đèn vàng tối liền giống như những ngọn nến. Xa xa có một hộp đèn báo cửa thoát hiểm màu xanh biếc, bởi vì dây điện mắc không tốt, lúc sáng lúc tắt lập lòe. Trên hành lang Cố Thanh bước từng bước dài đi về phía trước, cảm giác mình không giống như đang đi trong cao ốc, mà giống như đi trong một tế đàn tà ác nào đó, cô bắt giác nắm chặt hai tay, trong lòng có chút hồi hận đã tăng ca đến bây giờ, tòa nhà này bản thân không có chút quen thuộc, nếu gặp phải tình huống nào, làm sao chạy trốn cũng không biết.

Nơm nớp lo sợ Cố Thanh cuối cùng đi vào trong thang máy, cảnh tượng trước mặt lại làm cho lòng cô càng căng thẳng, hai thang máy một trái một phải cứ nhiên đồng thời mở cửa, hơn nữa còn liên tục mở ra như vậy, bình thường thang máy không phải đều tự động đóng cửa sao? Chẳng lẽ hai thang máy này đều đã bị hư? Trong lòng Cố Thanh nẩy lên, lùi một bước lớn, xoay người đi đến cửa thoát hiểm.

Lối thoát hiểm bên này không có cảnh tượng gì kỳ quái, Cố Thanh nhẹ thở ra một hơi, từ hàng rào bảo vệ thò đầu nhìn xuống dưới, muốn biết các tầng khác có mở đèn hay không.

Quả thật, toàn bộ tầng khác đều sáng đèn, nhưng bởi vì thế, Cố Thanh lại nhìn thấy một thứ gì đó.

Ước chừng ở tầng 7 hoặc tầng 8, có một bóng đen đang nhanh chóng lượn vòng lên, mới hai ba giây, nó đã chạy tới tầng 12 rồi. Tốc độ nhanh như vậy, tuyệt đối không thể là một người thường có thể lên lầu!

Cố Thanh sợ hãi, lại lần nữa chạy về thang máy. Hai cánh cửa thang máy vẫn cứ mở ra, cố không nghĩ nhiều, trong miệng cô nhắc đi nhắc lại “Nam tử nữ hữu”, đi vào thang máy bên phải. Vừa đi vào thang máy, cánh cửa liền vô thanh vô tức đóng lại, Cố Thanh ấn nút tầng 1, rất kỳ quái, một chút phản ứng cũng không có! Trái lại là nút tầng 12, tựa hồ từ lúc nào tiến vào, vẫn luôn phát sáng.

Thang máy đã khởi động, hạ xuống với tốc độ dị thường thông thả, trong não Cố Thanh trống rỗng, chỉ có thể ngơ ngác mà nhìn đèn các tầng chậm rãi nhảy lên.

Tầng 12, cửa thang máy chậm rãi mở ra, ngoài cửa là một mảnh tối đen.

Trong giây lát Cố Thanh nhớ tới, sáng hôm nay Trần quản lý chi nhánh dọc theo đường đi mang cô đến làm ở văn phòng, đại khái có nói qua một chút tình hình phân bố các tầng ở tòa cao ốc này. Tòa cao ốc này nằm ở thành phố C khu vực thương mại hoàng kim, cho nên từ tầng 1 đến tầng 5 cho thuê một trung tâm bách hóa với giá cao, từ lầu 6 đến lầu 10, là chi nhánh của công ty thành phố các cấp ngành, từ tầng 17 đến tầng 26, chính là nơi làm việc của các ngành cấp tỉnh, giữa cao ốc từ tầng 11 đến tầng 16 vẫn đang trong quá trình quảng cáo cho thuê, bởi vì báo giá khá cao, tạm thời chưa có người đến hỏi han.

Tầng 12 không người, thang máy tại sao có thể ngừng ở đây chứ? Trán Cố Thanh bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Cô liều mạng nhấn nút đóng cửa và nút tầng 1, song thang máy liền giống như bị kẹt ở gì đó, không chút nhúc nhích.

Cố Thanh vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra muốn gọi cho bảo vệ trực ban, lại phát giác trong di động của mình chỉ có số của cao ốc làm việc lúc đầu, mọi thứ liên quan đến cao ốc mới này, cô hoàn toàn không biết gì cả. Hơn nữa, tín hiệu di động thế nhưng cũng giống hộp đèn lối thoát hiểm lầu 18, hoàn toàn không có, lại lúc có lúc không, càng không ngừng lên xuống. Cô thử bấm gọi 110, đường dây vừa được kết nối liền bị cắt đứt. Thời điểm Cố Thanh ở trong thang máy gây sức ép với di động, không chú ý đôi mắt của mình đã chậm rãi thích ứng với bóng tối bên ngoài thang máy. Đợi cô trong lúc vô ý ngẩng đầu liếc mắt nhìn ngoài cửa, lập tức kinh sợ hét âm lên!

Trong bóng tối vô tận ngoài cửa, lại loáng thoáng có một người đứng, hơn nữa từ trên dáng người mơ hồ có thể đoán được đó là một nữ nhân cao không kém Cố Thanh bao nhiêu!

Cố Thanh thét chói tai lùi lại hai bước, bóng người kia cũng nhanh chóng lui về trong bóng tối. Kinh hồn chưa kịp bình tĩnh Cố Thanh cắn răng một cái, quyết định hướng ra ngoài phóng đi, nếu có thể chạy đến cửa thoát hiểm, nói không chừng có thể tránh được hết thảm kịch này. Ai ngờ cô vừa vọt tới cửa thang máy, bóng đen kia cũng đồng thời vài bước phóng tới trước mặt Cố Thanh, ngăn chặn đường đi của cô! Hai người trong lúc đó khoảng cách tiếp cận gần kề, cho nên chớp mũi của Cố Thanh cơ hồ muốn đụng vào đối phương, Cố Thanh chỉ vừa nhìn thấy một đôi mắt màu xanh liền nhanh như chớp như bị quật một cái, liền vô lực thét chói tai, yếu ớt ngã xuống đất ngất đi.

(*) khóa nguyệt nha:

[t1.gstatic /images?q=tbn:A...eCYA9NevNO1Pw] [t1.gstatic /images?q=tbn:A...eCYA9NevNO1Pw]

Phần sau thật sợ hãi T____T làm ta nhớ tới đoạn văn “Thang máy” mà trước đây từng đọc, huhu may là ta không làm lúc đêm khuya T^T

2. Quyển 1 - Chương 2: Kinh Biến

Lúc Cố Thanh lần nữa mở to mắt, một khuôn mặt đàn ông xa lạ xuất hiện trước mắt cô, cô kêu lên một tiếng sợ hãi, lập tức nhớ tới chủ nhân của khuôn mặt này chính là Vũ Văn Thụ Học lúc sáng vừa quen biết, nghĩ đến đây, Cố Thanh thoáng khần trương cúi đầu xem xét quần áo trên người mình, sau khi xác nhận bộ đồ màu trắng trên người mình vẫn chưa có tổn hại gì, Cố Thanh mới thật lớn thở dài nhẹ nhõm.

Diện mạo của bản thân lại giống người xấu vậy sao? Vũ Văn cười khổ gãi gãi đầu. Sau khi Cố Thanh đọc được biểu tình bối rối của Vũ Văn, thoáng ngượng ngùng nở nụ cười.

“Tôi vừa rồi làm sao vậy? Nơi này là tầng mấy?” Cố Thanh lúc này mới hồi tưởng lại chuyện tình trước khi té xỉu, sắc mặt lại xoát một cái trở nên tái nhợt.

Vũ Văn nhìn chằm chằm vào mắt Cố Thanh hồi lâu, nhìn đến cả người Cố Thanh đều không được tự nhiên, y mới chậm rãi nói ra: “Nơi này là tầng 1, tôi cũng không biết cô làm sao lại té xỉu trong thang máy, có phải cô tăng ca chưa ăn cơm tối, nên bị tụt huyết áp không?”

Cố Thanh thoáng nhìn xung quanh, mình quả thật đang nằm trên ghế salon phòng khách ở đại sảnh tầng 1, cửa phòng khách còn có hai người bảo vệ đang nhìn về hướng bên này. Cô hơi an lòng một tý, gắng sức ngồi dậy.

Vũ Văn bưng cho cô một ly nước ấm, Cố Thanh cảm kích cười với y.

“Đã trễ thế này, sao anh vẫn chưa về nhà?” Cố Thanh hỏi.

“Tôi? Tôi ngụ tại trong tòa nhà này.” Vũ Văn mỉm cười, “Tôi vẫn ở tại phòng máy tầng 25, vừa rồi chơi trực tuyến Counter Strike một hồi, muốn xuống lầu tìm chút gì để ăn, kết quả cửa thang máy mở ra, tôi bị vấp phải cô, haha.”

Cố Thanh đang muốn mở miệng, lại nhìn lướt qua bả vai Vũ Văn trông thấy hai bảo an phía xa kia đang đối diện hai người bọn họ chỉ trỏ nói gì đó, cô không muốn bản thân vừa mới đến đơn vị công tác đã bị người tung tin đồn nhảm chuyện xấu gì, liền đổi giọng nhờ Vũ Văn đưa cô ra ngoài.

Vũ Văn giúp Cố Thanh ra đến trước cửa cao ốc, vẫy một chiếc taxi cho cô. Cố Thanh đang muốn tiến vào trong xe, bao tử cũng không chịu thua kém mà thậm chí kêu lên. Cố Thanh có chút xấu hổ, Vũ Văn ha hả cười rộ lên, “Tôi biết gần đây có một quán ăn kinh doanh suốt đêm, đi không?” Cố Thanh quả thật cũng đói bụng, liền gật đầu.

Xe taxi chở hai người, theo sự chỉ dẫn của Vũ Văn, họ chạy đến trước một hẻm nhỏ. Bên trong ngõ hẻm là một tiểu quán hắt ra ngọn đèn ấm áp, nổi lên đặt sát tường đang dâng lên từng đợt nhiệt khí.

Mặt tiền quán này là cửa nhà lão Mã tay nghề quả thật không tồi, Cổ Thanh cứ thế một đĩa dưa chua, một chén lớn đậu hủ gà xé ăn sạch trơn. Vũ Văn ăn được rất ít, chỉ cần một phần đậu hủ, thời gian còn lại đều nhìn Cổ Thanh lang thôn hổ yết (ăn như hổ đói)

Cổ Thanh dùng mỹ thực tự trấn an mình vừa bị kinh hách quá độ, cuối cùng sau khi đã bình tĩnh lại, mới chậm rãi đem chuyện mình vừa gặp phải nói cho Vũ Văn nghe. Vũ Văn rất nghiêm túc lắng nghe những việc đáng sợ mà Cổ Thanh đã trải qua, trong lúc đó cũng không đưa ra bất luận nghi hoặc nào, dường như y hoàn toàn có thể tiếp thu câu chuyện hoang đường của Cổ Thanh.

Chờ Cổ Thanh nói xong, Vũ Văn cau mày suy nghĩ một chút, mới mở miệng phát biểu ý kiến.

“Tòa nhà này chính thức đi vào hoạt động bất quá chỉ mới hơn một năm, không có nhân khí, ban đêm tám tối khó tránh khỏi có chút âm khí dồi dào, thang máy ngẫu nhiên xuất hiện trục trặc cũng rất bình thường, cô chưa quen thuộc với môi trường xung quanh, ban đêm khẳng định sẽ có chút sợ hãi, hơn nữa con gái đều có óc tưởng tượng phong phú, tự nhiên liền.”

Cổ Thanh vừa định phân bua, nhưng cũng cảm thấy chuyện của bản thân có chút khó bề tưởng tượng, kẻ khác không tin cũng là chuyện đương nhiên, trong lúc nhất thời, hai người ngồi đối diện trầm mặc không nói.

“Đêm đã khuya, cần tôi tiễn cô về nhà không?” Vũ Văn nhìn đồng hồ.

Cổ Thanh ngẫm lại, vẫn nên từ chối, “Cám ơn anh, không làm phiền anh nữa, tôi bắt taxi là được rồi.”

Vũ Văn vẫy một chiếc taxi, còn thuận tiện ghi lại biển số xe và số hiệu bằng lái của tài xế. Thành phố này taxi đen (ý nói các xe taxi hành hung khách) không ít, Vũ Văn sợ Cổ Thanh chịu ức hiếp, mới làm vậy. Cổ Thanh thấy y cẩn thận như thế, trong lòng cũng có chút cảm động, tuy rằng hai người chỉ mới nhận thức được một ngày, Vũ Văn ở trong lòng Cổ Thanh đã lưu lại ấn tượng tương đối đáng tin cậy, lại nhảy xuống xe, từ trong túi xách của mình lấy ra chuỗi tràng hạt ở trong văn phòng kia, đưa cho Vũ Văn.

“Chuỗi hạt này rất kỳ quái, cư nhiên lại khảm trên giá sách của tôi, anh có biết đây là gì không?”

Vũ Văn nhận chuỗi hạt trong tay, nhất thời sắc mặt đại biến, chẳng qua đèn đường hôn ám, Cổ Thanh vẫn chưa phát hiện ra biến hóa trên khuôn mặt Vũ Văn.

“Thứ này trước hết để ở chỗ anh đi, nói không chừng vị đồng sự nào đó trong tòa nhà đang đi xung quanh tìm nó đấy, anh giúp tôi chuyển cho người ta nhé. Tôi đi trước, bye bye.” Cổ Thanh tiến vào trong xe, chiếc taxi nhẹ nhàng khởi động, nhanh chóng chạy trên đường chính.

Vũ Văn nắm chuỗi hạt trong tay, như có điều suy nghĩ mà nhìn theo Cổ Thanh đã đi xa. Đột nhiên, y xoay người chạy vội về hướng cao ốc công ty.

Sáng hôm sau, Cổ Thanh hoàn toàn không ngờ rằng, chính mình lại bị cảnh sát chặn lại ngoài cửa cao ốc.

Cổng chính của cao ốc Đăng Long bị giăng đầy dải ngăn cách cảnh giới màu vàng, hai người cảnh sát vác súng trên vai đều mang theo bộ mặt không chút biểu cảm đứng canh gác trước cửa. Tiếng người ồn ào trước cửa cao ốc, các đồng nghiệp của Cổ Thanh không người nào có thể đi vào cao ốc, Cổ Thanh đang có chút mặc danh kỳ diệu, chợt ngay bên ngoài đám người nhìn thấy quản lý Trần người đã sắp xếp văn phòng ỉn — Trần Từ. Trần Từ đang được hai cảnh sát mặc thường phục đeo thẻ công tác trước ngực hỏi vài vấn đề, gã vừa nói chuyện, vừa không ngừng dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán. Cổ Thanh cố chen đi qua các đồng sự, muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nhưng không đợi cô chen đến bên cạnh Trần Từ, hai cảnh sát mặc thường phục cũng đã ly khai, Cổ Thanh chỉ kịp chặn lại Trần Từ đang định bỏ đi. Cô đem người quản lý chi nhánh có chút mập mạp này kéo tới lối ra vào bãi đỗ xe ngầm vắng người, bắt đầu gặng hỏi.

Trần Từ lắp bắp mà nói là có người báo cảnh sát bên trong cao ốc có bom, cảnh sát đang phong tỏa hiện trường để tìm kiếm quả bom. Cổ Thanh dùng ánh mắt không tin nhiệm nhìn chằm chằm đôi mắt nhỏ của Trần Từ, Trần Từ liền có chút hoảng thần.

“Hảo cho anh một cái Trần Từ, anh cũng là từ tổng bộ điều đến đây, cũng không phải người chưa từng trải, còn chưa biết sự lợi hại của tôi sao? Đừng gạt tôi, trước mặt chủ quản hành chính anh cũng dám mở miệng

nói cần, nếu thật có bom, cảnh sát thế nào lại không đem những đồng sự đứng dưới lầu sơ tán, chỉ phong tỏa lối vào cao ốc, không sợ bom nổ mạnh thì mảnh nhỏ từ trên lầu rơi xuống đã thương người sao?” Cổ Thanh trừng mắt nhìn Trần Từ, nâng cao giọng.

Trần Từ bị Cổ Thanh lớn tiếng làm cho hoảng sợ, vừa định giơ tay ngăn lại miệng Cổ Thanh, lại đột nhiên kịp phản ứng trước mặt mình chính là cô thượng cấp xinh đẹp, lập tức thu tay béo trở về. “Bà cô của tôi ơi, cô nhỏ giọng chút không được sao?” Khuôn mặt béo của Trần Từ đáng thương vụn vụn.

Cổ Thanh ngậm miệng, chỉ dùng ánh mắt hung tợn nhìn Trần Từ, Trần Từ run rẩy, nhìn bốn phía xác thực không có ai, mới nhỏ giọng nói với Cổ Thanh: “Đêm qua, trong cao ốc có hai bảo vệ một chết một phát điên, thế nhưng không ai biết trong tòa nhà đã phát sinh chuyện gì.”

Cổ Thanh chấn động, cô nhớ tới đêm qua ở tầng một trông thấy hai người bảo vệ kia, gặp phải tai họa này chính là bọn họ sao?

Trần Từ vất vả nuốt nước bọt, lại nói tiếp: “Rạng sáng hôm nay nhân viên vệ sinh sau khi phát hiện sự cố xảy ra trước thông báo cho tôi, sau đó mới báo án, cho nên tôi chạy đến hiện trường trước tiên.”

Nói đến đây, Trần Từ ngẩng đầu nhìn Cổ Thanh, bắt đầu do dự. Cổ Thanh xụ mặt, dùng ánh mắt tỏ ý Trần Từ tiếp tục nói cho xong.

Trần Từ tựa hồ hồi tưởng lại nơi đã chứng kiến tình cảnh lúc đó, trong mắt hiện lên hoảng sợ không che giấu. “Nhà của tôi ngay gần đây, nhận được thông báo của nhân viên vệ sinh, liền lập tức chạy tới, tôi trực tiếp đi thang máy đến tầng 18, cửa thang máy vừa mở ra, tôi đã bắt đầu nôn mửa, thiếu chút nữa ngay cả nước mật cũng muốn nôn ra hết. Toàn bộ hành lang tầng 18, khắp nơi đều đầy máu tươi và mảnh thịt nhỏ văng tung tóe, duy nhất còn hoàn chỉnh chỉ có đầu của người bảo vệ, khối đầu người kia bị khảm trên trần giữa hành lang, mặt hướng xuống đất.” Nhắc tới tình cảnh huyết tinh quỷ dị kia, Trần Từ đánh một cái rùng mình, “Người bảo vệ còn lại toàn thân đều là máu, cuộn tròn trong góc hành lang, hỏi hấn cái gì cũng không trả lời, trong miệng chỉ không ngừng nhắc tới hai chữ, nghe hình như là cái gì ‘Lam Nguyệt’. Mới đầu tôi còn tưởng là người bảo vệ toàn thân nhiễm huyết kia phát điên, vẫn cẩn thận giữ khoảng cách với hấn, nhưng tôi chợt phát hiện hai tay của hấn bị người chém đứt, mới biết rằng nhất định có một tên cuồng sát khác.”

Tầng 18 không phải là tầng nơi đặt phòng làm việc của mình sao? Cổ Thanh nhớ lại lời Trần Từ nói, toàn thân đều nổi da gà. Nếu như thời gian mình đêm qua rời khỏi cao ốc chậm một chút, có thể gặp tên sát nhân cuồng hung tàn khốc bố kia không? Có lẽ, tên cuồng sát kia đã luôn ẩn nấp ở tầng 18? Lại lần nữa liên tưởng đến bản thân hôm qua ở cửa thoát hiểm nhìn thấy bóng đen kia, sắc mặt Cổ Thanh càng ngày càng tái nhợt.

Trần Từ không chú ý đến sắc mặt biến hóa của Cổ Thanh, vẫn cứ tự nói một mình, “Sau khi cảnh sát đến đây, đem nhân viên vệ sinh và người bảo vệ bị đứt tay kia mang đi, sau đó bảo tôi phối hợp với bọn họ, không nên đem tình tiết vụ án truyền ra ngoài, kỳ thật bọn họ không nói, tôi cũng không dám nhiều chuyện a, phát sinh chuyện khủng bố như vậy, bị bên ngoài biết được, tòa nhà này của chúng ta dù còn dư ra phòng làm việc cũng đừng nghĩ đến việc sẽ có ai mua. Nếu thật không thể cho thuê, tổng bộ khẳng định đem tôi ra khai đao.”

Một xe cảnh sát từ bãi đỗ xe chạy ra, bị Cổ Thanh, Trần Từ cản lối đi, nó đợi trong chốc lát, nhìn hai người này không có ý định tránh đường, bắt đầu dừng, người trong xe phải bấm kèn.

Cổ Thanh bị tiếng kèn chói tai làm cho hoảng sợ, sau khi nhận ra có xe phía sau, đem Trần Từ còn đang lải nhải đẩy sang một bên. Xe cảnh sát chậm rãi chạy đến bên cạnh hai người, ngừng lại. Cổ Thanh qua cửa kính xe nhìn vào bên trong, chỗ người lái ngồi là một bộ mặt khỏe mạnh đường nét, làn da hơi đen, rất có anh khí của đàn ông. Anh ta tuy rằng thân mặc cảnh phục, nhưng không cài móc, cravat màu đen cũng hơi lỏng, còn thấp thoáng cái gì đó bóng loáng, trông như một miếng tảo biển nấu nhừ.

“Lưu đội trưởng, có gì tiến triển chưa?” Trần Từ hướng anh chàng kia bắt chuyện, xem ra hai người trước kia đã gặp mặt.

“Trước mắt còn chưa đáng nói.” Lưu đội trưởng nhìn nhìn Cổ Thanh.

“À, đây là chủ quản hành chính của mới tới chi nhánh công ty của tôi, là cấp trên của tôi, tôi đã nói qua cho cô tình huống cụ thể, không cần cố kỵ gì đâu.” Trần Từ nói.

“Chủ quản hành chính? Còn trẻ như vậy? Còn là một cô gái?” Lưu đội trưởng có chút không tin tưởng lắm.

Cố Thanh thấy anh mặc đồng phục cà lơ phất phơ, một chút cũng không để ý đến hình tượng cảnh sát nhân dân, không khỏi hơi khinh thường, nhưng vẫn thoải mái hào phóng vươn tay về phía anh chàng trong xe. “Chào anh, tôi là Cố Thanh.”

Lưu đội trưởng xoa xoa tay lên trên quần, mới thoảng bắt tay Cố Thanh. “Tôi là Lưu Thiên Minh, là đội trưởng đội điều tra hình sự của thành phố C, phụ trách điều tra phá án vụ giết người phát sinh trong công ty các bạn. Hy vọng với tư cách lãnh đạo công ty này cô có thể trợ giúp cho chúng tôi.

Cố Thanh bày ra nụ cười chuyên nghiệp, “Có yêu cầu gì chúng tôi nhất định sẽ làm hết sức.”

Lưu Thiên Minh trong lúc vô tình trông thấy xa xa đám người vây quanh cửa cao ốc, lập tức nhấn lại hai hàng mày kiếm, anh liền cầm lấy một máy bộ đàm ở chỗ phó lái, vừa kết nối liền lạc liền rống giận: “Tiểu Trương, người làm cái quỷ gì, nếu tạm thời tuyên bố với bên ngoài là có bom, vì sao chưa đem đám người dưới lầu sơ tán?”

Cố Thanh lén ngoảnh lại nói với Trần Từ: “Tôi còn tưởng rằng cảnh sát đều ngu ngốc giống anh.” Trần Từ xấu hổ cười cười.

Sau khi xe của Lưu Thiên Minh ra khỏi bãi đỗ xe của cao ốc Đăng Long, Cố Thanh chợt nhớ tới tới hôm qua tạm biệt Vũ Văn Thụ Học, vội vã hướng Trần Từ hỏi dò.

“Cái tên kia a? Hừ. Đem qua nháo ra chuyện lớn như vậy, cậu ta cứ nhiên ở trong phòng máy ngủ ngon lành, cái gì cũng không biết, tôi mang cảnh sát đi chụp cánh cửa của phòng máy, người này còn chê chúng tôi quấy rầy mộng đẹp của cậu ta, thật nên đem cậu ta đẩy lên tầng 18 cảm thụ cảm thụ!” Trần Từ tức giận bất bình nói.

Xác nhận Vũ Văn không có việc gì, Cố Thanh thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô lại hỏi: “Vậy anh ta hiện tại đang ở đâu? Còn đang ngủ trong phòng máy?”

“Kia làm gì có chuyện tốt như vậy chờ cậu ta, mọi người ở bên trong cao ốc tối qua đều bị tình nghi, cậu hiển nhiên cũng bị cảnh sát mang đi rồi, hừ hừ. Bình thường cà lơ phất phơ, đi vào có cậu ta chịu.” Cũng không biết Vũ Văn làm sao đắc tội với Trần Từ, Trần Từ nhắc tới y đều là giọng điệu không tốt.

“Cố chủ quản, hiện tại công ty nháo ra chuyện như vậy, cô nên về nhà nghỉ ngơi trước một tý đi, chờ chúng tôi đem sự tình xử lý sạch gọn, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

“Haha. Trần quản lý, tôi vừa tới liền muốn cho tôi đi tàu bay giấy hả? Không phải là không vào văn phòng được thôi sao, anh lập tức gọi điện thuê phòng hội nghị của khách sạn Ngọc Tuyền đối diện, thuận tiện triệu tập toàn bộ viên chức cấp bậc lãnh đạo trở lên, hôm nay phải mở ra hội nghị rất trọng yếu.” Cố Thanh vừa về với phương diện công tác này, lập tức liền trở nên quyết đoán già dặn kinh nghiệm.

Hội nghị tạm thời tổ chức ở khách sạn Ngọc Tuyền, Trần Từ nhiệt tình giới thiệu Cố Thanh với tập thể cấp dưới tổ lãnh đạo của Công ty Trách nhiệm Hữu hạn Tư vấn Đăng Long Audio, mấy quản lý trẻ tuổi chưa từng làm Cố Thanh đặc biệt chú ý, chỉ có Đỗ Thính Đào quản lý bộ phận thị trường để lại cho Cố Thanh ấn tượng tương đối sâu sắc.

Đỗ Thính Đào niên kỷ ở giữa đám quản lý này rõ ràng chênh lệch rất lớn, ước chừng khoảng 45 tuổi, vóc người bậc trung, hai bên tóc mai đã có chút hoa râm, thần tình lãnh ngạo, nhân thân dị thường lợi hại, trong khi mấy quản lý khác ra sức bắt tay Cố Thanh vuốt mông ngựa (nịnh nọt) , Cố Thanh từ trong mắt Đỗ Thính Đào thấy rõ ràng sự khinh thường. Cố Thanh ở trong tổng bộ tập đoàn có nghe nói qua chuyện của Đỗ Thính Đào, tục truyền, hẳn là một trong những nguyên lão dựng nên công ty, đối với kinh doanh tiêu thụ và kế hoạch quảng cáo rất có sở trường, chỉ vì công cao chấn chúa (ý nói tài năng danh tiếng qua mặt cả sếp lớn) , mới bị chuyển đến thành thị tương đối xa xôi này, làm một chức quản lý thị trường không lớn không nhỏ. Cố Thanh mặc dù là khâm sai đại thần tổng bộ cử đến, dù sao tuổi vẫn còn trẻ, lại là một cô gái, không như hẳn mong đợi, cũng coi như bình thường. Thời điểm Cố Thanh ở tổng bộ đã lĩnh giáo qua tính tình của nhóm nguyên lão này, cũng không có gì kỳ quái.

Hội nghị bắt đầu không lâu sau, Cố Thanh đã đem đề tài nhắm thẳng hướng vào mấy công ty chi nhánh uy hiếp, nhưng cô trăm triệu lần không thể ngờ, mấy quản lý mới vừa rồi còn vẻ mặt tươi cười, a dua nịnh hót lại cấu kết, đối với mình mạnh mẽ đưa ra kiến nghị rõ ràng có lợi để phát triển công ty chống lại. Mà Đỗ Thính Đào kia, hiển nhiên là đầu sỏ của đoàn thể quản lý nhỏ này, căn bản không đem Cố Thanh để vào mắt, lãnh ngạnh (lạnh lùng nhưng cứng rắn) mà giải đáp vấn đề của Cố Thanh, thái độ hờ hững, Cố Thanh xuất ra rõ ràng ba phần vấn đề hạng mục ký hợp đồng đầu tư chất vấn hấn, Đỗ Thính Đào vài chiêu đẩy tay Thái Cực liền đem trách nhiệm trên người đẩy đến mấy người nghe đầu đã từ chức rồi. Nhìn mấy quản lý khác đối với Đỗ Thính Đào luôn miệng phụ họa, sắc mặt Cố Thanh trở nên cực kỳ khó coi, trong vài quản lý ở đây chỉ có một mình Trần Từ coi như là đứng bên phía cô, nhưng chức vụ công ty tài vụ không liên quan nên lời nói Trần Từ không có phân lượng gì, cũng chẳng giúp gì được cô. Cố Thanh minh bạch, nhóm quản lý chi nhánh trước khi đến gặp cô đã sớm có chuẩn bị, lần này thật sự bị cho đi tàu bay giấy rồi.

Sau khi hội nghị chấm dứt, Cố Thanh nổi giận đùng đùng rời khỏi khách sạn Ngọc Tuyền, ngay cả khi Trần Từ ở xa xa gọi cô cũng không nghe thấy. Cô muốn lập tức gọi điện thoại báo cáo cho chủ tịch Bò Viên của tổng bộ tình huống hội nghị gặp phải hôm nay, sau khi điện thoại được nối lại chỉ nhận được hồi âm của cô thư ký ôn nhu nói: “Giám đốc Bò nhận lời mời của một tập đoàn nước ngoài, đã xuất ngoại khảo sát ba ngày rồi.” Cố Thanh không có điện thoại di động của Bò Viên, đành phải từ bỏ.

Đỗ Thính Đào chẳng qua là một quản lý cấp cao của chi nhánh, tuy rằng thành phố C không phải nghiệp vụ trọng điểm của tổng bộ, núi cao hoàng đế xa nên quản lý cũng có chút lơ là, nhưng lần này Bò Viên đích thân bổ nhiệm Cố Thanh đến thành phố C đảm đương chủ quản hành chính, đã nói rõ tổng bộ cố tình thực hiện chỉnh đốn ở đây, Đỗ Thính Đào hẳn cũng không phải đồ ngốc, thế nào cũng không nên giống hôm nay trên hội nghị kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ hẳn còn có người đứng sau còn cường ngạnh hơn Cố Thanh? Cố Thanh tâm sự nặng nề sau khi suýt nữa tông phải một vị lão nhân đi đường, mới đem suy nghĩ lo lắng nén xuống. Cô dừng cước bộ, nhìn quanh bốn phía, phát giác bản thân đang đứng dưới chân cao ốc Đằng Long.

Cố Thanh chợt nhớ tới laptop của mình vẫn còn đặt trong phòng làm việc, trong ổ cứng còn chứa rất nhiều tư liệu hôm qua thu thập còn chưa phân tích, nếu Đỗ Thính Đào thật có thể ở chỗ này một tay che trời, chỉ sợ cũng không thiếu hạng mục đầu tư có vấn đề được ghi chép lại, trước khi chưa liên lạc với giám đốc Bò, điều mình còn có thể làm, chính là tiếp tục thu gom những tư liệu có vấn đề. Nhưng cao ốc vẫn bị cảnh sát phong tỏa, làm sao đem laptop lấy ra đây? Cô ngẩng đầu nhìn lại, trên bầu trời âm u mây đen cuộn cuộn, chim chóc sợ hãi bay tán loạn, lát nữa chắc hẳn sẽ có mưa to. Cao ốc Đằng Long do bị đóng cửa khóa kín cổng vào, cả tòa nhà cơ bản không sáng đèn, trong không khí u ám càng có vẻ thanh lãnh âm trầm. Tầm mắt Cố Thanh chậm rãi chuyển qua tầng 18, trong giây lát, cô hoảng sợ mà lấy tay che miệng mình, khẽ phát ra một tiếng thét. Ánh mắt của cô tập trung lại một chỗ, chính là cửa sổ phòng làm việc của Cố Thanh.

Thân ảnh một phụ nữ tóc dài đang đứng trước cửa sổ không hề nhúc nhích! Cố Thanh không thể thấy rõ diện mạo của người phụ nữ, chỉ nhìn thấy quần áo trên người, bóng dáng người mặc váy đầm hiển nhiên không có khả năng là cảnh sát đang điều tra hiện trường! Hơn nữa, ở hiện trường đêm qua từng phát sinh ra vụ án kinh khủng như thế, còn có người phụ nữ nào không liên quan đến chuyện này dám lên đó chứ?

Cố Thanh sợ mình nhìn lầm rồi, cố sức nhu nhu đôi mắt, lại ngẩng đầu lên, thân ảnh màu đen vốn không chút nhúc nhích kia, đột nhiên thoáng vụn vẹo đầu, khuôn mặt bóng chốc đối diện với Cố Thanh ở dưới lầu. Cố Thanh rốt cuộc không thể chống cự sự khủng hoảng mãnh liệt cuộn trào trong nội tâm, kinh hoàng mà xoay người chạy vào dòng người tấp nập đến trạm xe buýt.

3. Quyển 1 - Chương 3: Tình Cờ Gặp Gỡ

Xung quanh tuy rằng người đến người đi, Cố Thanh lại không có một chút cảm giác bình tĩnh và an toàn. Tại trong một thành phố xa lạ, cô không có người thân và bằng hữu nào, thời điểm rời khỏi quê hương sang nhậm chức, các đồng nghiệp ở tổng bộ không ngừng hâm mộ cô, đem lần điều nhiệm này nhìn thành là

điều báo cho sự thăng tiến của cô. Cô mới 27 tuổi, đã là một trong những thành viên trong chủ quản cấp cao của tập đoàn Đăng Long, trong lịch sử của công ty vẫn chưa bao giờ có chủ quản trẻ tuổi như vậy, các nhân vật chủ chốt bên trong nhóm cán bộ lãnh đạo đều là đàn ông. Đương nhiên, những tình huống do đồ kỵ sinh hận mà ác ý hãm hại cũng không hiếm thấy, có khi còn nghe những tin đồn nhảm xoay quanh cô và chủ tịch công ty Bồ Viễn. Cố Thanh tuy rằng cô ngay không sợ chết đứng, nhưng cũng đối với lời đồn phiến không chịu nổi, lần này điều nhiệm rời xa tổng bộ, coi như là một phen bác bỏ tin đồn đi.

Nhưng hai ngày này liên tiếp gặp phải quái sự, lần đầu tiên khiến Cố Thanh ý thức được sự yếu ớt của chính mình. Trong công việc gặp phải trở ngại, nếu gặp người như Đỗ Thính Đào, cũng không phải không có cách nào giải quyết, nhiều nhất chỉ là nan giải một chút mà thôi. Nhưng ở dưới áp lực nào đó phi tự nhiên, cô liền hoàn toàn không có năng lực chống cự.

Cha mẹ của Cố Thanh vào năm cô 16 tuổi do tai nạn xe cộ mà mất sớm, may mà lưu lại cho cô một số tài sản coi như là hậu hĩnh, để Cố Thanh không phải lo lắng gì về khoản ăn mặc, nhưng cô mất đi sự ấm áp của gia đình quá sớm, khi đi học cô vậy bọc chính mình trong một tầng chăn vô hình, ấn tượng của người bên cạnh cô trừ bỏ trẻ tuổi xinh đẹp, năng lực làm việc cao, cảm giác được nhiều hơn vẫn là sự lãnh ngạo của cô. Cô bắt đầu có chút hối hận bản thân ngày trước thanh cao kiêu ngạo như vậy, đến nỗi với hiện tại ngay cả một bằng hữu có thể gọi điện thoại dốc bầu tâm sự cũng không có.

Cố Thanh liền đứng ở trạm chờ xe như vậy, ngơ ngác nhìn một chiếc lại một chiếc xe buýt tiến vào rồi lại rời đi, rất nhiều người đi qua bên cạnh cô, lại không có ai có thể đối với cô quan tâm chăm sóc, nhân sinh lộ tuyến của mọi người đều song song nhau, tựa hồ vĩnh viễn không giao hội. Cô không biết mình nên về đâu, công ty an bài cho cô một ký túc xá đơn chỉ mới ở qua hai ngày, hoàn toàn không có cảm giác là nhà, ngay cả đi trở về, cũng sẽ không cảm thấy an toàn, một loại cảm giác cô độc mãnh liệt đang từ từ gặm nhấm sâu trong nội tâm Cố Thanh.

Đúng lúc này, vai trái của cô thoáng bị người vỗ nhẹ, toàn thân đang buộc chặt của Cố Thanh cả kinh, mạnh quay đầu lại, thẳng trừng mắt nhìn chằm chằm người phía sau.

Người vỗ vai Cố Thanh chính là Vũ Văn Thụ Học tối hôm qua gặp mặt.

“Cô. Có chuyện gì không?” Y không ngờ tới sắc mặt của Cố Thanh lại tái nhợt như thế, bị hoảng sợ.

Cố Thanh cuối cùng cũng gặp được một người tương đối quen thuộc, chỉ cảm thấy lập bập một tiếng, phòng tuyến tâm lý cứng rắn khe khẽ nứt ra một lỗ hổng, đáy lòng nổi lên từng trận cảm giác muốn òa khóc. Thanh âm của cô khẽ run mà nói: “Vũ Văn, tôi lại nhìn thấy thứ gì đó nữa rồi.”

Về mặt của Vũ Văn Thụ Học nghiêm túc, “Chính là thứ đem qua cô trông thấy?”

“Không phải, có một người phụ nữ trong phòng làm việc của tôi.”

“Một người. Phụ nữ?” Vũ Văn theo thói quen vò vò đầu.

Cố Thanh không muốn nói thêm gì nữa, một phen kéo cánh tay Vũ Văn, dẫn y đến dưới lầu của cao ốc Đăng Long.

Cố Thanh muốn cho Vũ Văn nhìn cửa sổ văn phòng của cô, nhưng hiện tại trước cửa sổ cái gì cũng không thấy, hết thấy đều rất bình thường. Vũ Văn ngẩng đầu nhìn cửa sổ, lại nhìn nhìn Cố Thanh nói không nên lời, thương lượng: “Hay là tôi đưa cô về nhà nhé.”

Cố Thanh dùng hàm răng trắng nõn không tì vết của mình gắt gao cắn chặt môi, trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Tôi. Muốn quay lại văn phòng lấy laptop của tôi. Có rất nhiều văn kiện nhất định phải xử lý.”

“Cô thật đúng là một người cuồng công việc. Tầng 18 xảy ra chuyện gì cô không biết sao?”

Cố Thanh cố chấp gật đầu, tỏ vẻ cô hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Vũ Văn thở dài, “Như vậy đi, tôi và cô quay về văn phòng lấy laptop, thuận tiện cho cô nhìn một cái, thứ đem qua cô gặp chính là cái gì.”

Về mặt Cố Thanh hồi hộp, “Anh cũng thấy cái kia rồi?”

Vũ Văn thần bí cười: “Đi theo tôi đến đó cô sẽ biết.”

“Nhưng hiện tại cao ốc còn bị cảnh sát phong tỏa, làm sao vào trong chứ?”

Vũ Văn không nói nữa, tự mình đi về phía trước, Cố Thanh thoáng do dự, cũng đi theo.

Hai người không đi qua cổng chính, Vũ Văn mang Cố Thanh theo lối xe chạy trực tiếp đi vào bãi đỗ xe ngầm. Bên trong bãi đỗ xe vắng vẻ, xe của các đồng nghiệp hôm nay không có cơ hội tiến vào, không gian rộng lớn kia khiến tiếng bước chân của hai người có vẻ dị thường nặng nề.

Vũ Văn đi đến trước cánh cửa chống trộm có chút khuất nẻo, bắt đầu từ trong túi quần tìm chìa khóa, Cố Thanh kinh ngạc nhìn y, đột nhiên cảm thấy bên cạnh chân có một thứ gì đó ấm áp trượt qua, cô cúi đầu, chỉ thấy một bóng đen mạnh hướng Vũ Văn bổ nhào tới!

Cố Thanh a một tiếng kêu lên sợ hãi, tập trung nhìn vào, mới phát giác thứ kia chẳng qua chỉ là một con chó nghiệp vụ lớn màu đen, hơn nữa Vũ Văn đã thân thiết mà kéo lại hai chân trước của nó, túm nó quay tròn hai vòng. Chú chó kia thân hình cao lớn, bị Vũ Văn kéo thẳng đứng lên, thân cao 1m85 như Vũ Văn vậy mà lại lùn đi không ít, nó quay đầu nhìn thoáng qua Cố Thanh, nhếch mép, lạnh lạnh lộ ra hai hàm răng nhọn, Cố Thanh lại bị sợ tới mức lui về phía sau từng bước một.

Vũ Văn buông nó xuống, lấy cánh tay ôm cổ chú chó, cười với Cố Thanh nói: “Nó gọi là Huyền Cương, là chó trông cửa mà ông cụ gác đêm ở bãi đỗ xe nuôi, rất quen thuộc với tôi, cô và tôi cùng vào, nó sẽ không làm khó dễ. Đến, sờ sờ nó, về sau nó sẽ quen mùi của cô.”

Cố Thanh lấy thêm can đảm tiến lên hai bước, đưa tay sờ đầu của nó một chút, lông Huyền Cương đặc biệt bóng loáng mềm mại, Cố Thanh giống như đang vuốt ve tơ lụa hảo hạng nhất. Vũ Văn buông nó ra, Huyền Cương cúi đầu nhanh chóng ở giữa hai chân Cố Thanh tới lui hai vòng, Cố Thanh chỉ cảm thấy cẳng chân cách một lớp vỏ ngứa ngáy, không khỏi cười lên tiếng.

“Huyền Cương. . . .Tên nho nhã như vậy, là do ông cụ trực đêm kia đặt cho nó?” Cố Thanh nhìn đại cầu này, nó đang dùng đầu cọ ngứa trên chân của cô.

“Thật là một con sắc lang. . . .Thấy mỹ nữ liền nổi điên, trở lại cho ta.” Vũ Văn dùng thanh âm trầm thấp gọi Huyền Cương đến bên cạnh, “Là tôi đặt tên cho nó.”

“Huyền, tức là màu đen, rất thích hợp với nó, mà cương lại đại biểu cho ý tứ gì?” Cố Thanh hỏi.

“Cương, ở trong cổ văn có nghĩa là mãnh liệt, hắc xì hắc xì. . . .” Tựa hồ có lông chó bay đến trong lỗ mũi Vũ Văn, y liền đánh hai cái hắt hơi thật mạnh, sau khi nhu nhu mũi, Vũ Văn lại nói tiếp, “Mặt khác còn có một hàm nghĩa, là chỉ cán của chòm sao Bắc Đẩu trong Bắc Đẩu Thất Tinh, cô hiểu không?”

Cố Thanh gật đầu, kỳ thật cô chẳng hiểu cán của chòm sao Bắc Đẩu trong Bắc Đẩu Thất Tinh có liên quan gì đến con chó này.

“Cô ở trong lối thoát hiểm trông thấy bóng đen, chắc hẳn là nó rồi.” Vũ Văn dùng hai ngón tay chỉ vào Huyền Cương.

“Chính là nó?” Trí nhớ của Cố Thanh thoáng chuyển.

“Đúng vậy. . . .Hôm qua nó nhất định là đói bụng, lén lút xông vào lối thoát hiểm, nghĩ muốn đến thùng rác của căn tin tầng trên cùng đào xương. Tôi ở trên đó đã gặp qua nó vài lần, mỗi lần đều đem rác rưởi vung đầy hành lang.” Vũ Văn ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng vỗ đầu Huyền Cương hai cái, nó cúi đầu ô ô hừ hai tiếng, tựa hồ thừa nhận chuyện mình đã làm sai.

Cố Thanh cẩn thận ngẫm lại, cũng thấy rất có lý, nếu như là một con chó đang lúc chạy nhanh lên lầu, hiển nhiên sẽ có tốc độ siêu nhân như vậy.

“Chúng ta lên trên đi.” Vũ Văn nói với Cố Thanh, lại vỗ mông đại cầu một chút. “Đi đi đi. . . .Đừng theo gây cản trở chúng ta.” Huyền Cương thành thật chạy đi.

Cố Thanh nghe được câu cuối cùng, không khỏi nở nụ cười, người này chẳng lẽ cho rằng bây giờ là đang cùng ta hẹn hò sao?”

Vũ Văn dùng chìa khóa mở cánh cửa chống trộm, phía sau cửa cư nhiên là một cửa thang máy.

“Cửa vào này bỏ hoang đã lâu rồi, chúng ta có thể từ nơi này đi lên. Tránh đi những cảnh sát kia.” Vũ Văn ấn lên cái nút.

Trong thời gian chờ đợi thang máy đến, Cố Thanh chợt nhớ tới một vấn đề, “Hôm nay anh không phải bị cảnh sát mang đi rồi sao? Thế nào nhanh như vậy đã trở lại?”

“Tôi hôm qua sau khi tôi tiễn cô lên xe liền về thẳng phòng máy đi ngủ, mấy vị cảnh sát cầm máy thu hình theo dõi ra vào cổng chính và máy theo dõi phòng máy xem, lại đối chiếu với bản ghi chép thời gian, biết vụ giết người kia và tôi không có quan hệ gì, tùy tiện hỏi vài câu, rồi thả tôi ra.”

Hai người vào thang máy, đối diện nhau không nói gì, thang máy thông thả từ trên mặt đất chạy lên.

Cố Thanh thoáng nhìn xung quanh, phát hiện tầng mà Vũ Văn chọn cư nhiên là tầng 12!

Cô hoảng sợ nhìn Vũ Văn, “Chúng ta không phải đến phòng làm việc của tôi sao?”

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Muốn cho cô biết thứ cô nhìn thấy chính là cái gì.” Vũ Văn nhếch miệng cười, nụ cười ấm áp ôn hòa, khiến trong lòng Cố Thanh thoáng thả lỏng.

Khoảnh khắc cửa thang máy tầng 12 mở ra, Cố Thanh không kìm lòng nổi né về phía sau Vũ Văn, tình cảnh đêm qua vẫn làm cho cô nghĩ lại phát sợ.

Ngoài cửa đặt một tấm gương thật lớn, đại khái cao đến 2m, đem cửa thang máy hoàn toàn chặn lại, mặt gương bóng loáng đem hình bóng của Cố Thanh và Vũ Văn hai người chiếu rõ ràng trước mặt họ.

“Tầng 12 do chưa cho thuê, việc trang hoàng tạm thời đình chỉ, những công nhân này không đem tấm gương chuẩn bị lắp ở phòng vệ sinh nâng vào kho hàng, liền vô trách nhiệm mà ném ở chỗ này như vậy, tôi đoán bóng người khủng bố tối hôm qua, chính là cô đó, haha. Hoàn hảo cô không một phen đánh vào, như vậy liền thật sự rất nguy hiểm.”

Cố Thanh không cười, tấm gương lớn có lẽ có thể nói rõ bóng đen cô nhìn thấy kỳ thật là bản thân cô, nhưng không thể giải thích đôi mắt màu xanh chuyển động cực nhanh kia. Cố Thanh tin tưởng mình không hề nhìn lầm, nhưng chỉ dựa vào một chi tiết nhỏ này tựa hồ cũng khó có thể thuyết phục Vũ Văn tin tưởng hết thấy những thứ kia đều không phải là hư vô nha.

Vũ Văn thấy Cố Thanh không thoải mái hơn, thần sắc liền có chút xấu hổ. Cố Thanh nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Vũ Văn, trên gương mặt gầy yếu kia là một bộ râu quai nón dày, nếu có thể đem chòm râu cạo đi, phía sau hẳn là một bộ mặt anh tuấn nhỉ? Tuy rằng điểm khả nghi trong lòng chưa giải được, Cố Thanh vẫn vô cùng cảm kích Vũ Văn không đem câu chuyện của cô coi như là lời nói nhảm mà không để ý đến, hơn nữa còn đặc biệt đến xem xét qua tình huống ở lối thoát hiểm và tầng 12. Vũ Văn đối với ánh mắt chăm chú của Cố Thanh rất không quen, thậm chí có chút luống cuống, y cúi đầu ho khan một tiếng, nói: “Tầng 12 không còn gì để xem, chúng ta nên tiếp tục đi lên.”

Thang máy tiếp tục lên cao, tạm dừng ở tầng 17, Vũ Văn ra khỏi thang máy, cũng ra hiệu cho Cố Thanh theo y cùng ra, “Cũng không biết hiện tại cảnh tượng trên đó đã trở lại bình thường chưa, chỉ sợ vẫn chưa thích hợp để cô đến gần đâu?”

Cố Thanh gắng sức gạt đầu, nếu trên lầu vẫn huyết tinh như Trần Từ miêu tả, cô cũng không có can đảm đi lên.

“Đưa chìa khóa văn phòng cho tôi, cô ở đây chờ tôi đi.” Vũ Văn vươn tay, Cố Thanh thành thành thật thật mà đem chìa khóa đặt trong tay Vũ Văn, đầu ngón tay của cô tiếp xúc đến lòng bàn tay Vũ Văn, xúc cảm mềm mại khiến trong lòng Cố Thanh ấm áp! “Ngoài laptop ra, không còn thứ gì khác phải lấy sao?” Cố Thanh lắc đầu, “Tốt lắm, tôi đi đây, chỉ mong hiện tại trên lầu không có cảnh sát.” Thân ảnh của Vũ Văn biến mất trong bóng tối của cầu thang.

Cố Thanh một mình đợi trước cầu thang lối thoát hiểm, xung quanh hết sức trầm tĩnh, trong hành lang không có một bóng người, trong không khí loáng thoáng một cỗ mùi kỳ lạ. Cố Thanh chỉ cảm thấy cỗ mùi này có chút quen thuộc, trong lúc nhất thời rồi lại nhớ không ra là đã từng ngửi thấy ở nơi nào. Trong lòng cô có chút sợ hãi, cô gắng đi chuyển, tận lực dùng gót giày cao gót nện vào nền nhà làm ra một chút tiếng vang để tăng thêm can đảm.

10 phút sau, Vũ Văn cau mày từ trên lầu đi xuống, trong tay ôm laptop Sony của Cố Thanh, Cố Thanh mỉm cười ngênh đón, mới vừa đi tới bên cạnh Vũ Văn, cổ mùi kỳ lạ kia liền tăng thêm không ít, mùi vị phảng phất kia chính là từ Vũ Văn. Thấy lông mày Cố Thanh nhăn thành một đoàn, Vũ Văn ngưng ngưng giải thích: “Trên lầu vẫn chưa dọn sạch hiện trường, khung cảnh kia, chắc chắn.”

Cố Thanh cúi đầu khẽ che mũi, lại nhìn thấy xung quanh giày da màu đen của Vũ Văn có một vệt máu nhàn nhạt, còn có một hai nơi dính vụn thịt đỏ tươi, cô thoáng nhớ ra nơi đã từng ngửi thấy cổ mùi kỳ lạ này, chỉ có ở quán thịt heo ở chợ vào mùa hè mới có thể ngửi được cổ vị này! Cố Thanh cảm thấy trong ngực một trận phiền muộn, thiếu chút nữa phun ra!

Khi hai người từ trong bãi đỗ xe ra ngoài, trời đất đã bị mưa to tầm tã bao trùm, không trung sấm sét vang dội, mây mù cuộn cuộn. Vũ Văn ngẩng đầu nhìn lên mây mù đen ngịt, tựa hồ như có điều suy nghĩ, hắc khuyển Huyền Cương cũng ngồi bên cạnh chỗ Vũ Văn đứng, vẻ mặt nghiêm túc mà ngẩng đầu nhìn trời. Cố Thanh nhìn thấy thần tình tương tự của một người một khuyển này, trong lòng nhịn không được muốn bật cười. Bởi vì trong tay Vũ Văn đang cầm một túi rác buộc thắt nút, trong túi chính là đôi giày da dính mùi kỳ lạ của y. Quần tây của y vẫn xắn đến đầu gối, lộ ra một đôi chân trần, nếu cho y đội lên đầu một cái nón rơm, chắc chắn giống hệt một lão nông vừa cấy mạ trở về.

“Đã 1h30 rồi, lại không ra ngoài được, hay là chúng ta nghỉ xem tối nay ăn gì đi.” Vũ Văn quay đầu mặt ủ mày chau nhìn Cố Thanh, Cố Thanh á khẩu không cười nổi (chính là cái mặt này nè haha =))) , người này vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ cả buổi, chính là suy nghĩ buổi tối ăn cái gì sao? Huyền Cương ở một bên gâu gâu kêu hai tiếng, Vũ Văn cúi đầu liếc nhìn nó, nói với nó: “Không cần nhắc nhở bọn tao nữa, bọn này sẽ không ăn xương mày giấu.”

“Haha. Chẳng lẽ anh có thể nghe hiểu được cẩu ngữ?” Cố Thanh bị Vũ Văn chọc cười.

“Ách. Nó không phải lần đầu tiên muốn mời tôi ăn xương đâu.” Vũ Văn cứ nhiên còn rất nghiêm túc giải thích cho Cố Thanh.

Cố Thanh lắc đầu cười, không dự định tiếp tục nghe y diên ngôn diên ngữ.

Vũ Văn đột nhiên vỗ tay bóp một cái, hưng phấn nói: “Có rồi!” Y đem túi rác trong tay mình ném một bên, một mạch chạy vào trong phòng gác đêm của bãi đỗ xe, chỉ chốc lát sau, trong tay Vũ Văn cầm hai củ khoai lang nóng hôi hổi chạy đến, đem một cái còn có chút phồng tay đưa cho Cố Thanh, “Nhanh ăn đi, hôm qua vừa trông thấy ông già mua một túi khoai lang, quả nhiên ở trong nôi của ông ấy.”

Cố Thanh cắn một ngụm nhỏ, khoai lang vừa mềm lại vừa ngọt, thật sự là mỹ vị, mới vừa rồi còn do quần áo đơn bạc mà cảm thấy hơi lạnh, hiện tại ăn một chút khoai lang nóng, trong người cũng không còn lạnh nữa. Cô nhìn Vũ Văn một bên đồng dạng gặm khoai lang, một bên giống như đứa nhỏ trên đũa Huyền Cương, ở xung quanh cô chạy tới chạy lui, thoáng bưng tỉnh, cô rút cuộc cảm thấy mùi vị của khối khoai lang trong tay này, vượt xa những trân tu mỹ vị trong các nhà hàng khách sạn cao cấp lúc trước từng ăn.

4. Quyển 1 - Chương 4: Ác Mộng

Bầu trời có màu gì? Màu lam lúc ngàn dặm không mây? Màu đỏ lúc xế chiều? Hay màu đen do mây đen nén thành?

Hiện lên trong mắt Cố Thanh lại là màu trời xanh biếc, không có một tí mây màu, bầu trời giống như một khối phi thủy hảo hạng xanh biếc không tỳ vết! Vì sao người xung quanh đều không cảm thấy được bầu trời so với ngày thường bất đồng chứ? Bọn họ vẫn như cũ vội vàng vàng, chuyên ta ta làm, một chút cũng không chịu ảnh hưởng của dị tượng trên không trung. Cố Thanh có chút hoang mang, muốn kéo lại một người đi đường hỏi vì sao bầu trời lại xanh biếc như vậy? Nhưng những người đi đường đều dùng ánh mắt quái dị nhìn Cố Thanh, dùng sức đem tay Cố Thanh đang bắt trên ống tay áo họ phải xuống rồi bỏ đi. Thật giống như bầu trời vốn phải là màu xanh biếc.

Cố Thanh mờ mịt tiến vài bước về phía trước, một chiếc xe buýt ngừng sát bên cạnh cô, phải đến cao ốc Đăng Long, Cố Thanh lên xe, ngồi cạnh cửa sổ, nhìn người đi đường bên ngoài, trên mặt mỗi người dưới bầu trời xanh biếc đều hiện ra một mảnh xanh xao u ám.

Xe ngừng lại, có một bà bầu cố gắng mang cái bụng căng tròn của mình loạng choạng bước lên xe, Cố Thanh vội vã nhường chỗ ngồi của mình cho cô, bà bầu kia cũng không khách khí, thần tình lạnh lùng mà ngồi ở chỗ Cố Thanh vừa nhường, ngay cả một lời cảm ơn cũng không nói. Trong lòng Cố Thanh có chút tức giận, nhưng cũng không so đo nhiều. Lúc này, có người ở phía sau Cố Thanh thoảng đụng vào hông của cô, Cố Thanh nhìn lại, cư nhiên lại là một bà bầu khác đang đỉnh cái bụng to của mình vào cô! Cố Thanh nhìn xung quanh, muốn tìm cho người này một chỗ ngồi, lại nhìn thấy một chuyện kỳ quái. Những người lục tục leo lên chuyến xe buýt này, mỗi người đều là bà bầu! Các nàng tuy rằng dung mạo đều không giống nhau, trên mặt lại đều lộ vẻ lạnh lùng như nhau. Trong lòng Cố Thanh phát lạnh, lại nhìn xung quanh, không biết từ khi nào, cả chuyến xe buýt lại ngồi đều là bà bầu! Mà ngay cả tài xế kia, cũng đang mang thai! Ngay tại một khắc Cố Thanh thất kinh kia, khuôn mặt của toàn bộ bà bầu chậm rãi chuyển hướng sang Cố Thanh, khóe miệng hiện lên một nụ cười vô cùng quỷ dị.

Sau một tiếng thét chói tai, Cố Thanh mạnh mẽ bật dậy, lại hét to một tiếng cứu mạng, cô mới phát hiện, bản thân đang ngồi trên giường.

Hóa ra chỉ là một cơn ác mộng. Xung quanh không có những bà bầu quỷ dị ngồi đầy, chỉ có một mảnh tối đen thâm thúy. Cố Thanh thở dài nhẹ nhõm, mở ngọn đèn nhỏ đầu giường, đồng hồ báo thức hiển thị hiện tại mới 4h sáng. Cô sửa sang lại đầu óc còn có chút hỗn độn, nhớ tới đêm qua Vũ Văn đưa mình trở về nhà, bản thân vừa vào cửa đã cảm thấy phi thường mệt mỏi, sớm lên giường nằm, ai ngờ rốt cuộc mơ một giấc mơ quỷ dị như vậy. Kỳ quái chính là hết thấy trong mộng đều khắc thật sâu vào trong đầu Cố Thanh, từng chi tiết đều phi thường rõ ràng, mà không giống như trước, sau khi tỉnh mộng, cảnh trong mơ sẽ chậm rãi phai nhạt đi.

Cố Thanh đi chân trần vào phòng vệ sinh, dùng nước lạnh một phen rửa mặt thật sạch, trên mặt lạnh buốt có chút tê đau, suy nghĩ một liên thanh tỉnh. Cô ngẩng đầu nhìn chăm chú vào tấm gương trước bồn rửa mặt, cô gái có khuôn mặt tái nhợt trong gương biểu tình hoảng sợ chưa hoàn toàn rút đi, một sợi tóc dài bị thấm nước buông xuống trước mắt, hơi thở vẫn chưa bình ổn mà hơi chút run run. Đây là mình sao? Cố Thanh đột nhiên cảm thấy khuôn mặt của người trong gương có chút xa lạ. Quên đi, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, không phải chỉ là giấc mộng thôi sao? Cô tự nhủ với chính mình, dùng khăn lau khô mặt, thấy hai má đã chậm rãi lấy lại huyết sắc, nghiễm nhiên vẫn là một mỹ nhân xinh đẹp, Cố Thanh mới phóng tâm mà quay về phòng ngủ tiến vào trong chăn.

Khi Cố Thanh lần nữa tỉnh dậy, là bị chuông điện thoại di động đánh thức, hai mắt cô lim dim ngái ngủ vươn tay tiếp điện thoại, cư nhiên là đội trưởng hình sự Lưu Thiên Minh gọi tới.

“Cố chủ quản, tôi là Lưu Thiên Minh đội trình sát hình sự, ngày hôm qua chúng ta đã gặp mặt, thật có lỗi sớm như vậy đã quấy rầy cô, nhưng sự tình có phần khẩn cấp, hy vọng cô có thể phối hợp.” Khẩu khí của Lưu Thiên Minh rất nghiêm túc.

Trong lòng Cố Thanh mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành, “Ngài nói đi, không sao đâu.”

“Nói trong điện thoại không tiện, cô có thể đến cục một chuyến không? Tôi sẽ phái người tới đón cô.”

Cố Thanh không có lý do cự tuyệt, liền thức dậy vội vàng vàng trang điểm qua loa thay đồ.

Đi ra khỏi tòa nhà ký túc xá dành cho người độc thân, đã có một xe cảnh sát chờ trước cửa, một cảnh sát nhỏ tuổi tràn trề sinh lực đứng chờ cô trước cửa xe, “Xin chào, tôi là Trương Kiến Quốc, cô cứ gọi tôi là Tiểu Trương là được, Lưu đội trưởng bảo tôi đến đón cô.” Tiểu Trương giơ tay chào cô theo lễ, lại thuận tay mở cửa xe, Cố Thanh phát hiện cảnh sát dường như từng lên điều tra cô, chẳng những biết số điện thoại di động của cô, thậm chí biết nơi cô đang sống, trong lòng có loại cảm giác bị dò xét, không khỏi mất hứng, cô lạnh lùng gật đầu với Tiểu Trương, chui vào xe cảnh sát.

Cố Thanh ngồi ở sau xe miên man suy nghĩ, lại hồi tưởng đến quái mộng đêm qua. Người ta thường nói, ngày suy nghĩ nhiều, đêm đến sẽ gặp mộng. Cảnh trong mộng thường là một loại phản chiếu cuộc sống hiện thực, những bà bầu kỳ quái đó, là đại biểu cho cái gì chứ?

Trong nháy mắt, xe cảnh sát tiến vào cục cảnh sát thành phố C. Cố Thanh từ xa đã trông thấy Lưu Thiên Minh đứng trước cửa nhìn về phía này, tựa hồ luôn đứng đó đợi cô đến, xem ra sự tình quả thật phiền phức, chỉ không biết cùng mình có quan hệ gì..

Thoạt nhìn Lưu Thiên Minh cùng lần trước có chút khác, cảnh phục trên người mới toanh, cravat cũng thắt kỹ lưỡng, xứng với đường nét phân minh trên khuôn mặt anh, rất anh tuấn. Cố Thanh đem lòng khinh thường đối với anh khi gặp lần trước thu lại một ít, trên mặt vẫn như cũ lộ vẻ tươi cười chuyên nghiệp.

“Cố chủ quản, làm lỡ thời gian của cô, xin lượng thứ.” Lưu Thiên Minh rất khách khí nói.

Cố Thanh cũng không thích vừa sáng sớm đã bị người đưa đến cục cảnh sát, nhưng vẫn cười nói: “Phối hợp làm việc với cơ quan cảnh sát là nghĩa vụ của mỗi người dân mà, Lưu đội trưởng không cần khách khí.”

Nói vài câu xã giao xong, Lưu Thiên Minh liền mang Cố Thanh vào phòng làm việc của hắn, Tiểu Trương cũng theo sau bọn họ.

Trước khi đi vào văn phòng làm việc của đội trưởng đội trinh sát hình sự, Cố Thanh còn phỏng đoán, trong phòng làm việc có phải giống như cục cảnh sát trong phim ảnh Hollywood hay không, trên bàn đồng văn kiện chất đầy như núi, trên tường treo bảng đen, trên đó là đồng giấy tờ loạn thất bát tao và đủ loại ảnh chụp hiện trường giết người huyết tinh, bức họa kẻ tình nghi hoặc ảnh chụp bị dính đầy đinh ghim đủ màu sắc rực rỡ.

Cửa vừa mở ra, Cố Thanh thất vọng thở dài, nơi này đơn giản như văn phòng của nhân viên công chức, văn kiện không nhiều lắm ngăn nắp chồng trên bàn, một máy vi tính màn hình tinh thể lỏng ở góc bàn làm việc, cùng so sánh với nơi này, e rằng phòng làm việc của Cố Thanh còn hỗn độn hơn.

Sau khi Lưu Thiên Minh mời Cố Thanh ngồi xuống, đi châm trà cho cô, phát giác lá trà đã dùng hết, anh lại vội vàng đi đến văn phòng cách vách muốn xin một ít. Ngay trong chốc lát anh ra ngoài kia, Cố Thanh tò mò hỏi Tiểu Trương cùng đi theo bọn họ: “Văn phòng của các anh bình thường đều sạch sẽ ngăn nắp như vậy sao?” Biểu tình của Tiểu Trương ám muội thoáng mỉm cười, nói: “Ở đây bình thường chính là nơi diễn hình bản loạn ghê nhất cảnh cục của chúng ta, có lẽ là Lưu đội trưởng vì tiếp đón cô, cố ý quét dọn đi.” Cố Thanh cũng không nghĩ nguyên do ở đây sạch sẽ như vậy là vì mình, trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

Lưu Thiên Minh bưng một chén trà nóng tiến vào, nhiệt tình đưa cho Cố Thanh, sau đó ngồi trên ghế đối diện Cố Thanh.

“Chúng tôi hiện tại nghi ngờ Vũ Văn Thụ Học nhân viên của công ty quý vị cùng án giết người đêm trước có liên quan, là kẻ tình nghi quan trọng!” Câu nói đầu tiên của Lưu Thiên Minh liền đi thẳng vào vấn đề, đột ngột đến nỗi khiến người ta bất ngờ không kịp đề phòng.

Cố Thanh hoảng sợ, làm sao một người đang hảo hảo lại trở thành kẻ bị tình nghi chính? “Lưu đội trưởng, không có gì sai chứ? Bộ dạng kia của Vũ Văn, sao có thể là kẻ cuồng sát?”

“Tình huống cụ thể tôi sẽ nói rõ với cô sau, trước mắt tôi chỉ thông báo cho cô, cô biết anh ta hiện tại ở đâu không?”

“Sau khi chúng tôi chia tay tối hôm qua thì không có liên lạc, anh ta không phải ở tại.” Cố Thanh đột nhiên nhớ tới cao ốc đã bị phong tỏa, Vũ Văn đã không thể quay lại phòng máy ngủ.

“Theo chúng tôi tìm hiểu, anh ta vẫn ở tại phòng máy tầng 25 cao ốc Đằng Long, hôm qua cao ốc đã bị phong tỏa, hiện tại không biết anh ta ở chỗ nào, chúng tôi điều tra biết được hôm qua cô và anh ta có gặp nhau, liền gấp cô trước tiên để tìm hiểu tình hình, lại bởi vì cô là lãnh đạo công ty, còn có rất nhiều chuyện cần cô hỗ trợ.”

“Nhưng các anh làm thế nào khẳng định anh ta và vụ án có quan hệ chứ?” Cố thanh vẫn hoàn toàn không thể tin nam nhân hôm qua còn giống như đứa nhỏ chơi đùa cùng chú chó kia lại có liên quan đến vụ giết người kinh khủng.

“Chúng tôi từ đầu đã lên tiếng rồi.” Lưu Thiên Minh từ trên bàn cầm lấy một văn kiện đưa cho Cố Thanh, “Bản báo cáo khám nghiệm tử thi người bị hại đã có, từ hiện trường và hình dạng miệng vết thương phân tích, bước đầu cho rằng là vết thương do động vật cắn xé và lạp xả tạo thành.” Cố Thanh vừa mở văn kiện

ra, đã bị ảnh chụp một mảnh huyết nhục mơ hồ đầu tiên dọa sợ, thoáng cái đem văn kiện ném qua một bên, không dám nhìn nữa.

Lưu Thiên Minh nhìn cô một cái, đem văn kiện đến trước mặt mình mở ra, một bên nhìn một bên nói tiếp: “May mắn còn lại viên bảo vệ kia trải qua giám định của bác sĩ, xác thực đã tinh thần thất thường, ngoài hai chữ ‘Lam Nguyệt’ không ngừng nhắc tới trong miệng ra, đã không thể lấy được lời khai gì giúp ích cho việc phá án, chỗ gãy đứt ở hai cổ tay của hắn, là do vũ khí bằng kim loại sắc bén cắt đứt. Kỳ quái chính là, thịt trên miệng vết thương nơi cổ tay đã gom lại nghiêm trọng, chính vì thế, viên bảo vệ kia mới không bị mất máu mà chết.”

Cố Thanh rất không quen Lưu Thiên Minh dùng loại khẩu khí bình thản cùng thuật ngữ chuyên nghiệp này miêu tả kết quả của một hồi tàn nhẫn sát hại.

“Theo máy thu hình theo dõi ra vào cổng chính ngày đó lúc sự tình phát sinh ghi nhận, người trong cao ốc Đẳng Long hẳn là chỉ có bảo vệ và Vũ Văn Thụ Học ba người, do không có hệ thống theo dõi các tầng, không thể biết được tình hình tầng 18 lúc đó.” Nói tới đây, Lưu Thiên Minh lắc đầu, “Một tòa nhà lớn như vậy, tại sao không trang bị hệ thống theo dõi từng tầng chứ? Chỉ có một cái theo dõi cửa ra vào, thật sự không có tác dụng gì a.”

Cố Thanh không có tâm tư nghe Lưu Thiên Minh cầu nhàu, trong lòng nhớ lại toàn bộ tình cảnh khi cùng Vũ Văn Thụ Học một chỗ.

“Về phần mẫu chốt xác nhận Vũ Văn Thụ Học và vụ án có liên quan, còn có đoạn thu hình theo dõi phòng máy tính kia!”

Cố Thanh khê a một tiếng, nhớ tới Vũ Văn từng nói qua, cảnh sát sở dĩ thả anh ta, chính là vì nguyên nhân đã xem qua máy ghi hình theo dõi.

Lưu Thiên Minh chú ý đến vẻ mặt của Cố Thanh biến hóa, tiếp tục cuộc nói chuyện, “Theo máy ghi hình theo dõi cửa chính, Vũ Văn Thụ Học 12h30 đi vào cao ốc, mà máy ghi hình theo dõi phòng máy lại hiển thị, 12h37 Vũ Văn Thụ Học mới vào phòng máy, sau đó vẫn luôn ngủ đến hừng đông.”

Cố Thanh biết rõ sự tình sẽ không đơn giản như vậy, nên hỏi: “Đây không phải là rất bình thường sao? Thời gian mới vài phút, vô luận là ai cũng không có khả năng có thời cơ gây án mà?”

Thanh âm của Lưu Thiên Minh đột ngột gia tăng, “Vấn đề ngay tại đoạn ghi hình theo dõi này, vừa mới bắt đầu chúng tôi cũng giống cô cho rằng anh ta và việc này không quan hệ, liền thả anh ta ra, ai ngờ một huynh đệ ở khoa chứng vật trong lúc vô tình phát hiện trên tần số thời gian biểu thị trên đoạn ghi hình này là thời gian sau chế tạo ra, cùng tần số thời gian hiển thị trên máy ghi hình trước kia có chênh lệch!”

“Đó là lý do, các anh cho rằng tần số trên đoạn ghi hình này là do Vũ Văn tự mình tạo ra để che giấu thời gian hành động thật?” Cố Thanh vội vàng hỏi.

Lưu Thiên Minh chậm rãi gật đầu, nói: “Trừ việc đó ra, chúng tôi không nghĩ ra anh ta còn lý do gì để tỉ mỉ chế tạo ra một đoạn ghi hình như vậy.”

Cố Thanh vô lực tựa vào trên ghế, chẳng lẽ nam nhân đối mặt với ánh nhìn chăm chú của mình đều thẹn thùng, thật sự là một tên cuồng sát thị huyết sao?

“Vừa rồi cô nói đến hai người ngày hôm qua sau khi chia tay chưa hề liên lạc, anh ta hôm qua cùng cô một chỗ lúc nào?” Lưu Thiên Minh rất nhạy bén mà bắt lấy mẫu chốt trong giọng nói của Cố Thanh.

Cố Thanh vốn định đem chuyện Vũ Văn giúp cô lấy laptop nói ra, rồi lại có chút băn khoăn chuyện bản thân lén lút sau lưng cảnh sát tiếng vào cao ốc là không tốt, chần chờ một hồi, liền chỉ nói ở trên phố đụng phải Vũ Văn, hẹn cùng nhau ăn bữa tối, về phần chi tiết bữa tiệc tối kia chỉ có vài khối khoai nướng, lại không đề cập đến.

“Cô và anh ta trong lúc nói chuyện, có đề cập đến án giết người chỗ nào khả nghi không?” Lưu Thiên Minh truy hỏi.

Cố Thanh lắc đầu, trong lòng cô đang rất mâu thuẫn, cẩn thận ngấm lại, Vũ Văn quả thật có không ít hành động đáng nghi vấn. Tỷ như, y biết rõ lối vào một cái thang máy bỏ hoang, hơn nữa có chìa khóa mở ra

cửa chống trộm thang máy. Còn có, y lại có khả năng không chút do dự đi vào mảnh đất khủng bố tầng 18 huyết nhục tung tóe kia, y một chút cũng không sợ hãi? Thấy thế nào điều này cũng không giống một nhân viên kỹ thuật IT bình thường có thể làm được. Bản thân hôm qua sao một chút hoài nghi cũng không có chứ? Về phần chú chó nghiệp vụ lớn Huyền Cương kia. Cổ Thanh hồi tưởng lại miệng đầy răng trắng nhọn kia của nó và ảnh chụp huyết nhục mơ hồ, không khỏi đánh một cái rùng mình, chẳng lẽ thật là nó.

“Cô hảo hảo nhớ lại, Vũ Văn Thụ Học thật không có chỗ nào đặc biệt?” Thanh âm của Lưu Thiên Minh đã có chút hung hăng.

Cổ Thanh cúi đầu, mái tóc dài mềm mại vừa vắn buông xuống trước mắt, che lại khuôn mặt cô. Một hồi lâu sau, cô mới ngẩng đầu lên, rụt rè nói: “Anh ta. Hình như. Nuôi một con chó săn lớn.”

5. Quyển 1 - Chương 5: Nghi Ngờ

Vũ Văn Thụ Học đang ở trong một tiệm Internet gần cao ốc Đằng Long thì bị cảnh sát chìm mang đi, Lưu Thiên Minh vốn cho rằng người này sẽ trốn ở một chỗ bí mật nào đó, bảo Tiểu Trương chịu trách nhiệm truy bắt ở vùng lân cận bất quá chỉ là làm theo thông lệ, không nghĩ tới Vũ Văn Thụ Học là khách quen của tiệm cơm Thập Lai Gia và quán rượu Yên, mấy lão bản ở đó đều khắc sâu ấn tượng với y, Tiểu Trương rất nhanh dưới sự chỉ dẫn của một vị lão bản, vừa vào bên trong tiệm Internet liền bắt được y. Vũ Văn Thụ Học trong chốc lát bị cảnh sát chìm từ trước chỗ ngồi nâng lên, công đang hồ to gọi nhỏ cùng một đám trẻ hư chơi Counter Strike trực tuyến, Trương Kiến Quốc tiện thể đem ông chủ quán cho phép trẻ chưa vị thành niên vào quán này xử lý luôn.

Lưu Thiên Minh thì đích thân mang theo một đội đến bãi đỗ xe của cao ốc Đằng Long đem hắc cẩu Huyền Cương bắt sống trở về, vốn tưởng rằng lang khuyến thân hình to lớn này sẽ rất khó đối phó, dù sao tầng 18 thịt nát đầy đất kia rất có thể chính là do nó làm ra, ai ngờ nó vừa nhìn thấy súng gây mê trong tay cảnh sát liền ngoan ngoãn quỳ rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích, so với Vũ Văn Thụ Học trong tiệm internet còn phối hợp hơn.

Vừa trở lại trong cục thì trông thấy Vũ Văn Thụ Học ngồi xồm bên tường, Lưu Thiên Minh thật sự là vừa mừng vừa sợ, nhưng sau khi tinh tế nghe xong Trương Kiến Quốc báo cáo tình huống tróc nã Vũ Văn Thụ Học, lông mày của Lưu Thiên Minh chậm rãi cau lại thành một chữ “Xuyên” (). Nếu người này thật sự chính là hung thủ giết người, vậy tố chất tâm lý của y không giống bình thường, gây ra một vụ huyết án như vậy xong, còn bình tĩnh hẹn hò mỹ mãn với nữ thượng cấp, chẳng hề để ý mà đi đến tiệm internet gần hiện trường gây án giết thời gian, muốn cho cái tên thần kinh thô này thú nhận hành vi phạm tội rất không dễ dàng.

Vũ Văn Thụ Học tạm thời bị tạm giam bên trong, xuất phát từ việc y là đối tượng tình nghi quan trọng, hơn nữa tính nghiêm trọng của tình tiết vụ án mang đến, Lưu Thiên Minh cho Vũ Văn Thụ Học vào hai tầng nhà giam còn đặc biệt tăng thêm hai công tay và xiềng chân. Cái tay nhỏ của Hắc cẩu Huyền Cương cũng bị thiết liên dày khóa ở vòi chữa cháy ở sân sau cảnh cục.

Cần nhắc một hồi, Lưu Thiên Minh quyết định để Trương Kiến Quốc mang theo một đồng sự trước vào phòng tạm giam dựa theo trình tự tư pháp thẩm vấn một lần. Tuy rằng anh không hề cho rằng như vậy có thể hỏi ra được gì.

Hai giờ sau, Tiểu Trương nét mặt hầm hầm mà từ trong phòng tạm giam lao ra, đem nón cảnh sát hướng trên bàn làm việc gắng sức nện xuống, hai tay nhào tóc đến hồng bết. “Mẹ nó, tiểu tử này thật đúng là mẹ nó đáng ghét, hồi tình huống cơ bản liền thành thật trả lời, đề cập đến tình tiết vụ án liền giả ngu, người như vậy ta cũng thường thấy đi, mấu chốt là khuôn mặt kia của y luôn cười ha ha, còn một bộ đức hạnh cực kỳ phối hợp với cơ quan cảnh sát. Khiến ta thật mẹ nó nghĩ muốn ột đấm lên mặt y!”

Lưu Thiên Minh nở nụ cười: “Phạm nhân mới hai giờ có thể cho cậu nhện không được muốn động thủ thật đúng là không gặp nhiều a.”

Tiểu Trương cầm ly trà trên bàn dùng sức uống hai ngụm lớn, “Em không muốn hỏi nữa, Lưu đội trưởng chính anh đến đi.”

Lưu Thiên Minh vừa cười cười, đứng lên đi đến phòng tạm giam.

Đi vào phòng tạm giam, Lưu Thiên Minh đem toàn bộ đèn huỳnh quang mở lên, ánh sáng bên trong thoáng cái trở nên có chút chói mắt, Vũ Văn nhện không được giơ tay lên ngăn lại ánh sáng đâm đau hai mắt, còng tay va đập một chỗ, phát ra một chuỗi tiếng lách cách lách cách. Lưu Thiên Minh ngồi trên vị trí chính để hỏi, cũng không buồn nói chuyện, trước lấy ra một gói thuốc lá, tự mình châm một điếu lại đưa cho Vũ Văn một điếu. Vũ Văn khom thắt lưng xuống trực tiếp dùng miệng đem điếu thuốc trên tay Lưu Thiên Minh ngậm qua, cười một tiếng nói cảm ơn. Lưu Thiên Minh sờ sờ bên mình, quên mang bật lửa, lại hướng Tiểu Vương ngồi ở một bên mượn bật lửa, đốt ỳnh và Vũ Văn, tiếp đó, hai người liền mặt đối mặt như vậy, không nói lời nào mà hút hết một điếu.

Thình lình, thanh âm Lưu Thiên Minh bình thản mở lời: “Vũ Văn Thụ Học, vì sao muốn tự chỉnh sửa thời gian của máy ghi hình theo dõi?”

Bả vai Vũ Văn thoáng run rẩy, nhìn chằm chằm nhãn thần sắc bén của Lưu Thiên Minh, nói: “Tôi không biết anh nói vậy có ý tứ gì.”

“Ừm, 12h30 đêm hôm trước anh đang làm gì?” Thanh âm của Lưu Thiên Minh vẫn bình thản như cũ giống như một ly nước.

“Không nhớ nữa, đại khái là đang ngủ đi.” Vũ Văn không hề cợt nhả giống thời điểm Trương Kiến Quốc thẩm vấn.

“Ừm, tôi giúp anh hồi tưởng lại một chút, căn cứ vào máy ghi hình theo dõi ra vào cao ốc Đằng Long cho thấy, anh vào lúc 12h30 bước vào cao ốc Đằng Long, cùng bảo vệ của cao ốc Lý Vệ Quốc trò chuyện, liền đi thang máy lên lầu, phải không?”

“Đúng vậy.”

“Bảo vệ Lý Vệ Quốc và anh có khúc mắc gì không?”

“Không có, tôi và anh ấy quan hệ vẫn luôn tốt đẹp.”

“Ừm, kế tiếp, căn cứ vào máy ghi hình theo dõi bên trong phòng máy tầng 23 cho thấy, anh vào lúc 12h37 tiến vào phòng máy, sau đó liền ngủ trên giường, phải không?”

Vũ Văn dừng một chút, nói: “Đúng vậy.”

“Anh nói dối!” Thời điểm từ miệng Lưu Thiên Minh nhàn nhạt phun ra những lời này, ánh mắt đều không hề nhìn Vũ Văn.

Vũ Văn không nói gì.

“Giám định kỹ thuật chứng minh, đêm hôm đó đoạn ghi hình theo dõi trong phòng máy đã bị anh thay đổi, chỉ tiếc công phu làm giả của anh còn chưa đủ, tần số trên vị trí biểu thị thời gian phải là ở giữa thiết bị chuyển mạch quang học thứ hai và các bộ định tuyến thứ ba trong phòng máy của các anh, anh chế tạo ra đoạn tần số kia, vị trí hướng thời gian biểu hiện lệch khỏi quỹ đạo, thoáng che mắt thiết bị chuyển mạch quang học kia lại.” Lưu Thiên Minh châm điếu thuốc thứ hai.

“Ừ, vậy thuyết minh cho cái gì chứ?” Vũ Văn cư nhiên rất sáng khoái mà thừa nhận mình làm giả.

“Nói đi, đoạn thời gian kia anh rốt cuộc đang làm gì?”

“Tôi đang là gì đó là chuyện riêng tư cá nhân của tôi, tôi không có nghĩa vụ nhất định phải nói cho anh biết!” Vũ Văn thoáng nâng cao âm lượng.

“Vậy anh liền không thể chứng minh thời điểm án mạng phát sinh anh không có mặt ở đó!” Trong thanh âm của Lưu Thiên Minh mang theo một loại sức lực không thể kháng cự.

“Anh cũng vậy không thể chứng minh thời điểm án mạng phát sinh tôi nhất định có mặt ở đó!” Vũ Văn không chút nào yếu thế.

Lưu Thiên Minh ngăn ra, đột nhiên phát hiện lời nói của Vũ Văn không thể phản bác lại được, mình quả thật còn chưa tìm được bằng chứng Vũ Văn Thụ Học xuất hiện ở hiện trường vụ án. Chỉ với đoạn ghi hình làm giả kia, còn chưa cách nào đem phủ định luận điểm của Vũ Văn Thụ Học.

“Ai nói tôi không có chứng cứ? Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Anh tự tin rằng mình không để lại dấu vết vậy sao?” Thanh âm của Lưu Thiên Minh đã ẩn ẩn thêm chút lo lắng.

Vũ Văn cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm, đem mặt hướng lên trần nhà.

Lưu Thiên Minh chậm rãi tỉnh táo lại, lẳng lặng đem điều thuốc cầm trong tay hút hết, đem tàn thuốc ném vào trong gạt tàn, mang theo Tiểu Vương ra khỏi phòng tạm giam.

Ngay tại một khắc anh đi ra cửa, Vũ Văn ở sau anh chậm rãi nói: “Luật pháp cảnh sát nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa điều thứ 9, thời gian lưu giữ đối với người bị thẩm vấn ở cơ quan công an không vượt quá 24h, dưới tình huống đặc thù, được cơ quan công an từ cấp huyện trở lên phê chuẩn, có thể kéo dài tới 48h, cũng phải lưu lại bản ghi chép thẩm tra. Sau 48h, phải lập tức phóng thích người bị thẩm vấn.”

Lưu Thiên Minh hừ lạnh một tiếng, “Luật tố tụng hình sự nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa điều thứ 61, tội phạm hiện hành hoặc phần tử bị tình nghi quan trọng có mức độ nguy hại cao, giả tạo chứng cứ hoặc thông cung (thông đồng bịa đặt lời khai), có thể tiến hành tạm giam! Vũ Văn Thụ Học, người hiện tại bị bắt giữ!” Nói xong, anh nặng nề đóng lại cánh cửa phòng tạm giam.

“Lưu đội trưởng, anh làm sao so với em còn ra nhanh hơn a?” Tiểu Trương đứng bên ngoài phòng tạm giam, cười tủm tỉm trên mặt lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Lưu Thiên Minh thoáng cười khổ, “Thời gian còn lại của chúng ta không nhiều lắm, phải mau chóng tìm được nhiều chứng cứ hơn nữa, bằng không anh và cậu phải vui vẻ tiễn y ra ngoài.”

Tiểu Trương thần tình nghiêm nghị mà nói: “Nữ chủ quản xinh đẹp kia chỉ sợ là một người khó cạy miệng, hôm nay khi cô và anh nói chuyện về mặt âm tình bất định, tựa hồ không đem toàn bộ tình huống thẳng thắn nói ra.” Thấy Lưu Thiên Minh gật đầu, cậu ta lại nói tiếp: “Hiện trường giết người hôm nay đã được rửa sạch, có thể còn chi tiết gì chúng ta chưa chú ý tới hay không?”

“Nếu xem Vũ Văn Thụ Học là kẻ tình nghi quan trọng, thì quả thật nên trở lại hiện trường lần nữa điều tra, trọng điểm điều tra nên đặt ở trong phòng máy của y.”

“Chúng ta hãy chia quân thành hai đường đi, cao ốc Đằng Long bên này tôi đi, chủ quản mỹ nữ bên kia anh đi.” Tiểu Trương lại cười xấu xa.

Lưu Thiên Minh tỉnh ngộ, cho ngực Tiểu Trương một quyền, “Tiểu tử người! Dám trêu chọc Lưu đội trưởng của người?”

Tiểu Trương linh hoạt tránh né quả đấm của Lưu Thiên Minh, hướng ngoài cửa chạy đi, còn vừa chạy vừa hô: “Lưu đội trưởng anh tuổi tác cũng không nhỏ nữa, nên suy nghĩ một chút chuyện tình cá nhân rồi, haha.” đồng sự cùng bang xung quanh Lưu Thiên Minh cũng đều hiểu ý ha ha cười rộ lên.

Tiếng cười ngoài cửa truyền đến trong phòng tạm giam, đã trở nên mơ mơ hồ hồ, thần tình trên mặt Vũ Văn Thụ Học có chút sầu muộn cơ mặt thoáng run rẩy, từ bên cạnh bàn đứng lên, chậm rãi đi đến bên dưới cánh cửa sổ thông gió duy nhất bên trong gian phòng, hưởng thụ dương quang ấm áp bên ngoài cửa sổ.

Cổ Thanh trở lại ký túc xá độc thân, ôm gối đầu ngồi yên trên giường một ngày, giữa chừng nhận hai cuộc điện thoại, một là Trần Từ gọi đến, vui sướng khi người gặp họa báo cáo cô chuyện Vũ Văn Thụ Học bị cảnh sát mang đi. Người kia là Lưu Thiên Minh gọi tới, hẹn cô buổi tối đi đến một nơi gọi là Vô Hạn Hải ăn cơm, nói muốn tiếp tục lý giải chút tình huống nữa. Cô vốn định một hơi cự tuyệt, nhưng nghĩ đến Vũ Văn rơi vào trong tay của Lưu Thiên Minh, lại do do dự dự mà đáp ứng. Trong lòng Cổ Thanh loáng thoáng cảm thấy, Vũ Văn Thụ Học là bị mình hại mà vào tù.

Buổi chiều, đồng hồ cổ treo trên tường nặng nề gõ xuống 6 tiếng, Cố Thanh mới hốt hoảng từ trên giường đứng lên rửa mặt thay quần áo, vì cuộc gặp mặt buổi tối mà chuẩn bị. Cô chọn một bộ áo nịt màu đen mỏng phối hợp với váy đen luster, phối trên một bộ áo khoác dài màu trắng, tóc dài đến bả vai tinh tế vấn lên, quần thành một búi tóc đơn giản, mặt cũng trang điểm ít đi so với ngày thường, một hình ảnh cô gái trưởng thành liền xuất hiện trước gương. Cố Thanh soi gương, chỉ hy vọng trang điểm như vậy có thể thuận tiện nghe được chuyện về Vũ Văn Thụ Học.

Vô Hạng Hải, khách sạn tư nhân tương đối nổi tiếng trong thành phố, vừa bước vào trong Cố Thanh dùng ánh mắt soi mói một phen đánh giá hoàn cảnh trong khách sạn, mặt tiền cửa hàng trang trí đơn giản lịch sự tao nhã cũng hợp với khẩu vị của bản thân, nhìn nhìn lại Lưu Thiên Minh ngồi trước mặt mình, một thân tây trang thoải mái màu xanh thẫm, áo sơ mi màu xám đậm phẳng phiu, râu bên hai gò má đã được cạo sạch sẽ chỉnh tề, nhân thân kiên định thâm thúy, đồng dạng anh tuấn không chê vào đâu được. Trong lòng Cố Thanh không khỏi khẽ động, bản thân ra mắt đàn ông thành phần tri thức tinh anh không ít, nhưng với gương mặt nam nhân mang theo khí chất anh vũ giống như Lưu Thiên Minh thế này rất hiếm thấy, có lẽ là do liên quan đến công việc hình cảnh đi, Lưu Thiên Minh so với thành phần tri thức quản lý kia càng thêm có mị lực cứng rắn của đàn ông.

Lưu Thiên Minh gọi vài món ăn trong thực đơn của Vô Hạng Hải, một chai rượu đỏ, đề tài nói của hai người liêu từ niên kỷ của rượu đỏ này, nói rộng đến champagne đặc biệt phía đông nước Pháp, lời chuyện khấp thiên nam địa bắc tán gẫu một lần, không khí thật hòa hợp, tựa hồ cũng đã quên mục đích của bản thân tới nơi này. Mãi đến khi Lưu Thiên Minh từ phía sau xuất ra một phần văn kiện, Cố Thanh thoáng nhìn thấy trên bì ngoài viết Bản ghi lời khai bốn chữ, không khí bữa tiệc liền nhất thời ngưng trọng.

“Cố Thanh, tôi không biết rõ ràng quan hệ giữa cô và Vũ Văn Thụ Học là như thế nào, nhưng tình hình của y hiện giờ, thật sự không thích hợp tiếp tục vì y giấu diếm điều gì, nếu y quả thật cùng tình tiết vụ án không quan hệ, chúng tôi tự nhiên sẽ trả lại sự trong sạch cho y, nếu y trốn không thoát một cửa này, cũng là đúng người đúng tội, chẳng lẽ cô nhẫn tâm nhìn hai người bảo vệ bị hại kia mặc danh kỳ diệu mà một chết một điên như vậy sao?” Lưu Thiên Minh tận lực khiến ngữ khí của mình bình tĩnh hòa hoãn.

Cố Thanh nâng ly rượu, nhợt nhạt nhấp một ngụm rượu đỏ, lại lẳng lặng suy nghĩ một chút, mới hỏi: “Tình huống hiện tại của Vũ Văn Thụ Học rốt cuộc thế nào rồi? Y thừa nhận điều gì rồi sao?”

Lưu Thiên Minh thành thành thật thật mà trả lời: “Y đã thừa nhận chuyện giả tạo tẩn số ghi hình, nhưng vẫn cự tuyệt trả lời bất cứ vấn đề gì về án giết người.”

“Các anh. . . . không làm gì y chứ?” Trong xã hội nghe đồn phần đông cảnh sát vô lương dùng hình cầu bức cung người tốt làm Cố Thanh thật sự lo lắng.

Lưu Thiên Minh bật cười to: “Cố Thanh, cục công an không phải xã hội đen, đừng bị những phim truyền hình loạn thất bát tao kia lừa, chúng tôi sẽ không tùy tiện động thủ đánh người bức cung, Vũ Văn Thụ Học chính là dựa theo trình tự tư pháp bình thường tạm giam, haha. . . . Nếu cô thật sự lo lắng, một lát cơm nước xong tôi dẫn cô đi nhìn y nhé.”

Nghe Lưu Thiên Minh nói như vậy, Cố Thanh yên lòng một chút.

“Hồ sơ cá nhân của Vũ Văn Thụ Học tôi đã từ nơi Trần quản lý công ty cô cầm đến đây, cô muốn nhìn một chút không?” Lưu Thiên Minh lại xuất ra một phần hồ sơ đặt trước mặt Cố Thanh, Cố Thanh lắc đầu, nói rằng: “Tôi đã thông qua mạng tra cứu hồ sơ nhân sự của công ty rồi.”

“Như vậy cô hẳn là phát hiện ra có gì không bình thường rồi chứ?” Lưu Thiên Minh hưng phấn nói, “Y là nửa năm trước mới đến công tác ở công ty cô, thời điểm tìm việc y trình giấy chứng nhận tốt nghiệp đại học, chứng nhận học vị cấp bậc bằng cấp chứng minh, theo tôi kiểm chứng, đều là giả.”

“Vậy thì sao, hiện tại áp lực công việc rất lớn, làm giả bằng cấp tìm việc rất nhiều người làm, chỉ cần là người có năng lực làm việc thật sự, công ty của chúng tôi gần đây không quá coi trọng bằng cấp.” Cố Thanh chẳng biết tại sao, luôn luôn cố thử vì Vũ Văn biện giải.

“Thế nhưng chứng minh thư của y cũng là giả, như vậy cũng rất bình thường sao?”

“Các anh là cơ quan cảnh sát, hẳn là có thể tra ra thân phận thật của một người chứ?”

“Chúng tôi đã tra qua, tên kỳ quái này không có thân phận, nói cách khác, thông qua hệ thống mạng lưới quản lý hộ tịch toàn quốc tìm kiếm tài liệu liên quan đến người này, hoàn toàn tìm không được, y ngay cả hộ tịch cũng không có, điển hình của nhân viên ngoại lai từ nông thôn ngoại thành đều không có hộ khẩu. Tôi vốn muốn đem y giống như dân công trở về quê hương để tra nhưng cũng không biết bắt đầu từ đâu.” Lưu Thiên Minh cười khổ.

Cố Thanh trầm mặc không nói, Lưu Thiên Minh cũng không nói gì nữa, chỉ tự mình lật xem tư liệu về Vũ Văn Thụ Học.

“Anh tin. Anh tin trên thế giới này có quỷ không?” Cố Thanh đột nhiên bưng bình toát ra một câu nói như vậy.

“Tôi. Việc này. Hẳn là không có đi.” Lưu Thiên Minh bị đột ngột hỏi mặc danh kỳ diệu như vậy, đầu lưỡi liên lú lại, anh thật sự nghĩ không ra, có quỷ hay không cùng Vũ Văn Thụ Học có quan hệ gì.

“Tôi và Vũ Văn Thụ Học giao thiệp, cùng tôi gặp phải chút quái sự liên quan.” Cố Thanh trái lo phải nghĩ, vẫn là đem toàn bộ những việc trải qua mấy ngày nay đều kể ra.

Nghe xong cố sự thật dài này, nhìn chăm chăm nhân tình của Cố Thanh, Lưu Thiên Minh tin tưởng cô không còn bất cứ chuyện gì giấu diếm nữa, đầu óc anh liền xoay chuyển cực nhanh, cấp tốc phân tích trong lời nói của Cố Thanh có tồn tại lỗ hổng nào liên quan đến vụ án có thể đột phá hay không. Đáng tiếc, đây chẳng qua chỉ là phí công, có thể tổ hợp mảnh nhỏ chân tướng vẫn quá ít. Cố Thanh nói gặp quỷ gì gì đó, Lưu Thiên Minh cũng không làm sao tin được, dưới áp lực to lớn của công việc, thần kinh của đa số người trong đô thị hiện đại này đều tương đối mỏng manh, nảy sinh tình trạng ảo tưởng và sự thật giao thoa cũng không hiếm gặp, chính là Vũ Văn Thụ Học từ trong miệng của Cố Thanh, tựa hồ càng có vẻ có chút thần bí.

Cố Thanh không dám quấy rầy Lưu Thiên Minh trầm tư, chỉ ở bên cạnh từng ngậm nhỏ nhắm nháp bò bít tết, thịt bò tươi ở trong miệng của cô lại nhạt nhẽo, cô lại nghĩ tới khối khoai lang mềm mại ngọt ngào kia.

Lúc này, di động của Lưu Thiên Minh vang lên.

“Có chuyện gì. Sao? Vũ Văn Thụ Học nổi điên? Cậu chờ một chút, tôi lập tức đến!” Lưu Thiên Minh nhìn thoáng qua Cố Thanh ở một bên mục trùng khẩu ngọc (trợn mắt há hốc mồm 0||0)

“Đi! Cùng tôi đi nhìn xem!” Lưu Thiên Minh đến quây tính tiền, Cố Thanh giúp anh thu dọn tài liệu tán loạn trên bàn, hai người vội vàng vàng chạy ra khỏi Vô Hạn Hải.

Thời điểm hai người chạy đến cục công an thành phố, Trương Kiến Quốc đang thông qua cửa sổ trên phòng tạm giam hướng vào bên trong phòng nhìn quanh, trong phòng tạm giam tuyền ra tiếng đập binh binh bang bang. Cố Thanh và Lưu Thiên Minh cũng thò đầu nhìn vào, bọn họ trông thấy chính là một Vũ Văn Thụ Học đang trong tình trạng như người điên hung hăng!

Vũ Văn đem bàn gỗ duy nhất trong phòng tạm giam đập nát, hiện tại hai tay đang nắm một chân bàn gỗ điên cuồng đập lên mặt tường, trong miệng vẫn phẫn nộ hô to: “Phế vật.” Khi y trông thấy Lưu Thiên Minh ở ngoài cửa nhìn y, liền mạnh vọt tới trước cửa, nặng nề mà đem chân bàn gỗ đánh vào trên cửa sổ nhỏ, chân gỗ thoáng cái liền cắt thành hai đoạn, y lại liều mạng mà lấy còng tay nện lên khối kính tăng cường kia, khiến trên mặt thủy tinh lưu lại một dấu vết màu trắng. Vũ Văn hung hăng khiến Cố Thanh sợ tới mức lui về phía sau một bước, kêu lên một tiếng a sợ hãi.

Vũ Văn đột nhiên trông thấy Cố Thanh ngoài cửa, thần tình nổi giận trên mặt thoáng cái cứng lại, sau đó, y vô lực tựa vào bên tường, chậm rãi trượt ngồi xuống đất, ngừng lại hành động điên cuồng.

Trương Kiến Quốc có chút kinh hoảng giải thích với Lưu Thiên Minh: “Buổi tối em lại thăm vấn y một lần nữa, y vẫn không chịu nói gì, em liền uy hiếp y, nói tối hôm nay em sẽ đi cao ốc Đằng Long điều tra thu thập chứng cứ, không tin y hành động bí mật đến đâu cũng không để lại dấu vết nào. Ai ngờ y mạnh nhảy dựng lên, nói tối nay ngàn vạn lần không thể đến cao ốc Đằng Long, em có chút kỳ quái, thuận tiện trước mặt y an bài Tiểu Vương tối nay thêm một đội cùng em đi đến cao ốc Đằng Long một chuyến, y liền kinh hoảng mà bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, nói cái gì buổi tối đi Đằng Long rất nguy hiểm, sẽ mất mạng. Em

không để ý đến y, cùng Tiểu Vương ra khỏi phòng tạm giam, y liền bắt đầu phát khùng đập nát mọi thứ.”

Lưu Thiên Minh trầm ngâm một lát, nói: “Xem ra đêm hôm nay đến cao ốc Đằng Long nhất định có thể biết được gì đó, y mới khẩn trương như vậy.”

Cố Thanh đi đến trước cửa phòng tạm giam, nhẹ nhàng kêu một tiếng Vũ Văn, Vũ Văn thoảng từ trên mặt đất ngồi dậy, cách cửa sổ nhỏ hô to với Cố Thanh: “Cố Thanh! Đi khuyên nhủ bọn họ, tối hôm nay ngàn vạn lần đừng đến cao ốc Đằng Long!” Cố Thanh ngoảnh lại nhìn nhìn Lưu Thiên Minh, dùng ánh mắt hướng Lưu Thiên Minh thỉnh cầu.

Lưu Thiên Minh mạnh phát tay, nói: “Đêm hôm nay thế nào cũng phải đi cao ốc Đằng Long một lần, Vũ Văn Thụ Học người nhất định có cái gì ở đó sợ bị chúng ta phát hiện!”

Hiện tại Cố Thanh cũng có chút hoài nghi mục đích của Vũ Văn, cô nhìn Vũ Văn, thở dài một hơi, đi ra văn phòng.

Lưu Thiên Minh bắt đầu an bài Tiểu Vương đi chuẩn bị xe cảnh sát, Trương Kiến Quốc từ một bên chen vào, nói với anh: “Lưu đội trưởng, đêm nay anh cũng đừng đi, em và Tiểu Vương đảm nhiệm là được rồi, em tìm kiếm vật chứng luôn tương đối nắm chắc nha.”

“Tôi ở lại đây làm gì?” Lưu Thiên Minh kinh ngạc hỏi.

Trương Kiến Quốc thần sắc ám muội bữu môi chỉ chỉ ngoài cửa văn phòng, Lưu Thiên Minh theo ngón tay cậu ta chỉ hướng về ngoài cửa nhìn lại, Cố Thanh đang đứng ở chỗ trống ngoài phòng, ngẩng đầu nhìn vòng trăng sáng trên bầu trời, ánh trăng nhu hoạt trút xuống, khiến Cố Thanh càng lộ vẻ duyên dáng yêu kiều.

“Hạo nguyệt giai nhân, mỹ cảnh trước mắt, cơ hội tốt của anh đến rồi, hắc hắc. Còn không mau đưa người ta về nhà đi?” Trương Kiến Quốc lại bắt đầu muốn làm nguyệt lão.

Mặt Lưu Thiên Minh đỏ lên, có chút quẩn bách, sau đó, anh liền làm ra quyết định khiến anh hối hận cả đời, “VẬY. Tối nay liền phiền toái cậu và Tiểu Vương rồi.”

6. Quyển 1 - Chương 6: Hối Hận

Dùng sức!

Đau!

Trên cánh tay phải của Cố Thanh lưu lại một vết máu nhàn nhạt, cảm nhận sâu sắc trong nháy mắt theo thần kinh của cô lan đến toàn thân, cô kinh ngạc phát hiện, bản thân lúc ấy cũng không tỉnh lại. Không phải nói nhéo cánh tay mình là có thể từ trong mộng tỉnh lại sao? Vậy tại sao mình vẫn đứng ở chỗ này chứ?

Cố Thanh nhìn bầu trời một mảng lục sắc kia ngây người.

Ngã tư đường thật dài vẫn kéo mãi đến đường chân trời, xung quanh phần cuối ngã tư đường hình dáng một tòa cao ốc mơ mơ hồ hồ đứng ở phía trước, nhìn qua chính là nơi mình làm việc – Cao ốc Đằng Long, nhưng lại như có như không nhìn không rõ ràng.

Cố Thanh bàng hoàng đi trên ngã tư đường, thỉnh thoảng ngoảnh lại nhìn xung quanh, trong lòng lo lắng không yên, vội vàng muốn tìm ra một người nào đó quen thuộc.

Bất thành linh, thân ảnh của một nam nhân trẻ tuổi lướt thoảng qua Cố Thanh, Cố Thanh không thấy được mặt của hắn, chỉ cảm thấy người nọ có chút giống Vũ Văn, lại có chút giống với Lưu Thiên Minh, cô vội vàng quay đầu lại, nhưng thân ảnh kia đã biến mất trong biển người.

Cố Thanh muốn lớn tiếng gọi to, nhưng không thể phát ra mấy may thanh âm nào, v chỉ có thể đứng ngốc ở nơi đó, nhìn một người lại một người xa lạ sắc mặt xanh đậm qua lại trước mặt.

“Tin tin.” Cố Thanh cả kinh, sau tiếng kèn, lại giống như trong mộng lần trước, một chiếc xe buýt đậu ở ven đường! Nhìn trên xe kia không một bóng người, cửa sau tự động mở ra, liền vẫn đậu ở chỗ đó, thật giống như đặc biệt tới đón Cố Thanh.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Cố Thanh lại bước lên chiếc xe buýt này, sau khi lên xe, cô đặc biệt lưu tâm đến tài xế. Hoàn hảo, đây chẳng qua chỉ là một vị đại thúc trung niên bình thường, cũng không phải bà bầu quái dị gì đó.

Toa xe trống trơn, Cố Thanh tiếp tục chọn ghế tựa trong giấc mộng lần trước kia ngồi xuống, theo xe buýt chuyển động, tim của cô cũng dần tăng tốc.

Cố Thanh không biết mình chờ mong điều gì, tại trong giấc mộng quỷ dị này, tựa hồ có chuyện tất yếu nào đó phải phát sinh.

Xe buýt lần nữa ngừng ở một sân ga xa lạ nào đó, Cố Thanh gắt gao nhìn chăm chăm hướng cửa xe, đi lên, sẽ là ai đây?

Đến! Da đầu Cố Thanh một trận tê dại, người lên xe, quả nhiên lại là một bà bầu bụng to! Cố Thanh không dự định đứng lên, trên xe nhiều chỗ ngồi trống như vậy, không cần phải nhường chỗ cho cô nữa.

Trong toa xe có chút khuất sáng, Cố Thanh nhìn không rõ khuôn mặt bà bầu kia, trong lòng cô sợ hãi, liền quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Nhưng bà bầu kia lại run rẩy mà đi đến bên cạnh Cố Thanh.

Cố Thanh cảm giác được bà bầu kia đang đứng bên cạnh mình, v cố lấy mười phần dũng khí, chậm rãi quay đầu, rồi đột nhiên đang lúc nhìn thấy khuôn mặt bà bầu kia!

Cố Thanh thét lên chói tai!

A, không, Cố Thanh chỉ ngồi bật dậy, cô vẫn ngồi trên giường của mình, cơn ác mộng trong nháy mắt kết thúc.

Cô dùng hai tay che mặt, khẽ khóc thút thít, miệng chậm rãi phun ra một chữ.

“Mẹ!”

Bà bầu trong mộng kia, chính là mẹ của Cố Thanh, hơn nữa khuôn mặt kia, lại dị thường trẻ tuổi! Trong trí nhớ của Cố Thanh, chưa từng thấy qua mẹ lúc còn trẻ tuổi như vậy, hay từ trong ảnh chụp của gia đình mình khi còn nhỏ, cũng chưa từng thấy qua!

Kia hẳn là mẹ khi vẫn còn 22, 23 tuổi đi?

Cố Thanh chậm rãi ngừng khóc, đem mặt chôn trong chăn, khiến nước mắt từng chút bị chăn bông mềm mại hút khô. Sau đó, cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, mở đèn trước gương, dưới ánh đèn, trên cánh tay trắng nõn nghiêm nhiên còn lưu lại một vết máu nhàn nhạt ứ đọng!

Rất cuộc ngủ không được nữa, Cố Thanh mở TV, chỉ có một mảnh bông tuyết không ngừng nhảy lên, hiện tại chỉ mới 4h sáng mà thôi.

Cô bỏ vào trong DVD một đĩa phim Châu Tinh Trì Đại thoại tây du (Tân tây du ký của Châu Tinh Trì, chắc bạn nào cũng xem rồi, siu vui luôn =]]), nhìn ngài Tinh và Đạt thúc ở trên màn ảnh ra sức chọc cười, nhưng cô nửa điểm muốn cười cũng không cười nổi.

Ba mẹ sớm qua đời, cũng quá đột ngột, Cố Thanh đã quên năm ấy 16 tuổi, phản ứng của mình lúc vừa nghe được tin dữ về vụ tai nạn xe cộ. Đối mặt với gia đình ảm áp sụp đổ, cô hình như cũng không khóc đến đất rung núi chuyển, chỉ thời điểm đêm dài người vắng mới giống như vừa rồi, dùng chăn bông đem nước mắt chậm rãi thấm khô.

Đã thật lâu không mơ thấy mẹ.

Ngay tại thời điểm Cố Thanh ngồi trên giường ngẩn người nhìn ngài Tinh, Vũ Văn nằm trong phòng tạm giam cũng bị đông lạnh đến tỉnh dậy, quần áo y đơn bạc cuộn tròn ở chỗ mảnh gỗ vụn ban nãy. Y nhìn xung quanh, có chút kinh ngạc lực phá hoại của mình, vậy mà lại đem bàn gỗ biến thành nát vụn như thế này. Vũ Văn lấy tay chống thân tựa vào trên vách tường, mới phát giác hai bàn tay bị vài vụn gỗ đâm vào, hơi dùng chút lực hoạt động, liền đau buốt như kim châm.

Còng tay thật đúng là con mẹ nó nặng. Vũ Văn nói thầm.

“Lách cách” một tiếng, cửa phòng tạm giam đột nhiên bị phá mở, một thân ảnh như gió lốc vọt vào trong phòng, Vũ Văn chỉ cảm thấy hoa mắt, đã bị một cánh tay hữu lực nắm lấy áo lôi lên. Ngay sau đó, một nắm đấm thật mạnh rắn chắc đánh vào hàm ỷ, khiến toàn bộ thân thể y ngã mạnh về phía sau, nếu không phải cánh tay kia nắm lấy áo y không buông ra, Vũ Văn nhất định sẽ bay ra ngoài.

Hai mắt Vũ Văn bị đánh đến nổ đom đóm mạc danh kỳ diệu, muốn nhìn xem ai động thủ, trên khóe mắt lại trúng thêm một cái, y muốn dùng tay ngăn trở khí thế ào ạt của nắm đấm, tiếc rằng còng tay hạn chế, thật sự vô pháp đuổi kịp tốc độ của nắm đấm, chỉ trong chớp lát, y liền vứt bỏ chống cự, tùy ý đối phương quyền đâm cước đá!

Cứ như vậy bị hơn mười quyền, trên bụng cũng bị đá vài cước, người hung bạo nọ mới thả chậm tốc độ. Mắt Vũ Văn sưng tấy, nhịn xuống một trận cảm giác nôn mửa phiên giang đảo hải trong bụng, rốt cuộc nhìn rõ người động thủ là Lưu Thiên Minh!

Hai mắt Lưu Thiên Minh đỏ ngầu, bộ mặt dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi đem Vũ Văn Thụ Học lôi tới trước mặt mình, hét lớn một tiếng: “Vì sao?” Lập tức quăng mạnh một cái, đem Vũ Văn ném ra ngoài, Vũ Văn giống như bao bố chứa đầy thóc đánh vào trên góc tường, oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi và một cái răng bị gãy.

“Tiểu Trương đã chết. Trương Kiến Quốc đã chết! Con mẹ nó ta vì sao lại để nó đi a.” Lưu Thiên Minh xé rách cảnh phục của mình, ngửa mặt lên trời gào to! Sau đó quỳ rạp xuống đất, ôm đầu khóc rống!

Vũ Văn thở hổn hển, lấy tay chùi đi tơ máu chảy ra nơi khóe miệng, trong ánh mắt toát ra một cỗ bi thương.

Cao ốc Đằng Long lại lần nữa bị cảnh sát bao vây, Cố Thanh và nhóm quản lý còn lại đến làm đều sợ ngây người, hôm qua mới nhận được thông báo của cảnh sát nói hôm nay cao ốc Đằng Long tiếp tục mở cửa, có thể khôi phục công việc bình thường, trong nháy mắt lại bị chặn bên ngoài.

Một cảnh sát xa lạ tìm được Cố Thanh và Trần Từ, giải thích đây chỉ là vì tìm được chút chứng cứ quan trọng có liên quan đến vụ án, còn cần tiến thêm một bước điều tra, cho nên lại đóng cửa một ngày, lập tức đem toàn bộ nhóm nhân viên công ty Đằng Long sơ tán.

Trần Từ sau khi cúi đầu khom lưng mà đem vị cảnh sát kia cất bước, lại vẽ mặt đau khổ trở về bên cạnh Cố Thanh, “Quản lý khách hàng, hôm nay sẽ không phải muốn ở khách sạn đối diện tổ chức hội nghị nữa chứ?”

Bằng trực giác Cố Thanh cảm thấy chuyện đã xảy ra trong cao ốc nhất định không đơn giản, lại nghĩ đến những lời đêm qua Vũ Văn đã nói, sớm không lòng dạ nào để ý tới những chuyện lẻ tẻ ở công ty rồi. Cô cứng ngắc cười cười, nói với Trần Từ: “Quản lý Trần, cảnh sát đã gây sức ép như vậy, mọi người đi làm cũng không an tâm, anh đi phát một thông báo, bảo các đồng nghiệp có hạng mục trên tay liên lạc một chút, ngay tại nhà thông qua internet làm việc đi, ngoài ra đồng sự và nhóm quản lý dứt khoát nghỉ một tuần, mọi người nghỉ ngơi một chút.” Cô thoáng ngừng lại, rồi mở miệng nói: “Trước khi tôi đến toàn bộ hạng mục Đỗ Thính Đào phụ trách, có bảo lưu lại tư liệu liên quan gì không?”

Trần Từ cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Hiện tại cao ốc không vào được, không thể lấy được tư liệu bằng giấy, tôi để thư ký đi chỉnh lý lại văn kiện điện tử, rồi gửi vào hòm thư của cô nhé, có thể chứ?”

Cố Thanh gật đầu, ngay tại khi Trần Từ đang muốn rời đi, cô lại nói với Trần Từ, “Trần quản lý, còn phải phiền anh một chuyện, công ty hiện tại có xe bỏ không không? Tôi gần đây có lẽ sẽ phải dùng xe, anh xem có thể giúp tôi sắp xếp một chút không.”

“Không thành vấn đề, vừa vặn xe người lái xe công ty xin nghỉ đông về quê thăm người thân, chìa khóa xe giao ở chỗ của tôi, cô cầm trước đi, xe ngay trong bãi đỗ xe ngầm, là chiếc Santana (một loại xe đời cũ của Trung Quốc, hãng Volkswagen) màu trắng.”

“A, vậy rất cảm ơn anh!” Cố Thanh tiếp nhận chìa khóa xe từ trong tay Trần Từ.

Sau khi nhìn bóng dáng mập mạp của Trần Từ dần dần khuất xa, Cố Thanh lấy điện thoại di động ra, thử gọi một số, số điện thoại này là đêm qua Lưu Thiên Minh tiễn mình về nhà lưu lại.

Di động vang lên rất lâu mới được kết nối, chỉ nghe bên kia tiếng người huyền não, hỗn loạn không chịu nổi, lại đợi một hồi lâu, mới có một giọng nam xa lạ hỏi: “Xin chào?”

Cố Thanh đang nghĩ có phải mình gọi sai số rồi không, ôn nhu hỏi một tiếng: “Xin hỏi đây là số điện thoại của Lưu Thiên Minh phải không?”

“A, đúng vậy đúng vậy, nhưng Lưu đội trưởng hiện tại không tiện nghe máy, cô xem có phải hay không. . . .”

Giọng nam xa lạ kia còn chưa nói xong, Cố Thanh chợt nghe thanh âm của Lưu Thiên Minh cắt ngang tiến vào, “Có phải Cố Thanh hay không, đừng mẹ nó loạn nhận điện thoại của ta, lão tử còn chưa đến mức không nhận được điện thoại!” Thanh âm kia cực kỳ thô bạo, hoàn toàn không có nửa điểm giống Lưu Thiên Minh ngày thường bình tĩnh.

Lại một trận rối ren, Cố Thanh thậm chí có thể nghe được thanh âm người cầm điện thoại chạy đụng vào bàn.

“A lô. Cố Thanh?” Lưu Thiên Minh hít sâu nhiều lần, mới phát ra tiếng.

“Lưu đội trưởng. Làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện hay không? Cao ốc Đằng Long vì sao lại không cho người vào trong?”

“Cố Thanh. Thật xin lỗi, có thể tới thị cục công an một chuyến không?”

Một giờ sau, trong phòng làm việc của Lưu Thiên Minh, ba người ngồi. Một người là Vũ Văn Thụ Học, bộ mặt y bầm tím, toàn thân vết thương chồng chất, hơn nửa y phục trên người bị xé mất vài chỗ, quả thật là giống như một kẻ trộm sau khi hành sự thất bại bị đánh dữ dội, bất quá công tay và xích chân đã được tháo xuống. Người kia là Lưu Thiên Minh, vành mắt anh đỏ bừng, thần tình bi thương, mấy cúc áo cảnh phục trước ngực cũng không biết bay đi nơi nào, lộ ra áo cộc tay sát người màu trắng. Người thứ ba trông khá bình thường nhất, cũng chỉ có Cố Thanh.

“Hai vị đại khái cũng đã biết, hai vị đồng chí Trương Kiến Quốc và Vương Phi, tối hôm qua trong lúc điều tra. Đã bỏ mình hy sinh vì nhiệm vụ.” Lưu Thiên Minh nói xong câu đầu tiên, thanh âm đã có chút nức nở.

Thời điểm Cố Thanh vừa đến cảnh cục, liền từ trong miệng những cảnh sát loạn thành một đoàn kia nghe được một tin dữ. Nhưng hiện tại lần nữa từ miệng Lưu Thiên Minh nghiệm chứng, vẫn cảm thấy phi thường khiếp sợ. Không chỉ có khiếp sợ nhân sinh biệt ly vô thường, đêm qua mới nhìn thấy hai chàng trai sinh long hoạt hổ (khỏe mạnh như rồng hổ) , hôm nay đã âm dương cách biệt, càng khiếp sợ hơn chính là Vũ Văn Thụ Học đã biết trước việc đó, y làm sao biết được trong cao ốc Đằng Long sẽ xảy ra chuyện?

Lưu Thiên Minh nỗ lực khống chế tâm tình của mình, chậm rãi nói: “Đêm qua, sau khi tôi đưa Cố Thanh về nhà, liền gọi một cú điện thoại cho Trương Kiến Quốc, khi đó cậu ấy và Tiểu Vương vừa đến tầng 1 của cao ốc Đằng Long, đang chuẩn bị vào thang máy đến tầng 25, cũng chính là vị trí phòng máy của cao ốc. Tôi dặn dò vài chi tiết cần chú ý, rồi cúp điện thoại. 20 phút sau, điện thoại di động của tôi đột nhiên vang lên, sau khi kết nối, bên kia cũng không nghe thanh âm người nào nói, chỉ có tiếng bước chân người chạy và tiếng thở dốc nặng nề vang lên. Tôi tưởng di động của Tiểu Trương đã quên khóa bàn phím, rồi tình cờ quay số gọi. Về sau mới biết được, khi đó cậu ấy đã nói không ra lời.”

“Ngay sau đó, tôi nghe được đầu bên kia điện thoại truyền đến liên tiếp hai tiếng súng vang, sau đó là tiếng gào thét thảm thiết vô cùng thê lương của Tiểu Trương, thanh âm kia. Giờ này vẫn còn đang vang

vọng bên tai tôi. Lúc ấy tôi bị sợ đến ngây người, một hồi lâu mới kịp phản ứng, lái xe chạy tới cao ốc Đăng Long.”

“Ở tầng 23, tôi tìm được Vương Phi.” Thanh âm Lưu Thiên Minh bắt đầu run rẩy, “Hoặc là nói. Kia hẳn là Vương Phi. Tôi chỉ nhìn thấy một thân thể vụn vụn xoắn ốc thành một đoàn, xung quanh thân thể kia đầy máu tươi và thịt nát bắn tung tóe, nếu không phải nón cảnh sát và cái gì đó như huy hiệu cảnh hàm của cảnh viên nhị cấp rớt ở một bên đồng huyết nhục mơ hồ kia, tôi thế nào cũng không tin được đó chính là Vương Phi. Hoảng sợ vụn vụn tôi lớn tiếng hò hét Trương Kiến Quốc, nhưng xung quanh chỉ là một mảnh phẳng lặng như chết, tôi ở bên di thể của Vương Phi nhìn thấy một vết tích dính dính kéo đi, theo dấu vết này hướng ra cửa, tôi theo từ lối thoát hiểm xuống đến tầng 22.”

“Cuối cùng ở tầng 22, tôi nhìn thấy Tiểu Trương.” Nói đến đây, Lưu Thiên Minh rốt cuộc kiềm chế không được, một quyền thật mạnh nện trên bàn, đem Cổ Thanh sợ tới mức run lên.

“Toàn bộ thân thể Tiểu Trương đã bị va chạm dữ dội, xương cốt dưới ngực bị nát toàn bộ. Người bị chia ra ở góc tường, phần bụng bị xé mở thành một cái động lớn, nội tạng chảy đầy đất. Trên mặt của nó có một vết thương bị xé rách rất lớn, đầu lưỡi cũng không thấy nữa. Thằng bé đáng thương trong tay vẫn còn nắm chặt súng cảnh sát, một phát cuối cùng cũng là hướng tới huyết thái dương của chính mình mà bắn.” Lưu Thiên Minh lại chảy xuống dòng lệ nóng.

Cổ Thanh kiên trì nghe Lưu Thiên Minh nói xong những việc kinh sợ đã trải qua, nơi cổ họng một trận quay cuồng, thật vất vả mới ngăn chặn được cảm giác muốn nôn mửa.

Vũ Văn Thụ Học ở một bên chậm rãi mở lời: “Từ hôm nay trở đi, sẽ đối với cao ốc Đăng Long thi thành giới nghiêm ban đêm, sau 9h tối, tuyệt đối không thể lại để cho người tiếp cận nơi đó. Bất quá ban ngày công tác bình thường, có thể cứ theo lẽ thường tiến hành.”

Lưu Thiên Minh hung tợn trừng mắt Vũ Văn, “Người vì sao biết được buổi tối cao ốc sẽ xảy ra chuyện? Nếu người chịu nói ra sớm một chút, Tiểu Trương cũng sẽ không.” Nói xong, nắm tay anh lại xiết chặt. Cổ Thanh sợ Lưu Thiên Minh lại xông lên động thủ, vội vàng đứng lên chặn giữa hai người, trấn an Lưu Thiên Minh kích động: “Lưu đội trưởng, hiện tại đại khái đã có thể chứng minh, Vũ Văn không phải hung thủ, về phần anh ấy không thể nói ra được nguyên do, có lẽ là anh ấy có chút khó xử đi?” Cổ Thanh nói xong, ngoảnh lại nhìn Vũ Văn Thụ Học một chút, trong mắt Vũ Văn Thụ Học toát ra vẻ cảm kích.

Lưu Thiên Minh cũng không phải người không phân lý lẽ, Vũ Văn và hắc cầu Huyền Cương đều cả đêm bị khóa trong cảnh ngục, quả thật không có khả năng là hung thủ, bản thân động thủ đánh người, đã là trái với kỷ luật, chiếu theo lẽ thường, bản thân hẳn là phải lập tức phóng thích Vũ Văn, nhưng Vũ Văn rõ ràng biết những thứ đó, cố tình sống chết không chịu nói, muốn để cho người này chạy, anh thật sự không chấp nhận được.

Một cảnh viên gõ cửa tiến vào, báo cáo: “Lưu đội trưởng, cục trưởng điện thoại tới, ở đường dây số 3.” Lưu Thiên Minh nghi hoặc đi vào phòng trong nhận điện thoại. Chỉ chốc lát sau, Cổ Thanh và Vũ Văn bên ngoài phòng chợt nghe thấy Lưu Thiên Minh tâm tình kích động hướng điện thoại gào to gì đó, hình như đã xảy ra tranh luận quyết liệt. Lại một lát sau, Lưu Thiên Minh đi ra, thở dài một tiếng, ngã ngồi trên ghế của mình, một hồi nói với Vũ Văn: “Đi làm một chứng minh tạm trú, anh có thể đi.”

Cổ Thanh và Vũ Văn đều là vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới Lưu Thiên Minh nhanh như vậy liền thả Vũ Văn. Lưu Thiên Minh xuất ra danh thiếp đưa cho Vũ Văn, nói: “Anh chừng nào có thể nói chân tướng chuyện đã xảy ra, thì gọi số điện thoại này.” Vũ Văn tiếp nhận danh thiếp, chân thành nói một tiếng: “Cảm ơn!”

Ngay tại lúc Lưu Thiên Minh tiễn Cổ Thanh và Vũ Văn ra đến đại sảnh của cảnh cục, một lão bà tóc trắng xóa được hai nữ cảnh sát dìu từ ngoài cửa vào, lão bà kia vừa nhìn thấy Lưu Thiên Minh, liền cố sức giấy dựa thoát khỏi tay của hai nữ cảnh sát, nghiêng ngã lão đảo vọt đến trước mặt Lưu Thiên Minh.

Cổ Thanh còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, lão bà đã nặng nề một bạt tai đánh vào trên mặt Lưu Thiên Minh!

Lưu Thiên Minh hoàn toàn không tránh né, nhào người về trước mà quỳ gối trên mặt đất, tùy ý lão bà một cái lại một cái tát lên mặt. Lão bà lệ rơi đầy mặt, trong miệng khóc hô: “Lưu Thiên Minh, trả Kiến Quốc

lại đây! Ta đem nó phó thác cho con, con đã đáp ứng sẽ chăm sóc nó, hai đứa từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nó vẫn xem con như anh trai!” Đánh xong, lão bà ôm đầu Lưu Thiên Minh, hai người khóc không thành tiếng. Cảnh sát có mặt ở đó đều cúi đầu không nói gì, lau khôe mắt.

Cố Thanh ở một bên vành mắt cũng đỏ ửng cuối cùng có chút minh bạch, vì sao Lưu Thiên Minh luôn trầm ổn, lại xúc động như vậy mà đánh Vũ Văn.

Thật ra ta có phần thích Vũ Văn hơn cái bạn Lưu Thiên Minh kia, người ta đã cảnh báo rồi chứ đâu phải chưa đâu, vậy mà ko chịu cân nhắc cho thằng nhỏ đâm đầu đi điều tra, sao ko nghĩ là làm cho 1 người tanh banh vậy lỡ có đồng bọn thì sao? Để thên bé đi 2 mình như vậy quá nguy hiểm đúng rồi, còn quay về oán người ta thành cái đầu heo nữa =.=||| Tiên trách kỷ hậu trách nhân đó nha!!!!

Lúc bà lão tát vài phát lên mặt Lưu Thiên Minh ta sung sướng để sợ XD chỉ tội cho bé Trương T^T

7. Quyển 1 - Chương 7: Song Hiện

Chiếc Santana màu trắng vững vàng chạy về hướng ký túc xá độc thân của Cố Thanh, Cố Thanh lái xe cùng Vũ Văn ngồi ở ghế phó lái một đường không nói chuyện, ngồi ở băng ghế sau là hắc cầu Huyền Cương cũng thành thành thật thật không rên một tiếng.

Hai người một cầu trở lại nhà Cố Thanh, Cố Thanh sắp xếp cho Vũ Văn tắm rửa, lại nấu cho y và Huyền Cương một phần mì gói, trong nhà cũng chỉ có thứ này có thể ăn. Cố Thanh lại lái xe đi đến siêu thị gần đó mua cho Vũ Văn vài bộ quần áo cùng còn i-ốt, bông y tế và băng gạc xử lý vết thương, đây chính là lần đầu tiên Cố Thanh để một người nam nhân bước vào nhà của cô chính cô cũng không rõ vì sao lại đối với Vũ Văn như vậy, có lẽ chỉ là vì hiện tại Vũ Văn nhìn qua rất cần sự giúp đỡ của cô đi.

Khi Cố Thanh về đến nhà lần nữa, Vũ Văn đã nằm ngủ trên giường của cô trên mặt và trên cánh tay y là vết thương xanh tím rất xúc mục kinh tâm (nhìn thấy mà đau lòng) , Cố Thanh than nhẹ một tiếng, lấy ra còn i-ốt bông y tế và băng gạc, đơn giản rửa sạch băng bó một chút. Bởi vì là lần đầu tiên làm chuyện này, lần qua lần lại xong vết thương của Vũ Văn, Cố Thanh cũng mệt mỏi quá chừng, cô ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi, rất nhanh đầu liền ngã sang một bên, tiến vào mộng đẹp.

Chờ đồng hồ treo trên tường báo giờ Cố Thanh mới giật mình tỉnh lại, Vũ Văn và Huyền Cương cũng đã biến mất. Cố Thanh nhìn trên giường, Vũ Văn đã đem quần áo cô mua mặc đi rồi. Cô có chút thất vọng, ngồi ở bên giường, không biết nên làm gì, lại phát hiện trên TV hé ra một cuốn sổ ghi chú, kéo xuống nhìn, mặt trên viết bốn chữ cứng cáp, “Cố Thanh, cảm ơn!” Cố Thanh mỉm cười, cảm giác ngày hôm nay của mình cuối cùng cũng không vô ích.

“Tít tít.” Di động lại vang lên, gần đây Cố Thanh đã bắt đầu có chút sợ hãi tiếng chuông di động, bởi vì mỗi lần nhận điện thoại đều không có tin tức gì tốt lành. Cô kháng cự lại làm ra vẻ không nghe thấy, bắt đầu dĩ đôi phương thật sự rất cố chấp, chuông điện thoại di động vẫn liên tục chưa dừng, Cố Thanh không còn cách nào, cầm lên nhìn một chút, là Lưu Thiên Minh! Cô đành phải nhận.

“Cố Thanh, đang ngủ sao? Đã quá rầy cô rồi!” Thanh âm Lưu Thiên Minh tựa hồ đã khôi phục lại trầm ổn ngày thường, “Điều tra cao ốc Đằng Long cần sự trợ giúp của cô, có thể tới cao ốc bên này một chút không?”

Trong lòng cố Thanh nhin không được âm thầm mắng một câu thô tục, nhớ bản thân đâu phải cảnh sát, làm sao mà sự tình gì đều tìm tới cô? Nhưng ngoài miệng vẫn đáp ứng.

Ước chừng khoảng 7h, Cố Thanh đã đứng dưới lầu cao ốc Đằng Long, màn đêm đã chậm rãi buông xuống, tầng 22 và 23 của cao ốc đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng trông thấy có bóng dáng của cảnh sát hiện lên trước cửa sổ. Cố Thanh nhớ tới Vũ Văn Thụ học có nói qua, ban đêm tốt nhất đừng tiếp cận tòa nhà này, cô liền không dám đi lên, chỉ gọi Lưu Thiên Minh từ trên lầu kêu xuống.

Lưu Thiên Minh ôm một đồng văn kiện lớn xuất hiện trước mặt Cố Thanh, mang trên mặt thần tình không thể tưởng tượng được.

“Cố Thanh, tôi nhớ rõ cô hỏi tôi, có tin tưởng thế gian này có quỷ hay không, tôi tuy rằng không tin vào quỷ thần, nhưng tôi thật rất nguyện ý đem án kiện này đặt trên người chúng nó. Bởi vì sự tình này quả thật rất khó lý giải.”

“Lưu đội trưởng, thứ tôi gặp phải hẳn là cùng vụ án này không liên quan, anh không phải cho rằng tôi cùng vụ án có dính dáng chứ?”

“Không đúng không đúng, tôi sao lại nghĩ như vậy, gọi cô tới là có việc khác cần sự trợ giúp của cô. Cô còn nhớ lúc sáng tôi từng miêu tả cho cô cảnh tượng huyết tinh đêm qua tôi thấy không?”

“Tôi chỉ hy vọng có thể nhanh chóng quên đi những lời anh nói kia.” Cố Thanh cau mày.

“Vào buổi chiều khi tôi lần thứ hai trở lại hiện trường, trên tường bên cạnh di thể của Trương Kiến Quốc, thậm chí có người đã dùng máu viết hai chữ thật to – Lam Nguyệt! Mà tôi rõ ràng nhớ kỹ, lần đầu tiên tôi nhìn thấy nơi đó, trên tường không có chữ!” Sắc mặt Lưu Thiên Minh có chút trắng bệch.

Cố Thanh hoảng sợ nhìn Lưu Thiên Minh, không dám ngẫm nghĩ ý vị này là như thế nào.

“Báo cáo khám nghiệm tử thi cũng đã có, lần này đặc biệt mời nhà động vật học đến hỗ trợ phân tích, nguyên nhân cái chết kinh khủng của Vương Phi, từ hiện trường đến xem, là bị một loại sức mạnh thật lớn vặn xoắn thành như vậy, trong tự nhiên tựa hồ chỉ có bị mãng xà quấn mới có loại tình cảnh này, nhưng trên di thể còn bao gồm cả dấu vết động vật cắn xé thuộc loài bò sát.”

“Loài bò sát? Anh nói.” Cố Thanh có chút khó hiểu.

“Loài bò sát, ví dụ như. Cá sấu!” Lưu Thiên Minh nói, sau đó liền trông thấy sắc mặt Cố Thanh trở nên rất khó coi.

“Và Trương Kiến Quốc.” Nhắc tới Tiểu Trương, Lưu Thiên Minh chung quy cần chút thời gian bình ổn cảm xúc, “Tình trạng của Trương Kiến Quốc, lại giống như bị một quả chùy thật lớn va đập lặp đi lặp lại nhiều lần, vết thương trên bụng và trên mặt bị xé rách, cũng là động vật thuộc loài bò sát tạo thành.”

“Lưu đội trưởng, nếu bản báo cáo khám nghiệm tử thi của các anh không có gì sai lầm, đây thật khiến người ta quá khó tin, chẳng lẽ cao ốc Đằng Long là một vườn bách thú?” Cố Thanh nhợt nhạt nghiêm mặt nói một câu hài hước, nhưng tuyệt không buồn cười chút nào.

“Tôi cũng biết kết quả này rất khó tiếp thu, hết thảy tựa hồ cũng không phải năng lực mà con người có khả năng đạt tới, mà hiện trường chứng cứ duy nhất lưu lại có thể cùng người có liên quan, cũng chỉ có hai chữ Lam Nguyệt trên tường.”

Lưu Thiên Minh đem đồng văn kiện lớn cầm trong tay mở ra, xuất ra bức ảnh chụp đưa cho Cố Thanh, trên ảnh chụp, là hai chữ lớn máu chảy đầm đìa, hồi nhỏ Cố Thanh từng học qua thư pháp, nhưng lại loáng thoáng cảm thấy được, giữa bút họa hai chữ này, lộ ra một cỗ bi phần.

“Lam Nguyệt, ánh trắng màu lam? Lần trước bảo vệ phát điên kia cũng không ngừng nhắc tới hai chữ này, rốt cuộc là có ý gì chứ? Mà ta có năng lực giúp đỡ gì chuyện gì chứ?” Cố Thanh liền tiếp đặt ra nghi vấn.

“Ý nghĩa sâu xa của Lam Nguyệt còn chưa rõ ràng, nhưng bút tích của hai chữ này cũng là một manh mối, hy vọng có thể từ nhân viên trong nội bộ công ty của cô tiến hành điều tra bút tích của mọi người, cái này cần lãnh đạo công ty như cô trợ giúp.”

“Việc này hẳn là gọi Trần Từ tới a, trên tay ông ta nắm hồ sơ nhân sự có thể có lưu lại bút tích hữu ích.”

“Không, trước mắt toàn bộ viên chức trong cao ốc các cô, trừ cô ra là trong sạch, người khác cũng không thể loại bỏ bên ngoài, bởi vì đêm qua cô và tôi cùng một chỗ.” Nói đến đây, ánh mắt Lưu Thiên Minh lưu lại trên mặt Cố Thanh.

“Vậy chuyện này liền giao cho tôi đi, tôi có quyền hạn xem số liệu nhân sự phục vụ trong công ty, có thể thông qua internet đối chiếu quét hình bút tích của toàn bộ viên chức trong công ty.” Cố Thanh nhẹ nhàng lách mình, tránh được ánh mắt của Lưu Thiên Minh.

”Đúng rồi, Vũ Văn Thụ Học đâu? Lưu Thiên Minh tựa hồ hạ chút khí lực, mới nhắc tới cái tên này.

“Không biết, hôm nay tôi đem anh ấy dẫn đến nơi tôi ở, để anh ấy nghỉ ngơi một chút, về sau anh ấy và hắc cầu kia cùng rời đi, cũng không biết hiện tại ở nơi nào.”

“Cô dẫn y vào nhà cô?”

“Ừ.”

Lưu Thiên Minh nâng đầu nhìn bầu trời, nói: “Lần trước ở Vô Hận Hải, cô có nói qua với tôi, Vũ Văn Thụ Học từng dẫn cô đến tầng 12, lúc ở trong thang máy, cô trông thấy một tấm gương lớn. Hôm nay, tôi cũng đã đến tầng 12.”

Cố Thanh cả kinh, cô đã mau quên mất chuyện này rồi.

“Trải qua điều tra, chúng tôi tại trên mặt tấm gương lớn tìm thấy dấu vân tay của Vũ Văn Thụ Học, ngay tại mặt sau tấm gương trên mặt đất, để lại một vết kéo di chuyển tấm gương, theo dấu vết này, chúng tôi ở bên trong phòng vệ sinh tầng 12, tìm được vị trí ban đầu của tấm gương.”

Cố Thanh che miệng, chuyện này thật là khiến người ta chấn kinh rồi!

“Anh. Anh nói là, tấm gương này do Vũ Văn từ trong phòng vệ sinh lấy xuống, kéo tới trước cửa thang máy?”

Lưu Thiên Minh gật đầu.

“Vậy anh ấy vì sao làm như vậy? Chẳng lẽ.” Cố Thanh không dám nói ra kết luận.

Lưu Thiên Minh thay cô nói: “Trừ khi thứ cô trông thấy ở tầng 12 là quỷ ảnh, là có tồn tại thật sự, mà không phải là bóng của cô, Vũ Văn Thụ Học rất rõ ràng điểm này, xuất phát từ nguyên nhân nào đó, y không hy vọng cô truy đến cùng, liền dụng tâm lương khổ mà sắp đặt diện cục như vậy.”

Nói đến đây, hai người đều trầm mặc, trong lòng có đủ loại tư vị.

“Đoong. Đoong.” Quả chuông lớn nơi tháp đồng hồ xa xa gõ liên tấc tiếng, Cố Thanh hơi kinh hoảng nói với Lưu Thiên Minh: “Vũ Văn có nói qua, ban đêm sau 9h nhất định không thể ở lại trong cao ốc, anh mau an bài các đồng nghiệp của anh rời khỏi thôi!”

Lưu Thiên Minh cười đến có chút gượng gạo, “Tôi thật sự không thể nào nguyện ý tin tưởng lời tên kia nói, bất quá cũng thực sự không còn sớm nữa, hãy để cho các huynh đệ về nhà vậy.”

Hai người tạm biệt nhau, Lưu Thiên Minh đi lên lầu gọi các đồng sự, Cố Thanh thì đi bộ đến bãi đỗ xe ngầm, lấy chiếc xe Santana trắng của cô.

Lão nhân trông coi bãi đỗ xe đã về nhà, thanh chắn lối vào được kéo lên cao, giày cao gót của Cố Thanh dẫm trên nền xi măng, phát ra tiếng “Cộp. Cộp.”. Bên trong bãi đỗ xe chỉ còn chiếc Santana của cô đỗ lại, xung quanh trống rỗng.

Cố Thanh tiến vào bên trong xe, liền tiếp khởi động hai lần đều tắt máy, cô nhẹ nhàng vỗ vào trên tay lái, nói thầm một câu: “Xe hư gì sao.”

Lần thứ ba khởi động, cuối cùng cũng được, Cố Thanh không vội giẫm lên chân ga, để động cơ thoáng làm nóng một lát.

Đột nhiên, Cố Thanh nghe thấy một tiếng gào thét trầm thấp, thanh âm không lớn, nhưng rất rõ ràng, là từ phía sau cô truyền đến. Cố Thanh mạnh quay đầu lại, sau xe cái gì cũng không có, Cố Thanh lại nhìn chỗ ngồi phía sau xe, cũng không có bất luận cái gì kỳ quái. Cô nhớ tới Tiểu Trương chết thảm, nhất thời cảm thấy được sau lưng có một cổ hàn khí dâng lên. Cố Thanh vội giẫm lên chân ga, Santana hướng cổng ra chạy tới.

Khi ở sườn dốc cách cửa ra còn 30 thước nữa, Cổ Thanh nghe thấy tiếng gào thét thứ hai, tiếng gào thét này cách cô quá gần, giống như ngay sau tai cô “Aaaaa. . . .” Tiếng gào thét trở nên có phần the thé, Cổ Thanh lại lần nữa quay đầu, một đầu quái thú cư nhiên đang ở trên chỗ ngồi phía sau xe cô!

Quái vật kia cũng không lớn, hình thể như một con báo, nhưng toàn thân vân hổ, màu sắc sắc sỡ, kỳ quái nhất chính là đầu quái vật, cư nhiên lại hé ra khuôn mặt người vô cùng dữ tợn! Cổ Thanh hoảng sợ, mạnh giẫm một cước lên phanh xe, nhưng quái thú kia lại mượn tác dụng phanh đột ngột này nhảy tới, lao thẳng hướng yết hầu của Cổ Thanh.

Cổ Thanh mắt thấy quái thú nhào tới, khuôn mặt người quỷ dị kia đột nhiên cười dữ tợn, hé miệng, lộ ra hai hàng răng nanh! Cô hét lên một tiếng, quay đầu tránh đi quái vật kia. Quái thú không nhào vào nơi cổ của Cổ Thanh, nhưng lại thuận thế ở trên bả vai cô hung hăng cắn một cái!

Cổ Thanh kêu thảm một tiếng, lấy tay chộp lấy quái vật kia, quái vật dễ dàng tránh thoát tay Cổ Thanh, mạnh vẩy đầu xé một cái, nhảy trở lại chỗ ngồi phía sau xe, da thịt trên vai Cổ Thanh bị nó xé xuống một khối. Cổ Thanh đau đến suýt nữa ngất xỉu, đang lúc rồi ren muốn mở cửa xe, nhưng làm thế nào cũng mở không ra. Mắt thấy quái vật kia nuốt vào phần da thịt của Cổ Thanh, thoáng cười ác độc, làm ra vẻ lần nữa muốn đánh tới, Cổ Thanh đã hết đường tránh né.

Ngay tại thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, một bóng đen đâm nát cửa sổ sau xe, hướng quái vật kia đập mạnh vào, quái vật kia bay ngang lên không trung đập vào trên kính chắn gió, thủy tinh bị đụng phải vỡ nát, quái vật cũng bay ra ngoài. Bóng đen rơi xuống ghế phó lái, lại nhảy lên, bay ra ngoài xe. Cùng lúc đó, cửa bên ghế điều khiển được giật ra từ bên ngoài, Cổ Thanh tựa vào trên cửa xe đứng không vững, cũng té nhào ra ngoài.

Trước khi Cổ Thanh thất kinh ngã xuống đất, đã được một cánh tay hữu lực bắt được, Cổ Thanh nhìn lại, nhất thời lệ nóng lưng tròng, đỡ lấy cô, chính là Vũ Văn Thụ Học!

Bóng đen cứu Cổ Thanh ở thời khắc nguy cấp kia, chính là hắc khuyển Huyền Cương, nó đá quái vật mặt người thân hổ kia ra ngoài xe, trên mặt đất hình thành thể giằng co. Hai con thú đều gầm nhẹ một tiếng, lại lần nữa xông vào nhau cùng một chỗ. Tuy rằng thân hình Huyền Cương so với quái vật kia lớn hơn rất nhiều, nhưng quái thú này thắng ở động tác linh hoạt, sau một phen cắn xé, hai bên đều bị thương mấy chỗ. Vũ Văn trông thấy Huyền Cương không chiếm được nhiều tiện nghi, buông Cổ Thanh ra, mạnh vọt lên.

Chỉ thấy y gầm nhẹ một tiếng: “Nghịch súc!” Hai tay tức khắc dấy lên một khối cầu lửa màu xanh, hướng về phía quái thú kia uy hiếp, quái thú tựa hồ rất kiêng kỵ ngọn lửa màu xanh trong tay Vũ Văn, liên tục lui về phía sau vài bước, phát ra tiếng gào thét cực kỳ thê lương. Huyền Cương ở thời khắc Vũ Văn nhắm phía quái thú, bay nhanh đến từ phía sau quần lấy quái thú, quái thú chỉ một mực tránh né Vũ Văn, không chú ý Huyền Cương phía sau, nhất thời bị hai móng vuốt sắc bén của Huyền Cương từ sau chế trụ, không thể động đậy. Trong nháy mắt Vũ Văn nắm chặt cơ hội này, mang theo ngọn lửa giữa hai tay gắt gao nắm lấy cổ của quái thú, quái thú liên thanh kêu thảm thiết, tứ chi sắc bén khua khoảng.

Vũ Văn nửa ngồi chồm hồm, sắc mặt chăm chú, hai tay mạnh tách ra, cứng nhắc mà đem đầu và thân hình quái thú xé thành hai đoạn!

Cổ Thanh mục trừng khẩu ngốc chứng kiến hết thấy, thậm chí quên mất miệng vết thương của mình còn đang chảy máu. Vũ Văn đem thân thể còn thừa lại của quái vật vứt đi, sải bước trở về bên cạnh Cổ Thanh, y cởi áo trong của mình, lấy ra một trường đao Thụy Sĩ cắt lấy một tay áo, đem bả vai bị thương của Cổ Thanh băng bó lại.

Cổ Thanh mở miệng, qua một hồi lâu, mới hỏi: “Vật kia. . . . Đến tột cùng là cái gì hả?”

Vũ Văn nâng Cổ Thanh từ trên mặt đất lên, dẫn cô đến chỗ thân đầu tách rời của quái vật kia. Huyền Cương đang không ngừng liếm ăn máu tươi chảy ra từ bên trong xoang cổ của quái vật, đầu quái vật lăn ở một bên, biểu tình người dữ tợn trên mặt đã cứng lại. Cổ Thanh không dám nhìn kỹ, tránh phía sau Vũ Văn.

Vũ Văn nhìn Cổ Thanh, lại nhìn quái vật trên mặt đất, chậm rãi nói: “Mặt người thân hổ, hình dáng của nó như con báo, thích ăn thịt người, đây là ma thú thượng cổ Khiết Dư (*) !”

(*) đây là tên tiếng Trung, ta tìm được hình vẽ minh họa nhưng lại ko giống với Nạp Lan ca miêu tả, theo như miêu tả của Nạp Lan ca thì giống với bộ dáng của Đào Ngột hơn nên lúc đầu ta bị lầm T___T Theo như trên baidu miêu tả Khiết Dư giống với con tê tê, chữ Dư cũng có nghĩa là con tê tê >_

[1.bp.blogspot /-1YJeAyZKbF.../14738258.jpg] [1.bp.blogspot /-1YJeAyZKbF.../14738258.jpg]

8. Quyển 1 - Chương 8: Linh Hồn

Trong phòng cấp cứu bệnh viện nhân dân IV của thành phố C, Cố Thanh đang tiêm vắc xin ngừa bệnh dại và bệnh uốn ván, tiểu y tá một bên tay chân lạnh lẽo đem kim tiêm chích vào cánh tay Cố Thanh, một bên miệng lưỡi bén nhọn mà trách cứ Vũ Văn Thụ Học, “Khi không lại nuôi một con chó săn lớn như vậy làm gì? Giờ thì tốt rồi, làm bạn gái bị cắn thành như vậy! Nếu bạn trai tôi dám nuôi chó đến cắn tôi, tôi không một cước đá anh ta thì không được mà!”

Vũ Văn chỉ có thể cười khổ đáp ứng, Cố Thanh thì lại che miệng cười trộm, dùng khóe mắt nhìn “bạn trai” này của mình. Huyền Cương ghé vào cạnh chiếc Santana đậu ngoài phòng cấp cứu ngủ gật, còn chưa biết bản thân đang mang trên lưng một hồi đại oan uổng.

Cố Thanh vốn chỉ muốn đến bệnh viện băng bó xử lý vết thương trên vai, ai ngờ bác sĩ trực ban với lương tâm nghề nghiệp vô cùng mạnh mẽ, vừa nghe nói là bị động vật cắn bị thương, lại nhìn thấy bọn họ mang theo một con chó săn lớn, lập tức an bài y tá chuẩn bị tiêm vắc xin ngừa dại, còn đặc biệt đối với Vũ Văn làm một phen giáo dục về chó khỏe mạnh cắn người cũng có thể lây bệnh chó dại.

Tiêm xong, nên xử lý vết thương trên vai Cố Thanh rồi, cô cởi áo khoác, lộ ra áo lót mỏng màu đen cột tay sát người, vừa định đem áo lót mỏng cởi ra, đột nhiên trông thấy Vũ Văn còn đứng ở một bên ngốc hồ hồ mà nhìn trần nhà, Cố Thanh không khỏi đỏ mặt. Tiểu y tá nhìn thoáng qua Vũ Văn, không chút khách khí mà đẩy y ra khỏi phòng bệnh, miệng còn nhắc mãi: “Đi đi đi, đừng tưởng rằng anh là bạn trai cô là có thể đứng chỗ này nhìn.”

Vũ Văn liền mặc danh kỳ diệu như vậy mà bị đẩy ra, y sưng sốt một hồi, châm một liều thuốc, ra ngoài bồi Huyền Cương ngủ gật.

“Vóc dáng bạn trai cô thật cao a, kỳ thật anh ấy rất đẹp trai, nếu chịu cạo râu thì tốt rồi.” Tiểu y tá miệng còn đang lải nhải, Cố Thanh đã lâm vào trong ký ức với những chuyện xảy ra vừa rồi.

Thứ có “Răng cá” kia, rốt cuộc là quái vật gì? Ma thú thượng cổ? Không có khái niệm. Mình hỏi anh ấy vì sao biết mình gặp nguy hiểm trong bãi đỗ xe, có phải cũng nghe thấy tiếng gầm rú của quái vật hay không? Vì sao trên tay có thể dấy lên lửa, đối phó với quái vật hiệu quả như vậy? Nhưng anh ấy lập tức nghiêng đầu qua trốn mắt nhìn mình, giống như chế giễu mình chính là một người kỳ quặc. Mặc kệ, hôm nay anh ấy không nói rõ ràng, mình sẽ không để anh ấy đi.

“Được rồi! Nghỉ ngơi vài ngày sẽ ổn, nếu vết thương quá đau, có thể dùng chút aspirin, nếu vết thương sưng lên, có thể dùng túi chườm nước đá đắp lên một chút.” Thanh âm của tiểu y tá cắt ngang dòng suy nghĩ của Cố Thanh, Cố Thanh hoạt động cánh tay một chút, cảm giác đã khá hơn, liền hướng tiểu y tá nói lời cảm ơn. “Cảm ơn cái gì, đi giáo huấn bạn trai của cô một chút đi, bảo y mau mau đem con chó xử lý, bằng không còn có thể có lần sau!” Tiểu y tá còn đối với Vũ Văn canh cánh trong lòng.

Cố Thanh ra đến cổng bệnh viện, liếc mắt một cái liền trông thấy Vũ Văn ngồi xổm cạnh Huyền Cương, một người một khuyển đều ngủ gà ngủ gật, trên tay Vũ Văn cầm một liều thuốc rất nhanh sẽ đốt tới ngón tay. Cố Thanh nhẹ nhàng đá giày da của Vũ Văn vài cái, “A, đã xử lý xong? Chúng ta đi thôi.” Vũ Văn xoa đôi mắt, đứng lên mở cửa xe cho Cố Thanh, thuận tiện cũng đá mông Huyền Cương một cước.

“Đừng nóng vội.” Cố Thanh đem cánh cửa vừa đẩy ra đóng lại, “Anh không phải đã nói ra bệnh viện sẽ hỏi đáp vấn đề của tôi sao?”

Vũ Văn xấu hổ cười cười, nói: “Có vấn đề gì, cô hỏi đi.”

“Anh đến tốt cùng là ai?” Cố Thanh xụ mặt, khẩu khí phi thường nghiêm túc, “Không cần tiếp tục bịa lý do loạn thất bát tao gì nữa, tôi hiện tại đã biết trong cao ốc có quái vật xuất hiện, biết anh không phải một người thường, có khả năng hàng phục quái vật, còn biết anh lên lút di chuyển tấm gương tầng 12!” Nói đến đây, Cố Thanh hung hăng liếc mắt trừng Vũ Văn một cái.

Vũ Văn nhìn vào đôi mắt Cố Thanh, nhúc nhúc, rốt cuộc hiểu được hôm nay không nói thật là không xong. Y thở dài một tiếng, lại châm một điếu thuốc.

“Đầu tiên phải tuyên bố trước, lời tôi nói, hy vọng cô có thể thay tôi giữ bí mật, có một số việc, truyền ra ngoài sẽ dẫn đến khủng hoảng không cần thiết.”

“Tôi đồng ý thay anh giữ bí mật, chỉ cần anh đừng bịa ra lời nói dối gạt tôi, nói mau đi!” Cố Thanh điều chỉnh một chút tư thế đứng, để mình vào trạng thái lắng nghe.

“Tôi và cô giống nhau, là một người bình thường, cho nên đừng dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn tôi, tôi bất quá chỉ làm một phần công việc tương đối đặc biệt mà thôi. Dùng một từ chuyên môn trong nhóm người chúng tôi mà nói, tôi là một người dẫn đường đến Hoàng Tuyền.” Vũ Văn thông thả phun ra một vòng khói. “Trong Dịch Kinh nói: Tinh khí là vật, du hồn là biến, là tình trạng xa xưa của quỷ thần. Trên đời này, thật có một số người thường nhìn không thấy thứ đó, chúng tôi bình thường gọi tên chung của chúng nó là hồn, theo cách nói của các bạn chính là quỷ.”

“Quỷ, bất quá là phần tinh khí của người khi còn sống tương đối thịnh vượng, sau khi du hồn nhất thời còn chưa tán đi, đọng lại ở nhân gian thành một loại lực lượng tinh thần. Sức mạnh của chúng nó cũng phi thường nhỏ yếu, hầu như có thể xem nhẹ không đáng kể, bản thân sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống người thường. Chỉ có điều cũng sẽ có một số tình huống đặc thù, bởi vì trời biến hóa dị tượng, mà sinh biến đổi nhanh, lòng người không thuộc nhân tố cố, một số ít sức mạnh của du hồn bị phóng đại, chúng nó bắt đầu không từ thủ đoạn muốn hoàn thành ước nguyện khi còn sống, thậm chí sẽ là tổn thương người thường. Mà người dẫn đường xuống Hoàng Tuyền, lại gánh vác trách nhiệm chỉ dẫn những nhóm du hồn đó bình an tán đi, để tránh ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt bình thường của con người.”

“Tôi hiểu, anh có phải là giống như Yến Xích Hà trong Thiên Nữ U Hồn không, chuyên sống bằng nghề bắt quỷ?” Cố Thanh ở một bên nói chen vào.

“Yến Xích Hà?” Vũ Văn lại nhúc nhúc, nở nụ cười, “Tôi nào có bản lĩnh như gã này thì. Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp? Hahaha. Tôi chỉ có thuật ngũ hành mà thôi.”

“Thuật ngũ hành? Cũng lợi hại giống vậy thôi, trên tay còn có thể mọc lên ngọn lửa.” Cố Thanh cười nói.

Thần sắc của Vũ Văn đột nhiên nghiêm túc, “Cô thật có thể thấy được ngọn lửa?”

“Lửa anh làm gì?”

Tay trái của Vũ Văn nâng lên trước ngực, một ngọn lửa màu xanh xoát cái từ lòng bàn tay dâng lên. Cố Thanh cả kinh, theo phản xạ có điều kiện mà né tránh một chút. Vũ Văn mạnh đem tay trái đặt trên vai Cố Thanh, Cố Thanh kêu a một tiếng, giấy dựa thoát khỏi tay Vũ Văn.

“Cô thật đúng là thấy được!” Vũ Văn nhìn vẻ mặt của Cố Thanh như trông thấy một đầu gấu trúc.

“Bệnh thần kinh!” Cố Thanh vội vàng nhìn vai phải của mình, quần áo vậy mà không bị cháy hồng.

“Haha. Đây là hư linh hỏa, đối với người và vật tự nhiên không có tác dụng.” Vũ Văn đem tay trái phất qua phất lại trước mặt Cố Thanh, khuôn mặt Cố Thanh xuyên qua ngọn lửa màu xanh, cô lại không chút cảm giác gì. “Bất quá cô cư nhiên có thể thấy được hư linh, rất giỏi! Tôi nhất định phải đi nói cho sự phụ biết.”

“Sự phụ? Anh còn có sự phụ?” Cố Thanh tò mò hỏi thăm.

“A? Đương nhiên rồi! Ai có thể trời sinh ra cái gì cũng biết? Chẳng phải đều là thầy giáo dạy cho sao?”

“Vậy sự phụ của anh là ai?”

“Này.” Vũ Văn hơi do dự.

“Hừ. Bất tiện thì đừng nói nữa.” Cổ Thanh ném một cái hừ mũi, ý rất bất mãn.

“Như vậy cô cũng nghe thấy tiếng kêu của Khiết Dư?” Vũ Văn vội chuyển đề tài.

“Anh là nói cái loại tiếng kêu hắc a hắc a đó sao? Tôi đương nhiên nghe thấy, bằng không sớm đã bị cắn chết!” Cổ Thanh âm ức nói.

“Nguyên lai là như vậy.” Vũ Văn một bộ biểu tình bưng bình đại ngộ.

“Đừng thừa nước đục thả câu! Nói mau, anh đã biết cái gì rồi?” Cổ Thanh thật không khách khí ép hỏi Vũ Văn.

“Ừ. Cô đại khái là người có tinh khí trong cơ thể đặc biệt mạnh mẽ, người như vậy cực kỳ hiếm thấy, cũng giống như con người có cái đuôi dài, thuộc loại người tiến hóa còn chưa hoàn chỉnh.” Vũ Văn vung song chưởng, ngẩng đầu nhìn trời chậm rãi nói, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt biến hóa của Cổ Thanh.

“Anh cái tên hồ thuyết bát đạo (nói hươu nói vượn, nói vợ nói vãi) này, cái gì người tiến hóa chưa hoàn chỉnh? Anh mới là một hầu tử tiến hóa chưa hoàn chỉnh đó!” Cổ Thanh tức giận!

“A. Việc này.” Vũ Văn bị mảy liễu dựng thẳng của Cổ Thanh dọa sợ. “Đừng nóng đừng nóng, chờ tôi nói xong đã, cô có biết sơ về một số thần thoại Trung Quốc ngày xưa không? Sơn Hải Kinh, Sưu Thần Kí chẳng hạn, thời xưa tinh khí trong cơ thể mọi người vô cùng thịnh vượng, cho nên bọn họ đặc biệt thấy tận mắt nhiều chuyện quỷ thần, cũng liền dẫn đến chuyện tình bọn họ ghi chép về quỷ thần cũng không ít, chậm rãi từ Đường Tống Nguyên Minh Thanh trở về sau, chuyện về quỷ thần càng ngày càng ít thấy, đến triều Thanh khi Bồ Tùng Linh viết liêu trai chí dị, bất quá cũng chỉ là sửa sang lại cổ sự của cổ nhân mà thôi. Mọi người chậm rãi tiến hóa, tinh khí trong cơ thể dần dần suy yếu, rồi rốt cuộc không còn nhìn thấy du hồn và hư linh nữa.

“Đây xem như là tiến hóa sao? Đây rõ ràng chính là thoái hóa!” Cổ Thanh phì một tiếng bật cười.

Vũ Văn lại không nghĩ như vậy, về mặt y ngưng trọng nhìn một khoảng hắc ám phía sau Cổ Thanh, ngữ điệu trầm thấp nói: “Không, đây mới thật là tiến hóa. Con người, tốt nhất vẫn là thoát ly khỏi tinh khí mới tốt.”

“Như vậy có thể nghe thấy tiếng kêu gì đó của Khiết Dư kia, cũng là một loại thoái hóa?”

Vũ Văn nhìn Cổ Thanh, cười nói: “Đúng vậy, tiến hóa của tôi so với cô mạnh mẽ hơn một chút, tôi lúc trước chỉ thấy được hư linh, thanh âm gầm rú của hư linh thuộc về sóng siêu âm tần số siêu cao, thính lực người thường chỉ có thể nghe được thanh âm tần số từ 80 đến 8000 Hz, sóng siêu âm chỉ có động vật như dơi mới nghe thấy, sau này, sư phụ của tôi cho tôi một cuộc giải phẫu đặc biệt, đâm đũa tai trái của tôi, tiến hành sửa đổi thú hóa, sau đó tôi mới có khả năng nghe thấy những tiếng kêu này của hư linh. Cô trời sinh đã có thể nghe thấy sóng siêu âm, rất không dễ dàng đâu.”

Cổ Thanh nghe y nói cái gì đâm đũa lỗ tai, lại nói đến thoải mái như vậy, biểu tình trên mặt càng kinh ngạc. “Sư phụ của anh lại đâm đũa lỗ tai của anh? Chỉ vì để cho anh có thể nghe thấy tiếng kêu gì đó của hư linh? Vậy tai trái chẳng phải là đã nghe không được lời nói của tôi sao?”

“Ừ, không có biện pháp a, tôi không giống cô trời sinh có thể nghe thấy sóng siêu âm như vậy. Một người dẫn lối Hoàng Tuyền, làm sao có thể không nghe được thanh âm của hư linh?”

Cổ Thanh lắc đầu như trống bỏi, cô không cách nào lý giải được chuyện sư phụ của Vũ Văn làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.

“Ma thú thượng cổ kia là thứ gì vậy? Cũng là một loại quỷ?”

“Việc này lại nói tiếp thì tương đối phức tạp rồi, có cơ hội tôi sẽ tiếp tục chậm rãi giải thích cho cô, cô chỉ cần biết chúng nó cũng là một loại hư linh là được. Bất quá loại hư linh chúng nó, có thực thể, khi hiện ra chân thân, người thường cũng có thể thấy được.” Vũ Văn rất nghiêm túc mà cản trở tinh thần đập tan nỗi dốt của Cổ Thanh (ý nói tinh thần tìm tòi đến cùng sự thật).

Cố Thanh rất rõ ràng, Vũ Văn không muốn nói chuyện này nữa, mình có dụng hình cũng vô ích. Cô cũng sẽ không tiếp tục miệt mài theo đuổi, mặt khác đưa ra một vấn đề.

“Hỏi một điều cuối cùng, anh muốn gạt tôi để làm gì? Lén lút di chuyển tấm gương tầng 12, còn nói tôi tự mình hù dọa mình!”

Sắc mặt Vũ Văn ửng đỏ, nói: “Tôi chỉ không hy vọng cô biết những chuyện thần thần quỷ quỷ này, ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của cô.”

Cố Thanh lại nghĩ tới thân ảnh của nữ nhân màu đen kia và con người màu xanh, đây dĩ nhiên là thật sự có tồn tại! Cô không khỏi toàn thân phát lạnh, vội vàng kéo ống tay áo Vũ Văn nói: “Vậy anh sao không tranh thủ đem nữ quỷ kia bắt đi?”

“Tôi không phải người bắt quỷ, tôi chỉ có thể dẫn đường để chúng nó tán đi. Tôi cũng là nghe cô nói như vậy, mới biết được trong cao ốc Đằng Long có một du hồn màu đen như thế, bản thân tôi từ trước đến nay cũng chưa từng gặp qua nó, phải làm sao để chỉ dẫn cho du hồn này, tôi còn chưa quyết định biện pháp.” Nói xong, Vũ Văn lại nhìn hướng cao ốc Đằng Long, bầu trời đêm của thành phố dưới ngọn đèn chiếu rọi cũng không phải là màu đen, mà là một loại áp lực màu đỏ nhạt, cao ốc Đằng Long cao ngất đứng nơi đó, giống như một đoàn kiếm đâm thẳng không trung. Trong mắt Vũ Văn, tòa nhà lớn này đang bị che phủ trong một khối oán khí.

Trên đường về nhà, Vũ Văn lái xe, gió đêm ào ào thổi từ trên cửa kính chấn gió nát vụn vào trong xe, đem mái tóc dài của Cố Thanh thổi tung, toàn thân Cố Thanh rét run lui thành một đoàn, đang gọi điện thoại cho Trần Từ, cô muốn thỉnh Trần Từ sắp xếp một chút, xem có thể để Vũ Văn vào sống trong ký túc xá độc thân của công ty hay không, bởi vì hiện tại Vũ Văn và Huyền Cương đã trở thành nam tử lang thang và chú chó lưu lạc không nhà về.

Trần Từ ở đầu dây bên kia cầu nhàu gọi cho người trông coi ký túc xá công ty một cú điện thoại, lại chạy tới gọi điện thoại cho Cố Thanh, “Cố chủ quản, toàn bộ ký túc xá độc thân đã đầy, chỉ còn lại có một gian gác xếp nhỏ, cô xem.”

Cố Thanh nhìn nhìn Vũ Văn đang lái xe, nói: “Có giường là được, dù sao anh ấy cũng đã trong phòng máy lâu như vậy.”

“Vậy đi, tôi bảo người trông coi ký túc xá cầm chìa khóa tới, cô bảo Vũ Văn Thụ Học khi nào trở về thì tìm bọn họ nhé, gác xếp trống đó hình như ngay tại tầng cao nhất của khu cô ở.”

Sau khi Cố Thanh hướng Trần Từ nói lời cảm tạ tắt điện thoại, đột nhiên phát giác xe vẫn đang chạy về hướng công ty, “Trễ như vậy còn đến công ty? Anh không phải lái sai hướng rồi chứ?” Cố Thanh kinh ngạc hỏi.

Vũ Văn xụ mặt, nói: “Vừa rồi trông thấy cô bị thương, nhất thời kích động, quên không nhặt xác Khiết Dư rồi! Kia sẽ rất tệ nếu để người khác trông thấy.”

Cố Thanh vừa nghe y nói muốn quay về bãi đỗ xe, nhịn không được nhớ tới thi thể bị phá hủy đầu mình tách rời kia, trong lòng một trận ghê tởm. Cô hỏi: “Vật kia có phải nên để Lưu Thiên Minh bọn họ đến xem không a?”

“Để cho bọn họ tới nhìn cái gì? Hiện tại chỉ cầu bọn họ đừng gây thêm phiền phức!” Vũ Văn một hơi cự tuyệt đề nghị của Cố Thanh.

Cố Thanh không biết trong bụng Vũ Văn có chủ kiến gì, liền ngậm miệng lại.

Trở về bãi đỗ xe, Cố Thanh và Vũ Văn đều lắp bắp kinh hãi, vị trí Huyền Cương và Khiết Dư vừa rồi đại chiến, hiện tại lại sạch sẽ, cái gì cũng không lưu lại, trên mặt đất chỉ có cửa kiếng xe vỡ vụn và một ít máu trên vai Cố Thanh từng rơi xuống.

Vũ Văn nhảy xuống xe, cảnh giác nhìn bốn phía, xung quanh im ắng, quỷ ảnh cũng không có một cái. Huyền Cương đi theo phía sau Vũ Văn, mũi dán trên mặt đất sau một lúc tỉnh té ngửi khắp nơi, chán nản ngẩng đầu sửa hai tiếng. Vũ Văn cau mày, tựa hồ có chuyện gì quấy nhiễu y.

Cố Thanh đi đến bên cạnh Vũ Văn, nói: “Có thể là Lưu Thiên Minh bọn họ đã phát hiện ra thứ này, nâng đi rồi không?”

“Sẽ không, nếu như là bị bọn họ nâng đi rồi, Huyền Cương phải ngửi thấy được mùi thi thể của Khiết Dư, thậm chí có thể ngửi thấy lộ tuyến thi thể bị kéo đi. Nhưng hiện tại thi thể của Khiết Dư giống như là trong nháy mắt bốc hơi mất.”

“Thật sự là thứ kỳ quái gì đó, đột nhiên xuất hiện trên chỗ ngồi sau xe của tôi, lại đột nhiên biến mất trong không khí, đây là ma thú thượng cổ sao?” Cố Thanh lẩm bẩm.

“Khiết Dư là thuộc tính kim, thân thể có khả năng xuyên qua bất luận vật chất kim loại gì, nó có thể nhẹ nhàng xuyên qua cánh cửa xe của cô, nhưng không thể lên lút độn thổ a. Huống chi lại là một con Khiết Dư đã chết.” Vũ Văn suy nghĩ trăm bề cũng không lý giải được.

Thi thể của Khiết Dư đã lạ lùng tiêu thất, tiếp tục ở lại bãi đỗ xe cũng không giải quyết được vấn đề, hai người đành phải lái xe quay về ký túc xá của công ty nghỉ ngơi trước.

Do Trần Từ đã gọi tới, lão nhân giữ cửa ký túc xá vẫn không dám nghỉ ngơi, mãi đến khi Vũ Văn và Cố Thanh đến lấy chìa khóa gác xếp, lão nhân mới phóng tâm mà khóa lại cổng chính của ký túc xá.

“Vào nhà của tôi ngồi một chút không?” Cố Thanh nói xong câu đó, lập tức bị sự lớn mật của mình dọa sợ, trẻ như vậy mà mình lại dám mời một người nam nhân vào nhà, đây chính là chuyện trước kia chưa bao giờ có.

Vũ Văn lại rất tự nhiên nói: “Vào một chút cũng tốt, tôi đã nửa ngày chưa uống nước, cổ họng đều nhanh khát khô rồi.”

Hai ngày trước Cố Thanh một mình trở lại ký túc xá, trước khi mở đèn phòng, luôn khó tránh khỏi có chút sợ hãi, rất sợ trong bóng tối kia ẩn núp vật gì đó. Hôm nay có Vũ Văn cùng vào cửa, tâm tình nhất thời thư sướng rất nhiều, thậm chí Cố Thanh nhìn không được khề hắt.

Huyền Cương thành thật không khách khí xông vào phòng bếp, ghé vào cạnh tủ lạnh, dường như biết sáng hôm nay Cố Thanh mới đi siêu thị bổ sung thức ăn, trong tủ lạnh bày chân giò hun khói tươi ngon, Cố Thanh cười mở tủ lạnh ra, thỏa mãn cơn thèm ăn của nó.

Vũ Văn đứng trước cửa nhà Cố Thanh, cũng không lập tức đi vào phòng, mà thò đầu ra nhìn xung quanh một chút. Đây là một phòng tiêu chuẩn trong ký túc xá độc thân, bị Cố Thanh thu dọn đến không nhiễm một hạt bụi, bên trong ký túc xá ban đầu vốn trang trí nội thất bằng gỗ đơn giản do được dùng vải dệt màu sắc trang nhã phủ lên, lập tức có vẻ ấm áp dễ chịu. Cố Thanh thấy bộ dáng y len lút nhìn xung quanh, không khỏi có chút kỳ quái, hỏi: “Anh đây là để làm chi? Sao không tiến vào đi?”

“Sư phụ của tôi nói qua, ban đêm không thể tùy tiện vào phòng con gái, nếu nhìn thấy thứ gì đó không nên nhìn, sẽ phá hủy tu vi.” Vũ Văn đáp.

Cố Thanh vừa bực mình vừa buồn cười, “Sư phụ của anh là một người cổ hủ a? Tôi chưa từng phản đối anh tiến vào, anh còn giả vờ giả vịt. Yên tâm đi, phòng của tôi không có thứ gì đó không giống người.” Cô lười áo Vũ Văn, một tay túm y vào. “Tùy ý ngồi, uống chút gì không? Cà phê hay sữa?”

“Có nước lọc không? Nước lọc là được.” Vũ Văn một bên đáp ứng, một bên bị laptop của Cố Thanh hấp dẫn.

“Thật là một quái nhân.” Cố Thanh rót cho Vũ Văn một chén nước lọc, đứng phía sau Vũ Văn nhìn y lẩn qua lẩn lại mấy tính.

Vũ Văn mở trình duyệt IE (Internet Explorer) , đưa vào một chuỗi tên địa chỉ kỳ lạ, kết nối với một trang web càng kỳ lạ hơn, trang chủ của trang web này so với Google đại danh đỉnh đỉnh còn trông trải hơn. Trừ bỏ một khung nhập khẩu văn bản, cái khác đều không có.

Vũ Văn ở bên trong khung viết vào: “Khiết Dư”, sau đó nhấn enter.

Chỉ trong chốc lát, khung văn bản trên trang chủ phóng lớn, bên trong xuất hiện vài chữ: “Khiết Dư, mặt người thân hổ, hình dạng như con báo, thức ăn chính là thịt người, mãnh thú, thuộc tính kim, phá đao binh,

sợ hỏa linh.” Mặt sau văn tự kèm theo một bức tranh thủy mặc vẽ tay, gương nanh múa vuốt, diện mục dữ tợn, chính là hình dạng quái vật mà Cố Thanh trông thấy.

Vũ Văn tắt đi trình duyệt, ngoảnh đầu nhìn Cố Thanh, nắm tay mở ra, nói: “Trong thú linh phổ cũng tìm không thấy manh mối, không có biện pháp.”

“Thú linh phổ? Trang web này. . . . Là anh làm?”

“Là sư phụ của tôi làm, thầy hao tâm tổn trí thu thập tư liệu, thuận tiện cho các nhóm đồng nghiệp tra cứu.” Lời nói của Vũ Văn bao giờ cũng ngoài dự đoán.

Cố Thanh lại hỏi: “Quái vật làm hại Trương Kiến Quốc và hai bảo vệ kia chính là Khiết Dư này sao?”

Sắc mặt Vũ Văn nhất thời trở nên âm trầm, nói: “Đó là một tên khác.”

“Hả? Chẳng lẽ còn có một ma thú thượng cổ khác?” Cố Thanh há hốc miệng.

Vũ Văn bưng ly nước lên uống liền hai ngụm, “Nếu tôi đoán không lầm, sát hại bọn họ hẳn là Hồn Độn (*).”

“Hoàn thánh (hồn độn, đọc hơi giống nhau nên Cố Thanh nghe nhầm =)) ? Hoàn thánh còn có thể giết người sao?” Cố Thanh thập phần tò mò.

Vũ Văn cười khỏ, thật muốn thò tay đập ót Cố Thanh một cái, “Đừng xuyên tạc được không, tôi nói chính là Hồn Độn thiên địa mê mang, không phải hoàn thánh trong bát của cô!”

Cố Thanh ngượng ngùng cười cười.

“Được rồi, cô nên nghỉ ngơi đi, tôi cũng nên đi nhìn gác xép nhỏ của tôi.” Vũ Văn đứng dậy, đi gọi Huyền Cương, tựa hồ sẽ không dự định tiếp tục giải thích cho Cố Thanh Hồn Độn là cái gì.

Đêm đã khuya, Cố Thanh không tiện tiếp tục giữ Vũ Văn lại, cũng đành phải tùy ý y đi.

Nghe tiếng bước chân của Vũ Văn và Huyền Cương chậm rãi tiêu thất ngoài cửa, Cố Thanh ngồi bên giường, trong lòng trống rỗng. Nhìn laptop trên bàn, trong đầu cô đột nhiên toát ra một ý niệm.

Cố Thanh lần nữa mở trình duyệt IE, từ trong lịch sử kiểm tra trang web kỳ lạ ban nãy Vũ Văn vào, lúc khung văn bản trống kia xuất hiện, cô chống má suy nghĩ một chút, bên trong nhập vào “Hồn độn.”

“Hồn Độn, không có tai mắt và mũi, nhưng có miệng, hình dáng như một tử thối di động, hồ hồ mà đi, lướt qua đâu nơi đó cây cỏ không thể sinh sôi, mãnh thú, thuộc tính mộc, phá thạch nham, sợ kim loại cứng.” Phía dưới văn tự đính kèm một tập tranh ảnh tư liệu, là một quái thú hình xà chỉ có một cái miệng rộng hé ra!

Cố Thanh tìm lòng không được mà xiết chặt con chuột, chẳng lẽ đây chính là hung thủ đã cướp đi sinh mệnh của ba người? Bên trong cao ốc Đăng Long vậy mà lại cất giấu quái thú như vậy?

Lúc Cố Thanh chăm chú nhìn hình ảnh của quái vật kia một lần nữa, bức tranh thủy mặc này nhìn rất sinh động dường như mang theo chút tà tính, quái vật kia quay đầu vẫy đuôi nhìn qua như đang muốn từ trên màn ảnh nhảy xuống, Cố Thanh sợ tới mức vội vàng tắt đi cửa sổ trình duyệt. Cô ngồi yên một hồi, lại đem trang mạng kia mở ra, lần này, Cố Thanh tinh quái ở trong khung văn bản gõ xuống tên của Vũ Văn Thụ Học. Nhấn enter, trên trang mạng vậy mà lại xuất hiện một loạt chữ màu hồng rất to — “Người tra đồ đệ của ta để làm chi? Cẩn thận lòng hiếu kỳ hại chết người nha!” Phía sau chữ hồng còn kèm theo ảnh chân dung một lão nhân râu bạc đung đưa xung quanh, thập phần đáng yêu. Cố Thanh không nghĩ tới sư phụ của Vũ Văn còn có thể tài giỏi như vậy, thoáng cười thành tiếng, cô nghịch ngợm thè lưỡi, đối với lão nhân kia làm một cái mặt quỷ, cộp một cái đóng lại laptop.

Hôm nay chạm trán với nhiều chuyện tình khó tin, đại não Cố Thanh vẫn liên tục trong trạng thái hưng phấn, ở trên giường lật tới lật lui nướng bánh nướng đến lúc canh ba, cô mới mơ hồ ngủ thiếp đi.

Giữa lúc mơ màng, Cố Thanh chợt cảm thấy thân thể bản thân có chút nặng nề, đang từng chút từng chút rơi vào giữa nệm mềm mại, cô nỗ lực bắt lấy khăn trải giường, nhưng toàn thân nửa điểm khí lực cũng không có, liền cứ chằm chằm như vậy, Cố Thanh sa vào ác mộng.

Lần thứ ba đứng dưới bầu trời lục sắc, Cố Thanh đã rất rõ ràng đây chỉ là một giấc mộng, nhưng trong lòng cô nỗi sợ hãi vẫn không giảm bớt đi tí nào, cảnh trong mơ này chập chờn giống như quỷ vực, mỗi lần điểm cuối hành trình đều khiến Cố Thanh kinh thanh thét chói tai, mà lúc này đây, cô lại phải trông thấy cái gì nữa?

Bầu trời vẫn như cũ, ngã tư đường vẫn như cũ, cao ốc giống như mộ bia kia vẫn như cũ, Cố Thanh không dám bước về phía trước, đôi mắt mở to nhìn người đi đường bốn phía lạnh lùng u ám, cô không biết mình đang đợi cái gì, chỉ biết là vật kia nhất định sẽ xuất hiện.

Quả nhiên, chiếc xe buýt xuất quỷ nhập thần kia lại xuất hiện bên cạnh Cố Thanh!

Cố Thanh khó hiểu cảm giác trên xe có người vẫy gọi cô “Thanh ~ Thanh ~” Thanh âm kia nhỏ dài mà mềm mại, tựa hồ là một người con gái. Ở chốn u linh quỷ dị này bị hô hoán đến lòng tơ toàn thân Cố Thanh đều dựng thẳng, làm sao còn dám bước đến phía trước.

Nếu Vũ Văn có bên cạnh thì tốt rồi! Đáy lòng Cố Thanh mạnh mẽ toát ra ý nghĩa này, nhưng Vũ Văn giờ phút này đang ở trên mái nhà vù vù ngủ, làm sao biết thân thể Cố Thanh lúc này đang bị bóng đè.

Cố Thanh chỉ có thể che lại hai tai, chống cự ma âm khiến lòng người lạnh lẽo kia, nhưng thanh âm này có thể chen vào khe hở của tay Cố Thanh, mạnh mẽ chui vào trong tai Cố Thanh! Sau một hồi từ chối, Cố Thanh rốt cuộc chống cự không được loại sợ hãi khó hiểu này, nhắm mắt lại, xoay người về phía sau bỏ chạy, nhưng cô chỉ chạy được hai bước, liền đụng phải một thân mình mềm mại! Cố Thanh nhịn không được mở to mắt, chỉ trong cái nhìn thoáng qua này, Cố Thanh liền cả kinh hồn phi phách tán, thứ cô đụng phải, chính là nữ nhân thân ảnh màu đen từng gặp qua trước cửa thang máy tầng 12 kia, chỉ thấy một khuôn mặt không có ngũ quan, bất thành hình hé ra hai khe hở hẹp, một đôi mắt màu xanh nhô ra, sau khi cấp tốc xoay chuyển hai vòng, yên lặng nhìn Cố Thanh!

Trái tim Cố Thanh gần như ngưng đập, điều duy nhất cô có thể làm, chính là phóng mở cổ họng của bản thân, dùng âm lượng lớn nhất có thể, phóng thích trống ngực đập điên cuồng vì sợ hãi trong lòng.

Giống như một tín hiệu, Cố Thanh theo tiếng kêu của chính mình, lại một lần nữa giãy dụa thoát khỏi trói buộc của ác mộng. Lúc cô nhận ra bản thân đã trở lại hiện thực, thì vải bông trải giường dưới thân đã sớm bị mồ hôi lạnh thấm ướt sũng, lạnh lẽo thấu xương. Cố Thanh vô lực ngồi dậy, xóa đi tàn lệ nơi khóe mắt, liên tiếp ba đêm cùng một cảnh tượng ác mộng, mình không phải bị trúng tà rồi chứ.

(*) Ta đã kiểm hình của Hồn Độn nhưng ko được giống với miêu tả lắm, ta không tìm được cái nào hình xà hết ah~~ T_____T chỉ có con bé ú buồn cười này à =)))

[3.bp.blogspot /-qF5cA_wwDZ...540319850.jpg] [3.bp.blogspot /-qF5cA_wwDZ...540319850.jpg]

[a2.att.hudong /33/89/01300...4719184_s.jpg] [a2.att.hudong /33/89/01300...4719184_s.jpg]

[m2.auto.itc.cn/saa/t/41/07/Img2240741_780.jpg] [m2.auto.itc.cn/saa/t/41/07/Img2240741_780.jpg]

9. Quyển 1 - Chương 9: Hiếu Kỳ

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa mọc lên từ phương Đông, dương quang cường liệt chiếu thẳng vào cửa sổ mái của gác xép, Vũ Văn Thụ Học ở trên giường lăn lộn một chút, tựa hồ muốn tránh khỏi ánh sáng đang bắn thẳng đến khuôn mặt, nhưng gác xép nhỏ nhỏ dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống ngay cả một mảng bóng râm cũng không có, y có thể trốn được đi đâu? Vũ Văn không cam lòng mà ngồi dậy, duỗi thắt lưng lười biếng, lại bực bội nhào loạn đầu tóc của mình.

Huyền Cương ghé vào bên giường, còn chưa tỉnh lại, hai ngày này, tất cả mọi người đều rất mệt mỏi, Vũ Văn nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Huyền Cương.

Chân trần dẫm lên nền nhà, cảm giác lạnh lẽo khiến tinh thần Vũ Văn rung lên, y bước chậm đến giữa gian phòng, bắt đầu làm một chút động tác đơn giản. Căng ngực, xoay thắt lưng, nhấc cao chân. Bất thành linh, giữa hai tay Vũ Văn hiện ra một thanh trường thương màu xanh, thương này dài chừng 7 thước, toàn thân trong suốt, trên đầu thương dẹt còn ẩn ẩn lộ ra chút minh văn (chữ khắc trên đồ vật) cổ quái. Tầm mắt Vũ Văn nhìn chăm chú vào mũi thương, tay run lên, rất nhanh kéo ra đường thương pháp, ngay sau đó, y một tay cầm đuôi thương, bình ở ngực xoay ra một vòng tròn lớn, trong góc xép nho nhỏ, lại có thể ẩn ẩn nghe thấy tiếng sấm nổ mạnh. Nhân thần Vũ Văn trở nên sắc bén nghiêng người nhìn kỹ, với thể tốc độ sét đánh phóng một thương đâm hướng vào mặt vách tường kế bên giường gỗ kia, y vừa vịn rơi xuống, chợt nghe Huyền Cương sửa phẩm một tiếng, liền theo sau đó, Vũ Văn bùm một tiếng té lăn trên đất ngã chổng vó.

“Ôi chào!” Cảnh cửa truyền đến một tiếng kinh hô thanh thúy, Vũ Văn cả kinh, bắt chập đau đớn trên móng, xoay người bò lên. “A nha!” Cảnh cửa lại vang lên một tiếng kêu sợ hãi.

Vũ Văn lúc này mới thấy rõ, đứng cạnh cửa chính là Cố Thanh, mặt cô ửng đỏ quay đầu, không dám nhìn Vũ Văn bên này. Vũ Văn cúi đầu xuống, bản thân chỉ mặc một cái quần đùi, y vội vàng cuống quýt nắm lấy quần dài trên chiếc ghế cạnh giường, lúng túng trông vào.

“Cô tại sao không gõ cửa liền vào được?” Thanh âm Vũ Văn có chút hỗn hển, vừa rồi hình dáng quần bách khi bị đánh ngã nhất định cũng bị Cố Thanh nhìn thấy.

“Tôi. Ai bảo anh tối hôm qua quên đóng cửa? Quên trước quên sau!” Cố Thanh tức giận, lập tức lại thân thiết hỏi han: “Anh. Không có việc gì chứ?”

“Ôi. Vừa rồi. Giẫm phải đuôi của Huyền Cương.” Vũ Văn đã mặc quần, đang hướng trên người mình trông vào áo lót.

“Haha.” Cố Thanh nhịn không được cười đến khom thắt lưng, thanh âm thanh thúy giống như chuỗi phong linh được gió vỗ về chơi đùa. Khi cô nhẹ nhàng đi vào phòng, thì trông thấy Vũ Văn ở giữa phòng vận động thân thể, còn chưa kịp cùng y bắt chuyện, trong tay Vũ Văn lại hiện ra một chuỗi trường thương. Cố Thanh tò mò tiếp tục nhìn xem, mãi đến khi Vũ Văn ngã trên sàn nhà, cô mới phát ra một tiếng thét kinh hãi.

“Được rồi, cô có thể xoay đầu qua.” Vũ Văn nói.

Cố Thanh xoay người lại, Vũ Văn đỏ mặt đứng bên giường, càng không ngừng gãi đầu, Huyền Cương vẫn ghé vào dưới giường, miệng còn rên hừ hừ.

“Ôi. Tôi thủy chung không quan tâm đến việc luyện võ.” Vũ Văn tự giễu nói, “Sư phụ dạy thương thuật, bao giờ cũng nhàn hạ không tiếp thu luyện tập thật, hiện tại lâm trận mới mài gươm, khiến cô chê cười.”

Cố Thanh đi đến bên cạnh Vũ Văn, tò mò nhìn tay y, “Cây thương thật dài ban nãy đâu rồi? Như thế nào lại đột nhiên không thấy nữa?”

“A. Đó là hư linh kim thương, cùng hư linh hỏa giống nhau, là một trong nhóm ngũ hành thuật.” Vũ Văn một mặt giải thích, một mặt mở ra hai tay, trong nháy mắt, trường thương lại xuất hiện trong tay y. “Đừng nhìn vẻ ngoài uy mãnh này mà hiểu lầm, kỳ thật rất khó sử dụng, bởi vì thương này là hư linh, nhẹ nhàng bay bổng không có nửa điểm trọng lượng, quả thật không có cách nào dụng lực được.”

“Hư linh kim thương. Phá thạch nham, sợ kim loại cứng. Anh là để đối phó với Hồn Động, mới ở đây lâm trận mới mài gươm, luyện tập thương thuật sao?” Cố Thanh chấp tay sau lưng cười hỏi.

“Hử? Làm sao cô biết?” Về mặt Vũ Văn kinh ngạc.

“Tối hôm qua tôi ở trên trang mạng Thú Linh Phổ gì đó tra được.” Cố Thanh có vài phần đắc ý.

“Hừ hừ. Cẩn thận lòng hiếu kỳ hại chết người!” Vũ Văn bày ra khuôn mặt giáo huấn Cố Thanh.

“Hử? Khẩu khí của anh sao cùng sư phụ anh giống nhau thế?” Cố Thanh kinh ngạc.

“A? Cô làm sao biết đây là câu cửa miệng của sư phụ tôi?” Lần này lại đến phiên Vũ Văn ngây người.

“Này. . . .Việc này không thể nói, anh không cần biết.” Cố Thanh bắt đầu trả miếng Vũ Văn Thụ Học.

“Không nói sẽ không nghe, cô còn chưa kể cô chạy tới quầy rầy tôi nghỉ ngơi để làm chi đâu?”

“Tôi. . . .Tôi ban đêm gặp ác mộng.” Cố Thanh cuối cùng đã nhớ ra mục đích mình chạy tới gác xếp này để làm gì.

Vì vậy, Cố Thanh đem cơn ác mộng mình gặp phải liên tiếp ba đêm tường tận miêu tả lại cho Vũ Văn. Vũ Văn càng nghe mà càng cau chặt, thời điểm đợi Cố Thanh đem lời nói hết, sắc mặt Vũ Văn đã u ám tới nỗi có thể đổ mưa đến nơi. Cố Thanh vị bộ dáng của Vũ Văn dọa sợ, cũng không biết trong lời nói của mình có chỗ nào sai.

“Ba cơn ác mộng của cô, hẳn là có một du hồn nào đó đang can thiệp vào sóng điện não của cô, bằng không sẽ không có tính mục đích như vậy. Cô ta dường như muốn ám chỉ cho cô điều gì đó. . . .” Thanh âm của Vũ Văn rất nặng nề.

”Anh là nói. . . .Nữ quỷ kia? Cố Thanh run giọng nói.

“Phải, là cô ta, nhưng sức mạnh của du hồn là phi thường bạc nhược, đừng nói nơi này cách cao ốc Đằng Long suốt ba mươi phút đường xe, ngay cả khi cô đứng ở đại sảnh tầng 1 của cao ốc Đằng Long, cô ta muốn can thiệp sóng điện não của cô cũng hết sức khó khăn. Nếu đó là một du hồn có năng lượng bị phóng đại, năng lực kia của cô ta cũng đã vượt quá phạm vi mà tôi đã biết. . . .” Vũ Văn cố sức nuốt nước bọt nói tiếp: “Gần đây lực chú ý của tôi vẫn chỉ đặt trên người Hồn Độn ẩn núp trong cao ốc kia, tên này thuộc tính mộc, tùy tiện ẩn vào trên một gia cụ nào đó là có thể ẩn núp rất khá, trong cao ốc nhiều phòng lắm, tôi vẫn đau đầu làm sao có thể tìm nó bắt ra, không nghĩ tới cô bên này vậy mà còn gặp phải một du hồn có sức mạnh dị thường cường đại. . . . Hơn nữa Khiết Dư sau khi bị tôi giết chết lại biến mất, cao ốc Đằng Long này, sao lại tà môn như vậy?”

“Vậy. . . .Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Có nên báo cảnh sát hay không?” Cố Thanh vừa nói xong câu đó, liền nhớ tới Tiểu Trương bị giết hại, báo cảnh sát. . . .Dường như cũng không phải chủ ý tốt.

“Tình huống hiện tại còn chưa giống như bị phá hư tới cực điểm, dù sao du hồn kia cũng không đối với cô tạo thành thương tổn gì cụ thể, theo như lời cô nói, khi lần đầu tiên gặp du hồn kia, cô bị dọa ngất đi trong thang máy, tôi ngày đó ở trong thang máy trông thấy cô nằm trên mặt đất, trừ bỏ ấn đường có chút sát khí, cũng xác thật không bị thương tích gì, nó vì sao lại xuất hiện dọa cô hôn mê rồi bỏ chạy, cũng là một việc tôi nghĩ không thông.”

“Thế thì. . . .Chúng ta nên đem trọng điểm đặt trên người Hồn Độn đi? Hiện tại chân chính xuất hiện hại người, chính là Hồn Độn này.”

“Hồn Độn này cũng không đơn giản, sư phụ từng nói qua, Hồn Độn cần người, lấy miệng ngốn hết. Nói đúng ra là, nó ăn thịt người giống như rắn vậy, một hơi nuốt xuống con mồi, mà hiện tại người đã bị giết hại, còn chưa có người nào hoàn chỉnh, thịt nát đầy đất, không thể là tác phong của Hồn Độn.”

“Vậy anh làm sao có thể khẳng định hại người chính là Hồn Độn chứ?” Cố Thanh đưa ra nghi vấn.

“Tôi tận mắt chứng kiến Hồn Độn trốn trên giá sách trong văn phòng của cô. . . .” Vũ Văn nói đến đây, lập tức ngậm chặt miệng.

Cố Thanh tai thính, hoàn toàn nghe rõ câu nói nửa chừng của Vũ Văn. “Anh nói Hồn Độn bám vào trên giá sách trong phòng làm việc của tôi?”

Biểu tình của Vũ Văn có chút cứng ngắc, khẽ nhếch miệng, lại nói không nên lời.

Cố Thanh đặc biệt nhạy bén, hơi suy nghĩ một chút, cũng đã đoán được thất thất bát bát, sắc mặt của cô thoáng cái trở nên trắng bệch.

“Chuỗi tràng hạt tôi giao cho anh kia, vốn chính là của anh sao?” Cố Thanh nhẹ giọng hỏi.

Vũ Văn máy móc gật đầu.

Hai hàng lệ châu, chậm rãi từ trong mắt Cố Thanh rơi xuống.

Nguyên lai nguyên nhân của hết thảy những việc này, đều do Cố Thanh gây ra.

Vũ Văn và Cố Thanh lần đầu tiên gặp mặt, Cố Thanh mời Vũ Văn sửa chữa khóa cửa sổ, lúc phiên cửa sổ thủy tinh màu xanh đậm kia bị Vũ Văn kéo ra, ánh mặt trời chiếu vào giá sách gỗ hồ đào cạnh cửa văn phòng làm việc kia, thời khắc đó đã kích thích ma thú Hồn Độn thức tỉnh, Cố Thanh và Vũ Văn đồng thời nghe thấy tiếng rên nhỏ xíu kia, chính là tiếng do Hồn Độn phát ra, lúc ấy Cố Thanh cho là mình nghe nhầm, mà Vũ Văn sau khi nghe thấy lập tức phát hiện nguyên linh Hồn Độn đang nấp trên giá sách, nhưng y không lộ ra, chỉ khi rời khỏi văn phòng của Cố Thanh, lặng lẽ dùng chuỗi tràng hạt kia trấn không cho Hồn Độn hoàn toàn sống lại, chỉ đợi đêm khuya người vắng thì lại đến thu thập nó, ai ngờ thể chất của Cố Thanh khác hẳn thường nhân, chẳng những thấy được Vũ Văn lưu lại pháp châu, dưới sự thúc đẩy của lòng hiếu kỳ, dùng chìa khóa đem pháp châu cạy xuống, tạo nên sai lầm lớn. Đêm khuya, Hồn Độn xuất thế, hai bảo vệ liền thành vật hy sinh đầu tiên.

“Đúng vậy, sự phụ của anh một chút cũng nói không sai. Lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người.” Cố Thanh nức nở, “Tôi chỉ dùng chìa khóa nhẹ nhàng cạy một chút. Hạt châu kia liền.”

Vũ Văn bị nước mắt của Cố Thanh khiến cho chân tay luống cuống. Y đành phải tận lực làm cho thanh âm của mình trở nên nhu hòa, nhỏ giọng an ủi Cố Thanh: “Điều này cũng không thể trách cô, cô vốn đâu biết gì.”

Trong lòng Vũ Văn âm thầm thở dài, chuyện trên đời này, thật sự trêu người, chuỗi Định Linh Châu kia của mình, hoàn toàn thuộc tính kim, Cố Thanh thuận tay dùng chìa khóa kim loại để cạy, hơn nữa trong cơ thể cô có tinh khí cường liệt, vừa vận lưỡng tính tương xích, liền phá định linh thuật của y, nếu Cố Thanh chỉ dùng tay hoặc vật gì khác cạy, chắc chắn không lấy được pháp châu. Bản thân một lòng muốn đem chuyện này che giấu, ai biết lại lỡ miệng, trong lúc nhất thời, Vũ Văn chỉ hận không thể ỉnh một cái bạt tai.

“Hồn Độn kia không biết đã ẩn dấu trong cao ốc bao lâu, cho dù cô không dùng văn phòng kia, nó sớm muộn gì cũng sẽ ra ngoài hại người, nói không chừng, khi đó tôi đã không ở công ty nữa, hậu quả có thể càng nghiêm trọng, việc này thật sự không thể trách cô.” Vũ Văn nhẹ nhàng vỗ bờ vai run rẩy của Cố Thanh, nhìn Cố Thanh khóc đến chạt vật, trong lòng y cũng đau âm ỉ.

Qua một hồi lâu, Cố Thanh mới chậm rãi ngừng nức nở, Vũ Văn đưa khăn tay cho cô, nhưng Cố Thanh mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hai tay đem mái tóc trên trán vén sau tai, thần sắc kiên định nói với Vũ Văn: “Việc này là do tôi gây ra, tôi không thể không quan tâm! Tôi nhất định phải đi theo anh bắt được quái vật kia!” Lệ ngân của Cố Thanh còn chưa khô, hé ra mặt cười lê hoa đái vũ (Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi) , nhưng trong đôi mắt to lộ ra một cổ dũng khí kiên nghị, Vũ Văn không khỏi ngẩn ngơ.

“Tuy rằng tôi không có bản lĩnh gì, nhưng tôi còn có thể trông thấy hư linh, tiếng kêu của Hồn Độn tôi cũng nghe thấy, nếu như có thể giúp được chút gì đó, cũng có thể khiến tôi an tâm phần nào, Vũ Văn, mang tôi đi cùng nhé!” Cố Thanh lắc lắc ống tay áo của Vũ Văn.

“Muốn hỗ trợ cũng không nhất định phải ra đầu sóng ngọn gió, cô có tâm này là tốt rồi, cô xem, cô hiện tại không phải đã giúp tôi rất nhiều sao? Không có cô, tôi và Huyền Cương đều phải ăn ngủ đầu đường rồi.” Huyền Cương ở một bên duỗi thẳng hai tay về phía trước quỳ rạp trên mặt đất, Vũ Văn cũng ghé vào trên giường hai tay duỗi thẳng về phía trước, hai vị này làm ra bộ dáng như đáng thương, rốt cuộc đem Cố Thanh phì một tiếng nở nụ cười.

Ban ngày trong cao ốc Đăng Long có một nhóm cảnh sát điều tra hiện trường, Cố Thanh và Vũ Văn cũng không tiện đi vào, hai người liền hẹn nhau buổi tối lại vào trong cao ốc tìm kiếm Hồn Độn, bởi rằng theo như lời Vũ Văn, Hồn Độn hẳn cảm với ánh mặt trời, sẽ chỉ vào lúc nửa đêm đi ra kiếm ăn.

Tiếp đó, Vũ Văn vẽ mặt xấu hổ hướng Cố Thanh vay tiền, nói là muốn đi ra ngoài mua một ít đồ dùng cần thiết. Cuộc sống tên này cầu thả, công tác nửa năm, nhưng cơ bản không gửi tiền tiết kiệm, sinh hoạt phí tháng này cũng ở trong phòng máy của cao ốc Đăng Long. Nếu như Cố Thanh không thu lưu y, y thật sự chỉ có thể cùng Huyền Cương lưu lạc đầu đường. Cố Thanh đỡ khóc đỡ cười từ trong ví xuất ra chi phiếu, thuận tiện đem mặt mã tài khoản và một chùm chìa khóa xe toàn bộ đưa cho Vũ Văn, để y nhân tiện đi đổi cửa kính xe đã bị vỡ nát.

“Anh quả thật chính là một tên thần côn chuyên gạt người ăn uống!” Trong tiếng cười đùa của Cố Thanh, Vũ Văn và Huyền Cương ba bước cũng thành hai bước, ỉu xiu chạy khỏi tòa nhà.

Cố Thanh một mình ở lại trong gian phòng của mình chỉnh lý lại tài liệu liên quan đến Đỗ Thính Đào, Trần Từ lấy được hồ sơ tương đối đơn lẻ, tựa hồ tìm không thấy chỗ nào khả nghi, Cố Thanh pha ình một tách cà phê, ngồi bên giường tự hỏi nên làm thế nào tìm được thêm nhiều tư liệu có giá trị, mãi đến khi vô tình nhìn thấy trong túi xách lộ ra một góc tấm ảnh chụp “Lam Nguyệt” kia, cô mới nhớ tới, bản thân đã đáp ứng Lưu Thiên Minh, phải giúp cảnh sát kiểm tra thực hư bút tích.

Đăng nhập vào kho hồ sơ nhân sự của công ty cổ vấn Đằng Long Audio Video quốc tế, Cố Thanh mới phát giác bản thân đang đối mặt với công trình có chút to lớn, toàn bộ công ty tổng cộng hơn 1300 nhân viên tại chức, mỗi người hoặc nhiều hoặc ít có một chút văn bản viết tay hoặc tham gia vào nhóm đăng gì đó các loại bị quét hình bảo tồn, nếu tất cả đều là chất giấy nguyên bản, thay nhau nổi lên chỉ sợ cũng sắp cao như Cố Thanh rồi. Cố Thanh cố lấy dũng khí bắt đầu nhất nhất so sánh, chẳng qua đối chiếu bút tích của hơn 20 người, cô cũng đã choáng váng đầu óc não trướng, nhìn cái này cũng giống, nhìn cái kia cũng giống, chỉ bằng hai chữ “Lam Nguyệt”, thật sự rất khó xác định là bút tích của ai.

Cố Thanh xoa bóp huyết thái dương, cẩn thận suy nghĩ một chút, liền bắt đầu chửi mình ngu ngốc. Việc kiểm chứng bút tích này vốn chính là chuyện tình của nội bộ cảnh sát, Lưu Thiên Minh vừa rồi đầu nói muốn mình đích thân đối chiếu bút tích, mình chỉ cần đem những hồ sơ này giao cho cảnh sát là được. Cô cầm di động, gọi qua cho Lưu Thiên Minh.

“Cố Thanh, là cô sao?” Thanh âm Lưu Thiên Minh nghe có chút cao hứng, anh tựa hồ không ngờ tới Cố Thanh sẽ chủ động gọi điện thoại cho anh.

“Là tôi, việc quét hình bút tích của nhân viên công ty mà anh cần tôi đã chuẩn bị tốt rồi, anh xem làm sao giao cho anh?”

“Cô ở đâu? Tôi tự mình đến lấy!”

“Không cần anh tự mình đến chứ? Anh cho tôi hòm thư điện tử, tôi gửi cho anh là được rồi.”

“Không không không. Cô giúp tôi đại ân như vậy, tôi nên tự mình đến lấy là tốt nhất.” Lưu Thiên Minh còn chưa từ bỏ ý định.

“Tôi. Tôi sắp cùng bằng hữu ra ngoài, anh nếu. Hiện tại không thể cho tôi hòm thư điện tử, vậy lần sau nói tiếp.” Cố Thanh vẫn không có thói quen nói dối, một câu vô cùng đơn giản bị cô nói thành cà lăm.

“A. Vây. Có lẽ gửi đến hòm thư điện tử của tôi đi.” Lưu Thiên Minh thất vọng nói ra hòm thư điện tử của mình.

Cố Thanh nghe ra được giọng điệu mất mát của Lưu Thiên Minh, có chút không đành lòng, lại hỏi anh hai câu.

“Lưu đội trưởng, vụ án có tiến triển gì không?”

“Vẫn không có phát hiện gì mang tính đột phá.” Lưu Thiên Minh chán nản nói.

“Các anh. Có điều tra cụ thể cả tòa cao không hay không a?” Cố Thanh nhớ tới Vũ Văn từng nói qua, Hồn Độn rất có thể là giấu mình ở trong một văn phòng nào đó.

“Chúng tôi đã giống như cây lược đem cả tòa nhà chải qua một lần, vẫn không tìm được thứ gì đó khả nghi. Ngoại trừ.” Thanh âm của Lưu Thiên Minh có chút lưỡng lự.

“Ngoại trừ cái gì?” Lỗ tai Cố Thanh dựng thẳng lên.

“Cũng không có gì, chỉ là có chút kỳ quái mà thôi, chúng tôi liên tiếp ở mấy tầng lầu đều trông thấy một chậu cá thủy tinh được đặt ở trên sàn hành lang, trong từng chậu cá đều nuôi vài con cá vàng. Tôi có một huynh đệ trong nhà nuôi cá vàng nói những con cá vàng này đều có tên là hàng Điệp Vĩ (*), giá trị xa xỉ, người của công ty các cô chơi cá còn không ít a, liền như vậy đặt trong hành lang, không sợ bị người nào đó không chú ý đá ngã sao?”

Cố Thanh cũng thấy kỳ quái, nhưng mình mới đến công ty một hai ngày, cũng không biết trong công ty có ai thích nuôi cá vàng. Cô lại dặn dò Lưu Thiên Minh vài câu, bảo anh ngàn vạn lần phải chú ý an toàn, liên cúp điện thoại, bức họa Hồn Độn hung ác kia chung quy vẫn hiện lên trong đầu Cố Thanh, cô thật sự sợ hãi lại có ai đó rơi vào trong miệng quái vật kia.

Vũ Văn giữa trưa mới trở về, y ôm một đồng hồ vật này nọ đi vào phòng của Cố Thanh, phía sau còn kéo một hộp giấy lớn. Cố Thanh tò mò mở hộp giấy, lập tức bị dọa đến hét lên một tiếng, trong hộp giấy kia lại là một đồng tiểu động vật chi chít lúc nhúc.

Vũ Văn cười haha, đi qua đem thùng giấy đẩy lại, “Đừng đem kim ti hùng (con hamster) của tôi thả chạy.” Y cười nói.

“Kim ti hùng? Anh cứ nhiên mua một thùng kim ti hùng?” Cố Thanh cực kỳ kinh ngạc.

“Làm sao? Cô không tin hả? Con gái các cô không phải thích nhất mấy vật nhỏ này sao?” Vũ Văn đem thùng giấy mở ra một khe hở, thò tay vào bắt ra một con. Một con chuột nhỏ màu vàng lông xù ở trong lòng bàn tay Vũ Văn hết nhìn đông tới nhìn tây, tứ chi ngắn nhỏ ghé vào trên ngón tay của Vũ Văn, đôi mắt đen nhỏ phát sáng. Cố Thanh thoáng bị tiểu tử đáng yêu này hấp dẫn, cười đem kim ti hùng từ trong tay Vũ Văn bế qua. “Mệt chết tôi, tôi chính là chạy khắp chợ thú cưng, mới thu gom được nhiều như vậy.” Vũ Văn đặt móng ngồi dưới đất, Huyền Cương đi đến bên cạnh, liếm liếm tay y.

“Anh mượn tôi nhiều tiền như vậy, mua đám kim ti hùng này về làm gì?”

“Việc này. Thời điểm tôi được phát tiền lương trả lại cho cô là được, kim ti hùng là mua về làm mồi dụ Hồn Độn ra.”

“Làm mồi dụ? Anh vậy mà lại muốn dùng tiểu động vật khả ái này làm mồi dụ? Anh là cái đồ lãnh huyết!” Cố Thanh mặc kệ.

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ để tôi hiện tại đi bắt 500 con chuột về?”

“Anh không thể nghĩ biện pháp khác sao? Ví dụ như. Đi mua 500 con gà?”

“500 con gà? Mệt cô nghĩ ra rồi! Trước không nói chúng ta làm thế nào dùng xe kéo 500 con gà vào công ty, cho dù thật sự kéo đi, cảnh sát sẽ để cô mang vào trong sao? Cô muốn đem cao ốc Đằng Long biến thành trại nuôi gà hả?”

Cố Thanh không biết nói gì để chống đỡ.

“Sinh linh trong thiên hạ đều bình đẳng, nếu muốn miệt mài theo đuổi, vô luận lấy cái gì đi làm mồi nhử cũng không tốt, nhưng Hồn Độn chỉ ăn vật còn sống, không tạo ra chút hý sinh, làm sao có thể dắt thượng cổ ma thú này ra được?” Vũ Văn thở dài, thấp giọng thuyết phục Cố Thanh.

“Được rồi, tùy ý anh làm như thế nào, tôi phối hợp là được.” Cố Thanh sờ sờ tiểu kim ti hùng trong tay, thật sự có chút luyến tiếc.

Vũ Văn xuất ra một bó lớn sợi bông nho nhỏ, “Chúng ta phải đem chân kim ti hùng dùng dây nhỏ cột lại, để chúng nó nối thành một chuỗi dài, cô tới giúp tôi đi.”

Cố Thanh lặng lẽ không lên tiếng đi qua, bắt đầu giúp Vũ Văn làm việc.

Hai người vẫn bận bịu mãi đến khi mặt trời lặn xuống núi tây, mới đem đám kim ti hùng nối cùng một chỗ, mỗi chuỗi dài 100 thước, tổng cộng 5 chuỗi, lại đem toàn bộ bỏ vào hộp giấy lớn nguy trang.

Vũ Văn thấy Cố Thanh vẫn mãi không bỏ được những tiểu động vật này, lại khuyên nhủ: “Chúng nó cũng sẽ không có chuyện gì đâu, một khi Hồn Độn xuất hiện, chúng ta lập tức cứu chúng nó. Sau khi giết chết Hồn Độn, chúng ta liền cùng nhau bắt bọn nó phóng sinh nhé.”

Cố Thanh gật đầu, cô đột nhiên nhớ tới những con cá vàng Lưu Thiên Minh nói, có thể hay không cũng có khả năng đem Hồn Độn dẫn đến? Cô vội đem chuyện hôm nay gọi điện thoại nói cho Vũ Văn. Vũ Văn đem ảnh chụp “Lam Nguyệt” kia mở ra nhìn, tuy rằng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cũng nhìn không ra nguyên cớ, y trái lại đối với bọn cá vàng Lưu Thiên Minh nói cảm thấy rất hứng thú, “Buổi tối đi xem những con cá vàng này. Nghe vậy cảm thấy có chút hứng thú.”

Hai người tùy tiện ăn chút gì đó cho đầy bụng, khi màn đêm buông xuống liền xuất phát.

Khi đến cao ốc Đằng Long, cảnh sát đại khái với hung án liên tục phát sinh trong tòa nhà có chút kiêng kỵ, sớm đã ly khai toàn bộ, chỉ để lại hai người bảo vệ cổng chính. Vũ Văn mang theo Cố Thanh lần nữa từ thang máy bí mật trong bãi đỗ xe tiến vào trong cao ốc.

Vũ Văn không để Cố Thanh đi lên tầng 22, vẫn giống như trước để Cố Thanh đợi ở tầng 21, Vũ Văn chạy xuống lầu nói với Cố Thanh: “Trên lầu đã hoàn toàn được dọn dẹp sạch sẽ rồi. Mấy vị cảnh sát tay chân thật nhanh nhẹn.”

Cố Thanh lúc này mới cẩn cẩn dực dực theo sát phía sau Vũ Văn, đi đến tầng 22 nơi Trương Kiến Quốc hi sinh vì nhiệm vụ. Nơi này đã trở nên sạch sẽ, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua. Nhưng bên tường cuối hành lang, tuy rằng được cọ rửa chà lau rất nhiều, Cố Thanh vẫn có thể ẩn ẩn trông thấy hai chữ “Lam Nguyệt” lớn dùng máu viết lên kia. Lam nguyệt. . . . Cố Thanh vừa quay đầu lại, ngoài cửa sổ một đầu hành lang khác trên bầu trời đối diện nửa vầng trăng trắng phát sáng, ánh trắng trắng xám nhàn nhạt rọi vào trong tòa nhà. Ánh trắng khi nào mới có thể trở thành màu lam chứ?

“Chúng ta hiện tại sẽ đem đám kim ti hùng sắp ra?” Cố Thanh hỏi Vũ Văn.

“Không vội, tôi muốn đi trước nhìn xem những con cá vàng mà Lưu Thiên Minh nói.” Vũ Văn tựa hồ tự hỏi gì đó.

Cố Thanh nhìn xung quanh, tầng 22 không trông thấy chậu cá nào.

Hai người từ lối thoát hiểm đi xuống tầng dưới, tầng 21 cũng không có. Mãi đến tầng 20, Cố Thanh mới thấy bên cạnh cửa ban công phòng tài vụ, đặt một chậu cá thủy tinh, mấy con Điệp Vĩ màu lam đen đang nhàn nhã bơi qua bơi lại.

Kết cấu bên trong cao ốc Đằng Long có hình dạng chữ “Lỗ” (), Vũ Văn đi đến hành lang song song bên kia liếc mắt nhìn, về mặt lại đột nhiên chấn động! Y một phen giữ chặt tay Cố Thanh, bước nhanh xuống tầng dưới chạy đi, Cố Thanh mặc danh kỳ diệu theo sát Vũ Văn, trước khi xuống tầng dưới nhìn thoáng qua phía sau, mới phát hiện hành lang song song bên kia cũng có một chậu cá thủy tinh.

Vũ Văn vừa một bước tiến vào tầng 20, Cố Thanh cảm giác được y hít vào một ngụm khí lạnh. Từ tầm mắt Vũ Văn, Cố Thanh lại trông thấy một chậu cá! Chậu cá này cũng đặt ở góc ngoặt hành lang.

Về mặt Vũ Văn nghiêm nghị nói: “Những con cá vàng này không phải người thường nuôi, đây là hỗn nguyên thủy long trận pháp của Đạo gia!”

(*) Cá vàng Điệp vĩ, các bạn có thể thấy đuôi của nó có hình con bướm.

[z.abang /f/redaiyu/1/0/V/8...yushuizhi.jpg] [z.abang /f/redaiyu/1/0/V/8...yushuizhi.jpg]

10. Quyển 1 - Chương 10: Trận Thế Nghi Bình

Cố Thanh vẫn là lần đầu tiên nghe nói dùng cá vàng đến bố trí trận pháp kỳ quái gì đó, đang có chút sững sờ, Vũ Văn nói với cô: “Tôi đi một chút sẽ trở lại, cô đừng chạy loạn.” Không đợi Cố Thanh trả lời, y đã hướng dưới lầu chạy đi.

Huyền Cương chậm rãi đi đến trước chậu cá thủy tinh, cùng cá vàng trong chậu mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau một chốc, rồi đem mũi dò xét vào chậu cá ngửi ngửi.

Chỉ chốc lát sau, Vũ Văn lại về tầng 20, nói với Cố Thanh: “4 tầng dưới lầu mỗi tầng đều có một chậu cá, không sai, đây là Hỗn Nguyên Thủy Long trận pháp!”

Cố Thanh kéo kéo vạt áo Vũ Văn, “Cái gì gọi là Hồn Nguyên Thủy Long trận pháp a? Tình huống có phải rất gay go hay không?”

Vũ Văn nhú nhú mày, nói: “Hồn Nguyên Thủy Long trận là một trong liệt tà trận pháp của Đạo gia, có thể áp chế tà linh, tựa hồ là có cao nhân trợ giúp chúng ta. Nhưng trận pháp này trị phần ngọn không trị phần cơ bản, dù cho Hồn Độn nhất thời không thể ngáng đầu, nếu chúng ta không tìm bắt nó, chung quy không phải con đường lâu dài.”

Cố Thanh vừa nghe nói trận pháp này áp chế tà linh, nhất thời cao hứng, “Tốt, anh cuối cùng không phải đơn độc chiến đấu rồi!” Cô hưng phấn mà vỗ vỗ vai Vũ Văn. Vũ Văn thoáng suy nghĩ, nói: “Có Hồn Nguyên Thủy Long trận áp trứ, Hồn Độn hẳn là tạm thời không thể ra ngoài tác loạn.”

“Vây. . . . Những kim ti hùng này có phải được phép thả rồi không?” Cố Thanh vội vàng nghĩ muốn giải cứu những vật nhỏ đáng thương này.

Vũ Văn lắc đầu, “Không được, còn chưa đến thời điểm thả chúng nó, chúng ta trước tiên bắt bọn nó nuôi trong phòng làm việc của cô.”

Cố Thanh bắt đắc dĩ theo sát phía sau Vũ Văn, hai người một khuyển kéo hộp giấy to đáp thang máy đi đến tầng 18, từ sau khi phát sinh hung án, đây là lần thứ hai Cố Thanh trở lại phòng làm việc của mình.

Sau khi Vũ Văn đem hộp giấy lớn xếp gọn ở góc tường, đặt mông ngồi trên ghế giám đốc của Cố Thanh, “Ồi. . . . Không ngờ làm chủ quản thoái mái a, ghế dựa cũng khác với của tôi một bậc.”

Cố Thanh cười rót cho Vũ Văn một ly nước, học khẩu khí của lão tổng nói: “Thanh niên! Chỉ cần người cố gắng tiến tới sẽ có cơ hội!”

“Tôi nếu có thể có bộ dạng mỹ mạo giống cô, có thể còn có cơ hội này, ha ha. . . .” Vũ Văn thuận miệng trêu đùa, nhưng không phát hiện sắc mặt Cố Thanh thoáng giận. Cố Thanh rất không muốn kẻ khác cho rằng cô là bằng bề ngoài mới ngồi trên vị trí này, cho nên cô mới nỗ lực làm việc gấp bội để chứng minh năng lực của mình.

Vũ Văn không chú ý đến Cố Thanh, tầm mắt lại lạc ở trên bàn giám đốc, trên bàn có một khung ảnh kim loại chế tác tinh xảo, úp mặt xuống phía dưới. Vũ Văn đưa tay đem khung đỡ lên, hé ra một bức ảnh chụp một nhà ba người.

Người đàn ông trung niên giữa ảnh chụp mang một cặp kính đen, thần thái hiền hòa, khí chất nho nhã. Ngồi bên cạnh hẳn là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, ghé vào phía sau người phụ nữ chính là một cô gái 13 14 tuổi xinh xắn, cô ôm cổ người phụ nữ, đang nghịch ngợm quay về hướng ống kính le lười. Không cần hỏi, đây nhất định là bức ảnh gia đình Cố Thanh.

“Cố Thanh, cô và mẹ cô bộ dạng rất giống nhau a.” Vũ Văn cẩn thận nhìn tỉ mỉ bức hình.

“Đừng loạn động vào đồ người ta!” Cố Thanh đối với câu vui đùa ban nãy mà Vũ Văn không chịu trách nhiệm còn đang có chút tức giận.

“A. . . .” Vũ Văn hoảng sợ, lại đem khung thả lại chỗ cũ, vẫn để ặt của nó hướng xuống.

“Anh làm gì hả?” Cố Thanh đi đến bên cạnh bàn, đem khung dựng lên, “Sao lại đem mặt khung hướng phía dưới?”

“Nhưng nó vốn đã. . . .” Vũ Văn vô tội giải thích.

“Đi thôi, ban đêm ở lại trong cao ốc này, toàn thân cũng không thoải mái.” Cố Thanh chạy tới cạnh cửa.

Vũ Văn thành thành thật thật gọi Huyền Cương, đi theo Cố Thanh ra cửa, một phút trước khi Cố Thanh khóa cửa kia, y lại ngoảnh đầu nhìn thoáng qua khung ảnh đứng trên bàn.

Từ bãi đỗ xe đi ra, Vũ Văn nhìn đồng hồ, mới 8h30. Y nhúc nhích đầu, vốn đang nghĩ đến đêm hôm nay sẽ ở lại trong cao ốc suốt đêm chờ, sớm như vậy đã ra, giờ nên làm cái gì đây?

Cố Thanh đi đến nơi lộ thiên, dùng sức hít thở một hơi không khí trong lành, hôm nay không cần ở lại trong cao ốc, tâm tình của cô nhất thời trở nên tốt hơn, cũng đem chút đắc tội vừa rồi của Vũ Văn với cô quên sạch sẽ.

“Chúng ta đi xem phim nhé?” Cố Thanh đột nhiên đưa ra một đề nghị.

Vũ Văn ngạc nhiên nhìn Cố Thanh, sớm chuẩn bị ban đêm sẽ có một hồi huyết vũ tinh phong đột nhiên trở thành một hồi hên hò, hẳn rõ ràng chưa kịp chuẩn bị tâm lý tốt, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì.

“Nghe nói gần đây đang chiếu phim Shrek phần 2, tôi đã xem phần 1, rất thích chằn tinh Shrek kia a. Anh đi xem phần 2 với tôi được không?” Trong thanh âm ôn nhu của Cố Thanh hàm chứa khẩn cầu, Vũ Văn thật sự có chút không đành lòng cự tuyệt.

“Thế nhưng. Huyền Cương làm sao bây giờ? Nó không vào rạp chiếu phim được a.” Vũ Văn cúi xuống cùng Huyền Cương liếc mắt nhìn nhau.

“Để nó ở bãi đỗ xe chờ chúng ta đi, nguyên lai nó không phải là ở tại đây sao?” Cố Thanh ngồi xổm người xuống, nói với Huyền Cương: “Người có thể chờ chúng ta trở lại, ta mang đồ ăn về cho người!”

Huyền Cương u oán liếc mắt nhìn Vũ Văn, ủ rũ xoay người trở về bãi đỗ xe.

“Haha. Nó đáp ứng rồi! Chúng ta đi thôi.” Cố Thanh túm Vũ Văn, đi về hướng chiếc Santana trắng.

Dọc đường lái xe đến rạp chiếu phim, tính hiếu kỳ của Cố Thanh lại lần nữa phát tác, nhất định bắt Vũ Văn phải nói một chút về chuyện Hồn Nguyên Thủy Long trận pháp của Đạo gia.

“Năm phái của Đạo gia, Khí, Đan, Vũ, Phù (bùa chú) , Chiêm (bói toán, xem quẻ) , mỗi người một sở trường.” Không lay chuyển được yêu cầu mãnh liệt của Cố Thanh, Vũ Văn đành phải bắt đầu giải thích.

“Cái gì là Khí, Đan, Vũ, Phù, Chiêm a?”

“Cô quả thật nhất định cứ mười vạn cái tại sao!” Vũ Văn cười mắng. “Khí, Đan, Vũ, chính là luyện khí, luyện đan, thoát xác thăng tiên. Phù, là chỉ dùng bùa chú trấn tà trừ quỷ, chiêm, còn lại là nhìn phong thủy trắc địa. Ba phái Khí, Đan, Vũ chỉ chú trọng tu vi cá nhân, thật là ích kỷ, hai phái Phù, Chiêm trái lại đối với dân thường rất hữu dụng, chỉ tiếc các đạo sĩ từ cổ chí kim phần lớn đi tu luyện ba phái Khí, Đan, Vũ, hai phái Phù, Chiêm ngày càng suy bại, sớm đã không còn náo nhiệt nữa, ngẫu nhiên có người tự xưng là truyền nhân của Phù Chiêm môn, bắt quả chỉ là giả danh lừa bịp, lừa ăn lừa uống mà thôi.”

Nói đến lừa ăn lừa uống, Cố Thanh lại lấy mắt liếc Vũ Văn. Vũ Văn có chút xấu hổ, ho khan hai tiếng, tiếp tục nói.

“Liệt tà trận pháp kia, chính là sở trường tốt nhất của phái Chiêm, nó là do các đạo sĩ phái Chiêm trong lúc học phong thủy ngộ ra được một bộ trận pháp mượn sự giúp đỡ của sinh vật đang lúc tâm linh như có như không cảm ứng phối hợp với thiên thời địa lợi mà thành, không những áp chế được tà linh, đạo hành cao thâm, càng có thể giữ được một phương mưa thuận gió hòa. Hồn Nguyên Thủy Long trận, quy tắc của môn trong đó, theo lý thuyết, nguyên hình của trận pháp này là ở 7 chậu nước lớn, mỗi chậu đều nuôi 7 con lươn, xếp thành hình bắc đẩu, phối hợp từ xa. Một cao ốc Đằng Long kia, là đánh chiết khấu, đại khái hiện tại con lươn không có bán ở chợ, nên không mua được. Đành phải dùng cá vàng đến bổ sung.”

“Anh nói được rõ ràng mạch lạc như vậy, chẳng lẽ anh cũng theo Đạo gia?” Cố Thanh hỏi.

“Tôi không phải Đạo gia, những trận pháp này tôi cũng chỉ là nhận biết còn rất nhiều lỗ hổng.”

“Tri thức của anh vẫn rất rộng đó, cái gì cũng biết.”

“Đây đều là sự phụ thuộc tôi đảm nhiệm, bằng không ai thèm nhớ những thứ đồ hư này?”

“Vậy. Sự phụ của anh là ở bang phái gì?”

“Cái gì bang với chả phái, cô cho là xã hội đen hả? Sự phụ tôi tin Phật.”

“A. Nguyên lai các anh là hòa thượng.”

“Đừng nói lung tung, tôi cũng không phải hòa thượng gì đó, sư phụ tôi lại không bắt tôi tin Phật.” Vũ Văn có chút dở khóc dở cười.

“Vậy anh đến tột cùng là tu môn phái gì a?” Cố Thanh càng ngày càng hiếu kỳ.

“Tôi thờ phụng chính là Nho gia.” Vũ Văn nói đến đây, một bàn tay giữ vô lăng, như có điều suy nghĩ mà nhìn phía trước, tay còn lại, từ trong túi quần móc ra một bao thuốc lá, bật ra phân nửa, dùng miệng ngậm ra.

“Hảo a! Anh cứ nhiên dấm dùng tiền của tôi đi mua thuốc lá Trung Hoa!” Thanh âm Cố Thanh thoáng trở nên hung ác.

“Tôi thấy trong thẻ ICBC của cô thật nhiều tiền a, liền nhịn không được muốn giúp cô dùng một chút. Ai da!” Cánh tay Vũ Văn đã bị Cố Thanh hung hăng nhép một cái.

“Tiền của tôi có nhiều hơn nữa cũng là do tôi tân tân khổ khổ bán mạng đổi lấy! Anh cho rằng anh là tai kiếp phú tề (người bị nạn được tiếp tế) hả?” Cố Thanh lại giơ tay lên, trong chiếc Santana trắng truyền ra tiếng kêu thảm thiết khiến người qua đường kinh ngạc không thôi.

Bên trong rạp chiếu phim lãnh lãnh thanh thanh, đại khái là bởi vì DVD lậu đánh sâu vào, chỉ có ít ỏi lác đác vài người mang theo trẻ con ngồi xem, khi Shrek đại chiến với Mèo đi hia, Vũ Văn đang ôm một túi bắp rang cười ha ha. Cố Thanh trộm nhìn mặt bên của Vũ Văn, trong bóng tối, khuôn mặt Vũ Văn dường như hé ra đường nét góc cạnh càng phân minh, mũi cao thẳng khiến tim Cố Thanh đập thình thịch.

“Làm sao vậy?” Vũ Văn chợt xoay mặt qua, khiến Cố Thanh giật mình.

“Đem chút bắp rang đến đây, anh ăn một mình hả?” Thanh âm Cố Thanh hùng hồn.

“A. Cho cô.”

Cố Thanh từ trong tay Vũ Văn bóc một nắm bắp to, âm thầm may mắn trong rạp chiếu phim không bật đèn, bằng không Vũ Văn sẽ phát hiện mặt của cô đã hồng thành một cái đèn lồng.

Sau khi xem phim xong, Vũ Văn tỏ ra hưng phấn, còn đem vé xem phim trình trọng lưu lại. Cố Thanh cười vỗ bờ vai y: “Vé xem phim chính là chỉ có thể dùng một lần, lần sau đến phải mua cái khác!”

Vũ Văn có chút ngượng ngùng nói: “Giữ lại làm kỷ niệm thôi, tôi đây là lần đầu tiên đến rạp xem phim.”

Cố Thanh ngẩn ngơ, không nghĩ tới Vũ Văn đã lớn như vậy, với lại lần đầu tiên đến rạp chiếu phim.

Ra khỏi cổng rạp chiếu phim, Cố Thanh vào KFC mua một hộp cánh gà, dự định mang về cho Huyền Cương, sau đó hai người chậm rãi đi đến bãi đỗ xe lộ thiên phía sau rạp chiếu phim. Vừa đi vào bãi đỗ xe, Cố Thanh chợt nghe một tiếng kim loại xẹt qua thủy tinh thật dài, thanh âm này bén nhọn chói tai khiến răng người ta chua xót, phía trước có vài bóng đen đứng đưa, còn thỉnh thoảng truyền đến một trận tiếng cười đùa. Trong lòng Cố Thanh cảm thấy không ổn, cô bước nhanh đến trước xe của mình nhìn kỹ, xe Santana trắng từ đầu đến cuối bị người dùng dao vẽ lên, đường vẽ dài mảnh từ đuôi xe kéo dài đến đèn phía trước, sâu có thể thấy nền, trên cửa chắn gió trước xe còn bị quẹt thành hình một cái nĩa lớn! Nhìn lại các xe đậu xung quanh khác, cư nhiên đều có đường vẽ nặng nhẹ không đồng nhất.

Cố Thanh nhất thời giận không kềm được, Vũ Văn nhìn vẻ mặt Cố Thanh không đúng, vội vàng muốn kéo tay cô, nhưng đã không còn kịp rồi, Cố Thanh hướng mấy bóng đen kia rống lớn một tiếng: “Đứng lại! Các người là lũ hỗn đản nào dám quẹt hư xe của ta!”

Mấy bóng đen phía trước kia đột nhiên đứng thẳng bất động, ngay sau đó, bóng đen từ bốn phía tản ra, nhanh chóng vọt tới bên cạnh Vũ Văn và Cố Thanh, đem hai người bao vây.

Đây là 7 thanh niên ăn mặc xã hội đen, tuổi cũng không lớn, mỗi đứa đều ngậm một điếu thuốc, hai tên cầm một con dao sần, một tên trong tay còn cầm một cái xích sắt khóa xe đạp. Cầm đầu là một tên đại khái 24 25 tuổi, trên mặt có một vết sẹo thật dài, đi đến trước mặt Cố Thanh, híp mắt nhìn mặt cô, Cố Thanh bắt đầu có chút sợ hãi, dựa sát vào bên cạnh Vũ Văn.

“Con mẹ nó mày ồn ào cái gì? Con mắt nào của mày nhìn thấy chúng tao quẹt xe của mày?” Mặt thẹo hung ác nói, một tên bên cạnh cũng đi lên trước một bước, hướng trên mặt Cố Thanh nhả khói.

“Đại ca, bạn gái của tôi không hiểu chuyện, trách nhảm anh rồi.” Cố Thanh chợt nghe Vũ Văn ở một bên ăn nói khấp nép hướng mặt thẹo thương lượng, cô có chút không tin vào lỗ tai của mình, nghiêng đầu sang nhìn Vũ Văn. Ngay sau đó, Vũ Văn làm ra hành động khiến cô càng không thể tin được, y một phen từ trong túi xách của Cố Thanh đang nằm trong tay, mở ra dây kéo, từ bên trong đem ví tiền của Cố Thanh lấy ra.

“Đại ca đừng nóng giận, tôi mời, mọi người cầm lấy đi uống rượu ha.” Vũ Văn đem bóp tiền của Cố Thanh đưa đến trước mặt thẹo.

Mặt thẹo hừ lạnh một tiếng, đem bóp tiền cầm trong tay mở ra, đem toàn bộ tiền mặt rút ra, nhét vào trong túi quần mình, bóp tiền thì thuận tay hướng phía sau ném một cái.

“Đại ca, thả chúng tôi đi nhé, lần sau gặp mặt tôi lại mời, được không?” Vũ Văn không để ý ánh mắt oán hận của Cố Thanh ở một bên, tiếp tục nịnh hót mặt thẹo.

Mặt thẹo nhìn cũng không thèm nhìn Vũ Văn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mặt Cố Thanh, khóe miệng hần ngả ngớn nhếch lên, nói: “Mày vu khống tao quẹt xe mày, tao đã bị tổn thất tinh thần không phải tiền có thể bồi thường được, không bằng mày bồi đại ca uống vài chén?” Nói xong, mặt thẹo còn chìa tay sờ mặt Cố Thanh.

Vũ Văn đột nhiên trầm thấp quát: “Không được đụng vào cô ấy!”

Mặt thẹo kinh ngạc quay đầu lại nhìn Vũ Văn.

“Các người dám ở bãi đỗ xe của rạp Tân Thế Kỷ thành phố quẹt nát xe của người khác, còn dám cướp của chúng ta!” Vũ Văn đột nhiên rống lớn.

Mặt thẹo vào nhóm thủ hạ của hắn ngạc nhiên liếc mắt nhìn nhau, tiếp đó, vài tên đều cười như điên.

“Hahaha. . . .Lão tử có gì không dám làm? Chẳng lẽ nơi này có bảng viết cấm cướp sao?” Mặt thẹo cười đến nước mắt cũng chảy ra, bất thành linh, hắn một phen kéo cánh tay Cố Thanh, hung tợn nói với Vũ Văn: “Tiền của mày tao muốn, bạn gái của mày tao cũng muốn, mau rút ngay cho tao!”

Mọi người ở đây đều không nghĩ đến chính là, Vũ Văn một bước vọt tới trước người mặt thẹo, một đầu như quả chùy hung ác nện mạnh vào mũi mặt thẹo, mặt thẹo la lên ngã xuống đất, bùm mũi thổng khổ gãy dựa trên mặt đất.

Vũ Văn cũng không dừng lại, lập tức phi thân đánh đến, khóa gối trên người mặt thẹo, hai tay liên tục nện vào mặt của hắn ra sức đánh.

Sáu tên xã hội đen đứng bên cạnh đứng dần ra một lát, mới kịp phản ứng, ba tên thân thủ đem Vũ Văn từ trên người lão Đại của bọn chúng kéo xuống, ba tên kia vội vàng không ngừng đem mặt thẹo đỡ dậy.

Máu mũi mặt thẹo chảy dài, khóe mắt sưng phù, chặt vật không chịu nổi hướng thủ hạ hô: “Lên cho ta, đánh chết hắn!”

Song quyền nan địch tứ thủ (hai tay không đánh lại bốn tay, ý nói một người không đánh lại một đám đông), huống hồ đối diện Vũ Văn là sáu thằng. Vũ Văn sau khi đánh ngã hai tên, rốt cuộc ở trong tiếng thét chói tai của Cố Thanh bị xích sắt quét trúng đầu gối, y quát to một tiếng, khụy xuống, lại bị một cước gạt ngã trên mặt đất. Vài tên xông lên thay phiên nhau hung ác đánh đá Vũ Văn, Vũ Văn chỉ có thể cắn chặt răng nằm trên mặt đất chịu đựng đau đớn kịch liệt.

Mặt thẹo lưng lay lảo đảo đứng lên, lại muốn kéo Cố Thanh đi, Cố Thanh trở tay cho hắn một bạt tai, lại lớn tiếng thét to “Cứu mạng.” Mặt thẹo lộ ra bộ mặt hung ác rút ra dao sắc, chia vào cổ Cố Thanh. Cố Thanh chỉ cảm thấy trên cổ mát lạnh, cũng không dám lớn tiếng kêu gào nữa.

Trên mặt đất Vũ Văn quần quai kêu rên: “Không được đụng vào cô ấy!” Nhưng đối lấy chính là càng thêm nhiều quyền cước cay độc.

Mặt thẹo lau một phen máu mũi còn đang phun trào mãnh liệt, đem mũi dao chuyển qua trên mặt Cố Thanh, “Lão tử vẽ xe cũng không biết bao nhiêu lần rồi, còn chưa từng vẽ qua mặt phụ nữ, hôm nay thế nào cũng phải thử xem, khuôn mặt phụ nữ này vẽ vào sẽ có cảm giác gì.”

“Nếu mày còn có cơ hội từ trong nhà tù đi ra, tao đề nghị mày tốt nhất vẫn là đi về đậu hủ đi.” Một thanh âm lạnh lẽo vang lên phía sau mặt thẹo.

Mặt thẹo kinh ngạc quay đầu nhìn lại, nhưng hắn còn chưa kịp nhìn phía sau là ai, một cánh tay dị thường hữu lực đã cầm lấy dao trên tay hắn, theo sát sau đó, là một cỗ sức mạnh thật lớn gia tăng trên cổ tay hắn. Mặt thẹo kêu thảm thiết một tiếng, dao sắc từ trong tay rơi xuống mặt đất.

Cổ Thanh kinh hãi vội phần kêu lên: “Lưu Thiên Minh!”

Không sai, giải cứu Cổ Thanh chính là Lưu Thiên Minh một thân thường phục, phía sau anh còn có một cảnh sát trẻ tuổi cũng mặc thường phục.

Lưu Thiên Minh bỏ tay gã mặt thẹo ra, đi đến trước mặt Cổ Thanh, thân thiết hỏi han: “Cô không sao chứ?”

Cổ Thanh tức khắc ngửi được trong miệng Lưu Thiên Minh phun ra một cỗ mùi rượu nồng nặc, cô thiếu chút nữa bị xông đến phải xoay lưng lại thở, chỉ có thể cố sức lắc đầu, tỏ vẻ bản thân không việc gì.

Mấy tên xã hội đen đang quyền đám cước đá Vũ Văn cũng không biết trước mặt đột nhiên nhiều ra hai cái người này vì sao lại đến đây, chỉ nhìn thấy lão đại bị hạ gục, liền vứt Vũ Văn, chớp nhoáng đánh tới Lưu Thiên Minh, mặt thẹo cũng một lần nữa đứng lên, còn nhặt theo con dao sắc kia.

Lưu Thiên Minh đem Cổ Thanh đẩy về phía sau hai bước, rồi hướng vị thanh niên cảnh sát phía sau kia truyền đạt một ánh mắt ra hiệu, hai người đồng thời đón mấy tên xã hội đen kia xông tới.

Bọn mặt thẹo nào biết đâu rằng Lưu Thiên Minh nổi danh trong đội cảnh sát thành phố C là Tấn Đả Vương (có thể hiểu như vua đánh lộn vậy đó :))) , vị thanh niên đi theo sau Lưu Thiên Minh kia cũng từng trải qua huấn luyện chính quy đai đen Taekwondo. Trong một phút ngắn ngủi, 7 tên đều rên rỉ ngã trên mặt đất. Lưu Thiên Minh đánh đổ mắt, nắm lấy mặt thẹo từ trên mặt đất kéo lên, đập một cái thật mạnh vào ngực, mặt thẹo bay ra ngay cả thanh âm rên rỉ cũng phát ra không nổi nữa.

Thanh niên giữ chặt Lưu Thiên Minh, nói: “Lưu đội trưởng, không thể tiếp tục đánh nữa, bằng không sẽ đánh chết người đó.”

Lưu Thiên Minh ngoảnh lại nhìn, Cổ Thanh đang đi đỡ Vũ Văn cuộn tròn trên mặt đất, Vũ Văn đáng thương vết thương cũ chưa lành, thương mới lại mọc lên, trên mặt lại xanh tím một mảnh.

Lưu Thiên Minh đi đến bên cạnh Cổ Thanh và Vũ Văn, ngồi xổm xuống nói với Vũ Văn: “Không tồi ta tới vừa khéo, bằng không người cũng không bảo vệ được Cổ Thanh rồi.” Trong thanh âm của anh thoáng mang theo một tia khinh miệt. Tiếp đó, Lưu Thiên Minh lại mùi rượu ngút trời đứng lên nói với thanh niên: “Tiểu Lý, gọi điện thoại thông báo cho đồn công an lân cận, để người của bọn họ tới đem mấy gã này kéo đi.”

Tiểu Lý vừa lấy điện thoại di động ra, liền nghe được tiếng còi cảnh sát bên kia phỏ vang lên, rất nhanh, vài cảnh sát vọt vào bãi đỗ xe. Tiểu Lý kinh ngạc giờ di động, tự nói: “Làm sao tới nhanh như vậy? Ta còn chưa kịp nhấn nút gọi mà?”

Phủi phủi bụi khắp người Vũ Văn giãy dụa ngồi dậy, từ trong túi quần lục lọi một hồi, móc ra một cái di động Nokia, Cổ Thanh kinh ngạc kêu lên: “Điện thoại di động của tôi làm sao lại ở trên người anh?”

Vũ Văn nặng nề ho khan hai tiếng, hướng bên cạnh phun ra một ngụm máu lẫn nước bọt, chậm rãi giờ di động trong tay lên, đối với mấy vị cảnh sát vừa tiến vào vây tay, thấp giọng kêu: “Đồng chí cảnh sát, là ta ở đây báo động.”

Đến tận lúc này, Cổ Thanh mới giật mình hiểu rõ, nguyên lai Vũ Văn đem túi xách của cô cầm lấy, đem ví tiền đưa ặt thẹo, chỉ là để trộm lấy điện thoại di động của mình ra bỏ vào trong túi quần, sau đó thời điểm Vũ Văn gào to, đã ở trong túi quần bấm 110.

Mấy vị cảnh sát lần lượt dẫn mấy tên còn đồ còn đang nằm trên mặt đất rên rỉ đi, mặt thẹo kia đã hôn mê, bắt đắ dĩ phải gọi thêm xe cứu thương.

Các bác sĩ mang mặt thẹo đi, đồng thời đơn giản băng bó xử lý một chút cho Vũ Văn.

Chờ lúc bãi đỗ xe loạn thành một đoàn lùn thứ hai an tĩnh trở lại, chỉ còn lại Cố Thanh, Vũ Văn, Tiểu Lý và Lưu Thiên Minh bốn người, Vũ Văn và Lưu Thiên Minh sóng đôi ngồi trên ghế dài, Vũ Văn cười khở ngồi thở dốc, đầu Lưu Thiên Minh cũng lệch qua một bên, dường như đã sớm ngủ.

Tiểu Lý xấu hổ cười cười với Cố Thanh, nói: “Lưu đội trưởng hôm nay uống hơi nhiều.”

Cố Thanh cười trấn an: “Còn phải cảm ơn hai người các anh đến cứu nguy cho chúng tôi a.”

Tiểu Lý nói: “Bởi vì phía trên hạ mệnh lệnh, bảo chúng tôi đình chỉ hết thấy việc điều tra cao ốc Đằng Long, nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ, cho nên hôm nay tâm tình Lưu đội trưởng rất không tốt, người trong đội chúng tôi vừa bồi anh ấy uống rượu, sau đó anh ấy uống quá nhiều, tôi đây mới dìu anh ấy về nhà. Anh ấy tuy rằng say khướt ngay cả đường cũng đi không thẳng, cư nhiên lại có thể nghe thấy lúc cô kêu cứu lập tức chạy vội sang đây, tôi đuổi cũng đuổi không kịp anh ấy, ha ha.”

Cố Thanh ngạc nhiên hỏi han: “Vì sao cấp trên bảo các anh đình chỉ điều tra a? Án tử của Tiểu Trương còn chưa phá mà?”

Tiểu Lý thở dài một hơi, “Tình huống cụ thể tôi cũng không rõ ràng, chỉ nghe nói hình như lão bản của công ty Đằng Long các cô đến đây, cùng cấp trên của chúng tôi nói chuyện, khiến chúng tôi ngừng điều tra, hình như lão bản của các cô còn trợ cấp tiền cho Trương Kiến Quốc và Vương Phi hi sinh vì nhiệm vụ, con số kia cũng không nhỏ a.”

“Lão bản nào làm như vậy? Sao tôi cũng không biết?” Cố Thanh há to miệng.

“Việc này.” Tiểu Lý vỗ vỗ đầu, đột nhiên kêu lên, “Tôi nhớ ra rồi, vị lão bản kia hình như gọi là Bồ Viễn!”

“Bồ Viễn?” Cố Thanh giống như bị người ném mạnh một cái, trong lúc nhất thời sững sờ đứng đó.

Vũ Văn nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Cố Thanh, “Bồ Viễn là ai? Hắn nói không tra án tử là sẽ không tra nữa sao?”

Cố Thanh lắc đầu, nói: “Bồ Viễn là chủ tịch tập đoàn Đằng Long, anh cũng chỉ là thủ hạ của một trong các công ty chi nhánh của hắn a.”

“À. Nguyên lai là chân chính Đại lão bản a!” Vũ Văn muốn cười cười, lại liên lụy đến vết thương trên mặt, đau đến nhe răng nhếch mép.

“Hắn không phải đi nước ngoài khảo sát rồi sao? Thế nào lại đột nhiên đi tới công ty chi nhánh?” Cố Thanh nhớ tới mấy hôm trước khi gọi điện đến tổng bộ cô thư ký đã trả lời như thế.

“Vị Bồ đại lão bản này của cô, tài đại khí thô (dư dả tiền bạc) đến nỗi muốn dùng tiền mua mạng người a!” Lưu Thiên Minh vẫn nhắm mắt đột nhiên có phần khinh thường nói ra, cũng không biết anh đã tỉnh dậy lúc nào.

Tiểu Lý cũng phụ họa hừ lạnh một tiếng: “Cấp trên cũng không biết được hắn ưu đãi gì, cư nhiên đem tổ chuyên án của vụ giết người ở cao ốc Đằng Long rút lui, chẳng lẽ Trương Kiến Quốc và Vương Phi liền chết vô ích như vậy sao?”

Cố Thanh đối với vị lão bản này của mình tương đối hiểu rõ, nếu muốn cho cơ quan cảnh sát chấm dứt điều tra án tử phát sinh trong cao ốc Đằng Long, đối với Bồ Viễn mà nói, cũng không phải vấn đề gì khó khăn, mấu chốt là ở chỗ, hắn vì sao lại muốn làm như vậy?

“Cố Thanh!” Có người từ xa kêu lớn, Cố Thanh vừa quay đầu lại, chỗ cổng vào bãi đỗ xe, có ba người đang đi tới. Thật là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, dẫn đầu giữa ba người, chính là Bồ Viễn! Phía sau lần lượt đi theo chính là Trần Từ và một nam thư ký bộ dáng trẻ tuổi.

“Giám đốc Bồ.” Cố Thanh kinh ngạc bước lên hai bước nghênh đón.

“Cố Thanh, cô không sao chứ?” Bồ Viễn chạy đến bên cạnh Cố Thanh, loại tình cảm thân thiết tràn đầy trên mặt.

“Giám đốc Bồ và tôi ban nãy vừa lúc ở cục cảnh sát thành phố làm việc, nghe được vài cảnh sát trở về nói cô ở chỗ này gặp cướp, giám đốc Bồ lập tức cùng tôi chạy lại đây.” Trần Từ ở một bên giải thích.

“Cám ơn giám đốc Bồ quan tâm, tôi không sao.” Cố Thanh cười cùng Bồ Viễn bắt tay.

Vũ Văn và Lưu Thiên Minh tuy rằng đều lạnh lùng bất động ngồi trên ghế, trong thâm tâm lại cẩn thận quan sát vị đại lão bản thủ đoạn thông thiên này.

Bồ Viễn dáng người trung bình, hai vai rộng lớn, bụng cũng luyện tập rất tốt, không hề giống trung niên lão bản thông thường phát tướng như vậy. Đầu tóc của hắn chải rất kỹ lưỡng, diện mạo được dày công bảo dưỡng rất khó trông thấy nếp nhăn, đường nét kiên nghị lộ ra mị lực nam tính, không ai nhận ra, là không thể từ vẻ bề ngoài của hắn đoán ra được số tuổi của Bồ Viễn đã nhanh đến thiên mệnh.

Thấy Cố Thanh quả thật lông tóc vô thương, Bồ Viễn thở dài nhẹ nhõm, lực chú ý liền chuyển dời đến ba nam nhân phía sau Cố Thanh.

Lưu Thiên Minh từ trên ghế đứng lên, vỗ vai Tiểu Lý, nói: “Không còn chuyện của chúng ta, chúng ta đi.” Nói xong, hai người lập tức lướt qua người Bồ Viễn, nhìn cũng không liếc nhìn Bồ Viễn một cái. Cố Thanh giơ tay lên muốn giữ Lưu Thiên Minh lại, nhưng không biết nên nói thế nào, chỉ có thể nhìn theo bọn họ ra khỏi bãi đỗ xe.

Bồ Viễn đến bên cạnh Vũ Văn, vươn tay cười, “Chuyện của cậu tôi đã nghe Trần Từ nói qua, bị cảnh sát oan uổng ngồi chồm hổm một ngày trong nhà tù, đã làm khó cậu rồi.”

Vũ Văn không nghĩ tới Bồ Viễn sẽ chủ động cùng mình chào hỏi, liền mơ hồ cười cười, bắt tay Bồ Viễn.

“Giám đốc Bồ, sao anh lại đột nhiên đến đây?” Cố Thanh đưa ra nghi vấn trong lòng.

“Tôi đến thăm một lão bằng hữu ngã bệnh, thuận tiện đến chi nhánh công ty thị sát một chút, sáng ngày mai, cô tới phòng làm việc của tôi một chuyến.” Bồ Viễn khinh miêu đậm tả (nhẹ nhàng băng quơ) nói.

“Giám đốc Bồ đã phát thông báo xuống, ngày mai công ty khôi phục hoạt động, toàn bộ nhân viên đi làm bình thường, chỉ còn cô là chưa thông báo tới.” Trần Từ mỉm cười nói với Cố Thanh.

“Cái gì? Đi làm bình thường? Giám đốc Bồ, trong cao ốc có quỷ a!” Cố Thanh quýnh lên buột miệng nói ra.

“Tiểu Cố, tôi và cô đều là Đảng viên, người tin tưởng chủ nghĩa duy vật, làm sao tin vào chuyện vô căn cứ vậy chứ?” Bồ Viễn nghiêm túc nói, “Trong cao ốc phát sinh án giết người quả thật rất tồi tệ, nhưng chúng ta sẽ phối hợp với cơ quan công an điều tra phá án, đó không phải lý do ảnh hưởng đến hoạt động của Đảng Long Video.”

“Thế nhưng.” Cố Thanh còn muốn phân bua, nhưng Vũ Văn ngồi trên ghế dùng ánh mắt ngăn cô lại, cũng chậm rãi lắc đầu.

“Ừm. Thời gian cũng không còn sớm, Trần Từ, anh lấy xe của tôi tiễn Cố Thanh về nghỉ ngơi đi, tôi cùng Tiểu Hoàng ngồi taxi về khách sạn.” Bồ Viễn ra lệnh cho Trần Từ.

“Không cần, tôi sẽ lái xe đưa Cố Thanh về.” Vũ Văn đột nhiên đứng lên.

“Đúng vậy đúng vậy, xe tuy rằng bị quẹt xước, vẫn có thể quay trở về a.” Cố Thanh ở một bên phụ họa.

Bồ Viễn liếc mắt nhìn Vũ Văn, nói: “Vậy cũng tốt, nếu thương thế của anh không có gì đáng ngại, vậy phiền anh tiễn Cố Thanh.” Nói xong, hắn liền mang theo Trần Từ và vị thanh niên họ Hoàng kia cùng nhau rời khỏi bãi đỗ xe. Khi đi nhanh đến cửa, Bồ Viễn lại quay đầu hướng Cố Thanh hô to: “Nhớ kỹ sáng ngày mai đến phòng làm việc của tôi!”

Cố Thanh đáp ứng, cùng Vũ Văn chui vào chiếc Santana.

“Tay đau quá a. Làm sao lái xe đây?” Vũ Văn thử vắn vắn tay lái, lại từ chỗ điều khiển ngồi xuống. “Sao mà từ khi biết cô, tôi liền ba ngày hai bữa bị người đánh a?” Y nhỏ giọng lầu bầu.

Cố Thanh ngồi trên ghế điều khiển, nhưng nửa ngày cũng không động, Vũ Văn kỳ quái nghiêng người nhìn, phát hiện vành mắt Cố Thanh loang loáng nước mắt.

“Lại làm sao vậy?” Vũ Văn sợ nhất Cố Thanh rơi lệ.

“Tôi. Tôi lại hại anh lần nữa. Tôi tưởng rằng. Tôi đã nghĩ anh sẽ rất lợi hại trừng trị những tên xấu xa ấy.” Trong lòng Cố Thanh áy náy kinh khủng, thời điểm cô cùng Vũ Văn một chỗ liền có cảm giác đặc biệt an toàn, lá gan cũng sẽ mặc danh kỳ diệu mà trở nên to hơn.

“Ôi. Quên đi, cái ngày không thể trách cô, đổi lại là người khác, cũng sẽ như vậy, chúng ta nên nhanh trở về nghỉ ngơi đi.” Vũ Văn than thở nói.

Hai người lại nhớ tới bãi đỗ xe của cao ốc Đằng Long, Huyền Cương sớm chờ đến sốt ruột, hoàn hảo KFC Cố Thanh mua trấn an được tên gia hỏa này.

Nhìn thấy Huyền Cương từng ngậm từng ngậm mà nhai gặm khối gà, trên mặt Vũ Văn lộ ra tươi cười, “Đêm nay để Huyền Cương ở lại trong phòng của cô ngủ nhé.”

“Hử? Vì sao lại để nó ngủ trong phòng của tôi?” Cố Thanh rất kỳ quái.

“Cô còn muốn tiếp tục mơ thấy ác mộng sao?” Vũ Văn thần bí cười cười.

11. Quyển 1 - Chương 11: Thương Nghiệp

Bồ Viễn từ sớm đã đi bộ từ khách sạn đến công ty, đây là một trong những thói quen sinh hoạt của hắn. Ở trên đường, hắn nhận được điện thoại của bà xã Văn Linh.

“Quên dặn anh chuẩn bị áo len, buổi sáng xem dự báo thời tiết bên anh nhiệt độ sẽ giảm, anh tự đi mua một bộ được không?”

“Haha. Anh biết rồi, Tiểu Dao thức dậy chưa?”

“Dậy rồi, đang ăn điểm tâm.”

“Có phải điện thoại của ba ba không?” Một thanh âm đáng yêu vang lên bên điện thoại, khoe miệng Bồ Viễn hiện lên vẻ tươi cười.

“Ba ba! Ba không được quên mang quà về cho con đó, ba đã đáp ứng con rồi!”

“Biết biết, ba làm sao lại quên mất quà sinh nhật cho con gái bảo bối của mình được chứ?”

“Đừng nghĩ rằng tùy tiện mua một món quà đắt tiền gì đó là gửi con là xong, chỉ cho phép mua trong khoảng 50 nguyên thôi, nhưng nhất định phải là thứ con thích đó!” Bồ Dao ở bên kia nũng nịu.

“Hảo hảo hảo. Ba nhất định tự mình đi mua quà sinh nhật cho con!” Bồ Viễn đối với đứa con gái 15 tuổi của hắn một chút biện pháp cũng không có.

“Hảo a! Con đi học đây, bye bye!” Bồ Viễn nghe thấy Bồ Dao lạch cạch chạy đi, điện thoại lại bị bà xã cầm lên.

“Anh nếu đã đáp ứng Tiểu Dao, cũng đừng giống như lần trước mua đồng hồ vàng gì đó cho nó, nó không thích mấy thứ đó.” Văn Linh dặn dò Bồ Viễn.

“Biết rồi, bà xã đại nhân, em không phải cũng vậy sao? Thích nhất không phải tiền, là anh tự tay viết thư tình tặng em.”

“Đáng ghét! Anh nói việc này làm gì? Chú ý nghỉ ngơi, đừng cả ngày giống như một người cuồng công việc! Công ty cũng không phải chỉ có một mình anh!”

Bồ Viễn luôn miệng đồng ý, cúp điện thoại. Hắn nhìn di động trong tay, thở dài một tiếng, công ty tuy rằng không phải chỉ có mình hắn, nhưng hắn là người giám hộ của công ty này, tại đây lãnh đạo quyết định hết thảy, quyết định của hắn chính là quyết định của công ty, hắn phải gánh vác trách nhiệm cho sự hưng vong

của công ty! Đặc biệt hiện tại, tập đoàn Đằng Long đang đứng trong hoàn cảnh sống còn, hẳn càng không thể buông lỏng.

Đi vào đại sảnh cao ốc Đằng Long, hai chàng trai cường tráng mặc đồng phục công ty lập tức từ trên ghế salon phòng khách bật dậy, đứng thẳng tắp. Bồ Viễn thoáng gật đầu, hai chàng trai liền theo sát phía sau Bồ Viễn, cùng đi vào thang máy.

Hai người trẻ tuổi này là vệ sĩ Bồ Viễn đặc biệt mời từ thủ đô đến thành phố C. Bồ Viễn dù có hiểu biết sâu rộng thế nào, khi ở cục cảnh sát trông thấy những ảnh chụp tàn khốc kia, hẳn cũng vô pháp áp chế khiếp sợ trong lòng, khi đó Bồ Viễn liền quyết định chủ ý, muốn tiếp tục làm việc ở cao ốc Đằng Long, không đưa ra chút biện pháp bảo vệ là không được.

Tốc độ thang máy đi lên không nhanh lắm, trong ngực Bồ Viễn liền có chút cáu kỉnh, hẳn đối với không gian kín chật hẹp này có loại cảm giác chán ghét trời sinh. “Như thế nào không trang bị thang máy tốc độ cao.” Trong đầu Bồ Viễn nói thầm.

Bất thành linh, ngọn đèn bên trong thang máy thoáng tối sầm, dưới chân Bồ Viễn mạnh lắc lư một trận, hẳn lão đảo, suýt nữa ngã nhào, một vệ sĩ bên cạnh vội vàng đỡ hẵn. Nhưng chỉ trong nháy mắt, ngọn đèn lại khôi phục bình thường, thang máy vững vàng ngừng lại.

“Đình linh.” Theo tiếng chuông êm tai nhắc nhở, cửa thang máy mở ra.

Bồ Viễn chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh từ ngoài cửa thổi vào, hẳn nhin không được rùng mình một cái, giương mắt nhìn ngoài cửa.

Ngoài cửa không có người, bảo vệ đi ra ngoài nhìn một chút, nói tiếng kỳ quái, lại dè xuống nút đóng cửa.

Bồ Viễn nhìn lướt qua cạnh cửa, nơi này là tầng 12.

Thang máy tiếp tục chạy lên, đứng ở tầng 22, lúc Bồ Viễn ra khỏi thang máy, liếc mắt liền trông thấy Trần Từ đang điều khiển vài người lao công quét dọn văn phòng của hẵn, dự định nhường lại cho Bồ Viễn làm việc.

“Giám đốc Bồ, lập tức sẽ quét xong sạch sẽ, đợi 5 phút nữa.” Trần Từ lon ton chạy tới, trên mặt tràn ra một mảnh tươi cười nịnh hót.

“Ừ, vất vả cho cậu rồi.” Gương mặt Bồ Viễn giống như dạng sao cũng được, bước nhanh vào văn phòng.

Hai người vệ sĩ một trái một phải đứng trước cửa văn phòng, tựa như hai pho tượng thần giữ cửa, Trần Từ nhìn tư thế cân xứng này, vội vẫy tay ra hiệu ấy người lao công dừng tay đi ra ngoài.

Bồ Viễn tùy tiện lật lật văn kiện trên bàn, nhìn Trần Từ còn đứng ở cạnh cửa, liền hướng hẵn phát tay: “Đi gọi Cố Thanh tới đây cho tôi.”

Cố Thanh lúc này đây, tâm tình chính là khoái trá mà ở trong phòng làm việc ca hát, tối hôm qua cô nghe theo ý kiến của Vũ Văn, để Huyền Cương ở trong phòng mình ngủ, dĩ nhiên cứ như vậy một đêm vô mộng, đặc ý vui sướng mà ngủ. Giấc ngủ đầy đủ khiến tinh thần Cố Thanh hôm nay phơi phới, cả người thoáng cái trở nên xinh đẹp, mà ngay cả Trần Từ vừa mới vào cửa, cũng cảm giác được Cố Thanh bây giờ và hai ngày trước đây có chút bất đồng.

“Ôi, Cố chủ quản hôm nay tâm tình không tồi nha!” Trần Từ mỉm cười.

“Haha. Vậy hả? Tôi cũng không thể cứ làm vẻ mặt đau khổ ảnh hưởng đến tâm tình của cấp dưới a.”

“Ha. Mỹ nữ như Cố chủ quản, đứng ở nơi nào cũng đều có thể khiến tinh thần của nhóm thuộc hạ phấn chấn a.” Trần Từ tùy thời tùy chỗ cũng không quên vuốt mông ngựa, chẳng qua mông ngựa thế này, không nữ nhân nào lại cự tuyệt được.

“Trần quản lý cứ thích nói đùa, haha. Có chuyện gì không?”

“Bồ lão bản tâm tình không tốt lắm, gọi cô đến văn phòng gấp, mau đi đi.”

“Ừm.” Cố Thanh vốn muốn đem tình hình về Đỗ Thính Đào chỉnh lý một chút rồi sẽ đi gặp Bồ Viễn, hiện tại Bồ Viễn cấp bách như vậy, cũng chỉ có thể bỏ xuống trước.

Khi Cố Thanh đi vào văn phòng của Bồ Viễn, Bồ Viễn đang chấp tay sau lưng thần tình ác liệt trông về nơi xa ngoài cửa sổ.

“Giám đốc Bồ.”

“Ừm, đến đây, ngồi.” Bồ Viễn chìa vào sô pha, sau khi Cố Thanh ngồi xuống, hắn lại đi đến cạnh cửa đóng cửa lại.

“Cố Thanh, cô tới nơi này trước tôi vài ngày, cảm giác thế nào?” Bồ Viễn ngồi đối diện Cố Thanh.

“Ôi. Giám đốc Bồ, bên này xảy ra nhiều chuyện như vậy, thời gian tôi chính thức đứng trong phòng làm việc này đại khái mới được một ngày thôi.” Cố Thanh cười khổ.

“Ừ. Hiện tại nên khẩn trương đem hoạt động công ty đưa vào quỹ đạo.”

Cố Thanh muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

”Tôi biết cô muốn nói gì, trong cao ốc phát sinh án mạng hiện tại cũng chưa bị tung tin ra ngoài, đặc biệt là vụ án thứ hai, trước mắt cũng chỉ có tôi và cô cùng Trần Từ biết, cảnh sát bên kia cũng hướng tôi cam đoan không có người ra ngoài nói xằng xiên, các quản lý và nhân viên khác hẳn là sẽ không bị ảnh hưởng.

“Nhưng mà. Vì sao phải phong tỏa tình huống những án kiện này, thậm chí muốn liêu linh nguy cơ sẽ xảy ra án mạng lần nữa!” Thanh âm Cố Thanh bắt đầu có phần kích động.

“Cố Thanh, tiền thân ban đầu của tập đoàn Đằng Long là gì, cô còn nhớ rõ chứ?” Sắc mặt Bồ Viễn rất bình tĩnh.

“Này. Không phải là xưởng sơn Trung Nguyên sao?” Cố Thanh có chút không rõ, Bồ Viễn sao lại đột nhiên hỏi một vấn đề không liên quan như thế.

“Đúng, đúng là xưởng sơn Trung Nguyên giai đoạn những năm 80.” Bồ Viễn hồi tưởng lại, “Khí đó xưởng sơn Trung Nguyên chẳng qua chỉ là một xưởng nhỏ nhiều lần vỡ nợ, nợ nần chồng chất, sắp phá sản, nói như hiện tại, chính là nợ tư sản. Lúc ấy, tôi gánh lấy nhiệm vụ chịu áp lực tiếp nhận dưỡng dục đứa nhỏ tàn tật này, tận tâm từng chút đem cục diện đảo ngược, dùng khoa học kỹ thuật và vốn đến trải đường, rốt cuộc, đứa nhỏ tàn tật chẳng những chữa lành thương, lại ở trên đường băng băng đứng dậy. Bây giờ mới có tập đoàn Đằng Long ngày hôm nay.”

Cố Thanh cố gạt đầu, trụ cột của tập đoàn Đằng Long đúng là từ dưới tay Bồ Viễn một chùy lại một chùy đập xuống tạo giang sơn, thời kỳ kia tài chính cũng không phải thuận lợi như bây giờ, trên thị trường chẳng hạn, có thể dựa vào hoạt động tài chính để đi đường vòng đạt được mục đích, đây mới thực sự là thương nghiệp.

“Cố Thanh, hiện tại tài sản của Đằng Long có bao nhiêu, trong lòng cô đều rõ?”

Cố Thanh chỉ thoáng trầm ngâm, liền nói: “Trước mắt tập đoàn Đằng Long có 23 chi nhánh cổ phần khổng lồ chế xí nghiệp, phân biệt loại ngành sản xuất liên quan đến luyện kim, vận chuyển hàng hóa, điện tử, hóa chất, công nghệ máy móc, còn lại khoa học công nghệ Đằng Long, hai nhánh công ty cổ phần Đằng Long trên thị trường cổ phiếu. Toàn bộ tài sản gần 180 triệu.”

“Ừ, tài sản 180 triệu này, từng phân tiền này đều là do người của Đằng Long chúng ta dùng hai tay tạo thành! Nhưng hiện tại. Lại bị cầm đi.”

Cố Thanh cả kinh: “Chẳng lẽ. Quyền phân định tài sản tránh không được rồi?”

Bồ Viễn nặng nề gạt đầu.

Xưởng sơn Trung Nguyên tuy rằng đổ nát, nhưng gốc là của xí nghiệp quốc doanh Hồng Miêu Chính, Bồ Viễn đầu nhập nhiều tâm huyết vào nó, nó cũng bị chụp mũ là xí nghiệp tư nhân không hơn. Cố Thanh tuy rằng biết rõ chuyện cũ này, nhưng cô vẫn quen với năng lực làm việc mảnh khảnh thông thiên kia của Bồ Viễn, bao giờ cũng cho rằng chuyện quyền giới định tài sản cuối cùng sẽ bị Bồ Viễn xử lý, liền chưa bao giờ đem việc này để trong lòng.

“Đã hơn một năm rồi, tôi tiếp tục nỗ lực đi bồi đắp quan hệ thế nào, chính phủ cũng thủy chung không nả ra, dù sao. Hiện tại Đảng Long rất giàu có, chính phủ làm thế nào cũng sẽ không buông tha một khối thịt mỡ như vậy.” Bồ Viễn ghé mắt hướng ngoài cửa sổ, “Hơn nữa lý do của tôi cũng không đủ chính đáng, xưởng sơn Trung Nguyên trở mình, dựa vào chính là 200 vạn tiền vốn do công ty cấp dưới bộ ủy đầu tư, tuy rằng chúng ta trước kia đã sớm đem tiền này trả nợ xong, nhưng chiếu theo cách nói tiền vốn lãi, 180 triệu này của chúng ta đều là con cháu của 200 vạn kia, đều thuộc về nhà nước.”

Trong lòng Cố Thanh rất rõ ràng, một khi quyền giới định tài sản sau khi thương lượng cuối cùng, cấp trên khẳng định sẽ muốn phái người đến cùng Bồ Viễn cùng quản lý thương nghiệp Đảng Long, với cá tính của Bồ Viễn, sao có thể tiếp thu được sự thật này.

“Tôi hiện tại chỉ cùng chính phủ đàm phán, tận lực lấy lại cổ phần thuộc về chúng ta, kết quả đàm phán trước mắt cơ bản đã định, chúng ta chỉ còn lại có 30% cổ phần, muốn khống chế bằng cổ phần cơ bản đã không còn hy vọng gì nữa.” Bồ Viễn thở dài.

“Giám đốc Bồ, tôi trái lại có một ý tưởng.” Sau một chốc Cố Thanh trầm tư, mở miệng thăm dò.

“Hửm? Cô nói đi.”

“Chúng ta có thể đem toàn bộ tài chính năng động trên tay tập trung lại, ở trên thị trường chính khoán đánh một trận phục kích, đối với tài sản hiệu ích nhất của chúng ta tiến hành tuyệt đối khống chế cổ phần, bảo trụ vài cộng mầm có sinh lực, về phần những tài sản trưởng thành không thuận lợi, thậm chí có dấu hiệu lỗ vốn, liền quảng sang 70% kia.”

Trong lúc Cố Thanh chậm rãi nói, ánh mắt Bồ Viễn dần dần toát ra tán thưởng, tư duy của cô gái trẻ tuổi này thật sự rất tốt, vậy mà có thể cùng với ý nghĩ của mình không hện mà gặp, cô thật sự là có trí tuệ cùng tuổi tác không tương xứng. Một năm trước lần đầu tiên gặp gỡ cô, liền có cảm giác giống như đã từng quen biết, hiện giờ, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt.

“Giám đốc Bồ, anh nói ý kiến của tôi có khả thi không?” Cố Thanh nhận thấy được Bồ Viễn có chút không tập trung.

“Hả? Cô nói rất tốt!” Suy nghĩ của Bồ Viễn bị Cố Thanh kéo về cuộc nói chuyện trước mặt, “Ý tưởng hiện tại của tôi chính là như vậy, nhưng phải cụ thể áp dụng, vẫn có không ít khó khăn.”

Bồ Viễn châm một điếu thuốc, cuối cùng trở lại vấn đề ban đầu.

“Trước mắt nhóm điều hành tổng bộ tập đoàn Đảng Long đã lên đường, ở Hoa Đông và vùng duyên hải tiến hành hoạt động, có thể tập trung tài chính cơ bản đã chứng thực toàn bộ. Nhưng khu vực Tây Bắc do giai đoạn trước khai phá tương đối bảo thủ, tiền lực tài chính vẫn chưa khai thác được toàn bộ, mà thành phố C lại là nơi quan trọng ở Tây Bắc, công ty cổ vấn quốc tế Đảng Long Audio là lá cờ tiên phong, tôi muốn nơi này được duy trì, nhất định phải tại đoạn thời gian này bảo trì hình tượng đối ngoại của công ty!”

Cố Thanh đã dần dần hiểu ra, vì sao Bồ Viễn lại huy động nhân lực đến thành phố C, lại một tay che trời mà ếm nhem án giết người trong cao ốc.

“Hiện tại trước mắt sắp có chút biến chuyển then chốt, chúng ta thua không dậy nổi a!” Bồ Viễn có chút nặng nề đem nắm tay nện trên bàn trà.” Tôi chuẩn bị buổi tối ngay tại trong cao ốc Đảng Long tổ chức một buổi tiệc rượu, đem nhóm lão bản khu thương nghiệp Tây Bắc mời đến, hảo hảo biểu diễn chút hình tượng xí nghiệp của chúng ta, tranh thủ lôi kéo vài vị đồng minh, đồng mưu đại kế thị trường chính khoán!”

“Đêm nay? Ngay tại trong cao ốc Đảng Long?” Cố Thanh sợ hãi kêu lên.

“Cô không phải lại muốn nói nơi này có quỷ chứ hả?” Bồ Viễn có chút không vui.

Cố Thanh biết dù ỉnh đem chuyện Vũ Văn nói thẳng ra, Bồ Viễn cũng sẽ kiên quyết không tin tưởng, huống chi mình còn đáp ứng Vũ Văn sẽ giữ bí mật, nhưng như vậy tối nay mở tiệc rượu giống trống khua chiêng, có phải quá nguy hiểm rồi không? Trong lúc nhất thời nội tâm mâu thuẫn, sắc mặt Cố Thanh đều đỏ bừng lên.

“Được rồi, Tiểu Cố, tôi đã cùng thị cục công an nói chuyện thỏa đáng, đêm nay lãnh đạo của bọn họ cũng là khách mời của chúng ta, thuận tiện sẽ có rất nhiều cảnh sát chìm tiến vào canh giữ cao ốc, nói không chừng

bọn họ còn có thể phát hiện ra hung thủ kia, một lần hành động liền bắt được. Hơn nữa, đêm nay nhiều người ở đây như vậy, tên cuồng sát gì đó, chỉ sợ cũng không dám manh động đâu?”

Cố Thanh biết, Bồ Viễn từ trước đến nay luôn mưu tính trước rồi sau đó mới hành động, chuẩn bị mở tiệc rượu là đã mưu kế đã định xong từ sớm, hiện tại nhà hàng ở tầng thượng khẳng định đang bề bộn chuẩn bị bữa tiệc lớn vào buổi tối, tiếp tục kiên trì ý kiến của bản thân, chỉ sợ cũng đã không kịp quay đầu, cô liền có chút khẩn trương muốn đi tìm Vũ Văn, thương lượng đêm hôm nay nên làm gì.

“Tiểu Cố, bước tiếp theo của cuộc chiến phản kích thị trường chứng khoán, tôi cần phải mời cô xướng vai chính nha.” Bồ Viễn thấy năng lực của Cố Thanh tốt như vậy, tâm tình cũng cao hứng theo, “Hiện tại cô đi phối hợp với Trần Từ sắp xếp cho bữa tiệc tối nay đi, nhớ rõ chừa chút thời gian trở về trang điểm một chút, để những tân khách kia mở rộng tầm mắt phong thái đệ nhất mỹ nữ của Đằng Long chúng ta, haha.”

“Được rồi. Tôi đi đây.” Cố Thanh đã không còn lòng dạ nào ở lại chỗ này.

Ngay khi Cố Thanh sắp ra ngoài, Bồ Viễn gọi cô lại: “Cái kia. Cô có biết con gái nhỏ 14 15 tuổi, đều thích những thứ gì không? Ừm. Nhất định không vượt quá 50 đồng đó.” Trong lòng Bồ Viễn, vẫn nhớ đến con của mình.

Cố Thanh biết Bồ Viễn có một cô con gái bảo bối tên là Bồ Dao, hiện tại nói như vậy, tất nhiên là muốn mua quà cho con gái, cô ngoảnh đầu cười nói: “Hôm khác tôi cùng anh đi mua cho Bồ Dao một con thú nhỏ đi.”

“Vậy thì tốt rồi. Vậy thì tốt rồi.” Bồ Viễn vừa lòng kết thúc cuộc trò chuyện.

Cố Thanh trở lại trước cửa phòng làm việc của mình, đột nhiên nhớ tới mấy chậu cá kỳ quái kia, Hồn Nguyên Thủy Long trận này nếu thật sự hữu dụng, tiệc rượu đêm nay có lẽ còn có thể thuận lợi tiến hành. Cô liền tiến thêm vài bước nữa, muốn đi xem chậu cá chỗ góc ngoặt hành lang.

Sự thật luôn nằm ngoài dự đoán. Chậu cá bằng thủy tinh kia đã bị đập nát!

Cố Thanh kinh ngạc nhìn chậu cá, nước trong chậu cá đã sớm tràn ra, trên mặt đất chỉ còn một vòng nước nhàn nhạt, mấy con Điệp Vĩ cũng đã không thấy bóng dáng.

Là bị người vô tình đá ngã sao? Cố Thanh vội vàng hướng các tầng khác chạy đi.

7 chậu cá đều không ngoại lệ, hết thấy đều bị vỡ nát, cá vàng cũng toàn bộ bốc hơi khỏi nhân gian!

Nếu không phải có người cố ý phá hoại, thì nhất định là Hồn Động hoàn toàn coi thường sự tồn tại của trận pháp này, thậm chí đem cá vàng ăn luôn. Nghĩ đến khả năng sau, Cố Thanh lấy tay che miệng, thụi lùi lại từng bước một.

Cô muốn lập tức đem việc này nói cho Vũ Văn, chờ cô lấy điện thoại di động ra, mới nhớ tới Vũ Văn hình như không có di động, gọi điện đến ký túc xá, cũng không có ai nhận.

“Tên hồn dân mê tiền này.” Trong lòng Cố Thanh thâm mắng, đành phải về phòng làm việc của mình trước.

Vừa đẩy cửa ban công ra, Cố Thanh liền trông thấy Vũ Văn và Huyền Cương đang ngồi xổm ở góc tường đùa giỡn Kim Ti Hùng.

“Anh vào bằng cách nào?”

“A. Ai bảo cô quên đóng cửa, quên trước quên sau.” Vũ Văn vẫn còn canh cánh trong lòng Cố Thanh lần trước không mời tự vào.

“Anh còn có lòng dạ thanh thoi để nói đùa!” Cố Thanh nổi giận đùng đùng đóng cửa lại, “Anh không phát hiện Hồn Nguyên Thủy Long trận của anh đã bị đập bể sao?”

“Đây cũng không phải là trận pháp tôi bày ra.” Vũ Văn tựa hồ đã biết. “Bất quá Hồn Động dĩ nhiên có khả năng phá trận. Vị cao nhân Đạo gia kia tựa hồ cũng không dự định lộ diện. Chuyện này đã chút vô pháp không chế, tôi và cô cũng chỉ có thể vượt tảng đá qua sông, đi từng bước từng bước một.”

“Làm sao bây giờ? Buổi tối Bồ Viễn sẽ ở đây mở tiệc rượu, sẽ có rất nhiều người đến, nếu Hồn Độn lại xuất hiện.” Cố Thanh gấp đến độ ở trong văn phòng đi tới đi lui.

“Mở tiệc rượu?” Vũ Văn mạnh đứng lên, kinh động Huyền Cương phải thoáng né đi.

“Đúng vậy! Anh cho rằng ban đêm không lưu lại người trong tòa nhà, đem cổng chính canh chừng sẽ không có chuyện gì nữa sao?” Cố Thanh đem nội dung nói chuyện của mình và Bồ Viễn kể lại một lần.

Vũ Văn sau khi tiêu hóa xong toàn bộ tình huống theo như lời Cố Thanh, ý thức được tình hình quả thật rất nguy cấp, suy xét một hồi xong, y bắt đầu đặt câu hỏi: “Tiệc rượu dự định bắt đầu lúc mấy giờ?”

“7h”

“Mọi người đều sẽ đi thang máy từ tầng 1 lên thẳng tầng thượng?”

“Phải.”

“Nhân viên công ty chúng ta cũng phải tham gia tiệc rượu?”

“Các cấp bậc cao trở lên nhất định tham gia.”

“Ừ, bây giờ là lúc cô phát huy năng lực chủ quản hành chính, cô đi tìm chìa khóa cánh cửa thoát hiểm tầng 1, tầng 26 và chìa khóa quản lý thang máy toàn bộ đưa cho tôi, sau đó lấy danh nghĩa ban đêm có lãnh đạo đến công ty, trước 6h chiều, đem tất cả nhân viên cấp cao đuổi ra cho tôi, một người cũng không được ở lại trong tòa nhà.” Khuôn mặt Vũ Văn bình tĩnh, vỗ vỗ đầu Huyền Cương.

Cố Thanh gật đầu, chẳng biết trong hồ lô của Vũ Văn chứa được gì. (dựa theo 1 câu thành ngữ, ý nói là không biết trong bụng đang mưu tính chuyện gì)

12. Quyển 1 - Chương 12: Khách Mời Dự Tiệc

6h chiều, thái dương tà tà tựa vào không trung, nhuộm cao ốc Đăng Long thành một mảnh ảm đạm, ngẫu nhiên có một hai con quạ bay qua mái nhà cao ốc, cũng không dám lưu lại một phút nào, chỉ cách phạm vi tòa nhà ba trượng xoay vòng, phát ra tiếng kêu thê lương.

Một chiếc lại một chiếc limousine đi vào bãi đỗ xe ngầm, Bồ Viễn đích thân mang theo nhóm quản lý cấp cao đứng ở đại sảnh nghênh đón khách nhân. Cố Thanh đứng cạnh Bồ Viễn chỉ trang điểm nhẹ, nhưng một thân lễ phục sa tanh tím nhạt trẻ ngực, bởi vì trên vai còn lưu lại vết thương của Khiết Dư Cố Thanh phủ thêm ình một khăn choàng cùng màu với lễ phục, dáng người vốn đã duyên dáng lại hiện ra không bỏ sót, nhưng không mất đi khí chất cao quý trang nhã, nhất thời hơn hẳn nhóm nữ nhân cùng đi với các khách quý hào phú trang điểm diêm dúa tối tham gia tiệc rượu kia. Dưới ánh mắt nóng bỏng của nam khách và ghen tị của nữ khách vây quanh, Cố Thanh mỉm cười thông dong rộng lượng, ối người đi vào cổng chính một ấn tượng khắc sâu.

Nhưng chỉ có trong lòng Cố Thanh rõ ràng, tâm tư của cô hiện tại hoàn toàn dừng lại trên người Vũ Văn, buổi chiều Cố Thanh vội vàng sắp xếp tiệc rượu, vẫn mãi không nhìn thấy mặt Vũ Văn, cũng không biết y hiện tại đang đi đâu. Vừa rồi khi tiễn hai vị quan lớn phòng tài chính đến thang máy, Cố Thanh nhấn nút các tầng trong thang máy, trừ bỏ tầng cao nhất, còn lại toàn bộ nút tầng khác đều không phản ứng, đây nhất định do Vũ Văn động tay động chân. Lối thoát hiểm tầng 1 và tầng thượng cũng bị Vũ Văn khóa, hiện tại Vũ Văn đem tầng 1 và tầng thượng hoàn toàn niêm phong, y chuẩn bị làm cái gì đây?

Tầng 18, trong phòng làm việc của Cố Thanh, Vũ Văn đang gác chân bắt chéo nhắm mắt dưỡng thần, y đem toàn bộ thân thể chôn trong ghế ngồi giám đốc, chỉ để lại tay trái đặt trên bàn, nắm sợi bông tinh tế từ ngoài cửa tiến vào, run rẩy gắn trên năm ngón tay của Vũ Văn, Huyền Cương ghé vào chân Vũ Văn, đút cái đầu to đầy lông xù kia vào túi, nhắm chặt hai mắt, nhưng vẫn chưa lại một đôi tai.

Trong đại sảnh tầng 1 tân khách tập trung càng ngày càng nhiều, không ít khách nhân nhận biết lẫn nhau, liền đứng ở đại sảnh nói chuyện, Bồ Viễn bị vài phu nhân trang điểm dày cộm lôi kéo quẩn quýt lấy nói chuyện không thoát thân được, liền dùng ánh mắt ra hiệu Cố Thanh đi lừa mấy vị tân khách này một chút, để bọn họ có chuyện gì lên tầng thượng nói.

Đang lúc Cố Thanh mỉm cười đem một đồng đôi khách nhân dẫn hướng thang máy, trong lúc vô tình phát hiện trong đám người hỗn loạn có không ít khuôn mặt xa lạ mặt đồng phục công ty, Cố Thanh nghi hoặc nhìn xung quanh, đột nhiên một bóng người từ một bên thoát ra, đứng trước mặt Cố Thanh, làm Cố Thanh sợ tới mức phải vỗ ngực. Người đột nhiên nhảy ra này là Lưu Thiên Minh, anh cư nhiên cũng mặc một thân đồng phục công ty Đăng Long.

Đồng phục nam của công ty Đăng Long là do Bồ Viễn tự thiết kế, thiết kế lấy ý tưởng từ phần đường cong trên quân phục của sĩ quan Đức quốc xã Đệ nhị thế chiến, tuy rằng Đức quốc xã chọc người oán hận, nhưng mọi người không thể không thừa nhận quân phục của bọn họ hết sức đẹp trai. Cho nên đáng người tiêu chuẩn như Lưu Thiên Minh mặc đồng phục vào càng có vẻ dị thường có sức sống, khiến Cố Thanh cũng không nhịn được nhìn chăm chăm anh.

Lưu Thiên Minh tiến đến bên tai Cố Thanh nhẹ giọng nói: “Các huynh đệ của tôi đều mặc đồng phục công ty các cô trà trộn trong khách nhân, đừng kinh ngạc nhìn quanh.”

Cố Thanh gật đầu, nói: “Anh có thể bảo các huynh đệ trong phạm vi hoạt động của anh ngay tại đại sảnh tầng 1 và sảnh yến hội tầng 26, nếu có cánh cửa nào không mở được, cũng đừng thử cưỡng chế phá cửa, được không?”

Lưu Thiên Minh kinh ngạc nói: “Sao khẩu khí của cô nghe như chúng tôi là thổ phỉ thế? Chưa cho phép, cảnh sát sao có quyền tùy tiện phá cửa chứ?” (Bánh Tiêu: vậy tí nữa đứa nào phá cửa đứa đó là thổ phỉ nha~~ =.=)

Cố Thanh cười có chút thiếu tự nhiên: “Haha. Vậy không có vấn đề gì rồi, thang máy có thể trực tiếp đi thẳng lên tầng thượng.” Cô khẽ giơ tay, chỉ hướng cửa chính thang máy đang mở.

Lưu Thiên Minh đem hai tay dứt vào trong túi quần, cười hỏi: “Cố chủ quản không muốn tiếp tôi như vậy sao a? Cô không thể cùng tôi hạ đứng nói chuyện một lát sao? Tốt xấu gì tôi hiện tại cũng là một thành viên trong công ty Đăng Long nha.”

Cố Thanh cũng không ghét Lưu Thiên Minh đứng cạnh, mỉm cười: “Miễn là không ảnh hưởng đến công tác của anh, tùy ý anh đứng chỗ nào đều được.”

Lưu Thiên Minh lộ ra nụ cười khoái trá, đang muốn tiếp tục cùng Cố Thanh đáp lời, lại phát hiện phía sau có người lôi kéo cánh tay anh, Lưu Thiên Minh vừa quay đầu lại, một nữ nhân béo tròn như thùng bia đang tràn ra một vẻ mặt tươi cười nhìn anh. Lưu Thiên Minh sững sốt, Cố Thanh ở một bên lại nhiệt tình hô một tiếng.

“Ồi, Chu Linh, ngài cũng tới rồi, lần trước ở Bắc Kinh chia tay, vẫn thường nghĩ lúc nào có thể gặp lại đây.”

“Haha. Cố Thanh, cái miệng này của cô lúc nào thì trở nên ngọt như vậy? Khách hôm nay nhiều, tôi vốn cũng không muốn quấy rầy cô, chính là công ty của các cô lớn như vậy, tôi cũng không biết nên đi lên như thế nào a?” Chu Linh kia đã 40 tuổi, thanh âm nói chuyện lại giống như cô gái chỉ mới đôi mươi.

Cố Thanh vỗ vai Lưu Thiên Minh, nói: “Lưu trợ lý, tôi giới thiệu với anh một chút, vị này chính là phu nhân của Lý lão bản, Chu Linh. Lý lão bản chính là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong ngành sắt thép khu vực Tây Nam nha.” Lý lão bản trong miệng Cố Thanh là một lão nhân nhỏ bé đầu hói một nửa, giờ phút này đang cùng Bồ Viễn nhiệt tình ôm nhau.

Lưu Thiên Minh lúc này mới nhớ tới thân phận hiện tại của bản thân là nhân viên công ty Đăng Long, đành phải trên mặt chong chóng tươi cười cứng ngắc, cúi nửa thắt lưng nói: “Nguyên lai là Chu Linh phu nhân, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.” Trong lòng anh lại nói thầm, thùng bia trước mặt và chữ “Linh” kia chỗ nào có nửa điểm liên hệ?”

Đôi mắt nhỏ của Chu phu nhân vẫn liên tục không rời khỏi khuôn mặt đẹp trai của Lưu Thiên Minh, “A, Tiểu Lưu, tôi đối với nơi xa lạ đặc biệt mờ mịt, phiền cậu dẫn đường một chút, mang tôi đi đến sảnh yến

hội của các cậu, được không?” Ngoài miệng nói là “phiền một chút”, tay kia lại bắt đầu không chút khách khí mà lôi kéo Lưu Thiên Minh, cũng không biết “mờ mịt” như thế nào, mà hoàn toàn không nhìn thấy cửa thang máy phía sau cô đang rộng mở.

Lưu Thiên Minh cứ như vậy bị túm vào thang máy, anh vô tội ngoảnh lại nhìn Cố Thanh, lại phát hiện Cố Thanh đang che miệng cười trộm.

Đứng ở một góc của đại sảnh Đỗ Thính Đào lạnh lùng nhìn dòng người nối liền không dứt, điếu Marlboro trong tay chậm rãi bị nhào đến thay đổi hình dạng, vài sợi thuốc lá rơi xuống trên sàn nhà đá đen. Một người quen cũ đi tới cùng hắn chào hỏi, sắc mặt Đỗ Thính Đào âm trầm ném điếu thuốc đã bị nhào nát xuống, từ trong áo tây trang rút ra một cái khăn lau tay. Người cùng hắn quen biết kia còn tưởng rằng hắn đang chuẩn bị bắt tay, liền nhiệt tình vươn tay, ai ngờ Đỗ Thính Đào hoàn toàn không để ý đáp lại hắn, tự cổ tự địa xoay người vào thang máy, khiến cho người nọ cực kỳ xấu hổ.

Một màn này đều lọt vào mắt Cố Thanh, trong lòng cô hơi hoài nghi, hướng Bồ Viễn bên này liếc mắt, lại phát hiện Bồ Viễn cũng đang nhìn hướng Đỗ Thính Đào vừa bỏ đi kia.

Sảnh yến hội ở tầng cao nhất cao ốc Đằng Long bình thường chính là nhà ăn của nhân viên công ty, chỉ có 1200 mét vuông, mỹ lệ đường hoàng, cao lớn rộng rãi, trần nhà chọn dùng thiết kế gợn sóng, phù hợp với nguyên lý thanh học, lại lộ ra phong thái độc đáo. Nhóm phục vụ không ngừng xuyên qua đám người đưa cho các tân khách rượu cocktail tỉ mỉ điều chế và điểm tâm phương Tây, nhóm danh lưu thực nữ vui sướng hưởng thụ hết thảy.

Lưu Thiên Minh ở sảnh yến hội hao hết bản lĩnh toàn thân mới thoát khỏi sự dây dưa của vị Chu phu nhân kia, đang muốn quay lại tầng 1, máy bộ đàm mini giấu trong tai vang lên, là thanh âm Tiểu Lý.

“Lưu đội trưởng, em vừa quan sát tình huống xung quanh, tựa hồ không có nhân vật nào khả nghi, chẳng qua cánh cửa lối thoát hiểm cạnh phòng bếp bên này không biết bị ai khóa lại, nếu lát nữa xảy ra điều gì ngoài ý muốn, e rằng sẽ rất phiền toái.”

Lưu Thiên Minh thoáng nhớ tới lời Cố Thanh nói ban nãy, liền phân phó Tiểu Lý tạm thời không đi trông coi cánh cửa bị khóa kia. Chính anh cũng để tâm, đi đến trước cửa thoát hiểm kia, dùng sức thử, cũng đã bị khóa. “Chẳng lẽ như vậy có thể phòng ngừa hung thủ đi lên?” Lưu Thiên Minh cười khổ lắc đầu.

Mắt thấy đại đa số khách mời đã đi lên tầng thượng, trong lòng Bồ Viễn cũng bắt đầu có chút thấp thỏm bất an, tên cường sát biến thái kia nếu thừa lúc hiện tại làm loạn, cho dù có cảnh sát chìm ở đây, chỉ sợ cũng không có tác dụng. Hắn suy nghĩ một chút, lại sai hai vệ sĩ đến lầu trên tùy cơ ứng biến.

Hai vệ sĩ ứng thanh, liền cùng tiến vào thang máy. Hai người ban nãy vẫn tập trung tinh thần cao độ chú ý bên cạnh Bồ Viễn có nhân vật khả nghi xuất hiện hay không, hiện tại lão bản vắng mặt, thật có thể thở phào một hơi.

“Ồi. Lão bản có tiền của này thật khó khó hầu hạ a.” Tuổi tác vị vệ sĩ đang nói chuyện này tương đối nhỏ hơn, “Thời điểm ký hợp đồng không phải nói chỉ phụ trách an toàn ột mình Bồ Viễn sao? Tại sao lại biến thành trông coi một đám người như vậy?”

Một vị vệ sĩ khác tuổi hơi ột chút tựa vào bên trong vách thang máy, uể oải nói: “Người lầu bầu cái gì, dù sao cũng đều là bán mạng, lại có gì phân biệt chứ?”

“Người không có tiền không thoải mái, kẻ có tiền tâm lý cũng rất nặng nề ha, tôi cũng không thích cảm giác có người tránh trong tối nhìn chằm chằm vào mình.”

“Thôi đi, người đời này cũng không có cơ hội khiến người ta nhìn chằm chằm vào người đâu.” Vừa nói xong câu đó, vệ sĩ lớn tuổi đã cảm thấy trong thang máy nho nhỏ này có ánh mắt thứ ba theo dõi gã, gã cả kinh, mạnh ngẩng đầu, trong vách thang máy cạnh đầu của người vệ sĩ trẻ tuổi có cặp mắt đang nhìn thẳng vào gã! Trong lòng gã run lên, khi nhìn kỹ lần nữa, thì cái gì cũng không có.

Vệ sĩ trẻ tuổi thấy sắc mặt gã thoáng trở nên trắng bệch, còn tưởng rằng thân thể gã có gì không khỏe, “Sao vậy? Bệnh đau dạ dày lại tái phát? Bảo anh uống ít thuốc, còn không chịu nghe!”

Bảo vệ lớn tuổi xoa mắt, lại phát tay, tỏ vẻ bản thân không có việc gì.

Bảo vệ trẻ tuổi móc ra một điều thuốc, đưa đến trước mặt đồng nghiệp, lại xuất ra bật lửa, muốn vì gã châm lửa. Bảo vệ lớn tuổi đang muốn tiến đến bên cạnh bật lửa, ngọn lửa lại lập tức tắt ngúm. Bảo vệ trẻ tuổi một lần nữa đánh hai cái, ngọn lửa dấy lên, nhưng vừa giờ điều thuốc đến, ngọn lửa lại tắt.

“Anh đừng thở mạnh như vậy có được không, lửa đều bị anh thổi tắt rồi.” Bảo vệ trẻ tuổi oán giận nói.

“Tôi nào có thổi vào?” Bảo vệ lớn tuổi thân mình mạnh run lên, chậm rãi ngẩng đầu.

Bảo vệ trẻ tuổi nói thầm: “Chẳng lẽ bật lửa sắp hết dầu rồi?” Hắn đem bật lửa giơ lên trước mắt mình, lách cách đánh xuống vài cái.

Cơ thịt trên mặt bảo vệ lớn tuổi phút chốc trở nên vắn vẹo, trong mắt che kín sợ hãi, gã vậy mà lại trông thấy còn có một bàn tay giơ ra đuổi đến trước mặt mình! Tay kia là từ dưới nách bảo vệ trẻ tuổi chìa ra! Gã nặng nề lui về phía sau từng bước một, cho đến khi đụng phải vách thang máy oành một tiếng. Còn chưa chờ gã phát ra tiếng hét chói tai, cái tay kia đã thoáng bưng kín miệng gã!

Khi bảo vệ trẻ tuổi đem tầm mắt từ trên bật lửa dời đi, chính là trông thấy một cảnh tượng cực kỳ quỷ dị, bàn tay phải trắng bệch gắp gao bóp trụ miệng của bảo vệ lớn tuổi, ngón tay dài mảnh khảm vào mặt của gã, năm sợi tơ máu đang theo ngón tay nhỏ thẳng xuống phía dưới, năm ngón tay này lại không hề có cơ thịt, chỉ có xương trắng lạnh lạnh, dưới ánh đèn chiếu sáng trong thang máy tản ra quang mang bạch sắc nhàn nhạt.

Trong cổ họng bảo vệ trẻ tuổi hừ hừ rung động, nhưng không phát ra được một âm nào hoàn chỉnh, hắn đã bị sợ đến choáng váng, thế cho nên khi bàn tay thứ hai từ phía sau quần lấy vạch đứt cổ họng hắn, hắn cũng hoàn toàn không phản kháng.

Khi hai cổ thi thể ầm ầm ngã xuống đất, thang máy vừa đi ngang qua tầng 12.

Lưu Thiên Minh vẫn chưa biết trong thang máy đã xảy ra chuyện cực kỳ kinh khủng, anh chỉ cẩn thận đi tới đi lui xung quanh thang máy tầng thượng, vừa rồi thang máy số 2 mặc danh kỳ diệu mà ngừng ở tầng 22 suốt 5 phút đồng hồ, trong lòng anh liền có chút lưu tâm, hiện nay, thang máy số 2 này lại chậm rì rì mà bò lên.

Đình linh. Cửa thang máy trong nháy mắt mở ra, đang lúc Lưu Thiên Minh nghiêng hướng thang máy, tay trái đã để vào khẩu súng ngắn 92 kia của mình trong ngực, chỉ cần trong thang máy có chút dị thường, anh sẽ trong vòng 0.2 giây rút ra súng ngắn kia nã liền 20 phát đạn.

Nhưng trong thang máy cái gì cũng không có.

Thang máy không một bóng người, tựa hồ cười nhạo sự nhạy cảm của Lưu Thiên Minh, vách tường bên trong thang máy sạch sẽ đem bóng của Lưu Thiên Minh phản xạ lại, thoáng có chút vắn vẹo.

Lưu Thiên Minh không cam lòng, chậm rãi đi vào trong thang máy, tay cũng chưa từ trong ngực rút ra.

Trong thang máy mơ hồ có cỗ khí tức tươi mát, Lưu Thiên Minh khịt khịt mũi, ánh mắt ở trong vách tường di chuyển. Bức vách này. Sao lại có cảm giác sạch sẽ hơn so với ngày thường một chút nhỉ? Lưu Thiên Minh đem hai ngón tay đặt trên bức vách, nhưng lại cảm thấy có chút ẩm ướt.

Thang máy xuống đến đại sảnh tầng 1, Lưu Thiên Minh cau mày bước ra, một cô gái từ công ty lễ nghi phụ trách chỉ dẫn khách ký tên ngay từ đầu đã luôn nhìn lên vị Lưu trợ lý khốc khốc này, thấy anh đang không ngừng đùa nghịch ngón tay, còn tưởng anh đụng đến thứ gì bẩn, liền đánh bạo từ trên bực ký tên rút ra khăn tay đưa cho Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh chẳng nói câu nào lắc đầu, vẫn chưa tiếp nhận khăn tay, cô gái thấy trên ngón tay anh sạch sẽ, có chút kỳ quái hỏi han: “Là bị thứ gì dính vào tay sao?”

Lưu Thiên Minh mờ mịt ngẩng đầu lên, “Hả? Cái gì? A. Không có không có.” Về mặt anh kỳ quặc bước ra, đem cô gái thật vất vả mới cố lấy được dũng khí đáp lời quẳng lại phía sau, cô bé kia nhất thời đầy mặt đỏ bừng, không biết là xấu hổ hay tức giận.

Bất quá điều này cũng không thể trách Lưu Thiên Minh, hiện tại lực chú ý của anh đều tập trung trên ngón tay, rõ ràng trên tay của mình cái gì cũng không có, vì sao lúc xoa ngón trở và ngón giữa sẽ có một loại cảm

giác dính dính quen thuộc chứ? Anh lại xoay người đi đến trước thang máy số 2 ban này, muốn đi vào lần nữa xem kết quả. Nhưng cửa vừa mở ra, Lưu Thiên Minh liền lập tức hối hận ý tưởng tiếp tục đi thang máy của bản thân, bởi vì trong thang máy đã có một người, nữ nhân béo Chu Linh kia khiến Lưu Thiên Minh đau đầu không thôi đang cười như hoa hướng anh ngoắc tay.

Chu Linh một phen kéo cánh tay trái Lưu Thiên Minh, “Lưu trợ lý, nguyên lai cậu trốn dưới này hả, hại tôi tìm cậu lâu như vậy, cậu không phải đáp ứng giúp tôi pha một ly cocktail.”

Lưu Thiên Minh không ngờ tới bà ta sẽ đuổi tới dưới lầu, đang lúc lơ đãng bị bà ta kéo đến lầu dưới, nữ nhân mập mạp thành như vậy, tay rất có khí lực. Trong lòng anh có chút tức giận, liền kiềm chế không được, trên tay xuất ba phần lực, một chiêu rút ra vẩy rơi cánh tay béo kia. “Giám đốc Bồ sắp xếp tôi đi làm chút chuyện khẩn cấp, thật sự không thể phụng bồi, thật có lỗi thật có lỗi.” Anh còn không quên ngoài miệng đáp tạ “hảo ý” của Chu Linh.

Cổ tay Chu Linh trật về phía sau có chút đau đớn, cuối cùng thẹn quá hóa giận, miệng không sạch sẽ mắng chửi: “Con mẹ ngươi, ngươi cư nhiên không có mắt như vậy, suất ca muốn kẻ cận Chu Linh ta đều phải lấy số xếp hàng, cho ngươi cơ hội chen ngang, còn dám giẫm mũi lên mặt với lão nương làm giá.” Bà ta ngừng lại một chút, lại tà cười: “Người đời vẫn luôn truyền tin Bồ Viễn không thích nữ sắc, chỉ biết đến mỗi bà vợ già trong nhà, chẳng lẽ ngươi chính là luyện đồng (yêu thích con nít, ở đây nói Bồ Viễn hẹn hò chơi đùa với bé trai, cơ mà Lưu thúc già chát rồi còn đồng cái gì =.=) Bồ Viễn kia dường, không được chủ tử đồng ý, không dám tùy tiện đối đầu giường sao? Hắc hắc.” (Bánh Tiêu: thích trí tưởng tượng của bà cô này nha~ =))

Lưu Thiên Minh đau nghĩ tới miệng của nữ nhân trước mặt này lại thối như vậy, trên mặt thoát đỏ thoát trắng, chỉ hận không tát vào khuôn mặt béo như heo của nữ nhân kia một cái lặn quay, tay trái của anh run rẩy một trận, vẫn là nhịn được ý niệm trong đầu, không nói một tiếng ẩn thang máy, nhìn cửa thang máy lần nữa đóng lại, mang theo nữ nhân này lên tầng cao nhất.

Chu Linh hằm hừ đứng trong thang máy dậm thêm phần cho khuôn mặt mình, chuẩn bị đến tầng thượng lại tiếp tục tìm kiếm mục tiêu, bằng không ngày lành cảnh đẹp tối nay lại bị lãng phí. Bà ta từ trong giỏ xách xuất ra một cái kiếng tròn nhỏ kiểm tra hiệu quả dậm phần, chỉ khổ nỗi cái mặt tròn kia quá lớn, phải đem đầu hai bên tận lực lắc lư với biên độ lớn hơn một chút, mới có thể trông thấy toàn bộ mặt mình. Đang lúc nhìn ngó, Chu Linh đột nhiên cảm thấy có cái gì đó ở đỉnh đầu mình lướt qua, da đầu một trận ngứa, bà ta nhịn không được chà tay với lấy, nhưng lại bắt được một đồng tóc mềm mại suông mượt.

Toàn thân Chu Linh mạnh run lên, tóc của bà ta là đặc biệt xử lý ở tiệm uốn tóc trải qua cuốn gợn sóng nhỏ, làm sao có cảm giác mềm mại suông mượt được?

Bà ta thấp thỏm ngẩng đầu hướng phía trên nhìn lại, chỉ vừa liếc mắt một cái, bà ta liền phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết!

Trên đỉnh đầu Chu Linh là một nữ nhân màu đen lộn ngược, hé ra khuôn mặt khô héo trắng bệch cách Chu Linh rất gần, đối diện bà ta âm hiểm cười, khoe miệng trên khuôn mặt kia nhỏ xuống từng giọt máu đã hóa đen, lách tách một tiếng rơi vào trên khuôn mặt béo vừa được đắp phần của Chu Linh, thứ Chu Linh cảm lấy trong tay, chính là tóc dài rũ xuống trên đầu nữ nhân.

Chu Linh còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết thứ hai, một ngón tay liền từ không trung cầm xuống, thẳng chọc xuyên qua mắt bà ta, hai khớp ngón tay kia chỉ có xương trắng không hề có thịt, không vào hoàn toàn trong hốc mắt Chu Linh, rút ra hai chuỗi máu tươi trộn lẫn chất lỏng bên trong nhãn cầu, cực kỳ hữu lực bắn tung tóe vào vách tường trong thang máy, lại chậm rãi từ trên bức vách, chảy xuống.

Đã sắp 7h30, Bồ Viễn rốt cuộc đợi đến khi hai vị khách cuối cùng khoan thai đến muộn, hần vội tiếp đón những người còn lại trong đại sảnh rồi cùng đi đến tầng thượng. Thang máy số 1 rất nhanh đứng đầy người, Cổ Thanh đứng trước thang máy chưa tiến vào, nghĩ muốn chờ thang máy số 2 xuống, Lưu Thiên Minh lại ở sau lưng cô khê đấy, hai người liền cùng nhau chen vào thang máy số 1.

“Anh làm gì vậy?” Cổ Thanh quay đầu lại trừng mắt với Lưu Thiên Minh, có chút tức giận anh lỗ mãng. Khóe miệng Lưu Thiên Minh vênh lên nói: “Cô nguyện ý như bây giờ hay là nguyện ý chờ một hồi cùng tôi đơn độc đi thang máy số 2?”

Cố Thanh trắng mắt liếc anh, không thèm để ý nữa.

Đoàn người bước vào sảnh yến hội, ông chủ Bồ Viễn đứng trên bục chủ trì vỗ vỗ micro, mới vừa rời sảnh yến hội còn phi thường náo nhiệt thoáng cái trở nên lặng ngắt như tờ.

“Các vị, trước khi bắt đầu tiệc phát biểu là rất không được ưa chuộng,” Bồ Viễn khô khan nói, trong đám người phát ra một trận tiếng cười hiểu ý. “Cho nên, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Bồ Viễn khẽ vỗ tay, yến hội liền chính thức bắt đầu.

Khúc nhạc dương cầm nhẹ nhàng tràn ngập phòng tiệc, dãy bàn phủ vải trắng kéo dài đến trên đài, tôm hùm sữa được vận chuyển bằng máy bay từ New Zealand đến, Bồ Viễn đặc biệt từ tổng bộ mang đến một sư phụ Nhật Bản làm tôm hùm sữa sashimi phối hợp với trứng cá hồi màu đỏ trong suốt lóng lánh, tuyệt đối là một cực phẩm hạng nhất. Hiện tại tuy rằng không phải mùa ăn hải sản, nhưng Bồ Viễn thần thông quảng đại cung cấp hải sản tươi ngon hơn bất kỳ lúc nào các vị khách từng được thấy, hơn nữa còn có cá tuna đen và rượu champagne Moet Chandon của Pháp rất hiếm gặp, càng khiến các tân khách như mê như say. Để biểu hiện thực lực, Bồ Viễn chính là đã bỏ xuống không ít tiền vốn. Bữa tiệc rượu này đối với Bồ Viễn mà nói đã tổ chức vô cùng thành công, giờ phút này hẳn đang không ngừng chạy tới chạy lui giữa đám người, hẳn xuất hiện chỗ nào, chỗ đó sẽ nhiệt tình ấm lên, còn có thể thỉnh thoảng tuôn ra từng đợt tiếng cười sảng khoái.

Bên cạnh Cố Thanh cũng liên tiếp xuất hiện những nam nhân tuổi trẻ anh tuấn hoặc tự nhận là tuổi trẻ anh tuấn, cái thứ ôm mộng tưởng thật không ít, khiến cô không khỏi đau đầu đau não không thôi. Cuối cùng Cố Thanh thật sự chịu không được nữa một trung niên lão bản vẻ mặt gồ ghề luân phiên quấy rầy, đem Lưu Thiên Minh lôi ra làm bia chấn. Lưu Thiên Minh thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà kinh sợ) bị Cố Thanh kéo cánh tay trái lôi đến trước cửa cổ thủy tinh, phía sau là ánh mắt ao ước của vào vị nam sĩ.

Cố Thanh vẫn không nói gì, đầu nhẹ nhàng tựa trên song cửa sổ, trong ánh mắt tràn ra nhân nhật u buồn. Lưu Thiên Minh cũng không hé răng, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh cô, lưng cố gắng thẳng tắp, cùng Cố Thanh nhìn cảnh đêm thành thị phồn hoa ngoài cửa sổ.

Hồi lâu sau, Lưu Thiên Minh mới chậm rãi mở miệng: “Cố Thanh, cô đang lo lắng gì sao? Nếu như nói ra, có lẽ tôi có thể thay cô gánh vác một phần đấy?”

“A. . . .Thật xin lỗi, tôi đã thất thần.” Cố Thanh xin lỗi cười cười, “Tôi chỉ đang nghĩ, trên thế giới này, có phải có rất nhiều lĩnh vực chúng ta chưa bao giờ biết tới hay không, mà nơi đó, vẫn luôn có ánh mắt nhìn chăm chú vào chúng ta.”

Lưu Thiên Minh lấy mu bàn tay khẽ cọ vào cái cằm trơn nhẵn của mình: “Cô chẳng lẽ cùng tôi giống nhau, là một người yêu thích tiểu thuyết khoa học viễn tưởng sao?”

Cố Thanh sững sốt, chợt cười ra tiếng, “Haha. . . .Đại khái là thế, vậy anh hẳn sẽ nguyện ý đi thử nghiệm chút hiểu biết trái ngược với vấn đề thường thức của chúng ta không?”

“Việc này. . . .Còn phải xem vấn đề này có cơ sở khoa học không đã.”

“Nếu như không có căn cứ khoa học thì sao?”

“Haha. . . .Cổ hủ mê tín chính là bị nhà nước nghiêm khắc đả kích nha.”

“Vậy tín ngưỡng tôn giáo vì sao có thể hương khói tràn đầy như vậy chứ?”

“Bỏ đi những điều cặn bã, lấy những thứ tinh hoa thôi.”

Cố Thanh không nói gì nữa, chuyển đầu về ngoài cửa sổ.

“Vũ Văn Thụ Học nói gì với cô sao?” Lưu Thiên Minh do dự một chút, vẫn là hỏi ra.

“Anh ấy? Anh ấy chưa từng nói gì. . . .” Trong thanh âm của Cố Thanh một chút chắc chắn cũng không có.

Lưu Thiên Minh còn muốn nói gì đó, một thanh âm hơi có vẻ khàn khàn vang lên bên cạnh anh.

“Cố chủ quán, hôm nay thật xinh đẹp!” Người nói chuyện cư nhiên lại là Đỗ Thính Đào. Hắn bưng một ly rượu đỏ, nói lời ngưỡng mộ sáo rỗng.

Cố Thanh có phần kinh ngạc, nhưng cô rất nhanh liền khôi phục nụ cười mê người, cũng giơ ly champagne trong tay lên đáp lễ Đỗ Thính Đào: “Đỗ quản lý hôm nay cũng thần thái phi dương a.”

“Xin tha thứ cho sự mạo muội của tôi, chẳng biết Cố chủ quán là người nơi nào? Tôi vẫn cảm thấy chỉ có vùng sông nước Giang Nam mới có thể bồi dưỡng ra một mỹ nhân như cô.” Đỗ Thính Đào nhẹ nhàng đảo rượu đỏ trong ly, lại cúi xuống ngửi ngửi hương thơm của rượu đỏ.

“Haha. Đỗ quản lý kiến thức sâu rộng, nhưng lúc này lại đoán chưa đúng rồi.” Cố Thanh khẽ nhấp một ngụm champagne, “Tôi sinh trưởng ở miền Bắc, cha mẹ quê quán là người ở Liêu Trâm xa xôi.”

“Ai da, tôi đây thật đúng là đã nhìn sai rồi, đơn giản cảm giác Cố chủ quán hôm nay rất giống một vị cố nhân, tôi mới đánh bạo đoán một lần không ngờ lại sai.” Đỗ Thính Đào đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch.

“Vậy à? Nếu lần sau có cơ hội, tôi thật muốn gặp vị cố nhân này của Đỗ quản lý, nhìn xem cô ta có thật giống tôi vậy hay không.”

Khẩu khí nói chuyện của Đỗ Thính Đào thoải mái tùy tiện, Cố Thanh có chút cảnh giác, đây chính là tâm cao khí ngạo, thái độ lạnh lùng của Đỗ Thính Đào sao?

Ánh mắt sắc bén của Đỗ Thính Đào lướt qua Lưu Thiên Minh đứng một bên, lại mở miệng nói: “Giám đốc Bồ cũng có chút cẩn thận quá mức, bất quá là một cuộc gặp mặt nhiều khách nhân một chút, cũng muốn nhiều bảo vệ đến như vậy.” Hắn cố ý đem cảnh sát nói thành bảo vệ, ngôn ngữ còn chứa rất nhiều ý khinh thị.

Trong lòng Lưu Thiên Minh hơi ngọt ngào, nhưng khó mà nói được gì, nhiệm vụ hôm nay vốn không đến phiên anh, cục trưởng đã chỉ đích danh lão Hạ đội trưởng đội trinh sát hình sự 2 mang quân đi chấp hành nhiệm vụ, lý do là Lưu Thiên Minh vì sự việc Trương Kiến Quốc hi sinh vì nhiệm vụ trong cao ốc sẽ không đủ bình tĩnh. Anh ý vào quan hệ cá nhân của mình và lão Hạ rất tốt, quấy rầy dai dẳng quần lấy bức lão Hạ trước giờ xuất hành một tiếng xin nghỉ ốm, cục trưởng không có biện pháp, mới gia ơn để anh mang người đi. Nếu hiện tại mở miệng chống đối vị Đỗ quản lý này, bị cục trưởng cách nơi này không xa trông thấy sẽ bị xử lý mất.

Tuy rằng Đỗ Thính Đào không biết trong cao ốc từng phát sinh án mạng cực kỳ nghiêm trọng, Cố Thanh vẫn cảm thấy hắn làm trò trước mặt Lưu Thiên Minh nói như vậy thật sự có phần không ổn. Cô vội vàng hòa giải nói: “Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền (xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý muốn nói làm việc thận trọng thì mới duy trì được thành quả) , giám đốc Bồ ở thủ đô khi tổ chức yến hội cũng thường sắp đặt như vậy, tất cả mọi người đều làm công cho lão bản, đều rất không dễ dàng.”

Đỗ Thính Đào khẽ hừ một tiếng, “Thời gian của giám đốc Bồ thường dùng để tổ chức yến hội sao?”

Cố Thanh nghe ra câu nói có hàm ý khác của Đỗ Thính Đào, liền không thêm nể nang gì hắn nữa, “Chúng ta là những người làm công, xử lý tốt ba phần của mình là được, chuyện của lão bản, không phải phạm vi chúng ta quan tâm đúng không?”

Lưu Thiên Minh đâu biết thâm ý giữa những lời này, chỉ cảm thấy lão Đỗ quản lý này quần quít lấy Cố Thanh, rồi còn xem thường mình, thật sự có chút chán ghét, lúc đang suy nghĩ làm sao đáp lễ hắn vài câu, micro trong lỗ tai lại vang lên!

“Lưu đội trưởng! Tôi nghe thấy dưới lầu có động tĩnh!” Thanh âm Tiểu Lý cấp bách từ trong micro truyền đến.

Lưu Thiên Minh lập tức xoay người hướng phòng bếp chạy đi. Cố Thanh thấy anh đột nhiên bỏ lại mình vội vàng lao đi, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Tiểu Lý ngồi xổm bên ống thoát nước giữa phòng bếp, lỗ tai dán sát trên ống nước, khi Lưu Thiên Minh chạy nhanh đến bên cạnh hắn, thì bất kịp tiếng động kỳ quái thứ hai vang từ dưới lầu truyền lên theo ống dẫn.

“Oành!” Tựa hồ có vật nặng gì đó đánh vào ống nước dưới lầu.

“Chúng ta đi xuống!” Lưu Thiên Minh một phen kéo áo Tiểu Lý.

“Nhưng lối thoát hiểm đã bị khóa.”

“Đường thang máy!”

“Thang máy không đi xuống lầu được, chỉ có thể trực tiếp xuống thẳng tầng 1, em phát hiện khi đang đi kiểm tra lối thoát hiểm.” Tiểu Lý trước sau như một là người cẩn thận chu đáo.

“Mẹ nó, cái quỷ gì thế này!” Lưu Thiên Minh một phen đẩy một vị đầu bếp bên cạnh anh ra, vội vàng hướng vị trí của Cố Thanh chạy đi.

“Cái gì? Dưới lầu có tiếng vang kỳ quái?” Cố Thanh thoáng trở nên kích động, đôi mắt mắt tự nhiên chuyển động qua lại. Lưu Thiên Minh nhìn chằm chằm hai mắt Cố Thanh lập tức phát hiện vẻ mặt cô khác thường, anh từng bước áp sát, đè thấp thanh âm hỏi: “Ai ở dưới lầu? Ai khóa cánh cửa?”

Trong lòng Cố Thanh nhất thời rối loạn, không biết nên nói thế nào mới tốt.

Lưu Thiên Minh lại liếc nhìn Cố Thanh, thông qua micro ra lệnh xuống: “Tiểu Lý, lập tức đem lão Trịnh và Dương đội phó đang ở làm việc gần đó tập trung đến trước lối thoát hiểm dùng dụng cụ mở cửa! Chú ý không nên kinh động những người khác.” Sau đó, anh cũng nhanh chóng từ bên cạnh Cố Thanh chạy đi.

Cố Thanh thoáng ngây người, cũng cuống quýt chạy theo sau. Cô dùng ánh mắt nhìn theo Lưu Thiên Minh, trong lúc vô tình, trông thấy trong tay trái của Lưu Thiên Minh theo động tác chạy nhanh vung lên, giữa ngón trỏ và ngón giữa nhiễm một mạt huyết hồng chói mắt.

Tôi nghĩ Cố Thanh thấy màu đỏ đó là vì nàng có thể nhìn thấy hư linh, mấy thứ mắt thường không thấy được như mấy chương trước đã nói, nên Lưu ca chỉ cảm nhận nhưng không thể thấy.

Và còn một cảm xúc ngoài lẽ đó là bạn Thanh thật vô dụng =.=! bạn gây ra đồng lùm xùm, bạn xung phong giải quyết nhưng bạn chẳng giúp dc gì, bạn chỉ được mỗi cái mã =.=! Tội nghiệp Vũ Văn >__

13. Quyển 1 - Chương 13: Hồn Độn

15 phút trước, ngón áp út của Vũ Văn trong giây lát thoáng nhảy lên, vốn sợi bông rung động rất có tiết tấu đột nhiên mất đi lực kéo.

Vũ Văn chợt mở to đôi mắt, miệng phun ra vài chữ: “Tầng 23!” Lời còn chưa dứt, Huyền Cương đã như một tia chớp màu đen tức tốc chạy đi!

Vũ Văn một phen xé đứt năm sợi bông trong tay, vài bước liền vọt tới ngoài cửa, theo sát phía sau Huyền Cương, sử dụng cầu thang thoát hiểm hướng tầng 23 chạy đến. Ngay tại trong cầu thang âm u, mấy chục Kim ti hùng đã được giải thoát khỏi dây nhỏ trời buộc đang chạy trốn tứ phía, có không ít con thậm chí sợ đến không nhìn ra đường mà theo ống quần Vũ Văn bò đến. Vũ Văn một bên chạy một bên phủi thân thể, đem những vật nhỏ này vẩy bay thật xa.

Còn chưa tiếp cận hành lang tầng 23, một cỗ mùi tanh hôi nồng nặc mãnh liệt tràn đến, không khí thối rữa ẩm ướt kia khiến Vũ Văn hô hấp khó khăn. Trong lòng y lộp bộp một tiếng, Hồn Độn hư linh này có thể mang đến thực thể khứu cảm mãnh liệt như vậy, chẳng lẽ linh thể đã dị hóa?

Trong tay Vũ Văn sớm đã huyền hóa ra hư linh Kim Thương, nhẹ nhàng vắt nghiêng sau người, nếu không phải Kim Thương không có thực thể, chỉ sợ cán thương kia đã bị mồ hôi trên tay y thấm ướt.

Gần! Tầng 23 đã ở trước mắt Vũ Văn, phóng tầm mắt nhìn lại, góc ngoặt hành lang tràn ra một vòng bóng đen thật vĩ đại.

Vừa quẹo vào, dù đã chuẩn bị tâm lý Vũ Văn vẫn hít một hơi với quái vật trước mắt.

Một con Hồn Độn màu đen đang đứng cách đó mười bước, thân hình thật dài kia giống như một con đại mãng xà cuộn tròn, nhưng thân hình này ướt sũng cũng không phải hình trụ như mãng xà, có góc có cạnh hình vuông, đường kính ước chừng 2 thước! Giống như một loạt tú vắn kiện thật lớn bị xâu lại bởi một chuỗi xích sắt vô hình. Đầu của Hồn Độn không mắt không tai không mũi chỉ như một bàn tròn lớn bày yến tiệc, đang ngóc dậy, đầu cực đại kia như đồng hồ quả lắc đang đưa hai bên, hầu như làm tắc nghẽn lối đi của tầng này. Chỉ trừ một cái miệng như bồn máu ngoác to, lộ ra hai hàng răng cửa lẫn lộn thịt nát đỏ sẫm, nhìn thật kỳ, vẫn còn sót một hai con Kim ti hùng đang nỗ lực giãy dụa thoát ra khỏi cái miệng rộng kia!

Càng kiến cho Vũ Văn trong lòng kinh hoàng, là trên người Hồn Độn kia tản mát ra một luồng khí tức tử vong màu đen. Nếu muốn nói khi ngửi thấy mùi hôi thối trước đây chính là khiến Vũ Văn cảm thấy ghê tởm, có chút khó thở, hiện tại hơi thở tử vong trên người Hồn Độn kia quả thực tựa như một khối cự thạch ngàn cân đặt trên ngực Vũ Văn, khiến y không thể động đậy.

Ma thú thượng cổ làm sao lại có chứa hơi thở tuyệt vọng như vậy? Vũ Văn ngừng thở, vẫn chưa tự tiện xuất thủ, trong đầu nhanh chóng suy tư đối sách. Luận về tốc độ công kích, y không có khả năng cùng Huyền Cương so sánh, nếu Huyền Cương còn phải xem chừng tìm kiếm cơ hội tiến công, thì y càng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Hồn Độn tựa hồ đã phát hiện tồn tại nhân vật không hề có lợi cho nó xuất hiện, nó nhanh chóng nuốt xuống thịt dư trong miệng, thân hình từng chút từng chút tiến về phía trước thăm dò. Khi cái đầu to kia sắp dò xét đến trước mặt Huyền Cương, Huyền Cương liền nhẹ nhàng lui ra phía sau hai bước, không phát ra nửa điểm tiếng động.

Quả nhiên! Trong lòng Vũ Văn sáng ngời, Hồn Độn không có mắt, tựa hồ không thể trông thấy Huyền Cương chỉ cách nó hai ba bước. Vậy nó cũng không có mũi và lỗ tai phải chăng thính giác và khứu giác cũng vô dụng?

Huyền Cương đang cẩn cẩn dục dục chuyển đổi góc độ đến trước mặt Hồn Độn, cơ bắp toàn thân hoàn toàn thả lỏng, không mang theo nửa điểm sát khí. Vũ Văn rất rõ ràng, đối mặt với một quái vật kèn càng như vậy, Huyền Cương chỉ sợ không thể áp dụng phương thức tấn công tương tự như với Khiết Dư được. Hơn nữa một trong những bản năng sinh tồn của động vật, đó là cân nhắc thực lực của hai phe địch ta. Với khí thể hiện tại của Hồn Độn, nếu không phải tính Huyền Cương cực thông linh, biết cùng Vũ Văn hợp thành tổ hợp công kích, chỉ sợ nó sớm đã cấp đuôi bỏ chạy mất rồi.

Hồn Độn uốn éo vòng vèo ba cái trượt về phía trước, thỉnh thoảng lộ ra màu sắc phần bụng hơi mỏng và hiện lên màu xám đậm, ánh mắt Huyền Cương liền thẳng gao nhìn chăm chăm phần bụng khi ẩn khi hiện đó. Vũ Văn âm thầm cân nhắc, trực giác của Huyền Cương luôn rất chuẩn xác, chẳng lẽ bụng chính là vị trí yếu ớt nhất của Hồn Độn sao? Một người một khuyến liên giống đôi bạn gắn bó trao đổi ánh mắt, trong nháy mắt liền đã lập ra kế hoạch công kích.

Tám bước. Bảy bước. Sáu bước.

Chỉ cần Hồn Độn trượt vào phạm vi công kích của Kim Thương vươn lên đâm một nhát, Huyền Cương sẽ ra sức bổ nhào một cái giải khai môn hộ của Hồn Độn.

Bất thành linh! Hồn Độn ở cự ly bước thứ năm của Vũ Văn tạm ngừng, toàn thân cứng ngắc, giống như bị thi triển ma pháp thạch hóa, thoáng rủ đầu xuống chặn lại phương hướng dự tính tiến công của Vũ Văn.

Vũ Văn ngẩn ngơ, cái này giống như con mồi đột nhiên phát hiện trường thương nơi xa, xoay người trốn vào sơn động bí mật. Hồn Độn kia đuổi cái đầu to tiến lên trước, chỉ có nơi này là chỗ cứng rắn nhất trong

toàn thân, tùy tiện tấn công, tuyệt đối không tốt! Trong lúc nhất thời, không khí trở nên ngưng trọng, hai phe lẳng lẳng giằng co.

Nhưng cục diện giằng co này chỉ căng thẳng không đến 30 giây, trên người Hồn Độn liền nổi lên biến hóa. Lớp da ẩm ướt trơn tuột kia của nó mạnh xuất hiện từng tầng nếp uốn, giống như một cái đàn Accordion, toàn bộ thân hình cũng rút ngắn lại vài phần.

Vũ Văn và Huyền Cương ngạc nhiên nhìn hết thấy, bọn họ tuy rằng đã nghĩ được hơi thở nguy hiểm cường liệt, nhưng không biết nguy hiểm này dùng phương thức nào để nảy sinh.

Đầu của Hồn Độn kịch liệt co rút một chút, đột nhiên mặt hướng Vũ Văn nói rộng ra miệng máu! Vũ Văn chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, một cổ khí lưu cường đại vô hình lướt qua toàn thân y! Vũ Văn tuy rằng không bị bất cứ thương tổn gì, nhưng y kinh ngạc trông thấy, nếp uốn trên thân hình Hồn Độn đang giống một tảng đá ném vào mặt hồ yên tĩnh kích thích từng đợt sóng mãnh liệt rung động, thân hình Hồn Độn kia chấn động lùi về sau, thế nhưng lại hình thành hình dáng một người một khuyển. (Bánh Tiêu: giống như dơi phun sóng âm dò tìm đường ấy)

Không tốt! Vũ Văn rốt cuộc hiểu được Hồn Độn không có đôi mắt làm thế nào định vị tấn công con mồi. Dòng khí lưu dao động kia phản xạ tới thân thể Hồn Độn đã vạch trần vị trí của Vũ Văn và Huyền Cương a!

Trốn! Trong phút chốc, đầu Vũ Văn chỉ có một ý niệm như vậy. Nhưng bọn họ đã phạm sai lầm kế tiếp, đó chính là thả lỏng cho Hồn Độn đi đến phạm vi cách bọn họ năm bước!

Lúc này Hồn Độn đã hoàn toàn không còn thái độ trượt vụng về trước kia, thân hình như rắn cấp tốc đuổi tới, đầu như tia chớp tìm tới bên cạnh Huyền Cương, lại tận lực rung động! Giống như một người khổng lồ vung một nắm tay thật lớn, chỉ một quyền, đã đem Huyền Cương quét văng đến trên tường, tường xi măng bị va chạm ra một lỗ nông! Một kích chấn động kia, chính là tiếng vang kỳ quái đầu tiên mà cảnh sát Tiểu Lý đang sắp xếp ống nước ở phòng bếp tầng thượng nghe thấy. May là Huyền Cương xương đồng da sắt, dưới một kích kia đánh vào nhất thời hôn mê!

Vũ Văn vốn đang có cơ hội khi Hồn Độn tấn công Huyền Cương thoát khỏi phạm vi công kích của Hồn Độn, thế nhưng Huyền Cương bị Hồn Độn đánh trọng thương, còn chưa biết sống chết, y sao có thể nhẫn tâm bỏ đi, mắt thấy Hồn Độn đối với Huyền Cương đã nằm vật xuống trên mặt đất nhe ra răng nanh, bắt đắc dĩ, Vũ Văn cũng chỉ có thể đánh cược một phen. Chân sau y đạp một cái, toàn bộ cơ thể bay lên, cùng Kim Thương hư linh kéo thành một đường thẳng tắp, đem hết toàn lực một nhát hướng cái bụng mềm mại lộ ra do lay động của Hồn Độn. Trong nháy mắt mũi thương cách bụng Hồn Độn chỉ còn nửa thước, đầu Hồn Độn còn chưa có khả năng hoàn toàn xoay lại. Vũ Văn trong lòng vui vẻ, chỉ trông mong có thể gây tổn thương đến Hồn Độn vài phần, dù cho có thể làm nó lui ra phía sau vài bước, Vũ Văn đem Huyền Cương cứu ra cũng tốt rồi. Ai ngờ tình huống biến hóa quá nhanh! Vũ Văn chỉ cảm thấy hoa mắt, trong thoáng chốc, mơ hồ trông thấy một cái gì đó như móng vuốt sắc bén mang theo một đạo kinh phong ngăn lại hư linh Kim Thương, sức mạnh cường đại khiến thân mình Vũ Văn ở trên không trung mất đi thăng bằng. Không phải móng vuốt chứ? Hồn Độn làm sao lại có móng vuốt? Vũ Văn còn chưa kịp suy nghĩ vấn đề khó bề tưởng tượng này, đầu Hồn Độn đã nhanh chóng lui đến dưới thân y, lần nữa giống như một thanh đại chùy ra sức hướng y nện tới.

Cho dù Vũ Văn tại thời khắc nguy cấp chỉ mảnh treo chuông đem hư linh kim thương che ngang trước mặt, va chạm thật mạnh, vẫn khiến cho Vũ Văn nhất thời minh bạch nguyên nhân phần lớn xương cốt toàn thân Trương Kiến Quốc vỡ vụn.

Bụng và thắt lưng một trận đau nhức, Vũ Văn giống như một phiến lá cây bị thổi về phía sau, sau khi vẽ ra một đường parabola, y ngã vào trong hồ nước thanh khiết cuối hành lang, theo đó là một tiếng oanh thật lớn, đem đường ống nước đục đến sai lệch vị trí.

Đầu một trận mãnh liệt choáng váng, đại não trống rỗng. . . . Vũ Văn nỗ lực kiên trì, thỉnh thoảng nhắc nhở bản thân không nên lập tức té xỉu, nhưng cổ họng đột nhiên tuôn trào vị ngọt, khiến y nhìn không được phun ra một búng máu. Y thoáng thử đề khí, nơi thắt lưng lập tức đau nhức khó nhịn, xem ra, ít nhất phải gãy hai cái xương sườn rồi. . . . Còn muốn thử di chuyển tay chân từ trong hồ đứng dậy, Vũ Văn mới phát giác một chút khí lực của mình cũng không dùng được.

Hồn độn bỏ qua Huyền Cương đang té xỉu, chậm rãi bò tới cạnh hồ, lúc này đây, nó tựa hồ rất rõ ràng Vũ Văn sẽ không còn sức để tiếp tục chống cự. Ngóc đầu gắn với thân hình cao cao đứng thẳng, không thêm quan tâm mà hoàn toàn đem bụng phổi bày ra.

Thời cơ công kích tuyệt hảo a! Chỉ tiếc Vũ Văn dù có phần khởi bao nhiêu, vẫn không thể nào tiếp tục hiện ra hư linh Kim Thương. Y thở dài một tiếng, chẳng lẽ hôm nay chính là điểm kết của con đường nhân sinh sao?

Hồn Độn vẫn không nhúc nhích mà đứng trước mặt Vũ Văn, vẫn chưa đối với Vũ Văn hạ sát thủ, giống như một võ lâm cao thủ trong chốc lát sau khi đánh bại đối thủ, khoanh tay mà đứng, thâm trầm như vực sâu. Đang lúc mờ mờ ảo ảo, Vũ Văn có thể cảm nhận giữa hơi thở tử vong màu đen một cỗ uy nghiêm của khí thế đế vương, hơn nữa quái vật kia rõ ràng không có mắt, Vũ Văn lại cảm giác được có tầm mắt khinh miệt đang đảo qua mình.

Cứ như vậy sau một lát đứng thẳng bất động, trên tay Vũ Văn khôi phục hai phần khí lực, y giãy dụa tập hợp sức lực của mình, dưới bàn tay cũng chỉ có thể hiện ra nửa mũi thương, Vũ Văn thầm nghĩ đợi khi Hồn Độn giáng một kích sau cùng, liều mạng cũng phải khiến quái vật kia thụ thương!

Nhưng Hồn Độn cũng không cho y cơ hội lấy lại mặt mũi, mái nhà mơ hồ truyền đến chấn động cước bộ rất nhẹ, tựa hồ càng có thể hấp dẫn sự chú ý của nó. Nó ngẩng đầu mặt hướng lên trời tìm kiếm, đong đưa thân hình, chậm rãi xoay người bên cạnh hồ rời đi. Vũ Văn cả kinh, bắt đầu hướng quái vật gào thét, muốn phân tán sự chú ý của Hồn Độn với đám người trên mái nhà, chẳng qua Hồn Độn căn bản đối với y khinh thường không thêm ngoảnh đầu, hoàn toàn phớt lờ tiếng kêu gào của Vũ Văn.

Hồn Độn chậm rãi bò đến bên cạnh miệng giếng để lên xuống kiểm tra điện trong tòa nhà, lập tức cho thấy bản lĩnh khác thường của ma thú thượng cổ thuộc tính mộc, thân hình vĩ đại vậy mà lại có thể chỉ một cái xoay người ghé qua cánh cửa kiểm tra bằng gỗ xâm nhập vào trong giếng điện, hơn nữa mãi đến khi thân hình của nó hoàn toàn vào bên trong cửa gỗ, trên cửa cũng không lưu lại bất luận dấu vết tổn hại nào!

Vừa nghĩ tới vài trăm người trên mái nhà sắp đối mặt với bồn miệng máu của Hồn Độn, hơn nữa Cố Thanh còn ở trong đám người đó, Vũ Văn lòng như lửa đốt mà từ trong hồ nước giấy dụa đi ra, lại trong lúc rối ren bị vướng vào cạnh ao, nặng nề ngã nhào trên đất. Y cố làm giảm bớt đau đớn của thân thể, cuộn mình trên mặt đất liều mạng xoa bóp chân và các khớp tay của mình, muốn mau chóng khôi phục sức lực đứng thẳng lên.

Mà giờ khắc này, Cố Thanh trên tầng thượng cũng đồng dạng bị vây trong thất kinh. Lưu Thiên Minh đã mang theo thủ hạ vây quanh lối thoát hiểm, chuẩn bị cưỡng chế mở cửa lối thoát hiểm, nhưng Vũ Văn từng dặn dò cô, không nhận được tín hiệu liên lạc của y trước, nhất định dừng cho người thường tiến vào tầng bị khóa kín cửa. Nhưng bản thân hiện tại nên làm thế nào, mới có khả năng ngăn cản mấy vị cảnh sát này đây?

“Lão Hạ, anh tới đi.” Lưu Thiên Minh ra hiệu với một cảnh sát trung niên, vị lão Hạ kia liền từ trên người lấy ra vài thanh sắt mỏng khéo léo, bắt đầu mở khóa, sáu bảy phút sau, Cố Thanh nghe thấy “cách” một tiếng, lưỡi khóa tựa hồ đã bị rút ra. Đang lúc bối rối, Cố Thanh lại trông thấy trong tay trái Lưu Thiên Minh một mặt đồ tươi kia, cô nắm lấy tay trái của Lưu Thiên Minh, giọng điệu thân thiết nói: “Thiên Minh, tay anh bị thương sao? Thế nào lại chảy máu rồi?” Những lời này thoáng chốc hấp dẫn lực chú ý của mấy vị cảnh sát xung quanh đến tay Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh mạnh cúi đầu nhìn nhìn tay của mình, vừa nghĩ hoặc nhìn Cố Thanh, “Cô nói vậy bực gì đó hả? Tay của tôi chỗ nào bị thương chứ?” Tiểu Lý và hai cảnh sát khác cũng ngẩng đầu nhìn Cố Thanh, trên mặt tỏ vẻ quái dị.

Lần này đến phiên Cố Thanh giật mình, trên tay Lưu Thiên Minh rõ ràng nhiễm một vệt máu, sao bọn họ đều không nhìn thấy chứ? “Không bị thương sao trên ngón tay anh lại có vệt máu a?” Cố Thanh vừa nói chuyện, vừa dùng tay mình lau vệt máu kia.

Đây quả thật chính là vệt máu a! Tuy rằng đã khô thành màu đỏ sẫm, nhưng cảm giác dính dính rất nhẹ này, khiến trong lòng Cố Thanh một trận run rẩy.

Lưu Thiên Minh thoáng đem tay mình từ trong tay Cố Thanh rút ra, lại lần nữa xoa ngón trỏ và ngón giữa của mình, qua lời Cố Thanh vừa nói, anh lại nghĩ tới cảm giác kỳ dị trước kia ở tầng 1.

“Các anh như thế nào. Nhìn không thấy.” Cố Thanh còn chưa nói xong, một tiếng “Phanh” vang thật lớn, cửa lối thoát hiểm kia đã được cạy mở khóa trái bị nặng nề phá thủng! Cửa gỗ mạnh đẩy ra, suýt nữa đập trúng lão Hạ đang ngồi chồm hổm.

Một thân ảnh mang theo hơi ẩm từ trong cánh cửa đen sì đi ra, bốn cảnh sát đồng thời bị kinh sợ thối lui một bước. Lưu Thiên Minh phản ứng nhanh nhất, lập tức rút súng trong ngực mình ra chĩa về phía người nọ.

“Đừng nổ súng!” Cố Thanh lôi kéo góc áo Lưu Thiên Minh sợ hãi kêu một tiếng, “Là Vũ Văn Thụ Học!”

Lưu Thiên Minh tập trung nhìn vào, tên trước mặt cả người dơ bẩn không chịu nổi đúng là Vũ Văn Thụ Học.

Tóc Vũ Văn đang lách tách nhỏ nước xuống, râu quai nón cũng dán thành một đoàn, trên trán có hai nơi bị trầy xước, một tay đỡ bên hông, cơ thịt trên mặt do đau đớn mà vặn vẹo biến dạng, áo sơ mi trắng trên người bị xé rách mấy chỗ, vạt áo trước còn có vài đốm máu bắn tung tóe.

“Người như thế nào.” Lưu Thiên Minh kinh ngạc mở to mắt, súng ngắn cũng từ trước ngực Vũ Văn dời đi.

Vũ Văn không kịp giải thích gì, chỉ dùng sức đẩy Lưu Thiên Minh, khập khiễng đi về phía đại sảnh. Trong mắt Cố Thanh, tay phải Vũ Văn nắm một đoạn đầu thương màu xanh ngấn ngừ, giống như nắm một đoạn kiếm.

Lưu Thiên Minh sửng sốt một hồi, vội vàng ra hiệu thủ hạ theo sau. Tuy rằng anh không biết Vũ Văn gặp cái gì dưới lầu mà bị biến thành chệt vật như vậy, nhưng ánh mắt nghiêm túc kia của Vũ Văn khiến anh mơ hồ minh bạch tính nghiêm trọng của sự việc.

14. Quyển 1 - Chương 14: Vây Hãm Thú

Trong đại sảnh, một bồi bàn gầy teo nâng bốn ly cocktail ưu nhã lướt qua cạnh Vũ Văn, khi hắn phát hiện nam nhân trước mặt này trên người dơ bẩn còn đang nhỏ nước, hắn linh hoạt lắt lư phần eo, tránh cùng nam nhân tiếp xúc thân thể. Nhưng một tia mùi bất nhã vẫn chui vào mũi vị bồi bàn này, hắn quay đầu hướng cửa vào nhìn lại, nghĩ thầm làm sao một tên như vậy có thể chui vào tiệc rượu được? Bồi bàn ở cửa vào có phải lại nhàn hạ đi tiểu tiện rồi không? Đang bần thần, khi bồi bàn quay đầu lại lần nữa, rượu cocktail trên tay hắn nâng chỉ còn lại ba ly, nhìn khắp nơi, rượu chẳng biết khi nào đã tới trong tay nam nhân bẩn thỉu kia.

Vũ Văn uống một hớp rượu trong ly, ly cocktail này có trộn lẫn Whiskey phân lượng không nhiều, nhưng chất cồn vẫn đủ cho tinh thần Vũ Văn rung lên, y thuận tay đem rượu còn sót trong ly hắt vào trên mặt, pha loãng thối vị của nước trong hồ.

Hai vị thực nữ yếu điệu phía sau Vũ Văn bị vài giọt rượu bắn tung tóe vào, kinh ngạc hét lên một tiếng, vị nam nhân râu ria đầy mặt toàn thân dơ bẩn, mùi rượu ngút trời này ngoảnh lại hung ác liếc mắt nhìn các cô, hai nữ nhân biết điều ngậm miệng lại.

Lưu Thiên Minh và Cố Thanh đứng cách đó không xa với vẻ mặt bất an nhìn Vũ Văn, rồi lại thúc thủ vô sách, chẳng biết làm sao mới có thể giúp được.

Ngọn đèn dần dần tối sầm xuống, một vị nữ ca sĩ trang phục lộng lẫy đáng người đẩy đà đi lên sân khấu chính, đi từng bước nhảy waltz đến bên cạnh micro, đối với dàn nhạc chỉ huy làm một động tác ra hiệu mềm mại. Nhạc trưởng kia cung kính đáp lại một động tác đại lễ, liền xoay người dùng gậy chỉ huy khê vung hai cái, nhạc khúc du dương nhất thời chảy vào trong đại sảnh. Nữ ca sĩ gần sát lại micro, bắt đầu nhẹ giọng

ngâm nga, một khúc tràn đầy âm thanh tự nhiên của nhạc Celtic (Nhạc Celtic là loại nhạc mang âm hưởng dân gian của các dân tộc vùng Tây Âu, phạm vi của nó trải rộng qua nhiều nơi, như Ireland, Scotland, xứ Wales vùng Breton Pháp, một số hòn đảo của Tây Ban Nha... Nhạc celtic sử dụng các nhạc cụ dây dân tộc của người bản xứ và hình ảnh khá quen thuộc của ban nhạc là kèn túi, guitare, violon...) khiến lòng người trong đại sảnh bị rượu cồn kích thích dần dần lắng xuống. Vị ca sĩ đang ngâm xướng này đang hát bài How Can I Keep From Singing của nữ danh ca Ireland - Enya.

Bồ Viễn dưới đài đem ly rượu cầm trong tay đặt lên cạnh bàn, dần dần vỗ tay, trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay vang dậy, cơ hồ lực chú ý của mọi người đều bị thu hút vào trong giọng hát, bao gồm cả ánh nhìn chăm chăm của Lưu Thiên Minh vào Vũ Văn.

Vũ Văn đứng trong đám người lại ngửa đầu, chậm rãi nhắm hai mắt.

Chỉ có Cố Thanh đối với giọng ca của nữ ca sĩ kia mắt diếc tai ngơ, vẫn khấn trương nhìn Vũ Văn, bởi vì, cô và Vũ Văn giống nhau, đều nghe thấy được một loại âm thanh khác.

Thanh âm kia phẳng phất từ đường chân trời xa xôi truyền đến, trầm thấp, kéo dài mà lại vô cùng rõ ràng, tựa hồ có một cự thú đang ngủ say bị quấy rối mộng đẹp, bất mãn phun ra hơi thở ồ ồ.

Cơ mặt Vũ Văn đã hoàn toàn thả lỏng, kẻ khác thấy, nhất định sẽ cho rằng y đang chìm đắm trong giọng hát. Nhưng Cố Thanh biết, nắm tay của Vũ Văn đang càng siết chặt! Trong tai Cố Thanh, thanh âm kia đã dần dần đến gần, dần dần bao phủ đại sảnh, lại chậm rãi tròng lên tiếng hát của nữ ca sĩ.

Trong phút chốc! Cố Thanh trông thấy một cái đầu vĩ đại từ trần nhà chính giữa đại sảnh buông xuống, giống như trên bầu trời đột nhiên rơi xuống một thiên thạch đen. Cố Thanh mục trừng khẩu ngốc nhìn quái vật đột nhiên phủ xuống, này là mãnh thú Hồn Độn trên trang thú linh phổ kia sao? Cô có tưởng tượng đến mấy cũng không nghĩ ra Hồn Độn lại to lớn như thế! Hồn Độn kỳ dị kia vặn vẹo hai cái, đầu vểnh lên, mạnh mẽ ra bốn miệng máu, phát sinh tiếng gầm rú thê lương.

Cố Thanh bị tiếng gào kia chấn động đến tim mật đều muốn nứt ra, vội vàng không ngừng dùng hai tay bịt kín lỗ tai, nhưng làm sao chống đỡ được, tần số sóng siêu âm Hồn Độn này phát đi, đại khái là thanh âm có tính xuyên thấu cực mạnh.

Cố Thanh thống khổ chống cự lại tiếng gào tra tấn, rồi lại kinh dị phát hiện người xung quanh cô tất cả đều thờ ơ nhìn sân khấu chính bên kia, tiếng gào thét này hoàn toàn không ảnh hưởng đến bọn họ.

Tiếng gào thét của Hồn Độn vừa dừng, lợi dụng thế vuông góc nhanh như chớp phóng xuống phía dưới, đang ở phía dưới nó, là một tên béo đang bưng một khay lớn tôm hùm, trong miệng tên béo kia còn đang thần tốc nhắm nháp gì đó, không hề hay biết bản thân sắp biến thành đối tượng nhắm nuốt của quái vật!

Thời khắc nguy ngập, Vũ Văn như một mũi tên bắn xéo ra, nhún người đẩy ra tên béo kia, đồng thời lấy đầu thương thanh sắc giữa tay hướng Hồn Độn trên không trung đâm ba nhát.

Tên béo bất ngờ không kịp đề phòng bị đánh ngã trên mặt đất, tôm hùm trong khay cũng vung khắp nơi. Gã ngã ngốc từ trên mặt đất đứng lên, miệng hùng hùng hổ hổ, muốn giáo huấn tên nam nhân lỗ mãng dám đẩy gã, nhưng gã mặc danh kỳ diệu trông thấy nam nhân kia đang quơ nắm tay cùng không khí vật lộn.

Hồn Độn không chú ý tới tên Trình Giảo Kim (người này thường cầm búa nhảy ra chặn đường người khác, ý nói kỳ đà cản mũi) nửa đường đánh ra này, trên đầu bị hư linh Kim Thương của Vũ Văn đâm ra một đạo vết thương nông nông, vết thương bị đâm đau, trái lại chọc giận Hồn Độn! Nó mạnh mẽ rút thân mình, lại lần thứ hai từ trong miệng phun ra dòng khí cường đại, nghê thông qua khí lưu phản kích định vị chỗ của Vũ Văn.

Bất quá, lần này Hồn Độn tính sai, trong đại sảnh chỉ có hơn trăm người đứng, Vũ Văn vừa nhìn thấy trên thân mình Hồn Độn lại nảy sinh tầng tầng nếp uốn, liền lập tức xoay người tựa vào phía sau mấy vị lão bản.

Dòng khí kia khiến không ít người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn phía lên, xem có phải đầu gió của điều hòa trung tâm nhắm ngay bọn họ không. Nếp uốn trên người Hồn Độn dao động trong nháy mắt xuất hiện trên trăm hình người, thế nên nó không thể phân biệt ra ai mới là cái tên lộng thương nó.

Mắt thấy các tân khách sau khi bị khí lưu kinh động liếc mắt nhìn lên trời một cái lại thờ ơ đem lực chú ý đặt vào sân khấu chính, trong lòng Vũ Văn đang ẩn thân giữa đám người thoáng thờ dài nhẹ nhõm, xem ra Hồn Độn này khi nửa người dưới vẫn còn dùng thuật xuyên qua khảm trong đỉnh thiên hoa diêu (trần nhà được treo lơ lửng) bằng gỗ, nó sẽ không thể hiện thân thực thể, nói cách khác, những khách nhân trong đại sảnh cũng không thể trông thấy thiên hoa diêu trên đỉnh đầu này đang treo một hư linh quái vật vĩ đại.

Hoàn hảo nhìn không thấy, nếu xuất hiện hỗn loạn, Vũ Văn có thể vô pháp khống chế được hoàn cảnh.

Bất quá tình trạng hiện nay vẫn thập phần nguy cấp, Hồn Độn tuy rằng không nhìn thấy Vũ Văn ở nơi nào, nhưng đây chẳng hề trở ngại đến việc nó tuyển chọn mục tiêu kế tiếp để công kích. Hồn Độn chỉ ngừng nghỉ trong chốc lát, liền lần nữa khom lưng hướng hai cô gái xinh đẹp đánh tới.

Vũ Văn khó chịu một tiếng, mặt trưởng đến đỏ bừng, hư linh Kim Thương trong tay đột nhiên dài ra ba thước. Y một tay che trước mặt vài vị lão bản đẩy ra, lần nữa đâm cản trước mặt Hồn Độn tung ra một thương sắc bén.

Cách đó không xa Cổ Thanh xem chừng sớm đã quên mất hô hấp, chỉ nhìn Vũ Văn nhanh như sét một thương có thể đâm vào giữa quái vật cực kỳ hung bạo kia, ai ngờ Hồn Độn giống như có ánh mắt sau đầu, cư nhiên lúc hé ra miệng rộng dày đặc răng trắng tiếp cận hai nữ hài kia, đột ngột lộn nhào lại, nhẹ nhàng khéo léo tránh được Kim Thương của Vũ Văn! Ngược lại Vũ Văn thể đi quá mạnh, nhất thời chân không ngừng được, đem hai cô gái đụng ngã lăn trên mặt đất.

Cổ Thanh a lên một tiếng sợ hãi, lâm vào cực độ tức hận.

Vũ Văn lần qua lần lại như vậy, đám người chính giữa xuất hiện xôn xao nho nhỏ, hai cô gái bị đánh ngã kia thét chói tai từ trên mặt đất đứng lên, sợ hãi nhìn nam nhân một thân toàn mùi rượu bắn thiu này. Mọi người tự động thối lui về phía sau, lập tức hình thành một vòng tròn lớn, đem Vũ Văn rơi vào chính giữa vòng tròn.

“Kẻ điên say xỉn này từ đâu ra? Như thế nào không ai đem y đuổi đi chứ?” Đã có người phát ra tiếng la phẫn nộ.

Ánh mắt khinh thường từ bốn phía phóng tới vẫn chưa khiến cho Vũ Văn phản ứng, y một mực ngẩng đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Hồn Độn giữa không trung. Khiến y không rét mà run chính là, Hồn Độn kia khẽ đóng miệng lại, khóe miệng hơi vểnh lên, tựa như một người lộ ra nụ cười ác độc.

Giọng hát của nữ ca sĩ như dòng suối nhu hòa khi nhẹ nhàng chuyển lên một âm bậc, Hồn Độn bắt đầu lần thứ ba công kích. Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Vũ Văn chỉ có thể theo bản năng đánh về phía Hồn Độn chạy tới, dốc hết toàn lực chém ra hư linh Kim Thương. Mắt thấy thân ảnh to lớn của Hồn Độn sẽ quét ngang vào đám người, trái tim của Cổ Thanh suýt nữa nhảy ra khỏi ngực.

Nhưng bọn họ đều không dự đoán được chính là, một kích kia của Hồn Độn hoàn toàn là hư chiêu, đầu của nó chỉ tại trên đầu đám người cách hơn chục centimet đảo qua. Vũ Văn bị Hồn Độn dẫn tới bên cạnh đám người xoay vòng tròn, vài nam nhân thể trạng cường tráng ngại y dơ bẩn, đều vươn tay ra không chút khách khí đem Vũ Văn đẩy trở lại chính giữa vòng tròn. Trong mắt bọn họ, tên điên say rượu này dường như đang cùng một con ruồi bọ trong không trung bay lượn vật lộn, tư thế cực kỳ buồn cười khôi hài. . . .

Vũ Văn nghiêng ngả lão đảo đứng lên, hoảng hốt nghe thấy có cô gái đang hỏi nam nhân bên cạnh: “Đó là vở kịch câm giám đốc Bồ an bài biểu diễn sao?” Y cười khổ một chút, lại một lần nữa gờ đoán thương trong tay lên.

Hồn Độn hiện tại, đã hoàn toàn không giống một quái vật không có mắt, nó luôn tại trước lúc hư linh thương của Vũ Văn tiếp xúc với thân thể nó linh hoạt chuyển hướng, khiến Vũ Văn một lần lại một lần ở giữa vòng tròn của đám người nhanh chóng chạy qua chạy lại, nhưng đều vô ích.

Mồ hôi to như hạt đậu trượt xuống trán Vũ Văn, tụ lại trên lông mày rậm của y, lại theo khung lông mày từng giọt tích lặc trên mặt đất, có vài giọt mồ hôi giữa lúc chạy nhanh vẩy vào mắt Vũ Văn, nóng rát khiến Vũ Văn dị thường khó chịu, y thậm chí nhắm mắt lại một chút, đem mồ hôi gạt khỏi hốc mắt, nhưng bóng đen chớp động trên không trung kia, chưa từng cho y cơ hội nhắm mắt.

Mệt mỏi quá. Cơ bắp toàn thân đều muốn bãi công. Một trận lại một trận đau đớn từ thắt lưng truyền đến, hai cái xương sườn bị gãy kia, sẽ không phải đâm đến nội tạng rồi chứ. Đại não Vũ Văn đã không thể hoàn toàn tập trung lực chú ý, bắt đầu miên man suy nghĩ.

Cố Thanh dần dần minh bạch, hiện tại Hồn Độn này không muốn ăn thịt người, nó bắt quá là đang trêu đùa Vũ Văn, khiến y mệt mỏi vì chạy tới chạy lui. Nhưng Vũ Văn có thể làm sao bây giờ đây? Nếu y dừng bước lại, Hồn Độn nhất định sẽ một hơi nuốt trọn một người vô tội nào đó. Vũ Văn chỉ có thể tiếp tục chạy băng băng, trong tiếng ca dần dần vang dậy của nữ ca sĩ, trở mắt nhìn thể lực của mình từ từ tiêu thất.

Mắt thấy cước bộ của Vũ Văn càng ngày càng rối loạn, nặng nề hô hấp cách mười bước đều có thể nghe thấy, Cố Thanh gấp đến độ suýt khóc lên. Lưu Thiên Minh thấy bộ dáng của cô như vậy, cũng lo lắng vạn phần, nhưng anh chỉ có thể nhìn Vũ Văn ở trong đám người say khướt, có thể giúp được chút gì đây?

Vũ Văn thở hổn hển, chẳng biết bản thân còn có thể kiên trì bao lâu, hư linh Kim Thương múa may trong tay, sớm đã mất đi uy lực ban đầu. Nữ ca sĩ đang ngâm xướng đến bài hát thứ ba —— Marble Halls , đám người trước mắt Vũ Văn cũng bắt đầu trở nên lắc lư mơ hồ.

Biết đâu, còn có thể kiên trì cho đến một bài hát khác nữa?

“Lạch cạch!” Ngọn đèn trong đại sảnh đột nhiên ảm đạm xuống, mấy trăm ngọn đèn nhỏ chi chít như sao trời trên đỉnh thiên hoa điều phút tắt hơn phân nửa! Tất cả mọi người đều kinh ngạc ngẩng đầu lên, mà ngay cả Hồn Độn, đang treo giữa không trung cũng ngừng lại một chút.

Những ngọn đèn nhỏ ấy vẫn sáng, tựa hồ có sắp hàng theo một quy luật, cứ như vậy ở trên đỉnh thiên hoa điều hình thành một chữ triện () kỳ quái!

“Lạch cạch!” Tiếng luồng điện xung kích lại lần nữa vang lên, lại có một bộ phận đèn nhỏ bị dập tắt, nhưng cùng lúc đó, trước khi tắt cũng có không ít ngọn đèn nhỏ ở giữa lần nữa phóng ra tia sáng. Mà lúc này đây, chữ triện treo trên đỉnh tựa hồ lại hóa thành một đạo phù ấn.

“Thuần dương vây hãm thú phù!” Vũ Văn thoáng cái mở to hai mắt, la hoảng lên.

“Lạch cạch lạch cạch lạch cạch.” Theo mấy trăm ngọn đèn nhỏ vụt tắt rồi lại sáng lên lần lượt giao thoa, ngày đó trên đỉnh tạo thành chữ triện và phù ấn càng đổi càng nhanh, các tân khách hoàn toàn không biết gì còn tưởng rằng đó là Bồ Viễn bày ra tiểu tạp kỹ, thậm chí có người cố dùng tay với lấy.

Hồn Độn bắt đầu bất an vặn vẹo giấy dựa, thân hình khổng lồ kia rất nhanh thay đổi, sau khi liên tiếp uốn lượn lại toàn lực kéo đuôi người, tựa hồ muốn cố gắng từ trên đỉnh giấy dựa xuống, nhưng phần đuôi của nó giống như bị cây đinh ghim vào, không thể từ đỉnh treo kéo ra nửa phần.

“Gào.” Hồn Độn lại lần nữa phát ra tiếng gào rít giận dữ, chấn động đến nỗi Cố Thanh ôm đầu ngã ngồi xuống mặt đất, Vũ Văn cũng bị tiếng gào thét này đẩy đến đứng không vững. Không biết cao nhân phương nào tương trợ, Thuần Dương Vây Hãm Thú phù kia đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Sau khi Hồn Độn gầm rú một tiếng, cư nhiên bắt đầu toàn thân co rút. Vũ Văn kinh ngạc phát hiện, giữa lúc quái vật kia cực kỳ thần tốc run rẩy, trong thân hình màu đen lay động ra một cái bóng nhàn nhạt màu trắng!

Nhưng hiện tại tựa hồ không phải thời điểm suy xét đến cùng, việc này không nên chậm trễ, Vũ Văn sao chịu buông tha thời cơ phản kích tuyệt hảo này. Thừa dịp mọi người đều ngẩng đầu nhìn trời, Vũ Văn tách ra khỏi đám người, lên đến bên cạnh Cố Thanh.

Lưu Thiên Minh đang nâng Cố Thanh bị tiếng gào thét chấn động đến đầu váng mắt hoa đứng dậy, cũng không ngờ đến Vũ Văn lại đột nhiên chạy tới bên cạnh anh gắt gao kéo lấy cánh tay anh.

“Giúp tôi! Tôi muốn nhảy đến giữa không trung! Mau! Bằng không sẽ không kịp nữa!” Ánh mắt Vũ Văn nôn nóng tụ trên mặt Lưu Thiên Minh.

“Cái tên bệnh thần kinh này!” Lưu Thiên Minh thoáng bỏ ra tay của Vũ Văn.

“Van cầu anh! Xin tin tưởng anh ấy một lần đi.” Cố Thanh vừa đứng lên thì kéo lại tay của Lưu Thiên Minh, “Nếu không liên thật sự không còn kịp đó.”

Lưu Thiên Minh nhìn Cố Thanh mặt cười nhưng lệ rơi đầy mặt, trong lòng không khỏi mềm nhũn.

“Người muốn nhảy cao bao nhiêu?” Cuối cùng, tầm mắt Lưu Thiên Minh và Vũ Văn đối diện nhau.

“Chỉ cần có thể nhảy đến độ cao có thể chạm tới đỉnh vị trí khoảng không vừa rồi tôi đứng là có thể, mau!” Vũ Văn nói xong, lại quay đầu nhìn thoáng qua, Hồn Độn tuy rằng không thể giãy xuống phía dưới, nhưng bắt đầu hướng về phía trên lùi về.

Lưu Thiên Minh cắn chặt răng, quay về mấy tên thủ hạ rống lớn một tiếng: “Tiểu Lý! Lão Hạ! Dương đội phó! Đi theo tôi!”

Bốn gã đàn ông thoáng cái vọt tới khoảng cách Vũ Văn và Hồn Độn vật lộn đứng ở vị trí không xa bên cạnh bàn ăn dài. Vũ Văn sững sốt một chút, cũng bước nhanh theo.

Lưu Thiên Minh xoay người đứng trên bàn ăn, một tay kéo lão Hạ bên cạnh. “Chồng người! Đưa thằng nhóc này lên trần nhà.”

Ba cảnh sát còn lại ngạc nhiên liếc mắt nhìn Lưu Thiên Minh, nhưng mệnh lệnh của đội trưởng nhất định phải tuân theo, lão Hạ lập tức đến cạnh Lưu Thiên Minh, triển khai một tư thế trung bình tấn vững như bàn thạch, hai người chồng tay lên nhau, vào thế.

Tiểu Lý nhẹ nhàng giẫm lên đầu gối của Lưu Thiên Minh, hai bước liền bước trên tay Lưu Thiên Minh và lão Hạ tạo thành lò xo mềm. Dương đội phó đứng đối diện Tiểu Lý, cũng là nửa ngồi chồm hổm, hướng Vũ Văn vẫy tay, “Còn không lên!”

Vũ Văn không rên một tiếng giẫm lên vai Dương đội phó, Dương đội phó cổ sức hướng xéo phía trên đẩy một cái, Vũ Văn liền bay lên trời, Tiểu Lý kéo y một phen, y lại thuận thế đứng trên vai Tiểu Lý! Một loạt động tác gọn ghẽ lưu loát này, tân khách dưới đài nhìn thấy sững sốt, vẫn không ngờ tới lại chạy ra vài tên trong đoàn tạp kỹ.

Năm người phối hợp ăn ý, trong chớp mắt, Vũ Văn chỉ còn cách đỉnh đại sảnh không đến một thước. Lại nhìn Hồn Độn kia, vẫn đang điên cuồng vặn vẹo, thân hình đã có hơn phân nửa lùi về giữa đỉnh treo.

Vũ Văn gầm nhẹ một tiếng, phi thân lên! Hai tay nắm chặt hư linh Kim Thương, giống như thần binh từ trên trời giáng xuống cắm thẳng vào Hồn Độn! Sức mạnh của Hồn Độn tựa hồ bị Thuần Dương Vây Hãm Thú phù này không ngừng biến hóa, đang lúc quay cuồng, lại đem phần bụng mình rộng mở bên ngoài.

Trong tích tắc! Lưỡi hư linh Kim Thương của Vũ Văn nhập vào phần bụng màu xám của Hồn Độn, toàn bộ đầu thương không nhập hết vào trong đó.

Trong lòng Vũ Văn một trận cuồng hỉ! Y chân chân thực thực từ Kim Thương trong tay cảm nhận được thân hình Hồn Độn kịch liệt run rẩy, một kích kia, thật sự đã đắc thủ!

Thế nhưng, nụ cười của y chỉ lưu lại một giây đồng hồ, liền cứng ngắc ở trên mặt. Bởi vì hai chân y, đang bị sức mạnh nào đó lôi xuống phía dưới. Vũ Văn mạnh cúi đầu, lại nhìn thấy một màn khiến người ta khó mà tin được.

Một cái móng vuốt thật lớn màu xám nhạt từ trong cơ thể Hồn Độn chui ra, đang chặt chẽ bắt lấy hai chân Vũ Văn! Một cỗ sức mạnh vô cùng mạnh mẽ gia tăng trên đùi Vũ Văn, hai tay Vũ Văn rốt cuộc cầm không được hư linh Kim Thương nữa, nhẹ buông tay, cả người đảo ngược treo lên.

Lưu Thiên Minh còn đang đứng trên bàn ăn tưởng chừng như không thể tin được hai mắt của mình, không nghĩ tới Vũ Văn Thụ Học thả người nhảy lên, lại dừng lại trên hư không, mắt thấy trên mặt y lộ ra tươi cười, nhưng nháy mắt lại giống như xích đu đảo ngược một trăm tám mươi độ, đầu trút xuống dưới đất treo giữa không trung.

Móng vuốt thật lớn kia nắm hai chân Vũ Văn, dùng sức vẩy động! Theo tiếng hét thảm của Vũ Văn, y nặng nề từ giữa không trung ngã xuống!

“Vũ Văn!” Cố Thanh tê tâm liệt phế kêu lên thành tiếng, trừng mắt nhìn Vũ Văn ngã đánh vào bàn bày đầy thức ăn, lại bị bàn gỗ bắn ngược lăn quay xuống đất.

“Không tốt!” Lưu Thiên Minh và Tiểu Lý hoang mang chạy đến bên cạnh Vũ Văn, Vũ Văn xụi lơ trên mặt đất khoe miệng chảy máu, vẻ mặt cực kỳ thống khổ.

“Mau đỡ y đến bên sân!” Lưu Thiên Minh mắt thấy các tân khách ở đây đều xông tới, vội vã phân phó thủ hạ. Những tân khách hiếu kỳ kia đến lúc này mới ngừng lại, còn tưởng bị tiểu huynh đệ này biểu diễn nhất thời sẩy tay.

Khi Vũ Văn bị nhóm cảnh sát kéo tới cạnh đại sảnh, Cố Thanh thoáng gục bên cạnh y, khóc nức lên.

Một chuỗi nước mắt ấm áp rơi xuống trên mặt Vũ Văn, khiến y giật mình một chút, chậm rãi mở mắt.

“Mau gọi 120!” Cố Thanh kêu lên, Lưu Thiên Minh vội vã móc điện thoại di động của mình ra.

“Đừng. Vội.” Sắc mặt Vũ Văn tái nhợt ngăn chặn tay Lưu Thiên Minh, “Còn. Chưa. Kết thúc.”

“Anh đã thành như vậy còn muốn làm gì nữa hả?” Trong thanh âm nức nở của Cố Thanh còn lẫn chút ghen ngào.

Ánh mắt Vũ Văn vẫn đang nhìn trần nhà, thân hình to lớn của Hồn Độn đã hoàn toàn tiêu thất, ngọn đèn nhỏ treo trên nóc cũng ngừng chớp động.

“Thuần Dương. Vây Hãm Thú phù. Sức mạnh còn đang.” Vũ Văn mãnh liệt ho khan, từng giọt máu nhỏ trong miệng văng tung tóe, rơi trên tay Lưu Thiên Minh và Cố Thanh, “Sẽ bỏ. lỡ mất!” Vũ Văn giãy dụa ngồi dậy.

“Gào ô.” Một tiếng gầm rú cực kỳ đau xót từ một góc nào đó không biết truyền đến, chỉ có Vũ Văn và Cố Thanh nghe thấy được. Xem ra một thương Vũ Văn bay lên không trung kia quả thật thương tổn được Hồn Độn.

Vũ Văn mạnh mẽ thuận lại hô hấp của mình, hai tay tạo thành chữ thập, nhắm mắt vận lực, theo đó “xoẹt” một tiếng, cư nhiên giữa hai tay lộ ra một thanh hư linh Kim Thương hoàn chỉnh! Nhưng điều này cũng đã tiêu hao hết sức lực còn sót lại chẳng còn mấy của Vũ Văn, Lưu Thiên Minh phải dìu y mới không ngã xuống.

“Anh còn muốn làm cái gì hả?” Cố Thanh lau đi nước mắt trên mặt.

“Hiện tại. Chỉ có thể. Nhờ vào cô.” Tầm mắt Vũ Văn chậm rãi chuyển qua mặt Cố Thanh. Đồng thời, tiếng rống của Hồn Độn lại truyền tới, lần này tựa hồ là từ dưới chân bọn họ truyền đến.

“Ta. Lỡ tai ta chỉ có. Một bên. Có thể thể nghe. Hư linh gầm rú.” Vũ Văn muốn đứng lên, lại phát hiện mắt cá chân như bị kim châm xát muối đau nhức, phỏng chừng là bị móng vuốt xé rách thịt.

“Ôi.” Vũ Văn lại chậm rãi giơ lên cánh tay phải, làm ra tư thế ném mạnh thương. “Không có cách nào. Định vị chuẩn xác. Vị trí của Hồn Độn.”

Cố Thanh rút cuộc minh bạch, Vũ Văn muốn cô đến thay y nghe âm thanh để xác định vị trí, cho Hồn Độn một kích cuối cùng!

“Nhưng mà ta. Cho tới bây giờ còn chưa từng làm chuyện này mà?” Cố Thanh hoang mang nói. Lưu Thiên Minh ở một bên không thể nhìn thấy trường thương trong tay Vũ Văn, hoàn toàn không biết Vũ Văn khoa chân múa tay làm cái gì, càng nghe không hiểu Vũ Văn và Cố Thanh nói đến chuyện gì, chỉ có thể không hiểu ra sao mà lo lắng suông.

“Có thể. được, không nên tiếp tục trì hoãn. Thời gian.” Vũ Văn thoáng tựa vào trong lòng Cố Thanh (lợi dụng ăn đậu hủ kia ==) , tay cầm thương chĩa về phía trước, tay phải duỗi về phía sau. Cố Thanh nức nở, dùng sức đem thất lực Vũ Văn đẩy thẳng.

Tiếng gầm rú thứ ba truyền đến, sóng siêu âm có khả năng xuyên thấu thể rắn phi thường mạnh, Hồn Độn này cho dù đã chạy trốn được vài tầng dưới chân Vũ Văn, tiếng kêu của nó vẫn tiếp tục xuyên qua các tầng lầu truyền lên.

Cố Thanh dựng thẳng tai nghe xong hồi lâu, đem thân hình Vũ Văn chuyển qua một chút, để tay trái y nhắm ngay một hướng nào đó.

“Mau! Bằng không Sức mạnh của tôi. Sẽ không ném tới.” Vũ Văn còn chưa dứt lời, tiếng gầm rú thứ hai lại lần nữa truyền đến!

“Chính là nơi này!” Cố Thanh hét âm lên!

Vũ Văn phần khởi toàn thân dụng sức, cánh tay phải nhanh như chớp chém ra, hư linh Kim Thương xuyên xuống phía dưới, nháy mắt liền hoàn toàn xuyên qua mặt đất!

15. Quyển 1 - Chương 15: Phó Thác

“Em đến từ mùa xuân, anh nói mùa thu phải xa cách, đâu dám nói với anh rằng đau thương, nhưng tâm tình làm sao không việc gì được”

Giọng nữ thật thanh nhu. Là ai nhẹ giọng ngâm nga Diên cuồng vì yêu của Lưu Nhược Anh? Vũ Văn mở to mắt chậm rãi ngoảnh lại, bốn phía một mảnh tuyết trắng, đây là đang ở nơi nào?

“A, anh tỉnh? Thật tốt quá!” Một giọng nữ quen thuộc vang lên bên tai Vũ Văn.

“Ừ?” Tiếng ca dễ nghe thấm vào tâm phách người đột nhiên gián đoạn, trong lòng Vũ Văn thoáng có chút tiếc hận, “Tôi đây là đang ở đâu?”

“Còn có thể ở đâu nữa? Anh thụ thương nặng như vậy không nằm viện còn muốn đi dạo trên đường hả?”

Bị thương? Màu đen. Móng vuốt sắc bén. Bồn miệng máu to. Hư linh Kim Thương. Trong đầu Vũ Văn thoáng hiện ra nhiều mảnh nhỏ ký ức vụn vặt, y cau mày, trong miệng tựa hồ cũng hơi tràn ra một cổ mùi máu tươi.

“Coi như anh mạng lớn! Bác sĩ nói anh bị đứt hai cái xương sườn, mặt khác có hai cái xương nứt ra, hoàn hảo không đâm thủng lá phổi! Cơ bắp của cẳng chân trái bị kéo gây tổn thương, bất quá không hại đến gân cốt, có cẳng chân là phải bằng bố, xương cốt không có việc gì, còn lại cũng chỉ là bị thương ngoài da tương đối nhẹ.” Một khuôn mặt thanh lệ hé ra trước mặt Vũ Văn, miệng vẫn lú lo nói không ngừng, một sợi tóc buông xuống trên mặt Vũ Văn, khiến ùi y từng dột ngứa ngáy.

“Cố Thanh, tôi mệt mỏi quá. Có thể yên tĩnh một chút không, giống vừa rồi ca hát như vậy liên rất tốt.” Vũ Văn muốn thử nghiêng người, hai đùi lại không thể động đậy.

“Oh.” Cố Thanh có chút ngượng ngùng ngồi trở về, cũng không tiếp tục nhẹ giọng ngâm nga nữa.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, tràn ngập một luồng hương cỏ khô, ánh mặt trời từ cửa sổ tràn vào, ở trên bức tường tuyết trắng chiếu dọi vào sườn mặt của cô gái.

“Cố Thanh?”

“Ừ?”

“Cái kia. Hồn Độn thể nào rồi?”

“Không biết.”

“Không biết? Một thương cuối cùng chúng ta ném ra bắn trúng ma thú không?”

“Hẳn là vậy đi, sau khi anh ném trường thương, tôi nghe thấy Hồn Độn gào thảm một tiếng, thanh âm kia chấn động đến mức lỗ tai tôi ong ong vang lên cả nửa ngày. Anh khi đó gần như đã thoát lực, liền không

nói một câu ngã đề lên tôi. Lưu Thiên Minh công anh từ lối thoát hiểm vòng quanh từng tầng chạy xuống, chờ đến thời điểm trông thấy vật kia, mới phát giác anh đã ngất đi rồi.”

“VẬY. . . . Các cô nhìn thấy cái gì?” Khẩu khí của Vũ Văn có vài phần khản trương.

“Chúng tôi trông thấy một đoạn đuôi bị cắt đứt dài hơn một thước ở trước cửa phòng họp tầng 18, nó còn thỉnh thoảng co giật đơng đưa, Lưu Thiên Minh nghen hợng nhìn trôn trời nhìn đến ngậy người, bất quá chỉ có tôi nhìn thấy hư linh Kim Thương của anh vẫn còn cắm trên đoạn đuôi kia, đại khái là Kim Thương của anh đã đem đuôi Hồn Độn đóng cứng trên mặt đất, quái vật kia giãy không ra, tự cắn đứt đuôi mình chạy thoát.”

Vũ Văn thở dài một hơi, suýt nữa lấy tính mạng ra bồi cho cuộc chiến này, không nghĩ tới lại để Hồn Độn chạy thoát. . . . Hư linh Thương của mình sau khi đâm trúng linh vật, sẽ tự động thực thể hóa, nếu Hồn Độn bị ghim trên mặt đất, nếu không tự làm tổn hại thân thể, thật đúng là không chạy thoát được đâu.

“Về sau, hô hấp của anh càng ngày càng mỏng manh, hư linh Kim Thương cũng tựa như một luồng khói tan, đoạn đuôi của Hồn Độn bất thành linh nảy bật lên, đem tôi và Lưu Thiên Minh dọa sợ muốn chết!” Cố Thanh than nhẹ một hơi, lại nói tiếp.

“Đoạn đuôi cụt kia hiện tại ở đâu?” Vũ Văn vội vàng hỏi.

Nhân thần Cố Thanh thoáng trở nên mê man: “Tôi không dám đụng vào vật kia, Lưu Thiên Minh lớn gan, muốn đem đoạn đuôi mang đi, nhưng một cái đuôi cụt to như vậy, anh ôm ở trong tay nhẹ nhàng thoải mái, hơn nữa dần dần từ đen đổi thành xám, từ xám đổi thành trắng, cuối cùng giống như cuộn giấy lớn bị đốt thành tro tàn, một trận gió thổi qua, liền phiêu tán như bông tuyết dừng trên hỏa lò, cái gì cũng không còn lưu lại.”

Vũ Văn trầm ngâm thật lâu, nói: “Vậy thi thể Khiết Dư mất tích khó hiểu, đại khái cũng là biến mất như vậy đi. . . . Về ma thú thượng cổ xuất hiện trong sách xưa ghi chép, lại chưa bao giờ nói qua thi thể chúng nó sẽ phân tán như vậy, thật sự là khiến người ta khó lý giải. . . . A! Đúng rồi! Huyền Cương thế nào?”

Cố Thanh nhẹ giọng nói: “Huyền Cương không có việc gì, thời điểm chúng tôi đẩy anh lên xe cấp cứu, nó liền xuất hiện, còn thẳng tuốt đi theo chúng ta đến bệnh viện, vừa rồi Lưu Thiên Minh mang nó ra ngoài mua đồ ăn, phỏng chừng lập tức sẽ trở về. Cái tên lang tâm cầu phước này, thời điểm anh gặp nguy hiểm nhất không biết nó trốn đi đâu.”

Vũ Văn cười khổ, Cố Thanh mắng Huyền Cương tựa như đánh bữa mà trúng rồi. . . . Trong lúc nhất thời y cũng không hướng Cố Thanh giải thích Huyền Cương làm thế nào bị đụng ngất.

“Bác sĩ nói, thân thể của anh căn bản cũng không tệ lắm, chỉ cần yên tâm tĩnh dưỡng, hai tuần sau liền có thể xuất viện.”

“Hai tuần?” Vũ Văn cắt ngang thanh âm của Cố Thanh.

“A? Là hai tuần, đây là với điều kiện anh phải yên tâm nghỉ dưỡng đó!”

Vũ Văn hơi kích động muốn giãy dựa ngồi dậy, nhưng y vừa co bụng, lại đau đến rên rỉ một tiếng.

Cửa phòng bệnh chỉ nha một tiếng bị đẩy ra, Huyền Cương nhẹ nhàng tiến vào cửa, Lưu Thiên Minh một thân thường phục xách một túi nhựa to màu trắng cũng theo sau vào phòng bệnh, vừa vặn trông thấy Vũ Văn muốn ngồi dậy.

“Ồ, tỉnh?” Lưu Thiên Minh đem túi lớn cầm trong tay đặt trên bàn cạnh Cố Thanh, lại đi đến cạnh giường bệnh.

Vũ Văn không nói chuyện, từ trong chăn thò tay ra vuốt ve lưng Huyền Cương.

“Muốn ngồi dậy? Tôi giúp cậu.” Lưu Thiên Minh chìa hai tay khẩu khí rất ôn hòa.

Vũ Văn cũng khẽ cười một chút, thần sắc vẫn rất sầu muộn.

“Cậu hôn mê mười mấy tiếng rồi, hẳn là đói bụng đi? Tôi đây có mì gói mới mua, ngâm cho anh một chén?” Lưu Thiên Minh xoay người mở ra túi nhựa to kia, lấy ra không ít mì ăn liền, món kho, hoa quả, trong đó cư nhiên còn có một khối thịt bò đông lạnh to chuẩn bị cho Huyền Cương. (người bệnh cho ăn mì gói còn chó thì ăn thịt bò là sao???? =[]=)

“Cám ơn nhiều, tôi không đói, tiệc rượu của Bồ Viễn có kết thúc viên mãn không?” Vũ Văn nghiêng đầu nhìn bóng lưng của Lưu Thiên Minh.

Động tác trên tay của Lưu Thiên Minh tạm ngừng một chút, nói: “Vấn ỏn, tuy rằng cậu giởng co một trận như vậy, nhưng Bồ Viễn xuất hiện dần xếp, các tân khách liền vẫn cho rằng nhóm chúng ta đang biến diễn một loại hình nghệ thuật. Có lẽ Bồ Viễn làm việc luôn thích bất ngờ nhỉ, tất cả mọi người không hoài nghi gì.”

Lưu Thiên Minh nói xong lời cuối cùng, trong thanh âm hơi có chút chần chừ. Vũ Văn cảnh giác hỏi han: “Thật sự hoàn toàn không có chuyện gì kỳ quái phát sinh sao?”

Lưu Thiên Minh ngoảnh lại nhìn Vũ Văn, nói tiếp: “Có một Lý lão bản ở ngành sắt thép sau khi tiệc rượu chấm dứt đi khắp nơi tìm người hỏi vợ gã ở nơi nào, xung quanh lần tìm không thấy, còn chưa tính.”

“Anh nói chính là Chu Linh? Không tìm thấy bà ta?” Cố Thanh tò mò xen vào một câu.

“Ừ, chính là Chu Linh kia.” Nhắc tới nữ nhân kia, giọng của Lưu Thiên Minh không tốt nổi.

“Chu Linh này, luôn luôn ham chơi, chắc là quần lên một anh đẹp trai nào đó rồi, rồi đi trước tìm hoan nhỉ?” Cố Thanh không cảm thấy việc này có gì kỳ quái.

Lưu Thiên Minh thì không nghĩ vậy, anh nghiêm túc nói: “Vị Lý lão bản kia không truy cứu, chúng tôi cũng không tiện nói gì, nhưng tôi phái không ít đồng sự bảo vệ toàn bộ lối ra của cao ốc Đằng Long, một nữ nhân béo như vậy, tùy tiện là ai thấy đều khắc sâu ấn tượng, đồng sự của tôi vậy mà lại không ai từng trông thấy bà ta từ trong cao ốc đi ra! Hơn nữa, theo Tiểu Lý nói, đêm qua thời điểm tan tiệc, Bồ Viễn về mặt rất không thoải mái, tất cả mọi người rất nhiệt tình từ biệt hẳn, hẳn lại có chút mất hồn mất vía, tươi cười cứng ngắc đến lợi hại.

Vũ Văn ho nhẹ một chút, mở miệng hỏi: “Lưu đội trưởng, đêm qua anh có bị thương gì ở tay không?”

Cố Thanh và Lưu Thiên Minh đồng thời đưa mắt nhắm ngay khuôn mặt của Vũ Văn, vẻ mặt hai người đều có chút kinh ngạc, bởi vì tối hôm qua Cố Thanh cũng nói một câu như thế với Lưu Thiên Minh.

“Anh cũng thấy vết máu trên tay Lưu Thiên Minh?” Sắc mặt Cố Thanh có chút trắng bệch.

“Tay trái của anh. Đã rửa sạch?” Vũ Văn nhìn tay Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh chậm rãi nâng lên tay trái của mình, “Tôi. có phải đụng trúng cái gì chỉ có các cậu mới nhìn thấy không. Chẳng qua chỉ sờ soạng một chút vách tường trong thang máy mà thôi a?”

Về mặt Vũ Văn càng trầm trọng hơn.

Lưu Thiên Minh đi đến cạnh giường bệnh, nhấn từng chữ nói với Vũ Văn: “Trong khoảng thời gian cậu hôn mê, chuyện về cậu, Cố Thanh đã nói toàn bộ cho tôi biết rồi, cậu đừng trách cô ấy, là tôi buộc cô ấy nói, từ khi trông thấy đoạn đuôi bị cắt rời thật to kia, tôi đã có chút tin lời các cậu. Biết đâu, thật sự có lực lượng phi tự nhiên nào đó tồn tại, người dẫn lối đến Hoàng Tuyền!”

Khi Vũ Văn nghe Lưu Thiên Minh nói ra câu sau cùng, thân thể chấn động mạnh, mà ngay cả Huyền Cương ghé vào dưới giường, cũng thoáng vểnh lỗ tai lên. Y nhắm hai mắt lại, tựa hồ cân nhắc gì đó, một hồi lâu sau, mới đột nhiên mở to mắt, như đã làm một quyết định rất lớn.

“Lưu đội trưởng, Cố Thanh, có thể đến ngồi gần tôi một chút không? Tôi muốn kính nhờ hai người một chuyện!” Thanh âm của Vũ Văn phi thường trịnh trọng.

”Cố Thanh vội vàng mang ghế hai cái ghế sang, cùng Lưu Thiên Minh ngồi bên giường.

“Tôi đã nói từ đầu rồi. Khoảng 7 tháng trước, tôi cùng với Huyền Cương lưu lạc đến thành phố C, trong lúc vô tình phát hiện cao ốc Đằng Long đang tản mát ra một cỗ khí tức oán linh ngút trời, cũng có xu hướng càng ngày càng mãnh liệt. Vì thế, chúng tôi mất không ít công phu, mới vào làm một nhân viên trong tập đoàn Đằng Long. Từ ngày đầu tiên vào cao ốc, tôi liền bắt đầu điều tra nguồn gốc đoàn oán khí này, đoàn oán khí này đều đặn phân bố cả tòa nhà, căn bản không nói được ngọn nguồn chỗ nào, bắt đặc dĩ thân phận tôi thấp kém, rất nhiều nơi không thể đặt chân, tiến độ điều tra căn bản là trì trệ. Mãi đến khi Cố Thanh vào công ty, cũng chính là thời điểm ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, tôi mới ở trong phòng làm việc của cô trông thấy nguyên linh Hồn Độn.”

“Vì thế cậu dùng chuỗi hạt châu kia, muốn trấn Hồn Độn, ai ngờ bị sự tò mò nghiêm trọng của Cố Thanh phá hư?” Lưu Thiên Minh đón đầu lời nói của Vũ Văn.

Vũ Văn gật đầu, nói tiếp: “Đêm đó, Cố Thanh bị bóng đen du hồn làm kinh hách, tôi ở trong mắt cô ấy trông thấy một tia hắc khí, quả thật cùng từng tiếp xúc với du hồn, nhưng lại không bị tổn thương gì, liền chắc chắn cho rằng đây bất quá chỉ là du hồn vừa thành hình tương đối tầm thường, bởi vì Cố Thanh đối với hư linh mẫn cảm, mới có thể thấy được nó. Khi tôi phát hiện Cố Thanh đem định linh châu cạy xuống, Hồn Độn đã từ nguyên linh lớn thành thực thể, bắt đầu đả thương người, chờ tôi chạy về hiện trường, đã quá muộn rồi.”

“Tôi không hy vọng hiện trường có dấu vết của mình, càng không hy vọng cảnh sát bởi vậy mà chú ý đến tôi, vì thế, tôi liền chế tạo ra đoạn ghi hình giả.” Nói đến đây, Vũ Văn hướng Lưu Thiên Minh gật đầu xin lỗi, “Đáng tiếc làm quá vội vàng, vẫn bị các anh phát hiện. Lúc ấy. Không biết nên nói như thế nào.”

Đôi mắt Lưu Thiên Minh thoáng âm đạm, ước chừng là đang nhớ tới Trương Kiến Quốc.

“Về sau, Cố Thanh lại gặp ma thú thượng cổ thứ hai —— Khiết Dư! Sức mạnh của Khiết Dư yếu nhược, đã bị tôi giải quyết, chỉ tiếc xác của Khiết Dư cũng đã biến mất. Đến tận lúc này, trong cao ốc đã xuất hiện hai ma thú thượng cổ, tôi không biết điều này có cùng luồng oán khí kia liên quan hay không.”

“Dựa theo lời cậu nói, Khiết Dư và Hồn Độn đều là ma thú thượng cổ, vậy vì sao sức mạnh của chúng nó lớn như vậy chứ?” Lưu Thiên Minh rất có sở trường trong đối thoại tìm kiếm điểm đáng ngờ.

Vũ Văn thở dài một tiếng, nói: “Đây chính là vấn đề phức tạp nhất của tôi a, thân hình Hồn Độn to lớn, hành động cũng tương đối chậm chạp, hơn nữa nó không có mắt mũi tai móng, vốn không khó ứng phó, ai ngờ Hồn Độn hiện tại này, tốc độ và sức mạnh đều rất siêu việt ứng với mức độ thượng hạn. Hơn nữa nó thật giống như có thêm một đôi mắt mà chúng ta nhìn không thấy, cư nhiên đối với động tác của tôi rõ như lòng bàn tay, càng quái dị, chính là nó hai lần chìa ra một cái móng vuốt lớn, một lần đón đỡ công kích chí mạng của tôi, một lần khác trực tiếp đem tôi từ không trung ném xuống. May mắn nó hiện tại cũng bị thương, Hồn Độn bị thương phần đuôi, tính cân bằng, sẽ giảm đi rất nhiều, cử động khăng định bất tiện, ma thú cũng giống như động vật, bị thương cũng giống nhau cần tĩnh dưỡng, trong khoảng thời gian gần đây, hẳn sẽ không ra ngoài tác loạn nữa.”

“Hồn Độn bị thương, vậy chúng ta tranh thủ đoạn thời gian hòa hoãn này đi!” Ngữ khí Vũ Văn đột nhiên tăng thêm, tay bắt lấy một góc chần cũng thoáng nắm chặt, “Tôi có dự cảm rất mãnh liệt, mọi thứ đã phát sinh trước đây, cũng chỉ là một loại công tác chuẩn bị, tiến trình sự kiện rất có thể sẽ ở một thời gian nào đó trong tương lai hoàn toàn bùng nổ! Trước khi oán khí kia ngưng kết, chúng ta phải tra ra căn nguyên!”

“Nhưng chân anh hiện tại bị thương a, chí ít phải hai tuần sau mới có thể khôi phục, anh làm thế nào điều tra chứ?” Cố Thanh sầu lo nói.

“Cho nên tôi muốn kính nhờ hai vị! Nếu chân tôi vì bị thương mà ngừng điều tra, vậy chỉ có thể dựa vào hai vị liên thủ!” Vũ Văn lại muốn ngọ ngoáy đứng lên, lại bị Lưu Thiên Minh đè xuống bả vai.

“Không nên lộn xộn, nhiệm vụ của cậu hiện tại chính là yên tâm tĩnh dưỡng, điều tra án mạng vốn là phần chuyện của tôi, lại thêm một phần bất quá vật cũng không sao, tôi đáp ứng cậu!” Tuy rằng trong miệng Lưu Thiên Minh đáp ứng rất dứt khoát, nhưng nghĩ đến quái vật nhìn không thấy kia, trong lòng lại có chút nặng nề.

“Tôi cũng đáp ứng anh! Chỉ cần tôi giúp được chút gì!” Nghĩ đến Vũ Văn từng ra sức vật lộn với một đồng thể lực vô hình, thanh âm Cố Thanh cũng thoáng kiên định lên, cô đem tóc dài bó lại phía sau, khuôn mặt tú lệ càng thêm vẻ anh khí.

Trên khuôn mặt đầy vết thương của Vũ Văn cuối cùng cũng tràn ra vẻ tươi cười: “Điều tra chỉ sợ sẽ chẳng phân biệt ngày đêm, hai người phí sức lao động. . . . Lưu Thiên Minh, không nên mang theo thủ hạ của anh, nhiều người cũng không phải chuyện tốt, tình khí trong cơ thể Cố Thanh bất đồng với thường nhân, cô ấy mới nhìn thấy những hư linh kia, anh chỉ cần theo sát cô ấy là được. Mặt khác, Huyền Cương cũng sẽ đi theo hai người, nếu phải vào cao ốc Đằng Long vào ban đêm, mọi người tương trợ lẫn nhau nhé, nếu gặp lại Hồn Độn, ngàn vạn lần không được cùng nó chạm trán trực diện! Tra được chuyện gì kỳ quái, mau chóng cho tôi biết.” Một hơi nói nhiều như thế, Vũ Văn vẫn còn rất suy yếu lại thở hổn hển.

Cố Thanh cầm lấy chén trà đầu giường, đổ vào chút nước ấm, lại cầm vào ống hút, bưng đến bên miệng Vũ Văn. Vũ Văn quay đầu hút hai ngụm nước ấm, trong ánh mắt lóe ra ánh sáng nhạt.

“Cố Thanh, phiền cô đi gọi bác sĩ đến được không? Phần chân tôi dường như bị bó thật chặt, đau đến lợi hại.” Vũ Văn sau khi lắc đầu ra hiệu bản thân đã uống đủ nước, lại mở miệng nói.

“Ừm, tôi đi đây.” Cố Thanh không nghĩ nhiều, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Mắt thấy cửa phòng bệnh đóng lại, Vũ Văn vội vàng hướng Lưu Thiên Minh vẫy tay, Lưu Thiên Minh chớp chớp mắt, đem đầu tiến đến cạnh Vũ Văn, Vũ Văn nhỏ giọng nói: “Lưu đội trưởng, có chút tình huống không tiện nói trước mặt Cố Thanh, tôi hiện tại nói cho anh nghe, lúc anh điều tra đặc biệt lưu tâm chút là được.”

Lưu Thiên Minh sửng sốt, lập tức liên tục gật đầu.

“Mãi đến tối hôm qua, tôi mới đem bóng đen Cố Thanh gặp được và ma thú thượng cổ tách ra xem xét, nhưng trong hai chuyện này, tựa hồ có liên hệ nào đó không nhìn thấy được. . . . Đêm qua trên tay anh có dính vết máu, chỉ có tôi và Cố Thanh nhìn thấy, anh nói anh chỉ sờ soạn một chút vách tường thang máy, vậy đại khái là du hồn quen dùng thuật che giấu hồn tác quái. Mà du hồn đen này, e rằng lại cùng Cố Thanh có chút dính dáng, anh đừng ngại đến văn phòng Cố Thanh tra một chút, trên bàn của cô ấy có khung hình mặt bị hướng xuống bàn, nói rõ có người không muốn ảnh chụp chung một nhà ba người của cô ấy, hơn nữa Cố Thanh từng dưới sự quỷ nhiễu sóng não của du hồn mơ thấy ba cơn ác mộng kỳ quái, có lẽ là du hồn kia ám chỉ gì đó. . . .”

Lưu Thiên Minh cũng từng nghe Cố Thanh nói chuyện về ba cơn ác mộng này, ở một bên gật đầu bán tín bán nghi.

“Tôi nằm trong bệnh viện như vậy, cũng không cách nào giúp anh được gì, chuỗi định linh châu này, anh mang bên người đi.” Vũ Văn thò tay vào trong ngực lấy ra một chuỗi tràng hạt màu đen phát sáng, chính là pháp khí bị Cố Thanh trong lúc vô tình cạy xuống kia. “Anh không biết pháp thuật, cũng chỉ có thể dựa vào ma linh lực của định linh châu này chống đỡ, nên dùng thế nào, cũng chỉ có thể dựa vào chính anh tùy cơ ứng biến.”

Lưu Thiên Minh vừa tiếp nhận định linh châu, Cố Thanh liền mang theo bác sĩ đẩy cửa vào, hai nam nhân cả kinh, đứng thẳng bất động tại chỗ.

“Ồ, hai người khi nào thì thân thiết như vậy rồi? Hay là thương lượng chủ ý quỷ gì đó để đối phó tôi đó?” Cố Thanh cười trêu chọc, cũng không thật sự nghĩ gì.

“Hi hi. . . . Không có gì không có gì, tôi xem gổ đầu của Vũ Văn cao, giúp cậu ấy hạ xuống.” Lưu Thiên Minh xấu hổ cười, lặng lẽ cầm tràng hạt trong tay bỏ vào túi quần.

16. Quyển 1 - Chương 16: Máu Tươi

Sau khi tổ chức tiệc rượu thành công, các khâu trong cao ốc Đằng Long tựa hồ lại khôi phục hoạt động bình thường, sau khi nhận được mấy cuộc điện thoại công việc, Cố Thanh không thể không rời khỏi bệnh viện quay về công ty xử lý công vụ. Lưu Thiên Minh để lại cho Vũ Văn Thụ Học một cái điện thoại di động, bản thân cũng không biết bạn đi đâu đó, còn lại mình Vũ Văn trong phòng bệnh nhìn trần nhà ngẩn ngơ.

Cố Thanh vừa trở lại văn phòng, Trần Từ liền gõ cửa vào.

“Bạn chết tôi rồi!” Trần béo một bên cầm khăn tay lau mồ hôi, một bên đưa cho Cố Thanh đồng văn kiện, “Giám đốc Bồ dùng chiêu thức ấy thật là hữu hiệu, tối hôm qua mới mở xong tiệc, hôm nay lượng nghiệp vụ bỗng chốc tăng lên nhiều, ngay cả một hậu cần như tôi đây cũng bị đẩy ra tiền tuyến.”

Cố Thanh khẽ cười nói: “Anh cho rằng tiệc rượu kia chỉ đơn thuần ăn uống tiệc tùng sao? Đó là giám đốc Bồ đích thân làm nhân viên nghiệp vụ, đẩy mạnh tiêu thụ hạng mục hùn vốn của Đằng Long a, nếu tôi không nghe nhầm, đêm qua giám đốc Bồ đã cùng ít nhất cùng năm vị lão bản định hợp đồng bằng miệng rồi.”

“A. Tôi chỉ lo nhìn phụ nữ xinh đẹp đi tới đi lui, nào biết giám đốc Bồ bên trong tay áo có càn khôn!” Trần Từ lắc lắc đầu to, “Bắt quá hôm nay sắc mặt giám đốc Bồ cũng không được tốt, cho tới trưa đều âm u, cũng không biết ai trêu chọc anh ấy nữa, buổi chiều không có việc gì cô tốt nhất đừng có đi qua trước cửa phòng anh ấy.”

Cố Thanh còn đang muốn tìm Bồ Viễn nói chuyện, nghe Trần Từ nói như vậy, trong lòng lại có chút do dự. Lượng công việc của công ty tăng nhiều là chuyện tốt, nhưng Đỗ Thính Đào có thể lại từ đó gây khó dễ hay không đây, tối hôm qua cùng hần nói lác đác vài câu, liền có thể rõ ràng cảm thấy hần đối với Bồ Viễn có địch ý, người thân ở phân đoạn mấu chốt hoạt động như hần, muốn ngăn chân Bồ Viễn là chuyện dễ dàng. Cố Thanh muốn hướng Bồ Viễn báo cáo tình hình khi cô vừa đến phân bộ tra được, lại sợ hiện tại tâm tình Bồ Viễn không tốt cảm thấy mình đâm chọc cáo trạng.

“Giám đốc Bồ đích thân lên sân khấu nói chuyện công việc quả là lợi hại, lão bản than đá Triệu Phúc Minh kia cũng không hiểu vì cái gì hôm nay cư nhiên ôm chi phiếu đến công ty chúng ta nói tái bản đĩa hát xưa. Ai, Cố chủ quản, nghĩ gì đó?” Trần Từ phát hiện tâm tình Cố Thanh không yên mà vẽ loạn lên tờ giấy trắng.

“A, không có gì. Anh mới vừa nói gì? Triệu Phúc Minh quê mùa kia cũng tới đầu tư? Haha.” Cố Thanh không khỏi cười to. “Xem ra giám đốc Bồ là khắp nơi tung lưới a, cá gì cũng bắt.”

Kỳ thật trong lòng Cố Thanh hiểu rõ, thúc đẩy một chút hạng mục cụ thể đều không phải là mục đích cuối cùng của Bồ Viễn, hần bắt quả là ở thị trường chứng khoán phức vụ phiên vân (che mưa che nắng) làm chuẩn bị mà thôi, những tin tức này, không cần phải nói với Trần Từ.

Ngay khi Trần Từ chiếu theo Cố Thanh phân phó cấp dưới đi liên lạc với các thương nghiệp chi nhánh tiêu thụ sản phẩm âm thanh và hình ảnh, Bồ Viễn đang lo lắng tiêu tụy tựa vào ghế giám đốc. Một ly Quân Sơn ngân châm đã ngâm trên bàn, đang tản mát ra hương trà thơm mát, lá trà dài mảnh trong nước sôi một phen lên xuống chìm nổi, rốt cuộc quy về yên tĩnh, nhưng trong lòng Bồ Viễn gợn sóng làm thế nào cũng không thể như ngân châm trong chén trà bình tĩnh trở lại.

Hai vệ sĩ của hần đã mất tích quá 18h, di động của hai người cũng đồng thời tắt.

Bồ Viễn không biết hướng cảnh sát báo án có đúng hay không, dường như ít nhất phải mất tích 48h mới có thể báo án. Hai vệ sĩ này đều là từ thủ đô mời đến với mức lương cao, bình thường 20 người e rằng cũng không phải đối thủ của bọn họ, nhưng hiện tại liên lặng yên không một tiếng động đồng thời bốc hơi như vậy, nếu muốn nói bọn họ là tự mình rời đi chủ thuê làm việc riêng, đây cũng quá không hợp luật lệ thường rồi.

Chẳng lẽ hai người đều gặp phải tên cuồng sát thần bí kia? Bồ Viễn rõ ràng nhớ kỹ lần cuối cùng trông thấy hai vệ sĩ là thời điểm phân phó bọn họ từ tầng 1 đi đến tầng thượng, sau này Bồ Viễn tự mình đi đến tầng thượng, cũng không nhìn thấy hai người.

Chẳng lẽ tòa nhà lớn này thật sự tà môn. Bồ Viễn nhìn bày biện bốn phía, càng nghĩ trong lòng càng lạnh, liền gọi điện đem thư ký cách vách gọi tới, khiến thư ký theo mình đi dạo trong cao ốc một chuyến.

Bồ Viễn không đi thang máy, mà đi thang bộ xuống từng tầng, trông thấy cánh cửa văn phòng nào rộng mở liền đi vào nhìn một cái, bộ dáng như đang trong tình huống thị sát công tác, điều này lại khiến nhân viên các khâu giật nảy mình, nhóm quản lý cũng ào ào ngừng tay làm việc, thở cũng không dám thở mạnh đứng chờ giám đốc Bồ kiểm duyệt. Kỳ thật Bồ Viễn căn bản không còn lòng dạ nào kiểm tra công tác, hẳn bất quá là muốn nhìn một chút có hay không lưu lại tung tích của hai gã vệ sĩ mất tích kia.

Bồ Viễn cứ như vậy dạo bước đến tầng 18, liếc mắt một cái liền trông thấy cửa phòng Cố Thanh rộng mở, Cố Thanh đang tựa vào cạnh cửa bưng một ly cà phê, mặt bất khinh tâm mà dùng muỗng nhỏ khuấy một phen, ánh mắt của cô lại liếc nhìn trần phía trên hành lang.

“Tiểu Cố, sao đứng ở cạnh cửa uống cà phê a?” Bồ Viễn còn chưa đến gần, liền chủ động bắt chuyện.

“A! Giám đốc Bồ, có chuyện gì sao?” Cố Thanh đồng thời đứng thẳng người, còn không quên uống trước một ngụm cà phê.

“Tôi quên mất, cô yêu nhất uống cà phê Lam Sơn.” Bồ Viễn mỗi lần trông thấy Cố Thanh, tâm tình không hiểu sao lại chuyển biến tốt lên.

“Haha. Làm việc bận như vậy, làm sao có thời gian đi lẩn qua lẩn lại cà phê, tôi đây cũng chỉ dùng Nestle hòa tan mà thôi.”

“Cũng đúng, hiện tại ở chợ căn bản không có cà phê Lam Sơn chân chính, chỗ tôi vừa vặn có một bao Nhật Bản bằng hữu tặng cà phê Lam Sơn, tôi chỉ thích uống trà, hay là cô sang lấy đi.”

“Giám đốc Bồ thật đúng là khảng khái, hiện tại cà phê Lam Sơn của Jamaica cơ bản đều bị Nhật Bản thu mua, một bao kia của anh cũng không phải dễ dàng có được a, tôi làm sao không biết xấu hổ mà nhận lấy chứ?” Cố Thanh ngoài miệng nói vậy, trong lòng kỳ thật đã có chút ngứa ngáy. Nguyên lai cô thường xuyên thức khuya làm việc tăng ca, thời gian dài, liền có thêm tật xấu ham mê cà phê, biết rõ cà phê đối với thân thể có hại, nhưng cũng giống nam nhân hút thuốc, không có không xong.

“Haha. Cố chủ quản, bảo kiếm tặng anh hùng, phần hồng tặng giai nhân, lời này phải sửa sửa, đổi thành cà phê tặng giai nhân được rồi.” Tâm tình Bồ Viễn chuyển tốt, lại trở nên dí dỏm. “Cô cũng đừng thoái thác nữa, lúc nào được tặng lá trà hảo hạng, đưa tôi một bao là được.”

“Vậy cảm ơn giám đốc Bồ trước. Tôi đúng lúc cũng có chuyện hướng anh báo cáo, có thể vào văn phòng nói chuyện không?” Cố Thanh mắt thấy tâm tình Bồ Viễn không tồi, liền không nghĩ sẽ bỏ qua thời cơ, nên nói chút chuyện của Đỗ Thính Đào.

“Hửm? Tiểu Cố mặt mũi của cô không nhỏ a, muốn tôi chủ động đến văn phòng của cô nghe cô báo cáo công tác. Haha.” Bồ Viễn ra hiệu cho thư ký đi về trước, mới cười đi vào văn phòng.

Cố Thanh đóng cửa lại, rót cho Bồ Viễn một ly trà.

“Tôi đoán, cô chuẩn bị hướng tôi báo cáo về chuyện Đỗ Thính Đào sao?” Bồ Viễn nhìn Cố Thanh.

Cố Thanh chấn động, tài liệu sớm chuẩn bị tốt trên tay, cũng không biết còn muốn đưa Bồ Viễn không. Cô ngẩng đầu nhìn Bồ Viễn, muốn từ trên mặt của hắn tìm ra chút gì đó.

“Lão Đỗ theo tôi cũng không phải ngày một ngày hai, về tật xấu này của hắn tôi còn không rõ sao? Cô cảm thấy rằng các hạng mục qua tay hắn quản lý có vấn đề đúng không?”

Cố Thanh gật đầu.

“Vấn đề đúng là tồn tại, việc này không lừa được tôi, bất quá những hạng mục này cuối cùng vẫn mang đến cho công ty không ít lợi nhuận, trông coi hắn cũng là mở hướng cho phần của các nguyên lão, sẽ không cùng hắn so đo nữa.” Khẩu khí Bồ Viễn không hề lưu tâm.

“Thế nhưng. Tôi chung quy vẫn cảm thấy Đỗ Thính Đào cũng không phải là người có loại ham muốn chút lợi nhỏ này, những hạng mục có vấn đề này xuất nhập cũng không lớn, nhiều lắm là mười vạn mà thôi,

Đỗ Thính Đào làm như vậy, là đang thử thăm dò sự kiên nhẫn của anh sao?” Cố Thanh có chút sốt ruột, thoáng đem phỏng đoán của mình nói ra.

Vẻ mặt của Bồ Viễn đột nhiên trở nên mệt mỏi, hắn tựa vào trên ghế salon phía sau, dùng ngón cái và ngón áp út trái cố sức nhu huyết thái dương của mình, “Tiểu Cố, không cần lo lắng nữa, lão Đỗ là tiền bối của cô, ở trên thị trường doanh tiêu, cô nên hướng hắn học tập nhiều, lời cô nói, tôi nhất định nhớ kỹ.”

Cố Thanh chẳng biết Bồ Viễn mạnh khỏe cường ngạnh như nào lại dung túng Đỗ Thính Đào như vậy, nổi bần khoản trong lòng càng lúc càng lớn. Chẳng lẽ Bồ Viễn không sợ Đỗ Thính Đào giọng khách át giọng chủ sao? Cô chần chờ nửa ngày, vẫn là đem chuyện Đỗ Thính Đào và nhóm quản lý các khâu chi nhánh kéo bè kéo cánh lộng quyền nói một lần. Bồ Viễn rất chăm chú nghe xong, ý kiến vẫn không thay đổi, “Cô là người mới mà, lại là con gái, mỗi người bọn họ đều là đại nam tử chủ nghĩa gia trưởng, tự lại để ức hiếp cô, cũng rất bình thường mà. Chỉ cần cô xuất ra năng lực khi công tác ở tổng bộ, bọn họ sau cùng sẽ lý giải cũng tiếp nhận cô.”

Cố Thanh biết nói gì nữa cũng vô ích, có chút rầu rĩ không vui.

Bồ Viễn nhìn Cố Thanh, thoáng vỗ tay, “Được rồi, Tiểu Cố cô hảo hảo làm việc, đừng quá lưu tâm, tôi đem lão Đỗ và thủ hạ của hắn đều giáo huấn một chút, sao lại bắt nạt người lãnh đạo trực tiếp mới tới chứ?” Nói xong, người chậm rãi đi đến ngoài cửa.

Cố Thanh đứng dậy tiễn Bồ Viễn ra ngoài, Bồ Viễn đến cạnh cửa, giống như đột nhiên nhớ tới gì đó, quay đầu hỏi: “Ài, tôi vừa rồi lúc mới tới, cô đang ở cạnh cửa ngăn đầu nhìn cái gì a?”

“A.” Cố Thanh nhất thời nghẹn họng, vừa rồi cô đang nhìn xem trong cao ốc có dày nặng oán khí như lời Vũ Văn Thụ Học không, bất quá nhìn hồi lâu cái gì cũng không thấy xuất hiện.

“A, cô đang nhìn cái này sao?” Bồ Viễn lấy tay chỉ chỉ một khối vuông trên trần hành lang, Cố Thanh theo hướng ngón tay Bồ Viễn nhìn lại, trông thấy đỉnh trần nơi đó có một mảng vết ẩm ướt, “Đại khái là trận mưa to mấy ngày trước đây, nước đọng thấm xuống đi, bảo Trần Từ thông báo cho người trông coi tài sản đến nhìn xem, tòa nhà này thế nào lại dễ thấm nước như vậy a?” Bồ Viễn vừa nói vừa lắc đầu.

“Dễ thấm nước?” Trong lòng Cố Thanh giật mình một cái, tựa hồ nghĩ tới điều gì, nhưng dòng suy nghĩ này phiêu phiêu đảo đảo, lại không có cách nào nắm bắt chính xác được nó.

Sau khi Bồ Viễn đi, Cố Thanh vài bước vọt tới bên cạnh máy tính của mình, bắt đầu tra cứu.

Không biết có phải là chủ ý của Lưu Thiên Minh hay không, đúng 6h chiều, mỗi tầng trong cao ốc Đằng Long đều vang lên loa phát thanh quang quác, “Bây giờ là thời gian tan tầm, để không ảnh hưởng đến công việc ngày hôm sau, xin mời không cần ở lại bên trong tòa nhà tầng ca.”

Lý do này căn bản không vững để đưa tin phát thanh lặp đi lặp lại nhiều lần, Cố Thanh vừa bắt đầu thu dọn đồ đạc trên bàn. Chiều hôm nay Lưu Thiên Minh cũng không gọi điện thoại sang, hắn tính toán làm sao bắt đầu thay thế Vũ Văn điều tra đây? Đang lúc Cố Thanh tâm sự nặng nề đi đến thang máy, chuẩn bị đi xuống.

Thời gian thang máy số 2 dừng ở tầng 19 tương đối dài, xem ra đã có không ít người chen vào, Cố Thanh hy vọng khi nó xuống còn lại chút không gian có thể chứa đủ mình.

“Đình linh.” Cửa mở

Đầu Cố Thanh ông một tiếng!

Mười mấy đồng nghiệp đem thang máy tắc đến chật cứng, không thể tiếp tục giẫm đạp lên vị trí nào nữa. Một quản lý cười khổ với Cố Thanh khoát tay, “Ngài vẫn là nên đi chuyển sau đi.” Nhưng sắc mặt hắn lập tức trở nên kinh dị thoáng cái trở nên trắng bệch, ngay sau đó, Cố Thanh dùng một loại âm cao bén nhọn la hoảng lên!

Vị quản lý kia và các đồng nghiệp khác đều sợ ngây người, mặc danh kỳ diệu nhìn Cố Thanh ở ngoài thang máy thét chói tai, mãi đến khi cửa thang máy tự động khép lại, chạy xuống phía dưới.

Cố Thanh chậm rãi ngồi xổm người xuống, ôm laptop trong ngực, khóc thành tiếng.

Ban này, Cổ Thanh trông thấy vách tường trong thang máy kia, từ trên xuống dưới trải rộng ra mảng máu lớn, vết máu kích thích thần kinh của Cổ Thanh mãnh liệt đã hiện lên màu đỏ sẫm, phảng phất có chút cứng lại, hai vị đồng sự đứng thẳng dán trên vách tường, khuôn mặt tựa vào trên vách còn không biết bản thân đang cọ vào một khối máu thật lớn. Quý dị chính là trừ Cổ Thanh ra tất cả mọi người nhìn không thấy vết máu văng tung tóe xung quanh, trên mặt đồng sự một mảnh huyết hồng còn mờ mịt nhìn Cổ Thanh.

Vài nữ công nhân phục vụ công cộng cũng vừa lúc đi vào thang máy, các nàng thấy Cổ Thanh ngồi chồm hổm trên mặt đất hai mắt rơi lệ, lập tức hiểu lầm Cổ Thanh đau bụng kinh, vội vàng cuống quýt ôm Cổ Thanh nâng dậy, mồm năm miệng mười đưa chủ ý cho Cổ Thanh.

“Cổ chủ quản có phải uống nhiều nước lạnh quá không.”

“Có thể thử ăn chút viên vitamin E a, rất hữu hiệu.”

Cổ Thanh khoát tay, cảm tạ ý tốt của mấy vị đồng sự, lại lặng lẽ lau đi giọt lệ nơi khóe mắt. Vừa rồi một màn kia thật sự dọa người, thế cho nên cửa thang máy số 1 vừa mở ra, Cổ Thanh không tự chủ được kêu lên một tiếng sợ hãi.

Bất quá thang số 1 hoàn toàn bình thường, nhìn không ra tí khả nghi nào, Cổ Thanh suy đoán bất an cùng mấy vị đồng sự đi chung thang máy xuống tầng 1, sau khi ra khỏi thang máy, cô không dám quay đầu nhìn lại thang số 2 bên kia, chỉ nghe thấy bên kia cũng có một đám người đi ra. Cổ Thanh chậm rãi đi đến cửa ra vào, bên cạnh thỉnh thoảng có người bước nhanh vượt qua cô. Mỗi khi có một người từ đi qua bên cạnh cô, mí mắt của cô sẽ kịch liệt nhảy lên, bởi vì trên người những người này, bao giờ cũng nhiều hoặc ít mà nhiễm một vết máu.

Từ thang máy đi để cánh cửa bất quá chỉ có 20 bước, Cổ Thanh lại cảm thấy bản thân đã đi rất lâu.

Sau khi cô ra khỏi cổng chuyện thứ nhất, chính là gọi điện cho Lưu Thiên Minh.

“Lưu đội trưởng, tôi. Biết vết máu trên tay anh đến từ đâu.” Thanh âm kinh hồn còn chưa dứt khiến Lưu Thiên Minh hoảng sợ.

“Hả? Có đúng không? Cô hiện tại ở đâu?”

“Tôi ở ngoài cửa lớn cao ốc Đằng Long, trong thang máy số 2. Toàn là máu.”

“Ngay tại chỗ chờ tôi, tôi lập tức đến!” Lưu Thiên Minh cúp điện thoại.

Cổ Thanh cất di động, về mặt khẩn trương nhìn khắp nơi, không nghĩ tới, cô cứ nhiên ở cạnh cổng chính nhìn thấy Huyền Cương! Hắc khuyến Huyền Cương đang ngẩng đầu ưỡn ngược ngồi xổm cạnh cổng chính, vẫn không nhúc nhích, giống như một pho tượng sư tử đá bày trước nha môn thời xưa để trấn tà! Hơn nữa, Huyền Cương cũng không phải là giống khuyến bình thường, sẽ thỉnh thoảng đem đầu lưỡi thật dài thè ra vẩy vẩy, nó luôn nhếch miệng, thần tình như trong lòng đã tính trước mọi việc.

Cổ Thanh đi ra phía trước, đưa tay nhẹ nhàng đặt trên đầu Huyền Cương, nhìn thấy vẻ mặt Huyền Cương kiên nghị, cô rút cuộc điều hòa hô hấp của mình, dần dần yên tĩnh lại.

17. Quyển 1 - Chương 17: Tầng Che Đậy

Cửa thang máy số 2 mở ra nhìn qua cùng trước đây hoàn toàn giống nhau, vách tường inox bên trong vẫn như cũ bóng loáng lóe sáng, đem hai bóng người bên ngoài thang máy phản chiếu rõ ràng. Lưu Thiên Minh nhếch nhếch miệng, ngoảnh đầu lại, phát hiện mặt Cổ Thanh sớm đã thống khổ nhắm mắt, không chịu nhìn lại trong thang máy, mà Huyền Cương bên cạnh Cổ Thanh cũng dè thấp đầu, cảnh giác trừng mắt nhìn bên trong thang máy.

Thật sự có tồn tại vết máu mình nhìn không thấy sao? Lưu Thiên Minh nhắm mắt lại, lần thứ hai đem ngón tay của mình quẹt lên vách tường.

Không sai! Loại cảm giác dính dính này đúng là vết máu ngưng kết đặc biệt có! Nhiều năm kinh nghiệm thăm dò hiện trường phạm tội rất cuộc khiến Lưu Thiên Minh tin xúc giác của chính mình.

“A. . . .Khó trách ta hôm qua đột nhiên không muốn Cố Thanh vào thang máy số 2, theo bản năng mà đã đem cô đẩy vào thang máy số 1 chật chội. . . .” Trong lòng Lưu Thiên Minh đột nhiên hồi tưởng lại cảnh tượng ngày hôm qua. Kỳ thật, ở lần đầu tiên tiếp xúc với vách tường, Lưu Thiên Minh liền ần ần có chút hoài nghi trên tay dính máu, nhưng lúc ấy anh thế nào cũng không tin nổi sẽ có vết máu mà mắt nhìn không thấy, hiển nhiên không nghĩ sâu hơn nữa, bất quá trực giác anh miễn tuệ sâu sắc vẫn nổi lên chút tác dụng, không để cho hiện trường tiệc rượu phát sinh hỗn loạn lớn.

Lưu Thiên Minh xuất ra một cái khăn tay chất vải sợi, ở vách tường trong thang máy lau lau xung quanh một chút, lại đem khăn tay cất vào túi lưu trữ hiện vật luôn mang theo bên người. Trong mắt Cố Thanh, vết máu kia thấm vào khăn tay màu trắng, hiện ra một mảnh màu đen sẫm bất tường. Ngực cô không khỏi một trận buồn nôn, nhin không được che miệng bước nhanh chạy tới bên cạnh bồn rửa tay, nôn khan vài tiếng, nhưng chỉ nôn ra một chút dịch vị mà thôi. Lưu Thiên Minh đuổi kịp đến, nhẹ nhàng vỗ sau lưng Cố Thanh, rồi yên lặng đưa ra khăn tay.

Cố Thanh lấy tay hứng chút nước máy súc miệng, vị chua trong miệng mới phai nhạt bớt. Lưu Thiên Minh có chút ân hận nói: “Nếu không phải bởi vì tôi nhìn không thấy những thứ kỳ quái gì đó này, thật sự không nên đem cô kéo vào theo.” Cố Thanh che miệng lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

Lưu Thiên Minh không nói chuyện, hiện nay chẳng qua là phát hiện vết máu, nếu thật có mảng máu lớn như Cố Thanh nói, hiển nhiên ở một nơi nào đó trong cao ốc vẫn đang chứa thi thể. . . .Khi đó Cố Thanh còn có thể nói ra được “Không có việc gì” sao? Có lẽ, những vết máu này chính là Chu Linh khiến người chán ghét kia lưu lại. . . .Nghĩ đến đây, trong lòng Lưu Thiên Minh lại ần ần có chút sáng khoái.

Hai người lại lần nữa trở lại trước thang máy, Lưu Thiên Minh đối mặt với hiện trường nhìn không thấy, tựa hồ có chút vô kế khả thi, tới lui hai vòng, anh đem đầu tiến đến trước vách tường thang máy. Lưu Thiên Minh dùng sức ngửi ngửi, vết máu này không chỉ có nhìn không thấy, mà ngay cả mùi máu tươi cũng không ngửi được nửa phần, anh cúi đầu nhìn nhìn Huyền Cương, con chó này cũng ngửi không được vị đạo nào đó sao? Đang nghĩ như vậy, Huyền Cương ngẩng đầu nhìn Lưu Thiên Minh, cư nhiên lại hướng anh lắc đầu. Lưu Thiên Minh sửng sốt, động tác bất đắc dĩ lắc đầu của Huyền Cương vậy mà lại rất giống Vũ Văn Thụ Học.

Nghĩ đến Vũ Văn Thụ Học, mình không phải đã để lại cho y một cái di động sao? Lưu Thiên Minh vỗ đầu mình, bắt đầu bấm gọi cho Vũ Văn.

“Ừm. . . .Chiều theo lời anh nói, cơ bản có thể khẳng định đây là hư chương thuật (thuật che giấu hư không) của du hồn!” Vũ Văn bên kia điện thoại sau khi nghe Lưu Thiên Minh truyền đạt lại tình huống, khẩu khí quả quyết kết luận.

“Hư chương thuật. . . .Đó là trò gì?”

“Nói đơn giản, chính là một loại thủ thuật cấp thấp, du hồn thành hình cơ bản đều có một chiêu như vậy, bất quá hư chương thuật tuy rằng cấp thấp, nhưng cũng phân cấp độ, bình thường chỉ có thể che mắt, nếu có thể che mũi, cũng chính là ngay cả mùi máu tươi cũng không ngửi được, du hồn này đã có vài phần pháp lực rồi, hoàn hảo không thể che hình, anh nên nhanh nhanh đi tìm thi thể đi! Tôi phỏng chừng vị phu nhân lão bản mất tích anh nói kia đang nằm ở một góc nào đó trong cao ốc.”

“Nói ra thật đơn giản, tôi cái gì cũng nhìn không thấy, làm sao đi tìm? Thật sự muốn vượt tảng đá qua sông (sự việc phi lý không thể thực hiện được), dùng tay của tôi đến lấy ra một khối thi thể nhìn không thấy sao?” Lưu Thiên Minh có chút tức giận bất bình.

“Cố Thanh. . . .Hắn là có thể thấy được mà. . . .” Vũ Văn có chút do dự nói, trong lòng cũng hiểu được như vậy không tốt lắm.

“Chẳng lẽ cậu hy vọng Cố Thanh đi khắp cao ốc tìm một thi thể nói không chừng bị chết rất khủng bố sao?” Âm lượng của Lưu Thiên Minh thoáng đề cao, đem Cố Thanh lại càng hoảng sợ.

“Tôi.” Vũ Văn nhất thời nghẹn họng.

Cố Thanh một phen đoạt lấy điện thoại trong tay Lưu Thiên Minh, nói với Vũ Văn: “Đừng ngại, tôi đã đáp ứng sẽ giúp anh rồi, nhất định sẽ giúp anh tìm được cỗ thi thể kia!”

Cố Thanh vì Vũ Văn dĩ nhiên nguyện ý đi đối mặt với một khối tử thi, sắc mặt Lưu Thiên Minh thoáng trở nên xám như tro tàn.

Trong lòng Vũ Văn áy náy, thở dài một tiếng, nói: “Để Huyền Cương đi trước đi, cô không cần quá miễn cưỡng.”

Lưu Thiên Minh lấy lại điện thoại từ tay Cố Thanh hỏi: “Cậu có biện pháp gì để tôi cũng có thể trông thấy thứ thần thần quỷ quỷ gì đó hay không? Chẳng hạn như có phải dùng nước mắt trâu xoa lên mắt là có thể trông thấy quỷ hay không?”

Vũ Văn cười khanh khách, “Anh nơi nào nghe được lời nói vô căn cứ đó? Cái gì mà nước mắt trâu nước mắt ngựa chứ? Đây chỉ có quan hệ đến tinh khí trong cơ thể anh, tôi cũng không có biện pháp gì.” Ngừng lại một chút khẩu khí Vũ Văn trầm thấp nói: “Thiên Minh, kỳ thật tôi và anh giống nhau, căn bản không hy vọng Cố Thanh bị cuốn vào chuyện này, cô ấy là một cô gái tốt, không ai nguyện ý trông thấy cô ấy bị thương tổn. Nhưng tình huống khẩn cấp trước mắt, tôi chung quy vẫn cảm thấy nếu không nắm chặt thời gian này điều tra rõ chân tướng, sẽ có thêm nhiều người vô tội bị tai bay vạ gió. Anh là cảnh sát, cũng sẽ không hy vọng chuyện như vậy phát sinh chứ?”

Lưu Thiên Minh trầm mặc một lát, giọng khàn khàn nói một câu: “Tôi sẽ bảo vệ cô ấy.”

“Vây kính nhờ anh!” Vũ Văn trịnh trọng nói.

Trước thang máy và trong hành lang vẫn chưa có vết máu nào khác sót lại, nếu thật sự đã từng có một cỗ thi thể ở trong thang máy, vậy nó làm cách nào có thể lặng yên không một tiếng động mà chuyển qua nơi khác lại không lưu lại dấu vết gì chứ? Huyền Cương đi tuốt ở đằng trước ngửi đông ngửi tây, Cố Thanh ở giữa cũng ở khắp nơi nhìn đông nhìn tây, phía sau cùng là Lưu Thiên Minh hai đạo lông mày rậm cau chặt đến nỗi có thể bắc thành cây cầu.

Vừa đi vừa nhìn không khí tương đối nặng nề, Lưu Thiên Minh chủ động đánh tan trầm mặc: “Đúng rồi, cô cho tôi bút tích của những nhân viên kia chúng tôi đã nghiệm chứng xong toàn bộ, có bút tích của vài người bề ngoài tương đối giống, sau khi phóng đại ra gấp trăm lần, nét chữ có sai biệt rõ ràng, đường này đã không có cách nào tiếp tục tra xét.”

“Lam Nguyệt. Có thể là tên người không?” Cố Thanh tâm niệm khẽ động.

“Điều này cũng có thể, hơn nữa nếu thật là danh tính, cũng có thể là tên của một cô gái nhỉ?” Lưu Thiên Minh theo mạch suy nghĩ của Cố Thanh đi tiếp.

“Vạn sự đều có nguyên nhân, nếu Lam Nguyệt này là một nữ nhân, cô ta hai lần ở hiện trường gây án lưu lại tên của mình, có phải muốn nói cho chúng ta biết điều gì đó hay không?” Cố Thanh nhớ tới thân ảnh nữ nhân đen cô nhìn thấy kia.

“Ừ, từ án kiện bản thân mà nhìn, tựa hồ hung thủ và người bị hại trong lúc đó cũng không có quan hệ trực tiếp gì ghê gớm. Chúng ta tạm thời đặt chút giả thiết trước đi, thân ảnh người đàn bà mà cô thấy kia —— Cũng chính là du hồn gì đó theo như lời Vũ Văn Thụ Học nói, lúc còn sống là một vị nữ nhân tên là Lam Nguyệt, như vậy, lý do cô ta thường lui tới trong cao ốc này làm gì? Là bởi vì cô ta bị giết hại trong tòa nhà lớn này sao? Nhưng cao ốc Đằng Long bất quá chỉ vừa thi công một năm nay mà thôi, chúng ta cũng không có thấy có ai đến báo án gì liên quan đến nơi này a. Mặt khác, Vũ Văn hầu như đã xác định, toàn bộ người chết đều là do quái vật Hồn Độn kia hại, du hồn kia ở trên tường hiện trường giết người viết xuống tên của mình, chẳng phải là tự giội một chậu nước bẩn sao?”

“Lưu đội trưởng, anh xem qua chuyện ma quỷ không nhiều lắm a, nói không chừng là oan hồn bắt tán gì đó cổ xưa, đến hiện đại tác loạn thì sao? Nếu thật là oan hồn ngày trước, hiện tại tra bút tích của nhân

viên làm sao tra ra chứ?” Lá gan của Cố Thanh không lớn, ngày thường trái lại ở trên mạng đọc không ít chuyện ma quỷ huyền hoặc.

“Cái gì oan hồn cổ xưa? Không thể tưởng tượng nổi.” Lưu Thiên Minh rất khó đem thói quen suy nghĩ phá án của bản thân chuyển sang hướng năng lực kỳ quái thần thánh gì đó. “Bất quá tôi không cho rằng toàn bộ tội lỗi đều tính trên người Hồn Độn, chí ít, tôi có chút cho rằng Vũ Văn Thụ Học chưa nghĩ tới, còn nhớ rõ còn một người bảo vệ bị hại ban đầu không?”

“Thảm như vậy, muốn quên cũng quên không dễ.” Chân mày Cố Thanh khẽ nhăn.

“Vị huynh đệ may mắn còn sống sót kia, hai tay cắt đứt là từ cổ tay nhất tề bị một mặt phẳng cắt qua, cô cho rằng quái vật miệng rộng loạn cắn như Hồn Độn có năng lực như thế sao?” Mày rậm của Lưu Thiên Minh nhướng lên. “Hơn nữa, tinh thần vị bảo vệ này sau khi thất thường, miệng không ngừng nhắc tới Lam Nguyệt, làm sao có năng lực suy đoán được, kỳ thật nữ nhân thương tổn hẳn là Lam Nguyệt chứ?”

“A.” Cố Thanh khẽ nhếch miệng, phải công nhận suy luận của Lưu Thiên Minh hợp tình hợp lý.

“Cho nên a. Vết máu lưu lại trong thang máy, chỉ sợ rằng cũng không phải bút tích của Hồn Độn. Con mẹ nó. Lão tử đang đối mặt với thứ trò đùa gì đây.” Lưu Thiên Minh nhin không được mảng câu thơ tục.

“Hung thủ là Hồn Độn hay Lam Nguyệt, đều phải đợi khi tìm được thi thể mới có thể khẳng định chứ?” Chu Linh tuy là người rất đáng ghét, nhưng vẫn không đáng tội chết, nếu bà ta thật sự đã bị giết hại, trong lòng Cố Thanh cũng sẽ không thoải mái, cô đi theo Lưu Thiên Minh mà trong bụng không nhin được âm thầm mảng chữ tên hung thủ lãnh huyết.

Đang lúc nói chuyện, tổ hợp hai người một khuyến từ tầng 23 xem xét thẳng đến tầng 6, hoàn toàn không tìm được bất luận nơi nào khả nghi.

“Xuống nữa là tầng 5 cũng chính là cửa hàng cho thuê, cùng khu bị viết chữ bên này hoàn toàn cách xa, cũng phải xem xét sao?” Cố Thanh hỏi.

Lưu Thiên Minh lắc đầu, hàng hóa trong cửa hàng chồng chất như núi, muốn giấu đây một khối thi thể trong đó, cũng quá dễ dàng rồi, chỉ bằng năng lực của Cố Thanh, cũng phải lãng phí vài năm.

“Không bằng chúng ta đi ăn chút gì trước, lấp đầy bụng rồi trở về tinh tế lục soát từng văn phòng?” Lưu Thiên Minh hỏi ý kiến Cố Thanh.

“Ừ, ăn trước chút gì cũng được.” Cố Thanh cũng hơi đói bụng, “Nhưng một lát anh làm sao điều tra văn phòng của người khác chứ? Chúng ta lại không có chìa khóa.”

Lưu Thiên Minh mặt lộ vẻ khinh thường, nói: “Cửa ban công này của các cô chỉ phòng ngừa được quân tử, làm sao đề phòng được tiểu nhân ta đây?”

Vừa nghe Lưu Thiên Minh nói có biện pháp mở được văn phòng của người khác, mắt Cố Thanh sáng ngời, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, “Chúng ta nhanh nhanh đi ăn đi!” Cô lôi lều Lưu Thiên Minh hướng thang máy đi đến.

Nơi hai người đến ăn, chính là quán của lão Mã mà Vũ Văn từng mang Cố Thanh đến. Lưu Thiên Minh đối với món kê ti đậu hủ của nơi này khen không dứt miệng, hiếm khi pho pho mà ăn hai bát lớn. Anh rất kỳ quái Cố Thanh từ thủ đô đến thành phố C mới vài ngày, làm sao biết được một quán trong hẻm quanh co như vậy, quán trong nhà này ngay cả một người địa phương như anh cũng không biết. Đối mặt với nghi vấn của Lưu Thiên Minh, Cố Thanh mỉm cười không nói, nhưng trong lòng nhớ tới Vũ Văn còn nằm trong bệnh viện, không khỏi thở dài một hơi.

Lão bản của quán lão Mã là một người thích chó, thấy đại cao Huyền Cương đi theo Cố Thanh vào dị thường thần tuần, trong lòng thích ngay, đem một con gà quay chuẩn bị cho cơm chiều nhà mình cũng đem cho Huyền Cương ăn. Cố Thanh áy náy, thời điểm tính tiền cho lão Mã thêm 20 đồng. Lão Mã khẳng khẳng không cần, nói mình lúc tuổi còn trẻ yêu nhất lang khuyến, thậm chí đặc biệt đi học qua huấn luyện chó Đức, giống tốt thấy rất nhiều, vẫn chưa từng thấy con nào khí chất bất phàm như Huyền Cương, có thể uy nó ăn một chút, cũng là vinh hạnh của ông rồi.

“Bắt quá a. Ánh mắt con chó này cực kỳ kiệt ngạo bất tuân (Xuất phát từ điển tích về con ngựa bất kham của vua Kiệt, ví người tài giỏi quật cường như mãnh mã [ngựa khó thuần thường là ngựa cực tốt], có sức mạnh, tự lập tự cường, không ai sai khiến, kiềm hãm được) , quả thật không giống một con chó hiền lương, cảm thấy được nó là một con chó đơn độc.” Lão Mã một bên đem 20 đồng đẩy trả lại cho Cố Thanh, một bên cảm khái nói.

Cố Thanh và Lưu Thiên Minh đều kinh ngạc vạn phần, vừa không thể ngờ một lão bản bình thường như vậy lại yêu khuyến đến thế, càng không ngờ tới thân phận Vũ Văn vốn đã thần bí, lang khuyến y mang theo cư nhiên cũng phi phàm như vậy.

Trở lại cao ốc Đằng Long, Lưu Thiên Minh vào văn phòng của Cố Thanh trước, trong lòng anh vẫn luôn nhớ đến lời của Vũ Văn, du hồn kia thật sự có quan hệ với Cố Thanh, chính là quan hệ gì đây?

Lưu Thiên Minh từ trong ống đựng đồ dùng văn phòng trên bàn Cố Thanh tìm ra hai cây kim băng, dùng sức lật thẳng, tạo thành hai sợi dây kẽm mỏng. Anh lại làm trò trước mặt Cố Thanh, dùng hai sợi kẽm này hai ba cái liên chọc mở khóa trên bàn làm việc Cố Thanh.

“Xong, tay nghề vẫn chưa giảm, chờ cô nghỉ ngơi một lát, chúng ta phải đi làm kẻ trộm.” Lưu Thiên Minh nháy mắt với Cố Thanh, chọc cho Cố Thanh vui vẻ.

Thừa lúc Cố Thanh nghiêng người ngồi trên ghế salon nhắm mắt nghỉ ngơi, Lưu Thiên Minh cẩn thận đánh giá văn phòng Cố Thanh, trừ bỏ laptop SONY trên bàn kia tương đối hấp dẫn tầm mắt ra, các khác quả thật không có gì đáng để lưu ý. Anh lại nhìn khung ảnh Vũ Văn từng đề cập đến. Trên ảnh chụp cô gái Cố Thanh vô ưu vô lự cùng Cố chủ quản hiện tại trầm ổn thạo đời hơn rất nhiều a. Lưu Thiên Minh lắc đầu, anh vào ban ngày cũng đã thông qua bạn bè ở thủ đô đọc tài liệu về gia đình Cố Thanh.

Cố Trường Hải, cha của Cố Thanh, một phó giáo sư đại học, học thức cùng nhân phẩm đều mẫu mực. Lâm Phương, mẹ của Cố Thanh, làm quản lý nghiệp vụ ột công ty bảo hiểm nào đó, năng lực rất mạnh, thu nhập cũng tương đối lớn, đại khái Cố Thanh là di truyền từ bà. Đây là một gia đình trung sản khiến người hâm mộ, đáng tiếc vào 11 năm trước, Cố Trường Hải và Lâm Phương khi đi du lịch ở miền nam gặp phải tai nạn xe cộ, đồng thời qua đời. Lái xe say rượu sau khi gây tai nạn, cũng bỏ mạng. Từ đó Cố Thanh liền đơn độc sống một mình, tính tình cũng trở nên có chút lạnh lùng.

Vụ tai nạn xe cộ kia đã phá hủy cả gia đình này trong hệ thống cảnh sát giao thông có bản ghi chép rất tỉ mỉ, cũng không có điểm đáng ngờ, Lưu Thiên Minh sau khi tìm mọi cách thăm dò, cũng nghiệm chứng vụ án kia đúng là một hồi ngoài ý muốn. Tai nạn xe cộ như vậy mỗi năm đều phát sinh rất nhiều, thật sự không thể nói rõ vấn đề gì. Thế thì, là ai, tại sao nhiều năm như vậy rồi, vẫn đối với bức ảnh gia đình bình thường của Cố Thanh không thể buông được chứ?”

Lưu Thiên Minh cầm lấy khung hình kia xem xét trái phải, bắt đầu hoài nghi Vũ Văn có phải đã quá nhạy cảm hay không, hay là Cố Thanh vô tình đụng ngã khung cũng không chừng?

Đại khái đã nhiều ngày quá mức mệt nhọc, Cố Thanh tựa vào trên ghế salon cuối cùng phát ra tiếng ngáy khê, Lưu Thiên Minh nhẹ nhàng đi đến cạnh ghế , trườn nhìn khuôn mặt tinh xảo của Cố Thanh, đôi môi thoa màu ửng đỏ nhàn nhạt kia của Cố Thanh, dưới ánh đèn hơi lấp lánh, lông mi thật dài hơi rung động. Trong lòng Lưu Thiên Minh chợt tuôn trào một mặt nhu tình, nhin không được cúi xuống, muốn vuốt ve. Ai ngờ Huyền Cương ghé vào bên sofa nhất thời cảnh giác đứng dậy, hướng Lưu Thiên Minh mạnh mẽ rằng, đem tâm lỗ mãng của Lưu Thiên Minh dọa cho quay trở về.

“Hảo cho người một cái Vũ Văn Thụ Học! Nguyên lai người đem Huyền Cương phân công vào trong đột ngũ cách mạng chúng ta, chính là làm tai mắt của người a?” Lưu Thiên Minh tức giận bất bình mà đối với Huyền Cương làm một bộ mặt hung thần ác sát, nhưng cũng thành thành thật thật ngồi lại ghế giám đốc.

Đợi đến khi Cố Thanh từ từ tỉnh dậy, đồng hồ báo thức trên tường đã chỉ hướng 11h.

Cố Thanh mơ mơ duỗi thắt lưng lưng lưng, lại nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường.

“A nha! Đã trễ thế này! Anh sao không sớm đánh thức tôi?” Cố Thanh oán trách Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh ghé vào trên bàn giám đốc ủ rũ nói: “Đại cao kia coi chừng dìm cô, ai còn dám chạm vào cô a?”

Cố Thanh khó hiểu nhìn Huyền Cương, kẻ đang ở phía sau há to miệng, thỏa mãn mà đánh một cái ngáp to.

“Chúng ta vẫn phải nắm chặt thời gian làm chính sự chứ?” Cố Thanh đứng lên sửa sang lại quần áo.

“Được, tất cả nghe theo cô, bắt đầu kiểm tra từ gian nào?” Lưu Thiên Minh đem hai mảnh kẽm đặt trong túi áo.

Sắc mặt Cố Thanh hơi đỏ lên, nói: “Tôi. . . .Muốn lấy việc công làm việc tư một chút.”

“Hửm?”

“Có thể từ văn phòng của Đỗ Thính Đào bắt đầu kiểm tra a?”

“Vì sao?” Lưu Thiên Minh sửng sốt.

“Việc này liên quan đến một số mâu thuẫn nội bộ công ty chúng tôi, có thể tạm thời không giải thích ngay cho anh được không?”

“Tùy cô, tôi không sao cả.” Lưu Thiên Minh nhún nhún vai.

Văn phòng của Đỗ Thính Đào ở tầng 23 lệch về góc phía nam, Lưu Thiên Minh chỉ dùng không đến một phút, đã đem cánh cửa chọc mở. Đẩy cửa ra, trong phòng một mảnh tối đen, Cố Thanh muốn đi lục lại công tác đèn, lại bị Lưu Thiên Minh chặn đứng. Lưu Thiên Minh lắc đầu với Cố Thanh, nhẹ giọng nói: “Không nên sẽ bị người bên ngoài tòa nhà phát hiện.”

“A. . . .” Cố Thanh sợ hãi gật đầu, thành thành thật thật theo sát phía sau Lưu Thiên Minh. Lưu Thiên Minh lấy chuỗi chìa khóa bên hông tháo xuống, mặt trên có một cái đèn LED nhỏ bỏ túi. Đèn pin nhỏ ánh sáng cũng không nhiều, nhưng vẫn có thể đem tình huống trong văn phòng đại khái thấy rõ.

Trang trí bên trong rất bình thường, cùng một loại văn phòng quản lý không có gì khác biệt, trên bàn làm việc của Đỗ Thính Đào chồng chất một lượng lớn văn kiện, trong một cái gạt tàn thuốc cực lớn cắm đầy đầu lọc, mấy mẫu bút ký tên hỗn độn trên bàn. Lưu Thiên Minh chậm rãi đem đèn pin nhắm ngay trên tường phía sau chỗ ngồi của Đỗ Thính Đào, nơi đó lại dán một bức tranh chữ Hán mạnh mẽ hữu lực! Viết chính là hai chữ to phiêu dật mà chứa mười phần lực đạo —— luận đạo.

Luận đạo? Cố Thanh và Lưu Thiên Minh liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời toát ra một dấu chấm hỏi —— Chẳng lẽ Đỗ Thính Đào là cao nhân đạo gia trợ giúp Vũ Văn?

Cố Thanh đột nhiên nhớ tới mục đích mình vụng trộm, vội mượn đèn pin nhỏ của Lưu Thiên Minh, chiếu ánh sáng nhạt xuống lật xem đồng văn kiện trên bàn Đỗ Thính Đào.

Lưu Thiên Minh cũng hiếu kỳ đứng bên cạnh Cố Thanh, muốn nhìn xem Cố Thanh rốt cuộc đang làm gì. Nhưng anh chỉ nhìn một hồi liền buồn chán, bởi vì những văn kiện Cố Thanh lật xem đều là hạng mục hợp đồng và kế hoạch thực thi gì gì đó, Lưu Thiên Minh không phải thương nhân, đối với những thứ này tự nhiên dốt đặc. Anh lại lần nữa đưa mắt nhìn bốn phía trên tường, muốn xem có dấu vết gì liên quan đến án mạng không.

Đột nhiên, Lưu Thiên Minh lấy tay chợt chợt thất lưng Cố Thanh, Cố Thanh mờ mịt quay đầu nhìn anh. Lưu Thiên Minh lại dùng ngón tay chỉ phía trước. Theo hướng ngón tay Lưu Thiên Minh, Cố Thanh nhìn thấy một chuyện cực kỳ quái dị!

Trong bóng đêm, Huyền Cương theo họ cùng rón rén vào văn phòng, hiện tại toàn thân lại phát ra u quang màu lam, hào quang kia không quá chói mắt, nhưng là từ trong cơ thể Huyền Cương tràn ra, đem thân thể nó soi thành nửa trong suốt, thậm chí Cố Thanh có thể loáng thoáng đại khái trông thấy hình dáng lục phủ ngũ tạng trong cơ thể Huyền Cương.

Lúc này Huyền Cương đang hướng một cánh cửa gỗ trong phòng, bày ra tư thế công kích giường cung bạt kiếm, lại qua một hồi, lam quang trong cơ thể Huyền Cương đột nhiên di động, ở trên thân hình nó hình thành một hư ảnh một con sói to màu lam, hư ảnh kia xoát một cái phi nước đại đi, nháy mắt liền xuyên qua cửa gỗ, tiêu thất!

Cố Thanh và Lưu Thiên Minh sau đó đứng bên bàn giám đốc, không biết Huyền Cương đến tột cùng đang làm cái gì. Huyền Cương kia giống như không có việc gì lại chậm rãi chạy đến bên chân Cố Thanh, ở trên chân cô cọ ngứa.

Lưu Thiên Minh chỉ vào lam ảnh xuyên qua phiến cửa gỗ kia hỏi Cố Thanh: “Cửa này mặt sau là cái gì?”

“Đây không phải là một phòng nghỉ nhỏ sao? Trong phòng của từng quản lý đều có một gian phòng nhỏ như vậy.” Cố Thanh đáp.

Hai người đi đến trước cánh cửa, Lưu Thiên Minh chìa tay thử, cửa không khóa. Anh đánh bạo đem cửa chậm rãi đẩy ra, lại đem đèn pin chỉ hướng sau cửa.

Chính là ánh sáng mỏng manh này vừa nhoáng lên một cái, liền đem Cố Thanh và Lưu Thiên Minh sợ tới mức cả người run lên.

Phía sau cửa có một cái giường đơn, trên giường nghiêm nhiên nhắm chặt hai mắt, ngồi xếp bằng chính là Đỗ Thính Đào!

18. Quyển 1 - Chương 18: Không Làm Tròn Trách Nhiệm

Bất ngờ đối mặt với Đỗ Thính Đào, Cố Thanh xông vào phòng làm việc riêng suýt nữa kêu lên thành tiếng, hoàn hảo Lưu Thiên Minh phản ứng nhanh, một phen bưng kín miệng Cố Thanh!

Cố Thanh nhỏ giọng lầm bầm hai tiếng, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh giơ ngón trỏ đặt trên môi, ra hiệu Cố Thanh im lặng, chợt đưa đầu ngón tay quay sang hướng ngược lại, chỉ chỉ Đỗ Thính Đào vẫn đang ngồi trên giường.

Lưu Thiên Minh không dám dùng đèn pin trực tiếp chiếu vào Đỗ Thính Đào, chỉ đưa mũi đèn pin chiếu hướng nóc nhà màu trắng, nương theo ánh sáng nhạt phản xạ xuống, Cố Thanh áp chế tim đập kịch liệt, lần nữa đem tầm mắt hướng sang Đỗ Thính Đào.

Đỗ Thính Đào dường như hoàn toàn không phát hiện có người ngoài xâm nhập, tiếp tục duy trì tư thế ngồi xếp bằng kia. Hắn một thân áo sơ mi trắng, cổ áo và tay áo đều tháo ra, hai tay rũ xuống, tự nhiên đặt trên giường, chẳng qua trên trán vương đầy mồ hôi to bằng hạt đậu, ngực áo trước cũng bị mồ hôi thấm ướt một mảng lớn.

Editor: banhtieu137.blogspot Khi Cố Thanh vừa trông thấy Đỗ Thính Đào, biểu tình trên mặt hắn thật thống khổ, cơ thịt cạnh khóe miệng vặn vẹo đến lợi hại, đợi một lát sau khi lá gan của Cố Thanh đã to hơn đánh giá hắn, vẻ mặt của hắn đã chậm rãi buông lỏng, hô hấp cũng dần dần trở nên vững vàng bình ổn, hiển nhiên đã tiến nhập vào giấc ngủ sâu.

Lưu Thiên Minh dùng mắt ra hiệu Cố Thanh lui ra ngoài, hai người lại rón rén ra khỏi gian phòng nhỏ. Cố Thanh vội vã ly khai, cuống quýt hướng cạnh cửa đi đến, Lưu Thiên Minh thận trọng, ngậm đèn pin nhỏ trong miệng, lại khẽ chạy đến trước bàn, đem hồ sơ văn kiện Cố Thanh lúc trước lật xem sắp xếp lại nguyên trạng.

Mãi đến khi Lưu Thiên Minh và Huyền Cương cùng ra khỏi văn phòng, sau khi đem cửa phòng lần nữa khóa trái, tảng đá trong ngực Cố Thanh mới có thể thả xuống. Cô vỗ vỗ ngực, nói: “Làm tôi sợ muốn chết, Đỗ Thính Đào sao lại quỷ dị như vậy mà ngồi trong phòng nhỏ đó?” Lưu Thiên Minh mỉm cười nói: “Cô là lần đầu tiên đi làm chuyện xấu? Haha. Làm vài lần sẽ hết sợ.”

“Anh còn có tâm đùa giỡn?” Cố Thanh nhăn mặt.

“Ha. Vẫn chưa bị bắt tại trận, sợ cái gì? Chỉ có điều. chẳng lẽ Đỗ Thính Đào chính là vị cao nhân Đạo gia theo như lời Vũ Văn Thụ Học nói?”

“Nói không chừng chính là hắn! Anh xem gian ngoài còn một bức thư pháp ‘Luận đạo’ thật lớn.”

“Ừm. Còn Huyền Cương này nữa, cũng là một quái vật a. Một chiêu kia của nó, là đang chỉ đường cho chúng ta sao?” Lưu Thiên Minh cúi đầu nhìn Huyền Cương, Huyền Cương không thèm để ý đến anh.

“Tôi làm sao biết được a? Hay là đến hỏi Vũ Văn đi, thuận tiện nói cho anh ấy biết, chúng ta đại khái đã tìm thấy ân nhân cứu mạng của anh ấy.”

“Không vội, cô còn chưa nói cho tôi biết lý do cô muốn vào văn phòng của Đỗ Thính Đào, ban này chưa muốn biết, hiện tại tôi rất có hứng thú!” Lưu Thiên Minh nghiêm mặt nói.

“Này. Quả thật chỉ có liên quan đến công ty của chúng tôi, nhưng chẳng qua chỉ là suy đoán mà thôi.”

“Nói một chút đi, không sao đâu.” Lưu Thiên Minh lấy ra thuốc lá, châm một điếu, xem ra sắp tâm muốn nghe lý do của Cố Thanh.

Editor: banhtieu137.blogspot

Cố Thanh xấu hổ cười, nói: “Cho dù muốn nói, cũng phải chọn nơi khác chứ, trước văn phòng của người ta đàm luận về người ta là không phải, đúng không?”

Lưu Thiên Minh phun ra một vòng khói, nói: “Được, chúng ta đổi một nơi khác, hôm nay đã trông thấy chút chuyện kỳ quái, không bằng sớm một chút trở về nghỉ ngơi, dự tốc bắt đat, có một số việc gấp gáp cũng không hữu dụng.”

Cố Thanh suy nghĩ một hồi, cũng không tiếp tục kiên trì đi thăm dò các phòng khác.

So với không khí bên trong cao ốc là từ máy điều hòa trung tâm thổi vào, không khí ngoài trời tươi mát hơn nhiều, Cố Thanh hít thở thật sâu, bắt đầu hướng Lưu Thiên Minh giải thích nguyên nhân mình điều tra Đỗ Thính Đào.

”Tôi hoài nghi. Ừm. Chỉ là hoài nghi, Đỗ Thính Đào có thể có vấn đề về kinh tế tương đối nghiêm trọng.

“Hửm?”

Editor: banhtieu137.blogspot

“Này, tòa cao ốc Đằng Long phía sau anh, giai đoạn thi công trước cộng thêm sau khi trang hoàng và đồng bộ thiết bị, tất cả hao hết của tập đoàn Đằng Long 1.9 triệu.” Thanh âm Cố Thanh có phần trầm trọng.

“Tập đoàn Đằng Long các cô thật là tài đại khí thô, ở trong nước các cô còn có vài tòa nhà như vậy nữa đúng không?” Lưu Thiên Minh than thở.

”Nhìn từ trên sổ sách, mỗi ghi chép tài chính đều căn cứ chắc chắn từ thực tế, tựa hồ không có vấn đề gì, nhưng chúng tôi hôm nay đã nhìn thấy cao ốc Đằng Long, có che dấu rất nhiều thiếu sót, thấy thế nào, cũng cảm thấy gần 2 triệu tài chính này đã được dùng không đúng chỗ.

“A. Có chỗ thiếu hụt gì đây? Hơn nữa, đây lại cùng Đỗ Thính Đào có quan hệ gì?” Lưu Thiên Minh khó hiểu.

“Đây chính là nguyên nhân tôi đến văn phòng của Đỗ Thính Đào điều tra a. Đỗ Thính Đào ở cao ốc Đằng Long trong lúc tu kiến, chính là người phụ trách lo liệu việc xây dựng cơ bản!”

Cố Thanh trong lúc cùng Bồ Viễn nói chuyện phát hiện ra bên trong tòa nhà sau trận mưa lớn có mảng lớn dấu nước thấm, rõ ràng là khi thi công ăn bớt nguyên vật liệu, không hề làm qua kiểm tra nước thấm, mới đột nhiên nhớ tới một chuyện như vậy.

“Hôm nay tôi chọn đọc tài liệu ghi chép quản lý tài sản duy tu của cao ốc gần nửa năm nay, trần nhà thấm nước, máy thông gió ngừng quay, đường ống nước bên trong tường nứt toác, việc to việc nhỏ thế này xảy ra gần 40 vụ. Công trình kiến trúc này đạt tiêu chuẩn chỗ nào?”

“Nhưng điều này cũng có thể là do vấn đề ở đơn vị tiếp nhận xây dựng a? Dù sao Đỗ Thính Đào chỉ là một người quản lý thị trường, không phải kỹ sư kiến trúc a.” Lưu Thiên Minh cảm thấy Cố Thanh hơi độc đoán.

”Chung quy công trình nghiệm thu này gặp trở ngại, nhất định là do Đỗ Thính Đào gây ra, với tính cách của hắn, dù cho bản thân không hiểu, nhất định sẽ mời người lão luyện trong nghề đến giúp đỡ, không làm tròn nhiệm vụ cũng không phải là tác phong của Đỗ Thính Đào.

“Chỉ dựa vào những bản ghi chép duy tu đó, cô liền muốn tố cáo hắn tham nhũng sao?” Lưu Thiên Minh cười cười.

“Bản ghi chép duy tu chặn qua phản ánh sự thật của một góc băng a.” Về mặt Cố Thanh rất nghiêm túc, “Còn nhớ rõ chuyện Vũ Văn chế tạo lại đoạn băng ghi hình không? Lúc ấy anh từng than thở nói cao ốc chúng tôi chỉ trang bị camera theo dõi ở phòng máy và cổng chính, hành lang các tầng khác và trong thang máy đều không lắp đặt camera, toàn bộ hệ thống theo dõi đều là thùng rỗng kêu to.”

“Ừ. . . . Đúng vậy! Lúc ấy tôi nghĩ ngay, là người nào làm thiết kế bảo an cho các cô mà lại không chuyên nghiệp như vậy.”

“Có lẽ trong thiết kế ban đầu, bộ hệ thống giám sát an toàn này có tồn tại! Hôm nay tôi đặc biệt đi đến văn phòng bảo vệ coi trộm, nơi đó vậy mà lại có lưu trữ một mặt tường, trên tường đã chuẩn bị tốt dàn giáo, vốn chuẩn bị lắp đặt hơn chục đài theo dõi, hiện tại liền bỏ không như vậy.”

Về mặt Lưu Thiên Minh cũng dần dần trở nên nghiêm túc.

“Còn một điểm đáng ngờ nữa, màn hình điện tử LED 200 inch trong đại sảnh tầng 1 của cao ốc Đằng Long anh thấy không?”

“Tôi đương nhiên thấy, tiệc rượu của các cô ngày đó không phải dùng nó để viết ảnh động hoan nghênh và tạm biệt sao?”

“Tập đoàn Đằng Long có chi nhánh trên toàn quốc, loại màn hình lớn này ở trong cao ốc của các chi nhánh khác đều có sử dụng, nhưng khu khác sử dụng đều thống nhất là màn hình LED ba màu hồng lục lam, đây đã là một loại tiêu chuẩn. Mà chúng tôi, lại chỉ dùng màn hình hai màu cơ bản hồng lục. Tôi ở trên mạng tra qua giá cả, màn hình hai màu này giá cả rất nhỏ, kém đến 7 lần!”

“Xem ra trong cao ốc Đằng Long các cô, quả thật có thể có chút gian trá a.” Lưu Thiên Minh gật đầu, có chút bội phục sức quan sát mẫn tuệ của Cố Thanh. “Bất quá, cô nếu nắm chắc tư liệu, vì sao không hướng Bồ Viễn báo cáo chứ? Để hắn quang minh chính đại đem Đỗ Chính Đào tra đến cùng, còn hơn là cô phải nửa đêm đến văn phòng người ta lén lút tìm chứng cứ?”

Cố Thanh cúi đầu, không nói gì, giữa Bồ Viễn và Đỗ Thính Đào, tựa hồ có tồn tại một loại quan hệ vi diệu, trực giác của cô nói cho cô biết như vậy, mình hướng Bồ Viễn báo cáo tình hình điều tra, dường như không có tác dụng gì, thậm chí còn có khả năng khiến Đỗ Thính Đào phát hiện mình hoài nghi hắn, khi đó chỉ sợ càng khó vạch trần chân tướng thật sự.

Hai người lại yên lặng sóng đôi đi một đoạn đường, Cố Thanh mới ngẩng đầu cười với Lưu Thiên Minh: “Loại án kiện kinh tế hình như không thuộc quản lý của anh? Chuyện nội bộ công ty chúng tôi, nên tự chúng tôi xử lý là tốt rồi, thời cơ chín muồi, chúng tôi sẽ mời cơ quan kiểm tra giám sát ra mặt.

Lưu Thiên Minh nghiêng đầu suy nghĩ, hỏi: “Đỗ Thính Đào rất có thể chính là ân nhân cứu mạng của Vũ Văn Thụ Học, cô vẫn muốn tiếp tục điều tra hắn sao?”

Hiện tại trong lòng Cố Thanh, cũng đang vì chuyện này mà phiền não, nếu Đỗ Thính Đào chính là cao nhân Đạo gia kia, muốn triệt để giải trừ uy hiếp của Hồn Độn, e rằng còn phải dựa vào sự giúp đỡ của hắn, nhưng cô hiện tại lại đang thu thập bằng chứng gây bất lợi cho Đỗ Thính Đào.

“Hay là. Chúng ta nên tạm thời ngừng truy xét Đỗ Thính Đào, mà đem lực chú ý tập trung điều tra điều mà Vũ Văn ủy thác, nếu cần thiết, mới Đỗ Thính Đào cùng ra mặt đối đầu với tà linh?” Cố Thanh dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến hướng về phía Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh gật đầu, anh cho tới nay xử lý đều là án kiện hình sự, trong lòng Lưu Thiên Minh, án kiện kinh tế cùng hung án mạng người rõ ràng không đủ phân lượng.

Đêm đã khuya, người đi trên đường rất ít, đèn đường thưa thớt chiếu xuống, thân ảnh thật dài của hai người một khuyếch. Từ khi Cố Thanh ở bãi đỗ xe ngầm gặp Khiết Dư, cô đã không dám đem xe đỗ trong

bãi đỗ xe của Đẳng Long nữa, thà rằng đi bộ qua vài con phố, dừng xe ở một bãi đỗ thu phía ngoài trời gần đây. Mà Lưu Thiên Minh biết rõ thói quen sau của Cố Thanh, cũng thường đem xe của mình dừng cạnh chiếu Santana màu trắng. Ngay tại thời điểm hai người chậm rãi đi đến nơi cách bãi đỗ xe không xa, đột nhiên một chiếc sỏi thủy xa (xe bồn chứa nước, vừa chạy vừa phun nước để rửa đường hay tưới cây) hát điệu hoa lái, phun nước vọt sang đây, tốc độ của nó rất nhanh, đợi Cố Thanh và Lưu Thiên Minh phát hiện đã không kịp tránh né, mắt thấy bụi nước sẽ bao phủ hai người, Lưu Thiên Minh vươn một tay ôm Cố Thanh vào trong ngực, dùng sống lưng rộng lớn của mình nhắm ngay chiếc sỏi thủy xa sắp lao qua! Cố Thanh bị một cái ôm hữu lực này khiến cho sợ ngây người, rốt cuộc quên cả giấy dựa, sỏi thủy xa lại đột nhiên tắt van nước, nhanh chóng chạy ngang qua cạnh hai người đang ôm nhau, chàng trai lái xe trẻ tuổi nhô đầu ra huýt sáo với hai người, cười lớn ly khai. Lưu Thiên Minh và Cố Thanh đưa mắt nhìn nhau, lập tức xấu hổ mà tách ra, Cố Thanh mặt đỏ tai hồng sửa sang lại quần áo của mình, tìm đập bình bịch một trận kinh hoàng, cổ mũi của nam nhân trưởng thành kia từ trên người của Lưu Thiên Minh khiến cô một trận mê muội. Lưu Thiên Minh ban nãy là theo bản năng muốn dùng thân thể mình ngăn cản hơi nước cho Cố Thanh, hiện tại nguy hiểm đã qua, anh vì hành động lỗ mãng ban nãy cảm thấy có chút mạo phạm, nói liên tục vài tiếng “Xin lỗi”

Trải qua một đoạn tiết mục xen giữa như vậy, không khí giữa hai người liền có chút tế nhị, sau khi vào bãi đỗ xe, Cố Thanh chủ động từ biệt: “Ừm. . . . Thời gian cũng không còn sớm, vốn đang muốn đi thăm Vũ Văn, xem ra chỉ có thể chờ ngày mai. . . . Anh đưa tôi đến đây được rồi, anh cũng sớm một chút trở về nghỉ ngơi, ngày mai còn phải tiếp tục điều tra đó.” Trong lúc nói, Cố Thanh tự nhiên vung mái tóc dài, một luồng hương thơm mát thấm người thoảng qua.

Trong lòng Lưu Thiên Minh âm ỉ tê rần, nhưng anh cũng chỉ có thể mỉm cười đứng bên cạnh xe mình, khoát tay, lặng lẽ nhìn Cố Thanh lái chiếc Santana biến mất dần khỏi tầm mắt.

Trong hai ngày kế tiếp, Cố Thanh và Lưu Thiên Minh tiếp tục ở bên trong cao ốc điều tra cẩn thận, ban đêm lại lên lút xem xét từng phòng từng phòng làm việc của nhân viên, đáng tiếc không còn tìm được bất luận phát hiện gì có giá trị.

Vũ Văn đang tỉnh dưỡng đối với chuyện Đỗ Thính Đào ban đêm ngồi xếp bằng trái lại rất cảm thấy hứng thú, nhưng y không hề tán thành ý kiến Cố Thanh mời Đỗ Thính Đào cộng tác chống tà linh.

“Cao nhân Đạo gia coi trọng thời cơ không muốn chủ động ra mặt, tự nhiên có đạo lý của hần, nếu chúng ta trực tiếp hướng đối phương làm rõ ràng đã biết thân phận của hần, không nên cưỡng cầu, ép buộc đối phương cùng chúng ta đối đầu với tà linh, trái lại là có chút khinh người quá đáng, nên đợi tô thuận tiện hành động, sau khi chính thức ấn theo luật lệ bái phỏng, rồi tranh luận sau. . . .” Vũ Văn nói như thế.

Cố Thanh không rõ những luật lệ trong thuật giới này, chỉ cảm thấy Vũ Văn rất cổ hủ, đều đã có tai nạn chết người, Đỗ Thính Đào kia còn trốn cái gì mà trốn, không phải nói sứ mệnh của người xuất gia là hàng yêu trừ ma sao? Nhưng thái độ của Vũ Văn rất kiên quyết, cô cũng vô pháp phản bác, đành phải gần hai ngày điều tra lại thỉnh thoảng chú ý Đỗ Thính Đào, hy vọng có thể khẳng định thân phận cao nhân Đạo gia của hần. Về phần trên người Huyền Cương xuất hiện hư ảnh lam sắc, Vũ Văn lại một mực chắc chắn rằng không biết, Cố Thanh rõ ràng cảm thấy được Vũ Văn đang giấu diếm cái gì, nhưng đối với hắc không có biện pháp.

Trong nháy mắt, Vũ Văn đã vào bệnh viện được 4 ngày, trong cao ốc Đẳng Long, cũng coi như trời yên biển lặng.

Buổi chiều, Lưu Thiên Minh ở lại trong cục làm qua loa chỉnh lý tư liệu tình tiết vụ án. Anh mở ra hồ sơ ghi “Án mạng ác tính ở cao ốc Đẳng Long”, tài liệu bên trong chỉ có một chồng mỏng manh, Lưu Thiên Minh từ trong quyển sổ tay của mình xé xuống một trang giấy, nhìn lại nhìn, liền kẹp trong hồ sơ.

Trên trang giấy kia Lưu Thiên Minh bằng hồi ức phác họa lại đơn giản bằng bút chì, tuy rằng chỉ vài nét ít ỏi, nhưng vẫn có thể rõ ràng nhìn ra đó là một đoạn đuôi thật lớn đang đưa vặn vẹo. Án kiện kỳ quái này, phải chăng thật sự có sức mạnh phi tự nhiên tham dự đây? Lưu Thiên Minh thoáng cười khổ, hiện tại anh rất cần sự trợ giúp, mà nếu cầm bản kí họa phác thảo này đi tìm cục trưởng yêu cầu một lần nữa điều tra lại án kiện, nhất định sẽ bị mắng đến cầu huyết lâm đầu (máu chó phun lên đầu, thời xưa người ta tin rằng máu chó trừ được ma quỷ, nên mắng ai đó đến cầu huyết lâm đầu ý nói mắng rất hung dữ khiến người ta

không có đường chống cự)

Khăn tay từng lau vết máu kia qua quá trình xét nghiệm, thậm chí có ba loại nhóm máu, hơn nữa đo định men PGM (Phosphoglucose utase) cũng nghiệm chứng những vết máu này còn mới. Các huynh đệ khoa giám định bằng chứng đối với việc khăn tay sạch sẽ có thể tìm tới một lượng lớn tế bào máu đều tẩm tấy hô kỳ quái, Lưu Thiên Minh không đưa khăn để lại cho bọn họ, lấy kết quả xét nghiệm và vật chứng đều cầm về, chỉ nói là có bằng hữu khoa hóa đang nghiên cứu thí nghiệm thuốc vệ sinh mới. Việc này Lưu Thiên Minh cũng chưa từng dám nói cho Cố Thanh, sợ lại làm cô kinh hoảng, chỉ có thể ở trong cục điều tra xem gần đây có ai khác báo án có người mất tích không, nhưng gần đây chẳng những không ai mất tích, mà ngay cả chồng của Chu Linh kia cũng không tới báo án.

Đây là thói đời a. Vợ không thấy, chồng nói không chừng có nâng chén chúc mừng. Nghĩ đến đây, Lưu Thiên Minh không khỏi nhíu mày cười khổ.

Về tình hình nhân viên nội bộ tập đoàn Đằng Long, Lưu Thiên Minh vẫn chưa chết tâm, xin trợ giúp từ Trần Từ, anh sau lưng Cố Thanh lại tra xét tư liệu nhân sự của tập đoàn Đằng Long một lần, lúc này đây, anh đem danh sách nhân viên đã nghỉ việc cũng cho vào phạm vi điều tra, sau khi nhất nhất loại bỏ những lão nhân về hưu, một cái tên khiến Lưu Thiên Minh để lại ấn tượng khắc sâu.

Tổng Xảo Trĩ, nữ, 35 tuổi, tháng giêng năm ngoái đã nghỉ việc, trước đó đảm nhiệm chức chủ nhiệm tài vụ.

Tư liệu của nữ nhân này, vẻn vẹn có một câu như vậy, tư liệu nhân sự đơn giản như thế, trái lại khiến Lưu Thiên Minh chú ý. Anh lật đi lật lại tấm ảnh chụp căn cước của Tổng Xảo Trĩ.

Đây là một mỹ nhân, lông mày dài mảnh, làn da trắng ngần, đôi mắt to híp lại có lực hấp dẫn phi thường.

Trừ bỏ mỹ mạo khác phái thật tốt ra, còn có một nguyên nhân khác khiến Lưu Thiên Minh đối với Tổng Xảo Trĩ chú ý, đó chính là trò ranh ma trong tu kiến cao ốc Đằng Long mà Cố Thanh đề cập tới! Căn cứ theo thời gian Tổng Xảo Trĩ tạm rời cương vị công tác đến xem, khi đó dường như chính là thời gian hoàn thành công trình xây móng cho cao ốc Đằng Long, với tư cách là một vị chủ nhiệm tài vụ, e rằng cùng vấn đề tài chính chạy không thoát khỏi liên quan. Nghỉ việc, có thể là vì tiền hay không?

Lưu Thiên Minh đem nghi vấn đầy đầu tốc ký lại trong bản ghi chép, dù sao hai ngày này cùng Cố Thanh lục soát khắp tòa nhà, một chút tiến triển cũng không có, đơn giản chó lại bắt chuột một lần đi, tra tra án kiện kinh tế chưa tố giác này, coi như là giúp Cố Thanh chiếu cố.

Anh gọi điện cho Trần Từ, muốn nghe chút hướng đi của Tổng Xảo Trĩ, ai ngờ Trần Từ ngoại trừ tán thưởng khuôn mặt Tổng Xảo Trĩ một phen, hướng đi gì gì đó liên hỏi một không biết ba.

“Cô ta là lạng lẽ ra đi, tôi đây một cái quản lý nhân sự cũng không nhận được đơn xin thôi việc của cô ta.”

“Hả? Nào có quản lý nhân sự hồ đồ như anh? Cưng nhiên chủ nhiệm tài vụ đi rồi cũng không điều tra rõ ràng!” Lưu Thiên Minh có chút ngạc nhiên.

“Hắc hắc. Lưu đội trưởng còn chưa hiểu hết tình huống, Tổng Xảo Trĩ này, thói quen tự do tản mạn, ngoài ba mươi rồi vẫn chưa kết hôn, ý vào quan hệ cùng mấy vị quản lý cấp cao không giống bình thường, rất ít đến công ty đi làm, chỉ cần khoản mục trong công ty rõ ràng, không lưu lại ghi chép sai sót hư hỏng gì, tôi cũng không tò mò chuyện cô ta đi nơi nào.”

Trong miệng Trần Từ, Tổng Xảo Trĩ này tựa hồ là một nữ nhân tác phong có vấn đề, bất quá trong ký túc xá thị phi rất nhiều, lời đồn thường cùng chân tướng lẫn lộn, theo lời Trần Từ, cũng không hẳn đáng tin toàn bộ. Lưu Thiên Minh cúp điện thoại, hơi lắc đầu.

“Tích tích.” Di động nhận được một tin nhắn. Lưu Thiên Minh cầm di động nhìn thoáng qua, là Cố Thanh nhắn.

“Đêm nay vẫn tiếp tục làm trộm sao?”

Editor: banhtieu137.blogspot

Khóe miệng Lưu Thiên Minh hơi vểnh lên, thuận tay nhấn lại một tin: “Không bằng cô làm quan chức, tôi làm kẻ trộm, cô bắt tôi đi.”

“Ai thèm bắt anh haha, chúng ta vẫn còn bốn tầng chưa kiểm tra, đêm nay một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (dựa theo ”Tả truyện” Trang Công: Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với người lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong chuyện) nhé?”

“Cứ tự nhiên muốn sao cũng được!”

Một trận cuồng phong cuộn đến, đem màn cửa chớp rầm rầm loạn đập, trong không khí nhất thời có cảm giác ẩm ướt, còn đang nhìn di động Lưu Thiên Minh cả kinh, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy nơi chân trời mây đen cuộn cuộn, dường như đổ một nghiêng mực đen ngòm.

Tối nay, khó tránh khỏi một hồi bão táp.

19. Quyển 1 - Chương 19: Tạc Xi

“Cố chủ quản, cô còn chưa về sao? Sắp đổ mưa to rồi!” Trần Từ cầm theo một cây dù màu đen đứng cạnh cửa văn phòng cùng Cố Thanh chào hỏi. Trên hành lang truyền đến từng trận tiếng bước chân nồn nóng, trên bầu trời mây đen giăng đầy khiến tâm lý của nhân viên trong cao ốc Đằng Long trở nên hoang mang, đều vội vàng chạy về nhà.

Cố Thanh từ trước máy tính ngừng đầu lên, thản nhiên cười với Trần Từ: “Không cần lo cho tôi, anh mau trở về đi thôi, tôi đây còn có chút chuyện chưa làm xong.”

Trần Từ có phần lo lắng gật đầu, xoay người ra khỏi cửa, nhưng chỉ cách hai phút, hần lại lộn trở về.

“Cố chủ quản, cô có mang theo dù không?”

“Ách. Không mang.”

“Vậy cô dùng dù của tôi đi, trong phòng làm việc của tôi còn có một cái.” Trần Từ đem dù của mình đặt bên giá sách.

“A. Vậy cảm ơn anh!” Cố Thanh cảm kích nhìn người mập mạp tốt bụng này.

Theo Trần Từ ly khai, trong cao ốc cũng dần dần yên tĩnh trở lại, Cố Thanh nhìn đồng hồ, đã 7h, ngoài cửa sổ sớm đã cuồng phong gào thét, mây đen giăng đầy trời xen lẫn tiếng sấm ùng ùng, đang đem một luồng sáng mặt trời cuối cùng đánh gãy.

Editor: banhtieu137.blogspot

Cố Thanh dùng sức đẩy cửa sổ lên, đường phố truyền đến tiếng xe huyền não bị tiếng gầm rú khiến cho nhỏ đi rất nhiều, cách song cửa thủy tinh, thế giới bên ngoài tựa hồ cùng mình không quan hệ. Huyền Cương ngủ lim dim dưới giá áo bị tiếng sấm làm bừng tỉnh, cũng chậm rãi đi thông thả đến bên cửa sổ, người ghé vào bệ cửa, trầm mặt nhìn giọt nước mưa đầu tiên rơi trên song cửa thủy tinh. Hai ngày này Huyền Cương một tắc cũng không rời Cố Thanh, đuổi cũng đuổi không đi, Cố Thanh không còn cách nào khác, đơn giản lén lút để nó vào phòng làm việc của mình.

“Vù” một tiếng, cửa phía sau đột nhiên bị đẩy ra, Cố Thanh nhìn lại, một cổ gió lạnh theo Lưu Thiên Minh vào văn phòng. Tay trái của anh mang theo một lồng thức ăn, tay phải đang phủi đi ít bọt nước trên đỉnh đầu.

“Nguy hiểm thật! Nếu đến trễ một phút nữa thôi thì sẽ ướt sũng rồi!” Lưu Thiên Minh giũ nước trên áo khoác xuống.

Cố Thanh lại đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, chỉ giờ khắc này, trời và đất như bị cột mưa gắn liền thành một thể, mưa như trút nước!

“Không còn thời gian để đi qua đi lại, căn tin trong cục làm thức ăn, tạm dùng chút đi, dùng ngại xoàng.” Lưu Thiên Minh đem lồng thức ăn đặt trên bàn làm việc của Cố Thanh.

“Có người đưa đồ ăn đến là không tồi rồi, sao lại ngại đồ ăn không ngon chứ?” Cố Thanh cười cười.

Lưu Thiên Minh mở ra tầng lồng thức ăn thứ nhất, lộ ra một con vịt quay. Huyền Cương ngửi thấy mùi, lập tức lén đến bên chân Lưu Thiên Minh. “Cầm lấy đi, không ai cùng ngươi tranh đâu.” Lưu Thiên Minh trải tờ báo trên mặt đất, đem vịt quay đặt bên trên.

“Anh đối với Huyền Cương tốt như vậy, so Vũ Văn còn tốt hơn ba phần đó.” Cố Thanh cúi đầu nhìn Huyền Cương đang dồn sức gặm vịt quay.

Editor: banhtieu137.blogspot

“Tôi đây là đang vỗ mông ngựa của lão nhân gia nó a, cũng không biết nó có chấp nhận tôi một chuyện hay không.” Lưu Thiên Minh cười khỏ, mở ra thêm mấy lồng thức ăn còn lại.

Căn tin nhỏ nấu nướng tuy rằng không thể nào tinh xảo, nhưng được cái nóng hôi hổi, Cố Thanh ăn cũng rất ngon miệng.

“Hôm nay có phát hiện gì không?” Lưu Thiên Minh mạnh mẽ hai đĩa cơm.

“Không có gì đặc biệt.” Cố Thanh gấp một cọng rau xanh, lại không đưa đến bên miệng, ánh mắt đang nhìn xung quanh trần nhà. “Dưới trận mưa lớn hôm nay, ngày mai lại không biết sẽ có bao nhiêu nơi bị thấm nước nữa.”

“Còn vướng mắc chuyện của Đỗ Thính Đào hả? Sớm một chút báo cáo cho Bồ Viễn không phải là được sao?” Lưu Thiên Minh có chút không cho là đúng.

Đột nhiên, Cố Thanh đánh một cái gập mình, sắc mặt thoáng trở nên ngưng trọng. Lưu Thiên Minh sửng sốt, đang muốn mở miệng hỏi, Cố Thanh lại ra hiệu im lặng.

“Tôi dường như lại nghe thấy tiếng Hồn Độn kêu.”

“Hả?” Lưu Thiên Minh phản xạ có điều kiện rút súng ra.

“Tựa hồ cách chúng ta rất xa, lại tựa hồ như cách chúng ta rất gần.” Ánh mắt Cố Thanh rất mê mang, “Cẩn thận nghe, thanh âm kia lại rất ồm ồm, không quá giống tiếng kêu của Hồn Độn thê lương bên nhón.”

Lưu Thiên Minh dựng thẳng lỗ tai, muốn tóm được chút loại thanh âm như Cố Thanh hình dung, nhưng khiến người ta nhụt chí chính là, đây hoàn toàn phí công. Anh nhìn Huyền Cương, đại cầu kia vẫn tiếp tục tiến công vịt quay của nó, đang đem đầu ngỗng từ trên thân xé xuống. Huyền Cương như thế nào lại không nghe thấy chứ? Hay là nó nghe thấy nhưng không sợ hãi?

Lại một lát sau, vẻ mặt Cố Thanh dần dần hòa hoãn xuống, “Hiện tại cái gì cũng không nghe được rồi.” Cô bắt đầu đem rau xanh nhét vào miệng.

“Cô hù dọa người ta như vậy sao?” Lưu Thiên Minh bất mãn uống một ngụm canh.

“Ai hù dọa anh? Vừa rồi thật sự có tiếng kêu rất kỳ quái nha!” Cố Thanh gần đây gặp phải nhiều việc lạ lẫm, cái khác không tiến bộ, nhưng lá gan trái lại lớn lên không ít.

“Được rồi được rồi, nhanh ăn đi, tranh thủ thời gian kiểm tra xong 4 tầng cuối cùng, tôi đây chỉ trong hai ngày đem khóa muốn cạy cả đời đều cạy xong hết rồi.”

Mưa to không mấy may có chiều hướng yếu đi, tia chớp dày đặc thỉnh thoảng xé rách bầu trời đêm đen kịt, mỗi khi có sấm sét vang lên, mí mắt Lưu Thiên Minh sẽ thoáng nhảy lên.

Tồn hết ba giờ rờng rã, Lưu Thiên Minh một hơi mở hơn 40 cánh cửa của hai tầng lầu, tay nắm hai cọng thép nhỏ sớm đã không nghe theo sai sử mà run nhè nhẹ, nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Cố Thanh mang theo áy náy vỗ nhè nhẹ vai anh, ôn nhu nói: “Nghỉ ngơi một lúc đi, chỉ còn lại cò một tầng văn phòng quản lý cuối cùng, phòng cũng ít hơn, tầng 24 chính là đại sảnh yến hội, chìa khóa tôi đã nắm trong tay rồi.”

Lưu Thiên minh thở dài, gật đầu, dựa vào vách tường ngồi xuống tại chỗ, thuận tiện châm một điếu thuốc.

Cố Thanh đứng đối diện Lưu Thiên Minh, khoanh hai tay, nghiêng người tựa vào tường, hôm nay cô mặc một bộ đồ nhân viên văn phòng màu trắng, đôi chân trắng nhỏ thon dài không mang tất lộ ra dưới váy ngắn, Lưu Thiên Minh từ dưới nhìn lên, dáng người Cố Thanh lại càng thêm thon dài, khí chất phi phàm. Cố Thanh chú ý tới tầm mắt Lưu Thiên minh, sắc mặt hơi đỏ lên, có chút mất tự nhiên mà chìa tay đem váy ngắn kéo xuống dưới, Lưu Thiên Minh tức khắc cảm thấy xấu hổ, vội vã đem mặt xoay sang bên.

Lúc này, di động Cố Thanh đình đình đông đông vang lên, cô vừa chuyển nghe, đúng là Vũ Văn gọi tới.

“Hôm nay trời mưa lớn như vậy, các bạn còn trong cao ốc Đàng Long sao?”

“Ừ, còn thiếu văn phòng của hai tầng cuối cùng chưa kiểm tra, hẳn là không còn dùng được bao lâu nữa.”

“Dứt khoát đừng kiểm tra nữa, các bạn nhanh chóng về nhà!” Vũ Văn đột nhiên nói như đinh đóng cột.

“Hả? Vì sao a?” Cố Thanh khó hiểu.

“Lúc đất trời bị nước mưa tràn ngập, chính là thời gian sức mạnh hư linh cường thịnh nhất. Trong tòa nhà quá nguy hiểm, các bạn nên nhanh chóng.”

Editor: banhtieu137.blogspot

Điện thoại đột nhiên gián đoạn! Cố Thanh cúi đầu vừa nhìn, di động không có điện.

“Vũ Văn nói gì đó?” Lưu Thiên Minh đứng lên phui mông.

“Anh ấy nói nơi này nguy hiểm, bảo chúng ta đi về nhà, sau đó di động mất điện.”

“Còn thiếu một tầng này nữa, chúng ta làm việc nhanh một chút kiểm tra lại đi, nói không chừng lỡ mất hôm nay, sẽ bỏ qua mất mỗi mẫu chốt gì đó!”

“Vây. Anh chờ tôi một chút, tôi đi xuống đổi pin di động rồi trở lên.” Cố Thanh do dự một chút, cũng tán thành.

Huyền Cương đi theo Cố Thanh đi đến thang máy, Lưu Thiên Minh lại ngồi xuống, tiếp tục hút tiếp nửa điếu thuốc của anh.

22. 21. 20. Mỗi khi đi qua một tầng, Cố Thanh đều có thể từ khe giữa hai cánh cửa thang máy trông thấy một tia sáng từ hành lang di chuyển.

“Đình linh.” Theo thang máy dừng lại, Cố Thanh mạnh lui về phía sau một bước!

Đã đến tầng 18, nhưng vì sao từ khe cửa nhìn ra ngoài, vậy mà nhìn không thấy một chút tia sáng nào?

Huyền Cương xoát một cái đứng trước người Cố Thanh, hướng ngoài cửa sửa hai tiếng.

Khoảnh khắc cửa thang máy mở rộng, ngoài cửa có một bóng đen cực kỳ thần tốc nhoáng lên, ngọn đèn hành lang thoáng cái chiếu vào thang máy.

Tâm Cố Thanh bỗng chốc trầm đến đáy, tuy rằng chỉ trong nháy mắt điện quang hỏa thạch (một khoảnh khắc cực kì ngắn ngủi, tựa như chớp điện, tựa như tia lửa phát ra từ đá đánh lửa) , cô vẫn nhìn thấy bóng đen kia có một con mắt màu xanh!

Huyền Cương đi trước từng bước ra khỏi thang máy, trong lòng Cố Thanh vùng vẫy hồi lâu, mới đi tiếp ra ngoài.

Tất cả đèn đi đều mở, chiếu rọi cả hành lang không sót một thứ gì, đừng nói có người, mặt đất sạch đến nỗi ngay cả một mảnh giấy vụn cũng không có.

Cố Thanh bắt đầu hối hận không gọi Lưu Thiên Minh đi xuống chung, cô hoang mang rối loạn bước nhanh đến trước phòng làm việc của mình, móc ra chìa khóa mở cửa đi vào.

Pin để trên bàn, trong lòng Cố Thanh sốt ruột, mất sức lực thật lớn mới đem mặt sau di động mở ra, mãi đến khi thay pin di động, trên màn ảnh xuất hiện bốn chữ “Di động Trung Quốc”, cô mới thở phào một cái, chuẩn bị bấm gọi kêu Lưu Thiên Minh xuống, hiện tại cô không dám một mình ngồi thang máy lên nữa.

Nhưng cô không chú ý tới, sau thân thể cô đã xuất hiện một bóng đen cao lớn!

Bóng đen xuất hiện quá mức đột ngột, ngay cả Huyền Cương luôn nhạy bén cũng không phát hiện, bóng đen kia mạnh bắt lấy chân sau Huyền Cương, nó còn chưa kịp kêu lên thành tiếng, đã bị một sức mạnh thật lớn thoáng chốc ném ra ngoài cửa!

Huyền Cương đánh vào trên vách tường kêu lên một tiếng trầm đục kinh động đến Cố Thanh, cô kinh ngạc quay đầu lại.

Trời ơi! Đây là quái vật gì?

Cố Thanh trước hết trông thấy, là một tấm chắn đồng đen thật lớn, lá chắn đồng này cao chừng hai thước mào rất thô ráp, hình dạng cực bất quy tắc, chính giữa điêu khắc một cái đầu thú dữ tợn. Dưới tấm chắn lộ ra một đôi chân to màu đen, trên chân kia còn phân bố một đám lông đen thô dài. Sau tấm chắn là cái gì, Cố Thanh tạm thời còn chưa trông thấy, hiện tại cô thầm nghĩ lui về phía sau, hai chân lại thấp thỏm bước không nổi.

Quái vật kia tiến đến phía trước hai bước, chậm rãi đem tấm chắn dời đi, Cố Thanh thoáng cái hét ầm lên. Xuất hiện trước mắt cô, là một đầu sói thân quái vật phủ đầy lông đen dài, thân hình dị thường cao lớn, kinh khủng nhất, là răng nanh của nó! Nó có hai cái răng nanh như dã tượng cực kỳ thô to, xuyên phá hàm của nó, thẳng buông xuống đến dưới đầu gối, lại hướng về phía trước nhếch thành mũi nhọn.

Đôi mắt của quái vật màu lam đậm, tầm mắt sắc bén nhìn chăm chăm Cố Thanh, thân hình nó đột nhiên cong lại, hai tay hé ra, ngửa mặt lên trời hú dài, tiếng hú ồ ồ khàn khàn quanh quẩn bên trong tòa nhà. Cố Thanh bị lỗ tai, đột nhiên nhớ tới lúc vừa nãy ăn cơm nghe thấy tiếng rít, cùng tiếng hiện tại giống nhau.

Tiếng hú chỉ kéo dài vài giây đồng hồ, đã bị một tiếng sửa phần nộ đánh gãy, Cố Thanh kinh hãi trông thấy Huyền Cương từ phía sau quái vật bay lên, lao thẳng đến gáy của quái vật. Ban nãy Huyền Cương bị quăng đánh vào trên tường ngoài cửa, may mà tác dụng không bằng Hồn Độn, chỉ một lát sau Huyền Cương liền lộn thân bổ nhào về.

Tuy rằng sức mạnh thua kém Hồn Độn, nhưng quái vật kia lại linh hoạt hơn Hồn Độn rất nhiều, mắt thấy răng nhọn của Huyền Cương sẽ tiếp cận cổ họng nó, nó không chút tránh né, tay trái dẫn theo tấm chắn đồng lấy một góc độ kỳ quái gào thét vung vẩy qua, trong nháy mắt liền chặn lại thế công của Huyền Cương. Từ góc độ của Cố Thanh nhìn lại, cánh tay trắng kiện kia với phương thức vung tay về phía sau như thế, sớm nên bị bẻ gãy rồi, làm sao còn có sức lực lớn như vậy ngăn cản Huyền Cương.

Huyền Cương một kích không thể đắc thủ, hai móng nhân thể ở trên tấm chắn dùng sức một bước, mượn lực lặn mình về phía trước lướt qua đầu quái vật, đưa lưng về phía trước mặt quái vật. Sau khi nó trảo qua mặt quái vật, đập mạnh về phía sau, mục tiêu công kích chính là hai mắt quái vật! Phản ứng của quái vật kia vẫn như cũ rất nhanh, đầu ngửa về phía sau, răng nanh bạch sắc dài một thước xoát một cái bổ về phía bụng Huyền Cương.

Huyền Cương tựa hồ đối với răng nanh hết sức kiêng kỵ, nhất thời buông tha ột kích đập sau sắp đắc thủ, hai chân trước một phen ôm lấy cái móc treo quần áo to bên cạnh nó, sau khi vẽ ra một hình vòng cung duyên dáng ngang trời, tránh thoát răng nanh thẳng đứng. Mắc áo sau khi chịu thể trọng của Huyền Cương, lại vô thanh vô tức mà bị răng nanh cắt thành ba khúc!

Mắc áo sau khi bị cắt ra, đình đàng vài tiếng rơi trên mặt đất, trong lòng Cố Thanh cả kinh, mắc áo to kia là làm bằng ống thép inox, mặc dù rỗng ruột, cũng rất có phân lượng, sao cứ như vậy bị cắt thành ba khúc? Răng dài của quái vật kia có thể như lưỡi đao sắc bén vậy sao?

Editor: banhtieu137.blogspot

Huyền Cương sau khi rơi xuống đất lập tức đứng thẳng ở vị trí bảo vệ Cố Thanh, tầm mắt ném hướng quái vật ưỡn rộng ngực, bỗng nhiên lộ vẻ công thủ đúng phương pháp của khí phách cao thủ. Lực chú ý của quái vật thoáng bị Huyền Cương thu hút, nó lách mình lướt ngang nửa bước, dùng sức đem tấm chắn đồng bày trước ngực, tấm chắn nên trên ngực nó, phát ra một tiếng bang.

Quái vật vừa động như vậy, cửa văn phòng phía sau nó liền lộ ra, trong mắt Huyền Cương chợt lóe sáng, khẽ sửa một tiếng, cuối cùng làm ra một động tác tay cực kỳ giống con người. Cố Thanh thoáng hiểu được

ý đồ của Huyền Cương, nó muốn mình chạy nhanh lao ra ngoài cửa!

Không cho phép Cố Thanh suy nghĩ nhiều, theo ngoài cửa sổ một đạo tia chớp đánh xuống bị quái vật lông đen bị điện quang chiếu sáng trong nháy mắt phát động công kích, răng nanh kia giống như trường thương thẳng tắp vọt về phía ót Huyền Cương, Đối mặt với nguy hiểm ập đến, Huyền Cương cũng không tránh sang bên cạnh, mà lựa chọn thẳng tắp lùi về phía sau, quái vật thể xông lên không giảm, liền như vậy từng bước tiếp cận Huyền Cương, trong nháy mắt, liền cùng Cố Thanh lướt thoáng qua, Cố Thanh không chỉ cảm nhận được tiếng gió do răng nanh kia cắt ngang qua không khí, thậm chí còn ngửi được một trận hơi thở huyết tinh nồng đậm tỏa ra trên người quái vật.

Văn phòng nhỏ bắt quả chỉ có sáu thước vuông, Huyền Cương chỉ lui ra phía sau vài bước đã dán lên tường, Cố Thanh hai ba bước chạy đến cửa, ngoảnh đầu nhìn lại, vừa vận chứng kiến răng nanh của quái vật cách Huyền Cương chỉ không đến nửa thước, cô kinh hô một tiếng, quên mất bản thân hiện tại nên lập tức chạy ra khỏi văn phòng. Huyền Cương mắt thấy đã thành công đem quái vật dẫn dắt rời đi, liền tại chỗ nhảy lấy đà, hướng bàn giám đốc bên trái lướt qua, rơi vào chỗ ngồi của Cố Thanh. Thế đi của quái vật thu lại không kịp, răng dài bỗng chốc cắm và trong tường.

Cố Thanh vốn tưởng rằng răng nanh của quái vật sẽ kẹt ở trên tường, ai ngờ rằng nanh quái vật cắm vào trong tường liền giống như dao nhỏ nung hồng một phen cắm và mỡ bò, dị thường thoải mái mà cắm xuống đến cùng! Lập tức, quái vật chặn lại đầu, răng nanh mang theo một cỗ bụi mù cát đá vôi vữa từ trong tường càn quét ra ngoài, Huyền Cương dường như cũng không dự đoán được rằng nanh quái vật lại sắc bén đến trình độ này, hoang mang rối loạn nhảy xuống ghé dựa tránh né một chiều phía sau, nó cũng không dám cùng quái vật trực diện giao phong, có phần chật vật chạy về phía Cố Thanh, mà chỗ ghé dựa kia của Cố Thanh, dễ dàng bị răng dài gọt mất phân nửa.

Cố Thanh vừa thấy Huyền Cương cũng cần thoát đi, mới kịp phản ứng bản thân đang chặn đường, cô vội vã xoay người bỏ chạy, một bên trốn, một bên tháo rơi giày cao gót của mình, trong tay còn không quên bấm điện thoại gọi cho Lưu Thiên Minh.

Trong lúc vội vàng phạm sai lầm, Cố Thanh gọi không phải Lưu Thiên Minh mà là Vũ Văn Thụ Học.

“Ừ? Các bạn trở về chưa?” Vũ Văn có chút nôn nóng ở bên kia hô.

“Cứu mạng a! Có một. . . . Một quái vật muốn giết tôi.” Cố Thanh thở hồng hộc nói, rồi lại lập tức tỉnh ngộ tìm Vũ Văn cũng vô ích, Vũ Văn đang nằm trong bệnh viện, làm sao cứu được cô?

“Cái gì? Hồn Độn lại xuất hiện?”

“Không. . . . Không phải Hồn Độn! Là một quái vật răng dài cầm một tấm chắn lớn!” Đang lúc Cố Thanh chạy tới thang máy, phía sau truyền đến tiếng bước chân chạy nặng nề, không cần quay đầu cô cũng biết là quái vật kia truy sát tới.

“Tấm chắn? Răng dài kỳ quái?” Vũ Văn ở bên kia bắt chợt dừng lại, liền kêu lên sợ hãi, “Có phải quái vật đầu thú thân người, toàn thân lông đen, răng nanh dài tới thân?”

“Chính là nó!” Cố Thanh đáp. Chờ thang máy hiển nhiên đã không kịp, cô từ lối thoát hiểm hướng tầng 22 chạy đi, bởi vì nơi đó còn có một Lưu Thiên Minh.

”Tạc Xỉ! Các bạn cư nhiên gặp Tạc Xỉ! Thanh âm Vũ Văn lo lắng vụn vặt.

“Cái gì? Cái bàn?” Di động Cố Thanh ở trong lối thoát hiểm tín hiệu không tốt.

“Tạc của tạc lỗ (đục lỗ) ! Xỉ của nha xỉ (răng nanh) !”

“Tạc Xỉ đúng không? Nó gọi là gì cũng không quan hệ, vấn đề là chúng tôi bây giờ nên làm gì?” Thanh âm quái vật phá mở cánh cửa thoát hiểm vang lên ngay dưới chân cô, Cố Thanh đã hoảng loạn cực kỳ.

“Còn có thể làm sao bây giờ? Để Huyền Cương cuốn lấy nó, cô và Lưu Thiên Minh tranh thủ chạy trốn!”

Cố Thanh vừa cúi đầu nhìn, Huyền Cương liền theo sát phía sau cô, chỉ sợ nó cũng không còn ý định đối mặt với quái vật kia lần nữa rồi.

“Lưu Thiên Minh hiện tại không cùng một chỗ với tôi, tôi phải chạy nhanh tìm được anh ấy!” Nói xong câu đó cách một cái tắt di động. Cô dùng sức đẩy cánh cửa thoát hiểm tầng 22, liều mạng hướng góc ngoặt hành lang vừa rồi cùng Lưu Thiên Minh tách ra chạy đi.

Song, nơi đó không một bóng người.

Cố Thanh gấp đến độ muốn khóc thành tiếng, trong hành lang luống cuống đi tới đi lui, cô bám số di động Lưu Thiên Minh, cứ nhiên đường dây lại bận!

Không hề có dấu hiệu báo trước, một đôi răng nanh dài bạch sắc đột ngột từ trong bức tường phía sau Cố Thanh vươn ra!

Tạc Xỉ là một trong những nhân vật thần thoại của Trung Hoa cổ đại, quái thú hoặc người khổng lồ trong truyền thuyết của Trung Hoa tại mảnh đất đầm lầy phía nam. Chiều dài Tạc Xỉ giống cái đục, răng dài mọc xuyên qua cằm, trong tay nó có giữa tám chấu và mâu. Nghe nói Tạc Xỉ ăn thịt người, Đế Nghiêu ra lệnh cho Hậu Nghệ đi trước thảo phạt, sau khi trải qua quyết đấu kịch liệt, Hậu Nghệ ở núi Côn Lôn đuổi theo Tạc Xỉ bắn chết nó.

Hình Tạc Xỉ ở đây răng hơi ngắn, các bạn cứ tưởng tượng lấy răng của dã tượng (voi ma mút) gắn thế vào là ra nó đó :))

[.265g /uploads/images/1...5140306_1.jpg] [.265g /uploads/images/1...5140306_1.jpg]

20. Quyển 1 - Chương 20: Ngũ Hành

“Soạt.”

Thanh âm kia giống như có người dùng sức rạch toạc một khối vải bố, ngay sau đó, tiếng kêu gào thống khổ của Huyền Cương vang lên phía sau Cố Thanh!

Cố Thanh trừng thật to hai mắt xoay người lại, trông thấy một đoạn răng nanh dài mảnh từ sườn bụng Huyền Cương xuyên thủng ra, đại não cô trống rỗng, theo bản năng thò tay đón lấy Huyền Cương đang bay tới giữa không trung.

Thể trọng Huyền Cương cơ hồ đạt tới sức nặng của một người trưởng thành, cánh tay Cố Thanh trầm xuống phía dưới, răng nanh kia lại theo đường dọc hắt lên 5 centimet, xé rách miệng vết thương phun ra một đoàn bọt máu, bắn tung tóe lên mặt Cố Thanh.

Cố Thanh thét chói tai, liều mạng chống đỡ thân thể quý xuống của Huyền Cương, máu từ lỗ bị đâm thủng không ngừng tuôn ra nóng bỏng, theo cánh tay trắng nõn của Cố Thanh chảy xuống dưới.

Răng nanh bạch sắc trước sau co rúm hai cái, đột nhiên soạt một tiếng thu trở về. Hai tay Cố Thanh rút cuộc duy trì không nổi, chân mềm nhũn, quỳ gối trên mặt đất. “Lưu Thiên Minh.” Cố Thanh đè nén không được tâm tình của mình, khóc hô lên.

Trong giây lát, trước mắt Cố Thanh một trận choáng váng, mặt tường đối diện kia bị răng nanh quẹt thành hình một cái nửa lớn màu đen, tiếp đó, vách tường sụp xuống khói bụi che lấp tầm nhìn của Cố Thanh. Cố Thanh bị tro bụi kích khởi ho khan không ngớt, nhưng suy nghĩ vẫn giãy dụa đem thân thể Huyền Cương kéo về phía sau.

Đang lúc bụi đất bay lên, dần dần hiện ra gương mặt dữ tợn của Tạc Xỉ, nó chậm rãi đến trước mặt Cố Thanh, đem tám chấu đồng trong tay nặng nề buông xuống mặt đất, một đôi răng nanh khiêu khích duỗi đến cổ họng Cố Thanh.

Cố Thanh mắt thấy đã không còn đường thoái lui, trong lòng cô ngược lại không hề sợ hãi, vừa nghĩ tới máu nóng dính trên tay, Cố Thanh liền giận không kềm được. Cô thuận tay nhặt lên một khối gạch vỡ rút xuống

bên cạnh, cổ sức hướng đầu Tạc Xỉ ném tới. “Bốp!” Gạch vỡ đánh vào trên ót Tạc Xỉ, không lưu lại nửa điểm dấu vết thậm chí không hề có chút suy suyễn. Cố Thanh bất chấp, lại nhặt lên khối thứ hai, lần nữa ném ra.

“Phanh!” Cố Thanh giật mình trông thấy đầu Tạc Xỉ mạnh lệch về bên trái, làm sao sức mình ném gạch vụn lại đột nhiên trở nên lớn như vậy? Cô mờ mịt nhìn thoáng qua tay phải của mình.

Tạc Xỉ phát ra tiếng gào trầm thấp, chậm rãi tựa đầu về, một quả đầu đạn kim loại còn bốc khói đang khảm trên mi cốt (xương chân mày) của nó, Cố Thanh vui vẻ, nhất định là Lưu Thiên Minh tới rồi!

“Phanh! Phanh! Phanh!” Lại liên tiếp ba tiếng súng vang lên! Tạc Xỉ cúi đầu về phía sau lùi mạnh từng bước.

Tay trái Lưu Thiên Minh cầm súng, tay phải cầm di động dán bên tai, đang bước nhanh từ cuối hành lang chạy vội đến. “Còn thất thần làm gì? Mau tới đây!” Anh nhìn sang Cố Thanh rống lớn một tiếng.

Cố Thanh như vừa ở trong mộng bừng tỉnh, ngẫm lại không thích hợp, lại ngồi xổm xuống sờ sờ ngực Huyền Cương, tim vẫn còn đập! Cố Thanh mừng rỡ cởi áo khoác trắng của mình ra, đem thân thể Huyền Cương bó lại.

Tạc Xỉ chậm rãi ngừng đầu, mi tâm, mi cốt, huyết thái dương đều khảm một viên đạn, giữa cổ họng cũng có một cái! Nhưng nó thoáng hoạt động cơ bắp trên khuôn mặt, lại quơ quơ cổ, bốn mảnh đầu đạn kim loại cứ như vậy rơi trên mặt đất. Lưu Thiên Minh cảm thấy hoảng sợ, lần đầu tiên trực tiếp cảm nhận được sự đáng sợ của ma thú thượng cổ.

Cố Thanh vụng về muốn đem Huyền Cương đang hấp hối từ bên cạnh Tạc Xỉ kéo ra, bắt đắc dĩ hai tay vừa rồi khi nâng thân thể Huyền Cương đã tiêu hao hết khí lực, hiện tại hai cánh tay cô bủn rủn vô lực, làm sao có thể xê dịch Huyền Cương được nửa phần.

Lưu Thiên Minh vọt mạnh đến bên cạnh Cố Thanh, đem di động cầm trong tay đưa cho Cố Thanh: “Vũ Văn vẫn chưa cúp máy, tiếp tục cùng y liên lạc!” Anh một tay kéo Huyền Cương, tay kia trước sau vẫn nắm chặt súng nhắm vào đầu Tạc Xỉ.

Cố Thanh ngẩn ra, tiếp nhận di động, đồng thời theo Lưu Thiên Minh lùi về phía sau.

“Tại sao là cô? Lưu Thiên Minh đâu?” Vũ Văn ở trong điện thoại lớn tiếng ồn ào.

“Vũ Văn. Huyền Cương nó. Nó bị trọng thương, chảy rất nhiều máu.” Huyền Cương là vì bảo vệ Cố Thanh mới bị thương, Cố Thanh quả thực không biết nên làm thế nào hướng Vũ Văn giải thích.

“Còn thở không?”

“Còn.”

Editor: banhtieu137.blogspot

“Vậy đừng lo cho nó, các bạn trốn trước đi!” Vũ Văn đúng là lãnh tĩnh đến bất ngờ.

“Nhưng. Chúng tôi nhất định sẽ mang theo Huyền Cương cùng trốn!” Cố Thanh âm thầm hạ quyết tâm, vô luận ra sao cũng sẽ không bỏ lại Huyền Cương.

“. Tạc Xỉ hiện tại ra sao?”

Nói đến Tạc Xỉ, Cố Thanh không khỏi giương mắt nhìn, tầm mắt vừa vặn đối diện với cặp mắt màu lam kia. Trong mắt Tạc Xỉ lộ ra một cổ băng lãnh lạnh thấu xương, đâm vào Cố Thanh không khỏi đánh một cái rùng mình.

Sau khi bị viên đạn của Lưu Thiên Minh bắn trúng, Tạc Xỉ cũng không lập tức làm ra hành động gì, chỉ lãnh lạnh như thế mà nhìn hai người chậm rãi thối lui về phía sau hơn chục bước, dần dần tiếp cận với thang máy.

Đột nhiên, Tạc Xỉ lần thứ hai nửa ngồi xổm người xuống, ngửa mặt lên trời rít lên, rồi đột ngột phát lực, bước nhanh hướng hai người phóng đi.

Lưu Thiên Minh không chút do dự nã súng, nhưng viên đạn đều bị tấm chắn đồng của Tạc Xỉ ngăn lại, đầu đạn lệch khỏi quỹ đạo đánh nát một cái đèn đường. Tạc Xỉ ẩn mình sau tấm chắn, chỉ lộ ra mũi răng của nó, nhanh chóng xuyên qua chụp đèn đổ nát bắn ra tia lửa tung tóe, thế xông lên chẳng có mấy may bị mảnh đạn cản trở.

Mất thấy rằng nanh chẳng mấy chốc sẽ đâm tới, hai người đồng thời đã không còn đường lùi, tâm huyết của Lưu Thiên Minh đột nhiên bị kích thích, anh buông Huyền Cương ra, la to với Cố Thanh: “Tiếp tục kéo, vào thang máy trước đi, đừng lo cho tôi!”

Liên theo sau đó, Lưu Thiên Minh thế nhưng lại lấy tốc độ trăm mét vọt tới hướng nghênh diện với Tạc Xỉ.

Cố Thanh sợ ngây người, thậm chí quên mất lùi về phía sau.

Editor: banhtieu137.blogspot

Tạc Xỉ tựa hồ đối với sự chủ động nghênh đón của Lưu Thiên Minh thập phần ngoài ý muốn, giữa cổ họng phát ra tiếng than thở khàn khàn.

Trong phút chốc, một người một thú lồng vào nhau cùng một chỗ! Lưu Thiên Minh bay lên một chân mạnh đập trên tấm chắn của Tạc Xỉ, Tạc Xỉ cố sức đẩy, Lưu Thiên Minh lập tức mượn lực toàn thân bay lên trời, Tạc Xỉ tránh sau tấm chắn tức khắc bại lộ trong phạm vi của Lưu Thiên Minh! Lưu Thiên Minh làm sao buông tha cơ hội này, hai tay cầm súng bắn lên đỉnh đầu Tạc Xỉ, chiêu này lại cùng với chiêu thức mà Huyền Cương lần đầu tiên công kích Tạc Xỉ tương đối giống nhau.

Một súng này khoảng cách khá gần, lực đầu đạn đánh vào ép Tạc Xỉ phải thoảng khom thắt lưng, nhưng nó vẫn không bị thương, trái lại nộ bất khả át mà xoay vòng nhanh chém ngang qua Lưu Thiên Minh. Lưu Thiên Minh rút cuộc minh bạch, súng lục đối với quái vật kia không có lực thương tổn (Bánh Tiêu: giờ mới biết? =.=)

Trong lúc nhất thời, răng dài bạch sắc vung vẩy ra quang mang bao phủ Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh tập võ từ nhỏ, sau khi thành niên từng bá danh sư ở trường cảnh sát thủ đô học Sanda, Sanda không câu nệ chiêu thức, Lưu Thiên Minh đối với các loại kỹ xảo vật lộn đều tâm đắc, tốc độ thân pháp càng sớm đã hậu sinh khả úy (trò giỏi hơn thầy) chiến thắng cả thầy, hiện giờ đối mặt với Tạc Xỉ động tác dị thường nhanh nhẹn, cư nhiên có thể lấy nhanh chần nhanh, tạm thời đấu một trận ngang tài ngang sức.

Nhưng răng dài của Tạc Xỉ quá mức sắc bén, hơn nữa còn bổ chém chặt tước đâm, vừa có thể sử dụng như trường thương, vừa có thể sử dụng như đại đao, đều có một bộ kết cấu, Lưu Thiên Minh chủ yếu chỉ có thể tránh né, ngẫu nhiên dụng nắm đấm, viên đạn bắn trúng Tạc Xỉ kia cũng không vào được thân thể, có gì sử dụng được đây?

Cố Thanh mất thấy Lưu Thiên Minh bị Tạc Xỉ từng bước một bức lui, răng dài chung quy ở bốn phía bộ vị yếu hại của anh chớp lóe, tiếp tục đánh tiếp như vậy, Lưu Thiên Minh sớm muộn gì cũng sẽ bị thương tổn, cô vội vã hướng Vũ Văn kêu cứu.

“Lưu Thiên Minh và Tạc Xỉ đang đánh nhau, Tạc Xỉ có nhược điểm gì a? Thuộc tính của nó là gì?” Cố Thanh còn nhớ rõ thuộc tính Hồn Độn là mộc, Khiết Dư thuộc tính kim, đều có nhược điểm tương sinh tương khắc.

“Đánh cái gì mà đánh? Nhanh chạy trốn đi a! Hơn nữa tôi nghĩ thể nào cũng không nhớ nổi thuộc tính của Tạc Xỉ, trong bệnh viện lại không thể lên mạng.” Vũ Văn đầu dây bên kia gấp đến độ vò đầu bứt tóc.

Cố Thanh hơi trầm ngâm, liền có chủ kiến.

“Tôi quay lại văn phòng lên mạng tra linh thú phổ, địa chỉ trang web kia tôi còn nhớ rất rõ ràng!”

“Hảo! Cứ làm như thế, cô nói Lưu Thiên Minh, không cần cùng quái vật dây dưa, bảo anh nghĩ biện pháp thử công kích xem thuộc tính ngũ hành tương khắc.”

Cố Thanh không cách nào tiếp cận Lưu Thiên Minh cùng quái vật đánh nhau, đành phải lớn tiếng gào to: “Lưu Thiên Minh! Vũ Văn bảo anh thử công kích theo thuộc tính ngũ hành tương khắc!”

Lưu Thiên Minh nghe Cố Thanh gào to, bị phân tâm, không thể tránh thoát tầm chắn của Tạc Xỉ hung hăng đập vào ngực một cái, ngực đau đớn, sức lực vĩ đại đẩy anh bay ngược ra ngoài.

Cố Thanh a nha một tiếng, vội vàng nâng dậy Lưu Thiên Minh bị đụng đến miệng mũi đều chảy máu, trong lòng hối hận không ngớt.

“Cô sao còn chưa đi?” Lưu Thiên Minh giãy dụa đứng lên, mạnh đẩy Cố Thanh một phen, “Mau kéo Huyền Cương ra thang máy!”

Cố Thanh bất đắc dĩ, đành phải đưa di động cho Lưu Thiên Minh, xoay người kéo Huyền Cương đi đến thang máy.

Tạc Xỉ ngừng một chút, liền sải bước về phía Lưu Thiên Minh, Lưu Thiên Minh vội vàng đưa di động đến bên miệng.

Editor: banhtieu137.blogspot

“Ngũ hành? Quái vật kia dùng súng bắn không chết, đại khái là kim không khắc được nó!” Lưu Thiên Minh lau một phen máu mũi.

“Vây thử hỏa công xem!”

Vũ Văn nhắc nhở Lưu Thiên Minh, anh ngoảnh đầu nhìn thoáng qua, vừa vặn trông thấy Cố Thanh đã kéo Huyền Cương vào thang máy, trong lòng anh thoáng thư giãn, nói với Vũ Văn ở đầu dây bên kia: “Tôi biết rồi, lát nữa liên lạc! Nói xong, anh cúp điện thoại, xoay người hướng cửa thoát hiểm chạy đi.

Người ta thường nói ‘thủy hỏa vô tình’, trong tòa nhà lớn này có thể tìm thấy nơi có nước và lửa, cũng chỉ có phòng bếp của yến hội trên tầng thượng, Lưu Thiên Minh vừa dẫn Tạc Xỉ hướng tầng thượng chạy đi, vừa ở trong lòng tính toán khả năng lựa chọn phương pháp công kích, mỗi một cảnh tượng đã từng thấy qua ngày trước trong phim Hollywood mỗi khi ứng phó với quái vật dị hình lần lượt bay nhanh trong đầu anh.

“Bang bang!” Súng Lưu Thiên Minh bắn nát khóa cửa phòng bếp, oang một tiếng đá văng cửa chính. Nương theo khoảnh khắc tia chớp lóe lên bên ngoài cao ốc, anh ở cạnh cửa tìm được công tắc chiếu sáng, đèn sáng, anh khẩn trương tìm kiếm hết thấy mọi thứ bên trong phòng chế biến có thể sử dụng được.

Khí bếp ga? Lưu Thiên Minh lách cách đánh vài cái, không cháy! Khí ga chung quy đã bít tắt! Nhưng trong khoảnh khắc phải giành giật từng giây này, làm sao tìm được khóa ga? Lưu Thiên Minh mắng một câu thô tục, hận tên đầu bếp nào bày ra biện pháp an toàn rất thái quá.

Tạc Xỉ sau khi đem cánh cửa bằng hợp kim nhôm chém thành 4 mảnh vụn vào phòng chế biến, nó thậm chí còn lười đẩy cửa. Miếng nhôm bị nghiền nát nên trên mặt đất, mỗi một tiếng nổ đều chấn đến gân xanh trên trán Lưu Thiên Minh mạnh nhảy lên. Lửa. Lửa ở đâu?

“Grào.” Tạc Xỉ phát động công kích, Lưu Thiên Minh vốn còn tưởng rằng có thể mượn bàn chế biến bằng inox vĩ đại trong phòng bếp cùng Tạc Xỉ lòng vòng một chút, nhưng Tạc Xỉ căn bản không cho anh cơ hội quanh co, nó đối diện Lưu Thiên Minh phóng đi, mặt bàn sắt thép cứng rắn dưới răng dài bạc sắc giống như một khối đậu hủ, nhanh chóng chẻ làm hai bên sụp đổ.

Editor: banhtieu137.blogspot

Lưu Thiên Minh quét ngang một cước, đem một cái thùng thép lớn đá bay thẳng hướng Tạc Xỉ, trong nháy mắt Tạc Xỉ bị thùng thép lớn che tầm nhìn, anh xoay người tránh sau bàn chế biến. Tạc Xỉ sau khi ngửa đầu chém vào thùng thép, nhất thời mất tung tích của Lưu Thiên Minh.

Bởi vậy, Lưu Thiên Minh liền tranh thủ ỉnh chút thời gian, anh khom thắt lưng, kê sát bàn chế biến chạy nhanh về phía trước. Ở góc cuối bàn chế biến, anh rút cuộc nhìn thấy thứ mình cần.

Đó là một cây súng phun lửa bằng khí hóa lỏng dùng để đốt bên ngoài thịt bò nướng!

Chỉ mong bình khí hóa lỏng nhỏ nhỏ kia chưa trống rỗng. Lưu Thiên Minh cầu khẩn, một tay lấy súng phun lửa chộp vào trong tay.

Khi một ngọn lửa sắc bén phun ra, Tạc Xỉ cũng thoáng sửng sốt, Lưu Thiên Minh dẫn theo bình khí thời hiện đại này, bắt đầu phản kích. Anh biết rõ rằng dài của Tạc Xỉ lợi hại, liền đem bình khí hóa lỏng nhỏ ôm vào trong ngực, ngay tại chỗ nhảy thành một đường đao bay, trong lúc ngã nhào cuộn tròn, súng phun công kích trực tiếp Tạc Xỉ ba đường, thân hình Tạc Xỉ cao lớn, hạ bàn cũng không làm sao vững chắc được, nó nửa khom thắt lưng dùng răng dài phòng thủ dòng lửa Lưu Thiên Minh phun ra, động tác liền có chút ngưng trệ. Lưu Thiên Minh có vũ khí trong tay, trong lòng tự nhiên cũng trầm ổn, chỉ công đến 7 chiêu, tìm một sơ hở, phản thủ đem súng phun từ dưới tấm chắn đồng cầm xuyên vào trong, ngọn lửa trực tiếp đốt cháy chân Tạc Xỉ.

Mắt thấy đắc thủ, Lưu Thiên Minh một trận mừng như điên, ai ngờ lửa này chỉ đốt cháy đám lông đen trên đùi Tạc Xỉ, nó lại không thèm quan tâm mặc cho lửa thiêu đốt, răng dài trái lại nhắm ngay cổ tay Lưu Thiên Minh thẳng xuyên xuống, ngọn lửa đối với Tạc Xỉ vô hiệu!

Trong lòng Lưu Thiên Minh chợt lạnh, buông súng phun trong tay, lăn mình về phía sau trốn thoát một kích kia. Răng dài cắm qua chặt đứt vỏ bảo quản phần đuôi bình khí hóa lỏng của súng phun, trong không khí nhất thời tràn ngập một cỗ mùi khí hóa lỏng, Lưu Thiên Minh nhân cơ hội đem bình khí hóa lỏng trong tay hướng phía Tạc Xỉ, trên lòng chân Tạc Xỉ ngọn lửa còn đang cháy bùng bùng bị dẫn phát một chút liền nổ tung!

Editor: banhtieu137.blogspot

Lưu Thiên Minh lấy tay bảo vệ mặt, cú nổ mạnh sản sinh ra dòng khí nóng rực lập tức làm phồng bàn tay anh, anh vội vã đem hai tay mình nhấn vào trong một thùng nước cạnh đó. Tạc Xỉ cách anh không xa, toàn thân đều bốc cháy!

Nhưng thuộc tính của Tạc Xỉ rõ ràng không phải là kim, nó mở ra bàn tay to như quạt hương bồ (là quạt mo của thầy Bờm đó :D) , ở trên người mình ra sức thổi một trận, ngọn lửa kia cứ như vậy dần dần tắt ngóm. Trừ bỏ toàn thân có một bộ lông bị đốt trọi tóa ra thối vị, Lưu Thiên Minh vẫn chưa thương tổn được Tạc Xỉ.

Một kích này không được, Lưu Thiên Minh quay đầu chạy, trong miệng anh không ngừng nhắc “Thủy công. Thủy công.” Bắt đầu đợt tìm kiếm thứ hai.

Trong phòng bếp cũng sẽ không thiếu nước, xung quanh đều là van nước, nhưng cứ như vậy đem nước trực tiếp tạt vào Tạc Xỉ sao? Hình như không có hiệu quả. Không đợi Lưu Thiên Minh làm thử nghiệm, vòi phun cứu hỏa trên trần nhà đã phun ra cột nước tinh mịn, nguyên lai là trên người Tạc Xỉ tóa ra khói dày đặc không ở trong khu vực bếp, khởi động báo cháy. Lưu Thiên Minh lau đám bọt nước trên mặt, trông thấy Tạc Xỉ bước đến giữa đám hơi nước, xem ra không cần phải dùng phương pháp tạt nước, Lưu Thiên Minh thở dài một tiếng.

Không! Thủy công còn có cơ hội! Khi nguy hiểm từng bước tiếp cận, tư duy của Lưu Thiên Minh càng khẩn trương, bởi vì anh trông thấy trong góc phòng có một phiến cửa sắt, trên phiến cửa sắt kia có dán ba chữ to.

“Kho đông lạnh!”

Lưu Thiên Minh bước dài về phía cánh cửa kia, dùng sức vặn khóa tròn trước cửa, cửa sắt nặng nề chậm rãi mở ra, một luồng sương trắng từ phía sau cửa phun ra, Lưu Thiên Minh không khỏi rung mình một cái, trên người tức khắc nổi lên một tầng da gà. Nhiệt độ của kho đông lạnh này đại khái dưới âm bốn năm độ, Lưu Thiên Minh chỉ mặc một kiện áo mỏng cần răng một cái, thả người chui vào kho đông lạnh.

Quy mô của phòng yện hội trong cao ốc Đằng Long rất lớn, ngay cả kho lạnh trong phòng bếp diện tích cũng không nhỏ, hơn 20 cái lùm heo được xẻ thành hai mảnh làm sạch sẽ treo trong kho, Lưu Thiên Minh khoanh hai tay lui thành một đoàn, lúc đi qua xác của một con, tìm kiếm thứ anh cần.

Tạc Xỉ thủy chung chỉ là một con thú, Lưu Thiên Minh lấy tính mạng của mình ra đặt cược, đánh cược con này chỉ số thông minh không cao, cuối cùng giành được chiến thắng, nó không đem cửa kho lạnh đóng lại, mà là đi theo Lưu Thiên Minh cùng vào trong kho đông lạnh.

Nhiệt độ cơ thể Lưu Thiên Minh đang cấp tốc giảm xuống, lưu cho anh thời gian đã không còn thừa lại bao nhiêu, nếu kế hoạch của anh không thể lập tức thực hiện, máu của anh liền sẽ ngưng tụ thành băng, trở thành một thành viên trong đám thịt đông này. Cho nên, anh lựa chọn chủ động.

Editor: banhtieu137.blogspot

Ngay trong rừng thịt, Lưu Thiên Minh đột nhiên xuất hiện cách Tạc Xỉ chỉ năm bước chân, anh cười lạnh một tiếng, đối với Tạc Xỉ hung tợn dựng lên ngón giữa! Cũng không biết nó xem có hiểu động tác tay này mang tính vũ nhục hay không, Tạc Xỉ nổi giận gầm lên một tiếng, răng dài đung đưa hai bên hướng Lưu Thiên Minh đánh tới.

Thân mình Lưu Thiên Minh chợt lóe, thoáng cái biến mất giữa bầy thịt đông vây xung quanh, Tạc Xỉ vũ động răng dài, đem thịt heo cản trở tầm mắt mình chém thành hai đoạn, nó lại không chú ý tới, Lưu Thiên Minh đã từ bên ngoài đi một vòng đến phía sau nó.

Lưu Thiên Minh đem ống tay áo trên người kéo dài, bao lấy lòng bàn tay mình, để tránh bị dính vào ống tuýp treo thịt heo, liền theo sau đó, anh giống như một con hầu tử nhanh nhẹn, theo ống tuýp leo lên trên giá thép giữa không trung, những tảng thịt heo to này đều là dùng móc sắt treo trên cái giá thép này.

Khi Tạc Xỉ phát hiện trên không trung phía sau có một bóng đen hạ xuống, nó lập tức đem tấm chắn cầm trong tay phản lưng về phía sau, không lường trước được thịt heo treo chỉ chút bên cạnh lại cản trở tay nó, tấm chắn đã không còn cách nào ngăn trở bóng đen hạ xuống sau lưng nó.

Editor: banhtieu137.blogspot

Lưu Thiên Minh từ trên trời giáng xuống, trong tay nắm chặt một kiện binh khí, đó là anh từ trên đỉnh kho đông lạnh vịn xuống một cây nhũ băng thô to!

Đây là đích thực mang hàm nghĩa thủy công, Lưu Thiên Minh biến hóa lưỡi băng, hung hăng hướng xương cổ Tạc Xỉ đâm tới!

21. Quyển 1 - Chương 21: Sơn Hải

Khi Cố Thanh dùng sức phá mở cánh cửa, Bồ Viễn đang đeo mắt kính, một bên quan sát màn hình laptop, một bên sao chép dữ liệu. Cửa gỗ nện trên cánh cửa cách âm khiến Bồ Viễn hoảng hốt, nhưng vết máu loang lổ trên mặt Cố Thanh càng khiến hắn giật mình há to miệng.

“Cô. Cô làm sao vậy?” Bồ Viễn nghênh đón một phen đỡ lấy Cố Thanh đã có chút đứng không vững, lập tức phát hiện phía sau cô còn kéo theo một đại cầu toàn thân đầm máu.

“Giúp tôi.” Cố Thanh thở hổn hển, muốn đem Huyền Cương cũng kéo vào văn phòng. Bồ Viễn thoáng sửng sốt, giúp một tay đem Huyền Cương kéo vào, sau đó hắn thăm dò nhìn ngoài cửa, lại thuận tay đóng cửa lại.

“Cô bị thương sao? Thế nào lại biến thành như vậy? Tôi lập tức gọi xe cấp cứu.” Sắc mặt Bồ Viễn tái nhợt lấy điện thoại di động ra.

“Không kịp giải thích nữa, tôi hiện tại cần lên mạng gấp.” Không đợi Bồ Viễn nói xong, Cố Thanh đã phát tay đánh gãy lời hắn, bước nhanh đi đến trước bàn giám đốc của hắn, tắt mặt số liệu cổ phiếu trên máy tính.

Bồ Viễn cau mày nhìn nhìn đại cầu trên mặt đất, hô hấp của Huyền Cương rất mỏng manh, nhưng đã có chiều hướng vững vàng, phần bụng còn thỉnh thoảng co giật, áo khoác trắng bọc lấy Huyền Cương do kéo lê trên mặt đất có chút xiêu vẹo, vết thương trên người Huyền Cương cũng theo đó lộ ra, bất quá Bồ Viễn kinh ngạc phát hiện hai lỗ thủng kia đã ngưng chảy máu, cơ thịt màu đỏ bên trong miệng vết thương đang từ từ mấp máy, dần dần hướng phía trung tâm gom lại.

Bên cạnh đó, Cố Thanh đang dựa vào trí nhớ trên bộ duyệt tìm nhập vào một địa chỉ internet, nhưng làm sao cũng đánh không ra trang chính, cô lo lắng lấy tay xoa nhẹ hốc mắt một hồi, mới phát hiện mình hình như đã đem chữ N nhớ thành chữ M.

Sau khi chỉnh lại, trang chính thú linh phổ xuất hiện trên màn ảnh, Bồ Viễn chậm rãi đi đến phía sau Cố Thanh, lặng lẽ nhìn cô làm hết thấy.

Cố Thanh lạch tạch đánh bàn phím, tại khung văn bản kia nhập vào chữ “Tạc Xỉ”, nhấn enter.

Đột nhiên, Cố Thanh kinh hô một tiếng, liền lấy tay bịt miệng, giống như có cái gì đâm cô một cái, tiếp theo đó, cô chậm rãi dời nắm tay đi, môi rất nhanh khép mở, lặp đi lặp lại lẩm nhẩm gì đó, sau đó ôm điện thoại trên bàn qua, bắt đầu bấm gọi vào di động Vũ Văn.

Bồ Viễn cúi thấp lưng, đầu tiến đến trước laptop, trên màn hình tinh thể lỏng xuất hiện một bức họa người sói toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, người sói kia giương miệng rộng, đang quơ một tấm chắn lớn, hàm trên nhô ra một đôi răng nanh vĩ đại xuyên qua cằm, lại cong vút lên, chiều dài vượt quá cánh tay nó duỗi ra. Ngay tại bức tranh, là một hàng văn tự ngắn gọn.

Tạc Xỉ, ác ma, cầm lá chắn đồng, đầu thú thân người, không thuộc ngũ hành, có răng nanh dài nửa trượng, vô cùng sắc bén cắt được mọi thứ!

Nói máy di động với Vũ Văn, ngữ điệu Cố Thanh trầm trọng đem đoạn chữ kia đọc một lần.

“Không thuộc ngũ hành?” Vũ Văn cực kỳ sợ hãi, “Tôi mới vừa rồi còn bảo Lưu Thiên Minh thăm dò thuộc tính của Tạc Xỉ. Nếu như Tạc Xỉ không thuộc ngũ hành, vậy anh ấy hiện tại.”

Hiện tại, Lưu Thiên Minh thất bại thảm hại.

Nửa thước nhũ băng lớn chẳng những không thể đâm bị thương Tạc Xỉ, đối lại bị thân hình như đúc bằng sắt của nó chặn đến dập nát, vụn bằng sắc bén nhất thời cắt lên bàn tay Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh nhịn xuống đau nhức trên tay, điều chỉnh tư thế rơi xuống của mình, nhưng khi rơi xuống vẫn lảo đảo một tý, ngã ngời trên mặt đất. Tạc Xỉ đáng sợ, đầu thế nhưng lại có thể hướng cánh tay nó tùy ý xoay tròn như vậy, thân thể nó động cũng chưa động, đầu lại xoay 180 độ, mắt hướng Lưu Thiên Minh, lộ ra nụ cười dữ tợn, liền theo sau đó răng dài nghênh đón khoảng không chém nghiêng xuống, trong kho đông lạnh tràn ngập sương trắng đột nhiên hướng hai bên thối lui.

Editor: banhtieu137.blogspot

May mắn Lưu Thiên Minh là người tập võ, thân thể mềm dẻo, anh dốc hết toàn lực ngửa ngược về phía sau, mắt mở trừng trừng nhìn răng dài sát qua bên người.

“Xuy lạp.” Giữa ngực bụng Lưu Thiên Minh bị cắt thành hai đường thật sâu để lại hai vết máu dài, suýt nữa bị mổ bụng phá dạ dày, anh sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh, cuống quýt xoay người vật chạy đi, giống như chim sợ nấp trốn khỏi kho đông lạnh. Tạc Xỉ tựa hồ cũng không vội đuổi theo Lưu Thiên Minh, nó huy động răng dài, lại đem vài phiến thịt heo chém nát, mới ung dung đi về phía cửa ra.

Đang lúc Lưu Thiên Minh lao ra khỏi phòng bếp, thở hồng hộc trốn trong đại sảnh yến hội tối tăm. Băng cầm trong lòng bàn tay dần dần tan đi, pha lẫn máu loãng chảy xuống, Lưu Thiên Minh cắn chặt răng, đưa bàn tay lên khăn trải bàn lau lau vài cái, lại đơn giản kéo xuống áo khoác đã bị cắt nát trên người, đem phần bụng đang không ngừng chảy ra máu tươi bó lại hai vòng. Khi Lưu Thiên Minh gắng sức kéo chặt nút thắt, trên tay và bụng truyền đến đau nhức khiến mồ hôi trên trán anh tuôn như mưa, anh cũng không dám phát ra mấy may rên rỉ, sợ bị Tạc Xỉ nghe thấy.

Thế nhưng, chuông điện thoại trong ngực anh không chọn thời điểm mà vang lên, thanh âm đinh đinh đồng đồng tại trong đại sảnh trống trải này có vẻ cực kỳ chói tai. Lưu Thiên Minh luống cuống đem di động kết nối, ánh mắt vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm lối vào đại sảnh, chỉ sợ Tạc Xỉ đã nghe thấy tiếng chuông, bất cứ lúc nào đều có thể xông tới.

“Lưu Thiên Minh, anh hiện tại thế nào rồi?” Là thanh âm Vũ Văn lo lắng.

“Cậu muốn hại chết tôi hả? Con mẹ nó đừng gọi điện thoại cho tôi nữa!” Lưu Thiên Minh nén giọng nói.

“Chạy mau, Tạc Xỉ này không thuộc quái vật ngũ hành, công kích thuộc tính thủy công hỏa công như thể đều vô dụng.”

“Giờ mới nói, có phải hơi chậm rồi không?” Lưu Thiên Minh lầu bầu, không đợi Vũ Văn nói xong liền cúp điện thoại.

Editor: banhtieu137.blogspot

Vũ Văn nghe tiếng cúp máy trong điện thoại, trở mắt một hồi lâu, lại chẳng biết bên kia hiện tại là tình huống gì, không dám gọi lại nữa, đành phải lần thứ hai liên lạc với Cố Thanh.

“Cố Thanh, Huyền Cương thể chất đặc thù, chỉ cần nó còn chưa chết, bị thương rất nhanh sẽ phục hồi, chờ sau khi nó tỉnh dậy, cô để nó lại đi cứu Lưu Thiên Minh.”

“Thật tốt quá!” Nghe nói Huyền Cương sẽ không chết, trong lòng Cố Thanh thoáng vui sướng hơn nhiều, “Thế nhưng, bây giờ nên làm gì? Cho dù chúng tôi đều chạy trốn rồi, để quái vật Tạc Xỉ kia ra khỏi cao ốc, khẳng định sẽ làm bị thương rất nhiều người vô tội, tuy rằng anh đã nói không thể báo cảnh sát, càng nhiều người, thương vong càng cao, nhưng bây giờ không phải nên để cảnh sát đem cao ốc phong tỏa sao?”

Bồ Viễn ở một bên xen mồm: “Không được, không thể để cho cảnh sát đến phong tỏa cao ốc!”

“Bên kia là ai?” Vũ Văn cảnh giác hỏi.

“Là chủ tịch Bồ Viễn, tôi hiện tại ngay trong phòng làm việc của anh ấy.”

“Ngài ấy sao lại ở đó? Quên đi, hiện tại không nói việc này, tôi cũng không muốn để cảnh sát phong tỏa cao ốc. Tạc Xỉ đã muốn ra, có phong cũng phong không được!”

Thanh âm trong điện thoại rất lớn, Bồ Viễn cũng nghe thấy ý kiến của Vũ Văn, anh âm thầm thở dài nhẹ nhõm.

“Nhưng hiện tại. Tạc Xỉ này, chẳng lẽ thật sự không có nhược điểm gì sao?”

Editor: banhtieu137.blogspot

”Không có chuyện gì là tuyệt đối, không thuộc ngũ hành cũng không đại biểu Tạc Xỉ không có nhược điểm, vấn đề là chúng ta làm sao tìm được nhược điểm của nó. Trong sách cổ bản ghi chép về Tạc Xỉ không ít, ghi chép nổi tiếng nhất chính là Sơn Hải kinh trong Hải Ngoại Nam Kinh , trong đó nói như vậy, ‘Nghệ và Tạc Xỉ chiến đấu ở đầm Thọ Hoa (cũng có văn bản nói là Tru Hoa) , bị Nghệ bắn chết. Ở phía đông núi Côn Lôn. Nghệ cầm cung tiễn, Tạc Xỉ cầm thuẫn.’ Nghệ ở trong này chính là anh hùng thượng cổ đã bắn rơi 9 mặt trời Hậu Nghệ.

“Anh nói trong Sơn Hải kinh có ghi chép?” Cố Thanh chỉnh chế độ điện thoại từ rảnh tay sang cố định, dành ra một tay, bắt đầu cấp tốc ở trên máy tính tra cứu về Sơn Hải kinh .

”Ừm. Trong Hoài Nam Tử cũng đề cập tới, ‘Nghieu sai Nghệ giết Tạc Xỉ ở đầm Thọ Hoa .’ Nghieu chính là vua lúc đó. Nhưng trong này chỉ ghi chép một ít, không nhắc tới Nghệ cụ thể làm sao giết chết Tạc Xỉ, đầu mối duy nhất, chính là Hậu Nghệ dùng cung tiễn.

“Quán Hung quốc (1) ở phía Đông, kỳ vi nhân hung hữu khiêu (người ngực có lỗ thủng) Giao Hinh quốc (2) ở phía Đông, kì vi đại giao hinh (tộc này đi hai chân bắt chéo nhau) Người bắt tử ở phía Đông, người đều là màu đen, sống thọ, không chết. Đây đều là những thứ linh tinh gì a? Trừ bỏ câu Nghệ và Tạc Xỉ chiến đấu ở đầm Thọ Hoa nhìn còn hiểu, những cái khác quả thực là mạt danh kỳ diệu!” Cố Thanh đã ở trên internet tìm được Hải Ngoại Nam Kinh , nhưng đọc sơ hai lần, đều như suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng sờ không tới. (3)

Editor: banhtieu137.blogspot

“Sư phụ tôi cũng thường nói trong Sơn Hải Kinh , Sơn Kinh là tác phẩm phong thủy chính xác, Hải Kinh và Hoang Kinh phần lớn là không thể nói lý, câu thí bất thông (nghĩa đen là rắm chó không kêu, nghĩa bóng là loại văn bẽ tắc, diễn đạt không lưu loát) , bảo tôi không nên tin hoàn toàn.”

“Đúng vậy. Tôi ngẫu nhiên cũng đọc một ít cổ thư, đủ loại truyền thuyết hoang đường đều sẽ có truyện sai, tin đồn thất thiệt, hậu nhân dựa vào hiểu biết thô sơ của bản thân, rất dễ hiểu sai ghi chép của sách cổ. Rất nhiều người đều nói Hải Kinh và Hoang Kinh cũng là lý thuyết rõ ràng, tôi thật hoài nghi.” Bò Viễn đứng ở một bên xen mồm, Cổ Thanh sững sờ nhìn hắn, không nghĩ tới chủ tịch thương nghiệp dữ dằn này cũng có nghiên cứu qua cổ thư Sơn Hải Kinh như vậy.

“A? Giám đốc Bò cũng thông thạo cổ thư?” Vũ Văn cũng kinh ngạc không thua gì Cổ Thanh.

“Này. Tôi cũng từng đọc tới đọc lui một phần về Tạc Xỉ trong Hải Ngoại Nam Kinh, đoạn trước đoạn sau đều có chút không rõ cho nên thuyết minh kỳ quái, cái gì mà Quán Hung quốc ở hướng Đông, Giao Hinh quốc ở hướng Đông, cổ tình nói không tì mỷ, tựa hồ cũng giống Sơn Kinh thuyết minh phương hướng phong thủy vậy, nhưng trong đó đột nhiên xen lẫn ‘Nghệ và Tạc Xỉ giao chiến tại đầm Thọ Hoa’ một câu miêu tả cuộc chiến rõ ràng mạch lạc như vậy, quá mức đột ngột.” Bò Viễn nói như thế vài câu, liền lâm vào trầm tư.

Editor: banhtieu137.blogspot

Cổ Thanh vừa nhanh chóng đọc một lần Hải Ngoại Nam Kinh quyển 6, đột nhiên hỏi Vũ Văn một vấn đề: “Vũ Văn, văn tự xuất hiện sớm nhất ở thời điểm nào?”

“Việc này. Hiện nay dường như thống nhất ý kiến rằng Thương Hiệt tạo ra chữ, loại thuyết pháp này ở thời Chiến Quốc cũng đã lưu truyền phổ biến. Cô hỏi cái này để làm chi?” Vũ Văn rất kinh ngạc.

“Thương Hiệt là người thời đại nào?” Cổ Thanh hỏi tiếp.

“Tục truyền Thương Hiệt chính là quan chép sử của Hoàng Đế (còn gọi là Hiên Viên Hoàng Đế, tên thật Công Tôn Hiên Viên, một trong ngũ Đế) , nhị đế Viêm Hoàng còn được coi là ông tổ của mọi người Trung Hoa.” Bò Viễn thay Vũ Văn trả lời.

“Vậy sau Hoàng Đế, chính là Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang rồi?”

“Đúng vậy. Cô có phải đang nghĩ tới điều gì không?” Thanh âm của Vũ Văn cũng trở nên có chút hưng phấn.

Cổ Thanh do dự một chút, nói: “Tôi cũng chỉ phỏng đoán thôi, nói ra các anh không được chê cười.”

“Nói mau nói mau!” Vũ Văn luôn miệng thúc giục.

“Hậu Nghệ là người thời Nghiêu Hoàng? Khoảng cách giữa thời đại kia và thời đại Thương Hiệt tạo chữ không quá lâu, văn tự hẳn là còn chưa phổ biến, nếu người của niên đại kia cần ghi chép chuyện nào đó, anh cho rằng bọn họ sẽ lựa chọn cách thức gì?”

“Vẽ tranh! Hoặc có chút chữ viết giải thích bằng tranh!” Bò Viễn quả quyết nói.

”Ừ! Chuyện Hậu Nghệ đại chiến với Tạc Xỉ này được ghi chép xuống, phải là một bức vẽ, mà Hải Ngoại Nam Kinh quyển 6, quan chép sử đời sau hẳn là nhìn thấy bức họa kia, mới đổi thành thuần văn tự kể lại. Giám đốc Bò cảm thấy Hải Ngoại Nam Kinh viết rất kỳ quái, đó là bởi vì nó căn bản không phải chuyên tác phong thủy gì, cả quyển 6 của Hải Ngoại Nam Kinh, đề giải thích dựa theo bức họa Hậu Nghệ đại chiến với Tạc Xỉ.

Ngôn luận mới lạ của Cổ Thanh khiến Vũ Văn và Bò Viễn đồng thời chấn động, một hồi lâu sau mới chậm rãi hồi thần.

“Cô là nói những quan chép sử này đều là những tên hồ đồ, cầm một bức tranh châm biếm mà tưởng là địa đồ?” Vũ Văn hỏi.

“Chuyện này rất có khả năng! Cổ nhân vẽ tranh sẽ không giống ngày nay kỹ càng tỉ mỉ như vậy, hơn phân nửa là dùng loại chữ tượng hình vẽ sơ sài, phần Sơn Kinh ghi chép đúng là địa đồ.” Bò Viễn trái lại cảm thấy cách nói này có vài phần đáng tin.

“Nếu vậy, những văn tự loạn thất bát tao này đã nói rõ rồi. Quán Hung quốc ở hướng Đông, kì vi nhân hung hữu khiếu. Tôi hình như nhớ trong cổ văn hung là chỉ bộ ngực, đây không phải nói có quốc gia gọi là Quán Hung quốc, mà là nói tại bức họa phương Đông, bức tranh có một người ngực bị xổ xuyên. Giao

Hình quốc ở hướng Đông, kỳ vi đại giao hình. Đây cũng không phải nói có Giao Hình quốc gia gì, mà là miêu tả tư thế Hậu Nghệ một chân hướng phía trước, một chân hướng về phía sau, giương cung bắn tên, bắt tử dân ở hướng Đông, kỳ vi nhân hắc sắc, sống thọ, bất tử. Những thứ này được xoáy vào giữa bức họa, miêu tả hình ảnh Tạc Xỉ chỉ bằng một từ ngữ đơn độc, Tạc Xỉ không phải là toàn thân màu đen, làm thế nào đánh cũng không chết sao? Về phần bài viết mở đầu nhắc tới Vũ Dân quốc (4) , Nam Sơn ở hướng Đông Nam gì gì đó, ước chừng đều là miêu tả thời gian địa điểm phát sinh từ sự kiện này, tôi nhớ rõ trong thần thoại thượng cổ không phải thường nói mặt trời chính là một con quạ ba chân sao? Mà chỉ có 'Nghệ và Tạc Xỉ quyết chiến tại đầm lầy Thọ Hoa, Nghệ bắt giết nó. Ở đông Côn Lôn. Nghệ cầm cung tiễn, Tạc Xỉ cầm tám chấn.' Những lời này là từ trên bức vẽ rập khuôn xuống, không có dị dạng, những lời này hẳn chính là tiêu đề của bức họa!" Cố Thanh thao thao bất tuyệt nói rất nhiều.

Điện thoại bên kia an tĩnh trong chốc lát, thanh âm kích động của Vũ Văn truyền tới: "Cho nên, tuy rằng cả người Tạc Xỉ dao thương bất nhập, nhưng vẫn phải dùng tám chấn bảo vệ bộ ngực, sau đó Nghệ cuối cùng vẫn là dùng thần tiễn của hắn xuyên qua trái tim nó, bắn chết Tạc Xỉ! Cố Thanh, sử quan viết Sơn Hải Kinh là tên hồ đồ, cô lại là cô gái thông minh nhất mà tôi từng gặp!" Nói xong, y vội vàng cúp điện thoại, đại khái lại đi liên lạc với Lưu Thiên minh rồi.

Cố Thanh mãi đến lúc này, mới thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trên lầu, không lâu trước đó còn mơ hồ nghe được có tiếng đồ đạc bị quăng bể truyền đến, khi Tạc Xỉ rống lên một tiếng cũng không vọng bên tai nữa, hiện tại thì đã hoàn toàn yên tĩnh, không biết Lưu Thiên Minh đã đem Tạc Xỉ dẫn tới nơi nào rồi.

"Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?" Bồ Viễn vẫn mơ hồ không rõ, hiện tại thấy vẻ mặt Cố Thanh dụi đi, mới có cơ hội đưa ra nghi vấn của mình.

Cố Thanh đem trang mạng trên máy tính chuyển sang trang thú linh phổ, chỉ chỉ vào bức họa vẽ mặt dữ tợn của Tạc Xỉ, nói: "Có nói chắc anh cũng không thể tin, chính là quái vật này đột nhiên xuất hiện, một đường truy sát tôi và Lưu Thiên Minh, còn đâm bị thương đại ca Huyền Cương, Lưu Thiên minh vì cứu tôi mà đem quái vật dẫn dắt đi, tôi kéo Huyền Cương đi thang máy, vốn định xuống tầng 1, ai ngờ thang máy không nghe sai sử, tự mình bò lên tầng 23, sau khi mở cửa liền bị kẹt ở tầng này của anh, không thể lên, cũng không thể xuống. Đèn hành lang tầng này của anh cũng không mở, tôi thấy giữa khe cửa văn phòng anh phát ra ánh sáng, liền liều mạng kéo Huyền Cương tới."

Bồ Viễn nhìn màn hình tinh thể lỏng bán tín bán nghi, chẳng lẽ trong tòa nhà này thật sự có quái vật ẩn hiện? Bản thân hôm nay nếu không phải vì làm việc quá nhập thần, vốn cũng không ở lại đây đến bây giờ, may mà không gặp quái vật Cố Thanh nói.

Huyền Cương này giờ nằm trên mặt đất, lúc này lại có thể xoay người đứng lên, Cố Thanh vội vàng chạy tới ôm cổ Huyền Cương. Huyền Cương liếm liếm cánh tay Cố Thanh, tựa như an ủi cô. Cố Thanh chìa tay sờ miệng vết thương của Huyền Cương, tuy rằng vết máu chưa khô, miệng vết thương lại hoàn toàn khép lại rồi! Cố Thanh kinh ngạc nghĩ, Huyền Cương này đến tốt cùng là có lai lịch gì? Nó và Vũ Văn giống nhau, cả người đều là cấu đồ kỳ quái.

"Vũ Văn bảo người đi cứu Lưu Thiên Minh, nhưng miệng vết thương của người vừa khép lại, không sao chứ?" Cố Thanh ở bên tai Huyền Cương khẽ nói, cũng không biết nó có nghe hiểu hay không. Lỡ tai Huyền Cương dựng lên, lập tức giãy ra khỏi ôm ấp của Cố Thanh, bước nhanh chạy đến cạnh cửa, dùng đầu nhẹ nhàng đụng vào cửa gỗ, Cố Thanh đi qua mở cửa, Huyền Cương thoáng cái liền nhập vào bóng tối bên ngoài, động tác chạy nhanh nhẹn kia, một chút cũng nhìn không ra bộ dáng bị trọng thương mới lành. Cố Thanh khẽ thở dài, đóng cửa lại, hiện tại trừ bỏ chờ đợi, chỉ sợ cũng không có chuyện gì tốt có thể làm, hết thấy đều giao cho Huyền Cương và Lưu Thiên Minh vậy.

Bồ Viễn đi đến bên cạnh Cố Thanh nói: "Cô nhìn qua rất mệt mỏi, đến ghế salon của tôi nằm một chút đi?" Cố Thanh gật đầu, cũng hiểu được bản thân có chút choáng váng.

Trong phòng làm việc của Bồ Viễn trừ bỏ đèn bàn nhỏ trên bàn giám đốc, các đèn chiếu sáng còn lại đều không bật, bài trí bên trong phòng đều đen kịt, Bồ Viễn sợ Cố Thanh thấy không rõ ghế sofa ở nơi nào, liền đưa tay dìu Cố Thanh đến ghế sofa của mình.

Cố Thanh chậm rãi đi về phía chỗ sâu trong gian phòng, dần dần thấy rõ chiếc ghế sofa đặt sát tường, kỳ

quái chính là phía sau chỗ tựa lưng của ghế, loáng thoáng có ba bóng đen, là áo khoác sao? Thế nào lại để ba cái dàn hàng cùng một chỗ? Trong lòng Cố Thanh nói thầm. Khi cô đi đến trước ghế sofa tập trung nhìn vào, trái tim Cố Thanh liền ngừng đập!

Làm gì có giá áo nào chứ, rõ ràng là ba cỗ thi thể!

Ngoài cửa sổ một đạo sấm sét mạnh mẽ giáng xuống, Cố Thanh tức khắc nhìn thấy nhất thanh nhị sở, ba cỗ thi thể hai nam một nữ với tư thế đứng thẳng kỳ quái dựa lưng vào sau ghế sofa, nam nhân bên trái hé ra khuôn mặt bị vũ khí sắc bén khắc đến huyết nhục mơ hồ, trên bụng có một lỗ thủng máu thật to, nam nhân bên phải đầu đã bị chém đứt, cong vẹo đặt trên bả vai, chỉ có chút ít cơ thịt dính liền trên cổ. Khỏi nữ thi ở giữa này, hai nhân cầu đã biến mất, trên gương mặt xanh tím chỉ còn là hai lỗ động đen tuyền, nhìn thân hình to béo quen thuộc kia, đúng là Chu Linh đã mất tích!

Cố Thanh chỉ cảm thấy trước mắt thiên toàn địa chuyển, nghĩ muốn lớn tiếng hô hoán, giữa cổ họng lại phát không ra mấy may thanh âm nào. Thân mình cô mềm nhũn, trượt xuống trên ghế salon.

Chú thích:

(1) Quán hung quốc:

[.guoxue /book/shanhaijing/0006_4.jpg] [.guoxue /book/shanhaijing/0006_4.jpg] (2) Giao hình quốc:

[.guoxue /book/shanhaijing/0006_5.jpg] [.guoxue /book/shanhaijing/0006_5.jpg] (3): Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng ột trượng hai). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói “Sở không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng”, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “ ” (sở không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

(4) Vũ dân quốc:

[.guoxue /book/shanhaijing/0006_1.jpg] [.guoxue /book/shanhaijing/0006_1.jpg]

22. Quyển 1 - Chương 22: Sấm Trời

Trong bóng đêm Lưu Thiên Minh liên tục chạy trốn, cảm giác mình tựa như một con thỏ, một con thỏ đang bị sói đói đuổi theo.

Làm cảnh sát nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chỉ có bản thân đi săn tội phạm, làm sao nghĩ đến chính mình cũng có lúc liều mạng tránh né truy bắt.

Rốt cuộc đã minh bạch, vì sao không ít bọn xấu vô cùng hung ác, khi bị mình bắt được còng tay, biểu tình trên mặt một nửa là tuyệt vọng, một nửa là thoải mái sau khi được giải thoát. Chạy trốn chết, thật sự quá khó tiếp thu rồi.

Không ngoài dự liệu, tiếng chuông điện thoại của Vũ Văn đã dẫn Tạc Xỉ vọt vào đại sảnh yến hội, sau một phen chật vật quần nhau, Lưu Thiên Minh đành phải dẫn nó rời khỏi đại sảnh, tiếp tục ở trong tầng thượng lượn vòng, đại sảnh yến hội chỉ còn lại một đám bàn ăn bị chém thành gổ vụn.

Anh vừa không thể mặc kệ Tạc Xỉ rời khỏi cao ốc, cũng không thể hướng cảnh cục thỉnh cầu viện trợ, tóm lại, không thể để thứ này xuất hiện trước mặt người khác lần nữa! Tình cảnh quái vật đem cả con heo dễ dàng chặt thành mấy khúc, Lưu Thiên Minh ý kiến kiên định. Chẳng qua, vô luận anh trốn trong góc nào, tiếng bước chân Tạc Xỉ đều không nhanh không chậm vang lên gần đó. Quái vật kia, không biết mệt mỏi sao?

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Tạc Xỉ chẳng lẽ thật sự giống như Tôn Ngộ Không đã vượt ra khỏi tam giới (dục giới, sắc giới và vô sắc giới) , không còn trong ngũ hành? Mà ngay cả mạnh mẽ như Tôn Ngộ Không, cũng còn có một bệnh căn sợ hãi khói hun hai mắt. Lưu Thiên Minh miên man suy nghĩ, cước bộ không chút nào chậm lại. Bỗng nhiên một tiếng sấm sét vang lên, chấn đến màng tai Lưu Thiên Minh vo ve vang lên, trận mưa to bên ngoài, trái lại càng biến hóa càng ác liệt.

Tiếng sấm tựa hồ khiến Lưu Thiên Minh nhớ ra cái gì đó, tâm niệm anh thay đổi thật nhanh, đột nhiên dừng bước lại, đứng trước ở cửa sổ trong tòa nhà ngắm cảnh. Anh một phen mở ra cửa sổ lớn, mưa gió tức khắc gào thét đập vào trên mặt anh, quần áo trên người nháy mắt đã bị mưa bắn ướt, Lưu Thiên Minh đánh một cái giạt mình, nhưng lại cười haha.

Editor: banhtieu137.blogspot

Tạc Xỉ trong chớp mắt liền xuất hiện phía sau Lưu Thiên Minh, khoảng cách đã chỉ còn 10 bước, Lưu Thiên Minh một cước đá văng cánh cửa nhỏ bên cạnh, đó là phòng chứa đồ nhỏ, trong đó chất đống rất nhiều dụng cụ nấu nướng tán loạn. Lưu Thiên Minh vội vàng ở trong đó tìm kiếm, rất nhanh tìm thấy một vật gì đó. Anh đem thứ này kẹp dưới nách, đang muốn xoay người ra ngoài, thân hình Tạc Xỉ cao lớn đã chặn cửa.

Ai ngờ Lưu Thiên Minh không có chút chần chừ, gấp cong người, rất nhanh hướng Tạc Xỉ phóng đi, mắt thấy anh sẽ đánh lên răng nanh Tạc Xỉ, anh lại mạnh mẽ trượt xuống, nương theo y phục ẩm ướt trên người giảm bớt lực ma sát, cực nhanh mà từ dưới háng Tạc Xỉ xuyên ra ngoài.

Một chiêu này của Lưu Thiên Minh quá mức đột ngột, Tạc Xỉ cũng không nghĩ tới anh lại cam chịu nhục nhã mà chui dưới háng, đợi cho nó kịp phản ứng xoay người, Lưu Thiên Minh đã từ trên mặt đất bò dậy, gầm lên một tiếng: “Cầu tạp chủng, hôm nay ta sẽ cùng ngươi tiếp tục đánh cược một phen!” Nói xong, Lưu Thiên Minh lại tung cước bộ, thẳng đến hướng cầu thang dẫn lên sân thượng trên nóc nhà.

Trong nháy mắt xông lên sân thượng, Lưu Thiên Minh phát hiện cấp độ mãnh liệt của cơn bão đã vượt qua khỏi tưởng tượng của anh, cơn mưa đã vượt quá lượng mưa của thành phố nhỏ này, tựa hồ thời tiết còn chưa bao giờ mưa to quá mức như vậy. Giọt mưa dày đặc kia giống như một cái roi da con thật nhỏ, ra sức quất trên mặt Lưu Thiên Minh, khiến cho anh ngay cả mở mắt cũng phải phí một phen sức lực. Sấm sét trên bầu trời đen nhánh đan xen, mỗi đạo tia chớp sau khi xé rách bóng đêm, khoảng cách chỉ hai giây, một tiếng sấm thật to sẽ ầm ầm vang dội. Cùng so sánh với thiên nhiên phần nộ bày ra thiên uy, Lưu Thiên Minh đứng trên sân thượng ngẩng đầu lên nhìn mưa to vô tận, có vẻ dị thường nhỏ bé.

Theo tiếng vang của song sắt cánh cửa lối đi lên sân thượng đánh vào trên tường, thân ảnh Tạc Xỉ cũng xuất hiện trên sân thượng, một đạo điện quang xẹt qua, răng nanh bạch sắc của Tạc Xỉ phản chiếu ra hào quang rực rỡ, đâm vào mắt Lưu Thiên Minh một trận đau xót. Sân thượng trống trải cao gần trăm mét này, tựa hồ đã không còn nơi để Lưu Thiên Minh có thể trốn tránh.

Lưu Thiên Minh không lựa chọn trốn tránh, mà là đối với Tạc Xỉ lớn tiếng rống giận: “Đến đây đi! Cầu tạp chủng, đến đây kết thúc đi!”

Khi Tạc Xỉ quơ tầm chắn lớn hướng Lưu Thiên Minh đánh tới, trên bầu trời khoảng cách của tia chớp và sấm sét đã không đến một giây. Khuôn mặt Lưu Thiên Minh và trên cánh tay trần đều phảng phất có một đám kiến đang di chuyển, từng trận từng trận cảm giác tê dại chạy trong thân kinh. Anh rõ ràng cảm thấy, sấm chớp mưa bão đã phi thường đến gần rồi!

Lưu Thiên Minh cực nhanh chạy trốn đến mép sân thượng, nơi đó có một rào chắn xi măng cao nửa người để phòng có người ngã xuống cao ốc. Anh xoát một cái triển khai ra thứ gì đó trong tay, thứ kia mạo hiểm tính mạng từ trong phòng chứa đồ tìm được, cư nhiên là một tấm khăn trải bàn bằng nhựa! Lưu Thiên Minh cực kỳ thần tốc đem khăn trải bàn bao lấy toàn thân, xoay người ngồi lên rào chắn. Sau khi đem hai

chân nâng lên khỏi mặt đất, anh lại khép hai chân, tiếp tục đem hai chân mình dùng khăn trải bàn nhựa bao lên.

Xuyên thấu qua tấm nhựa bị mưa gội rửa mà trở nên mờ nhạt mơ hồ, Lưu Thiên Minh trông thấy Tạc Xỉ đi nhanh hướng phía mình vọt tới, “Ông trời. Đến tột cùng còn muốn chờ bao lâu?” Lúc này Lưu Thiên Minh trừ bỏ cầu nguyện, đã không còn lựa chọn nào khác, mà ngay cả khăn trải bàn đã bị mưa ướt ướt này có tác dụng hay không, trong tim anh cũng hoàn toàn không nắm chắc.

“Răng rắc!” Lôi bạo thiên điện từ không trung hạ xuống, ở cột thu lôi chính giữa đỉnh cao ốc Đằng Long cao lớn đồ sộ kia, khoảng khắc mũi nhọn điện màu tím chói mắt kia vờn quanh cột thu lôi dung nhập cao ốc Đằng Long, Tạc Xỉ đang chạy băng băng hai chân chuyển động gang ra nhất thời sinh ra điện áp cực kỳ cường đại! Lôi điện, này không thuộc về sức mạnh cuồng bạo nào trong nhóm ngũ hành, nháy mắt sinh ra mấy vạn von điện cao thế, kèm theo gần 6000 độ cực nóng, hoàn toàn bao phủ lấy Tạc Xỉ!

Giữa tia chớp hẹp kia, nhiệt độ cao khiến không khí kịch liệt bành trướng, mà mưa rơi xuống lại tức thì bay hơi, nhanh chóng mang đi nhiệt lượng làm lạnh không khí, việc đột nhiên làm lạnh nhiệt độ cấp tốc này, khiến cho không khí sinh ra chấn động mãnh liệt, phát ra tiếng sấm nổ mạnh như hỏa dược.

Không khí điện ly xuất hiện nổ, suýt nữa đem Lưu Thiên Minh từ trên rào chắn ngã xuống. Anh mục trừng khẩu ngọc mà nhìn điện xà lam sắc sau khi cắn xé Tạc Xỉ tiếp tục theo màn mưa hướng chính mình đánh úp tới, may mà hồ quang điện này chỉ ở quanh thân anh nhoáng lên, liền bị dẫn vào trong lòng đất của Đằng Long. Bộ đồ cách điện kia của Lưu Thiên Minh cực kỳ đơn sơ, cư nhiên phát huy tác dụng. Mà Tạc Xỉ cách đó không xa, đã biến thành một đồng cháy đen, quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, mùi cháy khét ở trong không khí dần dần lan tỏa.

Trời đông tố trên sân thượng cao ốc, là khu vực phi thường nguy hiểm, cho dù có cột thu lôi, tránh cho lôi điện đánh thẳng vào, cột thu lôi kia trong lúc gần với cơ thể sản sinh ra dòng điện cảm ứng, cũng sẽ hủy diệt hết thảy mọi thứ.

Lưu Thiên Minh ngẩn ngơ ngồi trong chốc lát, mới nhảy xuống rào chắn.

Editor: banhtieu137.blogspot

Lựa chọn phương thức quyết đấu như vậy, Lưu Thiên Minh thật sự đã đi một nước cờ nguy hiểm, không nói đến trong thời gian ngắn ngủi lôi bạo có thể đánh trúng Tạc Xỉ trên sân thượng, khăn trải bàn nhựa ướt đầm có thể dẫn điện khiến Lưu Thiên Minh chết vì điện giật hay không, cũng đã là vô cùng may mắn rồi.

Lưu Thiên Minh vừa đem khăn trải bàn trên người xé nát bỏ ra, di động lại đỉnh linh linh vang lên. Sau khi Lưu Thiên Minh nổi máy, Vũ Văn cấp bách ở bên kia gào thét: “Thiên Minh, nhược điểm duy nhất của Tạc Xỉ chính là trái tim trong ngực nó. Roẹt Roẹt roẹt.”

Lưu Thiên Minh nhất thời sơ sẩy, thiết bị di động sao có thể sử dụng dưới trời mưa tầm tã thế này được? Anh chỉ mơ hồ nghe xong câu nói đầu tiên của Vũ Văn, di động đã bị mưa thấm ướt, màn hình thoáng tối đen.

“Hừ. Cái gì mà nhược điểm duy nhất? Quái vật cũng đã ngã xuống rồi mới phóng mã hậu pháo (pháo bắn rồi mới thả ngựa, ý nói chuyện đã xong rồi mới làm).” Lưu Thiên Minh thuận tay đưa di động nhét vào trong túi da, trò này khẳng định không hy vọng thân thiện hữu hảo.

Bây giờ tốt hơn là nên tranh thủ rời khỏi nơi này, thiên điện uy lực mạnh mẽ ở trong lòng Lưu Thiên Minh để loại ẩn tượng không thể xóa nhòa, anh cũng không muốn theo gót Tạc Xỉ. Lưu Thiên Minh từng bước nhỏ chậm rãi đi đến cửa sân thượng, làm như vậy, chỉ là vì tránh cho lại lần nữa nảy sinh điện áp.

Nhưng sức mạnh của ma thú thượng cổ, chung quy không ai có thể đo lường được. Ngay lúc Lưu Thiên Minh bước qua thi thể cháy xém kia của Tạc Xỉ, anh phảng phất trông thấy thi thể thoáng run rẩy. Lưu Thiên Minh không tin được nhu nhu hai mắt mình, lẳng lặng nhìn một hồi, phát hiện tên đáng sợ này đúng là đang co rút!

Lưu Thiên Minh kinh hoảng thối lui về phía sau vài bước, sợ hãi nhìn Tạc Xỉ lần nữa chậm rãi đứng lên.

Editor: banhtieu137.blogspot

Sét đánh chẳng qua chỉ thiêu hủy bộ lông đen quanh thân Tạc Xỉ, về phần cơ thể nó, dường như cũng không bị thương tổn gì. Tạc Xỉ sau khi hoàn toàn đứng thẳng, mở choàng mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Lưu Thiên Minh, cơ thịt trên bộ mặt cháy đen sau khi thoáng động đậy, nó phát ra một tiếng rống giận rung trời, tiếng gào chộc thủng trời cao này lại không phải là sóng siêu âm mà Lưu Thiên Minh không thể nghe được, thanh âm lớn đến nỗi đem tiếng sấm trên bầu trời lấn át. Lưu Thiên Minh dùng hai tay gắt gao che lại lỗ tai, vẫn bị tiếng gào dọa sợ đến cả người run rẩy không thôi.

“Chẳng lẽ thật sự chỉ có phần ngực là nhược điểm duy nhất của nó?” Lưu Thiên Minh cực kỳ không tình nguyện mà ở bên trong nội tâm hồi tưởng lại cú điện thoại vừa rồi Vũ Văn gọi tới kia. Anh mạnh rút súng lục ra, thừa lúc Tạc Xỉ còn chưa nhấc lên tấm chắn đồng trên mặt đất, nhanh chóng nhắm ngay ngực nó.

Sau khi liên tục 5 tiếng súng vang lên, đầu đạn ở trước ngực Tạc Xỉ tạo thành hình hoa mai nho nhỏ, Tạc Xỉ chỉ hơi thoáng ngừng lại, bàn tay to vẫn như cũ duỗi đến tấm chắn trên mặt đất. Theo động tác xoay người của nó, những đầu đạn cũng từ trước ngực rơi xuống.

“Con mẹ nó. Vũ Văn Thụ Học có phải nghĩ sai rồi không.” Lưu Thiên Minh tuyệt vọng lau một phen nước mưa trên mặt. Nhưng trong lòng anh vẫn có một tia ánh sáng mỏng manh, quái vật kia nếu thật hoàn toàn đao súng vô thương, vậy nó còn cần cầm tấm chắn đó mãi làm gì?”

Bị một lần sét đánh này, Tạc Xỉ cũng không hoàn toàn vô thương, khi cặp răng dài kia lại lần nữa nhắm ngay Lưu Thiên Minh, Lưu Thiên Minh chú ý tới cánh tay Tạc Xỉ nắm tấm chắn kia có chút run rẩy, cùng sự trầm ổn huy động trước kia có sự khác biệt rõ rệt. Ăn một hào, thêm một trí (Hào: chiến hào, ví như khó khăn, cản trở. Trí: trí tuệ, kiến thức. Ăn một hào: ý là chịu một lần ngã vào hố sẽ được một bài học kinh nghiệm. Toàn bộ câu là nói đã bị một lần thất bại, liền đạt được một lần giáo huấn, nâng cao thêm tài trí), Tạc Xỉ không dám tiếp tục đi nhanh xung phong liều chết, chỉ chậm rãi dịch chuyển hướng vị trí Lưu Thiên Minh đang đứng. Mà Lưu Thiên Minh, ở trong mưa gió chậm rãi lui về phía sau.

“Hú.”

Phía sau Tạc Xỉ rõ ràng truyền đến tiếng sói tru, Lưu Thiên Minh vừa mừng vừa sợ nhìn thấy thân ảnh Huyền Cương.

Chỉ thấy Huyền Cương với bước chân lộn xộn nhẹ nhàng từ phía sau Tạc Xỉ đi tới, dừng lại ở khoảng cách giống với Lưu Thiên Minh và Tạc Xỉ, người thú ma hình thành một thế tam giác cân bằng co. Đối với thân thể của Huyền Cương có thể khôi phục với tốc độ nhanh như vậy, Lưu Thiên Minh tuy rằng giật mình, nhưng cũng không rảnh bận tâm, anh không thể giống Vũ Văn cùng Huyền Cương tâm linh tương thông, làm sao cộng tác ứng phó Tạc Xỉ, mới là vấn đề lớn nhất trước mắt.

Tạc Xỉ nhìn Lưu Thiên Minh lại nhìn nhìn Huyền Cương, giống như cân nhắc thực lực hai phe, tiếp đó, nó đem răng dài dời đi, nhắm ngay Huyền Cương. Trong lòng Lưu Thiên Minh đột nhiên dâng lên một loại phần nộ bị khinh thường, mình trong mắt Tạc Xỉ, chẳng lẽ còn không bằng một con chó sao? Nhưng anh rất nhanh liền thu lại khí, không phải không thừa nhận, lúc này Lưu Thiên Minh quả thật vô pháp tạo thành thương tổn nào đối với Tạc Xỉ nữa.

Lưu Thiên Minh đang buồn nản hết sức, trên bắp đùi anh đột nhiên cảm thụ được một luồng nóng rực mãnh liệt, tựa như có người ném vào trong túi quần anh một cái móng ngựa sắt nung hồng. Lưu Thiên Minh quát to một tiếng, thò tay vào trong túi quần móc ra thứ nóng bỏng kia vứt trên mặt đất, nước mưa xối xuống, vật kia liền bốc lên một đoàn khói trắng.

Lưu Thiên Minh tập trung nhìn vào, vật này không phải là chuỗi Định Linh Châu mà Vũ Văn Thụ Học cho anh sao? Thế nào lại đột nhiên trở nên nóng như vậy? A? Chẳng lẽ Vũ Văn nhắc nhở mình, muốn dùng thứ này để đối phó Tạc Xỉ sao? Lưu Thiên Minh thử thăm dò đem chuỗi châu nhấc lên lần nữa, hiện tại chuỗi này đã không còn phồng tay, nắm trong tay, cũng cứng rắn trước nay chưa từng có. Lưu Thiên Minh biết, Định Linh Châu nhất định là pháp khí ẩn chứa linh lực cường đại, thế nhưng, thứ này nên dùng thế nào đây?

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Ngay tại lúc Lưu Thiên Minh trăm mối không thể lý giải, Huyền Cương bên cạnh đã thi triển tung người bay lên trời, giống như một thanh loan đao hướng Tạc Xỉ lạng không chém tới! Tạc Xỉ nhanh nhẹn tựa hồ

cũng đã bị sét đánh ảnh hưởng, nó muốn vũ động răng nanh ngăn cản Huyền Cương, nhưng theo không kịp tốc độ lợi trảo của Huyền Cương rơi xuống, Huyền Cương ở vai phải Tạc Xỉ hung hăng cào một cái, toàn bộ thân thể lại mượn lực một trảo này nghiêng người lặn mình, tránh thoát răng dài của Tạc Xỉ hướng từ dưới lên. Tạc Xỉ kêu rên một tiếng, không để ý vai phải của mình bị Huyền Cương cào một đường máu, cánh tay hướng chân sau của Huyền Cương như rắn vặn vẹo kéo lại, Huyền Cương tựa hồ đối với việc này đã định liệu trước, đối với chân sau bị bắt trụ, tiện thể dùng cánh tay Tạc Xỉ làm tâm, khua ra một đường bán nguyệt, hai chân trước cứ vậy bắt được cánh tay trái cầm tấm chắn của Tạc Xỉ.

Tạc Xỉ vừa nhìn thấy, đại cầu này cứ nhiên bùng hướng lên trời để ngang trước mặt mình, lúc này không chém, còn đợi đến khi nào? Do đó răng nanh lập tức nâng cao gào thét chém thẳng xuống. Lưu Thiên Minh kêu lên sợ hãi một tiếng, Huyền Cương nếu còn không buông móng vuốt ra, nhất định sẽ bị chém thành hai đoạn.

Tạc Xỉ và Lưu Thiên Minh đều đánh giá thấp thực lực của Huyền Cương, khi răng nanh hạ xuống nó mạnh gấp con một cái, sức mạnh thật lớn cứng rắn đem tay trái phải của Tạc Xỉ kéo vào cùng một chỗ, răng nanh vừa bổ đến sấm vang chớp giật, Tạc Xỉ đúng là đang hướng hai tay của mình chém tới!

Hảo cho câu dĩ tử chi mâu, công tử chi thuẫn (gậy ông đập lưng ông. Mâu: vũ khí tấn công. Thuần: lá chắn bảo vệ. So sánh với việc lấy quan điểm, phương pháp của đối phương để phản bác lại đối phương) ! Nếu không phải tình hình trước mắt khẩn cấp, Lưu Thiên Minh cơ hồ muốn uống rượu reo hò.

Phản ứng của Tạc Xỉ đã không còn như trước đây, chỉ lo buông tay bên phải đang giữ chặt chân sau của Huyền Cương, nên tay trái cầm lá chắn, liền xoát xoát bị chém xuống!

Tạc Xỉ hét thảm một tiếng, liền mạng vẩy động cánh tay cụt của mình, đem Huyền Cương còn bị kèm trên cánh tay trái của nó thoảng đánh ngã bay ra ngoài. Huyền Cương sau khi hạ xuống nghênh cổ hú dài, tựa hồ đắc ý với một kích đắc thủ của bản thân.

Lưu Thiên Minh mất thấy Tạc Xỉ mất đi tấm chắn che phủ, trước ngực nhất thời lộ ra một lỗ hổng lớn, anh thoảng nhớ tới lời Vũ Văn Thụ Học nói khi giao Định Linh Châu trong tay mình.

“Anh không biết pháp thuật, cũng chỉ có thể dựa vào linh lực cự ma của Định Linh Châu này, nên dùng thế nào, cũng chỉ có thể trông chờ anh tùy cơ ứng biến.” Vũ Văn từng nói như thế.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Đúng rồi, bản thân nếu không biết pháp thuật, cần gì phải suy nghĩ làm sao phát huy linh lực của Định Linh Châu? Chỉ cần giống như Huyền Cương giống Huyền Cương áp sát tiến công, từ trong cái chết mà tìm được đường sống, là có thể! Nghĩ thông suốt điểm mấu chốt này, Lưu Thiên Minh nhất thời cảm thấy trong lòng một mảnh sáng sủa, anh không để ý đến uy hiếp của lời bạo nữa, bước đi nhanh, thoảng cái vọt tới trước mặt Tạc Xỉ!

Tạc Xỉ còn chưa từ trong đau nhức bị cụt tay tỉnh táo lại, dĩ nhiên không phát hiện Lưu Thiên Minh đã đứng trước mặt mình, chờ nó kịp phản ứng chuẩn bị dùng răng nanh đánh trả, Lưu Thiên Minh đã đem Định Linh Châu trong tay phải nhắm trước ngực Tạc Xỉ, súng trong tay trái cũng giơ cao lên, hòng súng dùng sức ấn trên Định Linh Châu, gắt gao đem chuỗi châu đặt trên ngực Tạc Xỉ.

Trong một khắc kia, Lưu Thiên Minh trông thấy trong đôi mắt màu lam của Tạc Xỉ toát ra một tia hoảng sợ. Thượng cổ ma thú này, cũng có thời điểm sợ hãi sao?

“Đoàng!” Tiếng súng vang lên, lực viên đạn đánh vào thoảng đem Định Linh Châu đẩy mạnh vào trong ngực Tạc Xỉ.

Tạc Xỉ gào thét thảm thiết, mạnh ngửa đầu lên cao.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Một súng trước, là thay Vương Phi bắn! Mà một súng này, là thay Trương Kiến Quốc bắn!” Lưu Thiên Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói, lại lần nữa bóp cò súng.

“Đoàng!” Định Linh Châu lại đẩy sâu thêm vài phần, Tạc Xỉ phụt một tiếng phun ra một búng máu màu lam, rơi trên mặt Lưu Thiên Minh, Lưu Thiên Minh liềm liềm môi, mùi máu tươi khiến cho anh đột nhiên

hồi tưởng lại buổi tối đáng sợ Tiểu Trương hy sinh. Mặc dù Tiểu Trương cũng không phải Tạc Xỉ làm hại, nhưng trong lòng Lưu Thiên Minh đối với những quái vật này thù hận, trong thoáng chốc hoàn toàn bạo phát, anh bắt đầu điên cuồng mà liên tiếp bóp cò súng, Định Linh Châu cũng ngay tại những viên đạn này liên tiếp đánh sâu vào, đem trái tim Tạc Xỉ bắn đến nát nhừ.

Hôm nay đang lúc tiếng mưa gió gào thét, che giấu đi một loạt tiếng súng vang lên trên sân thượng cao ốc Đằng Long.

“Phụp.. . . .” Một khối thịt màu lam thẫm bọc bởi Định Linh Châu từ sau lưng Tạc Xỉ rơi trên mặt đất. Lưu Thiên Minh lúc này mới phát giác, Tạc Xỉ đang nghiêng người tựa vào trên bả vai anh sớm đã đình chỉ hô hấp, hoàn toàn dựa vào sức lực của Lưu Thiên Minh chống đỡ, Tạc Xỉ mới không ngã xuống. Lưu Thiên Minh từ trong ngực nó đem tay cầm súng rút ra, lui về phía sau từng bước tránh né khỏi thân thể nó, thân hình quái vật khổng lồ này liền ầm ầm gục trên mặt đất. Phía sau lưng Tạc Xỉ lưu lại một lỗ thủng nhỏ bằng nắm tay, Định Linh Châu xỏ xuyên ngực nó từ trước ra sau, giữa lỗ thủng kia máu tươi màu lam vẫn còn đang ồ ồ chảy.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Huyền Cương yên lặng đi lên phía trước, cùng Lưu Thiên Minh đứng song song, lẳng lặng nhìn mưa to gội rửa thi thể Tạc Xỉ. Dần dần, toàn bộ thân thể Tạc Xỉ bị mưa hòa tan cùng một chỗ, như một khối kem đang tan chảy. Mà ngay cả răng dài bạc sắc sức mạnh vô địch kia và tám chấn đồng có thể đón đỡ viên đạn cũng nhuyển sụp xuống. Lưu Thiên Minh cúi đầu nhìn, vết máu màu lam trước ngực cũng chậm chậm phai nhạt.

Giống như đoạn đuôi cụt kia của Hồn Độn, cứ như vậy tan đi. Trong lòng Lưu Thiên Minh hiện lên một tia ảm đạm. Anh chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không quên được buổi tối mưa to tầm tã dài đằng đẳng này, quái vật cường hãn như vậy, cũng chỉ như đóa phù dung sớm nở tối tàn, sau đó cái gì cũng không còn lưu lại.

Cuối cùng, mặt đất bị gội rửa sạch sẽ chỉ để lại 10 mảnh đầu đạn và chuỗi pháp châu kia, Tạc Xỉ hoàn toàn tiêu tán trong dòng nước. Huyền Cương đem pháp châu ngậm trở về, Lưu Thiên Minh từ bên miệng Huyền Cương tiếp nhận pháp châu, đang lúc bình tĩnh, chỉ cảm thấy chính mình phẳng phất đang mơ một cơn ác mộng.

23. Quyển 1 - Chương 23: Dụng Tâm

Giờ này khắc này, cách cao ốc Đằng Long không xa trong bệnh viện nhân dân IV, Vũ Văn Thụ Học đang ngồi trên giường nhắm chặt hai mắt, mồ hôi tuôn như mưa.

“Lúc trước dùng ngũ hành không chế chuỗi pháp châu kia trở nên nóng như lửa, không biết Lưu Thiên Minh cảm nhận được không, nếu anh ấy có thể hiểu được ý của ta, dùng súng đem Định Linh Châu bắn vào trong ngực Tạc Xỉ, hẳn là có thể giết chết quái vật kia.” Vũ Văn Thụ Học ở trong lòng lặp đi lặp lại. Bởi vì không thể tiếp tục liên lạc qua đi động với Lưu Thiên Minh, y đành phải ra hạ sách này. Sử dụng ngũ hành không chế từ xa đối với Định Linh Châu thì pháp, vốn là loại pháp thuật cực kỳ hao tổn tinh lực, mà hiện tại vì để chuỗi Định Linh Châu kia trở nên sức mạnh vô địch, y cơ hồ đã tiêu hao hết toàn bộ linh lực của chính mình.

Cuối cùng, Vũ Văn linh lực cạn kiệt, rốt cuộc kiên trì không được, tức khắc ngã quỵ trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh.

Ồ e. Ồ e.

Tòa nhà cao ốc Đằng Long ầm ầm truyền đến một tràng tiếng xe cứu thương, Lưu Thiên Minh cả kinh, nhớ tới Cố Thanh hiện tại chẳng biết ở phương nào. Y vỗ vỗ đầu Huyền Cương, vội vàng la lên: “Mau dẫn ta đi đến chỗ Cố Thanh, đừng giả ngốc! Ta biết người nghe hiểu!”

Huyền Cương đi trước dẫn Lưu Thiên Minh đến văn phòng của Bồ Viễn, nơi đó lại sớm người không phòng trống. Lưu Thiên Minh lại cùng Huyền Cương một mạch đuổi tới tầng trệt, thì bắt kịp Bồ Viễn đang họp tác với vài nhân viên y tế đẩy Cố Thanh lên xe cứu thương.

“Giám đốc Bồ, Cố Thanh làm sao vậy?” Lưu Thiên Minh sốt ruột muốn đi leo lên xe cấp cứu, lại bị hai hộ sĩ lễ độ đẩy xuống.

“Tôi cũng không biết, cô ấy đột nhiên hôn mê bất tỉnh, tôi sợ đến mức vội vàng gọi 120 đem xe cấp cứu kêu tới, anh đừng vội, ngồi xe của tôi đi theo đi.” Bồ Viễn dừng một chút, tầm mắt rơi vào trước ngực Lưu Thiên Minh, “A! Anh cũng bị thương?”

Lưu Thiên Minh cúi xuống nhìn vết máu thấm ra trước ngực, khoát tay, “Không có gì đáng ngại, đến bệnh viện tạm băng bó chút là được.”

Hai nam nhân mang theo Huyền Cương tự lái xe đi phía sau xe cấp cứu, rất nhanh đến bệnh viện Nhân Dân IV. Lưu Thiên Minh không lo cho vết thương của mình, trước chạy đến xem tình hình của Cố Thanh, khi bác sĩ trực ban đang chỉ huy y tá đem Cố Thanh đẩy vào phòng bệnh, một tiểu hộ sĩ khẩn trương chạy đến lôi kéo quần áo bác sĩ: “Bác sĩ Lý, bệnh nhân giường 26 đột nhiên hôn mê rồi!”

Giường 26? Lưu Thiên Minh đứng một bên sững sốt, giường 26 chẳng phải là giường của Vũ Văn Thụ Học sao? Y thế nào cũng hôn mê luôn rồi?

“Giường 26. Vũ Văn. Thụ Học.” Bác sĩ Lý đẩy đẩy kính mắt trên mũi, nhìn bản ghi chép bệnh nhân trên tay, “Cậu trước tiên ở đây giúp các cô ấy, tôi đi nhìn xem bên kia.” Hắn vỗ vỗ vai tiểu hộ sĩ.

Nháy mắt, bác sĩ và các y tá đều khẩn trương tập trung làm việc, chỉ để lại Lưu Thiên Minh và Bồ Viễn ngơ ngác đứng trên hành lang. Lưu Thiên Minh cúi đầu, thì thào nói: “Làm sao hai người lại cùng té xỉu. . . . Các người có hẹn nhau sao?”

Mưa to phong cuồng tứ ngược cuối cùng cũng ngừng, phá vỡ tầng mây dày đặc dương quang lần nữa lan tràn xuống mặt đất, hành lang bệnh viện ẩm ướt dâng lên một tầng sương mù, thân ảnh y tá lui tới nhìn qua cũng có chút không rõ ràng.

Cuộn tròn nghỉ ngơi trên ghế hành lang Lưu Thiên Minh chậm rãi mở mắt, trước sau nhìn một chút, Bồ Viễn đã không thấy nữa, Huyền Cương tối hôm qua vẫn liên tục canh giữ cạnh phòng bệnh cũng không biết tung tích, anh vươn tay nhu đôi mắt lim dim ngái ngủ, vừa vận trông thấy bác sĩ Lý từ trong phòng bệnh của Cố Thanh đi ra. Anh mạnh nghiêng người ngồi dậy, muốn ngăn lại bác sĩ hỏi chút tình hình của Cố Thanh, lại tác động đến miệng vết thương trước ngực, chao ôi kêu một tiếng.

“Chàng trai, thế nào cứ như vậy nằm trong lối đi? Cẩn thận cảm lạnh.” Bác sĩ Lý chủ động đi tới giúp đỡ anh, “Oái, cậu mới vừa băng bó xong. Cậu nên nhanh chóng tìm một phòng bệnh nghỉ ngơi đi!”

Lưu Thiên Minh cười khổ, lấy tay chỉ chỉ phòng bệnh Cố Thanh, hỏi: “Cô ấy thế nào rồi?”

Bác sĩ Lý thoáng đánh giá Lưu Thiên Minh, cười hỏi: “Cô ấy là bạn gái cậu?”

Sắc mặt Lưu Thiên Minh ửng đỏ, mặt dày ừ một tiếng.

“Ha hã. Hai người cảm tình không tồi nha, vất vả cho cậu thủ ở ngoài cửa như vậy một đêm. Yên tâm, bạn gái của cậu không có việc gì, chỉ mệt nhọc quá độ, hơn nữa bị chút kinh hách, liền ngất đi thôi, đề nghị nằm viện nghỉ ngơi hai ngày. Tôi khi vừa mới bắt đầu thấy trên người cô ấy có máu, nhưng không có vết thương nào, hoảng sợ, còn tưởng cô ấy là xuất huyết bên trong. Là máu từ vết thương trên người cậu dính sang người cô ấy phải không? Tôi thấy hẳn là phải lo lắng cho cậu mới đúng. Cậu sao lại biến thành như vậy?” Bác sĩ Lý nghi hoặc nhìn Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh phản ứng nhanh, mở miệng nói dối: “Không có việc gì không có việc gì, chúng tôi khiêng tấm gương, không cần thận sẩy tay đánh nát, tôi bị cắt vào tay và bụng, miệng vết thương không sâu, chỉ chảy chút máu, đem cô ấy dọa ngất, cô ấy không có việc gì là tốt rồi. Tôi có thể vào trong gặp cô ấy không?”

“Khuya khoắt khiêng tấm gương làm gì nha?” Bác sĩ Lý lắc đầu, “Cô ấy còn chưa tỉnh, cậu muốn vào cũng được, nhẹ tiếng, giường bệnh bên cạnh không có ai, đi nghỉ đi.”

Lưu Thiên Minh cảm kích nắm chặt tay bác sĩ, trên tay lại một trận bức rứt đau nhức.

“Được rồi, đừng bắt tay nữa.” Bác sĩ Lý cười chuẩn bị rời đi.

“Ách. Đúng rồi!” Lưu Thiên Minh đột nhiên gọi bác sĩ Lý lại, “Cái kia. Bệnh nhân giường 26. Chính là người tên Vũ Văn Thụ Học, tình hình thế nào rồi?”

“Cậu biết cậu ấy sao?” Bác sĩ Lý ngoảnh đầu lại, biểu tình trở nên có chút nghiêm túc.

“Ừm. Cậu ấy cũng là bằng hữu của tôi.”

“Bằng hữu này của cậu có chút kỳ quái a.” Lòng mày bác sĩ Lý nhăn lại, “Cậu ấy bởi vì xương sườn bị gãy, cơ chân kéo bị thương mới vào bệnh viện, hôm trước vừa có thể ngồi dậy, chân cũng còn chưa đủ sức di chuyển. Tối hôm qua cư nhiên lại bởi vì thể lực cạn kiệt mà ngất xỉu.”

“Hả? Vậy.” Lưu Thiên Minh âm thầm cân nhắc, chẳng lẽ chính là bởi vì chuỗi Định Linh Châu kia trở nên nóng rực?”

“Bất quá cậu không cần lo lắng, cậu ấy hiện tại đã tỉnh lại, chỉ cần tĩnh tâm tĩnh dưỡng mà thôi.” Bác sĩ Lý bẽ bộn nhiều việc, nói xong câu đó, liền vội vã rời đi.

Lưu Thiên Minh suy nghĩ một chút, quyết định vẫn xem Cố Thanh trước. Anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra, đầu tiên trông thấy cư nhiên lại là Huyền Cương! Cũng không biết gia hỏa này lúc nào trộm đi theo bác sĩ y tá vào phòng bệnh, ẩn náu dưới giường bệnh của Cố Thanh. Khi Lưu Thiên Minh vào cửa, nó vừa vịn đem đầu từ dưới giường dò xét chui ra.

Gia hỏa này, trông chừng thật chặt! Lưu Thiên Minh nói thầm đi đến bên giường Cố Thanh, mới phát hiện Cố Thanh đã sớm tỉnh, đang mở to mắt nhìn ngoài cửa sổ.

“Lưu đội trưởng, anh không sao chứ?” Cố Thanh nghe thấy tiếng bước chân, vội vã xoay đầu lại, thấy Lưu Thiên Minh, liền tươi cười ngồi dậy.

“Đã không có việc gì nữa, cuối cùng cũng đem quái vật xử lý rồi, tên kia. Chắc chắc.” Hồi tưởng lại những việc đã trải qua đêm vừa rồi, Lưu Thiên Minh còn có chút nghĩ mà sợ, “Cô sao lại đột nhiên té xỉu? Tôi nghe Bồ Viễn nói cô ở trong phòng làm việc hấn té xỉu, cô nên tăng cường sức khỏe hơn đó.”

Nói đến Bồ Viễn, ánh mắt Cố Thanh thoáng mê mang, cô nhẹ giọng nói: “Tôi đã tìm được Chu Linh.”

“Hả?”

“Nhưng lại có xác của hai nam nhân khác.”

“Phát hiện ở đâu?” Lưu Thiên Minh mở to hai mắt nhìn.

“Ngay tại trong phòng làm việc của Bồ Viễn, mặt sau chỗ tựa lưng của sofa. Bọn họ. Bị chết rất đáng thương.” Thanh âm của Cố Thanh có chút run rẩy.

Lưu Thiên Minh hít một hơi lãnh khí, “Trời ơi. Thảo nào cô lại té xỉu, chẳng lẽ là Bồ Viễn làm? Nhưng hấn vì sao. Hai nam nhân kia là ai?”

“Hai nam nhân kia tôi không nhận ra, hơn nữa lúc ấy cũng không thấy được rõ ràng.” Cố Thanh lắc đầu.

“Thì thể giấu ở chỗ bí mật nào?”

“Cũng không hấn là cất giấu, ba cỗ thi thể cứ như vậy đứng song song phía sau ghế sofa. Hình như là không cố ý để như vậy.” Cố Thanh hồi tưởng lại hốc mắt trống trơn của Chu Linh, không khỏi run rẩy.

“Cô hảo hảo nghỉ ngơi đi, tôi đây phải đi tìm Vũ Văn Thụ Học thương lượng một chút, xem bước tiếp theo nên làm gì bây giờ.” Lưu Thiên Minh xoay người muốn đi.

“Anh cũng bị thương, hay là nghỉ ngơi trước đi?” Cố Thanh không đành lòng nhìn bàn tay và bụng nam nhân này đều quần đầy băng vải mà vẫn ngựa không dừng vó bốn ba.

“Cám ơn cô, vết thương nhỏ không có gì đáng ngại.” Cổ Thanh quan tâm khiến Lưu Thiên Minh có chút cảm động, nhưng anh vẫn vội vã ra khỏi phòng bệnh.

Cổ Thanh nhẹ nhàng thở dài một hơi, khiến Huyền Cương dưới giường dựng thẳng lỗ tai.

Khi Lưu Thiên Minh đi vào phòng bệnh của Vũ Văn, Vũ Văn đang tựa vào đầu giường đọc báo hôm nay, thấy anh tiến vào, liền mỉm cười vỗ tay với anh, “Anh Thiên Minh, bội phục bội phục, anh là con người bình thường đầu tiên tôi thấy đánh bại được ma thú thượng cổ. Quá trình cụ thể tôi đều đã từ chỗ Huyền Cương biết được, dẫn động lôi điện pháo lạc (dùng sắt nung đỏ đốt da người, một kiểu tra tấn thời xưa) Tạc Xỉ một chiêu này thật sự là thần lai chi bút (“Thần” [] : Thần linh. Tác phẩm được thần linh hỗ trợ viết (hoặc vẽ) ra. Miêu tả tác phẩm, câu chữ đặc sắc) !”

“Hở then, nếu không phải cậu nhắc nhở tôi phải sử dụng chuỗi châu này và nhược điểm của quái vật là phần ngực, tôi làm sao có thể thắng được? Bất quá cậu thật sự đã pháo lạc tôi!” Lưu Thiên Minh đang nói chuyện đột nhiên nghiêm mặt, trước mặt Vũ Văn cuộn quần dài lên cao, chỉ thấy trên bắp đùi anh có một vết phỏng màu nâu hình vòng, lớn nhỏ xấp xỉ Định Linh Châu. “Cậu còn phá hủy mất cái quần mà tôi thích nhất!”

“A! Thật ngại quá, điện thoại di động của anh chết máy gọi không được, bất đắc dĩ mới phải làm như vậy, tôi lại đang rất nóng vội, không khống chế tốt nhiệt độ. . . .” Vũ Văn xấu hổ cào đầu.

“Haha. . . .Chỉ đùa chút thôi, không nên tưởng thiệt.” Lưu Thiên Minh thoáng nở nụ cười, đưa tay vỗ vỗ bả vai Vũ Văn.

Vũ Văn cũng cười theo, chỉ có điều cười có phần miễn cưỡng, “Khiết Dư, Hồn Độn, Tạc Xỉ. . . .Ma thú thượng cổ một con lại tiếp một con xuất hiện, còn có thể có con kế tiếp không?”

“Đúng vậy. . . .Tối hôm qua Cổ Thanh ở trong phòng làm việc của Bồ Viễn phát hiện ra ba cổ thi thể, trong đó bao gồm có Chu Linh mất tích.” Nghĩ đến đây trong lòng Lưu Thiên Minh trầm xuống, cũng không còn hứng thú nói đùa nữa.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Ba cổ thi thể? Còn có hai người nữa cũng bị hại?”

“Đúng vậy, quả thật có ba cổ thi thể, tôi từng xét nghiệm qua máu dính thu được trong thang máy, có ba loại nhóm máu.”

“Hai người còn lại là ai chứ? Hơn nữa thi thể đang trong phòng làm việc của Bồ Viễn, chẳng lẽ du hồn giết người này cùng Bồ Viễn có liên quan?” Vũ Văn rất khó hiểu.

“Ừm. . . .Kỳ thực nhìn từ góc độ điều tra phá án học, vết thi thể ở chỗ nào đó rất có thể chỉ để xáo trộn lực chú ý của cảnh sát, không hẳn nhất định cùng Bồ Viễn có quan hệ.” Lưu Thiên Minh vẫn thích theo bản năng phản bác Vũ Văn.

“Điều này cũng có thể, nhưng ba cổ thi thể này e rằng chỉ có tôi và Cổ Thanh thấy được, nếu như để lẫn lộn tầm mắt, vậy cũng chỉ có thể nhiễu loạn tôi và Cổ Thanh, du hồn này làm như vậy, e rằng có ngụ ý khác.”

“Lý luận suông chung quy không phải biện pháp, tôi nên tranh thủ quay về cao ốc Đăng Long một chuyến, tự mình đi đến văn phòng của Bồ chủ tịch nhìn xem.” Lưu Thiên Minh ngồi không yên, cầm lấy di động của Vũ Văn gọi cho cục, bảo Tiểu Lý lái xe tới đón mình.

“Du hồn này lặng yên không một tiếng động mà giết liền ba người, hơn nữa nó chỉ ẩn hiện trong góc tối, so với ma thú thượng cổ chỉ sử dụng bản năng thú tính nguy hiểm hơn rất nhiều, trước khi tôi còn chưa xuất viện, anh cần phải cẩn thận trong mọi chuyện a. . . .” Vũ Văn lo lắng nhìn Lưu Thiên Minh.

“Tôi biết. . . .” Lưu Thiên Minh vỗ vỗ túi quần, nói tiếp: “Định Linh Châu này của cậu đúng là đồ tốt, tôi mượn dùng đến khi cậu xuất viện nha.”

Tiểu Lý rất nhanh lái xe đến bệnh viện, đem đến một bộ cảnh phục sạch sẽ cho Lưu Thiên Minh, thay ột thân y phục đã muốn rách mướp của anh. Lưu Thiên Minh ở trong phòng rửa tay dùng nước lau mặt, lại chấn hưng tinh thần cùng Tiểu Lý xuất phát.

Một hồi hỗn loạn đêm qua, tựa hồ vẫn chưa ảnh hưởng đến hoạt động của tập đoàn Đằng Long, nhân viên công ty vẫn như cũ không có việc gì tiếp tục ra vào tòa nhà. Lưu Thiên Minh có chút buồn bực, mãi đến khi anh trông thấy trong đại sảnh tầng 1 dán ra một bố cáo.

“Do chưa vượt qua được đợt kiểm tra phòng cháy chữa cháy hằng năm, đại sảnh yển hội tầng thượng tiến hành chỉnh đốn và cải cách, tạm ngừng mở cửa.”

Bồ Viễn này, có vẻ lại muốn phong tỏa tin tức! Đã tính toán tạm thời phong tỏa nhà ăn, tầng 22 có mấy gian văn phòng cũng bị Tạc Xỉ biến thành rồi tinh rồi mù a, lại làm thế nào che dấu được đây? Lưu Thiên Minh mang theo nghi vấn đáp thang máy lên tầng 22. Vừa ra khỏi thang máy, anh liền kinh ngạc phát hiện, chỉ trong một đêm, tầng 22 đã được thanh lý sạch sẽ! Những vách tường bị Tạc Xỉ đục vỡ phá hoại cũng đã tu bổ rồi, sửa sang tường bên trong tầng lầu cũng đã được quét vôi qua một lần, tuy rằng nước sơn màu trắng trên tường còn chưa khô, nhưng đã che dấu hết thảy những chuyện nơi này từng phát sinh. Nhân viên lui tới cũng không hoài nghi gì, nhiều lắm chỉ cho rằng quản lý tầng 22 lại đòi hỏi cải thiện làm việc.

Lưu Thiên Minh không khỏi bội phục dụng tâm lương khổ của Bồ Viễn, tuy rằng tiền có thể thông thần, nhưng trong một đêm gió táp mưa sa, ngăn ngủi trong 8 tiếng đồng hồ triệu tập một đám công nhân để hoàn thành công việc hạng này, cũng tương đối không dễ dàng. Anh lại thoáng nhìn quanh bốn phía, vừa vịn trông thấy Trần Từ ngáp dài từ trong phòng rửa tay đi ra. Nhìn bộ dáng mệt mỏi bất kham của Trần Từ, Lưu Thiên Minh không khỏi có chút muốn cười, tối hôm qua đầu lĩnh thi công, nhất định chính là vị quản lý Trần Từ này. Anh ở trong hành lang chặn đứng Trần Từ, muốn Trần Từ dẫn anh đi tìm Bồ Viễn, Trần Từ thoái thác không xong, đành dẫn anh và Tiểu Lý đi.

Vừa vào văn phòng của Bồ Viễn, Lưu Thiên Minh liền ồn ào: “Giám đốc Bồ, anh làm chuyện tốt! Cư nhiên chưa được bộ công an cho phép liền xây dựng rầm rộ, hoàn toàn phá hủy hiện trường phạm tội! Anh cũng biết, tiêu hủy chứng cứ là phạm pháp!”

Lưu Thiên Minh lớn giọng khiến Trần Từ khản trương đóng cửa lại lui ra ngoài, Bồ Viễn cũng không chút hoang mang nở nụ cười: “Lưu đội trưởng sao lại nói như vậy chứ? Tối hôm qua ở đây ngoại trừ có vị chủ quản cấp cao do mệt nhọc quá độ mà té xỉu, cũng chưa từng phát sinh ra án kiện nào, sao lại nói là phá hư hiện trường được?”

Lưu Thiên Minh cũng biết, Bồ Viễn nếu thà chết không thừa nhận, mình tóm hắn cũng không có biện pháp, dù sao kẻ phá hư mọi thứ là Tạc Xỉ hiện tại đã tan thành tro bụi rồi, cũng không tạo thành thương vong nào. Anh không tiếp tục truy hỏi nữa, chỉ quét mắt nhìn bài trí trong phòng làm việc của Bồ Viễn.

Theo như lời của Cố Thanh sofa đặt ở một góc trong văn phòng, nhưng sau chỗ tựa lưng sofa không phát hiện thi thể nào tồn tại. Là bởi do cái Hư Chương thuật kia sao? Lưu Thiên Minh đơn giản lững thững đi đến sofa, đi quanh sofa hai vòng.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Sau sofa cái gì cũng không có! Thi thể đã bị dời đi rồi!

Lưu Thiên Minh ngoảnh đầu nhìn chăm chăm Bồ Viễn, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra điểm gì đó, nhưng về mặt Bồ Viễn vẫn rất thần nhiên, chẳng lẽ hắn thật sự cái gì cũng không biết?

Tiểu Lý không biết Lưu Thiên Minh vì sao ở trong phòng lượn qua lượn lại, nhin không được theo sau nhỏ giọng nói với Lưu Thiên Minh: “Muốn em hỗ trợ không?” Lưu Thiên Minh liếc mắt nhìn Tiểu Lý, đột nhiên nhớ tới một điểm đáng ngờ! Tâm niệm anh thay đổi thật nhanh, bước đến trước mặt Bồ Viễn, trầm thấp nói: “Giám đốc Bồ, gần đây sao không thấy hai vị cận vệ kia của anh?”

Bồ Viễn toàn thân chấn động, có chút mất tự nhiên nói: “Vệ sĩ? Tôi gần đây đã không mời vệ sĩ nữa.”

Lưu Thiên Minh nhìn chăm chăm vào mắt Bồ Viễn, từng câu từng chữ nói: “Giám đốc Bồ, tình cảnh hiện tại của anh rất nguy hiểm, nếu tôi không đoán sai, chỉ sợ hai vệ sĩ kia cũng đã bị sát hại rồi!”

Về mặt Bồ Viễn vẫn rất trấn tĩnh: “Lưu đội trưởng, có phải hai vệ sĩ của tôi ở bên ngoài gặp bất trắc gì rồi hay không?”

Lưu Thiên Minh đối với thái độ cố làm ra vẻ của Bồ Viễn rất tức giận, lần cuối cùng trông thấy hai vệ sĩ kia là trước khi yến hội bắt đầu, sau khi yến hội kết thúc cũng chưa từng gặp qua hai người này, cũng chỉ có hai người này mất tích, mới có thể không dẫn tới sự chú ý của mọi người. Cố Thanh thấy hai cỗ thi thể nam giới, hẳn là hai người vệ sĩ đáng thương này rồi. Mà Bồ chủ tịch này, lại không quan tâm sống chết của vệ sĩ, hai thủ hạ mất tích nhiều ngày như vậy cũng chưa báo án.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Bồ Viễn nhìn khuôn mặt Lưu Thiên Minh đang dần giận dữ, rốt cuộc hiểu được việc này chống đỡ không nổi nữa, đành phải kìm sát Lưu Thiên Minh, thấp giọng hạ khí nói: “Lưu đội trưởng, tôi biết mình sai, hai vệ sĩ của tôi quả thật mất tích nhiều ngày rồi, nhưng tôi không báo án cũng có nguyên nhân, thứ nhất, xác nhận một người mất tích cần thời gian chứng minh, thứ hai, tôi thực sự có nỗi niềm khó nói, thuộc yêu cầu của hoạt động thương nghiệp, tình hình trước mắt không cho phép có bất luận tin tức tiêu cực gì về cao ốc Đảng Long xuất hiện trên tin xã hội, tôi chỉ muốn có thể tiếp tục im lặng vượt qua lần này, là có thể toàn lực phối hợp với các anh tra án rồi. Ừm. . . . Hai vệ sĩ của tôi thật sự đã bị sát hại rồi sao?”

Bồ Viễn rốt cuộc nói ra nguyên nhân ếm nhem tin tức, Lưu Thiên Minh không khỏi trầm ngâm.

Bồ Viễn nhìn Lưu Thiên Minh trầm mặc không nói, nhin không được từ trong bàn giám đốc lấy ra hai phong thư thật dày, nhét vào tay Lưu Thiên Minh, Lưu Thiên Minh hiểu ngay, Bồ Viễn thế nhưng lại muốn dùng tiền mua mình. Anh không nhin được bạo phát: “Bồ Viễn, người cho Lưu Thiên Minh ta là ai?” Nói xong, nặng nề đem hai xấp tiền ném trên bàn giám đốc của Bồ Viễn.

Khí lực của Lưu Thiên Minh không nhỏ, phong thư đánh một cái trên bàn, thế đi không giảm, đem một cái khung ảnh trên bàn Bồ Viễn đánh bay ra, khung ảnh rơi trên mặt đất, nhất thời loảng xoảng một tiếng thủy tinh vỡ nát.

Bồ Viễn vẫn luôn rất trầm ổn đột nhiên sắc mặt đại biến, hoảng loạn chạy đến nơi khung hình rơi xuống, vội vàng muốn đem khung hình lấy lên. Nhưng động tác của hắn tuy nhanh bất quá ánh mắt Lưu Thiên Minh còn nhanh hơn. Lưu Thiên Minh đã cực kỳ kinh ngạc nhìn thấy, giữa những mảnh thủy tinh nhỏ kia, là tấm ảnh gia đình Bồ Viễn, mà bên dưới tấm ảnh chụp gia đình đó, lại lộ ra một ảnh chụp bán thân của một người phụ nữ!

Nữ nhân xinh đẹp trên tấm ảnh kia, chính là chủ nhiệm tài vụ Lưu Thiên Minh từng thấy qua hồ sơ nhân viên nghỉ việc —— Tổng Xảo Tri!

24. Quyển 1 - Chương 24: Giác Mộng

Tuy rằng Cố Thanh không bị thương, bác sĩ vẫn dặn dò cô ở lại phòng bệnh truyền dịch nghỉ ngơi, bị kinh hách quá độ Cố Thanh cũng vui vẻ thả lỏng toàn bộ, thành thành thật thật nằm trên giường bệnh, nhưng chỉ nằm đến hoàng hôn, cô liền cảm thấy không thú vị nữa, e ngại kim vẫn còn cắm trên tay, cô chỉ có thể vô cùng buồn chán nhìn áng mây ngoài cửa sổ bị tà dương nhuộm hồng, ngẫu nhiên có một hai đám mây hình dáng kỳ quái tựa như rồng lại tựa như hổ trôi nổi qua, sẽ liền kích thích từng đợt gợn sóng trong lòng cô.

Đến thành phố C chỉ ngắn ngủi 10 ngày, Cố Thanh đã trải qua một loạt sự kiện không thể tưởng tượng nổi nhất trong đời. Du hồn mơ hồ bất định, quái vật giương nanh múa vuốt, thi thể tử trạng khủng bố. . . . Hết thảy mọi thứ này, tựa hồ ít nhiều đều có liên hệ với cô, mà thần kinh Cố Thanh, cũng theo đó càng căng càng chặt.

May mắn, còn có hai vị kia, luôn phần đầu quên mình cứu giúp cô, thay cô chia sẻ áp lực, mà ngay cả đại cầu ghé vào dưới giường này cũng vậy, cũng rất có phong độ kỳ sĩ. Nghĩ đến đây, Cố Thanh nhin không được thoáng nở nụ cười, chợt, lại khe khẽ thở dài một hơi, giữa hai đầu lông mày trôi qua từng đợt phiền não.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Cốc. Cốc cốc.” Có người nhẹ gõ cửa.

Là y tá đến đổi bình truyền dịch sao? Cố Thanh ngồi dậy, mời tiến vào.

“Cố chủ quản!” Vào cư nhiên là Trần Từ. “Thế nào? Cảm thấy khá hơn chút nào không?” Trần Từ mang theo bao lớn bao nhỏ một đồng thực phẩm dinh dưỡng, trong tay còn ôm một bó hoa tươi thật to.

“A. Quản lý Trần thật sự làm phiền rồi, công việc đang vội như vậy còn đến thăm hỏi tôi.” Cố Thanh tuy rằng đối với việc Trần Từ thăm viếng có chút kinh ngạc, nhưng có người quan tâm mình, vẫn rất cao hứng.

“Haha. Giám đốc Bồ ra lệnh cho tôi đại diện toàn bộ nhân viên công ty đến, đối với Cố chủ quản té xỉu khi đang làm việc bày tỏ thăm hỏi!” Trần Từ ôm bó hoa tươi kia đi qua đi lại vài vòng trong phòng bệnh, cũng chưa tìm được gì có thể cắm vào, trên trán đã có chút đổ mồ hôi.

“Nào có khoa trương như vậy a? Tôi cũng chuẩn bị trở về nhà ăn cơm chiều rồi.” Cố Thanh cười cười, “Hoa cứ để trên tủ đầu giường đi, lát nữa tôi sẽ mang về.”

Buông xuống bó hoa to trong tay, Trần Từ mới thở dài nhẹ nhõm, lại theo thói quen móc ra khăn tay lau mồ hôi.

“Nghe nói. Tối hôm qua có quái vật xuất hiện?” Cố Thanh thử thăm dò hỏi Trần Từ.

“Cô không biết, cao ốc Đằng Long thật sự không thể tiếp tục lưu người lại nữa, tầng 22 sụp đổ vài bức tường còn chưa tính, phòng bếp tầng thượng và đại sảnh yến hội toàn bộ đều hỏng, tôi ở tầng thượng đứng một hồi đều cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh, quái vật ở chỗ nào, cư nhiên có thể biến thành như vậy.”

“VẬY. Như thế nào thu dọn tàn cuộc?”

“Còn có thể thế nào? Tầng thượng cục diện rối rắm không có cách nào thu dọn, dứt khoát trước tiên xả ra một lý do che đậy lại, nhóm quản lý tầng 22 còn phải làm việc, giám đốc Bồ buộc tôi lập tức đi tìm một đám công nhân xây dựng đến, đêm hôm khuya khoắt mưa giạt gió rền, đi tìm chỗ nào a? Tôi hỏi vài công trường, công nhân cũng không nguyện ý ra ngoài, sau đó giám đốc Bồ phát điên lên, ra giá một người 300, hoàn hảo đảo ngược tình thế, thoáng cái chuẩn bị hơn 40 công nhân. Suốt đêm đem mấy lỗ thủng lớn trong tòa nhà tu bổ, quét lại một lần sơn tường.” Trần Từ còn đang oán giận tối hôm qua bị khổ sai.

Xem ra Bồ Viễn đang liều mình ngăn trở hết thảy tin tức gây bất lợi cho cao ốc Đằng Long tiết lộ ra ngoài, nhưng giấy chung quy vẫn không gói được lửa a. Cố Thanh có chút lo lắng phân tâm.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên chính sự!” Trần Từ đột nhiên gào to, đem Cố Thanh đang phân tâm giật mình.

“Hả? Làm sao vậy? Chính sự gì?”

“Giám đốc Bồ đặc biệt phân phó tôi tiện thể nhắc cho cô, dưới điều kiện tình hình thân thể của cô cho phép, tốt nhất có thể mau chóng quay về công ty làm việc, phương án ba ngày sau chính thức bắt đầu thực hiện, hy vọng cô có thể tham gia. Cụ thể là phương án gì, giám đốc Bồ chưa nói, anh ấy nói cô tự nhiên sẽ rõ.”

Cố Thanh cuối cùng minh bạch, kế hoạch lớn của Bồ Viễn thu mua cổ phần công ty đã lửa sém tới lông mày, cửa mấu chốt này, tập đoàn Đằng Long nhất định phải phi thường êm thấm tiến hành bí mật phân tán cách công tác thu mua, một khi bùng nổ tin tức bất lợi cho Đằng Long, sẽ khiến cho đám người môi giới cổ phiếu khựng lại như linh cầu kia phát hiện dị động của Đằng Long, nếu không thể trong thời gian ngắn đem tài sản cổ phần tốt của công ty thu gom vào trong tay, Đằng Long sau này sẽ không còn là thiên hạ của Bồ Viễn nữa.

Trần Từ lại ngồi một lát, liền đứng dậy cáo từ. Cố Thanh thấy bình thuốc cuối cùng cũng hết, liền nhấn chuông gọi y tá đến rút kim tiêm ra, không muốn tiếp tục nằm trong phòng bệnh nữa.

Cố Thanh đã nghĩ tốt lắm, bó hoa tươi và thực phẩm dinh dưỡng kia vừa vặn có thể đem cho Vũ Văn, coi như là mượn hoa hiến phật đi. Cô lục lọi túi thực phẩm dinh dưỡng, vậy mà lại lấy ra một bộ đồng phục

công nhân viên dành cho nữ, đây nhất định cũng là Bồ Viễn an bài, vừa rồi Cố Thanh còn đang lo lắng mình mặc bộ quần áo dính vết máu vào bệnh viện, ra ngoài có thể khiến người ta cảm thấy sợ hãi hay không, hiện tại xem ra lo lắng dư thừa rồi.

Thay đổi y phục, Cố Thanh ôm lấy bó hoa và thực phẩm dinh dưỡng, Huyền Cương vẫn luôn nằm dưới giường cũng lặng yên không tiếng động theo sát cô ra cửa. Bây giờ là thời điểm bác sĩ y tá thay ca đi ăn, trong bệnh viện rất ít người, may là như vậy, mới để cho Huyền Cương ngong nghênh đi lại trong bệnh viện không dẫn đến xôn xao.

Cố Thanh khinh xa thực lộ (xe nhẹ chạy đường quen, ý nói đã quen với việc gì thì sẽ rất dễ làm, đường đi mãi sẽ quen lối) đi đến cửa phòng bệnh đơn của Vũ Văn, cô vừa định từ trên cửa sổ nhìn vào bên trong quan sát thử, phía sau liền vang lên tiếng nữ sinh hét chói tai. Cố Thanh mạnh quay đầu lại, một tiểu y tá bị Huyền Cương cao lớn dọa sợ đến mức dán tại trên tường, rất nhanh khóc nức lên. Cẩn thận nhìn một lần nữa, cảm thấy y tá này có chút quen mặt, haha. Đây không phải là y tá băng bó vết thương cho Cố Thanh khi cô bị Khiết Dư cắn bị thương đêm đó sao?

Cố Thanh nhanh chóng đá Huyền Cương một cước, Huyền Cương thức thời quỳ rạp trên mặt đất rũ đầu, nhìn qua sẽ không thể nào đáng sợ nổi. Tiểu y tá mới từ trên tường vòng quanh qua Huyền Cương đi đến phía sau Cố Thanh, vẻ mặt cầu xin nói với Cố Thanh: “Đây là chỗ nhà cô hả? Tại sao có thể mang vào bệnh viện a? Mau kéo ra ngoài a!”

“Xin lỗi xin lỗi, con chó này không cắn người, không sao không sao.” Cố Thanh đành phải luôn miệng xin lỗi, “Tôi lát nữa thăm bệnh nhân xong liền kéo nó ra ngoài.”

Tiểu y tá nhìn Huyền Cương quỳ rạp trên mặt đất cố gắng hiền lành, lá gan cuối cùng lớn được chút, cô ta lúc này mới chú ý tới đã từng gặp mặt Cố Thanh.

“Cô. Đúng rồi, nhớ rồi, lần trước cô đã bị chó cắn đến đây băng bó!” Nhớ tới việc này, y tá lại xê dịch đến phía sau Cố Thanh, cách xa khỏi Huyền Cương thêm tí nữa, “Là tới thăm bạn trai của cô sao?”

“Ừm.” Cố Thanh mơ hồ đáp ứng.

Tiểu y tá thăm dò nhìn thoáng vào trong phòng, nói: “Vết thương của bạn trai cô khôi phục không tồi, nhưng tình trạng sinh lực không tốt.”

“Cái gì? Tình trạng sinh lực của anh ấy không tốt?” Lòng mày Cố Thanh vì kinh ngạc mà dương lên.

“Đúng vậy. Cô không phát hiện sao? Anh ấy hiện tại cả đêm gặp ác mộng, buổi tối thường đột nhiên bừng tỉnh, thật sự không có cách nào khác để ngủ, vào chỗ chúng tôi mượn sách đọc, thật đáng thương. Đường đường là một người đẹp trai mà giờ trở nên tiêu tụy như vậy, vành mắt kia đen rõ ràng a!”

Cố Thanh kinh ngạc há to miệng, Vũ Văn cũng sẽ cả đêm gặp ác mộng sao? Mình tại sao chưa bao giờ biết, hai ngày trước khi trông thấy anh ấy cũng chú ý tới tinh thần anh ấy không tốt, nhưng bản thân còn tưởng rằng đó là bởi vì thân thể anh ấy suy yếu.

“Này, cô xem, anh ấy lại bắt đầu gặp ác mộng rồi.” Tiểu y tá hướng bên cạnh cửa sổ thăm hỏi bĩu bĩu môi.

Cố Thanh vội thò đầu sang nhìn, Vũ Văn đang nằm nghiêng ở đầu giường, một quyển tạp chí đánh rơi trên mặt đất, đại khái là bởi vì quá mức mệt mỏi, khi đọc sách thì ngủ quên mất, nhưng vẻ mặt y hiện tại dị thường thống khổ, con ngươi nhắm chặt dưới mí mắt cấp tốc chuyển động trái phải, trên trán có một tầng mồ hôi tinh mịn to như hạt đậu, hai tay cũng gắt gao bắt lấy ra giường. Nhìn qua, Vũ Văn bất cứ lúc nào đều có thể kêu một tiếng sợ hãi ngồi bật dậy.

Cố Thanh lo lắng nghĩ muốn đẩy cửa đi vào, tiểu y tá ở sau lưng cô nói: “Đừng đột ngột kinh động anh ấy, sẽ khiến cho thân thể có phản ứng quá khích!”

“Vây. Vây làm sao bây giờ a?” Cố Thanh ôm lấy cánh tay tiểu y tá.

“Hiện tại chỉ có thể chờ anh ấy tự mình tỉnh lại. Lúc tỉnh. Anh ấy có phải có khúc mắc gì không giải được không a?” Tiểu y tá nhẹ giọng nói.

Tiểu y tá vừa nói chuyện, vừa dùng ánh mắt hoài nghi quan sát Cố Thanh, Cố Thanh hiểu hàm ý trong ánh mắt của cô ta, cô ta nhất định hoài nghi Vũ Văn cùng mình có cảm tình gì rồi rắm.

Cố Thanh có chút xấu hổ buông y tá ra, nói: “Hãy để tôi đi vào trước, tôi cam đoan sẽ không kinh động anh ấy.”

Tiểu y tá gật đầu, thay Cố Thanh đẩy ra cửa phòng bệnh.

Cố Thanh và Huyền Cương lặng lẽ đi vào phòng bệnh, Vũ Văn trên giường bệnh tựa hồ đang trong mộng trải qua tình cảnh cực kỳ đáng sợ, thân thể bắt đầu nảy sinh từng trận co giật.

Cố Thanh đứng bên cạnh Vũ Văn, lo lắng đến vô cùng, nhưng lại không dám đưa tay gọi y. Là dạng ác mộng đáng sợ gì, lại có thể làm nam nhân trước hiện trường bầm thây cực kỳ huyết tinh vẫn không sợ hãi lại có thể sợ thành dạng này.

Bất thành thành, Cố Thanh cảm giác được bên cạnh có dị động, cô nghiêng người nhìn, trên người Huyền Cương cư nhiên lại hiện ra quang mang u lam, thân hình cũng dần dần biến thành tình trạng nửa trong suốt.

Chỉ thấy Huyền Cương đè thấp đầu, răng nhọn trong miệng ma sát ra thanh âm chói tai, u quang hội tụ thành hình phía trên di động, dần dần biến thành một đại lang diện mục dữ tợn, gương nanh múa vuốt, hư hình lang này thể mà so với thân hình Huyền Cương còn lớn hơn gấp đôi! Trong phút chốc, lang kia gào rít hướng giường bệnh Vũ Văn đánh tới, bộ dáng hung ác đem Cố Thanh sợ tới mức hai chân như nhũn ra. Thân ảnh hư hình lang màu lam thoáng chốc xuyên thấu thân thể Vũ Văn, cư nhiên từ trong thân thể Vũ Văn xé rách ra một đoàn chướng khí màu đen cuộn cuộn, mà tốc độ hư ảnh này vẫn không giảm, dùng miệng lang thật lớn kia kéo đoàn chướng khí xuyên tường mà ra, nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Tình cảnh này, hoàn toàn giống với khi Cố Thanh và Lưu Thiên Minh lén lút lên vào văn phòng Đỗ Thính Đào thấy được.

Cố Thanh sợ ngây người, chờ cô kịp phản ứng nhìn trên giường bệnh của Vũ Văn, Vũ Văn cũng giống Đỗ Thính Đào khi đó trở nên bình tĩnh, cơ mặt chậm rãi buông lỏng, thân thể không hề co rút, hô hấp cũng dần dần trở nên vững vàng.

Chẳng lẽ. Cố Thanh thông minh đã ẩn ẩn đoán được thứ gì đó, nhưng còn chưa dám khẳng định, nếu có thể hỏi Vũ Văn một chút thì tốt rồi, thế nhưng nhìn thấy Vũ Văn mệt mỏi ngủ ngon như vậy, Cố Thanh lại không sao nhẫn tâm gọi y tỉnh dậy.

Đúng rồi! Có một nơi nói không chừng sẽ có đáp án! Cố Thanh cúi đầu nhìn Huyền Cương, quyết định lập tức đi về nhà.

Mang theo đại cầu Huyền Cương này thật sự rất khó gọi taxi, dám tài xế đều không nguyện ý để con chó trên xe bọn họ, Cố Thanh muốn đem Huyền Cương để lại trong phòng bệnh của Vũ Văn, Huyền Cương lại một tác không muốn rời Cố Thanh, sống chết đuổi không đi. Bất đắc dĩ, Cố Thanh đành phải đi bộ về cao ốc Đằng Long, từ trong phòng làm việc của mình bị Tạc Xỉ đập đến loạn thất bát tao kia tìm được laptop. Không ai đi cùng, cô lo lắng đề phòng không dám ở lại lâu trong tòa nhà, chạy như trốn ra khỏi cao ốc Đằng Long, ở bãi đỗ xe phụ cận tìm chiếc Santana trắng của mình.

Trải qua một hồi lần qua lần lại như vậy, trở lại ký túc xá, đã là 9h tối, Cố Thanh không chú ý đến bụng đói đến thăm thì của mình, vừa vào cửa nhà, liền mở laptop ra trước.

Truy cập vào mạng, Cố Thanh trực tiếp lướt vào trong trang cất giấu thú linh phổ. Lúc này đây, cô trịnh trọng ở trong khoảng trống đánh hai chữ —— Huyền Cương.

Trang mặt rất nhanh bung ra, bức tranh thủy mặc rất sinh động, phác họa ra một ngọn núi đứng đơn độc ngạo nghễ, đối diện với ánh trăng trên bầu trời đêm chính là một cự lang.

Dưới lối vẽ thủy mặc tỉ mỉ, là một hàng chữ phồn thể thuyết minh.

“Thất tinh bắc đầu, tên Thiên Trùng, tự Tham Lang, linh hồn ngưng đọng ở phàm trần, là Huyền Cương.”

Dưới dãy thể chữ lệ, lại có một ghi chú nhỏ.

“Nó từng theo ta ngao du phía đông Nhật Bản, ngộ thương mô thú (còn gọi là Baku, yêu quái của Nhật Bản, mình gấu, vòi voi, đuôi bò và chân có móng sắc như loài hổ) chuyên nuốt ác mộng, hồi hận cũng đã muộn, phạt cả đời thay thế mô thú lương đức, mỗi khi thấy ác mộng quấy phá, tất tiêu diệt.”

Xuống chút nữa, lại còn một hàng chữ —— “Vũ Văn Thụ Học đáng thương thuở nhỏ hàng đêm bị ác mộng quấy thân, vốn dễ bị chết yếu, may mắn có Huyền Cương ngộ thương mô thú, lấy được bộ dị năng mộng, trong họa có phúc.”

Cố Thanh ngơ ngác nhìn những văn tự kia, một hồi lâu, mới từ trong miệng thì thào nói: “Anh tội gì mà phải. . . .”

Từ khi vào bệnh viện đến nay, Vũ Văn vẫn chưa từng được ngủ an ổn như vậy, mặt trời đã lên cao, mới từ từ tỉnh dậy. Hắn mỹ mỹ duỗi thắt lưng lưng biếng, lại phát hiện bên chân mình cứ nhiên có một người đang nằm úp sấp.

Vũ Văn hoảng sợ, xoa mắt nhìn kỹ lại, chỉ thấy người nọ ngồi trên ghế vuông bên giường, mặt hướng xuống dưới nằm úp sấp, hai tay còn gắt gao bắt lấy chân Vũ Văn. Vũ Văn khụt khụt mũi, tuy rằng không nhìn thấy mặt, nhưng tóc dài hỗn độn bên mép giường này, tỏa ra mùi hương thơm mát chỉ Cố Thanh mới có.

Vũ Văn thử lắc chân, hôm nay không thấy đau nữa, dường đã khôi phục lại rất tốt. Y vừa động như vậy, Cố Thanh ghé vào trên đùi Vũ Văn cũng ngẩng đầu lên, mắt cô ngái ngủ nhập nhòa nhìn Vũ Văn, lại bụp một tiếng ngã xuống.

“Cô làm cái gì vậy a? Như thế nào chạy đến chỗ của tôi ngủ gà ngủ gật?” Vũ Văn cẩn cẩn dục dục hỏi han.

“Đừng ồn ào.” Cố Thanh vẫn nằm úp sấp không nhúc nhích.

Vũ Văn khoanh tay nghĩ nghĩ, lại xoay người tiến đến bên tai Cố Thanh nhẹ giọng nói: “Đi làm. Đến muộn.”

“A!” Cố Thanh thoáng cái đứng lên! Bắt đầu vội vàng hoang mang rối loạn tìm kiếm điện thoại di động của mình, muốn biết bây giờ là mấy giờ, giăng co một hồi, cô đột nhiên dừng lại động tác trên tay, hung hăng trừng mắt nhìn Vũ Văn, nói: “Tôi bây giờ là chủ quản hành chính, đến trễ hay không còn không phải do tôi tính sao!”

Vũ Văn ha ha cười, tinh thần so với hôm qua cũng sang sảng hơn nhiều.

Cố Thanh từ trên cổ tay cởi ra một dây buộc tóc, đem tóc dài tùy tiện bó lại, buộc lên thành một đuôi ngựa cao cao, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời lộ ra chút tinh nghịch. Cô lại duỗi thân với tay sang chiếc tủ cạnh giường Vũ Văn lấy ra một bộ dụng cụ rửa mặt, chuẩn bị ra ngoài.

Thấy Cố Thanh ngay cả đồ dùng rửa mặt cũng mang đến, Vũ Văn thiếu kiên nhẫn hỏi: “Thế nào? Cô muốn trường kỳ nằm viện hả?”

Lông mày Cố Thanh nhướng lên, lấy tay chỉ chỉ trên mặt đất: “Đúng vậy! Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ ở đây!”

“Hả? Đây.”

“Ai bảo anh không nói thật! Huyền Cương buổi tối vất vả chút, bắt nhiều ác mộng hơn không phải được rồi sao?”

Vũ Văn ngẩn ngơ, không biết Cố Thanh rốt cuộc đã biết bao nhiêu, Huyền Cương ghé vào góc tường, tự tiểu phi tiểu (cười mà không cười) thè ra đầu lưỡi thật dài.

Cố Thanh ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ đầu Huyền Cương, yếu ớt nói với Vũ Văn: “Không thể tưởng được, Huyền Cương chính là tham lang tinh hạ phạm.”

“Cô lại lén xem thú linh phổ nữa! Có phải không? Lòng hiếu kỳ của cô thế nào lại mạnh như vậy chứ?” Vũ Văn bắt đầu hồi hận để Cố Thanh biết sự tồn tại của thú linh phổ.

“Không nhìn. Không nhìn làm sao biết anh là vì tốt cho tôi.” Thanh âm Cố Thanh đột nhiên trở nên ôn nhu, khiến Vũ Văn ko khỏi ngẩn ra. “Được rồi! Tôi ở nơi này cũng không có gì bất tiện,

tối hôm qua đã cùng bệnh viện nói chuyện rồi, để các cô ấy kê thêm một cái giường nữa ở đây, tôi sẽ ở đây chiếu cố tốt cho anh, như vậy anh cũng có thể nhanh chóng phục hồi hơn.”

Vũ Văn muốn nhắc tay phản đối, nhưng thoáng cái lại nghĩ không ra lý do để phản đối, chỉ có thể trở mặt nhìn Cố Thanh đi ra ngoài rửa mặt. Huyền Cương chậm rãi bước đi thông thả đến bên cạnh Vũ Văn, liếm liếm cánh tay Vũ Văn, Vũ Văn thở dài một hơi, cúi xuống nói với nó: “Ông bạn già, người lần sau làm việc có thể kín đáo chút hay không? Đừng làm trò gì trước mặt Cố Thanh, người thật đúng là không xem cô ấy như ngoại nhân nhỉ?”

Huyền Cương không cho là đúng mà đánh một cái ngáp, quay đầu bỏ đi.

Cố Thanh chỉnh chu trang phục xong, lại trở về phòng bệnh Vũ Văn ngâm mì gói, Vũ Văn có phần kinh ngạc hỏi: “Hôm nay cô không đi làm hả?”

“Vừa nghĩ tới cao ốc Đền Long thì đau đầu, trốn nửa buổi cũng không được sao?”

“Được, đương nhiên được, cô là lãnh đạo mà.” Vũ Văn nở nụ cười.

“Đúng rồi, anh thế nào lại thường xuyên gặp ác mộng? Đêm mộng thấy những gì a?” Cố Thanh rất ngạc nhiên.

Sắc mặt Vũ Văn thoáng chốc thay đổi có phần u ám, trầm giọng nói: “Không biết vì sao lại như vậy, cũng không mộng thấy cái gì, đều là những thứ loạn thất bát tao.”

“Có thể khiến ột Hoàng tuyền dẫn lộ nhân chuyên cùng đủ loại quái vật giao thiệp cảm thấy sợ hãi, sẽ là cái gì ha?” Cố Thanh còn chưa hết hy vọng.

“Tĩnh lại sẽ không nhớ rõ nữa.” Vũ Văn cũng không nghĩ muốn tiếp tục kéo dài đề tài này, tầm mắt chuyển hướng về phía ngoài cửa sổ.

“Chuyện giấu trong lòng, nói ra sẽ tốt hơn chứ? Anh chưa nghe nói qua cổ sự quốc vương mọc ra lỗ tai lừa (*) chưa.”

“Đừng hỏi gì nữa! Được không?” Vũ Văn đột nhiên gắt gỏng đánh gãy lời Cố Thanh, ánh mắt nghiêm túc làm Cố Thanh sợ đến mức mấy nghi vấn trong miệng đều nuốt xuống.

Không khí trong phòng bệnh nhất thời có chút ngưng trệ.

Cố Thanh đem mì đã ngâm nước xong bưng cho Vũ Văn, trầm mặc ngồi một bên. Vũ Văn nhìn mì nóng hôi hổi, lại cảm thấy khẩu khí của mình hơi nặng, có chút ân hận nói với Cố Thanh: “Thực xin lỗi.”

Cố Thanh cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Lúc nào, anh có thể không giấu diếm tôi bất cứ chuyện gì nữa đây?” (Bánh Tiêu: Cô là cái gì của người ta mà đòi hỏi quá vậy ah~ =. =|||)

Vũ Văn ngưng mắt nhìn cái cằm kiên nghị của Cố Thanh, chậm rãi nói: “Chờ đến thời điểm hết thấy đều chấm dứt đi.”

(*) Câu chuyện kể về có một ông vua kia sau khi ngủ dậy thấy mình bỗng mọc ra một đôi tai lừa. Thiên sư của nhà vua nói rằng ngài mọc đôi tai lừa là vì ngài chỉ nghe lời nịnh hót của gian thần mà không nghe thấy tiếng ai thán của người dân nên trời phạt gắn đôi tai lừa tượng trưng cho loài vật dần dần nói không biết nghe. Nhà vua cấm Thiên sư không được nói với bất cứ ai chuyện này nếu không sẽ chém đầu. Thiên sư không nói ra không chịu nổi, đến mức cái bụng cũng trướng to lên. Thiên sư bèn đi vào rừng đào một cái lỗ rồi chui xuống nói “Ông vua có lỗ tai lừa” Sau khi nói ra bụng cũng từ từ nhỏ lại. Ai ngờ đất chỗ đó nghe thấy lời lão, nuôi dưỡng cây, cây cối xung quanh đó cực kỳ tươi tốt. Một hôm lính nhà vua vào rừng đốn cây để làm mộ. Mồ làm ra khi gõ phát ra tiếng “Ông vua có lỗ tai lừa” Người dân nghe thấy rất thích, đua nhau gõ mộ. Nhà vua ko chịu được tiếng mồ dồn dập nên sinh bệnh mà chết.

25. Quyển 1 - Chương 25: Bức Họa Bồ Cục

Một khắc Lưu Thiên Minh hấp tấp xông vào phòng bệnh kia, Vũ Văn và Cố Thanh không tự chủ được đều lùi về phía sau một chút, tuy rằng hai người bọn họ cũng không có bất luận tiếp xúc nào, nhưng vừa rồi khoảng cách giữa hai người đã vượt quá khoảng cách an toàn của tâm lý người thường.

Hai người tận lực lui về phía sau, khiến trong lòng Lưu Thiên Minh có chút tư vị không đúng, nhưng anh vẫn đem tâm tình không vui nổi lên đè ép xuống, dù sao hiện tại có chuyện quan trọng hơn cần xử lý.

“Đều ở đây à?” Lưu Thiên Minh giả vờ điềm nhiên như không đi đến cạnh hai người.

“Ừm? Anh tra được gì sao?” Lực chú ý của Vũ Văn thoáng cái tập trung đến Lưu Thiên Minh bên này.

“Thi thể Cố Thanh trông thấy trong văn phòng Bồ Viễn đã không thấy nữa!”

“À?” Cố Thanh mở to hai mắt, chẳng lẽ hao tổn tâm cơ mới tìm được manh mối lại bị chặt đứt? “Anh xác nhận thật sự không thấy nữa sao? Anh hình như không nhìn thấy được cái kia mà?”

“Tôi quả thật nhìn không thấy, nhưng tôi dùng chân đem mỗi nơi có thể đi trong văn phòng Bồ Viễn đều giẫm lên một lần! Vũ Văn, cậu đối với thi thể mất tích có ý kiến gì không? Chẳng lẽ đối phương đã phát hiện chúng ta tìm thấy ra thi thể?”

Vũ Văn cúi đầu trầm tư, cũng không đáp lời.

Lưu Thiên Minh lại quay đầu nhìn Cố Thanh: “Đúng rồi, Cố Thanh, cô có biết một nữ nhân tên là Tống Xảo Trĩ không?”

“Không biết.” Cố Thanh lắc đầu.

“Ừm, cô mới đến nơi này vài ngày, không nhận ra cũng bình thường, nữ nhân này từng là chủ nhiệm tài vụ của Đảng Long các cô, nhưng hiện tại đã mất tích!”

“Mất tích?” Cố Thanh bỗng sờ không được ý nghĩ, “Cái đó và chúng ta có quan hệ gì à?”

“Đây có khả năng cùng việc cô muốn điều tra có liên quan!” Lưu Thiên Minh đem tình hình khi mình điều tra hồ sơ nhân viên nghỉ việc phát hiện được và chuyện trông thấy trong văn phòng Bồ Viễn đại khái nói một lần.

Cố Thanh đối với chuyện ảnh chụp giấu dưới khung ảnh Bồ Viễn có chút khiếp sợ, tuy nói nhóm nhân viên bình thường phía dưới thích loan truyền bày bịa chuyện xấu của ông tổng, nhưng quản lý cấp cao chân chính thường xuyên tiếp xúc với Bồ Viễn đều lén lút đồng ý Bồ Viễn là trạng phu mẫu mực, Bồ Viễn và vợ Văn Linh cảm tình luôn rất tốt, hơn nữa có một đứa con gái đáng yêu Bồ Dao, Cố Thanh vẫn cho rằng gia đình này bền vững. Giờ nửa đường lại lòi ra một Tống Xảo Trĩ, là nhân vật như thế nào đây?

“Bởi vì Tống Xảo Trĩ bộ dạng phi thường xinh đẹp lưu lại cho tôi ấn tượng sâu sắc, cho nên lúc ấy tôi liếc mắt liền nhận ra, tấm ảnh giấu trong khung hình của Bồ Viễn đích thị là Tống Xảo Trĩ, kỳ thật một ông tổng của công ty cùng nữ nhân cấp dưới xinh đẹp phát sinh chút quan hệ bất chính cũng bình thường, cho dù khiến tôi đây là ngoại nhân không liên quan gì cũng biết, không có gì ghê gớm, nhưng về mặt Bồ Viễn dị thường kích động khó tránh khỏi khiến người ta có chút sinh nghi. Để ổn định Bồ Viễn, tôi trước bày tỏ thái độ với hắn, nói cho hắn biết không nhất thiết phải móc hầu bao ra đối phó tôi, cao ốc Đảng Long từng phát sinh quái sự công bố ra ngoài sẽ đã kích lòng tin của quần chúng đối với ngành cảnh sát, với tôi cũng có lợi, tôi tạm thời sẽ không đối với bên ngoài nói gì, để hắn ăn một liều thuốc an thần, sau đó tôi mới trêu ghẹo nói hắn thật có diễm phúc, có phải ở nơi nào đó Kim ốc tàng kiều (Bánh Tiêu: theo như thời nay thì là dưỡng tình nhân bên ngoài, sẽ bổ sung diễn cổ bên dưới) hay không? Bồ Viễn cho rằng tôi không biết thân phận của Tống Xảo Trĩ, cũng thả lỏng, thuận miệng qua loa với tôi vài câu, nam nhân với nhau đều hiểu nam nhân tâm thường không yên hay làm bậy. Tôi lại giả vờ ra vẻ háo sắc hỏi Bồ Viễn, có thể giới thiệu vị mỹ nữ kia cho tôi nhận biết một chút không, ai ngờ sắc mặt Bồ Viễn nhất thời ảm đạm xuống, sau khi thở dài một hơi, nói vị mỹ nữ kia đã chẳng biết đi đâu, e rằng không còn cơ hội có thể nhìn thấy nàng nữa. Tôi thấy hắn không giống như đang nói dối, hiện tại chỉ e thật sự không thấy được vị mỹ nữ kia nữa rồi. Việc này càng khiến tôi hoài nghi, Tống Xảo Trĩ mất tích cùng vấn đề kinh tế cô điều tra có liên quan. Chẳng lẽ việc này Bồ Viễn cũng có phần? Cũng xuất hiện thêm một Chữ Thi Kiện (Bánh Tiêu: Cự Chủ

tịch của tập đoàn Hồng Tháp , là một "ông trùm thuốc lá" nổi tiếng. Sau khi tham nhũng bị bắt, là một trong những nhân vật gây tranh cãi nhất của giới tài chính)"

Vũ Văn không biết chuyện Cố Thanh hoài nghi Đỗ Thính Đào tham nhũng, lời Lưu Thiên Minh nói y có đến bảy tám phần nghe không hiểu, liền nhin không được mở miệng hướng Lưu Thiên Minh hỏi thăm.

Lưu Thiên Minh cố làm ra vẻ huyền bí nói với Vũ Văn: "Việc này. Không liên quan đến cậu, cậu không nhất định phải quản đầu."

Cố Thanh trắng mắt liếc Lưu Thiên Minh một cái, đem chuyện mình hoài nghi Đỗ Thính Đào tham nhũng nói cho Vũ Văn.

"Nguyên lai còn có một tiết mục chen vào như vậy." Vũ Văn tự nhủ cúi đầu.

"Việc này. Tổng Xảo Trĩ, chủ nhiệm tài vụ trước đây của Đằng Long, anh làm thế nào một mục chắc chắn cô ta mất tích chứ?" Cố Thanh vẫn không rõ Lưu Thiên Minh làm sao cho ra được kết luận như vậy.

"Đại khái là bởi vì tôi cho tới giờ đều xử lý án kiện ác tính, trực giác luôn nhìn về hướng nhân tính bản ác suy đoán." Lưu Thiên Minh kéo qua một cái ghế ngồi xuống, "Tôi từng hỏi thăm Trần Từ về hướng đi của Tổng Xảo Trĩ, hẳn cũng là hỏi gì cũng không biết, cái này có chút không hợp lý. Vì thế, tôi trở về thử tra cứu ở đồn cảnh sát bằng đăng ký người mất tích năm ngoái, quả nhiên, cha mẹ Tổng Xảo Trĩ vào tháng 3 năm ngoái từng báo án, nói con gái đã mất tích!"

"Một người đang sống mất tích, các anh chưa từng điều tra qua sao? Mãi đến hơn một năm sau, anh mới đem việc này quảng ra!" Cố Thanh cảm thấy có chút khó có thể tin.

Lưu Thiên Minh hơi xấu hổ nói: "Tôi vốn cũng cùng suy nghĩ với cô, cảm thấy đây là thất trách nghiêm trọng của đồn cảnh sát, nhưng sau khi cẩn thận lý giải tình hình thực tế, tôi cũng cảm thấy có phần bất lực. Kỳ thật bên cạnh chúng tôi, hàng năm đều có hơn vạn người mất tích, chỉ lấy thành phố Thượng Hải làm ví dụ, năm 2001 số dân đến các cấp ngành trị an của Thượng Hải đăng ký mất tích đã đạt tới 9627 người. Chức trách tìm kiếm nhân khẩu mất tích, là do đồn cảnh sát quản lý, mà nguyên nhân một người mất tích, cũng dị thường phức tạp, nếu như không đề cập đến án kiện hình sự, muốn để đồn cảnh sát rút quân đi điều tra mấy việc nhân khẩu mất tích vụn vặt phức tạp, hầu như không có khả năng. Cảnh sát làm tối đa là đem tin tức chuyển vào trong kho thông tin nội bộ, một khi đã không còn manh mối, cũng chỉ có thể đem gác xớ."

Cố Thanh không nghĩ đến hiện thực chính là không thỏa đáng như vậy.

"Kỳ Thật cô ta cũng có thể đã trốn ra nước ngoài, nhưng trong đầu tôi lại dâng lên một ý niệm, chung quy cảm thấy. Tổng Xảo Trĩ này, có phải bởi vì biết nhiều bí mật tài vụ, đã bị người nào đó. Xệt!" Lưu Thiên Minh đuổi thẳng bàn tay, ở trên cổ mình rất nhanh quẹt qua một nhát.

Nhìn động tác tay Lưu Thiên Minh, Cố Thanh thoáng cảm thấy có chút sờn tóc gáy.

"Anh nói. Có thể có một nữ nhân bị giết hại trong cao ốc Đằng Long? Vũ Văn ở một bên đột nhiên hào hứng.

"Miễn bàn đến người chết cậu lại tỏ ra hưng phấn đi." Lưu Thiên Minh đem Vũ Văn đang tiến đến bên cạnh đẩy ra, "Cậu vẫn nên nhanh chóng ngấm lại rồi cuộc là có chuyện gì xảy ra với oán khí kia, những án kiện bình thường này vốn nên giao cho cảnh sát chúng tôi xử lý."

"Nếu thật sự có người bị giết hại trong cao ốc mà không ai biết, chỉ sợ sẽ biến thành du hồn." Vũ Văn thấp giọng nói.

Lưu Thiên Minh và Cố Thanh liếc mắt nhìn nhau, trong giây lát, đều cảm thấy cục diện hỗn loạn tựa hồ có bước đột phá.

"Đúng vậy. Tôi như thế nào không nghĩ tới?" Lưu Thiên Minh thì thầm nói. (ngốc =.)

"Thế nhưng. Nếu đúng như lời hai người nói, Tổng Xảo Trĩ chính là du hồn kia, cô ta sát hại Chu Linh làm gì? Oan có đầu nợ có chủ, Đỗ Thính Đào và Bồ Viễn đều đang sống rất tốt nha." Cố Thanh không nghĩ ra.

Vũ Văn lại lần nữa lâm vào trầm tư, trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh.

“Cố Thanh, cô nhìn thấy hai cỗ thi thể nam giới khác, rất có thể chính là cận vệ của Bồ Viễn.” Lưu Thiên Minh đánh vỡ trầm mặc.

“À! Chẳng lẽ du hồn này thật sự muốn gây bất lợi cho Bồ Viễn sao?” Cố Thanh cũng thoáng hồi tưởng lại hai người vệ sĩ kia, mấy ngày gần đây quả thật không còn gặp qua bọn họ, chỉ là bởi vì chưa quen thuộc hai người này, cho dù không thấy nữa, cũng không cảm thấy có gì bất thường.

Vũ Văn đột nhiên khoát tay áo, ngẩng đầu lên nói: “Du hồn nếu thật muốn giết Bồ Viễn, hai vệ sĩ kia cũng không có bản lĩnh bảo vệ lão bản của họ.” Ngụ ý, nhưng thật ra trong đó có nguyên nhân khác.

“A nha. Càng nói càng hồ đồ rồi!” Lưu Thiên Minh tùy tiện vò tóc trên đầu mình, phiền táo đứng lên, “Bước tiếp theo nên làm gì bây giờ? Vũ Văn cậu ột đề xuất đi.”

Vũ Văn nhìn hai người trước mặt, nói: “Các bạn thật sự đã hoàn toàn điều tra cả tòa nhà lớn?”

“Ừ! Ban ngày có thể đi vào văn phòng nào thì Cố Thanh liền tự mình đi vào điều tra qua một lần, buổi tối chúng tôi lại cùng nhau đi cạy khóa từng phòng vào trong dạo một vòng.” Lưu Thiên Minh hồi đáp.

“Cũng là nhóm hai người các bạn lợi hại, tôi ở trong cao ốc ngây người nửa năm, có thật nhiều phòng trước sau không có cơ hội đi vào, bất quá. Có thể có một số phòng các bạn không chú ý tới mà bỏ sót rồi hay không?”

“Này. Thật ra cũng không dám cam đoan không có chút sai sót. Giống như có vài gian phòng trong chúng tôi không tỉ mỉ tra xét.” Cố Thanh nhớ đến chuyện Đỗ Thính Đào bên trong phòng nhỏ tĩnh tọa.

“Nếu không thì như vậy đi, Cố Thanh lợi dụng chức quyền của cô, đem bản vẽ mặt cắt cao ốc Đằng Long đến đây, chúng ta đem phòng đã tra xét qua thống kê lại, nhìn xem có thể có phòng bí mật nào chưa tra được.”

“Ừ, như thế tương đối đơn giản, bản vẽ các tầng phỏng chừng ở chỗ quản lý đồ vật công ty, lát nữa tôi trở về tìm bọn họ lấy.” Thân phận lãnh đạo của Cố Thanh quả thật có thể khiến rất nhiều chuyện trở nên phi thường đơn giản, cô còn không cần phải quay về cao ốc Đằng Long, chỉ gọi điện thoại bảo lãnh đạo công ty quản lý vật dụng, bên kia liền miễn cưỡng đáp ứng lập tức phái người đem bản vẽ đưa sang cho Cố Thanh.

Chỉ mất thời gian một phút đồng hồ, bản vẽ các tầng của cao ốc Đằng Long liền đặt trước mặt ba người.

Lưu Thiên Minh gấp gấp nhanh tay, cướp bản vẽ chộp vào trong tay rào rào lật xem. Cố Thanh không thèm cùng anh đoạt, liền đi chiếu cổ Vũ Văn uống thuốc.

“Này. Có phải lấy sai bản vẽ rồi không? Thấy thế nào cũng không giống kết cấu các tầng cao ốc Đằng Long a?” Qua một hồi lâu, Lưu Thiên Minh từ phía sau bản vẽ lớn lộ đầu ra nói.

“Cái gì? Không thể nào, quản lý vật dụng không cẩn thận như vậy?” Cố Thanh tiếp nhận bản vẽ cùng Vũ Văn xem xét.

Thật đúng là kỳ quái, nhìn từ bản vẽ mặt phẳng hình dạng kiến trúc bên ngoài, đây chính xác là vẽ cao ốc Đằng Long, nhưng kết cấu phân bố bên trong lại không giống hiện tại.

“Chẳng lẽ là lấy nhầm bản vẽ kế hoạch sơ bộ rồi?” Cố Thanh vừa lật xem, vừa tự nhủ nói.

Đột nhiên, Vũ Văn biến sắc, nặng nề từ trong tay Cố Thanh đoạt lấy bản vẽ, vô cùng nghiêm túc nhìn chăm chăm bản vẽ, tựa hồ nhìn thấy gì đó rất quái dị. Liền nhìn chăm chú như vậy hồi lâu, y mãnh liệt hỏi: “Có bút không?”

Lưu Thiên Minh lập tức từ trên người lấy ra một cây bút máy đưa đến.

Vũ Văn bắt đầu dùng bút ở trên bản vẽ đông một chỗ tây một chỗ vẽ xuống mấy ký hiệu kỳ quái, bên cạnh từng ký hiệu, đều vừa vẽ khoanh một vòng ở vách ngăn phòng, bức tranh của Vũ Văn hoàn tất, lại mở ra một tờ, đón lấy bức tranh bản vẽ tầng lầu khác, cứ như vậy liên tiếp hoạch định đến bản vẽ thứ 9, y mới

buông bút trong tay xuống, trong mắt tinh quang chớp động đối diện với hai vị bằng hữu còn đang ngỡ vực nói: “Nguyên lai cao ốc Đằng Long từng được thiết kế theo bố cục Trấn Linh pháp!”

Cổ Thanh và Lưu Thiên Minh đều chấn động, cứng họng nhìn Vũ Văn.

“Các bạn xem, bản vẽ tầng này dùng lý niệm Văn Vương bát quái thiết kế, Văn Vương bát quái gần với Hậu Thiên bát quái, cùng Phục Hy bát quái tương ứng, đưa vào vị trí sử dụng, ngoài phương vị quẻ Khảm (một trong tám quẻ bát quái, tượng trưng cho nước) phương Bắc, Cách phía Nam, Chấn (tượng trưng cho sấm sét trong bát quái) phía Đông, Đoài (một trong tám quẻ bát quái) phía Tây, Càn (tiêu biểu cho trời trong bát quái) hướng Tây Bắc, Khôn (tượng trưng cho đất trong bát quái) phía Tây Nam, Cấn (tượng trưng cho núi trong bát quái) phía Đông Bắc, Tốn (nghĩa là nhún thuận trong bát quái) phía Đông Nam. . . .” Vũ Văn lấy tay chỉ điểm y khoanh tròn những ký hiệu kỳ lạ trên bản vẽ, thao thao bất tuyệt, “Mà trong tài liệu bản vẽ kế tiếp sử dụng thiết kế, mỗi khi đề cập Long, những bộ phận yếu hại như hồ sa hoặc giới thủy trong vị trí phong thủy, liền sử dụng nhiều đá Đông Lăng (đá cẩm thạch), Hồ Tinh thạch (1) và Thanh Kim thạch (2) nguyên liệu chế tác thành đồ trang sức, những thứ ngọc liệu này đều có khả năng trấn tà. . . .”

“Được rồi được rồi. . . .” Lưu Thiên Minh phát tay đánh gãy lời Vũ Văn, xoay đầu nhìn Cổ Thanh, “Cổ Thanh, cô nghe hiểu không?”

Cổ Thanh lắc đầu.

“Chính là thế, tôi cũng nghe không hiểu, cái gì bát quái chấn phương Đông chấn phương Tây? Ý tứ của cậu nói trắng ra là, có phải nếu chiếu theo bản vẽ này tu kiến cao ốc Đằng Long, cao ốc Đằng Long sẽ trở thành một tòa bảo tháp trấn yêu hay không?”

Vũ Văn gật đầu.

“Nhưng hiện tại cao ốc Đằng Long không phải thiết kế như vậy a!” Lưu Thiên Minh kêu lên, “Thảo nào phóng xuất một con lại một con quái vật!”

“Bức vẽ này, từ đâu ra?” Vũ Văn nhìn Cổ Thanh.

“Anh cũng biết mà, chính là công ty quản lý vật nghiệp phái người đưa tới a!”

“Chẳng lẽ thật sự lấy sai rồi. . . .” Vũ Văn cau mày.

“Việc đó. . . . Nếu thật sự theo như lời anh nói, cao ốc Đằng Long từng muốn tu kiến thành nơi trấn linh, như vậy. . . . Bên dưới cao ốc Đằng long rốt cuộc đề nặng cái gì a?” Cổ Thanh rụt rè hỏi.

Vũ Văn trải bản vẽ ra, mạnh một lông tay xuống một góc bản vẽ, nói: “Dưới tòa nhà đến tận cùng đề nặng cái gì, cho nên xuất hiện oán khí ngút trời, người này nhất định biết rõ!”

Cổ Thanh và Lưu Thiên Minh không hẹn mà cùng đem đầu đến gần, trên phần ghi tên thiết kế sư trên bản vẽ rõ ràng viết một hàng chữ nhỏ.

Viện thiết kế xây dựng thành phố, Ngụ Nhân Triều.

Cổ Thanh và Lưu Thiên Minh máy mớ, cầm bản vẽ đi đến viện thiết kế thành phố, người tiếp đại lại nói cho bọn họ biết, Ngụ Nhân Triều sớm đã nghỉ hưu về nhà nhân rồi rồi. Hai người còn muốn hỏi thăm địa chỉ gia đình của Ngụ Nhân Triều, nhưng cư nhiên không ai biết nhà ông ở nơi nào.

Trong lúc nhất thời, Cổ Thanh và Lưu Thiên Minh cũng không có biện pháp, hai người song song ngồi trên ghế salon trong phòng khách, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đúng lúc này, một người nam nhân trung niên khoảng 40 tuổi nhã nhặn xuất hiện ở phòng khách.

“Xin quấy rầy một chút, vừa rồi là hai người các vị đang tìm Ngụ Nhân Triều sao?” Nam nhân nho nhã lễ độ hỏi Cổ Thanh.

“Đúng vậy đúng vậy, ngài là. . . .” Cổ Thanh vui vẻ đứng lên.

Nam Nhân cũng không tỏ rõ thân phận mình, chính là tiếp tục hỏi: “Xin hỏi các vị tìm ông ấy có chuyện gì?”

“A, là như vậy, chúng tôi có chút vấn đề về thiết kế xây dựng muốn hỏi ông ấy một chút.” Lưu Thiên Minh cướp lời.

“Xin hỏi các vị là cùng một công ty?” Vấn đề của nam nhân so với Cố Thanh bọn họ còn nhiều hơn.

“Chủ quản hành chính tập đoàn Đằng Long, Cố Thanh.” Cố Thanh đưa danh thiếp của mình cho nam nhân.

Nam nhân cẩn thận nhìn danh thiếp của Cố Thanh, vẻ mặt rút cuộc thả lỏng: “Nếu nhị vị không ngại đợi chút, tôi hoàn thành xong công tác nơi này sẽ mang nhị vị đi tìm Ngụy Nhân Triều.”

Ước chừng đợi hai tiếng, Lưu Thiên Minh vét hết truyện cười xưa nay đều kể một lần cho Cố Thanh nghe, nam nhân kia mới chậm rì rì từ trong cao ốc khoa kiến trúc đi ra, leo lên chiếc Santana của Cố Thanh.

Theo chỉ dẫn của nam nhân kia, chiếc Santana chạy ra khỏi thành phố, chạy đến một thôn xóm yên tĩnh vùng ngoại ô, con đường thông với thôn xóm càng vào sâu đường càng nhỏ xe đã không thể vào được, Cố Thanh và Lưu Thiên Minh đành xuống xe đi bộ hơn 10 phút, mới đi đến trước một tiểu viện của nông gia. Nam nhân trung niên vẫn chưa gõ cửa, rất tự nhiên trực tiếp đẩy cửa vào, Cố Thanh không có tâm phòng bị theo sát nam nhân kia vào tiểu viện, Lưu Thiên Minh lại tương đối cẩn thận, rất nhanh ở xung quanh tiểu viện dạo qua một vòng, sau khi xác nhận không có gì khả nghi, anh mới đuổi theo Cố Thanh vào cửa.

Đây chỉ là một tòa tiểu viện nông gia bình thường ở Tây Bắc, gạch xanh, ngói vuông, xà nhà chữ nhân, cửa sổ ô vuông kiểu cũ do trải qua gió thổi phơi nắng, đã trở thành màu nâu thẫm.

Nam nhân trực tiếp đi vào chính ốc, vừa đẩy cửa ra, liền hô một tiếng: “Ba, có khách.”

Cố Thanh và Lưu Thiên Minh đều sửng sốt, không nghĩ tới nam nhân trung niên này chính là con trai của Ngụy Nhân Triều.

Nam nhân khách khí đưa hai người vào phòng trong, vừa vào cửa, một cỗ mùi thuốc lá nồng nặc khiến Cố Thanh bị sặc ho khan không ngớt. Nam nhân vội vàng mở cửa sổ, để khói đặc tràn ngập trong phòng tản ra.

Lưu Thiên Minh lúc này mới thấy rõ ràng tình hình trong phòng, nơi này trừ bỏ vài món dụng cụ gỗ đơn giản kiểu xưa, không hề có thiết bị điện gia dụng hiện đại nào, góc tường thì hé ra một bàn làm việc vẽ kỹ thuật hỗn độn và trên tường treo một khối la bàn bát quái thật to, tựa hồ đã chứng minh Cố Thanh và Lưu Thiên Minh không tìm lầm người.

Một lão nhân tóc đã bạc trắng đang ngồi trước bàn vẽ kỹ thuật, một bên nhìn hai vị khách không mời mà đến, một bên đem tẩu thuốc trong tay đập tàn thuốc trên bàn làm việc.

“Ngài chính là Ngụy lão tiên sinh Ngụy Nhân Triều sao?” Cố Thanh bày ra nụ cười chuyện nghiệp mê người.

Lão nhân không kiêu ngạo không siểm nịnh gật đầu: “Nhị vị là từ cao ốc Đằng Long đến sao?” Thanh âm kia hỗn hậu mà vang dội, chấn đến lỗ tai Cố Thanh ông ông tác hưởng.

Ngụy Nhân Triều tiên đoán như thần, khiến cho Lưu Thiên Minh và Cố Thanh hoảng sợ, vị nam nhân dẫn hai người đến đây kia ở một bên giải thích: “Gia phụ từng phân phó, nếu không phải khách đến thăm từ tập đoàn Đằng Long, không được dẫn đến nơi này.

Lưu Thiên Minh không muốn khách sáo dư thừa, trực tiếp xuất ra bản vẽ đã bị Vũ Văn vẽ loạn đến hỗn độn không chịu nổi kia, “Ngụy lão tiên sinh, bộ bản vẽ thiết kế mặt bằng này chính là tác phẩm của ngài phải không? Không biết ngài vì sao muốn đem cao ốc Đằng Long thiết kế thành trấn linh thấp vậy?”

Trong mắt Ngụy Nhân Triều đột nhiên sáng ngời, “Cậu nhìn thấu thiết kế của ta sao?”

“Không phải, là một bằng hữu của chúng tôi nhìn ra, cậu ấy đi đứng bất tiện, hôm nay không thể đến gặp ngài.” Lưu Thiên Minh thành thành thật thật trả lời.

Quang mang trong mắt lão nhân lại phai nhạt xuống, chậm rì rì nói: “Hiện tại mới tìm đến ta, e rằng đã quá muộn rồi.”

“Hả?” Cố Thanh và Lưu Thiên Minh ngơ ngác nhìn nhau, hiện tại đã quá muộn rồi sao?

“Năm đó, lãnh đạo của tập đoàn Đăng Long các vị chuyên quyền độc đoán, không biết vì mục đích gì, mạnh mẽ vứt bỏ bản vẽ thiết kế của ta, bắt đầu tu kiến lại từ đầu cao ốc Đăng Long hiện tại, ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại bản vẽ thiết kế này của mình nữa, không nghĩ tới ba năm sau, bản vẽ cứ nhiên lại rơi vào tay các vị.” Ngụy Nhân Triều mạnh hút một hơi thuốc, lại chậm rãi đem khói từ trong lỗ mũi phun ra.

“Chúng tôi cũng rất ngẫu nhiên mà tìm được bộ bản vẽ này, không biết theo như lời Ngụy lão tiên sinh đã quá muộn, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Phía dưới cao ốc Đăng Long này, có cất giấu loại ác linh nào?” Cố Thanh khẩn thiết hỏi.

“Ừm. Chuyện cho tới bây giờ, đại khái đã vô pháp văn hồi, nói cho các người nghe, cũng không sau nữa.” Lão nhân ho khan hai tiếng, đem tẩu thuốc đưa cho nam nhân cung kính đứng bên cạnh, nam nhân lập tức đưa hai tay nhận lấy tẩu thuốc, cẩn thận dập tắt tàn thuốc.

Ngụy Nhân Triều hắng giọng một cái, ung dung nói: “Vị trí xây dựng cao ốc Đăng Long này, đó là nổi danh là Đoạn Long Đài!”

Kim ốc tàng kiều : Sự tích Kim ốc tàng kiều xuất xứ từ chí quái tiểu thuyết (tiểu thuyết ghi chép việc kỳ quái) “Hán Vũ Đế cổ sử”. Thời Hán Cảnh Đế, Quán Đào Lưu Phiêu vốn định đem gã A Kiều cho thái tử Lưu Vinh , bị mẹ của Lưu Vinh là Lật Cơ cự tuyệt , mới đem A Kiều gả cho Lưu Triệt là con của Vương Mỹ Nhân (sau là Hán Vũ Đế) . Một hôm Vương mỹ nhân đem Lưu Triệt đến thỉnh an Quán Đào công chúa , công chúa ôm Lưu Triệt vào lòng hỏi : “gã A Kiều cho người làm vợ có được không ?” Lưu Triệt cười đáp: “Được! Nếu có thể lấy A Kiều làm thê tử, ta sẽ cho làm một gian nhà bằng vàng cho nàng ở” Trưởng công chúa hết sức cao hứng, vì vậy mấy lần thỉnh cầu Hán Cảnh Đế, cuối cùng định ra hôn sự này.

(1) Hồ Tinh thạch: đá mắt hổ [a0.att.hudong /82/31/01000...167888782.jpg] [a0.att.hudong /82/31/01000...167888782.jpg]

(2) Thanh Kim thạch [2.bp.blogspot /-TUOCG5HBco...03817105b.jpg] [2.bp.blogspot /-TUOCG5HBco...03817105b.jpg]

26. Quyển 1 - Chương 26: Truyền Thuyết

“Đoạn Long Đài?” Thoạt đầu vừa nghe thấy danh từ này, Cố Thanh lập tức liên tưởng đến căn nguyên oán khí Vũ Văn vẫn tìm kiếm, phần trò chuyện lúc sau, tựa hồ rất cần thiết để Vũ Văn nghe. Cô giả vờ chìa tay vào trong túi xách mình lấy khăn tay, nhưng lại trộm dùng tay bấm dây số của Vũ Văn. Chiêu thức ấy, thật ra là học được từ Vũ Văn.

Ngụy Nhân Triều không chú ý đến động tác nhỏ của Cố Thanh, tự cô tự địa nói: “Nghe khẩu âm của Cố tiểu thư, không phải người vùng này, có biết chúng ta ở nơi này có một con sông Kinh Hà (tên sông bắt nguồn từ tỉnh Cam Túc, chảy vào tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc) hay không?”

“Không biết.” Cố Thanh mới đến đây hơn 10 ngày, nào đâu biết cái gì gọi là Kinh Hà.

“Kinh Hà này, là nhánh sông của con sông Vị Hà (tên sông bắt nguồn từ tỉnh Cam Túc, chảy qua tỉnh Thiểm Tây đổ vào sông Hoàng Hà, Trung Quốc) , mà Vị Hà, lại là nhánh sông lớn nhất của Hoàng Hà, Vị Hà vốn đã vĩ đại, so với Kinh Hà, lại thua xa. Trên vùng trung du Kinh Hà chảy qua cao nguyên hoàng thổ, bí mật mang theo lượng lớn phù sa, màu sắc vĩ đại, nhưng từ xưa đến nay, hai tỉnh Thiểm - Cam không ít đồng ruộng tưới, đều dựa vào nó.”

“A. Kinh Hà, Vị Hà chúng ta thường nói Kinh Vị phân minh, chính là từ đó mà đến sao?” Cố Thanh hỏi.

“Cố tiểu thư thông minh.” Trong ánh mắt Ngụy Nhân Triều nhìn Cố Thanh, lại có thêm vài phần khen ngợi. “Đỗ Phủ thi nhân thời Đường làm Thu Vũ Thán một câu như vậy, Kinh đục Vị trong khi nào phân, nói đó là cảnh quan nơi Kinh Hà và Vị Hà giao hội chỗ đục chỗ trong phân minh.”

Lưu Thiên Minh thuở nhỏ lớn lên ở đây, đối với Kinh Hà hiển nhiên rất quen thuộc, anh ở một bên cười nhạt, nói: “Đến bây giờ cũng vẫn Kinh Vị phân minh, chẳng qua nhờ ô nhiễm công nghiệp ban tặng, Kinh Hà màu vàng, Vị Hà trái lại màu đen. Ngụy lão tiên sinh, không cần tiếp tục khóa địa lý nữa được không, nhanh nhanh vào chủ đề chính đi.”

Cố Thanh ra sức trắng mắt liếc Lưu Thiên Minh, lại xin lỗi cười với Ngụy Nhân Triều nói: “Anh ấy là một thô nhân, Ngụy lão tiên sinh không cần cùng anh ấy so đo.”

Ngụy Nhân Triều ha ha cười, cũng không tức giận, “Tiểu tử nói không sai, đề tài ngoài lề này chính là tán gẫu chút thôi. Kỳ thật hết thấy nguồn gốc, đều dừng trên người Long Vương Kinh Hà.”

“Long Vương Kinh Hà?” Cố Thanh và Lưu Thiên Minh đồng thời kêu một tiếng, chẳng qua ngữ khí Cố Thanh là kinh ngạc, Lưu Thiên Minh là khó tin.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Đến tận lúc này, Ngụy Nhân Triều nói chuyện ngắt quãng nữa, giải thích một cổ sự vô cùng thần kỳ.

Đường Trinh quán năm thứ 13, trong thành Trường An có vị tiên sinh bói quẻ, tên là Viên Thủ Thành, là người chuyên đoán mệnh, nghe nói có thể biết âm dương, đoạn sinh tử. Lai lịch người này cũng không đơn giản, là chú ruột của Viên Thiên Cương tiên sinh đang làm Khâm Thiên Giám đương triều, mà Viên Thiên Cương (ông chú này là người đoán được Võ Tắc Thiên sau này là nữ hoàng đế đầu tiên nè) , còn là người coi số tử vì nổi danh đời Đường, từng phát minh ra danh hiệu cốt toán mệnh pháp lưu truyền đến giờ.

Có một đám ngư dân kiếm sống dựa vào Kinh Hà ngoài thành Trường An, mỗi ngày đều biểu Viên Thủ Thành một cá chép lớn màu vàng, Viên Thủ Thành sẽ chỉ dẫn bọn họ khi nào nơi nào hạ lưới bắt cá, tất nhiên lưới lưới không thất bại, bắt được rất nhiều thủy tộc của Kinh Hà. Không biết như thế nào, việc này rơi vào tai Long Vương Kinh Hà, gã dưới cơn nóng giận, hóa thân thành một bạch y tú sĩ, lên vào Trường An, tìm Viên Thủ Thành kia gây phiền phức.

Viên Thủ Thành ở trên đường cái Tây môn Trường An xem quẻ, sinh ý tất nhiên vô cùng thịnh vượng, long vương Kinh Hà tìm đến trước quầy quẻ, vốn định tại chỗ phát tác, lại bị tướng mạo phi phàm của Viên Thủ Thành tiên sinh làm cho kinh sợ, vì thế thu lòng kính thị, hướng Viên Thủ Thành hỏi một quẻ.

Tiên sinh hỏi rằng: “Ông đến hỏi chuyện gì?”

Long vương rằng: “Thỉnh bốc quẻ xem chuyện thời tiết thế nào?”

Tiên sinh sát vào tay áo truyền một quẻ, đoạn rằng: “Mây che đỉnh núi, sương mù phủ đỉnh rừng. Nếu bói vũ trạch, chuẩn tại sáng sớm mai.”

Long Vương rằng: “Ngày mai bao giờ thì trời mưa? Lượng mưa bao nhiêu?”

Tiên sinh nói: “Ngày mai giờ Thìn kéo mây, giờ Tỵ nổi sấm, giờ Ngọ đổ mưa, giờ Mùi mưa tạnh, nước dâng ba thước ba tấc lẻ bốn mươi tám hạt.”

Long vương cười rằng: “Lời ấy không thể diễn trò. Nếu ngày mai có mưa, theo đúng canh giờ người đoán, ta tặng người 50 lượng vàng phụng tạ ơn. Nếu không mưa, hoặc không đúng số lượng, ta nói thật với người, nhất định phải đánh hồng mặt tiền cửa hàng này của người, đập vỡ vụn bằng hiệu của người, lập tức đuổi ra khỏi Trường An, không được ở đây hoặc chúng!”

Tiên sinh vui vẻ đáp: “Việc này cứ tùy ý người. Thỉnh, thỉnh, sớm mai sau cơn mưa lại đến.”

Long Vương Kinh Hà tự nhận thân là long thần tạo mưa, phàm nhân Viên Thủ Thành kia làm sao có thể so với mình còn nói trước được canh giờ bầu trời đổ mưa, trận đánh cuộc này, mình nhất định thắng rồi. Ai ngờ vừa trở lại Kinh Hà thủy phủ, trên trời liền hạ lệnh ngày mai giáng mưa thành Trường An, canh giờ mưa và lượng nước cùng lời Viên Thủ Thành nói không kém một chút nào. Long Vương tuy rằng cực kỳ sợ hãi, thần thể gian này sao lại có người tài ba thông thiên hiểu địa như vậy, nhưng tính gã cực kỳ cương liệt, sao dễ dàng chịu nhận thua, lòng tranh cường háo thắng kia khiến đầu óc gã mê muội, thế nhưng quyết định lén lút sửa đổi canh giờ mưa, lại cất xén lượng mưa.

Ngày kế, Long Vương lần lượt đến giờ Tỵ mới kéo mây, giờ Ngọ nổi sấm, giờ Mùi đổ mưa, giờ Thân mưa tạnh, lượng mưa dâng ba thước lẻ bốn mươi hạt, sửa lại một canh giờ, cắt bớt ba tấc tám hạt.

Sau cơn mưa, Long vương hóa thành hình người, trực tiếp đến trước quán Viên Thủ Thành xem quẻ, một hơi đem quán đập nát bét, còn muốn Viên Thủ Thành lập tức rút khỏi thành Trường An. Nhưng Viên Thủ Thành chỉ im lặng nhìn Long Vương đập phá, cuối cùng cười lạnh một tiếng, nói: “Quán quẻ nhỏ nhỏ của ta không đáng giá tiền, chỉ sợ có người phạm vào tử tội mà không biết, ta nhận ra người, người không phải bạch y tú sĩ gì, người là Long Vương Kinh Hà, người tự sửa canh giờ, cắt xén lượng mưa, phạm vào luật trời, ngày mai e khó tránh khỏi một đao!”

Long Vương Kinh Hà lúc này mới luống cuống tay chân, hối hận bản thân nhất thời xúc động, vội vã quỳ rạp xuống đất, cầu Viên Thủ Thành cứu mạng.

Viên Thủ Thành thở dài: “Cầu ta vô dụng, ngày mai giờ Ngọ canh ba, người sẽ bị Ngụy Trưng xử trảm, Ngụy Trưng kia là Thừa tướng đương triều, người nếu có thể ở chỗ Đường vương đòi một cái nhân tình, sẽ có sinh lộ.”

Long Vương Kinh Hà sau khi bái tạ Viên Thủ Thành, vội vã chạy đến hoàng cung, chờ một mạch đến giờ Tý, Đường vương Lý Thế Dân sau khi nhập mộng, gã mới lên vào trong mộng Lý Thế Dân, trong miệng thăng gọi: “Bệ hạ, cứu ta!”

Đường vương lấp bắp kinh hãi: “Người là người phương nào? Trẫm sao phải cứu người?”

Long vương nói: “Thần là Long Vương Kinh Hà ngoài thành Trường An, bệ hạ là chân long, thần là nghiệp long, thần do phạm vào luật trời, sẽ bị hiền thần Ngụy Trưng của bệ hạ xử trảm, nên đến đây bái cầu, hy vọng bệ hạ cứu ta một lần!”

Đường vương thấy gã đau khổ cầu xin, sinh lòng trắc ẩn, liền đáp ứng gã: “Đã là Ngụy Trưng xử trảm, trẫm có thể cứu người. Người yên tâm đi.”

Long Vương lúc này mới yên tâm, khấu tạ rồi biến mất.

Đường vương Lý Thế Dân từ trong mộng tỉnh dậy, cân nhắc sự nhờ vả của Long Vương, nghĩ tới nghĩ lui, quyết định ngày mai đem Ngụy Trưng giữ bên cạnh một ngày, không để hắn ra khỏi cung nửa bước, như vậy có thể cứu Long Vương kia.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Hôm sau, Đường vương sau khi bãi triều, chỉ lưu lại một mình Ngụy Trưng, tuyên trên kim loan, ời vào biệt điện, trước nghị luận kẻ sách an định, lại luận về mưu kế định quốc, kéo dài đến tận thời điểm đầu giờ Ngọ, thấy Ngụy Trưng có chút tâm thần bất định, Đường vương cười thâm, lại ra lệnh cung nhân lấy ra bàn cờ, muốn cùng Ngụy Trưng văn bình luận đạo, Ngụy Trưng không dám không theo, chỉ có thể cảm tạ, cùng Đường vương đánh cờ.

Ngụy Trưng kỳ lực cao siêu, chủ ý ban đầu của Đường vương chính là kéo dài canh giờ, đánh được nửa bàn, Đường vương đã bắt đầu bại tượng, không khỏi cúi đầu sa vào suy nghĩ, đợi cho Đường vương nhặt lấy quân cờ, ngẩng đầu nhìn phía Ngụy Trưng, Ngụy thừa tướng đã nằm trên bàn, vù vù ngủ say. Đường Vương cười rằng: “Hiền khanh thật sự có lòng lao lực vì xã tắc, vì giang sơn mà mệt mỏi.”

Đường vương mặc dù cũng buồn ngủ, nhưng không nói gì, mắt thấy giờ Ngọ canh ba đã qua, nghĩ Long Vương Kinh Hà kia, đã tránh được một kiếp.

Bỗng nhiên Ngụy Trưng cúi đầu, trên trán mồ hôi dày đặc, vẻ mặt có chút nôn nóng, Đường vương chỉ nghĩ do trời nóng, đau lòng hiền thần, liền tự mình quạt cho Ngụy Trưng, gió lạnh thổi đến, mồ hôi trên mặt Ngụy Trưng bỗng nhiên ngừng rơi, ngủ đến thật trầm ổn.

Đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có người hô to gọi nhỏ, Đường vương đứng dậy quan sát, thì ra là đám người Từ Mậu Công, Tần Thúc Bảo, trong tay Tần Thúc Bảo có một vật, thấy Đường vương ở đây, liền đem vật kia ném trên mặt đất, vật kia lăn đến bên chân Đường vương, đúng là một cái Long đầu máu chảy đầm đìa! Long đầu kia râu tóc tán loạn, một đôi mắt còn chưa khép kín, đang lườm Đường vương. Đường vương sợ

đến mức lui về phía sau, kinh sợ hỏi: “Đây là vật gì?” Tần Thúc Bảo đáp: “Ngoài hành lang phía nam cách đây ngàn bước, ngã tư đường, trong đám mây rơi xuống khối Long đầu này, vì thần không dám không tấu!”

Ngụy Trưng bị tiếng huyền não giật mình tỉnh giấc, bước đến bên cạnh Đường vương, phủ phục trên mặt đất nói: “Thần muôn lần đáng chết! Vừa mới ngủ thiếp đi, không biết ở đây có chuyện gì, hy vọng bệ hạ thứ cho thần tội chậm trễ việc quân.” Đường vương nói: “Khanh có tội gì? Mau đứng lên, nhưng nhìn long đầu này, có gì muốn nói không?” Ngụy Trưng vẫn nằm trên mặt đất, không dám đứng dậy, nói: “Long này là thần vừa mới trong mộng trăm!”

Đường vương nghe vậy kinh hãi: “Hiền khanh đang ngủ, vẫn chưa thấy nhích người, càng không có đao binh, làm sao trăm Long này chứ?”

Ngụy Trưng đáp: “Long này phạm vào luật trời, hôm nay sẽ bị thần xử trăm, thần mặc dù đang đấu cờ với người, nhưng mộng cách rời bệ hạ cười mây nâng kiếm truy trăm Long này, ai ngờ nghiệt Long hốt hoảng chạy trốn, nhất thời đuổi không kịp, thần trong lòng đang nôn nóng, may có bệ hạ vì thần quát, mượn ba phiến gió kia, thần vén y phục tiến lên đuổi theo nghiệt long, tay cầm lưỡi kiếm sáng vừa chém xuống Long đầu, Long đầu kia từ chỗ đó ngã nhào vào hư không.”

Đường vương trong lòng nhất thời buồn vui lẫn lộn, vui mừng, vì có người tài ba hào kiệt như Ngụy Trưng tương trợ, giang sơn há có thể không yên ổn. Buồn, vì trong mộng từng hứa cứu long, há lại biết cuối cùng lại khiến long bị giết, Ngụy Trưng còn mượn lực ba phiến gió của mình chém Long Vương. Bất đắc dĩ, Đường vương mạnh mẽ vực lại tinh thần, thưởng cho Ngụy Trưng, mọi người tán di.

Vào ban đêm lúc canh hai, Đường vương lại nghe thấy bên ngoài cửa cung có tiếng khóc thê thảm, rất hoảng sợ, Đường vương lơ mơ ngủ thiếp đi, ai ngờ trong mộng là Long Vương Kinh Hà không đầu, dẫn theo thủ cấp máu chảy đầm đìa, bổ nhào đến bên cạnh Đường vương, bắt lấy tay ngài gọi thẳng kỳ danh: “Lý Thế Dân! Trả mạng cho ta! Trả mạng cho ta! Phiền người nhận lời cứu ta, không cứu thì thôi, sao còn giúp Ngụy Trưng kia truy trăm ta? Mau mau ra đây! Cùng ta đến chỗ của Diêm Vương nói rõ lý lẽ!”

Đường vương có miệng mà khó trả lời, sợ đến mồ hôi chảy khắp người, sao cũng tránh không khỏi dây dưa của Long Vương, quát to một tiếng có quỷ, từ trong mộng tỉnh dậy. Đến tận mấy ngày liên tiếp, hàng đêm Đường vương bị quỷ hồn Long Vương quấy nhiễu, cuối cùng bị chứng mạch nhược thể hư.

Đường vương bệnh nặng, ngạc nhiên công Uất Trì Cung (tự Kính Đức) và hộ quốc công Tần Thúc Bảo vào cung thăm, biết được ngoài cửa cấm cung, đêm đến liên quảng gạch lộng ngói, quỷ mị kêu khóc. Nhị tướng quân khuyên giải an ủi Đường vương, Tần Thúc Bảo nói: “Bệ hạ bớt sầu, đêm nay thần cùng Kính Đức gác cửa cung, xem có chuyện ma quỷ gì.” Đường vương chuẩn tấu, hai người tạ ân ly khai.

Buổi tối ngày đó, hai vị tướng quân đều lấy giáp trực mặc chỉnh tề, kim khôi ngân giáp, uy phong lẫm lẫm, nâng kiếm ra gác trước cửa cung. Một đêm, không có nửa điểm động tĩnh, Đường vương vì vậy mà ngủ say vô sự.

Tuy có nhị vị tướng quân trấn giữ, hoàng cung thanh tĩnh mấy ngày, nhưng Đường vương chung quy không đành lòng để hai vị vất vả cực nhọc, khó xử hai người hàng đêm trông nom, liền tìm đàn thanh điệu thủ (đại loại là người họa sĩ tài hoa), dựa theo dung mạo Uất Trì Cung Tần Thúc Bảo mặc giáp trụ cho dán lên trước cửa cung, trước cửa cung từ đó ban đêm vô sự. Mà dung nhan hai vị tướng quân uy phong này, lại thành môn thần lưu truyền trong dân gian.

Cố Thanh nghe cố sự đến tận tận hữu vị, không chú ý Lưu Thiên Minh bên cạnh trên mặt sớm đã lộ ra vẻ mặt không cho là đúng. Mà chuyện xưa của Ngụy Nhân Triều, vẫn chưa kể xong toàn bộ.

“Trước cửa cung từ đó an ổn, nhưng tiếng thê khóc lại vang lên ở một nơi nào đó sau cánh cửa, Đường vương Lý Thế Dân không biết nên làm thế nào cho phải, thừa tướng Ngụy Trưng liền chủ động xin đi giết giặc đến thủ sau cửa kia, từ khi Ngụy thừa tướng dẫn theo bảo kiếm trăm long đến sau cửa một đêm, quỷ hồn Long Vương Kinh Hà không còn xuất hiện trên nhân gian nữa.”

“A? Chẳng lẽ Ngụy Trưng đem quỷ hồn Long Vương Kinh Hà lại chém một lần nữa?” Cố Thanh tò mò hỏi.

“Haha.” Ngụy Nhân Triều nở nụ cười, “Đã là quỷ hồn, làm sao có thể tiếp tục trăm một lần nữa? Ngụy Trưng chính là dẫn quỷ hồn Long Vương đến ngã tư đường nơi Long đầu ngày đó rơi xuống, nơi đó

sớm đã mọc lên một tòa đài cao, đầu Long Vương bị chém xuống, liền chôn sâu dưới này. Ngụy Trưng hao phí tu vi cả đời, bày ra Văn Vương bát quái, mạnh mẽ đem hồn long vương Kinh Hà và đầu lâu cùng trấn áp dưới đài cao! Mà chỗ đài cao này, về sau được gọi là Đoạn Long Đài.”

“Nguyên lai cao ốc Đằng Long xây trên Đoạn Long Đài. Ngụy lão tiên sinh, mạo muội hỏi thêm một câu, ngài và Ngụy Trưng thừa tướng năm đó có quan hệ không?”

“Cổ tiểu thư quả nhiên thận trọng, nhà ta chính là huyết mạch của nhà họ Ngụy. Tổ tiên Ngụy Trưng tuy rằng trấn Long Vương Kinh Hà, nhưng ông cũng biết rõ Đoạn Long Đài không có khả năng vĩnh viễn đứng mãi ở đó, một khi Đoạn Long Đài do thiên tai nhân họa mà tổn hại, khí oán độc vô cùng nặng của Long Vương Kinh Hà tất nhiên sẽ tái hiện tại nhân gian hưng phong tác loạn. Do vậy, Ngụy gia lập nhiều gia quy truyền lại đời sau, mỗi một đời tất có một người chuyên tu sửa thổ mộc kiến trúc, và lại nhất định phải xây dựng trên cơ sở kiến thụ, Ngụy Nhân Triều thở dài một tiếng, ”Ai. Từ năm Trinh Quán thứ 13 đến nay, đã 1300 năm, Đoạn Long Đài trùng kiến tổng cộng 7 lần, nhưng lại chiếm đi thời gian quý báu của mấy chục thế hệ Ngụy Gia, đi học mấy thứ đồ bỏ Văn Vương bát quái, kiến trúc phong thủy. Mà ngay cả ta đây có đứa con trai thiên phú âm nhạc, cũng bị ép đi theo ta vào khoa kiến trúc công trình.”

Nam nhân trung niên vẫn đứng bên cạnh Ngụy Nhân Triều lặng lẽ không lên tiếng toàn thân chấn động, mở miệng nói: “Ba, gia sự không nên nói trước mặt khách nhân.”

Cổ Thanh sững sốt, không ngờ Ngụy gia còn có chuyện chưa xốt như vậy.

Ngụy Nhân Triều khoát tay áo, tựa hồ thoáng kiềm nén lại tâm tình của mình, nói tiếp: “Tiền thân cao ốc Đằng Long là cao ốc bưu cục cao bốn tầng, cũng là khi ta tuổi còn trẻ thiết kế. Từ khi bưu chính điện báo tách riêng ra, nơi này lại đổi thành cục bưu chính, mấy năm trước cục bưu chính xây một tòa cao ốc khác, khối đất dưới Đoạn Long Đài này liền bán cho tập đoàn Đằng Long, ta lại lấy danh nghĩa khoa kiến trúc xây dựng tham dự đấu thầu, với phí dụng thiết kế cực kỳ rẻ đoạt được hạng nhất, lần nữa thiết kế cao ốc Đằng Long. Nhạ, bản vẽ trên tay các vị kia, hao phí của ta mất bốn tháng.”

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Lúc ấy. Vì sao lãnh đạo tập đoàn Đằng Long muốn bác bỏ bản thiết kế của ông chứ? Ừm. Là lãnh đạo nào nghị quyết làm như vậy?”

“Lúc ấy lãnh đạo lo liệu xây dựng cơ bản của các vị hình như gọi. Đỗ Thính Đào, đúng không? Hừ. Chính là hần phủ nhận toàn bộ bản thiết kế của ta, về phần vì sao làm như vậy, ta khó mà nói, hần mặt khác lựa chọn một thiết kế từ viện thiết kế tỉnh khác, phần thiết kế kia không những không thể trấn tà, mà ngay cả thành tựu của một kiến trúc cao ốc chủ thể thông thường, cũng cầu thả rất nhiều, duy nhất có một chỗ tốt, e rằng chính là có thể tiết kiệm không ít giá dự trù xây dựng. Ta từng thỉnh cầu Đỗ Thính Đào cho ta đưa ra ý kiến sửa chữa, nhưng hần căn bản không để ý đến ta, nhanh chóng thanh toán phí dụng thiết kế của ta, một cước đem ta đá ra khỏi tổ công tác.”

“Việc này. Hiện tại ván đã đóng thuyền, cao ốc Đằng Long đã mất đi tác dụng trấn tà, sẽ có hậu quả gì đây?” Cổ Thanh cẩn cẩn dục dục hỏi điểm mấu chốt.

“Sẽ có hậu quả như thế nào các vị không cần hỏi ta, ta nghĩ các vị nhất định đã gặp chuyện gì rồi đi? Bằng không sao lại tìm đến chỗ này của ta. Tổ tiên từng lưu lại di huấn, Đoạn Long Đài một khi sụp đổ, nếu trong ba năm không thể trùng kiến lại, hồn long vương Kinh Hà sẽ hồi phục, hiện tại kỳ hạn ba năm đã quá một năm, chỉ sợ Long Vương sớm đã thoát khỏi gông cùm xiềng xích của phong ấn bát quái, nói gì đi nữa đều chậm rồi, ta hiện tại chỉ có thể khuyên các vị nhanh chóng rời khỏi cao ốc kia đi.”

Cổ Thanh nghe Ngụy Nhân Triều nói như vậy, thoáng nóng nảy đứng lên: “Ngụy lão tiên sinh, thật sự không còn biện pháp nào để cứu vãn sao? Tôi làm sao có thể bỏ lại nhiều nhân viên trong cao ốc Đằng Long mà một mình chạy thoát thân như vậy?”

Ngụy Nhân Triều kinh ngạc nhìn bát quái cực đại treo trên tường, chợt thở dài một tiếng: “Cổ tiểu thư, khó có được người nguyện ý tin tưởng lời ta nói, nhưng hiện tại thế giới này đã không còn tin vào cái gì là pháp thuật, chỉ tin vào khoa học. Ngụy gia truyền tới thế hệ của ta, sớm đã mất đi pháp lực tu vi của tổ tiên Ngụy Trưng, lợi dụng kiến trúc bày trận cũng bất quá là mấy móc mà thôi, muốn chúng ta đi đối phó Long Vương đã thoát khỏi gông xiềng kia, Ngụy gia hoàn toàn bất lực. Hôm nay nói với các vị nhiều

như vậy, bất quá là lão già bị vứt bỏ thành quả công tác không cam tâm, phát càu nhàu mà thôi, đối với chuyện đã và sắp xảy ra không thể giúp gì được. Viễn Chinh, tiễn khách.”

Cổ Thanh lúc này mới biết nam trung niên nam tử trầm mặc kia tên là Ngụy Viễn Chinh, Ngụy Viễn Chinh lên tiếng, đi đến trước mặt Cổ Thanh và Lưu Thiên Minh, lễ độ làm ra tư thế tiễn khách.

Cổ Thanh không cam lòng, đứng dậy còn muốn nói chút gì đó, lại bị Lưu Thiên Minh ngăn cản: “Chủ nhà không lưu khách, chúng ta còn lưu lại nơi này làm gì, đi nhanh lên.”

Ngay khi Cổ Thanh và Lưu Thiên Minh đi ra khỏi phòng nhỏ, trong phòng lại truyền ra thanh âm hờn hậ: “Nếu như vị bằng hữu hôm nay không tới của các vị muốn hỏi gì đó, bảo hắn trực tiếp đi tìm Viễn Chinh, không cần lại đến nơi này.”

Cổ Thanh nhìn Ngụy Viễn Chinh tiễn bọn họ xuất môn, người phía sau thoáng gạt đầu với cô một cái, xem như biểu thị khẳng định lời lão nhân phân phó. Cô lại lấy di động trong túi xách ra nhìn, Vũ Văn bên kia đã ngắt máy, cũng không biết y nghe được nhiều ít.

Trên đường trở về, Cổ Thanh từ đầu đến cuối đều cau mày, Lưu Thiên Minh một bên lái xe, một bên hỏi: “Lời lão nhân này cô hoàn toàn tin sao?” Cổ Thanh gạt đầu.

“Hừ!” Lưu Thiên Minh phát ra một tiếng hừ mũi, “Tôi không thể nào tin được ông ấy, theo như lời ông ấy nói về cổ sự kia, rõ ràng chính là đoạn tình tiết ghi chép trong Tây Du Ký hoàn toàn phụ họa.”

Cổ Thanh nghi hoặc nhìn Lưu Thiên Minh: “Thật sự trong Tây Du Ký có cổ sự tương tự sao?” Tuy rằng Cổ Thanh biết rất nhiều cổ sự về Tây Du Ký, nhưng cô cũng không cẩn thận đọc qua toàn bộ bản Tây Du Ký.

“Tôi lừa cô để làm chi? Nếu muốn tôi tin chuyện ma quỷ kia của ông ta, chẳng phải là muốn tôi tin luôn cả chuyện Tôn Ngộ Không và Ngọc Hoàng đại đế sao?” Khóe miệng Lưu Thiên Minh vểnh lên nở nụ cười, “Còn nói cái gì mà Long Vương tạo mưa. Hiện tại đều mưa nhân tạo rồi, ai tin a?”

Cổ Thanh trầm mặc một hồi, mới chậm rãi nói: “Cho dù theo như cổ sự Ngụy lão tiên kể thật là kể lại từ trong Tây Du Ký hay không, tôi vẫn nguyện ý tin tưởng ông ấy!” Thấy trên mặt Lưu Thiên Minh thần tình ngang ngạnh, cô lại mở miệng nói: “Anh biết lý luận thấp nhất của hoài nghi không?”

Lưu Thiên Minh lắc đầu, tiếp tục chuyên tâm điều khiển xe.

“Suspect Zero, lý luận thấp nhất của hoài nghi, lý luận này tương đối chuyên ngành, tôi cũng chỉ có thể lý giải theo sự hiểu biết của mình, ví dụ đơn giản, anh đã từng thấy một con cá mập dài 50 feet (tương đương 15,24 mét) chưa?”

“Ha ha.” Lưu Thiên Minh nhin không được nở nụ cười, “Khi dễ tôi không có thời gian xem kênh Discovery sao? Hiện nay bắt được con cá mập lớn nhất cũng chỉ có 24 feet.”

“Ừ, bởi vậy liên giả thiết đáp án của anh là không có cá mập dài 50 feet, anh cũng biết, cá mập đói khát sẽ tiếp cận tầng nước nông để tập kích con người, nhưng nếu có một con cá mập 50 feet, nó sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt con người, nó hoàn toàn có thể dựa vào đi săn các loại cá voi cỡ nhỏ và đại bạch tuộc trong biển sâu duy trì sự sống, cho nên, hẳn là có cá mập 50 feet! Chỉ là chúng ta chưa từng nhìn thấy qua, cũng không thể phủ định nó không tồn tại. Đây là ví dụ đơn giản của lý luận hoài nghi thấp nhất. Cùng để ý, chúng ta hiện tại đã gặp được ba ma thú thượng cổ, còn có du hồn kỳ quái kia, từ những thứ không thuộc lĩnh vực khoa học tự nhiên xuất hiện trước chúng ta này, có khả năng hoài nghi phía sau chúng nó còn có một thế giới chưa từng thấy qua như đại dương sâu không lường được hay không? Tại trong thế giới chông chéo của chúng ta, có lẽ thật sự có Long Vương Kinh Hà, cũng có Tôn Ngộ Không.”

Lưu Thiên Minh rốt cuộc cười không nổi nữa, anh kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp văn tĩnh nhu nhược này, Cổ Thanh cư nhiên có thể sử dụng ví dụ thực tế chuyên nghiệp như vậy để thuyết phục mình, mà mình thật sự đã đánh giá quá thấp sự thông minh của cô ấy.

27. Quyển 1 - Chương 27: Sự Xinh Đẹp Ngụy Hiểm

Cố Thanh và Lưu Thiên Minh chạy về bệnh viện, khi đẩy cửa phòng bệnh ra, Vũ Văn Thụ Học lại đang định bước xuống giường!

“Oái? Anh sao lại đi xuống giường? Bác sĩ còn chưa cho phép anh xuống giường a!” Cố Thanh bước lên phía trước đỡ lấy Vũ Văn đang lảo đảo.

Vũ Văn thử bày ra một nụ cười tươi, ra vẻ thoải mái nói: “Chân đã sớm không đau nữa, sớm xuống giường làm huấn luyện phục hồi a.”

“Cậu có thể làm được gì a? Cậu mới nằm vài ngày?” Lưu Thiên Minh đi đến bên giường, không nặng không nhẹ dùng mắt cá chân thoáng đụng vào cẳng chân Vũ Văn.

“Ai da!” Vũ Văn đau đớn kêu một tiếng, lảo đảo, thiếu chút nữa gục về phía trước.

“Anh làm gì vậy hả?” Cố Thanh hướng Lưu Thiên Minh hét lên.

Lưu Thiên Minh trái lại làm ra vẻ vô tội, nói: “Tôi chỉ muốn cho cậu ấy biết, cậu ấy bây giờ còn chưa thể xuống giường hành tẩu đâu.”

“Được rồi được rồi.” Vũ Văn hút một hơi lạnh khí, “Tôi hiển nhiên rõ ràng thân thể tôi nhất, cho dù tôi so với người bình thường khôi phục nhanh hơn, hiện tại quả thật cũng chưa thích hợp xuống giường, đối với chúng ta đã không còn thời gian nữa a!”

“Hôm nay gọi cho anh cú điện thoại kia. . . . Anh đều đã nghe rõ rồi sao?” Cố Thanh hỏi, khẩu khí Vũ Văn không tuyệt vọng như Ngụy Nhân Triều.

“Ừ, tôi đều nghe thấy rồi! Không nghĩ tới căn nguyên oán khí vây quanh cả tòa cao ốc lại chính là Long Vương Kinh Hà tạo nghiệp chướng!” Xuống giường đi lại tựa hồ rất thống khổ, Vũ Văn vừa nói chuyện, vừa thở hổn hển, “Tôi cuối cùng cũng minh bạch, vì sao tôi cùng với Hồn Độn hai lần giao thủ, đều xảy ra quái sự không thể giải thích.”

Tuy rằng không nói gì, nhưng hai người dìu Vũ Văn đều vĩnh lỗ tai, chờ Vũ Văn nói ra đáp án giải thích nghi hoặc.

”Hồn Độn vốn không thể nghe nhìn ngửi và có móng vuốt, yện hội ngày đó tôi lần đầu tiên cùng nó giao chiến, nó có thể đột nhiên lộ ra một móng vuốt lớn công kích vào điểm trí mạng của tôi, mà lần thứ hai, cũng chính là lần Cố Thanh tận mắt chứng kiến, tôi bị móng vuốt nó từ không trung tóm xuống ngã trên mặt đất, hơn nữa, biểu hiện của Hồn Độn trước đây, đối với nhất cử nhất động của tôi rõ như lòng bàn tay, hoàn toàn không giống quái vật không có mắt.

“Ừ!” Cố Thanh gật đầu liên tục, tiệc rượu ngày đó đánh một trận kinh tâm động phách, đã chặt chẽ khắc vào đầu cô.

“Móng vuốt kia, là Long trảo! Ma thú thượng cổ Hồn Độn bị Kinh Hà Long Vương nhập thể khổng chế!” Vũ Văn từng chữ rõ ràng nói.

“Nhập thể khổng chế?” Trong lúc nhất thời Lưu Thiên Minh vẫn không thể lý giải lời Vũ Văn nói.

“Ôi. . . . Tôi thật hồ đồ, lúc ấy Hồn Độn bị Thuần Dương Vây Khốn phù trên trần nhà vây khốn, nó kịch liệt rung động thân thể đã từng giũ ra một đoàn hình bóng bạch sắc, khi đó tôi nghĩ lại, trong cơ thể Hồn Độn có càn khôn.” Vũ Văn ra sức vỗ đầu, “Thân xác Hồn Độn là một cự xà, có thể đó chính là nguyên nhân Long Vương chọn nó để nhập thể.”

“Long Vương vì sao muốn mượn sự trợ giúp của thể xác Hồn Độn mới có thể ra ngoài hành động?” Lưu Thiên Minh hỏi.

“Tôi đoán rằng, mặc dù cao ốc Đằng Long này đã không còn tác dụng trấn linh, nhưng u hồn của Kinh Hà Long Vương bị áp chế trong thời gian quá dài, tựa hồ trong chốc lát không thể lập tức khôi phục sức mạnh trước đây của mình, nó cần mượn một linh thể đến thi triển hành động, mà Hồn Độn, chính là một linh thể vô cùng tốt! Bất quá. . . .” Vũ Văn chuyển đề tài, “Ma thú Hồn Độn xuất hiện không phải thứ Ngụy

Trưng năm đó có thể đoán trước, nếu Kinh Hà Long Vương không thuận theo dựa vào linh thể thì không cách nào quấy phá, ông cần gì phải bày ra Văn Vương bát quái, e rằng Kinh Hà Long Vương rất nhanh liền không cần đến linh thể này cũng có thể tự do hành động! Chẳng biết chúng ta còn lại bao nhiêu thời gian? Mà ma thú thượng cổ liên tục xuất hiện ở Đoạn Long Đài, đến tột cùng là cố tình. Hay là vô ý?”

“Chúng ta đến tột cùng phải làm thế nào mới có thể đối phó Kinh Hà Long Vương này đây?” Cố Thanh khẩn thiết hỏi, cô chỉ cảm thấy mình mỗi khi hướng bí mật sâu kín của Đoạn Long Đài rảo bước tiến đến, sẽ trông thấy một tầng sương mù càng dày đặc.

“Không biết.” Trong thanh âm của Vũ Văn tràn ngập lưỡng lự.

Cố Thanh lần đầu tiên trong mắt Vũ Văn nhìn thấy mê mang và sợ hãi lần lượt giao thoa, cô cũng không biết, Vũ Văn giờ phút này, bỗng nhiên hồi tưởng lại tình cảnh khi lần đầu tiên y cùng Hồn Độn giao thủ, toàn thân Hồn Độn kia bao phủ khí tức màu đen tuyệt vọng và khí thế quân vương uy phong, bất cứ khi nào nhớ tới, đều khiến Vũ Văn cả người kịch liệt run lên.

“Hay là. Tôi nên tìm vị Ngụy Nhân Triều tiên sinh kia nói chuyện lần nữa.” Vũ Văn cắn răng, lại bắt đầu miễn cưỡng mình ở trong phòng bệnh bắt đầu đi lại.

“Anh sao liều mạng như vậy, tiếp tục ngã lần nữa đem chân làm hỏng luôn thì sao? Chưa thấy có ai làm huấn luyện phục hồi như anh vậy?” Lưu Thiên Minh chìa tay nắm lấy cánh tay Vũ Văn, giảm bớt áp lực hai chân y chịu đựng.

“Ngụy Nhân Triều từng nói qua, cậu nếu có vấn đề gì, không cần tìm ông ấy, tìm con ông ấy Ngụy Viễn Chính là được, anh cứ ở trong bệnh viện hảo hảo nghỉ ngơi đi, chúng tôi mời Ngụy Viễn Chính đến bệnh viện gặp anh.” Cố Thanh nói.

“Như vậy sao được, theo quy củ, cho dù chỉ là đi gặp con trai của Ngụy Nhân Triều, tôi cũng phải tự mình đến nhà báo phỏng, bởi vì tôi có chuyện phi thường trọng yếu muốn cùng anh ấy gặp mặt nói. Huống chi hiện tại tình hình khẩn cấp, các bạn đừng ngăn cản tôi nữa!” Vũ Văn vẻ mặt nghiêm trọng, khiến Cố Thanh và Lưu Thiên Minh cũng không dám nói thêm gì nữa, đành phải để y đi.

Ngày kế, Vũ Văn rốt cuộc có thể bên trong bệnh viện tự do ra vào, tuy rằng còn có chút khập khiễng, cũng không thể chạy, nhưng đi lại đã không còn đáng ngại. Bác sĩ Lý chịu trách nhiệm điều trị kinh ngạc vạn phần, quan sát nửa ngày, miễn cưỡng đưa ra kết luận sức sống của thanh niên quả là tràn đầy. Chỉ có Cố Thanh và Lưu Thiên Minh biết, Vũ Văn để có thể mau chóng hồi phục đi lại, đêm đêm đều nghiêm chỉnh ở trong phòng bệnh đi tới đi lui.

Vũ Văn sau khi hỏi số điện thoại Ngụy Viễn Chính, liền hướng Cố Thanh mượn cô chìa khóa xe, Cố Thanh và Lưu Thiên Minh đều muốn cùng đi với y, lại bị Vũ Văn cự tuyệt.

“Chuyện tôi muốn hỏi Ngụy Viễn Chính, có mặt các bạn, hẳn sẽ không nói, các bạn không nên đi là tốt nhất.” Lý do của Vũ Văn luôn rất chu đáo.

Tuy rằng không mang theo hai người cùng đi, Huyền Cương vẫn đi theo Vũ Văn lên Santana. Nhìn theo xe đi xa, Lưu Thiên Minh tức giận bất bình nói: “Chẳng lẽ hai người chúng ta còn không bằng con chó kia của cậu ấy?”

Cố Thanh cười nói: “Anh chưa đến nỗi như vậy đâu, người ta muốn nói đại khái là thuật Hàng Long tổ truyền, có thể là loại không truyền ra ngoài, tôi và anh là phạm nhân như vậy, không nên đi cùng đúng không? Anh nếu nhàn rồi không có việc gì, không bằng lái xe đưa tôi đi làm nhé? Vừa rồi Đỗ Thính Đào gọi điện cho tôi, muốn cùng tôi nói chuyện.”

“Ai nhàn rồi không có việc gì? Tôi đương nhiên có chuyện còn đang cực kỳ vội đấy! Hừ. Hử? Cô mới vừa nói gì? Đỗ Thính Đào muốn nói chuyện với cô?” Lưu Thiên Minh lúc này mới phục hồi lại tinh thần, “Hắn muốn làm gì? Tôi cùng cô đi gặp hắn!”

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Haha. Ai mà thích nói chuyện khi đang có cảnh sát ngồi cạnh chứ? Anh hãy cứ dừng đi chung, tiễn tôi đến cao ốc Đảng Long là được, tôi hẹn Đỗ Thính Đào gặp mặt tại phòng làm việc của tôi, giữa ban ngày

ban mặt, hần dám làm gì tôi nào?”

“A? Nói nửa ngày, chỉ có mình tôi là dư thừa, nhân rồi không có việc gì.” Lưu Thiên Minh lầu bầu, bỏ đi lấy xe.

Thời tiết có chút oi bức, bên ngoài một chút gió cũng không có. Bãi đỗ xe ngoài cao ốc Đăng Long, Lưu Thiên Minh đang nằm lên tay lái, rơi vào giấc ngủ say, tài liệu cầm trong tay cũng trượt xuống trên chỗ ngồi. Đợi Lưu Thiên Minh bỗng nhiên bừng tỉnh, thái dương đã nghiêng xuống sau cao ốc Đăng Long. Lưu Thiên Minh ló đầu ra khỏi xe, xa xa về phía cao ốc nhìn lại, lối vào cổng chính của cao ốc mặc dù vẫn có người tiến tiến xuất xuất, nhưng bởi do khuất bóng, lại có vẻ hơi âm trầm khó hiểu. Lưu Thiên Minh thoáng nhìn đồng hồ đeo tay, đã là 5h chiều, bản thân bắt tri bắt giác ở trên xe ngủ đến chiều. Mà Cố Thanh từ khoảng 11h sáng vào cao ốc Đăng Long, đến bây giờ một chút tin tức cũng không có, Lưu Thiên Minh nhìn lại di động của mình cũng không có cuộc gọi nhớ nào. Anh gọi một cú điện thoại cho Cố Thanh, điện thoại rất nhanh có tín hiệu, nhưng vẫn không có người nhận. Cố Thanh sao đi lâu như vậy? Lưu Thiên Minh không khỏi lẩm bẩm. Đứng dậy ra khỏi xe, bước nhanh hướng cao ốc đi đến. Rất nhanh, Lưu Thiên Minh đã xuyên qua cánh cổng chính có phần âm trầm kia.

Mà Lưu Thiên Minh đi vào, mãi đến khi thái dương lặn xuống chân trời, bầu trời màu hơi lam (hơi là xám lam là màu xanh) ần ần hiện lên những chấm sao dày đặc, cũng chưa thấy anh trở ra.

Nhân viên trong cao ốc tốp năm tốp ba tán đi, sau khi ở trước cửa cao ốc Đăng Long ăm ỉ thì trở lại trạng thái yên tĩnh, tân bảo vệ mới đến làm không bao lâu còn chưa biết trong cao ốc này từng phát sinh qua chuyện gì, hần tựa hồ đối với công việc mới rất hài lòng, ở sân trước cửa chính thản nhiên bước tới bước lui thông thả, cho đến khi có một người xuất hiện trước mặt hần.

Trong mắt bảo vệ trẻ tuổi, sắc mặt người này rất tiêu tụy, hàm râu thật lâu chưa cạo hõn độn trên má càng khiến mặt y có vẻ gầy yếu, kỳ quái chính là bước đi của tên này cũng không quá ổn định, cứ nhiên còn mang theo một đại lang khuyến khí vũ hiên ngang.

Bảo vệ mang theo ánh mắt hoài nghi muốn người này trình giấy tờ chứng minh công tác, y thật sự lấy ra giấy tờ chứng minh, trên giấy chứng nhận rõ ràng viết —— Bộ phận công nghệ thông tin tập đoàn Đăng Long, Vũ Văn Thụ Học. Bảo vệ gật đầu, rồi hướng lang khuyến khoát tay áo, ra hiệu y có thể tiến vào, nhưng y không mang theo lang khuyến đi vào.

Người nọ ngồi xổm người xuống nói câu gì đó bên tai lang khuyến, lang khuyến liền nhanh như chớp phóng người chạy ra. Dưới ánh mắt sừng sốt của bảo vệ, người nọ chậm rãi đi vào cao ốc Đăng Long.

Vũ Văn đi thang máy trực tiếp hướng tầng 18, y nhiều lần bấm gọi cho Cố Thanh đều không có hồi đáp, điện thoại Lưu Thiên Minh cũng liên tục không kết nối, lúc này mới vội vàng chạy đến cao ốc Đăng Long.

Sẽ không phát sinh chuyện gì rồi chứ. Trong đầu Vũ Văn không ngừng hiện ra đủ loại hình ảnh đáng sợ, y thầm nghĩ nhanh một chút chạy đến văn phòng của Cố Thanh, chỉ khổ nỗi đi đứng còn chưa lưu loát, làm sao đi nhanh được, đành phải khập khiễng lê bước.

Văn phòng Cố Thanh không bật đèn! Trong lòng Vũ Văn chợt lạnh, nặng nề đẩy ra cửa phòng.

Cám ơn trời đất! Tuy rằng không bật đèn, trong phòng có hơi hôn ám, nhưng Vũ Văn vẫn rõ ràng trông thấy Cố Thanh đang ngồi ngay ngắn sau bàn giám đốc gõ laptop của cô.

Vũ Văn thở phào một hơi, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, y thuận tay mở đèn chiếu rọi trong phòng.

“Sao không bật đèn? Thay công ty tiết kiệm điện hả? Tôi gọi di động cho cô rất nhiều lần, sao cô không nhận máy?”

Cố Thanh đưa tay che mắt, ngọn đèn đột nhiên sáng lên khiến cô có chút không thích ứng, “Điện thoại của tôi đại khái có chút vấn đề, điện thoại gọi đến sẽ không vang.”

Vũ Văn đi đến trước bàn, đột nhiên phát hiện hôm nay Cố Thanh trang điểm so với ngày thường nhạt hơn, vừa đúng má hồng sinh ra bóng mờ khiến gò má Cố Thanh có vẻ càng thêm gầy yếu, mắt đánh gam màu lạnh cùng đường kẻ mắt kéo dài càng tôn lên gương mặt tinh xảo gợi cảm, thoáng lộ ra vẻ thành thực hơn xưa, tản ra mị lực nữ tính bất đồng ngày trước.

Vũ Văn hơi ngây người, ép buộc mình đem tầm mắt từ trên mặt Cố Thanh dời đi. Cố Thanh phát hiện trạng thái lúng túng của Vũ Văn, liền hướng Vũ Văn nhe răng cười, đúng là dễ thương không nói nên lời. Vũ Văn chỉ cảm thấy cổ họng phát khô, hai má cũng có chút nóng rực lên. Y vội vàng ngồi vào trên ghế salon, muốn nói chuyện gì đó để dời đi lực chú ý của mình.

“Hôm nay tôi đi báo phỏng Ngụy Viễn Chinh.”

“Vũ Văn!” Câu nói đầu tiên của Vũ Văn còn chưa nói hết, Cố Thanh liền cắt ngang lời y, “Hôm nay có thể không nói việc này không?”

“Ách?” Vũ Văn có chút ngạc nhiên, chẳng biết Cố Thanh vì sao nói như vậy.

Cố Thanh chuyển qua ghế dựa, mặt hướng Vũ Văn bên này, tao nhã nhếch lên chân dài, chân nâng hơi cao chút, váy ngắn liền từ trên tất trượt xuống không ít, lộ ra một đoạn đùi trơn mịn. Tim Vũ Văn “Bang bang” rạo rực, không dám tiếp tục nhìn hướng Cố Thanh nữa.

“Trong khoảng thời gian này, chúng ta cả ngày nghĩ đều là làm thế nào đối phó quái vật, muốn đến lúc nào, chúng ta mới có thể làm chút chuyện như người bình thường khác đây?” Cố Thanh khẽ thở dài một tiếng.

“Tôi nghĩ. Đại khái. Hẳn là nhanh thôi.” Miệng lưỡi Vũ Văn đột nhiên mất đi sự linh hoạt trước đây, trở nên có chút vụng về.

Cố Thanh đột nhiên đứng lên, chậm rãi bước đến trước mặt Vũ Văn, Vũ Văn không dám ngẩng đầu nhìn cô, chỉ thấy hai chân thon dài trước mặt mình lác lác hai cái, rồi thoáng ngồi trên tay ghế sofa bên cạnh Vũ Văn.

Vũ Văn dường như bị sét đánh toàn thân run lên, muốn lập tức từ trên ghế salon đứng dậy, lại bị Cố Thanh dùng tay đặt trên đầu vai.

“Vũ Văn.” Cố Thanh cúi đầu, khe khẽ ở bên tai Vũ Văn gọi một tiếng. Vũ Văn chỉ cảm thấy hơi thở Cố Thanh như hoa lan, mùi hương thoang thoảng mê người từng trận hướng y đánh úp đến.

“Cố Thanh, dừng.” Vũ Văn vừa mới lên tiếng, hai ngón tay mảnh khảnh liền đặt trên môi y, y nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa vận đối diện với tầm mắt hỏa nhiệt của Cố Thanh.

Ngay tại lúc Vũ Văn đầu văng mắt hoa, ý loạn tình mê, trong lòng y đột nhiên hiện lên một tia bất an. Cố Thanh vẫn đối với y có hảo cảm, y đương nhiên có thể cảm giác được, nhưng Cố Thanh cũng chưa từng giống hôm nay chủ động như vậy! Tính cách của cô đứng đắn, tuyệt đối sẽ không ôm ấp yêu thương như vậy!

Vũ Văn muốn lui về phía sau, Cố Thanh lại vươn cánh tay tuyết trắng vây quanh cổ Vũ Văn. Vũ Văn dùng tay chống đỡ hai vai Cố Thanh dần dần tới gần, muốn dùng lực đẩy cô ra, ai ngờ toàn thân một trận mềm yếu, chính là nửa điểm khí lực cũng không có! Vũ Văn có chút hoảng hốt, vội nhắm chặt hai mắt, niệm một câu phật yết, trong lòng nhất thời tâm linh sáng sủa, thanh tịnh không ít, nhưng bụng vẫn tiếp tục nóng rực khó nhịn, phảng phất có một đoàn hỏa diễm thiêu đốt!

Đây đúng là Mị Linh thuật du hồn thường dùng! Vũ Văn chấn động!

Hiện tượng quá mức dị thường, rốt cuộc khiến Vũ Văn đột nhiên tỉnh ngộ, y cấp tốc lui thân thể về phía sau, đem cổ từ giữa hai tay vây quanh của Cố Thanh rút ra. Khí lực trên tay không có, chân y cũng không, tạm thời để thoát khỏi vây khốn Vũ Văn chỉ có thể nghiêng người, nặng nề té ngã trên đất, lại mượn thế hướng cạnh cửa lăn hai vòng, vừa giãy dựa nửa quỳ trên mặt đất, đứng thẳng người lên.

“Cố Thanh! Cô đến tốt cùng là bị sao vậy?” Vũ Văn lớn tiếng hô.

Cố Thanh vẫn như cũ dáng người duyên dáng ngồi trên tay vịn sofa, thần tình u oán nhìn Vũ Văn, nói: “Tôi không có lực hấp dẫn như vậy sao?”

“Không. Người không phải Cố Thanh.” Trên mặt Vũ Văn đột nhiên che kín thần sắc không thể tin, “Trời ạ. Người không phải Cố Thanh. Người chính là du hồn vẫn luôn ẩn hiện trong cao ốc này, người thể nhưng có thể nhập vào người Cố Thanh!” Nói đến đây, Vũ Văn mạnh nuốt một ngụm nước bọt, “Người là chị của Cố Thanh!”

Sắc mặt Cố Thanh đại biến, lạnh lùng liếc mắt nhìn Vũ Văn, thanh âm nói chuyện cũng thay đổi: “Các nam nhân xung quanh em gái này của ta đều là nhân tài a, người phát hiện Cố Thanh sẽ không chủ động như vậy thì thôi, thế nào còn biết ta chính là chị của Cố Thanh?”

Vũ Văn đánh một cái rùng mình, đứng lên lùi lại từng bước một, thanh âm có chút run rẩy nói: “Người không biết sao? Chỉ khi tần số sóng điện não của du hồn phải cùng người còn sống nhập thể đặc biệt tương tự mới có thể nhập thể thành công, mà du hồn như vậy, chỉ có thể là bị nhập thể vào anh em ruột Hay chị em ruột. Cha mẹ của Cố Thanh mất sớm, Cố Thanh lại chưa bao giờ có em gái, người nhất định chính là chị gái Cố Thanh!”

“Phải không?” Cố Thanh bị du hồn nhập thể đơn giản ngồi ngay ngắn trên ghế salon, ung dung nhìn Vũ Văn, “Vậy tự giới thiệu một chút đi, tôi gọi là Tống Xảo Trĩ, a, không. Phải gọi là Cố Xảo Trĩ chứ.”

“Tống Xảo Trĩ?” Trong đầu Vũ Văn điện quang hỏa thạch chợt lóe, cho tới nay hoang mang nghi vấn của y đều đã được xâu chuỗi lại, y thì thào nói: “Nguyên lai là như vậy. Ta thật con mẹ nó ngu ghê, ở nhà đã biết Cố Thanh bị sóng điện não quấy nhiễu gặp ác mộng, ta lại tưởng bởi vì năng lượng của người dị thường cường đại, kỳ thật chỉ bởi vì các người là chị em ruột, tần số sóng não đặc biệt gần gũi, người mới có thể dễ dàng quấy nhiễu Cố Thanh. Ảnh gia đình trên bàn Cố Thanh, là người đem nó đẩy xuống phải không? Người vì sao không muốn trông thấy ảnh chụp một nhà bọn họ hòa thuận vui vẻ, chẳng lẽ.”

“Hừ!” Tống Xảo Trĩ hừ lạnh một tiếng, “Nếu bọn họ không nhận ta đây là con gái, ta sao bằng lòng nhìn khuôn mặt tươi cười của họ?”

“Thảo nào, trong ác mộng của Cố Thanh nhìn thấy mẹ cô ở độ tuổi chưa từng thấy qua, mẹ cô lúc ấy bất quá chỉ mới 22, 23 tuổi, đây hẳn là hình ảnh mẹ trong mắt người, về phần người phụ nữ mang thai cứ xuất hiện đi xuất hiện lại kia. Chẳng lẽ người vừa mới sinh ra đã bị cha mẹ Cố Thanh vứt bỏ?” Vũ Văn rất hối hận bản thân lúc trước không từ trong ác mộng của Cố Thanh tìm ra được dấu vết.

“Người rất thông minh a, mọi chuyện đều đoán được tám chín phần mười, tựa như tận mắt chứng kiến. Ừm. Vóc dáng rất cao, bộ dạng cũng rất có hương vị, khó trách em gái ta rất thích người. Mà ngay cả ta, cũng động tâm a.” Tống Xảo Trĩ khoanh hai tay, khẩu khí ngả ngớn nói.

“Người nếu vừa được sinh ra đã bị vứt bỏ, làm sao lại nhớ rõ bộ dáng cha mẹ?” Vũ Văn hỏi. Y nhất thời không biết nên làm thế nào hóa giải cục diện này, đành phải không ngừng khơi mào đề tài, lưu lại tình thời gian suy xét.

Tống Xảo Trĩ buồn bã cười: “Ta làm sao được gặp qua cha mẹ chứ? Bọn họ bất quá chỉ để lại bức ảnh trong bọc tã lót của ta mà thôi, đáng thương ta khi còn bé mỗi ngày nhìn, hàng đêm nhìn, chỉ trông mong có thể đem tướng mạo bọn họ ghi tạc trong lòng, mai sau may mắn trong bể người có thể tìm thấy bọn họ.” Nói đến đây, cô ta ngừng lại một chút, vẻ mặt thoáng cái trở nên dữ tợn: “Tìm thấy bọn họ, liền muốn hỏi bọn họ năm đó vì sao ác tâm như vậy! Vứt bỏ ta không thêm đến xia!”

Vũ Văn bị khuôn mặt đột nhiên dữ tợn của Tống Xảo Trĩ khiến cho giật mình, vội đem đề tài đẩy ra: “Cho dù cha mẹ người không nên làm vậy, nhưng Cố Thanh chưa từng làm gì sai a, người tại sao muốn dùng ác mộng tra tấn cô ấy? Cô ấy chính là em gái cô mà!”

“Ha ha ha ha ha. Em ruột của ta?” Tống Xảo Trĩ sau khi phát ra một trận cười điên cuồng chói tai, cúi đầu nhìn thân thể của mình, “Nó nào có liên hệ gì đến ta? Chúng ta trừ bỏ là từ trong một bụng mẹ mà ra, lại có chỗ nào giống nhau? Nó không lo ăn lo mặc, học nghiệp ưu tú, tốt nghiệp trường đại học hàng đầu, công tác từng bước thuận lợi thăng chức, tuổi còn trẻ đã là quản lý cấp cao của tập đoàn Đăng Long, bên cạnh còn có nam nhân ưu tú như người, mà ta thì sao chứ? Trung học còn chưa xong liền do hoàn cảnh gia đình bản hàn mà bị ép nghỉ học, nam nhân bên cạnh không một ai có tấm lòng chân thật khiến ta an tâm, ta giãy dụa tiến về phía trước, mà ngay cả chức chủ nhiệm tài vụ nhỏ của công ty, cũng là dựa vào bản thân mới đổi lấy được!” Nói xong lời cuối cùng, Tống Xảo Trĩ hầu như là đang rống giận.

“Dù rằng coi như người cũng có nỗi khổ tâm đi, chuyện khiến Cố Thanh gặp ác mộng ta cũng không truy cứu nữa, người hiện tại lập tức rời khỏi thân thể Cố Thanh cho ta! Nếu không, đừng trách ta bắt người lên đường!” Vũ Văn trầm giọng nói, y lợi dụng lúc Tống Xảo Trĩ nói chuyện, giảm bớt khô nóng trong cơ thể, miễn cưỡng tự hợp sức lực, lập tức hai tay hé ra, hai ngọn lửa màu xanh bập bùng trên tay. Nhưng trong

lòng y hiểu rõ, bản thân chỉ phô trương thanh thế mà thôi, chỉ vì du hồn nhập thân nhất định phải là anh em hoặc chị em quan hệ huyết thống, tình huống đặc biệt hiếm thấy, năm đó khi sư phụ truyền thụ cho Vũ Văn làm thế nào bức bách du hồn rời khỏi thể xác, y lén lười biếng, nghe xong ba phần, đảo mắt đã quên bốn phần. Nhưng hiện tại hối hận đã không kịp nữa, chỉ đành phải đi đến đâu hay đến đó.

Tổng Xảo Trĩ khoa trương vỗ vỗ ngực, “Ai da, ta rất sợ hãi nha, đừng hung hăng như vậy được không? Người ta cũng đâu có hại người!”

Vũ Văn mạnh mẽ chống đỡ về phía trước từng bước một, không muốn thua khí thế, nhưng sắc mặt y ửng hồng, hai chân như nhũn ra, ngọn lửa thanh liên (hoa sen màu xanh) trên tay cũng lắc lư trái phải, có lẽ tùy thời sẽ lụi tắt, nhìn thế nào cũng không giống như bộ dáng có sức mạnh bức lui du hồn. Vũ Văn quả thật không nghĩ tới Mị Linh thuật này lại lợi hại như thế, dễ dàng khiến y thất thủ.

Tổng Xảo Trĩ mềm mại đi đến bên cạnh bàn, thuận tay cầm lấy dao rọc giấy trên bàn, nhẹ nhàng dán trên gương mặt trắng nõn vô cùng mịn màng của Cố Thanh, ôn nhu nói: “Vũ Văn. . . .Ta biết người đã có tình ý với em gái ta, hôm nay ta đây với tư cách chị gái làm chủ, thành toàn cho các người thế nào? Nhưng người còn nói muốn ta tránh đi gì đó, đã như vậy đừng trách dao trong tay ta trượt xuống!”

Một chiêu ném chuột sợ vỡ bình này, Vũ Văn cũng trăm triệu lần không ngờ đến, y sững sốt một hồi, chậm rãi buông hai tay xuống, ngọn lửa trong tay cũng “Phụt” một tiếng dập tắt.

Tổng Xảo Trĩ khanh khách cười duyên nói: “Đây mới là em rể tốt của ta nha.”

Vũ Văn nghiêm mặt nói: “Người nói bậy cái gì hả? Ta đối với em gái người căn bản không có hứng thú.”

“Phải không?” Tổng Xảo Trĩ tiến lên hai bước, khom người tựa đầu dán trên ngực Vũ Văn, “Tìm người đập nhanh như vậy, có phải đang nói dối không a?” Haha. . . .”

Tổng Xảo Trĩ mượn thân thể Cố Thanh tại nụ cười tươi tắn thản nhiên kia, trong mắt Vũ Văn cũng cảm thấy nữ tử mê người trước mặt chính là Cố Thanh, trong lòng y không khỏi có chút mơ hồ.

“Người khác không biết tâm tư của người, chẳng lẽ ta cũng không biết sao? Người và Cố Thanh ở trong cao ốc này đi lên đi xuống, ta luôn ở trong góc tối nhìn các người. Mỗi khi Cố Thanh đưa lưng về phía người, người liền nhịn không được nhìn chằm chằm nàng, nhìn mái tóc nàng, nhìn eo nhỏ của nàng, nhìn chân dài của nàng. . . .”

“Câm mồm!” Vũ Văn quát to một tiếng, muốn xoay người thoát đi nữ nhân đáng sợ này.

Tổng Xảo Trĩ ôm chặt lấy cánh tay Vũ Văn, tay kia càng để dao nhỏ dán trên mặt, lạnh lùng quát: “Thật muốn ta động thủ sao?”

Vũ Văn ngẩn ngơ, cũng không dám tự tiện hoạt động nữa.

Tổng Xảo Trĩ đem dao chậm rãi tìm đến trước ngực Vũ Văn, từng chút một cắt đứt cúc trên mép áo sơ mi. Khi cúc áo thứ 4 rơi trên mặt đất, khuôn ngực rắn chắc của Vũ Văn lộ ra. Tổng Xảo Trĩ có chút tham lam đưa ngón tay đặt trước khuôn ngực lồ lộ của Vũ Văn, nhẹ nhàng vuốt ve cơ ngực đường nét phân minh kia. “Tuổi trẻ thật tốt. . . .Làn da trơn láng có dân như vậy, một chút nếp nhăn cũng không có. Của người là như vậy, em gái ta cũng thế.”

Nói xong, Tổng Xảo Trĩ lui ra phía sau từng bước một, rồi chậm rãi giải khai cúc áo trên bộ âu phục của mình.

Vũ Văn hoảng hốt, vội đưa tay ngăn cản, Tổng Xảo Trĩ nhẹ nhàng né tránh tay Vũ Văn, rất nhanh đem y phục của mình đều cởi bỏ, dưới bộ đồ bên người kia, hoàn toàn không còn mảnh vải nào, trước mắt Vũ Văn, bỗng chốc hiện ra một mảng trắng chói mắt.

Vũ Văn thống khổ rên rỉ một tiếng, gắt gao nhắm lại hai mắt, nhưng thanh âm yêu mỵ của Tổng Xảo Trĩ vẫn tiếp tục quanh quẩn bên tai y: “A. Dáng người Cố Thanh tuyệt hảo như vậy thật sự thể gian hiếm có. Cho dù ta còn sống, trẻ thêm 10 tuổi nữa, cũng thua kém nàng a.”

Mị Linh thuật vẫn đang phát huy tác dụng, tròng ngực Vũ Văn tăng tốc, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập, y đang muốn đưa tay bịt lại lỗ tai, một thân thể nóng bỏng thoáng tựa trên người y. Suy nghĩ Vũ Văn

oanh một tiếng, cơ hồ mất đi lý trí.

“Cũng là người tương đối ngoan ngoãn, lúc trước gã Lưu Thiên Minh kia, sống chết không theo, còn móc súng lục ra dọa ta sợ, đáng tiếc lúc ấy ta còn chưa nghĩ tới chiêu dùng dao này, bất đắc dĩ đành phải đánh ngất anh ta. Kỳ Thật hai người các người đều là nam nhân cực kỳ ưu tú, ta nếu là Cố Thanh, cũng sẽ rất khó xử, bất quá chị gái ta đây thật cảm thấy lòng dạ người thâm hậu, càng hợp khẩu vị của ta a.” Tổng Xảo Trĩ dán bên tai Vũ Văn rầm rì nói nhỏ, còn thỉnh thoảng dùng miệng ngậm lấy vành tai Vũ Văn.

“Sao? Chẳng lẽ Lưu Thiên Minh cũng rơi vào tay cô ta? Sao ta không nhìn thấy anh ấy vậy?” Vũ Văn nhanh chóng bị dục hỏa đốt trong đầu, chỉ vừa toát ra được chút suy nghĩ bình thường, đã bị đầu lưỡi mềm mại chơi đùa, liền dần dần chìm vào trong mê loạn.

Trong không khí đã tràn ngập hơi thở ám muội, chỉ cần thêm một đốm lửa, sẽ châm vào thùng thuốc nổ tên là nam nữ hoan ái.

Bất thành lĩnh, Vũ Văn “ngao” một tiếng hét thẳm, mạnh đem Tổng Xảo Trĩ quăng trên người y bỏ qua, một trận đau nhức đang chậm chạp hướng vào chân y, mãnh liệt đánh sâu vào thần kinh bị tình dục thẩm vào của y. Vũ Văn nhin đau cúi đầu nhìn lại, nguyên lai là đại huynh Huyền Cương đứng lúc chạy đến, mắt thấy tình hình nguy cấp, liền hung hăng cắn chân Vũ Văn một ngụm!

Đau đớn là liều thuốc tốt khiến người thanh tỉnh, Vũ Văn thoáng khắc chế dục vọng bản thân tín mã do cương (ý chỉ thả lỏng dây cương, mặc ý tiêu dao, đi đâu tùy thích, không có dự tính trước) , Y không đợi Tổng Xảo Trĩ kịp phản ứng, bắt đầu rất nhanh quay nhìn bốn phía, mãi đến khi nhìn thấy cánh cửa nhỏ bên tường. Vũ Văn lập tức khập khiễng bước nhanh về phía cửa nhỏ, Tổng Xảo Trĩ chẳng biết y muốn làm gì, đang muốn tiến lên ngăn cản, Huyền Cương gầm nhẹ một tiếng, nhào tới chặn lại lối đi của Tổng Xảo Trĩ. Tổng Xảo Trĩ có thể dễ dàng đem nam nhân đùa bỡn trong bàn tay, nhưng rất e ngại dã thú này, cô ta kêu sợ hãi một tiếng, thẳng tắp đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, dao trong tay cũng rơi trên mặt đất.

Vũ Văn một phen đẩy ra cánh cửa nhỏ, không ngoài sở liệu, Lưu Thiên Minh bị đánh ngất rồi ném vào ghế ngồi trong phòng nhỏ này. Vũ Văn ở trên người Lưu Thiên Minh sờ loạn một trận, rốt cuộc tìm được thứ y cần tìm —— Chuối Định Linh Châu cho Lưu Thiên Minh mượn.

Vũ Văn lại quay lại phòng làm việc, nhưng không dám ngẩng đầu nhìn Tổng Xảo Trĩ, y một mực cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tim nhìn tự do. Trong tay gắt gao nắm lấy chuối pháp châu, chậm rãi đến gần vị trí của Tổng Xảo Trĩ, Tổng Xảo Trĩ phát hiện tình hình không ổn, liền tặc lù về phía sau vài bước.

Nhưng Vũ Văn đã xuất thủ.

“Bối yêu nên sinh ưu, bối yêu nên sinh sợ hãi; kẻ nào lìa được chữ yêu, không lo cũng không còn sợ!” (*)

Vũ Văn nhẹ giọng niệm ra hai câu phật ý, cực tùy ý mà ném pháp châu cầm trong tay hướng phía Tổng Xảo Trĩ, pháp châu kia thể đi mặc dù chậm chạp, nhưng không hề nghiêng lệch trúng ngay giữa mi tâm của Tổng Xảo Trĩ! Tổng Xảo Trĩ phát ra một tiếng kêu thẳm thiết tê tâm liệt phế, một đoàn bóng đen hình người thoáng từ phía sau Cố Thanh lui ra, Cố Thanh quay đầu đi, yếu ớt ngã trên mặt đất.

Trong bóng đen hình người kia đột nhiên hiện ra một đôi mắt màu xanh, oán độc liếc nhìn Vũ Văn, liền sau đó, bóng đen kia rất nhanh từ cửa phòng làm việc rộng mở tán đi.

Vũ Văn phịch một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, lúc này mới phát giác cả người mình đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Tình cảnh ban nãy, hương diễm nói không nên lời, cũng hung hiểm nói không nên lời.

(*) Tất cả nỗi sợ hãi, tất cả ưu sầu của chúng ta đều là vì yêu. Bởi vì ,yêu là một loại dục vọng. Nếu yêu một người, bạn muốn cùng người ấy kết hôn, muốn cùng người ấy sống đến đầu bạc răng long. Đây chỉ đều là mong ước của bạn, bạn sợ bạn không thể thành công, hai người đến được với nhau lại sợ không được đến đầu bạc răng long, sợ người ấy sẽ thay lòng đổi dạ. Cho nên, còn yêu, còn lo lắng, còn yêu, còn sợ hãi. Bởi vì yêu nên mới vương bạn, nên mới sợ hãi và khổ não. Một khi trong lòng chẳng còn yêu nữa, thì chẳng còn gì để vương bạn, chẳng còn gì để ưu sầu sợ hãi nữa.

28. Quyển 1 - Chương 28: Hợp Lực

Điện thoại trên bàn đột nhiên đình linh linh vang lên, thanh âm mặc dù không lớn, nhưng trái tim vốn đang lẫn lộn trong một đoàn tê đại khiến Vũ Văn luống cuống tay chân. Vũ Văn ngo ngoáy từ trên mặt đất đứng dậy, may là y cơ trí hơn người, nhưng vẫn không biết nên làm sao thu dọn tình cảnh trước mặt bị Tống Xảo Trĩ khuấy nhiễu đến hỗn loạn không chịu nổi này.

Trái lại Huyền Cương bên cạnh lại tỏ ra phong độ thủ lĩnh gặp nguy không loạn, nó rất nhanh chạy vội tới cạnh cửa, thoáng cái đem cửa văn phòng đóng lại, ngậm quần áo Cổ Thanh bị vứt bừa bãi trên salon, phủ lên người Cổ Thanh vẫn còn đang hôn mê.

Vũ Văn mơ hồ vài giây, mới nhớ tới chuông điện thoại sợ rằng sẽ đánh thức Cổ Thanh, nếu hiện giờ Cổ Thanh tỉnh dậy, y nên làm thế nào hướng Cổ Thanh giải thích lý do cô thân không mảnh vải đây, bản thân lại đang canh giữ bên cạnh cô?

Vũ Văn vội cuống quýt nhào đến nhắc điện thoại, trong loa lại vang tiếng cúp máy. Y thở ra một hơi, cẩn thận đem ống nghe buông xuống. Huyền Cương đứng trước phòng nhỏ khẽ sửa một tiếng, nhắc nhở Vũ Văn chỗ đó còn một tên xui xẻo nữa. Vũ Văn cau mày nhìn Lưu Thiên Minh gục mặt trên mặt đất, quyết định vẫn là đem Lưu Thiên Minh cứu tỉnh trước, mới thuận tiện hướng Cổ Thanh giải thích.

Ai ngờ Lưu Thiên Minh lại bất tỉnh gọi không dậy, Vũ Văn đẩy anh cả buổi, thậm chí đem nửa ly trà dư lại trên bàn Cổ Thanh hất lên mặt anh cũng không thành công. Khi Vũ Văn nâng Lưu Thiên Minh dậy, mơ hồ đụng đến sau ót anh có một chỗ bị vật gì đó đập sưng tấy, chẳng lẽ bị Tống Xảo Trĩ đá thương đầu rồi? Y thoáng lo lắng, liền muốn đem Lưu Thiên Minh công ra khỏi tòa nhà gọi xe cứu thương.

Ngay tại khi Vũ Văn công Lưu Thiên Minh, chậm rãi đỡ tường đi đến cửa văn phòng, Cổ Thanh tỉnh dậy!

Lúc cô nhìn thấy trên người mình rõ ràng chỉ có một kiện áo khoác ngoài, cô phát ra một tiếng kêu cực kỳ sợ hãi!

Vũ Văn không ngờ tới Cổ Thanh sớm như vậy đã tỉnh, bị tiếng kêu sợ hãi này dọa đến tay run lên, đem Lưu Thiên Minh ném trên mặt đất. Mới vừa rồi Lưu Thiên Minh còn sống chết lấy không tỉnh giờ bị quăng ngã như vậy, lại tỉnh dậy! Trong lúc nhất thời, sáu mắt nhìn nhau, một đôi kinh ngạc, một đôi xấu hổ giận dữ, một đôi xấu hổ không gì sánh được.

Hỗn loạn ban đầu cuối cùng trôi qua, lúc này Cổ Thanh đang y phục chỉnh tề ngồi trong quán cà phê, cái miệng nhỏ chăm chú uống cappuchino, hai nam nhân ngồi song song trước mặt nhân thần lại có chút trôi nổi bất định, không dám nhìn thẳng Cổ Thanh, người thì một mực dùng muỗng nhỏ không ngừng khuấy ly cà phê trước mặt mình, người kia thì hết đem một khối lại một khối đường vuông nghiền thành bột phần.

Tuy rằng hai nam nhân cũng không hẹn mà cùng che giấu chi tiết Tống Xảo Trĩ câu dẫn bọn họ, nhưng Cổ Thanh vẫn loáng thoáng đoán được chị gái quý hồn chưa từng gặp mặt này của mình, lợi dụng thân thể mình làm chút chuyện không thích hợp, về phần tình hình cụ thể trong đó, một đứa con gái nhà lành như cô, sao có thể không biết xấu hổ mở miệng hỏi?

“Chị ấy. Thật sự nói. Chị ấy là chị gái của tôi?” Vũ Văn giải thích kỹ càng tỉ mỉ rất nhiều, Cổ Thanh vẫn cảm thấy phi thường kinh ngạc.

“Đúng vậy, cô ta có thể nhập thể với cô, cũng đã chứng minh cô ta cùng cô có quan hệ huyết thống. Chiều theo cách nói của cô ta, năm đó cha mẹ cô vừa sinh hạ cô ta, đã đem cô ta nhả tâm vứt bỏ, mà 8 năm sau, mới lại có cô. Vậy nguyên nhân trong đó, e rằng chỉ có cha mẹ cô biết rõ.” Vũ Văn đáp.

“Cha mẹ tôi. Qua đời nhiều năm như vậy, làm sao còn có cơ hội biết bọn họ năm đó đã làm những gì.” Cổ Thanh khẽ thở dài một tiếng, vẫn không thể tin được cha mẹ mình sẽ nhả tâm như vậy.

Lưu Thiên Minh thoáng xoa ót, đầu còn có chút vụng, nơi đó lưu lại vết sưng tấy là do Tống Xảo Trĩ dùng đồ chặn giấy trên bàn Cổ Thanh đập vào, tuy rằng lúc ấy Lưu Thiên Minh đã phát hiện trước mặt không phải Cổ Thanh, thậm chí đã rút súng. Nhưng anh tập võ từ nhỏ, lại bị một nữ tử không có võ công tiện

tay đánh ngất xỉu, đủ thấy lúc ấy anh dưới sự cảm dỗ của Tống Xảo Trĩ, cũng đã ý loạn tình mê rồi. Nghĩ đến đây, trên mặt Lưu Thiên Minh một trận phát thiêu, hoàn hảo ngọn đèn trong quán cà phê tối mờ, Cố Thanh vẫn chưa nhìn ra thần tình biến hóa của anh.

“Bất quá. Tôi lúc trong mộng nhìn thấy mẹ mới 22, 23 tuổi, mà ngay cả bản thân cũng chưa từng thấy qua mẹ tuổi còn trẻ như vậy, nếu không phải Tống Xảo Trĩ nhìn qua ảnh chụp bà lúc còn trẻ, thì tuyệt đối không thể khiến tôi sinh ra cảnh trong mơ như vậy.” Một lát sau Cố Thanh lại cẩn thận cân nhắc, dĩ nhiên đã tin bảy tám phần rồi. Trong lòng cô đột nhiên tuôn trào một cỗ vị thân tình không cách nào nói nên lời, nhiều năm rồi cô chưa hưởng thụ được sự ấm áp của gia đình, bỗng nhiên lúc này biết được mình thậm chí còn có một chị gái! Loại cảm giác kinh hỉ này đan xen, đến nỗi hòa tan đi cảm giác nguy cơ Tống Xảo Trĩ có thể sẽ đối cô gây bất lợi.

Chỉ tiếc, khi chị em hai người nhận biết nhau, đã là âm dương cách biệt.

“Tống Xảo Trĩ.” Lưu Thiên Minh nhẹ giọng nhắc đến cái tên khiến anh khắc sâu ấn tượng này, “Cô vẫn ỉnh là cô nhi, đột nhiên lại có một chị gái, nhất định rất khó tiếp thu đúng không?”

Cố Thanh không nói gì, chỉ lắc đầu.

“Tôi rất hiểu tâm tình của cô, tôi ngày trước cũng là cô nhi, sau khi được bà nội của Trương Kiến Quốc thu dưỡng tôi mới có gia đình.”

“Anh cũng là cô nhi? Anh sẽ không phải cũng có một em trai chưa từng gặp mặt chứ? Haha.” Vũ Văn hy vọng có thể đem đề tài này trở nên thoải mái một ít.

“A? Việc này. Có thể tìm người mẹ chưa từng gặp mặt kia của tôi hỏi một chút. Có lẽ. Trên đời này tôi còn có một đứa em trai mà không biết chăng? Haha.” Lưu Thiên Minh cười nhu nhu mũi.

Cố Thanh cũng không vì lời nói đùa kém cỏi của hai người mà trở nên cao hứng chút nào, hai nam nhân không khỏi có phần xấu hổ.

“Chị gái cô trở thành cô hồn dã quỷ du dương trong cao ốc Đằng Long, cái chết của hàng e rằng có rất nhiều nỗi oan khuất a.” Lưu Thiên Minh nghiêm mặt nói.

“Ừ! Tôi nhất định phải biết chị gái của tôi chết như thế nào!” Nghĩ đến chị gái trở thành du hồn đáng thương như vậy, mãi mãi không thể thấy ánh mặt trời, trong lòng Cố Thanh một trận chua xót, không khỏi âm thầm xiết chặt nắm tay.

“Từ lần đầu tiên Cố Thanh gặp du hồn đến nay, đã hơn 10 ngày rồi, vì sao cho tới hôm nay Tống Xảo Trĩ mới nhập thể vào người Cố Thanh, cô ta làm như vậy, chính là muốn trả thù cha mẹ vứt bỏ cô ta sao?” Vấn đề này của Lưu Thiên Minh, cũng là câu hỏi trong lòng Vũ Văn.

Vũ Văn trầm tư thật lâu, nói: “Tình huống vừa rồi quá mức hỗn loạn, khi đối mặt với Tống Xảo Trĩ còn có rất nhiều nghi vấn chưa nói ra, cô ta vì sao muốn giết hại Chu Linh và hai vệ sĩ của Bồ Viễn chứ? Mà xác ba người kia, tại sao phải đặt trong phòng làm việc của Bồ Viễn? Còn có. Hiện trường Tiểu Trương bị giết hại còn lưu lại hai chữ Lam Nguyệt, phải chăng cũng là Tống Xảo Trĩ gây nên? Trên người cô ta, liên quan đến rất nhiều điểm đáng ngờ a. Về phần cô ta vì sao cho tới hôm nay mới nhập thể vào Cố Thanh, tôi phỏng đoán là cùng việc hồi phục của Kinh Hà Long Vương có liên quan!”

“Tống Xảo Trĩ làm sao có thể cùng Long Vương cổ đại lôi kéo quan hệ được?” Lưu Thiên Minh kêu lên.

Vũ Văn khoát tay, tỏ ý Lưu Thiên Minh không nên quá lớn tiếng, quấy nhiễu khách nhân khác trong quán cà phê, sau đó dùng ngón tay chấm một chút cà phê, ở trên khăn trải bàn vẽ ra một trục hoành, nói: “Cho dù hư linh phân loại bất đồng thời không, cũng sẽ do nguyên nhân nảy sinh cùng xuất hiện mà ảnh hưởng lẫn nhau. Nếu chúng ta đem đoạn thời gian đã phát sinh chuyện án theo thời gian sắp xếp lên trục này, sẽ phát hiện, sức mạnh của Tống Xảo Trĩ đang theo thời gian trôi qua mà dần dần tăng cường! Cô ta ban đầu, chỉ vô thức ở trong tòa nhà du dương, ngẫu nhiên chạm phải Cố Thanh, đồng thời dọa Cố Thanh hôn mê, cô ta cũng nhận thấy máu Cố Thanh và cô ta có quan hệ, sau đó, cô ta có mục đích chui vào văn phòng Cố Thanh, trông thấy bức ảnh gia đình trên bàn Cố Thanh, xác nhận Cố Thanh chính là em ruột của cô ta. Do đó cô ta nảy sinh lòng căm hận với cha mẹ ruột, liền thuận tay đẩy ngã khung ảnh. Ngay sau đó, sức

mạnh của cô ta đã tăng lên, ký túc xá của Cổ Thanh ở cách xa cũng bị cô ta quấy nhiễu trong mơ, tới ngày đó Bồ Viễn tổ chức yến hội, cô ta lại có năng lực giết chết Chu Linh và hai vệ sĩ! Đến mức hôm nay. . . . Du hồn nhập thể cần năng lượng không nhỏ, cô ta còn thi triển kèm theo Mị Linh thuật khiến tôi cũng khó chống cự. Tự thân du hồn, rất khó hấp thu linh khí trong thiên địa, giải thích duy nhất, chính là từ sức mạnh của Kinh Hà Long Vương gây khó dễ! Oán khí của Long Vương này càng ngày càng nghiêm trọng, Tống Xảo Trĩ chỉ cần đến một phần vạn, cũng có thể đem Đằng Long nháo đến gà bay chó sủa rồi.”

Sắc mặt Cổ Thanh có chút trắng bệch, nhẹ giọng hỏi: “Chị gái của tôi đã có thể nháo thành như vậy, thời điểm Kinh Hà Long Vương kia khôi phục, chẳng phải là thiên hạ sẽ đại loạn sao?”

Vũ Văn nhìn Cổ Thanh, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, nói: “Cho nên! Chúng ta tạm thời không thể đem trọng tâm điều tra đi lệch hướng bên chị gái cô, chỉ cần cô ta không theo gây rối, chúng ta sẽ không đi kích động cô ta. Việc khẩn cấp trước mắt, chính là nghiên cứu làm thế nào đối phó Kinh Hà Long Vương!”

“Hiện tại tất cả mọi người có cảm giác nguy cơ gió thổi mưa giông trước cơn bão, nhưng cậu làm việc vẫn cứ che che giấu giấu, chúng tôi làm sao có thể hợp tác tốt?” Lưu Thiên Minh đối với chuyện Vũ Văn cứ độc lai độc vãng (tối lui một mình) , hành sự bí hiểm đã sớm bất mãn.

“Đúng vậy. Vũ Văn, anh tựa như kem đánh răng, mỗi lần chúng tôi đều phải nặn một chút anh mới chịu nói ra một chút, tuy rằng chúng tôi cũng có thể hiểu những hành động anh đã làm không phải người thường có thể nhận thức được, lại càng không thể giống trống khua chiêng mà tuyên dương. Nhưng anh nếu như có thể đem hiện trạng thẳng thắn nói với chúng tôi, dùng sức mạnh ba người chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này a.” Cổ Thanh lần đầu tiên tỏ vẻ bất mãn với Vũ Văn.

“Sức mạnh ba người.” Mắt Vũ Văn sáng rực lên, “Người xưa nói ba người thành hổ, đó là nói ba người cùng nói dối liền có thể khiến một người không có chủ kiến tin tưởng vào chuyện vô căn cứ.”

Cổ Thanh và Lưu Thiên Minh liếc mắt nhìn nhau, ý kiến của bọn họ Vũ Văn dường như hoàn toàn không nghe thấy, lại còn giống như cho ý gợi ý gì đó, khiến ý xóc lại chủ kiến.

“Tôi hôm nay đi bái phỏng Ngụy Viễn Chính, hoàn hảo anh ấy không giống phụ thân tuyệt vọng như vậy, tôi vốn chỉ kỳ vọng anh ấy có thể chỉ dẫn chút phương hướng, trợ giúp chúng ta một tay, không ngờ tới anh ấy không chút hàm hồ, một hơi đáp ứng, nguyện ý đem hết toàn lực giúp đỡ chúng ta. Nhưng hần yêu cầu thời gian hai ngày để chuẩn bị công việc. Tại khoảng thời gian hai ngày này, chúng ta cũng không thể cứ ngồi chờ, cũng không thể hoàn toàn đánh cược vào Ngụy Viễn Chính, vô luận thế nào chúng ta cũng phải tự mình đo sức một phen! ”Nói đến đây, trong mắt Vũ Văn phóng ra quang mang tự tin, “Vả lại nhìn ba người chúng ta thành mãnh hổ, có thể cùng Kinh Hà Long Vương đến một trận Long Hồ đấu!”

“Cậu lần này lại chuẩn bị làm thế nào? Không nói rõ ràng chúng tôi sẽ không hỗ trợ!” Lưu Thiên Minh khoanh tay ngửa ra sau, khẩu khí không cho phép nghi ngờ.

“Truyện Anh Hùng Xạ Điêu Hồi thứ 6, các bạn còn nhớ không?” Vũ Văn hiếm khi ra sức mở ra thắt nút.

Lưu Thiên Minh tuy rằng thích đọc tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung, nhưng cũng không đến nỗi ngay cả chủ đề đều nhớ rõ ràng như vậy, hiển nhiên không biết Vũ Văn nói đến đoạn nào.

“Hồi 6. Chẳng lẽ là trận thể nghị binh trên đỉnh núi?” Trí nhớ Cổ Thanh lại rất phi phàm.

“Đúng vậy!” Vũ Văn cười nói.

Cổ Thanh vừa nói ra, Lưu Thiên Minh liền nhớ tới. Một chương trận thể nghị binh trên đỉnh núi này, nói về Giang Nam lục quái và Đan Dương Tử - Mã Ngọc của Toàn Chân giáo hợp tác, mượn cơ hội Thiết Thi - Mai Sư Phong mất mùa, trong đêm trăng giả mạo thành bầy đệ tử Toàn Chân lên đỉnh núi, giả bộ nói chuyện như mình vô công lợi hại dọa Mai Siêu Phong bỏ đi. Nhưng việc này cùng việc đối phó với Kinh Hà Long Vương có quan hệ gì?”

“A? Anh muốn học tình huống trong tiểu thuyết, dùng kế dọa Kinh Hà Long Vương bỏ đi sao? Nhưng mà. Kinh Hà Long Vương sẽ sợ cái gì chứ?” Đôi mày thanh tú của Cổ Thanh nhíu lại.

“Kinh Hà Long Vương sẽ sợ tôi và Lưu Thiên Minh! Bởi vì. Anh ấy là tướng Tần Thúc Bảo, còn tôi là tướng Uất Trì Cung!” Vũ Văn giơ ngón tay lên chỉ vào Lưu Thiên Minh, lại chỉ vào mình.

Suy nghĩ to gan này thoáng đem Cổ Thanh và Lưu Thiên Minh chấn động.

“Cái gì? Tôi là Tần Thúc Bảo? Cậu là Uất Trì Cung? Cậu không phải bị nóng đầu rồi chứ?” Lưu Thiên Minh không dám tin vào lỗ tai của mình.

“Đừng quên, Kinh Hà Long Vương bị trấn dưới Đoạn Long Đài đã hơn 1300 năm, gã đối với nhận thức về thế giới này cũng giống như cừu hận của gã, vẫn tiếp tục đình trệ ở 1300 năm trước. Chẳng lẽ chúng ta không thể lợi dụng khoa học kỹ thuật hiện đại, khiến gã tin hai người chúng ta chính là môn thần chuyển thể được sao?”

“Trời ơi.” Lưu Thiên Minh dùng sức cào tóc trên đầu mình, “Cậu nhất định là điên rồi. Hai người chúng ta có chỗ nào giống hai anh hùng Tùy Đường năm đó rong ruổi giang sơn chứ?”

“Chỉ cần anh dám cùng tôi đi đối mặt Kinh Hà Long Vương, anh chính là anh hùng!” Lời Vũ Văn chợt lộ ra một cỗ hạo nhiên chính khí (trần đầy khí thể chính trực)

Lưu Thiên Minh ngẩn ngơ, nhiệt huyết trong lòng hơi xao động.

“Năm đó Kinh Hà Long Vương đã gặp qua hình dáng của Tần Thúc Bảo và Uất Trì Cung, hai người sẽ không tính toán đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ chứ?” Cổ Thanh lo lắng hỏi thăm.

“Chuyển thể mà thôi, đối với tướng mạo có thể không cần quan tâm, cô không cần lo lắng, tôi tự có biện pháp. Chúng ta cần chính là khí thể khiến Long Vương kinh sợ.” Vũ Văn giải thích.

“Năm đó hai vị tướng quân chỉ khí định thần nhàn đứng trước cửa cung, Long Vương liền không dám manh động, đó là bởi vì các tướng quân chinh chiến trên sa trường nhiều năm, chỉ với khí chất tàn bạo và mùi máu tươi trên người liền khiến Long Vương hoàn toàn kinh hãi, hai chúng ta có cái gì?” Lưu Thiên Minh thủy chung không tin kế hoạch Vũ Văn có thể có hiệu quả.

“Năm đó có ai từng nói qua Ngạc Quốc Công Uất Trì Kính Đức, sáng lập giang sơn, giết người vô số, câu quỷ hồ gì đó sao? Chúng ta chỉ cần có khí chất dương cương của ông, liền có thể mạnh tay cùng Long Vương chia độ sức một trận!”

Lưu Thiên Minh bán tín bán nghi, miễn cưỡng đáp ứng.

“Nhưng mà.” Cổ Thanh ở một bên vẫn lo lắng, “Các anh cứ như vậy quần tây áo sơ mi, quần bò áo thun đi lừa gạt Kinh Hà Long Vương, nói các anh là Tần Thúc Bảo Uất Trì Viễn năm đó? Làm như Kinh Hà Long Vương ngu lắm vậy đó!”

“Đóng kịch cần phục trang, cho nên chúng ta cần gấp rút chuẩn bị hai bộ áo giáp!” Vũ Văn lại lần nữa đưa ra yêu cầu kỳ quái.

“Hả? Chỉ trong vòng hai ngày, cậu bảo chúng ta ở chỗ nào tìm hai bộ áo giáp?” Lưu Thiên Minh lắc đầu.

“Chúng ta có thể thử đi tìm ở xưởng sản xuất phim hoặc tổ kịch truyền hình xem, nơi ấy hẳn là có thể tìm được áo giáp.” Cổ Thanh đưa ra đề nghị khả thi.

Nhưng Vũ Văn không nghĩ như vậy.

“Những giáp trụ cổ đại trong phim truyền hình đều chỉ qua mắt được người hiện đại, không phải để ra chiến trường, không làm kỹ lưỡng, có lẽ để giảm bớt sức nặng mà giảm thiểu phần lớn lượng kim loại cần dùng, sớm đã không còn cổ giáp chân chính nữa, đây không lừa gạt được đôi mắt của Kinh Hà Long Vương đâu.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu chế tạo hai bộ giáp từ đầu, thời gian khẳng định không còn kịp rồi!”

Vũ Văn mỉm cười, nói: “Tôi từng tham quan viện bảo tàng quân sự, nơi ấy có hai bộ Minh Quang áo giáp (*) thời Đường được phục chế lại, cơ bản có thể xem như hàng thật! Bất quá.” Vũ Văn gãi gãi đầu, đáng vẻ có chút ngượng ngùng, “Chỉ e lại phải phiền toái Cổ Thanh, mượn tiền vốn của cô để dùng, giúp chúng tôi thuê hai bộ giáp này.”

Cổ Thanh có chút dở khóc dở cười, Vũ Văn thật đúng là đem mình trở thành máy ATM rồi. Cô giận dữ với Vũ Văn nói: “Anh một ngày nào đó muốn đem tôi bức đến mức phải tham ô công quỹ mất!”

Nói đến tham ô công quỹ, Lưu Thiên Minh thoáng nhớ đến chuyện ban sáng Đỗ Thính Đào hẹn gặp mặt Cổ Thanh, vội hỏi Cổ Thanh kể lại buổi gặp.

“Đỗ Thính Đào lần này hẹn tôi nói chuyện, là hỏi tôi có hứng thú làm hạng mục đầu tư mới hay không, hạng mục này không phải lấy danh nghĩa tập đoàn Đăng Long để thực hiện mà là Đỗ Thính Đào tự dẫn đầu tổ chức tài chính. Hẳn cho tôi một phần khâu hạng mục nhỏ, cũng hứa hẹn để tôi tham dự vào với hình thức cổ phần, tôi đại khái xem xét một chút, mặc dù hạng mục mới, nhưng mỗi hàng lại căn bản là mỗi hàng cũ của Đăng Long. Hẳn làm như vậy, tựa hồ là thăm dò ý tứ, chúng ta trong khoảng thời gian này vội vàng đến bù đầu, cơ bản không để ý đến hẳn, hiện tại xem chừng, hẳn cũng không nhàn rồi, rất có khả năng sắp tới sẽ tự mở một thế lực bên trong. Đây không phải là chuyện tốt, gần đây Bồ Viễn vì chuyện quyền giới định tài sản, đã mệt mỏi rã rời rồi, chỉ một sơ suất, giang sơn vất vả gây dựng sẽ mất hết. Nếu vào lúc này, Đỗ Thính Đào dùng hạng mục mới đem tiền vốn của nhóm mỗi hàng chuyển về bên hẳn, Bồ Viễn bên này sẽ phải chịu đả kích không thể nghi ngờ.”

“Đăng Long các cô gia đại nghiệp đại, Đỗ Thính Đào bất quá là ở khu tây bắc nhân mạch tươi tốt hơn chút, cho dù hẳn lôi đi bộ phận khách hàng chính, cũng không đến mức sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của Bồ lão bản chứ?” Lưu Thiên Minh có chút khó hiểu.

“Cái gì gia đại nghiệp đại? Hiện tại tài chính khổng lồ của tập đoàn luôn hoạt động bên mép lưỡi dao, chỉ cần chút sơ suất, Đỗ Thính Đào rất có khả năng trở thành cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà (nghĩa của câu này là chất rơm lên lưng con lạc đà, đến một lúc nào đó chỉ một cọng rơm nhỏ cũng làm gãy xương sống nó).” Cổ Thanh không muốn tiếp tục nói tỉ mỉ hơn nữa, bản thân tuy rằng chưa kịp tham dự, chiến lược thu mua giá cổ phiếu của Bồ Viễn đã triển khai rồi.

“Vậy. Cô hỏi đáp Đỗ Thính Đào thế nào?” Vũ Văn đột nhiên đối với việc này cảm thấy có phần hứng thú.”

“Tôi không trực tiếp trả lời hẳn, chỉ nói, Đỗ quản lý giữa lúc bận bịu thế này, còn có thể bớt thời giờ vì mình chuẩn bị cuộc sống riêng, thân thể hẳn mệt muốn chết rồi, ban đêm nghỉ ngơi nhiều, giấc ngủ đầy đủ mới có thể lực.” Cổ Thanh nói như vậy, tự nhiên là vì lần trước thấy hẳn trong gian phòng nhỏ gặp ác mộng. “Ai ngờ hẳn toàn thân chấn động, sắc mặt thoáng trở nên có chút xanh xao, vội vội vàng vàng xin cáo từ.”

“Cô đem việc này nói cho Bồ Viễn chưa?” Kỳ quái, Đỗ Thính Đào viết rõ cô đứng về phe Bồ Viễn, vì sao còn chủ động nói cho cô biết việc này chứ?” Vũ Văn hỏi.

“Trên thương trường, không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn, nguyên nhân chính là vì Cổ Thanh là người tâm phúc bên Bồ Viễn, cô ấy mới so với kẻ khác rõ ràng tình hình vị trí hiện nay của Đăng Long, nếu Cổ Thanh muốn lừa gạt loạn vì mình mưu tính chút tư lợi, theo Đỗ Thính Đào có lẽ là một lựa chọn tương đối tốt. Mà Đỗ Thính Đào nếu có thể đạt được sự trợ giúp của cô ấy, sẽ như hổ mọc thêm cánh, vô luận ra sao, cũng phải thử thăm dò một chút.” Lưu Thiên Minh ở một bên thay Cổ Thanh trả lời.

Cổ Thanh khẽ gật đầu, nói: “Năng lực của Đỗ Thính Đào không thể xem thường, hiện tại cao ốc Đăng Long, hầu như toàn bộ quản lý đều đứng bên phe hẳn, đây là khi tôi đến nơi này ngày thứ hai liền lĩnh giáo được. Chẳng qua chuyện này, tôi còn chưa kịp nói cho Bồ Viễn, nên cái gì cũng không biết.”

Cổ Thanh sau khi cùng Đỗ Thính Đào hội đàm không bao lâu, lại đột nhiên mất đi tri giác, bị Tống Xảo Trĩ nhập thể, về sau xảy ra chuyện gì, chính cô tuyệt không nhớ rõ.

“Quên đi, những gút mắc kinh tế này, chúng ta vẫn chưa cần trộn lẫn vào, trước mắt mấy vụ án mạng vẫn quan trọng hơn.” Lưu Thiên Minh khuyên giải Cổ Thanh.

Cổ Thanh yên lặng uống một ngụm cà phê, đột nhiên nói như chém đinh chặt sắt: “Tôi quyết không để Đỗ Thính Đào được như ý nguyện, khiến hẳn cứ như vậy toàn thân trở ra!”

Vũ Văn và Lưu Thiên Minh không khỏi đưa mắt nhìn nhau, Cổ Thanh đối với phương diện công tác rất nghiêm túc, nhưng cũng ngoan cố đến không ngờ.

(*) Minh Quang giáp

29. Quyển 1 - Chương 29: Cổ Giáp

Giữa trưa ngày thứ hai sau sự kiện Tổng Xảo Trĩ nhập thể, Cố Thanh gọi điện bảo Lưu Thiên Minh và Vũ Văn đến phòng làm việc của mình.

Vũ Văn và Lưu Thiên Minh vừa tiến vào văn phòng, liền trông thấy hai bộ áo giáp màu đen mang theo vết bụi đang đặt trên bàn lớn trong phòng, Cố Thanh cười mỉm đứng bên cạnh bàn. Vũ Văn vui sướng vươn tay dùng sức đem một bộ sang đặt trước mặt mình, chậm rãi đem bộ giáp ôm vào trong ngực cẩn thận phải đi tro bụi, đánh bóng thật cẩn thận đến mức cả khối hình tròn hộ trước ngực tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Vũ Văn khẽ thở dài: “Bộ giáp này phục chế rất tốt.”

Cố Thanh nói: “Tôi không hiểu gì về việc này, chỉ biết chúng nó nặng gần chết! Hai công nhân mới đem được hai bộ giáp này nâng lên lầu. . . . Các anh thật sự tính đem cái này mặc trên người?”

Lưu Thiên Minh cũng tiến đến, dùng tay ước chừng phân lượng của áo giáp, vừa thử một lần, lại khiến anh hoảng sợ, thường xuyên cử tạ rèn luyện thân thể như anh, liền thử ra được sức nặng bộ giáp sắt này tuyệt đối không dưới 50 cân! Đây còn chưa tính đến trọng lượng của mũ giáp đội trên đầu, thật phải mặc một thân áo giáp thể này, chỉ sợ chạy bộ cũng rất khó khăn.

Vũ Văn đem áo giáp nâng lên một nửa, nói: “Theo Đường Lục Diển ghi lại, áo giáp Đường triều, có minh quang giáp, quang yếu giáp, khóa tử (giáp hình móc xích) , sơn văn giáp (giáp có vẩy hình chữ) , điều chùy giáp (giáp có vẩy hình chữ nhật) , tể lân giáp (giáp hình vẩy lân) sáu loại, mà phổ biến nhất của trọng giáp của quan tướng, chính là bộ giáp có tám kính tròn hộ trước ngực phản chiếu ánh sáng chói mắt này nên được gọi là minh quang giáp. Loại này từ các mảnh giáp ghép lại, ở ngực và phần tay chân đều sử dụng kim loại, mà thắt lưng bụng và chỗ các khớp, thì dùng da thượng đẳng, cũng có có ít miếng lót vai và bao đầu gối nặng, không phải loại y phục binh lính bình thường có thể mặc.”

“Hi hi. . . . Thảo nào cậu muốn tôi mặc áo giáp này đi cùng cậu gặp Kinh Hà Long Vương, thứ này nặng như vậy, đến lúc đó tôi cho dù có sợ hãi muốn chạy trốn cũng bước không nổi!” Lưu Thiên Minh cười nói.

Vũ Văn lắc đầu cười nói: “Anh chạy không thoát, chẳng lẽ tôi có thể chạy sao? Đúng rồi. . . . Cố Thanh, cô nhanh như vậy đã đem được áo giáp thu vào tay, người của viện bảo tàng rất nể mặt cô a!”

Cố Thanh cười khổ nói: “Nể mặt tôi cái gì, bọn họ bắt quá là nể mặt nhân dân tệ mà thôi, bảo tàng quân sự thường ngày căn bản không ai đến thăm quan, vẫn dựa vào kinh phí sơ sài của nhà nước miễn cưỡng chống đỡ, giám đốc viện bảo tàng vừa nghe tôi nói muốn thuê hai bộ áo giáp, hai mắt liền đảo đảo vòng vo cả buổi, mới đầu còn nói đây là tài sản quốc gia không thể tùy tiện cho bên ngoài mượn gì đó, tôi nói sẵn lòng trả 5000 nguyên thuê một tuần, hấn bật người đáp ứng, cũng chưa từng hỏi tôi muốn mượn bộ giáp này làm gì. Kỳ thật thứ này giá trị cũng không bao nhiêu tiền, chẳng phải hàng phục chế sao? Không phải đồ cổ thật sự. . . .”

“Không phải đồ cổ, làm thế nào lại cũ kỹ như vậy chứ?” Lưu Thiên Minh có phần kỳ quái, áo giáp trên tay anh kia còn có một vết đao chém rõ ràng.

“Để mô phỏng theo, đây là đã trải qua trình tự xử lý đồ cổ, cho nên tôi cảm thấy chúng nó đặc biệt phù hợp với yêu cầu của chúng ta. Chỉ cần lại dùng lông vũ tơ lụa mỏng trang trí một chút, sẽ trở thành hai bộ giáp tướng quân thân kinh bách chiến!” Vũ Văn rất thỏa mãn với hai bộ giáp này, đã nhin không được ôm vào trong ngực mình hô lên.

“Chỉ có hai bộ áo giáp e rằng còn chưa đủ nha? Vũ khí đâu? Chẳng lẽ chúng ta tay không đi đối phó Long Vương?” Lưu Thiên Minh đột nhiên nhớ tới vấn đề này.

“A!” Vũ Văn thoáng chốc ngậy người. “Tôi có hư linh Kim Thương, quên mất anh chưa có vũ khí.”

Cố Thanh đá hộp giấy dài dưới bàn, nói: “Biết ngay các anh quên chuẩn bị vũ khí, tôi đã tiện thể đem binh khí mô phỏng thời đường trong viện bảo tàng mượn về.”

Vũ Văn mừng rỡ, vội đem thùng mở ra, hai bộ giáo màu xám tối xuất hiện trước mắt y, còn có hai bộ áo vải màu đen và giày mềm, Cố Thanh rõ ràng so với Vũ Văn suy nghĩ càng chu toàn hơn. Đầu thương giáo kia thẳng mà cao ngất, lưỡi giáo ẩn hiện ba đầu nhọn hai lưỡi, Vũ Văn nhắc lên huy động hai cái, tựa hồ đối với tính chất trọng lượng của nó rất vừa lòng.

“Vốn ông chủ ở đó đề cử cho tôi không phải vũ khí này, mà là hai cây trường đao, hình như gọi là.” Cố Thanh nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

“Mạch đao (đao lưỡi dài) ?” Vũ Văn đầu cũng chưa nâng hỏi ngược lại một câu.

“Đúng, gọi là mạch đao, đao kia rất rất dài, khoảng chừng gần 3 thước, tôi quả thật còn tưởng không biết vật kia có khả năng gì!” Cố Thanh rất kinh dị bởi Vũ Văn đối với binh khí cổ đại hiểu biết như vậy.

“Đó là khi thủ thành dùng chém những địch nhân bò tường hoặc xếp thành hàng chống đỡ kỵ binh xung kích, hiển nhiên phải rất dài, cô nói thế nào với ông chủ kia, hẳn cư nhiên lại đề cử cô mang đi mạch đao?” Vũ Văn có chút kỳ quái.

”Haha. Tôi nói công ty của chúng ta sắp sửa làm một hoạt động buôn bán có liên quan đến Đường triều, cần có người hóa trang tướng quân Đường triều, hẳn nói đao này tương đối uy vũ, thích hợp để triển lãm, tôi xem ông chủ này rất có đầu óc buôn bán.

Vũ Văn cười lắc đầu.

Lưu Thiên Minh thử đem áo giáp mặc vào người, trái phải đi một vòng, có chút lo lắng nói: “Mặc vào cái này, tôi sẽ không cách nào rút súng được.”

Vũ Văn nhúc nhích, nói: “Anh nhất định phải đeo súng sao?” Chỉ sợ không cần sử dụng đến a.”

“Lần trước đối phó Tạc Xỉ, không phải là dựa vào súng của tôi sao?” Lưu Thiên Minh có chút không phục.

Cố Thanh xen miệng: “Tôi xem trong phim ảnh thường có người đem súng lục giấu nơi mắt cá chân.”

Lưu Thiên Minh phản đối: “Như vậy đi đường khó chịu! Gặp tình huống đột phát cũng chạy không nhanh.”

Vũ Văn vỗ vai Lưu Thiên Minh nói: “Gặp tình huống đột phát anh có thể đem súng ném xuống rồi chạy!”

Lưu Thiên Minh dở khóc dở cười hơi giương miệng, Cố Thanh thì lại che miệng cười thành tiếng.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Aiz, chỉ cần chuẩn bị hai bộ giáp này là đủ rồi sao? Anh không còn cần chuẩn bị gì khác nữa? Chúng tôi giúp được gì, hiển nhiên sẽ tận lực giúp.” Tâm tư Cố Thanh tinh tế, hiểu chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Vũ Văn cười liếc mắt nhìn Cố Thanh, nói: “Đừng nói tôi giữ bí mật trong lòng nữa, kỳ thật tôi đã sớm chuẩn bị sử dụng các bạn. Tuồng kịch này tôi dự định đem mai mở màn, hạng mục cụ thể cần chuẩn bị, tôi đã viết toàn bộ trong này rồi.” Nói xong, y xuất ra hai tờ giấy tràn ngập chữ, xoay đầu dùng khẩu khí đùa giỡn kêu Lưu Thiên Minh: “Lưu kịch vụ (người của gánh hát) , anh cũng tới nhìn xem sắp xếp công tác đi.”

“Kịch vụ? Thật không đem tôi thành diễn viên đó chứ.” Lưu Thiên Minh cười khổ tiến lên trước.

Ba người bận rộn cả ngày, mới đem công việc trong hai tờ giấy của Vũ Văn chuẩn bị hoàn tất. Lưu Thiên Minh đến khi nhận được điện thoại của lãnh đạo trong cục, đi trước một bước, Vũ Văn và Cố Thanh hẹn nhau đến quán nhỏ bên đường ăn cơm chiều.

Trong lúc dùng bữa, Vũ Văn có chút không yên lòng, luôn quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Cố Thanh nghịch ngợm đem một củ tỏi lột ra, ném vào trong cơm chiên của Vũ Văn, ai ngờ người này hoàn toàn không chú ý tới, cùng với cơm chiên một hơi nuốt xuống.

“Anh không phải đang lo lắng ngày mai sẽ có nguy hiểm đó chứ?” Cố Thanh thấy vẻ mặt này của Vũ Văn, liền nhin không được hỏi.

“A? Cái gì. Ồ, nguy hiểm. Nguy hiểm là khẳng định có, chúng ta gần đây làm việc gì cũng rất nguy hiểm.” Vũ Văn có chút đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo) .

“Vậy anh đang suy nghĩ chuyện cổ quái gì sao?”

“A. Tôi chỉ đang nhớ lại một vụ án không đầu trong cổ sử.” Vũ Văn xoay đầu lại, nhìn thất Cố Thanh mở to mắt. “Các bạn ở trong nhà Ngụy Nhân Triều trò chuyện, Ngụy Nhân Triều từng đề cập đến lại lịch của thành ngữ ‘Kinh Vị phân minh’ kia. Không sai, Đỗ Phủ từng viết câu thơ ‘Trọc Kinh thanh Vị hà đương phân’ (Sông Kinh bản Vị trong phân chia rõ ràng) , nhưng trong Thi Kinh có từ sớm hơn, lại ghi ‘Kinh Vị tương nhập thanh trọc dị’ (Kinh Vị cùng nhập vào trong bản khác nhau) , lại có cách nói ‘Kinh và Vị đều bản’, hay nói Kinh trong Vị bản. Tới triều Thanh của Càn Long, vua Càn Long đối với chuyện ‘Kinh Vị phân minh’ cảm thấy hứng thú, đặc biệt phái tuần phủ Thiểm Tây - Tần Thừa Ân kiểm chứng việc này, trong bản báo cáo Tần Thừa Ân trả lời cho Càn Long viết rõ, nước sông Kinh bốn mùa đều trong, chẳng qua hằng năm có hơn mười ngày lũ định kỳ trong lòng sông đục ngầu, mà nước sông Vị ‘nước sông trầm tích nhiều phù sa, bốn mùa thường đục, chưa bao giờ thấy có ngày trong’ . Như vậy xem ra, phải là Kinh trong Vị bản. Vì sao Đại Đường cổ tình biến thành Kinh bản Vị trong? Cái này vẫn chưa có đáp án.”

“Anh cho rằng chuyện này có liên quan đến Kinh Hà Long Vương sao?” Cố Thanh hỏi.

“Không biết.” Vũ Văn lắc đầu mờ mịt, “Tôi chỉ đột nhiên nhớ tới việc này mà thôi, có rất nhiều sự tình, chúng ta vĩnh viễn không thể biết được chân tướng.”

“Đúng vậy.” Cố Thanh cảm khái thở dài một hơi. Nếu cô không phải bị Bồ Viễn cử đến đây công tác, chỉ sợ cũng vĩnh viễn không biết được bản thân từng có một chị gái, tuy rằng Cố Thanh đối với việc đột nhiên xuất hiện một chị gái chưa nói tới có cảm tình gì, nhưng chung quy máu mủ tình thâm, trong lòng luôn có vài phần quả nịem.

Hai người vui đầu im lặng ăn vài miếng cơm, Cố Thanh lại nhin không được hỏi Vũ Văn: “Anh làm thế nào đối với chuyện xưa biết nhiều như vậy? Đều là sự phụ của anh dạy sao?”

“Ừ, do công việc đòi hỏi, tôi phải đọc rất nhiều tài liệu lịch sử cổ xưa.”

“Kiến thức uyên bác nhớ nhiều cổ thư còn chưa tính, anh cư nhiên còn có thể hiểu được rất nhiều tri thức về phương diện máy tính?” Vũ Văn có năng lực tìm được chức vụ làm việc ở tập đoàn Đằng Long, phương diện hiểu biết về máy tính cũng sẽ không quá kém, Cố Thanh rất bội phục người trước mặt này.

“Đó cũng là do sự phụ yêu cầu tôi học a, lão nhân gia ấy từng nói, đứa nhỏ học vi tính tương đối dễ tìm việc làm, haha.”

“Anh nói anh ngày trước vẫn phiêu bạc bất định, có phải lưu lại ở địa phương nào đều có thể tìm được công việc phương diện máy tính không?” Cố Thanh có chút khó tin.

“Đây khẳng định không có khả năng, chẳng qua tận lực đi tìm công việc phương diện này mà thôi.”

“Vậy anh còn có thể làm gì nữa?” Cố Thanh rất ngạc nhiên.

“Cái gì cũng làm, tìm kế sinh nhai thôi. Rửa xe, giao thùng nước uống, giao bình ga, đều làm qua. Khoảng thời gian này năm trước, tôi để có thể tra một quái sự nào đó ở tiểu khu, đã xin đi làm nghề giao bình nước hai tháng.” Khẩu khí của Vũ Văn rất bình tĩnh.

“A? Anh cũng làm a. Anh đâu có chỗ nào giống như làm qua việc này?” Cố Thanh cực kỳ kinh ngạc.

“Sao không giống?” Vũ Văn rất nghiêm túc phản bác, “Tôi nhớ rõ có một lần đưa nước đến nhà một người phụ nữ, người phụ nữ béo kia đang dạy dỗ đứa con đang học tiểu học của nàng, liền chĩa vào người tôi rồi nói với đứa con, nhìn xem! Con nếu không học hành tốt, về sau cũng chỉ có thể giống anh đó, làm nghề giao nước mà sống!”

Thấy Vũ Văn nói xong còn rất nghiêm túc, Cố Thanh phì một tiếng cười rộ lên, nhưng nụ cười chỉ trong chốc lát, Cố Thanh nhin không được một trận chua xót. Vũ Văn lại nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, người ta thường nói, đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhưng cặp mắt thâm thúy kia của y, sẽ vĩnh viễn không phản chiếu được thế giới nội tâm của y. Người dẫn đường đến Hoàng Tuyền thần bí này, đến tột cùng là dạng tín ngưỡng gì, mới khiến y lựa chọn con đường như vậy để sống?

“Aiz.” Cố Thanh vỗ nhẹ cái bàn, hấp dẫn tầm mắt của Vũ Văn sang.

“Hửm?”

“Anh có nghĩ tới hay không. Ừm. Tôi là nói, có nghĩ tới hay không vào một thời điểm thích hợp nào đó, sẽ ở lại một nơi nào đó, không còn đi khắp nơi lưu lạc nữa?” Nói đến đây, mặt Cố Thanh thoáng trở nên có chút hồng. (=.=)

“Ở lại một nơi nào đó?” Vũ Văn trầm ngâm một lát, “Tôi hình như chưa từng nghĩ qua chuyện này. Nếu có thể, chờ chuyện Đoạn Long Đài kết thúc, tôi thật muốn tìm một nơi hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

“Tốt! Anh muốn đến nơi nào? Tôi có thể cùng anh đi.” Cố Thanh có chút hưng phấn ngẩng đầu. (=.=)

“Ách. Đi nơi nào?” Vũ Văn ngẩn ngơ, “Tôi hình như cũng chưa từng nghĩ tới.”

“Anh suốt ngày đều tâm sự nặng nề, tại sao lại cái gì cũng chưa từng nghĩ tới?” Cố Thanh có chút bất mãn bĩu bĩu môi.

Vũ Văn thoáng nở nụ cười, nói: “Nhanh ăn cơm đi, cơm chiên sắp nguội rồi, ăn xong chúng ta quay về công ty nhận fax.”

“Nhận fax? Ai fax?”

“Tôi nhờ bạn gửi, gửi đến máy fax của cô, nó mở tự động phải không?”

“Vẫn luôn mở.”

“Vậy được, phòng chừng hiện tại đã nhận.”

Cố Thanh chẳng biết Vũ Văn lại đang làm chuyện cổ quái gì, đầy bụng nghi ngờ theo sát Vũ Văn trở lại văn phòng.

Máy fax trên bàn quả thật nhận được hai tờ fax! Cố Thanh vượt qua Vũ Văn đến bên cạnh bàn, vội vàng đem bản fax cầm sang, thì ra là hai bản phác họa bằng bút chì chân dung nhân vật!

Tuy rằng vẽ chân dung có chút sai lệch, nhưng hai bức ảnh vẫn như cũ bút phong sắc sảo, trông rất sinh động.

Cố Thanh nhìn kỹ, không khỏi rung mình một cái.

Hai người trong tranh đều là đàn ông trung niên, một người mặt đen tròn, râu quai nón đầy mặt, tròng đôi mắt to như chuông đồng, khoe miệng mang theo một tia mỉm cười khinh miệt, tên còn lại mặt trắng râu dài, mắt nhỏ mi dài, trên mặt cũng lộ vẻ lạnh lùng. Nhìn ngoài mặt, diện mạo hai người một trời một vực, nhưng Cố Thanh nhìn kỹ bức họa như cảm thụ được một loại cảm giác giống nhau, đó chính là —— Tàn nhẫn! Tàn nhẫn xem mạng người như cỏ rác.

Vũ Văn chẳng biết từ khi nào đã đứng bên cạnh Cố Thanh, sau khi nhìn thấy bức họa khê thở dài, nói: “Quả nhiên sáng lập giang sơn, giết người vô số a. Khó trách Kinh Hà Long Vương sợ hai người này, danh tướng cái gì? Bọn họ rõ ràng chính là hai tên cuồng sát! Sát khí kia đều đã dung nhập vào khí chất, tùy thời sẽ tự nhiên toát ra.”

“A! Anh là nói.” Cố Thanh sợ hãi quay đầu.

“Đúng!” Vũ Văn thò tay chỉ vào bức chân dung, “Mặt đen này, chính là Uất Trì Kính Đức, mặt trắng này, chính là Tần Quỳnh, Tần Thúc Bảo!”

“Anh làm sao có được bức chân dung người cổ đại? Hơn nữa, đây rõ ràng là bút chì của người hiện đại phác họa.” Cố Thanh đem bức chân dung lật tới lật lui vài lần, tựa hồ đang tìm cái gì đó.

“Đừng tìm, không có số điện báo.” Vũ Văn cười khê.

Cố Thanh hậm hực đem bức chân dung đặt trên bàn, chẳng biết phía sau Vũ Văn còn có bao nhiêu bí mật không muốn người biết, mà hấn vĩnh viễn sẽ không chủ động đem những bí mật này nói ra.

“Anh muốn bức chân dung hai người này làm gì đây?” Gương mặt hai người kia khiến toàn thân Cố Thanh phát lạnh, cô không muốn nhìn thêm nữa.

“Làm gì? Haha. . . .” Vũ Văn cười mà không đáp, tay trái cầm lấy bức chân dung của Uất Trì Kính Đức, nửa ngồi xổm xuống, tay phải chống trên mặt đất. Ánh mắt chuyên chú nhìn bức chân dung kia, dưới lòng bàn tay phải đột nhiên hiện ra một dòng cát mịn màu xanh, dòng cát mịn kia đang thuận theo chiều kim đồng hồ chậm rãi lưu động, hình thành một lốc xoáy.

Cố Thanh mở to hai mắt, nhìn chằm chằm lốc xoáy cát mịn dưới tay Vũ Văn.

Lại đợi một chút nữa, Vũ Văn chậm rãi nắm bàn tay lại, Cố Thanh có thể rõ ràng trông thấy, đám cát mịn màu xanh kia, lại hé ra một khuôn mặt người như ẩn như hiện.

Vũ Văn mạnh cúi đầu, đem mặt hòa vào trong đám cát mịn trong lòng bàn tay!

Lúc Vũ Văn ngẩng đầu lên lần nữa, Cố Thanh hét lên một tiếng. Cô trông thấy một Uất Trì Cung sống động.

“Đừng kêu lớn tiếng như vậy, đây chỉ là hư linh cát trong ngũ hành thuật mà thôi.” Uất Trì Cung mở miệng nói, thanh âm vẫn là của Vũ Văn.

Cố Thanh lúc này mới hiểu được, Vũ Văn chỉ dùng một loại thuật dịch dung huyền diệu. Cô tiến lên phía trước hai bước, nhìn kỹ vị Uất Trì Cung giả trước mắt này, mặc dù dung mạo cùng người trong bức ảnh là một, nhưng thần tình lúc này vẫn là loại cảm giác ôn hòa nhân nhật của Vũ Văn thường ngày.

Cố Thanh không khỏi có chút lo lắng, như vậy có thể lừa gạt được Kinh Hà Long Vương kia sao?

“Hư linh thổ, còn gọi hư linh cát, là thuật ngũ hành chuyên ngụy trang và trá hình. Kỳ thật khuôn mặt này cũng chính là do cô tinh khí tràn đầy mới có thể thấy được, nếu như là Lưu Thiên Minh ở đây, cái gì cũng nhìn không ra anh ấy phỏng chừng còn nói tôi giả thần giả quỷ nữa, nói trắng ra là, thứ này chuyên môn dùng để lừa quỷ, haha. . . .” Vũ Văn trong lúc cười nói, đột nhiên thò tay ở trên mặt mình không nặng không nhẹ mà tát một cái, khuôn mặt của Uất Trì Cung kia nhất thời rạn nứt thành mảnh nhỏ, lập tức biến thành dòng cát mịn chảy xuống, dần dần hiện ra khuôn mặt thật của Vũ Văn.

“Để tôi thử dịch dung một lần, được chứ?” Cố Thanh bỗng chốc hưng trí tăng vọt.

“Được! Cô muốn trở thành bộ dáng của ai?” Vũ Văn cũng rất hứng thú.

“Tôi muốn. . . .Biến thành Châu Tinh Trì!” Cố Thanh rõ ràng là một fan của ngài Tinh.

“Nghĩ muốn biến thành nam nhân? Ý tưởng kỳ quái. . . .” Vũ Văn lắc đầu, một tay chống trên mặt đất, nhắm hai mắt lại, tựa hồ đang hồi tưởng lại dung mạo của Châu Tinh Trì trong lòng. Qua chốc lát, hấn đưa cát mịn màu xanh trên tay lên mặt Cố Thanh, nói một tiếng đã xong.

Cố Thanh chậm rãi mở mắt, đi đến trước gương chỉnh y phục trong góc tường, khi cô nhìn rõ biến hóa trên khuôn mặt mình, lập tức tuôn ra một tiếng hét thảm!

Cô không biến thành Châu Tinh Trì, lại biến thành diện mạo của “Như Hoa” nhân vật hề thường xuất hiện trong phim của Châu Tinh Trì! Xem ra Vũ Văn cũng là một fan của ngài Tinh. . . .

“Anh tên hỗn đản này!” Cố Thanh xoay người vọt đến trước mặt Vũ Văn, hung hăng nhéo tay Vũ Văn một phen, “Còn không mau biến trở về!”

Vũ Văn xoa cánh tay bị nhéo đau, nhe răng trợn mắt mà thò tay đánh nhẹ lên mặt Cố Thanh, cố thanh khôị phụ lại vẻ xinh đẹp trước đây. Cô nhìn gương, hồi tưởng lại bộ dạng xấu xí vừa rồi của mình, nhin không được cười haha.

Vũ Văn ở bên cạnh khẽ cười nói: “Thế nào? Chiêu ấy rất hữu dụng há, về sau nếu tôi không hành nghề này nữa này, còn có thể mở một viện chuyên trang điểm mặt nữ quý, cam đoan có thể phát tài lớn! Haha.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Cổ Thanh trả đũa, “Bất quá anh thu được tiền e rằng đề là tiền âm phủ đi? Thứ này ngay cả một cái bánh bao cũng mua không được.”

“Ách!” Vũ Văn vẻ mặt thống khổ khi đường tiền tài bị người cắt đứt.

Cổ Thanh cười vui vẻ, Vũ Văn cũng toét miệng cười theo. Trong phòng làm việc hiếm khi có được bầu không khí tràn ngập vui vẻ như vậy, tựa hồ khiến hai người tạm thời quên đi nguy hiểm sắp xảy ra.

Khóa tử giáp:

[3.bp.blogspot /-Hdj2xCyF03...%E1%BB%AD.jpg] [3.bp.blogspot /-Hdj2xCyF03...%E1%BB%AD.jpg]

Quang giáp:

[3.bp.blogspot /-ea7VuWY_Dg...gi%C3%A1p.jpg] [3.bp.blogspot /-ea7VuWY_Dg...gi%C3%A1p.jpg]

Sơn văn giáp:

[1.bp.blogspot /-ut6ptqeKbK...+v%C4%83n.jpg] [1.bp.blogspot /-ut6ptqeKbK...+v%C4%83n.jpg]

Tế lân giáp:

[4.bp.blogspot /-0h5dpYaEQK...+l%C3%A2n.jpg] [4.bp.blogspot /-0h5dpYaEQK...+l%C3%A2n.jpg]

Mạch đao: [4.bp.blogspot /-cdbSobr2jJ...C4%2591ao.jpg] [4.bp.blogspot /-cdbSobr2jJ...C4%2591ao.jpg]

Còn đây chính là “Như Hoa” =))))

[1.bp.blogspot /-At0ShKEg0J...321137504.jpg] [1.bp.blogspot /-At0ShKEg0J...321137504.jpg]

30. Quyển 1 - Chương 30: Cổ Nhân

Lưu Thiên Minh nghiêng đầu nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay Cổ Thanh, cách 12h đêm còn chưa đến 10 phút nữa.

Áo giáp đã mặc chỉnh tề, đúng là vừa vặn một cách không ngờ, hơn nữa cũng không nặng nề như trong tưởng tượng, Lưu Thiên Minh thử ở trong phòng chạy chậm một vòng, trừ bỏ vài lát bổ y bên trong hơi chặt một chút, hành động trên cơ bản không có vấn đề gì.

Vũ Văn thử đem thiết khôi (mũ giáp sắt) đội trên đầu, suy nghĩ, lại lấy xuống, đem lông vũ dài cắm trên thiết khôi nhỏ ra phân nửa, đại khái là cảm thấy Cổ Thanh tìm lông chim quá dài, có chút khoa trương. Hắc khôi trên đầu Lưu Thiên Minh dùng là hồng anh (dải dây hồng) sẽ không có vấn đề gì.

Trong miệng Cổ Thanh ngậm vài cây kim băng nho nhỏ, còn đang vì hai người sửa sang đai lưng bên mình, đai lưng màu đỏ sau khi phối lên, hai nam nhân toàn thân áo giáp đen nhất thời lộ vẻ anh khí bức người, uy vũ phi thường!

Đại khuyển Huyền Cương ngổm xổm trong góc tường, bình tĩnh nhìn ba người trong phòng.

Ngay tại đại sảnh yến hội trên tầng thượng của cao ốc Đằng Long, một hồi kịch sắp mở màn.

“Đi thôi, đừng lẩn qua lẩn lại đai lưng của hai chúng tôi nữa, mang theo Huyền Cương đến phòng kiểm soát đi, thử lại hiệu quả của máy bộ đàm mini.” Vũ Văn rất lưu tâm đến microphone nhỏ giấu dưới áo giáp có thể hoạt động bình thường hay không.

“Không phải mới vừa rồi đã thử qua sao?” Biết rõ bản thân không có khả năng tiếp tục ở lại chỗ này, Cố Thanh vẫn có chút không muốn rời đi.

“Nên thử thử lại xem, vừa rồi trong ống nghe của tôi bên này có tiếng vang sột soạt, hay là có điện lưu nhiễu sóng.” Lưu Thiên Minh sờ sờ ống nghe gắn trong lỗ tai, cũng có chút lo lắng.

Cố Thanh không tình nguyện mà dẫn Huyền Cương trốn trong phòng kiểm soát âm thanh khuất sau sảnh yến hội. Phòng kiểm soát có một cửa sổ nhỏ, cho phép quan sát toàn bộ tình huống trong đại sảnh, nếu đèn trong phòng kiểm soát tắt, từ bên ngoài không cách nào thấy rõ bên trong có một người một khuyến đang ẩn nấp.

“Lát nữa phải đặc biệt chú ý, không nên rời khỏi phạm vi xung quanh tôi quá năm bước, linh lực của tôi chỉ có thể trong khoảng cách này mới duy trì được hiệu quả dịch dung của hư linh cát trên mặt anh, tôi không muốn để Kinh Hà Long Vương trông thấy da mặt anh rơi trên mặt đất đâu!” Vũ Văn lại đặc biệt dặn dò Lưu Thiên Minh lần nữa.

“Biết rồi!” Lưu Thiên Minh có chút không kiên nhẫn, nói dùng pháp thuật hư linh cát gì đó để mình biến thành diện mạo Tần Thúc Bảo, bản thân nhìn vào gương hồi lâu, cũng không nhìn ra có biến hóa gì.
. Tạm thời nghe vậy đi. Lưu Thiên Minh chân chính tin tưởng, chỉ có sủng lục quanh năm không rời thân của mình, nhưng hiện tại sủng lục lại không có trên người anh, mà là bị băng dính dán vào dưới bàn, đây nhiều ít khiến trong lòng anh có chút bất an.

“Này? Nghe được rõ không?” Trong ống nghe truyền đến thanh âm của Cố Thanh, trước sau như một nghe thật tốt. Lưu Thiên Minh hơi hạ mi mắt, cũng không vội trả lời.

“Này! Đừng nói thật là có vấn đề nha.” Cố Thanh ở bên kia lăm bằm lăm bầu.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Chất lượng tiếng còn có thể, một hồi phải chú ý tín hiệu của tôi.” Thanh âm của Vũ Văn vang lên.

“Tốt, Thiên Minh, anh bên kia thế nào, có thể nghe rõ không?”

“Cũng được, bắt quá nghe có chút không giống tiếng của cô, không bằng. Cô hát một bài nghe đi?” Lưu Thiên Minh đột phát mong muốn hiếm thấy.

“Thời điểm mấu chốt rồi, ai mà còn tâm tình hát cho anh nghe?” Thanh âm Cố Thanh có ba phần giận dữ, “Chờ hai người đều an toàn trở về, tôi sẽ mở nhạc hội do tôi tự hát là được.”

“Haha.” Vũ Văn và Lưu Thiên Minh đồng thời nở nụ cười. Tiếng cười chưa dứt, tháp đồng hồ nơi xa xa liền vang lên hồi chuông!

“Đang. đang.” Tựa như tự tuyên bố đã đến nửa đêm.

Lưu Thiên Minh dùng sức cầm cây giáo lên, ánh mắt kiên định đầu hướng phía Vũ Văn, tỏ vẻ bản thân đã chuẩn bị xong, Vũ Văn gật đầu, hướng phòng kiểm soát âm thanh của Cố Thanh làm một động tác ra hiệu.

“Coong.” Theo đĩa điều khiển vang lên một tiếng trầm, âm thanh đàn cổ thanh u vang vọng cả đại sảnh như nước chảy mây trôi mà dạo chơi, nhanh mà không khẩn cấp, lưu luyến mà không ngưng đọng! Trong nháy mắt, dường như thời không chuyển hoá, theo tiếng đàn du dương, ba người ở nơi này không hẹn mà cùng cảm thấy mình phẳng phất đang đứng trên dãy núi yên tĩnh, ánh trăng nơi xa xa chiếu trên sơn đạo, tâm tư không khỏi phần chấn.

Cố Thanh khi còn bé từng học thanh nhạc, đối với thưởng thức âm nhạc đã nhập môn, lúc này nghe xong một khúc đàn cổ tuyệt hảo kia, như mê như say, không khỏi cảm thấy kỳ quái: “Vũ Văn, anh tìm ra cổ nhạc này ở đâu? Nghe có vài phần tương tự như Ưc Cổ Nhân , nhưng nghe kỹ lại không giống lắm, ý cảnh sâu sắc hơn rất nhiều!”

“Nói nhỏ một chút.” Khẩu khí của Vũ Văn nghiêm túc làm Cố Thanh sợ đến mức trộm le lưỡi, “Đây mới là khúc đàn cổ chân chính do Thái Ung thời Đông Hán sáng tác Không Sơn Ưc Cổ Nhân (giữa núi mênh mông hồi tưởng cổ nhân) , khúc này lưu truyền rộng rãi thời Đại Đường, đáng tiếc truyền đến nay, đã biến

điều rất nhiều, lại không ngừng nghe nhầm đồn bậy, Ưc Cố Nhân cô từng nghe qua, sớm đã không còn nguyên bản.”

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Tiếng đàn cổ này thật có thể đưa Kinh Hà Long Vương tới sao?” Lưu Thiên Minh một mặt nhìn xung quanh, một mặt thấp giọng hỏi, từ sau sự kiện Tạc Xi lần trước, nơi này vẫn chưa từng một lần tu sửa, chỉ đem những cái bàn bị hư hại bỏ đi, bàn ở đây hoàn hảo rất ít lơ thơ mấy cái, rải rác trong đại sảnh, hiện tại lại bị Vũ Văn gom lại một chỗ, nếu không phải thông qua những mảnh tường thủy tinh cho phép nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài tòa nhà, nơi vắng vẻ này liền giống hệt như một kho chất hàng.

“Nếu một người bị giam cầm vài thập niên, xung quanh khẳng định đã là cảnh còn người mất, thế sự biến đổi huyền ảo khôn lường, trong hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ không quen thuộc, đột nhiên nghe được tiếng nhạc mình biết rõ, chắc chắn sẽ vội vã chạy đến nhìn đến cùng, huống chi, Kinh Hà Long Vương bị trấn dưới Đoạn Long Đài hơn 1300 năm.” Vũ Văn ý vị thâm trường trả lời.

“Vẫn chưa có động tĩnh gì cả?” Lưu Thiên Minh dựng lỗ tai nghe ngóng, trừ bỏ tiếng cầm huyền phát ra, bốn phía chưa hề có dị động.

“Đừng nóng vội.” Vũ Văn còn chưa dứt lời, thân hình y đột nhiên thoáng run rẩy, tầm mắt bình tĩnh nhìn một góc trần. Tiếp theo, Vũ Văn dùng giọng nhỏ nhất nói vào microphone: “Các bạn, khách nhân đã đến.”

Trong lòng Lưu Thiên Minh chấn động, sau một thời gian đi cùng Vũ Văn, người cũng trở nên miễn cảm, mặc dù mình cái gì cũng không nhìn thấy, cũng có thể cảm giác được một ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm. Nhưng ngay cả đối thủ ở nơi nào cũng nhìn không thấy, vừa bắt đầu cuộc đấu này, chẳng phải đã rơi vào thế hạ phong rồi sao.

“Thúc Bảo huynh!” Vũ Văn cao giọng kêu lên, đưa tay vỗ trên vai Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh sửng sốt, lập tức kịp phản ứng, Vũ Văn gọi chính là mình. Mãn kịch, đã bắt đầu.

“Không thể tượng được, một ngàn năm xa cách, hôm nay có thể cùng huynh đoàn tụ, thật sự cảm khái.” Vũ Văn tiếp tục ngâm nga lời thoại đã chuẩn bị.

“Kính Đức hiền đệ.” Lưu Thiên Minh rất không quen với xưng hô này, thanh âm liền có chút chần chừ, “Chuyển thế sống lại, còn có thể cùng cố nhân tái tụ, chẳng lẽ là tiền duyên chưa hết, lại có thể cùng đất tay nhau rong ruổi?” (có cảm giác hai tên này đang thề non hẹn biển nha~ :)))

“Loáng cái đã ngàn năm, hiện nay thiên hạ, không còn như xưa, ta và người đều không còn là quan tướng như xưa nữa, còn nói cái gì rong ruổi? Haha.” Vũ Văn khoát tay áo, diễn rất tự nhiên.

“Hiền đệ xưa nay rộng rãi, không làm quan thì vương thân, sao hiện tại lại áp chế nhuệ khí bình sinh?” Lưu Thiên Minh dần dần nhập vai, nói chuyện cũng trở nên lưu loát.

Vũ Văn trầm mặc trong giây lát, mở miệng nói: “Huynh trưởng nói rất đúng, ta vốn xuất thân nơi hoang dã, chịu ân huệ của Đường vương, cùng sáng lập giang sơn, chuyện cũ mặc dù đã mịt mù như khói mây, hiện giờ không hẳn là không thể làm lại từ đầu?”

“Hảo làm lại từ đầu! Thúc Bảo nguyện cùng Kính Đức hiền đệ đồng hành, xây dựng lại công danh.” Lưu Thiên Minh ngừng lại một chút, lại nói tiếp, “Chẳng qua không biết hiền đệ hôm nay đến, chính là vì nghiệt long Kinh Hà kia?”

“Đúng! Nghiệt long kia âm hồn bất tán, lại thừa lúc Đoạn Long Đài do Ngụy thừa tướng lập có chút hư hỏng, liền tái hiện ở nhân gian tác loạn, ta nhất định phải bắt giữ tên nghiệt long này, để an ủi Điện hạ! Huynh nghỉ ngơi chút đi, đợi ta dẫn nghiệt long kia hiện thân, trừ bỏ nghiệt này, sẽ cùng huynh ôn chuyện.” Vũ Văn nói đến đây, khẩu khí đã trở nên hung tợn, vẻ mặt cũng dữ tợn lên. Cố Thanh tránh trong góc tối nhìn thấy, trong lòng không khỏi lộ bộp một chút, vẻ mặt Vũ Văn, thế mà đã cùng bức chân dung Uất Trì Cung có bảy tám phần tương tự.

“Nhớ đến nghiệt long Kinh Hà kia, chỉ vì một câu vô tình đồng ý của Điện Hạ, liền dây dưa không dứt, tội thật đáng chết. Nhưng nay Điện Hạ đã không còn trên nhân thế, Long bị vây tại nơi này cũng đã qua vài

ngàn năm, e rằng cũng khổ không thể tả. Nếu hiểu rõ lý lẽ, nguyên tự động biến mất, hiền đệ hãy tha cho nó một con đường sống đi.” Lưu Thiên Minh thoáng đưa tay ngăn cản Vũ Văn.

“Huynh chớ thay nghiệt long kia biện hộ, nếu nó thật sự hiểu lý lẽ, sẽ không biến nơi này trở nên huyết vũ tinh phong, tạo ra vong linh vô tội.”

“Ta và người lúc trước chinh chiến sa trường, vong hồn dưới đao rất nhiều, cũng không có người dám lên tiếng nhận tội, ngẫu nhiên trong đêm sâu, có phần áy náy. Nghĩ nghiệt long kia, trước giờ là Long Thần một phương, tiêu diệt hồn phách này, chung quy không phải là một việc thiện.”

Lưu Thiên Minh vẫn chưa nói xong, trần nhà liền rầm rắc một tiếng, hé ra một cái động lớn! Gỗ vụn cát nhuyển trút xuống như mưa, Lưu Thiên Minh và Vũ Văn cả kinh, đồng thời lùi về sau từng bước một. Đang lúc bụi đầy trời, ầm ầm hiện ra một bóng đen vĩ đại.

Đây là lần đầu tiên Lưu Thiên Minh nhìn thấy ma thú Hồn Độn, cho dù anh đã đối với đoạn đuôi Hồn Độn lưu lại tưởng tượng qua vô số lần, anh vẫn không ngờ rằng đầu ma thú này chính là đáng sợ như vậy. Đoạn đuôi của Hồn Độn, động tác chậm chạp có chút vụng về chậm chạp, nhưng mồm máu này mạnh hé ra, tim Lưu Thiên Minh liền nhảy lên dị thường kịch liệt, hai chân cũng nhịn không được trở nên run rẩy.

May mắn, một cánh tay hữu lực khoát lên vai Lưu Thiên Minh, Lưu Thiên Minh vừa quay đầu lại, ánh mắt kiên định của Vũ Văn gắt gao nhìn chằm chằm Hồn Độn, cũng không nhìn Lưu Thiên Minh, nhưng trên tay y truyền tới sức mạnh, khiến Lưu Thiên Minh thoáng định trụ tâm.

Lưu Thiên Minh nắm chặt trường giáo trong tay, lòng bàn tay hơi chảy mồ hôi, Vũ Văn chưa ra hiệu, anh không thể tự tiện hành động.

Trong lòng Vũ Văn kỳ thật cũng khẩn trương kinh khủng, tình huống tốt nhất, đương nhiên là Kinh Hà Long Vương không nhìn ra mảnh khoe của bọn họ, uy lực của hai vị tướng quân, khiến Long Vương kia biết khó mà lui. Nhưng Long Vương liền đỉnh đặc từ trên trời giáng xuống như vậy, thậm chí không thêm dùng thuộc tính xuyên qua đặc biệt của Hồn Độn, chẳng lẽ nó đã nhìn thấy sơ hở?

Hồn Độn ngẩng cao đầu, từ trên cao nhìn xuống đối diện Vũ Văn, Vũ Văn có thể rõ ràng cảm giác được, trên người Hồn Độn tỏa ra khí tức tử vong, so với lần trước càng thêm đậm đặc, vây quanh thân hình xà khổng lồ, có thể rõ ràng trông thấy chướng khí màu đen bốc lên. Đến tột cùng là Kinh Hà Long Vương đã khống chế Hồn Độn? Hay là sự hung ác của Hồn Độn ảnh hưởng tới Long Vương.

Vũ Văn cố gắng tiến lên từng bước, tay cầm trường giáo chỉ Hồn Độn phía xa, quát khê: ” Kinh Hà nghiệt long, còn không mau hiện thân? Chẳng lẽ phải đợi bản soái đập tan đại xà hư trương thanh thế này?”

Cổ Thanh chiếu theo sự phân phó của Vũ Văn, đem âm thiết bị âm thanh trên microphone của Vũ Văn phát vang đại sảnh yến hội, một tiếng gầm nhẹ này của Vũ Văn, sau khi được loa phóng đại, khí thế tràn đầy vang dội trong đại sảnh.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Sau khi Hồn Độn há miệng thét dài một tiếng, lại tựa đầu nằm trên mặt đất, cái đầu vĩ đại cách Vũ Văn và Lưu Thiên Minh chỉ tám chín bước, khoảng cách gần như vậy nhìn miệng đầy răng nanh của Hồn Độn kia, Lưu Thiên Minh chợt nhớ tới, hung thủ tàn nhẫn sát hại Trương Kiến Quốc, chính là đầu quái thú trước mắt, nhiệt huyết toàn thân anh thoáng sôi trào, nếu không phải Vũ Văn dùng ánh mắt nghiêm nghị ngăn lại, anh e rằng sẽ không kiềm chế được, một giáo hướng quái vật kia đâm tới.

Hồn Độn sau khi nằm xuống, thân hình đột nhiên một trận kịch liệt co rút, dần dần, một bóng trắng từ trong thân thể nó tách ra, Cổ Thanh và Lưu Thiên Minh đều mở to mắt nhìn, chứng kiến cảnh tượng thần kỳ này. Vũ Văn cũng không dám chậm trễ, tay phải cầm giáo thường phòng bị Hồn Độn, tay trái lại đột nhiên hiện ra hư linh Kim Thương, mũi thương thẳng tắp nhắm ngay bóng trắng kia.

Bóng trắng chậm rãi ngưng tụ thành một khối, từ hư biến thật, sau cùng, rốt cuộc biến thành một trung niên nam tử một thân trường sam bạch sắc văn nhâ.

Nam tử kia dung mạo cực kỳ thanh thuần, mặt trắng râu dài, đôi mắt khép chặt, bất thành linh, gã tròn tròn hai mắt, lộ ra thần quang lăm lăm, uy nghiêm nhìn Vũ Văn và Lưu Thiên Minh.

Vũ Văn và Lưu Thiên Minh không chút sợ hãi cùng nam tử kia đối mặt, Vũ Văn càng đem hư linh Kim Thương nâng ngang, nhắm thẳng vào ngực nam tử.

Trung niên nam tử mỉm cười, ôm quyền hướng Vũ Văn hai người thi lễ, cao giọng nói: “Ngạc quốc công, Hộ quốc công, nhiều năm không gặp, thần uy vẫn như cũ a!” Trong lời nói, đúng là không kiêu ngạo không siểm nịnh, thần thái tự nhiên.

Lưu Thiên Minh bước lên một bước, ngọn giáo trong tay gác sau người, nói: “Làm khó Long Quân ở đây chịu khổ, một khi xoay mình, cũng xem như một việc mừng.” Chiếu theo ước định trước đó của Vũ Văn, nếu đối mặt Long Vương, Vũ Văn sẽ xưng vai mặt đỏ, Lưu Thiên Minh vai mặt trắng. (Bánh Tiêu: Trong tường, mặt đỏ tượng trưng cho người nóng nảy cáu kỉnh, mặt trắng ngược lại tượng trưng cho người trầm tĩnh)

“Vừa rồi không đúng lễ, nghe trộm hai ngài nói chuyện, nhị vị đều là anh hùng chân chính, khó được có tâm thay lão Long nói lời công đạo, cảm kích vô cùng.” Nói xong, Long Vương khom lưng làm đại lễ, nhưng sau lưng áo gã vẫn thẳng tắp, trên mặt thần tình lại trở nên kiêu căng.

“Trong trường hợp này lão Long may mắn sống lại, tuyệt không dễ dàng thối lui như vậy, Uất Trì tướng quân, ý ngài thế nào?” Trước đó Kinh Hà Long Vương còn lấy xưng hiệu công hầu, đảo mắt liền đổi tên tướng quân, thật giống như chẳng hề e ngại xảy ra xung đột. Đang khi nói chuyện, Long Vương dùng tay vuốt ve cự thú Hồn Độn bên cạnh, Hồn Độn nằm trên mặt đất, đúng là bộ dạng tất cung tất kính.

Vũ Văn phẫn nộ quát: “Nghiệt Long, ngươi thế nào lại không phân rõ đạo lý như vậy? Thế gian sớm đã thương hải tang điền (biến đổi lớn lao) , bao nhiêu biến đổi, Đường vương Điện hạ cũng đã giá hạc tây khứ (cưỡi hạc về trời, là thăng rồi đó) , ngươi vô cớ ở đây tác loạn, hại người vô tội, còn là cái gì hảo hán nữa chứ?”

“Vô tội?” Long Vương cười lạnh một tiếng, “Tiểu nhân Lý Thế Dân kia, phạm tội nghiệt ngập trời, làm sao từng bận tâm đến người vô tội?”

Vũ Văn và Lưu Thiên Minh mờ mịt liếc mắt nhìn nhau, không biết lời Long Vương ám chỉ sự tình gì.

“Nhị vị tướng quân, chớ tự đề ỉnh, năm đó trong hoàng thành Trường An, khi nhị vị trấn thủ cửa cung, lão Long ban đầu bị Ngụy Trưng gây thương tích, tinh hồn chưa tụ, huyết khí chưa ngưng, tự nhiên không thể cùng nhị vị tranh chấp, hiện giờ ta đã khôi phục bảy thành, hai vị tướng quân tuy là anh hùng, cũng chỉ là nhân trung hào kiệt, há có thể cùng Long thần tranh đấu?” Nói đến đây, Long Vương cười haha.

Trong bụng Lưu Thiên Minh thầm kêu hồng bét, nguyên lại không nên quá tin tưởng vào hai phạm nhân Uất Trì Cung và Tần Thúc Bảo có thể trấn được Kinh Hà Long Vương, hiện tại Long Vương không sợ hai người chút nào, chẳng lẽ thật muốn nhào lên liều mạng sao? Anh xoay đầu nhìn Vũ Văn, muốn biết Vũ Văn có chủ kiến gì.

Ánh mắt Vũ Văn quay sang hướng Lưu Thiên Minh, như đã định liệu trước, lập tức, y liếc mắt khinh miệt nhìn Long Vương, nói: “Nghiệt Long, sớm biết ngươi kiêu ngạo bất tuân (ta đã từng chú thích rồi, nghĩa là kiêu căng ngạo mạn) , chỉ bằng hai huynh đệ chúng ta, hiển nhiên có phần cật lực.” Nói xong, Vũ Văn đột nhiên mạnh chụp xuống bàn gỗ, phát ra một tiếng “bốp” vang thật lớn.

Đây là tín hiệu ước định trước cùng Cố Thanh, Cố Thanh trốn trong phòng kiểm soát, nghe thấy tiếng vang này, lập tức mở ra công tắc trên đài kiểm soát.

Trong nháy mắt, ba máy chiếu trên trần nhà, đồng thời hoạt động, bức tường trắng bên cạnh Kinh Hà Long Vương, phát ra một hư ảnh vĩ đại, trên mặt tường rộng lớn, lập tức xuất hiện một đội ngũ binh lính chính tề toàn thân áo giáp!

“Hồn phách quay về, mời tới những bộ hạ cũ, có ba trăm giáp sĩ hồn thiêng này, còn sợ ngươi không cúi đầu nhận tội?” Vũ Văn vung giáo dài trên tay lên.

Hết thấy những thứ này, kỳ thật chỉ là tần số Vũ Văn tỉ mỉ cất nổi biên tập trên điện ảnh, lúc này trên hình chiếu phóng ra, còn phối thêm hiệu quả âm thanh vang lên, trong lúc nhất thời, đại sảnh tựa hồ thật sự có khí thế của thiên quân vạn mã hội tụ không sai. Nhóm binh lính trên tường đều rút ra trường kiếm,

cao giọng hô vang, khiến Kinh Hà Long Vương vẫn ngạo nghễ sừng sững cũng giật mình không ít, không dám tiếp tục mạnh động.

Lưu Thiên Minh và Cố Thanh đều lau một phen mồ hôi lạnh, Vũ Văn đi một nước cờ hiểm, cư nhiên phát phim điện ảnh hù dọa Kinh Hà Long Vương, đây gần giống như Không Thành Kế của Gia Cát Lượng năm đó (*) . Nếu Long Vương ra tay thăm dò thực lực đám binh sĩ này, sẽ lộ hết toàn bộ!

Kinh Hà Long Vương sau khi nhìn xung quanh, lại ngẩng nhìn lỗ lớn vỡ nát trên trần nhà.

Chẳng lẽ Long Vương thật sự tin trận thế nghi binh Vũ Văn bày ra, không đủ tự tin, nên tìm kiếm đường lui ỉn? Lưu Thiên Minh bắt lấy thời cơ này, trước đối với Vũ Văn kêu một tiếng: “Kính Đức hiền đệ, chớ xúc động!” Lại quay đầu la lớn với Long Vương: “Kinh Hà Long Quân, sự tình đến mức này, ta cũng không nguyện lưỡng bại câu thương (hai bên cùng bị thiệt hại) . Chỉ cần Long Quân tự mình rút khỏi Đoạn Long Đài, không tiếp tục nguy hại bách tính, ta nhất định không truy đuổi!”

Trong mắt Long Vương tinh quang bắn ra bốn phía, đáp lại: “Hộ quốc công có tâm, lão Long xin tạ ơn, nhưng việc này nhất định không thể kết thúc như vậy, Lý Thế Dân nói không giữ lời, hủy thủy tộc của ta, tội nghiệt như vật tất yếu phải nợ máu trả bằng máu!”

“Tội nghiệt ngập trời, hủy thủy tộc của ta.” Cố Thanh lẩm nhẩm lời Long Vương, trong truyền thuyết dường như không phải như thế a. Chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình khác mà không muốn người biết?

Nghĩ đến đây, Cố Thanh thông qua máy bộ đàm nhẹ giọng nói với Vũ Văn: “Vũ Văn, Lý Thế Dân khi nào hại qua thủy tộc của Long Vương? Nó sao lại luôn miệng nói Lý Thế Dân tội nghiệt ngập trời a? Cho dù Lý Thế Dân không giúp gã tránh được truy sát của Ngụy Trưng, cũng chưa phải tội nghiệt tày trời a?”

Vũ Văn trầm mặc một hồi, lại lần nữa hô với Long Vương: “Nghiệt Long, người vì việc tư tự giảm lượng mưa, phạm vào thiên quy, lại có thể nào dưng đẩy trách nhiệm trách tội chủ công của ta?”

Ai ngờ những lời này của Vũ Văn, Long Vương thế nhưng nghe không hiểu: “Cái gì tự giảm lượng mưa? Phạm vào thiên quy? Kinh Hà Long Vương ta, khi nào chịu phải trói buộc gì của thiên quy?”

“A?” Ba người ở đây đều chấn động, chẳng lẽ cái chết của Kinh Hà Long Vương này, không đơn giản như trong truyền thuyết?

(*): Sau khi Mã Tốc để mất Nhai Đình, Gia Cát Lượng về Tây thành, trong thành khoảng 2000 quan văn, cùng Quan Hưng vào 500 lính kị mã. Tư Mã Ý mang 15 vạn đại quân đuổi đến nơi, ông không những không triển khai quân đối phó mà còn mở cổng thành, có ý mời quan quân Tư Mã Ý vào thành. Còn mình thì ngồi trên thành, gầy đàn rất bình thản. Tư Mã Ý đến nơi, thấy vậy liền sinh nghi, không dám tiến vào thành vì sợ trong thành có bẫy. Tư Mã Ý nghe tiếng đàn của Gia Cát Lượng, thấy được sự bình thản trong con người ông, càng thêm lo sợ và quyết định rút lui. Sau đó Quan Hưng cùng 500 lính phục kích hò reo làm cho Tư Mã Ý sợ có nghi binh nên bỏ chạy. Sau này khi biết được trong thành chỉ có vài trăm binh sĩ già yếu, mà 1 mình Gia Cát Lượng có thể đẩy lui được đại quân của mình, Tư Mã Ý rất khâm phục và cho rằng mình còn kém tài ông rất nhiều.

———— Theo Wiki ————

31. Quyển 1 - Chương 31: Lịch Sử Đứt Đoạn

Long nhan đại nộ, Cố Thanh mãi cho đến hôm nay, mới chính thức lý giải được hàm nghĩa của câu này!

Ngay khi Vũ Văn phát hiện sự thật cùng truyền thuyết có chỗ khác thường, y liền kể lại cho Long Vương nghe truyền thuyết Ngụy Trưng mộng thấy Kinh Hà Long, cố sự đã lưu truyền ngàn năm này nhất thời khơi dậy lửa giận ngút trời của Kinh Hà Long Vương! Trong phút chốc, chẳng biết từ đâu bay đến dày nặng

mây đen thoáng hội tụ thành đoàn đem nam tử áo bào trắng bao quanh. Ngay lúc Vũ Văn và Lưu Thiên Minh còn chưa rõ nguyên cớ, tưởng rằng Long Vương muốn mượn mây đen tháo chạy, Kinh Hà Long Vương rít gào hiện ra chân thân!

Một cự long (rồng bụi) bạch sắc đột ngột phá vân bay ra, vẩy bạc như ngọc dưới ánh đèn đại sảnh huyền ra muôn vầng hào quang, ra sức vung vẩy Long trảo sắc bén mang theo cương khí sau khi xé nát đám mây giữa không trung, dừng trên người ma thú Hồn Độn đang phủ phục trên mặt đất, thượng cổ ma thú ngông cuồng vênh vác kia dưới lợi trảo của Kinh Hà Long Vương chỉ dám run rẩy đáng thương.

Trảo của Long Vương đè Hồn Độn, ngẩng đầu thét dài, tiếng rống nộ bất khả át (giận không kiềm được) thẳng chấn vách tường thủy tinh trong đại sảnh yền hội rắc rắc rung động, vài cái đã muốn vỡ tan, Cổ Thanh đang trốn thoáng bỏ tai nghe lén ra, thiếu chút nữa bị tai nghe phóng đại tiếng hét giận dữ làm cho chấn thương.

Vũ Văn và Lưu Thiên Minh cứng họng đứng ngốc tại chỗ, không biết truyền thuyết kia tại sao lại chạm vào nghịch lân đau nhức của Long Vương (Bánh Tiêu: người ta thường dùng nghịch lân hay còn gọi là vẩy ngược để nói về điểm yếu, điểm nhạy cảm, nỗi đau thầm kín :”>), dẫn phát cơn giận ngút trời.

Tiếng rít của Long Vương chưa dừng, thế nhưng lấy tốc độ mắt thường không thể nhận ra, thoáng chốc đem Long đầu đến trước mặt Vũ Văn, mở ra miệng cá sấu thật lớn đầy răng nhọn mọc san sát, ra vẻ muốn nuốt Vũ Văn!

Cổ Thanh xuyên qua cửa sổ nhỏ nhìn thấy một màn kinh hãi trước mắt, suýt nữa kêu thành tiếng, may mắn cô dùng sức gắt gao cắn vào ngón tay mình, tiếng thét chói tai mới không từ trong cổ họng phát ra. Trong mắt Cổ Thanh, Long Vương kia chỉ cần tiếp tục tiến mạnh nửa phần, răng nanh giao nhau liền có thể đem Vũ Văn xuyên thủng!

Lưu Thiên Minh chỉ cảm thấy hoa mắt, hoàn toàn không thấy rõ Long Vương làm thế nào nghênh diện đánh tới. Khi y nghiêng người, miệng khổng lồ của Long Vương đã bao phủ nửa người trên của Vũ Văn.

Vũ Văn cũng chỉ kịp giờ hư linh Kim Thương trong tay lên để ngang trước ngực, nếu muốn chặn Long đầu dữ tợn từ trên hạ xuống này, tốc độ đã không còn kịp nữa.

Lưu Thiên Minh không khỏi nhắm chặt hai mắt, có lẽ tại một khắc này, máu tươi của Vũ Văn sẽ tung tóe trên mặt anh.

Long Vương trên đầu Vũ Văn tạm dừng một giây, liền hung hãn khép bốn miệng máu lại.

Vũ Văn vẫn trợn tròn mắt, cứ như vậy nhìn rằng nanh Long Vương cắm vào thân thể mình, sự tình phát triển ngoài dự liệu của y, đã hoàn toàn vô pháp khống chế! Cứ như vậy kết thúc sao?

Thế nhưng, đau nhức trong tưởng tượng cũng chưa mãnh liệt kéo tới, miệng rồng cắn vào Vũ Văn cư nhiên chỉ là một hư ảnh! Thân ảnh cự long bạch sắc nhoáng một cái, lại từ trước mặt Vũ Văn hút trở lại, một lần nữa bơi lượn trên đầu Hồn Độn. Vũ Văn lúc này mới phát giác, thân hình Long Vương vẫn chưa là thực thể trọn vẹn, cần thận quan sát, sẽ trông thấy trên thân hình rồng uốn lượn có không ít vị trí là bán trong suốt.

Long Vương du động giữa không trung một hồi, dần dần thu liễm hào quang, lần nữa hóa thành hình người, đứng khoanh tay.

“Uất Trì tướng quân, người cả đời anh hùng, khoảnh khắc sinh tử, phải chăng cũng ném chút sợ hãi?” Giọng nói Long Vương đột nhiên trở nên dị thường trầm thấp.

Ý chí Vũ Văn mới từ tử vong biên duyên giây dựa trở về, bỗng chốc còn chưa biết nên làm thế nào trả lời câu hỏi của Long Vương.

Nhưng Long Vương cũng không muốn nghe đáp án của y, tự cố tự địa nói tiếp: “Thằng nhãi Lý Thế Dân, nói không giữ lời cũng được, người sao có thể nghe nhìn lẫn lộn, bôi nhọ sự trong sạch của ta? Khiến ngàn năm sau người đời cười nhạo lão Long ngu dốt. . . .” Trong giọng nói, lại ẩn chứa một cổ bi thương nói không nên lời.

Vũ Văn đứng sững một lát, đem hư linh Kim Thương cầm trong tay thu hồi, bộ giáo cũng thuận tay cầm trên mặt đất, ôm quyền khom người thi lễ với Long Vương, nói: “Kinh Hà Long Quân, chuyện cũ ngàn năm,

ta là loại người thô tục có chỗ hiểu lầm, mong rằng Long Quân bao dung, chỉ rõ chỗ sai.”

Long Vương phát ra một tiếng thở dài không dễ nhận ra, thấp giọng nói: “Bọn võ tướng các ngươi, bị tiểu tử Lý Thế Dân lường gạt, nguyên bản cũng không phải nguyện ý, để ta nói cho các ngươi nghe.”

Vũ Văn và Lưu Thiên Minh đồng thời gật đầu, trong lòng đều có chút cảm khái, chẳng lẽ Kinh Hà Long Vương thật sự bị hàm oan ngàn năm không chỗ gột sạch? Tránh trong góc tối Cổ Thanh càng dựng lỗ tai, kết cục đầu rơi một nơi thân một ngã.”

“Lý Thế Dân, thật là nhân trung anh kiệt.” Long Vương nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, ngọn đèn trong thành phố này đang dần dần tắt lụi, “Đáng tiếc lòng người khó liệu, uống cho ta một lòng phụ tá, kết cục đầu rơi một nơi thân một ngã.”

Trầm mặc trong chốc lát, Long Vương bắt đầu than nhẹ một khúc thơ: “Tích niên hoài tráng khí, đề qua sơ trượng tiết. Tâm tùy lãng nhật cao, chí dữ thu sương khiết.” (Năm đó ôm ấp tráng khí, vung giáo cầm cờ tiết. Lòng theo mặt trời cao, chí như sương lấm liệt)

Vũ Văn cúi đầu thoáng suy nghĩ, ngâm tiếp bài thơ của Long Vương: “”Di phong kinh điện khởi, chuyển chiến trường hà quyết. Doanh toái lạc tinh trầm, trận quyền hoành vân liệ.” (Chuyển quân như vỡ bờ, ngọn giáo quay như sét . Giặc tan tướng tinh rơi, trận cuốn mây tan tác)

Long Vương quay đầu nhìn Vũ Văn, ánh mắt có chút phức tạp.

“Bài Kinh Phá Tiết Cử Chiến Địa này của Đường vương điện hạ, rất có chí khí quyết liệt, khó được Long Vương cũng có thể nhớ nằm lòng.” Thanh âm Vũ Văn bình thản, tựa như vừa rồi cái gì cũng chưa từng phát sinh.

“Phá Tiết Cử. Không tồi, ta cùng Lý Thế Dân lúc mới quen, là tại năm đầu Vũ Đức. Năm đó, cha con Lý Uyên mới lập Đại Đường, Tây chinh diệt Tiết Cử, Tần Vương Lý Thế Dân dẫn đầu Đường quân đồn trú ở thượng lưu sông Kinh, cùng Tiết quân giằng co.”

“Khi đó, quân Đường và quân Tiết Cử đều ở hạ du Kinh Thủy, đánh mãi không xong, binh lính ngày càng cáu kỉnh bất an, mạch nước ngầm trong quân bắt đầu khởi động. Thời gian nguy cấp, Điện Hạ đột nhiên hạ lệnh suốt đêm nhổ trại, tìm vị trí cao hạ doanh, ngày kế, Kinh Thủy vỡ đê, thao thao hồng thủy mãnh liệt đánh vào doanh trại của Tiết Cử, quân Đường không chịu chút tổn hại nào, mượn cơ hội đảo ngược tình thế trùng sát, đại phá Tiết Cử! Phạt Tiết Cử là trận mở đầu cho đại chiến, nếu không chiến thắng trận này, giang sơn Đại Đường cũng chỉ là không trung lâu các (lâu đài xây trên cát) mà thôi.” Vũ Văn tiếp lời Long Vương lần này, kỳ thật là hướng hai bằng hữu đang dự thính nói, “Đến đây, trong quân vẫn luôn lưu truyền Tần Vương có thần linh tương trợ, các tướng sĩ liên khăng khăng vì Điện Hạ chinh chiến thiên hạ, hết thảy những thứ này, thật là do Long Quân xuất lực sao?”

Kinh Hà Long Vương khẽ gật đầu, nói: “Ta thấy thiếu niên Lý Thế Dân kia anh hùng, khí vũ phi phàm, năm vừa 19 tuổi, học thức ăn nói đều cực khác với thường nhân, liền có lòng phụ tá, giúp hắn thống nhất đất nước. Lý Thế Dân đánh đông dẹp tây hơn mười năm, ta vẫn luôn cùng hắn mật hội trong doanh trướng, huynh đệ tương xứng. Giang sơn Đại Đường này, tính ra cũng có một phần công lao của lão Long.”

“Sau khi thống nhất giang sơn, Long Quân chẳng lẽ do cùng Đường Vương điện hạ tranh công, mới rước lấy họa sát thân?” Lưu Thiên Minh ngầm phỏng đoán, cũng không tùy tiện hỏi ra miệng.

“Ai cần giang sơn của con người?” Khẩu khí Kinh Hà Long Vương hết sức khinh thường, “Lão Long chỉ cần ở trong Kinh Hà tĩnh tâm tu luyện, bảo trì khí hậu một phương là được. Bất quá. Lão Long xác thực từng làm sai một chuyện.” Nói tới đây, Long Vương cúi đầu, dường như hồi tưởng lại gì đó.

“Từ khi binh biến Huyền Vũ môn, sau khi Lý Thế Dân giết huynh thí đệ, bức phụ thoái vị, giang sơn Đại Đường rốt cuộc trần ai lạc định (bụi trần đã rơi xuống, ý nói đã đến hồi kết thúc) . Thành Trường An một mảnh tường hòa, ta cũng không nhất định phải cùng Lý Thế Dân tranh luận dụng binh nữa, ngẫu nhiên tụ họp chère chén, cũng chỉ luận bàn thơ từ ca phú mà thôi. Lúc này, liền nhận thức Trường Tôn hoàng hậu, thường xuyên qua lại, dần sinh ái mộ.” Long Vương nói đến đây, thanh âm dần dần thấp xuống.

“Trường Tôn hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, hiền lương thực đức, sao lại cùng người.” Lời Long Vương nói khiến Vũ Văn khó có thể tin, nhin không được mở miệng cắt ngang.

Long Vương khinh miệt liếc mắt nhìn Vũ Văn, nói: “Trưởng Tôn hoàng hậu 13 tuổi liền gả cho Lý Thế Dân, nhiều năm qua theo bên cạnh Lý Thế Dân săn sóc, chu toàn! Bất đắc dĩ tổ tiên hoàng hậu là dòng dõi Bắc Ngụy Thác Bạt, sau này gọi là người Hồ, diện mạo khác người Trung Nguyên, Lý Thế Dân không thích dung mạo này, cho nên lạnh nhạt Trưởng Tôn hoàng hậu. Biền cố Huyền Vũ môn, Lý Thế Dân tru diệt em trai Lý Nguyên Cát, lại lập Dương thị vợ của Nguyên Cát làm phi thiếp, chỉ sủng mỗi Dương thị, đổi lại đem hoàng hậu đưa vào lãnh cung! Trưởng Tôn hoàng hậu thường ở sa cung phòng không gối chiếu, làm sao bọn ngươi biết được?”

Kinh Hà Long Vương cư nhiên từng cùng Trưởng Tôn hoàng hậu ngầm tư thông! Vũ Văn rút cuộc minh bạch vì sao Lý Thế Dân muốn giết Kinh Hà Long Vương.

“Thằng nhãi Lý Thế Dân phàm phu đáng ghét, tham luyến vẻ ngoài, làm sao biết Trưởng Tôn hoàng hậu khôn tái vạn vật (tựa như đất mẹ nâng đỡ vạn vật), đức hợp vô cương, tâm địa cao thượng, trong sáng như nhật nguyệt. Nếu không phải anh trai của hoàng hậu Trưởng Tôn Vô Kỵ rất được Lý Thế Dân nhờ cậy, chỉ sợ tiểu nhân Lý Thế Dân sớm đã phế bỏ hoàng hậu, lập Dương thị.”

Vũ Văn đọc kỹ sách sử, biết theo như lời Long Vương cũng không phải nói dối, Dương thị kia yên thị my hành (bộ dáng thẹn thùng, ánh mắt quyến rũ), Đường Vương Lý Thế Dân lâm vào thần hồn điên đảo, vài lần nghĩ muốn phế hậu, nhưng Trưởng Tôn hoàng hậu hiền thực thể nhân đều biết, e ngại thanh danh của mình, hơn nữa hiền thần Ngụy Trưng ngăn cản, mới phải từ bỏ.

“Năm Trinh Quán thứ 15, chuyện ta cùng với Trưởng Tôn hoàng hậu hoan du tự dừng bị tiết lộ, Lý Thế Dân mặc dù không thích Trưởng Tôn hoàng hậu, nhưng cũng không cho phép ta, trong cơn giận dữ, bất luận cảm kích gì cũng đều phủ nhận, chém đầu 300 trăm cung nhân! Ta tự biết trong cung không thể lưu lại, liền quay về Kinh Hà, đơn giản không hiện thân nữa. Lý Thế Dân tìm ta khắp nơi không được, giận chó đánh mèo sang Trưởng Tôn hoàng hậu, thế là sai sử Lý Tĩnh luyện chế đan dược độc, đan dược kia độc tính thông thả, Trưởng Tôn hoàng hậu đau khổ chịu đựng hơn ba tháng, mới được giải thoát. Lý Thế Dân hao tổn tâm huyết, khiến cho trong ngoài thành Trường An, mọi người đều tưởng rằng Trưởng Tôn hoàng hậu chết là vì mắc phong hàn. Tiếc thương Trưởng Tôn hoàng hậu, năm ấy chỉ mới 36 tuổi.” Long Vương vừa nói chuyện vừa xiết chặt nắm tay.

“Vừa biết Trưởng Tôn hoàng hậu gặp nạn, ngươi vì sao chỉ lo an phận nơi Kinh thủy, không ra tay cứu giúp, cứ như vậy trở mặt nhìn Trưởng Tôn hoàng hậu bị hại sao?” Lưu Thiên Minh thẳng tính phát tác cơn giận, đã quên mất chính mình hiện nay đang giả mạo đại tướng thủ hạ tối trung thành của Lý Thế Dân, không nên nói thay Trưởng Tôn hoàng hậu.

Vũ Văn mạnh mẽ trừng mắt Lưu Thiên Minh, hoàn hảo Long Vương không chú ý đến chỗ nhỏ nhặt này, tiếp nhận câu hỏi của Lưu Thiên Minh, thở dài một tiếng: “Ta sao lại không muốn ra tay cứu giúp? Hết lần này đến lần khác ngu trung (trung thành một cách ngu muội) Ngụy Trưng kia, từng xuất gia vi đạo nhiều năm, ỷ vào một thân tà thuật, lại cả tin vào lời Lý Thế Dân, ở trong tử cung của Trưởng Tôn hoàng hậu bày tiên thiên bát quái khắp nơi, ngoài mặt làm như đang trừ tà trừ bệnh, kỳ thực chỉ vì phòng bị ta, ta làm thế nào có thể tiếp cận người để viện thủ?”

Cổ Thanh tránh trong phòng kiểm soát, nghe được thở mạnh cũng không dám, hồi tưởng lại một hồi phong hoa tuyết nguyệt ngàn năm trước đây, chung quy không thể cùng nhau an lành cả đời, trong lòng không khỏi tiếc hận không thôi.

“Trong lòng đau xót khó bình ổn, ta dứt khoát vân du tứ hải, chỉ cần quên đi đoạn nghiệt tình này, ai ngờ Lý Thế Dân kia lòng dạ hẹp hòi, ba năm sau vẫn đối với việc này canh cánh trong lòng. Năm Trinh Quán thứ 13, để bức ta hiện thân, tự mình dẫn năm vạn người, trắng trợn phá hủy thượng du Kinh thủy! Đốn rừng nhổ cỏ, trút xuống bùn sa, nghĩ đến con cháu thủy tộc của ta, chưa từng chịu qua thiên tai như vậy? Ta vì bảo vệ tánh mạng của con cháu, bất đắc dĩ, chỉ có thể hiện thân ngăn cản, lấy nước bắt năm vạn dân phu làm con tin, uy hiếp Lý Thế Dân thoái lui. Lý Thế Dân giáo hoạt đa đoan, biết rõ ta kêu gọi thần thông, luôn luôn nói một không nói hai, cuối cùng muốn ta và hán thi đánh cược!”

“Thi đánh cược? Chẳng lẽ thật sự có một hồi đánh cược hàng vũ (tạo mưa) ?” Vũ Văn ngạc nhiên hỏi.

Long Vương chậm rãi gật đầu, nói: “Không sai, sở trường của ta là hô phong hoán vũ! Từ Tần Hán đến nay, Trường An kia phân tám nhánh sông chảy vào thành, muốn lấy nước từ trên trời rơi xuống, tất nhiên

dễ như trở bàn tay. Ta tự phụ bình sinh hàng vũ vô số lần, liền cùng Lý Thế Dân đập tay phát thệ, nếu ngày 15 tháng 8 không thể cho đổ mưa ba thước ba tấc, ta đây phải dùng Long đầu trên cổ đổi lấy bình an cho thủy tộc sông Kinh.”

Tuy rằng biết Long Vương đã định sẽ thua trận thi đánh cược này, Lưu Thiên Minh vẫn nhịn không được thúc giục Long Vương kể tiếp, nếu không phải Long Vương tự mình cắt xén, ai lại có thể ngăn cản được lượng mưa của Long Vương chứ?

“Ta tự phụ thần thông, lại quên mất bên cạnh Lý Thế Dân kỳ nhân rất nhiều, riêng một tên Ngụy Trưng thôi, đã khó ứng phó, còn có Khâm Thiên Giám Viên Thiên Cương kia, thân phụ là kỳ học xem số tử vi, biết thiên văn, thạo địa lý, ta chính là bại trong tay hai người này!” Nói đến đây, Long Vương lật lòng bàn tay, một cụm mây mưa nho nhỏ xuất hiện trong tay gã, cụm mây đó còn ẩn ẩn có lôi điện chớp động. Long Vương mạnh nắm chặt quyền, cụm mây kia lách tách một tiếng liền vỡ tan.

“13 tháng 8, thành Trường An trời xảy ra dị tượng, gió lạnh đột nhiên nổi lên, tám nhánh sông trong thành đều đóng băng!” Thanh âm nói chuyện của Long Vương có chút run rẩy, tựa hồ mãi đến hôm nay, vẫn không muốn tin chuyện đã phát sinh ngày ấy, “Sông đóng băng, không thể sinh ra hơi nước, sao có thể làm phép mây mưa?”

Trong lòng Vũ Văn rất rõ ràng, nguyên lý tạo mưa, vốn là trạng thái nước trên mặt đất ở nhiệt độ bình thường bốc lên thành hơi nước, hơi bốc lên tụ thành mây, sau khi để nguội lại biến thành trạng thái nước rơi xuống mặt đất. Bản chất hàng vũ của Long Vương, chính là trên không trung thu gom mây mưa, sau đó hạ thấp nhiệt độ cơ thể, ở giữa tầng mây cuộn mình, trợ giúp, cùng nguyên lý mưa nhân tạo hiện nay không sai biệt lắm. Nếu nhiệt độ không khí chợt giảm, sông ngòi đóng băng, số lượng nước bốc hơi không đủ, Long Vương dù có thiên đại bản lĩnh, cũng khó làm mây mưa này hạ mưa a. Vũ Văn không khỏi có chút bội phục Lý Thế Dân, hoặc nói, hẳn là nên bội phục vị Viên Thiên Cương kia, cư nhiên từ ngàn năm trước đã biết nguyên lý hàng vũ này, lại có thể đoán trước nhiệt độ không khí biến hóa, dễ dàng khiến cho Long Vương thất bại thảm hại.

“15 tháng 8, thành Trường An vẫn như cũ rét lạnh dị thường, uống công ta hao hết tâm lực, trong ba ngày liên tục phá băng dẫn nước, khiến cho thương tích đầy mình, không trung vẫn là tầng mây thưa thớt. Mắt thấy kỳ hạn ước định gần kề, bất đắc dĩ, vội vàng làm phép, dốc hết toàn lực, cũng chỉ làm mưa được 1 thước 8 tấc.”

Ngữ khí Long Vương tuy bình thản, Cổ Thanh nghe vào tai, lại cảm thấy kinh tâm động phách, trong đầu không khỏi hiện lên một màn bi thương: Một cự long bạch sắc, không ngừng dùng thân thể đập vào tầng băng dày bao phủ Kinh Hà, mỗi lần va chạm, vụn băng bắn tung đầy trời, thật vất vả, mới phá vỡ được một lỗ thủng lớn trên tầng băng, nhưng cạnh sắc bén, lại đem thân thể cự long cửa ra miệng vết thương thật dài. Cự long lòng như lửa đốt mà cuộn mình phá vỡ tầng băng, muốn nước sông lộ ra trong không khí, nhưng thời tiết thật sự quá lạnh, chỉ chốc lát sau, nước sông lại lần nữa ngưng kết, cự long tuyệt vọng nhìn thoáng qua không trung, lại liếc mắt nhìn lại thành Trường An, bắt đầu lần thứ hai đập vào tầng băng.

“Thi đánh cược đã bại, ngự kiếm của Ngụy Trưng vung đến, phụng mệnh lấy long đầu của ta, bại trong tay phàm nhân, ta không khỏi tâm tàn ý lạnh, chỉ hết lần này đến lần khác giao phó Ngụy Trưng, nhất định xin thu hồi năm vạn dân phu, chớ để tiếp tục tổn hại Kinh Hà, gây hại cho thủy tộc của ta. Nói xong, ta vươn cổ phục trăm, hoàn toàn không có nửa điểm phản kháng. Trong nháy mắt, Long đầu rơi xuống giữa không trung, chỉ còn lại tinh hồn phiêu linh lưu lạc. Ai ngờ Lý Thế Dân kia nói không giữ lời, nói cái gì Kinh Hà nước xiết, yêu nghiệt lan tràn. Năm vạn người kia được lệnh của Đường Vương, chốc lát đồn cũi ngàn khoảnh, thượng du Kinh Hà, trợ trụ một mảnh hoàng thổ, như vậy còn không tức giận được sao? Còn chưa hết, mọi người lại quật hoàng thổ kia trút xuống giữa sông, nước Kinh Hà bị lấp, bùn chất đóng, đáng thương cho bảy vạn thủy tộc Kinh Hà, chết đến tám chín phần mười. Ta liều lĩnh dùng tinh hồn còn sót lại, muốn cùng Lý Thế Dân đòi công đạo, lại bị bọn người khí tức sát chận ngoài cung, cuối cùng còn bị Ngụy Trưng cầm đi Long đầu, trấn dưới Đoạn Long Đài này, dày vò ngàn năm!” Khi nói chuyện, Long Vương nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt lại trở thành một mảnh đỏ tươi.

Cổ Thanh nhẹ nhàng “A” một tiếng, hôm qua theo như lời Vũ Văn về chuyện “Kinh Vị phân minh”, nguyên lai chính là do Lý Thế Dân ban tặng, khó trách thơ của Đỗ Phủ thời Đường nhiều lần cảm thán Kinh trọc

Vị thanh. Không nghĩ tới vị Đường Thái Tông danh tiếng tốt nhất thời Khai Nguyên thịnh thế trong lịch sử Trung Hoa, cũng từng làm những hành động ác liệt như vậy.

Vũ Văn và Lưu Thiên Minh liếc mắt nhìn nhau, đều có chút không biết làm sao, án oan thiên cổ này, e rằng không chỗ giải oan, Đường Thái Tông Lý Thế Dân kia đã sớm hôi phi yên diệt (hôn phi phách tán, tan thành mây khói) , chỉ sợ xương cốt cũng không còn lưu lại một cái. Oán khí của Kinh Hà Long Vương, chẳng lẽ phải tính trên đầu của những người hiện đại này?

Lưu Thiên Minh lá gan to, lớn tiếng nói với Long Vương: “Chỉ bằng lời nói một phía của người, chúng ta làm sao biết chân tướng đến tột cùng là như thế nào? Nếu như người dối trá, hiện giờ chuyện đã cách nhiều năm, chết không có đối chứng, ta cũng vô pháp miệt mài theo đuổi.”

Khẩu khí Long Vương lại trở nên khinh miệt: “Con người trời sanh tính cách đa nghi, chỉ vì đặc tính người lừa ta gạt đã ăn sâu quá mức, chớ có đem Long thần ta cùng đánh đồng với các người, người tin cũng được, không tin cũng được, cùng ta có quan hệ gì? Bị nhốt dưới Đoạn Long Đài, ta đã phát độc thệ, nếu có một ngày có thể thấy lại ánh mặt trời, nhất định phải lấy năm vạn đầu người huyết tể con cháu thủy tộc đã chết oan mạng của ta!” Nói đến đây, vẻ mặt Long Vương đã trở nên dữ tợn đáng sợ.

Vũ Văn vừa nghe, nhất thời có chút sốt ruột, nói: “Long Quân bớt giận, Hộ quốc công không phải rằng không tin lời Long Quân, chẳng qua Đường Vương Điện Hạ đãi hần không tể, trong lúc nhất thời khó có thể tiếp thu.”

Long Vương dường như đột nhiên nghĩ đến điều gì, mạnh quay đầu lại nhìn chằm chằm Vũ Văn, thanh sắc câu lệ (ý chỉ khi tức giận thì lời nói và sắc mặt đều trở nên nghiêm khắc) nói: “Hai người bọn người đều đã chuyển thế sống lại, hần là tiểu tử Lý Thế Dân kia cũng đã trở lại nhân gian rồi chăng?”

Vũ Văn không khỏi cười khổ, như vậy chẳng phải là lộng xảo thành chuyên (khéo quá hóa vụng) sao. Y còn đang tính toán trong bụng làm thế nào hướng Kinh Hà Long Vương giải thích cho có lệ, Lưu Thiên Minh bên kia lại gây thêm phiền toái chất vấn Long Vương: “Mấy ngày nay trong tòa nhà nhiều người bị hại, đều là bọn người gây ra?”

“Hừ hừ.” Long Vương cười lạnh nói, “Bất quá chỉ là thức ăn trong miệng Hồn Độn, cần gì ngạc nhiên?”

“Người!” Lưu Thiên Minh nghĩ đến thảm trạng của Tiểu Trương trước khi chết, từ miệng Long Vương lại khinh miệt đậm tã (nhẹ nhàng bâng quơ) như vậy, trong lòng một trận lửa giận bốc lên, hai tay cầm trường giáo cũng nhịn không được chút chút run rẩy.

Vũ Văn vừa thấy tình hình không ổn, vội nhỏ giọng nói vào microphone: “Mau đưa hình chiếu trên tường tiếp tục phát!”

Cổ Thanh vừa nghe, vội vàng ấn công tắc, hình chiếu ban nãy vẫn dựa theo sai sử của Vũ Văn lặp đi lặp lại phát hình cùng một đoạn băng, những binh sĩ trên tường cũng chỉ hàng ngũ chỉnh tề, không có bất luận động tác lớn gì. Hiện tại băng tiếp tục phát, bọn lính đều giương cung bạt kiếm, bày ra thế tấn công, trong miệng cũng lớn tiếng hô hào. Trong lúc nhất thời đại sảnh trống rỗng, liên tục gầm thét.

Hồn Độn bị kinh hách thoáng cái đứng thẳng lên, ma thú không có mắt này chỉ cảm thấy bốn phía đều chấn động, lại không biết nguy hiểm tột cùng ở phương nào, cái đầu cực đại kia cũng chỉ có thể không ngừng xoay xung quanh, bày ra tư thế phòng thủ. Kinh Hà Long Vương nhìn qua tuy rằng trấn định như thường, nội tâm chỉ sợ cũng đang dự tính nên làm thế nào ứng phó đám binh sĩ điên cuồng này.

Vũ Văn quan trọng chính là đoạn thời điểm giằng co này, y lớn tiếng kêu to: “Kinh Hà Long Vương, oan có đầu, nợ có chủ, tiền nhân tạo nghiệp chướng, không nên để người vô tội đời sau hoàn lại chứ? Đường Vương Điện Hạ sớm đã hôi phi yên diệt, lại càng chưa từng chuyển thế. Long Quân nếu muốn giết người hả giận, chúng huynh đệ ta đây nhất định không đáp ứng, trong trường hợp khẩn cấp, mọi người cùng nhau hôn phi phách tán, tiếp qua ngàn năm, thế nhân vẫn chẳng biết nỗi oan khuất của Long Quân, việc gì phải tự làm khổ mình như vậy?”

Long Vương cúi đầu không nói, tựa hồ đang cân nhắc lời Vũ Văn.

Vũ Văn khẽ thở ra một hơi, lặng lẽ lau một phen mồ hôi lạnh, xem ra sự tình có thể giải quyết trong hòa bình rồi.

Bất thành linh, có người đẩy ra cửa đại sảnh yến hội, còn thuận tay mở hết đèn chiếu sáng, người nọ một bên đi về hướng Vũ Văn, một bên còn nói: “Đã trễ thế này, các cậu ầm ầm cái gì đó?”

Vũ Văn và Lưu Thiên Minh đều sửng sốt, nhìn kỹ một hồi, mới phát hiện người nọ là Bồ Viễn!

Hắn làm thế nào lại lên đây? Vũ Văn đang muốn truyền lời với Cố Thanh, muốn Cố Thanh đang ở gần vị trí Bồ Viễn nhanh chóng ngăn hắn lại. Kinh Hà Long Vương lại bất ngờ cười như điên!

Tiếng cười của Long Vương dị thường thê lương, cư nhiên lấn át cả âm lượng của binh sĩ rống giân! Vũ Văn nghe tiếng cười quái dị kia, trong lòng có chút sợ hãi, làm thế nào cũng đoán không ra Long Vương đến tột cùng đang cười cái gì.

Long Vương thật vất vả ngưng cười, lại đột nhiên hiện ra chân thân cự long, mặt hướng Bồ Viễn rống một tiếng: “Lý Thế Dân! Trả đầu lại cho ta!”

Siêu nhân phá bình xuất hiện, lại còn tự đến chuốc lấy rắc rối =__=|||

32. Quyển 1 - Chương 32: Không Thể Khống Chế

“Lý Thế Dân? !”

Long Vương gầm thét như sét đánh giữa trời quang, chấn đến mọi người đều đứng ngốc tại chỗ.

Cự long bạch sắc mở ra bốn móng vuốt, thoáng cái bổ nhào vào thân xà của Hồn Độn, hư ảnh cùng thực thể chồng chéo cùng một chỗ, toàn thân Hồn Độn lại bắt đầu co rút. Chỉ trong nháy mắt, Long Vương lại ẩn thân vào thể xác Hồn Độn! Hồn Độn bị nhập thể giống như bị điện giật, rồi đột nhiên trở nên hưng phấn, toàn thân hắc khí đại thịnh, đã không còn tư thế lắc đầu lắc cổ mù quáng phòng thủ trước kia, chỉ thấy nó mãnh liệt uốn éo thắt lưng, như điện hướng Bồ Viễn lao thẳng đi!

Bồ Viễn tiến vào đại sảnh vài bước, liền phát hiện đầu Hồn Độn đang lay động, hắn chưa từng gặp qua quái vật hung thần ác sát như vậy, lập tức đứng ngốc tại chỗ, chờ đến khi Long Vương nhập thể Hồn Độn, giương miệng rộng hướng hắn mạnh nhào đến, hắn vẫn còn ngây ra như phỗng đứng nơi đó.

“Con mẹ nó, rõ là người định không bằng trời định!” Vũ Văn nhin không được mắng câu thô tục, chạy nhanh đuổi theo Hồn Độn.

Thanh âm nôn nóng của Cố Thanh từ trong tai nghe truyền đến: “Vũ Văn! Đến tột cùng chuyện gì đang xảy ra hả? Chẳng lẽ Bồ Viễn thật sự là Lý Thế Dân chuyển thể?”

“Nào có cái gì chuyển thể đầu thai?” Thanh âm Vũ Văn đã có chút gắt gỏng, “Nhất định là tướng mạo Bồ Viễn vừa khéo cùng Lý Thế Dân giống nhau, Long Vương nhận sai người!”

“Xoảng!” Theo tiếng vang cửa thủy tinh vỡ vụn, một bóng đen mạnh mẽ từ cửa sổ nhỏ bên trong phòng kiểm soát nhảy ra, nhanh như điện chớp phóng về phía Hồn Độn, Huyền Cương đã xuất động!

Tình thế đột biến, khó tránh khỏi đánh một trận, Lưu Thiên Minh không nói hai lời, thoáng “hô” một cái, tận lực đem ngọn giáo trong tay hướng đầu Hồn Độn phóng đi. Hồn Độn bổ nhào về phía trước tốc độ không giảm, trong cơ thể đột nhiên lộ ra một Long trảo, cử trọng nhược khinh (cầm nặng mà thành nhẹ) gảy một cái, mũi giáo sắc bén kia liền bị chuyển hướng, tràn đầy kinh đạo đâm hướng Huyền Cương!

Phản ứng thần kinh của Huyền Cương ưu tú hơn nhân loại nhiều, nhưng vẫn có chút tránh không kịp, khi lách mình lẩn sang bên trái, giáo sắt trượt qua bụng, bụng Huyền Cương xoát ra một đạo vết thương chảy đầy máu.

Lưu Thiên Minh một kích không trúng, lập tức xoay người từ dưới bàn rút ra súng lục của bản thân, “Đoàng! Đoàng.” Vài tiếng súng vang lên, tám lưng dày rộng bắn tung tóe bốn đóa huyết hoa, nhưng Lưu Thiên Minh am hiểu xạ kích nghe thấy viên đạn chui vào trong cơ thể Hồn Độn phát ra tiếng bụp bụp nặng nề, chỉ biết đầu đạn vẫn chưa tiến vào bao nhiêu. Tuy rằng Hồn Độn thuộc tính mộc, nhưng đầu đạn kim loại tạo thành thương tổn cho nó không lớn.

Hồn Độn bị Long Vương chiếm lấy căn bản không đếm xỉa đến súng của Lưu Thiên Minh tấn công, một mực đâm đầu hướng Bồ Viển phóng đi, trong cái miệng khổng lồ mở lớn rơi xuống nước dãi dinh dính, ở trên sàn nhà lưu lại một vệt ẩm ướt lóng lánh.

Mắt thấy Hồn Độn sẽ vọt tới trước mặt Bồ Viển, Huyền Cương rút cuộc chạy đến trước một bước, một hơi cắn vào trên bụng mềm của Hồn Độn. Răng nhọn của Huyền Cương dị thường sắc bén, chỉ thấy nó đem móng vuốt mạnh mẽ cào trên mặt đất, theo đầu Hồn Độn trùng kích hướng ngược lại mạnh ngăn chặn, rốt cuộc rõ ràng kéo xuống một tầng thật! Hồn Độn chỉ công không thủ, nhất thời bị cắn mất một miếng lớn, Hồn Độn đau nhứt rống một tiếng, cuối cùng chậm lại thể vọt về phía trước, cái đầu vĩ đại thoáng hướng Huyền Cương đánh xuống!

Huyền Cương lần đầu tiên cùng Hồn Độn giao thủ, liền cắn Hồn Độn một nhát trọng kích, hiện tại đã có kinh nghiệm, sớm đề phòng thể hạ xuống của Hồn Độn, thoáng cái nhảy đến sau lưng Hồn Độn, Hồn Độn đập thật mạnh trên mặt đất, khoảnh khắc tự nhiên bị đập bể thành một hố to. Sau lưng Hồn Độn trơn ướt lạnh lẽo, Huyền Cương vốn bắt không được, nhưng nó thấp phần thông minh, dùng đầu móng gắt gao bám lấy mấy vết đạn mà Lưu Thiên Minh dùng súng bắn ra, Hồn Độn cố sức lay động hai lần, vẫn chưa thể đem Huyền Cương hất xuống, trái lại mấy vết thương do súng kia, lại bị Huyền Cương thuận thể kéo ra một chút, máu tươi ồ ạt chảy ra không ít.

Hồn Độn bị thương cũng không tính là nặng, nhưng đau đớn khiến nó có chút cáu kỉnh, nó dứt khoát phớt lờ Huyền Cương treo trên lưng, lại lần nữa hướng Bồ Viển phóng đi, bất quá ngay tại khoảng thời gian ngắn ngủi nó và Huyền Cương dây dưa kia, Vũ Văn đã đuổi tới rồi.

Vũ Văn cầm trong tay hư linh Kim Thương từ bên hông Hồn Độn đuổi tới, trong khi vượt qua Hồn Độn, y liền một thương hướng Hồn Độn đang dán trên mặt đất đâm tới, một đoạn tiếp cận này Hồn Độn bị cắt đứt phần đuôi, chiếu theo lẽ thường mà nhìn, đây hẳn là vị trí Long trảo không có khả năng phòng ngự đến, thế nhưng, năng lực tự phòng ngự của Hồn Độn lại ngoài dự đoán của Vũ Văn. Ngay tại khoảnh khắc Kim Thương chạm vào thân hình Hồn Độn, da Hồn Độn lại xuất hiện nếp uốn giống như vân nước lưu động, nếp uốn mạnh co rút cùng một chỗ, tự nhiên đem hư linh Kim Thương Vũ Văn cầm kẹp lấy! Vũ Văn sửng sốt, hư linh Kim Thương không phải thực thể, chỉ là một loại năng lượng hội tụ, nhưng Hồn Độn có thể dùng nếp uốn ngoài da kẹp lấy hư linh Kim Thương, hiển nhiên dưới lực khống chế của Long Vương trong cơ thể Hồn Độn, tụ hội một loại năng lực tâm linh khác đến đối kháng Vũ Văn, hơn nữa loại sức mạnh này đã cực kỳ vượt quá sức mạnh của Vũ Văn.

“Peng!” Hư linh Kim Thương trong tay Vũ Văn bỗng chốc hóa thành tro bụi tiêu tán, y thối lui về phía sau hai bước, hai tay rất nhanh đan vào nhau, liền tiếp từ trong tay kéo ra một thanh hư linh Thương dài ba thước, một hơi ném toàn bộ ra ngoài. Lúc này đây, mục tiêu công kích của Vũ Văn chính là phần bụng thương tích của Hồn Độn bị Huyền Cương xé rách.

Vết thương của Hồn Độn không có da, Long Vương đành phải lần nữa lộ ra Long trảo, trái phải đón đỡ đầu thương của Vũ Văn. Hồn Độn ứng phó Vũ Văn mà không rảnh rồi bận tâm đến Huyền Cương sau lưng, Huyền Cương liền bắt lấy lỗ hổng này, buông móng vuốt ra, mượn lực thân thể vận vẹo của Hồn Độn, thoáng cái từ phía sau Hồn Độn phóng đến trước người, lại hung hăng tấp về phía phần bụng của Hồn Độn, nhưng lần này nó không thể thành công, Long trảo thứ hai từ trong cơ thể Hồn Độn duỗi ra, phản trảo một kích, đem Huyền Cương ném bay ra ngoài. Huyền Cương bay đập vào hình chiếu trên bức tường trắng, trên tường kia còn đang chiếu hình ảnh, Long Vương mắt thấy đám binh sĩ kia vẫn không có phản ứng gì, thậm chí không né tránh Huyền Cương bay tới, bỗng chốc mình bạch bản thân bị lừa, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Nhìn Huyền Cương bị đánh bay, Long Vương lại phát hiện Không Thành Kế của mình, trong lòng Vũ Văn kêu to không ổn, đành phải lần nữa ra sức, trong tay vọt hiện ra sáu thanh đoản thương, chuyển động không cùng góc độ hướng Hồn Độn ném đi, tốc độ ném kia lại nhanh như thiểm điện! Long trảo rút cuộc cần thận

mấy cũng sơ sót, không thể chặn lại một thanh trong đó, vèo một cái bị đâm trúng vết thương, nửa đầu thương chìm vào trong cơ thể Hồn Độn!

Hồn Độn phát ra tiếng tru thê lương, giờ vuốt đem hư linh Đoản Thương đâm bị thương mình rút ra, thân hình vụn vụn, rồi cuộc tạm thời buông tha tập kích Bồ Viễn, mà mang đầu nhắm ngay hướng Vũ Văn.

Vũ Văn ban nãy liên tục sử dụng hư linh Kim Thương, thân thể tiêu hao phi thường lớn, tuy rằng một kích đắc thủ, nhưng cũng thở hồng hộc nửa quỳ trên mặt đất, trên trán đầy mồ hôi. Y mắt thấy Hồn Độn không còn dự định công kích Bồ Viễn trước nữa, vội vàng kêu một tiếng vào microphone: “Cố Thanh, mau dẫn Bồ Viễn rời khỏi đây, mau!”

Cố Thanh trong lúc nghe Long Vương tự thuật chuyện cũ, còn nghe đến nhập thần, vì nỗi oan khuất của Long Vương cảm thấy có chút thương cảm, thế nào cũng không nghĩ đến Bồ Viễn sẽ đến tầng thượng, càng không nghĩ đến cuộc chiến sẽ đột nhiên bùng nổ, một chút đường sống hòa hoãn cũng không có, trong chớp mắt Vũ Văn và Long Vương sẽ tranh đến người sống ta chết. Mãi đến khi thanh âm Vũ Văn truyền đến, cô mới lấy lại tinh thần, vội cuống quýt lao ra khỏi phòng kiểm soát, một bên hướng Bồ Viễn chạy tới, một bên hô lớn: “Giám đốc Bồ, chạy mau!”

Bồ Viễn bị khí thế bài sơn đảo hải của Hồn Độn kia dọa sợ, nghe thấy Cố Thanh hét to, trong lòng hấn cũng kịp phản ứng hiện tại nên lập tức né ra, nhưng đôi chân không nghe theo sai bảo, làm sao cũng bước không đi.

Hồn Độn dần tiếp cận Vũ Văn, trên người phát ra hơi thở tanh hôi cũng càng ngày càng đậm đặc hơn, vết thương cũ trên đùi Vũ Văn chưa lành, hơn nữa áo giáp trên mình nặng nề, lực cử động giảm lớn, cước bộ lui về phía sau đều có chút loạn xạ.

“Đoàng!” Tiếng súng lại vang lên! Một súng này nhắm ngay giữa đầu Hồn Độn, nếu nó có mắt, một súng kia sẽ bắn trúng hốc mắt của nó, đáng tiếc, Hồn Độn là một quái vật không có mắt.

Vũ Văn ngoảnh đầu nhìn, cách đó không xa Lưu Thiên Minh đang trong tư thế quỳ trên bàn nhắm Hồn Độn, chẳng biết từ lúc nào, anh gia tăng cho khẩu súng lục dạng 92 của mình thêm một băng súng thật dài, băng súng tự chế này mặc dù có chút thô ráp, nhưng vững vàng tựa trên hông vai Lưu Thiên Minh, khiến anh có thể canh bắn chuẩn xác.

Hồn Độn khẽ đóng đầu, thanh âm trầm thấp của Long Vương truyền tới: “Bọn ngươi tiểu nhân, dám lừa gạt lão Long, bọn ngươi không phải Ngạc quốc công, Hộ quốc công, đến tột cùng là người phương nào?” Vũ Văn lúc này mới phát hiện, bản thân sớm đã tách khỏi Lưu Thiên Minh quá năm bước, hư linh cát trên mặt Lưu Thiên Minh đã tan toàn bộ, lộ ra chân diện mục.

Hiện tại, bản thân cũng không cần phải giấu diếm nữa, Vũ Văn vỗ mặt, cũng hiện ra chân tướng. “Chúng tôi quả thật không phải nhị vị tướng quân Uất Trì Cung, Tần Thúc Bảo, vị này, hiển nhiên cũng không phải Lý Thế Dân!” Vũ Văn khi nói chuyện, mạnh một ngón tay chỉ Bồ Viễn, vẫn hy vọng có thể xoay chuyển tình thế, có thể vẫn tranh tất không cần võ đấu.

Nhưng thanh âm Long Vương vẫn như cũ nổi giận dùm dùm: “Bình sinh hận nhất bọn người hay lừa gạt, là phải hay không phải, đều một ngụm nuốt chửng hết!” Miệng lớn hé ra, dĩ nhiên không thèm quan tâm đúng sai nữa, một mực muốn giết người!

Vũ Văn cả kinh, dưới chân vấp một cái, ngã ngối trên mặt đất, Hồn Độn mãnh liệt rú một tiếng, bốn miệng máu gào thét từ trên trời giáng xuống. Mắt thấy Vũ Văn nguy đến nơi, Lưu Thiên Minh lại nả một phát súng. “Đương!” Lúc này đây, vị trí trúng đạn của Hồn Độn cư nhiên truyền đến thanh âm kim loại va chạm.

Vũ Văn vừa ngẩng đầu nhìn, trên đầu Hồn Độn vẫn chỉ có một miệng vết thương! Phát súng thứ hai của Lưu Thiên Minh cùng vết đạn thứ nhất hoàn toàn nhất trí, Vũ Văn nghe thấy tiếng vang kim loại va chạm, là từ mảnh đầu đạn thứ hai đánh vào mảnh thứ nhất phát ra. Vũ Văn lúc này mới minh bạch, Lưu Thiên Minh dùng tư thế quỳ để nhắm, lại sử dụng băng súng, đều để có điều kiện nhắm chuẩn xác cùng một miệng vết thương. Mà nguyên nhân Lưu Thiên Minh làm như vậy, là do lúc cùng Tạc Xỉ đại chiến dẫn dắt, hy vọng dùng đầu đạn sau, đem mảnh đạn thứ nhất đẩy mạnh vào trong cơ thể Hồn Độn, thẳng đến khi tạo thành thương tổn trí mạng cho Hồn Độn.

Hồn Độn còn chưa phát giác mưu kế của Lưu Thiên Minh, chỉ cảm thấy sủng thứ hai tạo thành thống khổ tựa hồ so với sủng thứ nhất nghiêm trọng hơn một ít, nó tạm dừng một chút, vẫn há mồm hướng Vũ Văn đánh tới, Huyền Cương nóng lòng hộ chủ, trước một bước chạy đến phía sau Vũ Văn, cản bả vai Vũ Văn kéo về phía sau. Vũ Văn thối lui về phía sau né qua răng nhọn của Hồn Độn, nhưng thò tay đẩy Huyền Cương ra, chỉ mượn lực kéo của Huyền Cương đứng lên. Y chẳng muốn từ trước mặt Hồn Độn né tránh, đầu thương của mình rất tiêu hao tinh lực, xác suất trúng mục tiêu cũng quá thấp, trái lại vũ khí hiện đại của Lưu Thiên Minh có thể khiến Hồn Độn tránh cũng không thể tránh. Hiện tại, chỉ đành phải tận lực cuốn lấy Hồn Độn, để Lưu Thiên Minh chủ công đi.

Vũ Văn nhìn lướt qua Bồ Viễn bên kia, Cố Thanh đã chạy tới bên cạnh Bồ Viễn, đang lôi kéo Bồ Viễn còn đang kinh hồn chưa bình tĩnh chạy tới cửa, trong lòng Vũ Văn thoáng thở dài nhẹ nhõm, Long Vương tạm thời không thương tổn được Bồ Viễn và Cố Thanh nữa. Nghĩ đến đây, Vũ Văn phấn chấn tinh thần, trong tay lại thay bằng đại thương bảy thước, màu xanh trên mũi nhọn thương cũng theo đó dâng lên.

Hồn Độn vẫn có ba phần kiên kỵ hư linh Kim Thương của Vũ Văn, dù sao phần đuôi của nó chính là bị Kim Thương này cắt đứt, giờ phút này Vũ Văn nâng trường thương lên, nó cũng không dám tùy tiện tấn công, chỉ hạ thấp đầu, trái phải lay động, tìm kiếm cơ hội nhảy vào hạ thủ.

Vũ Văn một mặt chú ý động tác rất nhỏ của Hồn Độn, một mặt nhẹ giọng truyền lời với Lưu Thiên Minh: “Xem ra Kinh Hà Long Vương còn chưa thể hoàn toàn hồi phục, chỉ có thể dựa vào thân thể Hồn Độn để tấn công chúng ta, nhất định phải mau chóng tiêu diệt Hồn Độn triệt để, nếu chờ Long Vương hoàn toàn phục hồi, chúng ta không thể đánh bại nó đâu.”

Lưu Thiên Minh nghe thấy Vũ Văn nói, bỗng nhớ tới cự long sau khi Long Vương hiện thân, từng ra vẻ muốn cắn Vũ Văn, mình và Vũ Văn hoàn toàn không kịp phản ứng, Long Vương đã khép miệng rộng, may mà lúc này Long Vương vẫn chỉ là hư thể, nếu Long Vương hoàn toàn phục hồi. . . . Nghĩ đến đây, yết hầu Lưu Thiên Minh thoáng chuyển động, sắc mặt trở nên có chút xám trắng. Lời của Vũ Văn khiến cho tình tự Lưu Thiên Minh hơi dao động, phát sủng thứ ba tùy tiện khai hỏa, liền lệch khỏi quỹ đạo, ở trên đầu Hồn Độn để lại vết đạn khác.

Hồn Độn bị đánh lén liên tiếp hai ba lần cuối cùng kiềm chế không được nữa, quay đầu hướng Lưu Thiên Minh rống giận một tiếng. Vũ Văn vừa nhìn tình thế không đúng, đành phải thay đổi từ thủ sang công, cùng Huyền Cương hợp lực hướng Hồn Độn đánh qua, hy vọng có thể đem lực chú ý của Hồn Độn tiếp tục kéo sang đây.

Đối mặt với Vũ Văn xung phong liều chết đánh tới, Hồn Độn bất thành linh làm ra một hành động kỳ quái, nó đem thân hình thật dài của mình cuốn lên, biến thành vài vòng gấp cùng một chỗ, phần bụng dễ bị thương tổn hoàn toàn giấu bên trong, chỉ lộ ra phần lưng cứng rắn màu đen, nếp uốn trên da còn không ngừng cuộn cuộn gợn sóng, mà ngay cả cái đầu cực đại, cũng lui ở trong vòng, hoàn toàn nhìn không thấy nữa. Vũ Văn và Huyền Cương chạy quanh Hồn Độn một vòng, nhưng không tìm được vị trí có thể xuống tay công kích. Vũ Văn không khỏi cảm thấy mê muội khó hiểu, với cá tính kiêu ngạo của Long Vương, làm sao lại đột nhiên biến thành rùa đen rút đầu?

Lưu Thiên Minh ở xa xa nhìn không rõ ràng lắm, nhưng cũng kỳ quái ma thú này sao lại lui thành một đại cầu như vậy.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Đang hết sức bối rối, Vũ Văn chợt cảm thấy mặt đất dưới chân chấn động mãnh liệt. Y sửng sốt một hồi, tựa hồ nghĩ tới điều gì, lớn tiếng hướng Huyền Cương hô: “Mau tránh ra!”

Nhưng đã không còn kịp nữa! Mặt đất dưới chân Huyền Cương mạnh nứt ra, cái đầu to lớn của Hồn Độn thoáng từ dưới đất lao tới, đem Huyền Cương hất tung lên giữa không trung!

Hồn Độn sở dĩ lui thành một đoàn, nguyên lai là để che giấu hành động nó dùng đầu đập xuyên qua mặt đất, trước mặt Vũ Văn chẳng qua chỉ là phần thân sau của nó, nửa người trên sớm đã từ lâu xuyên thấu xuống dưới lầu, lại nghe âm phản hồi, trong giây lát từ dưới lầu lao ra, Huyền Cương khó lòng phòng bị, cuối cùng trúng kế của nó.

Huyền Cương bị đánh bay lên không trung, đang ở thế rơi xuống, lại bị Hồn Độn ném mạnh một cái, lần thứ hai hướng về phía trước bay lên, cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, liền giống như một cao thủ quyền anh, liên tiếp dùng tổ hợp quyền đem Huyền Cương đánh đi đánh lại, vẫn liên tục lơ lửng giữa không trung.

Mãi đến khi tiếng khớp xương trong cơ thể Huyền Cương đứt gãy vang lên chói tai, Vũ Văn đang kinh ngạc đến ngây người mới kịp phản ứng, y ngửa đầu bị thương hét lên một tiếng, đỉnh thương mãnh liệt đâm tới Hồn Độn.

Hồn Độn phát hiện Vũ Văn vọt tới, liền đối với Huyền Cương làm một kích cuối cùng, một kích kia, cũng là từ trên đánh xuống, thân thể Huyền Cương thoáng cái từ không trung ngã xuống, nghênh diện Vũ Văn đánh tới. Vũ Văn không muốn tránh đi, liền vươn tay muốn tiếp lấy Huyền Cương, bang một tiếng, một người một khuyển va vào nhau, lăn lông lốc về phía sau.

Thể trọng Huyền Cương cùng một người thường đụng vào nhau, Vũ Văn làm sao tiếp được, va chạm này, thẳng chấn vào lục phủ ngũ tạng của y đến lộn tung phèo, trong cơ thể một trận phiên giang đảo hải, nhện không được phun ra một búng máu tươi, mà Huyền Cương Vũ Văn liều mạng đón trong ngực, sớm đã mềm nhũn hôn mê, không biết sống chết ra sao.

Hồn Độn thấy Vũ Văn đã bị thương nặng, thân rần đĩnh một cái, đem mặt đất phá vỡ thành một đường hầm thật dài, sau khi toàn bộ thân thể lần nữa lộ ra trên mặt đất, nó lại loạng choạng hướng phía Vũ Văn bò đi, tựa hồ chuẩn bị hạ sát thủ với Vũ Văn.

Lưu Thiên Minh mắt mở trừng trừng nhìn Vũ Văn và Huyền Cương bị Hồn Độn đùa bỡn, nhưng không thể giúp được tí nào, trong lòng rất khó chịu, hiện tại thấy Hồn Độn vừa lộ đầu ra, anh cắn răng, một lần nữa điều chỉnh tư thế, chậm rãi thả lỏng hô hấp của mình. Trong lòng yên lặng cầu nguyện, lúc này đây, anh nhất định phải bắn trúng đích.

Đoàng! Viên đạn gào thét lao đi, lần thứ ba chuẩn xác tiến vào cùng một vị trí đạn!

Đầu Hồn Độn liền như bị một đại chùy vô hình mãnh liệt đánh vào, biên độ của động tác ngửa về phía sau cực lớn, ngã xuống.

“Hảo!” Tâm tình kích động Lưu Thiên Minh nhện không được vung nắm tay một cái. Nhưng anh rất nhanh liền cao hứng không nổi nữa, quái vật Hồn Độn kia cư nhiên lại chậm rãi ngẩng đầu lên, nơi miệng vết thương Lưu Thiên Minh bắn trúng, đang phun ra ào ào máu tươi, máu tươi như suối ở trên đầu Hồn Độn chảy thẳng xuống, dọc theo răng nanh nhỏ giọt trên mặt đất, khiến quái vật kia càng có vẻ dữ tợn đáng sợ.

Lưu Thiên Minh vội cuống quýt nâng súng lên, muốn cho nó thêm một phát, nhưng Hồn Độn không cho anh cơ hội này. Quái vật dùng chính đoạn đuôi vĩ đại của mình trên mặt đất mạnh quét qua, ban này mặt đất tổn hại lưu lại đá vụn liền như châu chấu bay hướng Lưu Thiên Minh đánh tới. Lưu Thiên Minh không kịp né tránh, đành phải lăn về phía sau một vòng, muốn tránh sau bàn gỗ, nhưng bàn gỗ này làm sao chống đỡ được tốc độ bay của hòn đá, răng rắc vài tiếng, bàn gỗ nứt ra thành mảnh nhỏ, Lưu Thiên Minh cũng bị đá bay đánh cho đầu rơi máu chảy, ngã xuống đất ngất đi, nếu không phải có một thân áo giáp kia bảo hộ, chỉ sợ ngay cả tánh mạng cũng đã mất.

Bị Long Vương nhập thể Hồn Độn thật sự quá mức mạnh mẽ, chốc lát đã đem hai người một khuyển liên thủ đánh cho thất bại thảm hại. Vũ Văn giãy dụa muốn từ mặt đất đứng lên, nhưng đầu văng mắt hoa lại ngã ngồi trên mặt đất, đang lúc thở dốc, đã xảy ra một chuyện y không ngờ tới.

Cố Thanh và Bồ Viễn mạnh đẩy cánh cửa, lại xuất hiện trước cửa đại sảnh!

“Cô đang làm gì? Sao lại quay về chịu chết hả?” Vũ Văn vừa sợ vừa giận, gào lên với Cố Thanh.

“Hả?” Cố Thanh hét ầm lên, “Vì sao chúng tôi lại trở về đây chứ? Chúng tôi rõ ràng đã thừa lúc thang máy đi xuống tầng một rồi mà!”

Long Vương hắc hắc cười quái dị, Vũ Văn bỗng chốc minh bạch, Cố Thanh và Bồ Viễn bị vây trong huyền thuật che mắt của Long Vương! Cho rằng mình đã ngồi thang máy, kỳ thật căn bản chưa thể rời khỏi tầng thượng của cao ốc Đăng Long. Nghĩ đến đây, trong tim y bỗng chốc lo lắng vạn phần.

33. Quyển 1 - Chương 33: Giải Cứu

Cổ Thanh chân tay luống cuống đứng trước cửa đại sảnh, bản thân vừa mới chạy đi trong chốc lát, trong đại sảnh yển hội liền trở thành một đồng hỗn độn, xa xa Lưu Thiên Minh nhắm chặt hai mắt gần nửa thân mình chôn trong đá vụn, trên trán còn đang chảy máu, gần đó một chút Vũ Văn tựa hồ cũng bị thương nặng, đang cố giãy dụa muốn từ trên mặt đất đứng lên, về phần Huyền Cương, đang dùng một tư thế vận vẹo kỳ quái nằm trên mặt đất. Cô cực kỳ muốn nhào sang nâng Vũ Văn dậy, nhưng giữa bọn họ, vẫn còn bị ngăn cách bởi một Hồn Độn máu tươi đầm đìa.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ban nãy thoát đi, Cổ Thanh từng đại khái giải thích qua cho Bồ Viễn về tình hình đã phát sinh. Bồ Viễn hiện tại đã biết, đầu cự thú trước mặt này chính là thủ phạm gây nên huyết án trong cao ốc Đằng Long, mà bản thân bất hạnh do diện mạo cực giống Đại Đường hoàng đế Lý Thế Dân, nên trở thành mục tiêu chọn lựa công kích đầu tiên của cự thú. Tuy rằng còn chưa hiểu rõ vì sao bản thân đang đi thang máy xuống lầu lại trở lại tầng thượng, nhưng quái vật đang lắc lư đi về hướng bọn họ, đã không cho phép Bồ Viễn nghĩ sang chuyện khác được nữa.

“Cổ Thanh, cô đi trước, để tôi đối phó nó.” Bồ Viễn dù sao cũng là một nam nhân, lần đầu tiên đối mặt Hồn Độn bị dọa đến thất hồn lạc phách, cũng không ảnh hưởng đến dũng khí của hắn hiện tại cổ phần kháng.

Cổ Thanh gấp đến độ giậm chân, hai người nam nhân kỳ tài đều không làm gì được Hồn Độn, một lão bản sống an nhàn sung sướng như Bồ Viễn làm sao có thể ứng phó được với ma thú hung tàn này? Nhưng hiện tại lại lười kéo Bồ Viễn chạy ra ngoài trốn, nói không không chừng vẫn bị cuốn trong vòng lẩn quẩn chạy về đây, không biết quái vật kia đến tột cùng đối với mình làm ma pháp gì. Hơn nữa, cô hiện tại cũng không nguyện ý bỏ lại Vũ Văn đang bị thương.

Bồ Viễn sau khi thấy tận mắt Hồn Độn, rốt cuộc minh bạch việc này tuyệt đối không có khả năng giấu diếm nữa, vì thế quyết định gọi điện thoại báo cảnh sát, bắt đắc dĩ khi lên lầu vội vàng, di động còn đặt trong phòng làm việc, hiện tại tình huống nguy cấp, cũng chỉ nhìn đông nhìn tây, hy vọng trông thấy ở xung quanh tìm được vũ khí gì đó có thể tự vệ. Khi hắn trông thấy thanh giáo đã cắt bị thương Huyền Cương, ánh mắt hắn không khỏi sáng ngời, chạy nhanh tới.

Từ sau khi Bồ Viễn trở về đại sảnh, Hồn Độn vẫn thông thả nhìn Bồ Viễn, chậm rãi hướng đến gần hắn, Bồ Viễn chạy về phía thanh giáo kia, nó cũng chỉ chậm rì rì quay đầu đi theo, xem ra Long Vương không vội tấn công con mồi của mình, có lẽ sau khi Long Vương giải quyết xong đám người Vũ Văn, liền cho rằng không còn ai có thể ngăn cản gã báo thù nữa.

Bộ giáo sau khi bị Long Vương đánh bay, liền run rẩy cắm trên tường, gần phân nửa đoạn giáo đều cắm vào giữa tường, Bồ Viễn mất sức của chín trâu hai hổ mới đem nó từ trên tường rút ra. Có trường giáo trong tay, Bồ Viễn thở hổn hển có thêm chút dũng khí, bất quá đợi sau khi Hồn Độn dần dần tới gần Bồ Viễn, Bồ Viễn liền hối hận rồi — Quái vật kia thật sự quá lớn, so sánh mình và nó, căn bản không có khả năng đối kháng!

Hồn Độn cúi đầu để sát vào Bồ Viễn, mạnh nhe răng, một loạt răng nhọn như dao khiến Bồ Viễn sợ tới mức khấn cấp lui về phía sau, nhưng sau lưng chính là vách tường, Bồ Viễn kề sát tường không đường thoái lui, đành phải cố lấy mười phần dũng khí, cố sức nâng trường giáo hướng Hồn Độn đâm tới, Hồn Độn mở ra bốn miệng máu mạnh cắn đầu giáo, Bồ Viễn ngẩn ngơ, muốn đem trường giáo rút ra, nhưng bất quá chỉ như con kiến lay động đại thụ mà thôi. Hồn Độn hơi dùng chút lực, đầu đuôi đoạn giáo kia nhắm hướng ngược lại, thoáng cái đứng vững ngay cổ họng Bồ Viễn! Bồ Viễn nhất thời cảm thấy khó thở, hắn liều mạng vận vẹo thân thể, nhưng không xê dịch được nửa phần. Hồn Độn sau khi nhe răng lộ ra một nụ cười dữ tợn, một Long đầu bạch sắc uy vũ hư ảo hiện ra bên cạnh đầu Hồn Độn.

“Thằng nhãi, có nhận ra lão Long không?” Trong thanh âm của Long Vương có một loại kiềm chế xúc động đã lâu.

“Ai. Ai nhận ra người. Người quái vật kia?” Hô hấp của Bồ Viễn không thông, nói chuyện cũng không thể ăn khớp.

“Lý Thế Dân, uổng cho ngươi cả đời quân vương, kết quả vẫn là dám làm không dám nhận!” Long Vương giận dữ, Hồn Độn lại ở trên đuôi giáo dùng thêm chút lực.

Bồ Viễn bắt đầu trở mình nổi lên bạch nhãn, phổi của hắn đã hít thở không được không khí. Mắt thấy Bồ Viễn vô tội sẽ toi mạng, Vũ Văn giãy dụa mạnh mẽ vận lực, dốc ra một đầu thương, đáng tiếc một thương này đã vô lực, cũng mất đi độ chính xác, cong vẹo rơi xuống cạnh Hồn Độn xuyên không tới, biến mất vô tung.

Long Vương ngoảnh đầu nhìn lướt qua Vũ Văn, cười âm trầm, lại ngoảnh đầu nói với Bồ Viễn: “Mày đã tự xưng cử ngũ chí tôn, chân long thiên tử, lại không thể phi thăng biến hóa, vì sao dám miệt thị ta là nghiệp long. Tạm cho ngươi nhìn chút bản lĩnh của long thật sự!”

Hồn Độn bỗng dưng buông bộ giáo ra, Bồ Viễn thoáng cái quỵ rạp xuống đất, mở to miệng hấp khí. Tuy rằng hình thể Hồn Độn vĩ đại, nhưng nhẹ nhàng khéo léo vung đầu một cái, bộ giáo ngậm trong miệng lập tức quay ngược sang, Bồ Viễn tức khắc kêu thảm một tiếng!

Hồn Độn đem bộ giáo trong miệng hướng từ dưới lên mạnh mẽ đâm tới, xuyên qua vai phải Bồ Viễn, cũng đưa hắn nâng lên, tiện thể ghim trên tường!

Bồ Viễn có bao giờ chịu qua đau khổ như vậy? Miệng vết thương bị đâm thủng thừa nhận toàn bộ sức nặng cơ thể, cơ thịt chỗ vết thương từng chút bị giật ra, mạch máu đứt vỡ tùy ý phun máu tươi ra ngoài, tiếng gào thảm thiết vang dội trong đại sảnh.

“Ha ha ha ha” Bồ Viễn kêu thảm thiết khiến cho Long Vương đạt được thỏa mãn đến cực điểm, gã nhìn không được phát ra tiếng cười ngập tràn khoái ý phục thù.

Thảm trạng của Bồ Viễn dọa Cố Thanh đến ngẩn người, cô co quắp ở cạnh cửa, không biết nên trốn hay nên ở lại.

Vũ Văn một quyền nện trên mặt đất, đau đớn kêu lên với Long Vương: “Ngươi nọ vô tội! Hắn căn bản không phải Lý Thế Dân gì cả, người chết như đèn tắt, nào có chuyện ma quỷ chuyển thế đầu thai gì?”

Long Vương chẳng hề chịu thua, lạnh lùng nói: “Dù cho không phải Lý Thế Dân chuyển thế, nhất định cũng là Lý gia nhất mạch tương truyền (truyền từ đời này sang đời khác) ! Cha nợ con trả, thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên, không thể sai được) !”

Vũ Văn nhất thời nghẹn giọng, Bồ Viễn nếu thật sự có dung mạo đồng nhất với Lý Thế Dân năm đó, nói không chừng hắn thật sự có huyết thống di truyền của Lý gia, chuyện nhiều năm trước như vậy, ai có thể nói rõ được chứ?

Không hề báo trước, Cố Thanh đưa tay chỉ vào khoảng không trên đầu Bồ Viễn, hét âm lên!

Một bóng người quỷ dị đang treo ngược trên trần nhà trên đầu Bồ Viễn, Cố Thanh thét một tiếng, bóng đen kia liền chậm rãi bay xuống, bóng dáng lơ đãng giữa đầu, cư nhiên hé ra một khuôn mặt người trắng bệch héo rũ! (Bánh Tiêu: ma nữ xuất hiện cứu tình lang đây mà ~ *tung hoa*)

Vũ Văn ngẩn ra, đây chẳng phải là du hồn suýt nữa hại mình chuốc lấy sai lầm lớn Tống Xảo Trĩ đó sao?

Du hồn đáp xuống bên cạnh Bồ Viễn, cực nhanh vươn ra một bàn tay, dùng ngón tay chỉ còn lại khớp xương kia ở trên cọc giáo phía sau Bồ Viễn cắt xuống, ba ngón tay thô trắng khiến cọc giáo gỗ tựa như bị búa sắc bén chém xuống chính tề tách ra. Bồ Viễn lập tức từ trên tường trượt xuống, té liệt ngã trên mặt đất, du hồn diện vô biểu tình (mặt không có chút cảm xúc) đưa ngón tay nhắc lên phần giáo vẫn còn cắm trên vai Bồ Viễn, đột nhiên phát lực, cứng rắn rút cọc giáo ra, Bồ Viễn đau đến kêu to, nhưng khi hắn ngửa đầu trông thấy khuôn mặt khô héo kia của du hồn, tiếng thét phía sau liền đứt đoạn sợ tới mức nuốt ngược trở vào.

Du hồn một tay nâng Bồ Viễn từ trên mặt đất lên, mạnh đẩy, Bồ Viễn liền bị một cỗ lực mạnh mẽ đẩy ngã văng đến trước mặt Cố Thanh, lăn trên đất, Cố Thanh vội nâng hắn dậy, lấy tay đè lại bả vai bị thụ thương của hắn.

Du hồn ở trước mặt Hồn Độn sắc mặt ung dung làm xong việc này, Long Vương cư nhiên không hề ra tay ngăn cản, mãi đến khi Bồ Viễn chạy trốn tới cạnh cửa, Long Vương mới khó hiểu hỏi han: “Chẳng lẽ người

này chính là tên đã phụ lòng người?”

Du hồn chậm rãi gặt đầu.

“Đã là kẻ phụ lòng, lưu lại làm gì?” Long Vương đột nhiên nổi giận, toàn thân hắc khí như liệt hỏa hùng hực khí diễm ngút trời. Thân hình Hồn Độn cong lên, như một dây cung căng đầy nhắm hướng Bồ Viễn, tùy thời có thể cấp cho Bồ Viễn một kích trí mạng.

Du hồn thoảng bay tới trước người Hồn Độn, hay tay giang ra, dĩ nhiên làm ra tư thế muốn ngăn cản Hồn Độn!

“Ngu muội cực điểm! Du hồn nho nhỏ cũng dám bọ ngựa đấu xe!” Long Vương đã rất không kiên nhẫn nữa.

Du hồn không rên một tiếng, toàn thân lại dâng lên khí diễm màu đen tương tự Hồn Độn. Vũ Văn lúc này mới hiểu, Tổng Xảo Trí là hấp thụ oán khí của Long Vương, mới có được sức mạnh không thể coi thường. Nhưng mặt khác, linh lực của cô ta có nguồn gốc từ Long Vương, làm sao có thể dùng để đối kháng Long Vương chứ? Đang lúc bàng hoàng, Vũ Văn đột nhiên từ vùng đan điền cảm giác nóng rực, một cỗ sức mạnh quen thuộc dũng mãnh nhập vào cơ thể. Y mạnh cúi đầu, nguyên lai là Huyền Cương tựa đầu chĩa vào trên bụng y.

Toàn thân Huyền Cương gân cốt tổn thương nghiêm trọng, nhưng nó có lực khôi phục cường đại làm hậu thuẫn, chỉ cần thời gian đầy đủ, cuối cùng vẫn có thể khôi phục như ban đầu, bất quá hiện tại nó cũng chỉ có thể chớp đôi mắt, đem sức lực còn sót lại không nhiều truyền cho Vũ Văn.

Tuy có Huyền Cương tương trợ, sức mạnh Vũ Văn có được vẫn không đủ cùng Long Vương chính diện giao phong, trong lòng y thầm cân nhắc, e rằng chỉ có thể nghĩ cách mang mọi người đi khỏi đây, vượt qua cửa ải khó khăn này sẽ tính toán tiếp. Chỉ cần chịu đựng thêm vài giờ nữa, trời vừa sáng, Hồn Độn chỉ có thể đi vào ban đêm liền phải trốn chạy.

Vũ Văn ở một bên tư tiền tưởng hậu (nghĩ trước nghĩ sau), du hồn bên kia và Hồn Độn sớm đã động thủ dây dưa cùng một chỗ.

Du hồn Tổng Xảo Trí phiêu dật linh động, ở xung quanh Hồn Độn hư hư thật thật mà du kích, hình thể vĩ đại của Hồn Độn tuy một thân thần lực, cũng không đuổi kịp du hồn, khổ nỗi không có chỗ dùng sức. Nhưng cốt trảo của du hồn cũng không gây mấy may thương tổn gì cho Hồn Độn, mỗi khi tay du hồn tiếp cận Hồn Độn, hắc khí quanh thân người trước liền cùng người sau quần thành một đoàn, nảy sinh một cỗ lực tương xích. Bất quá du hồn cuối cùng không có nền móng, không thể kéo dài, lại triển đấu một lát, tốc độ của Tổng Xảo Trí dần dần chậm lại, trốn tránh truy đuổi Hồn Độn cần cũng có chút trầy trật.

Vũ Văn xem xét thấy Long Vương không rảnh rồi chú ý tới y, một tay nâng Huyền Cương xuy lơ trên mặt đất khiêng lên vai, chạy nhanh đi, lại đem Lưu Thiên Minh đang bất tỉnh nhân sự từ giữa đồng đá vụn kéo ra.

Cổ Thanh tay đầy máu tươi rốt cuộc đem bờ vai bị thương của Bồ Viễn dùng quần áo băng bó lại xong, Bồ Viễn cảm kích nhìn cô, lại phát hiện cô đang nhìn bóng đen đáng sợ cùng Hồn Độn triển đấu kia, trên mặt toát ra vẻ cực kỳ lo lắng.

“Còn thất thần cái gì? Đi mau đi mau!” Vũ Văn đột nhiên từ mép đại sảnh lách tới bên cạnh Cổ Thanh, đem cô dọa sợ. “Thế nhưng. Bên kia.” Cổ Thanh lấy tay chỉ chỉ du hồn đã dần dần bị đánh bại, Vũ Văn cũng không quay đầu lại quát: “Người không đi cô ta càng đi không được!”

Cổ Thanh sợ tới mức ngậm miệng, xoay người nâng Bồ Viễn dậy, theo Vũ Văn hướng cửa ra vào phóng đi. Nhìn bước đi khập khiễng của Vũ Văn, Huyền Cương ghé vào trên vai Vũ Văn phun ra một ngụm máu, cùng Lưu Thiên Minh bị Vũ Văn nắm một chân kéo trên mặt đất, Cổ Thanh nhịn không được nghĩ muốn khóc lớn một hồi, đây đều là vì cái gì hử.

Khi Long Vương phát hiện đám người Vũ Văn đã chạy ra khỏi đại sảnh yến hội, Tổng Xảo Trí đã chống đỡ không được nữa, mỗi lần cô ta cùng Hồn Độn áp sát, hắc khí trên người cô sẽ bị hút ra một phần, tiếp tục đấu nữa, e rằng bản thân sẽ bị Long Vương thu đi, cùng Hồn Độn hòa thành một thể.

May mắn Long Vương chẳng quan tâm du hồn cô sống chết ra sao, nam nhân có diện mạo cực giống Lý Thế Dân mới là mục tiêu của nó, khi nó phát hiện đám người Vũ Văn đã thoát khỏi phạm vi tầm mắt của nó, nó mặc dù đối với huyền thuật che mắt của mình rất có tự tin, tin tưởng đội ngũ liên quan này tuyệt đối trốn không thoát khỏi tòa nhà này, nhưng cũng nhin không được bỏ qua du hồn, cực nhanh theo sát phía sau. Du hồn muốn tiến lên trước ngăn cản, bắt đặc dĩ hữu tâm vô lực, bóng đen nhoáng cái, lại tiêu tán trong không khí.

Vũ Văn dọc theo đường đi, trong lòng không ngừng niệm “Vô Định Chú”, nhưng mà Hư Chương thuật do Long Vương đích thân thi hạ, hơn xa thuật che mắt bình thường của du hồn, y toàn lực thi triển ngũ giác toàn thân, cũng phát giác không ra bốn phía có gì khác thường, vốn phải là vị trí thang máy, thang máy lại tiêu thất.

Cổ Thanh và Bồ Viễn đều không thể tin vào hai mắt mình, vị trí đáng lẽ phải có thang máy, cư nhiên có một vách tường nối tiếp vô cùng tự nhiên, đưa tay sờ, cũng đúng là tường thật thật tại tại, không tìm thấy điểm nào bất thường.

Một đám nhiều đã luẩn quẩn được một vòng, chẳng những thang máy không thấy, mà ngay cả cửa thoát hiểm cũng vô tung vô ảnh.

“Chẳng lẽ muốn chúng ta học Lao Sơn đạo sĩ (đạo sĩ trên núi Lao, dạy thuật đi xuyên tường) , cứng rắn từ nơi này xuyên qua?” Cổ Thanh nói thầm, nhưng nôn nóng sờ soạng khắp nơi trên tường, hy vọng có thể ẩn được đến nút thang máy.

“Không cần phí công.” Vũ Văn lau một phen mồ hôi trên trán, Huyền Cương thật sự rất nặng, “Hư chương thuật của Long Vương khẳng định đã bao phủ cả tòa nhà lớn, nơi này đã biến thành một mê cung rồi.”

Một cỗ hơi thở tanh hôi từ phía sau tràn đến, Vũ Văn ra sức khịt khịt mũi, Hồn Độn đã đuổi theo.

“Đi theo tôi!” Vũ Văn cư nhiên còn có thể chìa ra một bàn tay giúp Cổ Thanh đỡ Bồ Viễn, đoàn người hoàn toàn tựa vào cuối hành lang.

Bóng dáng Hồn Độn đã xuất hiện nơi góc ngoặc!

Vũ Văn buông Huyền Cương xuống, để nó sóng vai cùng nằm một chỗ với Lưu Thiên Minh đang hôn mê, sau đó tiến lên từng bước quỳ rạp xuống đất, song chuông đồng thời đập xuống mặt đất, hai luồng cát xanh xuất hiện dưới bàn tay Vũ Văn.

Ngay tại một phút Hồn Độn sắp xuất hiện trước mọi người kia, hai luồng cát xanh xoay tròn như suối phun dữ dội dâng lên, hóa thành cánh cửa sổ và nửa bức tường nối liền hai hành lang.

Cổ Thanh mở to hai mắt, đây không phải là phiến cửa sổ và mặt tường cuối hành lang phía sau mình sao?

“Đĩ kỳ nhân chi đạo, hoàn trì kỳ nhân chi thân (dùng cách của người để trả lại cho người) !” Vũ Văn nhẹ nhàng phun ra mấy chữ.

Hư linh cát cư nhiên còn có thể sử dụng như thế này! Xuyên thấu qua cửa sổ do cát hóa thành trước mặt, Cổ Thanh có thể rõ ràng trông thấy Hồn Độn đang hướng bên này bò tới, Long Vương hiển nhiên không nhìn ra đám người đang tránh sau bức tường cát này, trong mắt Long Vương, cuối hành lang không một bóng người.

Hồn Độn ở cự ly chỉ cách Vũ Văn bốn năm bước nhìn xung quanh một hồi, liền quay đầu lại rời đi. Thấy Hồn Độn đã ra khỏi phạm vi tầm nhìn của mình, Vũ Văn thở phào một cái, ngồi xếp bằng, nói: “Chúng ta cứ ở tại chỗ này, nói nhỏ giọng một chút, chờ hừng đông lại đi ra.”

“Kia. Quái vật kia, dường như không nhìn thấy chúng ta a?” Bồ Viễn kinh hồn bạt vía hỏi han.

Vũ Văn và Cổ Thanh nhìn nhau cười, Bồ Viễn không nhìn thấy Vũ Văn dùng hư linh cát làm ra bức tường giả, ban nãy nhất định bị sợ hãi.

“Để Long Vương ở trong tòa nhà đi toán loạn như vậy đi, nó tạm thời tìm không được chúng ta đâu.” Vũ Văn vỗ vỗ bả vai Bồ Viễn, để hắn yên tâm.

“Cố Thanh, ban này vị đã cứu tôi kia, đến tột cùng là người hay quỷ a?” Bồ Viễn vuốt ve bả vai còn đang thấm máu ra ngoài, nhớ tới ân nhân cứu mạng.

Sắc mặt Cố Thanh dần dần trở nên nghiêm túc, thấp giọng nói: “Vị kia. . . .Chỉ sợ anh cũng biết cô ấy đây, cô ấy. . . .Chính là Tống Xảo Trĩ.”

“Tống Xảo Trĩ?” Toàn thân Bồ Viễn chấn động.

“Ừ, cô ấy chính là chị ruột của Cố Thanh, Tống Xảo Trĩ.” Vũ Văn cũng tiến đến trước mặt Bồ Viễn, nói từng chữ một.

“Cô ấy. . . .Là chị gái của cô?” Về mặt Bồ Viễn hoàn toàn khó tin.

“Giám đốc Bồ, về người chị ruột này của tôi, tôi tin rằng anh phải so với tôi càng hiểu rõ hơn chứ?” Cố Thanh cắn môi, trước mắt tuy rằng bị vây trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, cô vẫn không muốn buông tha cơ hội biết rõ chuyện đã xảy ra.

Cố Thanh cũng không nói dối, Bồ Viễn đúng là biết, thần tình trên mặt hẳn thay đổi trong nháy mắt, nội tâm tựa hồ đang thừa nhận nỗi dày vò cực kỳ thống khổ, bất quá chỉ trong chốc lát, vẻ mặt vị nam nhân trung niên này liền chậm rãi thả lỏng.

“Tôi vẫn cảm thấy cô cho tôi cảm giác rất quen thuộc, nguyên lai là vì Tống Xảo Trĩ. . . .” Bồ Viễn nhìn nhìn Cố Thanh, “Suốt đời của tôi, trừ bỏ vợ và con gái ra, nữ nhân yêu nhất, chính là chị của cô.”

Cố Thanh gật đầu, Lưu Thiên Minh từng trông thấy Bồ Viễn rất cẩn thận cất giữ ảnh chụp của chị, xem ra hẳn thật sự rất yêu chị mình.

“Chúng tôi lần đầu tiên gặp nhau, là do Đỗ Thính Đào giới thiệu, kia. . . .Là chuyện của ba năm trước.” Bồ Viễn thở dài, bắt đầu nói, “Cô cũng biết, giới xã giao của tôi tương đối rộng rãi, mỹ nữ gặp qua không ít, nhưng lần đầu tiên trông thấy chị cô, tôi liền bị khí chất của cô ấy hấp dẫn sâu sắc. . . .”

Lưu Thiên Minh trên mặt đất đột nhiên thoáng rên rỉ, đánh gãy đoạn hồi tưởng của Bồ Viễn, Cố Thanh vội qua cởi bỏ mũ và áo giáp trên ngực Lưu Thiên Minh. Lưu Thiên Minh bị thương kỳ thật nhẹ hơn so với Vũ Văn một chút, bởi vì có áo giáp bảo vệ, anh chỉ bị đá vụn đập đến toàn thân tụ máu bầm, chỗ bị thương nặng nhất, chính là trên thái dương bị đá bay đập mạnh vào mà té xỉu, máu tươi đầy mặt, nhìn qua tương đối nghiêm trọng, mà Vũ Văn luôn luôn di chuyển, chịu nội thương, để tiếp được Huyền Cương, xương sườn chưa khỏi hẳn của y phỏng chừng lại bị đứt. Nơi cổ họng vẫn có vị ngọt dâng lên, ngực trước sau vẫn có khí huyết cuộn cuộn, Vũ Văn chỉ vì không để Cố Thanh lo lắng, mạnh mẽ chống đỡ mà thôi.

“Tôi đang ở đâu đây? Long Vương đâu?” Lưu Thiên Minh lau mí mắt bị vết máu dính vào, trợn mắt nhìn bốn phía.

“Suyt. . . .Suyt nhỏ giọng chút, chúng ta bây giờ đang trốn sau bức tường nguy trang do Vũ Văn tạo nên, Long Vương đang đi khắp nơi tìm chúng ta đó.” Cố Thanh ngồi xổm trên mặt đất, đem đầu Lưu Thiên Minh đặt trên đùi mình.

Hương thơm nhàn nhạt trên người Cố Thanh cũng không bị mùi máu tươi che mất, Lưu Thiên Minh gối trên chân Cố Thanh, mặt liền có chút phát sốt, bất quá về mặt anh toàn là máu, cũng không cần lo lắng kẻ khác sẽ nhìn ra, trên người anh tuy có khí lực, trong lúc nhất thời cũng không nguyện đứng lên, trong lòng chỉ hy vọng giờ khắc này cứ như vậy mãi mãi kéo dài, không cần ngồi dậy nữa. (Bánh Tiêu: đang nước sôi lửa bỏng còn rằng ăn đậu hủ người ta =. =||)

Vũ Văn đối với chuyện Tống Xảo Trĩ ra tay cứu giúp vẫn canh cánh trong lòng, thấy Lưu Thiên Minh tạm thời không lo lắng tính mạng, y lại thúc giục Bồ Viễn tiếp tục kể.

“Ừm. . . .Dưới sự an bài của Đỗ Thính Đào, tôi có một đoạn thời gian tương đối dài ở lại chi nhánh, đó là vì có thể cùng Tống Xảo Trĩ một chỗ. Cô ấy không phải chỉ đơn giản là mỹ nữ. . . .Trên người cô ấy, vừa có sự yêu mị của nữ tử phong trần, vừa có sự đơn độc tinh khiết của thiếu nữ ngây thơ, cứ như hai người mâu thuẫn, nhưng ở cô ấy, lại là sự kết hợp hoàn mỹ. . . .” Tuy rằng trình độ văn hóa không cao lắm, nhưng cô ấy phi thường thông minh. . . .” Nói đến đây, Bồ Viễn đưa mắt nhìn Cố Thanh, “Cho dù cùng so sánh với vị tài nữ nổi danh của tập đoàn Đăng Long đây, cô ấy cũng không chút nào thua kém a!”

Cố Thanh vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người hướng cô miêu tả chị mình, Bồ Viễn miêu tả Tống Xảo trĩ đến hoàn mỹ như vậy, trong lòng Cố Thanh đột nhiên toát ra ý niệm muốn cùng chị gái phân cao thấp, nhưng cô rất nhanh liền uể oải lại bị thương nhớ tới, Tống Xảo trĩ đã là một du hồn lẻ loi hiu quạnh, mỹ mạo cùng trí tuệ trong hồi ức, sớm đã chôn sâu dưới hoàng thổ, không còn tồn tại nữa.

Ánh mắt Bồ Viễn bắt đầu có chút mê ly, đối với hồi ức chuyện cũ dường như gầy vào một cầm huyền nào đó sâu trong nội tâm hẳn, “Để khiến tôi mê muội, cô ấy cư nhiên đối với thiên văn học rất có nghiên cứu. Chúng tôi thường dưới bầu trời sao ngày hè, lái xe đến thôn quê không khí trong lành, ở nơi này, cô ấy sẽ cùng tôi sóng đôi nằm trên xe, chỉ vào một chòm sao nào đó trên không trung, nói cho tôi biết tên của chòm sao này, cùng với chuyện xưa về nó. Hoặc, sẽ chỉ vào một đám sao đặc biệt tỏa sáng, nói cho tôi biết khoảng cách của nó có xa lắm không, nó phát sáng, là bởi vì nó đang tựa bốc cháy. Đối với những kẻ dung chi tục phấn (mặt mày bôi son trát phấn tầm thường) so sánh, cô ấy hoàn toàn không giống!”

“Nhưng cô ta hiện tại đã chết! Đã hóa thành cô hồn dã quỷ!” Lưu Thiên Minh ngồi bật dậy, lạnh lùng cắt đứt hồi ức của Bồ Viễn.

Bồ Viễn không khỏi rùng mình, cúi đầu, thì thào nói: “Đúng vậy, cô ấy. Đã mất tích.”

“Mất tích? Hừ. Cô ta mất tích, cùng anh không có vấn đề gì sao?” Lưu Thiên Minh truy vấn.

“Tôi. Không biết.” Thanh âm Bồ Viễn càng ngày càng thấp.

“Trong lúc anh hôn mê, du hồn Tống Xảo Trĩ cứu Bồ Viễn một mạng, hẳn mới có may mắn ngồi đây cùng chúng ta.” Vũ Văn nói xong câu đó với Lưu Thiên Minh, lại xoay sang Bồ Viễn, “Cô ta cứu anh, đại khái là tình cũ khó quên nhỉ? Không vội, cho dù anh hiện tại không muốn nói, lần sau trông thấy cô ta, chúng ta cũng phải hỏi cô ta. Hỏi cô ta. Đến tốt cùng chết như thế nào!” Thời điểm nói xong một câu cuối đó, Vũ Văn tiến đến bên tai Bồ Viễn, có chút hung ác mà nói.

Bồ Viễn thoáng nhắm chặt hai mắt, không nguyện ý phun ra nửa chữ nào nữa.

34. Quyển 1 - Chương 34: Chân Tướng

Đêm, trầm tĩnh mà ngưng trệ.

Tiếng gào rít của Hồn Độn trong cao ốc từ xa vọng tới, nghe ra được, nó có phần thẹn quá hóa giận. Vũ Văn dựa bên cửa sổ, diện vô biểu tình mà nhìn ngọn đèn lác đác trong thành phố, tiếp tục kiên trì một giờ nữa, ánh nắng ban mai sẽ xuất hiện nơi chân trời, mà Hồn Độn lại e ngại ánh mặt trời, cũng chỉ có thể trốn về trong bóng tối, dù cho nó có bị Long Thần nhập vào, cũng vô pháp né tránh nhược điểm ngoài thân.

Nghĩ đến Kinh Hà Long Vương, Vũ Văn lại nhin không được khẽ thở dài.

Cặp mắt to của Cố Thanh, tựa hồ có năng lực nhìn thấu nội tâm của người khác, sau khi cô nghe tiếng thở dài kia của Vũ Văn, liền luôn nhìn chăm chăm Vũ Văn. Vũ Văn bị cô nhìn đến có phần mất tự nhiên, cười hỏi: “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua lão đại nào đẹp trai vậy à?”

Cố Thanh cũng không có tâm tình cùng y chọc cười, sâu kín nói: “Anh. Còn đang suy nghĩ về Kinh Hà Long Vương kia sao?”

Nụ cười trên mặt Vũ Văn ngưng đọng lại, ngậy người nửa ngày, nói: “Nếu tôi là vua một nước, bị người khác cưỡng đại tàn sát mấy vạn dân của tôi, tôi đây muốn đi báo thù, tựa hồ là chuyện thiên kinh địa nghĩa a.”

“Tôi cũng rất đồng tình với Kinh Hà Long Vương, nhưng phạm lỗi lầm lúc đó, cũng không phải chúng ta a?”

“Nếu Long Vương nói nó muốn đi xem Kinh Hà hiện tại, cô dám mang nó đi không? Kia ô nhiễm công nghiệp. Chắc chắn.” Vẫn luôn nằm trên mặt đất nhắm mắt nghỉ ngơi Lưu Thiên Minh đột nhiên trợn mắt nói chen vào, “Ai dám nói người hiện tại không phạm sai lầm?”

Cố Thanh á khẩu không trả lời được.

Vũ Văn khoát tay áo, nói: “Người vô tội chung quy là đa số, không thể tùy Long Vương làm xằng bậy, việc này, nên có một kết quả.”

Thình lình, một tiếng rống giận kinh thiên động địa truyền đến, chấn đến nỗi hai tai Cố Thanh tê dại, dưới chân càng giống như động đất mãnh liệt lắc lư vài cái. Cố Thanh hoảng sợ nhìn Vũ Văn, Vũ Văn gật đầu với cô, tỏ vẻ mình cũng nghe thấy. Một tiếng gầm rú này cực kỳ thê lương, cùng trước đây không giống, Hồn Độn tựa hồ bị cái gì đó công kích, hơn nữa đã bị thương tổn khá nghiêm trọng.

“A, cậu xem, thang máy đã xuất hiện lại!” Lưu Thiên Minh đột nhiên hưng phấn vỗ vai Vũ Văn.

Quả nhiên, thang máy kia lại xuất hiện trước mắt mọi người, xem ra Long Vương thực sự gặp phiền toái, hư chương thuật của nó đã mất đi hiệu lực rồi.

“Có thể nghe ra phương hướng nào không?” Vũ Văn vội vàng hỏi Cố Thanh.

“Đại khái. Tại hướng kia phải không?” Cố Thanh nghĩ nghĩ, chỉ vào bên trái phía dưới mặt đất, “Dường như cách chúng ta không xa.”

“Chẳng lẽ.” Vũ Văn tự hỏi trong chốc lát, trên mặt đột nhiên hiện lên nụ cười tươi, “Chỉ sợ là vị cao nhân Đạo gia kia lại ra tay tương trợ rồi!”

“Chúng ta nên làm gì bây giờ? Đi xuống ra sức đánh chó rơi xuống nước (ý nói lợi dụng lúc người ta đang sa cơ thất thế mà ra tay) ?” Lưu Thiên Minh tuy rằng nghe không được tiếng gầm rú chấn động kia nhưng qua lời nói và biểu tình của Vũ Văn Cố Thanh đã khiến anh đoán được chuyện gì xảy ra.

“Ừ! Năng lực của Long Vương không phải linh thú bình thường, vị cao nhân kia chưa hẳn có thể dồn nó vào chỗ chết, chúng ta nhất định phải xuống hỗ trợ.” Vũ Văn trả lời khẳng định.

“Nhưng vạn nhất Long Vương tìm không thấy chúng ta, mới thử dụ dỗ chúng ta hiện thân thì sao?” Lời Cố Thanh nói cũng không phải không có lý.

“Kinh Hà Long Vương tâm cao khí ngạo, tuyệt đối không biết dùng thủ đoạn trá hình thấp kém này để tính kế chúng ta!” Vũ Văn chém đinh chặt sắt nói.

Cố Thanh không phản đối, nhưng trong lòng ảm ảm vì Long Vương cảm thấy bị ai.

Ba người liền tụ lại thảo luận, quyết định lập tức chạy xuống lầu dưới, do thuật hư linh cát của Vũ Văn có khoảng cách hạn chế, sau khi rời đi không thể tiếp tục bảo trì bức tường cát nguy trang kia, Huyền Cương Bồ Viển bị thương cũng chỉ có thể cùng bọn họ đi xuống. Bốn người men theo lối thoát hiểm vừa xuất hiện chạy xuống, Vũ Văn kéo ra hư linh Kim Thương cẩn cẩn dục dục đi trước mở đường, Lưu Thiên Minh khiêng Huyền Cương còn chưa tỉnh lại theo sát phía sau, Cố Thanh nâng Bồ Viển bám theo.

Tầng 25 và tầng 24 không có động tĩnh gì, cảnh tượng tầng 23 lại khiến cho đám người Vũ Văn chấn động.

Toàn bộ 16 văn phòng bị san bằng! Khắp nơi đều là mảnh vụn hỗn hợp của bàn giấy và tài liệu bị nhào đến nát vụn, không gian diện tích nửa tầng lầu vừa nhìn không có trở ngại gì, mấy chục bàn máy tính bị đung hòng mở ra bốn phía, bộ phận hiển thị còn đang bốc khói xanh.

Nhưng khiến người ta giật mình nhất không phải hiện trường hỗn loạn bất kham này, mà là Hồn Độn đang giãy dụa quay cuồng ở giữa tầng lầu! Mới vừa rồi Hồn Độn trước mắt còn không ai bì nổi hiện tại lại thống khổ bất kham, thân thể hình xà vặn thành một đoàn loạn như ma. Vũ Văn đến gần tập trung nhìn vào, Hồn Độn kia đúng là bị trói buộc trong một cái lưới thật lớn, vòng lưới không phải được tạo thành từ dây thép dây sắt, mà là từ ký hiệu văn tự rất nhỏ bán trong suốt!

Hiền Viên Săn Quỷ Chú! Vũ Văn không khỏi hít một hơi khí lạnh, kỳ phù này không phải đã thất truyền nhiều năm rồi sao?

Tương truyền thời Hiên Viên Hoàng Đế (là một trong ngũ đế, chương trước đây về xuất xứ của Tạc Xỉ đã từng chú thích) cùng Xi Vưu đại chiến ở Trác Lộc, Hoàng Đế từng đem chúng tướng tiến đến dòng biển Đông phá núi, săn giết Quỷ thú (ngày xưa có một giống quái ở gỗ đá, như con rồng có một chân gọi là con quỷ) , lấy da chế thành đại trống, dùng cốt của lõi thú đánh vào, tiếng vang trăm dặm. Mà Hiên Viên Săn Quỷ Chú này, có chút đặc biệt, linh khí này xuyên qua ký hiệu dệt thành lưới to, một khi thi triển ra, cho dù là quỷ thú một chân lực vô cùng lớn cũng vô pháp giãy dụa. Nếu như chiếu theo sách cổ ghi lại, dấu hiệu phải phù chú này của Đạo gia sớm đã thất truyền, chẳng biết tại sao, hôm nay cư nhiên xuất hiện trước mắt Vũ Văn.

Vũ Văn đưa tay tỏ ý đám người Lưu Thiên Minh không nên manh động, đồng thời cảnh giác nhìn xung quanh, Hồn Độn mặc dù đã bị lưới to gây khó khăn, uy lực còn lại vẫn có, trong tòa nhà một mảnh hỗn loạn, hẳn là do nó sau khi bị trói buộc mạnh mẽ giãy dụa làm ra, chính mình cũng không biết chỗ ảo diệu của phù chú Đạo gia, nếu tùy tiện công kích, nói không chừng sẽ tạo thành tác dụng ngược. Để giải linh cần có hệ linh nhân, người thiết lập Hiên Viên Liệp Quỷ Chú này, có lẽ đang ở quanh đây nhỉ?

“Rào. . . .” Theo tiếng đất đá lăn lộn, một bóng người cố sức đẩy ra lối thoát hiểm bị đá vụn chông chát tắc nghẽn, xuất hiện giữa bụi mù.

Đỗ Thính Đào? Chẳng lẽ người âm thầm trợ giúp chính là hắn? Trong đầu Vũ Văn bỗng chốc xẹt qua một số ý niệm, nhưng đều khó quyết định.

Đỗ Thính Đào chợt trông thấy bọn Vũ Văn, cũng rất sửng sốt, nhưng hắn rất nhanh tiến đến thân thiết hỏi han: “Các cậu thế nào lại ở nơi này? Ở đây chẳng biết sao lại đột nhiên loạn thành như vậy. A! Lão Bò, cậu bị thương?”

Vết thương Bò Viên vẫn đau nhức lợi hại, chỉ thoáng nhếch miệng, xem như là nở nụ cười với Đỗ Thính Đào.

Vũ Văn tiến lên cung kính hướng Đỗ Thính Đào thi lễ, dùng chính là lễ nghi Đạo gia, Đỗ Thính Đào thoáng sợ run, đưa tay ôm quyền hoàn thi lễ. Cố Thanh và Lưu Thiên Minh liếc nhau, cùng gật đầu, xem ra Đỗ Thính Đào quả nhiên là nhân sĩ Đạo gia.

“Tiền bối, Hồn Độn này đã bị vây vào lưới, hiện tại nên làm thế nào đối phó nó?” Vũ Văn khiêm tốn thỉnh giáo.

“Hửm? Người nói cái gì?” Đỗ Thính Đào giống như nghe không hiểu Vũ Văn muốn nói gì, hắn theo hướng ngón tay Vũ Văn nhìn lại, trông thấy Hồn Độn vĩ đại phía sau, vừa sợ kêu một tiếng: “A? Đây là quái vật gì?”

Vũ Văn không khỏi lắc đầu, Đỗ Thính Đào tựa hồ vẫn không muốn thừa nhận là hắn ra tay, chẳng lẽ hắn có nỗi khổ tâm? Nếu thật sự như vậy, cũng không nên buộc hắn thừa nhận. Vũ Văn ngoảnh đầu nhìn thoáng qua Hồn Độn, nếu Đỗ Thính Đào không muốn tỏ thái độ, bản thân cần phải động thủ thôi.

Nhưng trong nháy mắt kia, Vũ Văn chợt cảm thấy có gì không đúng, y ba bước thành hai vọt tới bên cạnh Hồn Độn, Hồn Độn hoàn toàn chưa phát giác ra Vũ Văn tiếp cận chỉ lo ở nơi này giãy dụa, Vũ Văn đâm một thương, dễ dàng trúng ngay giữa bụng mềm của Hồn Độn, Hồn Độn đau nhức hét dài, như bánh xe trái phải lăn lộn, đá gỗ rơi trên mặt đất tung tóe, nhưng không phải hướng tới Vũ Văn.

“Hồngбет!” Vũ Văn rầu rĩ kêu một tiếng.

Lưu Thiên Minh và Cố Thanh chẳng biết xảy ra chuyện gì, cũng bước nhanh sang.

“Long Vương đã chạy thoát!” Vũ Văn nhú mày.

“Hả? Chúng ta đây có thể tiêu diệt từng bộ phận mà? Đây không phải là chuyện xấu, để ta giết súc sinh Hồn Độn này trước!” Lưu Thiên Minh theo thói quen rút súng, mới nhớ súng trong tay mình đã rơi trong đại sảnh tầng thượng.

“Không!” Vũ Văn đưa tay ngăn cản Lưu Thiên Minh, “Long Vương hiện nay vẫn chưa khôi phục toàn bộ, không có thân thể Hồn Độn, nó không làm gì được, nếu chúng ta hiện tại giết Hồn Độn, nó sẽ không lộ diện

nữa. Cho đến khi nó hoàn toàn khôi phục! Đến lúc đó, chúng ta tuyệt đối không phải đối thủ của nó, cũng chỉ có thể tùy ý nó xâu xé.”

“Anh là nói. Nếu Long Vương vẫn chiếm được thân thể Hồn Độn, chúng ta có thể tiêu diệt Hồn Độn đồng thời cũng giết chết Long Vương?” Cố Thanh hỏi.

“Ừ!” Vũ Văn gật đầu.

“Nhưng nếu nhìn Long Vương lúc này, cứ như vậy buông tha thân thể Hồn Độn, mãi đến sau khi nó phục hồi, chúng ta lại làm sao bây giờ a?” Cố Thanh nóng nảy.

“Hiện tại không quan nhiều như vậy được, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thăng thôi.” Vũ Văn thở dài nói.

Cố Thanh đang muốn nói tiếp, phía sau lại truyền đến tiếng một trận tranh chấp kịch liệt, ba người ngoảnh đầu nhìn lại, đứng gần thang máy Bồ Viễn và Đỗ Thính Đào chẳng biết tại sao lại cãi vã.

Lưu Thiên Minh lắc đầu cười nói: “Lúc này rồi, bọn họ còn có tâm thanh thoi lo tranh cãi việc riêng, thật sự là đầu óc hám tiền.” Trong lòng Lưu Thiên Minh, đám lão bản này nếu như âm ỉ, không phải vì tiền, thì cũng là vì nữ nhân.

Bất thành linh, ba người đồng thời cảm giác được một cỗ kinh phong từ bên sườn thổi tới.

“Không tốt! Mau tránh ra!” Vũ Văn tức khắc hiểu được, đây nhất định là Hồn Độn dùng gió thăm dò vị trí của bọn họ.

Lưu Thiên Minh phản ứng cực nhanh, phản xạ có điều kiện chạy ngược về hướng kinh phong. Cố Thanh chậm một nhịp, còn chưa biết xảy ra chuyện gì, Vũ Văn đưa tay tóm lấy Cố Thanh, mạnh đẩy, Cố Thanh hướng bên phải ngã văng ra ngoài, Vũ Văn cũng tiện thể lăn một vòng, nằm sấp xuống trên người Cố Thanh.

“Thịch!” Thân hình khổng lồ của Hồn Độn bay lên trời, nặng nề nện thẳng xuống vị trí bọn Vũ Văn vừa đứng, kích khởi cát đá vụn văng tung tóe trên người Vũ Văn, Vũ Văn nghiêng người, nhảy lên nửa cái bàn bên cạnh, lại ra sức nhảy, một thương từ không trung hướng phần đuôi Hồn Độn đâm tới, Hồn Độn bị lưới lớn gây khó khăn, ban nãy toàn lực đánh, tư thế cũng rất cố gắng, sau khi té trên mặt đất, bụng hướng lên trời. Một thương này của Vũ Văn thế đi như lời đinh, thoáng cái đã đâm xuyên qua Hồn Độn, nửa đoạn sau cứ như vậy bị ghim trên mặt đất. Dù nó hung mãnh vô cùng, cũng vô pháp cự quỹ phản kháng nữa.

Cố Thanh lung lay đứng lên, vừa định hoan hô Vũ Văn, lại phát hiện phía sau chỉ còn lại Đỗ Thính Đào, Bồ Viễn không thấy đâu nữa!

“Chuyện gì xảy ra? Giám đốc Bồ đâu?” Cố Thanh bước cao bước thấp đi đến cạnh Đỗ Thính Đào, lại trông thấy sắc mặt Đỗ Thính Đào một mảnh tái nhợt, môi không ngừng run rẩy.

“Lão Bồ. Lão Bồ ngã xuống rồi.” Đỗ Thính Đào run rẩy vươn tay, chỉ vào cửa thang máy đang mở rộng, “Ban nãy hấn nổi giận dùng dùng đi đến nơi này, vừa. vừa đứng lúc quái vật kia rơi xuống mặt đất, thoáng chần động, lão Bồ đứng không vững, liền ngã. xuống rồi.”

“Hả?” Biến cố thành linh xảy ra, khiến Cố Thanh cùng Vũ Văn và Lưu Thiên Minh đi theo sau đều ngây ngẩn cả người. Cánh cửa thang máy kia sớm bị Hồn Độn giầy dựa lẫn lộn mà bị đụng hỏng, lộ ra giếng không sâu không thấy đáy, nếu Bồ Viễn thật sự bị ngã xuống, làm sao còn mạng sống?”

Lưu Thiên Minh đang muốn xông lên dò xét kết quả, Cố Thanh lại một phen kéo anh, “Từ từ! Các anh xem, đây là có chuyện gì a?” Trong thanh âm của Cố Thanh tràn ngập sợ hãi.

Vũ Văn cũng đã nhìn ra, trước mặt mọi người thế nhưng xuất hiện ba cửa thang máy! Nhưng cao ốc Đằng Long vẫn chỉ có hai thang máy mà thôi a?

“Đỗ Thính Đào. Tâm người thật ác độc a.” Một tiếng rống như lệ quỷ đòi hồn lạnh lẽo thấu xương, xa thẳm từ trong giếng thang máy thứ ba đột ngột truyền đến.

Sắc mặt Đỗ Thính Đào thoáng chốc từ tái nhợt trở nên xanh đen, con ngươi lồi ra, trong cổ họng hơ hơ rung động.

Bồ Viễn té xuống nhưng lại từ trong giếng thang máy kia chậm rãi bay lên! Mà phía sau hắn, dần lộ ra khuôn mặt cực kỳ khủng bố của Tổng Xảo Trĩ.

“Xảo Trĩ. Thật là người sao?” Bồ Viễn cư nhiên ngoảnh lại nhìn Tổng Xảo Trĩ, không chút nào e ngại khuôn mặt quỷ kia.

Hắc sắc du hồn cũng không đáp, nhẹ nhàng đáp trên mặt đất, đem Bồ Viễn đẩy về phía trước, Lưu Thiên Minh vội đỡ hắn.

“Quý. Có quý.” Đỗ Thính Đào thì thảo nói, từng bước nghĩ muốn lui về phía sau, Vũ Văn dường như đã đoán được gì đó, xoay người lại chặn đường lui của Đỗ Thính Đào.

“Lão Đỗ. Người thật hạ thủ a! Cư nhiên đẩy ta vào giếng thang máy!” Gót chân Bồ Viễn đứng vững, cảm tức nhìn Đỗ Thính Đào.

Cơ thịt trên mặt Đỗ Thính Đào vận vẹo biến dạng tránh cũng không thể tránh, đột nhiên bộc phát một trận cười điên loạn: “Ha ha ha ha. Bồ Viễn, Tổng Xảo Trĩ, các người không phải ân ái vô cùng sao? Ta thành toàn cho các người, cho các người đồng mệnh uyên ương, còn chưa đủ sao? Haha.”

Bồ Viễn có chút đau xót nói: “Lão Đỗ, người cho rằng hết thấy những thứ người làm, ta không biết sao, hiện tại tình thế đã ác liệt như vậy, ta vẫn mở một mắt nhắm một mắt, nhìn người đem tài sản Đằng Long rút ra ngoài, nhưng người còn chưa thỏa mãn, cư nhiên muốn đưa ta vào chỗ chết!”

“Thúi lắm! Bồ Viễn người là người tốt sao?” Đỗ Thính Đào khàn giọng tận lực hét lên, “Giang sơn Đằng Long là của mình người sao? Những nguyên lão chúng ta đã vì Đằng Long tiêu hao hết cả tuổi xuân, người khi nào thì để vào mắt? Không sai, ta quả thật cầm đi không ít tiền, nhưng chút ít này đều là thứ ta nên lấy! Tòa cao ốc Đằng Long này thi công. Không nói gạt người, ta cầm đi sáu ngàn vạn. Ta muốn một lần nữa gây dựng sự nghiệp, ta phải lấy lại tiền thuộc về ta!”

Suy đoán trong lòng Cố Thanh, rốt cuộc đã được chứng minh qua lời Đỗ Thính Đào.

“Mà người! Bồ Viễn, người là đương gia của Đằng Long, tiền đối với người mà nói, thật quan trọng như vậy sao? Đến nỗi người cư nhiên bắt lấy nhược điểm của ta, năm lần bảy lượt muốn từ chỗ ta đem về sáu ngàn vạn! Đương nhiên, tiền này sẽ tự nhiên biến thành tài sản dưới tên người. Hừ. Hảo ột cái mở một mắt nhắm một mắt! Gánh vác tội danh tham ô là ta, cầm tiền lại chính là người!” Lời của Đỗ Thính Đào, rõ ràng nói ra một chuyện khiến người ta khiếp sợ.

Bồ Viễn vẻ mặt vô tội, vội vàng nói: “Lão Đỗ, người đừng ngậm máu phun người! Ta khi nào muốn từ chỗ người cầm tiền.”

Du hồn bỗng nhiên phát ra một tiếng thét thê lương, đem hai người nam nhân đang tranh chấp sợ đến mức cầm như hến. Vũ Văn cũng cảnh giác cầm hư linh trường thương nhoáng qua, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Tổng Xảo Trĩ, nữ nhân này làm rồi mới nói, cũng không theo lẽ thường đo lường được.

“Thứ nam nhân. các người chú ý, vĩnh viễn chỉ có quyền lực và tiền tài của các người, nữ nhân trong mắt các người, bất quá chỉ là món đồ chơi!” Tổng Xảo Trĩ ngữ khí lạnh lẽo khiến trong lòng mọi người không rét mà run.

“Đỗ Thính Đào. Nhờ phúc của người, ta mới trở thành cái dạng này.” Tầm mắt Tổng Xảo Trĩ lạnh lùng đảo qua Đỗ Thính Đào, người thứ hai không dám cùng cô đối mặt.

“Bồ Viễn.” Tổng Xảo Trĩ vừa đem tầm mắt ném về phía Bồ Viễn, Bồ Viễn liền quỳ gối trên mặt đất, bi thương nói: “Xảo Trĩ. Là anh hại em, nhưng em lại liên tiếp cứu anh hai lần! Anh. anh.”

Trong lòng Cố Thanh run lên, chẳng lẽ hại chết chị, chính là hai nam nhân trước mặt này? Cô thoát cái nhảy ra nói to với Tổng Xảo Trĩ: “Chị! Đến tột cùng là ai hại chị? Mau nói cho em biết, em nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!”

Tổng Xảo Trĩ buồn bã cười, nói: “Muốn biết vì sao nơi này có ba đài thang máy không? Để chị từ từ nói cho em biết.”

Một trang chuyện cũ suýt bị dòng cát thời gian vùi lấp, rốt cuộc được gió to cuốn đi, một lần nữa phơi bày dưới ánh dương quang.

“Tôi. . . .Không phải một nữ nhân thanh sạch, tôi là dựa vào bản mình, mới từng chút từng chút có chỗ đứng trong Đảng Long, nhưng điều này không hề trở ngại đến việc tôi tìm kiếm tình yêu thuộc về mình, Đỗ Thính Đào, ta còn phải cảm tạ người, tuy rằng người đem ta giao cho Bồ Viễn, chủ ý này bất quá vì muốn ta thay người thăm dò tin tức, đối với người vẫn không thể phủ nhận, đoạn thời gian cùng Bồ Viễn một chỗ kia, là những ngày vui sướng nhất trong cuộc đời tôi.”

“Đúng vậy. . . .Anh cũng thừa nhận, mấy tháng kia cũng là những ngày vui sướng nhất cuộc đời anh.” Bồ Viễn quỳ trên mặt đất tiếp lời Tống Xảo Trĩ, “Nếu em dùng việc mang thai đến uy hiếp anh. . . .Thì tốt rồi. . . .Em biết không? Khi đó Đảng Long vừa bị cấp trên để ý, anh làm sao dám tại thời điểm đó truyền ra vụ tai tiếng. . . .”

“Bồ Viễn, anh quá tự cho là đúng rồi!” Tống Xảo Trĩ oán hận đánh gãy lời Bồ Viễn, “Không sai, anh quả thật rất cẩn thận, mỗi lần cùng tôi thân mật đều làm đủ biện pháp an toàn, tôi nếu không động tay động chân, quả thật sẽ không có được đứa nhỏ của anh! Nhưng anh có biết tôi vì sao muốn có đứa con của anh không?”

Bồ Viễn ngẩn ngơ.

“Đúng vậy, anh có vợ hiền lành xinh đẹp, con gái nhu thuận khả ái, còn có sự nghiệp vĩ đại của anh. Mà tôi, chẳng qua chỉ là một nữ nhân không sạch sẽ, đối với việc này tôi tự mình hiểu lấy, chưa từng nghĩ tới hướng anh muốn danh phận gì! Tôi chỉ là thật tâm yêu anh, muốn cùng anh có một đứa con, rồi cầm một số tiền rời khỏi thành phố này, đến một nơi yên tĩnh, nuôi lớn đứa nhỏ. . . .Chỉ một nguyện vọng nho nhỏ như vậy, anh cũng không nguyện thỏa mãn tôi, còn sai tên hỗn đản Đỗ Thính Đào này đến mưu hại tôi!”

“Thế nhưng. . . .Em vì sao muốn đem giấy chứng nhận chẩn đoán mang thai mang đến cho anh? Còn viết một phong thư như vậy. . . .” Bồ Viễn đã mơ hồ cảm thấy được, trong này hẳn có âm mưu gì khác.

“Anh là một tên tự đại, thật sự cho rằng mỗi một nữ nhân tiếp cận anh đều vì tiền của anh sao? Tôi vì sao muốn đem giấy chứng nhận mang thai gửi đến cho anh? Tôi chỉ biết giấy chứng nhận mang thai của mình bị Đỗ Thính Đào trộm đi!” Tống Xảo Trĩ phẫn nộ khiến khuôn mặt cô ta càng thêm đáng sợ.

Bồ Viễn nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn chằm chằm Đỗ Thính Đào: “Lá thư này, là người ngụ ý tạo sao?”

Đỗ Thính Đào ha ha cười, trên mặt lộ ra biểu tình dữ tợn, “Không sai, lá thư đó là ta viết, ta sớm đã muốn giết tiện nhân này, chẳng qua muốn mượn cơ hội này kéo người xuống nước, cho người về sau không dám tùy tiện đụng đến ta!”

“Người! Người vì sao muốn hại Xảo Trĩ?”

“Ta hại cô ta? Là cô ta muốn hại ta! Ta giúp cô ta trở thành trưởng phòng tài vụ của chi nhánh Đảng Long, lại để cô ta cùng ta quản lý chung công tác xây dựng cao ốc Đảng Long, ta chia cho cô ta không ít tiền, nhưng cô ta lại ngầm thu gom chứng cứ tài vụ ta động tay động chân! Ta chỉ hận bản thân không sớm từng bước động thủ, để cô ta đem những chứng cứ kia gửi cho người!”

“Ta không có thu được chứng cứ gì như lời người nói!” Bồ Viễn kêu lên.

“Người không thu được? Kẻ nặc danh bắt chẹt ta một ngàn vạn là ai, không phải người còn có thể là ai?” Đỗ Thính Đào quát.

Cố Thanh đã nghe không nổi nữa, xông lên phía trước hung hăng cho Bồ Viễn một cái tát, “Bồ Viễn, người nếu thật sự yêu chị của ta, vậy khi người nhận được giấy chẩn đoán chị ấy mang thai, vì sao không hướng chị gái ta xác nhận? Người thậm chí chưa từng gọi cho chị ấy một cuộc điện thoại, liền quyết định sai Đỗ Thính Đào đi hạ thủ sát hại chị gái ta?”

Bồ Viễn trầm mặc hồi lâu, mới thống khổ mở miệng nói: “Cố Thanh, tôi quả thật đã sai, nhưng ngay lúc đó tình hình không phải đơn giản như vậy, cô biết tôi đối với hình tượng xã hội của mình phi thường cẩn thận, cho nên tôi chưa từng lưu lại số điện thoại của chị gái cô, hiển nhiên cũng không muốn qua điện thoại

nói chuyện với cô ấy. Thời điểm thu được lá thư chẩn đoán cô ấy mang thai, tôi đang ở thủ đô không thể thoát thân, nghĩ đến chị gái cô kỳ thật là con cò Đỗ Thính Đào đặc biệt sắp xếp để đối phó tôi, lúc ấy tôi đối với cô ấy thật sự vừa yêu vừa hận, liền đem một quân trả lại Đỗ Thính Đào, muốn hấn thay tôi xử lý chuyện này, tôi cũng không bảo Đỗ Thính Đào đi giết chị gái cô, tôi chỉ muốn nhìn xem Đỗ Thính Đào có phản ứng gì. Ai ngờ Đỗ Thính Đào cách vài ngày sau liền nói cho tôi biết, đã chiếu theo yêu cầu của tôi, đem Tống Xảo Trĩ đuổi đi! Khi đó, tôi hối hận cũng đã không kịp rồi.”

“Khi đó. Đã gần đến lễ mừng năm mới. Rất lạnh.”Tống Xảo Trĩ hơi ngẩng đầu, thanh âm tự thuật nhớ lại dị thường bình tĩnh, “29 tết, tôi đến công trường cao ốc Đằng Long lần cuối, theo sự sắp xếp của Đỗ Thính Đào, đến cho nhóm công nhân chuẩn bị trở về nhà mừng năm mới bao lì xì. Nhóm công nhân đều đã thu dọn hành trang, trong tòa nhà không một bóng người, ở tầng 12, tôi gặp Đỗ Thính Đào, hấn hỏi tôi có phải có một phần khoản thi công khác hay không, muốn tôi lập tức giao ra. Tôi cự tuyệt hấn, cũng nói cho hấn biết, phần khoản kia tôi đã gửi cho Bồ Viễn, tôi không muốn giúp hấn làm giả sổ sách nữa. Đỗ Thính Đào nhất thời thẹn quá hóa giận, nhìn cánh cửa thang máy đang trong trạng thái mở ra để kiểm tra, liền đem tôi đẩy xuống thang máy vận chuyển —— Cũng chính là đài thang máy các vị đang trông thấy đây. Tôi dùng mười ngón tay gắt gao bám lấy mép cửa thang máy, cầu xin Đỗ Thính Đào tha cho tôi một mạng, nhưng tên súc sinh nhẩn tâm này, lại dùng chân của hấn liều mạng giẫm lên mười ngón tay tôi, một bên giẫm, một bên nói cho tôi biết, là Bồ Viễn sai hấn làm như vậy. Mỗi ngón tay tôi đều bị giẫm đến thương tích chồng chất, máu tươi đầm đìa, cuối cùng, tôi thật sự kiên trì không được nữa, buông tay ngã xuống.”

Lưu Thiên Minh phần nộ nhìn Đỗ Thính Đào, âm thầm nắm chặt quả đấm, người này sao có thể làm ra chuyện như vậy!

“Tôi kêu thảm ngã xuống, cho là mình nhất định đã ngã chết, thế nhưng chưa, thang máy đang đứng ở tầng 12, tôi chỉ bị ngã gãy chân. Về sau tôi mới biết, nếu lúc ấy lập tức ngã chết, đó chính là phúc khí của tôi.”

Nghe đến đó, mọi người ở đây không khỏi đánh một cái rùng mình.

Quỳ thú:

[3.bp.blogspot /-GSsPr0ciNc...4eba5f2c2.jpg] [3.bp.blogspot /-GSsPr0ciNc...4eba5f2c2.jpg]

35. Quyển 1 - Chương 35: Nghiệt Nợ

“Tôi giãy dụa ngẩng đầu, nhìn nhìn bầu trời, cánh cửa thang máy kia đã đóng lại, trừ bỏ ngọn đèn nhỏ xanh biếc trên đỉnh vách không ngừng lập lờ, nơi này không có ánh sáng nào nữa. Tôi liều mình gào to cứu mạng, mong đợi có thể có công nhân nghe thấy, nhưng tôi gọi đến khản giọng, xung quanh vẫn không có chút động tĩnh.”

“Ngày hôm sau, 30 tết, công trường đã không có khả năng có người, tôi từ bỏ ý định kêu gào, rất đói. Cũng rất khát. Xa xa loáng thoáng truyền đến tiếng pháo nổ, tôi mơ mơ màng màng nghĩ. Đã sang năm mới.”

“Tuy rằng thân bị vây trong tuyệt cảnh, nhưng tôi vẫn không hết hy vọng, tôi biết, kỳ hạn công trình rất gấp, qua 7 ngày đầu năm sẽ có một nhóm công nhân đến trước. Nói cách khác, tôi nếu như có thể kiên trì bảy ngày, còn hy vọng được cứu. Tôi muốn sống.”

“Đầu năm, tôi mang theo bên người hai thanh kẹo cao su đã hoàn toàn không còn đường, trở thành một khối cao su, tôi đem nó nuốt xuống, quá đói. Tôi trông thấy máu trên ngón tay đã khô. Tôi bắt đầu liếm ngón tay.”

“Tôi ngày thứ 4, tôi càng ngày càng đói, trong cổ họng như có một đám lửa, đôi mắt tôi nhìn gì cũng đều mơ mơ hồ hồ. . . . Trên ngón tay có một mảnh da bị giãm rách ra treo lủng lẳng, tôi. . . . Thử cắn nó nuốt xuống. . . .”

“Ngao. . . .” Bồ Viễn quỳ trên mặt đất đau đớn gào một tiếng, liều mạng cào xé đầu tóc mình, Tống Xảo Trĩ không mang theo bất luận vũ khí gì hồi tưởng lại khiến hắn nổi cơn điên, hắn đột nhiên giống như một con thú điên từ trên mặt đất nhảy dựng lên, dùng cánh tay còn có thể tự do hoạt động tóm lấy áo Đỗ Thính Đào, Vũ Văn và Lưu Thiên Minh kịp phản ứng đem bọn họ tách ra, trán Bồ Viễn hung hăng đập vào mũi Đỗ Thính Đào, Cổ Thanh rõ ràng nghe thấy “rắc” một tiếng, mũi Đỗ Thính Đào đã gãy xương.

Tống Xảo Trĩ lạnh lùng nhìn đám nam nhân loạn thành một đoàn, thanh âm vẫn như cũ bình tĩnh như ao tù nước đọng, tiếp tục tự thuật chuyện đã qua khiến người ta khiếp sợ. “Tôi vuốt ve bụng của mình, nơi đó hơi nhô ra, sinh mệnh tôi dựng dục kia, bọn nam nhân. . . . Điều hy vọng tôi chết quách đi, đối với tôi không nguyện ý. . . . Cho dù là. . . . Trở thành như vậy. . . .” Tống Xảo Trĩ chậm rãi giơ tay mình lên, cơ thịt tái nhợt chỉ che phủ lòng bàn tay, năm ngón đều chỉ còn bạch cốt.

Cổ Thanh tỉnh tường trông thấy trên khớp xương ngón tay cái, có một dấu răng rõ ràng! Cô kêu lên sợ hãi lui về phía sau từng bước, nhin không được nôn mửa. Ngay Vũ Văn và Lưu Thiên Minh thấy nhiều biết rộng, cũng không nhin được mà động dung.

“Cuối cùng, chịu đựng đến mức 7, tôi nghe thấy tiếng bước chân và tiếng nói chuyện, tôi đã không còn khí lực kêu gào, muốn đưa tay đập vào vách thang máy, tay lại mềm nhũn nâng không nổi. Đột nhiên, tôi nghe thấy thanh âm mà tôi vĩnh viễn cũng không thể quên được, là ác ma Đỗ Thính Đào này đang nói chuyện. Hắn thế nhưng đối với công nhân nói, thang máy vận chuyển có vấn đề nghiêm trọng về chất lượng, bỏ sử dụng, đem giềng thang máy này niêm phong đi. . . .”

Cổ Thanh cuối cùng cũng hiểu được, vì sao trên bản thiết kế ban đầu của cao ốc Đằng Long có ba đài thang máy, mà sau cùng bọn họ chỉ nhìn thấy hai đài, nếu không phải Hồn Độn va chạm phá hỏng, đài thang máy chỗ oan hồn này chẳng biết còn phải phủ bụi bao nhiêu năm. . . .

“Cuối cùng khi một tia ánh sáng từ khe cửa thang máy cũng bị dập tắt, tôi hoàn toàn tuyệt vọng. . . . Trục cột tinh thần sống sót nháy mắt sụp đổ, tôi nguyện rửa hết thảy, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.”

Vũ Văn, Cổ Thanh và Lưu Thiên Minh đều bị cảnh ngộ bi thảm của Tống Xảo Trĩ rung động, thần tình trên mặt ba người đều là tội cùng trang nghiêm.

“Không biết đã trôi qua bao lâu, tôi thế nhưng lại cảm nhận được một cỗ hơi thở, nó cùng tôi giống nhau, đều tràn ngập thương tâm, cừ hận, và nguyên rửa. Tôi thử cùng khí tức này giao lưu, nó nói cho tôi biết nó là Long Vương cổ đại, tôi chẳng quan tâm nó là ai, tôi chỉ biết mình đã trở thành một oán linh, tôi liều mạng hấp thụ cỗ hơi thở kia, nó có một loại sức mạnh thần kỳ, theo thời gian trôi qua, cỗ hơi thở kia càng trở nên cường đại dị thường, mà tôi cũng bằng hết khả năng có thể, hưởng cỗ hơi thở kia tìm lấy sức mạnh, tôi có thể lần nữa di chuyển trong cao ốc, nhìn thấy từng người ở nơi này. Khiến tôi kinh ngạc chính là, người nơi này khi ngẫu nhiên đàm luận đến sự mất tích của tôi, căn bản không mang theo bất luận đồng cảm gì, tiện nhân, bán thân, đáng kiếp. . . . Từng câu từng chữ khiến tôi khó lòng chịu nổi không ngừng từ trong miệng những người đó tuôn ra. Ha ha ha ha. . . . Bất quá không hề gì, còn cả đồng cơ hội, những người này hiển nhiên sẽ phải chịu trừng phạt.” Tống Xảo Trĩ nói xong lời cuối cùng, lại cười ha ha.

Vũ Văn rất nhạy bén hỏi: “Trừng phạt? Bọn họ sẽ phải chịu sự trừng phạt gì?”

Tống Xảo Trĩ còn đang cuồng tiếu: “Ha ha. . . . Không phải không báo, mà là thời điểm chưa tới!”

Lưu Thiên Minh truy hỏi: “Long Vương lần đầu tiên xuất hiện, bảo vệ bị chém hai tay kia chính là chuyện tốt cô làm?” Hai tay của nhân viên an ninh kia là bị vũ khí sắc bén chính tề xẹt xẹt chém tới, hắn không phải là Long Vương gây nên.”

“Hừ, tiểu bảo vệ kia bị Long Vương một hơi cắn hai cánh tay, tôi chặt đứt hai tay hắn chậm một chút nữa thôi, hắn sẽ bị nuốt sống.” Tống Xảo Trĩ khinh thường đáp.

Lưu Thiên Minh sửng sốt, nói như vậy, nhân viên an ninh kia tuy rằng điên rồi, nhưng vẫn bảo trụ được mạng, hắn phải cảm tạ Tống Xảo Trĩ mới đúng.

“Nhưng cô vì sao muốn giết hại hai vệ sĩ bên cạnh Bồ Viễn?” Vũ Văn bức bách từng bước một.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Hai người vệ sĩ kia rất không biết suy xét, cùng Bồ Viễn một tấc không rời, người nguyên ý khi đang cùng người yêu gặp gỡ, bên cạnh còn đứng hai cái bóng đèn sao? Ha ha. . . .” Tống Xảo Trĩ bay tới bên cạnh Bồ Viễn, nhẹ nhàng đẩy một chút khuôn mặt xám như tro tàn của Bồ Viễn, “Không phải sao? Bồ Viễn?”

Vũ Văn không khỏi có chút đau đầu, nữ nhân này hỉ nộ vô thường, tựa hồ tình trạng đã hơn phân nửa là điên cuồng.

“Tôi đưa thi thể bọn họ đặt trong văn phòng Bồ Viễn, chỉ còn chờ đến thời điểm thích hợp, bất thành linh đem bọn họ hiện hình! Ha ha. . . . Tưởng tượng về mặt của Bồ Viễn khi thoáng cái trông thấy thi thể, cũng có thể phi thường hài lòng a, đáng tiếc, bị Cố Thanh nhìn thấy trước, đành phải tìm nơi khác giấu đi.

“Tôi từng suy nghĩ vô số lần để tìm đủ loại phương thức đem anh băm thây vụn đoạn. . . . Nhưng khi tôi thấy anh trốn trong văn phòng lén lút xem bức ảnh của tôi, tôi rốt cuộc không hạ thủ được. . . . Vui sướng nhất chính là đoạn chuyện cũ kia rõ ràng trước mắt, phẳng phất như chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua a.” Tống Xảo Trĩ lấy tay nâng khuôn mặt Bồ Viễn, cực ôn nhu nói, “Tôi đã đánh mất con của anh, anh. . . . sẽ không trách tôi chứ?”

Bồ Viễn bỗng chốc khóc thành tiếng: “Xảo Trĩ. . . . Anh. . . . Anh thật xin lỗi em a. . . .”

“Giết chết Chu Linh, cũng là cô phải không? Bà ta có tội gì?” Lưu Thiên minh theo quán tính nghề nghiệp, nhất định đem hết thắc mắc phải tìm ra đáp án.

“Nữ nhân lù đù như heo kia, miệng thối như hổ phân, dám vu khống Bồ Viễn đồng tính luyến ái, tôi lưu a ta lại làm gì? Mà ngay cả anh, chỉ sợ lúc ấy cũng muốn động thủ đi?”

Tay Lưu Thiên Minh run lên, lúc đó khi bị Chu Linh kia làm nhục, hấn quả thật rất muốn nện cho nữ nhân kia một quyền.

Cố Thanh vẫn đứng bên cạnh Vũ Văn đi lên từng bước một, vành mắt đỏ bừng hướng Tống Xảo Trĩ kêu một tiếng: “Chị.”

Đôi mắt phiếm xanh kia của Tống Xảo Trĩ nhìn lướt qua Cố Thanh, cực kỳ lãnh đạm nói: “Gọi tôi làm cái gì, tôi và cô không có quan hệ gì, cô nhanh chóng rút khỏi tòa nhà này, tôi không muốn nhìn thấy cô! Nếu lần sau lại trông thấy cô, cũng đừng trách tôi không khách khí!”

“Chị, đừng như vậy, em không biết ba mẹ của chúng ta vì sao. . . . Vì sao. . . .” Nói đến đây, Cố Thanh đã nói không được nữa.

“Đừng cùng ta nói về bọn họ, bọn họ không phải cha mẹ ta!” Ánh mắt Tống Xảo Trĩ hung ác dọa Cố Thanh hoảng sợ, “Nếu người còn không rút đi, ta trừng trị súc sinh kia xong sẽ trừng trị người!”

Đỗ Thính Đào bùm mũi nghe thấy lời Tống Xảo Trĩ, nhưng lại đem thất lưng đỉnh thẳng, khẩu khí cường ngạnh nói: “Người muốn giết ta thì nhanh một chút! Đừng dài dòng!”

Vũ Văn cầm hư linh Kim Thương đặt ngang trước người, chặn Tống Xảo Trĩ lại, nói: “Tống Xảo Trĩ, oan khuất của cô chúng tôi đã rõ, hiện tại thang máy số 3 đã tái hiện, chúng tôi sẽ tìm được di cốt của cô, dùng pháp luật đến trừng phạt Đỗ Thính Đào. Nhưng cô nếu muốn hiện tại động thủ, tôi sẽ không để cô ở trước mặt tôi giết người!”

Tống Xảo Trĩ che miệng cười, thanh âm lại kiêu mỹ nói không nên lời, nếu cô ta còn sống, nụ cười này chắc chắn khuynh quốc khuynh thành, nhưng hiện tại đối mặt với Vũ Văn chính là khuôn mặt héo rũ của cô, nụ cười này chỉ khiến Vũ Văn toàn thân sồn tóc gáy.

“Ai nói ta muốn giết người?” Tống Xảo Trĩ nghiêng đầu nhìn Đỗ Thính Đào phía sau Vũ Văn, lộ ra nụ cười quỷ dị.

Đỗ Thính Đào chẳng biết tại sao, trong lòng thoáng lạnh đi phân nửa.

Tống Xảo Trĩ nói tiếp: “Đỗ Thính Đào, người gần đây còn gặp ác mộng không?”

“Là người! Nguyên lai là người!” Đỗ Thính Đào kinh hoảng kêu lên, trên trán bắt đầu toát ra mồ hôi to như hạt đậu.

Tổng Xảo Trĩ đột nhiên cực nhanh vòng qua Vũ Văn, đem khuôn mặt trắng bệnh kia tiến đến trước mặt Đỗ Thính Đào, “Nếu ta muốn giết người, người còn có thể sống tới hôm nay? Người cho rằng người bắt chước học mấy thứ đạo thuật sơ sài thô thiển kia, có thể chống lại Phá Mộng Nhiếp Hồn của ta?”

Lưu Thiên minh và Cố Thanh đều cả kinh, bắt chước học đạo thuật thô thiển? Chẳng lẽ bọn họ gặp được Đỗ Thính Đào ngồi xếp bằng trong toàn nhà, chính là đang dùng đạo thuật chống lại Phá Mộng Nhiếp Hồn của Tổng Xảo Trĩ? Tổng Xảo Trĩ có thể khiến người ta gặp ác mộng kỳ quái, Cố Thanh đã lĩnh giáo qua, cũng không biết cô ta để Đỗ Thính Đào nhìn thấy cảnh mộng đáng sợ gì, khiến hắn sợ hãi thành như vậy.

Vũ Văn xông lên bắt lấy tay Đỗ Thính Đào, nóng ruột hỏi han: “Hiên Viên Săn Quỷ Chú này, thật không phải do anh thiết lập?”

“Tôi thật sự không biết cậu đang nói cái gì.” Trên mặt Đỗ Thính Đào một mảnh mờ mịt, xem ra quả thật không nói dối.

Vũ Văn lui lại từng bước, thì thào nói: “Chẳng lẽ tôi đoán sai rồi?”

Bất ngờ không kịp đề phòng, Tổng Xảo Trĩ đã xuất thủ! Vũ Văn muốn ngăn cản, đã mượn một bước.

Hai khớp xương thật dài bỗng chốc cắm vào huyết thái dương của Đỗ Thính Đào, Đỗ Thính Đào kêu thảm một tiếng, con mắt đảo lên, chỉ lộ ra tròng trắng che kín tơ máu, toàn thân kịch liệt co quắp.

Còn chưa đợi Vũ Văn có thêm động tác nào, Tổng Xảo Trĩ đã cực nhanh rút ra.

Đỗ Thính Đào vẫn chưa chết, miệng hắn chảy đầy nước dãi, ánh mắt dại ra. Trong chốc lát ngồi xổm trên mặt đất ngây ngô cười, lại trong chốc lát lại hoảng sợ vụn phần chạy loạn khắp nơi, trong miệng càng không ngừng hô: “Đừng đuổi theo tôi! Đừng đuổi theo tôi!”

Hắn điên rồi.

Tổng Xảo Trĩ cười lạnh một tiếng, nói: “Vốn định tra tấn hắn thêm chút nữa, đáng tiếc không có thời gian nữa.”

Bồ Viễn ngơ ngác nhìn Đỗ Thính Đào đã biến thành kẻ điên, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy mắt hết can đảm, cái gì quyền lực, tiền tài, cổ phiếu, sự nghiệp. Chẳng qua chỉ là cát bụi mà thôi, khi lực chú ý của mọi người đều tập trung vào Đỗ Thính Đào, hắn chậm rãi đi đến trước đài thang máy năm đó Tổng Xảo Trĩ táng thân, quay đầu hướng Tổng Xảo Trĩ kêu một tiếng: “Xảo Trĩ. Anh thật sự chưa từng nhận được chứng cứ em gửi, càng chưa từng mượn thứ này bắt chẹt Đỗ Thính Đào, anh xin lỗi em, xin em tha thứ cho anh.”

Cố Thanh nhạy cảm phát hiện Bồ Viễn nảy sinh ý niệm tự sát, nhưng tất cả mọi người cách Bồ Viễn một khoảng xa, nếu muốn đuổi đến ngăn cản hắn, đã không còn kịp nữa. Cô đành phải kêu to lên: “Bồ Viễn, anh đang suy nghĩ gì đó? Chẳng lẽ anh đã quên Văn Linh và Bồ Dao sao? Anh còn đáp ứng sẽ mua quà sinh nhật cho Bồ Dao nữa!”

Bồ Viễn thảm đạm cười, nói: “Không có Xảo Trĩ, tôi đã sớm chết không chỉ một lần, nhưng chỉ vì tên hỗn đản tôi đây, mới hại cô ấy rơi xuống thảm trạng này, tôi làm sao còn có thể tham sống sợ chết. Tôi nợ Văn Linh và Bồ Dao, e rằng chỉ có thể để kiếp sau hoàn.”

Một chữ “hoàn” còn chưa nói ra khỏi miệng, Bồ Viễn đã thả người, nhảy vào giếng thang máy tối như mực!

“Đừng!” Tổng Xảo Trĩ tê tâm liệt phế kêu một tiếng, đáng tiếc, lúc này đây, cô ta không có cơ hội tiếp được Bồ Viễn nữa rồi.

Vài giây sau, một tiếng “Phịch” từ trong giếng thang máy truyền đến.

Cố Thanh và Lưu Thiên Minh chạy đến cạnh thang máy, thò đầu nhìn xuống, nhưng bên dưới tối đen cái gì cũng nhìn không thấy. Vũ Văn vung tay lên, một hư linh hỏa cầu màu xanh theo giếng thang máy rơi xuống, hỏa quang chiếu sáng tầng dưới, Bồ Viễn nghiêng người ngã vào nóc thang máy, bên đầu có một mảnh máu tươi đang không ngừng hướng bốn phía lan ra, mắt thấy đã không thể sống nổi. Bên cạnh Bồ

Viễn, nằm một khối bạch cốt u mịch, tư thế một người một cốt, như một đôi tình lữ nằm trên giường. . . .

Vũ Văn thở dài một tiếng, đưa tay kéo Lưu Thiên Minh và Cố Thanh từ bên cạnh thang máy lại. Nếu thật sự có kiếp sau hoặc chuyển thế gì đó, thế gian này sẽ không có nhiều thống khổ như vậy rồi.

Tổng Xảo Trĩ vẫn không hề động, buông thõng tay đứng tại chỗ, chỉ ngẩn ngừ trong nháy mắt, khuôn mặt trắng bệch kia của cô ta đã trở thành màu xám tối.

Cố Thanh bằng trực giác cảm thấy có gì không đúng, cô bước nhanh đến bên cạnh Tổng Xảo Trĩ, lo lắng hỏi han: “Chị, chị làm sao vậy?”

Tổng Xảo Trĩ cười khở, nói: “Tôi tự cao tự đại cùng Long Vương động thủ, nó đã đem sức mạnh của tôi hút ra thu hồi về.” Cô ta quay đầu liếc mắt nhìn Vũ Văn, còn nói thêm: “Hoàng tuyền dẫn lộ nhân, xem ra không cần phiền anh động thủ rồi.”

“Cô nói mọi người trong cao ốc sẽ phải chịu trừng phạt, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?” Vũ Văn vẫn chưa quên việc này, “Có phải chỉ việc Long Vương phục sinh hay không?”

“Không phải không báo, thời điểm chưa tới! Ha ha. Ha ha ha ha” Tổng Xảo Trĩ thế nhưng lại thê lương nở nụ cười.

Một luồng tia sáng rực rỡ từ chân trời hé lên, thái dương đã xuất hiện!

Thân hình Tổng Xảo Trĩ dưới ánh mặt trời chiếu rọi, dần dần từ dưới chân tản ra, “Tôi đã lưu lại đầy đủ gợi ý, nếu các vị cứu không được những người này, đó chính là đáng đời bọn chúng!” Tổng Xảo Trĩ nói xong câu đó, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Lam Nguyệt? Cô nói gợi ý là Lam Nguyệt sao? Đây đến tột cùng là có ý tứ gì hả?” Lưu Thiên Minh nhào tới, lớn tiếng kêu.

Nhưng Tổng Xảo Trĩ không còn mở mắt nữa, toàn bộ thân thể đều phân tán dưới ánh mặt trời.

Cố Thanh ngơ ngác nhìn hết thấy, trong tai đột nhiên như có như không nghe được có người kêu một tiếng “Em gái”, nước mắt cô liền chảy xuống.

36. Quyển 1 - Chương 36: Thủ Phạm

Vàng triều dương từ đường chân trời nhô lên, mang theo một cỗ nhuệ khí chọc thủng sương mù bao phủ thành phố, dương quang ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ bề nổi, chiếu vào trên mọi người, Vũ Văn không khỏi giờ tay lên, ngăn lại tia sáng chói mắt.

Lưu Thiên Minh thấy Cố Thanh vẫn đứng ở nơi Tổng Xảo Trĩ biến mất, khóc đến lê hoa đài vũ, tâm có chút không đành lòng, đi ra phía trước đưa khăn tay cho cô, trấn an nói: “Đừng quá thương tâm, chị gái cô tuy rằng mệnh khổ, may mà đã rửa được nỗi oan, hai nam nhân hại cô ấy cũng đều bị trừng phạt báo ứng rồi.”

“Hiện tại không phải thời điểm nói việc này.” Về mặt Vũ Văn vẫn chưa buông lỏng, “Cố Thanh, còn nhớ rõ Bồ Viễn trước khi chết nói câu sau cùng không, Đỗ Thính Đào tham ô tiền vốn công trình căn cứ xác thực không hề ở chỗ hẩn, có một người khác lấy thứ này áp chế Đỗ Thính Đào, từ nơi hẩn cầm đi một ngàn vạn.”

“Việc này rất quan trọng sao? Có quan hệ gì với chúng ta?” Lưu Thiên Minh khó hiểu hỏi.

“Tôi chung quy cảm thấy phía sau chúng ta, có một người đang ẩn núp.” Vũ Văn theo thói quen lại gãi gãi đầu, nhưng chỉ đụng đến mũ giáp cứng rắn, “Đỗ Thính Đào cũng không phải cao nhân Đạo gia trợ giúp chúng ta, hẩn chỉ không biết từ chỗ nào học được chút tu thân thổ nạp căn bản của Đạo gia, muốn mượn cách này để chống cự lại ác mộng mỗi đêm, nói cách khác, vị cao nhân Đạo gia kia từ đầu đến cuối chưa hề lộ diện, nhưng hẩn vì sao lại muốn trốn tránh chúng ta chứ?”

Lưu Thiên Minh cũng nhú mảy, nói: “Ý của cậu là. Hắn có bí mật của riêng mình không thể cho ai biết, hay là. Hắn chính là người trốn ở phía sau bắt chẹt Đỗ Thính Đào?”

“Tôi không biết việc này có liên hệ hay không, chỉ cảm thấy rất kỳ quái, mặt khác, chẳng biết Cố Thanh có chú ý tới không, trong cao ốc Đằng Long lần lượt xuất hiện ma thú thượng cổ, giống như có liên hệ với việc Long Vương phục sinh, hơn nữa. Chúng nó mỗi lần xuất hiện, tựa hồ đều ở xung quanh cô!”

Cố Thanh đang dùng khăn tay lau nước mắt lại bị câu nói của Vũ Văn dọa sợ: “Không thể nào? Cùng tôi có quan hệ gì chứ?”

“Hồn Độn và Tạc Xỉ lúc đầu xuất hiện đều là trong phòng làm việc của cô, mà Khiết Dư cũng là xuất hiện trong xe cô!” Vũ Văn cực kỳ nghiêm túc nói.

“Chẳng lẽ mục tiêu công kích của những quái vật này kỳ thật đều là Cố Thanh?” Lưu Thiên Minh cũng bị suy luận của Vũ Văn làm cho hoảng sợ.

“Không phải không có khả năng này.” Lời còn chưa nói hết, Vũ Văn đột nhiên ah một tiếng, Cố Thanh và Lưu Thiên Minh theo tầm mắt Vũ Văn nhìn lại, nhất thời mục trừng khẩu ngốc.

Chẳng biết khi nào, Hồn Độn cư nhiên biết mất không thấy tăm hơi!

Một con vật vĩ đại như vậy, làm sao có thể không có động tĩnh gì dưới mí mắt ba người biến mất chứ? Cho dù ban nãy lực chú ý của mọi người đều tập trung vào Tổng Xảo Trĩ, Hồn Độn cũng không có khả năng lặng yên không một tiếng động mà nhảy cửa sổ chạy trốn chứ?

Vũ Văn tâm niệm chợt lóe, thoáng cảnh giác, thoát cái đem hư linh kim thương của mình kéo ra. Y một mặt nhìn quanh bốn phía, một mặt hướng Cố Thanh nói: “Mau ngấm lại, trước khi ba con ma thú thượng cổ kia xuất hiện, cô có từng cùng ai tiếp xúc chưa? Người này không phải tới giúp nhóm chúng ta, hẳn là đến thu hồi quái vật do mình thả ra!”

Được Vũ Văn nhắc nhở như vậy, trong đầu Cố Thanh lập tức dần hiện ra cảnh tượng liên tiếp, cô càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi, cuối cùng chậm rãi phun ra hai chữ: “Trần Từ!”

“Ba. Ba.” Một thân ảnh ục ịch chậm rãi vỗ tay, từ sau góc tường đi ra, bởi vì ngược sáng, bộ mặt tạm thời vẫn chưa nhìn rõ lắm.

Thương của Vũ Văn vắt ngang, bảo vệ Cố Thanh.

Cố chủ quản thật là vô cùng thông minh.” Người nọ lại tiến lên vài bước, rốt cuộc khuôn mặt lộ ra dưới ánh mặt trời, quả nhiên chính là Trần Từ! Nhưng trên mặt của hắn, hoàn toàn không còn vẻ khúm núm nhu nhược thường thấy lúc trước, thủ nhi đại chi (người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác) , phong độ cực kỳ uy nghiêm.

Cố Thanh từ sau bả vai Vũ Văn nhô đầu ra, vừa tức giận lại vừa sợ hãi nói: “Không nghĩ tới thật là anh! Tôi ngày đầu tiên đến cao ốc Đằng Long, sắp xếp văn phòng cho tôi không phải là anh sao? Giá sách giấu điểm Hồn Độn kia nhất định là anh đã sớm sắp đặt! Về sau, tôi hướng anh mượn xe, chiếc Santana màu trắng kia cũng là anh chuẩn bị, không bao lâu sau, Khiết Dư liền hiện thân trên xe của tôi! Tạc Xỉ xuất hiện ngày đó mưa rơi rất to, anh là người cuối cùng vào phòng làm việc của tôi, hơn nữa, anh còn để lại trong phòng làm việc của tôi một cây dù!”

Vũ Văn trầm giọng nói tiếp: “Mượn vật phụ linh. Người quả nhiên là thâm tàng bất lộ, ta cũng đã nhìn nhầm người, cư nhiên không phát hiện bên cạnh còn có một vị cao nhân như vậy! Hồn Độn hẳn là đã bị người dùng phù thú thuật khống chế, thu về rồi?”

Trần Từ mỉm cười, cũng không phản bác Vũ Văn.

Vũ Văn lắc đầu, nói: “Cố Thanh và người không thù không oán, ngày đầu tiên vừa đến Đằng Long, người liền trăm phương ngàn kế muốn giết hại cô ấy, đến tột cùng là vì cái gì?”

“Vì cái gì? Ta cùng Cố Thanh từng là cộng sự ở tổng bộ Đằng Long một năm, tính tình của cô ấy ta còn không rõ ràng sao? Đỗ Thính Đào phá chuyện người khác không ai quản, nhưng cô ấy sẽ tra được, ta mới từ trong tay Đỗ Thính Đào bắt được khoản tiền đầu tiên, đang muốn thừa lúc rên rỉ khi còn nóng tiếp

tục buộc hẩn phun ra thêm chút nữa, nếu Cố Thanh đem nợ cũ xốc lên, ta làm sao còn có cơ hội áp chế Đỗ Thính Đào?”

“Nguyên lai người uy hiếp Đỗ Thính Đào một ngàn vạn, chính là ngươi! Ngươi vì tư lợi cá nhân, cứ nhiên nhần tâm đến trình độ này!” Lưu Thiên Minh bỗng chốc minh bạch, “Tổng Xảo Trĩ gửi cho Bồ Viễn phân chứng cứ kia chính là bị ngươi chặn lại?”

Trần Từ hắc hắc cười lạnh, “Ta cũng không có tiên tri tiên giác như vậy, tổng bộ Đảng Long từng dọn nhà một lần, Tổng Xảo Trĩ gửi thư cho Bồ Viễn vẫn viết địa chỉ cũ, bị bưu cục trả về, khi đó Tổng Xảo Trĩ đã không còn ở nơi này, tôi liền thay mặt hủy đi bức thư.”

“Hừ, ngươi vừa thấy có cơ hội, liền mượn thứ này áp chế Đỗ Thính Đào! Phải không?” Vũ Văn đầy mặt giận dữ, “Cố Thanh chẳng qua có thể gây trở ngại đến đường sinh lợi của ngươi, ngươi liền một lòng muốn diệt trừ cô ấy. Ngươi cũng là người tu hành, sao không biết đạo lý tiên tài là vật ngoài thân, tiên tài đối với ngươi nặng như vậy sao?”

“Tu hành. . . .Haha, tu hành sẽ không đổi được tiền bạc thật, sẽ giống như ngươi người mang tuyệt kỹ ngũ hành, cũng phải kiếm tiền để ăn, cầu ta cho ngươi một chức vị. Chớ quên, ngươi vào được công ty Đảng Long, chính là ta làm quan chủ khảo. Đáng tiếc khi đó không nhìn ra lai lịch của ngươi, phá hủy đại sự của ta!” Nói đến đây, mặt Trần Từ đột nhiên lộ ra hung quang, nhìn thẳng vào Vũ Văn.

Vũ Văn và Trần Từ tầm nhìn đối diện, toàn thân lại cảm thấy một trận lạnh thấu xương, một người mập mập đáng mạo tầm thường, tựa hồ ẩn chứa sức mạnh cường đại không muốn người biết.

Kỳ thật kinh ngạc nhất vẫn là Cố Thanh, so sánh với Trần béo cùng mình năm đó trở thành đồng sự, hiện tại Trần Từ quả thực cách biệt một trời! Cô hoàn toàn không thể tưởng được, cái tên trước mặt cấp trên luôn luôn bày ra vẻ mặt lấy lòng này, lại không chút lưu tình muốn giết hại mình. Vừa nghĩ tới mình từng nhiều lần cùng Trần Từ đơn độc một chỗ nói chuyện, Trần Từ luôn bất động thanh sắc, tự nhiên nói cười, nhưng trong lòng sớm đã đem mình trở thành người phải chết, Cố Thanh chỉ cảm thấy một cổ hàn khí từ dưới chân chạy thẳng lên.

“Ngươi trước sau bày ra Thuần Dương Vây Thú phù và Hỗn Nguyên Thủy Long trận, ta. . . .Ta còn tưởng rằng ngươi là vì chúng âm thầm trợ giúp chứ. . . .” Cố Thanh run giọng nói.

“Giúp các ngươi? Ta bắt quả là không ngờ rằng Hỗn Độn sẽ bị Long Vương chiếm được, thoát khỏi khống chế của ta, mới liên tiếp bày ra phù trận, muốn lần nữa thu hồi Hỗn Độn về. Ta lúc tuổi còn trẻ tập được phù thú thuật, trèo non lội suối đi khắp Thần Châu (tên cũ của Trung Quốc), hao phí hơn mười năm ròng rã mới tìm được ba ma thú thượng cổ này, có thể nào dễ dàng buông tha như vậy?”

Nghe Trần Từ nói, Vũ Văn không khỏi có chút động dung, “Ma thú thượng cổ trăm năm cũng không dễ gặp, ngươi cứ nhiên chỉ bằng sức lực một người đã tìm được ba con, còn thu hết thấy làm phù thú để mình sử dụng, cũng là chuyện rất không dễ dàng. . . .Ngươi nếu sống ở thời loạn, nhất định rất có đất dụng võ, chỉ sợ sẽ phong vương xưng hầu nói không chừng. . . .”

“Thời loạn. . . .” Trong mắt Trần Từ lại có chút mờ mịt, “Ta hao hết tâm huyết mới tìm được ba con ma thú thượng cổ, cũng không thể thay đổi vận mệnh hèn mọn của ta! Ta vẫn chỉ có thể ở đây làm tiểu quản lý nực cười, cả ngày đi theo mông mẩy lão tổng, vì vài đồng tiền lương kia nịnh nọt, a dua bợ đỡ! Ở thời đại này, phù thú thuật tựa như kỹ năng giết rồng đều là thứ vô dụng!” Nói xong lời cuối cùng, trở nên Trần Từ có chút kích động.

“Ngươi hy vọng thay đổi vận mệnh, nên muốn dựa vào sức mạnh của ma thú để đổi lấy tiên tài sao?” Cố Thanh không thể lý giải được hành động của Trần Từ.

“Hừ! Đâu được như cô sống an nhàn sung sướng vậy đâu tiểu thư, làm sao hiểu được kẻ đang lúc khó khăn? Không cần đem ta và tên hôn đản Đỗ Thính Đào đánh đồng, hẩn tham ô khoản công trình lớn như vậy, thà để hẩn cầm đi tiêu xài, còn không bằng giao cho ta, ta bắt quả là muốn lợi dụng số tiền kia làm một số chuyện mình muốn làm mà thôi.” Trần Từ cực kỳ khinh miệt liếc mắt nhìn Cố Thanh, chẳng thèm cùng cô nhiều lời.

Lưu Thiên Minh trong lòng tức giận, nhin không được phần nộ quát: “Mưu tài còn chưa tính, người cư nhiên còn muốn phạm tội giết người! Cố Thanh là nữ tử yếu ớt như vậy, người cũng nhẫn tâm hạ thủ được?”

“Kẻ muốn thành đại sự, không câu nệ tiểu tiết, nếu bởi vì Cố Thanh mà bỏ qua cơ hội lần này, chỉ sợ ta đây cả đời cũng không thể kiếm được nhiều tiền như vậy.” Trần Từ lạnh lùng đáp.

Trong lòng Vũ Văn chợt nguội lạnh, Trần Từ vốn che dấu rất kỹ, hiện tại lại không hề kiêng kỵ đem ý nghĩ của mình nói ra, xem ra ý định của hắn là không để cho đám người Vũ Văn sống sót trở ra.

“Khiết Dư, Tạc Xỉ đều bị các người làm hại, Hồn Độn cũng mình đầy thương tích. Món nợ này, chúng ta nên tính toán thôi.” Thái dương Trần Từ dần dần nổi lên gân xanh, không hề cùng Vũ Văn nhiều lời nữa, hai tay hợp lại, tay trái cầm cổ tay phải, hai ngón tay phải khép lại hé ra một hoàng phù (bùa màu vàng) , trong miệng bắt đầu lầm bầm.

Đối mặt với Trần Từ, hô hấp Vũ Văn có chút loạn trong lòng cũng dị thường khẩn trương, Trần Từ là người đa mưu túc trí như vậy, nếu không phải nắm chắc mười phần có thể đánh bại, hắn sẽ không dễ dàng lộ diện. Nhưng Long Vương đã rời khỏi thân thể Hồn Độn không còn mất, lại không thể xuất hiện dưới ánh mặt trời, tại đây giữa ban ngày ban mặt, thật sự nhìn không ra hắn có kế sách hay gì. Vũ Văn không dám vọng động, chỉ bày ra phòng bị.

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì?” Lưu Thiên Minh ở một bên đã sớm muốn động thủ hai bước liền vọt tới trước mặt Trần Từ, thể như mảnh hổ, vừa ra tay đã bắt lấy cổ tay chấp phù của Trần Từ, thuận thể xoay về phía sau. Đối phó với quái vật Lưu Thiên Minh không dám khinh thường, đối phó với một người bình thường, anh trái lại có chín phần nắm chắc.

Ai ngờ Lưu Thiên Minh dùng sức lôi kéo, cổ tay Trần Từ hoàn toàn không chút sút mẻ! Lưu Thiên Minh ngược lại còn bị sức mạnh của mình kéo một cái loạn choạng, anh nhất thời hiểu được, bản thân đã gặp phải cao thủ.

Lưu Thiên Minh lập tức buông cổ tay Trần Từ, nghiêng người bay lên một cước thẳng ót Trần Từ đá vào, Trần Từ không hề trốn tránh, chỉ đem cánh tay trái hướng sau bả vai khê lật, vững vàng chặn cú đá bay của Lưu Thiên Minh. Lưu Thiên Minh chỉ cảm thấy bản thân dường như đã trúng một cây thiết côn, mũi chân nhất thời ần ần đau đớn. Anh thối lui hai bước, bắt đầu hối hận mình đã đánh giá thấp người này, có chút do dự nên làm thế nào tấn công lần nữa.

Nhưng vào lúc này, hoàng phù trên tay Trần Từ phốc một tiếng bốc cháy, hắn cực nhanh ở trên không trung vẽ ra một chữ triện, trong miệng hét lớn một tiếng: “Tật!” (tật ở đây là bệnh tật, thống khổ)

Trong phút chốc, một đoàn hắc vụ (sương mù đen) từ trên trời giáng xuống, không đến hai giây sau, toàn bộ tầng 23 liền trở tối đen đưa tay không thấy được năm ngón!

Trong lòng Vũ Văn thầm kêu không ổn, khó trách Trần Từ tràn đầy tự tin như vậy, trong tấm màn đen bao phủ này, Trần Từ nếu thả ra Hồn Độn không cần dựa vào mắt nhìn để tìm vật, chỉ có bọn Vũ Văn trở thành những kẻ mù.

Lưu Thiên Minh tuy cũng có chút hoảng hốt, nhưng động tác không hề rối loạn, anh lập tức từ trên mặt đất nắm lên một tảng đá, trong lòng hồi tưởng lại vị trí Trần Từ đứng trước khi tấm màn đen xuất hiện, dùng sức ném qua.

Không ngoài sở liệu, hòn đá bay thẳng ra ngoài, vị trí kia đã không còn ai nữa!

Vũ Văn giờ phút này trong lòng suy nghĩ, hồi tưởng lại vị trí vừa rồi Cố Thanh đứng, y không dám lớn tiếng gọi to, sợ bị Trần Từ nghe thấy, đành phải khê chạy chậm sang, không ngờ vừa chạy được vài bước, một cổ tinh phong liền nghênh diện đánh tới, Trần Từ quả nhiên lại đem Hồn Độn phóng ra. Trong lòng Vũ Văn quỳnh lên, nhin không được hô một tiếng: “Cẩn thận! Mau tìm vật che chắn! Ngàn vạn lần không nên lộ thân mình ra!”

Lời còn chưa dứt, ngực Vũ Văn liền bị một cước nặng nề đá vào, y la to để lộ vị trí của mình, Trần Từ nhanh như gió xuất hiện trước mặt y.

Một cước này vừa chuẩn vừa hung ác, Vũ Văn bị đá đến không thở nổi, nhất thời cảm thấy thiên toàn địa chuyển, Vũ Văn chịu đựng đau nhức, tay trái vung lên, hư linh hỏa xuất hiện trong tay, tiếc rằng hắc vụ quá mức dày đặc, một quả cầu lửa to như vậy, cũng chỉ có thể chiếu sáng ở cự ly cách Vũ Văn ba bước. Ánh lửa hạ xuống, vẫn chưa trông thấy thân ảnh Trần Từ, Vũ Văn chỉ cảm thấy hắc vụ như bùn lầy sền sệt dính dính, thân thể mình bị vùi lấp trong đó không thể bứt ra được.

Bất thành linh, một tiếng thét chói tai của Cố Thanh từ phía trước truyền đến, đã gặp phải Hồn Độn? Trong lòng Vũ Văn hoảng hốt, đang muốn đuổi qua, phía sau đã có người đột nhiên phóng tới, Vũ Văn còn chưa kịp ngoảnh lại, nửa khối gạch vỡ liền hung hăng nện ngay huyệt thái dương của y, lỗ tai Vũ Văn oanh một tiếng, trong xoang mũi thoáng cái trợn nóng, một dòng máu mũi tuôn ra. Y hét to một tiếng, lảo lộn ngã văng ra ngoài. Trần Từ xuống tay quả thực tàn nhẫn, nếu không có mũ sắt bảo hộ, đòn nghiêm trọng lần này có thể đem Vũ Văn đánh chết tại chỗ.

Ánh lửa trong tay Vũ Văn tắt ngúm, Trần Từ cũng đồng dạng nhìn không thấy được gì nữa. Hắn khề hừ một tiếng, vẫn chưa đuổi theo, mà ngay tại chỗ ngồi xếp bằng, bắt đầu toàn tâm chờ đợi Hồn Độn xuất động.

Bên kia màn sương khi Cố Thanh nghe thấy tiếng quát to của Vũ Văn, liền lập tức ngồi xổm người xuống. Cố Thanh cũng từng nghe Vũ Văn nói qua, Hồn Độn dùng gió để xác định vị trí của mục tiêu, cô đang tính toán một khi có sức gió thổi qua, liền lập tức né tránh, đột nhiên một thứ gì đó lông lá nhích lại gần, sau khi Cố Thanh chấn kinh thét chói tai, mới phát hiện đó là Huyền Cương đã tỉnh lại.

Huyền Cương đã thiếp đi thật lâu, cuối cùng miễn cưỡng khôi phục lại những đoạn xương gãy, nhưng khí lực còn chưa phục hồi bao nhiêu, sau khi theo mùi tìm được Cố Thanh, nhưng phải tựa vào người Cố Thanh thở dốc. Cố Thanh ôm lấy cổ nó, trong lòng thoáng yên ổn một ít. Nhưng Huyền Cương chỉ thoáng nghỉ ngơi, rồi giẫy dụa thoát khỏi tay Cố Thanh, cắn ống tay áo cô kéo ra ngoài. Cố Thanh chẳng biết nó đến tốt cùng muốn làm gì, cũng chỉ ngồi xổm trên mặt đất chậm rãi xê dịch theo Huyền Cương về phía trước. Huyền Cương dựa vào khứu giác linh mẫn của mình, cẩn thận đi vòng qua khỏi Hồn Độn, đưa Cố Thanh đến góc tường, tiếp theo ra sức dùng đầu đẩy hai cái tủ văn kiện rộng sang, che trước người Cố Thanh. Làm xong mọi thứ, Huyền Cương vất vả tập hợp lại chút sức lực đã tiêu hao hết, nó rút cuộc đứng thẳng không được nữa, té xỉu bên cạnh Cố Thanh.

Cố Thanh cuộn mình trong góc tường, bản thân tạm thời không còn nguy hiểm, lo lắng không biết Vũ Văn và Lưu Thiên Minh có tách ra không, ban nãy Vũ Văn đột nhiên hét to một tiếng, từ lúc ấy cũng không có thêm thanh âm gì nữa, không biết anh ấy hiện tại thế nào rồi. Trong lòng Cố Thanh bất ổn, chỉ hận bản thân không thần thông như Kinh Hà Long Vương, mạnh thổi một hơi, cũng có thể đem hắc vụ trùng trùng điệp điệp này thổi tan.

Hồn Độn vâng mệnh Trần Từ ưu tiên công kích Vũ Văn, nó liền tại tầng này dạo quanh khắp nơi, thỉnh thoảng phun ra kinh phong dò xét vị trí mọi người, nhưng bốn phương tám hướng đều quét sạch một lần, đừng nói Vũ Văn, mà ngay cả Cố Thanh và Lưu Thiên Minh cũng mất tung mất tích, chỉ còn mỗi một người trong bóng đêm khoa chân múa tay, cũng chính là kẻ điên Đỗ Thính Đào.

Trần Từ thấy Hồn Độn mãi không có động tĩnh, cũng hơi có chút nóng nảy, hiện trời đã sáng, nếu thời gian cứ kéo dài như vậy, nhóm công nhân đầu tiên đến cao ốc làm việc sẽ xuất hiện trong tòa nhà, như vậy tất nhiên sẽ gia tăng thêm phiền toái vô ích. Nghĩ đến đi làm, Trần Từ tâm niệm vừa động, chẳng lẽ bọn người kia đều tránh sau đồ dùng làm việc vỡ nát? Tâm tư vừa chuyển, Hồn Độn thoát cái từ trên mặt đất bắn lên, lộn một vòng trên trần nhà, mở ra miệng rộng từ trên cao thổi mạnh xuống.

Quả nhiên, Hồn Độn lập tức nhận thấy được có một người khom lưng nấp sau nửa đoạn tường đổ nát, hơn nữa trên đầu đội mũ sắt, toàn thân áo giáp đầy đủ, Vũ Văn vẫn chưa cởi bỏ mũ sắt, không phải y thì là ai được nữa? Hồn Độn thấp giọng gào một tiếng, như sấm sét từ trên trời giáng xuống thẳng tắp hướng Vũ Văn đánh tới!

Trần Từ là người không chế phù thú, cảm giác của Hồn Độn với hắn mà nói cũng chính là cảm giác của hắn, mắt thấy rằng nhọn của Hồn Độn cách Vũ Văn không quá hai thước, Vũ Văn vẫn chưa phát hiện, như cũ không nhúc nhích tí nào, khóe miệng Trần Từ không khỏi hiện lên một nụ cười.

Rắc! Hồn Độn một hơi đem Vũ Văn cùng áo giáp táp ngang thành hai phần, nhưng không có tiếng kêu

thảm thiết vang lên như trong dự đoán. Trần Từ kinh ngạc, phát hiện giữa bộ giáp kia trống không! Trần Từ còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, hư linh Kim Thương đột nhiên từ giữa đồng đá vụn trên mặt đất xuyên qua, tức khắc từ dưới đầu Hồn Độn đâm xéo vào, Hồn Độn lập tức liên tục hét thảm.

Vũ Văn chỉ mặc trên người bộ y thoáng từ giữa đồng đá vụn đứng lên, nguyên lai hết thấy đều do y dùng kế dụ địch. Ngay khi bị Trần Từ tập kích bị thương, Vũ Văn nằm rạp xuống bò đến trước nửa đoạn tường đổ này, trong tay đột nhiên đụng đến một cái áo khoác bị cắt thành hai đoạn, Vũ Văn liền lặng lẽ đem toàn thân áo giáp cởi xuống, lại phủ một mảnh áo khoác rách lên, áo giáp chất liệu cứng rắn, sẽ không bị mềm nhũn sụp xuống, nếu không tinh tế nhìn, thật sự giống như một người đang nửa ngồi xồm trên mặt đất. Vũ Văn lại nằm trên mặt đất, đem đá vụn chồng chất phủ lên toàn thân, chỉ chờ Hồn Độn tập kích người giả, liền có thể mượn cơ hội phản kích.

Trần Từ không ngờ tới mưu kế này của Vũ Văn, còn làm bị thương Hồn Độn, trong lòng ngực thoáng cái lửa giận hừng hực, lập tức theo hướng tiếng kêu thảm thiết của Hồn Độn chạy đi, nhưng hắn còn chưa chạy đến cạnh Hồn Độn, lại đột ngột đụng phải một người.

Người nọ chính là Lưu Thiên Minh, anh vẫn tránh dưới bàn giấy quan sát động tĩnh, khi nghe thấy tiếng Vũ Văn từ dưới đồng đá vụn đứng dậy, tưởng là Cố Thanh, mới theo tiếng động đi qua, ai ngờ trong bóng tối lại đụng phải Trần Từ, Trần Từ thân thể béo ú, cực kỳ dễ phân biệt, anh không nói hai lời, một quyền hướng mặt Trần Từ đánh tới. Công phu Trần Từ cao hơn Lưu Thiên Minh không ít, nhưng hiện tại Hồn Độn gặp nạn, hắn đâu còn tâm tư nào cùng Lưu Thiên Minh dây dưa, sau khi thuận tay ngăn cản khỏi một quyền đích đáng của Lưu Thiên Minh, cũng không nghĩ tới phải phản kích lại, chỉ lo tiếp tục chạy về phía trước. Nhưng Lưu Thiên Minh làm sao dễ dàng buông tha Trần Từ, một mực đối với Trần Từ lôi lôi kéo kéo, không thả hắn đi. Lưu Thiên Minh thường ngày trong khi huấn luyện từng cố ý luyện tập dưới tình huống hoàn toàn không có ánh sáng dựa vào âm thanh vật lộn, tình huống hiện tại trái lại có lợi cho anh, cư nhiên có thể cùng Trần Từ đang tâm thần không yên đấu ngang tài ngang sức. Hồn Độn kêu thảm cao hơn một tiếng, Trần Từ càng tâm hoảng ý loạn, Vũ Văn trước đối hắn bằng mọi cách nhục nhã, ngậm khí này thế nào cũng nuốt không trôi, nếu Hồn Độn tiếp tục bị hao tổn trong tay Vũ Văn, một phen tâm huyết hắn 20 năm qua khổ sở tìm kiếm ma thú thượng cổ sẽ theo dòng nước cuốn trôi tất cả.

Vũ Văn một thương đâm trúng Hồn Độn, liền dùng sức ngoáy Kim Thương, Hồn Độn tuy cường hãn, cũng chịu không nổi thống khổ này, gào thảm mạnh giương đầu lên, cứng rắn đem Kim Thương của Vũ Văn kéo tuột khỏi tay, xoay người muốn né ra. Vũ Văn sớm biết Hồn Độn sẽ hốt hoảng chạy trốn, Kim Thương trước khi rời tay ngay tại đuôi thương treo một hư linh hỏa cầu, Hồn Độn mang theo trường thương lui về phía sau, giữa tầng tầng hắc vụ, quả cầu lửa kia như ánh tinh quang chiếu trong đêm đen, chỉ rõ cho Vũ Văn biết vị trí đầu của Hồn Độn. Vũ Văn không bỏ qua cơ hội này, đại thương bảy thước trong tay nhoáng lên, dùng sức lực toàn thân hướng điểm tinh quang ném đi, chỉ trong nháy mắt, Kim Thương rít gió bắn trúng dưới hàm Hồn Độn, xuyên qua não!

Đầu Hồn Độn bị Vũ Văn đâm hại nghiêm trọng, Trần Từ chỉ cảm thấy bàn tay tê rần, phù thú thuật bỗng chốc mất đi tác dụng, Hồn Độn đột nhiên không còn bị mình khống chế nữa, trong lòng hắn thầm kêu không tốt, Lưu Thiên Minh trước mắt một quyền lại một quyền đánh tới, bản thân nếu tiếp tục đánh nhau giữa hắc vụ này, chỉ sợ ngay cả Lưu Thiên Minh cũng đánh không lại nữa. Bất đắc dĩ, Trần Từ một tay tiếp chiêu, tay kia cực nhanh vẽ ra một chuỗi ký hiệu, bắt buộc phải thu lại hắc vụ.

Hắc vụ dần dần nhạt đi, mắt có thể thấy mọi vật Trần Từ liền trở nên hung ác, ba chiêu thành hai bức Lưu Thiên Minh liên tục lùi về phía sau. Lưu Thiên Minh đang khó khăn chống đỡ, đột nhiên nghe thấy Vũ Văn hô to một tiếng: “Cẩn thận, Hồn Độn đến đó!”

Nghe thấy tiếng la, Trần Từ và Lưu Thiên Minh đồng thời hướng phía Vũ Văn nhìn lại, trông thấy Hồn Độn giống như kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn) hướng hai người nhào tới, đầu Hồn Độn bị Kim Thương của Vũ Văn đâm thủng, đã bị vấy vào trạng thái điên cuồng, mà ngay cả chủ nhân Trần Từ của mình cũng không nhận ra, chỉ lo mở ra mồm to hướng phía hai người đang dây dưa phóng đi.

Trần Từ thấy tình thế không ổn, một phen bỏ qua Lưu Thiên Minh, xoay người về phía sau chạy đi, Lưu Thiên Minh chậm nửa nhịp, cất bước chậm hơn chút, răng nhọn của Hồn Độn đã vọt tới sau lưng anh.

Giữa lúc nghìn cân treo sợi tóc, Vũ Văn muốn ra tay cũng đến không kịp nữa. Trong đầu Lưu Thiên Minh

đột nhiên toát ra một ý niệm —— Cho dù chạy không thoát, cũng phải kéo Trần Từ đến đệm lưng! (Bánh Tiêu: đỉnh nha =]])

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lưu Thiên Minh mạnh thấp người, đuổi thẳng chân hướng Trần Từ đang chạy đến trước mình một bước ngáng chân, Trần Từ không ngờ tới Lưu Thiên Minh sẽ tung một chiêu như vậy, thoáng cái bị vướng chân liền bổ nhào về phía trước, đầu hướng phía dưới ngã văng ra ngoài, hai chân lại giơ lên cao.

Một màn khó có thể tin xuất hiện, Hồn Độn đuổi theo chặn ngang một hơi cắn vào Trần Từ còn đang ở giữa không trung chưa rơi xuống.

Phập! Rộp! Theo thanh âm kỳ quái vang lên bên tai Lưu Thiên Minh trên mặt đất chỉ cảm thấy trước mắt đỏ lên, đầy trời đều là huyết châu bắn tung tóe!

“A.” Tiếng kêu cực kỳ thảm thiết hoàn toàn không giống tiếng mà con người có khả năng phát ra, nửa thân trên của Trần Từ rơi trên mặt đất, liên tục lăn lộn mấy vòng, sàn nhà lưu lại một vệt máu thật dài.

Kim Thương thứ ba của Vũ Văn lúc này mới bay tới, cho Hồn Độn một kích cuối cùng. Trên đầu Hồn Độn cắm ba thanh Kim Thương, rốt cuộc kiên trì không được nữa, như một ngọn núi sừng sững ngã xuống, trong miệng còn ngậm nửa thân dưới của Trần Từ.

Lưu Thiên Minh muốn từ trên mặt đất đứng dậy, hai chân đều hoàn toàn vô lực, hơn nữa trên mặt đất đều dính vết máu trơn trượt, anh thử hai lần liền, cũng không thể đứng lên. Giờ phút này đại não Lưu Thiên Minh cũng trống rỗng, thế nào cũng không dám tin, cứ như vậy trong nháy mắt, bản thân đã từ trước quý môn quan chuyển một vòng.

Vũ Văn chậm rãi đi đến nửa thân trước của Trần Từ, Trần Từ cư nhiên còn chưa tắt thở, hai mắt thẳng tắp trừng trừng nhìn Vũ Văn, trong miệng tựa hồ còn đang nhắc tới cái gì đó. Vũ Văn ngồi xổm xuống, mới nghe thấy Trần Từ đang nói: “Người đến tốt cùng lại lịch ra sao? Nói ra để ta có thể chết một cách minh bạch.”

Vũ Văn thấy Trần Từ thảm trạng bực này, cuối cùng không đành lòng giấu diếm nữa, cúi người bên tai Trần Từ khẽ nói vài chữ.

Trần Từ đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó liền cười như điên: “Ha ha. Nguyên lai là cao đồ của Biệt Ly tiên sinh, không oán! Chết cũng không oán! Haha.” Tiếng cười đột ngột ngưng lại, khí tuyệt bỏ mình.

Dưới ánh mặt trời đang dần lên cao, tầng 23 hỗn loạn rồi cuộc yên tĩnh trở lại, thi thể to lớn của Hồn Độn như hết thấy phù thú khác, tựa như hoàng phù bị thiêu đốt, dần dần hóa thành tro tàn.

Một lòng mưu toan Đông Sơn tái khởi (chờ đợi thời cơ để trở mình) Đỗ Thính Đào giờ phút này đang ôm đầu cuộn tròn trong góc, hẳn bị ảo giác không nhìn thấy truy đuổi cả đời.

Lão tổng Bồ Viễn một mình nắm lấy quyền hành của Đẳng Long trong lòng bàn tay, đang chuẩn bị trên thị trường chứng khoán phúc vũ phiên vân, cũng đã bỏ xuống hết thấy, lẳng lặng nằm bên dưới.

Về phần cao nhân Đạo gia thâm tàng bất lộ, từng vì tìm kiếm ma thú thượng cổ phí hết tâm huyết Trần Từ này, cuối cùng cũng không thể tránh thoát ma thú cản trở.

Vũ Văn không khỏi cảm khái vạn phần, nhẹ giọng niệm tụng một bài của Sơn Pha Dương:

“Thần kê sơ khiếu, hôn nha tranh tảo. Na cá bất khứ hồng trần nháo? Lộ điều điều, thủy điều điều, công danh tận tại trường an đạo. Kim nhật thiếu niên minh nhật lão. Sơn, y cự hạo; nhân, tiêu tụy liễu.”

(Bánh Tiêu: Tiếng gà gáy lúc bình minh, con quạ hồ đồ tranh kêu. Chốn hồng trần ai chưa từng âm ỉ? Đường xa vạn dặm, nước xa vạn dặm, công danh đều dẫn hướng Trường An. Hôm nay thiếu niên ngày mai đã già. Núi, vẫn như trước; Người, đã tiêu tụy - Câu đầu ý nói đại loại như ai cũng có việc riêng, cuộc đời riêng bon chen tranh nhau làm gì. Câu sau đại loại như mưu cầu danh lợi, nhưng cuối cùng rồi cũng già và chết đi, tất cả rồi cũng như mây khói.)

37. Quyển 1 - Chương 37: Lam Nguyệt

Cứ như trong phim điện ảnh Hollywood, xe cảnh sát bao giờ cũng đợi sau khi hết thấy đã yên ổn trở lại mới ô oa ô oa chạy tới, lúc này đây tựa hồ huyền não quá lợi hại, cũng không có người cường điệu phong tỏa tin tức gì đó nữa, các phóng viên như ruồi nhặng ngửi được mùi chèn chúc đến, điều này cũng khó trách, lão tổng tập đoàn tự sát, quản lý cấp cao tinh thần thất thường, một người bị chém ngang thắt lưng, còn có một khối bạch cốt được đưa ra ánh sáng, cũng đủ để thành phố này nghị luận hết một tháng.

Chiều theo quy tắc làm việc, trợ thủ Tiểu Lý của Lưu Thiên Minh muốn đưa Vũ Văn và Cố Thanh về cục lấy lời khai, Lưu Thiên Minh mỗi một bất kham lại hướng gã khoát tay ý bảo: “Không cần nữa, là chuyện gì xảy ra tôi đều biết, thả bọn họ trở về nghỉ ngơi đi.”

Ngay khi Cố Thanh dìu Vũ Văn đi qua người Lưu Thiên Minh, hai nam nhân tâm chiếu bất tuyên (trong lòng ngầm hiểu không cần nói ra) nhìn nhau, trong ánh mắt kia hàm ý không cần nói cũng biết – Chuyện Đoạn Long Đài còn chưa chấm dứt!

Bác sĩ Lý ở bệnh viện Nhân Dân 4 đối với Vũ Văn Thụ Học lần thứ hai tiến cung (ý trên mặt chữ, nghĩa là tiến vào cung điện đó, giữ nguyên văn của tác giả) cảm thấy phi thường ngạc nhiên, mới ra ngoài chưa đến vài ngày, lại gây thêm vài cái xương sườn, hơn nữa còn chấn động não nhẹ. Nhìn Cố Thanh cùng đi với Vũ Văn là hình tượng mỹ nhân thành phần tri thức, sao lại tìm được một bằng hữu giống giả mạo xã hội đen như vậy, bác sĩ Lý một bên buồn bực, một bên kiểm tra toàn thân cho Vũ Văn.

Nằm trên giường bệnh Vũ Văn có chút hỗn loạn, nhưng toàn bộ tâm tư còn đang đặt trên người Kinh Hà Long Vương đang chạy trốn kia, đã không còn Hồn Động, Long Vương tạm thời sẽ không xuất hiện nữa, nhưng nếu mặc kệ nó phục hồi như cũ, tất nhiên sẽ mang đến cho nhân gian một hồi họa kiếp. Nó cứ như một quả bom hẹn giờ chôn trong cao ốc Đăng Long, nhưng không giống như trong phim có dấu hiệu tính trước thời gian, khi nào phát nổ, không ai biết được.

Duy nhất Tổng Xảo Trĩ có thể biết được bí mật kia cũng đã đi mất, nói cái gì đã lưu lại đầy đủ gợi ý, hai chữ Lam Nguyệt đến tốt cùng có ý tứ gì đây?

Bác sĩ cẩn thận xử lý nội thương của Vũ Văn, cũng giúp y băng bó đầu, sau đó phân phó y tá đưa y trở lại phòng bệnh một người nghỉ ngơi. Nhưng Vũ Văn đã từ chối, y bây giờ còn chưa được phép nghỉ ngơi.

Dưới sự phản đối mãnh liệt của bác sĩ, Vũ Văn vẫn như cũ rời khỏi bệnh viện, bây giờ chỉ có một người có thể giúp, đó chính là Ngụy Viễn Chính.

Nơi Vũ Văn và Ngụy Viễn Chính định ngày hẹn ngay trong ký túc xá của Cố Thanh, khi nam nhân hào hoa phong nhã này xuất hiện trong nhà Cố Thanh, cầm trên tay một chồng bản vẽ thật dày.

Vũ Văn suy nghĩ hồi lâu, vẫn là quyết định trước khi nhìn bản vẽ của Ngụy Viễn Chính, nên nói cho hắn biết chuyện Kinh Hà Long Vương trước, cùng với chuyện cũ của tổ tiên Ngụy Trưng hắn.

Sau khi kể xong cổ sự, Ngụy Viễn Chính cúi đầu trầm mặc thật lâu, Cố Thanh sợ hắn bị kích động, âm thầm trách cứ Vũ Văn không nên đem chân tướng nói ra sớm như vậy, dù sao Ngụy gia hao phí thời gian quý báu của mấy chục thế hệ để bảo hộ Đoạn Long Đài, nếu Long Vương bị oan uổng, đây chẳng phải là nói mấy chục thế hệ bọn họ đều bị lão tổ tông lừa gạt.

Về mặt của Vũ Văn lại cực kỳ nghiêm túc, không hề cho rằng mình làm gì sai, đối với ánh mắt trách cứ của Cố Thanh hoàn toàn không phản ứng.

Ngụy Viễn Chính rút cuộc ngẩng đầu lên, biểu tình đúng là hoàn toàn đặc biệt cương nghị: “Chuyện này hiện tại đã cùng tổ tiên Ngụy Trưng của chúng tôi không có quan hệ gì nữa, mặc kệ năm đó dự tính ban đầu của Ngụy Trưng lưu lại di ngôn là gì, đến tay thế hệ hậu nhân chúng tôi, ý nghĩa duy nhất của tổ huấn, chính là đừng để người vô tội bị thương tổn. Cảm tạ các bạn, để tôi hiểu rõ chân tướng, nếu về sau còn có cơ hội đem tổ huấn truyền lại, tôi sẽ nói cho con tôi biết chuyện xưa kia.”

Trên mặt Vũ Văn tràn đầy tươi cười, nói: “Anh nghĩ được như vậy, tôi có thể phóng tâm mà nhìn bản vẽ anh chuẩn bị cho tôi rồi.”

Bản vẽ được bày ra bàn, gồm có 18 trang.

Cố Thanh vừa tiến đến nhìn, phát giác bản vẽ chính là bản sao chép mặt phẳng các tầng của cao ốc Đằng Long, trên mỗi bản vẽ đều có hơn chục ký hiệu dùng bút đỏ đánh dấu, nhưng vị trí cụ thể của các ký hiệu lại theo từng tầng bất đồng một trời một vực, thậm chí Cố Thanh còn phát hiện có một chỗ ký hiệu trong phòng vệ sinh.

Cố Thanh nhìn không rõ đây là ý tứ gì, muốn Vũ Văn giải thích một chút, Vũ Văn lại cùng Ngụy Viễn Chinh châu đầu vào một bên nhìn, một bên nói thầm gì đó, chưa từng có khoảng trống để ý cô. Cô dứt khoát không nhìn nữa, đến phòng bếp chuẩn bị cơm trưa ọi người.

Một lát sau, Vũ Văn đi vào phòng bếp, muốn Cố Thanh đánh mật mã khởi động laptop.

Cố Thanh xoa xoa bột nước trên tay, tự mình đi mở máy tính, xong cũng không rời đi, muốn nhìn xem hai người này tốt cùng đang làm cái gì.

Ngụy Viễn Chinh lấy ra một đĩa CD, bỏ vào trong máy tính, là một đoạn phim thuyết trình. Nội dung trình bày, chính là mô hình ba kết cấu tiếp nối đơn giản của cao ốc Đằng Long. Với góc độ quan sát đó nhìn lại, mô hình mỗi một tầng đều giống trong bản vẽ có đánh ký hiệu đỏ, tiếp theo, mô hình trình bày biến thành góc độ nhìn thẳng, cả mấy trăm điểm đỏ trong tòa nhà đều xuất hiện trên màn ảnh, cuối cùng, hiện lên một đường cong đỏ đem toàn bộ điểm đỏ đều liên kết lại, trên màn ảnh kia liền cho thấy một ký hiệu chữ triện thật lớn!

Cố Thanh rốt cuộc đã nhìn hiểu, Vũ Văn muốn ở trong cao ốc Đằng Long làm ra một trấn linh phù cực lớn.

“Điều. . . .điều này làm thế nào thực hiện a?” Trong đầu Cố Thanh hiện ra một tấm hoàng phù thật lớn như các áp phích quảng cáo bên ngoài nhà cao tầng, bị dán trên cao ốc Đằng Long. . . .cô lắc đầu, đem suy nghĩ không phù hợp với thực tế này đuổi ra khỏi đầu.

“Phù trấn của Đạo gia, nguyên lý này chính là đem năng lượng dựa theo hình thức đặc biệt tiến hành tụ hợp, tôi hỏi qua ý kiến của kỹ sư Ngụy, trong tài liệu kiến trúc này sử dụng nhiều ngọc thạch, đó là vì ngọc thạch ẩn chứa năng lượng đặc biệt. Hiện tại chúng ta có thể làm, chính là dùng một loại hình thức khác để thực hiện việc tụ hội năng lượng này.” Vũ Văn giải thích.

“Nhưng trừ bỏ ngọc thạch ra, còn thứ gì có năng lượng như vậy nữa?” Cố Thanh khó hiểu.

“Trong mắt cổ nhân, khái niệm năng lượng tương đối mơ hồ, cho nên có cách nói ngọc trấn tà, nhưng cho tới bây giờ, năng lượng bên cạnh chúng ta không chỗ nào không có, thông dụng nhất, chính là điện năng!” Vũ Văn đưa tay vỗ laptop Cố Thanh.

“Anh nói, chúng ta cần dựa theo vị trí dấu hiệu trên bản thiết kế này lần nữa bố trí điểm tụ hội năng lượng, là có thể tạo thành phù chú sao?” Cố Thanh đã ẩn ẩn đoán được Vũ Văn muốn làm gì.

“Đúng vậy, Vũ Văn đặc biệt thông minh, cậu ấy sở dĩ có thể thuyết phục tôi lần nữa cố lấy dùng khí đối đầu Kinh Hà Long Vương, đó là vì cậu ấy đưa ra cách dùng điện năng để thay thế truyền thống dùng máu người, ngọc thạch, trân châu, bình khí. . . .” Ngụy Viễn Chinh nở nụ cười.

“Hỗ thẹn hổ thẹn. . . .Việc này kỳ thật không phải tôi nghĩ ra, mà là khi Trần Từ bày Thuần Dương Khốn Thú Phù đã nhắc nhở tôi.” Nhắc đến Trần Từ, Vũ Văn không khỏi cảm thán, “Trần Từ thật là một nhân tài, hần cư nhiên nghĩ tới cách dùng bóng đèn sắp xếp tiến hành biến hóa ký hiệu, đáng tiếc. . . .”

Ngụy Viễn Chinh cũng theo Vũ Văn thở dài một tiếng, nói: “Trong xã hội hiện đại, nhóm tiên bối thuật giới không phải bảo thủ, thì chính là gian ngoan không thay đổi, nhóm lão tổ tông truyền tay nghề xuống, cũng đã thoái hóa. Bất quá may mà tình huống cần dùng tới mấy thứ này, cũng trở nên phi thường ít. Vị Trần Từ tiên sinh kia, không biết vị cao nhân Đạo gia ấy có hậu duệ hay không, cha tôi vẫn muốn tìm kiếm đồng đạo, tâm nguyện nho nhỏ nhưng nhiều năm rồi chưa đạt được. . . .”

“Hiện tại đạo sĩ cũng không ít a? Như thế nào tìm không thấy đồng đạo?” Cố Thanh cảm thấy rất kỳ quái.

Vũ Văn và Ngụy Viễn Chính đồng thời nở nụ cười.

“Hiện tại những người kia cũng coi như đạo sĩ? Haha. . . .Phần lớn là mua danh trục lợi lừa gạt, lừa gạt những thiện nam tín nữ (chỉ các tín đồ Phật giáo nói chung) tiền nhan đèn, đường béo vài tòa đạo quan ngồi không ăn bám mà thôi.” Vũ Văn lắc đầu.

“Phật. . . .Đạo. . . .Tín ngưỡng hai phái có gì khác nhau?” Cố Thanh nhớ tới thật lâu trước kia, Vũ Văn từng nói qua tín ngưỡng của sư phụ hắn là Phật giáo.

“Ừm. . . .Giống như Trần Từ cao nhân Đạo gia vậy, đại khái thờ phụng đó là ngã mệnh do kỷ bất do thiên (Bán Tiêu: mạng mình do bản thân không phải do trời) đi?”

Cố Thanh không hề biết, ngã mệnh do kỷ bất do thiên, là do bậc thầy luyện đan Cát Hồng của Đạo giáo triều Tấn ghi chép lại trong Bảo Phác Tử kinh nghĩa (Bán Tiêu: Bảo Phác Tử cũng chính là tên hiệu của Cát Hồng) . Cô cái hiểu cái không gật đầu, lại nhìn phía Vũ Văn.

“Sư phụ của tôi thờ phụng, đơn giản chính là phổ độ chúng sinh, không tiếc cắt thịt nuôi ưng (một câu chuyện về lòng từ bi của đức Phật cắt thịt mình để nuôi chim ưng) đại khái là vậy đi, ha ha. . . .” Vũ Văn tựa hồ cũng không sao tán thành tín ngưỡng Phật gia của sư phụ y.

“Vậy anh thì sao? Đã không phải Phật, cũng không phải Đạo?”

“Tôi? Tôi chỉ tin theo lời Nho gia, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!” Vũ Văn ngừng lại một chút, sắc mặt đột nhiên trở nên có chút âm trầm, y cúi đầu, tự nhủ: “Kỳ thật. . . .Tôi bất quá cũng chỉ là khối thịt được cắt nuôi ưng mà thôi. . . .”

Một câu nói sau cùng này của Vũ Văn, thanh âm nhỏ đến mức Ngụy Viễn Chính cũng không nghe thấy, nhưng thánh lực của Cố Thanh dị thường mẫn tiệp, cư nhiên một chữ cũng không nghe sót vào tai, cô cực kỳ kinh ngạc nhìn Vũ Văn, không biết vì sao y lại nói như vậy.

“Tôi đã xem hậu thiên bát quái tổ truyền từ trong kiến trúc học tách ra, một lần nữa làm phần thiết kế này, hơn nữa đem trấn linh đơn thuần chuyển thành diệt linh có chứa tính công kích cường đại, nếu như năng lượng đủ lớn, may ra có thể đem Long Vương tiêu diệt chỉ trong một lần hành động, từ nay về sau nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã) .” Ngụy Viễn Chính nói xong, trở nên có chút kích động, đại khái là vì nhìn thấy ánh sáng có thể thay đổi vận mệnh gia tộc.

Cố Thanh nghe từ “tiêu diệt” này, không khỏi cảm thấy có chút chói tai, muốn nói gì đó, rồi lại không sao mở miệng được.

Vũ Văn gật đầu, bắt đầu nói đến vấn đề mấu chốt: “Hậu thiên bát quái trận này, là dùng mạng máy tính tạo thành!”

“A?” Cố Thanh tuy rằng sớm đoán được vài phần, nhưng từ chính miệng Vũ Văn đạt được chứng thực, vẫn lấp bắp kinh hãi, dù sao đem sản phẩm hiện đại hóa như máy tính và trấn linh phù chú cổ xưa kết hợp cùng một chỗ, vô luận là ai cũng không lường trước được.

“Mỗi một máy tính, chính là một điểm tụ hội năng lượng, thông qua mạng, có thể cùng lúc cho chúng nó tiến hành trao đổi năng lượng lẫn nhau, để tổng diện năng theo dòng chảy năng lượng tổng hợp lại, liền nảy sinh sức mạnh phù chú cường đại.”

Cố Thanh chính là lần đầu tiên nghe nói dòng dữ liệu cũng có năng lượng, bán tín bán nghi hỏi han: “Như vậy. . . .Những chỗ dùng bút đỏ đánh dấu trên bản vẽ mặt cắt này, chính là vị trí đặt máy tính?”

“Đúng, mỗi một dấu hiệu tương ứng với một máy tính!” Ngụy Viễn Chính đáp.

“Vậy phải cần bao nhiêu máy tính a?” Cố Thanh nhíu mày.

“Tổng cộng 471 cái, trong cao ốc Đằng Long sở hữu 520 bàn vi tính, hẳn là đủ rồi, tin tưởng tôi, tôi là nhân viên IT bảo trì máy tính của công ty Đằng Long, haha. . . .” Vũ Văn từ bên máy tính đứng lên, cười vỗ vỗ vai Cố Thanh.

“Nhưng anh có vài dấu hiệu dẫn vào phòng vệ sinh, này. . . .” Cố Thanh chỉ chỉ bản vẽ.

“Chỉ có thể tạm thời dùng mạng điện, số lượng công trình này cũng không nhỏ.” Vũ Văn cũng nhú mày.

“Khi nào bắt đầu đây?”

“Càng nhanh càng tốt, công trình này phỏng chừng cần thời gian hai ngày.”

“Vậy chuyện cần chuẩn bị cũng không ít, trước phải để những nhân viên trong Đảng Long nghỉ toàn bộ rời khỏi cao ốc, để bọn họ đem ID đăng nhập và mật khẩu đều giao ra.” Đại nãi Cố Thanh đã bắt đầu vận chuyển cực nhanh.

“Hiện tại Đảng Long khẳng định đã loạn thành một đoàn, lão bản đã mất, nhân viên còn đang đi làm sao?” Ngụy Viễn Chinh có chút lo lắng.

“Không có mệnh lệnh của tôi, nhân viên không dám tùy tiện rời khỏi cương vị, bắt quá hôm nay tầng 23 khẳng định đã bị phong tỏa.” Cố Thanh đối với vấn đề trong phạm vi công tác của mình trái lại mười phần tự tin.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Vũ Văn giúp Cố Thanh đem bát đĩa thu vào phòng bếp, trông thấy Huyền Cương nằm trên mặt đất tỉnh dưỡng một miếng đồ ăn cũng chưa nhúc nhích, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ áy náy.

Huyền Cương lúc này đã bị thương quá nặng, tất cả đều là nội thương nghiêm trọng, không yên ổn tỉnh dưỡng một hai ngày, không có khả năng khôi phục hoàn toàn.

Cố Thanh cũng ngồi xổm bên cạnh Vũ Văn, cùng y yên lặng nhìn Huyền Cương, hồi lâu sau, mới nhẹ giọng nói: “Hiện tại. Cũng chỉ còn chuyện Kinh Hà Long Vương chưa giải quyết.”

“Đúng vậy. Hắn là nhanh thôi.”

“Chờ sau khi hết thảy mọi chuyện đề bình ổn, anh có thể đáp ứng tôi một chuyện không?” Cố Thanh nhìn khuôn mặt Vũ Văn, đột nhiên tuôn ra một câu nói như vậy.

“Hửm? Chuyện gì?” Vũ Văn có chút lơ đãng đáp lời, vẫn chưa chú ý tới tầm mắt của Cố Thanh.

“Anh có thể để tôi nhìn thấy bộ dáng của anh cạo râu sạch sẽ không?”

“Hả?” Vũ Văn mạnh xoay đầu, Cố Thanh đã đứng lên đi đến cạnh cửa.

“Chỉ có như vậy, tôi mới không bị râu mép của anh trát lên mặt a!” Cố Thanh nhỏ giọng nói, rồi lập tức ngịch ngợm quay đầu cười với Vũ Văn.

Vũ Văn ngẩn ngơ, như có điều phải suy nghĩ nhìn Cố Thanh ra khỏi phòng bếp.

Thời gian cấp bách, Vũ Văn lại bắt đầu cùng Ngụy Viễn Chinh một chỗ tiếp tục nghiên cứu bộ bản vẽ kia, Cố Thanh không có gì làm, liền ở bên cạnh dùng laptop lên mạng, cô cứ chốc chốc lại bấm chuột, đột nhiên nhớ tới Tống Xảo Trĩ lưu lại hai chữ Lam Nguyệt, liền lên trang web GOOGLE tìm từ này.

“Lam Nguyệt xã khu. Áo cưới Lam Nguyệt. Phòng khách Lam Nguyệt. Quần áo tư trang Lam Nguyệt truyền kỳ? Chẳng có gì hay ho a.” Cố Thanh cẩn thận tìm kiếm nửa ngày, cũng không tìm được gợi ý nào có giá trị.

Vũ Văn bàn bên cạnh ngẩng đầu, như có điều suy nghĩ mà nhìn Cố Thanh, nói: “Không phải không báo, thời điểm chưa tới. Hai chữ Lam Nguyệt, e rằng là gợi ý về thời gian.”

Nghe nói toàn bộ mọi chuyện Ngụy Viễn Chinh cũng từ trước bản vẽ thẳng thất lúng, rút ra một cái kính mắt, nói: “Chúng ta có phải thử suy đoán viết chữ Lam Nguyệt bằng tiếng anh không? Tôi hình như nhớ trong tiếng Anh có câu I haven't seen you in a blue moon. Có phải là loại câu thường dùng không?”

Cố Thanh cũng vỗ bàn, kêu lên: “Trong tiếng Anh quả thật có câu thường dùng như vậy, ý là tôi đã thật lâu rồi chưa gặp bạn! Blue moon là chỉ thời gian dài.”

Vũ Văn ha ha cười, nói: “Góc độ giải đoán của Kỹ sư Ngụy đúng là không giống với chúng ta, Lam Nguyệt. Blue Moon. Thời gian rất dài.” Nụ cười trên mặt Vũ Văn đột nhiên đông cứng.

“Trời ơi. . . .Tôi như thế nào quên mất chuyện này!” Vũ Văn thoáng cốc vào đầu mình, “Cố Thanh, còn nhớ Bồ Viễn nói qua gì không? Hần nói Tống Xảo trỉ yêu thích thiên văn học! Blue Moon, chính là một thuật ngữ trong thiên văn học phương Tây! Ý nghĩa chính là lần trăng tròn thứ hai trong tháng dương lịch!” Vũ Văn rất cuộc giải khai đáp án.

Theo tiêu chuẩn âm lịch Trung Hoa dựa theo hình dáng mặt trăng tròn và khuyết là chủ đạo, phụ thêm với quy luật nhuận (*) đến tương ứng, theo chu kỳ âm lịch của mặt trăng là 29 ngày, cùng với dương lịch của phương Tây một tháng 30 hoặc 31 ngày không khớp nhau, gom lại, tự nhiên sẽ có tình huống trong một tháng xuất hiện trăng tròn lần thứ hai, ở phương Tây, loại hiện tượng này được gọi là “Blue Moon”, cũng chính là Lam Nguyệt.

(Bánh Tiêu: Lịch Tàu theo vòng quả đất xoay chung quanh mặt trời mà tính năm, theo vòng mặt trăng xoay chung quanh quả đất mà tính tháng, theo vòng quả đất tự xoay mà tính ngày, cứ hết mỗi một vòng quả đất xoay chung quanh mặt trời thì mặt trăng đã xoay chung quanh quả đất được mười hai vòng và một phần ba vòng nữa, cho nên mỗi năm lại thừa ra hơn mười ngày, tính số thừa ấy lại thì hai năm rưỡi lại thừa ra một tháng, tháng thừa ấy gọi là nhuận nguyệt tháng thừa. Lịch tây theo mặt trời tính năm, cứ hết một vòng quả đất xoay chung quanh mặt trời thì quả đất nó tự xoay mình nó được 365 vòng và lẻ một phần tư, cho nên tích bốn năm thì lại thừa một ngày gọi là nhuận nhật ngày thừa)

Cố Thanh lập tức ở trên laptop tra thời gian lần xuất hiện gần đây nhất của Lam Nguyệt, Vũ Văn và Ngụy Viễn Chinh cũng khẩn trương ở một bên chờ.

Theo một tiếng bàn phím lạch cạch rung động sau cùng, Cố Thanh thoáng la hoảng lên, hoang mang quay đầu nói: “Lam Nguyệt. . . .Chính là hôm nay!”

“Hả?” Vũ Văn và Ngụy Viễn Chinh cũng sợ ngây người, chẳng lẽ tối nay nhất định là lúc Long Vương hoàn toàn bình phục?

“Lưu Thiên Minh, anh ở đâu? Cái gì? Trong cục viết báo cáo? Nhanh chóng trở về. . . .Đương nhiên là quay về cao ốc Đăng Long. . . .Cái gì? Nhân viên Đăng Long đã sơ tán toàn bộ rồi? Như thế nào không ai cho tôi biết?” Cố Thanh hung hăng ngắt di động, nói với Vũ Văn: “Xong rồi, nhân viên công ty đều bị bọn họ đuổi đi, nhiều tài khoản đăng nhập và mật khẩu máy tính như vậy đều không biết.”

Vũ Văn nhấn bàn đạp ga, bình tĩnh nói: “Cô gọi lại cho Lưu Thiên Minh, nói anh ấy biết tình hình thực tế, bảo anh ấy đem những người am hiểu máy tính trong cục toàn bộ gọi tới!”

Ngụy Viễn Chinh ngồi phía sau khẩn trương nắm chặt tay ghế, bắt đầu hồi hận để Vũ Văn lái xe, tốc độ hiện tại này nếu như đụng phải, mấy cái mệnh cũng không đủ dùng. . . .

Chiếc Santana trắng lao nhanh như chớp đuổi tới cao ốc Đăng Long, Lưu Thiên Minh so với bọn họ cứ nhiên còn tới trước một bước, đã đứng trước đại môn chờ. Sau khi Vũ Văn xuống xe, phát giác Lưu Thiên Minh cũng giống mình trên đầu quần một vòng băng gạc thật dày, hai người không khỏi nhìn nhau cười.

“Tôi đem các huynh đệ khoa hệ thống thông tin trong cục toàn bộ gọi tới, đủ không?” Lưu Thiên Minh vung tay lên, phía sau anh đứng chín vị cảnh sát trẻ tuổi tháo vát.

“Không đủ, bắt quá không kịp tìm người nữa rồi, thời gian thật khít!” Vũ Văn vén tay áo, bắt đầu chỉ huy đám cảnh sát, “Hai người một tổ, dựa theo các ghi chú trên bản vẽ tôi đã phân phát cho các bạn, đem toàn bộ máy tính các tầng đến đặt ở vị trí đánh dấu, phải đảm bảo từng máy tính đều thông điện, thông mạng, thao tác hệ thống căn bản thông thường! Văn phòng nào khóa cửa thì đá vỡ ra, không cần bắn khóa, bây giờ là 2h chiều, công việc nhất định phải hoàn thành trước 9h tối hôm nay! Chúng ta chỉ có 7 tiếng đồng hồ, hiện tại theo tôi lên phòng máy lấy dụng cụ.”

Đám cảnh sát ở bên dưới khe khẽ nói nhỏ, tựa hồ không lý giải được nguyên nhân làm như vậy.

“Đều nghe rõ chưa?” Thanh âm Lưu Thiên Minh như tiếng sấm vang dội, “Nhiệm vụ hôm nay liên quan đến việc trọng đại, bởi vì vấn đề cơ mật, không giải thích rõ được, đội ngũ do Vũ Văn chấp hành, lời cậu ấy nói, chính là lời tôi nói!”

“Rõ!” Chín cảnh sát lúc này mới trở nên nghiêm túc.

“Tên đăng nhập máy tính thống nhất là : Tenglong, mật mã thống nhất là: 24. Điều kiện tiên quyết thông mạng là PING thông với IP tổng đài trung tâm, địa chỉ là 10. 110. 9. 1.” Vũ Văn lại bổ sung thêm một câu.

“Rõ!”

Cố Thanh len lén chột thắt lưng Vũ Văn, nhỏ giọng nói: “Anh này, khi nào thì đem máy tính Đằng Long đều cài đặt người sử dụng riêng? Còn cài mật mã đơn giản như vậy, không sợ bị người xâm nhập? Máy tính của tôi anh không phải cũng rảnh tay rảnh chân đung vào rồi chứ?”

Vũ Văn vô tội nhìn Cố Thanh: “Đằng Long cũng không bày ra nhiều biện pháp bảo mật an toàn mạng, thật muốn xâm nhập Đằng Long, mật mã dù có phức tạp cũng không thể dùng, tôi cũng biết chuyện này không tốt lắm, cũng không phải nghĩ muốn lười biếng điều khiển từ xa mà thôi, máy tính của cô tôi cũng chưa động tay động chân, vừa rồi trong ký túc xá tôi không phải còn tìm cô muốn mật khẩu đăng nhập sao?”

Cố Thanh thở phào một hơi, bản thân có thói quen viết nhật ký trên laptop, có chút thứ này nọ không thể để Vũ Văn nhìn thấy, đặc biệt nhật ký gần đây. Nghĩ đến đây, trên mặt cô hơi đỏ lên.

Đoàn người vọt vào cao ốc Đằng Long, bắt đầu giành giật từng giây, bốn người biết rõ tình hình lại đặc biệt khẩn trương, dù sao, đây là đại sự liên quan đến tính mạng.

Các huynh đệ cảnh sát động tác coi như nhanh nhẹn, vốn thường xuyên làm chút chuyện không thuộc lệ thường, cũng không cảm thấy rầy rà chỉ đạo của Vũ Văn bố trí. Bất quá sau hai tiếng, đủ loại vấn đề bắt đầu dần dần lộ ra manh mối.

“Lầu bốn có ba vị trí chỉ định không thể nhận nguồn điện, cần phải tăng thêm ổ cắm điện.”

“Lầu sáu có 4 bàn PC không thể khởi động bình thường.”

“7 tầng không đủ cổng mạng, ngoài ra có bốn vị trí dây nối không đủ dài.”

Trong máy bộ đàm liên tiếp truyền đến tin tức xấu, Vũ Văn một quyền nện trên bàn, khiến Cố Thanh hoảng sợ, y lập tức xoay người đưa tay đến trước mặt Cố Thanh, nói: “Cầm đến.”

Cố Thanh sửng sốt, “Cầm. Cầm cái gì?”

“Chi phiếu, tôi không có tiền mua thiết bị mạng và hệ thống dây điện.” Vũ Văn mặt dày rồi lại đúng tình hợp lý nói.

Cố Thanh cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì gọi là một phen tiền làm khó anh hùng hảo hán.

“Anh phải ở lại chỗ này chỉ huy, để tôi đi mua, thiếu gì anh nói đi.” Cố Thanh vung tóc dài.

“Cần hai hộp cáp, hai hộp RJ-45 đầu thủy tinh nối cáp, 8 bộ chia cổng mạng 8 chấu, hai bộ chia cổng mạng 32 chấu, bốn thanh kèm bóp tạo đầu nối, 20 bộ bản cắm ổ điện. Cô biết làm thế nào mua không?” Vũ Văn lăm lăm nói một chuỗi dài, mới chột nhớ tới Cố Thanh là con gái, cũng không nhất định phải thông thạo mấy thứ này.

“Anh cũng quá xem thường tôi rồi!” Cố Thanh trừng mắt to với Vũ Văn, “Đầu thủy tinh nối cáp và dây cáp thì mua AMP, bộ chia cổng mạng thì mua D-LINK hẳn là đủ rồi chứ? Kèm bóp tạo đầu nối không cần mua hàng hiệu, bản cắm ổ điện chọn chất lượng tốt một chút.”

Vũ Văn không nghĩ tới Cố Thanh thật đúng là thông thạo, há miệng nửa ngày không nói được câu nào, mãi đến khi Cố Thanh đeo túi đi ra ngoài rồi, y mới nhớ tới đuổi theo hô to: “Cáp mạng hàng giả rất nhiều, đừng mua AMP, mua IBDN là được!”

Bánh Tiêu: Hôm nọ có cũng có tin tức nói sẽ xuất hiện blue moon, cơ mà mưa dữ dội quá, ko biết có ai ra xem hiện tượng này ko nữa == Á giải thích thêm, qua wiki xem thì do dương lịch dài hơn âm lịch 11 ngày nên cứ cộng dồn lại thì sau 2 hoặc 3 năm sau lại có thêm 1 lần trăng tròn trong cùng 1 tháng :)

Ta đang tự hỏi nếu như đang tạo phù chú đột nhiên bị cúp điện thì sẽ ra sao nhĩ??? >__

38. Quyển 1 - Chương 38: Kịch Gãy

8h30 tối, sau cùng Vũ Văn thông qua một máy tính kiểm tra, chuẩn bị kỹ càng công tác.

Vũ Văn lau một phen mồ hôi, gật đầu với Lưu Thiên Minh, Lưu Thiên Minh hiểu ý, lập tức phái các đồng nghiệp khoa thông tin về nhà, những người trẻ tuổi kia làm liên tục sáu bảy tiếng đồng hồ, cũng đều mệt mỏi bất kham, Lưu đội trưởng bằng lòng thả bọn họ trở về, đúng là cầu còn không được, chỉ trong một công phu chớp mắt, toàn bộ liền rời khỏi cao ốc Đằng Long, cả tòa nhà, cũng chỉ còn lại bốn người Vũ Văn bọn họ.

“Còn nửa giờ nữa, hậu thiên bát quái tôi thiết kế này sẽ bắt đầu chuyển động. Do thời gian cấp bách, Vũ Văn không kịp đem ký hiệu biến hóa dùng chương trình phần mềm tự động vận hành, cho nên chúng ta chỉ có thể dùng sức người để can thiệp vài điểm biến hóa mấu chốt.” Ngụy Viễn Chính hắng giọng một cái, tựa như đang ở trong lớp học giảng bài cho học sinh, “Trận pháp này bề ngoài là một lá bùa, bên trong trận còn lại do Hư môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Tử môn, Kinh môn, Khai môn tạo thành, Kinh Hà Long Vương một khi vào trận, từ Hư môn rơi vào, chuyển qua Đỗ môn, Kinh môn, Thương môn, cuối cùng sa vào Tử môn. Vũ Văn phải canh giữ ở Tử môn tầng 6, dành cho Long Vương một kích trí mạng sau cùng, tôi và Cố Thanh thì canh giữ ở chỗ giao giới của Đỗ môn và Kinh môn, mà Thương môn tầng 12, liền do Lưu Thiên Minh quản lý.”

“Lưu Thiên Minh, anh quản lý Thương môn phi thường trọng yếu, Long Vương rất có thể sẽ ở Thương môn hấp hối giãy dụa, ngừng lại một thời gian tương đối lớn, nhưng anh ngàn vạn lần phải bảo vệ tốt, vô luận xuất hiện tình huống nào, đều phải ưu tiên bảo vệ ấy tính hoạt động bình thường.” Vũ Văn nửa đường đột nhiên chợt thêm một câu, đặc biệt dặn dò Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh lên tiếng đáp ứng, lại đem lực chú ý đặt trên thao tác biểu thị của Ngụy Viễn Chính. Ngụy Viễn Chính đơn giản đem thao tác cần dùng trên máy tính giảng giải cho Cố Thanh và Lưu Thiên Minh, kỳ thật thao tác tương đối đơn giản, chẳng qua là dựa theo trình tự cố định đóng xuống vài biểu thị trạng thái của máy tính.

Vũ Văn còn muốn nói gì đó với Lưu Thiên Minh, nhưng y cân nhắc một chút, vẫn là buông tha.

Thời gian dư thừa đã không còn nhiều, sau khi bốn người chia tay, nhanh chóng chạy tới vị trí mình phụ trách.

Cố Thanh và Ngụy Viễn Chính hai người đều ở tầng 23, bởi vì Hồn Độn làm loạn, văn phòng tầng 23 có một nửa đã biến thành phế tích. Buổi chiều khi sắp xếp đến nơi này, chẳng những số lượng máy tính không đủ, mà ngay cả thiết bị mạng và nguồn điện cũng đã bị phá hoại nghiêm trọng. Mà số lượng máy tính tầng này cần lại đặc biệt nhiều, Vũ Văn bọn họ phải mất thật lớn sức lực, mới đem nơi này ấn theo bản vẽ yêu cầu mắc theo được.

Một mảnh trăng sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, màu trắng nhàn nhạt soi trên người Cố Thanh, gần vị trí Cố Thanh đứng, vừa đúng nơi lúc sáng Trần Từ chết, vũng máu thật dài trên mặt đất kia, dưới ánh trăng nhìn cực kỳ ghê người, Cố Thanh không dám nhìn nữa, đem mặt xoay ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, vầng trăng tròn sáng tỏ đang treo cao trên bầu trời đêm, ánh trăng nhu hòa cùng tinh quang chiếu sáng, khiến thành thị phẳng phát phủ thêm một tầng lụa mỏng ngân sắc.

“Lam nguyệt.” Cố Thanh khe khẽ nhắc, Long Vương sắp sống lại rồi sao?

“Nổi gió rồi!” Cách Cố Thanh không xa Ngụy Viễn Chính chợt kêu một tiếng. Cố Thanh ngẩn ra, lại phóng tầm mắt nhìn lại, đúng như dự đoán, chỉ trong nháy mắt này, không trung liền xuất hiện biến hóa. Một mảng mây đen dày nặng chẳng biết từ đâu, chính diện cấp tốc theo gió xoắn tới, đảo mắt liền phô thiên cái địa (trải khắp trời, che kín đất) , hoàn toàn nuốt chửng trăng sáng và sao trời. Một cổ gió lạnh đột ngột theo cửa kính quất vào, thổi đến Cố Thanh không mở mắt nổi.

“Mây theo rồng, gió theo hổ, Long Vương hẳn thức dậy rồi!” Ngụy Viễn Chính lại kêu to lên.

“Xoẹt. xoẹt xoẹt.” Trong máy bộ đàm sau một trận tiếng điện lưu, truyền đến thanh âm Vũ Văn, “Mỗi người đều có vị trí của mình, bắt quái trận bắt đầu vận chuyển!”

Cố Thanh bước nhanh đến trước một máy tính, trên màn ảnh hào quang bắn ra bốn phía, cho thấy hai chữ triện đỏ tươi, Cố Thanh lại hướng hai bên nhìn lại, phát hiện các máy tính khác đều biểu thị các chữ triện không giống nhau, cô liền đoán mò, đại khái nhìn ra trong mấy nhóm chữ, phân biệt là Thiên Lao, Tì Mệnh, còn có Cầu Trần và gì gì đó, ngoài ra không thể nhận biết nữa.

Lại qua một khắc, gió càng ngày càng mạnh, mảnh nhỏ giấy văn kiện trên mặt đất bắt đầu như mưa bay đầy trời, ngẫu nhiên có một hai mảnh quét đến mặt Cố Thanh, ầm ầm đau nhức! Cố Thanh khấn trương ghê gớm, cũng không biết Vũ Văn bày ra phù chú này thật có thể khắc chế Long Vương hay không.

Bất thành linh, góc phòng hiện ra một đoàn bạch quang, nương theo tiếng sấm nổ mạnh, một cái Long đầu cực đại từ trong bạch quang thăm dò đi ra. Kinh Hà Long Vương râu dài cuộn xoắn, hắc khí ngút trời, hướng Ngụy Viễn Chinh và Cố Thanh gầm lên giận dữ: “Bọn thất phu kia! Sao dám dùng thứ tà pháp này bức ta?”

Cố Thanh sợ đến mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngồi dưới đất, Ngụy Viễn Chinh lại không hề sợ hãi, ngạo nghễ đứng sừng sững cùng Long Vương giằng co, lớn tiếng nói: “Nghiệt súc! Rơi vào trong trận còn dám tùy tiện như thế.” Tiếp theo, Ngụy Viễn Chinh quay đầu hô với Cố Thanh: “Nghe khẩu lệnh của tôi!”

Cố Thanh dựa vào bàn, nơm nớp lo sợ đưa ngón tay đặt trên nút enter trước máy tính.

“Ần!” Theo tiếng quát to của Ngụy Viễn Chinh, hai người đồng thời ở trên nút enter của máy tính ấn xuống. “Xoẹt!” Màn hình máy tính trước mặt Ngụy Viễn Chinh tức khắc bạo tăng quang mang gấp đôi, trên màn ảnh trước mặt Cố Thanh hai chữ “Thiên lao” bỗng chốc biến thành “Thiên Hình”, các máy tính còn lại cũng đồng thời phóng ra quang mang lớn, kích thích điện lưu phát ra tiếng xoẹt xoẹt rung động, Cố Thanh không chú ý tới, ngoài cửa sổ ánh đèn cả thành phố vào lúc cô nhấn enter đều đã tối đi không ít.

Kinh Hà Long Vương gào thét một tiếng, phảng phất có một loại sức mạnh vô hình nào đó kéo lấy cổ nó, nó không thể kháng cự cổ sức mạnh này, dần dần bị lôi kéo xuống phía dưới đến giữa tầng, cho dù nó giương nanh múa vuốt liều mạng giãy dụa, vẫn bị từng chút từng chút tụt vào dưới nền đất.

Hư ảnh cự long bạch sắc tiêu thất.

Ngụy Viễn Chinh sững sờ hồi lâu, mới ôm bộ đàm trên bàn kêu lên, “Vũ Văn, Long Vương đã rơi vào bát quái trận rồi! Vừa mới trải qua Đỗ Môn và Kinh Môn!”

“Tốt!” Thanh âm hưng phấn của Vũ Văn truyền đến, “Hiện tại đã đến Lưu Thiên Minh!”

Nhưng kế tiếp, lại là một hồi lo lắng chờ đợi dài đằng dặc, sức mạnh phản kháng của Long Vương tựa hồ so với dự liệu còn lớn hơn rất nhiều, phải áp chế nó ở Thương Môn do Lưu Thiên Minh quản lý, cũng không dễ dàng.

Hiện tại cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, Ngụy Viễn Chinh và Cố Thanh rảnh tay không có gì làm, trong lúc nhất thời, hai người đều nhàn rỗi. Ngoài tòa nhà gió quất mãnh liệt, Cố Thanh toàn thân phát lạnh trốn vào một góc chắn gió, mà xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, kỹ sư xây dựng Ngụy Viễn Chinh thì lại bắt đầu quan sát phụ cận tầng 23 bị phá hủy nghiêm trọng.

Trong lúc vô tình, hắn phát hiện một chuyện khiến người ta giật mình.

Một cây bê tông lập trụ thô to, sau khi bị va chạm chính giữa bị tổn hại, gần như một phần tư thể tích bê tông lập trụ bị sụp xuống, không thể nghi ngờ, đây là chuyện tốt Hồn Độn làm, thế nhưng nương theo quang mang lập lòe từ màn hình máy tính, Ngụy Viễn Chinh phát hiện ở bốn phía lập trụ, bê tông rơi xuống đều biến thành trạng thái sôi vụn. Hồn Độn tuy lực lớn, nhưng nó đụng vào bê tông cũng chỉ có thể ra hình khối, như thế nào trở thành sôi vụn như vậy?

Ngụy Viễn Chinh đến gần lập trụ, tỉ mỉ quan sát chỗ tổn hại kia, kinh ngạc phát hiện mặt gãy có rất nhiều hố động hình tổ ong, nhưng hố động lớn nhỏ hoàn toàn vượt quá lỗ bọt khí khi đúc khuôn bê tông có thể cho phép, hơn nữa chỗ tổn hại phơi bày ra bên ngoài lõi sắt đã bị gỉ sét hao mòn phi thường lợi hại!

Rất rõ ràng, đây là sử dụng bê tông và cốt thép kém chất lượng!

Cố Thanh kinh ngạc nhìn Ngụy Viễn Chinh ở trong tầng đi một vòng, chẳng biết hắn đang làm gì.

Ngụy Viễn Chinh cẩn thận kiểm tra kết cấu cả tầng lầu, lại nhặt lên một mảnh gạch ngói vụn trên mặt đất nghiên cứu một lát, đột nhiên sắc mặt đại biến. Bước nhanh đến bên cạnh Cố Thanh hỏi: “Các cô không cảm thấy chất lượng tòa nhà lớn này có vấn đề sao?”

Cố Thanh đáp: “Tôi đã sớm phát hiện có vấn đề rồi, thường xuyên có chút sự cố xảy ra cần gọi nhân viên quản lý vật nghiệp đến tu sửa, anh giấu lại, chỉ một mình Đỗ Thính Đào từ trong công trình rút đi khoản tiền 6 vạn, có thể còn tiêu đầu mục khác ít nhiều cũng cầm đi một chút, chất lượng cao ốc khẳng định không cách nào đảm bảo, làm sao vậy?”

“Tôi nói không phải loại vấn đề nhỏ này, bọn họ ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu đến mức quá tải rồi! Hiện tại cao ốc Đằng Long đã bị vây vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, chấn động hơi kịch liệt một chút, cũng rất có thể dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.” Ngụy Viễn Chinh đưa Cố Thanh đến trước lập trụ kia, chỉ vào những lỗ khí trống rỗng nói: “Đây là dùng bê tông đúc khuôn lập trụ chất lượng kém khả năng kháng chấn phi thường tệ, trên mặt cắt ngang sức căng có thể dễ dàng khiến nó gãy đứt, hơn nữa phải chống đỡ một tòa nhà lớn như vậy, số lượng lập trụ và đường kính đều rõ ràng không đủ!”

Ngụy Viễn Chinh thấy Cố Thanh vẫn không thể từ trong lời nói của mình trực tiếp cảm nhận được nguy cơ tiềm tàng, liền nhặt một khối gạch xi măng trên mặt đất lên, dùng sức vụn một cái, cư nhiên có thể bẻ thành hai khối.

“Loại gạch này, là dùng phế vụn kiến trúc sau khi bị đập bỏ thêm chút xi măng hỗn hợp quấy trộn ngưng tụ thành.”

Cố Thanh cuối cùng cũng kịp phản ứng, trong lòng khiếp sợ hành động thật sự rất ngoan tuyệt của Đỗ Thính Đào, chẳng lẽ hắn dự định, chính là muốn rời khỏi tòa nhà nguy hiểm này, chờ nhìn thăm trạng cao ốc Đằng Long sụp đổ sao? Nhưng cô còn ôm một chút hy vọng, dù sao cao ốc đã đi vào hoạt động dần một năm rồi, vẫn chưa xuất hiện sự cố gì nghiêm trọng. “Anh nói phải có chấn động, mới có thể phát sinh nguy hiểm, phải không? Nhưng ở đây rất ít xảy ra động đất a.”

Thần sắc Ngụy Viễn Chinh nghiêm nghị nói: “Cao ốc Đằng Long là kiến tạo trên Đoạn Long Đài, nếu đêm nay không thành công ngăn cản phục hồi, khẳng định sẽ tạo thành chấn động nền móng! Khi đó.”

“Cao ốc Đằng Long sẽ sụp đổ sao?” Cố Thanh kinh sợ hỏi.

Ngụy Viễn Chinh gật đầu.

Trong lúc đó Lưu Thiên Minh dùng hai ngón tay bóp hai mắt, gắng sức nhu nhu, một loạt màn hình máy tính lập lòe kia khiến anh có chút đau vầng mắt hoa, cách thời gian Ngụy Viễn Chinh báo cáo tình huống đã trôi qua gần 20 phút, tung tích Long Vương vẫn chưa xuất hiện.

Anh nhìn bốn phía, bởi vì tầng lầu này còn chưa cho thuê, hiển nhiên cũng chưa trang hoàng, mà ngay cả tường ngăn cũng chưa dựng, cả tầng lầu đều không có chướng ngại vật. Nhìn bức tường xám trắng, Lưu Thiên Minh chẳng biết thế nào, thoáng nhớ tới Trương Kiến Quốc.

Lần đầu tiên cùng Tiểu Trương thực hiện nhiệm vụ, cũng là trong một cao ốc chưa trang hoàng như thế này, bởi vì nhận được điện báo, có giao dịch độc phiến (ma túy, chất kích thích) trong tòa nhà chưa thi công, Lưu Thiên Minh liền mang theo các huynh đệ mai phục trong tòa nhà.

Bức tường khi đó, cũng xám trắng như hiện tại ở nơi này.

Lưu Thiên Minh từ nhỏ chính là cô nhi, tự biết mình sẽ không gặp lại cha mẹ nữa, dựa vào ăn trộm nơi đầu đường xó chợ để sống, nếu không có bà nội Trương Kiến Quốc hảo tâm thu dưỡng, chỉ sợ hiện tại cũng không có một cảnh sát tên là Lưu Thiên Minh, trái lại trong nhà giam sẽ có thêm một quán phạm (kẻ phạm tội hình sự nhiều lần) . Trương Kiến Quốc nhỏ hơn Lưu Thiên Minh 6 tuổi, từ nhỏ đã là cái đuôi của Lưu Thiên Minh, Lưu Thiên Minh vốn hy vọng em trai này có thể lên đại học trở thành thành phần tri thức nghiên cứu rùa biển, chung quy cảm thấy em ấy mạnh hơn so với mình trong lãnh vực khô khan này, ai ngờ Tiểu Trương đã qua mặt anh trai, dám lén lút ghi danh vào đại học cảnh quan nhân dân Trung Quốc. Cứ như vậy, hai người cuối cùng thành đồng sự.

Lần đầu tiên cùng anh trai thực hiện nhiệm vụ, Tiểu Trương liền gặp nguy hiểm, nhóm độc phiến phát hiện có mai phục, nổ súng bắn đám cảnh sát, Lưu Thiên Minh đi đường vòng từ sau lưng bọn độc phiến xuất hiện, vừa ra tay liền bắn trúng hai tên, nhưng tên thứ ba nổ súng, không bắn trúng Lưu Thiên Minh, lại bắn trúng vào Tiểu Trương nhào tới che chắn cho anh trai, hoàn hảo, cuối cùng Tiểu Trương không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tên độc phiến nổ súng kia, hẳn suýt nữa bị Lưu Thiên Minh dùng quyền đánh chết. Bất quá từ khi đó, Lưu Thiên Minh liền hưởng bà nội Trương Kiến Quốc cam đoan, nhất định sẽ không tiếp tục đến chuyện như vậy phát sinh.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Nhưng hiện tại. Lưu Thiên Minh đâu còn mặt mũi nào đi gặp bà nội nữa, sau lễ truy điệu Tiểu Trương, anh cũng chưa từng trở về nhà.

“Bình!” Ngọn đèn màu trắng trên trần nhà đột nhiên nổ tung! Cú nổ đánh gãy hồi ức đau xót của Lưu Thiên Minh, Lưu Thiên Minh cả kinh, theo thói quen rút súng nhắm ngay trần nhà. Trên trần nhà dần dần xuất hiện một quang quyển màu trắng thật lớn đường kính đến năm thước, quang quyển chậm rãi gồ lên thành một bán cầu, một Long trảo căng thẳng mạnh từ giữa bán cầu duỗi ra, Long Vương đã xuất hiện!

Lưu Thiên Minh thoáng không chắc, hiện tại khởi động chương trình biến đổi máy tính, hay là nên chờ toàn thân Long Vương đều từ giữa quang cầu hiện ra. Anh cầm lấy máy bộ đàm muốn liên lạc với Vũ Văn, nhưng trong bộ đàm truyền đến một trận tạp âm điện từ nhiễu sóng, rõ ràng đã mất tác dụng.

Chờ anh lại quay đầu sang, Long Vương đã từ giữa quả cầu ánh sáng rớt xuống, rơi vào trong mười hai máy tính xếp thành vòng tròn.

Cự long bạch sắc tựa hồ đang cùng bát quái trận đối kháng đã tiêu hao hết tinh lực, giờ phút này đang quỳ rạp trên mặt đất thở dốc, trong miệng thỉnh thoảng phun ra từng đợt từng đợt khí đục, vậy cả người cũng tróc ra không ít, lộ ra tảng lớn cơ thể xám tối.

Lưu Thiên Minh không dám trì hoãn nữa, vội bỏ nhào đến thao tác trước máy tính lạch tạch gõ bàn phím, sau khi anh đưa vào một chuỗi mệnh lệnh, trên 12 máy tính này hiển thị chữ triện đồng thời biến hóa, vốn là Thanh Long, Minh Đường, Thiên Hình, Chu Tước, Kim Quy, Thiên Đức, Bạch Hổ, Ngọc Đường, Thiên Lao, Huyền Vũ, Tì Mệnh, Cầu Trần thuộc 12 nguyên thần, bỗng chốc liền biến thành Kiến, Trừ, Mãn, Bình, Định, Chấp, Phá, Ngụy, Thành, Thu, Khai, Bế thuộc 12 thiên tinh!

Hậu thiên bát quái của tổ truyền Ngụy gia sau khi được Vũ Văn và Ngụy Viễn Chính sửa đổi, chẳng những nghịch chuyển tám cửa, còn dung hợp thêm tinh hoa của kỳ môn độn giáp, uy lực quả thực kinh người, mà ngay cả Kinh Hà Long Vương là thiên long như thế, cũng không gánh nổi thần uy của trận pháp. Trong mắt Long Vương, 12 máy tính tựa như 12 kim giáp thiên thần, đều cầm binh khí như lang đối hướng nó đánh tới, Long Vương không khỏi mãnh liệt gào một tiếng trở nên hung ác, toàn thân như bị rút đi gân rỗng co rút cùng một chỗ, râu dựng thẳng, lân giáp bên ngoài mở ra, xu thế muốn cùng chúng thiên thần đồng quy vu tận (chết chung) !

Lưu Thiên Minh mắt thấy Long Vương bên trong Thương Môn gương nanh múa vuốt, không khỏi sợ hãi trận pháp khắc chế không được nó, bị nó giầy giụa thoát khỏi trời buộc. Bất quá anh đã lo lắng thừa, ngay cả Long Vương dũng mãnh phi thường, dù sao cũng chưa hoàn toàn khôi phục hình thể, linh lực giảm đáng kể, e rằng chỉ có một nửa bản thể, hiện tại sau một phen giầy dựa, càng như nổ mạnh hết đà. Hậu thiên bát quái đã lấy đi điện lực cường đại duy trì điện cho thành phố, nguồn cung cấp khó cạn kiệt. Chỉ cần tiếp tục kiên trì tiếp, Long Vương cuối cùng sẽ rơi vào Tử Môn, dưới Kim Thương của Vũ Văn toàn lực ứng phó, chỉ còn một con đường chết.

Nhưng tại thời khắc mấu chốt sinh tử tồn vong này, Long Vương sao có thể khoanh tay chịu chết?

Lưu Thiên Minh đột nhiên cảm thấy trong đại não có một cổ điện lưu cường đại xuyên qua, đem anh chấn đến ngây ngất ngơ ngơ, cảnh tượng trước mắt thoáng trở nên hỗn loạn.

Ngọn đèn trở nên hờn ám, loáng thoáng nhìn lại, tường vẫn là màu xám trắng như vậy, máy tính cũng còn đó, nhưng Long Vương lại tiêu thất!

Sau khi Lưu Thiên Minh cả kinh, lập tức tỉnh ngộ, đây là hư chương thuật của Long Vương sao? Anh lui ra phía sau từng bước một, dứt khoát nhắm hai mắt lại, để tránh chịu huyền thuật quỷ nhiều.

“Cộp, cộp, cộp. . . .” Một chuỗi tiếng bước chân hoảng loạn từ xa truyền đến. Ai đang tới? Lưu Thiên Minh nhin không được mở mắt ra, lại kinh ngạc trông thấy một màn tuyệt đối không có khả năng xuất hiện.

Người đang chạy tới kia cư nhiên lại là Trương Kiến Quốc!

Chỉ thấy tay phải Tiểu Trương nắm chặt súng lục, tay trái che miệng, một bên hướng Lưu Thiên Minh tháo chạy, thỉnh thoảng ngoảnh đầu nhìn lại phía sau, tựa hồ có cái gì đáng sợ đang truy đuổi hần.

Lưu Thiên Minh mở to hai mắt nhìn hết thấy, biết rõ đây bất quá là ảo giác do Long Vương tạo ra, nhưng anh không làm sao mặc kệ được.

Trương Kiến Quốc từ trước mặt Lưu Thiên Minh chạy qua, buông tay trái đang che miệng, hai tay nắm súng hướng bóng tối phía sau bắn liên tục hai phát, khi viên đạn bay ra khỏi súng bật lên tiếng vang, dị thường chân thật vang lên bên tai Lưu Thiên Minh, chấn đến hai tai anh tê dại, nhưng Lưu Thiên Minh hoàn toàn chưa phát giác, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt Tiểu Trương.

Khuôn mặt Tiểu Trương bị vật sắc vạch một vết thương thật lớn, máu tươi đầm đìa chảy ra. . . .

Lưu Thiên Minh thống khổ quát to một tiếng, quỳ rạp trên mặt đất, nhin không được nức nở.

Long Vương cư nhiên dùng huyền thuật tái hiện lại thảm cảnh khi Tiểu Trương hy sinh.

Tiểu Trương thụt lùi lại từ trước mặt Lưu Thiên Minh chạy đi, thân ảnh vĩ đại của Hồn Độn từ trong bóng tối hiện ra, tốc độ của nó kinh người như vậy, vài cái lác mình, đã đuổi theo Tiểu Trương, thủ đoạn công kích của nó trước sau như một, Hồn Độn cực nhanh đập vào ngực Tiểu Trương!

“Rắc!” Lưu Thiên Minh rõ ràng nghe thấy thanh âm xương cốt vỡ vụn, thân mình Tiểu Trương bay cao lên, đánh vào trên tường, lại phát ra tiếng “Phốc” trầm đục.

Lưu Thiên Minh lệ rơi đầy mặt, hai tay chống xuống đất, toàn thân không ngừng run rẩy, trong miệng càng không ngừng lặp đi lặp lại “Đây không phải là sự thật. . . . Đây không phải là sự thật. . . .”

Hồn Độn ung dung chậm rãi bước đến trước mặt Tiểu Trương, trong miệng Tiểu Trương không ngừng trào ra máu tươi, cảnh phục trước ngực đã biến thành màu đỏ sẫm, hần run rẩy giơ súng lên, rồi hướng đầu Hồn Độn nả hai phát, Hồn Độn bỗng chốc cuồng tính đại phát, trong cơ thể vươn ra một Long trảo, cực nhanh hướng bụng Tiểu Trương vạch tới.

Lưu Thiên Minh đã muốn chảy không ra nước mắt nữa, anh mở to hai mắt, trừng trừng nhìn thảm cảnh trước mắt.

Tiểu Trương dùng hết khí lực sau cùng, giơ súng lên, nhắm ngay huyệt thái dương của chính mình, trước khi bóp cò súng, hần nhìn sang hướng Lưu Thiên Minh, khê kêu một tiếng: “Anh. . . .”

“Không. . . .” Lưu Thiên Minh ngửa mặt lên trời thét dài, anh đã bị phần nộ xông lên não đến mù mờ, hoàn toàn quên mất hết thấy những thứ này chỉ là ảo giác, chỉ biết hiện tại có một quái vật đang làm trò sát hại em trai anh trước mặt anh.

Lưu Thiên Minh nộ bất khả át giơ lên súng trong tay.

“Bằng! Bằng. . . .Bùm!” Sau hai tiếng súng, đồng thời tiếng nổ mạnh kịch liệt. Trước mắt Lưu Thiên Minh đột ngột sáng ngời, di hài Tiểu Trương và Hồn Độn cùng biến mất không thấy bóng dáng, trước mắt chỉ có một đài máy tính bốc lên khói nhẹ và một cỗ mùi keo cháy sém.

Mất đi điểm tụ hội năng lượng, 12 thiên tinh không thể tuần hoàn chuyển động, dẫn tới toàn bộ động tác, toàn bộ hậu thiên bất quá đều mất đi năng lượng.

Kinh Hà Long Vương mới vừa rồi còn hấp hối giờ phút này thoảng cái chấn hưng tinh thần, uốn lượn bay lên, đảo mắt liền xuyên qua không trung, chỉ để lại một tiếng cười gằn.

Lưu Thiên Minh trừng mắt nhìn Long Vương thoát khỏi trói buộc của hậu thiên bát quái, mới tỉnh ngộ, bản thân đã làm ra sai lầm vô pháp vãn hồi.

Vũ Văn đang ngồi xếp bằng, tập trung tinh thần chờ đợi Long Vương hiện thân, ai ngờ Long Vương chẳng những không xuất hiện, trên máy tính chủ lại vang lên cảnh báo. Vũ Văn nhào tới vừa nhìn, một điểm đỏ trên tầng 12 đã tối đi.

“Trời ơi.” Vũ Văn phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, ôm đầu tóc, kéo đến da đầu đau nhức khiến Vũ Văn cưỡng chế bình tĩnh lại.

Y cảm thấy bộ đàm lên rống to: “Lưu Thiên Minh, anh xảy ra chuyện gì? Long Vương sao rồi?”

Sau khi Long Vương biến mất, máy bộ đàm của Lưu Thiên Minh cũng khôi phục bình thường, thanh âm anh luống cuống truyền đến: “Tôi. Tôi trong huyền thuật của Long Vương, nổ súng phá hủy một máy tính. Long Vương đã chạy thoát.”

Tin tức này không chỉ khiến Vũ Văn giậm chân đấm ngực, càng khiến Cố Thanh và Ngụy Viễn Chinh sợ hãi. Bởi vì Lưu Thiên Minh vẫn liên tục không có tin tức, hai người liền từ tầng trên đi thang máy xuống tầng 12, muốn nhìn tình huống của Lưu Thiên Minh một chút, ai ngờ mới từ trong thang máy bước ra, chợt nghe thấy Lưu Thiên Minh báo tin dữ này cho Vũ Văn.

Ngụy Viễn Chinh còn chưa kịp giải thích, lời kéo Lưu Thiên Minh hướng thang máy tha đi, “Đi mau đi mau! Cao ốc Đằng Long sắp sụp rồi!”

Cố Thanh cũng vội vàng không ngừng hướng máy bộ đàm hô: “Vũ Văn, nhanh đến cửa thang máy chờ chúng tôi, nơi này rất nguy hiểm!”

Sau khi bốn người tụ họp lại cùng hướng bên ngoài tòa nhà chạy đi, còn chưa bước ra khỏi cổng chính, mái nhà liền truyền đến một trận run rẩy kịch liệt, xem ra Long Vương đã nghịch lưu mà lên, từ cửa sinh đào thoát.

Vũ Văn thật sự không cam lòng, thống khổ gào to ba tiếng đáng tiếc.

39. Quyển 1 - Chương 39: Thiên Biến

Đã không còn đường để vãn hồi nữa, trên bầu trời lời minh điện thiểm, mây đen khuynh thành, chỉ chớp lát, mưa rơi xuống tầm tã, tựa hồ nghênh đón Long Thần điều khiển mưa trở về vị trí cũ. Theo một tiếng huyết rõ ràng phá không, cự long bạch sắc từ đỉnh cao ốc bay lên trời, mặt đất bắt đầu kịch liệt chấn động.

Chiếc Santana trắng đang hướng ra ngoài gấp rút chạy đi, mặt đất mạnh lắc một cái, thân xe thiếu chút nữa đã bị lật, Vũ Văn mạnh đánh tay lái, xe chở mọi người thẳng tắp đâm gãy cột chắn ngang của bãi đỗ xe. Cố Thanh ngoảnh đầu nhìn ra cửa kính xe, cửa sổ tầng 23 cao ốc Đằng Long mạnh phun ra một đám bụi mù, nửa mái nhà tà tà sụp xuống.

Chiếc xe đang lúc vội vã xông ra đường, rồi chạy ngược hướng, thỉnh thoảng tránh né xe cộ đối diện. “Mau! Bằng không sẽ không chạy kịp!” Ngụy Viễn Chinh lòng nóng như lửa đốt, liều mạng lay chỗ ngồi của Vũ Văn. Vũ Văn cắn răng một cái, chiếc xe trực tiếp leo lên vỉa hè, một đường bám còi như điên lao về phía trước, Cố Thanh lại thò đầu ra ngoài xe, đối với mỗi chiếc xe đi ngang qua bên cạnh hô lớn: “Cao ốc Đằng Long sắp sụp, mọi người chạy mau!”

Những người đi trên đường đều kinh hoảng tránh né chiếc Santana nổi điên, nhưng bọn họ rất nhanh liền phát hiện cách đó không xa cao ốc thẳng đứng đang đổ sụp, cả con đường lớn đột nhiên yên tĩnh, toàn bộ xe cộ đều ngừng lại, tiếp theo đó, tiếng thét chói tai điên cuồng bạo phát. Máy chiếc xe sau khi hoảng loạn đâm vào nhau, nhóm tài xe ô tô toàn bộ nhảy xuống, bắt đầu chạy trốn về phía sau.

Cao ốc Đằng Long 26 tầng đang dần dần trầm xuống, mấy ngàn tấn mảnh nhỏ vật thể của tòa nhà từ trên trời giáng xuống, nện trên mặt đất thổi bụi tung đầy trời, nhưng mưa to tầm tã, những hạt bụi này gặp

mưa trộn lẫn cùng một chỗ, giống như đất đá trôi, lầy cao ốc làm trung tâm hướng tứ phía tuôn đi. Trong chớp mắt đã đem những tòa nhà nhỏ trong vùng phụ cận trăm mét bao phủ, mọi người hành động chậm chạp còn chưa kịp kêu thành tiếng, đã bị đá vụn màu trắng to lớn từng đợt đập tới tan xương nát thịt.

Vũ Văn một mạch chạy tới sân bóng ngoài trời cách trên 500 thước, mới vội vàng phanh xe dừng lại. Bốn người bất chấp mưa to, đều chui ra khỏi xe, nhìn cao ốc Đằng Long đã hoàn toàn lọt vào trong khói đặc.

Ngụy Viễn Chinh thì thào nói: “Kiến trúc cao ốc Đằng Long trên Đoạn Long Đài, thật sự không thể lâu dài sao.”

Rất nhiều cư dân thành phố điên cuồng chạy trốn đến khu vực an toàn, bọn họ mới vừa cảm thấy bản thân đã thoát khỏi tai họa kinh hồn chưa kịp bình tĩnh, dị tượng trên bầu trời tối đen lại khiến bọn họ khủng hoảng hết âm lên.

Đó là một cảnh tượng ra sao a.

Mây đen trên bầu trời đang bốc cháy, ngọn lửa màu đỏ thối quét qua tầng mây, nhưng điều này không hề giảm đi sự cuồng bạo của trận mưa to, hạt mưa quất vào trên mặt mọi người đau nhức như dao cắt. Dưới quang mang của tia chớp, mơ hồ lóe lên tia sáng màu bạc, giữa hắc triều đang bắt đầu khởi động biến đổi lộ ra một bộ vẩy và nửa cái móng, cự long kia một lòng muốn báo thù, đang tập trung sức mạnh, chuẩn bị hướng nhân gian tàn sát bừa bãi.

Tiếp theo đó, sau một đạo điện quang lóe lên, trên bầu trời rơi xuống mưa lửa!

Mọi người trên mặt đất điên cuồng la hét chạy trốn, nhao nhao tìm kiếm vật che đây, một đám hỏa cầu rơi xuống ngã tư đường và trên nóc nhà, cư dân không thể bị mưa to đập tắt, khói đặc màu đen tràn ngập đường phố, xung quanh là mùi thối gay mũi, người đi đường bất hạnh bị hỏa cầu đánh trúng kêu thảm quằn quại trên mặt đất, kỳ vọng có thể sử dụng nước mưa để dập tắt ngọn lửa, nhưng ngọn lửa này lại như phụ cổ chi giới (tương đương một câu nói của Việt Nam, ‘giới từ trong xương giới ra’ ý nói những thứ xấu bắt nguồn từ bên trong không dễ tiêu diệt) dị thường ngoan cố, chỉ chốc lát, những người đó liền quỳ rạp trên mặt đất, không bao giờ có thể động dậy được nữa.

Dưới trận mưa to càng ngày càng điên cuồng này, lượng mưa trong thành phố thường thấp đã nhiều năm không gặp phải mưa to như thế này, hệ thống thoát nước thành phố sớm đã không chịu nổi gánh nặng, ngã tư đường dần dần biến thành biển nước mênh mông, thành phố đang rơi vào tê liệt, nước đọng trên mặt đường khiến xe cứu hỏa và xe cứu thương nghe tin nửa đường chạy đến bị gián đoạn, vô lực chạy tới hiện trường. Theo mặt nước chảy xuôi khắp nơi ngọn lửa đem từng tòa nhà một đốt cháy, mọi người vì tránh né nạn lụt mà chạy đến những tòa nhà cao lại bị bức bách nhảy từ trên cao xuống, rơi như ngọn lửa trôi giữa dòng nước đọng cầu vồng.

Nơi này. Đã trở thành địa ngục nước và lửa.

“Tin tức mới nhất! Tin tức mới nhất! Tiếp tục sau sự kiện cao ốc Đằng Long ở trung tâm thành phố, hai trạm xăng lớn ngoại thành vừa lần lượt bị quái vật hình rồng tập kích, theo lời kể của người chứng kiến, quái vật xé mở nhiều trạm đổ xăng, sau đó hút lượng lớn xăng bay đi, may mà không có người nào thương vong. Phóng viên còn đang theo dõi đưa tin.” Giữa tiếng mưa gió rít gào, bên trong xe thanh âm radio càng có vẻ đứt hơi khản tiếng.

Lưu Thiên Minh ôm đầu, chỉ vì mình nhất thời sơ sẩy mà mang đến hậu quả đau thương, thống khổ hô: “Trời ạ.”

Sắc mặt Vũ Văn Thụ Học xanh mét, không nói được một lời đứng nơi đó, gắt gao nhìn chăm chăm Long Vương cuộn cuộn trên bầu trời.

Cố Thanh rốt cuộc không chịu nổi không khí áp lực này nữa, điên cuồng lôi kéo cánh tay Vũ Văn, “Làm sao bây giờ hả? Chúng ta làm sao bây giờ?”

Ngụy Viễn Chinh tuyệt vọng nhìn Cố Thanh, nói: “Chúng ta nên nhanh chóng trốn đi.”

“Kỹ sư Ngụy, bây giờ vẫn còn một biện pháp sau cùng, cần sự trợ giúp của anh, nhưng rất nguy hiểm, anh nguyện ý đi cùng tôi không?” Vũ Văn nghiêng đầu sang chỗ khác, thần sắc nghiêm nghị nhìn Ngụy Viễn

Chinh.

“Thật sự còn có biện pháp sao? Tôi và anh đi!” Lưu Thiên Minh thoáng vọt tới trước mặt Vũ Văn.

Vũ Văn lãnh đạm liếc mắt nhìn Lưu Thiên Minh, một phen đẩy anh ra, lạnh lùng nói: “Anh đi vô dụng, anh bây giờ có thể làm chính là lái xe đưa Cố Thanh về ký túc xá!”

“Đã như vậy, tôi đương nhiên sẽ đi theo cậu một chuyến.” Ngụy Viễn Chinh không chút do dự đáp ứng.

“Tốt! Chúng ta hiện tại trở về Đoạn Long Đài.” Vũ Văn gắng sức gạt đầu một cái. Hai người lập tức bỏ xe đi bộ, hướng phía vừa rồi chạy trốn đi đến.

Cố Thanh có chút nóng nảy, la to: “Tôi đây làm sao bây giờ? Tôi không thể cùng đi sao?”

Vũ Văn dừng bước, nhưng không quay đầu lại, phất phất tay nói: “Lưu Thiên Minh sẽ tiễn cô về nhà.” Xem ra y kiên quyết không để cho hai người Cố Thanh và Lưu Thiên Minh đi theo.

Trong mưa to gió lớn, thân ảnh hai người Vũ Văn rất nhanh đã tiêu thất. Cố Thanh mờ mịt nhìn Lưu Thiên Minh, thật sự cứ như vậy mà trở về?

“Không được! Tôi không thể cứ đi như vậy, Cố Thanh, cô tự lái xe về được không?” Lưu Thiên Minh vỗ vai Cố Thanh, ngữ điệu trầm thấp nói.

“Muốn đi, cùng đi.” Cố Thanh đơn giản trả lời.

Hai người sợ bị Vũ Văn phát hiện, cũng chỉ xa xa theo sát phía sau, bước cao bước thấp đi trên con đường lầy lội.

Hướng bọn họ chạy ra do kiến trúc thưa thớt, tương đối trống trải, tình hình nước đọng trên mặt đường cũng không quá nghiêm trọng, tiếp tục đi về phía Đoạn Long Đài hơn trăm bước, nước bắn kia dần dần tích đến trên đầu gối.

Vũ Văn cũng không trực tiếp đi đến vùng phế tích sụp đổ của cao ốc Đăng Long, mà đi vòng qua một nhà sửa chữa ô tô không người, lấy ra một sợi xích sắt thật dài. Cố Thanh và Lưu Thiên Minh không biết y lấy thứ này làm gì, còn đang buồn bực, thì Vũ Văn đã đập bể một tủ kính trong quán ăn bên đường, thuận tay lấy đi một lọ rượu ngũ lương.

Khi dần đến gần trung tâm Đoạn Long Đài, Đoạn Long Đài đã biến thành tiểu đảo giữa biển nước mênh mông, Vũ Văn và Ngụy Viễn Chinh hầu như phải bơi trên vùng phế tích kia. Cố Thanh không biết bơi lội, trực tiếp giẫm lên mặt đất mà vượt qua nước, nhưng dưới chân lại là phế tích của kiến trúc sụp đổ, thỉnh thoảng sẽ có một bước đạp phải khe hở. Sau khi cô hai lần sẩy chân mà bị hớp phải vài ngụm nước bắn, Lưu Thiên Minh không muốn để Cố Thanh tiếp tục đi về phía trước nữa.

“Cô nên trở về đi, mặt nước còn dâng cao nữa, nếu chân của cô bị kẹt thì rất nguy hiểm!”

Cố Thanh trầm mặc không nói.

“Yên tâm, tôi nhất định sẽ đem hai người bọn họ mang về an toàn!” Lưu Thiên Minh đột nhiên dùng ngữ khí phi thường trịnh trọng nói.

Cố Thanh nhìn anh một cái, bắt đầu lui về phía sau.

Lưu Thiên Minh thấy Cố Thanh trở về, liền cấp tốc bơi về phía trước, rất nhanh nhẹ nhàng lên vào đồng phế tích thật lớn của cao ốc. Nương theo ánh lửa trên bầu trời, Lưu Thiên Minh từ xa nhìn lên hai người Vũ Văn, muốn biết bọn họ đến tốt cùng dự định làm gì, nhưng trước mắt nảy sinh tình cảnh khiến anh chấn động, thiếu chút nữa thất thanh kêu lên.

Vũ Văn kéo xích sắt đi phía sau Ngụy Viễn Chinh, đột nhiên một chưởng chém vào sau gáy Ngụy Viễn Chinh! Ngụy Viễn Chinh hừ cũng chưa kịp hừ một tiếng liền yếu ớt ngã trên mặt đất. Vũ Văn buông xích sắt, nhìn thoáng xung quanh trông thấy một đoạn cột thẳng đứng dày hai cánh tay người ôm, đem Ngụy Viễn Chinh liêu lĩnh kéo tới trước đoạn cột.

Lưu Thiên Minh che miệng, trừng lớn mắt nhìn hết thấy.

Ngụy Viễn Chinh rất nhanh bị Vũ Văn dùng xích sắt chặt chẽ cột vào trên lập trụ, Vũ Văn ngẩng đầu nhìn bầu trời, tựa hồ mắng chửi gì đó, nắm lấy chai rượu ngũ lương, xé mở bao bì, “bóp” một cái đập bể cổ chai, ngửa cổ uống một ngụm lớn.

Tiếp theo, Vũ Văn dùng sức xé áo trong của Ngụy Viễn Chinh, lộ ra bờ ngực gầy yếu. Vũ Văn đem đầu ngón trỏ ở trên miệng bình rượu sắc bén cắt vào, dùng máu tươi trên ngón tay vẽ lên ngực Ngụy Viễn Chinh một bức tranh hoa văn kỳ quái, nhưng tại dưới dạng mưa to gió rền này, vết máu rất nhanh bị mưa hòa tan.

Vũ Văn cúi kính lại uống một ngụm rượu, rồi từ trên mặt đất nhặt lên một mảnh thủy tinh vỡ, trực tiếp khắc lên trước ngực Ngụy Viễn Chinh. Ngụy Viễn Chinh rũ đầu, ngực bị khắc đến máu tươi đầm đìa vẫn hoàn toàn chưa phát hiện.

Vũ Văn tập trung tinh thần làm chuyện của mình, hoàn toàn không phát hiện Lưu Thiên Minh đang lặng yên không một tiếng động xuất hiện từ phía sau y. Lưu Thiên Minh thật mạnh nện một quyền xuống phần sườn bị thương của Vũ Văn, đau nhức thoáng hạ gục Vũ Văn, y kêu lên một tiếng đau đớn té trên mặt đất.

“Con mẹ nó người đến tột cùng đang làm cái gì?” Lưu Thiên Minh một phen túm áo Vũ Văn, “Người vì sao muốn thương tổn Ngụy Viễn Chinh?”

“Ta làm gì? Hừ.” Vũ Văn “phốc” một hơi phun ra ngụm máu đen, đưa một ngón tay mạnh chỉ lên trời, “Ta làm một cú cuối cùng! Người muốn trở mắt nhìn Long Vương giết người sao? Nó hoàn toàn có thể đem nơi này biến thành một khu đầm lầy!”

Lưu Thiên Minh chậm rãi thả Vũ Văn ra, thanh âm run rẩy nói: “Nhưng người. Nhưng người vì sao phải tra tấn Ngụy Viễn Chinh hả?”

“Tra tấn? Ha ha. Haha.” Vũ Văn bất ngờ cười như điên, “Ta há chỉ tra tấn anh ấy thôi? Ta còn muốn tính mạng của anh ấy đấy!”

“Người muốn giết Ngụy Viễn Chinh?” Lưu Thiên Minh quả thật không thể tin vào lỗ tai mình.

Vũ Văn hắc hắc cười lạnh.

Lưu Thiên Minh ba bước thành hai vọt tới phía sau Ngụy Viễn Chinh bị trói chặt, muốn tháo xích sắt kia, Vũ Văn tiến đến giữa chặt anh thét lớn: “Người nổi điên cái gì?”

Lưu Thiên Minh nghe thấy mùi rượu gay mũi trong miệng Vũ Văn, mạnh quăng tay Vũ Văn ra, “Người mới điên rồi! Giết chết Ngụy Viễn Chinh hiến tế cho Long Vương là có thể giải quyết vấn đề sao?”

“Ai nói ta muốn giết người tế Long Vương? Mau buông tay!” Vũ Văn một quyền hướng Lưu Thiên Minh đánh tới.

Lưu Thiên Minh lấy tay ngăn lại, một quyền này lại đánh vào trên mặt Ngụy Viễn Chinh.

Bị thủy tinh cắt cũng không tỉnh lại Ngụy Viễn Chinh cứ nhiên lại bị một quyền này đánh tỉnh, hấn loạn choạng ngắc đầu, nhìn hai nam nhân trước mặt đang lôi kéo nhau, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, bị đau đớn từ vết cắt trước ngực khiến hấn kêu lên thảm thiết.

Lưu Thiên Minh và Vũ Văn bị tiếng kêu thảm thiết này dọa sợ, đồng thời đình chỉ động tác trên tay.

Ngụy Viễn Chinh nhịn đau cúi xuống nhìn hoa văn quái dị khắc trên ngực mình, một hồi lâu, mới ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Vũ Văn hỏi: “Cậu muốn dùng Mật Tông Huyết Cổ Hàng Ma Chú sao?”

Vũ Văn không nói gì, trong mắt toát ra ánh sáng thống khổ.

“Haha. Haha.” Ngụy Viễn Chinh cứ nhiên nở nụ cười, “Nguyên lai cấm chú trong truyền thuyết này thật sự tồn tại. Tôi hiểu, cậu tiếp tục đi.” Nói xong, hấn nhắm hai mắt lại.

Ngụy Viễn Chinh thản nhiên chịu chết, Vũ Văn trái lại trở nên chần chừ, y giơ tay lên, thấp giọng kêu: “Kỹ sư Ngụy, tôi.”

“Thật sự phải giết người sao?” Lưu Thiên Minh run giọng hỏi, anh vẫn không thể tin chuyện tàn khốc này là sự thật.

“Bằng không ta còn có thể làm thế nào?” Vũ Văn đột nhiên đứng dậy, hung ác nhìn Lưu Thiên Minh, “Chung quy phải chết một mạng người, mới có thể lần nữa phong ấn Kinh Hà Long Vương. Nếu không phải vì Cố Thanh suy nghĩ, bị trói ở đây, vốn phải là ngươi! Là ngươi Lưu Thiên Minh!” Nói xong lời cuối cùng, Vũ Văn đã có chút điên cuồng.

Lưu Thiên Minh ngẩn ra, rốt cuộc mình bạch một phen dụng tâm lương khổ của Vũ Văn, nhưng anh làm sao có thể tiếp thu được? Tâm huyết nam nhi của anh thoáng dâng lên: “Một mình tôi làm một mình tôi chịu, để cho Long Vương chạy thoát chính là tôi, nếu thật phải chết một mạng người mới có thể phong ấn Long Vương, người kia đương nhiên phải là tôi! Đem anh ấy xuống đi, trói tôi lên!”

Vũ Văn ngơ ngác nhìn hai người, vẫn chưa nhúc nhích.

Ngụy Viễn Chinh lại chậm rãi mở mắt, nói: “Không cần cái nữa, hãy để tôi đến đi, kể từ ngày cha tôi đập vỡ cây đàn violin của tôi, tôi cũng đã chết rồi. Nếu cái chết của tôi có thể khiến hậu thế Ngụy gia không cần tiếp tục chịu tra tấn của tổ huấn này nữa, kia cũng xem như đáng giá.”

Thân hình Lưu Thiên Minh chấn động, bước nhanh lên phía trước cởi bỏ xích sắt trói Ngụy Viễn Chinh, rơi lệ nói: “Tôi nếu để anh thay tôi đi tìm cái chết, tôi còn là người sao?”

Lúc này đây, Vũ Văn không tiến đến ngăn cản Lưu Thiên Minh nữa, y chỉ trơ trọi đứng giữa mưa to, ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Thôi được. Nếu đã lỡ phạm giới muốn được trở lại thanh tịnh. Đã hết mệnh mà muốn cầu sống lâu. Đủ các loại hiểm nạn, đủ các loại gian nan, mà muốn tiêu tan biến mất, thuận theo người sống vui vẻ. Phải như pháp, trang nghiêm quy mệnh.” Vài câu Phật ý này, vốn là trong cuốn Phật Dược Sư sám pháp ghi lại, hiện giờ từ miệng Vũ Văn nói ra, đúng là tịch mịch nói không nên lời.

Ngụy Viễn Chinh được Lưu Thiên Minh từ trên lập trụ đỡ xuống, đứng sững một bên. Xích sắt trong tay Lưu Thiên Minh run lên, quát với Vũ Văn: “Còn chờ cái gì?”

Vũ Văn không hé răng nữa, tiến lên đem Lưu Thiên Minh trói gô, buộc trên đoạn trụ. Y lại mở áo Lưu Thiên Minh ra, giờ lên nửa mảnh thủy tinh vỡ, nói với Lưu Thiên Minh: “Thiên Minh, kiên nhẫn một chút.”

Nói xong, Vũ Văn bắt đầu trên người Lưu Thiên Minh vẽ ra một chuỗi chữ Phạn, Lưu Thiên Minh cắn răng cố nén đau nhức, ngẩng đầu nhìn Long Vương còn đang trên bầu trời tàn phá bờ bãi, nhin không được cười như điên.

Khi Vũ Văn khắc xuống một nét cuối cùng, trên người Lưu Thiên Minh đã tràn đầy máu tươi, nửa người trên của Lưu Thiên Minh một mảnh huyết nhục mơ hồ, Ngụy Viễn Chinh bên cạnh nhìn mà hãi hùng, nghĩ đến nếu đổi lại là mình, e rằng hiện tại đã chống đỡ không nổi nữa.

“Vũ Văn, tôi biết Cố Thanh thích chính là cậu, nếu cậu sau này phụ bạc tâm của cô ấy, tôi nhất định thành quỷ cũng sẽ không buông tha cậu!” Tuy rằng vết khắc không sâu, nhưng mất không ít máu, Lưu Thiên Minh bắt đầu có chút choáng váng, nghĩ đến thời gian của mình không còn nhiều nữa, anh liền không hề cố kỵ đem lời trong lòng nói ra.

Vũ Văn sững sốt, rồi lại buồn bã cười, nói: “Tôi đáp ứng anh cũng được.”

“Hi hi. Quên mất cậu là Hoàng Tuyền dẫn lộ nhân, chỉ sợ tôi biến thành quỷ, cũng đâu không lại cậu.” Lưu Thiên Minh cư nhiên cũng cười lên.

“Vũ Văn! Anh. Anh làm thế nào.” Phía sau Vũ Văn đột nhiên vang lên một tiếng kêu sợ hãi.

Vũ Văn hoảng sợ ngoảnh đầu, đúng là Cố Thanh đến!

Cố Thanh hoảng hốt nhìn hết thấy trước mắt, mở miệng, lại phát không ra mấy may thanh âm nào. Cô vừa rồi không phải thật sự xoay người rời đi, mà là chẳng biết từ chỗ nào tìm một cái phao trẻ em, một đường lội nước, mới đến được Đoạn Long Đài.

“Cố Thanh, cô đừng trách Vũ Văn, là tôi tự nguyện!” Lưu Thiên Minh quýnh lên, mở miệng hô.

“Anh. Chẳng lẽ.” Cố Thanh cực kỳ thông minh, bỗng chốc liền đoán được vài phần, sắc mặt thoát cái trở nên dị thường tái nhợt.

Ngụy Viễn Chinh nhìn thoáng qua bầu trời, Long Vương đang hướng phía đông du động, nếu không nắm chặt thời gian, Long Vương bay khỏi tầm mắt, sẽ không còn kịp nữa, hắn không khỏi mạnh vỗ Vũ Văn một chưởng, hô to: “Mau! Thời gian không còn nhiều!”

Vũ Văn không nhìn Cổ Thanh bên này nữa, hai tay chấp lại, nhắm chặt mắt, bắt đầu thi triển Mật Tông Huyết Cổ Hàng Ma Chú. Theo pháp chú từ trong miệng Vũ Văn niệm, mặt đất dưới chân y đột nhiên trở nên trong suốt, hơn nữa phạm vi trong suốt càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, bốn người tựa như đang đứng trên ngọn đồi thủy tinh.

Dưới chân mọi người, có thể trông thấy rõ ràng một điểm đen, Vũ Văn mạnh giậm chân, điểm đen kia lại chậm rãi bay lên, điểm đen càng đến gần, cũng trở nên càng lúc càng lớn, cuối cùng, bốn Cổ Thanh đã nhìn rõ, điểm đen kia nguyên lai là một đầu lâu rồng thật lớn.

Đây là đầu của Kinh Hà Long Vương năm đó bị Ngụy Trưng chôn sâu dưới Đoạn Long Đài.

Đầu lâu rồng vọt tới dưới chân Lưu Thiên Minh khoảng 10 thước, thì không di chuyển nữa. Vũ Văn đưa tay đặt trên trán Lưu Thiên Minh, đột ngột thi pháp, Lưu Thiên Minh chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu nóng rực khó chịu, nhìn không được kêu to.

Cổ Thanh cả kinh, đang muốn nhào tới, lại bị Ngụy Viễn Chinh chặn ngang ôm lấy, giãy giụa không ra.

Long Vương trên bầu trời cũng cảm nhận được cổ cảm giác cháy bỏng này, tức khắc mãnh liệt tỉnh ngộ, bản thân tuy rằng bay lên, nhưng nguyên lai đầu lâu còn chôn dưới lòng đất, nó thét dài một tiếng, thoáng cái từ không trung lộn ngược về.

Pháp chú trong miệng Vũ Văn không ngừng, Long Vương lại thân bất do kỷ (không thể làm theo ý mình) vọt về phía Lưu Thiên Minh, tốc độ sa xuống càng lúc càng nhanh, thân hình khổng lồ của Long Vương cư nhiên chậm rãi bị lòi xuống thành một sợi bạc dài mảnh.

Vũ Văn trợn mắt, gầm lên một tiếng: “Phá!”

Sợi bạc do Long Vương hóa thân thoáng cái từ đỉnh đầu Lưu Thiên Minh chui vào!

Vũ Văn đưa bàn tay từ trên trán Lưu Thiên Minh dời đi, mặt đất trong suốt cũng khôi phục nguyên trạng. Thân thể Lưu Thiên Minh liền như một nhà giam, đem tinh hồn Kinh Hà Long Vương cầm cố (giam cầm) lại.

Đây là Cầm Chú trong truyền thuyết —— Mật Tông Huyết Cổ Hàng Ma Chú thật sự uy lực vậy sao? Ngụy Viễn Chinh há to miệng, nhìn Lưu Thiên Minh không chớp mắt.

Thân thể Lưu Thiên Minh đột nhiên căng cứng, đem xích sắt trói chặt anh kéo đến sát sát rung động, thống khổ vạn phần mà tru lên, anh một bên liều mạng giãy dụa, một bên kêu to: “Mau giết tôi đi!”

Cổ Thanh chịu đựng không nổi tiếng kêu thảm thiết của Lưu Thiên Minh, ra sức bịt kín tai mình, nước mắt từng giọt lớn rơi xuống.

Vũ Văn tâm không đành, tạm thời ngưng niệm tụng pháp chú, Lưu Thiên Minh đau đớn giảm bớt, đầu thoáng gục xuống, tựa trên vai Vũ Văn, anh thở hổn hển nói với Vũ Văn: “Cầu cậu. Đừng. Đừng để Cổ Thanh trông thấy. Tôi như vậy.”

Trong mắt Vũ Văn cũng chớp động lệ quang, đột nhiên đi đến cạnh Cổ Thanh, Cổ Thanh ngẩng đầu kinh ngạc nhìn y.

“Thực xin lỗi.” Vũ Văn ra tay cực nhanh đánh ngất Cổ Thanh. (Bánh Tiêu: rõ ràng chả giúp ích được gì, còn làm chuyện rối rắm hơn == nữ nhân phiền phức!)

Ngụy Viễn Chinh thở dài, đem Cổ Thanh đặt trên mặt đất.

Nhưng chỉ trong thời gian tạm dừng ngắn ngủi như vậy, tinh hồn Long Vương trong cơ thể Lưu Thiên Minh lại bắt đầu phản công. Một hình rồng gọn sóng chạy khắp nơi dưới da Lưu Thiên Minh, tựa hồ muốn tìm đường để thoát ra. Vũ Văn thấy tình thế không ổn, tiếp tục niệm pháp chú, hình rồng gọn sóng mạnh run lên, thoáng cái xông vào óc Lưu Thiên Minh.

Lưu Thiên Minh chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt cứ nhiên biến thành màu đỏ tươi, trên mặt cũng hiện ra mảng lớn bột xanh đen như vẩy rồng.

“Mày rút cuộc lại có tâm độc ác đến mức này, sẽ không tiếc hy sinh cả tánh mạng bạn tốt, chẳng lẽ lòng người đều tàn nhẫn như vậy?” Mối Lưu Thiên Minh còn chưa động, thanh âm Long Vương đã từ bụng anh truyền ra.

Vũ Văn đối mặt với chất vấn của Long Vương, trên mặt lại hoàn toàn không có biểu cảm gì, y lạnh lùng đáp: “Ta dùng Huyết Cổ Cẩm Chú này, cũng không phải lần đầu tiên, cũng sẽ không phải lần cuối cùng, thân là người dẫn đường Hoàng Tuyền, gánh vác còn không ít oan hồn sao? Nhiều hơn một cái cũng không sao. Trái lại Long Vương người, ta tuy biết trong lòng người ủy khuất, nhưng người cũng không tránh khỏi quá mức hung ác, lúc này đã không còn là thời đại thần thoại, chung quy không thể dung được người, chớ trách ta mạnh tay.”

Lời còn chưa dứt, Vũ Văn một chưởng vỗ vào trên đỉnh đầu Lưu Thiên Minh, trên tay tức khắc bốc lên khói trắng. Long Vương gào thảm một tiếng, bột xanh vẩy rồng trên mặt Lưu Thiên Minh cũng biến mất.

Vũ Văn lần nữa chấp hai tay, đem pháp chú lớn tiếng tụng niệm, Long Vương giãy dụa càng kịch liệt, Lưu Thiên Minh lại càng thống khổ. Vũ Văn nhắm chặt hai mắt, không đành lòng nhìn khuôn mặt Lưu Thiên Minh vì thống khổ mà vận vẹo nữa.

Thình lình! Tay phải Lưu Thiên Minh thoáng cái gãy ra khỏi xích sắt, mạnh bóp cổ Vũ Văn! Đau nhức tới cực điểm Lưu Thiên Minh đã rơi vào trạng thái nửa điên loạn, khí lực trên tay vô tình so với ngày thường lớn hơn rất nhiều, chỉ biết bóp Vũ Văn để giảm bớt tức giận. Ngụy Viễn Chính vừa thấy không tốt, cũng tiến đến hỗ trợ, ai ngờ hai người bốn tay thế nhưng chết sống không gỡ được tay của Lưu Thiên Minh ra, chỉ thấy năm ngón tay kia dần dần khảm vào trong thịt Vũ Văn, không đến nửa phút nữa thôi, Vũ Văn sẽ bị tươi sống bóp chết.

Ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, Vũ Văn đem một bàn tay đặt tại cột đá phía sau Lưu Thiên Minh, liều mạng dùng chút ý thức thanh tỉnh cuối cùng, sử dụng hư linh cát. Dem lóc xoáy cát xanh trong tay đặt trên mặt mình, trong nháy mắt, Vũ Văn cứ nhiên dùng hư linh cát biến thành diện mạo của Cổ Thanh.

“Buông tay ra, tôi là Cổ Thanh a!” Vũ Văn cố họng khàn khàn gọi Lưu Thiên Minh, hoàn toàn không quan tâm giọng nói mình và Cổ Thanh không hề có tí tương tự nào.

Con người Lưu Thiên Minh mạnh hé ra, dần dần buông lỏng tay.

Vũ Văn liều mạng lui về phía sau vài bước ho khan, mới lấy lại khí. Ban nãy một chiêu này thật sự bắt đắ dĩ, nếu không phải Lưu Thiên Minh bị Long Vương chiếm được, sẽ không thể nào thấy được hư linh cát.

Nhưng lợi dụng phần cảm tình này của Lưu Thiên Minh đối với Cổ Thanh, trong lòng Vũ Văn khó chịu như bị loạn đao chém nát, khi y trông thấy Cổ Thanh té xỉu ở một bên, y lại càng thêm cuồng loạn. “Vì sao? Đây đến tột cùng là vì sao hả?” Sau một hồi bị phần thét dài, Vũ Văn nhặt bình rượu ngũ lương còn sót trên mặt đất, uống một hơi cạn sạch!

Trong lòng phảng phất dậy lên một ngọn lửa, mượn tác dụng của rượu, Vũ Văn dứt bỏ hết thấy vọng niệm, tâm thần hợp nhất, rốt cuộc đem Huyết Cổ Hàng Ma Chú phát triển đến bước cuối cùng. Ngụy Viễn Chính kinh ngạc trông thấy, phía sau Vũ Văn, dần dần hiện ra hư ảnh một con đại bàng cánh vàng thật lớn, mà trong phật giáo mật tông truyền lại, đại bàng chính là khắc tinh của rồng!

“Hoài nghiệp cốc liên hoa trán phóng, nặc nhược tự kim bằng thiên tường!” (Bán Tiêu: mong ước đường sự nghiệp như hoa sen nở rộ, trí tuệ như đại bàng vàng bay lượn trên trời cao) Hai tay Vũ Văn mở ra, mô phỏng theo tư thế đại bàng giương cánh, liên tục vỗ hai tay sáu lần, trong giây lát vung lên phía trước, đại bàng kia kéo thành một ngọn lửa màu vàng, tựa như một mũi tên hướng Lưu Thiên Minh trên lập trụ phóng đi.

Trong ngọn lửa cháy thiêu hủy hết thấy hư vọng kia, đốt sạch toàn bộ mộng tưởng, vô luận là rồng, hay là người.

40. Quyển 1 - Chương 40: Ly Biệt

Ánh mặt trời thật chói mắt a!

Cố Thanh ngo ngoáy ngồi dậy, dùng sức nhu đôi mắt.

“A, cô đã tỉnh rồi sao?” Nam nhân ngồi trên đất ôn hòa hỏi han.

Đã tỉnh rồi sao? Cố Thanh chỉ cảm thấy bản thân như vừa ngủ say một thế kỷ.

“A! Vũ Văn? Lưu Thiên Minh?” Tựa hồ không kịp suy nghĩ gì, hai cái tên trực tiếp từ trong miệng Cố Thanh vọt ra.

“Đi rồi. Đều đã đi rồi.” Nam nhân thoáng nâng kính, híp mắt nhìn về phương xa.

Cố Thanh theo tầm mắt nam nhân nhìn lại, hồng thủy đã rút, lộ ra phế tích thê lương, xa xa thành phố tuy vẫn là một mảnh hỗn loạn, nhưng không còn người thất kinh, hàng loạt nhân viên chữa cháy và nhân viên y tế đang gọn gàng ngăn nắp xử lý hiện trường sau tai họa.

“Kỹ sư Ngụy. Bọn họ. Đã đi đâu rồi?” Cố Thanh cẩn thận hỏi han.

“Đi theo tôi.” Ngụy Viễn Chinh đứng lên, vỗ vỗ tro bụi bám trên mũ.

Cố Thanh chần chờ một chút, vẫn đi theo.

Nửa đoạn cột cháy đen, xích sắt bị đốt nóng tan ra thành hình thù kỳ quái. Cố Thanh yên lặng nhìn hết thấy, trong ngực đau đến lợi hại, thế nhưng không có cảm giác muốn rơi lệ.

“Cố chủ quản không muốn tiếp tôi như vậy sao a? Cô không thể cùng tại hạ đứng nói chuyện một lát sao? Tốt xấu gì tôi hiện tại cũng là một thành viên trong công ty Đằng Long nha.”

“Không còn thời gian để đi qua đi lại, cần tin trong cục làm thức ăn, tạm dùng chút đi, đừng ngại xoàng.”

“Cố Thanh, cô đang lo lắng gì sao? Nếu như nói ra, có lẽ tôi có thể thay cô gánh vác một phần đấy?”

Giọng nói đáng điệu nụ cười của Lưu Thiên Minh phảng phất trước mắt, đưa tay ra là có thể chạm tới. Nhưng vì sao mãi đến lúc mất đi, mới có thể nhớ tới anh ngày trước.

“Lưu Thiên Minh, là một anh hùng. Bất quá, còn sống, so với chết đi càng thống khổ hơn.” Ngụy Viễn Chinh khe khẽ thở dài nói.

“Vũ Văn. Cũng đi rồi?” Cố Thanh ngơ ngác nhìn Ngụy Viễn Chinh.

“Ừ. Cậu ấy để lại cho cô một phong thư.” Ngụy Viễn Chinh từ trong ngực lấy ra hộp thuốc lá đã bị tháo rời, đưa cho Cố Thanh.

Mở hộp thuốc lá ra, một ảnh chụp lơ đãng trượt xuống, rơi dưới chân Cố Thanh.

Thư, viết mặt sau hộp thuốc.

“Cố Thanh, thời điểm cô xem phong thư này, tôi đại khái đã đi rất xa rồi, xin tha thứ cho tôi không từ mà biệt. Cô đã từng hỏi tôi, có nghĩ tới ở lại một nơi nào đó, không còn lưu lạc nữa hay không. Thật sự xin lỗi, tôi nghĩ không có một ngày như vậy, sự phụ tùng nói tôi rất rõ ràng, người dẫn đường Hoàng Tuyền như tôi, gánh vác rất nhiều trách nhiệm, lại nhiều lần tung ra cấm chú, thân thể yếu ớt như vậy, nhiều nhất cũng chỉ có thể sống đến 40 tuổi, liền không còn gì quyến luyến hồng trần nữa. Chuyện Lưu Thiên Minh, tôi không biết nên làm thế nào giải thích mới tốt. Anh ấy là người tốt, chỉ tiếc, gặp phải một sát tinh như tôi.”

“Trong khoảng thời gian này được cô chiếu cố, tôi đã thật sự rất vui vẻ, Huyền Cương cũng muốn tôi chuyển lời với cô, cảm tạ cô thường xuyên cho nó chân giò hun khói. Thật ngượng ngùng, không có gì có thể lưu lại cho cô bày tỏ lòng cảm kích, cô từng nói qua muốn nhìn thấy bộ dáng tôi cạo sạch râu, đáng tiếc không còn thời gian, lưu lại cho cô tấm ảnh chụp nhé.”

“Về sau cô có gì cần tôi trợ giúp, có thể viết thư điện tử cho tôi.” Một câu này, lại tựa như đang lúc vội vàng viết ra, cách phía trên chính văn một khoảng.

Cuối thư, lưu lại một địa chỉ mail.

Chữ viết có chút hỗn độn viết ngoáy, có lẽ, là bởi vì đau khổ chẳng.

Cổ Thanh cúi thắt lưng, từ trên mặt đất nhặt lên bức ảnh kia. Ảnh chụp rất nhỏ, có chút ố vàng nhàn nhúm, có thể là do mang theo bên mình thời gian dài. Vũ Văn trên ảnh chụp rất trẻ tuổi, đang ôm cổ Huyền Cương, lộ ra nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, quai hàm cạo rất sạch sẽ, phi thường đẹp trai.

Một giọt nước mắt trong suốt, lăn trên ảnh chụp.

Ngụy Viễn Chinh đứng một bên thở dài, ngửa đầu nhìn mây trời xanh thẳm, đón gió ngậm nga:

“Cực thiên quan tắc vân trung, nhân tùy nhận lạc tây phong. Hoán thủ hồng cân thúy tụ, mặc giáo lệ sái anh hùng.” (Bánh Tiêu: Điểm mấu chốt kia rất xa như tầng mây giữa chân trời, ta một người theo tiếng nhận bắc cô đơn đứng giữa gió tây. Tạm thời gọi nữ tử thanh lâu kia, đừng để nước mắt đắm chìm lý tưởng của người anh hùng - dịch theo bản giải nghĩa thơ của baidu ^^~ bài này là của Nạp Lan Tính Đức thời nhà Thanh)

41. Quyển 1 - Chương 41: Đoạn Kết (1)

Vũ Văn, thân mến.

Thời tiết nơi này dần lạnh đi, chẳng biết anh hiện tại đang ở phương nào, có hay chẳng lại cùng Huyền Cương lưu lạc đầu đường cuối phố, hay rất may mắn ở trong một căn phòng ấm áp ngủ ngon?

Cuộc sống gần đây rất hỗn loạn, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện phải xử lý, anh thì hay rồi, võ mông bước đi, lưu lại cho tôi một cục diện rồi rầm phải chỉnh đốn.

Ngày hôm qua bớt thời gian đi thăm mộ Lưu Thiên Minh, cảm giác không tốt lắm, bởi vì dưới mộ bia kia cái gì cũng không có, ngay cả mộ chôn quần áo và di vật cũng không tính là.

Cao ốc Đảng Long phải chuẩn bị xây dựng lại rồi, lần này tôi quyết định mời hai cha con Ngụy gia đến tham gia công tác thiết kế tòa cao ốc mới, tôi nghĩ bọn họ sẽ làm rất tốt.

Nói cho anh chuyện này, trên cục công an gọi tôi đến, giao cho tôi một quyển nhật ký thật dày, là từ trong nhà Trần Từ lục soát được. Tôi đã xem bản nhật ký này thật lâu, giữa những hàng chữ trong nhật ký, Trần Từ bày tỏ rất nhiều bất mãn với xã hội hiện đại, tôi chưa bao giờ nghĩ đến người nhìn qua giống như hần, nội tâm lại buồn khổ như vậy. Hần chán ghét Đỗ Thính Đào, chán ghét Bò Viễn, thậm chí chán ghét tôi. . . . Trong mắt hần, chúng tôi cực lực khuếch trương sự nghiệp của mình, cự tuyệt không suy nghĩ qua vì xã hội làm chút gì đó. Cảnh sát khoa tâm lý, nói nhìn nhật ký Trần Từ, có thể cảm giác được hần có chút chứng cố chấp nhẹ.

Nhưng nhật ký nửa năm gần đây kể, lại có một chút biến hóa khác, từ sau khi hần lấy được từ trong tay Đỗ Thính Đào một ngàn vạn, liền thường xuyên ra ngoài vào đêm khuya, đến nơi dân nghèo tụ tập trong thành phố, dựa vào sở thích của mình, hướng những người nghèo phân phát tiền bạc. Hần tựa hồ đối với việc này làm không biết chán, thậm chí trong nhật ký đặt ra một kế hoạch phân phát tài sản khổng lồ.

Những người phụ trách án tử này nói với tôi, hần cho rằng hần là ai vậy? Batman sao? Nhưng tôi lại cười không nổi.

Trong nhật ký Trần Từ lặp đi lặp lại thời thanh niên bỏ ra 10 năm đi du lịch khắp nơi kia, tôi nghĩ, đại khái chính là khoảng thời gian 10 năm hần đi tìm ma thú cổ, thấy được không ít sự bản cùng, đói khổ và bệnh tật, cho nên, mới hành động như vậy.

Trong nhật ký Trần Từ chưa bao giờ nhắc tới đạo thuật tu hành của mình, chuyện chế ngự ma thú, đây là luật của nhóm người tu hành phù phép sao? Hay vì hấn cảm thấy tu hành của bản thân không phải chuyện rất thành công? Tôi cũng không biết được.

Lấy về khoảng tiền còn thừa lại 900 vạn kia, Trần Từ vẫn chưa dùng số tiền này mua gì cho chính hấn, trong nhà hấn không có bày biện đồ vật gì mới.

Thời điểm tôi đem số tiền kia trả lại cho tập đoàn Đằng Long, đưa ra đề nghị với ban giám đốc mới thành lập, hy vọng bọn họ có thể từ trong khoản tài chính thu hồi về xuất ra một phần ủng hộ sự nghiệp công ích, tức có thể nâng cao hình tượng xí nghiệp của tập đoàn Đằng Long, coi như là một chút tư tâm của tôi, giúp Trần Từ giải quyết xong tâm nguyện này.

Từ đó đến nay, tôi luôn luôn nghĩ, vì sao những chuyện tôi gặp, tất cả đều không hợp với tưởng tượng của tôi chứ? Vô luận là người, hay là chuyện gì, chúng. Đều không phải bộ dáng chúng nên có!

Ôi. Hỏi anh cũng như không, anh cho tới giờ vẫn không hồi âm.

Đêm đã khuya, ngủ ngon.

42. Quyển 1 - Chương 42: Đoạn Kết (2)

Vĩ Thanh - 2

Một buổi chiều mát mẻ.

Cố Thanh hiếm khi có nửa ngày nhàn hạ, có thể an tĩnh ngồi bên cửa sổ, pha ình một tách cà phê. Khi đang nhìn đám người rộn ràng nhốn nháo ngoài cửa sổ, Cố Thanh đột nhiên toát ra một ý niệm chưa bao giờ có.

Vì sao không đi nhìn cha mẹ nuôi của Tống Xảo Trĩ một chút chứ? Dù sao, chị cũng là do bọn họ nuôi lớn.

Gọi điện thoại cho bạn bè ở cục công an, địa chỉ gia đình Tống Xảo Trĩ rất nhanh đã tra được, Cố Thanh máy móc, đi vào một khu nhà trong một tiểu khu ven thành phố.

Rồi so sánh một lần địa chỉ trong tay, Cố Thanh nhấn chuông cửa.

Một bà cụ tóc trắng xóa ra mở cửa.

“Cô là?”

“Bà ơi, con là đồng sự trong công ty của Tống Xảo Trĩ, đặc biệt đến thăm bà, thuận tiện đem số tiền lương vẫn chưa thanh toán cho cô ấy mang đến.”

“A. Mau vào đi!”

Bày biện trong phòng rất đơn giản, một gian phòng hướng mặt trời vẫn còn lưu lại giường một người, bà cụ tựa hồ vẫn còn chờ Tống Xảo Trĩ quay về.

Cố Thanh cùng bà lão nói vài chuyện nhà, rồi đem năm ngàn tiền đã chuẩn bị tốt đặt trên bàn trà.

“Ôi. Đứa con gái này của tôi, rất tùy tâm sở dục (thích làm theo ý mình) , nói đi là đi, cũng không lưu lại một bức thư. Làm hại các vị cũng rất phiền toái.” Bà lão thở dài.

“Bà cụ, sinh hoạt phí ngày thường mọi người dùng, có đủ không?”

“Đủ rồi đủ rồi, Xảo Trĩ đã sớm sắp xếp cho chúng tôi tốt lắm, nó xuất ra một số tiền, giúp chúng tôi mua căn hộ một tầng hai phòng này. Tự chúng tôi ở một tầng, tầng khác cho thuê, tiền thuê cũng đủ để hai người già chúng tôi sinh sống. Nó thường nói phải rời khỏi thành phố này, đại khái đã tìm được cuộc sống thật tốt ở nơi khác, không muốn trở về nữa rồi.”

“Nghe nói. Xảo Trĩ là con nuôi của hai người?”

“Đúng vậy. Chuyện hơn 30 năm trước, khi đó, nhà của tôi nghèo khổ mỗi ngày đều phải ra ngoài mở quán sữa xe đạp cho người ta. Bình thường ông ấy đều đi đường lớn, ngày đó ông ấy đột nhiên tâm huyết dâng trào đi đường nhỏ vòng qua bờ sông, kết quả ngay tại trong bụi cỏ ven đường nhặt được một nữ hài. Chúng tôi không thể sinh con, liền đem cô bé này về xem như con gái ruột của mình mà nuôi lớn. Chúng tôi cũng chưa từng được đi học, tên của bé gái là thỉnh một tiên sinh đặt cho. Vị tiên sinh kia nói tôi nghèo như vậy lại vừa vận đi đến bờ sông mới nhặt được đứa bé gái này, liền đặt cho con bé tên Xảo Chí, chí nghĩa là đến, sau này nó trưởng thành, ngại tên này không giống tên con gái, lại tự đổi ỉnh thành Xảo Trĩ.”

Bà cụ vừa nói lại chuyện cũ, cũng có chút lải nhải.

“Cha mẹ ruột của Xảo Trĩ lòng dạ thật ác độc a, cứ như vậy đem đứa nhỏ ném ở ven đường.”

“Ôi. Đừng nói như vậy, ở cái tuổi nổi loạn kia, chuyện gì cũng có thể phát sinh. Tôi thấy bọn họ bỏ lại ảnh chụp trong tã lót, hai người đều là bộ dáng thành phần tri thức, ai lại mong muốn đem đứa con của mình ném đi? Chỉ đáng tiếc Tống Xảo Trĩ theo chúng ta bần cùng như vậy, đã chịu khổ nhiều.

Bà cụ từ trong buồng lấy ra bức ảnh kia, đưa cho Cố Thanh.

Ảnh chụp là hình trắng đen, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, Cố Thanh vẫn là lần đầu tiên trông thấy ba mẹ còn trẻ như vậy, không khỏi tâm tình có chút dâng trào. Mà năm đó đến tận cùng vì nguyên nhân gì, khiến bọn họ nhẫn tâm từ bỏ đứa con đầu lòng của mình, e rằng vĩnh viễn cũng không có đáp án.

Đình linh. Chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Là bác trai trở về sao?” Cố Thanh hỏi.

“Không phải, ông ấy trở về sẽ dùng chìa khóa mở cửa, chắc là thằng bé phòng cho thuê đối diện đến đây. Thằng bé là thầy thuốc, một người ở chỗ này.”

Bà lão đứng dậy đi mở cửa, một nam nhân trẻ tuổi đi đến, trên tay còn cầm một con cá chép to.

“Bác gái, con hôm nay mua hai con cá, một mình con không ăn hết nhiều như vậy, các bác lấy một con nhé.”

“Ôi, đây thế nào không biết xấu hổ.”

“Đừng khách khí nữa bác gái, con ở đây cũng thường nhận được sự chăm sóc của hai người, hiến kính hai người một con cá thì tính là gì?”

Bà lão cao hứng đem cá vào phòng bếp, nhưng không chú ý tới Cố Thanh đứng bên cửa sổ, trên mặt thần tình dị thường cổ quái.

“Lưu Thiên Minh?” Cố Thanh không kìm lòng được tiến tới từng bước một, kêu thành tiếng.

Nam nhân kia liếc mắt nhìn Cố Thanh, có chút kỳ quái.

“Xin lỗi, cô, tôi không phải Lưu Thiên Minh.”

Cố Thanh ra sức lắc đầu, cẩn thận nhìn một chút, lúc này mới xác định, nam nhân đứng trước mặt quả thật không phải Lưu Thiên Minh. Tuy rằng bọn họ bộ dạng phi thường tương tự, nhưng nam nhân này rõ ràng so với Lưu Thiên Minh có thêm một tầng phong độ của người trí thức, nhưng lại thiếu đi một chút anh khí của Lưu Thiên Minh.

“Xin lỗi. Tôi nhận sai người.” Cố Thanh có chút ngượng ngùng, nhưng lại vô cùng kinh ngạc, thiên hạ lại có người bộ dạng giống đến như vậy sao?

Cô không kềm được hỏi: “Anh. Có anh em sinh đôi không?”

“A? Đây. Có thể phải hỏi lại mẹ của tôi ở nhà chẳng? Có lẽ. Trên đời này còn có một anh trai mà tôi không biết? Haha.” Nam nhân cười nhu nhu mũi. (Thiên Minh cũng hay nhu mũi :>)

Cố Thanh toàn thân chấn động, những lời này vì sao nghe quen tai như vậy chứ?

“Xin lỗi, xin hỏi anh quý tánh là gì?”

“A, họ Lưu, Lưu Thiên Ảnh.”

Nước mắt Cố Thanh thoáng cái dâng tràn mi, khiến Lưu Thiên Ảnh hoảng sợ.

“Cô. Cô không sao chứ?”

“Không có việc gì. Có hạt cát rơi vào trong mắt thôi.” Cố Thanh cúi đầu dùng sức nhu đôi mắt, lệ cũng không nghe lời mà rơi xuống, thế nào cũng không ngừng được.

—————o0o————— Hoàn —————o0o—————

Hoàng Tuyền dẫn lộ nhân hệ liệt bộ thứ nhất Đoạn Long Đài kết thúc, kính mời đón chờ bộ thứ hai Tà Bình Phổ

43. Quyển 2 - Chương 1

Quyển 2: Tà Bình Phổ ()

Người dẫn đường xuống hoàng tuyền, một nghề nghiệp thần bí cổ xưa, thầy trò truyền thừa, đại đại tương truyền. Người gánh vác chức nghiệp này, hành tẩu ở âm dương.

Khu vực màu xám nơi hai giới chạm nhau, nơi cùng linh vật khác chạm nhau, đến chỗ nào thường có huyết quang tai ương, từ xưa liền bị coi là bất tường người, thể nhân nhiều tị nhi viễn chi. Mấy ngàn năm sau đó, người dẫn đường xuống hoàng tuyền tiến vào xã hội hiện đại, đối mặt những ẩn tàng tại nơi tăm tối bóng ma của cao ốc, hẳn lại nên làm như thế nào?

“Rào rào.” Nước máy có chút vẩn đục từ trong vòi tuôn ra, nước trong ống phát ra một trận tiếng ong ong rầu rĩ.

Tay Đường Khảo duỗi đến dưới vòi nước, nước gặp vật cản lớn, lập tức bắn tung tóe bọt nước ướt cả vạt áo trước ngực hắn, Đường Khảo lắc đầu, vịn chắc vòi nước lại. Hắn rửa tay qua loa, thuận tiện đem bàn tay ướt sũng ở trên mặt lau lung tung hai cái, nước lạnh thấm vào, đem cơn buồn ngủ của Đường Khảo do đêm qua chong đèn đọc truyện đuổi đi từng tí một. “Ồi.” Đường Khảo sau khi than nhẹ một tiếng, mới chợt chú ý tới, trong phòng vệ sinh còn có một người khác.

Người nọ cách một bồn rửa mặt, cùng Đường Khảo sóng đôi đứng trước gương trong phòng vệ sinh, cao hơn Đường Khảo một cái đầu, áo sơ mi màu lam trên người mặc dù có chút cũ kỹ phai màu, nhưng được giặt rất sạch sẽ. Tựa hồ nhận thấy Đường Khảo đang quan sát y, người nọ quay đầu nhìn phía Đường Khảo bên này, có chút ngượng ngùng thoáng nở nụ cười. Đường Khảo lúc này mới thấy rõ, trong tay người nọ cầm một con dao nhíp Thụy Sĩ, đang cố sức cắt sửa đồng râu quai nón hỗn độn trên mặt.

Đường Khảo suy nghĩ một chút, từ trong cặp sách lấy ra một lưỡi dao lam dùng để gọt bút chì, đặt trên bồn rửa trước mặt người nọ. “Dùng cái này đi, dao nhíp Thụy Sĩ không phải dùng để cạo râu.”

Nam nhân có chút kinh ngạc cầm lưỡi dao lam, lại nhìn nhìn Đường Khảo, trên mặt bỗng nhiên lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, rất thành khẩn nói tiếng cảm ơn. Đường Khảo mỉm cười, hướng về phía người nam kia đơn giản gật đầu, rồi xoay người ra khỏi phòng vệ sinh.

“Thật là một tên kỳ quái.” Đường Khảo vừa đi về hướng giảng đường, vừa hồi tưởng lại quái nhân vừa gặp ban nãy. Như thế nào lại có người trốn trong phòng vệ sinh tòa nhà dạy học dùng dao nhíp cạo râu chứ?

“Ê. Ở chỗ này!” Bước vào giảng đường, bên cửa sổ có người hướng về phía Đường Khảo phát phát tay. Đường Khảo chậm rì rì đi đến bên cửa sổ, người hướng hắn hô hoán là bạn của Đường Khảo Đình Lam, giữa hai người vẫn luôn có một thói quen ngầm, ai tới giảng đường trước, người đó phải đến bên cửa sổ chiếm hai chỗ ngồi.

Trong phòng học âm ỉ, khai giảng học kỳ mới, mọi người qua một kỳ nghỉ hè không gặp mặt, hiển nhiên có rất nhiều đề tài có thể tán gẫu.

“Quyển tiểu thuyết kia cậu xem xong chưa?” Đinh Lam nhai kẹo cao su trong miệng, uể oải hỏi han.

“Chán lắm. Viết đầu voi đuôi chuột, cuối cùng hết thấy quái sự đều đổ cho người ngoài hành tinh, làm qua loa cho xong, uống công tố thức thâu đêm xem kết cục, thật là vừa lãng phí thời gian lại vừa lãng phí tình cảm.” Đường Khảo cố sức đem cặp sách nện lên bàn học, làm cho nữ sinh dãy trước hoảng sợ, ngoảnh đầu trắng mắt liếc Đường Khảo.

“Vây hả. Vây cậu không cần cho tớ mượn nữa, trực tiếp đem đến cửa hàng cho thuê sách trả đi.” Đinh Lam chẳng biết từ nơi nào lấy ra một tập ảnh nữ diễn viên AV (adult video =,=) , bắt đầu lật xem.

“Này. Cậu ở đâu có được vậy?” Đường Khảo tùy tiện liếc mắt sang, bị hình ảnh phi thường lỏa lồ của cô gái trên sách dọa sợ.

“Mua trên mạng, hôm nay vừa lấy được.” Đinh Lam dừng dừng mở ra một trang, mỹ nữ trên sách đang giang rộng hai chân.

“Cẩn thận bị giáo viên trông thấy tịch thu, rồi định cho cậu tội danh lưu truyền văn hóa phẩm đồi trụy, trực tiếp đem cậu đuổi học luôn!” Đường Khảo ngoài miệng tuy nói vậy, ánh mắt lại không hề rời khỏi bức ảnh kia.

Ngay khi hai nam sinh đang chụm đầu xem bức hình, có một giọng nữ thanh thúy vang lên phía sau Đường Khảo: “Tin tức mới nhất đây, học kỳ này lão Mã không dạy chúng ta nữa, thay người rồi!”

“Hả? Vây đổi ai a?”

“Lão Mã dạy môn sử cổ đại rất được a, vì sao phải đổi người chứ?”

Không ít học sinh thoáng cái đều bu quanh tiếng của nữ sinh kia. Đường Khảo không xoay đầu lại, nhưng cũng dựng lỗ tai lên. Không cần quay lại hẳn cũng biết, đó là lớp trưởng Phương Hân vừa thông báo tin tức.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Hình như là vì lão Mã phải làm một đề tài khảo cổ, đi công tác một năm, nhà trường liền đề cử một giáo viên dạy thế. Ban này tớ đến chỗ phòng giáo viên, thì nghe được chủ nhiệm lớp đang ở trong phòng nói chuyện với giáo viên mới đó.”

“A! Giáo viên dạy thế? Cô hay thầy?”

“Thầy!”

“Đẹp trai không hả?”

“Cậu lại phát hoa si (nổi cơn mê trai/mê gái đó =))) cái gì a? Tớ chỉ nhìn thấy bóng lưng, chỉ biết vóc dáng thầy ấy rất cao.”

“Có thể là anh đẹp trai cao ráo a.” Một nữ sinh thật sự bắt đầu phát hoa si rồi.

“Cái gì anh đẹp trai? Hơn phân nửa là một vị đại thúc đó, tớ nghe thấy chủ nhiệm lớp rất bất mãn với giáo viên dạy thế kia, chúng ta ở đây không phải là khoa nghệ thuật của trường, hình tượng giáo viên cũng không thể lập dị, nếu không cạo râu quai nón đi, sẽ không được lên lớp! Còn nói nào là để làm gương tốt, phải lấy dung mạo làm trọng gì gì đó.”

“Ồ. Nguyên lai là nhận một đại thúc mặt mũi râu ria nhếch nhác a. Không đùa chứ.”

“Mặt mũi râu ria?” Đường Khảo trong lòng lộp cộp một cái, chẳng lẽ người ban này gặp trong phòng vệ sinh, chính là giáo viên dạy thế mới đến?”

“Được rồi được rồi, đùa cái gì chứ? Cậu không tổn thất gì, nhưng tớ thì tổn thất to lắm nha. Học kỳ trước thật vất vả cùng lão Mã tạo quan hệ tốt, còn tưởng rằng học kỳ này có thể trốn vài tiết môn sử cổ đại này một chút, ai dè giờ lại đổi giáo viên.” Phương Hân ở phía sau Đường Khảo lầu bầu than

thở, Đường Khảo không khỏi có chút muốn cười, học sinh gương mẫu như Phương Hân, lại được chụp mũ lớp trưởng, muốn trốn tiết còn cần cùng giáo viên tạo quan hệ tốt trước, thật sự rất bó tay.

“Reng. . . .” Chuông vào học vang lên, chẳng biết từ khi nào, trên bục giảng đã có một nam nhân cao gầy đứng đó, hai ba nhóm học sinh còn đang nói chuyện phiếm cả kinh, bắt đầu ngồi vào chỗ của mình. Người nọ vào lúc nào, bao gồm cả Đường Khảo, rất nhiều người đều hoàn toàn không chú ý tới.

“Khụ khụ. . . .” Nam nhân trên bục giảng hắng giọng một cái, cao giọng nói: “Các bạn học sinh, bởi vì có một số đề tài nghiên cứu tương đối quan trọng, thầy Mã Lập được trường học cử đến Bắc Kinh, do đó. . . .Chương trình sử cổ đại Trung Hoa học kỳ này sẽ do tôi dạy thế. . . .”

“Phương Hân cậu lại gạt người! Giáo viên này thật trẻ tuổi, còn rất đẹp trai a. . . .Đại thúc chỗ nào chứ?” Một nữ sinh nói khê với Phương Hân.

“Tớ làm sao biết được a? Không phải đã nói với cậu tớ chỉ nhìn thấy bóng lưng sao? Nói là đại thúc cũng là các cậu tự đoán mà, còn trách tớ cái gì?” Thanh âm Phương Hân tức tối bất bình truyền tới tai Đường Khảo, hắn không khỏi mỉm cười. Vị giáo viên mới trước mắt này đúng là vị quái nhân Đường Khảo gặp trong phòng vệ sinh kia, nhìn hai gò má y vừa cạo xong, còn hơi xanh xanh.

“Lời đầu tiên tôi muốn giới thiệu một chút. Tên của tôi là” Giáo viên mới thuận tay từ trên bục giảng nhặt lên nửa đoạn phấn, xoay người viết xuống bảng đen bốn chữ hữu lực Vũ Văn Thụ Học.

Cái tên kỳ quái khiến cho dưới bục giảng nhất thời nổ ra một trận xôn xao nho nhỏ. Một nữ sinh to gan nói với Vũ Văn Thụ Học: “Thầy ơi! Em phải gọi thầy là giáo viên ngữ văn? Hay gọi thầy là giáo viên số học đây?”

“Ha ha ha. . . .” Trong giảng đường tiếng cười nổ tung.

Vũ Văn Thụ Học bình tĩnh phát phát tay, tựa hồ đối với việc tên của mình sẽ gọi ra tiếng cười sớm đã chuẩn bị tâm lý. Y còn nghiêm túc nói với vị nữ sinh kia: “Kỳ thật. . . .Em có thể gọi tôi là giáo viên lịch sử.”

“Haha. . . .” Bọn học sinh lại phát ra một tràng cười.

“Được rồi , chúng ta bắt đầu vào học.” Vũ Văn mở sách giáo khoa trên tay ra, y lật chừng vài trang, mày liền nhú lại.

Bọn học sinh không biết y vì sao lại nhú mày, liền lẳng lặng chờ Vũ Văn lên tiếng.

“Các bạn học sinh, thật ngưng ngưng, bởi vì sự tình gấp gáp, tài liệu giảng dạy tôi hôm nay mới nhận được, tôi. . . .vẫn chưa soạn giáo án. . . .”

Dưới bục một mảnh ồn ào, Đường Khảo cũng có chút dở khóc dở cười, giáo viên mới này, chẳng lẽ lúc trước chưa từng dạy sử cổ đại Trung Hoa sao?

“Quên đi,” Vũ Văn đóng sách giáo khoa lại, “Nếu là tiết đầu tiên, cũng không nhất định phải theo quy củ như vậy, các bạn hôm nay muốn nghe cái gì, tôi sẽ kể cái đó.”

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Trong lúc nhất thời, bọn học sinh đều có chút hồ đồ, còn có thể học như vậy sao?

“Đường Tổng phong lưu mọi người đều nghe chán rồi, thầy kể triều Tấn đi.” Vẫn luôn lén lút xem chân dung Đinh Lam đột ngột mở lời, xem ra hắn là cố tình thử thực lực của giáo viên mới này.

“Được, vậy chúng ta hôm nay sẽ nói về triều Tấn.” Vũ Văn đáp ứng xong cũng rất dứt khoát, xoay người viết xuống bảng đen bốn chữ “Chuyện xưa Ngụy Tấn”

“Thời đại Tam Quốc sau khi triều dâng sóng dậy qua đi như vậy, chính sử Lương Tấn (Tây Tấn và Đông Tấn) rất buồn tẻ, thầy đừng chỉ nói gì đó trong sách vở, kể cho bọn em nghe chút dã sử đi.” Đường Khảo và Đinh Lam là bạn thân, đương nhiên phải sẵn hỏa đả kiếp (nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của) , làm khó dễ Vũ Văn Thụ Học kỳ quái này một chút.

Trong phòng học bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, bọn học sinh đều đợi giáo viên mới thể hiện.

“Ừm.” Vũ Văn hơi trầm ngâm, “Vậy kể chút chuyện các bạn chưa biết nhé. Quảng Lăng Tán thủ cổ cầm khúc này, các bạn có biết chưa?”

“Biết, không phải là cầm khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ khi Lưu Chính Phong và Khúc Dương phẩm rượu ca hát thì diễn tấu sao? Còn truyền cho Lệnh Hồ Xung nữa!” Thanh âm trầm trầm của một nam sinh ngồi giữa giảng đường hồi đáp, mấy nữ sinh xung quanh hẳn không khỏi che miệng cười trộm.

“Đúng vậy, Khúc Dương nói hẳn đào cả 29 tòa cổ mộ, mới từ trong mộ Đông Hán Thái Ung tìm được. Haha. Cổ sự của Kim lão tiên sinh (là Kim Dung đó) viết thật sự rất đặc sắc, tuy rằng lời của tiểu thuyết gia nói không thể tin toàn bộ, cũng không phải hoàn toàn không có liên quan a.” Vũ Văn ngừng lại một chút, nói tiếp: “Bài nhạc cổ Quảng Lăng Tán này, vẫn cùng Kê Khang lưu truyền tới nay.”

Dựa vào bên cửa sổ Đường Khảo nhin không được nói xen vào: “Kê Khang trong Trúc Lâm Thất Hiền sao? Một vị nhân cách rất có mị lực a.”

“Đúng vậy, Trúc Lâm Thất Hiền, trong bảy vị nổi danh thời Ngụy Tấn này, Kê Khang quả thật là vị đặc biệt nhất, ừm. Nếu nhìn theo góc độ hiện đại, cũng có thể nói hẳn là thanh niên tri thức nổi tiếng, dẫn đầu nhiệt huyết cuộn cuộn.” Vũ Văn đưa tay chỉ hướng Đường Khảo, đối với cách nói của hắn tỏ vẻ khẳng định. “Tư Mã nhà Tấn và Tào Ngụy tranh đoạt thiên hạ, Tư Mã vương triều cực kỳ giả nhân giả nghĩa, Kê Khang không quen nhìn, viết tác phẩm mắng chửi người cũng cải biến không được gì, chỉ có thể cùng các bằng hữu tránh trong rừng trúc túy sinh mộng tử (sống mơ màng như người say rượu, không có mục đích), đánh đàn giải sầu. Nhưng cuối cùng vẫn không thể tránh thoát tội danh ”loạn chính”, bị Tư Mã Chiêu hại chết.

“Bài nhạc cổ Quảng Lăng Tán này, chính là thời điểm Kê Khang sắp bị tử hình diễn tấu một khúc cuối cùng. Tuy rằng hẳn trước khi chết nói: ” Quảng Lăng Tán đến đây thất truyền!” Nhưng bài nhạc cổ này hiện tại vẫn lưu truyền tới nay sao?” Thanh âm Đinh Lam vẫn uể oải như vậy.

“Ừm, em biết một mà không biết hai, Kê Khang trước khi bị hành hình gảy đàn, ở khúc cuối cùng, ngửa mặt lên trời thở dài nói: ”Viên Hiếu Ni thường xin học khúc đàn này, ta keo kiệt nhất quyết không chịu, Quảng Lăng Tán đến đây thất truyền!” Quảng Lăng Tán lưu truyền đến bây giờ, chính là vị Viên Hiếu Ni muốn hướng Kê Khang học Quảng Lăng Tán kia, dựa vào hồi ức sau khi bản thân nhiều lần nghe Kê Khang diễn tấu ghi chép lại, trí nhớ của người có hạn, thủy chung không thể ghi nhớ hết tinh túy của khúc này a.” Vũ Văn khẽ lắc đầu.

“Nhưng Kê Khang vì sao không muốn đem bài nhạc này truyền thụ cho Viên Hiếu Ni chứ?” Có một nữ sinh phía sau Đường Khảo hỏi. Đường Khảo ngoảnh lại nhìn thoáng qua, hỏi câu này chính là lớp trưởng Phương Hân.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Việc này vì sao, cùng với lai lịch của Quảng Lăng Tán đích thực có quan hệ!” Trong mắt Vũ Văn sáng ngời, xoay người lại ở trên băng đen viết xuống ba chữ “Linh Quỷ Chí”. Trong Thái Bình Nghiễm Ký dẫn từ trong ghi chép thứ 317 của Linh Quỷ Chí, buổi tối Kê Khang từng ở trong nhà đánh đàn dưới ánh đèn, đột nhiên có một hắc y nhân cao lớn xuất hiện bên cạnh hắn, lặng lẽ không lên tiếng nhìn hắn gảy đàn, Kê Khang cảm thấy bóng đen này e rằng không phải là người, liền thổi tắt đèn, nói: “Hổ thẹn cùng yêu quái giành vinh quang.” Bóng đen kia thoáng cái tan đi. Kê Khang vốn vì tâm tình buồn bực mới ở nhà đánh đàn giải sầu, hiện tại xuất hiện một việc quái lạ như vậy, tâm tình lại càng không tốt nổi, hắn liền đeo đàn ra ngoài đi về hướng tây hơn mười dặm, thẳng đến một quán cổ tên là Nguyệt Hoa, nơi này bởi hẻo lánh, thường nghe nói có người ở đây bị cường đạo sát hại, nhưng Kê Khang mắt thấy mảnh đất hoang vắng, trong lòng tiêu tán, cái gì cũng không sao cả, cũng không sợ hãi, an vị tại quán cổ này, lại bắt đầu gảy đàn. Tiếng đàn nhàn nhã trong trời đêm ngân nga, bất thành linh giữa không trung có người kêu một tiếng hảo! Kê Khang từ trước đến nay gan lớn, liền cao giọng chất vấn đến tột cùng là người nào? Bóng đen cao lớn lúc trước xuất hiện trong nhà kia bỗng chốc lại xuất hiện trước mặt Kê Khang. Bóng đen nói rằng: “Tôi là du hồn vốn đã rời khỏi nhân thể, khi còn tại thế đặc biệt thích đánh đàn, nghe được ngài diễn tấu tốt như vậy, liền nhin không được mà hiện thân. Tôi chết oan chết uổng, thân thể khiếm khuyết không trọn vẹn, sợ dọa đến tiên sinh.”

“Hả? Nguyên lai là quỷ thật?” Dưới giảng đường không biết là nữ sinh nào đột nhiên toát ra một câu.

Vũ Văn cũng không đáp lời, vẫn tiếp tục nói: “Nhưng Kê Khang hoàn toàn không quan tâm, ”Nếu cùng là người yêu đàn, thân thể không trọn vẹn thì có gì đáng sợ?” Nói xong, hắn liền mời bóng đèn này cùng mình gảy đàn cổ. Hai người sau khi nghiên cứu thảo luận thông suốt âm luật, có loại cảm giác như là tri kỷ của nhau. Vì thế, bóng đèn này nói muốn truyền thụ một khúc cho Kê Khang, cũng muốn Kê Khang lập lời thề tuyệt không đem khúc này tiếp tục truyền cho kẻ khác. Sau khi Kê Khang đáp ứng, liền học được một cổ khúc tuyệt diệu, cổ khúc này, chính là Quảng Lăng Tán kia!”

“Nguyên lai Kê Khang đã đáp ứng không thể truyền cho người khác sao? Thảo nào không thể chân chính lưu truyền tới nay.” Phương Hân tự nhủ nói.

“Nhưng bóng đèn này đến tốt cùng là ai chứ? Cư nhiên có thể có tư cách làm thầy của nhạc công Kê Khang tiếng tăm lừng lẫy thời ấy!” Đường Khảo tò mò hỏi.

“Vừa hừng đông, trước khi bóng đèn tiêu tán có nói với Kê Khang: ”Gặp nhau dù chỉ một đêm, có thể xa đến ngàn năm. Thời gian dài phải chấm dứt tại đây, không thể không thất vọng.” Bóng đèn này đến đi như gió, kỳ thật là cầm linh bám vào trên đàn cổ Kê Khang sử dụng. Hắn khi còn sống, tên gọi là Nhiếp Chính!” Thanh âm Vũ Văn bình tĩnh nói.

Đại đa số bọn học sinh trong giảng đường, chưa từng nghe nói qua cái tên này, đều có chút mờ mịt, duy chỉ có Đường Khảo và Đinh Lam đồng thời kinh hô lên: “Nhiếp Chính? Chính là Nhiếp Chính từng ám sát Hàn Vương kia?”

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Vũ Văn hướng về phía hai nam sinh sống đôi ngồi cùng một chỗ ném tới ánh mắt tán dương, “Không sai, chính là Nhiếp Chính một trong những thích khách nổi tiếng thời Chiến Quốc kia! Cha của Nhiếp Chính là thợ đúc kiếm nổi danh của Hàn Quốc (nay là nước Hàn thời chiến quốc chứ không phải Korea đâu nha :”>) thời Chiến Quốc, phụng mệnh Hàn vương đúc kiếm, nhưng sau khi quá hạn không thể giao ra bảo kiếm, bị Hàn vương hạ lệnh chém. Nhiếp Chính vì báo thù cho cha, trốn vào núi sâu, khổ luyện kiếm pháp cầm kỹ, mười năm sau xuống núi, sợ kẻ khác nhận ra mình, cư nhiên bôi lên mặt nước sơn đen, nhổ sạch răng trong miệng, lại nuốt than lửa phá hỏng cuống họng. Nhiếp Chính trở lại Hàn Quốc, bắt đầu ở trên phố mãi nghệ, tài đánh đàn của hắn thật sự cao siêu, ngay cả trâu ngựa qua đường nghe thấy cũng sẽ dừng chân lắng nghe. Danh tiếng của Nhiếp Chính bỗng chốc đại chấn, Hàn vương cũng nghe đến tiếng tăm của hắn, liền mời hắn vào cung, vì mình gảy đàn. Nhiếp Chính rất cuộc đời được cơ hội này, đem đoản đao giấu trong đàn, đợi cho Hàn vương và thủ vệ cung đình bên cạnh đều bị tiếng đàn mê hoặc, nhảy lên, một chiêu đâm chết Hàn vương! Liền sau đó trong lúc phản kháng đâm chết hơn vài chục vệ sĩ cung đình, nhưng vệ sĩ xông lên càng ngày càng nhiều, tiếp tục chống cự như thế, cũng khó tránh khỏi cái chết. Nhiếp Chính sợ bản thân sau khi bị bắt sẽ tra ra thân nhân, liền lụy đến người nhà, rút cuộc dùng chủy thủ đem mặt mình cắt nát, mổ bụng tự vẫn!”

Giọng điệu tự thuật của Vũ Văn dù đến phần gây chấn vẫn không chút gợn sóng, bọn học sinh dưới giảng đường lại bị đoạn chuyện xưa thảm thiết này của mình hấp dẫn.

“Thích khách Nhiếp Chính sau khi chết, bị vứt xác đầu đường, nếu không phải người nhà của hắn hận ra thì thể, liệu linh khốc rống bên đường, e rằng sẽ không có người nào biết rõ được nam nhi chính trực này đến tốt cùng là ai, trong Cầm Thao của Đông Hán Thái Ung, cũng sẽ không có tình tiết Nhiếp Chính đâm Hàn vương này. Sau khi Nhiếp Chính chết, đàn cổ hắn sử dụng lại không biết lưu lạc nơi nào, thể gian triển chuyển trôi qua, cuối cùng lại lạc tới tay Kê Khang, Kê Khang để có được đàn cổ này, không tiếc tiêu phí của cải gia sản mình ở Đông Dương, lại nghe nói Thượng Thư Lệnh đương triều trong tay có một khối Hà Luân ngọc bội thượng hạng, hắn luôn không vì quyền quý cúi đầu, nhưng lại hạ mình đến Thượng Thư Lệnh gảy đàn, chỉ để có thể lấy được khối bảo ngọc này, sau khi thỉnh ngọc tượng (thợ điêu khắc ngọc) cắt thành vài miếng khảm trên đàn cổ làm cầm huy (huy hiệu) . Bạn tốt của Kê Khang là Sơn Đào, cũng là một trong Trúc Lâm Thất Hiền, từng sau một lần say rượu muốn mở đàn cổ của Kê Khang ra nhìn xem cấu tạo bên trong, Kê Khang lập tức rút kiếm để bên cổ mình lấy cái chết uy hiếp, kẻ say Sơn Đào mới buông tha cho việc làm ngu ngốc của mình. Kê Khang yêu cầm như mạng cũng không nghĩ đến, trên đàn cổ này lại chứa hồn của Nhiếp Chính cầm kiếm song tuyệt tiền triều, càng không thể ngờ tới, nhiều năm sau hồn Nhiếp Chính sẽ hiện thân truyền thụ danh khúc Quảng Lăng Tán cho hắn, giúp cho Kê Khang lưu danh thiên cổ.”

Nghe đến cuối cùng, không biết ai mở đầu, bọn học sinh dưới giảng đường đều cố sức vỗ tay, Vũ Văn hiện tại, một chút cũng không giống giáo viên lịch sử, ngược lại càng giống một nghệ sĩ kể chuyện trên phố hơn, dùng chuyện xưa đặc sắc đối lấy tiếng vỗ tay.

Sau khi tiếng vỗ tay bình ổn, Phương Hân lại đứng lên, “Thầy ơi, cố sự của thầy tuy rằng đặc sắc, nhưng những truyền thuyết liên quan đến linh quỷ này, e rằng không thể được xem như lịch sử đâu?”

Vũ Văn hí hóp mắt, nhìn nhìn Phương Hân, chậm rãi xoay đầu hướng về phía ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ đang vào cuối thu khí trời quang đãng thời tiết thật tốt, lá cây ngô đồng xào xạc trong gió, một đám thanh niên cả người tinh thần phấn chấn cười đùa với nhau đi qua dưới tầng cây. Vũ Văn nhìn ngoài cửa sổ ước chừng mười giây, mới đưa tầm mắt trở lại phòng học. Nhìn đám học sinh dưới giảng đường, y lộ ra một nụ cười. “Đúng vậy. . . . Những chuyện thần thần quỷ quỷ này, đều là chút lời đồn dã sử không thể tin, trong bài thi cuối kỳ sẽ không xuất hiện câu hỏi như vậy. . . . Bạn nữ dựa vào cửa sổ kia, không cần phải ghi chép lại đâu, haha. . . .”

Nhóm sinh viên đều ha ha nở nụ cười, nhưng Đường Khảo không cười, trong mắt hần, khi vị giáo viên Vũ Văn kỳ quái này giảng bài, trong ánh mắt luôn ẩn ẩn toát ra vẻ đặc biệt nghiêm túc.

44. Quyển 2 - Chương 2

Khi tiếng chuông tan học vang lên, bọn học sinh đã tiếp nhận giáo viên môn lịch sử mới tới này rồi, tuy rằng nội dung y giảng có chút hư vô mờ昧, nhưng nghe vẫn rất có ý tứ. Chỉ ít, trong mắt các nữ sinh, vị giáo viên trẻ tuổi này so với lão Mã lúc đầu lên lớp đẹp trai hơn, thời điểm nghe giảng bài cũng sẽ bắt tri bất giác mà chăm chú hơn.

“Hôm nay nói đến đây thôi, tiếp theo khi đi học, tôi sẽ chính thức bắt đầu truyền thụ nội dung trong sách giáo khoa.” Vũ Văn đem phần viết cầm trong tay nhẹ nhàng ném đi, chuẩn xác rơi vào trong hộp phấn.

Bọn học sinh bắt đầu thu dọn sách vở trên bàn, có nam sinh động tác nhanh nhẹn đã chạy tới cạnh cửa giảng đường. “Này! Mọi người chờ một chút!” Vũ Văn giống như đột nhiên nhớ ra gì đó, “Lớp trưởng của các bạn là ai?”

Toàn bộ học sinh thoáng cái đều đem ánh mắt tụ lại trên người Phương Hân, Phương Hân trái lại rất tự nhiên đứng lên đáp: “Thầy, em là Phương Hân, chính là trưởng lớp 1 khoa Trung văn.”

“A. . . . Là em hả. . . .” Vũ Văn tựa hồ có chút khó xử gãi gãi đầu, “Vậy lớp phó của các em đâu?”

Đang thu dọn cặp sách Đường Khảo lắc đầu, thập phần không tình nguyện đứng lên.

“A, là em à!” Ngữ khí của Vũ Văn liền giống như nhắc lên được tảng đá lớn trong lòng, “Em lưu lại một lát, có chút việc.”

Đường Khảo có chút kinh ngạc nhìn Vũ Văn, lại ngoảnh đầu nhìn thoáng qua Phương Hân. Phương Hân không chỉ là lớp trưởng, đồng thời cũng là lớp trưởng suốt 4 lớp hệ Trung văn, làm việc trước giờ rất cường thế, đem chức vụ lãnh đạo học sinh này làm đến phong sinh thủy khởi (thuận buồm xuôi gió), Đường Khảo luôn chỉ có thể đi làm mấy việc vặt vãnh cho Phương Hân, bất quá Đường Khảo trước giờ không thích dẫn đầu, cũng vui vẻ để chuyện gì cũng do Phương Hân ra mặt. Nhưng hiện tại giáo viên mới này tìm ban cán bộ làm việc cứ nhiên chỉ cần lớp phó mà không cần lớp trưởng, đây là lần đầu xảy ra.

Phương Hân thấy Đường Khảo ngoảnh lại, liền ra sức hướng hần trở mình một cái khinh thường, trong lòng không khỏi có chút ầm ứ.

Sau khi đám học sinh tán đi, trong phòng học chỉ còn lại Vũ Văn, Đường Khảo và Đinh Lam. Đường Khảo Đinh Lam từ trước đến nay là Tiêu bất ly Mạnh. (Tức Tiêu Tấn và Mạnh Lương. Cả 2 đều là nhân vật chính trong “Dương gia tướng”, cả 2 đều là tướng quân, 2 người bọn họ sinh tử chi giao, như hình với bóng,

rất hiểu ý nhau. Tiêu bắt ly Mạnh, Mạnh bắt ly Tiêu chính là hình dung hai người họ như hình với bóng, giao tình rất sâu đậm)

“Ừm. Là như vậy.” Vũ Văn có chút ngập ngừng nói: “Tôi. Tôi trường cũng chỉ mới hai ngày, do chỉ dạy thể, trường học dường như cũng không dự định cấp chứng minh giáo viên gì gì đó cho tôi. Hôm qua tôi đến căn tin ăn cơm, bọn họ muốn tôi quét thể, tôi không có thể cơm. Mà lại không có giấy chứng nhận để làm thể, em xem. Tôi có thể cùng các em góp gạo thổi cơm chung hay không?”

Đường Khảo và Đinh Lam mở to hai mắt nhìn.

“Tôi sẽ đem tiền cơm tính cho em, kỳ thật. Cũng chính là mượn thể cơm của em dùng một chút!” Vũ Văn thấy Đường Khảo không nói chuyện, còn tưởng rằng hắn do dự, liền có chút sốt ruột.

“Thầy Vũ Văn.” Đinh Lam vỗ vỗ bả vai Vũ Văn, tựa như hắn và Vũ Văn là bạn bè. “Chỉ chút việc nhỏ như thể hả? Thể cơm của em cho thầy dùng, dù sao em cũng không thích ăn cơm trong căn tin.”

Đường Khảo cười thành tiếng, nói: “Em cứ nghĩ thầy sao lại có việc không muốn tìm Phương Hân trao đổi, thầy muốn nói cùng nàng một chỗ ăn cơm chung, nàng còn không đến bộ giáo dục tố cáo thầy quấy nhiễu tình dục sao? Ha ha ha.”

Vũ Văn không nhịn được cũng cười lên, mới vừa rồi quan hệ của ba người chỉ là thầy trò, trong tiếng cười lúc này khoảng cách bỗng chốc rút ngắn lại không ít, đã trở thành bằng hữu.

“Đi thôi đi thôi, chúng ta đi ăn cơm, hôm nay căn tin số 3 có ma lạt thổ đình (thịt thổ thái hạt lựu nấu với mè cay) , đến trễ sẽ hết đó!” Đinh Lam bao giờ cũng tùy tiện, khẩu khí nói chuyện giống như không xem Vũ Văn là giáo viên.

“Phải không? Chúng ta đi mau thôi!” Vũ Văn vội vàng lấy sách giáo khoa trên bục giảng, nhìn qua so với Đinh Lam còn sốt ruột hơn, Đường Khảo cười lắc lắc đầu, giáo viên mới này, thật đúng là một chút làm giá cũng không có.

Đại Học S, đại học Tổng Hợp Tự Nhiên là một nơi rất có thanh danh trong nước, bấm ngón tay tính ra, trường cũng đã trăm năm rồi. Hàng năm học sinh ngưỡng mộ danh tiếng đến ghi tên dự thi rất đông đảo, mấy năm trước sau khi mở rộng phạm vi chiêu sinh, người nơi này càng trở nên nhiều hơn. Thời gian ăn cơm trưa, trước các căn tin cảnh tượng biển người cuộn trào mãnh liệt hiện ra đặc biệt hoành tráng.

Đinh Lam bưng một khay, đầu đầy mồ hôi đi đến cạnh Vũ Văn và Đường Khảo, “Hừ! Ma lạt thổ đình dù có ăn ngon như thế nào, cũng phải dùng tiền mua a! Sao bọn người kia chen chúc như không cần tiền vậy chứ, tớ thiếu chút nữa là không chen được rồi!”

Đường Khảo lấy tay trực tiếp nhón lấy một miếng thổ trong khay ném vào miệng, “Cậu hiện tại biết tầm quan trọng của kế hoạch hóa gia đình mà Trung Quốc phải làm chưa?”

“Đại khái là bởi vì có không ít phụ huynh của học sinh mới nghe báo lại cũng chạy đến phòng ăn kiểm tra thức ăn có thật tốt không, mới xuất hiện nhiều người như vậy.” Vũ Văn tựa hồ rất tỉ mỉ quan sát dòng người lui tới trong phòng ăn. “Giống như học sinh năm ba năm bốn các cậu vậy, hôm nay nếu không phải bởi có ma lạt thổ đình ăn ngon, e rằng không nhất định phải tới căn tin ăn cơm đúng không?”

Đường Khảo ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vũ Văn, nói: “Thầy Vũ Văn, kỳ thật thầy cũng có thể không cần thể cơm, trực tiếp ra ngoài Tiểu Sao ăn nha.”

“Hi hi. Vẫn là căn tin tốt, tiết kiệm tiền!” Vũ Văn cúi đầu bối liền hai muỗng cơm to.

“Xế chiều hôm nay không có tiết, tớ định đi bơi. Cậu đi không?” Đinh Lam hỏi Đường Khảo.

“Học sinh mới năm nay buổi chiều phải ở các khoa báo cáo, cậu phải phụ trách tiếp đón a!” Đường Khảo trừng Đinh Lam một cái.

“Nhưng. Nhưng đây không phải chuyện Phương Hân sắp xếp cho cậu làm sao? Như thế nào lại trở thành chuyện của tớ rồi?”

“Tớ muốn đến chỗ các khoa khác tiếp đón tìm hiểu tình huống học sinh mới năm nay, chỉ có thể để cậu thay tớ trấn thủ ở chỗ tiếp đãi khoa.”

“Hừ! Chuyện hay ho cậu đều chiếm hết!” Đinh Lam dưới cơn nóng giận đem một nửa thịt thỏ trong khay bỏ vào trong gà mên của mình.

“Này cũng không đúng! Nói không chừng mâm non thật tốt năm nay đều tập trung đến chỗ chúng ta đó chứ? Vậy cậu không phải cần thủy lâu thai (ưu thế về địa lý, ở gần có lợi hơn) sao?” Đường Khảo lại cực nhanh đem mấy miếng thịt trong gà mên của Đinh Lam đoạt về.

“Từ từ! Hai người các cậu. . . .Rất cuộc nói chuyện gì a?” Vũ Văn ở một bên nghe đến hồ đồ.

Đinh Lam đang muốn mở miệng trả lời, Đường Khảo lại dùng ánh mắt ngăn hãm lại, “Hi hi. . . .Cũng không có chuyện gì. Cơm của thầy có đủ không, không đủ em sẽ đưa thêm cho thầy?”

Đường Khảo ngắt lời như vậy, Vũ Văn cũng không tiếp tục truy hỏi gì nữa.

Khi ba người đang tập trung tinh thần đối phó với cơm trưa, một bóng người từ phía sau Đường Khảo vội vàng lướt qua, Đinh Lam ngồi đối diện Đường Khảo vừa nhìn thấy, liền lớn tiếng kêu tên người nọ.

“Ê! Lão Dịch!”

Vũ Văn và Đường Khảo đồng thời ngoảnh lại, nhìn thấy nam sinh từ trong miệng Đinh Lam được gọi là “Lão Dịch”. Nam nhân này vóc dáng không cao, tóc lại rất dài, y phục trên người có chút bụi xám xám, cũng không phải bẩn, mà là thời gian quá lâu, quần áo đã bị bạc đến nhìn không ra màu gốc nữa.

Nghe được Đinh Lam gọi hắt, Lão Dịch hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn đám người Đường Khảo, tựa hồ đối với việc Vũ Văn và bọn học sinh cùng ăn cơm có chút kinh ngạc.

“Lão Dịch, chạy cái gì mà chạy? Cùng ăn với chúng tớ nhé? Tớ đây còn có thỏ đĩnh!” Đinh Lam vẫy vẫy tay với hắt.

Vũ Văn giật mình trông thấy, dưới khuôn mặt đen đen của nam sinh kia lộ ra một đoàn đỏ ửng, ánh mắt cũng đột nhiên từ kinh ngạc trở nên có chút oán hận. Hắt cuối cùng còn hung tợn hướng mặt đất nhỏ một ngụm, xoay người ra khỏi căn tin.

“Hắt lại làm sao vậy? Tớ chọc gì tới hắt hả?” Đinh Lam kinh ngạc hỏi Đường Khảo.

“Cái cậu này, thứ gì cũng không biết.” Đường Khảo đứng lên cốc mạnh xuống đỉnh đầu Đinh Lam một cái, “Lão Dịch nghỉ hè đi làm thuê hai tháng này coi như không công!”

“Vì sao a?” Đinh Lam che đầu kêu lên.

“Haiz. . . .” Sau khi thở dài một tiếng, Đường Khảo liền hướng Vũ Văn đang không hiểu ra sao giải thích: “Nam sinh vừa rồi gọi là Dịch Nam Hành, cùng phòng ngủ với chúng em, nhưng không chung khoa, là khoa Vật Lý. Đến từ nông thôn, gia cảnh không tốt, bởi vì chuyện nợ học phí, bị nhà trường gây sức ép không ít, chúng em bình thường mặc dù có tâm giúp hắt, nhưng hắt khẳng khẳng giữ lòng tự trọng đặc biệt mạnh mẽ, chung quy cảm thấy chúng em đang từ trên cao nhìn xuống bố thí. Đặc biệt với Đinh Lam, căn bản không chịu thua. . . .” Đường Khảo chỉ chỉ tên ngồi đối diện, “Tên Đinh Lam này là con cháu nhà giàu, tiêu tiền như nước, đừng nói lão Dịch, có đôi khi ngay cả em cũng nhìn không quen.”

“Nhưng tớ thật không có khinh thường hắt a! Cậu đừng nói tớ như kiểu nhà giàu thất đức nữa!” Đinh Lam vẻ mặt vô tội.

“Được rồi được rồi, tớ biết cậu không phải cố ý, nhưng cuộc sống của hai người các cậu căn bản là hai thế giới, quan trọng người ta nghĩ như thế nào? Ôi. . . .Cậu cũng không phải không biết, lão Dịch để tiết kiệm lộ phí, ba năm rồi không về nhà, nghỉ hè ở trong cửa hàng đồ điện làm nhân viên quản lý buôn bán. . . .”

“Hắt kiếm được công việc này vẫn là do em âm thầm giúp hắt có được, giúp hắt cũng không thể công khai!” Đinh Lam chỉ vào mũi mình nói với Vũ Văn.

“Đừng ngắt lời!” Đường Khảo đem Đinh Lam kéo ra, “Chính là công việc cậu giới thiệu cho hắn xảy ra chuyện! Hắn ban ngày đến cửa hàng, buổi tối còn đến một quán bar làm, mỗi ngày đều 3h khuya mới trở về phòng ngủ, thời gian dài giấc ngủ không đủ hơn nữa mệt nhọc quá độ, rốt cuộc không quá một tuần, khi ở trong cửa hàng đột nhiên té xỉu, khiến ột cái tivi LCD Matsushita rơi xuống đất, vỡ tan tành!”

“Hả?” Vũ Văn và Đinh Lam kêu lên cùng lúc.

“Cái tivi LCD kia hơn một vạn, cửa hàng nể mặt Đinh Lam chỉ để hắn đền phân nửa, nhưng cho dù như vậy, hai tháng tiền lương kia của hắn toàn bộ khấu trừ cũng chưa đủ bồi thường.” Đường Khảo lắc đầu.

“Việc này sao quản lý cửa hàng không cho tớ biết? Tớ lên lút đem tiền trả không phải.” Đinh Lam lẩm bẩm nói.

“Cậu cảm thấy lão Dịch sẽ để cậu làm như vậy sao? Quản lý cửa hàng nói nể mặt mũi cậu chỉ cần đền phân nửa, hắn lập tức hiểu rõ phần công việc này là cậu giúp hắn tìm, hắn đã cảm thấy đang chịu ân huệ của cậu rồi!”

Đinh Lam trầm mặc chốc lát, nói: “Học kỳ trước thật vất vả quan hệ cùng hắn mới tốt hơn một chút, hắn cuối cùng cũng nguyện ý cùng chúng ta ăn cơm chung, ai ngờ.”

Vũ Văn im lặng không lên tiếng lắng nghe, nhưng không ngờ tới, lòng tự trọng của người thanh niên kia thật sự dễ bị tổn thương như vậy.

Buổi chiều dương quang không còn ôn hòa như buổi sáng, không khí dần trở nên nóng bức, dù sao vẫn là tháng 9, trên cây tiếng ve sầu kêu vẫn cứ huyền ảo như vậy. Vũ Văn theo con đường rợp bóng cây trong khu dạy học của trường chậm rãi bước đi, thỉnh thoảng dừng chân, đưa tay che nắng xem chừng tòa nhà bên cạnh. Khoa lịch sử lâu đời của trường cao học này có rất nhiều kiến trúc vẫn còn lưu lại dáng dấp lâu gác đình đài của thời kỳ đầu, đầu củng (một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu) , mái ngói, hiên hình chuông, không có chỗ nào không có phong vị cổ xưa.

Nhưng trong mắt Vũ Văn, thứ này tựa hồ có chút đặc biệt.

Ngay trước mặt Vũ Văn là tòa tầng thư các, năm ấy là nơi trường học dùng để cất giữ sách cổ, hiện tại đã có kiến trúc khác là một tòa thư viện hiện đại, nơi này hiển nhiên bị bỏ hoang không dùng. Từng lầu các trên góc mái hiên đều xây một hình thú bằng ngọc lưu ly, cũng như thông lệ thời xưa, sử dụng mô điều hâu (hình dạng đuôi cong ra như mỏ của điều hâu chứ không phải là con điều hâu với cái mỏ đâu :D) . Mỏ điều hâu này theo truyền thuyết là một đứa con trong chín người con do rồng sinh ra, cũng là một con long thú, thích đứng ở nơi hiểm yếu trông về nơi xa, cho nên thợ thủ công thời xưa liền để nó đứng trên nóc nhà trấn thủ. Dựa theo lệ thường, tạo hình mỏ điều hâu phải ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt nhìn phương xa mới đúng, nhưng mỏ điều hâu trên đầu Vũ Văn này lại cúi đầu xuống phía dưới, cùng mặt phẳng nghiêng một góc 30 độ trông xuống. Hai cánh mỏ điều hâu giương cao, nâng một chân, hai mắt lại thẳng ngoác ngoác cùng Vũ Văn nhìn nhau, tạo hình rất cổ quái. Vũ Văn nhìn lại kiến trúc khác vừa đi qua, lại phát hiện gần đó những mỏ điều hâu trên gác tất cả đều thiết kế như thế này. Y lại nhìn chăm chăm vào mắt mỏ điều hâu một hồi, một chùm ánh sáng mặt trời chiếu trên đôi mắt ngọc lưu ly đã có chút tàn phá, phản xạ ra quang mang bảy màu, khiến trên người Vũ Văn đột nhiên sinh ra cảm giác lạnh lẽo, toàn thân Vũ Văn chấn động, cố gắng bước nhanh hơn, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Vòng qua tòa nhà Ngoại văn, đi đến khoảng sân trống trước hội trường lớn, lỡ tai Vũ Văn thoáng cái bị tiếng người huyền ảo đập vào, cùng so sánh với khu dạy học u tĩnh ban nãy, nơi này quả thật giống một cái chợ! Vũ Văn nhìn hồi lâu, mới biết được nơi này nguyên lai là đang đón các bạn tân học sinh. Các khoa trong trường đều ở trước hội trường mở rộng biểu ngữ viết tên khoa, lại bày ra vài cái bàn, để bản danh sách và máy uống nước, nghênh đón nhóm tân học sinh từ vùng khác đến báo danh.

Nhóm tân học sinh còn kéo rương hành lý hoặc lưng đeo ba lô, xuất phát từ ước mơ đối với cuộc sống đại học hoàn toàn mới, trên mặt đều mang theo thần sắc hưng phấn, ở trong đám người qua lại như đưa thoi, tìm kiếm vị trí khoa của mình. Vũ Văn cũng rất háng hái theo sát phía sau nhóm các tân học sinh hết nhìn

đồng đến nhìn tây, y chợt nhớ tới đối thoại lúc trưa của Đường Khảo và Đinh Lam, tựa hồ thời điểm bọn họ nghênh đón tân học sinh phải làm cái gì đó, Vũ Văn bắt đầu chú ý tìm kiếm vị trí chiêu đãi của khoa Trung văn.

Không biết có phải chủ ý thời của Đinh Lam hay không, vị trí chiêu đãi của khoa Trung văn không dàn hàng chung với khoa khác, mà lẻ loi tựa vào một góc tường bên cạnh hội trường, thật giống như cố tình tránh né tân học sinh đến ghi danh, bất quá khoa Trung văn từ trước đến nay nhân số hưng thịnh, mặc kệ nó có tiếp tục trốn thế nào, trước vị trí chiêu đãi vẫn xếp một hàng người thật dài. Vũ Văn xuyên qua đám đông nhộn nhịp, đi đến trước vị trí chiêu đãi của khoa Trung văn, hai nữ sinh đang giúp tân học sinh tiến hành thủ tục ký tên nhìn thấy Vũ Văn, đồng thời đứng lên kêu một tiếng thầy, Đinh Lam kia thì đang mang một cặp kính đen, khoanh tay ngồi bên cạnh hai nữ sinh, thẳng tắp duỗi hai cẳng chân, đầu tựa ra ghế dựa phía sau, cao cao ngửa ra, đối với việc Vũ Văn đến hoàn toàn thờ ơ.

“Mang kính đen làm gì hả? Em cho rằng em là lão đại xã hội đen thu nhận cơn đồ hả?” Vũ Văn cười mắng một câu, thò tay tháo kính đen trên mặt Đinh Lam xuống, lại phát hiện người này sớm đã nhờ kính đen che giấu mà ngủ say như chết.

Vũ Văn dở khóc dở cười, thuận tay từ trên bàn cầm một ly giấy, rót xuống chút nước lạnh, dùng tay chấm một ít, hướng trên mặt Đinh Lam bắn ra.

Bị bọt nước lạnh lèo lèo làm giật mình, Đinh Lam mạnh đứng lên, mắt lim dim ngái ngủ lớn tiếng kêu to: “Trời mưa rồi mưa rồi, mau thu sập!”

Trong nhóm tân học sinh còn đang xếp hàng chuẩn bị ký tên đa phần là con gái, trông thấy học trưởng bộ dáng rất đẹp trai nhưng phô trương này, không nhịn được đều che miệng cười trộm.

Vũ Văn cũng cười vỗ vỗ vai Đinh Lam, hỏi: “Sớm như vậy đã nghĩ thu quỳ a? Đường Khảo đâu? Cậu ấy để em hỗ trợ trông coi chiêu đãi, em liền trông coi như vậy hả?”

“Hắn không phải đang ở quanh đây sao? Mới vừa rồi còn thấy hắn ôm máy ảnh chụp hình cô nàng xinh đẹp.” Đinh Lam đánh một cái ngáp, đối với trò hề ban nãy của mình trái lại tuyệt không quan tâm. “Ừm. Ngay bên kia, nhìn thấy không?” Đinh Lam đột nhiên đưa tay chỉ về hướng nam.

Theo hướng ngón tay Đinh Lam, Vũ Văn nhìn thấy Đường Khảo đang cùng một tân học sinh khoa Ngoại văn bắt chuyện. Khoảng cách có chút xa, Vũ Văn không nghe được đối thoại của bọn họ, chỉ thấy trong tay Đường Khảo cầm một máy ảnh thật lớn, khoa tay múa chân nói gì đó với cô gái, cô bé kia vẻ mặt từ mờ mịt dần dần trở nên luống cuống đỏ mặt lắc đầu với Đường Khảo, xoay người rời đi.

Đường Khảo ử rử trở về vị trí chiêu đãi của khoa Trung văn, đem máy ảnh kỹ thuật số DSLR (ta ko rành máy ảnh, nhưng mà dân thường như ta thường gọi đó là máy cơ :D) trong tay thuận tiện trồng lên cổ Đinh Lam, nói thầm một câu: “Thật thất bại.”

Vũ Văn tò mò đem máy ảnh kỹ thuật số nặng nề kia cầm trong tay, bắt đầu bật xem ảnh chụp trong máy. Trong máy ảnh đã chụp gần trăm bức hình, trên ảnh chụp là khuôn mặt bầy cô gái động lòng người, từng cô gái khác nhau đều chụp một kiểu ảnh nửa người bất đồng, chụp toàn thân và đặc tả phần đầu. Nhìn bối cảnh đều là chụp bên trong sân trường, trong đó lại có hơn phân nửa là tân học sinh hôm nay đến hội trường ghi danh.

“Em cho dù là dự định muốn tìm bạn gái, nhân số dự bị thể này không phải quá đông sao?” Vũ Văn nhìn nhìn Đường Khảo.

“Thật sự tìm bạn gái chỉ sợ cũng không cần phiền phức như vậy.” Đường Khảo thở dài.

“Chẳng lẽ.” Vũ Văn cả kinh, khẩu khí cũng thay đổi, dè dặt giọng tiến đến bên tai Đường Khảo nói: “Em tính tìm một người mẫu chụp ảnh lỏa thể?”

Tuy rằng thanh âm Vũ Văn rất nhỏ, Đinh Lam tai thính cũng nghe thấy, hắn cùng Đường Khảo sau khi hai mặt nhìn nhau, cùng lớn tiếng cười to, khiến hai nữ sinh phụ trách đăng ký giật mình.

“Được rồi được rồi, Chúng em không giấu thầy nữa, cứ tiếp tục như vậy thầy có thể sẽ muốn đi báo cáo cho phòng giáo vụ luôn.” Đường Khảo dẫn Vũ Văn tới một nơi yên tĩnh, “Kỳ thật á, chúng em đang chụp một

bộ phim vườn trường, cần tìm vài nữ diễn viên thích hợp, em ban nãy đang thu thập tư liệu tân học sinh, bắt quá có rất nhiều nữ sinh đều cảm thấy chúng em không giống như đang nghiêm túc đóng phim, thật giống như chuẩn bị mượn cơ hội này bắt chuyện tán gái, cho nên á, thầy cũng thấy đó, em đã bị cự tuyệt đến chết lặng.”

Nghe Đường Khảo vậy mà lại đang đóng phim, Vũ Văn lập tức tinh thần tỉnh táo: “Quay phim DV (Digital video = phim kỹ thuật số) đúng không?”

“Không dùng DV chẳng lẽ có tiền quay phim nhựa a? Em chỉ là một học sinh còn đang đến trường a.” Đường Khảo nhún nhún vai.

“Quay đề tài gì?”

Đường Khảo ngẩng đầu nhìn Vũ Văn, tựa hồ cân nhắc, mới chậm rãi nói: “Muốn quay một đề tài kinh dị thần bí.”

Vũ Văn sửng sốt.

Đinh Lam vừa sắp tới, sau khi nghe thấy hai người nói chuyện cũng đến gần Vũ Văn, thấp giọng nói: “Còn thường gọi là phim ma.”

Vũ Văn mím môi không nói gì, nâng tay phải lên, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má mình, không biết y đang suy nghĩ gì.

Đường Khảo và Đinh Lam thấy bộ dáng từ chối cho ý kiến này của Vũ Văn, liền không tính toán tiếp tục bàn về đề tài này nữa, đang muốn xoay người bỏ đi, Vũ Văn đột nhiên mở miệng: “Ê! Từ từ! Chuyện đóng phim. Tôi cũng rất có hứng thú a! Tính thêm tôi vào luôn được không? Phim không phải cần người biên tập sao tôi nhiều ít có biết một chút, có thể giúp được đó.”

“Này.” Đường Khảo không nghĩ tới Vũ Văn lại đột ngột đưa ra một yêu cầu như thế, trở nên do dự. Đinh Lam lại thuận miệng hỏi Vũ Văn một câu: “Thầy dùng phần mềm gì để biên tập phi tuyến (biên tập hình ảnh không thông qua đường truyền - non-linear edited) ?”

“Premiere của hãng Adobe tương đối hiểu rõ.”

“Vegas có dùng chưa?”

“Cũng biết một chút.”

“Vì sao muốn gia nhập với bọn em vậy? Làm giai đoạn sau nhân số bọn em đủ rồi.” Đường Khảo sờ sờ cằm, nhìn qua chẳng hề tính toán cho thầy của mình chút mặt mũi.

“Này. Nếu để tôi gia nhập, tôi có thể điểm danh cho hai người các em tiết sử cổ đại, hơn nữa. Thành tích cuối kỳ của hai đứa tôi hiện tại có thể chấm điểm luôn, hắc hắc.” Vũ Văn nhếch miệng cười.

Đường Khảo và Đinh Lam liếc mắt nhìn nhau, đồng thời hướng Vũ Văn chìa tay ra, “Thành giao!”

45. Quyển 2 - Chương 3

Vừa qua 11h, khu ký túc xá đúng giờ ngắt điện tắt đèn, bọn học sinh cũng không thành thành thật thật đi ngủ, không ít nam sinh vẫn đứng trên ban công buồn chán lớn tiếng kêu gào, phát tiết tinh lực quá mức tràn đầy của mình.

Một bóng đen đang từ trong khu ký túc xá đi ra, chậm rãi xuyên qua hai tòa ký túc xá nam hướng khu dạy học đi đến.

Bóng đen đi rất cẩn thận, một khi phát hiện phía trước có người lướt qua, bóng đen sẽ kẻ sát vào góc tường, trốn trong bóng râm, thẳng đến khi người qua đường đã đi xa, bóng đen mới tiếp tục tiến về phía trước.

Mây dày đặc trên bầu trời ngẫu nhiên sẽ hé ra một khe hở, ánh trắng sáng tỏ xuyên qua rọi xuống, chiếu sáng khuôn mặt bóng đen, chính là Dịch Nam Hành cùng phòng ngủ với Đường Khảo và Đinh Lam.

Giờ phút này Dịch Nam Hành, đang chịu đựng bụng đói tra tấn, sau khi bồi thường thiết bị điện kia cho cửa hàng, Dịch Nam Hành chẳng những không còn đồng nào trên người, còn thiếu hai đồng hương một khoản nợ. Cả ngày hôm nay, cũng chỉ dùng nước máy uống cho no bụng.

Cuộc sống cạn lương thực, Dịch Nam Hành cũng không phải lần đầu tiên gặp phải, nhưng gần đây thân thể mệt mỏi bất kham liên tục suy yếu, bằng không cũng sẽ không ở trong cửa hàng đột nhiên té xỉu, Dịch Nam Hành đói bụng đến hai mắt nhòa đi, hôm nay thật sự chịu không nổi nữa.

Bằng không. Cứ cúi đầu tìm Đinh Lam mượn ít tiền? Bởi vì trường kỳ hướng các học sinh xung quanh vay tiền lại không đủ sức trả nợ, hiện tại người duy nhất nguyện ý cho Dịch Nam Hành vay tiền, e rằng chỉ còn mỗi Đinh Lam. Trong lòng Dịch Nam Hành không ngừng hồi tưởng, vài ba lần nhịn không được nghĩ muốn quay trở về, nhưng nghĩ tới bí mật ẩn sâu dưới đáy lòng kia, lòng tự trọng khó hiểu của hắn, lại từng chút trở nên cứng rắn.

“Lão tử dù chết đói, cũng không trở về nữa!” Dịch Nam Hành nhìn nửa vầng trăng sáng lộ ra giữa mây, bất thành linh trở nên tức giận, cước bộ đi về phía trước cũng không còn mảy may do dự.

Vòng qua sân bóng, công trường đang sửa chữa tòa cao ốc Khoa học tự nhiên tổng hợp của đại học S xuất hiện trước mắt Dịch Nam Hành. Gần đây không biết vì vấn đề tài chính hay nguyên nhân nào khác, công trường đột nhiên ngừng hoạt động, đội thi công cũng tạm thời rút khỏi hiện trường. Công trường to như vậy, giờ phút này lại im ắng, không người, cũng không đèn.

Nhìn xem bốn phía không có người, Dịch Nam Hành chạy lấy đà hai bước, một hơi bay qua tường vây thấp bé, nhảy vào công trường đen sì. Công trường đang trong giai đoạn đập nền, đã đào móng sâu tám chín thước, dưới ánh trăng yếu ớt, hố to này nhìn qua thật giống một bồn miệng máu của quái vật, đang chuẩn bị chọn người để cắn.

Cổ họng Dịch Nam Hành trượt lên xuống một chút, trong ngực nhịn không được bắt đầu sợ hãi. Hắn ở bên cạnh rãnh nền phòng ở thi công tạm thời gần đó ngồi chồm hổm rất lâu, mới cố lấy dũng khí, từ trong cặp sách rút ra một cái đèn pin. Sau khi bật đèn pin sáng lên, Dịch Nam Hành chậm rãi đi về hướng lỗ nền thật lớn này.

Một chùm sáng nhỏ, ở trong hố sâu chậm rãi di động. Nương theo ánh đèn, Dịch Nam Hành ở trên mặt đất sục sạo cái gì đó, bất thành linh nhân tình của hắn sáng lên, vội cuống quýt từ trên mặt đất nhặt lên một món đồ, dùng đèn trên tay chiếu vào nhìn một chút, rồi nhét vào trong cặp sách. Dịch Nam Hành cẩn thận như vậy, nhưng vật kia kỳ thật chỉ là một cái bộ phận cấu thành giàn giáo xây dựng bằng sắt trong công trường.

Cái này chính là nghèo đói sinh đạo tặc mà người ta thường nói, mục đích chuyến này của Dịch Nam Hành quả thật không thể nào về vang được, nhưng hắn cũng là bất đắc dĩ, nếu như có thể nhặt mấy thứ bộ phận sắt này nhiều một chút, chí ít cũng có thể đổi lấy ba ngày phí ăn uống a. Dịch Nam Hành xoa tay lên quần, lại bắt đầu tìm kiếm.

Đột nhiên trong lúc đó, bên tai Dịch Nam Hành truyền đến một âm thanh kỳ quái, giống như một trận gió lốc thổi qua đường hầm chật hẹp, lại giống như một lão nhân thở dài cực kỳ nặng nề. Hắn cả kinh, ngẩng đầu nhìn xung quanh, bốn phía đều đen kịt, cũng không có bất luận động tĩnh gì. Dịch Nam Hành lặng lẽ đứng trong chốc lát, thanh âm kia lại truyền tới, nhưng lần này truyền đến là tiếng ong ong rất nhỏ.

Dịch Nam Hành vỗ tai, muốn phân biệt hướng quái thanh truyền đến, ai ngờ thanh âm này từ nhiên từ bốn phương tám hướng đồng thời truyền đến, vây quanh Dịch Nam Hành giữa một đợt tiếng động, hơn nữa, tiếng ong ong kỳ quái này càng lúc càng lớn! Thanh âm này nghe cực giống tiếng cộng hưởng sau khi kim loại va chạm vào nhau chấn động, dần dần, Dịch Nam Hành bắt đầu cảm giác được toàn bộ vật phẩm kim loại xung quanh đều đang kịch liệt rung động, từ giàn giáo lớn đã xây xong phía xa, đến một đồng xeng nho nhỏ trên mặt đất gần đó, tất cả đều phát ra tiếng cộng hưởng! Mà ngay cả bộ phận sắt vừa cất vào trong cặp sách kia, giờ phút này cũng ong ong chấn động không ngừng! Dịch Nam Hành sợ hãi đến toàn thân phát run, nhưng dưới chân lại như đeo chì, nửa bước cũng bước không ra!

“Ầm ầm!” Giữa không trung đột ngột vang lên một tiếng sấm rền, mặt đất dưới chân Dịch Nam Hành cư nhiên hiện ra một quang sáng màu lam hình vòng tròn, mà hắn lại đang đứng chính giữa quang sáng này.

Bất thành linh, trong đầu Dịch Nam Hành toát ra một ý niệm cực kỳ quái lạ, hắn đối với quang sáng dưới chân này sản sinh ra hứng thú thật lớn, theo tiếng kim loại cộng hưởng trùng kích, suy nghĩ quái dị này cũng càng ngày càng mãnh liệt, cứ như đang thúc giục hắn nhất định phải đào khối đất dưới chân lên! Tâm Dịch Nam Hành dần dần bị ý tưởng này khống chế. Hắn thuận tay từ trên mặt đất cầm lên một cái xẻng, bắt đầu cấp tốc khai quật quang sáng màu lam dưới chân.

Mồ hôi liên tục rơi xuống, bàn tay cũng bị cán xẻng thô ráp cọ rách, máu tươi từ trên cán gỗ chảy xuôi xuống mặt đất, cư nhiên lại “xèo” một tiếng thì bốc hơi không chút tung tích, nhưng tốc độ Dịch Nam Hành vung xẻng lại càng lúc càng nhanh, bùn đất dưới chân của hắn đào ra cũng càng ngày càng nhiều, phía sau hắn đã hình thành một gò đất.

“Choảng!” Cán gỗ của xẻng cư nhiên không chịu nổi sức mạnh của Dịch Nam Hành, từ giữa gãy ra! Dịch Nam Hành mạnh ngửa đầu, hai mắt đã trở thành một mảnh đỏ tươi, hắn giống như dã thú điên cuồng đột ngột nổi giận sau khi phát ra tiếng gầm rú quái dị, đem đầu xẻng cắm sâu trong đất bùn dùng sức ném ra phía sau, tiếp đó, hắn lại điên cuồng dùng hai tay mình đào đất! Thân thể máu thịt sao có thể cùng đất đá chống đỡ, rất nhanh, móng trên hai tay Dịch Nam Hành đã toạc ra, máu tươi đầm đìa, vết thương bị đá nhọn cắt vào sâu có thể thấy được xương, nhưng hắn cứ như không cảm thấy bất cứ đau đớn gì, tốc độ đào không mấy may chậm lại. Máu từ trên tay Dịch Nam Hành một khi chạm vào mặt đất, sẽ nhanh chóng thấm vào trong đất bùn, dưới lòng đất tựa như có một quái thú hút máu, lấy bùn đất làm chất dẫn, đem máu trên tay Dịch Nam Hành hút vào sâu trong nền đất.

Cùng lúc đó, ngay tại phía tây nam sân trường trên một tòa tháp nước cao nhất, Vũ Văn Thụ Học đang thông thả bò lên đỉnh tháp. Thùng nước đặt tại nơi này là nguồn cung cấp nước dự phòng cho toàn bộ tòa nhà dạy học xung quanh, thùng nước trên đỉnh tháp đương nhiên là vô cùng lớn, Vũ Văn theo thang sắt trèo lên đỉnh của sân thượng của nơi đặt thùng nước, sẽ đứng ở điểm cao nhất của đại học S. Tháp nước vị trí cao gió to, Vũ Văn có chút đứng không vững, hắn liền nửa ngồi xổm trên sân thượng, phóng tầm mắt nhìn lại, toàn bộ kiến trúc của đại học S đều xuất hiện trước mắt Vũ Văn.

Vũ Văn ở trong túi quần lục lọi, xuất ra tấm hình khổ năm tấc, chính giữa bức ảnh kia dùng bút đỏ vẽ một ký hiệu chữ thập, ảnh chụp chính là quang cảnh bao quát của đại học S, hơn nữa từ phương vị cao thấp nhìn, chính là chụp từ vị trí hiện tại của Vũ Văn. Vũ Văn bắt tay vào đối chiếu bức ảnh, bắt đầu quan sát ngôi trường đã rơi vào giấc ngủ say này.

Căn cứ theo biểu tượng chữ thập trên ảnh chụp, Vũ Văn chậm rãi đem tầm mắt lướt qua từng địa phương, nơi đó chính là vị trí công trường tòa nhà Khoa học tự nhiên tổng hợp mới xây! Bất thành linh, một cột sáng to lớn màu lam bắn mạnh lên từ trong công trường hướng không trung vọt tới, trở thành một thông đạo nối liền thiên địa, nhưng chỉ trong nháy mắt ngừng, cột sáng kia liền biến mất trong bóng đêm đen kịt, dường như chưa từng phát sinh chuyện gì.

“Nguy rồi!” Vũ Văn hét to một tiếng, vội vã hướng thang sắt chạy đi, sau khi y vội vàng vàng theo thang sắt leo xuống mặt đất, lại hướng công trường một mạch lao như bay!

Khi Vũ Văn cũng trèo qua bức tường tiến vào công trường, nơi này đã khôi phục yên tĩnh. Tay phải Vũ Văn khẽ đảo, một hư linh hỏa cầu màu lam xuất hiện trong tay y. Vũ Văn như giơ một chiếc đèn dầu, bắt đầu cẩn thận dò xét hố đất đen ngòm giữa nền móng.

Giữa rãnh nền đã nhìn không thấy dấu vết có người hoạt động, Vũ Văn chậm rãi đi đến trung tâm đáy hố, dưới chân lại xuất hiện một đại động đường kính gần ba thước, y hút một ngụm khí lạnh, dùng sức bỏ xuống hỏa cầu cầm trong tay, quả cầu lửa kia phiêu phiêu lảo đảo bay về phía sâu dưới đại động, chiếu sáng đáy động.

Vài khí đen đang chậm rãi từ đáy động bay lên, rồi dần dần biến mất trong không khí, trong động kia sớm đã trống không.

“Mẹ nó! Ta vẫn đã đến chậm.” Vũ Văn nặng nề nện một quyền xuống đất!

Lịch sử cổ đại Trung Hoa không tính là môn chính của khoa Trung văn, ngày trước thầy Mã Lập chỉ phụ trách chương trình học của hai lớp khoa Trung văn, cho nên hiện tại Vũ Văn Thụ Học mỗi tuần cũng chỉ cần xuất ra thời gian hai ngày đến cùng bọn học sinh nói nhảm là đủ rồi. Nhưng y mỗi lần lên lớp đều nói rất nhiều chuyện cổ quái thất truyền khắp thiên nam địa bắc mà trong sách giáo khoa không nói đến, danh tiếng của “Quý thoại lão sư (giáo viên)” truyền ra, bắt đầu có không ít học sinh khoa khác chạy tới dự thính, có đôi khi nói đến chỗ cao trào, thậm chí sẽ có học sinh dưới giảng đường trầm trồ khen ngợi. Những lúc này, Vũ Văn sẽ thường cảm thấy một giáo viên lịch sử như y làm không hợp cách lắm, đem giảng đường trường đại học hảo hảo biến thành một tiệm trà, học sinh bên dưới cũng không phải đến học, mà giống tới nghe Bình Thư (một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ) hơn. Nghĩ thì nghĩ vậy, một khi bắt đầu giờ học, Vũ Văn vẫn sẽ nhịn không được nói chút quái nhân quái sự ghi chép trong cổ thư, chẳng lẽ đó cũng là một loại bệnh nghề nghiệp?

Đinh Lam Đường Khảo gần đây liên tục không lên lớp, trước đây đã cùng bọn họ ước hẹn, cũng khó trách hai vị này hung hăng ngang ngược như thế, Vũ Văn cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở. Bất quá gần đây chỗ ngồi gần cửa sổ của hai vị tinh anh trốn học này lại thường bị hai người kỳ quái khác chiếm lấy, Vũ Văn vài lần gần đây lên lớp, đề khó tránh phải nhìn hai người kia hơn vài lần.

Một người trong đó liếc mắt liềm nhìn ra không phải người Trung Quốc, bộ dạng mũi ắt sâu, đường nét gương mặt rất phân minh, có mái tóc quăn tinh mịn và đôi mắt màu xanh biếc, làn da cũng tương đối trắng nõn, nhìn qua có chút giống người Châu Âu. Tên còn lại cùng học sinh Trung Quốc bình thường không có gì khác biệt, diện mạo cũng xem như tuần lãng, nhưng khí chất của hắn, chung quy cảm thấy cùng hoàn cảnh xung quanh có chút không hợp, tuổi dường như cũng so với bọn học sinh xung quanh lớn hơn một chút.

Bọn họ cũng không phải khoa Trung văn, trên danh sách điểm danh không có tên bọn họ, hai người mỗi lần đều cùng nhau đến giảng đường, sau khi Vũ Văn kết thúc tiết bọn họ lại cùng rời đi, nhưng Vũ Văn rất ít thấy bọn họ nói chuyện với nhau, tình huống cùng bạn học khác nói chuyện lại càng hiếm thấy, hai người lúc vào lớp cũng rất kỳ quái, khi Vũ Văn nói đến nội dung trong sách giáo khoa, hai người tuy rằng nghiêm túc nghe giảng, cự tuyệt không ghi chép bài, nhưng khi Vũ Văn bắt đầu lảm nhảm cổ sự, hai người sẽ nhanh chóng lấy giấy bút, bắt đầu không ngừng ghi chép lại.

Cuối cùng có một ngày Vũ Văn nhịn không được nữa. Thừa lúc tan học khi Phương Hân đi ngang qua trước bục giảng, hắn giả vờ vô tình ngăn nàng lại, “Hai học sinh ngồi phía trước em hai hàng kia, em có quen không?” Khi Vũ Văn nói chuyện, ánh mắt cũng không nhìn Phương Hân, mà đang nhìn hai người lập dị kia đang thu dọn sách giáo khoa.

“Hai học sinh nào a?” Phương Hân bỗng chốc còn chưa kịp phản ứng, chờ sau khi nàng ngoảnh lại nhìn thoáng qua mới bừng tỉnh đại ngộ nói: “A, thầy nói hai du học sinh ngoại quốc kia hả?”

“Hửm? Hai người đều là du học sinh ngoại quốc hả?” Vũ Văn có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, tóc đen kia kỳ thật là một người Nhật Bản, anh đẹp trai tóc nâu kia nha. Hì hì. Em quên mất người ta từ đâu tới rồi.” Phương Hân ngượng ngùng nở nụ cười.

“Nguyên lai là người Nhật Bản.” Vũ Văn hơi trầm ngâm một chút, “Vậy bọn họ làm sao lại chạy tới nghe tiết của thầy a?”

“Em cũng không rõ lắm, kỳ thật bọn họ ở học kỳ trước khi thầy Mã Lập dạy, cũng từng đến dự thính, khi đó chủ nhiệm lớp còn đặc biệt đến nhắc em, bảo em chiếu cố hai bạn học ngoại quốc một chút, bất quá bọn họ cũng chỉ nghe hai tiết, rồi không thấy xuất hiện nữa. Gần đây bọn họ vẫn ở chỗ này, đại khái là cảm thấy thầy lên lớp so với thầy Mã tốt hơn.” Phương Hân tiện thể vỗ mông ngựa của Vũ Văn.

“Hắc hắc. Em thật ra nói so với xương (ở đây ý Vũ Văn nói Phương Hân phụ họa, nịnh nọt) nghe không tồi.” Vũ Văn cười mắng một câu, Phương Hân tuy mang kính cận, kỳ thật bộ dạng rất xinh đẹp, đối nhân xử thế cũng rất thông minh, vừa nhìn chính là bộ dáng cán bộ học sinh ưu tú được giáo viên yêu thích.

“Đúng rồi, thầy, Đường Khảo gần đây liên tục không lên lớp, thầy không chú ý sao? A, còn có Đinh Lam nữa cũng đã lâu không học tiết của thầy.”

Phương Hân đột nhiên mở miệng mách lẻo, Vũ Văn cũng có chút hoảng thần, y đành phải giả bộ hồ đồ, “Ai là Đường Khảo nhỉ? Tôi bình thường không chú ý điểm danh lắm.”

“Này, chính là cái tên thầy ngày đầu vào lớp thì lưu lại đó.” Phương Hân sau khi mở danh sách trên bục giảng ra, chỉ vào tên Đường Khảo và Đinh Lam nói: “Gần đây thầy luôn điểm danh sót tên hai người bọn họ, để hai người này lợi dụng sơ hở rồi!”

“A, là hai người này hả, tôi lần sau vào lớp sẽ đặc biệt chú ý.” Vũ Văn không nghĩ tới Phương Hân lại chú ý đường đi nước bước của Đường Khảo Đinh Lam như thế, đành phải ha ha đi ra khỏi giảng đường.

Phương Hân còn muốn đuổi theo đi cùng Vũ Văn xuống lầu, ai ngờ Vũ Văn trông thấy nàng theo kịp, trực tiếp chui vào toilet. (bị gái dí chạy vào toilet =))

“Ê, Phương Hân, sao còn chưa đi a? Đứng chờ ai ở đây hả?” Một người bạn thân của Phương Hân đi đến.

“Hừ!” Phương Hân cau mày đứng trước cầu thang, “Không biết tên Đường Khảo này cho thầy Vũ Văn thuốc mê hỗn gì, thầy Vũ Văn cứ nhiên buông thả cho bọn họ tùy tiện trốn học!”

Lúc Phương Hân đang sinh hờn dỗi, hai du học sinh kỳ quái mà Vũ Văn vừa nhắc tới kia cùng đi ngang qua người nàng, thanh niên Nhật Bản kia ngoảnh đầu nhìn hai mắt Phương Hân, đột ngột lộn vòng lại, đứng trước mặt Phương Hân.

“Xin hỏi, bạn chính là Phương Hân tiểu thư sao?” Người Nhật Bản này nói tiếng Trung phi thường lưu loát.

“Hả? Này. Đúng vậy, tôi chính là Phương Hân.” Phương Hân không nghĩ tới hắn lại chủ động chào hỏi mình.

“A, Xin chào! Tôi là Bách Diệp Thân Hoành (họ Trung Quốc tên Nhật bản, Baiye Nobuhiro) bạn gọi tôi Bách Diệp là được.” Thanh niên Nhật Bản cúi chào Phương Hân, lại hữu hảo đưa tay phải về phía nàng.

“A. Chào bạn.” Phương Hân bị Bách Diệp đột ngột khom lưng cúi chào khiến cho giật mình, nụ cười cũng có chút cứng nhắc, vươn tay cùng Bách Diệp bắt tay cũng có chút mất tự nhiên. Nàng quay đầu nhìn nhìn bên cạnh, anh đẹp trai ngoại quốc đồng hành cùng Bách Diệp kia đang thẳng tắp đứng gần hai người, ánh mắt nghiêm túc nhìn mình.

“A, thầy Lý Tiệm Văn từng nói với chúng tôi, nếu có gì cần hỗ trợ, có thể tìm bạn, bởi vì bạn là lớp trưởng.” Thầy Lý Tiệm Văn chính là chủ nhiệm lớn tuổi của lớp của Phương Hân.

“Ách. Đúng, chuyện của các bạn thầy Lý cũng đã từng nói với tôi, các bạn có chuyện phiền toái gì sao?” Phương Hân có chút khẩn trương không biết hai thanh niên ngoại quốc này sẽ đem chuyện gì đến khó xử nàng.

“Thầy Vũ Văn truyền thụ chương trình học sử cổ đại phi thường thú vị, đáng tiếc hai người chúng tôi bỏ lỡ hai tiết đầu, không biết bạn có nhớ ghi chép lại trong lớp hay không, nếu có. Có thể cho tôi mượn sao chép được không?” Tiếng Trung của Bách Diệp tuy rằng nói không sai, nhưng quá mức trịnh trọng, không giống khi người Trung Quốc trò chuyện bình thường dùng khẩu ngữ tùy tiện.

“Ừ, bài ghi chép tôi có ghi lại một ít, bất quá chữ viết của tôi rất hồ thẹn, bạn đừng chê cười tôi, haha.” Phương Hân hí mắt cười, đúng là phi thường đáng yêu, Bách Diệp không khỏi sững sốt.

Biết rõ bạn học ngoại quốc chỉ hướng mình mượn bài, trong lòng Phương Hân thoải mái hơn, nàng đem một đồng sách vở ôm trong ngực bày ra đặt trên bệ cửa sổ, từ giữa rút ra một cuốn sổ đưa cho Bách Diệp.

Khi Bách Diệp tiếp nhận quyển sổ, trong mũi dường như ngửi được một cỗ mùi thơm mát, cũng không biết là từ trên quyển sổ truyền đến, hay là từ trên người vị thiếu nữ xinh đẹp này truyền đến. Hắn hơi sợ run một chút, lại muốn cúi người đáp tạ, Phương Hân đã lôi kéo tay bạn gái chạy xuống lầu, tránh thoát đại lễ khom lưng của Bách Diệp. “Lần sau khi học tiết lịch sử trả lại cho tôi nhé.” Chỉ trong chốc lát, Phương Hân liền chạy khỏi tầm mắt của Bách Diệp.

Bách Diệp và vị đồng bạn vẫn luôn trầm mặc kia liếc mắt nhìn nhau, đang muốn mở quyển sổ Phương Hân lưu lại, Vũ Văn lại vẩy đôi tay ướt sũng từ phòng rửa tay bên cạnh cầu thang đi ra. Hai người Bách Diệp

tựa hồ cố tình tránh né Vũ Văn, quyển sổ cũng không vội xem, hai người không hẹn mà cùng bước nhanh xuống lầu.

Vũ Văn kỳ thật ở trong phòng rửa tay đã nghe thấy đoạn đối thoại bên ngoài, giờ phút này xuất hiện, nhưng chỉ có thể nhìn chăm chú hai học sinh ngoại quốc rời đi. Tầm mắt Vũ Văn bám theo thanh niên dung mạo người Châu Âu kia suốt một quãng dài, bởi vì bên hông người kia có một vật nhỏ đang nhấp nháy quang mang quái dị.

Đó là một lục lạc màu vàng phi thường tinh xảo!

46. Quyển 2 - Chương 4

“Ha.” Đinh Lam há to miệng, đánh một cái ngáp thật to, ở bên cạnh hắn, ánh mắt Đường Khảo đại ra, phờ phạc ghé vào trên bàn ghi danh. Mà bàn ghi danh này, lại đặt trước cửa tòa nhà Ngoại văn dưới một gốc cây đại thụ.

Thỉnh thoảng có một hàng nữ sinh cặp kè đi ngang qua, đủ loại đủ kiểu váy dài và váy ngắn lướt qua trước bàn, để lộ những đôi chân xinh đẹp tắn ra khí tức tuổi trẻ dưới ánh mặt trời. Đáng tiếc cũng không có ai đối với dãy bàn này cảm thấy hứng thú, các nữ sinh luôn liếc mắt nhìn thảo luận rồi đi xa.

“Chiêu. Mộ. Hình. Tân. Nữ. Diễn. Viên. Chính, Phim. Kinh. Dị. đến tìm tôi học hỏi?” Vũ Văn chẳng biết từ nơi nào chui ra, đứng trước bàn, gần từng tiếng niệm tụng biểu ngữ dán trên bàn ghi danh, sau đó dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hai tên đang sống ngắc ngoải.

“Thầy Vũ Văn. Đừng đứng trước bàn ghi danh được không? Cản trở việc kinh doanh của chúng em rồi.” Đinh Lam hữu khí vô lực phát phát tay với Vũ Văn.

“Sinh ý (việc làm ăn buôn bán) của các cậu?” Vũ Văn nhướn mày, hướng hai bên trái phải nhìn nhìn, “Tôi hình như là khách hàng duy nhất nha?”

“Ôi.” Đường Khảo đem trán đập vào trên mặt bàn, phát ra một tiếng “Bang”, “Thầy đừng đả kích chúng em nữa.”

Vị trí cách Vũ Văn chưa đến 50 thước, giờ phút này hoạt động xã đoàn chiêu tân đang cử hành trong sân trường khí thế ngất trời, nhóm tân học sinh huấn luyện quân sự trở về, đã bắt đầu cuộc sống đại học chính thức. Các hiệp hội xã đoàn lớn để bổ sung nhân lực mới mẻ, đều xuất ra thủ đoạn cùng mình đến mời chào tân sinh.

“Các cậu muốn chiêu tân, sao không đem quầy hàng đặt cùng chỗ với bọn họ, tốt xấu gì cũng náo nhiệt hơn một chút chứ?” Vũ Văn hơi khó hiểu hỏi Đường Khảo.

Đinh Lam và Đường Khảo đều không nói chuyện, mang trên mặt nụ cười xấu hổ.

Bất quá Vũ Văn rất nhanh đã biết nguyên nhân bọn họ làm như vậy, bởi vì lúc này đang có hai người từ sân xã đoàn hoạt động chiêu tân hướng bọn họ đi tới.

“Không phải đã cảnh cáo các cậu rồi sao? Xã đoàn và hiệp hội chưa được nhà trường phê duyệt không được chiếm dụng sân trường làm bất luận hoạt động tuyên truyền gì! Các cậu còn không đem bàn này dọn ra, thật muốn tôi cho người động thủ đuổi các cậu đi sao?” Nói chuyện là một học sinh trẻ tuổi vẻ mặt nghiêm túc, thanh âm tuy chưa lớn, trong giọng nói lại lộ ra một cỗ khí thế không cho phép biện giải.

Vũ Văn liếc mắt quan sát vị thanh niên đang nói chuyện, chỉ thấy thân hình hắn cao lớn, áo sơ mi bó chặt lộ ra cơ bắp cân đối hữu lực bên dưới, tóc ngắn vén lên lộ ra khuôn mặt góc cạnh phân minh, xem ra rõ ràng là một người chuyên vận động.

Đình Lam từ trên băng ghế xoay người đứng lên, thừa lúc đưa lưng về phía vị học sinh trẻ tuổi kia nhẹ giọng nói với Vũ Văn: “Người này gọi là Tùy Lãng, chủ tịch ủy ban chấp hành hội học sinh, là một con chó trung thành của hội học sinh!” Tiếp đó Đình Lam lại chuyển về phía trước, thay vào một khuôn mặt tươi cười, “A nha, là Tùy ca hả? Như thế nào hôm nay rảnh rỗi đến đây vậy?”

Tùy Lãng đem cánh tay Đình Lam đang đưa qua chuẩn bị khoát vai hắt chặn lại đẩy ra, “Đừng lôi kéo làm quen, nhanh nhanh đem quầy của nhóm các cậu dọn vào.” Khẩu khí kia quả thật cùng quản lý thành thị đuổi buôn bán hàng rong không giấy chứng minh giống hệt.

Đường Khảo vẫn cứ ngồi không nhúc nhích, lạnh lùng nói: “Hội này của chúng tớ đã hướng hội học sinh xin nhiều lần, mỗi lần các người đều không phê chuẩn, chúng tớ cũng mong muốn thu nhận người mới, cậu nói làm sao bây giờ nha?”

Tùy Lãng dùng giọng điệu châm chọc nói: “Làm sao bây giờ? Hội điện ảnh đại học S đã có một cái rồi, còn muốn dựng chồng thêm một cái nữa để làm chi? Hiện tại hội trưởng hội điện ảnh ngay trước mặt các cậu, cậu đem hội này giải tán, hướng hội trưởng xin gia nhập không phải xong rồi sao? Dù gì hội các cậu tổng cộng chỉ có hai người.” Khi nói đến hội trưởng hội điện ảnh, Tùy Lãng đưa tay chỉ chỉ người bên cạnh mình.

Một người khác đứng bên cạnh Tùy Lãng chính là Phương Hân, ban nãy nàng đang muốn cùng Tùy Lãng bàn bạc chuyện hội học sinh sẽ tổ chức tiệc đón người mới, cho nên liền một đường cùng đến đây, giờ phút này đối mặt Đường Khảo và Đình Lam, nàng phảng phất có chút xấu hổ, không biết nên giúp bên nào mới tốt. Nhưng trông thấy Tùy Lãng liên lụy đến mình, nàng không thể không mở lời: “Này, Tùy Lãng, Đường Khảo đáp ứng không ở đây tuyên truyền nữa là được rồi, không nên miễn cưỡng bọn họ gia nhập vào hội điện ảnh bên tôi.”

Phương Hân một mặt thay Đường Khảo nói mềm, một mặt dùng ánh mắt ám chỉ Đình Lam nhanh chóng thu quầy.

“Tôi vì sao muốn gia nhập cái hội điện ảnh nhằm chán kia của các nàng? Cái gọi là chán hưng hoạt động của hội điện ảnh, chính là hướng nhóm học sinh thu chút hội phí đặt bao trước toàn rạp để xem vài bộ phim kinh điển cũ rích, có gì lý thú hả?” Ai ngờ Đường Khảo chẳng những không nhận tình của Phương Hân, trái lại trào phúng nói.

“Cậu. . . .” Phương Hân bị Đường Khảo ghen đến nói không ra lời, xoay người rời đi.

“Ê! Phương Hân. . . .” Tùy Lãng hung tợn trừng mắt liếc Đường Khảo, cũng xoay người đuổi theo Phương Hân.

“Cậu cùng Tùy Lãng đối nghịch thật ra không sao, nhưng phải kéo hội điện ảnh vào nói để làm chi hả? Cho dù mọi người đều biết hội điện ảnh kia không có thú vị, cậu cũng không nhất định phải nói rõ ra chứ? Hiện tại tốt rồi, đặc tội với cả lớp trưởng. . . .” Đình Lam lắc đầu.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Ban nãy nói chuyện quá nặng lời, Đường Khảo tựa hồ cũng có chút hối hận: “Tớ cũng chỉ cảm thấy bức bối đến hoảng, liền nhịn không được phát tiết một chút, tạo ra một hội cứ như tạo ra đảng ngầm, ai chịu cho nổi hả? Bọn người hội học sinh kia, vẫn luôn xem tớ không vừa mắt, cố tình.”

Vẫn luôn tọa sơn quan hổ đấu (đứng ngoài xem náo nhiệt, nhìn người ta cãi nhau :)) Vũ Văn tiến lên vỗ vỗ vai Đường Khảo, “Quên đi quên đi, muốn tuyển vai nữ chính cũng không nhất thời gấp gáp, từ từ sẽ đến thôi. Tội gì phải vi phạm nội quy trường.”

Đường Khảo gật đầu, bắt đầu cùng Đình Lam thu dọn quầy hàng, Vũ Văn cũng đi theo giúp một tay, hỗ trợ dọn vài thứ.

Trên đường trở về, Đường Khảo vẫn cứ canh cánh trong lòng nhắc mãi với Vũ Văn: “Việc này a. Kỳ thật đều do Đình Lam, chúng em học kỳ trước từng lần lượt hai lần tìm được hai nữ chính phù hợp, cũng đã quay phim được một thời gian tương đối dài, tư liệu tích lũy ít nhất cũng hơn chục quyển băng, mỗi lần đều là hoa hoa công tử Đình Lam này thừa lúc diễn nam chính số 1 thừa dịp cùng nữ chính đùa giỡn yêu đương, rồi bội tình bạc nghĩa âm ỉ chia tay người ta, nữ sinh sẽ không bao giờ đến nữa. Đại khái là

hoa tâm của Đinh Lam với nữ sinh đã truyền khắp, hiện tại tìm người càng ngày càng khó, thật là phiền toái.”

“Ê, thế nào trách sang tớ rồi?” Đinh Lam ầm ức phản bác nói, “Tự do yêu đương nha, là các nàng không thể đem công việc và tình cảm tách ra mà đối đãi.”

“Cậu cho rằng ai cũng giống cậu vậy hả? Cậu da mặt dày như vậy, người ta là nữ hài tử lấy cái gì so với cậu?” Đường Khả tức giận, đánh gãy lời biện bạch của Đinh Lam. “Tớ mặc kệ, hiện tại xem ra công khai chiêu mộ vai nữ chính đã không thực tế nữa, cho cậu thời gian ba ngày, đem Trương Nguyệt Thần tìm về cho tớ!” Nguyên lai vị nữ sinh từng diễn được nửa bộ phim kia gọi là Trương Nguyệt Thần.

“Tìm về làm gì? Chúng tớ đã chia tay rồi!” Đinh Lam lầu bầu.

“Không phải kêu các cậu tiếp tục tình tự, là gọi nàng nể tình chúng ta từng cùng cố gắng trôi qua phần trên, trở về diễn tiếp cho xong!” Đường Khả nghiêm mặt, xem ra là tức giận thật rồi.

Đinh Lam tự biết mình đuối lý, miễn cưỡng đáp ứng.

Thời tiết nóng bức, nâng bàn dài đi đường nhiều ít cũng có chút cực nhọc, ba người liền dừng lại nghỉ ngơi hít thở, mà nơi bọn họ dừng lại, vừa vặn trước cửa chính của công trường tòa nhà Khoa học tự nhiên tổng hợp. Vũ Văn lau một phen mồ hôi, giả vờ vô tình hướng Đường Khả hỏi: “Công trường này đang thi công cái gì a? Vì sao lại giống như lại ngưng làm việc?”

“A, nơi này chuẩn bị thi công tòa nhà Khoa học tự nhiên tổng hợp, ngừng làm việc.” Đường Khả cũng không nói gì nữa, mà thò đầu nhìn xung quanh, dưới tường vây quanh công trường nhô lên một cây gây trúc thật dài.

Vũ Văn không biết Đường Khả nhô cây gây trúc như vậy dự định làm gì, hiếu kỳ nhìn hẩn đi về hướng cổng công trường.

Đường Khả đi đến dưới cổng chính, thò tay chỉ chỉ một bảng hiệu công trình cách trên đầu bốn năm thước, hướng Vũ Văn ra hiệu. Không biết vì nguyên nhân gì, tấm bảng hiệu công trình này đen tuyền, hoàn toàn nhìn không ra chữ trên bảng viết những gì.

Đường Khả cầm gây trúc trong tay dùng sức hướng trên bảng hiệu đâm một cái, thuận thế quét ngang vài cái, trên bảng hiệu kia lập tức đổ rào rào xuống một đồng khối bùn khô vỡ. Nguyên lai có người hướng bảng hiệu ném vào rất nhiều bùn, khiến cả tấm bảng hiệu đều bị che kín.

Sau khi bùn vỡ rơi xuống, chữ viết trên bảng hiệu rõ nét hơn, đã có thể mơ hồ phân biệt ra. “Công trình xây dựng tòa nhà Khoa học tự nhiên tổng hợp đại học S. Hạng mục Nhật cho vay tiền?” Những văn tự được viết trên bảng hiệu này dùng hai loại chữ viết Trung Nhật, sau khi Vũ Văn khê đọc, lập tức hiểu ra nguyên nhân. “Đây hơn phân nửa là các học sinh bất mãn với Nhật Bản làm ra sao?”

“Đúng vậy, từ học kỳ trước tấm bảng hiệu treo ở nơi này, thường xuyên có học sinh nửa đêm đến công trường quấy phá, tổn hại máy móc công trình, dán hình to ghi ”Người Trung Quốc có nghèo mấy cũng không cần tiền bẩn của người Nhật“, thậm chí còn có người ném phân lên bảng hiệu, khiến mấy khu phụ cận trở nên hôi hám.” Đường Khả lắc đầu, “Đại khái chính là vì đã xảy ra chuyện như vậy, người Nhật Bản rất không cao hứng, chấm dứt hợp tác với nhà trường, nơi này bắt đầu trước kỳ nghỉ hè mấy hôm, cứ như vậy ngưng trệ đến bây giờ. Kỳ thật có thể sử dụng tiền người Nhật Bản phát triển sự nghiệp giáo dục của Trung Quốc, có gì không tốt chứ?”

Nhưng Vũ Văn không hề cho rằng việc này đơn giản như vậy, vài thanh niên cầm phần quấy rối, hẳn sẽ không đến mức ảnh hưởng đến việc ký hợp đồng đầu tư công trình. Đầu năm 2006, Nhật Bản bởi vì cùng Trung Quốc khai thác mỏ dầu biển Đông dẫn đến tranh chấp, hơn nữa Trung Quốc đối với tư thái ngoại giao của Nhật có chút biến hóa, liền từng bước hủy bỏ viện trợ với Trung Quốc, vốn mong muốn kéo dài đến năm 2008 xem xét hạng mục cho vay đồng yên cũng chính thức bỏ dỡ. Giống như tòa nhà khoa học tự nhiên tổng hợp này sớm ký hợp đồng hạng mục cho vay đồng yên, tuy rằng không chịu ảnh hưởng của thảm định năm 06, nhưng chỉ e Nhật với áp lực của chính phủ, thừa lúc có học sinh quấy phá, mượn cơ hội đơn phương rút vốn đầu tư.

Nhưng tòa nhà tổng hợp này chọn nền, có phải do người Nhật Bản tham dự vào không? Vấn đề đáng chú ý trong lòng Vũ Văn, đang trôi về hướng vực sâu không người biết kia. Vũ Văn có chút vô lực tựa vào trên tường vây, phóng tầm mắt nhìn về kiến trúc cũ kỹ xa xa xung quanh công trường, thần thú mỗ điều hâu đứng thẳng trên sống góc mái hiên của những tòa kiến trúc bất đồng này, vốn đường nhìn phải hướng lên bầu trời, tất cả đều không hện mà cùng nhìn chăm chú vào mảnh đất dưới chân Vũ Văn.

Sau khi Phương Hân bị Đường Khảo chọc tức bỏ đi, vẫn luôn buồn bực cúi đầu đi về hướng ký túc xá, Tùy Lăng liền một mạch đi theo Phương Hân nhẹ nhàng an ủi, trong lời nói hiển nhiên là không ngừng tự thuật chỗ sai của Đường Khảo, nhưng khi Tùy Lăng hung hăng vênh vào chỉ trích Đường Khảo lại khiến cho trong lòng Phương Hân chán ghét, khi đi đến ngã rẽ, nàng đột ngột dừng bước, Tùy Lăng không thu kịp thế, có chút chật vật nhảy sang bên cạnh, mới tránh đụng vào Phương Hân.

“Tùy Lăng, tôi hôm nay đã mệt chết rồi, chuyện dạ hội đón người mới, chúng ta ngày mai tiếp tục bàn bạc được không?” Khi Phương Hân nói chuyện vẫn cứ cúi đầu không nhìn Tùy Lăng.

“A. Vậy cậu sớm quay về ký túc xá nghỉ ngơi đi.” Trong giọng Tùy Lăng có chút bất đắc dĩ.

Sau khi hai người chia tay ở lối rẽ, Phương Hân không trực tiếp trở về phòng ngủ, mà là dưới lầu ký túc xá nữ đảo một vòng, đến quán nước Tùy Duyên bên cạnh căn tin 3.

Mỗi lần tâm tình Phương Hân không tốt, nàng sẽ đến quán nước Tùy Duyên này gọi một cốc cà phê đá lớn, chờ sau khi uống xong ly cà phê, tâm tình của nàng thường thường sẽ như sau cơn mưa trời lại sáng.

Nhưng hôm nay ly cà phê này tựa hồ mất đi ma lực lúc xưa, sau khi Phương Hân hút cạn một giọt cà phê cuối cùng, trong lòng vẫn cảm thấy phiền muộn dị thường, nàng buồn chán đem khối đá còn sót lại trong ly đổ hết xuống bàn, dùng ống hút đẩy chúng nó trên bàn vẽ ra một vệt nước hình thù con gì đó quái gở.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Ha ha ha.” Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng cười lỗ mãng, khiến Phương Hân giật mình, nàng quay đầu về phía sau nhìn lại. Tại hàng ghế lô (ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi) tận cùng bên trong quán nước, có bốn năm nam sinh mặc đồ thể thao đang ngồi, nhìn mờ mờ còn chưa khô trên mặt bọn họ và vết bùn trên người, tựa hồ vừa đá bóng xong. Đám nam sinh này cư nhiên không đổi bộ quần áo sạch sẽ khác đã ngồi lên ghế salon trong quán nước, phỏng chừng ông chủ quán nước lại phải đau đầu rồi, Phương Hân không nhận được nhủu mày.

“Phi!” Một nam sinh cắn miếng sandwich xong, liền lộ ra vẻ mặt chán ghét, đem bánh trong miệng phun trên mặt đất.

“Phục vụ viên! Mau sang đây cho lão tử!” Nam sinh phun bánh mì bắt đầu hô to gọi nhỏ.

“Đến đây đến đây.” Một học sinh mặc đồng phục quán nước từ trong gian làm việc luống cuống chạy tới, sau khi Phương Hân trông thấy gương mặt của phục vụ sinh kia, hơi hơi ngẩn ra, phục vụ sinh này chính là Dịch Nam Hành. Phương Hân từng đến phòng ngủ của Đường Khảo, cũng gặp qua Dịch Nam Hành trầm mặc kiêu lời này hai lần, chưa từng nói qua một câu, nhưng thật ra không nghĩ tới, hắn sẽ làm thuê trong quán nước của trường.

“Sandwich của các người có phải biến chất rồi không, thịt lạnh mặt này như thế nào lại có mùi vị rất chua?” Nam sinh kia đem bánh mì cầm trong tay nặng nề ném vào trong đĩa.

Dịch Nam Hành cúi đầu nhìn miếng bánh mì kẹp thịt kia, nhỏ giọng nói: “Không phải biến chất đâu, chúng tôi ở bên trong quét sốt mayonnaise, chính là hương vị này.”

“Ha ha ha.” Những nam sinh còn lại bắt đầu cười như điên, nam sinh bị cười nhạo này trên mặt không nên được giận, vỗ mạnh bàn, “Được được sandwich của người trét thứ mayonnaise gì chứ? Nhất định là muốn che giấu hương vị thịt biến chất!” Lời này nói ra, gần như đã quá vô lại rồi.

Nam sinh kia đột nhiên nhìn chăm chăm mặt Dịch Nam Hành một hồi lâu, mở miệng nói: “Hửm? Đây không phải là cái tên nhật cơm thừa trong phòng ăn kia sao? Mày rốt cuộc tìm được công việc rồi hả? Về sau toàn bộ cơm thừa trong quán nước này đều thuộc về mày rồi? Haha.”

Phương Hân tuyệt nhiên không biết, đám nam sinh này đã từng cùng Dịch Nam Hành âm ỉ mâu thuẫn một lần. Kia là vào học kỳ trước, khi Dịch Nam Hành lại cạ lưng thực, hắn không chịu nổi cơn đói, lén lút đến phòng ăn nhặt đồ ăn thừa của các học sinh khác ăn, rồi lại vừa vặn trông thấy đám nam sinh này khi ở trong phòng ăn lãng phí rất nhiều đồ ăn. Dịch Nam Hành đau lòng thức ăn, nhin không được mắng họ hai câu, kết quả lại bị đám học sinh này vây đánh một trận.

Dịch Nam Hành phát giác bọn họ đã nhận ra mình, liền mất tự nhiên đưa tay che nửa mặt mình, Phương Hân kinh ngạc trông thấy trên tay hắn quần đầu bằng gạc, nếu không phải có vết thương chồng chất, sao dùng nhiều băng gạc như vậy?

Nam sinh phun bánh mì mạnh đứng dậy, ước chừng so với Dịch Nam Hành cao hơn một cái đầu, hắn bắt lấy cánh tay Dịch Nam Hành nói: “Bàn tay bẩn thỉu của mày làm đồ cũng có thể ăn sao? Chính mày cầm ăn đi! Mày đừng nói mày cũng ăn không vô nha!” Nói xong, hắn mạnh mẽ đem miếng sandwich trên bàn dùng sức nhét vào tay Dịch Nam Hành.

Dịch Nam Hành cúi đầu nhìn bánh mì còn lưu lại một dấu răng thật to, đã nhào đến không nhìn ra hình dạng, tay không kèm được khe run lên, hắn đưa lưng về phía Phương Hân, Phương Hân không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ thấy bờ vai hắn phập phồng bất định, tựa hồ đang cố gắng khống chế hô hấp của mình.

Phương Hân rốt cuộc nhin không được nữa, rời khỏi chỗ ngồi vọt tới trước ghế lô, lớn tiếng nói với đám nam sinh kia: “Bạn à, phục vụ sinh không trêu chọc các bạn, xin đừng quá đáng như vậy được không?”

Một nam sinh ắt lé nhìn Phương Hân, mười phần bỉ khí nói: “Ôi chào? Chỉ nghe nói qua anh hùng cứu mỹ nhân, còn chưa nghe nói qua mỹ nhân cứu cẩu hùng (gấu chó, người vô tích sự) nha, ha ha ha.”

Dịch Nam Hành hơi nghiêng người nhìn Phương Hân, trong ánh mắt toát ra cảm kích, nhẹ giọng nói: “Không sao, đừng quan tâm đến tôi nữa.”

Phương Hân cực kỳ tức giận, đang muốn nói gì đó nữa, Dịch Nam Hành đã đem bánh mì bỏ vào trong miệng.

Nam sinh cao cười haha đưa tay dùng sức vỗ hai cái vào ót Dịch Nam Hành, “Ăn ngon ha? Chưa không?” Nói xong, hắn nắm tạp dề trước người Dịch Nam Hành lên dùng sức lau hai tay.

Bất thành linh, Hắn giống như đã sờ phải thứ gì đó, ngẩng đầu liếc mắt một cái, đưa tay dò xét trong tạp dề Dịch Nam Hành, cuối cùng từ trong đó móc ra một bức ảnh.

“Ồ! Không ngờ tên nhà quê mày còn rất có duyên với nữ nhân nha? Ban nãy bên này có mỹ nữ thay mày ra mặt, trên người mày cư nhiên còn chứa một ảnh chụp mỹ nữ khác!” Nam sinh kia cười quái dị đem bức ảnh đưa cho bạn mình.

Dịch Nam Hành mới vừa rồi còn sụp mi thuận mắt giờ đột nhiên lại lộ ra hung quang, biểu tình trên mặt hung bạo dữ tợn khiến Phương Hân giật cả mình.

“Đưa tao!” Dịch Nam Hành thấp giọng nói.

“Trả lại mày? Đây nói không chừng là thằng oắt mày trộm được, mỹ nữ nào lại đem ảnh chụp cho tên nhà quê mày chứ?”

Trên Dịch Nam Hành đột ngột hiện ra một đoàn hắc khí, mạnh một quyền hướng nam sinh cao trước mặt đánh qua, nam sinh kia không ngờ tới tên nhà quê chất phác này dám động thủ, nhất thời nổi giận phản công, một đám người lập tức dây dưa cùng một chỗ, hiện trường một mảnh hỗn loạn!

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Đừng đánh nữa!” Phương Hân hét lên, nhưng không dám đi tới can ngăn, mắt thấy bọn họ đem lọ hoa trên bàn cũng dùng tới, nếu không ngăn cản e rằng sẽ gây tai nạn chết người.

Nhìn xung quanh không một bóng người, ông chủ quán nước cũng không biết chạy đi đâu, Phương Hân đành phải luống cuống lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho Đường Khảo.

“Đường Khảo các cậu mau tới a! Dịch Nam Hành ở phòng ngủ các cậu đang bị một đám người đánh ở quán nước Tùy Duyên!” Thanh âm của Phương Hân đã mang theo chút nước mắt.

Nhưng trong nháy mắt này, trước mặt Phương Hân xuất hiện một màn khó tin.

Mấy tên nam sinh cơ hồ đồng thời kêu thảm thiết một tiếng, hướng bốn phương tám hướng ngã xuống, từng người lấy từng loại tư thế kỳ quái vụn vẹo nằm trên mặt đất. Nam sinh cao cầm đầu hai mắt trắng dã, không ngừng co giật trên mặt đất, tư thế cũng quái dị nhất, tay phải hấn cư nhiên cùng đùi phải xoắn lại một chỗ thành một nút thắt, thật giống như cánh tay không có xương cốt, tay trái hấn buông xuống tựa vào ngược vào trên ghế, chính là từ giữa cánh tay xuất hiện một gấp khúc 90 độ, không có dấu vết ngoại thương, xương cốt từ đoạn gãy giữa bung ra.

Dịch Nam Hành giãy dụa từ trên mặt đất đứng lên, mặt đầy máu đi đến trước mặt Phương Hân, cầm điện thoại trong tay Phương Hân sợ tới mức liên tục lùi về sau. Hấn liếc mắt nhìn Phương Hân, không nói một câu xé xuống tạp dề bên hông, sau khi lau lung tung trên mặt vài cái, liền ném xuống đất chạy nhanh khỏi quán nước, chẳng biết đi đâu.

47. Quyển 2 - Chương 5

Khi xe cứu thương vọt vào sân trường, bọn học sinh đã vây quanh quán nước đến thủy tiết bất thông (tắt nghẽn, nước không ngấm qua được) , lời đồn đánh nhau trong quán nước gây chết người trong nháy mắt truyền khắp trường. Lúc nhân viên y tế dùng cáng nâng bốn người ra, trong đám người nhất thời tuôn ra một trận tiếng kêu sợ hãi.

Phương Hân là người duy nhất chứng kiến hiện trường, đang có chút lấp bấp hướng bảo vệ trường giải thích hết thủy nguyên nhân phát sinh việc này, sau khi nhận được điện thoại chạy tới hiện trường đầu tiên Đường Khảo và Đinh Lam tuy rằng đã nghe Phương Hân kể lại lần thứ hai mọi chuyện phát sinh ban nãy, nhưng bọn hắn vẫn cảm thấy chuyện này có chút khó bề tưởng tượng nổi. Dịch Nam Hành chiều cao trung bình, vô luận là ai nhìn đều cảm thấy có chút gầy yếu, làm sao có thể trong nháy mắt đem bốn đội viên bóng đá trường ngựu ã đại (to như trâu ngựa) toàn bộ đánh thành gãy xương? Hai người đều đã giúp đỡ nhân viên y tế đem mấy người đội viên bóng đá nâng lên cáng, tuy rằng mấy kẻ bắt nạt kia bị vậy là xứng đáng, nhưng khi đụng đến bọn họ không có bất luận ngoại thương nào, xương cánh tay lại bị cắt thành hai ba khúc, trong lòng hai người cứ phát lạnh, phải có dạng sức mạnh gì mới có thể làm ra chuyện như vậy?

Nghe Phương Hân nói xong, bảo vệ mập mạp lắc đầu như trống bỏi, hấn bắt đầu hoài nghi Phương Hân có phải đang bao che hung thủ thật sự hay không, mà đem lý do tội danh đều gán trên người đứa học sinh nào đó tên Dịch Nam Hành, cho dù thấy thế nào, bốn người bị hại đều phải lọt vào một cuộc ẩu đả chênh lệch xa về sức mạnh.

“Tôi không phải thằng ngu!” Bảo vệ quơ quơ ngón tay với Phương Hân, “Ban nãy bác sĩ cũng nói, những nam sinh bị thương này tuy rằng bị thương hơi nặng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Cho dù cô không nói thật, chờ bọn hắn tỉnh dậy, cũng sẽ đem chân tướng nói cho tôi biết thôi.”

“Tôi thật không có lừa anh!” Phương Hân có chút nóng nảy.

“Được rồi.” Bảo vệ đột nhiên đối với Phương Hân mất đi hứng thú, thà gắng hỏi nữ sinh trước mặt này, còn không bằng chờ những tên hôn mê kia tỉnh lại, tự nhiên sẽ đem người đánh bọn họ nói ra. Trọng điểm vấn đề hấn lo lắng hiện tại là có cần báo cáo với đồn công an hay không, để cảnh sát chính thức đến xử lý chuyện này. Cũng khó trách bảo vệ có chút cố kỵ, về phương diện nhà trường chỉ sợ sẽ không nguyện ý thấy cảnh sát xuất hiện trong sân trường, sự tình nháo lộn khó tránh khỏi tổn hại đến danh tiếng của trường.

Sau khi ở trong lòng hạ quyết tâm, bảo vệ ra khỏi quán nước, bắt đầu giải tán đám học sinh vây xem, “Đừng vây quanh đừng vây quanh, có cái gì đẹp đâu? Chưa thấy qua đánh nhau sao? Vài người bị thương thôi, cũng không có gây chết người, đừng xem nữa, nên làm gì thì đi làm đi.”

Vừa nghe nguyên lai không chết người, bọn học sinh ồ một tiếng rồi tản ra.

Ông chủ quán nước và các giáo viên của ban quản lý nhà trường cũng lần lượt chạy tới hiện trường, Đường Khảo nhìn tình tự Phương Hân có chút không ổn định lắm, sau xin phép sự đồng ý của các giáo viên, cùng Đinh Lam đưa Phương Hân về ký túc xá nữ.

Phương Hân trước khi bước vào cổng ký túc xá nữ, đột nhiên xoay người nhìn chằm chằm Đường Khảo, nói: “Cậu cũng không tin lời tớ nói sao?”

“Như thế nào lại như vậy? Cậu đâu việc gì phải nói dối đúng không?” Đường Khảo nói ra lời này, tựa như đang khuyên bản thân phải tin tưởng Phương Hân.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, việc này cùng cậu không có quan hệ gì, cậu nên đi lên hảo hảo nghỉ ngơi, Dịch Nam Hành. Chúng tớ sẽ tìm được hân.” Đinh Lam ở bên cạnh trấn an Phương Hân.

Phương Hân gật đầu, xoay người lên lầu, Đường Khảo và Đinh Lam liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này có phần kỳ quái.

Phương Hân trở lại trong phòng ngủ, cũng lười hướng bạn cùng phòng tỉ mỉ giải thích, trên giường buồn bực ngủ thẳng đến 9h tối, mới cảm thấy có chút người ngoại. Nàng tùy tiện chỉnh đốn lại bản thân, chuẩn bị đến căn tin ăn gì đó. Đang muốn ra ngoài, tiếng bip vang lên, thanh âm bác gái gác cổng dưới lầu vọng tới: “Phương Hân phòng 626, dưới lầu có người tìm.”

Ai đến tìm mình vào giờ này chứ? Phương Hân có chút buồn bực, chờ đi xuống lầu vừa nhìn, cư nhiên là vị du học sinh Nhật Bản kia Bách Diệp Thân Hoàn!

“Tôi là tới trả lại quyển sổ, đêm nay bạn không đến phòng tự học, tôi hướng bằng hữu của bạn hỏi thăm, các nàng nói bạn ở trong phòng ngủ, tôi tìm đến, không biết có quấy rầy bạn không?” Bách Diệp nói chuyện lúc nào cũng nho nhã lễ độ.

“A. Không sao, tôi đang muốn ra ngoài ăn gì đó, bạn. Làm sao biết tôi ở phòng tự học nào chứ?” Phương Hân có chút kỳ quái, bản thân luôn tự học ở phòng cố định, tuyệt đối chưa từng gặp qua vị du học sinh Nhật Bản này trong phòng.

Bách Diệp mỉm cười, cũng không trả lời vấn đề của Phương Hân. Hân nói tiếp: “Bạn đây là muốn đi ăn cơm tối sao? Vừa vặn, tôi cũng chưa ăn cơm tối, để hướng bạn bày tỏ lòng cảm tạ, để tôi mời bạn ăn bữa tối này nhé?”

“Này.” Phương Hân do dự, việc mượn sổ nhỏ như vậy, sao có thể không biết xấu hổ để người ta mời cơm chứ?

“Cùng đi không, tôi cũng còn vài chuyện muốn hỏi thăm bạn.” Bách Diệp cực kỳ thành khẩn nhìn Phương Hân, khiến nàng thật sự không cách nào cự tuyệt hảo ý của hân.

“Được rồi, trước khi nói chuyện, chúng ta ăn đơn giản một chút thôi.” Phương Hân hơi nghiêng đầu, thoáng nở nụ cười với Bách Diệp.

“Không thành vấn đề!” Bách Diệp nhìn qua rất vui vẻ.

Phương Hân thật sự ăn rất đơn giản, chỉ cần một tô miến với trứng rán mà thôi, khiến cho Bách Diệp trái lại có phần ngượng ngùng.

“Vị bạn học ngoại quốc cùng bạn như hình với bóng kia đâu, không đến cùng bạn sao?” Phương Hân từ trong ống rút ra một đôi đũa trúc, ở bên mép bát nhẹ nhàng gõ.

“Cô đang nói đến Austin sao? Ha ha. Kỳ thật chúng tôi chỉ khi có chương trình học sử cổ đại xuất hiện, bình thường ngược lại không hề lui tới.”

“Austin?”

“Đúng, cậu ấy gọi là Austin. Ian Abercrombie, người Hy Lạp, chỉ có điều lớn lên ở Italy.”

“Italy? Thảo nào đẹp trai như vậy.” Hai mắt Phương Hân tỏa ánh sáng.

“Đến từ Italy thì nhất định sẽ rất tuấn tú sao?” Bách Diệp có chút khó hiểu.

“Đương nhiên a, cậu xem giải bóng World Cup đội Italy có người nào không đẹp trai hả?” Phương Hân rất nghiêm túc nói.

Bách Diệp không khỏi bật cười khanh khách.

“Các bạn vì sao đều yêu thích tiết lịch sử a?”

“Bởi vì lịch sử lâu đời của văn minh cổ quốc đặc biệt hấp dẫn a.” Trong mắt Bách Diệp lộ ra một tia xa xăm.

“Hỏi bạn nhiều vấn đề như vậy, cũng nên cùng bạn trao đổi một chút tình báo rồi, haha. Cùng bạn học Nhật bản lui tới, tớ sẽ không bị xem như gián điệp bắt lại chứ?” Phương Hân cười bưng bát lên, uống trước một ngụm, “Nói đi, bạn còn muốn thăm dò chuyện gì?”

“Nghe nói xế chiều hôm nay quán bar có người đánh nhau, còn đánh người bị thương, bạn ở ngay tại hiện trường?”

“Không phải quán bar, là quán nước, bên trong trường học sao có thể gọi là quán bar chứ? Ha ha.”

“Haha, không sai biệt lắm mà? Người Trung Quốc chú trọng thật nhiều.”

“Hi hi. Xem ra tiếng Trung của bạn học còn chưa tốt.” Phương Hân bắt đầu hút pho pho vào một ngụm mì, nhìn qua chẳng hề tính toán trước mặt Bách Diệp giả bộ thực nữ nữa.

“Bạn vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi nha.”

“Ừ, tôi có ở đó, làm sao vậy?”

“Bạn trông thấy cái gì không?” Bách Diệp đột nhiên rất trịnh trọng hỏi han.

Phương Hân ngừng nhai, chậm rãi ngẩng đầu lên, “Tôi hôm nay đã nói qua hai lần rồi, nhưng chẳng ai tin tôi.”

“Tôi tin bạn!” Về mặt Bách Diệp trở nên có chút ngưng trọng.

Khi Phương Hân trở lại ký túc xá nữ, Vũ Văn đã ở nơi này sốt ruột chờ đợi nửa giờ.

“Em cuối cùng đã trở lại, không mang theo di động sao?” Vũ Văn vừa thấy Phương Hân, liền ném đầu lọc thuốc lá trong tay, khẩn trương giữ lấy cánh tay nàng.

“A.” Phương Hân thoáng sửng sốt, lại sờ sờ túi quần jean, “Oái, di động để trên phòng ngủ, quên mang theo.”

“Đừng nói chuyện di động nữa, hôm nay Dịch Nam Hành ở quán nước đem vài học sinh đánh gãy xương, em có tận mắt chứng kiến?” Vũ Văn vội vàng hỏi.

Phương Hân kinh ngạc lui về phía sau từng bước, nói: “Như thế nào hôm nay mọi người đều hỏi chuyện này a?”

“Hả?” Lần này đến phiên Vũ Văn giật mình, “Còn ai muốn hỏi thăm em chuyện này nữa?”

“Kia. Du học sinh Nhật Bản kia, chính là cái vị trên tiết của thầy.” Phương Hân loáng thoáng cảm thấy chuyện này có chút nghiêm trọng.

“Em đã nói với hần những gì?” Về mặt Vũ Văn nhìn qua có chút khẩn trương.

“Em. Đã nói trông thấy Dịch Nam Hành trong nháy mắt đem mấy nam sinh kia đánh ngã.”

“Còn nói chi tiết gì nữa không?”

“Không. Không nói gì nữa, a! Em đại khái có nói qua chút về tướng mạo Dịch Nam Hành, bởi vì em và bạn ấy đều cảm thấy kỳ quái, Dịch Nam Hành gầy teo, dung mạo lại không kinh người, cư nhiên lại là một cao thủ võ thuật.”

“Học sinh Nhật Bản kia nghe em nói xong sau đó có tỏ vẻ gì không?”

“Không dấu hiệu gì đặc biệt. Bạn ấy chỉ nói công phu của Trung Quốc thật sự quá thần kỳ, muốn tìm một cao thủ học công phu Trung Quốc.”

“Thời điểm Dịch Nam Hành động thủ, em có trông thấy ánh sáng nào kỳ quái không?” Vũ Văn đột nhiên hỏi một vấn đề ngoài dự tính.

“Ánh sáng?” Phương Hân ngần ra, “Quá đột nhiên, không chú ý.”

“A, không còn việc gì nữa, em nhanh đi nghỉ ngơi đi.” Vũ Văn cứ như vậy xoay người bước đi.

Phương Hân ở dưới lầu ký túc xá đứng sững sờ một lát, không biết đến tột cùng chuyện gì xảy ra.

Ai ngờ Vũ Văn lại vội vội vàng vàng đảo ngược về, “Phương Hân, sự tình hôm nay trên BBS của trường học đã sôi sôi sục sục rồi, bất quá bọn họ đều đoán vớ vẩn, em phải đáp ứng thầy, không nên đem chuyện em thấy phát tán lên mạng nhé! Cũng không được nói với bất luận kẻ nào chuyện này nữa, được không?” Vũ Văn cực kỳ nghiêm túc nhìn Phương Hân.

“Dạ!” Phương Hân gật đầu. Không biết tại sao, Vũ Văn vô luận bảo Phương Hân làm gì, nàng đều rất tự nhiên đáp ứng, trong lòng Phương Hân, Vũ Văn dường như khiến người ta có cảm giác rất đáng tin cậy.

Vũ Văn mỉm cười, xoay người biến mất trong bóng đêm.

Sáng ngày hôm sau, Đường Khảo và Đinh Lam đến lớp học khoa Vật Lý, quả nhiên, Dịch Nam Hành vẫn chưa vào lớp. Hai người không khỏi có chút chán nản, bọn họ hôm qua cũng đã phân công nhau đi tìm Dịch Nam Hành, nhưng tìm khắp toàn trường cũng không thấy thân ảnh của hắn, Đường Khảo và Đinh Lam thậm chí còn đến quán bar Dịch Nam Hành làm việc bên ngoài trường, cũng không có thu hoạch gì.

Chẳng lẽ lão Dịch thật sự tay không tác sát làm bị thương bốn người, sợ tội chạy trốn rồi? Mặt khác. Thầy Vũ Văn tựa hồ đối với chuyện này cũng rất để tâm, nghe nói sau việc này liền chạy đi tìm Phương Hân xác nhận, nhưng lại muốn Đường Khảo về sau mặc kệ trong trường học phát sinh chuyện gì kỳ quái, đều phải thông báo cho thầy trước tiên. Nghĩ đến chuyện đã xảy ra hôm nay, Đường Khảo không khỏi có chút xuất thần.

“Đường Khảo! Lại mộng du vòng quanh thế giới hả? Tỉnh dậy đem câu ví dụ này phiên dịch đi!” Chỉ nghe thấy một tiếng quát mắng, giáo viên dạy Anh văn Ôn Nhã đứng trên bục giảng dựng thẳng lưng mảy.

“Hả? Hả?” Đường Khảo kích động đứng lên, hai mắt luống cuống loạn chuyển, thật giống hệt như vừa từ trong mộng du bừng tỉnh. Đinh Lam ngồi bên cạnh hắn đã dùng sách ngăn trở mặt, vui sướng khi người gặp họa hắc hắc cười quái dị.

Ôn Nhã là giáo viên mỹ nữ nổi danh của đại học S, ngày thường sớm thành thói quen khi lên lớp bọn học sinh không chuyển mắt nhìn nàng chảy nước miếng, cho nên Đường Khảo nhìn ngoài cửa sổ thất thần, liền rất dễ dàng bị nàng phát hiện.

Đường Khảo ở dưới bàn đá thật mạnh một cước vào chân Đinh Lam, ý muốn Đinh Lam gợi ý một chút câu ví dụ theo như lời Ôn Nhã đến tột cùng là gì.

Đinh Lam nhe răng nhếch miệng mở sổ ra, chỉ vào một câu tiếng Trung trên đó. Ôn Nhã trong tiết tiếng Anh không thích rập khuôn theo sách giáo khoa, luôn dùng một vài câu ví dụ chỉ có bên ngoài sách mới có thể thấy để dạy học.

“Đây là một thời đại trừ bỏ yêu ma. Thời đại này không cần tiên tri, cũng không cần thánh nhân, thời đại này thuộc về người thường, mỗi người ngoài việc phải tự mình đến đối mặt với thời đại bên ngoài, còn phải tự mình dũng cảm gánh vác trách nhiệm!” Đường Khảo dùng tiếng Anh chuẩn đem câu ví dụ kia dịch ra.

Ôn Nhã thấy không làm khó được Đường Khảo, lại hỏi thêm một vấn đề: “Những lời này là ai nói:”

“Nhà tư tưởng Đức Weber.” Đường Khảo đã khôi phục bình tĩnh.

“Ngồi xuống đi, khi đi học nghiêm túc một chút!” Ôn Nhã không cam lòng nói.

Đường Khảo lau một phen mồ hôi lạnh, ngồi xuống.

“Nghĩ gì mà xuất thần như vậy? Hại Ôn đại mỹ nữ nhà người ta coi trọng cậu rồi, hắc hắc. . . .” Đinh Lam thấp giọng cười quái dị.

“Đừng. . . .Fans (người hâm mộ) của Ôn đại mỹ nữ nhiều lắm, đặc tội không nổi, tớ còn muốn sống lâu thêm hai năm.” Đường Khảo cũng thấp giọng nở nụ cười.

Sắc mặt Đinh Lam chợt đông lại, nhỏ giọng nói: “Hôm qua tớ đi tìm Trương Nguyệt Thần.”

Đường Khảo dưới bàn cho Đinh Lam một quyền, “Được lắm, tớ bảo cậu đi tìm Dịch Nam hành, cậu lại đi tìm người tình cũ, nằng đáp ứng quay về đóng phim chưa?”

Đinh Lam xuất thủ bắt lấy nắm tay Đường Khảo, rất nghiêm túc nói: “Bạn cùng phòng của Trương Nguyệt Thần nói nằng đã mất tích ba ngày rồi!”

“Hả?” Nụ cười trên mặt Đường Khảo cứng lại.

“Thật sự, ba ngày trước, buổi sáng Trương Nguyệt Thần còn cùng nhóm bạn cùng phòng của nằng tham gia tiết học, đến tối thì không trở về phòng ngủ! Hiện tại nhóm bạn cùng phòng của nằng có chút lo lắng rồi, gọi di động cho nằng cũng tắt máy, nhưng lại không dám nói cho giáo viên, sợ vạn nhất nằng chỉ ra ngoài chơi vài ngày, sau khi nói cho giáo viên nằng lại trở về, sẽ bị nhà trường xử phạt tội đêm không về ngủ.”

“Đám nữ sinh này thật là tóc dài mà kiến thức ngắn, Trương Nguyệt Thần nếu thật sự tự mình ra ngoài chơi đùa, khẳng định sẽ trước cùng nhóm bạn của nằng thông báo a, trừ phi quan hệ giữa các nằng không được tốt.”

“Ừ, có lẽ quan hệ giữa các nằng quả là không tốt, có một nữ sinh còn nói Trương Nguyệt Thần có thể được đại gia bao rồi không!”

“Loại lời nói vô căn cứ này cũng một nữ sinh kia nói ra rồi!” Đường Khảo và Trương Nguyệt Thần từng tiếp xúc một thời gian ngắn, đối với phẩm hạnh của nằng vẫn hiểu rất rõ.

“Nhưng hiện tại nằng thật sự đã mất tích. Hôm nay. . . .Tớ không thể cùng cậu đi tìm Dịch Nam Hành nữa, tớ muốn đi tìm Trương Nguyệt Thần!” Đinh Lam chém đinh chặt sắt nói.

”Các cậu không phải đã chia tay sao? Chuyện của nằng cậu còn để tâm như vậy? Đường Khảo lé mắt liếc Đinh Lam.

Đinh Lam trầm mặc chốc lát, mới không đầu không đuôi đột ngột nói: “Nằng là một cô gái tốt.”

“Ôi. . . .Gần đây chúng ta thế nào lại trở thành chuyên trách tìm người rồi? Vũ Văn muốn tớ mau chóng tìm được lão Dịch, hiện tại cậu lại muốn đi tìm Trương Nguyệt Thần.” Đường Khảo thở dài một tiếng.

“Đinh Lam! Đường Khảo! Hai đứa nói đủ chưa?” Trên bục giảng lại lần nữa truyền đến một tiếng gầm, nguyên lai Ôn Nhã vẫn luôn nhìn chăm chăm hai người bọn họ, “Nói thân thiết như vậy, chẳng lẽ hai đứa chuẩn bị trình diễn Brokeback Mountain trong dạ hội đón người mới?” (Một bộ phim nói về chuyện tình của hai chàng trai chăn cừu đồng tính, nghi Ôn tỷ là hủ nữ lắm nha =))

Các nữ sinh đều cười trộm, hai người này cả ngày quần lấy nhau, quả thật có tiềm năng thành công trở thành Brokeback Mountain.

Đường Khảo và Đinh Lam dờ khóc dờ cười, đành phải cùng cầm sách giáo khoa đem mặt che lại.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Vũ Văn đột nhiên nói y phải chụp một chút ảnh trong sân trường, muốn Đường Khảo đưa máy ảnh cho y mượn. Hai ngày này yêu cầu kỳ quái của Vũ Văn tầng tầng lớp lớp, Đường Khảo đau lòng cả buổi, miễn cưỡng đáp ứng, dẫn Vũ Văn vào phòng làm việc của mình.

Tuy rằng Vũ Văn đã là một thành viên trong tập thể công tác của Đường Khảo, nhưng y vẫn là lần đầu tiên vào phòng làm việc của Đường Khảo. Nói là phòng làm việc, kỳ thật chính là một căn nhà cũ hai phòng trong ký túc xá Đường Khảo và Đinh Lam thuê của nhân viên nhà trường. Vũ Văn vốn còn tưởng rằng bọn Đường Khảo bất quá là người ham thích DV tiểu đánh tiểu nháo, ai biết vừa vào cửa, căn phòng cũ cư nhiên đặt ba trạm NLE phối trí rất tốt, máy hiển thị dĩ nhiên là dòng DELL2407. Tiếp tục quẹo vào

gian phòng kia, Vũ Văn càng giật mình, trong phòng cư nhiên có một bộ điều âm Yamaha loại 01V96 cỡ nhỏ và dàn loa Focusrite Voice MasterPro chuyên nghiệp, hơn nữa còn có ống nghe và microphone ghi âm SAMSON. nghiễm nhiên chính là một phòng ghi âm chuyên nghiệp cỡ nhỏ! (Nguyên văn của Nạp Lan ca đó nha~ ko phải tớ chọt tiếng Anh vào đâu >_<>)

“Thầy Vũ Văn, thầy hẳn đã nghe nói qua chưa? Máy ảnh và lão bà (vợ) , đều không thể cho bên ngoài mượn, hiện tại em lại đem lão bà cũng cho thầy mượn rồi. Thầy ngàn vạn lần phải trân trọng nha!” Đường Khảo mở ra một cánh tủ sắt trong góc phòng, lầu lầu xuất ra một máy ảnh kỹ thuật số SLR Canon.

“Trời ơi. Toàn bộ thiết bị trong phòng làm việc này của các em, ít nhất cũng phải 15 vạn a. Hai đứa học sinh các em lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?” Vũ Văn gãi đầu tán thán.

“Em không thể kiếm ra nhiều tiền như vậy, thầy có đem em cắt ra bán lẻ cũng không giá trị hơn chục vạn a, những thứ này tất cả đều là Đinh Lam bỏ vốn mua, cha bạn ấy là giám đốc của một công ty thương nghiệp, chút tiền ấy đối với nhà bọn họ mà nói, thuận túy chí là mưa phùn lất phất.”

“Vậy em đau lòng cái gì hả? Có tiền như vậy.” Vũ Văn bắt mẫn từ trong tay Đường Khảo túm lấy máy ảnh kỹ thuật số.

“Nhưng. Nhưng thứ duy nhất em tự mình bỏ tiền túi mua, chính là cái máy chụp ảnh này!” Đường Khảo mặt như đưa đám nói, “Thầy ngàn vạn lần phải cẩn thận nha.”

“Biết rồi! Phá hư tôi đền cho em!” Vũ Văn vỗ vỗ ngực.

“Thầy tiền ăn cơm cũng phải liệu mạng tiết kiệm, thật phá hư lấy đâu ra tiền đền cho em.” Đường Khảo thấp giọng nói thầm.

“À? Đinh Lam hôm nay sao không cùng chúng ta ăn cơm trưa?” Vũ Văn giả vờ không nghe thấy Đường Khảo lầm bầm, đem đề tài chuyển hướng.

“Cậu ấy? Đi tìm người tình cũ của cậu ấy rồi.” Đường Khảo đem chuyện Trương Nguyệt Thần mất tích nói cho Vũ Văn.

“Hửm?” Vũ Văn nhăn châu xoay động, “Nửa bộ phim ban đầu Trương Nguyệt Thần cùng các em quay còn giữ lại không?”

“Vẫn lưu lại a, còn trông cậy Đinh Lam đưa nàng quay về đóng tiếp mà.”

“Có thể để tôi nhìn chút không?”

Đường Khảo mở ra một trạm làm việc NLE, bắt đầu chiếu một phần đoạn phim đã qua cắt nối biên tập.

Đoạn phim này quay vào ban đêm, bối cảnh là trước tòa nhà dạy học 4 lầu đời nhất của Đại học S, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, Đinh Lam mang kính mắt đang đi tới đi lui.

Một cô gái xinh đẹp thản nhiên cười đột nhiên xuất hiện sau lưng Đinh Lam, thò tay che lấy đôi mắt Đinh Lam.

“Đoán xem tôi là ai?” Thanh âm cô gái rất êm tai.

“Chẳng lẽ là một nữ quỷ chưa được rửa sạch hàm oan?” Đinh Lam dè giọng đáp.

“Anh nói hứu nói vượn cái gì hả?” Cô gái thoáng gõ lên đầu Đinh Lam, xoay người chạy trốn.

“Trên tay cô bôi thứ quái quỷ gì hả?” Tay cô gái vừa buông ra, trên mảnh kính mắt Đinh Lam liền tô một tầng hoa văn bạch sắc. Đinh Lam thấy không rõ thứ gì nữa, hấn hấn hấn tháo mắt kính xuống, bắt đầu truy đuổi cô gái kia.

“Một chút kem trang điểm mà thôi à.” Cô gái hi hi cười, hướng tòa nhà dạy học cũ nát chạy tới.

Đường Khảo đưa tay nhấn xuống nút tạm dừng, cô gái ngoái đầu lại cười bất động trên màn hình tinh thể lỏng. “Ủm, cô bé này chính là Trương Nguyệt Thần.” Đường Khảo chỉ vào màn hình nói.

“Thoạt nhìn rất không tồi a, Đinh Lam vì sao lại cùng nữ sinh xinh đẹp như vậy chia tay chứ?” Vũ Văn nghiêng đầu, nhìn mỹ nữ trên màn ảnh.

“Em làm sao biết? Đinh Lam gia cảnh giàu có, bộ dạng lại đẹp trai, thông minh, thành công giữ được một hoa hoa công tử có đủ điều kiện như vậy, dù có dành hết tâm tư e rằng cũng không ai giữ được a.” Đường Khảo lắc đầu.

Trên bàn làm việc có đặt một bức ảnh chân dung của Trương Nguyệt Thần, Vũ Văn thuận tay cầm lên, như có điều suy nghĩ nhìn bức ảnh kia.

Lúc này, di động Đường Khảo vang lên.

“Đường Khảo, ban này giáo viên ban quản lý nhà trường gọi điện sang, nói bốn nam sinh bị đả thương đang nằm viện kia đã thanh tỉnh rồi.” Điện thoại là Phương Hân gọi tới.

“Hử? Bọn họ không phải muốn đem lão Dịch truy cứu đến cùng chứ?” Trong lòng Đường Khảo căng thẳng.

“Hoàn toàn ngược lại, bọn họ không hện mà cùng buông tha truy cứu vấn đề này, hơn nữa đối với tình hình lúc đó đều lảng tránh!” Trong thanh âm của Phương Hân tràn ngập nghi hoặc, “Bây giờ giáo viên nhà trường đã cảm thấy kỳ quái, muốn tới đến bệnh viện gặp mặt bọn họ, khuyên bọn họ nói ra chân tướng.”

“Đương nhiên bọn họ không truy cứu là tốt nhất, cậu đi tùy tiện qua loa trước mắt giáo viên không phải được rồi sao?” Đường Khảo nghe nói bọn họ không truy cứu lão Dịch, trong lòng âm thầm thay lão Dịch thở phào nhẹ nhõm.

“Tớ. Không muốn đi một mình.” Thanh âm Phương Hân đột nhiên trở nên có phần do dự.

“Không phải chứ.” Đường Khảo mơ hồ đoán được ý tứ của Phương Hân.

“Cậu có thể cùng đi với tớ đến bệnh viện một chuyến không?” Khi Phương Hân nói ra những lời này, dường như đã hạ quyết tâm không nhỏ.

“Vì sao lại là tớ.” Đường Khảo vừa định cự tuyệt, Vũ Văn ở một bên nghe lén vội vàng ra dấu muốn hấn đáp ứng.

“Cậu là lớp phó mà, giúp đỡ lớp trưởng làm việc là nghĩa vụ của cậu nha! Hơn nữa việc này là bạn chung phòng của cậu có liên quan!” Trong giọng nói của Phương Hân nửa phần là mệnh lệnh nửa phần là thỉnh cầu.

“Được rồi. Cậu hiện tại đang ở đâu?” Nhìn Vũ Văn ở một bên liều mạng gật đầu, Đường Khảo thở dài.

Phương Hân vốn chỉ hy vọng có thể có một người theo nàng cùng đến bệnh viện, ai ngờ từ một thành hai, Vũ Văn cũng xung phong muốn theo Phương Hân đi bệnh viện.

Ba người cùng đi vào Y Khoa 7 cách Đại học S không xa, thầy Cao của ban quản lý trường ở nơi này chờ bọn họ đã lâu.

“Em cuối cùng cũng đến, nhanh cùng tôi vào phòng bệnh đi, nói cho đám gia hỏa kia, chuyện bọn chúng bị thương em đều nhìn thấy, nếu bọn chúng không nói thật, trường học sẽ dựa theo điều lệ tiêu chuẩn của trường hành động xử phạt chuyện bọn chúng đánh nhau.” Thầy Cao cầm trên tay một chồng túi giấy lớn chứa ảnh chụp X-quang, vừa thấy Phương Hân, liền muốn đem nàng mang vào phòng bệnh.

“Thầy Cao đừng nóng vội, thầy có thể nói cho em biết trước tình hình cụ thể hiện tại là gì không?” Đường Khảo thò tay ngăn cản thầy Cao.

Thầy Cao liếc mắt nhìn Đường Khảo, tựa hồ chẳng hề dự định quan tâm đến hấn.

“Em là bạn học ngủ chung phòng với Dịch Nam Hành, hiện tại Dịch Nam Hành đã hai ngày chưa trở về phòng ngủ, chúng em cũng hy vọng biết rõ đến tột cùng chuyện gì xảy ra!” Đường Khảo hơi nâng cao âm lượng. Vũ Văn thì vẫn đứng phía sau Đường Khảo im lặng không lên tiếng.

Thầy Cao suy nghĩ một chốc, mở miệng nói: “Hiện tại bốn nam sinh đã tỉnh, đang ở trong các phòng bệnh khác nhau, thương thế đều đã không chế được, nhưng bọn chúng đều trảm miệng một lời nói đã không nhớ rõ lúc ấy xảy ra chuyện gì.”

“Tổn thương xương của bọn họ có kết quả chẩn đoán chưa?” Vũ Văn đột nhiên xem mồm hỏi.

“Cậu là. . . .” Thầy Cao cảnh giác liếc mắt nhìn Vũ Văn.

“Đây là trợ giảng của chúng em, phụ trách công tác học sinh khoa chúng em.” Đường Khảo vì Vũ Văn tùy tiện bịa ra một thân phận, Phương Hân cũng ở bên cạnh gật đầu. Dù sao thầy Cao là ban quản lý trường, sẽ không thể nhận biết hết các giáo viên.

“Cậu thật muốn biết sao? Chỉ sợ cậu sẽ không tin. . . .” Thầy Cao chậm rãi mở một túi giấy lớn trong tay ra, từ giữa lấy ra một tờ X quang, “Các cậu tự xem đi.”

Vũ Văn tiếp nhận bức ảnh trong đó, xoay người đi đến trước cửa bệnh viện, đem ảnh chụp giờ cao lên. Xuyên thấu qua ánh mặt trời chiếu rọi, ba người đều tinh tường nhìn thấy nội dung trên tấm X quang kia, trong nháy mắt, cả ba đều sợ ngây người!

Đó là hai khúc xương quay và xương trụ cẳng tay (tg: xương bộ phận cẳng tay) song song nhau, trên hai khúc xương này có thể rõ ràng trông thấy bốn đường mối gãy nhỏ! Mà xung quanh vết gãy này, cứ nhiên nhẵn nhụi bằng phẳng, hơn nữa còn song song nhau! Có thể tạo thành tổn thương xương như vậy chỉ có một biện pháp duy nhất, đó chính là có người dùng dao cực kỳ sắc bén chém ngang qua cánh tay này hai lần!

[blog-imgs-42.fc2 /p/h/i/phiten/Image278.gif] [blog-imgs-42.fc2 /p/h/i/phiten/Image278.gif] Theo chú thích chữ đỏ, cục xương to hơn bên trái là xương quay, cục nhỏ hơn bên phải là xương trụ và đều là xương cẳng tay cả :D

48. Quyển 2 - Chương 6

“Xin mang chúng tôi đi gặp các bạn học sinh bị thương!” Vũ Văn sau khi xem qua toàn bộ ảnh X quang, về mặt ngưng trọng nói. Trên những tấm ảnh còn lại, vô luận là xương đùi hay xương cánh tay, đều hoặc nhiều hoặc ít có chứa vết dao đồng nhất với bức ảnh đầu tiên.

Thầy Cao do dự một chút, tựa hồ cảm thấy vị giáo viên trẻ tuổi anh tuấn trước mặt này không phải đến quấy rối, liền đáp ứng bọn họ, đem nhóm Phương Hân dẫn vào một phòng bệnh đơn khoa chỉnh hình.

Phương Hân vừa liếc mắt liền nhận ra học sinh trong phòng bệnh chính là vị nam sinh cao lúc đầu khiêu khích Dịch Nam Hành. Giờ phút này hai tay và một chân hằn đều quần thạch cao thật dày, diện vô biểu tình (mặt không chút thay đổi) không nói câu nào nằm trên giường bệnh, sớm đã không còn khí thế kiêu ngạo lúc trước như trong quán nước nữa. Trong phòng bệnh yên tĩnh đột nhiên tiến vào vài người, hân cũng không tỏ ra đặc biệt kinh ngạc, nhưng khi hân trông thấy Phương Hân, khóe miệng hân hơi thoáng co rúm.

“Lý Bân, nhận ra vị bạn học nữ này không? Nàng lúc ấy đã ở hiện trường các người đánh nhau, hiện tại người vẫn không muốn nói ra nguyên nhân đánh nhau sao?” Thầy Cao dựa sát đầu giường nói.

Về mặt Lý Bân thống khổ nhắm hai mắt lại, qua một hồi lâu, mới mở miệng nói: “Tôi còn có thể đá banh không?”

Vũ Văn tiến lên trước từng bước, nói: “May mắn vị bạn học các cậu ức hiếp kia thủ hạ lưu tình, cẳng chân cậu tuy rằng bị chặt đứt, nhưng không thương tổn đến gân mạch, xương cốt sẽ lành rất nhanh, sẽ không ảnh hưởng đến việc đá bóng của cậu về sau.”

Nhắc tới Dịch Nam Hành, trong mắt Lý Bân hiện lên một tia sợ hãi. “Các người đã tìm được nam sinh kia rồi?”

Vũ Văn lắc đầu, nói: “Hắn đã mất tích, nếu tìm không được hắn, sẽ không có cách nào chứng minh bốn người các cậu là người bị hại, cho nên hiện tại cậu cần nói cho tôi biết, các cậu vì sao lại đột nhiên động thủ, hắn làm thế nào đã thương các cậu? Những thông tin này có thể giúp chúng tôi tìm được hành tung của hắn.”

“Thầy sẽ tin chúng tôi không phải kéo bè kéo lũ đánh nhau, chỉ mình hấn một người đã đánh bị thương toàn bộ bốn người chúng tôi sao?” Xem ra Lý Bân cũng không phải không nhớ rõ chuyện gì xảy ra, chẳng qua thầy Cao vẫn luôn miệng nói bọn họ kéo bè kéo lũ đánh nhau, nhất định bắt bọn họ nói ra nhóm người đánh nhau khác là ai. Lý Bân nghĩ có lẽ nói thật thầy Cao cũng không tin, liền dứt khoát nói cái gì cũng không nhớ rõ nữa.

Vũ Văn đột nhiên cúi đầu, bên tai Lý Bân nhẹ giọng nói: “Tôi tin tưởng cậu! Nếu cậu thành thành thật thật nói cho tôi biết tình hình, tôi cam đoan có thể để vị nữ bạn học này sửa lại bằng chứng, lược bớt sự thật các cậu động thủ vây đánh vị bạn học kia, như vậy nhà trường sẽ không đến nỗi vì chuyện này mà xử phạt các cậu.”

Lý Bân kinh ngạc nhìn Vũ Văn, chẳng biết vị giáo viên này vì sao lại đột ngột đưa ra hứa hẹn như vậy. Hấn nhìn nhìn thầy Cao ở một bên, thầy Cao do không nghe được Vũ Văn nói nhỏ, giờ phút này thần tình nghi hoặc nhìn Lý Bân.

“Tôi không muốn nói trước mặt thầy ấy!” Thân mình Lý Bân không thể di chuyển, chỉ có thể bấu môi hướng thầy Cao đứng, xem ra hấn đối với vị giáo viên quản lý nhà trường này thập phần bất mãn.

“Người. . . .” Thầy Cao không ngờ Lý Bân sẽ nói như vậy, tức giận xông lên, lại bị Vũ Văn ngăn cản. Vũ Văn kề sát thầy Cao nhỏ giọng nói: “Hiện tại người trẻ tuổi tính tình rất bướng bỉnh, ép buộc không phải biện pháp, nên phiền thầy ra ngoài một lát nhé, tôi sẽ đem lời hấn nói chuyển lại cho thầy.”

Thầy Cao đầy mặt giận dữ nhìn Lý Bân trên giường, hừ lạnh một tiếng, ra khỏi phòng bệnh.

“Hiện tại cậu có thể nói rồi.” Vũ Văn đem cửa phòng bệnh đóng lại, Đường Khảo và Phương Hân cũng vây xung quanh giường bệnh.

“Thật ra. . . .Em cũng không quá rõ ràng vì sao đột nhiên lại động thủ. . . .” Thanh âm của Lý Bân rất nhẹ, “Hấn luôn không phản kháng, mãi đến khi em đụng vào bức ảnh của hấn. . . .”

“Bức ảnh?” Vũ Văn và Đường Khảo đưa mắt nhìn nhau.

“Đúng vậy, một bức ảnh, bạn lúc ấy không phải cũng ở bên cạnh sao? Bạn cũng thấy đấy.” Lý Bân ném ánh mắt hướng Phương Hân.

“Thế nhưng tôi không thấy được chính diện bức ảnh. . . .” Phương Hân lúc này cũng hồi tưởng lại, lúc ấy đúng là vì Lý Bân cầm bức ảnh của Dịch Nam Hành, Dịch Nam Hành mới đột ngột tức giận.

“Đó là bức ảnh gì?” Đường Khảo nói.

“Là một nữ sinh rất đẹp. . . .” Lý Bân nỗ lực hồi tưởng, “Hình như là ngồi trong một gian phòng, sau người nàng là một cánh cửa sổ đang mở, có ánh mặt trời chiếu trên gương mặt nàng. . . .Nàng nhắm mắt lại, nghiêng đầu tựa vào khung cửa. . . .Về mặt nàng dường như không vui vẻ lắm!”

“Không vui vẻ lắm?” Vũ Văn hỏi ngược lại một câu.

“Đúng vậy. . . .Kỳ thật nàng không có biểu tình gì, nhưng lúc ấy lại cho tôi cảm giác như vậy, có điểm kỳ quái, thật giống như nàng là bị người ta ép ngồi bên cửa sổ vậy. . . .”

“Bức ảnh đã bị nam sinh kia cầm đi rồi sao?” Vũ Văn truy hỏi.

“Đại khái là vậy. . . .Bất quá thời điểm chúng tôi tranh đoạt, bức ảnh kia bị tôi kéo rút một góc. . . .Đúng rồi, trước khi tôi té xỉu, góc ảnh bị kéo xuống kia tôi vẫn luôn nắm trong tay!”

“Vậy hiện tại bức ảnh cậu kéo xuống ở đâu?” Vũ Văn tựa hồ cảm thấy đó là một manh mối rất trọng yếu.

“Không biết. . . .Nói không chừng bị bác sĩ thuận tay vứt đi rồi. . . .”

“Nếu cậu thật sự nắm chặt, có lẽ bác sĩ còn chưa vứt đi đâu! Quần áo cậu thay ra ở chỗ nào?” Phương Hân nói.

“Ngay bên trong tủ đầu giường của tôi.”

Phương Hân suy đoán chính xác, trong túi áo Lý Bân thay ra, Vũ Văn tìm được một góc ảnh chụp kia. Nhưng khi bọn họ xem qua mảnh hình không trọn vẹn này, ba người đều phi thường thất vọng.

Trên ảnh chụp còn sót lại không nhìn thấy mặt nữ sinh theo như lời Lý Bân, bức hình bị xé ra từ mép tóc của nàng, cảnh sắc cửa sổ phía sau nàng cũng do khoảng cách khá xa mà hư hóa, mơ mơ hồ hồ, một chút cũng nhìn không ra bức ảnh này chụp ở đâu.

“Cậu còn nhớ rõ tình cảnh trong nháy mắt trước khi cậu bị thương không?” Vũ Văn nhìn bức ảnh lắc đầu, đành phải đem hy vọng ký thác trên người Lý Bân.

Trong mắt Lý Bân một mảnh mờ mịt, “Tôi dùng bình hoa đập đầu hấn, có máu từ thái dương hấn chảy xuống, khi nhìn thấy máu tôi thoáng sửng sốt, tiếp đó cánh tay tôi một trận đau nhức, nên cái gì cũng không biết nữa.”

“Cậu lúc ấy có trông thấy ánh sáng nào không?”

Phương Hân có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Vũ Văn, vấn đề này Vũ Văn cũng từng hỏi qua nàng.

“Hình như. Tôi hình như cảm giác trước mắt có thoáng qua một đám sáng xanh!” Lý Bân thể mà thật sự có trông thấy ánh sáng.

Vũ Văn đứng thẳng dậy, thở ra một hơi dài, nói: “Mấy người các cậu động thủ bắt nạt bạn học nghèo khó, tôi cũng không định giáo dục các cậu, tin rằng các cậu đã nhận được đầy đủ giáo huấn rồi.”

Lý Bân có phần hổ thẹn nghiêng đầu sang một bên, không dám nhìn thẳng Vũ Văn.

“Yên tâm dưỡng thương đi, việc này. Đã không còn can hệ gì đến các cậu nữa.” Vũ Văn lộ ra chút tâm sự nặng nề.

Ba người ra khỏi phòng bệnh, thầy Cao ở bên ngoài đã chờ đến sốt ruột, thấy bọn họ đi ra, vội vàng đón đầu.

“Lý Bân nói như thế nào? Đứa nhỏ này một chút cũng không tôn trọng giáo viên.”

“Theo như lời của cậu ấy, giống hệt lời của Phương Hân kể cho thầy, tôi cũng không hỏi nhiều nữa, nếu thầy không tin Phương Hân, tự nhiên cũng không cách nào tin bọn họ.” Vũ Văn dường như không định tiếp tục cùng thầy Cao dây dưa nữa, nói xong câu đó liền mang theo Đường Khảo và Phương Hân ra khỏi bệnh viện, lưu lại thầy Cao một mình ở nơi này phát ngốc.

Trên đường quay về trường, Đường Khảo kiểm chế không được nghi hoặc trong lòng, mở miệng hỏi Vũ Văn: “Thầy Vũ Văn, chỉ cần bọn họ không tiếp tục truy cứu Dịch Nam Hành, chúng ta không nhất định phải xen vào nhiều như vậy nữa, em nghĩ qua tiếp vài ngày, lão Dịch khẳng định sẽ quay về. Vì sao thầy nhất định phải chủ động đi tìm hấn chứ?”

“Nếu chúng ta không chủ động tìm được hấn, hấn sẽ gặp nguy hiểm, hiện tại e rằng không chỉ mấy người chúng ta đang truy tìm hấn.” Vũ Văn cau mày nói.

“Ý của thầy là. Sẽ có người bên Lý Bân trả thù hấn sao?” Nghe Vũ Văn nói như vậy, Phương Hân cũng có chút lo lắng.

“Đại khái. Là như vậy đi.” Thanh âm của Vũ Văn có phần do dự, “Mặc kệ ra sao, chúng ta trước tiên nhanh chóng liên lạc với hấn rồi nói sau.”

Đường Khảo cảm thấy lý do này thật sự hơi gượng ép, Vũ Văn tựa hồ luôn che giấu gì đó, nhưng Đường Khảo lại không có cách nào từ trong miệng Vũ Văn lôi ra được tình hình thực tế, cũng chỉ có thể đem hết thấy nghi vấn chôn trong đáy lòng.

Sau khi trở lại trường, Vũ Văn bỗng nhiên kiểm soát rồi đi trước, Đường Khảo và Phương Hân hai mặt nhìn nhau, lúc này chỉ còn hai người thoáng cái trở nên có chút xấu hổ.

“Có thể theo tôi trở về phòng ngủ không?” Trầm mặc một hồi, vẫn là Phương Hân mở miệng trước.

“Ách. Được, đi thôi.” Đường Khảo bướng bỉnh đi trước, Phương Hân phải tăng cước bộ mới đuổi kịp Đường Khảo.

“Lần trước cậu nói hoạt động của hội điện ảnh không thú vị, cậu có đề xuất gì hay hơn không?” Phương Hân thấy Đường Khảo chỉ lo cắm đầu đi trước, đành phải tự mình chủ động khơi đề tài.

“A. Kỳ thật. Các cậu như bây giờ cũng rất tốt.”Giờ phút này Đường Khảo bởi vì mình lúc trước mở miệng châm chọc hội điện ảnh của Phương Hân mà cảm thấy có phần áy náy, mới im lặng không nói chuyện, nhưng không ngờ Phương Hân lại nhắc đến việc này trước.

“Haha. Như thế nào cậu hiện tại lại thay đổi thái độ rồi? Nói vậy, tớ sẽ cảm thấy cậu rất giả dối nha.” Phương Hân nở nụ cười.

“Này. Kỳ thật là tớ sai, vị trí của tớ và cậu không giống nhau, tớ không nên dùng suy nghĩ theo tiêu chuẩn của tớ yêu cầu cậu a, nếu như là tớ đến đối mặt với hơn một trăm người của hội điện ảnh, e rằng cũng chỉ có thể sắp xếp hoạt động đi xem phim như vậy.” Lời này của Đường Khảo là nói thật.

“Ừ, ngày đó Tùy Lăng cũng có chút ý thế hiếp người, cũng khó trách cậu lại tức giận, đáng tiếc tớ cũng không giúp được gì cho cậu. Bất quá tớ lại cho rằng cậu nói đúng, hoạt động của hội điện ảnh xác thực rất nhàm chán, tớ muốn thứ 7 sau mời một vị học giả nghiên cứu quan điểm điện ảnh đến trường chúng ta tọa đàm, cũng để cho hoạt động của hội có chút biến hóa, cậu cảm thấy thế nào?”

“Cậu dự định mời ai đến buổi tọa đàm này?” Đường Khảo cũng hiểu đề nghị này tương đối mới mẻ, chí ít so với tụ tập xem phim tốt hơn.

“Đại học D có vị giáo sư Vương lớp tự chọn lý luận nghệ thuật điện ảnh, tớ nghe bạn bè bên Đại học D nói tiết của thầy ấy rất thú vị, không bằng mời thầy đến tọa đàm thế nào?” Xem ra Phương Hân thật đúng là vì công tác của hội điện ảnh tốn không ít tâm tư.

“Tớ cũng đã nghe nói đến vị giáo viên này, thầy từng là nghiên cứu sinh của học viện điện ảnh Bắc Kinh khoa đạo diễn, sau khi tốt nghiệp cũng từng tham gia không ít chế tác điện ảnh, nhưng sau này có tài mà không gặp thời, lại thấy không quen với bầu không khí gò bó của điện ảnh truyền hình, liền dứt khoát lui về quê, trở thành giáo viên môn tự chọn.”

“A, vậy tớ sẽ mời thầy đến đây, có lẽ thầy tọa đàm sẽ rất có hứng thú.”

“Hi hi.” Đường Khảo thấp giọng nở nụ cười, “Nghe nói vị giáo viên này tính tình cũng có chút cổ quái, cậu mời thầy nhưng đừng nài nỉ quá.”

“Tớ trở về thành lập tiểu đội mỹ nữ đi cùng tớ, không tin không kéo về được!” Phương Hân nặn nắm đấm, biểu tình lại có chút nghiêm túc.

“Hahaha. Dùng mỹ nhân kế hả? Cậu thử xem sao.” Đường Khảo cảm thấy Phương Hân có chút nghiêm túc quá mức rồi.

Bất tri bất giác hai người đã đi đến dưới lầu ký túc xá nữ, vừa vặn hai vị bạn cùng phòng của Phương Hân từ trong ký túc xá đi ra, trông thấy Phương Hân và Đường Khảo đồng hành, liền dùng vẻ mặt mờ ám nháy nháy mắt với Phương Hân. Phương Hân hơi đỏ mặt, vội kéo ra khoảng cách với Đường Khảo.

“Được rồi, cậu nhanh về đi, tôi còn chút chuyện khác.” Đường Khảo vừa nghĩ tới chuyện Vũ Văn giao cho đã cảm thấy nhức đầu.

“Ừ. Vậy tạm biệt.” Phương Hân đã đi qua cổng ký túc xá.

Đường Khảo đang muốn xoay người rời đi, phía sau đột nhiên vang lên thanh âm của Phương Hân.

“Này! Cảm ơn cậu hôm nay theo tớ đến bệnh viện!” Phương Hân nói xong câu đó, lập tức chạy vào ký túc xá.

Đường Khảo thò tay vò tóc trên đầu mình, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười.

Vũ Văn và Đinh Lam không biết đã đi đâu, Đường Khảo đành phải một mình đến căn tin ăn tối. Sau khi tùy tiện nhét chút gì đó đầy bụng, hắn dự định đến phòng làm việc làm bài tập, buổi tối phòng tự học của

trường chỗ ngồi khan hiếm, Đường Khảo thà đi thêm vài bước đến phòng làm việc, còn hơn cùng một đám người tranh chỗ.

Cửa phòng làm việc vừa mở ra, Đường Khảo đã bị cảnh tượng khói hầm hập trong phòng dọa sợ. Hắn ba bước thành hai vọt tới trước cửa sổ đẩy ra, để khói đặc tràn ra ngoài phòng, mới phát hiện Đinh Lam đang ngồi trong góc phòng hút thuốc.

Trong gạt tàn trước mặt Đinh Lam đã cắm đầy hơn chục mẩu thuốc, bên cạnh gạt tàn còn đặt hai chai bia.

“Hừ, cậu hút thuốc mà không biết mở cửa sổ, tớ còn tưởng phòng bị cháy!” Đường Khảo thuận tay từ hộp thuốc lá trước mặt Đinh Lam rút ra một điếu ngậm bên miệng.

Đinh Lam không nói chuyện, vẫn im lặng hút thuốc, thỉnh thoảng cầm chai bia nốc hai ngụm.

Đường Khảo cũng ngay tại chỗ ngồi xuống, nói: “Thế nào? Vẫn không có tin tức của Trương Nguyệt Thần?”

Đinh Lam gạt đầu, nói: “Ban nãy mẹ của Trương Nguyệt Thần gọi điện thoại đến, là gọi vào di động của tớ.”

“Hừm? Mẹ của Trương Nguyệt Thần làm thế nào biết số di động của cậu?”

“Đại khái là Trương Nguyệt Thần nói, mẹ của nàng hỏi tớ Trương Nguyệt Thần hai ngày nay đã đi đâu, làm thế nào vẫn không gọi vào di động của nàng được.”

“Bác ấy vẫn chưa biết hai người các cậu đã chia tay lâu rồi hả.”

“Đúng vậy. Phỏng chừng nàng vẫn chưa nói ẹ nàng. Tớ chỉ có thể nói di động của Trương Nguyệt Thần bị hư, nàng hiện đang trên lớp.”

“Nói như vậy chỉ có thể che đậy được nhất thời a.”

“Mẹ của nàng còn nói, Nguyệt Thần rất thích tớ, mỗi lần gọi điện về nhà đều ở trước mặt bác nói tớ tốt, muốn tớ hảo hảo đối đãi con gái của bác. Haiz.” Đinh Lam thở dài một tiếng.

“Các cậu thật không thể hòa hợp lại sao?” Đường Khảo hung hăng hút một ngụm thuốc.

“Ừ, tớ vốn chỉ là cùng nàng gặp dịp thì vui đùa, ai ngờ nàng bỗng chốc đem toàn bộ cảm tình đều gom vào, tớ thừa nhận không được cảm tình nghiêm túc như vậy, chỉ có thể chia tay.” Đinh Lam phun ra hai vòng khói một lớn một nhỏ, lấy ngón tay đem hai vòng khói xâu lại với nhau, tiếp đó lẳng lặng nhìn vòng khói trên ngón tay lay động, rồi chậm rãi tiêu tán trong không khí.

“Nhưng trong lòng cậu hiện tại vẫn lo lắng cho Trương Nguyệt Thần, cậu dù sao cũng không đủ tiêu chuẩn của hoa hoa công tử a.” Đường Khảo khẽ thở dài. Hắn đem chuyện mình hôm nay cùng Phương Hân đến bệnh viện kể cho Đinh Lam, khi nghe nói Lý Bân xé xuống gần nửa bức ảnh, Đinh Lam đột nhiên nổi lên hứng thú.

“Trên bức ảnh kia là ai? Tớ chưa từng biết lão Dịch có nữ sinh ngưỡng mộ trong lòng nha, tớ còn tưởng hắn trừ bỏ đi học và đi làm sẽ không quan tâm đến những chuyện khác.”

Đường Khảo từ trong túi quần lục lọi nửa ngày, móc ra nửa bức ảnh, “Nè, bức ảnh còn ở chỗ tớ, đáng tiếc không nhìn thấy mặt nữ sinh này.”

Đinh Lam tiếp nhận bức ảnh nhìn thoáng qua, đột nhiên toàn thân chấn động.

“Sao rồi? Cậu đã thấy cái gì sao?” Đường Khảo phát hiện dị dạng của Đinh Lam.

“Này. Nữ sinh trên ảnh chụp này. Là Trương Nguyệt Thần!” Đinh Lam kích động, thanh âm nói chuyện cũng trở nên rung rẩy.

“Hả? Nhưng. Nhưng làm sao cậu biết được? Bức ảnh này không nhìn thấy mặt a!” Đường Khảo cũng ngây đại.

”Đồ trang sức thủy tinh nữ sinh này mang trên tóc, là khi mẹ tớ đi thành phố Wattens của Áo (thành phố này là cái nôi của nền công nghiệp thủy tinh pha lê Swarovski) tham dự một hội nghị tiêu thụ của tổng bộ Swarovski thì đặc biệt mua về làm kỷ niệm, lúc sinh nhật Trương Nguyệt Thần, tớ đem nó làm quà sinh

nhật tằng Trương Nguyệt Thần, kiểu đồ trang sức thủy tinh này hàng đặc chế bên ngoài không có bán, tớ tin rằng Đại học S hoàn toàn không có người thứ hai!

Đường Khảo lần nữa nhìn kỹ bức ảnh kia, trên mái tóc đen bóng quả nhiên có một vật trang sức thủy tinh hình thiên nga màu tím, chẳng qua bản thân không phải là chuyên gia xa xỉ phẩm như Đinh Lam, nhìn thấy cũng không nghĩ gì, lại càng không biết đây là một vật hiếm.

“Trời ơi, vì sao trên người lão Dịch lại cất giữ ảnh chụp của Trương Nguyệt Thần? Chẳng lẽ. lão Dịch đem Trương Nguyệt Thần.” Đường Khảo nói không được nữa.

“Chúng ta đem bức ảnh này vào máy tính quét hình (scan) phóng đại xem còn có manh mối gì không!” Đinh Lam chốt trên nên rất lạnh tĩnh (lạnh lùng bình tĩnh).

Hai người nhanh chóng đem hai mặt trái phải của bức ảnh quét hình, cảnh sắc ngoài cửa sổ mặt trước vẫn mơ mơ hồ hồ, dù cho sau khi phóng đại lại làm xử lý hình ảnh, vẫn không nhìn ra đến tột cùng là chụp ở nơi nào, hai người không khỏi có chút nản lòng.

Bất quá sau khi đem mặt trái bức ảnh quét hình, bọn họ tựa hồ chiếm được nhiều manh mối hơn.

Gần vết rách, mặt sau bức ảnh này in nước dòng chữ Fuji color, phía dưới còn có viết kèm ba chữ LAS.

“Ảnh chụp này chỉ dùng tia laser kỹ thuật số Fuji tráng phim.” Đường Khảo khẳng định nói, “Chữ LAS mặt sau kia bị xé ra, bất quá vẫn có thể đoán được đây đủ là LASER.”

“Quanh trường chúng ta đều là tiệm rửa ảnh Kodak, chỉ có duy nhất một cửa tiệm rửa ảnh Fuji ở cổng nam, chỉ có nơi đó mới dùng máy tráng phim laser kỹ thuật số.” Đinh Lam lẩm bẩm nói.

“Từ từ, ở đây còn có chút gì đó!” Đường Khảo đem ảnh quét hình kéo xuống phía dưới cùng, lại xuất hiện vài chưa số, mấy chữ số này đều không phải vốn trên giấy in nước, mà là sau khi in xong đóng dấu lên.

“P. 1. 0. 4. 3. 2” con số phía dưới vừa vụn bị xé ra, hai người nhận một hồi lâu, rốt cuộc cũng nhìn ra mấy số này.

“Tại vị trí in ra này, bình thường là tên tài liệu gốc của ảnh chụp kỹ thuật số!” Đường Khảo nhắc đến đó, trong lòng đột nhiên sáng tỏ, “Cửa hàng in kỹ thuật số sau khi in xong bản kỹ thuật số gốc của khách hàng, thường phải đợi vài ngày thậm chí hai tuần mới đem bản gốc gửi đi, nếu chúng ta vận khí tốt, nói không chừng bản gốc chữ số này còn lưu trong máy tính của tiệm ảnh!”

“Đúng vậy! Chúng ta mau đi thôi!” Đinh Lam cũng kịp phản ứng.

Đường Khảo từ trong nhà xe dưới lầu lôi ra một chiếc xe đẹp, chở Đinh Lam nhanh như chớp vọt về phía cổng nam của trường học, đáng thương cho chiếc xe đạp già cỗi này, bị hai đứa nặng nề một đường đều kéo kẹt kẹt vang lên, chỉ sợ tùy thời đề có thể rơi rụng.

Vọt vào tiệm rửa hình kỹ thuật số Fuji, chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi đứng trước quầy tiếp khách, Đường Khảo thở hồng hộc giải thích mục đích đến, hy vọng có thể từ trong máy tính của cửa hàng tìm kiếm số liệu ảnh chụp. Ai ngờ cô gái kia đảo mắt khinh thường, nói: “Ảnh chụp của khách hàng mang đến rửa, chúng tôi phải thay khách hàng bảo mật, các cậu nếu không có giấy chứng nhận của cục công an, tôi làm thế nào có thể cho các cậu tùy tiện xem hình?”

Đường Khảo sửng sốt, xem ảnh chụp còn phải khai chứng minh?

May mà Đinh Lam cũng đi theo đến, chỉ thấy hần một tay đẩy Đường Khảo ra, chốt đối với cô gái kia lộ ra một nụ cười mê người. Cô gái kia thoáng cái bị khuôn mặt tươi cười anh tuấn của thanh niên trước mắt làm cho hoa mắt.

“Thật không biết xấu hổ, tiểu thư, bị bằng hữu của tôi hù dọa, đánh mất ảnh chụp rất quan trọng của bạn gái, bản gốc của ảnh chụp cũng đã xóa rồi, nếu hôm nay không thể đem ảnh tìm về, chỉ sợ hần sẽ bị bạn gái mắng cho chết. Tôi vừa vào lần đầu tiên nhìn thấy cô, đã biết cô là người tốt bụng, chắc chắn cô sẽ không nhẫn tâm nhìn một đôi tình nhân vì cô không giúp đỡ mà bị chia rẽ chứ?”

“A. Việc này. Là như vậy a.” Cô gái kia dưới ánh nhìn chăm chú của Đinh Lam, cư nhiên có chút đỏ mặt.

Đình Lam lén lút hướng Đường Khảo phía sau khoát tay chặn lại, ra hiệu cho hắn nhanh chóng đi tìm bức ảnh, Đường Khảo hiểu ý, lập tức hướng ba máy tính trong đại sảnh cửa hàng bỏ nhào qua.

“À, tôi cũng không phải lần đầu tiên đến cửa hàng ảnh này, sao chưa từng trông thấy cô?” Đình Lam cư nhiên cùng cô gái kia tán gẫu.

“Chúng tôi ở đây luân phiên, tôi thường trực ca đêm.”

“Nói vậy. Tôi đây về sau có ảnh chụp phải rửa, nhất định đến đây vào buổi tối.” Đình Lam bắt đầu thi triển thế công mỹ lực của hắn.

Đường Khảo ở một bên nghe Đình Lam nói chuyện buồn nôn, toàn thân đều nổi da gà. Bất quá tay hắn lại không có nửa điểm trì trệ, rất nhanh lục soát tất cả hình liên quan đến dãy số “P10432” này.

Tìm được rồi! Trước mắt Đường Khảo sáng ngời, trên máy tính thứ hai hiện ra tài liệu ảnh tên “P1043288”, hắn xem trước, trên bức ảnh nhỏ hiển thị chính là tấm ảnh đầy đủ của Trương Nguyệt Thần.

Đường Khảo lập tức xuất ra một USB cắm vào máy tính, đem ảnh chụp này lưu vào USB. Đèn nhỏ màu đỏ trên USB sau khi chớp tắt không ngừng, Đường Khảo rút USB, tiến đến bên tai Đình Lam nói một tiếng “Tìm được rồi”, xoay người liền hướng ra ngoài cửa.

“A, hắn đã tìm được bức ảnh, thật sự phi thường cảm tạ cô, lần sau có cơ hội, tôi sẽ trở lại.” Thời điểm trước khi ra cửa, còn không quên hướng cô gái kia vẫy vẫy tay.

“Cậu lần nào cũng diễn đến xuất thần như vậy à? Thật sự bội phục a bội phục.” Đường Khảo đạp xe đạp nói.

“Thật ra. Tớ là một diễn viên!” Đình Lam bắt chước giọng điệu của Châu Tinh Trì hồi đáp.

Hai người cười lớn rời khỏi cửa hàng ảnh.

Trở lại phòng làm việc, Đường Khảo vội vã đem ảnh chụp gốc đến trạm làm việc, cuối cùng, bọn họ lại nhìn thấy Trương Nguyệt Thần!

Chỉ thấy Trương Nguyệt Thần trên ảnh chụp mím môi, hai mắt nhắm nghiền, hai tay vô lực buông xuống bên người, đầu nghiêng tựa vào một khung cửa gỗ, diện vô biểu tình. Quả nhiên như lời Lý Bán nói, Trương Nguyệt Thần nhìn qua tuyệt không nguyện ý chụp bức ảnh này, cẩn thận quan sát, trên hai gò má mịn màng của nàng còn ẩn ẩn có chút lệ ngân.

“Phóng đại xem ngoài cửa sổ phía sau nàng có cái gì!” Đình Lam trông thấy sau ảnh chụp này, trong lòng càng thêm khẩn trương, ngay cả cổ họng cũng trở nên khàn khàn.

Bản gốc quả nhiên cùng ảnh chụp sau khi quét hình phóng đại bất đồng, ngoài cửa sổ liền hiện ra một loạt kiến trúc màu xám đen, đều là nhà trệt, tựa hồ rất xù xì, cũng không trang hoàng gì bên ngoài.

“Đây hình như không phải ở trong trường của chúng ta? Trường chúng ta có ngôi nhà nào thấp như vậy không?” Đình Lam hỏi.

“Từ từ, đây là cái gì?” Đình Lam chỉ vào mấy đường thẳng đan xen trước một căn nhà trệt.

Hai người cùng chụm đầu vào trước màn hình, nhìn chăm chăm hồi lâu, đột nhiên hai người đồng thời ngẩng đầu, trầm miệng một lời kêu lên: “Giàn giáo!”

49. Quyển 2 - Chương 7

7,

Đình Lam Đường Khảo trong lòng đều thập phần rõ ràng, trừ bỏ mảng công trường của tòa nhà tổng hợp bị trì trệ kia, trong trường e rằng chẳng còn nơi nào còn có thể trông thấy giàn giáo. Nhưng Trương Nguyệt Thần làm sao lại ở nơi đó chụp bức ảnh như vậy chứ? Mà bức ảnh này lại làm thế nào rơi vào tay lão Dịch?

Trong lòng hai người đều loáng thoáng có được đáp án, nhưng ai cũng không muốn nói ra trước, dù sao việc này rất khó khiến người ta tin được, cũng rất khó chấp nhận.

Sau một hồi yên lặng, Đình Lam bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm trong phòng làm việc, chỉ chốc lát sau cầm ra một cây đèn khẩn cấp. Đường Khảo sững sốt, lập tức minh bạch Đình Lam chuẩn bị làm gì, hẩn nhìn quanh bốn phía, cuối cùng tầm mắt dừng tại cây gậy bóng chày phía sau cửa.

“Cùng đi!” Khoảnh khắc tầm mắt hai người chạm nhau, không hẹn mà cùng nói.

Trung thu vừa qua không lâu, ánh trăng còn dư lại hơn phân nửa treo trên bầu trời đêm, vài ngôi sao sáng thưa thớt soi sáng bên dưới, càng khiến mặt đất lộ ra một mảnh thanh lãnh.

Còn chưa đến 10h, cạnh công trường thỉnh thoảng vẫn có học sinh đi qua. Đình Lam và Đường Khảo ngồi xổm bên dưới tường vây công trường hút thuốc, một bên quan sát tình huống bốn phía.

Xem xét chuẩn một quãng thời gian không có người đi đường, Đình Lam đột ngột xoay người dẫn đầu leo lên tường vây, sau đó duỗi tay kéo Đường Khảo. Ngồi vắt qua tường vây, Đình Lam mở đèn khẩn cấp chiếu chiếu mặt đất bên trong tường vây, sau khi xác nhận trên mặt đất không có chướng ngại, hai người đồng thời nhảy xuống.

Do không biết Dịch Nam Hành có tiếp tục trốn trong công trường hay không, Đình Lam không dám mở đèn khẩn cấp để đi, sợ kinh động đối phương. Hai người chỉ có thể nương theo ánh trăng nhàn nhạt chậm rãi bước về phía trước. Dọc theo mép hố móng to đi hơn chục bước, phía trước lơ mơ xuất hiện một loạt nhà trệt dùng cho công nhân nghỉ chân, Đường Khảo lại cúi đầu nhìn trong rãnh nền, trong hố phía trước nhà trệt là một nhà dựng giàn giáo bên mép rãnh nền. Tình cảnh trước mắt nhìn qua cùng hình ảnh trong bức hình không kém bao nhiêu, Đường Khảo và Đình Lam gật đầu với nhau, hướng phía trước nhà trệt nhìn lại. Tầm mắt lướt qua rãnh nền vĩ đại, đối diện dãy nhà trệt tạm thời kia có một phòng nhỏ khác, phòng nhỏ này rõ ràng cùng xây dựng khác với những căn kia, nhìn qua tựa hồ là xây cho quản lý công trình sử dụng.

Hai người dẫn bước đến gần phòng nhỏ, cửa phòng chỉ dùng mảnh then sắt thô sơ thêm vào trên đó một ổ khóa. Đình Lam lại đi đến trước cửa sổ, thăm dò nhìn vào trong phòng, trong phòng một mảnh đen kịt, cái gì cũng nhìn không thấy, vừa không có đèn, cũng không có động tĩnh.

Chẳng lẽ chúng ta đoán sai rồi? Đường Khảo trong lòng có chút hoài nghi, từ vị trí mặt cửa sổ này nhìn ra phía sau, nhà trệt ở xa kia và giàn giáo không phải giống như trên ảnh chụp sao? Bức ảnh kia hẳn chính là chụp trong phòng nhỏ này!

Đình Lam đem đèn khẩn cấp đặt trên cửa sổ thủy tinh, mở công tắc, ngọn đèn xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng. Chùm ánh sáng thoảng qua hai cái bàn cùng một chỗ, lại thoảng qua chiếc ghế ngã trên mặt đất, cuối cùng rơi vào chiếc giường đơn dựa vào góc tường bên trong phòng.

“Nguyệt Thần!” Đình Lam kêu lên một tiếng sợ hãi, trên giường gỗ kia rõ ràng có một nữ nhân đang nằm!

Đường Khảo không nói hai lời, hai bước vọt tới trước cửa, dùng sức một cước đá vào cửa gỗ, một tiếng oành vang thật lớn, cửa gỗ theo tiếng đó mà mở ra, Đình Lam mang theo đèn bấm gót theo sau vọt vào trong phòng.

Nằm thẳng trên giường quả nhiên là Trương Nguyệt Thần, chỉ thấy nàng nằm ngửa trên giường, tay chân vẫn tự do, không bị trói buộc, chẳng qua ngoài miệng dán một băng dính trong suốt thật to. Trương Nguyệt Thần mở to đôi mắt xinh đẹp hoảng sợ nhìn hai bóng người đột nhiên vọt vào phòng, miệng chỉ có thể phát ra tiếng ô ô mỏng manh.

Đình Lam nhào đến xé xuống băng dán ngoài miệng Trương Nguyệt Thần, ai ngờ Trương Nguyệt Thần cư nhiên kêu to một tiếng “Cứu mạng!” Khiến hai người hoảng sợ.

Đường Khảo bỗng chốc tỉnh ngộ, trong phòng không có ánh sáng, hai người bọn họ mang theo đèn khấn cấp vào, ngược chiều sáng, Trương Nguyệt Thần vẫn chưa nhận ra bọn họ đến tốt cùng là người nào.

“Kêu cứu mạng làm gì hả? Bọn anh chính là tới mạng em đó!” Đường Khảo đem đèn chiếu lên mặt mình.

“Đường Khảo. Đinh Lam.” Trương Nguyệt Thần thoáng cái khóc thành tiếng.

“Được rồi được rồi, đừng khóc, chúng ta lập tức rời khỏi đây!” Đinh Lam đưa tay muốn nâng Trương Nguyệt Thần từ trên giường dậy, “Á.” Thế nhưng Trương Nguyệt Thần cực kỳ thống khổ kêu một tiếng, hai tay mềm nhũn buông xuống.

“Đừng đỡ nàng dậy!” Đường Khảo cũng la hoảng lên, sợ tới mức Đinh Lam lại vội vàng đem Trương Nguyệt Thần đặt xuống.

Đường Khảo sờ soạng cánh tay Trương Nguyệt Thần trước, lại sờ sờ hai chân nàng, khẽ nói: “Quả nhiên là Nam Dịch Hành làm chuyện tốt, hai tay hai chân của nàng đều bị chặt đứt!”

“Quân khôn kiếp!” Đinh Lam nghiêng răng nói, “Khó trách hấn không trói Nguyệt Thần lại cũng chẳng sợ nàng chạy trốn, nguyên lai là đem tay chân nàng đều chặt đứt!”

Trương Nguyệt Thần thống khổ nhắm mắt lại, im lặng mà chảy nước mắt.

“Nhanh lên báo cảnh sát trước, gọi xe cứu thương vào nâng người đi!” Đường Khảo nói.

“Nhanh lên. Hấn sẽ về bất cứ lúc nào!” Trương Nguyệt Thần vô lực nói.

“Trở về vừa vặn, xem ta có một gậy đập nát đầu hấn không!” Đinh Lam giận dữ cầm lấy gậy bóng chày trong tay Đường Khảo, ra sức vung vẩy.

Ai ngờ chỉ vung được một nửa, Đinh Lam đã cảm thấy trên tay đột ngột nhẹ đi, tiếp theo nghe thấy “bang” một tiếng, có vật gì đó bay đập vào trên tường. Đinh Lam chậm rãi giơ gậy trong tay lên, trên mặt dần dần hiện ra vẻ kinh hoàng, ngay tại khoảnh khắc hấn vung vẩy, gậy bóng chày kia trên tay hấn cứ nhiên chỉ còn lại một nửa, nửa khác đã bay ra ngoài, vị trí cắt ngang tựa như vừa bị cửa điện đẩy qua, thật sự vô cùng trơn nhẵn.

“Ai nói muốn đánh nát đầu của ta?” Một thanh âm u ám khàn khàn từ ngoài cửa bay vào.

Đường Khảo Đinh Lam thoáng cái ngây dại, há to miệng, cũng không dám phát ra mấy may thanh âm nào nữa. Hai người gắt gao nhìn chằm chằm cửa phòng vẫn luôn mở rộng, chẳng biết nơi đó sẽ xuất hiện một Dịch Nam Hành dạng gì.

Ánh trắng màu bạc nhàn nhạt chiếu vào khoảnh đất trống trước cửa phòng, thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng thật lâu không thấy có người xuất hiện. Đinh Lam gắt gao nắm nửa thanh gậy bóng chày còn sót lại, chỉ chờ trước cửa xuất hiện động tĩnh gì, sẽ toàn lực nhào tới trước. Cổ họng Đường Khảo thoáng chuyển động, thân thể không nhúc nhích, tay lại lén lút đuổi đến điện thoại di động của mình.

Nhưng người ngoài cửa tựa hồ nhìn rõ hết thấy động tác của bọn họ, Đường Khảo vừa nắm lấy di động từ túi da bên hông lấy ra, một tiếng vang “răng rắc” nhỏ, nửa đoạn di động rơi trên mặt đất, thành một đồng linh kiện vụn. Cứ như phảng phất có một lưỡi dao sắc bén mắt thường không thể nhận ra từ bên cạnh Đường Khảo xẹt qua, dễ dàng đánh tan ý nghĩ báo cảnh sát của Đường Khảo.

Đinh Lam sợ ngây người, nếu thật sự toàn bộ được Dịch Nam Hành nắm trong tay cách không đoạn vật (qua đường không khí cắt gì đó, giống như chiêu cách không điểm huyết trong truyền thuyết đó mà :)) , vậy nửa đoạn gậy trong tay mình còn có tác dụng gì nữa?

Bất thành linh, Trương Nguyệt Thần nằm trên giường lớn tiếng kêu lên: “Dịch Nam Hành! Anh đã đáp ứng sẽ thả tôi về, hiện tại để bọn họ mang tôi đi nhé!”

Ngoài phòng vẫn hoàn toàn yên tĩnh, dường như căn bản là không có người. Một trận gió lạnh từ ngoài cửa cuốn tới, Đường Khảo và Đinh Lam không hẹn mà cùng rùng mình, hết thấy trước mắt thật sự quá mức quỷ dị, trong lòng hai người đều có chút sợ hãi.

Đường Khảo tăng thêm dũng khí rống ra ngoài cửa một tiếng: “Lão Dịch! Các huynh đệ bình thường tuy rằng không giúp được gì cho cậu, nhưng cũng chưa từng làm gì có lỗi với cậu, hôm nay việc cậu làm có chút sai rồi! Cho dù cậu rất thích Trương Nguyệt Thần, nhưng cậu phải hiểu, loại chuyện này không thể cưỡng cầu a! Bất cóc Trương Nguyệt Thần, nàng sẽ yêu cậu sao?”

Trương Nguyệt Thần lại mở miệng cầu xin nói: “Dịch Nam Hành, tôi cam đoan sẽ không đem chuyện này nói ra, anh thả chúng tôi đi nhé.”

“Haiz.” Ngoài cửa truyền đến một tiếng thở dài cực thấp. “Cho dù em không nói, em có thể bảo chứng hai nam sinh này cũng không nói sao?”

Đinh Lam suy nghĩ một chút, cầm gậy bóng chày trên tay ném sang một bên, mở miệng nói: “Nếu cậu không ngăn cản chúng tớ, chúng tớ có thể cam đoan không đem mọi thứ hôm nay nhìn thấy nói ra! Tay chân của Trương Nguyệt Thần đều đã bị thương, không nhanh đưa đến bệnh viện nẹp lại, e rằng về sau sẽ để lại thương tật! Nếu cậu thật sự yêu Trương Nguyệt Thần, sẽ không hy vọng xuất hiện chuyện như vậy chứ?”

“Câm mồm! Nơi này không tới lượt mày nói!” Chẳng biết tại sao, lời của Đinh Lam thoáng cái chọc giận Dịch Nam Hành, thanh âm của hắn cũng đột nhiên trở nên giận không kềm được! “Tao sẽ tin lời nói dối của mày sao? Lúc trước khi mày và Trương Nguyệt Thần thề non hẹn biển, có nghĩ tới phải thực hiện lời hứa hay không? E rằng chuyện đầu tiên mày từ nơi này ra ngoài, chính là gọi điện báo cảnh sát đi?”

Trong lòng Đinh Lam quả thật luôn có suy nghĩ chuyện làm thế nào báo cảnh sát, giờ phút này bỗng chốc bị Dịch Nam Hành nói toạc ra, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Đường Khảo tâm niệm thay đổi thật nhanh, thoáng minh bạch nguyên nhân Dịch Nam Hành cho tới nay đều đối với Đinh Lam mang theo địch ý. Hắn vội vàng hòa giải nói: “Lão Dịch, ai khi đang yêu đương mà không thề non hẹn biển như vậy? Thời điểm kia đều là lý trí bị cảm tình che lấp, không thể vì hành động này mà nhận xét đánh giá đạo đức của người ta a.” Nói xong, Đường Khảo cũng có chút giật mình với bản thân, ngay tại thời khắc khẩn cấp như vậy, lời hắn nói cư nhiên còn có thể trưởng giả thế này.

Ngoài phòng lại lâm vào một mảnh tĩnh mịch, nhưng lần này Đinh Lam và Đường Khảo không dám có động tác nhỏ nào nữa, cứ như vậy lẳng lặng chờ đợi.

Thật lâu sau, thanh âm u ám của Dịch Nam Hành mới lần nữa vang lên: “Lão Đường, tớ thật không biết nên cảm kích cậu hay là nên hận cậu. Nếu lúc trước cậu không tìm tớ đi giúp cậu di chuyển đèn khi đóng phim, tớ sẽ không quen Trương Nguyệt Thần, chỉ sợ cũng sẽ không nháo như ngày hôm nay.”

Trong lòng Đường Khảo lúc này đang hồi hận không ngớt, khi ấy Dịch Nam Hành chỉ giúp mình di chuyển đèn ba ngày, sau đó không thấy đến phim trường nữa, hắn còn tưởng Dịch Nam Hành tính tình cổ quái, ai cũng không ngờ tới Dịch Nam Hành yêu Trương Nguyệt Thần, đã trải qua một hồi ái tình tuyệt vọng. . . .

“Đinh Lam, vì sao. Vì sao cô gái tốt như vậy yêu mày, mày còn làm cho nàng thương tâm, làm cho nàng phải khóc. Đúng vậy, mày bộ dạng rất tuấn tú, lại ra tay hào phóng, người bình thường như tao vĩnh viễn cũng thua kém mày. Nhưng đây không phải lý do để mày đùa bỡn tình cảm Trương Nguyệt Thần a!” Thanh âm Dịch Nam Hành dần dần trở nên kích động.

“Lão Dịch, rất nhiều chuyện không phải đơn giản như cậu tưởng tượng.” Đinh Lam rất nghiêm túc hồi đáp.

“Lời nói dối của mày giữ lại lừa nữ sinh đi!” Dịch Nam Hành phẫn nộ cắt ngang lời Đinh Lam.” Không, không có tiếp theo nữa đâu! Tao hôm nay sẽ chấm dứt tên hoa hoa công tử như mày!”

Đường Khảo vừa nghe khẩu khí của Dịch Nam Hành không đúng, hét to một tiếng “Cẩn thận!” Phóng qua đây ngã Đinh Lam trên mặt đất.

Trong không khí tựa hồ có một đạo tia sáng chớp lên, thân hình Đường Khảo còn trong trạng thái lơ lửng giữa không trung, đầu vai trái hắn đột nhiên bắn máu tươi tung tóe, một mảnh vải cùng với một khối thịt từ trên vai hắn tách ra!

Đường Khảo kêu thảm một tiếng té lăn trên mặt đất, tay phải gắt gao ấn vai trái bị thương, Trương Nguyệt Thần nằm thẳng trên giường cũng sợ tới mức thét vang một tiếng!

Ngã ngời trên mặt đất Đinh Lam kinh hồn chưa định, theo bản năng đưa tay sờ sờ cổ mình, ban nãy nếu không phải Đường Khảo phi thân nhào sang, bay lên chỉ sợ không phải là mảnh thịt trên vai Đường Khảo, mà là đầu của mình.

“Lão Đường, cậu cứu hần làm cái gì?” Rốt cuộc, thân ảnh Dịch Nam Hành xuất hiện trước cửa.

Chỉ thấy Dịch Nam Hành hai mắt đỏ bừng, tóc tai hỗn độn, cơ thịt trên mặt vặn vẹo đến biến dạng, khuôn mặt vốn hàm hậu trước đây cũng trở nên dữ tợn. Nhưng khiến người ta giật mình, chính là tay trái hần cầm một trường kiếm hình dáng quái dị! Thanh trường kiếm kia lưỡi dài ước chừng 50cm, thân kiếm như măng xà trái phải vặn vẹo, hình thành năm sáu đường sóng, phần che tay (trên chuôi kiếm) cùng lưỡi kiếm đúc thành một thể, vênh thẳng đứng ra một góc nhọn, thật sự giống như mái hiên vênh cong của kiến trúc cổ Trung Hoa.

“Lão Dịch, ngàn vạn lần đừng làm càn, giết người chính là phải đền mạng!” Đường Khảo nhin đau đứng lên, đi đến trước Dịch Nam Hành, chặn Đinh Lam phía sau.

“Cậu cho rằng cậu chống đỡ được sao?” Dịch Nam Hành cười lạnh một tiếng, tay trái giơ cao, quái kiếm hình xà ở dưới ánh trăng tỏa ra mũi nhọn mảnh màu đỏ, mắt thấy lại muốn chém ra một kiếm trí mạng.

Đường Khảo thở dài một tiếng, nhắm lại hai mắt, nếu Dịch Nam Hành thật có thể cách không trăm vật, mình quả thật là ngăn không được.

Ngay tại thời khắc nguy cấp, Dịch Nam Hành đột nhiên cảm giác được phía sau có vật thể phi thường nguy hiểm đang hướng hần đâm thẳng đến, hần nhanh nhẹn nghiêng người né tránh, một thanh đại thương màu xanh bay tới, ở trước ngực hần xẹt qua, nháy mắt sáp nhập vào trên tường, biến mất không thấy tăm hơi.

Dịch Nam Hành quay đầu nhìn phía sau, chỉ thấy trên tường vậy xa xa, một bóng đen cao gầy đứng thẳng nơi đầu tường, tay phải lật ngược sau lưng nắm một thanh trường thương, dưới ánh trăng chiếu rọi, toàn thân bóng người kia tản ra một cỗ khí thế oai hùng.

Người tới chính là Vũ Văn Thụ Học! Hần vừa đứng trên đầu tường, liền trông thấy Dịch Nam Hành giơ lên lợi kiếm với Đường Khảo, khoảng cách quá xa, hần đành phải ném thương ngăn cản Dịch Nam Hành.

“Hừ, cư nhiên lại tới một người!” Dịch Nam Hành hừ lạnh một tiếng, cũng không quan tâm Đường Khảo Đinh Lam chết sống thế nào, cong lưng rút kiếm hướng Vũ Văn phóng đi, tốc độ cư nhiên nhanh như báo săn.

Đường Khảo và Đinh Lam đều là người thường, đều không thể trông thấy Vũ Văn ném ra hư linh Kim Thương, hiển nhiên không rõ Dịch Nam Hành vì sao đột nhiên buông tha công kích, hướng bên cạnh né tránh, lại hô gì đó xoay người hướng xa xa chạy đi. Khi bọn hần đến cạnh cửa thò đầu xem chừng, Dịch Nam Hành đã cùng Vũ Văn nhảy xuống đầu tường đầu thành một đoàn.

“Kia. Người cùng lão Dịch đánh nhau là ai hả?” Đinh Lam kinh ngạc hỏi, do khoảng cách khá xa, bọn họ vẫn chưa nhận ra ngay Vũ Văn.

“Gầy teo cao cao, nhìn qua sao có chút quen mắt nha? Có thể cùng lão Dịch đánh nhau. Hoàn hảo hần cứu cậu một mạng!” Đường Khảo híp mắt nói. Hai đứa này mới từ trước quý môn quan lung lay một chuyến, nhớ tới quái kiếm hình xà ban nãy giơ cao, hiện giờ trong lòng nghĩ lại vẫn còn sợ.

Trong giây lát, Vũ Văn đã cùng Dịch Nam Hành thương đánh kiếm đấu qua vài hiệp, Dịch Nam Hành rất nhanh liền phát hiện, sức mạnh phá không trăm sát của bản thân đối với Vũ Văn không có tác dụng, thanh trường thương màu xanh kia của y tựa hồ có thể cản toàn bộ công kích.

Tại thời điểm lần nữa hai binh khí chạm vào nhau, Vũ Văn nhìn chăm chăm trường kiếm trong tay Dịch Nam Hành, chậm rãi nói: “Thanh Khắc Lực Sĩ Kiếm (phiên âm của từ Keris) này. Người từ nơi nào lấy được?”

Dịch Nam Hành cắn răng không nói, đột nhiên lộn về phía sau hai cái, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, hần sau khi hạ xuống tứ chi chấm đất, ngẩng đầu cong lưng, trong miệng phát ra tiếng kêu “meo meo”. Vũ Văn

sững sốt, chẳng biết hẳn vì sao làm ra động tác như vậy, nhưng không đợi Vũ Văn bày ra tứ thế phòng ngự, Dịch Nam Hành đã gầm thét nhào qua.

Vũ Văn bất ngờ không kịp đề phòng, miễn cưỡng dùng hai tay cầm ngang thương hướng bên phải ngăn trở Dịch Nam Hành ra sức chém, ai ngờ nắm tay phải của Dịch Nam Hành đã nhanh như chớp đánh vào trên mặt Vũ Văn. Vũ Văn lão đảo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, đành phải thuận thế lui về phía sau vài bước.

Dịch Nam Hành vẫn chưa cho cơ hội Vũ Văn thở dốc, song chưởng mở ra, như một con phi ưng lừng không bay lên, giơ kiếm từ không trung cắm thẳng xuống, đỉnh thương Vũ Văn hướng không trung đâm một kích, Dịch Nam Hành liền như một con linh hầu (khỉ) trên không trung xoay người tránh né trường thương, theo cây thương trượt xuống, một cước đá vào ngực Vũ Văn.

“Ban Tập Tây Lạp (phiên âm của bersilat) !” Vũ Văn ôm ngực kêu một tiếng sợ hãi, “Người bị thanh kiếm Keris này bám vào người sao?”

Bersilat, là tên gọi của một loại võ thuật cổ đến từ của quần đảo Malaysia lưu truyền tới nay, nghe đâu là khi tu sĩ Ấn độ ngày xưa đi tới quần đảo Malaysia định cư, mô phỏng theo động tác của hầu tử, bạch ưng và lão hổ mà sáng tạo ra môn võ thuật cổ truyền này, là một hệ thống chiêu thức công thủ phức tạp. “Đánh bất ngờ”, chính là linh hồn tư tưởng chủ đạo của võ thuật Berislat!

Nhưng bộ võ thuật này hiện tại đã dần dần dung hòa cùng đủ loại võ học trên thế giới, chậm rãi từ bỏ giản lược mô phỏng động vật, chỉ bảo lưu lại tinh túy tấn công bất ngờ. Giống Dịch Nam Hành thế này vẫn bí mật sử dụng bản sắc tự vệ của động vật, Vũ Văn cũng chỉ là từ tập tranh ảnh tư liệu cổ thư hiểu biết qua.

Dịch Nam Hành hoàn toàn không phản ứng với tiếng kinh hô của Vũ Văn, chỉ lo một chiêu lại một chiêu công kích Vũ Văn, võ nghệ vốn không phải điểm mạnh của Vũ Văn, lúc này Dịch Nam Hành hự hự thực thực giao thoa công kích càng khiến y khó lòng phòng bị. Vũ Văn ngưng thần tụ khí trong nháy mắt suy xét, dứt khoát chỉ để ý phòng bị thanh quái kiếm trong tay Dịch Nam Hành, về phần quyền đâm cước đá, cứ mặc kệ nó. Chỉ chốc lát, Vũ Văn toàn thân đều là dấu chân trắng xám do Dịch Nam Hành đá lên.

Bất quá Dịch Nam Hành cũng dần phát hiện, bản thân cứ đánh đá Vũ Văn như thế, hẳn chỉ đau chứ không bị thương, Vũ Văn vẫn chuyên tâm đối phó, chính là trường kiếm trong tay mình, nhưng phá không trăm của mình không có tác dụng, uy lực của kiếm Keris giảm đi, trong lúc nhất thời không gây thương tổn gì được Vũ Văn. Nghĩ vậy đến đây, Dịch Nam Hành bắt đầu có chút nôn nóng.

“Dịch Nam Hành,” Vũ Văn một bên cẩn thận đón đỡ, một bên thông thả nói rõ từng chữ, “Không nên tiếp tục sử dụng Bersilat, thân thể của người không tiếp nhận qua huấn luyện chuyên nghiệp, không cách nào chống chế được loại võ thuật này. Còn đánh tiếp, cơ bắp của người sẽ bị tổn thương nghiêm trọng! Chẳng lẽ người không phát giác sao? Cho dù người đánh trúng ta, sức lực của người cũng không tạo thành thương tổn đối với ta!”

Trong lòng Dịch Nam Hành nửa tin nửa ngờ, đã bắt đầu cân nhắc đường lui, khi hắn nhìn quanh bốn phía, lại đột nhiên trông thấy Đường Khảo và Đinh Lam đang dùng ván giường nâng Trương Nguyệt Thần ra khỏi phòng nhỏ. Dịch Nam Hành rống giận một tiếng, dứt bỏ Vũ Văn, xoay người hướng ba đứa kia đánh tới, Vũ Văn cả kinh, cũng đuổi sát phía sau.

Đinh Lam bỗng trông thấy Dịch Nam Hành hung thần ác sát hướng sang đây, sợ tới mức toàn thân run lên, nâng ván giường thiếu chút nữa tuột tay, Đường Khảo phía sau Đinh Lam trên vai có thương tích, Đinh Lam lung lay một chút, trên tay hắn lại đột nhiên trầm xuống, Đường Khảo chống đỡ không được đau nhức trên vai, kêu lên một tiếng đau đớn quỳ rạp xuống đất.

Cứ dừng lại như vậy, Dịch Nam Hành đã quơ trường kiếm vọt tới bên cạnh ba người, ánh mắt hắn phần nộ thẳng nhìn chằm chằm Trương Nguyệt Thần nằm trên ván giường, đáng thương cho Trương Nguyệt Thần hoàn toàn không thể nhúc nhích, thấy Dịch Nam Hành giơ lưỡi kiếm sắc bén dữ tợn nhìn mình, thứ duy nhất nàng có thể làm chính là phát ra một tiếng thét sợ hãi.

Trong tích tắc! Kiếm Keris của Dịch Nam Hành như sét đánh giữa trời quang chém xuống!

Tốc độ chạy của Vũ Văn không nhanh bằng Dịch Nam Hành, đã không kịp tới gần cản một nhát này, hấn quát to một tiếng, trường thương trong tay như sấm đánh ném ra, chính giữa chân của Dịch Nam Hành!

Nhưng một kiếm này, vẫn cứ quét xuống!

Trương Nguyệt Thần đột nhiên mất đi chống đỡ, ngã “Phịch” trên mặt đất, đau nhức hô một tiếng. Hai đứa Đinh Lam và Đường Khảo trong tay cầm hai mảnh ván gỗ, đứng ngốc tại chỗ.

Nguyên lai, một kiếm sấm vang chớp giạt kia của Dịch Nam Hành, không phải muốn chém ngang lưng Trương Nguyệt Thần, chẳng qua chỉ cách thân thể Trương Nguyệt Thần, đem ván giường dưới thân nàng cắt thành bốn mảnh.

Một thương giữa chân của Vũ Văn, Dịch Nam Hành cũng vô pháp tiếp tục đứng thẳng, chỉ có thể miễn cưỡng dùng kiếm Keris chống đỡ thân hình, nửa quỳ trên mặt đất. Trong mắt của hắn đọng đầy nước mắt, đưa tay cầm lấy cánh tay Trương Nguyệt Thần, thấp giọng kêu: “Chớ đi. Đừng rời khỏi tớ.”

Trương Nguyệt Thần liều mạng lắc đầu, nói: “Không. Không nên như vậy, tôi thật sự không thể.” (chị gái này thật không biết thức thời =.=)

Dần dần, quang mang trong mắt Dịch Nam Hành phai nhạt xuống.

Khi Vũ Văn đuổi tới cạnh Dịch Nam Hành, lại khiến Đinh Lam và Đường Khảo chấn động. “Thầy Thầy Vũ Văn? Là thầy.”

Vũ Văn không kịp cùng bọn hắn đáp lời, thò tay muốn ngăn chặn Dịch Nam Hành, nào ngờ Dịch Nam Hành đã nhện đau rút trường thương thanh sắc đâm xuyên cẳng chân, chỉ thấy chân sau hắn dùng sức, mạnh nhảy dựng lên, trường kiếm hướng ngực Vũ Văn đâm tới. Vũ Văn đưa tay lộ ra một đoạn đầu hư linh thương, dùng sức đem trường kiếm đẩy ra, mới phát giác một kiếm kia chỉ là hư chiêu, cũng không hề dùng sức.

Dịch Nam Hành nương theo lực rung động này của Vũ Văn nghiêng người lộn mình, thoáng cái lặn vào rãnh nền vĩ đại!

“Hong hét!” Vũ Văn cấp tốc chạy đến cạnh rãnh nền, nhìn xuống phía dưới, dưới ánh trăng mờ lung đã không thấy rõ tung tích Dịch Nam Hành. Vũ Văn khẽ quát một tiếng, song chưởng liên tục đẩy ra, cuối cùng một hơi hướng không trung tung ra bảy tám hư linh hỏa cầu, từng cụm cầu lửa màu xanh bay lượn trong bầu trời đêm, nương theo ánh lửa kia, Vũ Văn rõ ràng trông thấy Dịch Nam Hành đã leo dọc theo giàn giáo đối diện vách hố, cho dù hắn kéo theo một chân bị thương, tốc độ leo vẫn phi thường kinh người, chỉ trong chốc lát, liền từ trong hố to bò ra ngoài. Cách gần hố to trăm mét, Dịch Nam Hành ngoảnh lại hướng Vũ Văn bên này nhìn thoáng qua, theo hư linh hỏa cầu rơi xuống, thân ảnh hắn cũng biến mất trong bóng tối.

Vũ Văn quay đầu chạy đến cạnh Đường Khảo, nâng lên một ngón tay dùng sức điểm lên ngực Đường Khảo, nghiêm túc nói: “Hai đứa chạy nhanh đem Trương Nguyệt Thần vào bệnh viện! Tôi đuổi theo Dịch Nam Hành! Sự tình hôm nay nhất định phải giữ bí mật, bằng không sẽ tạo thành khủng hoảng trong trường học!”

Đường Khảo sờ đầu gật đầu một cái, hết thấy trước mắt thật sự đã quá sức ngoài dự đoán, trước xuất hiện Dịch Nam Hành sống như một võ lâm cao thủ bị trúng tà, tiếp theo lại nhảy ra thấy Vũ Văn cư nhiên cũng là cao thủ, còn có thể đem Dịch Nam Hành đánh chạy! Bất quá nhìn bộ dáng y người đầy dấu chân, tựa hồ cũng không cao lắm.

Vũ Văn cố không nhiều lời nữa, bước nhanh hướng Dịch Nam Hành biến mất chạy đi, nhảy ra ngoài tường vây, trước mặt hắn xuất hiện chính là cửa nam dẫn từ trường ra đại lộ, Vũ Văn nhìn hai bên đại lộ, tựa hồ không có tung tích của Dịch Nam Hành, y định tâm, bắt đầu dọc theo đại lộ chạy về phía trước.

Nhưng dọc theo đường chạy đi, chỉ ngẫu nhiên trông thấy một hai học sinh đi qua, chẳng hề trông thấy thân ảnh của Dịch Nam Hành, ngăn những học sinh kia lại hỏi thăm, cũng đều nói không trông thấy có người như vậy đi ngang, Vũ Văn bắt đầu có chút lo lắng, trong lòng không khỏi ân hận, giờ phút này nếu có Huyền Cương ở đây thì tốt rồi, dù sao thuật truy tung của nó so với Vũ Văn mạnh hơn nhiều!

Bất thành linh, trên bầu trời hướng Tây Nam, có ba đạo hào quang lam sắc bay thẳng lên, mỗi đường một hướng cấp tốc bay đi, trong bầu trời đêm họa ra ba đạo quang mang cực kỳ chói mắt. Trong lòng Vũ Văn biết chuyện này có nguyên nhân, lập tức bước nhanh chạy đến vị trí mọc lên lam quang.

Lam quang là từ một mảnh rừng nhỏ cạnh ao sen dâng lên, trong mảnh rừng kia, Vũ Văn rốt cuộc đã tìm được Dịch Nam Hành đang hấp hối.

Làm người ta khó có thể tin chính là, Dịch Nam Hành ban này còn sinh long hoạt hổ, giờ phút này cứ nhiên bị nội thương nghiêm trọng, khi Vũ Văn đỡ hắn ngồi xuống, máu tươi ồ ạt từ trong miệng hắn chảy ra. Không biết là cao nhân phương nào, tài năng chỉ trong một khắc ngắn ngủi, đánh Dịch Nam Hành thành như vậy.

Vũ Văn khẩn trương nhìn bốn phía, chỉ sợ hung thủ kia còn chưa đi xa. Dịch Nam Hành buồn bã cười, dùng thanh âm nhỏ nhưng có thể nghe thấy nói: “Người nọ đã không còn ở đây nữa.”

“Đã thương người đến tột cùng là người nào?” Trong lòng Vũ Văn ẩn ẩn có chút sợ hãi, ngay cả công phu Bersilat của Dịch Nam Hành sức mạnh không đủ, nhưng trốn né nhanh nhạy chung quy vẫn hữu hiệu, mà hắn hiện tại bị thương nặng như vậy, nếu không phải vì mình đâm bị thương chân của hắn, chỉ e chính là năng lực mạnh mẽ của hung thủ kia rất đáng sợ.

Dịch Nam Hành nhẹ giọng nói: “Một hắc y nhân không quen. . . .” Nói xong, oa một tiếng phun ra ngụm máu tươi,

Vũ Văn nhìn máu dính trên tay, biết hiện tại dù cho Đại La Kim Tiên hạ phạm, Dịch Nam Hành cũng đã hết thuốc chữa. Hắn lo lắng lay lay Dịch Nam Hành, kêu lên: “Người là từ trong rãnh nền của công trường đào ra thanh kiếm Keris kia sao?”

Dịch Nam Hành nhẹ gật đầu.

“Tổng cộng có mấy kiện binh khí?” Vũ Văn lòng nóng như lửa đốt, chỉ sợ Dịch Nam Hành bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở.

Tay trái Dịch Nam Hành đặt trước ngực vươn ra bốn ngón.

“Những binh khí kia đâu?”

Tầm mắt Dịch Nam Hành nhìn về hướng bầu trời đêm, tựa hồ ám chỉ ba đạo lam quang phi thẳng ban này.

“Keris kia của người đâu? Bị hắc y nhân đoạt đi rồi sao?”

Dịch Nam Hành trước lắc đầu, rồi dùng ngón tay chỉ ngực mình.

“Đây là ý tứ gì a? Thanh kiếm Keris kia đến tột cùng ở đâu?” Vũ Văn không hiểu.

Bất thành linh, Dịch Nam Hành giấy dựa ngồi thẳng dậy, tay trái dùng hết toàn lực kéo áo Vũ Văn, thấp giọng nói: “Nói cho Đinh Lam, hắn có thể cứu Trương Nguyệt Thần. Tôi rất vui mừng.” Nói xong, Dịch Nam Hành vĩnh viễn nhắm lại hai mắt.

Kiếm Keris xuất xứ từ Malaysia, ai muốn biết rõ hơn có thể vào đây xem ^^~ quankhoasu4.blogspot/2012...a-ong-nam.html [quankhoasu4.blogspot/2012...-ong-nam.html]

[3.bp.blogspot/-fEOcONPzBo...1280-vert.jpg] [3.bp.blogspot/-fEOcONPzBo...1280-vert.jpg]

Vậy là binh khí đầu tiên đã xuất hiện rồi nhé ^^~ Quyển này tên tà binh phổ, mà đương nhiên sẽ toàn về binh khí :3 À gợi ý, trong phần Lời Dẫn có 3 dòng, chính là giới thiệu về ba bảo kiếm thượng cổ đó ;)

50. Quyển 2 - Chương 8

8,

Gió đêm kéo tới, mang theo từng trận hàn ý thấu xương, Vũ Văn ôm Dịch Nam Hành đang từ từ trở lạnh, tâm tình cũng rơi vào hầm băng. Chẳng lẽ bản thân thật là người mang điềm xấu? Mỗi khi đến nơi nào, chắc chắn sẽ dẫn tới tai ương đổ máu, cho dù là sân trường đại học thanh tịnh này, cũng vô pháp tránh khỏi.

Nhưng đối mặt với thế cục hiện nay, đã không cho phép Vũ Văn đa sầu đa cảm suy tư về nhân sinh của mình nữa. Bộ ngựa nuốt ve sâu, hoàng tước ở phía sau! Cái chết của Dịch Nam Hành, khiến cho Vũ Văn bỗng nhiên tỉnh ngộ nguy cơ mai phục tứ phía, kẻ biết tà binh xuất thế, tuyệt không chỉ mình Vũ Văn! Vũ Văn đưa tay đặt trước ngực Dịch Nam Hành, chỉ cảm thấy xúc giác nơi lòng bàn tay rõ ràng có một chỗ sụt xuống, tựa hồ là bị người trọng quyền đánh nát xương sườn! Hắc y nhân kia ẩn trốn cẩn thận như vậy, ra tay lại tàn nhẫn như thế, nếu tà binh rơi vào tay người này, hậu quả thật sự khó lường.

Vũ Văn nhẹ nhàng đặt thân thể Dịch Nam Hành xuống, một tay dựng thẳng trước ngực, nhẹ giọng thì thầm: “Đến từ hư không, sẽ về với hư không, hướng sinh tái thế, tất cả đều hoan hỉ.” Tuy rằng Vũ Văn chưa bao giờ tin vào chuyển thế, nhưng giờ phút này, e rằng cũng chỉ có niệm một câu hướng sinh chú, mới có thể giảm bớt áp lực trong lòng mình.

Vũ Văn đứng dậy, nương theo ánh trăng nhìn một chút tình huống toàn thân, giữa rừng cây nhỏ dấu vết bị giẫm đạp va chạm lưu lại phạm vi cũng không lớn, theo như những vết tích này, hắc y nhân kia tập kích rất bất ngờ, may mắn Dịch Nam Hành trước khi bị hại liều mạng chống cự, cầm trong tay ba kiện tà binh chia ra ba phương hướng khác nhau ra sức phóng đi. Hồi tưởng lại tốc độ của ba đạo lam quang kia bay, hắc y nhân khẳng định sẽ được này mất kia, tình huống xấu nhất, chính là bị hấn đuổi theo lấy được một kiện binh khí mà thôi. Nhưng thanh kiếm Keris mà Dịch Nam Hành cầm đã đi đâu? Chiếu theo di ngôn, cũng chưa bị hắc y nhân đoạt đi, nhưng ban nãy Vũ Văn đã cẩn thận lục soát di thể Dịch Nam Hành, một thanh trường kiếm sắc bén, tựa hồ không có khả năng giấu trong quần áo đơn bạc của Dịch Nam Hành. Dịch Nam Hành trước đó chỉ chỉ ngực mình, vậy là ý tứ gì chứ?

Theo lý mà nói, Vũ Văn hiện nay hẳn phải lập tức truy đuổi ba kiện tà binh kia, nhưng cứ như vậy để Dịch Nam Hành lại trong rừng cây, hẳn không đành lòng. Sau một hồi suy xét, Vũ Văn đem di thể Dịch Nam Hành kéo ra khỏi rừng cây nhỏ, lại canh giữ bên đại lộ, mãi đến khi trông thấy vài nam sinh từ cửa nam đi chơi đêm về, Vũ Văn bắt đầu lớn tiếng hô hoán, để gọi mấy học sinh kia đến bên cạnh.

“Hắn hình như bị người đả thương, ói ra thật nhiều máu, các cậu nhanh chóng đưa hắn đến bệnh viện trường đi! Tôi còn phải đi báo ban quản lý trường!” Về mặt Vũ Văn vô cùng lo lắng giống như Dịch Nam Hành còn cứu được. Hắn làm như vậy, cũng thuận tiện phá hủy hiện trường, dù sao Vũ Văn cũng không hy vọng có cảnh sát nhúng tay vào chuyện này.

Bọn nam sinh đều bị tình huống bất ngờ dọa sợ ngây người, cho nên đều không phát hiện Dịch Nam Hành đã là một người chết. “Em biết rồi, cứ giao cho chúng em đi, thầy Vũ Văn.” Trong đó một nam sinh vừa vặn từng đến dự thính lớp lịch sử của Vũ Văn, nhận ra Vũ Văn là giáo viên lịch sử khoa Trung văn, nên không hoài nghi nhiều, rất nhanh liền đáp ứng, mọi người cùng nhau nâng Dịch Nam Hành hướng bệnh viện trường chạy đi.

Vũ Văn lớn tiếng hô vài câu cảm tạ với bọn họ, rồi xoay người biến mất trong bóng tối.

Đường Khảo và Đinh Lam từ bên trong dùng gậy sắt cạy xích khóa cổng, rốt cuộc nâng được Trương Nguyệt Thần ra khỏi công trường không một bóng người này!

“Chúng ta đi đâu? Giáo y viện (bệnh viện của trường) ?” Đinh Lam hỏi.

“Giáo y viện kia là đám lang băm, đều là người nhà của công nhân viên chức nhà trường sắp xếp vào, đem Trương Nguyệt Thần đến đó không phải chịu chết sao? Đương nhiên nên đến Y khoa 7 bên ngoài trường rồi! Chúng ta nâng đến cổng trường trước, rồi dùng điện thoại công cộng gọi xe cứu thương!” Đường Khảo

nói. Thường có tin đồn giáo y viện đều có học sinh do bác sĩ vô trách nhiệm trì hoãn bệnh trạng tạo thành thương vong, đại học S hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

Do đêm khuya, hơn nữa Đường Khảo cũng nhớ kỹ lời Vũ Văn dặn dò, chuyện Trương Nguyệt Thần được đưa vào bệnh viện không nên để quá nhiều người chú ý. Chỉ có Y khoa 7 khoa chỉnh hình các bác sĩ cảm thấy có chút kỳ quái, người bệnh gãy xương quái dị như vậy, Trương Nguyệt Thần đã là người thứ năm. . .

Mãi đến khi nhìn Trương Nguyệt Thần vào phòng bệnh, tảng đá lớn trong lòng Đinh Lam mới rơi xuống. Đường Khảo thấy sự tình rốt cuộc đã có biến chuyển, tâm tình vừa có chút thả lỏng, cảm giác đau đớn mãnh liệt bỗng chốc lan đến toàn thân.

“Nhanh đi băng bó vết thương trên vai cậu!” Đinh Lam ngoảnh đầu nhìn thoáng qua Đường Khảo, mới nhớ tới Đường Khảo vì cứu mình, bả vai bị thương. Sau lại vì nâng Trương Nguyệt Thần chạy trốn, vẫn luôn động đến vết thương, hiện tại cánh tay trái hầu như đã bị máu tươi nhiễm đỏ.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Ai da! Đau quá a!” Đường Khảo hiện tại mới bắt đầu rên rừ rừ, thật sự vì vừa rồi đối mặt với Dịch Nam Hành căng thẳng, hoàn toàn quên mất thương thế của bản thân.

Trong phòng cấp cứu khoa ngoại, một nữ y tá trẻ tuổi đang băng bó vết thương cho Đường Khảo, miệng Đường Khảo vẫn lẩm bẩm hô đau.

“Hừ, ban này khi không có ai cậu không kêu đau, hiện tại trông thấy chị y tá xinh đẹp, đảo một cái cậu bắt đầu rên!” Đinh Lam vỗ vỗ đầu Đường Khảo.

Nữ y tá trẻ tuổi nghe Đinh Lam vòng vo nịnh hót mình, nhịn không được nở nụ cười.

“Cậu. . . .Cậu là cái tên vô ơn, sớm biết thế. . . .” Đường Khảo đang muốn mở miệng mắng chửi người, lại bị Đinh Lam ném tới một miếng thuốc chặn miệng.

“Sớm biết thế nào? Sớm biết thế sẽ một mình đến xem chị y tá xinh đẹp sao? Haha. . . .” Đinh Lam cũng châm ỉnh một miếng thuốc.

“Xin đừng hút thuốc trong phòng bệnh.” Y tá rất nghiêm túc nhắc nhở Đinh Lam.

“A. . . .Hiểu rồi! Tôi ra hành lang hút!” Đinh Lam phát phát tay.

“Xin đến cuối hành lang, nơi đó mới là khu hút thuốc!” Y tá trẻ tuổi tuy rằng nói như vậy, kỳ thật cũng không hy vọng Đinh Lam tránh đi, dù sao có một anh đẹp trai nói chuyện khôi hài ở một bên không phải là việc tồi.

Đinh Lam ra khỏi phòng cấp cứu, nét mặt nhả trên mặt thoáng cái biến mất không thấy tăm hơi, hần vô lực ngồi trên ghế ngoài phòng bệnh, hai tay chạm rãi bưng kín mặt. Trương Nguyệt Thần nằm trong phòng bệnh không thể động đậy, còn chưa biết say này có thể lưu lại thương tật hay không, mà Dịch Nam Hành trở nên điên cuồng như vậy, hiện tại còn chưa biết sống chết, hết thấy những việc này, tựa hồ cùng mình không thoát khỏi quan hệ.

Đường Khảo ở lại phòng bệnh, lúc này cũng trầm mặc không nói, tính cách Đinh Lam, hần vô cùng hiểu rõ, mỗi lần Đinh Lam vô tâm vô phé nói những lời nhắm nhí như vậy, đều để che giấu nội tâm lo lắng bất an của hần. Đường Khảo ngậm miếng thuốc chưa châm lửa, cúi đầu trầm tư, quên cả đau xót trên cánh tay.

Dưới sự khuyên bảo của bác sĩ, Đinh Lam từ bỏ ý định trực lưu lại với Trương Nguyệt Thần, hai người từ bệnh viện về đến trường học. Lúc này đã là 2h sáng, ký túc xá nam sinh đã sớm khóa cổng. Bọn họ không thể không đi bộ thêm 20 phút nữa, đến phòng làm việc nghỉ ngơi. Nhưng nằm trên giường trong phòng làm việc, Đường Khảo lại hoàn toàn không buồn ngủ, hần hy vọng có thể từ rất nhiều sự tình phát sinh tối nay tìm được một giải thích hợp lý, nhưng đầu mối lại quá ít.

Tình hình hiện tại của Dịch Nam Hành như thế nào đây? Có thể có học sinh trông thấy hắn chạy trốn hay không? Đột nhiên nghĩ đến điểm này, Đường Khảo nghiêng người từ trên giường bật dậy. Hắn không bật đèn, ngay trong bóng tối trực tiếp khởi động máy tính.

Đăng nhập vào trang thảo luận BBS của trường Đại học S, Đường Khảo bắt đầu tìm kiếm bài viết được đăng trước sau đêm hôm nay. Danh sách phát ra, có một tiêu đề bài viết sinh hoạt trường khiến hắn chú ý.

Người gửi : Alex (sườn lợn) Khu vực tin tức: School.

Tiêu đề: Đêm nay đã xảy ra chuyện thật khủng khiếp, tôi cứ nhiên nâng một khối thi thể đến bệnh viện trường!

Vị trí viết: Trạm bầu trời đỏ Đại học S (Sun Oct 8 01:06:08 2006), bên trong trạm.

Chúng tôi hôm nay từ đại học D tán gái trở về, có chút trễ, là từ cửa nam vào trường, dọc đường gặp phải một thầy giáo dìu một nam sinh trên người loang lổ máu, thầy giáo kia nói vị bạn học này đã bị người dả thương, muốn chúng tôi giúp nâng đến bệnh viện trường, mấy thằng chúng tôi nâng vị bạn học kia một đường chạy đến giáo y viện, mệt đến thở hổn hển, kết quả một bác sĩ của giáo y viện bộ dạng như bà bác ở ủy ban ra nói với chúng tôi, vị bạn học kia đã sớm tắt thở rồi! TMD (viết tắt của câu chửi “con mẹ nó”) nguyên lai chúng ta nửa đêm nâng chạy chính là một khối thi thể! Dọa mấy thằng chúng tôi chết khiếp! Hoàn hảo một vị huynh đệ biết vị giáo viên bảo chúng tôi hỗ trợ là một thầy dạy lịch sử khoa Trung văn, nếu không thì mấy đứa chúng tôi dù có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Bài viết này nhắc đến giáo viên lịch sử chẳng lẽ chính là thầy Vũ Văn? Cổ thi thể kia, chẳng lẽ là Dịch Nam Hành? Đường Khảo rùng mình.

Dịch Nam Hành đã chết ?!

Bên dưới bài viết vẫn chưa có người nào phản hồi, Đường Khảo lại nhìn thời gian đăng bài, là 1h sáng, phỏng chừng bây giờ vẫn chưa có ai trông thấy tin tức này, nhưng tin rằng đến sáng mai, tin tức này khẳng định sẽ leo lên 10 hạng đầu trong bảng đề tài BBS!

“Cậu cũng không ngủ được?” Một thanh âm khàn khàn đột ngột vang lên phía sau Đường Khảo, dọa Đường Khảo đang chưa chuẩn bị tâm lý toàn thân run lên.

“Con mẹ nó, người đừng có nhẹ tay nhẹ chân đi tới sau lưng dọa tớ sợ! Trái tim của tớ hôm nay đã chịu đủ kinh hãi rồi!” Đường Khảo rút cuộc thấy rõ phía sau là Đinh Lam tóc tai hỗn độn hai mắt đầy tơ máu.

“Tớ ban nãy dậy vừa hút thuốc vừa ho khan, còn xả nước bồn, cậu không hề nghe thấy gì?” Đinh Lam vô tội nói.

Đường Khảo lúc này mới phát giác khi mình tra cứu tin tức trên mạng của trường rất nhập tâm.

“Lão Đinh, hết rồi. Lão Dịch hơn phân nửa đã chết.” Đường Khảo có bị thương chỉ vào màn hình máy tính, nói với Đinh Lam.

Đinh Lam cả kinh, cũng đến trước màn hình, nhưng sau khi hắn xem xong, vẫn ôm một tia hy vọng nói: “Tin tức này không chỉ đích danh, có thể là trùng hợp có người khác bị thương không?”

Đường Khảo thở dài nói: “Làm sao trùng hợp được? Giáo viên lịch sử khoa Trung văn, hiện nay ngoại trừ Vũ Văn Thụ Học còn có ai a?”

Hai người lại lâm vào trầm mặc.

Đột nhiên, điện thoại trong phòng làm việc đình linh linh vang lên!

Đã trễ thế này, ai còn gọi điện thoại đến? Đường Khảo Đinh Lam liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chút bất an. Đinh Lam đến trước điện thoại, chờ một chút, vẫn là cầm ống nghe lên.

“Này? Xin hỏi là Đinh Lam phải không?” Một giọng đàn ông xa lạ truyền đến.

“Là tôi.”

“A, tôi là bác sĩ Vương của Y khoa 7 khoa chỉnh hình, các cậu hôm nay không phải đưa đến một vị nữ bệnh nhân tên Trương Nguyệt Thần sao? Hiện tại thương thế đã xử lý hoàn tất, tình hình cũng không tệ lắm, nhưng không biết vì sao, nàng nhất định phải gọi điện thoại cho cậu vào lúc này! Nói là có chuyện gấp.”

“Hửm?” Đinh Lam có chút kỳ quái quay đầu nhìn Đường Khảo, “Vậy đã làm phiền anh, xin chuyển điện thoại cho Trương Nguyệt Thần đi.”

Đường Khảo vừa nghe là Trương Nguyệt Thần gọi tới, đoán chừng là hai người tình cũ lại chớm nở, muốn ôn chuyện xưa, liền biết điều mà đi ra phòng ngoài.

Trong điện thoại truyền đến một trận thanh âm sột sột soạt soạt, sau đó Đinh Lam nghe thấy Trương Nguyệt Thần nói với vị bác sĩ kia: Thực xin lỗi thể tránh đi một chút không.

Tiếp đó, thanh âm của Trương Nguyệt Thần truyền tới: “Đinh Lam, là anh sao?”

“Nguyệt Thần, sao lúc này còn gọi điện đến? Hiện tại em nên hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Việc kia. Thầy của các anh. Đuổi theo Dịch Nam Hành rồi sao?” Thanh âm của Trương Nguyệt Thần nghe có chút chần chờ không chắc.

“Tạm thời chưa có tin tức, bắt quá em yên tâm, sẽ bắt được hần.”

“Kỳ thật. Dịch Nam Hành bắt cóc em ba ngày, cũng chưa trực tiếp thương tổn gì đến em.”

“Chuyện quá khứ đừng nghĩ nữa, em hiện tại đã an toàn rồi, đây mới là việc quan trọng nhất!” Đinh Lam tưởng rằng Trương Nguyệt Thần sợ mình sẽ vì chuyện này mà ghét bỏ nàng, mới nóng lòng muốn chứng tỏ nàng trong sạch. Nhưng nàng chẳng lẽ quên bọn họ đã chia tay sao?

“Mấy ngày nay em và hần nói rất nhiều chuyện, luôn khuyên hần thả em về, cuối cùng, hần rốt cuộc đã đáp ứng. Kỳ thật hần đang chuẩn bị đêm nay đưa em đến bệnh viện. Nhưng mà, hần nói để phòng ngừa em sau khi trở về vạch trần hần, hần liền. liền.” Chẳng biết tại sao, Trương Nguyệt Thần nói đến đây, thì không nói nổi nữa.

“Dịch Nam Hành đến tốt cùng làm cái gì rồi?” Đinh Lam có chút nôn nóng.

Trương Nguyệt Thần tựa hồ hạ quyết tâm thật lớn, mới mở miệng nói: “Hần. Hần chụp hình khỏa thân của em! Hần nói nếu em đem chuyện này kể ra, hần sẽ đem ảnh khỏa thân công bố lên mạng!”

“Tên vương bát đản (tên khốn) này!” Đinh Lam buột miệng mắng thành tiếng, kinh động đến Đường Khảo bên ngoài.

“Anh biết rồi, chuyện này anh sẽ nghĩ biện pháp.” Đinh Lam tận lực khiến cho thanh âm của mình nghe như đã khôi phục bình tĩnh, kỳ thật hần cũng không nắm chắc có thể lấy lại được ảnh chụp của Trương Nguyệt Thần, nhưng trước mắt để xoa dịu nàng, chỉ có thể đáp ứng trước.

Sau vài câu an ủi Trương Nguyệt Thần, Đinh Lam cúp điện thoại.

“Này. Cậu đáp ứng chuyện gì rồi?” Đường Khảo ở một bên hỏi.

Đinh Lam cân nhắc có nên nói cho Đường Khảo hay không, dù sao đây là đề cập đến việc riêng tư của một cô gái. Nhưng nghĩ đến nếu như thật muốn lấy về ảnh chụp, e rằng phải nhờ sự hỗ trợ của Đường Khảo, hần liền đem chuyện Trương Nguyệt Thần nói thẳng với Đường Khảo.

“Chụp khỏa thân?” Đường Khảo cau mày đi qua đi lại trong phòng, “Lão Dịch làm đủ tuyệt nha! Thảo nào mấy hôm trước tiểu Lục nói mấy ảnh kỹ thuật số trong phòng ngủ hần bị mất, nguyên lai là lão Dịch cầm đi làm chuyện xấu xa.”

Bất thành linh, Đường Khảo giậm chân, bắt đầu nắm lấy y phục trên đầu giường mặc lên người.

“Cậu làm gì đó?” Đinh Lam nghi hoặc hỏi.

“Mau mặc quần áo, chúng ta phải đến giáo y viện ngay, nếu Dịch Nam Hành thực sự đã chết, vậy thì thể hần hần còn trong giáo y viện, chúng ta phải chạy đến trước khi cảnh sát đem thể nhớ trên người hần thu hồi!”

“Hả?” Đinh Lam bị quyết định lớn mật của Đường Khảo dọa sợ, nhưng cẩn thận nghĩ lại, hiện tại e rằng cũng chỉ còn biện pháp này khả thi.

Giáo y viện nằm ở góc Đông Nam, sát với khu ký túc xá công nhân viên của trường, chiếm diện tích không lớn, chỉ có hai tòa nhà bốn tầng, tòa nhà hơi lớn hơn là phòng khám, tòa nhà còn lại dùng cho người bệnh nhập viện.

Muốn đến giáo y viện, trước hết phải xuyên qua một đường hầm dài nhỏ hẹp, trong đêm khuya, giữa đường hầm không người chỉ có một trần đèn đường mờ nhạt. Đường Khảo vẫn cười chiếc xe đạp cũ kỹ của hắn, sau xe chở theo Đinh Lam, gân cốt của chiếc xe tối tăm dưới áp lực nặng nề phát ra âm thanh cọt kẹt, đánh vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm. Khi đi dọc theo đường hầm, Đinh Lam nhìn chăm chú vào hai bên xe đạp, dây thường xuân leo rải rác trên dây tường thấp hai bên đường hầm, dưới ánh đèn u ám, bóng những dây thường xuân mọc lộn xộn này đung đưa trong gió, sống động như một đám yêu thú đang giương nanh múa vuốt.

Đinh Lam nhìn những cái bóng hình thù kỳ quái kia, trong ngực không khỏi dâng lên cảm giác lạnh người. Khó trách trong trường vẫn thường truyền tin đồn trong giáo y viện trông thấy quỷ hồn học sinh chết oan, người khởi xướng tin đồn này nhất định là tên nào đó ban đêm khi đi qua đường hầm này bị dọa sợ đi. . . .

Chỉ có tên Đường Khảo kia, bình tĩnh như tảng đá, một mực cầm đầu đạp xe, nghe tiếng hít thở của hắn, vững vàng như mặt hồ không gợn sóng. Giờ phút này Đường Khảo không chút nào giống như chuẩn bị đi trộm thẻ nhớ trên xác chết, thật giống như đang học theo Lôi Phong (một tấm gương anh hùng của Đảng Cộng Sản Trung Hoa) , đang đưa Đinh Lam bệnh nặng đến bệnh viện. Đinh Lam thoáng nở nụ cười tự giễu, cũng chỉ có tên Đường Khảo gan lớn thế này, mới có thể đối với việc quay phim kinh dị có hứng thú lớn đến vậy nhỉ.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Toàn bộ giáo y viện, hiện tại chỉ có phòng cấp cứu đèn sáng đèn, Đường Khảo cẩn thận đặt xe đạp trong nhà xe, sau đó cùng Đinh Lam rón rén đến gần phòng cấp cứu kia. Bọn họ không dám trực tiếp ở trước cửa phòng cấp cứu nhìn ngó, mà đi vòng đến dưới cửa sổ, ló đầu ra quan sát động tĩnh. Trong phòng trực đêm chỉ có một nữ y tá và một nữ bác sĩ, hai người tuổi tác cũng không nhỏ, thật đúng như lời đồn trên mạng, bộ dạng giống như bà bác ở ủy ban.

Một TV nhỏ 14 inch đặt trong góc phòng phát ra từng trận tiếng pháo súng, không biết có phải đang chiếu Đại Quyết Chiến hay không. Nữ bác sĩ đang khoanh tay ngủ gà ngủ gật, đầu gục gặc trước ngực. Y tá ngồi bên cạnh vừa ngáp, vừa không ngừng nhìn đồng hồ, Đường Khảo rõ ràng nghe thấy nàng nói thầm: “Nhưng cảnh sát này xảy ra chuyện gì rồi? Lâu như vậy còn chưa tới?”

Các nàng đang chờ cảnh sát! Xem ra thật sự có thi thể đưa đến nơi này! Đường Khảo gật đầu với Đinh Lam.

“Ầm!” Trong TV đột nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh, khiến nữ bác sĩ kia bừng tỉnh, nàng lau nước bọt bên khóe miệng, bắt đầu oán giận: “Thật không biết hiện tại những học sinh này sao lại nóng tính như vậy, cư nhiên đánh nhau đến khiến người mất mạng! Hoàn hảo lão Tam nhà tôi khi còn là học sinh đến trường thành thật, bằng không cũng sẽ học cái xấu!”

“Haiz, ban này mấy học sinh đưa người đến đây, chúng ta có phải nên giữ bọn họ lại không a, vạn nhất người chính là do bọn họ đánh chết thì sao?” Y tá hỏi.

“Quản làm gì, chúng ta làm sao lưu được mấy tên nhóc kia? Dù sao cứ chờ cảnh sát đến rồi nói.”

“Đã giờ này rồi. Cảnh sát rốt cuộc còn chưa đến hả?” Y tá lại nhìn thoáng qua đồng hồ.

“Ồi. Cảnh sát bây giờ a. Nếu như là đi bắt dạng gái mại dâm hút thuốc phiện có đường sống béo bở, đều chạy nhanh hơn bất cứ ai, gọi bọn họ đến nhìn vụ án mạng trong trường học, rề rà cả buổi cũng chưa đến.” Nữ bác sĩ cảm thấy lời nói của mình rất hài hước, nhin không được nở nụ cười.

“A nha!” Y tá đột nhiên kêu một tiếng sợ hãi, “Ban này đem người chết vào phòng bệnh, chìa khóa còn cắm trên đó, tôi quên rút ra rồi!”

“Vậy cô hiện tại đi lấy là được mà.” Nữ bác sĩ bất mãn nói.

“Tôi bây giờ không dám đi nữa!” Y tá ra sức lắc đầu.

“Quên đi, dù sao lát nữa cảnh sát đến đây cũng phải đi, để để đó.”

Đinh Lam Đường Khảo nghe đoạn nói chuyện, trong lòng rất vui vẻ, xem ra vận khí không tồi, chìa khóa cứ nhiên còn cắm trên cửa!

Hai người liền cẩn thận ly khai phòng khám, xuyên qua khoảnh sân nhỏ lộ thiên giữa hai tòa nhà, hướng khu nằm viện chạy đi. Giáo y viện, không có nhà xác, thi thể của Dịch Nam Hành hẳn phải đặt trong một phòng bệnh nào đó.

Lầu 1 khu nhập viện một mảnh hắc ám, không có chút ánh sáng nào, tựa hồ không có học sinh nào dám nằm lại giáo y viện. Hai người sau khi vào cửa đứng thẳng hơn nửa ngày, đôi mắt mới dần dần thích ứng với bóng tối, có thể loáng thoáng trông thấy hai hàng cửa phòng bệnh. Đinh Lam và Đường Khảo ra hiệu với nhau, dọc theo hành lang, hai người một trái một phải lần lượt tìm kiếm khóa từng phòng.

Mãi đến khi đụng vào gian phòng cuối cùng, Đường Khảo mới dừng bước, hướng Đinh Lam vẫy vẫy tay, trên nắm cửa dưới tay hắn, quả thật cắm một chìa khóa kim loại cứng rắn.

Đinh Lam lấy thêm dũng khí, nhẹ nhàng xoay khóa cửa, theo tiếng kéo kẹt vang rất nhỏ, bọn họ đẩy cửa phòng ra.

Trong nháy mắt, cảnh tượng trong phòng xuất hiện trước mắt bọn họ!

Trong phòng chỉ có hai giường bệnh, trên chiếc giường sát cửa sổ đang đặt một khối thi thể, mà bên giường, rõ ràng đứng một bóng đen cầm trong tay vật sắc nhọn.

Đinh Lam nhin không được phát ra một tiếng kêu sợ hãi, thanh âm trầm thiết kia truyền đến cả phòng cấp cứu trong một tòa nhà khác, khiến hai lão bà cũng sợ hãi!

Bóng đen dường như không ngờ tới sẽ đột nhiên có người xông vào, hơn nữa Đinh Lam còn bất thành linh phát ra tiếng kêu sợ hãi kia, bóng đen thoáng cái đứng ngốc tại chỗ.

Giờ phút này Đường Khảo đã cố không bật đèn sáng để làm Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot người ngoài chú ý, đành thò tay tách một tiếng mở ra đèn chiếu sáng trong phòng. Nhưng khi ngọn đèn sáng lên, tình cảnh khủng bố trước mắt khiến lá gan lớn như Đường Khảo cũng nhin không được kinh hô.

Đứng thẳng trước giường cứ nhiên là Vũ Văn Thụ Học! Mà cầm trong tay hắn, đúng là một con dao nhọn sắc bén dài một xích (1 xích bằng 1/3 mét) ! Nhưng khiến người ta sợ hãi nhất, chính là cảnh tượng trên giường bệnh, trên giường rõ ràng chính là thi thể Dịch Nam Hành, nhưng lúc này đã bị lật úp lại, một vết đao dài mảnh từ phía sau gáy thi thể dọc theo đường xương sống kéo thẳng đến mông, máu tươi phun ra đầy giường, ướt đầm nệm dày!

“Thầy. thầy.” Đinh Lam chỉ vào Vũ Văn, sợ tới mức nói không nên lời.

Vũ Văn kỳ thật cũng bị hai người kia dọa, chờ thấy rõ là Đường Khảo Đinh Lam, y kịp phản ứng, luôn miệng kêu: “Đừng sợ! Đừng sợ! Tôi tới tìm đồ!”

“Tìm. Tìm đồ gì?” Đường Khảo dựa lưng vào tường, run giọng hỏi.

Vũ Văn biết hiện tại chỉ dựa vào lời nói để giải thích sẽ không rõ ràng, hắn dứt khoát không thèm nhắc lại, cúi đầu nâng thi thể Dịch Nam Hành thành tư thế nằm nghiêng, phần lưng hướng sang phía Đường Khảo đứng.

Dưới sự thay đổi trọng tâm, vết đao thật dài kia thoáng cái mở bung, lộ ra cơ thịt màu đỏ sậm. Đường Khảo và Đinh Lam chỉ cảm thấy trong bụng một trận buồn nôn, đều cúi đầu không dám nhìn nữa.

“Nhìn đây cho tôi!” Vũ Văn đột nhiên gào lên một tiếng, đem tầm mắt hai người lần nữa dẫn về. Y đưa hai tay dò vào giữa vết dao kia, bắt lấy cơ thịt dùng sức lật lên, cả xương sống màu trắng đều lộ ra trước mắt Đường Khảo và Đinh Lam!

Ngân quang chói mắt thoáng qua, hai người kinh ngạc trông thấy thanh quái kiếm hình xà Dịch Nam Hành từng sử dụng, giờ phút này đang chặt chẽ khảm trên xương cột sống của hắn! Vũ Văn theo xương sống mò đến phía sau gáy Dịch Nam Hành, cầm chuôi kiếm uốn lượn chế từ ngà voi kia, dùng sức kéo, cả thanh trường kiếm soát một cái bị rút ra!

“Đây. Đây là chuyện gì? Thầy làm sao biết.” Đường Khảo ngơ ngác nhìn trên trường kiếm còn dính vết máu kia.

“Mau tắt đèn, tôi sẽ chậm rãi nói cho cậu biết.” Vũ Văn chỉ tay lên công tắc trên tường.

Đường Khảo tỉnh ngộ, gắng sức tắt công tắc phía sau, trong phòng lại lần nữa khôi phục hắc ám.

“Tôi chính là tìm thanh kiếm Keris này, thời điểm Dịch Nam Hành bỏ trốn bị một tên hắc y nhân nào đó đột ngột tập kích, khi tôi đuổi đến thì đã muộn rồi, không kịp cứu hắn.” Vũ Văn thấp giọng nói.

“Lúc ấy tôi vẫn chưa tìm được thanh kiếm Keris này, còn tưởng rằng khi Dịch Nam Hành chạy trốn đánh rơi trên đường. Nhưng tôi chợt hồi tưởng lại, thanh kiếm Keris này là thanh bang giang khắc lực sĩ (tg: Panjang Keris), là vũ khí ngày xưa Malaysia sử dụng khi hành hình. Mã lai ngày xưa hành hình phạm nhân đều dùng Keris đâm chết, tên hình phạt này là Sa Lạng (tg: Salang), thông thường là để phạm nhân quỳ trên mặt đất, đầu rũ xuống sàn, người hành hình từ nơi nào đó của xương sống sau gáy phạm nhân đem kiếm Keris cắm vào, căn cứ theo mức độ nặng nhẹ của hành vi phạm tội, để quyết định tốc độ đâm vào nhanh hay chậm, đến tận khi Keris đâm vào tim phạm nhân!”

Đinh Lam và Đường Khảo không nói gì, không biết nên làm thế nào mới có thể lý giải lời Vũ Văn.

“Dịch Nam Hành trước khi chết, tôi từng hỏi hắn thanh kiếm này ở đâu, hắn nói không ra lời, nhưng lấy tay chỉ chỉ ngực mình, cho nên. Tôi nghĩ thanh tà kiếm này nhất định nhập vào trong cơ thể Dịch Nam Hành, như công dụng của nó năm đó, khảm trên xương sống Dịch Nam Hành.” Vũ Văn nói xong thở dài một tiếng.

Bỗng nhiên, ngoài phòng truyền đến một trận tiếng nổ của động cơ xe hơi, tựa hồ cảnh sát đã đến! Đại khái là do hai bác sĩ y tá kia nói nghe thấy bên khu nằm viện có tiếng kêu sợ hãi, tiếng bước chân dồn dập rất nhanh vang lên trong sân nhỏ giáo y viện.

“Mau rời khỏi đây!” Vũ Văn kịp phản ứng trước, nếu để cảnh sát trông thấy một mảnh máu tươi đầm đìa ở đây, sẽ không thể giải thích rõ ràng.

Đinh Lam kinh hoàng thất thố muốn từ cửa phòng chạy ra, bị Đường Khảo túm lấy, “Không kịp rồi, chỉ có thể nhảy cửa sổ ra ngoài!”

Vũ Văn đẩy cửa sổ, còn mang theo thanh quái kiếm kia nhanh chóng nhảy ra ngoài, may mắn nơi này chỉ là lầu một. Đường Khảo kéo Đinh Lam chạy đến bên cửa sổ, cũng theo sau nhảy ra ngoài.

Đinh Lam đang muốn nhảy qua song cửa, đột nhiên nhớ ra gì đó, lại mạnh vòng trở lại bên giường, nôn nóng lục lọi trên người Dịch Nam Hành. Mới vừa rồi bị Vũ Văn dọa sợ, Đinh Lam suýt nữa quên mất mục đích thực sự của bọn họ lần này.

Tiếng bước chân của cảnh sát đã xuất hiện trong hành lang ngoài cửa, Đường Khảo lo lắng ở bên ngoài liều mạng ngoắc Đinh Lam, trong lúc nguy cấp, Đinh Lam rút cuộc ở trong túi quần Dịch Nam Hành mò ra được một mảnh thẻ nhớ SD, hắn gắt gao nắm lấy mảnh vật nhỏ này, vọt xoay người, nhảy ra cửa sổ, ngay tại một giây nhảy ra kia, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Dịch Nam Hành trên giường bệnh, Dịch Nam Hành đáng thương, cuộc sống ngắn ngủi cứ như vậy kết thúc. Cho dù hắn từng làm ra chuyện như thế với Trương Nguyệt Thân, Đinh Lam hiện tại đối với hắn thật sự không hận nổi.

Vòng qua qua xe cảnh sát đậu trước cửa giáo y viện, ba bóng người luống cuống chạy thục mạng, rất nhanh biến mất trong bóng đêm mù mịt.

51. Quyển 2 - Chương 9

9,

“Không được. Tớ chạy không nổi nữa.” Khi xuyên qua một mảnh rừng cây nhỏ, Đường Khảo thở hổn hển đặt móng ngồi trên cỏ, không bao giờ muốn di chuyển thêm bước nào nữa.

“Bình thường không luyện tập, kêu cậu cùng tớ đi đá bóng cũng không đi, hiện tại biết khả năng của thân thể cần rèn luyện thế nào chưa?” Đinh Lam giả vờ thoải mái nói, ánh mắt lại khẩn trương xem chừng bốn phía. Nơi này đã cách giáo y viện rất xa, quả thật không cần kích động chạy trốn nữa.

“Chúng ta chạy theo người này để làm chi hả? Chúng ta lại không có làm chuyện xấu gì.” Đường Khảo chỉ vào Vũ Văn cách bọn họ khá xa, hổn hển nói.

Vũ Văn chậm rãi nhích lại gần, nắm thanh kiếm Keris trong tay tựa hồ luôn phải dùng sức áp chế cái gì đó, thể nên cả cánh tay hắn đều run nhè nhẹ.

“Các cậu không cần đi theo tôi nữa, nhanh chóng quay về phòng làm việc đi, nếu vận khí của các cậu tốt, cảnh sát hẳn sẽ không tìm đến các cậu phiền toái đâu.” Vũ Văn lãnh tĩnh nói.

“Bọn em đã lưu lại dấu vân tay tại hiện trường, cảnh sát khẳng định sẽ tìm được bọn em!” Đinh Lam vẫn có chút sợ hãi.

“Yên tâm đi, nơi duy nhất lưu lại dấu vân tay của các cậu chính là nắm cửa, cảnh sát sau khi vào cửa sẽ sờ vào tay nắm, khả năng bọn họ có thể thu gom đầy đủ dấu vân tay không lớn. Tôi chỉ không rõ, các cậu vì sao lại chạy tới nơi đó?”

Đường Khảo tuy rằng chân không còn khí lực, miệng thì vẫn lưu loát, rất nhanh đem chân tướng Trương Nguyệt Thần ủy thác nói ra.

“Thì ra là vậy.” Vũ Văn dường như tự hỏi gì đó.

“Thầy Vũ Văn, thầy thì sao? Là thầy gọi người đưa Dịch Nam Hành đến bệnh viện, lúc đẩy cửa sổ, chỉ sợ cũng đã để lại vân tay.” Đường Khảo có chút lo lắng.

“Vân tay?” Vũ Văn nhìn nhìn tay mình, “Cậu không phát hiện tôi dùng khuỷu tay đẩy cửa sổ sao?”

Đinh Lam thoáng nở nụ cười: “Thầy thật giáo hoạt nha, thường xuyên làm chuyện xấu thế này sao?”

Vũ Văn cũng cười, thấp giọng nói: “Cậu nghĩ rằng tôi quen tay hay việc hả? Tôi đây là chó cùng rứt giậu.”

Đường Khảo nhìn trường kiếm trong tay Vũ Văn, một màn trước phòng nhỏ ở công trường lại hiện lên trước mắt. “Thầy Vũ Văn, thầy. Đến tột cùng là ai a? Có chuyện gì xảy ra với thanh kiếm này? Chẳng lẽ Dịch Nam Hành trở thành như vậy, chính là bởi vì thanh kiếm?” Trong miệng Đường Khảo bật ra vô số nghi vấn.

Vũ Văn thở dài một hơi, nói: “Việc này có rất nhiều liên hệ với nhau, trong chốc lát cũng giải thích không rõ được, chờ sáng gió hai ngày này trôi qua, tôi sẽ kể kỹ càng cho các cậu nghe. Chúng ta ở nơi này chia tay, các cậu bây giờ phải nhanh về nghỉ ngơi, ngày mai nên làm gì thì cứ đi làm, nếu trong trường có chuyện gì khác thường, hãy chú ý thêm một chút.”

Xem ra Vũ Văn tạm thời sẽ không tiết lộ nhiều nội tình, Đường Khảo thất vọng từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ móng. Vũ Văn tiến lên từng bước, đưa tay để lại vai Đường Khảo, trong ánh mắt đột nhiên toát ra một cỗ sắc bén, ngữ khí kiên định nói: “Các cậu đừng nóng vội, chuyện này e rằng chỉ mới bắt đầu, nếu các cậu nguyện ý, tôi sẽ cần các cậu toàn lực giúp đỡ!”

Đường Khảo và Đinh Lam mục trừng khẩu ngọc (trợn mắt há hốc mồm Ó[Ồ]) nhìn Vũ Văn chạy ra rừng cây nhỏ, giờ phút này bọn họ vẫn chưa biết, quái sự phát sinh đêm nay, chỉ là màn mở đầu.

Đang chạy trốn Vũ Văn đột nhiên dừng bước, quay đầu hướng hai người hô: “Các cậu hôm nay trước khi đến công trường, đã quên khóa cửa phòng làm việc! Lần sau cẩn thận một chút, mấy thứ trong phòng làm việc các cậu rất đáng giá đó!”

Đường Khảo lúc này mới kịp phản ứng, Vũ Văn hôm qua từng đến phòng làm việc của bọn họ, trông thấy cửa không khóa, liền trực tiếp vào phòng, trong phòng vừa vặn nhìn thấy ảnh gốc chụp Trương Nguyệt Thần trên máy tính mà bọn họ quên đóng, đoán rằng bọn họ đến công trường. Vũ Văn lúc này mới vội vã chạy tới công trường, vừa khéo đuổi kịp lúc Dịch Nam Hành giờ cao quá kiểm, liền xuất thủ cứu tánh mạng bọn họ.

“Lúc ấy ra ngoài. Hình như là cậu đi sau tớ phải không?” Đinh Lam ở phía sau Đường Khảo âm khí đầy đặc nói, “Nếu đánh mất thiết bị, tớ sẽ không mua lại nữa.”

Trên đầu Đường Khảo túa ra mồ hôi lạnh, xoay người nói: “Sẽ không, lần sau tớ sẽ đi trước cậu.”

Cứ như vậy giăng co một đêm, hai người mệt mỏi bất kham đương nhiên lựa chọn bỏ chương trình học ngày hôm sau, thẳng đến 2h30 chiều, chuông vào tiết từ tòa nhà dạy học xa xa vang lên, hai người miệt mài ngủ mới từ trên giường bò dậy.

Đinh Lam vừa ngáp dài vừa mặc quần, đột nhiên cảm thấy trong túi quần có vật nhỏ đâm vào đùi, hần lúc này mới nhớ tới, hần đã hoàn thành ủy thác của Trương Nguyệt Thần.

Đinh Lam như có điều suy nghĩ cầm lấy thẻ nhớ SD, ngồi bên giường phát ngốc, ngày hôm qua hơn nửa đêm lo lắng hãi hùng, chính là vì mảnh vật nhỏ này.

“Ê, chúng ta xem trước một chút nội dung trong thẻ được không?” Đường Khảo cầm theo một cái ly súc miệng, nhìn thấy Đinh Lam bộ dạng thế này, liền làm mặt cười xấu xa tiếp cận.

“Biến biến biến, đây không phải chuyện của cậu.” Đinh Lam dùng một tay đẩy Đường Khảo ra.

“Cậu đừng nói với tớ rằng cậu không muốn xem nha!” Đường Khảo chỉ vào mũi Đinh Lam nói.

“Tớ. Muốn xem, nhưng mà. Không muốn cùng cậu xem!”

“Hừ! Nói cậu là đồ vô ơn thật sự không sai chút nào!” Đường Khảo nổi giận, “Nàng hiện tại đã không còn là bạn gái của cậu nữa đúng không?”

Đinh Lam gật đầu.

“Tớ đây hiện tại nhìn xem như có lỗi với cậu sao?” Đường Khảo lòng đầy căm phẫn nói.

“Cậu ngại biện cái kiểu gì đấy?” Đinh Lam cười mắng, “Tớ đây hiện tại vừa cùng nàng hòa hảo, cậu không phải là không thể xem nữa rồi?”

Về phần nộ trên mặt Đường Khảo thoáng cái tiêu thất, mỉm cười nói với Đinh Lam: “Cái này đúng rồi, cậu sớm nói cậu đã cùng nàng hòa hảo, tớ sẽ không thêm nhìn bức ảnh nữa đâu.” Nói xong, hần xoay người đi súc miệng tiếp.

Đinh Lam bị Đường Khảo làm cho dở khóc dở cười, chỉ có thể lắc đầu than thở, quyết định một lát nữa mang máy tính laptop đến bệnh viện thăm Trương Nguyệt Thần, rồi đưa nàng tự tay xóa ảnh chụp trong thẻ.

Đường Khảo rửa mặt xong, đứng trước Đinh Lam vỗ bụng kêu to chết đói, Đinh Lam tự hiểu nợ nhân tình của hần, đành phải từ dưới giường tha ra một hộp mì ăn liền, xuất ra hai gói sau đó đứng dậy đi vào bếp.

Ngay khi Đinh Lam đang nấu nước sôi, phòng trong đột nhiên truyền đến một tiếng rít gào của Đường Khảo, Đinh Lam không biết chuyện gì xảy ra, trong tay còn nắm hai đôi đũa chạy vào phòng.

“Hừ, đêm qua trên BBS đăng tin kia về thi thể Dịch Nam Hành được đưa vào giáo y viện đã không thấy nữa!” Đường Khảo ngồi trước máy tính, đang dùng tay mạnh mẽ vỗ bàn.

Đình Lam cầm bàn phím qua lại lục tìm lần nữa, phát hiện quả thật như vậy, xem ra nhà trường đã bắt đầu can thiệp chuyện lan truyền này rồi.

“Cậu kích động như vậy làm gì? Chuyện Dịch Nam Hành bị phong tỏa đối với chúng ta không gây hại gì a, thầy Vũ Văn không phải cũng bảo chúng ta đừng đem việc này nói ra sao?” Đình Lam ngoảnh đầu nhìn Đường Khảo nói.

“Tớ không nói chuyện này mang đến kết quả xấu, tớ chỉ là rất chán ghét loại thủ đoạn éo nhem tin tức này của nhà trường, bọn họ chính là thích đem đủ loại chuyện xấu bưng bít không công bố. . . . Công chúng có quyền được biết rõ tình hình nha!”

“Đều già hết cả rồi, còn như thanh niên phần nộ thế này a?” Đình Lam không cho là đúng vỗ vỗ đầu Đường Khảo, lại lần nữa trở về phòng bếp, đem nước sôi rót vào trong chén.

Sau khi hai người lấp đầy bụng thì rời khỏi phòng làm việc, bắt đầu đi dạo xung quanh trường, nhằm thám thính có tin đồn gì không. Bất quá trong sân trường tựa hồ hết thấy đều như trước kia, cũng không có gì đặc biệt dị thường.

Đang lúc bắt tri bắt giác, hai người đi đến trước tòa nhà dạy học 2, Đường Khảo vừa đi vừa nhìn nhìn vài tên đang chơi bóng rổ trên sân thể dục, trong lòng bắt đầu tính toán xem mình có nên tham gia chút vận động hay không, đem qua bỏ chạy chút lộ trình ngắn thôi mà thiếu tí nữa đứt hơi, thật sự có chút không tài nào nói nổi.

“Lão Đường!” Đình Lam dùng sức lôi kéo ống tay áo của Đường Khảo.

“Có chuyện gì?” Đường Khảo khó hiểu ngoảnh lại.

“Ôn đại mỹ nữ đến kìa!” Thanh âm Đình Lam có chút run rẩy.

“Hả?” Đường Khảo đầu cũng không dám quay lại, đang muốn lủi vào bụi cỏ ven đường, phía sau đã vang lên thanh âm quen thuộc.

“Đường Khảo! Đình Lam! Trốn cái gì mà trốn? Tôi đã sớm trông thấy hai đứa rồi!”

Đường Khảo đành phải chậm rãi xoay người lại, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt nói to: “Cô Ôn, buổi chiều hảo. . . .” Bên cạnh hắn Đình Lam sớm đã hóa đá, nụ cười cứng nhắc đọng lại trên mặt.

Hôm nay Ôn Nhã mặc một bộ đầm màu vàng nhạt, chân mang giày xăng đan dây mảnh, mái tóc đen dài quấn lại sau đầu thành một búi ngắn, phôi trên khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, có vẻ phi thường nhẹ nhàng khoan khoái động lòng người, nhìn qua quả thật không phụ danh hiệu giáo viên đệ nhất mỹ nữ đại học S. Nhưng nhìn vẻ mặt của Đường Khảo và Đình Lam lúc này, lại tựa như đứng trước mặt bọn họ chính là một mẫu dạ xoa hung ác.

“Hai đứa các cậu mọc cánh đại bàng rồi đúng không? Lá gan không nhỏ a, sáng nay tiết tiếng Anh của tôi cũng dám trốn!” Ôn Nhã hai tay chống nạnh, mày liễu dựng thẳng.

Đình Lam ngày thường không sợ trời không sợ đất, hiện tại cư nhiên nói cũng nói không được. Đường Khảo ngược lại lá gan to hơn trả lời một câu: “Đêm qua em ăn gì đó không sạch sẽ, sáng nay cứ tiêu chảy, hầu như không dứt khỏi cửa được.”

“Cậu ăn hư bụng, tên này vì sao cũng không đến lớp?” Ôn Nhã chỉ vào Đình Lam nói, ngón tay trắng nõn như đầu hành suýt nữa đâm vào mũi Đình Lam.

“Tên. . . . Tên này đưa em đến bệnh viện. . . .” Con người Đường Khảo nhện không được loạn chuyển xung quanh.

“Hừ! Lười nghe hai đứa nói nhảm, cảnh cáo hai cậu, không cho phép ỷ vào thành tích mà bỏ tiết!”

Đường Khảo và Đình Lam khúm núm đáp ứng, không dám cãi lại nữa.

“Sáng mai, đến phòng làm việc của tôi lấy sách.” Ôn Nhã nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Hả? Không phải chứ. . . .” Đường Khảo vừa nghe, tựa như bị ngũ lôi oanh đỉnh. (năm đạo sấm sét oánh vô đầu =]] giống sét đánh ngang tai vậy đó!)

“Cô Ôn. Đừng mà, chúng em lần sau không dám trốn tiết nữa.” Đinh Lam ở một bên cầu khẩn.

“Chiều theo quy tắc cũ, dịch 15 chương cuối, hai tuần lễ sau gửi vào hòm thư điện tử của tôi.” Ôn Nhã khoanh hai tay, mang trên mặt nụ cười giảo hoạt.

Nguyên lai giáo viên dạy Anh văn Ôn Nhã thường xuyên cùng cửa hàng sách hợp tác, ngoài giờ làm việc dịch chút tiểu thuyết nước ngoài thịnh hành, sau đó trên danh nghĩa xuất bản, từ đó kiếm không ít thu nhập. Từ khi phát hiện lớp học có hai học sinh thành tích tiếng Anh rất tốt, Ôn Nhã liền bắt đầu bóc lột hai tên đáng thương này, thường xuất ra bản thảo sách yêu cầu dịch giao cho hai đứa, muốn bọn họ đúng kỳ hạn giao ra bản dịch.

“Cô Ôn. Không thể để lần sau giúp được sao? Gần đây hai đứa chúng em bận quá.”

Không đợi Đường Khảo nói xong, Ôn Nhã đã đem hai tay đặt trên vai hai người, “Yên tâm đi, hảo hảo làm, sẽ không để cho các cậu làm không công!”

Đường Khảo vẽ mặt đau khổ, gần như sắp khóc lên, lần trước hai người giúp Ôn Nhã cơ hồ dịch nửa quyển sách, Ôn Nhã mới mời bọn họ ăn một bữa cơm.

Đinh Lam còn muốn giãy dụa, thấp giọng nói: “Cô Ôn, lần này thời gian khít như vậy, em sợ chất lượng dịch không đạt yêu cầu a.”

Ôn Nhã lộ ra một nụ cười mê người, ôn nhu nói:“Tuy rằng hai người các cậu ngày thường thành tích tiếng Anh không tồi, bất quá cuộc thi cuối kỳ sẽ không đơn giản như vậy, nói không chừng. Có người sẽ rất a.”

Đường Khảo rung mình một cái, đồng dạng dùng thành tích cuối kỳ để giao dịch, thầy Vũ Văn và Ôn đại mỹ nữ so sánh với nhau quả thật chính là một trời một vực.

“Haha.” Ôn Nhã phớt lờ hai nam sinh vẽ mặt u sầu, mỉm cười tiếp tục đi về phía trước, bất quá mới đi được hai bước, nàng lại đột nhiên xoay người lại.

Đường Khảo và Đinh Lam đều cả kinh, sợ Ôn Nhã lại muốn ra chủ ý gì kỳ quái.

“Kia. Thầy Vũ Văn, các cậu biết không?”

Hai người đều sửng sốt, không nghĩ tới Ôn Nhã sẽ đột nhiên hỏi về Vũ Văn. Đường Khảo vội vàng đáp: “Biết biết, chúng em đều từng vào lớp sử cổ đại Trung Quốc của thầy.”

“Các cậu cảm thấy thầy này thế nào?”

Đinh Lam không biết Ôn Nhã đến tột cùng có ý tứ gì, do dự một chút nói: “Cũng không tệ lắm, lên lớp tương đối thú vị, có rất nhiều học sinh khoa khác đến dự thính tiết của thầy.”

“A.” Ôn Nhã gật đầu, “Tôi sáng nay tại phòng nghỉ ngơi của giáo viên trông thấy vài cảnh sát đến tìm thầy ấy, nói chuyện một hồi, thầy ấy đã bị cảnh sát mang đi.”

“Hả?” Đường Khảo và Đinh Lam đều chấn động.

“Thầy ấy hình như là giáo viên mới tới năm nay, trong trường cũng chưa có ai biết rõ thầy trước đây làm gì, bình thường cũng thần thần bí bí, chẳng biết thế nào lại đụng đến cảnh sát. Được rồi, cứ như vậy đi, ngày mai nhớ rõ đến lấy sách.” Ôn Nhã nói xong, lại xoay người rời đi.

Đường Khảo nhíu mày nhìn bóng lưng phong tình vạn chủng của Ôn Nhã nói với Đinh Lam: “Lớn chuyện rồi, thầy Vũ Văn vẫn không thể nào thoát khỏi ma quỷ của cảnh sát.”

“Cái gì gọi là ma quỷ của cảnh sát? Chẳng lẽ chúng ta đứng ở đại diện phe chính nghĩa còn chú cảnh sát phe đối lập sao?” Đinh Lam cư nhiên còn có tâm nói đùa.

Đường Khảo tóm lấy áo của Đinh Lam, la to: “Sớm nói với cậu đi loanh quanh trong trường học phải mắt nhìn xung quanh tai nghe tám hướng! Cậu cư nhiên để Ôn đại mỹ nữ đến gần chúng ta như vậy! Ngày mai cậu đi lấy sách!”

“Tớ không đi! Lỗi tại nào của cậu nghe được nàg gọi tớ đi lấy sách? Nàg gọi chính là cậu!” Đinh Lam dưới tay Đường Khảo ra sức giẫy dụa.

Ngay khi hai người đang đùa giỡn, một chiếc xe cảnh sát chậm rãi từ bên cạnh hai người lướt qua, Đường Khảo và Đinh Lam ngừng động tác trên tay, ánh mắt thẳng đuối theo chiếc xe cảnh sát kia. Trên xe ngồi ba người, dây trước hai người thân mặc cảnh phục, mà ở chỗ ngồi sau xe mặc thường phục, rõ ràng là Vũ Văn Thụ Học!

Do chạy trong sân trường, xe cảnh sát không mở đèn, cũng chạy rất chậm, cho dù có học sinh đi ngang qua trước xe chặn lối đi, xe cảnh sát cũng không bấm kèn inh ỏi, chỉ chậm rãi đi theo phía sau bọn học sinh.

“Đi! Chúng ta theo sau nhìn xem, đi hướng này, bọn họ dường như không tính toán ra khỏi trường học!” Đường Khảo dắt Đinh Lam không nhanh không chậm theo sát phía sau.

Xe cảnh sát chậm rì rì đi qua sân thể dục lớn của trường, tiếp tục chạy về hướng cửa nam, bất quá dọc đường người đi lại ít dần, xe cũng dần tăng tốc, Đường Khảo và Đinh Lam đã có chút đuối không kịp nữa.

“Chạy đi! Càng lái nhanh hơn rồi.” Đinh Lam vỗ Đường Khảo.

“Lại phải chạy hả.” Đường Khảo mặt như đưa đám, bước rộng hai đùi, đi nhanh đuối theo.

May mà bọn họ không cần chạy bao lâu, xe cảnh sát ngay cạnh hồ sen dừng lại. Đường Khảo và Đinh Lam không dám đến quá gần, chỉ có thể xa xa xem chừng.

Trên xe hai nam cảnh sát xuống trước, một béo một gầy, chuyện đầu tiên xuống xe chính là tự châm một điếu thuốc, tiếp theo Vũ Văn cũng đã xuống, nhưng dựa vào cửa xe sung sướng đuối thất lừng mệ mội.

“Hình như thầy Vũ Văn không bị còng tay a.” Tay Đinh Lam đặt tay trên trán thành mái che nắng nhìn xung quanh, “Thầy còn có thể vờn vai.”

“Ừ, đây là bọn họ vì bảo đảm nhân quyền của tội phạm, nơi này dù sao vẫn là nơi làm việc của thầy Vũ Văn. Cậu thấy phạm nhân trong phim ảnh khi bị bắt, cho dù muốn còng tay, cũng phải dùng một bộ y phục khoát lên tay hấn.” Đường Khảo ra vẻ lão luyện nói.

Cảnh sát béo đem thuốc hút đến phân nửa thì dập tắt, xoay người từ sau cốp sau xe lấy ra một máy ảnh, miệng Vũ Văn đang nói gì đó, lại chỉ chỉ một rừng cây bên cạnh hồ sen, sau đó ba người cùng đi vào mảnh rừng kia.

Đường Khảo và Đinh Lam vẫn chưa biết, mảnh rừng này chính là nơi Dịch Nam Hành bị tập kích chết. Bọn họ từ hướng ngoài sáp nhập vào trong rừng, giả vờ vô tình đến gần phía đám cảnh sát.

Hai vị cảnh sát ngay trong rừng cây ở phạm vi ước chừng năm thước đi tới đi lui, cũng không chú ý hai học sinh đang tiếp cận. Cảnh sát béo nâng máy ảnh tách tách liên tục chụp vùng mặt cỏ và gốc cây bị khua đứt, cảnh sát gầy thì mang một bao tay trắng, từ trên mặt đất thu nhặt chút cỏ xanh bị vết máu dính vào.

Vũ Văn vừa ngẩng đầu, liền trông thấy Đường Khảo và Đinh Lam đứng ở vị trí không xa, trên mặt Vũ Văn hiện lên một nụ cười, hướng Đường Khảo chớp chớp mắt, tựa hồ muốn bọn họ yên tâm.

Cảnh sát béo khom lưng chụp một hồi, bắt đầu cảm thấy xương sống có chút đau, hấn đứng thẳng dậy cố gắng ưỡn bụng, cũng nhìn thấy Đường Khảo và Đinh Lam.

“Hai người bọn họ là ai?” Cảnh sát béo hỏi Vũ Văn.

“A! Là hai học trò của tôi, đại khái là có chút tò mò tôi và các anh cùng một chỗ, liền đi theo đến đây.” Vũ Văn khẩu khí thoải mái đáp.

“Ừ.” Cảnh sát béo trầm ngâm một chút, liền hướng Đường Khảo và Đinh Lam ngoắc tay ra hiệu, muốn bọn họ đến gần chút.

Đường Khảo và Đinh Lam phát hiện mình đã bị cảnh sát nhìn thấy, chưa kịp tự hỏi có nên đến không, ai ngờ cảnh sát cứ nhiên vẫy tay với bọn họ, hai người đành phải kiên trì đi tới.

“Hai người các cậu nghe đây, thầy của các cậu đang giúp đỡ chúng tôi điều tra một vụ án tử, chúng tôi không dự định mang thầy ấy đi, các cậu trở về giải thích cho các bạn học, được không? Đừng để bọn họ

nảy sinh hiểu lầm.” Giọng điệu của cảnh sát béo ngay từ đầu còn có chút dữ dằn, bắt quá hẳn rất nhanh kịp phản ứng, trước mặt chỉ là hai đứa học sinh trẻ tuổi bình thường, cho nên đến cuối cùng về mặt đã trở nên có phần ôn hòa.

“Được, vậy. Thầy Vũ Văn, chúng em đi trước.” Đường Khảo giả bộ dáng của một học sinh ngoan, cùng Đinh Lam chậm rãi lọt qua tầm mắt của cảnh sát.

Ngay trước khi ra khỏi rừng cây, hai người vẫn còn mơ mơ hồ hồ nghe Vũ Văn và cảnh sát trò chuyện.

“Vì sao. Cậu lại đi dạo ở đây, vì sao muốn đem học sinh kia từ nơi này kéo ra ngoài chứ? Cậu có biết cậu làm như vậy là phá hủy hiện trường không? Như vậy sẽ khiến chúng tôi phá án khó khăn.” Cảnh sát béo tựa hồ rất bất mãn với Vũ Văn.

“Tôi khi đó không nghĩ nhiều như vậy a, tôi chỉ đụng vào thấy học sinh kia còn hô hấp, liền khẩn trương đem hắn kéo ra ngoài, chẳng lẽ muốn để hắn ở đây chờ chết sao? Vũ Văn vô tội đáp.

“Ôi.” Cảnh sát béo đành chịu thở dài một hơi.

Đường Khảo và Đinh Lam im lặng ra khỏi rừng cây, nghe được đoạn đối thoại này, tảng đá lớn trong lòng Đường Khảo và Đinh Lam mới rơi xuống, xem ra Vũ Văn đã ứng phó với cảnh sát tốt lắm, nhưng biết Dịch Nam Hành chính là chết tại mảnh rừng này, hai người lại có một phen tư vị khác nảy lên trong lòng.

Là ai muốn tập kích Dịch Nam Hành đáng thương chứ? Cũng bởi vì trên tay hắn có thanh quái kiếm kia sao? Đường Khảo loáng thoáng cảm thấy trong trường học không còn an toàn.

“Ê! Cậu xem!” Đinh Lam mạnh vỗ vai Đường Khảo, tay chỉ vào một phương hướng.

Đường Khảo theo hướng ngón tay Đinh Lam nhìn lại, ngay vị trí phía sau bọn họ không xa, cư nhiên có một bóng người trong rừng cây lén lút nhìn quanh, phương hướng nhìn tựa hồ chính là vị trí đám người Vũ Văn đang đứng.

“Hung thủ sau khi gây án luôn thích trở lại hiện trường!” Đường Khảo đột nhiên nhớ tới một câu danh ngôn thường thấy trong phim nói như vậy, lập tức hướng bóng người nọ vọt tới!

52. Quyển 2 - Chương 10

10,

Đường Khảo thường ngày chỉ có khi đau bụng mới đem hết toàn lực phi nước đại chạy đến WC, hôm nay khó được sử dụng tốc độ cực hạn của mình hướng người nọ chạy như bay. Đinh Lam mặc dù cũng sốt, cũng theo sát phía sau, nhưng hẳn sợ hai người cùng nhau vọt tới trước động tĩnh quá lớn, khó tránh khỏi kinh động đến người nọ, đành phải thả chậm cước bộ, cùng Đường Khảo giãn ra khoảng cách năm bước. Xa xa nhìn bóng lưng người nọ, chính là một nam sinh trung bình, người dựa suốt vào gốc cây ló đầu ra nhìn, lực chú ý tựa hồ tập trung trên người Vũ Văn phía xa. Trong nháy mắt, Đường Khảo đã vọt tới sau lưng người nọ, thấy tên kia vẫn chưa phát hiện phía sau có người thành linh kéo tới, Đường Khảo trong lòng không khỏi vui vẻ, quả đấm duỗi đến trước, nhắm thẳng sau gáy tên kia, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai hướng bóng người nọ đánh tới!

“Ai nha!” Phát ra một tiếng thét kinh hãi, cư nhiên là Đinh Lam bám theo phía sau.

Mắt thấy Đường Khảo sẽ đem người nọ áp đảo trên mặt đất, người nọ lại đột nhiên rất nhanh xoay người, túm tay phải Đường Khảo đưa ra, nhân tiện khom lưng vòng qua vai mình đè xuống, lại mượn lực điểm tựa đầu vai ném về phía trước, Đường Khảo bay ra ngoài một khoảng không nhỏ, trên không trung trở mình lộn nhào, nặng nề ngã trên mặt đất.

“A!” Đường Khảo kêu thảm một tiếng, đỡ thắt lưng lặn từ trên mặt đất lên. Đinh Lam quá sợ hãi, ba bước thành hai chạy tới cạnh Đường Khảo, trước đem Đường Khảo đỡ ngồi xuống, mới đưa tầm mắt quăng về hướng người đột ngột động thủ kia.

Ai ngờ nam sinh kia giờ hai tay lui về phía sau hai bước, đúng là vẻ mặt không biết làm sao.

“Cậu. . . .” Đinh Lam cảm thấy nam sinh trước mặt này có chút quen mặt, nhưng sống chết cũng nhớ không ra đã từng gặp ở nơi nào.

“Vương bát dẫn! Cư nhiên dám động thủ!” Đường Khảo hùng hùng hổ hổ thò tay ở trên mặt đất phía sau người sờ soạng lung tung một hồi, lại lấy ra một tảng đá cỡ nắm tay, chắc hẳn tảng đá đó khi Đường Khảo rơi xuống thì nặng nề đâm vào thắt lưng hắn.

“Xin lỗi. Bạn học, tôi không biết.” Nam sinh kia có chút lúng túng đi về phía trước vài bước.

“Đứng yên đừng nhúc nhích!” Đinh Lam hét lớn với nam sinh kia một tiếng, hai chân nam sinh kia thoáng cái đứng sững lại.

“Người lén lút ở đây nhìn cái gì vậy?” Đường Khảo nhe răng nhếch miệng đứng lên, một tay đỡ thắt lưng, tay kia vẫn nắm chặt tảng đá.

“Tớ. Tớ đang nhìn thầy Vũ Văn. Bạn đột nhiên lao tới, tôi tưởng rằng. Thật sự xin lỗi!” Khi nam sinh kia nói chuyện, đột nhiên đứng nghiêm, khom lưng 90 độ.

“A! Cậu là học sinh Nhật Bản kia!” Đinh Lam thấy hắn hành lễ như vậy, thoáng cái nhớ ra. Bởi vì Đinh Lam và Đường Khảo học kỳ này căn bản không lên lớp của Vũ Văn, lần gần đây nhất trông thấy học sinh Nhật Bản này, chính là chuyện của học kỳ trước, Đinh Lam cư nhiên còn có thể nhớ ra, cũng xem như không dễ dàng rồi.

“Đúng nha, tôi là từ Nhật Bản tới, tôi là Bách Diệp Thân Hoành!” Nói xong, Bách Diệp Thân Hoành lại cúi người lần nữa.

“Cư nhiên là một bé Nhật Bản. Làm sao bây giờ?” Đinh Lam lặng lẽ hỏi Đường Khảo.

“Làm sao bây giờ? Người này bộ dạng khả nghi, đương nhiên phải bắt lại nghiêm hình tra khảo! Roi da que hàn ghế hùm (hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau) , một cái cũng không thể bớt!” Đường Khảo bị quăng ngã một cú thật mạnh, rõ ràng có chút nhớn nhác.

“Thế nhưng. Rõ ràng hai đứa chúng ta cùng tiến lên cũng đánh không lại hắn nha.” Ban nãy Bách Diệp vừa ra tay, Đinh Lam đã nhìn ra thân thủ của hắn bất phàm.

“Tớ biết. Cho nên chúng ta ngàn vạn lần đừng thua khí thế!” Đường Khảo một mặt thấp giọng nói, một mặt dùng ánh mắt bức bách Bách Diệp Thân Hoành. Đương nhiên, cũng chỉ là hắn tự nhận là ánh mắt đó rất ác liệt.

“Ê, tại sao là nhóm hai người các cậu? Bách Diệp. Bạn sao cũng ở nơi này?” Ngay khi không khí khẩn trương giăng co trở nên hết sức xấu hổ, Phương Hân vẽ mặt kinh ngạc đột nhiên xông ra, bước nhanh đến chỗ ba người, cũng không biết nàng đến đây từ lúc nào.

“Phương Hân! Thật tốt quá, cậu mau giải thích cho bọn họ, tôi ban nãy thật không phải cố tình.” Bách Diệp Thân Hoành trông thấy Phương Hân, lập tức mở miệng hướng nàng xin viện trợ.

Phương Hân tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng theo thói quen đứng trước mặt Đường Khảo, “Hai người các cậu, không thể đối với bạn học ngoại quốc hữu hảo chút sao?”

“Hữu hảo chút?” Đường Khảo mở to hai mắt nhìn, “Ban nãy vị bạn học Nhật Bản hữu hảo này thiếu chút nữa đem thắt lưng của tớ ném đứt rồi!”

“Hả?” Phương Hân quay đầu nhìn Bách Diệp, vừa được nói tới có chút xấu hổ chà xát tay, mở miệng nói: “Tớ từ nhỏ học không thủ đạo (Karate) , cơ thể tương đối miễn cưỡng, vị bạn học này đột nhiên từ phía sau hướng tớ nhào tới, tớ chỉ là. Phản xạ có điều kiện.”

“Cậu không có chuyện gì mà đi nhào vào người ta?” Phương Hân lại lần nữa bắt đầu thăm vấn Đường Khảo.

“Tớ. . . .” Đường Khảo nhất thời nghẹn họng, sao có thể nói mình hoài nghi học sinh Nhật Bản này là kẻ giết người chứ?

Lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng xe hơi chuyển động, bốn người đồng thời quay đầu nhìn lại, thì trông thấy Vũ Văn trên chiếc xe cảnh sát kia, chỉ chốc lát, xe cảnh sát đã chạy ra khỏi tầm mắt của bọn họ, xem ra cảnh sát đã làm xong công tác điều tra hiện trường.

Nếu thầy Vũ Văn đã rời đi, tiếp tục dây dưa nữa cũng không còn giá trị gì, học sinh Nhật Bản này tựa hồ Phương Hân cũng quen biết, không sợ hấn chạy, chỉ bằng trước tiên thả hấn đi, trở về sẽ âm thầm điều tra kỹ thôi. Đường Khảo nghĩ như vậy, quả đấm nắm chặt dần dần buông lỏng ra, tảng đá kia cũng thả rơi trên mặt đất.

“Cậu cư nhiên còn cầm cục đá, thật sự chuẩn bị đánh nhau hả?” Phương Hân trừng mắt liếc Đường Khảo một cái.

Đình Lam cũng hiểu rõ tâm tư của Đường Khảo, bắt đầu tiến lên giảng hòa: “Không có việc gì không có việc gì, lão Đường là nhận sai người, đây hoàn toàn là hiểu lầm!” Sau đó Đình Lam lại cao giọng hô với Bách Diệp: “Ngượng ngừng, chúng tôi nhận sai người, cậu đi đi, lần sau đừng động thủ nhanh như vậy!”

“Thật sự xin lỗi!” Bách Diệp lại lần nữa hành lễ một cái, xoay người ly khai, trước khi rời đi, hấn lơ đãng liếc mắt nhìn Phương Hân.

Đường Khảo đột nhiên giãy dụa thoát khỏi dui đỡ của Đình Lam, đuổi theo tiến đến một phen ôm cổ Bách Diệp, cử chỉ của hấn khiến Đình Lam và Phương Hân giật nảy mình, người không biết trông thấy tình hình này, e rằng sẽ nghĩ Đường Khảo và Bách Diệp là bạn tốt nhiều năm.

Bất quá Đường Khảo cũng không dự định cùng vị bạn học Nhật Bản này giao lưu bằng hữu, hấn tiến đến bên tai Bách Diệp, có chút hung tợn nói: “Lần sau cách thầy Vũ Văn xa một chút, đừng ở xung quanh thầy thập thò, muốn học cái gì, thì đến lớp mà học nhé.” Nói tới đây, Đường Khảo ngừng lại một chút, lại thêm thêm một câu: “Cậu cũng cách Phương Hân xa một chút cho tôi!”

Bách Diệp có phần kinh ngạc nhìn nhìn Đường Khảo, gật đầu.

“Đi thôi, lần sau tớ sẽ từ chính diện hướng cậu đi tới.” Đường Khảo có chút ý vị thâm trường nói.

Bách Diệp đối với lời nói rất có dịch ý này dường như hoàn toàn phớt lờ, hấn mỉm cười vén một lọn tóc rũ xuống trên trán ra sau đầu, nhẹ giọng nói: “Hy vọng thời điểm lần sau chúng ta gặp mặt, có thể bắt tay trước, mà không không phải tóm cổ tôi.”

Mặt Đường Khảo đỏ lên, dừng bước, Bách Diệp cũng không quay đầu lại đi xa.

Khoảng 9h tối, Đường Khảo và Đình Lam từ Y Khoa 7 thăm Trương Nguyệt Thần trở về, chẳng biết tại sao, tình tự hai người đều có chút sa sút. Khi băng qua sân trường đến trước siêu thị, hai người đều không hẹn mà cùng rẽ vào trong, tự mình mua một bao thuốc lá.

Khi trả tiền ở quầy thu ngân, Đình Lam kinh ngạc phát hiện người đáng cao phía trước hấn là Vũ Văn Thụ Học, lại nhìn vật phẩm cầm trong tay y, chính là một chai rượu xái Hồng Tinh! (Rượu xái: rượu trắng, rượu nước thứ hai, hàm lượng còn 60 - 70%)

“Ai! Thầy mần hạn tù được thả sao? Như thế nào? Muốn uống hai chung chúc mừng?” Đình Lam vỗ Vũ Văn.

“Ồ! Là hai người các cậu!” Vũ Văn có chút ngượng ngừng muốn giấu rượu xái trong tay mình ra phía sau, nhưng Đường Khảo đã nhìn thấy rồi.

“Uống rượu cũng không gọi tui em một tiếng, đến đến đến, cùng thầy uống cho tiêu tan nỗi sầu vạn cổ.” Đường Khảo nhất thời hứng khởi, xoay người chạy về trong quầy hàng, chỉ chốc lát, liền ôm ra một thùng bia.

“Uống rượu không sao được?” Đinh Lam lại đi lấy thêm mấy bao đậu phộng và thịt bò khô, cùng bia chất đống một chỗ.

“Này. . . .” Vũ Văn bắt đầu nhìn quanh bốn phía, nếu như bị các giáo viên khác trông thấy mình chuẩn bị cùng học sinh say rượu, khó tránh nảy sinh đồn đại không tốt.

“Đi thôi đi thôi.” Đinh Lam đã nhanh tay lẹ chân thanh toán xong.

Ba người thay phiên nhau ôm thùng bia kia, đi thẳng đến sân lớn giữa trường, ngay tại tầng cao nhất của khán đài phía tây, Đường Khảo trải hai tờ báo chẳng biết nhặt được ở nơi nào, đem đồng bia và thức ăn đặt lên.

“Đến! Mỗi người làm trước một chai!” Đinh Lam thủ pháp thông thạo đem miệng hai chai bia giao nhau, dùng sức mở một cái, liền bật được nắp một chai bia.

“Đừng nóng vội, chén thứ nhất này, nên tế Dịch Nam Hành trước. . . .” Vũ Văn giơ rượu xái trong tay lên.

Nghe Vũ Văn vừa nói thế, vẻ mặt Đinh Lam và Đường Khảo cũng thoáng trở nên nghiêm túc.

Vũ Văn mặt quay về hướng Tây, vái ba lạy, sau đó đem rượu xái cầm trong tay ngay tại chỗ vẩy ra hơn phân nửa, trong không khí nhất thời tràn ngập mùi rượu nồng đậm. Vũ Văn ngửa cổ, đem rượu còn dư uống hết phân nửa, hần cầm ống tay áo lau miệng, rồi đưa bình rượu cầm trong tay cho Đinh Lam.

Đinh Lam và Đường Khảo nâng ly uống cạn, đột nhiên lúc này, ba người đều cảm thấy có chút không nói nên lời, lâm vào trầm mặc.

Từ trên khán đài phóng tầm mắt nhìn lại, mỗi một giảng đường của trường học đều đang sáng đèn, dưới bầu không khí học tập một mảnh tường hòa, ai sẽ chú ý tới có một học sinh đáng thương mất mạng ở nơi này?

“Thầy Vũ Văn, hôm nay. Em đem thẻ nhớ SD lấy được từ trên người Dịch Nam Hành đến bệnh viện, Trương Nguyệt Thần mở ra vừa nhìn, bên trong cư nhiên chỉ có ba bức ảnh chụp bình thường, bao gồm bức ảnh thầy thấy trên máy tính của tụi em. Trừ thứ đó ra, cũng không có. ảnh khóa thân gì nữa.” Đinh Lam đánh vỡ trầm mặc.

“Hả?” Vũ Văn kinh ngạc vạn phần. “Chẳng lẽ.”

“Đúng vậy. Em nghĩ. Dịch Nam Hành có lẽ thực sự chụp những bức ảnh kia, nhưng hần không dự định đem những bức ảnh lưu lại để áp chế Trương Nguyệt Thần.” Đường Khảo nói tiếp.

“Ôi.” Vũ Văn tựa vào lan can sắt bên khán đài, hung hăng hút một hơi thuốc, “Biết sao không? Đinh Lam, Dịch Nam Hành trước khi lâm chung nói một câu sau cùng, là bảo tụi chuyển lời cho cậu.”

“Dạ?” Đinh Lam kinh ngạc nhìn Vũ Văn.

“Hần nói. Cậu có thể tới cứu Trương Nguyệt Thần. Hần thật cao hứng.” Ngữ khí của Vũ Văn rất nặng nề.

Gió đêm lạnh lẽo, lòng người phiền muộn, lúc này hôm qua, Đinh Lam Đường Khảo còn đang cùng Dịch Nam Hành sống chết găng co, giờ này khắc này, Dịch Nam Hành đã lẳng lặng nằm ở nơi nào đó, không bao giờ tỉnh lại nữa.

“Quên đi, chuyện lão Dịch, cứ như vậy trôi qua thôi, nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng, thầy Vũ Văn, e rằng thầy phải giải thích với tụi em một chút, trong chuyện này còn nhiều điều tụi em chưa biết.” Đường Khảo cầm một chia bia lên, ừng ực uống cạn hơn phân nửa.

“Ừm.” Vũ Văn tựa hồ cân nhắc sử dụng từ như thế nào, mới có thể giải thích rõ hàng loạt quái sự này, “Nguyên nhân tính tình của Dịch Nam Hành đại biến, các cậu hẳn là có thể đoán được, chính là do thanh trường kiếm Keris kia quấy phá. Mấy ngày trước, Dịch Nam Hành chẳng biết tại sao xuất hiện tại công trường, phỏng chừng lúc ấy trạng thái tinh thần của hần không ổn định, dễ dàng bị kiếm linh mê hoặc, đem bốn thanh tà binh từ trong lòng đất khai quật lên.”

“Kiếm linh. Tà binh.” Đường Khảo và Đinh Lam vẻ mặt nghi hoặc.

“Ôi. Như vậy đi, trước tiên nói về chính tôi, kỳ thật tôi là một thuật sĩ, thông thạo chút kỳ môn dị thuật, cho nên sẽ biết chút việc thường nhân không biết.”

“Từ từ, thầy Vũ Văn, cái kia. Thầy có thể biểu diễn trước cho tụi em mấy thứ kỳ môn dị thuật của thầy không?” Đinh Lam nhắc tay đánh gãy lời Vũ Văn.

Vũ Văn gãi gãi đầu, thoáng cảm thấy khó xử, đem qua hẳn làm trò trước mặt Đinh Lam Đường Khảo xuất ra hư linh hỏa và hư linh kim thương trong ngũ hành thuật, hai người đều hoàn toàn không nhìn thấy, đã có thể kết luận, hai đứa này đều là người thường thuần túy, bản thân làm sao hướng bọn họ biểu diễn kỳ thuật chứ?

“Này. Pháp thuật của tôi người thường không nhìn thấy.” Nhìn trên mặt Đinh Lam và Đường Khảo hiện ra vẻ không tín nhiệm, Vũ Văn lại vội vàng giải thích: “Tôi thật không phải tận lực giấu diếm.”

“Ừ ừ. Em có thể hiểu được, thầy Vũ Văn không phải người thường, trên người có có sức mạnh thần kỳ thể nhân không biết, gánh vác trọng trách cứu vớt nhân loại, không đến thời khắc mấu chốt, sao có thể tùy tiện hướng chúng em biểu diễn sức mạnh chứ? Đúng Không?” Đinh Lam một bên hắc hắc cười quái dị, một bên hướng Đường Khảo nháy mắt.

Vũ Văn thấy hai người này tựa hồ không tin mình, cau mày ở tại chỗ đi loang quanh hai vòng, cân nhắc đối sách, đột nhiên, hẳn trông thấy trong bóng râm chỗ giao giữa khán đài Tây và Nam, tựa hồ có một đôi tình nhân học sinh đang ôm ấp ngồi ở đó, chẳng qua ánh sáng quá tối, ẩn ẩn mờ mờ nhìn không rõ ràng. Vũ Văn nảy ra sáng kiến, liền chỉ vào vị trí đôi tình nhân kia nói với hai vị bên cạnh: “Này, hai đứa có thấy hai người ngồi ở kia không?”

Đường Khảo ló đầu nhìn một hồi, nói: “Không phải là một đôi cậu nam nữ yêu đương vụng trộm sao, thì thế nào?”

Đinh Lam cười mắng: “Cậu nói chuyện thô tục như vậy làm gì? Tổ trước kia cũng thường xuyên mang theo bạn gái đến góc đó thảo luận nhân sinh.”

Vũ Văn nghe dạng đối thoại như vậy, khó tránh khỏi có chút dở khóc dở cười, “Hai đứa còn có thể thấy được gì không? Nam sinh mặc quần áo gì? Nữ sinh diện mạo ra sao?”

Hai vị này lại nhìn quanh nửa ngày, lắc đầu nói: “Quá tối, thấy không rõ.”

Vũ Văn thừa dịp hai người không chú ý, tay trái vung lên, len lén hướng vị trí đôi tình nhân kia ném ra một hư linh hỏa cầu, từ hỏa cầu tại khán đài nảy bật lên hai cái, vừa vọt lặn đến bên chân cô bé kia.

“Tôi dùng thiên nhân thần công nhìn rất rõ ràng a! Nam sinh kia mặc áo sơ mi tay ngắn màu đen, tóc chẻ ngôi giữa, được vuốt rất nhiều keo! Nữ sinh kia răng có chút hô, đôi mắt vừa phải, khóe miệng có một nốt ruồi!” Vũ Văn khẩu khí thập phần khẳng định nói.

Đường Khảo và Đinh Lam liếc mắt nhìn nhau, “Thầy chờ, tụi em lập tức quay lại.”

Hai vị này theo khán đài hướng đôi tình nhân kia đi đến, khi bọn hắn đi đến phía sau đôi tình nhân, hai người đồng thời mở bật lửa tiếp cận.

“Làm gì hả? Bệnh thần kinh!” Vũ Văn nghe thấy cô bé kia phát ra một tiếng kêu sợ hãi, khóe miệng nhin không được hơi vênh lên.

Đinh Lam và Đường Khảo nhanh như chớp chạy trở về, còn chưa chạy đến trước mặt Vũ Văn, Đinh Lam đã kêu to: “Thầy Vũ Văn! Thu chúng em làm đồ đệ đi!”

Đường Khảo cũng ở phía sau tiếp lời rống lên: “Chúng em không có lòng tham, chỉ học thiên nhân thần công này cũng đủ rồi!”

Vũ Văn cười ôn hòa, nói: “Có thể truyền công thụ pháp hay không, còn phải nhìn cơ duyên của hai đứa, hiện tại chúng ta vẫn nên nói vấn đề trước mắt cho rõ ràng đã.”

“Ừ ừ, thầy chậm rãi nói, uống trước ngụm bia nhuận nhuận cổ họng.” Đinh Lam đã bắt đầu tiến hành vượt môn ngựa.

Vũ Văn tiếp nhận bia Đinh lam truyền tới, cũng không vội uống, chỉ đem tầm mắt hướng đến bầu trời đêm mờ mịn, chậm rãi nói: “” Thái Bình Kinh ghi lại: ngàn vạn công nhân giỏi giang rèn, mới thành bảo kiếm. Bất luận thanh bảo kiếm nào truyền lại cho đời sau, đều dồn vào tâm huyết của cả một thế hệ danh sư công tượng (thợ thủ công) . Đúc kiếm hao phí tinh lực nhiều như thế, cho nên từ xưa đến nay, đều có cách nói bảo kiếm thông linh. Triều nhà Đường Quách Chân từng nói rằng: tuy lại chôn sau không sử dụng, hãy còn có thể hàng đêm tỏa khí ngút trời. Chính là nói một thanh cổ kiếm tuy bị vứt đi thời gian dài, nhưng vẫn có thể hàng đêm tựa như long ngâm (rồng thở dài) . Nhật Bản cũng từng có truyền thuyết, ở Tosa (nay là tỉnh Kochi - Nhật Bản) thái đao của thợ danh tiếng Yoshimitsu đúc, nếu thờ ở trước nhà chính, ban đêm rồng chạm khắc trên đao sẽ lên vào trong viện uống nước. Những cách nói này mặc dù có chút hoang đường, kỳ thật đều là kiếm linh quấy phá.”

“Thật sự loại đồ vật này có linh hồn sao?” Đường Khảo đã tiếp nhận sự giáo dục của chủ nghĩa duy vật nhiều năm như vậy, muốn trong chốc lát chuyển biến tư tưởng của hắn, cũng không dễ dàng.

“Ừ. Các cậu không thích đồ vật loại này sao?” Vũ Văn hỏi ngược lại.

“Ách. Thầy cũng biết đó, đối với thứ gì không biết, nhân loại đều rất bài xích.” Đinh Lam cười nói, “Bất quá người trẻ tuổi tại em đây, đối với gì đó siêu tự nhiên tiếp thu tương đối nhanh.”

“Haha. Đúng vậy, cho nên thuật sĩ chúng tôi cũng tận lực không để người thường biết có tồn tại linh hồn.” Vũ Văn rót xuống một ngụm bia, lại nói tiếp, “Song từ xưa đến nay, đao kiếm đều ít dùng mũi nhọn, di chuyển sẽ gây ra thương tích, luôn luôn là vật đại hung, có kèm theo hư linh là cổ binh, sử dụng trong nghi thức cúng tế, còn có thể gọi lên thần khí; nếu dùng để xông pha chém người, thì đó là tà binh. Dịch Nam Hành chính là chịu ảnh hưởng của một thanh tà binh như vậy, đồng thời có được võ nghệ cao siêu, cũng trở nên điên cuồng.”

“A, chính là thanh quái kiếm hình xà bị thầy lấy đi sao?” Đinh Lam hỏi, “Sao em cảm thấy nó cùng kim xà kiếm của Kim Xà Lang Quân trong Bích Huyết Kiếm giống hệt nha?”

“Đúng vậy, quả thật rất giống, đại khái thời điểm Kim lão tiên sinh sáng tác bản tiểu thuyết võ hiệp này, cũng tham khảo thêm ngoại hình của kiếm Keris đặc sản Malaysia thôi, bằng không, Kim lão tiên sinh tại sao trong phần cuối tiểu thuyết để Viên Thừa Chí mang theo một đám hào kiệt quy ẩn đến nước Borneo (tên gọi cũ của nước Brunei) chứ? Haha. Khi đó nước Borneo chính là quần đảo Sumatra thuộc bán đảo Malaysia ngày nay a.”

“Vậy hiện tại thanh kiếm này đâu? Nó không ảnh hưởng gì đến thầy sao?” Đường Khảo lại nói ra một vấn đề quan trọng.

“Tà binh mặc dù có sức mạnh rất cường đại, nhưng nếu khả năng kiểm soát tinh thần của mình có thể thắng được nó, sẽ không bị nó ảnh hưởng. Hiện tại thanh kiếm Keris này bị tôi tạm thời phong ấn, tôi còn phải dành ra thời gian chậm rãi quan sát tình hình dao động năng lượng của nó.”

“Đợi chút. Thầy Vũ Văn, hình như thầy mới vừa nói qua, Dịch Nam Hành từ trong lòng đất đào ra bốn thanh tà binh?” Đường Khảo có chút không dám tin ngẫm nghĩ mặt sau của những lời này chứa đựng ẩn ý.

“Ôi. Đúng vậy. Đây chính là vấn đề lớn nhất trước mắt nhóm chúng ta phải đối mặt!” Vũ Văn lại ra sức quào đầu mình, “Trừ bỏ thanh kiếm Keris, còn ba kiện tà binh đã thất lạc trong sân trường, chẳng biết sẽ bị người nào thu vào. Hơn nữa khiến người ta đau đầu chính là, rõ ràng có cao nhân khác ẩn nấp trong trường học đối với những tà binh còn lại như hổ rình mồi, y đã thương Dịch Nam Hành, cũng chính là để cướp đoạt tà binh, Dịch Nam Hành chỉ giữ được kiếm Keris dung nhập trong cơ thể hắn, ba thứ kia bị Dịch Nam Hành dùng phương pháp mạnh chia ra ném về ba hướng khác nhau, tôi truy tìm đến nửa đêm, một thanh cũng không tìm về được.”

Chỉ mình Dịch Nam Hành, cũng đã ở trong trường học vừa đã thương người vừa bắt cóc, giờ nếu lại thêm ba tên bị tà binh khống chế nữa, thật không biết còn có thể phát sinh chuyện gì, Đường Khảo và Đinh Lam không khỏi đều có chút lo lắng.

“Nếu các cậu muốn theo tôi học Thiên Nhân, phải giúp tôi một tay!” Vũ Văn vừa thấy thời cơ chín muồi, liền đưa ra yêu cầu.

“Hả? Tụi em có thể làm được gì a?”

“Các cậu cứ hảo hảo suy nghĩ một chút, làm thế nào sử dụng khả năng giao tiếp của các cậu, giúp tôi tìm ra ba thanh tà binh còn lại! Dù sao thân phận của tôi là giáo viên, rất nhiều phương diện phía học sinh, chỉ có nhóm các cậu làm thuận tiện hơn.” Tính toán của Vũ Văn quả nhiên đánh đến leng keng vang lên.

“Được, chúng em sẽ đi điều tra nghe ngóng đến tột cùng là ai cầm ba thanh tà binh này!” Đinh Lam một hơi đáp ứng.

“Cậu là cái tên nhiệt huyết ngu ngốc! Tại sao đáp ứng nhanh như vậy?” Đường Khảo giờ ra khớp xương ngón giữa, dùng sức gõ đầu Đinh Lam, lại quay đầu hỏi: “Thầy Vũ Văn, chuyện này. Có thể nguy hiểm hay không?”

Vũ Văn trầm ngâm hồi lâu, mới thông thả nói: “E rằng. Sẽ rất nguy hiểm.”

Đường Khảo thoáng sửng sốt, lắc đầu cười nói: “Ồi. Kỳ thật em cũng là một tên nhiệt huyết ngu ngốc, cho dù thầy nói cho em biết rất nguy hiểm, em cũng vẫn rất muốn đáp ứng thầy a.”

Vũ Văn nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt, trong lòng thoáng trở nên xúc động, “Đến! Chúng ta hãy cạn trước một chai!”

“Keng!” Ba chai bia tràn đầy hào khí va đồng thời vào nhau.

“Tôi nói này. Hai đứa các cậu sao lại muốn theo tôi học. Thiên Nhân thần công?”

“Hey, đây còn không rõ ràng sao? Có thiên nhân thần công, không cần ống nhòm cũng có thể thấy rõ phòng ngủ của nữ sinh!”

“Đúng a! Cho dù các nàng tắt đèn tụi em vẫn có thể nhìn thấy nhất thanh nhị sở!”

“.”

Sự kiện Dịch Nam Hành đã qua một tuần, trong trường học cũng không có động tĩnh gì đặc biệt, khi cha mẹ Dịch Nam Hành ngàn dặm xa xôi từ vùng khác đến, nhìn thấy hắn chỉ còn lại một hủ tro cốt, nhà trường đưa ra cách nói là thời gian dài một nhọc quá độ, hơn nữa dinh dưỡng không đầy đủ, tụt huyết áp dẫn đến trụy tim. Còn nói bởi vì thời tiết nóng bức, thi thể không thể bảo tồn thời gian dài, đã đem hỏa táng trước.

Tuy rằng Đường Khảo vẫn rất phản cảm với loại thủ đoạn vì tiếng tăm danh vọng mà giấu diếm sự thật của trường, nhưng hắn không thể không thừa nhận, nếu thật sự để cha mẹ Dịch Nam Hành trông thấy thi thể con trai, chỉ sợ càng khó tiếp thu hơn.

Trong trường học vẫn yên tĩnh như trước trái lại khiến Đường Khảo càng thêm lo lắng, nhưng vài ngày gần đây Vũ Văn đều trốn trong ký túc xá của y không lộ diện, cũng không biết y đến tột cùng đang làm cái gì, tựa hồ Vũ Văn rất yên tâm đem chuyện điều tra ba kiện tà binh kia giao cho Đường Khảo Đinh Lam. Đường Khảo hoài nghi tại buổi tối hôm đó hắn phải có người chứng kiến ba đạo lam quang xẹt qua bầu trời, Đinh Lam liền cho hắn một chủ ý, vào trang BBS của trường, gửi bài viết liêu trai quỷ sự và quan sát thiên văn để tìm người chứng kiến.

Những bài viết kia rất nhanh liền như đá chìm đáy biển, tựa hồ không có ai phát hiện ra đêm đó có gì dị thường.

“Trong trường người rảnh rỗi như chúng ta không phải nhiều lắm sao? Cư nhiên không ai trông thấy ba đạo lam quang theo như lời của thầy Vũ Văn! Chẳng lẽ tất cả đều trong phòng tự học?” Đinh Lam nhìn BBS oán giận nói.

“Nào có nhiều học sinh tự học như vậy, học sinh bên ngoài có ít nhất một phần ba là đang bận tán gái, một phần ba khác lo bận trù mền ngủ, còn có một phần ba tên đi đường đều chỉ nhìn chân không nhìn trời, ai lại chú ý tới bầu trời có thần binh qua đường a.” Đường Khảo bắt đầu nói đùa.

“Đúng rồi, ban này trên đường đi dừng Phương Hân, nàng nói hội điện ảnh 8h tối thứ 6 ở giảng đường tầng 4 tọa đàm chủ đề Điện ảnh đương đại và phục hưng văn hóa lần thứ 2, hỏi cậu có hứng thú đi cổ động không.”

“Không đi, chúng ta cũng không phải người của hội điện ảnh, cổ vũ cho nhóm các nàng làm gì?”

“Tớ nói này, lần trước cậu mừng hội điện ảnh hoạt động không thú vị, bây giờ người ta nhiều ít đã thử cải biến rồi, vì sao không đi cổ vũ chút chứ?” Đinh Lam đang giật dây Đường Khảo tham gia. “Hơn nữa, học sinh đến tham gia tọa đàm, hẳn đều có hứng thú với điện ảnh, nếu ở hội trường có thể tìm được nữ diễn viên thích hợp, chẳng phải chúng ta sẽ có thể lần nữa bấm máy sao?”

Bị việc bấm máy quay phim lần nữa hấp dẫn khiến Đường Khảo có chút động tâm, bắt quá hẳn còn đang mạnh miệng: “Dựa vào những tiểu nữ sinh của hội điện ảnh kia hả? Phù hợp với điều kiện không đến vài người.”

Mặc kệ Đường Khảo nói thế nào, buổi tọa đàm tối thứ 6 mở màn phi thường thành công, thầy Vương Lập Huân của đại học D sớm đã có tên tuổi bên ngoài, thoáng tuyên truyền một chút, chỗ ngồi ở giảng đường liền kín hết chỗ, rất nhiều học sinh không có chỗ ngồi, dùng báo lót ngồi trên hành lang. Phương Hân cũng không ngờ tới cảnh tượng sẽ sôi động như vậy, lúc trước nghe nói thầy Vương có chút cáu kỉnh, sợ thầy không muốn đến đại học S giảng dạy, nàng còn đặc biệt ở trong hội tìm hai nữ sinh bộ dáng nhu thuận, dự định khi mời thầy Vương dùng chút mỹ nhân kế nho nhỏ, ai ngờ khi nàng còn đang điện thoại hẹn trước thời gian gặp mặt, thầy Vương đã đáp ứng chuyện tham gia tọa đàm, sự việc thuận lợi ngoài dự đoán.

7h50, thầy Vương tự mình lái xe đến đại học S, khi Phương Hân ở bãi đỗ xe nghênh đón đương nhiên nói rất nhiều lời cảm tạ khách sáo. Thầy Vương trái lại rất cởi mở cười nói: “Các bạn tổ chức tọa đàm chính là cho tôi cơ hội a, hiện tại người trẻ tuổi nguyện ý ngồi xuống nghe chút lý luận rất hiếm thấy. Hơn nữa, tôi đây cũng còn nợ Đường Khảo một nhân tình, nếu cậu ấy đã mở miệng, chút việc nhỏ phải giúp thôi.”

Đường Khảo? Phương Hân ngẩn ra, mời thầy Vương đến tọa đàm quan hệ gì đến người này? Nàng tâm niệm vừa chuyển, rất tự nhiên hỏi han: “Thầy Vương lúc nào thì nhận biết Đường Khảo a?”

“A, kia chính là chuyện hai năm trước, năm ấy nghỉ hè, tôi nhận được nhiệm vụ của chính phủ, yêu cầu chế tác một kịch bản một bộ phim tài liệu tuyên truyền về phong thổ nhân tình, Đường Khảo lúc ấy vừa trúng tuyển đại học S thôi, chẳng biết cậu ấy làm sao biết tin tức tôi muốn quay phim tài liệu, liền xung phong chạy tới muốn làm trợ lý quay phim của tôi, tôi ngại cậu ấy tuổi còn nhỏ, lại không có kinh nghiệm, lúc ấy liền không để ý đến cậu ấy, ai ngờ cậu ấy đem một hộp băng ghi hình tới nhà tôi, tôi nhất thời nhàm chán xem một chút, lại phát hiện tiểu tử kia đặc biệt có thiên phú quay phim, một bộ phim tài liệu phong cảnh bình thường, cậu ấy lựa chọn sử dụng góc độ quay cùng phương pháp đẩy vị trí máy đều rất đặc sắc. Tôi thấy cậu ấy thực sự không tồi, nên mang cậu ấy vào tổ sản xuất phim. Có Đường Khảo giúp đỡ, bộ phim tuyên truyền này của tôi rất thành công, còn được bộ tuyên truyền Tỉnh ủy khen thưởng. Do Đường Khảo đi theo tôi chỉ mang tính tạm thời học nghề, tổ làm phim cũng không cho cậu ấy tiền lương, cậu ấy liền đi theo tôi làm không công hai tháng. Về sau tôi ấy nấy, muốn tặng chút tiền cho cậu ấy, cậu ấy lại nói không cần, chỉ nói nếu về sau có chuyện cần tôi giúp đỡ, hy vọng tôi có thể đáp ứng. Vì nguyên do đó, tôi đây không phải đã đến rồi sao? Haha.”

“Nguyên lai là như vậy, bạn ấy chưa từng nói với tôi.” Trong lòng Phương Hân nổi lên từng trận gợn sóng.

Đi vào giảng đường, nhân viên công tác của hội sớm đã đem tấm màn lớn trên sân khấu và máy chiếu chuẩn bị sẵn sàng, thầy Vương đi lên bục giảng chuẩn bị sơ lược, bắt đầu một buổi tọa đàm phần khích vô song.

Buổi tọa đàm này từ “Kịch bản hoang” của điện ảnh Hollywood phương Tây đến thị trường điện ảnh Hongkong nhàm chán, lại liên hệ đến kịch bản khai thác nền công nghiệp chế tạo trò chơi điện tử Nhật Bản. Bọn học sinh dưới đài kính ngạc phát hiện, thầy Vương tuy đã lớn tuổi thể nhưng đối với rất nhiều trào lưu văn nghệ hiện nay đều rất có nghiên cứu, hơn nữa thầy Vương đối với tin tức bất quá về ngôi sao giải trí

của thanh niên tương đối quan tâm đều có thể thuận miệng đưa ra bất cứ ví dụ gì, trong giảng đường thỉnh thoảng tuôn ra từng trận vỗ tay kịch liệt, bọn học sinh đều nghe như mê như say.

“Điện ảnh, truyền hình, tiểu thuyết, âm nhạc, mạng, trò chơi điện tử, ảnh động, tranh châm biếm dần dần, không lâu sau này, chắc chắn sẽ hợp thành một thể, dẫn đến văn hóa phục hưng lần thứ hai!” Thời gian ba giờ nhoáng cái đã trôi qua, sau câu nói kết thúc của thầy Vương, sâu sắc làm đại lễ với thính giả có mặt tại đây.

Toàn trường tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Phương Hân dưới cảnh tượng này xúc động vỗ tay, chủ tịch hội học sinh giờ phút này cũng đứng thẳng bên cạnh nàng, chúc mừng nàng tổ chức hoạt động viên mãn thành công. Song Phương Hân ở trong giảng đường cẩn thận tìm nửa ngày, trước sau không phát hiện bóng dáng Đường Khảo, điều này làm cho nàng không khỏi có chút buồn bã mất mát.

Sau khi buổi tọa đàm kết thúc, Phương Hân một bên tiễn thầy Vương đến bãi đỗ xe, một bên vì Đường Khảo không đến gặp thầy tỏ ý xin lỗi. Thầy Vương lại khoát tay nói: “Đường Khảo ban ngày đã gọi điện thoại cho tôi, nói cậu ấy đêm nay có chuyện gấp khác, không thể tới. Hơn nữa, có cô gái xinh đẹp như cô cùng tôi, cần tên lãng đầu tiểu tử (lãng đầu là đầu trọc hoặc tóc ít, có lẽ ở đây muốn chỉ thằng nhỏ tóc mọc còn chưa đủ) kia tới làm gì? Haha. . . .” Phương Hân cũng bị lời nói dí dỏm của thầy Vương chọc cười.

Sau khi hai người chia tay cáo từ, thầy Vương lái chiếc POLO của hắn ra khỏi bãi đỗ xe. Trên đường chạy về phía cổng trường, thầy Vương đột nhiên cảm thấy bụng đau khó nhịn, hắn vốn định kiên trì trở lại đại học D sẽ giải quyết vấn đề, ai ngờ xe chạy ban đêm, hơn nữa lại không quá quen thuộc địa hình đại học S, vòng vo một hồi, hắn rốt cuộc bị lạc mất phương hướng.

Không được, phải tranh thủ tìm một WC. Thầy Vương chịu đựng trong bụng âm ỉ, hướng một học sinh đi ngang hỏi vị trí WC, học sinh kia chỉ chỉ một tòa nhà cũ nát kiến trúc cổ xưa cách đó không xa nói: “Lầu hai tận cùng bên trong có WC nam.”

Thầy Vương cũng cố gắng không nổi nữa, đem xe dừng ở ven đường, bước nhanh về hướng tòa kiến trúc kia chạy đi. Chờ hắn chạy đến trước cửa, mới nương theo ngọn đèn vàng mờ thấy rõ hoành phi (biển hiệu thường treo trước cửa phủ của trung quốc thời xưa) trên cửa, nguyên lai là một tòa nhà khoa vật lý bỏ hoang chưa lâu.

Tòa nhà cũ này kết cấu toàn bộ hầu như bằng gỗ, thang gác đã có chút giòn bước lên đột nhiên phát ra một tiếng kêu kệt, phòng học không một bóng người tất cả đều mở rộng cửa, rồi lại không có đèn sáng, chỉ dựa vào đèn đường chiếu sáng, trái lại làm tăng thêm ối một phòng học giống như một động đen sâu không đáy. Thầy Vương đã lớn tuổi, sao có thể sợ, liếc mắt nhìn thấy cuối hành lang có ký hiệu WC, trong lòng hắn còn có chút cao hứng.

Ngồi xổm trong WC bị bóng tối bao phủ, cơn đau bụng ban đầu đã bình ổn, thầy Vương thở dài một hơi, hối hận lúc bữa tối tham ăn quá nhiều hào sồng.

Bất thành linh, trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng gào thét như tiểu thú bị thương, khiến thầy Vương hoảng sợ. Hắn ngẩng đầu nhìn nửa ngày, lại không còn thanh âm gì. Trong lòng thầy Vương có phần sợ hãi, nhanh chóng thu dọn sạch sẽ kéo quần lên, mới vừa đi ra khỏi cánh cửa WC, trên lầu lại truyền đến một chuỗi thanh âm cổ quái, lần này nghe, giống như một người nức nở khóc.

Chẳng lẽ có học sinh bị ức hiếp, trốn ở trên lầu khóc một mình sao? Thầy Vương khắc chế cơn sợ hãi của mình, chậm rãi đi hướng về phía lầu ba.

Lầu ba tổng cộng chỉ có ba phòng học, hai phòng nhỏ hơn đều khóa cửa, một phòng mở rộng cửa kia, lớn đến mức có chút hơi thái quá. Thầy Vương đứng trước cửa, trong phòng không bật đèn, chỉ có thể nương theo ánh sáng nhạt ngoài cửa sổ, mới tạm miễn cưỡng trông thấy trong phòng phòng học đen ngịt bày hơn một trăm cái bàn.

“Ồ. Ngao.” Một tiếng rên rỉ cực kỳ thống khổ lại từ một chỗ nào đó trên bục giảng truyền đến, nhưng không nhìn thấy có bất luận bóng dáng kẻ nào, thầy Vương không khỏi ân hận tại sao mình

muốn xen vào việc vợ vẫn này. “Ai đó? Là ai ở nơi này?” Hân lớn tiếng kêu to, kỳ thật là đang vì mình tăng thêm can đảm.

Trong giây lát, dưới bức giảng thoát ra một bóng đen, phút chốc nhảy đến trên dãy bàn thứ nhất. Thầy Vương thấy không rõ bộ mặt của bóng đen kia, chỉ thấy hai điểm sáng màu đỏ thẫm trên đầu bóng đen một lúc sáng lúc tắt. Chẳng lẽ. Kia chính là đôi mắt của bóng đen?

“Lộc cộc. Lộc cộc. Lộc cộc.” Chuyện không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra, trong phòng học vắng vẻ, cứ nhiên vang lên tiếng vỗ ngựa, thầy Vương dùng sức lắc đầu, tựa hồ không thể tin được vào lỗ tai mình, nhưng tiếng vỗ ngựa này lại càng ngày càng rõ ràng, hơn nữa cũng càng ngày càng dày đặc, dần dần, bốn phía tựa như có thiên quân vạn mã hướng vị trí thầy Vương lao đến.

Qua chốc lát, tiếng vỗ ngựa dần dần nhạt đi, nhưng cảnh tượng xuất hiện lại càng thêm khó tin, thầy Vương chỉ cảm thấy có rất nhiều hạt cát cực nhỏ hất vào mặt, phất trên mặt đến ầm ầm đau đớn, hân mở ra hai tay, cảm thấy bàn tay dường như cũng cầm trong dòng chảy, một luồng cát mảnh đang vòng quanh ngón tay nhẹ nhàng lưu động.

“Hộc. Ảo giác. Đều là ảo giác. Hộc. Hộc.” Thầy Vương thở hổn hển, nghĩ muốn chậm rãi ra khỏi rút ra ngoài cửa, khi hân lần nữa đem tầm mắt quét đến trước bức giảng, bóng đen kia lại biến mất. Thầy Vương kêu thảm một tiếng, xoay người hướng ngoài cửa chạy đi.

Trong phút chốc! Tiếng vỗ ngựa lần thứ hai vang lên, giống như thủy triều mãnh liệt nháy mắt bao phủ thầy Vương. Trong đôi mắt tuyệt vọng của thầy Vương, ánh ra cảnh tượng hân trông thấy sau cùng Trong bóng tối, một cái móc màu trắng sáng như trăng lưỡi liềm từ từ hướng về phía hân bay đi.

“Phốc!” Một cái đầu người xoay tròn bay lên không trung, rồi nặng nề nện trên dãy bàn học.

Thái đao:

[1.bp.blogspot /-QdCrVBhEiN...ihontou72.JPG] [1.bp.blogspot /-QdCrVBhEiN...ihontou72.JPG]

Ta thật rất nghi ngờ chị gái Phương Hân này nha~ >__

53. Quyển 2 - Chương 11

Chiếc xe POLO màu trắng kia lẳng lẳng đậu ở ven đường ba ngày, thi thể của thầy Vương mới được một nhân viên vệ sinh phát hiện ra.

Lúc này đây, nhà trường không còn khả năng phong tỏa tin tức kia nữa, dù sao danh tiếng của thầy Vương có vị trí không hề nhỏ, việc duy nhất nhà trường có thể làm, chính là duy trì trật tự trong trường Đại học vì danh tiếng, mời cảnh sát hợp tác khống chế số lượng truyền thông ừn ừn kéo đến. Cảnh sát trước khi nhận được báo cáo khám nghiệm tử thi, cũng không dám tùy tiện tuyên bố kết luận gì, về nguyên nhân cái chết của thầy Vương, tạm thời chưa có câu trả lời chính thức. Nhưng những nhóm truyền thông này ngửi được mùi máu tươi há có thể buông tha bởi móc tin tức nóng hổi khiến người nghe kinh sợ như vậy, nên đều nhao nhao điều động phóng viên lẫn vào bên trong trường, rất nhiều học sinh tham gia buổi tọa đàm kia đều bị phóng viên dò hỏi tin tức. Vì sao thầy Vương của đại học D xuất hiện ở đại học S, rồi vì sao thần bí lý kỳ mất mạng, trong lúc nhất thời tin vọt nổi lên bốn phía, tên tuổi của đại học S cũng liên tiếp xuất hiện trên báo chí tập san, nhà trường bị buộc không còn cách nào, chính thức tuyên bố nhân viên ra vào cổng trường phải trình giấy tờ thể học sinh hoặc chứng minh giáo sư.

“Ai! Phương Hân, cậu được lên báo rồi đó! Hihi.” Nữ sinh Kỷ Vy thường ngày cùng Phương Hân quan hệ không tồi, giờ phút này đang ở trước mặt Phương Hân ra gắng sức lắc lắc tờ báo.

Phương Hân lấy tay đoạt tờ báo, nhìn kỹ tin tức kia.

“Cừu sát? Tình sát? Theo người chứng kiến chứng thật, giáo sư danh tiếng Vương Lập Huân sau lần lộ diện cuối cùng trước công chúng, từng cùng một vị nữ sinh viên trẻ tuổi xinh đẹp sống vai đi. . . .”

“Phóng viên này thật mẹ nó hỗn đản!” Bình thường Phương Hân rất chú ý hình tượng của mình nhin không được bùng nổ lời thô tục.

“Không ngờ cậu cũng có cơ hội gây ra vụ tai tiếng tình dục như nữ diễn viên nha, hắc hắc. . . .” Kỷ Vy vui sướng khi thấy người gặp họa cười rộ lên.

“Ai nha cậu đừng có mà lại đến phiền tớ nữa, bộ người ta hiện tại có tâm tình cùng cậu nói giỡn hả?” Phương Hân rất bất mãn đẩy Kỷ Vy ra.

Buổi sáng mới có hai cảnh sát tìm đến Phương Hân, tra hỏi một phen về chuyện thầy Vương đến đại học S tọa đàm, Phương Hân đối với việc mình và án giết người này có liên quan cảm thấy rất không thoải mái, tuy rằng chỉ tiếp xúc một thời gian ngắn ngủi, nhưng thầy Vương thông thái và dí dỏm vẫn khiến Phương Hân để lại ấn tượng khắc sâu. Một người tốt như vậy thể nhưng lý kỳ chết trong một phòng học cũ, chuyện này thật khiến Phương Hân khó mà tiếp thu.

Song càng khiến Phương Hân lo lắng chính là, Đường Khảo đã hai ngày rồi không lên lớp, hai ngày này đều chỉ thấy một mình Đinh Lam ngồi trong góc phòng học. Nghĩ đến quan hệ của thầy Vương và Đường Khảo, Phương Hân không khỏi có chút bất an.

Thừa dịp đang nghỉ giữa tiết, Phương Hân đi đến dãy cuối của giảng đường. Giờ phút này Đinh Lam đang chôn đầu, hết sức chuyên chú nhìn tờ báo, trên bàn của hắn, báo đã chất thành chồng thật dày, Phương Hân có chút kỳ quái lật lật đồng báo kia, phát hiện chúng nó đều đăng bài về vụ án chặt đầu lý kỳ của đại học S. Đinh Lam vẫn chưa phát hiện Phương Hân đứng bên cạnh hắn, vẫn nhẹ nhàng cắn móng tay mình, chăm chú xem tin tức, Phương Hân thật sự không rõ, hắn có thể từ những tin tức nhỏ chỉ e thiên hạ bất loạn này nhìn ra được gì.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Này, Đường Khảo đâu? Sao hai ngày nay chưa từng vào học?” Phương Hân đẩy Đinh Lam.

“Hả? Cái gì. . . .A! Đúng vậy, cậu ấy không có tới.” Đinh Lam qua loa đáp, lực chú ý tựa hồ luôn đặt trên tờ báo.

“Cái này có gì hay hả?” Phương Hân đặt báo chí trên bàn sang một bên.

“Đại tiểu thư à! Cậu làm gì vậy hả?” Đinh Lam trừng mắt liếc Phương Hân, “Không thấy tớ đang làm chính sự hả?” Nói xong, hắn kéo chồng báo trở lại trước mặt.

“Đường Khảo có phải vẫn trốn trong phòng ngủ không? Tớ đi tìm cậu ấy, lớp phó cầm đầu trốn học, như vậy sao được?” Phương Hân giậm chân, hướng ngoài cửa đi đến.

Mãi đến khi Phương Hân ra khỏi giảng đường, Đinh Lam mới đột nhiên nhớ ra gì đó, vội vàng ba bước thành hai đuổi tới ngoài cửa.

“Ê! Đừng đi tìm Đường Khảo!” Đinh Lam lớn tiếng hô, nhưng Phương Hân đã đi xa rồi, dường như hoàn toàn không nghe thấy Đinh Lam kêu gào.

Sáng sớm có một trận mưa nhỏ, mặt đất còn chút ẩm ướt, khí tức tươi mát của bùn đất khiến tinh thần Phương Hân phấn chấn, giờ phút này buồn bực trong lòng cũng thoáng tản bớt. Không đợi Phương Hân đi đến dưới lầu của phòng ngủ nam sinh, từ xa xa nàng đã trông thấy Đường Khảo từ trong ký túc xá đi ra, Phương Hân vội vàng bước nhanh đến đón đường.

“Đường Khảo, sao hai ngày nay cậu không tới lớp?” Phương Hân đứng trước mặt Đường Khảo, hai tay có chút bất an vịn vịn. Nhưng Đường Khảo vừa ngẩng đầu, hốc mắt hăm sâu và vẻ mặt tiêu tụy của hắn lại dọa Phương Hân nhảy dựng. “Cậu. . . .Ngã bệnh rồi sao?” Phương Hân quan tâm tiến về phía trước từng bước một, muốn đến gần Đường Khảo thêm một chút.

Nhưng Phương Hân hoàn toàn không ngờ chính là, nàng tiến lên từng bước, Đường Khảo cứ nhiên diện vô biểu tình lui ra phía sau từng bước, hơn nữa dùng ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn Phương Hân, tựa hồ

muốn cùng Phương Hân bảo trì khoảng cách nhất định.

Phương Hân chẳng biết Đường Khảo vì sao tận lực lạnh lùng như vậy, vội vàng mở miệng nói: “Chuyện thầy Vương. Tớ cũng rất.” Ai ngờ Đường Khảo không đợi Phương Hân nói xong, liền chẳng nói câu nào vòng qua Phương Hân, tiếp tục đi về phía trước.

Phương Hân luống cuống đứng ngốc tại chỗ, nhìn bóng dáng Đường Khảo đi xa, không biết mình có nên đuổi theo hay không.

“Ôi, tớ không phải đã bảo cậu đừng đi trêu chọc cậu ấy sao.” Chẳng biết từ khi nào, Đinh Lam đã xuất hiện bên cạnh Phương Hân.

Phương Hân ngoảnh lại liếc mắt nhìn Đinh Lam, trong mắt bỗng chốc trào ra giọt lệ trong suốt. “Tớ. Tớ sao biết được thầy Vương đến tọa đàm sẽ.”

“Quên đi quên đi, tớ thay cậu ấy hướng cậu giải thích, trong hai ngày này, tên kia vẫn sa vào tự trách không thể thoát ra được, cậu ấy luôn cho rằng vì cậu ấy mời thầy Vương ngày đó đến trường học, mới phát sinh chuyện bất hạnh như vậy.” Đinh Lam lắc đầu.

“Nhưng nếu quả thật có người sắp tâm muốn hại thầy Vương, dù thầy không đến trường học của chúng ta, cũng gặp phải nguy hiểm a.” Phương Hân tháo mắt kính xuống, lấy tay lau đi nước mắt trên đó.

Đinh Lam đối với lời Phương Hân nói từ chối cho ý kiến, chỉ lẳng lặng nhìn Phương Hân, thở dài một hơi.

Hướng đông trường học, có một mảnh rừng trúc rậm rạp, trong rừng tản mát bày ra những chiếc bàn con và ghế bằng đá, vẫn luôn là nơi thật tốt để các nhóm tình nhân sinh viên hẹn hò, chẳng qua lúc này tại đây, lại thành nơi âm mưu bí mật của ba nam nhân.

Sắc mặt xanh mét Đường Khảo đang ngồi trên ghế đá, một tay tiếp một tay hút thuốc, tàn thuốc cũng ném tại chỗ. Đinh Lam sửa sang lại giấy báo hai ngày nay gom được, chia làm hai chồng đặt trên bàn đá. Ngồi đối diện Đinh Lam là Vũ Văn Thụ Học, hết sức chăm chú nhìn những tờ báo phía trên được Đinh Lam dùng bút đỏ tô nổi lên vài đoạn.

“Thầy Vũ Văn, thầy xem tin tức này, tựa hồ có phóng viên của một tòa báo nào đó tìm được vị trí tham dự kiểm nghiệm pháp y, tuôn ra một chuyện tương đối đặc biệt.” Đinh Lam nói.

“A?” Vũ Văn tiếp nhận tờ báo Đinh Lam chuyển tới.

“Trong bài báo này nhắc tới, báo cáo khám nghiệm tử thi chứng nhận nguyên nhân cái chết trí mạng của thầy Vương chính là bị lưỡi dao sắc bén chém rớt đầu, nhưng đồng thời cũng nhắc tới vấn đề máu bị chảy mất. Trải qua kiểm tra đo lường, máu trong cơ thể thầy Vương chảy ra gần hai phần ba, máu trong cơ thể một người bình thường, ước chừng là 8% thể trọng cơ thể, thầy Vương tương đối béo, phỏng chừng khoảng 75kg, như vậy thầy ấy có gần sắp sỉ 4000mml máu bị mất. Nếu nguyên nhân chết là bị chém đầu, hiện trường hẳn phải có rất nhiều máu bắn tung tóe xung quanh, nhưng thầy nhìn bài báo này đây.” Đinh Lam lại lôi ra một tờ báo đặt trước mặt Vũ Văn, “Đây là bài viết phỏng vấn nhân viên vệ sinh đầu tiên phát hiện thi thể, nhân viên vệ sinh tựa hồ có thể chứng thật, ngay lúc đó hiện trường không hề thấy có xuất hiện vết máu. Như vậy. Lượng máu này đến tột cùng đã đi đâu chứ?”

“4000mml. Rốt cuộc là bao nhiêu hử?” Đường Khảo ở một bên nói thầm, hẳn tựa hồ đối với đơn vị dung lượng không có cảm giác trực quan gì.

“Có bao nhiêu? Hai chai pepsi lớn 2 lít !” Đinh Lam lé mắt nhìn Đường Khảo.

Đường Khảo hồi tưởng lại mấy chai pepsi trong trí nhớ, “Nhiều như vậy?” Hắn không nhận được la hoảng lên.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Nghe Đinh Lam giải thích, Vũ Văn cau mày trầm mặc không nói.

“Trừ phi. . . .Thầy Vương bị hại ở nơi khác, sau đó mới bị mang đến tòa nhà vật lý?” Đường Khảo hơi khó hiểu.

“Nhưng một tờ báo khác có tin tức đầu tiên khám nghiệm hiện trường, nói tòa nhà thật lâu không ai lui tới, trên mặt đất tích tro bụi rất dày, có thể tìm được lượng lớn dấu chân của thầy Vương, cũng có dấu vết đi lại rõ ràng, nói cách khác, thầy Vương tự mình đến nơi đó.” Đinh Lam theo tin tức tương quan trên các tờ báo góp nhặt ra rất nhiều thông tin có giá trị, chủ ý này là của Vũ Văn đề nghị, xem ra quả thật rất có hiện quả.

Nãy giờ không nói chuyện Vũ Văn đột nhiên mạnh mẽ ngắt đầu, nói: “Hiện tại cơ bản có thể xác định, lại có một thanh tà binh hiện thân rồi!”

Đường Khảo và Đinh Lam thoáng nhìn nhau, đồng thời hỏi: “Sao thầy có thể khẳng định như vậy a?” Tuy rằng trong lòng hai người cũng mơ hồ đoán được là tà binh quỷ phá, nhưng trước khi chưa có căn cứ chuẩn xác, ai cũng không dám khẳng định.

Vũ Văn chậm rãi cuộn ống tay áo bên trái của mình lên, trên cổ tay cột hai vòng băng gạc. Y lại đem băng cởi bỏ, trên cổ tay rõ ràng lộ ra một vết đao mảnh đỏ tươi, nhìn qua chính là vết thương mới.

“Thầy đây là cái gì? Luẩn quẩn trong lòng nên chơi trò cắt cổ tay?” Đinh Lam cười cười.

“Không phải cậu hỏi máu thầy Vương đã đi đâu sao? Kỳ thật, máu đều bị tà binh hút đi!” Thần sắc Vũ Văn nghiêm nghị.

“Hả?” Hai người trẻ tuổi đều lắp bắp kinh hãi.

“Tôi cắt cổ tay không phải để chơi trò tự sát, tôi là dùng máu của mình tự dứt cho thanh trường kiếm Keris, trong tuần này, tôi cắt ra ước chừng 300ml máu tươi, tất cả đều bị trường kiếm kia từ từ hút sạch sẽ. . . .” Vũ Văn chậm rãi chuyển động cổ tay mình, tầm mắt vẫn dừng trên vết đao kia.

“Nhưng. . . .Nhưng thầy vì sao muốn uy máu cho thanh kiếm kia a?” Thanh âm của Đinh Lam có chút run rẩy.

“Hừ hừ. . . .Tà binh có linh, thanh kiếm Keris kia từ khi bị tôi mang về ký túc xá, nó luôn luôn phản kháng phong ấn của tôi, cả đêm kịch liệt chấn động, dẫn tới nỗi niêu xoong chảo gì gì đó của nhà tôi đều rung theo, mới đầu tôi còn phớt lờ nó, nhưng càng về sau, càng phát triển đến nỗi chỉ cần là kim loại gì đó sẽ sản sinh ra cộng hưởng, không hút máu người, nó không thể bình tĩnh được, nó gây ra động tĩnh thật sự quá lớn, tôi biết làm sao được, cũng là vạn bất đắc dĩ.”

“Cho nên. . . .Thanh tà binh này sát hại thầy Vương, chính là vì hút máu người?” Đường Khảo nghiêng đầu hỏi.

“Ừ. . . .Những binh khí năm đó đều chinh chiến sa trường, vong hồn dưới đao rất nhiều, mặc dù chuyện đã cách nhiều năm, nhưng đối với máu người vẫn dị thường khát vọng, một khi tìm được ký chủ, tà binh khẳng định sẽ liều mạng không chế ý chí của ký chủ, vì mình có khả năng lần nữa hút máu mà xúi giục ký chủ đi giết người. Hiện tại hồi tưởng lại, may mà không lâu sau khi Dịch Nam Hành cảm kiếm, vẫn chưa bị khống chế hoàn toàn, nếu chúng ta trì hoãn thêm vài ngày mới tìm được hắn, chỉ sợ Trương Nguyệt Thần đã là vật hy sinh đầu tiên rồi. . . .” Ngữ khí nói chuyện của Vũ Văn bình thường, nhưng Đinh Lam Đường Khảo nghe đều có chút hải hùng khiếp vía.

“Chúng ta làm thế nào mới có thể tìm ra thanh tà binh này ở trên tay ai?” Đường Khảo quan tâm nhất chính là vấn đề này.

Vũ Văn nhìn nhìn quả đấm Đường Khảo nắm chặt dưới bàn, thở dài một hơi, nói: “Tôi đã nghe Đinh Lam nói, thầy Vương và cậu quan hệ không tồi, cái chết của hắn đối với cậu đã kích rất lớn, tôi biết cậu nóng lòng báo thù, nhưng tình huống trước mắt. . . .Chúng ta chỉ có thể tiếp tục chờ đợi!”

“Còn muốn tiếp tục chờ?” Đường Khảo trong giây lát bạo phát, hắn hô một tiếng đứng dậy, đối với không khí nặng nề quơ nắm đấm, “Chẳng lẽ chúng ta phải chờ tới người thứ hai, thậm chí người thứ ba bị giết hại sao?”

Vũ Văn lạnh lùng nhìn Đường Khảo, giọng nói vẫn như cũ bình tĩnh đến đáng sợ, “Đúng vậy, trước mắt chúng ta quả thật chỉ có thể thế này, chỉ dựa vào sức lực của ba người chúng ta, rất khó trong khoảng thời gian ngắn từ giữa năm vạn người trong trường tìm ra một người tâm lý cảm xúc xuất hiện biến hóa. Mà tôi đa qua tiếp một tuần, tà binh sẽ kiểm chế không được, lần nữa hiện thân giết người hút máu. Chúng ta có thể làm, e rằng chỉ có chờ đợi xuất hiện người bị hại kế tiếp, từ trong hung án tìm ra điểm chung của hung thủ, sau đó thu nhỏ phạm vi tìm kiếm trong đám người.”

Đường Khảo và Đinh Lam sững sốt liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng hiểu được Vũ Văn không phải đang nói đùa.

“Chúng ta không có khả năng trước khi tà binh hành hung phát hiện ra sao? Thầy có năng lực đặc biệt của mình, hẳn phải làm được chứ?” Đinh Lam còn chưa hết hy vọng, lôi kéo cánh tay Vũ Văn nói.

“Xin lỗi, tôi không phải thần tiên tri tiên giác, sức mạnh của tôi cũng hết sức hữu hạn.” Ánh mắt Vũ Văn có chút ảm đạm.

“Thế nhưng. Vì sao ký chủ nhất định phải nghe theo tà binh bố trí chứ? Đem thanh đao chết tiết này ném xuống là được, lại vì nó đi giết người. Chẳng lẽ giống như quỷ nhập vào người, ký chủ đã hoàn toàn không tự ý thức được nữa? Nhưng Dịch Nam Hành làm việc, căn bản vẫn đại biểu cho ý chí của chính hắn mà?” Đinh lam đối với tâm lý của hung thủ tỏ vẻ không cách nào lý giải.

Ánh mắt Vũ Văn có chút rời rạc, nói: “Tôi đây thời gian qua luôn luôn nghiên cứu năng lượng dao động của thanh kiếm Keris kia, cũng thử giảm bớt phong ấn của nó, chỉ cần phong ấn của tôi hơi buông lỏng, nó sẽ hướng tôi truyền qua một loại kỳ vọng mãnh liệt muốn cùng tôi dung hợp để đạt tới dục vọng người kiếm hợp nhất. Hơn nữa, tôi còn cảm nhận được một loại tâm lý ám thị rất cường liệt, tựa hồ chỉ cần tôi và thanh tà binh cùng kết hợp một thể, tôi đây có thể không gì không làm được, không từ bất cứ việc xấu nào. Dưới sức mạnh phong ấn cường đại, tôi muốn thoát khỏi loại tâm lý ám thị này cũng đã đặc biệt khó khăn, nếu như một người bình thường, e rằng vô pháp chống cự sức lôi cuốn như vậy. Về phần tà binh sau khi chiếm được thành công, tâm tính của ký chủ sẽ có dạng biến hóa gì, tôi không dám lấy thân thử nghiệm, hiển nhiên cũng vô pháp hướng cậu giải thích.”

“Chúng em có thể thông qua mạng hoặc dán tuyên truyền cáo thị, nói cho vị ký chủ kia chỉ cần dùng máu hắn tự nuôi tà binh này, là có thể tránh giết người được không? Dù sao từ nguyện vọng chủ quan mà nói, vị ký chủ kia sẽ không thực thích giết người chứ?” Thỉnh cầu thứ hai của Đường Khảo giảm đi một chút, không cầu tìm ra hung thủ, chỉ hy vọng có thể tránh phát sinh án mạng.

“Dùng máu của bản thân? Cậu đừng thấy tôi chỉ cắt cổ tay bỏ ra 300ml máu, đây là dưới điều kiện tiên quyết đã phong ấn kiếm Keris tiêu hao máu, thời gian kéo dài thêm, tôi cũng không biết nên làm gì nữa. Mặt khác thanh tà binh kia một hơi điên cuồng uống 4000ml máu người, người thường nào có thể cung cấp được?” Vũ Văn lắc đầu khoát tay áo.

“Không cần máu người được không? Em nghe nói kết cấu sinh lý của heo và người rất tương tự, cũng không thử dùng máu heo được sao?” Mưu ma chúc quý của Đinh Lam tương đối nhiều.

Vũ Văn cười khổ nói: “Đừng nói máu heo, máu chó tôi cũng thử qua rồi, tà binh này kén ăn rất lợi hại, không phải máu người thì trực tiếp bài xích, thật không biết nó làm sao phân biệt không phải máu người. Ôi. Nói cho cùng, cũng là kiếm linh gây khó dễ, chẳng qua không tìm ra lai lịch của kiếm linh này, không biết nên làm thế nào ứng phó nó.”

Đường Khảo thoáng thở dài, ngã ngồi trên ghế đá, lại bắt đầu rũ đầu lấy thuốc ra hút.

Đinh Lam cũng buồn bực nói: “Sao tôi cảm thấy như chúng ta đang cùng vài tên ma cà rồng không sợ ánh mặt trời tối và thánh giá độ sức vậy nè.”

Vũ Văn đưa tay nhìn đồng hồ, nói: “Tôi phải đi trước, 2h nữa tôi còn có tiết dạy, tôi phải trở về chuẩn bị chút, hai đứa. Tối hay không thì tùy.”

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Tiết khác có thể trốn, tiết của thầy Vũ Văn em muốn đến!” Đường Khảo đột nhiên đem lấy nửa đoạn thuốc lá còn hút dở bóp tắt ném ra phía sau.

“Cậu phát điên cái gì hả? Tiết có điểm danh cậu không đi, không điểm danh cậu lại muốn đi.” Đinh Lam không biết Đường Khảo như thế nào bỗng nhiên muốn làm chuyện ngược ngạo.

“Tớ muốn đi gặp vị bạn học Nhật Bản kia, hần không phải rất hiếu kỳ sao? Tớ thật muốn xem hần đối với hung án chặt đầu này có ý kiến gì không.” Đường Khảo đứng dậy phủi phủi bụi trên mông. Từ lần trước giao thủ trong rừng cây, Đường Khảo vẫn đem Bách Diệp ghi tạc trong lòng, chẳng biết tại sao, hần cứ cảm thấy bạn học Nhật Bản này không phải người thường.

Vũ Văn nghiêng đầu suy nghĩ, chỉ nói một câu: “Đừng xé ra tranh cãi quốc tế gì là được.”

Lịch học buổi chiều tuy rằng đã qua phân nửa, chuông tan học lại chưa vang lên, Vũ Văn nhìn đám mây trắng bồng bênh theo gió ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút uể oải chán chường, cũng không có hưng trí kể chuyện xưa, hần dứt khoát tuyên bố nghỉ giữa tiết.

Bọn học sinh đối với việc Vũ Văn tan học sớm có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đều ồn ào lên.

Vũ Văn tựa vào bên bệ cửa sổ, vốn định đốt ỉnh một điếu thuốc, nhưng trông thấy dãy bàn đầu tiên chính là hai nữ sinh, biết điều mà đem hộp thuốc lá thu về.

Khi nào, mới có thể vứt bỏ hết thấy, tựa như đám mây trắng trên bầu trời, tự do tự tại. Vũ Văn cảm thụ dương quang ngoài cửa sổ, một bên miên man suy nghĩ, một bên nhắm lại hai mắt.

“Thầy, chào thầy!” Một giọng âm có chút kỳ quái vang lên. Vũ Văn cả kinh, mở mắt.

Đứng trước mặt Vũ Văn, dĩ nhiên là vị học sinh nước ngoài tóc nâu kia. Vũ Văn đã từ chỗ Phương Hân biết được, vị bạn học nước ngoài này có một cái tên thật dài, gọi là Austin. Ian Abercrombie.

“Ngượng ngùng, quấy rầy thầy nghỉ ngơi.” Tiếng Trung Quốc của Austin không lưu loát lắm, hần muốn tận lực phát âm chuẩn xác, liền cố ý thả chậm tốc độ nói, nhưng làm vậy lại khiến cho thanh âm của hần nghe có chút giả nua.

“A, không sao, có câu hỏi gì sao?” Vũ Văn khoanh tay dựa vào cửa sổ, tỏ ra có chút tùy ý. Đây là lần đầu tiên hần cùng vị học sinh ngoại quốc này nói chuyện.

“Tôi không thể đến tiết đầu tiên của thầy Vũ Văn, chỉ có thể mượn bạn học mượn vở ghi chép, sau khi đọc bản ghi chép, biết thầy từng ở tiết đầu tiên nói, một khúc Quảng Lăng Tán sau Kế Khang đã thất truyền, nhưng tôi nhớ rõ trong cổ thư U Minh lục có ghi chép, có một người gọi là Hạ Tư Lệnh, đánh đàn rất không tồi, từng một lần dưới trăng đón gió phủ tấu. Bỗng nhiên có một người khí lượng cao nhã xuất hiện trong sân của hần, vỗ tay tán thưởng. Hạ Tư Lệnh liền cùng người này trò chuyện, quái nhân kia cư nhiên tự xưng là Kê Khang, còn nói Hạ Tư Lệnh đánh đàn thủ pháp cực nhanh, nhưng cùng thời xưa tương truyền không giống nhau. Tiếp đó, quái nhân kia đem Quảng Lăng Tán truyền thụ cho Hạ Tư Lệnh, từ đó Quảng Lăng Tán liền lưu truyền lại. Thầy Vũ Văn không biết ghi chép này cùng cách nói của thầy có mâu thuẫn không?”

Vũ Văn thật đúng là không nghĩ tới vị ngoại quốc đẹp trai mắt xanh biếc này sẽ đọc thiên môn cổ thư (ghi chép cổ nhưng theo một lối khác với chính thống) của Trung Quốc. Y hơi trầm ngâm, cười nói: “Cổ thư ghi lại khi thật khi giả, Kê Khang rất được người đời sau hoài niệm, hơn nữa hậu nhân đối với Quảng Lăng Tán không thuộc về mình, khó tránh khỏi bắt chước Nhịếp Chính truyền khúc, mượn cố quỷ hồn Kê Khang truyền thụ, xuất ra Quảng Lăng Tán bản giả.

Austin nghe Vũ Văn nói như vậy, liền ha ha nở nụ cười, nụ cười này cực kỳ dịu dàng, hai nữ sinh dãy bàn đầu nhìn có vẻ sắp chảy nước miếng đến nơi.

“Thầy Vũ Văn khi lên lớp vẫn luôn thích nói chút chuyện xưa kỳ bí liên quan đến quỷ thần, tôi rất muốn biết thầy đối với ma quỷ trong truyền thuyết Trung Hoa có ý kiến gì không.”

Austin này, nói chuyện tuy rằng nho nhã lễ độ, nhưng nội dung lời nói lại hơi có chút sắc sảo. Vũ Văn chẳng biết học sinh nước ngoài này đến tột cùng lại lịch như thế nào, lúc trả lời cũng xốc lại mười phần cẩn thận.

“Thời xưa có một người gọi là Nguyễn Đức Như, từng nửa đêm thức dậy đi nhà xí, đột nhiên gặp phải một ác quỷ cao lớn. Ác quỷ kia sắc mặt đen kịt, lại mặc áo trắng, tròng một đôi mắt to như chuông đồng, nhìn chăm chăm vào Nguyễn Đức Như. Ai ngờ Nguyễn Đức Như tâm an khí định, cười nói: “Mọi người đều nói quỷ bộ dạng xấu xí, hôm nay nhìn thấy, thật đúng như vậy!” Ác quỷ kia xấu hổ giận dữ không chịu nổi, xoay người biến mất.” Vũ Văn nói xong cố sự này, bản thân cũng nhin không được nở nụ cười.

“Nguyên lai thầy Vũ Văn đối với chuyện quỷ thần, chính là ôm thái độ giống Nguyễn Đức Như sao, haha. Tôi hiểu rồi, cảm ơn thầy chỉ bảo.” Austin hơi khom lưng, hành lễ.

“Ai nha, vậy có chỉ gì bảo đâu, nếu còn câu hỏi nào, tiết học sau này có thể tới tìm tôi.” Vũ Văn mỉm cười nói. Ban nãy theo như câu chuyện nhỏ của y , cũng là ghi chép trong U Minh lục , nghĩ đến Austin cũng có thể đã đọc qua, giờ phút này hạ bút thành văn lấy nó mà trả lời, cũng thuận tiện.

Austin gật đầu, rồi lui về chỗ ngồi của mình, trong lúc đi, phía sau hắn tiểu chuông vàng treo trên lưng cũng trái phải lay động, nhưng không phát ra nửa điểm thanh âm.

Ngay khi Vũ Văn và Austin đang nói chuyện, Đường Khảo cũng ngồi xuống bên cạnh Bách Diệp Thân Hoàn. Bách Diệp có chút sững sốt nhìn Đường Khảo, không biết tên bị mình hung hăng quăng ngã này có phải còn ghi hận, muốn tìm đến rầy rà hay không.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Này, cậu xem báo hôm nay chưa, trong trường chúng ta đã xảy ra án giết người rất kinh khủng nha!” Đường Khảo không đầu không đuôi nói ra một câu như vậy, tựa như đã là bạn nhiều năm với Bách Diệp.

Bách Diệp từ trên xuống dưới nhìn Đường Khảo, đáp: “Đúng vậy, hai ngày nay báo luôn đăng chuyện này, phát sinh chuyện như vậy, thật sự rất bất hạnh.”

“Nếu cậu cũng thích ra ngoài chơi ban đêm, vậy phải cẩn thận, hung thủ e rằng còn ẩn núp trong trường chúng ta.” Đường Khảo đồng một câu tây một câu tán gẫu, nhưng vẫn lưu ý quan sát vẻ mặt biến hóa của Bách Diệp.

“Cảm ơn sự quan tâm của bạn, tôi rất ít ra ngoài ban đêm.” Bách Diệp trái lại rất kiên nhẫn.

Đường Khảo thấy vẻ mặt Bách Diệp tự nhiên, cũng không nhìn ra có sơ hở gì, nhân châu hắn xoay động, đột nhiên hướng Bách Diệp chìa tay phải, “Ừm, ngày đó ở rừng cây, tôi có chút thất lễ, hôm nay đặc biệt hướng cậu nhận lỗi.”

Bách Diệp sững sốt, lập tức cũng vươn tay mình cùng Đường Khảo bắt tay nhau, “Không sao, tôi ra tay quá nặng, phải là tôi hướng bạn nhận lỗi mới đúng.” Hai người nhìn nhau cười, có chút phong thái của một nụ cười hóa giải ân cừ.

Chờ Đường Khảo ngồi lại vào chỗ của mình, Đinh Lam dùng sức đẩy hắn, nói: “Tên Nhật Bản này thoát nhìn chung quy cảm thấy có chút quỷ dị, cậu thể nào lại cùng hắn bắt tay nói chuyện vui vẻ vậy?”

Đường Khảo đem khuôn mặt tươi cười thu lại, còn nói một câu danh ngôn trong phim: “Nếu phải đối phó với địch nhân, chúng ta cần phải đứng ở vị trí so với bạn bè càng gần gũi hơn.”

Một trận máy bay giấy chậm rì rì chao lượn trong phòng học, bọn học sinh còn đang hi hi ha ha cười nói, ai cũng không chú ý tới, thời gian nghỉ giữa tiết này có phải quá dài rồi hay không.

Khi nhắm mắt nghỉ ngơi Vũ Văn cảm thấy dương quang chiếu trên mặt đã bị tầng mây che khuất, hắn đột nhiên kinh ngạc phát hiện, giờ cổ tay lên nhìn, đã qua 25 phút rồi, vì sao chuông điện còn chưa vang?

Vũ Văn đi đến cạnh cửa nhìn, những giảng đường khác cũng âm ỉ, chẳng lẽ chuông điện hư rồi?

Bất thành linh, loa phát thanh vang lên tiếng động! Nhưng không phải tiếng chuông điện, mà là một nam sinh khàn giọng gào to!

“Nhược Vãn, cậu nghe thấy không? Nhược Vãn! Tổ yêu cậu! Tổ so với bất luận kẻ nào đều yêu cậu hơn, nhưng cậu vì sao không rõ trái tim của tổ chứ?”

Bọn học sinh trong phòng im bất một chốc, lập tức cười phá lên. Phương thức cầu yêu như vậy, cũng hiếm thấy.

“Nhược Văn, tớ. Tớ hôm nay nói với cậu lần cuối cùng rằng tớ yêu cậu, về sau cậu sẽ không nghe thấy nữa.” Từ từ, nam sinh kia bắt đầu khóc nức nở.

Vũ Văn dần cảm thấy có điểm gì là lạ, phòng phát thanh có người chuyên trách trông coi, làm sao tùy tiện để người ta đi vào bày tỏ tình cảm? Hơn nữa chuông vào học cũng bị bãi bỏ. Y vội vã ngoắc Đường Khảo đến bên cạnh hỏi: “Phòng phát thanh ở đâu?”

“Việc này. Em cũng không quá rõ ràng a.” Đường Khảo gãi đầu.

“Phòng phát thanh ngay tại tầng cao nhất của tòa nhà chúng ta.” Đột nhiên nói chen vào là Phương Hân, “Em trước kia từng làm phát thanh viên.”

Vũ Văn kéo Đường Khảo, la to: “Đi, chúng ta đến đó nhìn xem.”

Tòa nhà dạy học này có 8 tầng, tầng cao nhất chủ yếu dùng làm kho chứa giáo cụ, cũng không có giảng đường. Trước khi Vũ Văn bọn họ chạy đến tầng cao nhất, thanh âm của nam sinh kia đã biến mất, hẳn ở trong loa phát thanh lưu lại câu nói sau cùng Tớ sẽ hướng cậu chứng minh tình yêu của tớ.

“Phòng phát thanh là chỗ này!” Đường Khảo mắt tốt, thấy trước một ký hiệu loa.

Hai người vừa tiến lên nhìn, tức khắc sợ ngây người, nam sinh khóc thút thít đã không thấy bóng dáng, hai giáo viên trong phòng phát thanh đều đang nằm trong vũng máu! Nam sinh kia đúng là sau khi sát thương bọn họ chiếm đoạt phòng phát thanh.

“Mau gọi xe cứu thương!” Vũ Văn vội vã đẩy Đường Khảo.

“A a!” Đường Khảo lúc này mới bình tĩnh bắt đầu lục tìm điện thoại di động.

Không đợi Đường Khảo lấy di động ra, dưới tòa nhà đã truyền đến tiếng kêu sợ hãi của nữ sinh.

“Có người muốn nhảy lầu!”

Vũ Văn từ cửa sổ thò đầu liếc mắt nhìn xuống, bên dưới tòa nhà đã có một đám người đứng chi chít, tất cả đều ngửa đầu nhìn tầng thượng. Vũ Văn lại xoay người hướng lên mái nhà nhìn lại, một nam sinh gầy teo đã đứng sát mép sân thượng tòa nhà, đang lung lay lảo đảo cúi đầu nhìn dưới lầu.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Tên thần kinh này từ nơi nào tới vậy?” Đường Khảo thấp giọng mắng một tiếng.

“Các cậu xem đi, đều ra đây xem đi! Nhược Văn! Cậu ở đâu hả?” Tinh thần của nam sinh kia đã có chút bất bình thường, trong tay gơ lên một cái loa điện, bắt đầu hướng đám người dưới lầu hô to gọi nhỏ.

Toàn bộ cửa sổ phòng học đều lộ ra vô số đầu người, tất cả đều đang xem náo nhiệt, tựa hồ không có ai nghĩ đến việc lên mái nhà cứu người.

Nam sinh kia đột nhiên ngồi xổm trên mép sân thượng, hét to một tiếng: “Nhược Văn, cậu trốn trong tòa nhà không chịu xuất hiện đúng không? Tớ đã đặt bom trong tòa nhà, nếu cậu không ra đây xem tớ chứng minh tình yêu đối với cậu, vậy ở trong tòa nhà này chờ chết đi!”

Tuy rằng chỉ là lời của một tên bệnh tâm thần, nhưng bọn học sinh trong tòa nhà cũng thật sự sợ hãi, thà tin là có, còn hơn là không, tin đồn trong tòa nhà có bom thoáng cái truyền khắp toàn bộ giảng đường, trong lúc nhất thời, học sinh trong tòa nhà kêu sợ hãi hướng dưới lầu chạy đi, đám người như thủy triều tuôn ra khỏi cổng chính tòa nhà dạy học.

Vũ Văn và Đường Khảo muốn tìm đường lên mái nhà, lại bất đắc dĩ phát hiện, nam sinh kia sau khi dùng một thang xếp xuyên qua lỗ thông gió lên mái nhà, đã đem cái thang ấy lôi lên theo. Bọn họ cũng không thể nhìn thấy, nam sinh trên mái nhà khi nhìn đám người chạy trốn từ cửa chính đối diện dưới chân, trên mặt hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Ngay khi bọn học sinh liều mạng chen ra khỏi tòa nhà, Vũ Văn trông thấy có một bóng đen nhoáng lên. Nam sinh kia đã nhảy lầu.

Vũ Văn sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng thò đầu nhìn xuống dưới. Chỉ thấy nam sinh này thẳng tắp rơi về phía đám người dưới tòa nhà, dưới lầu từ cửa chính bọn học sinh chạy ra đang chen thành một đoàn, còn chưa kịp tản ra, mắt thấy một người từ trên trời giáng xuống sấp đầu vào trong đám người, bọn học sinh bị vây ở trung tâm đám người trừ bỏ thét chói tai ra, đã hoàn toàn không còn đường né tránh.

Ngay thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, Vũ Văn tinh tường trông thấy thể rơi thẳng góc xuống của nam sinh kia mạnh dừng lại, liền theo sau, cả người đột ngột chia năm xẻ bảy, tựa như nhảy vào máy nghiền thịt, nháy mắt trở thành hơn chục khối thịt nát. Trên không trung tầng hai tòa nhà, đột nhiên tuôn ra một cơn mưa máu đỏ thẫm! Máu tươi và thịt khối, từng giọt tí tách rơi trên đám người.

54. Quyển 2 - Chương 12

Lỗ tai Đinh Lam vẫn là lần đầu tiên chịu đựng tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế như vậy, tiếng gào thét và tiếng khóc hô hỗn tạp cùng một chỗ, mạnh mẽ đánh sâu vào màng tai Đinh Lam, hắn muốn đem hai tay giơ lên bịt kín tai, nhưng người xung quanh đang liều mạng lui về phía sau, hai tay luôn bị thân thể kẻ khác dùng sức xô đẩy, làm thế nào cũng nâng không được đến bên tai. Hắn nỗ lực duy trì thăng bằng, mới không bị bọn học sinh hoảng loạn đạp ngã trên mặt đất.

Đám người bên ngoài dần dần tản ra, trước mặt Đinh Lam xuất hiện một cảnh tượng như ác mộng. Mười mấy nam nữ học sinh toàn thân đầm máu, đang một bên sợ hãi gào thét, một bên bắt lực ở trên mặt quệt lung tung, muốn lau đi vết máu nổi bật trên mặt. Mặt đất một mảnh hỗn động, nơi nơi đều là khối thi thể nát nhừ. Bất thành hình, một đầu người máu chảy đầm đìa bị tên nào đó chạy tứ tán một cước đá đến vị trí cách bên chân Đinh Lam không xa, Đinh Lam vừa cúi xuống nhìn, đầu người nọ từ phần mũi trở lên đã biến mất!

Trong lồng ngực Đinh Lam một trận buồn nôn kịch liệt, hắn rút cuộc nhìn không được xoay người sang chỗ khác, oa một tiếng nôn mửa.

“Đồ đồ.” Di động trong túi quần Đinh Lam cư nhiên vào lúc này vang lên, Đinh Lam ra sức muốn ngăn chặn phiên giang đảo hải trong bụng, căn bản không có tâm tư đi nghe điện thoại, nhưng tiếng chuông vẫn ương ngạnh vang, hơn nữa mái nhà bắt đầu có người lớn tiếng hô hoán tên Đinh Lam.

Đinh Lam vừa ngẩng đầu, cửa sổ gần mái nhà lộ ra Đường Khảo, Đường Khảo đối diện hắn dùng sức vẫy tay, rồi làm ra tư thế nghe điện thoại.

Đinh Lam cố sức hướng bên cạnh nhỏ một bãi nước bọt, móc ra di động. Mới vừa nổi máy, thanh âm lo lắng của Vũ Văn nhào tới, “Là tà binh! Tà binh lại hiện thân rồi! Chúng tôi không chen xuống được, cậu nhanh chóng nhìn chung quanh xem, chú ý có người nào khả nghi, ký chủ của tà binh rất có thể ngay xung quanh cậu!”

Đinh Lam cả kinh, vội vã nhìn quanh bốn phía, nhưng xung quanh chỉ có hơn trăm học sinh đang kinh hoàng.

“Trời ơi. Mọi người xung quanh và em đều giống nhau sợ muốn chết, em làm sao biết ai là người khả nghi hả?” Đinh Lam vừa mở miệng nói chuyện, sau khi nôn mửa trong miệng tóa ra mùi lạ khiến hắn bị sặc. “Em đêm nay nhất định sẽ gặp ác mộng.”

“Chính vì người bình thường hiện tại hắn sẽ rất sợ hãi, cho nên cậu nhất định phải nhìn xem có ai đối mặt với cảnh tượng như vậy vẫn trấn định như thường!” Vũ Văn khẩn thiết đánh gãy Đinh Lam lầu bầu.

Đinh Lam liền ở bên tai cầm điện thoại, vừa đem tầm mắt ném hướng những người đứng xem xung quanh trường.

“Không phải này. Không phải này. Không phải này.” Đinh Lam ở trong lòng không ngừng lăm nhăm, ánh mắt lần lượt đảo qua trên mặt đám người vây xem.

Khi hắn trông thấy vị học sinh Nhật Bản Bách Diệp Thân Hoàn kia, Đinh Lam hơi sợ run một chút, Bách Diệp dựa vào tường đứng thẳng ẩn trong đám người, trên mặt không giống những người khác hiện ra thần sắc kinh khủng, chỉ là có chút kinh ngạc, hơn nữa vẻ mặt kinh ngạc kia cũng chỉ thoáng qua trong giây lát, Bách Diệp lại bắt đầu cùng Đinh Lam giống nhau, dùng ánh mắt tìm kiếm xem xét bốn phía.

“Chẳng lẽ hắn đang tìm kiếm ký chủ của tà binh?” Đinh Lam đầy bụng hồ nghi, nhưng hắn cũng không khăng khăng theo dõi Bách Diệp, mà tiếp tục quét tìm tiếp những người vây xem, bất quá chung quanh thật sự quá hỗn loạn, không ngừng có người từ bên cạnh Đinh Lam chạy qua, ngăn trở tầm mắt hắn. Bọn học sinh cảm thấy sẽ không có chuyện gì nguy hiểm phát sinh nữa, cũng dần dần từ hoảng sợ kịp phản ứng, bắt đầu đem lực chú ý đặt trên những bạn học bị máu tươi nhuộm đỏ toàn thân, vài nữ sinh xụi lơ trong vũng máu khóc hô cũng được bạn bè từ trên mặt đất kéo dậy.

“Đoàn người đã bắt đầu phân tán, em nhìn không ra có gì đặc biệt a.” Đinh Lam có chút lo lắng kêu vào di động.

“Đừng nóng vội, cậu nhìn nhìn lại lần hai xem có gì dị thường!” Vũ Văn tận lực khiến cho thanh âm của mình có vẻ bình tĩnh.

Đinh Lam mạnh ngẩng đầu, phát giác bên cửa sổ lầu hai cũng đứng đầy học sinh chỉ chỉ trỏ trỏ. Ngay trong những học sinh kia, Tùy Lăng thường cùng Đường Khảo đối nghịch ngoài mặt diện vô biểu tình đang nhìn mình!

Tầm mắt Đinh Lam và Tùy Lăng vừa chạm vào nhau, chỉ cảm thấy sâu trong đôi đồng tử màu đen kia đang tản ra hàn khí âm lãnh, trong lòng hắn lộp bộp một cái, nhất thời hiện lên một trận bất an, không tự chủ được nghĩ muốn lui về phía sau. Tùy Lăng lạnh lùng cùng Đinh Lam đối diện trong chốc lát, đột nhiên xoay người, từ bên cửa sổ biến mất.

“Đại học S thời gian gần đây bất lợi, huyết quang tai ương liên tiếp bùng nổ.” Đường Khảo giơ ra tờ báo, nhẹ giọng đọc tiêu đề tin tức.

“. Người nhảy lầu chết thân phận đã xác định, là nghiên cứu sinh khoa hóa đại học S, trải qua điều tra, nguyên nhân tự sát rất có thể do vi tình sử khôn (vì tình yêu mà rối rắm khổ sở) , cảnh sát tố ý, không loại trừ khả năng người chết sử dụng vật phẩm hóa học dẫn phát nổ mạnh.” Đinh Lam đã nhìn thấy một phần báo giống với Đường Khảo, bất quá hắn xem chính là bản giải trí nhảm nhí. “Thật sự tròn mắt nói dối, cái gì hóa học dẫn phát nổ mạnh có thể đem người nổ thành như vậy, khối vỡ còn bằng phẳng như dùng dao cắt?” Đinh Lam bất mãn vầy vầy báo trong tay.

“Ít ỏi đây nói mát đi, cậu dám tử tử nhìn những khối thịt vụn kia? Còn không phải nghe thầy Vũ Văn nói.” Đường Khảo đem tờ báo cuộn thành một cây côn giấy, dùng sức gõ Đinh Lam một cái.

Vũ Văn ngồi ở giữa hai vị này, đang miệt mài hút mạnh một lon coca.

“Tớ đem qua thật sự thấy ác mộng. Trong mộng mặt cái gì nhìn qua cũng đều đỏ như máu, con mẹ nó.” Đinh Lam dùng ngón tay ấn huyết thái dương của mình, phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ.

“Cậu nghĩ rằng tớ dễ chịu sao? Tớ đến bây giờ cũng còn cảm thấy trong không khí có mùi máu tươi, biết rất rõ ràng là ảo giác, nhưng lúc nào cũng ngửi được.” Đường Khảo khịt khịt mũi. “Đúng rồi, thầy Vũ Văn, hôm qua xuất hiện máy nghiền thịt này, chính là thanh tà binh sát hại thầy Vương sao?”

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Vũ Văn lắc đầu, nói: “Tác phong giết người không quá giống nhau, e rằng cùng vũ khí kia không đồng nhất.”

“Hả? Như vậy đây là kiện tà binh thứ ba xuất hiện rồi?”

“Ừ. Xem ra những vũ khí này đều rơi vào trong tay những người khác nhau.” Vũ Văn hút cạ coca, rồi dùng lực nắm bẹp lon. “Song nghiêm khắc mà nói, kiện tà binh thứ ba này xuất hiện, cũng không phải ác ý.”

“Đúng vậy. Nếu không phải tà binh ra tay, tên nhảy lầu tự sát kia chính mình bỏ mạng còn chưa tính, dù hắn là mưu đồ tìm cái chết, nhưng học sinh bị hấn đập trúng không chết cũng sẽ bị thương a!” Đường Khảo nói.

“Nhưng tà binh giải quyết vấn đề như vậy, thật sự quá khủng khiếp. Những bạn học bị máu nhiễm toàn thân, trông thấy xác nát vụn đầy đất, đã bị tổn thương tâm lý rất nghiêm trọng a, e rằng sẽ lưu lại bóng ma tâm lý.” Đinh Lam thở dài.

“Chung quy so với bị người từ không trung ngã xuống nên chết tốt sao? Kia mới gọi là tai bay vạ gió đó.” Đường Khảo mở miệng phản bác.

“Hai đứa các cậu không thể nói chút gì đó hữu dụng sao, hiện tại vấn đề là, ký chủ tà binh ngay bên cạnh chúng ta, nhưng chúng ta không cách nào xác định đến tột cùng là ai!” Vũ Văn có chút phiền não đem lon coca vứt vào thùng rác gần bàn đá, “Từ vị trí lúc ấy nhìn, người có thể ra tay hấn là ngay tại vùng phụ cận cửa chính tòa nhà dạy học, Đường Khảo, em đi tra một chút buổi chiều ngày đó lớp nào có tiết trên tầng 2 tòa nhà dạy học. Đinh Lam, em lên mạng hỏi xem, có ai tại đó phát hiện chuyện gì kỳ quái không, ký chủ tà binh ra tay dù nhanh, hiện trường nhiều người như vậy, chung quy sẽ có người trông thấy động tĩnh gì đó mới đúng a.”

Đinh Lam nói: “Việc này. Chỉ sợ tra không ra được gì nha? Trong nháy mắt ấy, ánh mắt mọi người đều tụ hội trên người tên nhảy lầu kia, ai lại đi chú ý tới tình huống xung quanh chứ? Còn có, chúng ta có phải nên chuyển trọng điểm sang theo dõi Tù Lãng hay không? Ngày ấy trông thấy bộ dáng thờ ơ của người này đứng nơi đó, thật sự rất khả nghi a.”

“Nghe em miêu tả, Tù Lãng quả thật có chút khả nghi, nhưng tôi sau này cẩn thận dò xét vị trí người chết ở trên không trung phân tách ra, tựa hồ cách cửa sổ lầu hai Tù Lãng xuất hiện quá xa, Tà Binh có kỳ quái thế nào, uy lực và cự ly công kích vẫn quan hệ trực tiếp, lực phá hoại lớn như vậy, hấn phải là từ mặt đất phóng ra chứ.”

“Chúng ta sẽ không tiếp tục quản tên Tù Lãng này nữa?” Đinh Lam rất thất vọng, vốn hấn còn tưởng mình phát hiện ra được một ký chủ tà binh.

“Cũng không hấn. Đối mặt với cảnh huyết tinh như thế hấn vẫn có thể thờ ơ, đã nói rõ rằng hấn không bình thường. Cho dù hấn không phải người ra tay khi ấy, hấn cũng rất có thể là một trong những ký chủ tà binh.” Vũ Văn lắc đầu, nói tiếp: “Nguyên nhân chính vì hấn khả nghi, cho nên tôi muốn mấy đứa cùng hấn giữ khoảng cách! Nếu hấn thật là ký chủ tà binh, mà phát hiện mấy đứa điều tra hấn, mấy đứa sẽ rất nguy hiểm.”

“Tụi em làm sao bây giờ a? Không thể công khai điều tra, cũng chỉ còn ngầm thăm dò thôi?” Đường Khảo chìa tay nói.

“Ngầm điều tra chỉ sợ cũng không được, các em phải làm, chính là duy trì Tù Lãng trong phạm vi tầm mắt của các em, nếu đột nhiên phát sinh chuyện gì, chỉ ít các em cũng biết hấn khi đó ở nơi nào.”

“Thầy Vũ Văn, đây không phải chuyện dễ a. Tù Lãng và tụi em không phải cùng khoa, hơn nữa hấn còn là người của hội học sinh, nếu hấn đến hội học sinh làm việc, hai đứa bình dân bách tính như tụi em không cách nào theo dõi hấn được.” Đường Khảo vẫn cảm thấy việc này có chút khó khăn.

“Điều này cũng đúng.” Mày Vũ Văn cau lại thành một chữ xuyên ()

“Bốp!” Đinh Lam đột nhiên đập tay một cái, kêu lên: “Tôi có biện pháp!” Nhưng sau khi hấn liếc mắt nhìn Đường Khảo, lại có chút băn khoăn.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Biện pháp gì? Trước tiên nói nghe chút.” Vũ Văn có vẻ rất hứng thú.

“Ách. Phương Hân không phải đang ở trong hội học sinh sao? Hơn nữa Tùy Lăng dường như luôn theo đuổi Phương Hân.” Đinh Lam còn chưa nói xong, Đường Khảo “hồ” một cái đứng lên.

“Tôi biết ngay người này sẽ không đồng ý!” Đinh Lam nhún vai.

Đường Khảo cúi kính nắm tóc mình dùng sức kéo xuống vài cái, lại vô lực ngồi xuống, thấp giọng nói: “Tôi chưa nói tôi không đồng ý.”

Vũ Văn tỏ vẻ thấu hiểu vỗ vỗ vai Đường Khảo, nói: “Đừng nói cho Phương Hân lý do phải theo dõi Tùy Lăng, như vậy khả năng nguy hiểm của nàng sẽ giảm rất nhiều.”

Đường Khảo gật đầu, nhưng lại khó xử nói: “Em lúc trước mới đắc tội với nàng, em làm thế nào mở miệng được a?”

Vũ Văn mỉm cười, đứng dậy đuổi thắt lưng uể oải, cao giọng nói: “”Đông biên nhật đầu tây biên vũ, đạo thị vô tình khước hữu tình a.” (đây là thơ của Lưu Vũ Tích, dịch: Mưa bờ tây nắng bờ đông, tuy nói vô tình nhưng lại có tình)

“Theo dõi Tùy Lăng? Đầu cậu có phải bị cửa kẹp rồi không?” Thần tình trên mặt Phương Hân như vừa trông thấy UFO bay qua trước mặt.

“Suyt. Suyt. Nhỏ giọng chút!” Đinh Lam vội vàng dùng tay ra hiệu.

“Tôi biết các cậu và Tùy Lăng có thù cũ, nhưng muốn bắt điểm yếu của hắn cũng đừng lấy tôi làm vật hy sinh a, tôi không phải cầu tử tội (là paparazi, những người bám đuôi săn ảnh) .” Phương Hân có chút tức giận, xoay người muốn đi.

Đinh Lam vội vã nhảy qua ngăn nàng lại, “Tôi xin cậu lớp trưởng. Không phải bảo cậu và Tùy Lăng như hình với bóng, cậu chỉ cần lợi dụng chức vụ, khi làm việc trong hội học sinh chú ý đến hắn nhiều hơn một chút là được rồi.”

“Đây là chủ ý của cậu hay là chủ ý của Đường Khảo? Nếu như là chủ ý của cậu ấy thì kêu cậu ấy tới tìm tôi! Còn nữa, không nói rõ ràng lý do, tôi sẽ không giúp.” Phương Hân lắc lắc ngón tay với Đinh Lam.

“Hừ! Tôi biết mà. Đường Khảo! Tôi không muốn tiếp tục thay cậu nói chuyện nữa, tự cậu giải quyết đi!” Đinh Lam đột nhiên xoay người hướng vào góc tường hô một tiếng, rồi lập tức không thèm quay đầu lại bỏ đi.

Phương Hân hơi buồn bực nhìn góc tường kia, một lát sau, Đường Khảo mang theo vẻ mặt xấu hổ từ trong góc đi ra.

Phương Hân vừa buồn cười vừa tức giận, cứ đứng tại chỗ chờ Đường Khảo đi tới.

Đường Khảo chậm rãi đi đến trước mặt Phương Hân, cứng rắn nặn ra một nụ cười với Phương Hân, so với khóc còn khó nhìn hơn. Phương Hân phì cười thành tiếng, nhưng lại lập tức nghiêm mặt nói: “Lớp phó, có việc gì muốn nói sao?”

“Chuyện thầy Vương. Kỳ thực cũng không thể trách cậu.” Đường Khảo khẽ nói.

Chỉ đơn giản một câu như vậy, vành mắt Phương Hân thoáng đỏ, nàng vội đưa tay che miệng, sợ mình sẽ nhìn không được khóc thành tiếng. (8-|)

Trong ánh mắt Đường Khảo mang theo đau thương, nói tiếp: “Tôi rất muốn vì cái chết của thầy Vương, làm chút gì đó. Nhưng việc này cần cậu trợ giúp. Có thể chứ?”

Phương Hân quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, xa xa mảng rừng cây xanh biếc làm cho tâm tình của nàng dần dần bình ổn, qua một hồi lâu, Phương Hân mới lên tiếng: “Vì sao phải theo dõi Tùy Lăng chứ? Nếu các cậu thật sự phát hiện ra cái gì, báo cảnh sát không phải tốt hơn sao?”

“Kỳ thật. Phát hiện của chúng tôi thật sự rất mỏng manh, thậm chí chưa nói tới là chứng cứ gì. Tùy Lăng có quan hệ với việc này hay không, chúng tôi cũng hoàn toàn không thể khẳng định.”

“VẬY CẬU.”

“Tớ không phải đã nói rồi sao? Tớ chỉ muốn vì cái chết của thầy Vương làm chút chuyện, như vậy có thể khiến lòng tớ thoáng dễ chịu hơn.”

Giữa hai người xuất hiện khoảng trầm mặc dài đằng đẳng.

“Được rồi.” Phương Hân bỗng nhiên thở dài một tiếng, đáp ứng. “Tớ cũng không muốn hỏi cậu đến tột cùng là vì sao nữa, coi như tớ làm vậy là vì thầy Vương đi.”

“Thật tốt quá, tớ biết cậu sẽ đáp ứng mà!” Đường Khảo vui mừng.

“Nhưng lần sau cậu có chuyện gì, đừng tiếp tục dùng Đinh Lam làm ống truyền lời nữa.” Phương Hân mỉm cười.

“Hi hi.” Đường Khảo ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Ngày 14 tháng 10, trời râm, ngày đầu tiên theo dõi, hắc đường như cùng ngày trước giống nhau giỗ giang quyết đoán, không nhìn ra hắc có gì đặc biệt. Trời ạ, tôi làm thế nào lại tin lời tên gốc Đường Khảo kia.”

“Ngày 16 tháng 10, trời trong, Tùy Lăng và phó chủ tịch ủy ban chấp hành đã xảy ra tranh chấp, chỉ trong nháy mắt ngăn ngủ, tôi thấy trong ánh mắt hắc lộ ra một cỗ sát khí đáng sợ. Chẳng lẽ tôi cũng bị Đường Khảo ảnh hưởng, ấn tượng ban đầu giữa vai trò chủ đạo, có ấn tượng không tốt với Tùy Lăng?”

“Ngày 18 tháng 10, trời mưa, hôm nay Tùy Lăng mời tôi cùng hắc đi ăn tối, tôi gọi điện hỏi Đường Khảo nên làm gì, hắc cư nhiên bảo tôi đồng ý với Tùy Lăng, tên gốc này. Thời kỳ lên lút theo dõi người như thế này khi nào mới kết thúc a?”

Tất cả mọi người không ngờ rằng, ngày này sẽ đến bất ngờ như vậy.

Sau khi bước vào tuần giữa tháng 10, học sinh sẽ tranh cử nhiệm kỳ mới liền hùng hực khí thế mà triển khai toàn diện, Phương Hân là hội viên công tác nhiệm kỳ mới, giờ phút này lại càng vội đến thất khiếu bốc khói (thất khiếu là bảy lỗ trên đầu) , có đoạn thời gian tương đối ngắn, năng thậm chí quên mất việc phải chú ý đến Tùy Lăng.

“Phương Hân, kết quả thi viết của tranh cử nhiệm kỳ mới lần này có rồi, cô muốn nhìn chút không?” Phó Luân chủ tịch hội học sinh ôm một túi văn kiện, đi vào văn phòng hội học sinh.

“Nhanh như vậy đã có kết quả?” Phương Hân có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, lần này ý của trường học muốn tiến độ tranh cử phải tận lực tăng tốc, cho nên tất cả mọi người đều phải tay chân lạnh lẽ. Dù sao. Một lão gia hỏa (thằng cha già) nghiên cứu sinh như tôi đây còn chiếm vị trí của chủ tịch hội học sinh, thật không giống ai rồi.” Phó Luân tao nhã cười nói.

“Thành tích thi viết lần này ai đứng nhất vậy?” Phương Hân vốn định mở túi văn kiện ra tự mình xem, nhưng ước lượng sức nặng của túi bài thi, vẫn là buông tha ý niệm này.

“Cô đoán đi?”

“Không phải là Tùy Lăng chứ.”

“Haha. Cô thật sự đoán rất chuẩn.”

“Nhiệm kỳ mới lần trước hắc cũng xếp thứ nhất, nhưng giám khảo lại cảm thấy hắc còn chưa đủ kinh nghiệm trong công việc, để anh tiếp tục giữ nguyên chức.”

“Đúng vậy, lần này tranh cử, yêu cầu của Tùy Lăng cũng cao nhất, thật sự tự tôi có thể làm a. Đêm nay tiến vào giai đoạn diễn thuyết tranh cử, các bạn làm công tác chuẩn bị thế nào rồi?”

“Hoàn hảo, tuy rằng tưởng thứ hai mới bắt đầu diễn thuyết tranh cử, nhưng chúng tôi đã sớm trang trí lễ đường rất tốt rồi.”

“Ừ, tôi chính là thích thái độ làm việc chu đáo này của cô, chỉ tiếc. . . .” Phó Luân gỡ mắt kính xuống dùng góc áo xoa xoa, “Hội học sinh cho tới nay đều có chút trọng nam khinh nữ, bằng không tôi nhất định đề cử cô làm người kế nhiệm tôi. Ôi. . . .Quan niệm của những lão gia hỏa này rất khó xoay chuyển a.”

“Haha. . . .Không sao, kỳ thực tôi cũng không muốn tranh vị trí này, tuy rằng trở thành chủ tịch hội học sinh về sau khi tìm việc làm giúp ích rất nhiều, nhưng tôi không đến nỗi vì không làm chủ tịch hội học sinh mà không tìm được việc làm chứ? Do đó cũng không hề gì.” Phương Hân tự nhiên hất tóc dài ra phía sau.

“Ừ, cô có thể nghĩ như vậy đương nhiên là rất tốt.” Phó Luân dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Phương Hân.

Bọn học sinh của đại học S từ trước đến nay luôn rất có nhiệt tình với chính trị, mỗi lần tranh cử nhiệm kỳ mới của hội học sinh đều có rất nhiều người đứng ngoài quan sát, lên tiếng ủng hộ cho người mình cho rằng là lựa chọn thích hợp nhất. Tổ công tác đương nhiên không dám chậm trễ, hội trường lớn đêm nay, toàn bộ cổng đều rộng mở đón học sinh.

Nơi thế này, người loại người nhàn vân dã hạc (mây thanh thoi nhàn rỗi, hạc hoang dã tự do) như Đường Khảo và Đinh Lam vốn không có gì hứng thú, nhưng nghe Phương Hân nói Tùy Lăng rất có thể sẽ trúng cử chủ tịch mới của hội học sinh, bọn họ cũng bắt đầu cân nhắc muốn dành ra thời gian buổi tối đến tham dự hoạt động lần này.

7h30 tối, khi hai người chậm rì rì đi vào hội trường lớn của trường, bên trong đã có một đám người ồn ào.

“Gọi là tranh cử cái gì a. . . .Kẻ ngu cũng biết chủ tịch hội học sinh là điều động nội bộ.” Đường Khảo hừ lạnh một tiếng.

“Nếu để một ký chủ tà bình trúng cử chủ tịch hội học sinh, cậu nói xem sẽ phát sinh chuyện gì?” Đinh Lam nhai kẹo cao su, cùng Đường Khảo đứng ở vị trí cách bụi diễn thuyết xa nhất.

“Tớ làm sao biết được. . . .Chẳng lẽ làm chủ tịch hội học sinh, giết người hút máu sẽ dễ dàng hơn?” Đường Khảo lắc đầu.

“Xem ra ký chủ tà bình chẳng những mưu cầu máu tươi, còn có thể truy cầu quyền lực, haha. . . .” Đinh Lam cười nói, hai người này, thật đúng là đã ngầm thừa nhận Tùy Lăng chính là một vị ký chủ tà bình rồi.

“Cậu có thấy Vũ Văn không?” Đường Khảo nhìn khắp nơi xung quanh. Hắn từng cùng Vũ Văn ước định gặp mặt trong hội trường.

“Không thấy, sau khi vào cửa tố đã bắt đầu tìm thầy, không phải núp phía sau bụi đó chứ. . . .”

“Người này cả ngày xuất quỷ nhập thần, rốt cuộc khi nào mới bằng lòng dạy chúng ta Thiên Nhân Thân Công a. . . .” Đường Khảo rõ ràng còn nhớ kỹ việc này.

“Đúng a, nếu chúng ta hiện tại có Thiên Nhân, nhìn sân khấu sẽ không tốn sức.”

Khi hai đứa này còn đang than ngắn thở dài, diễn thuyết tranh cử đã chính thức bắt đầu. Người chủ trì hoạt động, Phương Hân đi lên bụi giảng trước, sau khi nói lời mở đầu, rồi tuyên bố quy trình diễn thuyết tranh cử. Hôm nay nàng mặc một bộ đầm màu trắng, thoát nhìn thật nhẹ nhàng khoan khoái.

Diễn thuyết tuần tự tiến hành, tựa hồ hết thấy đều rất bình thường, nhưng khi Tùy Lăng lên sân khấu, trong hội trường nhất thời dâng lên một cao trào nho nhỏ, xem ra người ủng hộ hắn quả thật không ít.

Điều kiện của Tùy Lăng không tồi, là chủ lực của đội diễn kinh, lại vừa là người tài ba trong hội học sinh, hơn nữa thành tích cũng đứng đầu, quả thật có tư cách đảm nhiệm chủ tịch hội học sinh. Nếu không phải vì hắn thỉnh thoảng sẽ vênh vào hung hăng, lộ ra đủ bộ mặt dã tâm đích thực, nói không chừng Phương Hân cũng sẽ cẩn thận suy xét về việc theo đuổi của Tùy Lăng.

Thân hình to lớn của Tùy Lăng hôm nay mặc áo sơ mi sọc đỏ, phối với một quần thường màu xám, cũng có vẻ anh khí bừng bừng. Hắn diễn thuyết không chỉ thập phần lưu loát, hơn nữa còn có tính kích động mạnh

mẽ, dưới thanh âm tràn ngập từ tính của hắn, không ít học sinh dưới đài dần dần tiến vào trạng thái hưng phấn.

“Đây. . . . Đây không phải có hơi khoa trương sao?” Đường Khảo nghe thấy dây trước bắt đầu có người tung hô danh tính của Tùy Lăng, không nhịn được có chút bất an.

“Cũng không phải làm cô gái siêu cấp nổi tiếng, như thế nào lại có nhiều FANS cuồng nhiệt thế này?” Đinh Lam cũng bắt đầu cảm thấy kỳ quái.

Kỳ thật không chỉ mình Đường Khảo Đinh Lam, Phương Hân ở trên sân khấu cũng cảm thấy có điểm gì là lạ, diễn thuyết của Tùy Lăng mặc dù coi như không tồi, nhưng nói cái gì muốn thay đổi chế độ cũ kỹ của trường học, thành lập trật tự mới gì gì đó, nói lướt qua nghe suông một chút như vậy còn chưa tính, nhóm học sinh này không đến nỗi thật sự tin rằng hắn là chúa cứu thế đó chứ?

Nhưng đám học sinh dây đầu, dưới thanh âm của Tùy Lăng, trong mắt chậm rãi phóng ra hào quang cuồng nhiệt, các nữ sinh thậm chí từ chỗ ngồi đứng lên, một bên hò hét tên Tùy Lăng, một bên quơ hai tay chạy đến dưới đài diễn thuyết.

Chẳng lẽ Tùy Lăng thật sự bị tà binh bám vào người? Chẳng những muốn giết người hút máu, thậm chí có được lực khổng lồ tinh thần? Đường Khảo tâm niệm thay đổi thật nhanh, khi nghĩ như vậy, con người của hắn mạnh mẽ co rút. Đường Khảo nhanh chóng nhảy lên bàn hàng cuối cùng, bắt đầu liều mạng vẫy tay với Phương Hân.

Tùy rằng cách khá xa, Phương Hân đã có chút đứng ngồi không yên vẫn nhìn thấy Đường Khảo, chẳng qua không rõ Đường Khảo phát tay đến tột cùng là có ý tứ gì. Đường Khảo thấy Phương Hân đã chú ý đến hắn, vội vã lấy tay chỉ vào Tùy Lăng, sau đó chỉ sang mấy người bên dưới, Đường Khảo giơ lên tay phải, nhắm ngay tay trái đang mở ra của mình, nặng nề làm một động tác cắt mạnh xuống.

Phương Hân thoáng hiểu ra, Đường Khảo là muốn mình nhanh chóng cắt ngang diễn thuyết của Tùy Lăng! Nàng lập tức nhìn thoáng qua đồng hồ lớn treo cao trong hội trường, ấn theo quy định, từng ứng cử viên có 15 phút diễn thuyết, mà diễn thuyết của Tùy Lăng đã qua 10 phút.

Phương Hân đang khó xử có nên lập tức ngăn cản Tùy Lăng nói tiếp hay không, nhưng khi nàng nhìn thoáng qua tình hình dưới đài, nàng cũng cố quyết tâm của mình.

Bởi vì Phương Hân trông thấy một vị nam sinh tham dự đang tung hô Tùy Lăng vạn tuế, trông mắt rõ ràng đang bắt đầu lờ ra ngoài, cơ thịt trên mặt cũng kịch liệt rung rẩy!

“Bạn Tùy Lăng xin chú ý, thời gian diễn thuyết của bạn chỉ còn lại một phút, xin mau chóng chuẩn bị tổng kết!” Phương Hân giơ microphone lên.

Dưới đài nhất thời vang lên một mảnh tiếng suy suy, nhóm các giáo viên giám khảo cũng có chút kỳ quái, có vài vị bắt đầu nhìn đồng hồ đeo tay của mình.

Tùy Lăng mạnh quay đầu liếc mắt nhìn Phương Hân, một giây kia, ánh mắt Tùy Lăng lại trở nên đờ đẫn sát khí! Phương Hân kêu a một tiếng nhỏ, lui về phía sau hai bước, suýt nữa từ trên bục diễn thuyết rơi xuống.

Song Tùy Lăng rất nhanh quay đầu lại, thay đổi một loại âm điệu nhã nhặn, trong một phút cuối cùng làm tổng kết cực kỳ ngắn gọn.

Mãi đến khi Phương Hân nhìn thấy Tùy Lăng đã rời khỏi sân khấu chậm rãi đi vào hậu trường, tảng đá trên ngực mới thả xuống, trong mắt Phương Hân một giây kia, khi ngọn đèn sân khấu chiếu rọi xuống, bóng Tùy Lăng trải ra phía sau hắn, quả thực tựa như một con cự thú giương nanh múa vuốt.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Ngay sau khi diễn thuyết của Tùy Lăng chấm dứt, hoạt động bước vào thời gian nghỉ ngơi. Nhóm các giáo viên giám khảo đang thì thầm với nhau, tựa hồ cũng đang thảo luận một màn vừa rồi.

Nhưng vào lúc này, di động trên người Phó Luân vang lên, sau khi hắn nghe máy, vẻ mặt lại thoáng trở nên nghiêm túc. Phó Luân liếc mắt nhìn Phương Hân, tựa hồ không muốn để nàng nghe thấy cuộc đối thoại,

xoay người đi vào trong bóng râm. Phương Hân có chút kỳ quái, liên tục nhìn chăm chú vào Phó Luân.

Chỉ thấy Phó Luân sau khi nghe điện thoại xong, nhìn nhìn bốn phía, rồi bước nhanh về hướng giám khảo. Phó Luân đối với từng vị giáo viên giám khảo đều rí tai một trận, mà mỗi giáo viên sau khi nghe xong Phó Luân nói, cũng không hện mà cùng gật đầu. Sau khi cùng nhóm giáo viên nói chuyện với nhau xong, Phó Luân cứ nhiên chậm chậm chạy vào hậu trường, chủ tịch hội học sinh sắp kết thúc nhiệm kỳ này, đến tết cùng đang làm gì vậy?

Tính tò mò của Phương Hân bị gợi lên, nàng cũng đi theo sau vào hậu trường, nhưng không nhìn thấy Đường Khảo đang ở dưới đài liêu mạng hướng về phía mình chen đến.

Các ứng cử viên đều ở trước sân khấu cùng bạn học nói chuyện, phòng nghỉ hậu trường cứ nhiên ngay cả một người cũng không có. Phương Hân nhẹ chân nhẹ tay đi sâu vào trong hậu trường, mãi đến khi nghe thấy có tiếng người trong một căn phòng, nàng không dám trực tiếp lộ diện, trước trốn ngoài cửa nghe lén một lát.

“Ban này phương diện nhà trường đưa tới một tin tức, tôi đã nghĩ rồi, quyết định vẫn nên thông báo trước cho cậu một tiếng, để cậu chuẩn bị tâm lý.” Thanh âm từ bên trong truyền đến chính là của Phó Luân.

“Có chuyện thì nói nhanh đi.” Thanh âm của Tùy Lăng nghe có vẻ không kiên nhẫn.

Phó Luân tạm ngừng một chút, tựa hồ đang cân nhắc từ ngữ, rất nhanh lại nói tiếp: “Phương diện nhà trường cho rằng diễn thuyết của cậu có tính kích động quá mạnh mẽ, hơn nữa cậu ngày thường biểu hiện cũng quá mức cường thế, nhà trường không hy vọng hình tượng của chủ tịch hội học sinh quá hung hăng, cho nên. Bọn họ quyết định để Lý Mang đảm nhiệm chức tân chủ tịch hội học sinh. Lát nữa khi các giáo viên giám khảo chấm điểm, phần của Lý Mang sẽ cao hơn cậu một điểm.”

Đang ở bên ngoài phòng nghe lén Phương Hân chấn động, không nghĩ tới nhà trường đối với hội học sinh âm thầm khổng chế cứ nhiên đã đến nông nổi này.

Lý Mang trong miệng Phó Luân, chính là phó chủ tịch ủy ban chấp hành, mấy ngày trước còn vừa cùng Tùy Lăng xảy ra tranh cãi.

Ngoài cửa phòng, Phương Hân không nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tùy Lăng, nhưng nghĩ đến cũng ít nhiều có phần thẹn quá hóa giận thôi, người đã muốn thì phải làm được như hần, phải nhận sự thật như vậy e rằng rất khó khăn.

“Tôi biết việc này rất khó khiến cậu chấp nhận, bất quá cậu phải lấy đại cục làm trọng.” Thanh âm của Phó Luân khiến người ta nghe cảm thấy có chút lải nhải.

“Lộc cục. Lộc cục.” Bên tai Phương Hân, đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa.

Đây là có chuyện gì? Nơi này chính là hậu đài của hội trường a, thế nào lại có tiếng vó ngựa? Phương Hân nhìn quanh bốn phía, kinh ngạc lui về phía sau vài bước.

“Grào.” Trong phòng đột nhiên phát ra tiếng gào thét thống khổ của Tùy Lăng.

“Tùy Lăng! Cậu. Cậu sao vậy?” Chẳng biết Phó Luân nhìn thấy gì, mà kinh hoảng kêu lên.

Phương Hân cảm thấy không đúng, mạnh xông lên phía trước đẩy cửa phòng ra, ai ngờ cửa phòng vừa mở ra, một khối đen tuyền gì đó liền hướng trước mặt Phương Hân bay tới, Phương Hân cả kinh, thuận tay tiếp được vật bất ngờ bay tới kia.

Khi Phương Hân thấy rõ thứ mình tiếp được, nhất thời hồn phi phách tán, liên tục kêu lên sợ hãi.

Thứ đen tuyền kia, rõ ràng là đầu của Phó Luân!

55. Quyển 2 - Chương 13

“Lách tách.” Máu tươi sênh sếch đang từ phía dưới đầu người phun ra, sợi máu thật dài nhỏ thẳng xuống mặt đất, có vài giọt còn bắn tung tóe trên cẳng chân bóng loáng của Phương Hân, có chút nóng lên.

Biểu cảm nét mặt trên đầu của Phó Luân đã đông cứng lại, bởi vì kinh sợ mà tròng lớn hai mắt đã mất đi ánh sáng và độ ẩm.

Phương Hân một mạch hét lên bốn năm tiếng, trong lòng thầm nghĩ đem đầu người cầm trong tay tùy tiện vứt đi, nhưng hai tay của nàng bởi cực độ sợ hãi mà trở nên cứng ngắc dị thường, mười ngón tay nắm lấy đầu người không cách nào mở ra.

Đột nhiên phía sau Phương Hân lộ ra hai bàn tay, một bưng kín miệng đang thét lên của Phương Hân, một nặng nề vung lên, đem đầu người nọ từ trong tay Phương Hân đánh bay ra. Phương Hân hoảng sợ uốn éo đầu, khi thấy rõ phía sau chính là Đường Khảo, nàng bỗng khắc chế không được nữa, ô ô khóc lên.

“Đừng khóc, đi mau!” Nhìn thấy đầu Phó Luân lẳng đến góc phòng, Đường Khảo làm sao không ứa ra mồ hôi lạnh được, nơi này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, hẳn đã không còn hứng thú tiếp tục truy cứu nữa, hiện tại Đường Khảo thầm nghĩ kéo Phương Hân rời khỏi nơi khủng bố này.

Hai người vừa đi về hướng sân khấu hai bước, một tiếng thở dốc cực kỳ nặng nề từ trong phòng truyền ra. Đường Khảo ngoảnh đầu nhìn thoáng qua, lại trông thấy Tùy Lăng đang cúi đầu thống khổ quỳ khỏi bên cạnh thi thể của Phó Luân. Một tay hắn bịt mắt, toàn thân không ngừng run rẩy, trong tay kia cứ nhiên cầm một thanh loan đao dài mảnh! Trong giây lát, Tùy Lăng tựa như nhớ ra gì đó, thoáng ngẩng đầu lên, hai mắt tròng Đường Khảo là một mảnh đỏ thẫm!

Đường Khảo cả kinh, không dám nhìn thêm nữa, nắm thắt lưng Phương Hân, vừa đẩy vừa kéo hai chân như nhũn ra của nàng chạy khỏi hậu trường.

Đại khái vì Phương Hân vừa rời liên tục thét lên đã truyền tới sân khấu, khi Đường Khảo dìu Phương Hân từ phía sau sân khấu đi ra, phát hiện ánh mắt của nhân viên toàn trường đều tụ vào hai người bọn họ.

Có nhân viên công tác của hội học sinh tinh mắt đã nhìn thấy trên tay Phương Hân nhiễm máu tươi, hiểu lầm Phương Hân bị thương, vội bước nhanh đến giúp Đường Khảo đỡ Phương Hân.

“Xảy ra chuyện gì?” Đường Khảo trông thấy Đinh Lam ở dưới đài cao giọng gào lên với mình, nhưng hắn hiện tại đã không quan tâm đến việc nói chuyện nữa, vì hắn có thể sâu sắc cảm thấy được, khuôn mặt to lớn của Tùy Lăng đang đứng phía sau hắn cách bức màn đỏ của sân khấu.

Đường Khảo chỉ cảm thấy sống lưng từng đợt lạnh toát, run giọng nói với vị nhân viên công tác kia: “Mau. Mau rời khỏi sân khấu.” Nhưng vị học sinh này lại giống như không nghe thấy lời của Đường Khảo, chính là vẻ mặt mang theo kinh ngạc, đưa hai tay của hắn nâng lên nhìn nhìn, tựa như trên tay dính vết bẩn gì đó.

“Đường Khảo, bầu trời thế nào lại có hạt cát rơi xuống vậy?” Đứng bên cạnh Đường Khảo Phương Hân cũng khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên trời.

Hạt cát. Thật sự không nhìn thấy cát trên không trung bay lượn! Chỉ trong chớp lát, toàn bộ khán giả dưới đài đều nhìn xung quanh, không ít người đều giơ lòng bàn tay ra, tựa hồ muốn đón lấy gì đó, nhưng trong tay bọn họ cái gì cũng không có.

Vị nhân viên công tác của hội học sinh đột nhiên cảm thấy mình đã tìm được ngọn nguồn nơi dòng cát vô hình chảy ra rồi, hắn cứ nhiên duỗi thẳng cánh tay, thăm dò phương hướng lưu động của dòng cát, từng bước hướng về phía tấm màn sân khấu bao phủ lối vào hậu trường đi đến.

Khi Đường Khảo phát hiện ra hành động kỳ quái của nhân viên công tác kia, hắn bắt đầu lớn tiếng gào to: “Đừng đi! Đừng tới gần hậu trường!”

Đã chậm rồi!

Màn sân khấu hồng sắc đột ngột lay động, học sinh kia đi đến trước cửa vào hậu trường thì dừng bước, hẳn thậm chí còn chưa kịp kêu lên thành tiếng, một đường nhọn sắc bén tà tà quét xuống từ vai phải của hắn thẳng kéo đến thắt lưng trái.

Mang theo đầu và một cánh tay của nửa thân thể cứ như vậy chậm rãi chảy xuống trên mặt đất, nửa còn lại lắc lư hai cái, cũng bịch một tiếng ngã xuống phía trước.

Đám người dưới sân khấu im bật một giây, lập tức bộc phát ra tiếng kêu sợ hãi thật lớn.

Đường Khảo ngơ ngác nhìn học sinh vô tội bị phân thành hai mảnh trên mặt đất, vũng máu đỏ thẫm không ngừng lan ra đang dần dần chảy đến bên chân Đường Khảo. Bức màn màu đỏ phía sau sân khấu bị cắt ngang, rõ ràng lộ ra thân ảnh của Tù Lãng.

Đường Khảo đột nhiên tỉnh ngộ, quay về phía mọi người gọi to: “Chạy mau! Tù Lãng điên rồi!”

Nhưng hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng, đã cảm thấy trên cổ mát lạnh, thân ảnh của Tù Lãng tựa như ma quỷ xuất hiện phía sau Đường Khảo, một thanh loan đao dài mảnh đặt trên cổ Đường Khảo, phần chuôi kiếm bao tay hình thập tự giá màu bạc cũng dùng sức đánh trên mặt Đường Khảo, khiến đầu hắn không thể tiếp tục tùy ý chuyển động.

“Tôi không điên, tôi chỉ giết vài người mà thôi!” Tù Lãng tiến đến bên tai Đường Khảo nói, thanh âm lạnh buốt như lưỡi dao.

“Buông cậu ấy ra! Tù Lãng, mau buông cậu ấy ra a!” Phương Hân yếu ớt đứng trên sân khấu, khàn giọng khóc hô.

Mười nam sinh lớn gan đang chậm chậm từ bốn phía bao vây, nhưng tay không tất sắc bọn họ ai cũng không dám thật sự tiếp cận tên đang cầm trong tay lưỡi dao sắc bén trước mặt. Dù sao mỗi người ở đây đều tận mắt chứng kiến, Tù Lãng giết chết một học sinh vô tội, mà ngay cả lông mày cũng không hề động chút nào.

Dưới lưỡi dao Đường Khảo nỗ lực điều chỉnh hơi thở dồn dập của mình, dứt khoát không đếm xỉa đến, hắn cố gắng khiến mình không suy nghĩ đến thanh trường đao này nữa, khẽ nói với Tù Lãng: “Tù Lãng, cậu hiện tại nghĩ làm thế nào từ nơi này trốn thoát chưa? Phía dưới khăng định đã có người báo cảnh sát rồi, cảnh sát sẽ tới bất cứ lúc nào! Nếu tôi là con tin của cậu, cậu đem tôi chậm chậm ra ngoài, không cần tiếp tục làm hại những người khác, sẽ có cơ hội để chạy trốn.”

Không đợi Đường Khảo nói xong, hắn đã cảm thấy lưỡi dao trên cổ cách da thịt gần hơn một chút nữa, hàn khí sắc bén trên lưỡi dao đã khiến hắn đau nhói.

“Ai nói tôi muốn đào tẩu? Trường học không phải nói tôi cư xử quá mạnh mẽ sao? Tôi đây để bọn họ nhìn một chút, tôi đến tốt cùng có bao nhiêu mạnh!” Thanh âm của Tù Lãng trở nên ám ách trầm thấp, tựa như tại trong thân thể cường tráng kia, linh hồn của Tù Lãng đã chuyển sang ác ma ẩn núp lâu ngày.

“Tù Lãng, ngàn vạn lần đừng làm chuyện ngu xuẩn, cậu là bị thanh quái đao này quấy nhiễu tư duy bình thường a!” Đường Khảo cúi đầu nhìn thoáng qua loan đao trước mặt, trên lưỡi dao kia dây đặc hoa văn tựa như dãy núi trùng điệp trong bức tranh thủy mặc của Trung Quốc, dưới ánh đèn sân khấu phản chiếu ra quang mang chói mắt, một giọt huyết châu đỏ thẫm đang chậm rãi từ giữa lưỡi dao hướng mũi nhọn vòng quanh, theo lưỡi dao trôi chảy thành đường cong lưu loát, giọt huyết châu kia dần dần tăng tốc độ lăn, sau khi về ra một đường cong duyên dáng, huyết châu từ trên mũi đao rơi ra ngoài, trên lưỡi dao đã không còn lưu lại nửa điểm hồng sắc! Toàn bộ quá trình trượt đẹp đến nỗi khiến người ta hít thở không thông! Nếu không phải ngửi được mùi máu tươi rất nhẹ, cơ hồ khiến Đường Khảo quên mất thanh hung khí này vừa mới giết chết hai người.

“Đao? Đao có quan hệ gì? Một cây đao làm sao có thể quấy nhiễu được tôi?” Tù Lãng thì thào tự nói, bất thành hình, hẳn quát to một tiếng, buông lỏng Đường Khảo ra, liền theo sau đó đau khổ ôm lấy đầu, quỳ rạp xuống sân khấu.

Đường Khảo kinh ngạc nhìn Tù Lãng, còn tưởng rằng mình chỉ nói mấy câu đã nổi lên tác dụng. Bất quá hắn rất nhanh liền phát hiện nguyên nhân chân chính khiến Tù Lãng thống khổ giây dựa, bởi vì chẳng biết

từ khi nào, thân ảnh gầy gò của Vũ Văn đã xuất hiện ở lối vào hậu trường. Chỉ thấy hai tay Vũ Văn chấp trước ngực, đôi môi mấp máy, trong miệng không ngừng niệm gì đó.

“ Thế nên Tu Bồ Đề (một trong những môn đồ của Đức Phật) , chư Đại Bồ Tát nên phát triển một tâm thức không nương tựa bất cứ nơi nào, nên phát triển một tâm thức không nương tựa vào sắc, nên phát triển một tâm thức không nương tựa vào thanh, hương vị xúc pháp, nên phát triển một tâm thức không nương tựa” Đường Khảo không biết rằng, Vũ Văn chính là đang niệm phật môn Kim Cương Kinh , tương truyền Lục tổ Tuệ Năng đại sư nghe thấy Kim Cương Kinh khai ngộ, chính là vì nghe được câu này “Nên phát triển tâm thức không nương tựa”. Bất quá Vũ Văn lúc này niệm, cũng chỉ dùng đến phạn âm tĩnh tâm, miễn cưỡng ngăn chặn tâm ma của Tùy Lăng, khiến bản tính lương thiện của hắn cùng lực khống chế của tà binh xảy ra xung đột. Vũ Văn một bên niệm chú, một bên nhìn hai đoạn thi thể máu chảy đầm đìa trên mặt đất, phía sau hậu trường còn có thân thể không đầu của Phó Luân, bản thân chỉ tới chậm một khắc, mà đã đánh mất hai mạng người. Trong tim hắn không khỏi đau xót, kinh Kim Cương trong miệng niệm càng thêm liên hồi.

(Bánh tiêu: Câu niệm kia không gần như nguyên văn mà Vũ Văn niệm, cái này lấy trong Kinh Kim Cương bản tiếng việt, chữ dịch sát nghĩa mà Vũ Văn niệm, mọi người sẽ càng khó hiểu hơn >___< ta=“” rất=“” sợ=“” hãi=“” mấy=“” câu=“” niệm=“” chú=“” của=“” vũ=“” văn=“” t___t=“” khó=“” dịch=“” gần=“” chết=“”>

Phương Hân vừa nhìn thấy Đường Khảo thoát khỏi trường đao của Tùy Lăng khống chế, nhanh chóng lôi kéo Đường Khảo chạy xuống dưới đài, ai ngờ Đường Khảo chạy theo Phương Hân hai bước, rồi lại giãy dụa thoát khỏi tay Phương Hân, lần nữa trở lại bên cạnh Tùy Lăng.

“Thầy Vương của đại học D, có phải là người giết không?” Vấn đề tối trọng yếu trong lòng Đường Khảo, rốt cuộc đã tìm được đối tượng để truy hỏi!

“Không phải. Không phải tôi giết, tôi chỉ cầm đao tiến lên, chỉ nhẹ nhàng quét một cái. Tòa nhà vật lý. Máu. Tôi cần máu.” Tùy Lăng tuy rằng đã nói năng lộn xộn, nhưng Đường Khảo cơ bản đã có được đáp án mà hắn muốn.

Vũ Văn chậm rãi đến bên cạnh Đường Khảo, nhìn Tùy Lăng kia tuy rằng thống khổ vạn phần, tay phải vẫn thủy chung chặt chẽ nắm lấy thanh trường đao, đầu trước của trường đao này cong đến lợi hại, dường như đang giương cung, thân đao so với đao kiếm thông thường hẹp hơn rất nhiều, có vẻ vừa mảnh lại vừa dài, phần bao tay hình chữ thập dẹt hình như cũng được làm từ ngà voi giống thanh kiếm Keris, chuôi đao khảm một viên ngọc bích cực đại, là thượng phẩm trong suốt lóng lánh hiếm thấy! Vũ Văn không nhịn được thở dài, khẽ nói với Đường Khảo: “Nguyên lai thanh tà binh là là một thanh trường đao tái nhĩ nhĩ (tg: Shamshir) của Ba Tư, kỵ binh Ba Tư cổ xưa giết người không thích chặt chém nhiều, yêu nhất là cầm trường đao Shamshir, thúc ngựa vội vã nhằm phía địch nhân, lợi dụng tốc độ ngựa trong nháy mắt tước xuống đầu của kẻ thù. Thảo nào nhiều người rơi đầu như vậy.”

Đường Khảo nghe mà sờn tóc gáy, chỉ cảm thấy thanh tà binh trước mặt này không khác gì một thanh yêu đao.

Đinh Lam luôn ở dưới đài ra sức chen lên trước, cho tới giờ mới chen được đến cạnh sân khấu, hắn nôn nóng gọi Đường Khảo: “Mau xuống đi, tớ đã báo cảnh sát rồi, để cảnh sát đến xử lý hắn đi.”

Trong đám giám khảo chỉ có duy nhất một thầy giáo ban này tận mắt chứng kiến Tùy Lăng tàn khốc giết người, trong lòng luôn run sợ, nhưng hiện tại thấy Tùy Lăng thống khổ như vậy, lại nghe Đinh Lam nói đã báo cảnh sát, hắn nhịn không được muốn ở trước mặt mấy giáo viên nữ ra vẻ can đảm. Chỉ thấy hắn từ chỗ ngồi giám khảo nhảy ra, bắt đầu chỉ huy mười mấy nam sinh đã vây xung quanh sân khấu, “Lên! Chúng ta cùng tiến lên đè hắn lại!”

Thoạt nhìn Tùy Lăng tựa hồ đã mất đi năng lực phản kháng, các nam sinh cũng vui vẻ ở trước mặt các bạn học dưới đài biểu hiện chút khí khái nam tử của mình, trong nháy mắt tất cả đều vọt lên. Vũ Văn vốn nhắm mắt chuyên tâm niệm chú, giờ phút này đột nhiên nghe được động tĩnh không đúng, y mạnh mẽ mở mắt, bên kia đã ba chân bốn cẳng đè tứ chi của Tùy Lăng xuống.

Trong lòng Vũ Văn cả kinh, hét to một tiếng: “Đừng!”

Nhưng vị thầy giáo này đã vọt lên, trong miệng cao giọng kêu “Ngươi cái tên cuồng sát biến thái này” , nặng nề đá một cước vào mặt Tùy Lăng.

Bị đá một cái như vậy, trên mặt Tùy Lăng nhất thời máu mũi giàn dụa, hần vươn đầu lưỡi liếm liếm dòng máu tươi chảy đến bên mép, thần sắc trên mặt đột nhiên trở nên dữ tợn.

“Mau thả hần ra! Cách xa hần một chút!” Tiếng gọi của Vũ Văn đã không kịp ngăn cản tình hình phát triển nữa.

Tùy Lăng mạnh quay đầu há mồm hướng bàn tay dè vai phải hần tấp tới, chủ nhân của bàn tay kia tức khắc liên tục kêu thảm thiết, ôm bàn tay lặn lội trên mặt đất! Tùy Lăng hừ lạnh một tiếng, từ trong miệng phun ra nửa mẩu ngón tay huyết nhục mơ hồ. Vừa rồi sức lực cắn kia, cư nhiên cắn đứt ngón tay của học sinh này!

Các nam sinh còn lại đều bị tình hình kinh người này dọa sợ, tay dè lại thân thể Tùy Lăng cũng không nhìn được buông lỏng. Tùy Lăng nương theo nháy mắt thả lỏng kia, mạnh giãy dụa thoát khỏi tay của mọi người.

Đường Khảo và Vũ Văn chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên hiện ra một quang sáng màu bạc, vây lấy toàn bộ nam sinh xung quanh Tùy Lăng. Quang sáng kia trong chớp mắt lướt qua, tốc độ xuất hiện và biến mất nhanh tựa như đèn chớp của máy chụp hình.

“Phốc.” Trên sân khấu tựa như có một đóa hoa hồng thật to màu đỏ đột ngột nở rộ, chẳng qua đóa hoa hồng đỏ sẫm tươi đẹp này, là dùng máu tươi tạo nên! Tám nam sinh bị một đao chém thành 16 đoạn, tất cả đều ngay ngắn lấy Tùy Lăng làm tâm ngã ngược ra ngoài, nam sinh vừa rồi bị cắn đứt ngón tay, giờ phút này bởi vì quỳ rạp trên mặt đất mà trở thành người duy nhất sống sót, Tùy Lăng chậm rãi từ giữa đồng thi thể đứng dậy, hần đã bị máu tươi phun tung toé nhuộm thành huyết nhân, toàn thân cao thấp không có chỗ nào không dính máu, thể nhưng chỉ có thanh trường đao kia trong tay hần đang tản ra hắc sắc khí diễm (quang khí đen tỏa ra như ngọn lửa).

Vị giáo viên đá Tùy Lăng một cước ban nãy lui ra sau hơn hai bước, may mắn tránh thoát được quang sáng tử vong mà Tùy Lăng vẽ ra, nhưng trước mắt thi thể ngổn ngang, vẫn đánh tan thần kinh vốn không hề kiên cường của hần. Thân thể hần run cầm cập, há to miệng, phát ra một tiếng gào thê lương. Nhưng âm cuối của tiếng hét thảm này lại đột nhiên bị chặn đứt, trước mắt thầy giáo xuất hiện một màn khiến hần không cách nào tin được, một đoạn đao lóe ra hào quang chói lọi từ trong cái miệng mở lớn của hần duỗi ra!

Nguyên lai Tùy Lăng trong một giây vừa rồi mạnh vọt về phía trước hai bước, thấp người đem trường đao trong tay thoáng cái đâm vào bụng vị giáo viên này, đao kia cắm vào trong cơ thể tà tà hướng lên trên, độ cong của mũi đao khá lớn hiển nhiên từ trong miệng vị giáo viên kia lòi ra. Vị giáo viên kia đưa tay bắt lấy trường đao đâm vào bụng mình, phí công muốn rút trường đao ra, hần chỉ thử một lần, khí lực đã tiêu hao hết. Miệng vết thương phun ra máu tươi theo lưỡi đao chảy xuôi xuống dưới, nhưng không đợi chảy đến trên mặt đất, xoẹt một tiếng, bị lưỡi đao của thanh tà binh này hút vào trong. Theo đại lượng máu hút vào, tay cầm trường đao của Tùy Lăng càng tỏa ra lệ khí đại thịnh, hần hắc hắc nhe răng cười.

Vũ Văn thở dài một tiếng, trong tay xoát một cái phát ra hư linh kim thương, chạy nhanh về hướng Tùy Lăng.

Khi phạm nhân đang cùng tâm ma độ sức, kiêng kỵ nhất là bạo lực can thiệp từ bên ngoài, bản tính Tùy Lăng cũng không xấu, vừa rồi chỉ vì không thể tiếp nhận an bài của nhà trường, trong lòng động sát khí, mới bị tà binh thừa cơ khống chế, sau đó Vũ Văn dùng kinh Kim Cương áp chế tà binh, vốn còn có hy vọng dần dần khôi phục tâm tính thường nhân, ai ngờ lại bị giáo viên tự cho là thông minh này đánh gãy phạm âm của kinh Kim Cương, cũng theo đó toi mất 10 tính mạng vô tội. Giờ phút này nhìn thấy tà binh điên cuồng hút máu, hắc sắc khí diễm đã trải rộng toàn thân Tùy Lăng, tâm trí của Tùy Lăng đã hoàn toàn bị tà binh khống chế, Vũ Văn dù có thiên đại bản lĩnh, cũng đã bất lực rồi, y chỉ có thể nhắc kim thương trong tay mình, cùng ký chủ tà binh Tùy Lăng chính diện giao phong.

Kim Thương cấp bách đâm, trường đao bay lượn, Vũ Văn và trường đao trong tay Tùy Lăng lần đầu tiên cùng chống đỡ, liền cảm nhận được một cỗ sức mạnh điên cuồng. Cùng là tà binh giao thủ, trường kiếm

Keris trong tay Dịch Nam Hành Vũ Văn ngăn cản không hề đặc biệt tổn sức, nhưng loan đao dài mảnh trước mắt trảm xuống, mũi đao lại có thể khảm nhập vào lưỡi của hư linh Kim Thương trong tay Vũ Văn, kim thương của Vũ Văn chính là từ ngũ hành thuật biến hóa thành, không phải thương có thực thể thật, cùng linh thể đánh nhau, thì toàn bộ xem sức mạnh hư linh của hai bên so đấu. Bất quá Tùy Lăng là chủ lực của đội diện kinh, một vận động viên vóc người chuẩn mực, khí lực trên tay há có thể suy yếu như Dịch Nam Hành, hiện tại sức mạnh của tà binh nửa thật nửa giả, có thể phá vỡ sức mạnh hư linh của Vũ Văn chỉ âm chí thuần, uy lực to lớn, cũng ngoài dự liệu của Vũ Văn. Vũ Văn cau mày, chỉ sợ trường thương trong tay ngăn không được vài nhát chém mạnh của Tùy Lăng, y ra sức đẩy Tùy Lăng lui hai bước, cắn răng một cái, lại từ trong tay hiện ra một thanh hư linh thương. Tiếp theo đó, Vũ Văn đem hai thanh trường thương gộp lại một chỗ, đồng thời vũ động, một thương dễ gãy, hai thương kết hợp sẽ tốt hơn nhiều, chẳng qua linh lực Vũ Văn hao phí, lại bị bức tăng gấp đôi. May mà Tùy Lăng cũng không như Dịch Nam Hành theo tà binh chiếm được võ nghệ cao cường, cùng so sánh với kiếm Keris, thanh trường đao tà binh này càng giống như dũng tướng trên chiến trường, dũng mãnh có thừa, nhanh nhẹn linh hoạt lại không hề đủ, Vũ Văn chỉ cần có thể chống được thể mạnh trảm tước của Tùy Lăng, miễn cưỡng có thể cùng Tùy Lăng đấu một trận ngang tài ngang sức.

Giờ phút này Đường Khảo đã mang theo Phương Hân thối lui đến bên mép sân khấu, có Vũ Văn ở đây, hẳn ngược lại không giống học sinh khác hoảng loạn như vậy, chẳng qua trong mắt hắn, không thể trông thấy hư linh kim thương trong tay Vũ Văn, nhìn hai người đấu đến hăng say, hắn còn tưởng rằng Vũ Văn là tay không quần lấy Tùy Lăng. Đang cực kỳ kinh ngạc, Đường Khảo đột ngột cảm thấy có người đang ra sức kéo ông quần mình, hắn cúi đầu nhìn, người kéo hắn hóa ra là Đinh Lam dưới sân khấu.

“Còn thất thần cái gì? Nhanh chạy trốn a! Chẳng lẽ cậu còn muốn thừa dịp loạn lạc lấy bữa cào đánh Tùy Lăng hả?” Đinh Lam tùy tiện nói, cứ như Đường Khảo giống với Trư Bát Giới vậy.

Sắc mặt Đường Khảo ngưng trọng, đột nhiên dùng sức đem Phương Hân bên cạnh đẩy xuống sân khấu, Phương Hân a một tiếng, còn tưởng rằng mình sẽ té lăn trên đất, song động tác của Đinh Lam cũng rất nhanh nhẹn, duỗi tay liền văng vàng tiếp được Phương Hân.

“Cậu mang Phương Hân chạy trước đi, tớ còn chưa thể đi như vậy!” Đường Khảo cực kỳ nghiêm túc nói.

Đinh Lam vừa thấy ánh mắt của Đường Khảo, biết rằng tâm ý hắn đã quyết, Đường Khảo nếu dụng đến tính bướng bỉnh, dù có chín cái đầu trâu kéo cũng không trở lại. Đinh Lam thở dài một hơi, cũng không quan tâm Phương Hân liên tiếp quay đầu, lôi kéo nàng nhập vào trong đám người hướng ra ngoài chạy thoát.

Trên sân khấu thoáng cái đã nhiều người chết như vậy, dưới đài hiển nhiên cũng tức thì nổ tung, toàn bộ học sinh đều bắt đầu điên cuồng la hét hướng cổng bỏ chạy, sợ Tùy Lăng nổi cơn điên giết Vũ Văn xong sẽ nhảy xuống tiếp tục truy sát bọn họ. Nhưng khi bọn họ vọt tới trước cửa, lại xảy ra chuyện càng khiến lòng người kinh hãi, bọn học sinh kinh hoàng phát hiện, không biết người nào gây nên, nhưng cư nhiên dùng xích sắt dây bằng ngón tay cái khóa trái cổng từ bên ngoài. Mọi người tựa như bầy cá trong hồ bị kinh hách, hoảng loạn không chịu nổi lại tản ra tứ phía, hướng bốn cánh cửa bên hông hội trường chạy đi, nhưng bọn họ rất nhanh liền tuyệt vọng phát hiện, toàn bộ cửa đều bị người khóa lại từ bên ngoài.

Xen lẫn trong đám người Đinh Lam cũng lập tức trở nên sợ hãi, người khóa cửa tuyệt không thể là Tùy Lăng, hắn không có thời gian, cũng không cần thiết phải là thế, nhưng đến tột cùng là ai muốn đem nhiều người như vậy nhốt trong hội trường chứ?

Bất quá hiện giờ không cho phép Đinh Lam ngẫm nghĩ, bởi vì hiện trường đã không thể khống chế, khi bọn học sinh hiểu ra mình e rằng phải tiếp tục cùng một phòng với tên cuồng sát biến thái ở trên đài, bọn họ trừ bỏ khóc hô ra, liền bắt đầu phát cuồng đập vỡ cửa sổ của hội trường, nhưng cửa sổ hội trường đều trang bị song sắt chống trộm, cho dù đập nát thủy tinh, cũng không giúp ích gì, bọn họ cũng không kéo ra được thanh sắt dựng đứng kia. Ngoài hội trường có rất nhiều học sinh qua đường bị tiếng khóc la kinh động, cũng chạy tới hỗ trợ, nhưng bọn họ trừ bỏ báo cảnh sát ra, tựa hồ cũng không tìm ra biện pháp gì tốt, có tên thông minh một chút chạy đi tìm thiết bị, bất quá phòng công cụ cách hội trường khá xa, nhất thời hồi lâu cũng chưa trở về.

Đường Khảo đứng ở vị trí cao, rất nhanh cũng đã phát hiện tình huống bọn học sinh từ cửa chính không ra

được, hẳn không dám tiếp cận Tùy Lăng, chỉ có thể xa xa hô lên với Vũ Văn: “Thầy Vũ Văn, hình như có người khóa toàn bộ cửa lại, tất cả chúng em đều không ra được!”

Vũ Văn nghe được rõ ràng, trong lòng không khỏi rung mình, nhưng chỉ hơi phân tâm một chút như vậy, trường đao của Tùy Lăng đã nhanh như chớp mà cắt bị thương bụng của y. Vũ Văn cắn răng nhịn đau, đem hai thanh trường thương múa như bánh xe, mới đem Tùy Lăng bức ra ngoài hai bước. Vũ Văn lúc này mới dư ra thời gian hô: “Nhất định có người muốn mượn cơ hội quan sát sức mạnh đả thương người của tà binh, hoặc muốn thừa dịp nhiều người hỗn loạn để cướp đoạt tà binh, chúng ta phải đối phó không chỉ mình Tùy Lăng!”

Đường Khảo cả kinh, lại quay đầu nhìn dưới sân khấu, bất quá dưới sân khấu hỗn loạn như thế, làm sao tìm được đến tội cùng là ai phá rồi?

Trong đám người Đinh Lam không tham gia tìm kiếm lối ra, hẳn chỉ dùng thân thể che chở Phương Hân, sợ dòng người tán loạn xung quanh đẩy ngã Phương Hân, phát sinh tình huống giẫm đạp đáng sợ. Phương Hân đột nhiên đưa tay chỉ vào khán đài lầu hai, lớn tiếng nói với Đinh Lam: “Mau nhìn!”

Đinh Lam vừa ngẩng đầu nhìn, thân ảnh xuất hiện trên khán đài tầng hai kia rõ ràng chính là Đường Khảo, chỉ thấy Đường Khảo dùng sức xé xuống bức màn thật dày, rồi đem vải màn buộc trên tay mình, một quyền đánh nát cửa sổ thủy tinh tầng hai. Đinh Lam thoáng hiểu rõ, cửa sổ tầng hai không có trang bị song sắt chống trộm, chẳng qua độ cao của hội trường lớn hơn nhiều so với các kiến trúc khác, tuy rằng chỉ là tầng hai, nhưng khoảng cách từ cửa sổ kia đến mặt đất không dưới bảy tám thước, Đường Khảo nếu trực tiếp nhảy ra, không thể không ngã chết.

Nhưng Đường Khảo nếu đã chọn con đường này, tự nhiên đã định liệu trước. Hẳn lại một hơi xé xuống năm sáu bức màn nhỏ, đem đầu đuôi màn cửa này nối lại, buộc thành nút thắt, từ cửa sổ bị phá vỡ buông xuống, cuối cùng đem một đầu bức màn thật dài cột vào hệ thống ống sưởi của tầng hai. Làm xong hết thấy, Đường Khảo liền nhanh chóng biến mất trước cửa sổ.

Trong lòng Phương Hân chợt nguội lạnh, thì thào nói: “Cậu ấy. Cậu ấy sao lại bỏ chạy trước mặt mình.”

Ai ngờ trên mặt Đinh Lam nửa điểm hờn giận cũng không có, ngược lại nhếch miệng cười, nói với Phương Hân: “Cậu yên tâm, tớ cam đoan cậu ấy sẽ trở lại, cậu ấy làm sao bỏ qua cơ hội báo thù cho thầy Vương được? Cậu ấy chẳng qua chỉ chạy đi lấy gì đó mà thôi.”

“Chúng ta cũng từ chỗ đó bò ra ngoài đi!” Phương Hân chỉ chỉ vị trí Đường Khảo vừa biến mất, nhưng nàng rất nhanh liền thất vọng phát hiện, người trông thấy Đường Khảo đào tẩu không phải chỉ có nàng và Đinh Lam, đã có hơn chục người xuất hiện trên khán đài tầng hai.

Ai ngờ Đinh Lam lại làm một chuyện có chút ngoài dự đoán, hẳn nhảy lên một cái bàn, nói với đám người tán loạn xung quanh tầng một hô lớn: “Lầu hai đã có người chạy thoát, các bạn cũng nhanh chóng chạy đi a!” Bọn học sinh thất kinh như gặp được cứu tinh, thoáng cái tất cả đều rời khỏi cửa sổ tầng một, hướng cầu thang chen đi.

Phương Hân khó hiểu hỏi han: “Phiến cửa sổ kia nhỏ như vậy, mỗi lần chỉ có thể có một người bò xuống, cậu để bọn họ cùng đi đường kia, còn không bằng để bọn họ tìm kiếm lối khác dưới này.”

Đinh Lam nói khê với Phương Hân: “Tớ chỉ muốn tất cả bọn họ đều lên lầu hai, bởi vì tớ hoài nghi người khóa trái cửa đang trốn trong đám người này! Mặc kệ như thế nào, để người này cách thầy Vũ Văn càng xa càng tốt!”

“Nhưng nếu quả thực theo như lời cậu nói, người nọ là từ bên ngoài khóa cửa, nếu y còn muốn tiếp tục lưu lại trong hội trường, vậy y chỉ ít phải để lại một lối ra không có khóa a, bằng không y làm sao đi vào chứ?” Phương Hân cũng là người thông minh, thoáng cái đã nghĩ ra điểm mấu chốt.

Đinh Lam bỗng nghĩ tới, thời điểm thầy Vũ Văn xuất hiện, không phải từ cổng chính chen vào. Hẳn mạnh gõ vào đầu mình, kêu lên: “Tớ sao lại ngu như vậy? Hậu trường cũng có lối ra a!”

Cùng lúc đó chẳng mấy chốc, Vũ Văn và Tùy Lăng đã đấu gần trăm chiêu, song chương của Vũ Văn dần dần trở nên tê dại, linh lực và sức chịu đựng đều giảm xuống kịch liệt, nhưng Tùy Lăng kia lại càng đánh

càng hăng, thế vung đao cứ nhiên so với ban đầu càng hung hiểm hơn. Vũ Văn tự nghĩ sự tình kỳ quái, liền để ý thể công của Tùy Lăng có chỗ nào kỳ lạ. Y nhanh chóng phát hiện máu chốt vấn đề, vừa rồi trên sân khấu trải qua thăm sát đã bị lượng lớn máu tươi tràn ra, giẫm lên lập tức sẽ văng ra rất nhiều tia máu, chính mình từng không cẩn thận chú ý khi vung thương bị trượt chân, nhưng hiện tại máu trên mặt đất rõ ràng đã ít đi rất nhiều, đặc biệt là vị trí của Tùy Lăng, vết máu đã bắt đầu khô cạn. Vũ Văn rút cuộc minh bạch, nguyên lai khoảng cách mỗi lần Tùy Lăng tiến công, đều đem trường đao buông xuống mặt đất, để tà binh duy trì hút máu, không ngừng tăng cường sức mạnh, tà binh này thật đúng là có năng lực như quỷ hút máu.

Nghĩ ra máu chốt này, Vũ Văn hiển nhiên sẽ không để Tùy Lăng thoải mái thực hiện như vậy, hai tay y đều không rảnh để thi pháp, dứt khoát dùng sức vẩy rút giày da trên chân ra. Tùy Lăng thấy Vũ Văn đột nhiên cởi giày, không khỏi sửng sốt một chút, Vũ Văn liền mượn lỗ hổng ngắn ngủi này, nhảy dựng lên, hai chân trên không trung liên tiếp quệt ra vài đường, lại mạnh đạp lên sân khấu! Chỉ nghe thấy một trận tiếng rầm rầm rất nhỏ, một tầng bằng mỏng cứ nhiên từ dưới chân Vũ Văn lan ra, nhanh chóng bao phủ toàn bộ sân khấu! Tất cả những thứ dính máu trên sân khấu đều bị tầng bằng che đầy bên dưới. Một chiêu này, cũng là ngũ hành kỳ thuật của Vũ Văn từ hư linh nước tiến hóa hình thái, gọi là hư linh bằng!

Tùy Lăng thấy tấm bằng kia chỉ có một tầng mỏng manh như vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng, xuất ra một nhát chém thật mạnh rung chuyển mặt sàn, nhưng tấm bằng mỏng cứng rắn này thừa nhận một kích sấm vang chớp giạt kia của hắn, thế nhưng mảy may dấu vết tổn hại cũng không có. Vũ Văn mỉm cười, hư linh bằng này dị thường kiên cố, y thường dùng làm lá chắn mạnh mẽ.

Không thể tiếp tục từ trên mặt đất hút máu bổ sung sức mạnh, Tùy Lăng không khỏi bắt đầu có chút hoang mang, tuy nói Vũ Văn nhất thời cũng không gây thương tổn được hắn, nhưng nếu cứ như vậy kéo dài, để cảnh sát tới vậy khó mà thoát thân. Đang lúc này, xa xa thật sự vang lên tiếng còi cảnh sát, xem ra chỉ trong vòng vài phút nữa, xe cảnh sát sẽ đến bên ngoài hội trường.

Thân hình Tùy Lăng mãnh liệt chấn động, hai mắt đỏ thẫm cứ nhiên bắt đầu nhìn quét đám người dưới đài. Trong lòng Vũ Văn tâm linh thanh minh, nhất thời hiểu được Tùy Lăng không thể từ trên sân khấu hút máu, lại muốn tìm cơ hội giết người lấy máu.

Lúc này mấy trăm học sinh trong hội trường đã có hơn phân nửa đã lên tới tầng hai, đang từng người một theo thang dây bằng màn của Đường Khảo lưu lại trượt ra ngoài hội trường, các học sinh xếp hàng trên cầu thang tầng một gần đó cũng chỉ còn ít ỏi không đến trăm người. Nhưng ánh mắt khiến người ta sợ hãi của Tùy Lăng, liền rơi vào đoạn đuôi của hàng ngũ người.

Vũ Văn không nghĩ để cho Tùy Lăng có cơ hội thở dốc, đang muốn làm ra thế hướng Tùy Lăng đánh tới, nhưng lồi vào hậu trường bên cạnh hắn, lại có hai người đang đi ra.

Hai người kia chính là Đinh Lam và Phương Hân, ban nãy bọn họ thừa dịp tất cả mọi người không chú ý, chui vào hậu trường tìm lối ra, nhưng trừ bỏ bị thi thể của Phó Luân dọa sợ ra, bọn họ không thu hoạch được gì. Hậu trường quả thật có một cửa nhỏ, nhưng đã bị người từ bên ngoài khóa lại. Bọn họ vẫn không rõ, người thần bí khóa cửa này, đến tột cùng làm thế nào trở lại trong hội trường chứ?

Tùy Lăng phiêu mắt thấy Đinh Lam và Phương Hân, nhe răng cười hắc hắc hai tiếng, trường đao trong tay giơ cao, hôn lên ngọc bích cần trên chuôi đao một cái, dưới chân đột ngột phát lực, lập tức trường đao hướng hai người phóng đi. Phương Hân vừa từ hậu trường đi ra, liền trông thấy Tùy Lăng như lang như hổ đánh về phía mình, mắt thấy tránh cũng không thể tránh, nhịn không được hai chân nhũn ra.

Vũ Văn quát khê một tiếng: “Nghiệp chương!” Bước nhanh phi nước đại, đỉnh thương hộ trước người hai đứa.

Ai ngờ một chiêu này của Tùy Lăng chính là dương đông kích tây, dưới chân của hắn đột nhiên đổi hướng, lộn người hướng dưới đài chạy đi. Vũ Văn sợ hãi kêu một tiếng hồng hét, vội vã cất bước, nhưng đã bị Tùy Lăng bỏ lại phía sau.

Tùy Lăng vài bước chạy đến mép sân khấu, vẫn chưa giảm tốc độ, mà trực tiếp nhảy lấy đà, cú nhảy này rất xa ước chừng đến năm thước, trực tiếp rơi trên dây bàn đầu của khán phòng. Hắn liền sải bước giẫm qua từng cái bàn, như cuồng phong hướng cầu thang chạy đi. Vũ Văn không có lực nhảy tốt như hắn, chỉ có

thể vòng qua bàn từ lối đi đuổi theo, nên so với Tùy Lãng càng xa thêm vài bước, mắt thấy đã đuổi không kịp Tùy Lãng nữa.

Đám học sinh kia trông thấy tên ác ma toàn thân đầy máu này đột nhiên nâng đao vọt tới, tất cả đều sợ choáng váng, nhưng không ai nghĩ đến phải nhanh chóng né tránh. Tùy Lãng trong lúc chạy băng băng đã khom lưng bày ra tư thế, tầm mắt tập trung vào nữ sinh tóc ngắn mái ngang xinh đẹp còn đang rút lại phái cuối hàng, chỉ cần vọt tới trước mặt nữ sinh kia, liền có thể một đao chém xuống, lần nữa ném vị máu tươi ngọt ngào.

“Không. Không được a!” Vũ Văn đã lần lượt phóng hai thanh trường thương trong tay lao ra như tên bắn, nhưng đều bị Tùy Lãng trở người đánh rớt, hiện tại đã không còn cách nào xoay chuyển được tình thế, mắt thấy nữ sinh vô tội kia sẽ táng thân dưới đao tà binh, Vũ Văn chỉ có thể phát ra một tiếng rống không cam lòng.

Tùy Lãng chỉ còn cách một bước cuối cùng.

Thoải mái khom lưng, giơ tay chém xuống!

Vũ Văn trở mắt nhìn thấy loan đao cắm vào trong đầu nữ sinh.

Nhưng không như mọi người tưởng tượng, dưới đao máu tươi phun trào như suối, trường đao của Tùy Lãng chém một nhát cuối cùng, lại cắm vào trên mặt đất.

Nữ sinh thanh tú kia liền như một hư ảnh, khuôn mặt bị trường đao xuyên qua kéo thành hình thù vụn vẹo kỳ quái, tiếp đó mọi người nghe thấy “bóc” một tiếng, thân hình nữ sinh dẹt ra, hóa thành một luồng khói xanh biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi!

Vũ Văn ngẩn ngơ, trong miệng thì thào nói: “Thức thần. Cư nhiên là một thức thần.” (Bánh tiêu: thức thần ở đây chính là thần hộ mệnh trong thần thoại Nhật Bản - tiếng Nhật gọi là Shikigami, giống thần hộ mệnh trong Harry Potter đó ==)) chỉ là một hư ảnh thể mạng thôi)

[2.bp.blogspot /-OUOpmqmxmm...goo1_1280.jpg] [2.bp.blogspot /-OUOpmqmxmm...goo1_1280.jpg]

56. Quyển 2 - Chương 14

Nữ sinh đột nhiên biến mất quái dị khiến Tùy Lãng hung bạo ngẩn ra sững sốt trong chốc lát, loan đao cắm trên mặt đất cũng không lập tức nhổ ra. Khi hấn kịp phản ứng hấn phải tìm mục tiêu khác, nhóm học sinh kia sớm đã thét chói lói tản ra xung quanh.

“Muốn tránh né ta để làm chi a. Đao của ta nhanh như vậy, các người sẽ không cảm thấy đau đớn.” Tầm mắt Tùy Lãng tựa như đã thú quét qua bọn học sinh đang run lẩy bẩy bên tường, thanh âm nói chuyện càng ngày càng âm trầm.

“Bọn họ quả thật sẽ không đau, nhưng ta cam đoan người sẽ rất đau!” Một thanh âm ngưng trọng đột ngột vang lên phía sau Tùy Lãng, Tùy Lãng không cần quay đầu lại nhìn, cũng biết là Vũ Văn bước nhanh truy sát, hấn cười lạnh một tiếng, cơ bắp trên cánh tay mạnh căng cứng, ý đồ muốn rút đao đánh trả kẻ tập kích phía sau.

Ai ngờ dưới một cú rút này, trường đao shamshir cư nhiên không mấy may di chuyển, Tùy Lãng cả kinh, vội vã cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy bên chân mình trong phạm vi năm bước giống như trên sân khấu bị một tầng băng mỏng bao phủ, trường đao vừa rồi cắm trên mặt đất giờ phút này cũng bị tầng băng đông cứng, chặt chẽ ghim trên mặt đất.

Tùy Lãng luống cuống đem nốt tay kia cầm lấy cán đao, đang muốn ra sức rút, phía sau bóng đen đánh tới đã bao trùm lấy toàn thân hấn.

“Kẻ rơi vào tam ác đạo, ta thề không thành chính quả!” Tay trái Vũ Văn vẽ ra một pháp quyết, tay phải hàm chứa một đoàn hư linh hỏa, mạnh mẽ một chưởng vỗ vào đỉnh đầu của Tùy Lăng!

(Tam ác đạo là ba con đường ác. Theo Phật giáo, Lục đạo luân hồi chia ra: 3 đường thiện và 3 đường ác. Ba đường ác gồm: Địa ngục đạo, Ngạ quỷ đạo, Súc sinh đạo. Những kẻ làm người mà gây ra 10 nghiệp cực ác thì khi chết, linh hồn bị đọa vào Địa ngục; những kẻ gây nên 10 nghiệp ác thường thì bị đọa làm Ngạ quỷ; những kẻ gây nên 10 nghiệp ác vừa thì bị đọa làm Súc sinh.)

“Ồ a!” Tùy Lăng phát ra một tiếng quát đau triệt tâm phế, một chưởng này vừa chuẩn vừa ngoan (ngoan trong ngoan độc), đánh cho hai đầu gối Tùy Lăng mềm nhũn, “Bịch” một cái quỳ rạp xuống đất.

Ngoài hội trường chợt ồn ào, tiếng còi cảnh sát ò ề trộn lẫn với tiếng quát tháo âm ỉ rất nhanh tiến đến gần cổng chính. Xem ra cảnh sát đã chạy tới, Vũ Văn hơi có chút khẩn trương, trước khi cảnh sát vào cửa, y phải đem trường đao shamshir cầm đi, Vũ Văn không muốn đem Tùy Lăng cả người lẫn đao đều giao cho cảnh sát. Nhưng trong hội trường này tựa hồ còn có kẻ thứ ba ẩn nấp, nếu tùy tiện hành động, nói không chừng sẽ làm thành bộ ngựa bắt ve sầu hoàng tước ở phía sau. Lực chú ý của Vũ Văn bắt đầu chuyển dời đến vị trí nữ sinh vừa rồi đột nhiên biến mất.

“Thức thần này tựa hồ linh lực rất thấp, ngay cả một đao của Tùy Lăng cũng trốn không thoát, hẳn chỉ là một kẻ quan sát đơn thuần, chẳng biết chính chủ khổng lồ có ở trong hội trường hay không. Bất quá may mắn có thức thần này cầm một đao, bằng không lại thêm một oan hồn nữa chết oan.” Vũ Văn một mặt ở trong lòng âm thầm suy đoán, một mặt tỉnh táo quét mắt nhìn bọn học sinh trên lầu đang lộ đầu ra xem chừng.

Bên cạnh Đinh Lam và Phương Hân đang mục trừng khẩu ngọc nhìn hết thấy trước mắt, ngoài cửa sổ đột nhiên có người quát to tên Đinh Lam. Đinh Lam vừa quay đầu lại, Đường Khảo đang đứng ngoài cửa sổ ra sức ngoác bọn họ.

Phương Hân kinh hãi theo sát Đinh Lam chạy đến trước cửa sổ, nói với Đường Khảo: “Tớ còn tưởng rằng lòng bàn chân cậu bôi mỡ chuồn trước mắt rồi!”

Đường Khảo chỉ cười qua loa, cũng không nói gì thêm.

“Hừ! Cậu trở về một chuyến cư nhiên còn có lòng dạ thanh thoi mặc thêm y phục?” Đinh Lam chợt bắt đầu kêu lên.

Nghe Đinh Lam vừa nói như thế, Phương Hân mới chú ý tới trên người Đường Khảo mặc thêm một bộ áo khoác màu đen.

“Ít nói nhảm, mau giúp một tay, tớ muốn vào trong!” Đường Khảo giơ tay phải lên vẫy vẫy, trong tay hẳn cư nhiên còn cầm theo hai cây cốt thép dài nửa thước.

“Cậu còn gây sức ép vớ vẩn gì a, thầy Vũ Văn đã chế ngự Tùy Lăng rồi, cảnh sát cũng đã đến, phỏng chừng lúc này đang cạy cánh cửa đó.” Đinh Lam không nhúc nhích.

“Đừng hy vọng vào mấy tên cảnh sát ngốc kia nữa, trên tay bọn họ công cụ gì cũng không có, ban này cách khóa xích sắt kia xa xa bắn hai phát súng, cư nhiên không bắn trúng!” Đường Khảo vừa nói chuyện, một bên đem áo khoác trên người cởi xuống, “ Mau hỗ trợ, tôi muốn đem quần áo quần trên cửa sổ chống trộm!”

Đinh Lam nửa tin nửa ngờ đưa tay tiếp nhận quần áo của Đường Khảo nhét vào bên trong cửa sổ, xúc cảm nơi chạm tay vào là một mảnh ẩm ướt trơn lạnh, cái áo khoác này cư nhiên vừa thấm qua nước!

Đường Khảo nhanh chóng đem áo khoác quần vài vòng trên hai thanh sắt của cửa sổ chống trộm vài vòng, rồi đem hai ống tay áo chặt chẽ cột vào đoạn giữa thanh cốt thép trong tay, sau đó, hẳn tựa như chuyển động một cái van lớn, bắt đầu dùng sức chuyển động vặn xoắn hai cây cốt thép.

Theo chuyển động của cây cốt thép, y phục ướt đầm càng xoắn càng chặt, dần dần lui thành một đoàn, Đường Khảo cuộn thành một đoàn, Đường Khảo cắn răng tiếp tục dùng sức, Đinh Lam cũng thò tay ra hỗ trợ. Hai cây sắt song song kỳ thật ruột cũng không đặc, dưới tác dụng của lực bẩy chậm rãi uốn cong, dần dần hướng vào giữa quần áo thít chặt sát vào. Phương Hân kinh ngạc trông thấy, hai cây sắt cuối cùng hầu như dính vào nhau.

(Bánh Tiêu: ai từng đọc truyện Nữ Hoàng Ai Cập sẽ thấy qua phương pháp này :3)

“Tốt! Cứ thế kéo xuống hai cây nữa là có thể chui vào!” Đường Khảo vui vẻ gật đầu.

Hai người bắt chước làm theo với hai thanh sắt khác, rất nhanh, trên cửa sổ chống trộm mở ra một cái động lớn, Phương Hân một bên quan sát đột nhiên cảm thấy Đường Khảo người này tựa hồ rất có tiềm năng trở thành kẻ trộm. Đường Khảo mắt thấy thông đạo đã mở ra, liền gấp không chịu nổi nữa chui qua cửa sổ phòng trộm, đang muốn nhảy xuống bệ cửa, hần lại “A nha” kêu một tiếng. Đinh Lam vừa nhìn, phía sau người này còn đeo trên lưng một ba lô thật dài, lúc tiến vào quên mất, cứ như vậy kẹt lại trên cửa sổ chống trộm. Phương Hân không khỏi lắc đầu, trong lòng thu hồi ý tưởng ban nãy, Đường Khảo cho dù đi làm kẻ trộm, cũng chỉ là một tên trộm ngốc bị kẹt trên bệ cửa nhà người ta.

Đường Khảo đổ mắt trước đem ba lô trên người tháo xuống đưa cho Đinh Lam, mình mới chân chính chui vào hội trường. Phương Hân nhìn thấy Đinh Lam tiếp nhận ba lô dài màu đen, dường như có chút nặng, Đường Khảo chạy đi chạy về, tựa hồ chính là vì lấy bao này, bên trong đó đến tột cùng là cái gì đây?

Tuy rằng còn chưa thể xác nhận thuật giả khổng chế thức thần rốt cuộc đang ở chỗ nào, nhưng ngoài cửa cảnh sát giảng co cả buổi cũng chưa thể phá cửa vào, Vũ Văn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đây là thời gian để mình ra tay lấy lại đao.

Nhìn Tùy Lăng cúi đầu quỳ trên mặt đất há mồm thở dốc, hai tay vẫn nắm chặt chuôi đao chống đỡ thân thể của chính mình, Vũ Văn không nhịn được lắc đầu thở dài, mở miệng nói: “Tùy Lăng, vẫn không muốn buông tay sao? Tà binh này vốn không phải là vật thuộc về ngươi, nên buông tay đi.” Ban nãy Tùy Lăng cứng rắn thừa nhận một chiêu này, kỳ thật cũng không khó tránh thoát, chỉ là Vũ Văn nghĩ rằng hần không muốn buông tà binh ra, dùng toàn lực đánh một chiêu như vậy là tình thế bất buộc.

Ai ngờ lời Vũ Văn nói ra lại giống như một câu ma chú, bất ngờ kích hoạt tính ác của Tùy Lăng, chỉ thấy hần mạnh nâng đầu, dùng giọng nói khàn khàn quát: “Ai nói đây không phải đồ của ta? Đây con mẹ nó chính là đao của ta! Là đồ của ta, thì ta nhất định phải lấy đi!” Đồng tử màu đen trong mắt Tùy Lăng đột ngột co rút lại thành một điểm nhỏ, hai mắt trừng trừng cơ hồ chỉ còn lại lại trắng che kín tơ máu, dị trạng bỗng nhiên phát sinh, cả kinh Vũ Văn cũng lui lại từng bước.

Tùy Lăng khắc khắc cười quái dị, hai tay thoáng buông chuôi đao, trực tiếp nắm trên lưỡi đao, hần lại dùng lực cao thấp dè vào, lòng bàn tay trào ra máu tươi tức khắc theo lưỡi đao chảy xuôi xuống dưới, máu nóng bỗng lướt qua lưỡi đao, rồi dần dần từ đỏ sẫm trở nên đen kịt, cuối cùng dừng trên tầng băng đông cứng trường đao, hư linh băng kiên cố vô cùng cũng bắt đầu hòa tan.

Vũ Văn trong lòng biết không ổn, tà binh đã gãy giữa thoát khỏi trói buộc của ngũ hành kỳ thuật, hần đang muốn bổ sung thêm một chiêu, Tùy Lăng kia đã quát to một tiếng, đem trường đao Shamshir từ trên mặt đất rút ra! Mắt thấy Tùy Lăng liên tiếp hai lần thoát khỏi khống chế của mình, Vũ Văn không nhịn được rất đau đầu, hối hận mình ban nãy chớ nên cẩn thận quá mức, bỏ mất cơ hội đoạt đao.

Tuy rằng tà binh trở về trong tay, nhưng Tùy Lăng cũng hiểu được thầy Vũ Văn trước mặt này thoát nhìn nho nhỏ nhưng không phải là nhân vật dễ chọc. Bất quá trong bản tính của Tùy Lăng từ trước đến nay chính là cực kỳ tranh cường háo thắng, cho dù ở trong tay Vũ Văn hai lần thiệt thòi, hần cũng không bởi vậy mà kiêng kỵ, trái lại càng ngày càng hưng phấn. Nhìn Vũ Văn còn đang có phần kinh ngạc hết sức, Tùy Lăng thét dài một tiếng, trong hội trường nhất thời một mảnh vô ngữ thanh thúy vang vọng, phảng phất như có thiên quân vạn mã vô hình chuẩn bị đợi lệnh, mà trên bầu trời, cát nhuyển cũng tí tách tí tách rơi xuống. Tùy Lăng lại hướng mặt phía Vũ Văn phát ra tiếng gầm giận dữ, Vũ Văn tức khắc cảm thấy có cuồng phong cát nhuyển cuộn cuộn đập trên mặt, từng trận đau nhói khiến Vũ Văn hầu như không mở mắt nổi, hần chỉ cảm thấy mình giống như đang đứng bên trong một mảnh hoang mạc, bị bão cát đột ngột nổi lên nuốt chửng.

Toàn bộ học sinh có mặt ở đây đều kinh ngạc phát hiện không trung lại rơi xuống cát nhuyển vô hình, kỳ thật nếu bọn họ có thể giống Vũ Văn thấy được màu sắc của hư linh cát, có lẽ sẽ cảm thấy phi thường lãng mạn, bởi vì những hạt cát kia là màu lam. Song trước mắt bọn họ xuất hiện một màn khác, lại càng khiến người ta hoảng sợ. Chỉ thấy một cánh tay Tùy Lăng vươn ra, lập tức cầm trường đao trong tay, hai chân vững vàng đứng thẳng lại chậm rãi rời khỏi nền nhà, cả người từ từ bỗng bồng bềnh trong không trung, tất cả mọi người vừa kinh vừa sợ nhìn kỳ quan trước mắt, chẳng lẽ Tùy Lăng còn có thể bay sao?

Chỉ có Vũ Văn trong mắt có thể chân chính trông thấy nguyên nhân Tùy Lăng lơ lửng giữa trời, đó là do cát nhuộm màu lam nhạt sau khi rơi xuống đang tập trung dưới chân Tùy Lăng, dần dần đồng cát cao lên đồng thời nâng Tùy Lăng lên cao, cũng đã phát sinh biến hóa. Chỉ ngần ngừ trong nháy mắt, cát nhuộm ngưng tụ biến ảo thành một con ngựa cát cao lớn uy mãnh, mà Tùy Lăng thì đoan chính cưỡi trên lưng con ngựa cát này.

Vũ Văn tuy rằng cũng bị năng lực thần bí của tà binh này làm cho kinh sợ, nhưng trong tay sớm đã hóa ra hư linh kim thương, tùy thời chuẩn bị chặn đánh tiến công của Tùy Lăng. Trong tim hắc thập phần mình bạch, thanh tà binh này năm đó nhất định là được một vị kỳ sĩ Ba Tư cổ đại chinh chiến sa trường sử dụng, trăm ngàn năm sau, tà binh vẫn còn hoài niệm chiến trường sa mạc anh dũng trùng sát kia, hết thấy trước mắt này, đại khái là đang mô phỏng theo một trận tử đấu ngàn năm trước. Nét mặt Tùy Lăng thần sắc trang nghiêm, tay trái nhẹ nhàng kéo một dây cương vô hình, ngựa cát màu lam mạnh mẽ trừng mắt, phun ra hai cổ hơi thở màu lam nhạt, dưới sự điều khiển của Tùy Lăng, ngựa cát xoay người bước nhanh hướng sân khấu chạy đi.

Vũ Văn không hề động, bởi vì hắn biết, Tùy Lăng không phải đang chạy trốn.

Tùy Lăng sau khi đã kéo ra khoảng cách đủ lớn, lại lần nữa quay ngược đầu ngựa. Mặt hướng Vũ Văn nơi cuối lối đi, Tùy Lăng khê hôn phần bao tay hình chữ thập trên trường đao Shamshir, hai chân mạnh thúc, con ngựa cát cơ bắp cuộn cuộn kia tựa như một đạo tia chớp màu lam hướng Vũ Văn phóng đi.

Vũ Văn gầm lên một tiếng, hư linh kim thương trong tay lại dài ra ba thước, y phóng thắp trọng tâm của mình, nắm chặt kim thương nhắm ngay đầu ngựa bay nhanh đến, mà Tùy Lăng thông tay nắm trường đao đặt ngang, hàn quang nơi mũi nhọn lập lòe cũng nhắm ngay cổ Vũ Văn.

Tuy hai người cách nhau khoảng tám mươi bước, ngựa cát chỉ dùng thời gian chưa đến năm giây đã cực nhanh đến trước mặt Vũ Văn!

“Phịch!”

Hư linh kim thương của Văn từ trước ngực ngựa cát cắm vào, trên tay lại không cảm giác được bất cứ va chạm gì, hắc ra sức cầm trường thương trong tay xoắn một cái, con ngựa kia nháy mắt lại hóa thành một đám cát nhuộm, mưa cát bay đầy trời chặn tầm mắt của Vũ Văn, Vũ Văn vội vã bước nhanh lui về phía sau, nhưng giữa đám bụi cát trước mắt, lại đột ngột lộ ra trường đao Shamshir, lưỡi đao như vàng trắng khuyết vẫn mang theo tốc độ như tên bắn của ngựa cát hướng Vũ Văn đánh tới.

Vũ Văn hoảng sợ, nhanh chóng dừng thẳng trường thương ngăn cản, trường đao thoáng cái chém ngang khảm nhập vào trong lưỡi hư linh thương, hơn nữa lực vọt tới trước không giảm, tiếp tục đem Vũ Văn đẩy mạnh về phía sau.

Trước mặt Vũ Văn bụi cát tràn ngập dần dần tản ra, lộ ra khuôn mặt dữ tợn của Tùy Lăng, Tùy Lăng nhìn thoáng qua phía sau Vũ Văn, bên miệng liền hiện lên một nụ cười ác độc. Trên đầu Vũ Văn mồ hôi lạnh ứa ra, trong lòng biết cứ đánh thế này, e rằng mũi nhọn sắc bén của trường đao sẽ lập tức cắt đứt chuỗi thương màu xanh, cổ sức mạnh vĩ đại này đúng là muốn đem Vũ Văn cả người lẫn thương đều cắt thành hai đoạn!

Tình thế cực kỳ nghìn cân treo sợi tóc, bên tai Vũ Văn đột nhiên truyền đến một tiếng “vèo” nhỏ, cơ thịt trên mặt Tùy Lăng thoáng cái thống khổ vặn vẹo. Vũ Văn nhất thời cảm thấy lực chống đỡ trên cổ tay giảm đi rất nhiều, y lập tức nắm lấy thời cơ, dùng toàn lực đem trường đao của Tùy Lăng hướng bên sườn đẩy ra, lại tiện thể dùng khuỷu tay phải tổng mạnh vào mặt Tùy Lăng. Tùy Lăng đau đớn hừ một tiếng, bị Vũ Văn từ giữa không trung đánh rơi xuống, ở trên mặt đất lăn liên vài vòng, thẳng đến khi đập vào một cây cột trụ gần cửa chính, mới dừng lại thế vọt tới trước.

May mắn tránh thoát một kiếp này, Vũ Văn vẫn kinh hồn chưa định, một đao kia của Tùy Lăng sức mạnh thật sự quá mức cường hãn, bản thân cùng Tùy Lăng triển khai tư thế quyết đấu từ chính diện đỡ một đao kia, cũng không phải hành động lý trí gì, chẳng qua không biết ai tại thời khắc mấu chốt giúp mình.

Tùy Lăng bị va chạm như vậy, xương cốt toàn thân đều giống như tan ra, nhưng hắn vẫn giãy dụa từ mặt đất lao đảo đứng lên. Vũ Văn liếc mắt nhìn Tùy Lăng, lúc này mới hiểu được vì sao sức lực trên tay Tùy Lăng lại đột nhiên yếu đi.

Một mũi tên dài màu đen đang cắm trên vai phải của Tùy Lăng, đuôi tên dư lực còn chưa hết, đang hơi rung động. Tùy Lăng cúi đầu nhìn nhìn, nắm lấy mũi tên nghiêng rằng nhỏ một cái, đem mũi tên dài từ bả vai rút ra, mũi tên này là một mũi tên chất than dùng để luyện tập, đầu mũi tên chính là một mũi nhọn thật nhỏ, không hề mang theo móc ngược, cho nên vết thương của Tùy Lăng không hề nặng, chẳng qua Tùy Lăng chịu một mũi tên này ảnh hưởng, dốc hết toàn lực một kích không thể đánh bại Vũ Văn, hiện tại đã không còn sức lực để làm lại công kích như vừa rồi.

(Bánh Tiêu: móc ngược chính là hai cạnh của mũi tên hình tam giác thường thấy)

Vũ Văn phóng tầm mắt nhìn lại, muốn biết là ai bắn ra một mũi tên máu chốt này, nhưng vừa nhìn xuống, Vũ Văn lại càng kinh ngạc vạn phần, chỉ thấy Đường Khảo thẳng tắp đứng bên cạnh cửa hông của hội trường, cách mình chỉ 20 thước, trong tay cầm một trường cung kim loại màu đen, đang giương cung cài tên, lần thứ hai nhắm ngay Tùy Lăng.

Một mũi tên kia, cư nhiên là do Đường Khảo bắn!

Kỳ thật trừ bỏ Đinh Lam và Đường Khảo kết bạn đã lâu biết hắn có ham thích tương đối đặc biệt này ra, kinh ngạc không chỉ có mình Vũ Văn, khi Phương Hân nhìn thấy Đường Khảo từ trong ba lô lấy ra một bộ trường cung, cũng khiến nàng mở rộng tầm mắt, lại nhìn thấy Đường Khảo thuần thục điều chỉnh dây cung gia tăng độ căng, Phương Hân há miệng không khép lại được.

Đường Khảo trời sinh tính tình rất yên tĩnh, ngày thường không yêu thích vận động lắm, môn bắn cung cũng là từ trung học vẫn luôn bảo trì hạng mục huấn luyện, hiện tại tuy rằng luyện còn chưa được như thiện xạ, tiêu chuẩn 18 thước đường tên bay nhắm trúng hồng tâm cũng hầu như có khả năng 10 phát trúng 9 phát, muốn ở trong phạm vi 20 thước bắn trúng một người, cũng không tính là quá khó. Sau khi xác định Tùy Lăng chính là hung thủ sát hại thầy Vương, hắn liền một lòng vì thầy Vương báo thù, lúc này mới đặc biệt quay về phòng làm việc lấy ra cung tên mình thường luyện. Ban nãy một mũi tên kia, Đường Khảo không giống Vũ Văn có thể thấy cát bụi đầy trời, nên không bị ảnh hưởng tầm mắt, hắn vốn nhắm đầu Tùy Lăng, hiện tại Tùy Lăng khắp nơi nâng đao giết người, giết chết hắn cũng hoàn toàn có thể không phải chịu trách nhiệm nào, nhưng Đường Khảo chưa bao giờ chân chính đem cung tên nhắm chuẩn một người sống, vô luận hắn có nóng lòng báo thù ra sao, do dự nhiều lần, hắn thủy chung không hạ thủ được, mới ngược lại nhắm ngay vai phải Tùy Lăng. Lực chú ý của Tùy Lăng hoàn toàn tập trung trên người Vũ Văn, căn bản chưa hề phòng bị bên cạnh sẽ có mũi tên ngầm bay tới, nếu không phải Đường Khảo mềm lòng, giờ phút này hắn e rằng đã là một khối thi thể.

Tùy Lăng không nghĩ tới Đường Khảo còn có bản lĩnh thâm tàng bất lộ như vậy, hốt hển cầm mũi tên dài trong tay bẻ thành hai đoạn. Vũ Văn có Đường Khảo tương trợ, trong lòng thoáng yên tâm không ít, trường thương trong tay vươn ra, muốn bức Tùy Lăng vào tuyệt lộ.

Nhưng đúng lúc này, cổng chính bị “oành” một tiếng đá văng, đám cảnh sát ngoài cửa cuối cùng cũng phá được khóa xích sắt kia. Tùy Lăng vừa thấy cổng chính mở rộng, liền cầm đao lui về phía sau vài bước, trốn bên cạnh cổng chính.

Vũ Văn vừa thấy không ổn, vội hướng hai cảnh sát ở cửa hô to: “Chớ vào đây, hung thủ đang tránh ở cạnh cửa.”

Hai cảnh sát kia thoát nhìn còn rất trẻ tuổi, tựa hồ chưa từng xử lý qua tình huống đột phát như vậy, nghe thấy Vũ Văn hô lớn, bọn họ chẳng những không lui lại, mà còn lập tức rút súng lục đi về phía trước từng bước. Tùy Lăng vừa thấy trước cửa lộ ra bốn cánh tay đang cầm súng, không nhận được thoáng cười gằn, Đường Khảo đứng ở vị trí có thể rõ ràng trông thấy nụ cười trên mặt Tùy Lăng, hắn không khỏi sợ hãi lớn tiếng kêu to, đồng thời ngón tay buông lỏng, một mũi tên bay thẳng hướng ngực Tùy Lăng vọt tới. Nhưng lần này Tùy Lăng đã có phòng bị, hắn hơi nghiêng người, liền tránh thoát một tên kia, sau đó đột nhiên vọt tới trước chém xuống! Chỉ thấy mũi nhọn lạnh lẽo lên, một đao kia của Tùy Lăng đem bốn cánh tay lộ ra tận lực chém đứt, cánh tay đứt máu tươi phun tung tóe rơi trên mặt đất, vẫn còn nắm thật chặt hai khẩu súng lục.

“Trời ơi.” Vũ Văn thống khổ rên rỉ, hết thấy những hành động này quá mức đột ngột, Vũ Văn hoàn toàn không thể khống chế tình hình phát triển. Khi y kịp phản ứng cầm thương nhào về phía trước, Tùy Lăng đã đem hai cảnh sát liên tục kêu thảm thiết đá ngã trên mặt đất, từ cổng chính thẳng hướng ra ngoài.

“Bang bang. . . .” Ngoài phòng lại liên tiếp truyền đến hai tiếng súng vang, còn có hai cảnh sát chờ bên ngoài cửa hội trường, bất quá bọn họ chưa từng ngờ tới hung thủ sẽ tàn nhẫn như vậy tập kích cảnh sát, hơn nữa tốc độ cực nhanh trực tiếp từ cổng chính phá vòng vây, hai phát súng kia không hề nhắm cứ tùy tiện mà bắn, căn bản không thương tổn được Tùy Lăng.

Vũ Văn và Đường Khảo kẻ trước người sau đuổi ra cửa, cũng chỉ trông thấy động tác Tùy Lăng cực kỳ nhanh nhẹn nhảy qua hai chiếc xe cảnh sát trước cửa hội trường, chẳng mấy chốc liền biến mất trong bóng đêm.

Đại học S một đêm này, nhất định là một đêm không yên ổn.

“Xin toàn bộ các bạn học sinh chú ý! Xin toàn bộ các bạn học sinh chú ý! Do có hung phạm giết người trốn trong trường, để phối hợp hành động với cảnh sát, hiện đã phong tỏa toàn bộ lối ra của trường, các học sinh không được lưu lại bên ngoài, nếu có ai trông thấy một nam giới trên người dính máu, xin lập tức gọi điện thoại ngay cho văn phòng bảo vệ của trường. . . .” Trong trường học gần như toàn bộ loa phát thanh đều liên tục không ngừng kêu gọi, khiến bọn học sinh không biết đến vụ án mạng trong hội trường đều cảm thấy có chút kinh hoảng khó hiểu, bọn học sinh còn đang tự học cũng không hèn mà cùng thò đầu ra cửa sổ, muốn biết bên ngoài đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Sau khi nhận được viện trợ tới hơn chục xe cảnh sát đã bắt đầu tiến hành ở xung quanh sân trường tìm kiếm, trong lúc nhất thời trong vườn trường trên mấy tuyến đường chính khắp nơi đều có thể trông thấy ánh đèn màu đỏ của cảnh sát chớp động.

Tùy Lăng và Vũ Văn độ sức lâu như vậy, thể lực đã tiêu hao nhiều, trên vai lại trúng một tên của Đường Khảo, chung quy chạy không nhanh được, mới chạy đến phụ cận thư viện hướng đông, liền nhìn thấy phía sau có xe cảnh sát đuổi theo, hần vội vã trốn trong rừng cây ven đường. Trong lòng Tùy Lăng rất minh bạch, tà binh trong tay có lợi hại thể nào đi nữa, cũng không thể cùng súng của cảnh sát đối đầu, chẳng qua nếu hôm nay không thể thừa dịp bóng đêm chạy ra khỏi vườn trường to như vậy, đợi đến ngày mai sau hừng đông, cảnh sát khẳng định sẽ ở toàn bộ cổng ra vào thiết lập trạm kiểm soát, vậy lại càng khó trốn thoát.

Tùy Lăng nằm úp sấp trong bụi cỏ rừng cây ước chừng nửa giờ, nhìn thấy trên đường liên tục có xe cảnh sát qua lại, hần cân nhắc nhiều lần, vẫn là quyết định mạo hiểm khe hở của xe cảnh sát truy lùng phá vòng vây, nhưng khi hần vừa đứng thẳng dậy, liền rõ ràng cảm thấy phía sau có người.

Tùy Lăng xoay người lại, nơi cách mình chỉ bảy tám bước, cứ nhiên có một bóng người âm trầm đứng trong lùm cây, vẫn không nhúc nhích nhìn mình. Toàn thân Tùy Lăng ứa ra mồ hôi lạnh, chẳng lẽ mình ở nơi này nằm úp sấp nửa giờ, người nọ cũng đứng đó nhìn nửa giờ sao?

“Người đến tột cùng là người hay quỷ?” Tùy Lăng nói chuyện không dám quá lớn tiếng, một câu chất vấn này không hề có uy lực. Hần lo nghĩ, tính uy hiếp cầm trường đao trong tay vung vẩy.

Bóng người thoáng lay động, chậm rãi đến gần Tùy Lăng, nhưng khi người này đi đến thân hình lại bất động, tại bóng đêm này nhìn, phẳng phất như một quỷ ảnh thoáng lướt qua. Tùy Lăng mặc dù ban nãy một mạch giết hơn 10 người, nhưng hiện tại trông thấy tình hình quỷ dị như vậy, trong lòng vẫn có chút sợ hãi. Hần dùng lực nắm chặt trường đao trong tay, thầm nghĩ mặc kệ thứ kia là người hay quỷ, chỉ chờ nó đến gần, liền một đao chấm dứt nó!

Bóng đen cách Tùy Lăng chỉ còn không đến bốn bước, Tùy Lăng đã có thể thấy được thân hình người này nhỏ gầy, tựa hồ là một nữ sinh, hần nhin không được có chút ngạc nhiên, dưới sự kêu gào của loa lớn trong trường, còn có nữ sinh nào dám đi lại bên ngoài? Bóng đen vẫn dờ về phía trước từng bước, Tùy Lăng nương theo ngọn đèn phương xa, ngờ ngờ thấy rõ khuôn mặt nữ sinh, nhưng vừa hé nhìn, Tùy Lăng không khỏi toàn thân chấn động. Nữ sinh tóc ngắn thanh tú, khuôn mặt xinh đẹp, không phải là cô bé vừa rồi ở dưới đao Tùy Lăng đột ngột biến mất đây sao?

“Người. Người.” Cổ họng Tùy Lăng khanh khách rung động, dường như nhìn thấy một màn không thể tin được.

“Người ở đây trốn lâu như vậy, thật sự vất vả rồi.” Cô bé kia cứ nhiên dùng giọng nói dễ nghe chào hỏi hần.

“Người đến tột cùng là ai?” Tùý Lãng đem trường đao chìa ra, mũi đao nhắm ngay đầu cô bé, ngăn cản nàng tiếp tục bước tới.

“Người xem người kia, chuyện gì cũng dùng đao để giải quyết, chẳng lẽ người không nghe câu châm ngôn bảo phóng hạ đồ đao lập địa thành phật sao?” Cô gái hoàn toàn không sợ hãi, tiếp tục: “Kỳ thật chỉ cần người đem thanh đao này giao cho ta, ta có thể giúp người chạy khỏi nơi này.”

“Cái rắm!” Tùý Lãng lỗ mãng gào to: “Thanh đao này đã cùng ta trở thành một thể, ai cũng đừng nghĩ muốn từ chỗ ta lấy đi!”

“Người dốt nát a. Người bắt quá vì tư dục cá nhân mà lạm dụng sức mạnh của thanh đao này, người kỳ thực không có tư cách cầm thanh trường đao này.” Cô bé lắc đầu.

“Ta cho người xem đến tột cùng là ai có tư cách!” Tùý Lãng bỗng giận một đao hướng cô bé kia chém tới. Hắn vốn tưởng rằng cô bé này sẽ giống như lần trước biến mất dưới đao, nhưng lúc này đây cô bé kia lại nhẹ nhàng khéo léo tránh thoát lưỡi đao quát đến. Tùý Lãng thoáng sửng sốt, đao thứ hai lại nhanh chóng chém tới.

Chuyện quái dị đã xảy ra, cô bé kia hoàn toàn không hề trốn tránh đao thứ hai của Tùý Lãng, thoáng cái đã bị Tùý Lãng chém ngang eo thành hai đoạn, nhưng hai nửa thân thể bị tách ra rơi trên mặt đất lại đều tự run rẩy hóa thành một cô bé hoàn chỉnh, trước mặt Tùý Lãng đã có hai cô bé giống nhau như đúc.

Tùý Lãng rốt cuộc hiểu rõ, bản thân trông thấy chính là một linh thể, người khống chế linh thể này, hiện nay nhất định đang trốn ở quanh đây.

“Người đến tột cùng là ai? Mau mẹ nó lăn ra đây cho ta!” Tùý Lãng mang theo đao lui về phía sau hai bước, bắt đầu nhìn quanh rừng cây bốn phía.

“Suýt. nhỏ giọng chút! Người không sợ dẫn cảnh sát sang đây sao?” Hai cô bé kia đồng thời nghịch ngợm ra dấu im lặng với Tùý Lãng, “Người chỉ cần ném thanh đao xuống đất, ta sẽ xuất hiện thôi.”

“Khốn nạn.” Tùý Lãng biết, mục tiêu của đối thủ này chính là tà binh trong tay mình, nhưng hắn thủy chung không chịu hiện ra chân thân, Tùý Lãng hữu lực cũng không có chỗ sử dụng. Tùý Lãng dưới cơn nóng giận, từ áo sơ mi nổi bật vết máu trên người dùng sức xé xuống một ống tay áo, đem chuôi của thanh trường đao Shamshir cùng tay phải của mình chặt chẽ quấn lại cùng một chỗ.

“Đã thấy rõ rồi chứ, hôm nay trừ phi người đem cánh tay ta chặt bỏ, bằng không ta sẽ không cho người đem đao đi!” Tùý Lãng lớn tiếng la to về phía rừng cây, tựa hồ đã hoàn toàn không đếm xỉa đến khả năng bị cảnh sát nghe thấy.

Trong rừng cây hoàn toàn yên tĩnh, hai cô bé kia cũng cung kính cúi đầu đứng nơi đó không nhúc nhích, tựa hồ đối thủ đã buông tha không khống chế các nàng nữa.

Tùý Lãng lẳng lặng chờ đợi, việc đối thủ không nhìn thấy này nguy hiểm hơn vị thầy Vũ Văn kia nhiều.

“Haiz.” Trong rừng đột nhiên truyền đến tiếng thở dài, nhưng lại là thanh âm của một người đàn ông. “Tùý Lãng, người chính là quá mức kiên cường, đây đối với người mà nói, không thể nghi ngờ là chí mạng.”

Thốt nhiên lúc đó, một cô bé vốn đã bất động mạnh hướng Tùý Lãng đánh tới, Tùý Lãng sớm có phòng bị, một đao liền đâm xuyên qua đầu cô bé kia, nhưng cô bé kia không phải người, hoàn toàn coi nhẹ trường đao xuyên não mà ra, ôm trụ thân thể Tùý Lãng. Tùý Lãng cực kỳ hoảng sợ, muốn đem cô bé này từ trên người mình hất đi, nhưng cô bé này gắt gao ôm Tùý Lãng, tựa như một đôi tình nhân cứu biệt tương phùng mà nhiệt tình ôm ấp, căn bản là vậy không ra.

Hơn nữa càng khiến người cảm thấy khủng bố chính là, thân hình cô bé này dần dần ngấm vào trong cơ thể của Tùý Lãng. Tùý Lãng kêu sợ hãi, trừng mắt nhìn đầu cô bé chậm rãi trùng vào trong ngực mình cùng một chỗ. Lại qua một hồi, cô bé kia đã hoàn toàn chui vào trong cơ thể của Tùý Lãng, Tùý Lãng hoảng sợ đưa tay vuốt toàn thân, nhưng không cảm thấy có bất luận chỗ nào khác thường.

Lúc này, cô bé kia cũng di chuyển, chỉ thấy nàng cúi đầu nhìn bốn phía, tựa hồ đang tìm kiếm gì đấy, tiếp đó kinh hãi “A” một tiếng, từ trên mặt đất nhô lên một nhánh cây nhỏ thật dài.

“Haha. Người dùng nhánh cây kia muốn cùng trường đào của ta tỷ thí sao?” Tùy Lăng cố gắng trấn tĩnh nở nụ cười.

Cô bé không nói lời nào, chỉ bắt đầu vũ động nhánh cây trong tay, tư thái cực kỳ tao nhã, phảng phất như đang trên sân khấu biểu diễn một điệu nhảy đặc sắc. Tùy Lăng lạnh lùng nhìn cô bé trước mặt khoa tay múa chân, trong tay âm thầm dụng sức, chẳng biết bước tiếp theo nàng còn có thể có hành động quái dị gì.

Nhưng trên tay Tùy Lăng vừa thoáng dùng lực, đã cảm thấy có điều gì không đúng, tay phải của mình chẳng biết từ khi nào đã nâng lên cao cao! Tùy Lăng hoảng hốt, muốn cánh tay buông xuống trở lại, nhưng cánh tay hoàn toàn không nghe mình sai khiến. Lúc này hần mới chú ý tới, cô bé đứng đối diện cũng đang nâng cánh tay của nàng lên cao cao, tư thế của hai người, cư nhiên giống hệt nhau!

Cô bé điềm đạm cười với Tùy Lăng, khuôn mặt Tùy Lăng lại kinh sợ vụn vụn, chẳng lẽ ban nãy linh thể kia chui vào cơ thể mình, chính là để khống chế hành động của mình sao? Hần bắt đầu thử dùng sức mạnh của tà binh đối kháng với khống chế của đối thủ, nhưng cánh tay của mình lại mềm nhũn, tựa như cánh tay phải kia đã không còn là của mình nữa, sức mạnh của tà binh cũng hoàn toàn không cảm thụ được.

Cô bé cũng không cho Tùy Lăng nhiều thời gian, nàng ôn nhu cầm nhánh cây trong tay đặt trên vai mình, thật giống như đó là một chiếc dù dính ước do tình nhân tặng, mà Tùy Lăng cũng chiều theo tư thế của cô bé làm ra động tác như thế, bất quá hần gác trên vai mình, chính là trường đào Shamshir hàn quang lập lòe.

Tùy Lăng nhìn thấy hoa văn trên lưỡi đao tinh xảo kia, giống như đã nghe thấy được hơi thở tử vong, hần hoảng sợ liều mạng muốn buông trường đào trong tay ra, nhưng chính mình ban nãy đã dùng ống tay áo đem cán đao cùng tay phải cột vào nhau, hiện tại làm thế nào có thể mở ra được đây? Cuối cùng, Tùy Lăng đã sụp đổ, hần bắt đầu tuyệt vọng lớn tiếng la hét, chỉ hy vọng có thể có cảnh sát sau khi nghe thấy đến cứu mình.

Về mặt của cô bé đột ngột biến đổi, âm lãnh nhìn Tùy Lăng lần cuối, dùng sức đem nhánh cây ở trên chiếc cổ trắng nõn của mình khắc vào!

Một dòng máu nóng, rơi đầy trên bãi cỏ trước mặt Tùy Lăng.

57. Quyển 2 - Chương 15

Trời vừa tờ mờ sáng, đám cảnh sát ngay trong rừng cây sương mù ướt át phát hiện thi thể của Tùy Lăng, trên vết hầu thi thể có vết đao thật sâu, gần như chặt đứt cổ Tùy Lăng.

Pháp y kinh nghiệm phong phú sau khi cẩn thận khám nghiệm hiện trường, lại cho ra suy luận sợ tội tự sát, bởi vì thanh hung khí có rất nhiều nhân chứng nhìn thấy vẫn còn trong tay Tùy Lăng, lấy dính lượng lớn máu tươi của Tùy Lăng, hơn nữa hiện trường cũng không có dấu vân tay và dấu chân của kẻ thứ ba.

Cái chết của Tùy Lăng, khiến cả thành phố chấn kinh. Một sinh viên phẩm đức tốt đẹp, vì sao đột nhiên trở thành tên cuồng sát giết hại hơn mười người? Vô luận là ai cũng đều muốn biết toàn bộ quá trình của chuyện này. Mà dưới sự đào móc mạnh mẽ vô khổng bất nhập (chỗ nào cũng nhúng tay vào) của các phóng viên, tên nào đó đã lộ ra tin tức giáo viên hội giám khảo quyết định tranh cử chủ tịch hội học sinh cư nhiên do nhà trường điều động nội bộ.

Dường như hết thảy đều đã có kết luận, kẻ tuyệt đối có thực lực trở thành chủ tịch hội học sinh tân nhiệm vĩ đại, nhưng trong lúc vô tình biết được chủ tịch hội học sinh nhà trường điều động nội bộ không phải hần, sự yếu đuối của người trẻ tuổi khiến hần không cách nào tiếp nhận sự thật này, tinh thần hần như thế giới sụp đổ. Người đầu tiên bị hại chính là chủ tịch hội học sinh tiền nhiệm, tựa hồ cũng đã chứng thật nguyên nhân của chuyện này.

Trong một thời gian ngắn, mọi người đều muốn đánh đồng sự kiện này giống như vụ huyết án nảy sinh 15 năm trước Đại học Iowa ở Mỹ học sinh Trung Quốc Lư Cương vì đồ kị mà không khống chế được bản chất vài tên thầy Mỹ, kết cục của Tùy Lăng và Lư Cương cũng thập phần tương tự, đều là dùng hung khí hành hung kết thúc sinh mệnh của tuổi trẻ. Tình trạng tâm lý khỏe mạnh của sinh viên châu Á lại trở thành một điểm nóng đáng chú ý của xã hội, bị đông đảo mọi người đàm luận. Bất quá trong sự kiện phát sinh này còn có chút chi tiết, chưa từng được công chúng biết đến, tỷ như cô gái kia dưới đao Tùy Lăng đột nhiên biến mất, bởi vì chỉ có một số ít học sinh thấy, đám cảnh sát liền không cách nào chứng thật được thật giả, mặt khác, đến tột cùng là ai đem toàn bộ cửa khóa trái, cũng là một vấn đề khiến cảnh sát đau đầu, bởi vì trên những khóa sắt đó cũng không có dấu vân tay. Mà một người rút đao tự sát có thể tự cắt miệng vết thương lớn như vậy hay không, nội bộ cảnh sát vẫn còn đang tranh luận.

Mà ba người gần với chân tướng sự thật nhất, giờ phút này đang trốn trong rừng trúc u tĩnh mở cuộc họp hội ý.

“Thầy Vũ Văn, thầy hiện tại có thể trở thành đại anh hùng rồi a!” Đôi mắt Đinh Lam nhìn chăm chăm vào ảnh chụp trang đầu của tờ báo, ngoài miệng hàm chứa trêu chọc nói với Vũ Văn. Bức ảnh kia dùng di động chụp lại, vốn không quá rõ ràng, lại bị phóng đại nhiều lần, trên hình ảnh hai người mơ mơ hồ hồ đang kịch liệt giao thủ, trong khi chụp hai người trong ảnh di chuyển tạo bóng nhòe, thật sự nhìn không ra là Vũ Văn và Tùy Lăng.

“Ở trong trường hợp này mà còn có người không quên chụp ảnh, thật là không sợ chết mà.” Vũ Văn lắc đầu than thở, gần đây y thành giáo viên vĩ đại tiêu biểu gặp nguy hiểm đứng ra bảo vệ học sinh, nhà trường vì giảm bớt hiệu ứng tiêu cực của sự kiện phát sinh lần này, liền đem kết quả của huyết án tận lực chuyển sang hướng phát triển tốt, thậm chí còn muốn vì Vũ Văn an bài một buổi báo cáo câu chuyện tiên tiến, nếu không phải Vũ Văn kiên quyết không theo, e rằng hiện tại y phải trở lại trong hội trường lớn, ngốc hồ hồ ngồi trên bục nói mấy câu vô nghĩa.

Đường Khảo vẫn không nói câu nào, giờ phút này tâm tình của hắn thập phần phức tạp, sau khi xác nhận Tùy Lăng chính là hung thủ sát hại thầy Vương, hắn vẫn luôn hy vọng có thể tự tay báo thù cho thầy Vương, nhưng hiện tại Tùy Lăng đã chết thật rồi, Đường Khảo lại bắt đầu vì Tùy Lăng cảm thấy bi ai, cũng không cho rằng hắn đáng tội, có lẽ hung thủ thật sự, chính là thanh tà binh nhiễu loạn lòng người kia.

“Thanh loan đao thật dài được cảnh sát cầm đi đó, còn có thể trở ra tác loạn nữa không a?” Đinh Lam cầm tờ báo trong tay gấp lại.

Vũ Văn cúi kính nhào loạn tóc trên đầu mình, thấp giọng nói: “Thật sự bị cảnh sát cầm thì tốt rồi, nhưng hiện tại thanh trong tay cảnh sát kia rõ ràng là đồ dỏm!”

“Hả?” Hai thanh niên đều lắp bắp kinh hãi!

“Các cậu không thật sự cho rằng Tùy Lăng tự sát đó chứ?” Vũ Văn ngẩng đầu lên, ánh mắt lợi hại đảo qua trước mặt hai tên đang ngờ ra. “Các cậu cũng không phải không biết, Tùy Lăng từ trước đến nay tính tình cương liệt, hai lần bị tôi đánh bại, thì hai lần đều ương ngạnh đứng lên, hơn nữa một khi nắm được thời cơ bỏ chạy vô ảnh vô tung, một thằng như vậy sẽ tự sát sao?”

“Nhưng. Nhưng mà cảnh sát đã tuyên bố là sợ tội tự sát, hơn nữa tình huống hiện trường xem ra cũng hợp tình hợp lý a.”

“Đây đều là có người giả tạo hiện trường. Trên báo chí tiết lộ ảnh chụp hung khí, các cậu có thể không chú ý, đoạn đuôi thanh trường đao Shamshir Tùy Lăng sử dụng có khảm một viên ngọc bích, mà hiện tại thanh được công bố này tuy rằng cũng là trường đao Shamshir, nhưng đoạn đuôi là một cái ngà voi chạm trổ hình đầu lâu, tà binh đã bị người tráo đổi!”

“Nhưng là ai làm a?” Đường Khảo cũng bắt đầu học bộ dáng của Vũ Văn, ra sức gãi đầu mình. (Bánh tiêu: Nguyên đám lây chí cho nhau =]])

“Trường đao Shamshir là vũ khí sưu tầm hiếm thấy, thời gian ngắn như vậy có thể xuất ra một thanh trường đao tương tự đến chơi trò ly miêu hoá thái tử, tựa hồ đã sớm chuẩn bị trăm phương ngàn kế a. Đinh Lam, còn nhớ rõ nữ sinh bị Tùy Lăng một đao chặt đứt lại đột nhiên biến mất kia không?” Vũ Văn nhìn Đinh Lam nói.

Đinh Lam liên tục gật đầu.

“Đó là một thức thần, có người sử dụng thức thần để quan sát tình huống bên trong hội trường, còn mình thì bên ngoài hội trường đem toàn bộ cửa ra vào khóa cứng!”

“Thức thần? Đây không phải là trong truyền thuyết thần quái Nhật bản thường có thứ này sao? Chẳng lẽ. . . . là học sinh Nhật Bản kia?” Đường Khảo nói, “Hắn khóa cửa, muốn nhìn chúng ta đều bị Tùy Lăng giết sạch? Cái tên vương bát đần này.”

“Phỏng chừng hắn muốn lợi dụng chúng ta làm chuột thí nghiệm, thăm dò uy lực công kích và phương thức cụ thể của tà binh, sau đó khi tự mình ra tay có thể dùng phương pháp ổn thỏa nhất bắt được tà binh, hiện tại xem ra, hắn đã rất thành công đạt được mục đích của mình.” Vũ Văn lần đầu tiên ở trước công chúng bại lộ năng lực của mình, mà đối thủ vẫn cứ ẩn núp từ một nơi bí mật gần đó, Vũ Văn không muốn thừa nhận cũng không được, trong cuộc chiến tranh đoạt tà binh này, hắn kỳ thật đã thua trước một bước.

“Bây giờ có thể khẳng định chính là người Nhật Bản làm sao?” Đinh Lam đối với nữ sinh đột ngột biến mất kia khắc sâu ấn tượng.

“Thức thần (thức ở đây là nghi thức) , trong cổ thư thường ghi chép là ”Thức” Thần (thức ở đây là nhận thức) , cùng linh hồn trong thần thoại trung hoa của chúng ta có chút tương tự, là một loại linh thể bị người khống chế, chúng nó xuất hiện luôn cùng những âm dương thuật sĩ pháp thuật cao cường gắn liền cùng một chỗ, tôi cũng có chút hoài nghi vị bạn học Nhật Bản kia và việc này không thể thoát khỏi can hệ. Bất quá hoài nghi chỉ là hoài nghi, chúng ta không có chứng cứ xác thực a!”

“Chúng ta từ giờ trở đi cứ chặt chẽ chú ý hướng đi của tên Nhật Bản này nha.” Đinh Lam có chút hưng phấn nói.

“Chú ý cái đầu cậu!” Đường Khảo lại đuổi tay đánh Đinh Lam một cái, “Ký túc xá học sinh nước ngoài cậu vào được không? Người này đã chiếm được thứ hắn muốn, e rằng hiện tại đang gọi điện đặt vé máy bay về nước chuẩn bị chuồn mất rồi ấy chứ?”

Đinh Lam sờ sờ đầu bị Đường Khảo đánh đau, ầm ục kêu lên: “Lập tức báo cảnh sát đi điều tra hang ổ của tên này, cứ nói hắn trộm đồ cổ của Trung Quốc! Nói không chừng đao kia ngay trong phòng ký túc xá của hắn!”

“Hừ hừ. . . . Thanh trường Shamshir này không phải là đồ cổ Trung Quốc a. Hơn nữa nếu thanh tà binh này cũng giống như thanh Keris là giấu trong thân thể người, vậy cậu có lực soát cũng không được!” Đường Khảo cười lạnh.

“Nếu thật sự như thế, vậy hắn cũng đừng mơ lên được máy bay, khẳng định khi qua cửa kiểm soát an ninh sẽ bị kêu tít tít, hắc hắc.” Đinh Lam ngốc hồ hồ nở nụ cười.

Đường Khảo không thèm để ý đến Đinh Lam nữa, chỉ nhìn chăm chăm mặt Vũ Văn không nói.

Vũ Văn bị ánh mắt của Đường Khảo đâm vào có chút không được tự nhiên, không khỏi nói: “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy anh đẹp trai làm giáo viên sao?”

“Ôi. Thầy Vũ Văn, em vốn nghĩ thầy và chúng em đã là bằng hữu không chuyện gì không nói với nhau rồi, nhưng hiện tại xem ra, thầy vẫn che giấu rất nhiều thứ nha.” Đường Khảo thở dài một tiếng, lắc lắc đầu.

Vũ Văn sững sốt.

“Gần đây trong trường học xảy ra nhiều vụ án mạng như vậy, người chết cũng càng ngày càng nhiều, tất cả đều cùng tà binh có quan hệ, nhưng thứ này đến tột cùng là từ đâu đến? Vì sao trong trường đại học Trung Quốc lại đào ra binh khí nước ngoài? Hơn nữa chiếu theo tình huống trước mắt mà nhìn, những binh khí này đều rất nguy hiểm, sẽ ngược lại khống chế người sử dụng chúng nó, nhưng trừ thầy ra, rõ ràng còn có một nhân vật thần bí khác cũng tụ hội trong trường học, các người mạo hiểm nguy cơ lớn như vậy, đều để có được những binh khí này, chúng nó đến tột cùng có tác dụng gì đặc biệt? Các người làm sao biết những thứ này nhất định xuất hiện trong trường học của chúng tôi chứ?” Khẩu khí của Đường Khảo đột nhiên trở nên quyết liệt tung về phía Vũ Văn rất nhiều vấn đề.

Vũ Văn thần tình phức tạp cầm một hộp 555 Đinh Lam đặt trên bàn đá, châm ình một điếu thuốc, sau khi hút mạnh hai hơi, y chậm rãi nói: “Kỳ thực. . . .Việc này sớm muộn gì cũng sẽ nói ấy đũa biết, chẳng qua chi tiết dính dáng nhiều lắm, tôi rút cuộc lười biếng không muốn nói, giờ mấy đũa đã nói thế, tôi sẽ chọn mẩu chốt nói ấy đũa một chút vậy.”

Tinh thần của Đường Khảo và Đinh Lam đều không khỏi rung lên, biết Vũ Văn lại sắp nói cổ sự.

“Chính là thời điểm cuối thế kỷ trước, ở Nga có một nhà khảo cổ học có chủ định tiến đến vùng Viễn Đông, gọi là Boriskovskij Sergei, hẳn ở di chỉ cổ thành Hamadan Iran khai quật ra lượng lớn đá phiến của đế chế Parthian, vương triều Parthian, chính là vương triều An Tức của Ba Tư cổ đại theo như cách nói của Trung Quốc chúng ta. Trên những phiến đá này có khắc lượng lớn văn tự hình chêm (một loại văn tự do người miền Nam Mê-đô-pô-ta-mi sáng tạo từ ba nghìn năm trước Công Nguyên, nét chữ giống cái chêm. Người Ba-bi-lon, Ba Tư... từng sử dụng loại văn tự này) , nội dung văn tự rất hỗn tạp, bao gồm các phương diện tri thức thiên văn địa lý nhân văn. đây cũng chẳng có gì kỳ quái, văn minh Ba Tư cổ xưa vốn chính là phong phú như vậy. Nhưng kỳ quái chính là tại những văn tự hình chêm kia cư nhiên còn xen lẫn chút văn tự Trung Hoa, cụ thể hơn, đó là chữ tiểu triện!”

(Bánh Tiêu: tên gốc của nhà khảo cổ người Nga: . . , thật sự ta mất rất nhiều thời gian dịch cái tên này cho hợp với tên tiếng Nga T__T vì theo như google thì Sergei Ivanovich Rudenko là nhà khảo cổ nổi tiếng của Nga đến Sybiria khai quật, hợp lý hơn, còn cái tên này hoàn toàn không tồn tại T__T chắc là lần này Sơ ca bịa ra rồi >_<>)

“Chữ tiểu triện? Đây không phải là văn tự sử dụng thời nhà Tần sao?” Đường Khảo có phần kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, chính là khi nhà Tần thống nhất văn tự sử dụng đã tiêu chuẩn hóa chữ tiểu triện, sau này chữ tiểu triện ở cuối đời Tần lại tiến hóa thành thể chữ lệ (loại chữ thông dụng thời Hán) . Đáng tiếc những văn tự kia rất ít, hơn nữa đã không còn nguyên vẹn, chỉ có thể miễn cưỡng suy đoán nội dung văn tự kia là nói về tình luyện kim loại. Chuyện này, nhà khảo cổ học người Nga kia không công bố, mãi đến sau năm 2003, văn tự bản dập của phiến đá mới lấy hình thức nhật ký lưu truyền giới hạn trong giới khảo cổ. Các cậu cũng biết, sử ký ghi lại Trung Quốc cổ xưa phần lớn kết giao cùng Tây Á là từ thế kỷ thứ hai trước công nguyên nhờ Trương Khiên người nhà Hán thông đường đến Tây Vực (BT: vị này là người đã khai phá ra Con Đường Tơ Lụa) , nếu phát hiện của vị đồng chí Sergei là sự thật, thì cũng chỉ là đem khoảng thời gian qua lại của Trung Hoa và Ba Tư có ghi chép trong sách cổ sớm hơn thời hạn 100 năm mà thôi, không tính là phát hiện gì đặc biệt, bởi vì vào thế kỷ thứ tư trước công nguyên, người Hy Lạp cũng đã gọi Trung Quốc là ”Tắc Lặc Tư” (Seres), có nghĩa là quốc gia tơ tằm, Trung Quốc thông qua Ba Tư và Tây phương sớm lui tới, bất quá không có nhiều vật chứng mà thôi.”

Đường Khảo và Đinh Lam đối với lịch sử đều cảm thấy hứng thú, giờ phút này càng nghe càng phấn khích, chẳng qua còn chưa biết việc này cùng tà binh có quan hệ gì.

“Phần ghi chép trong nhật ký khảo cổ này mặc dù giới học thuật không gây nên tiếng vang gì quá lớn, nhưng trong giới pháp thuật lại vén lên phong ba nho nhỏ, bởi vì giới pháp thuật chúng tôi cũng có khoa khảo cổ thần bí của mình, trong lĩnh vực huyền bí học, chúng tôi có rất nhiều nghiên cứu vĩnh viễn sẽ không công khai.” Thanh âm của Vũ Văn dần dần trở nên trầm trọng. “Ngay trong bản ghi chép khảo cổ vùng Viễn Đông của chúng tôi, từng phát hiện một phần văn hiến cuối thời Đường triều, trên mảnh ghi chép đó là một quái sự, tựa hồ nói từng có các cuộc tụ họp cách 50 năm một lần tiến hành tổ chức giao lưu đúc binh khí, trong khu vực Viễn Đông sẽ có vài thành viên của quốc gia tham dự, nhưng truyền thống tụ họp kéo dài rất nhiều năm này chẳng biết tại sao lại bị bỏ dỡ vào triều Đường, về phần nguyên nhân bỏ dỡ, trong văn hiến chỉ mập mờ nói vài từ có phát sinh chuyện yêu tà. Mà cụ thể quốc gia tham dự cùng địa điểm tụ họp tổ chức, tất cả đều không tỉ mỉ ghi chép. Bởi vì đây là sự kiện ”ngoại giao” yêu tà rất hiếm thấy, cho nên chúng tôi đều rất chú trọng, nghĩ rằng những quốc gia từng tham dự tụ họp hẳn phải ở trong ghi chép lịch sử của mình đề cập đến, nhưng chúng tôi lại thủy chung không tìm được tư liệu liên quan.”

“Đúc binh khí. Tình luyện kim loại. Chẳng lẽ ghi chép văn tự Trung Quốc mà vị học giả người Nga kia phát hiện cùng sự kiện tụ họp này có nội dung liên quan sao?” Trong suy nghĩ của Đường Khảo thoáng sắp xếp lại nội dung của lời Vũ Văn nói, rồi đưa ra suy đoán hợp lý.

“Ừ, không sai, trong đoạn văn tự không trọn vẹn kia, đề cập đến Trung Quốc, đồng thời sử dụng chữ ”Cố

hương” và “50 năm ước hẹn”. Nhưng mấu chốt quan trọng nhất, là trong văn tự có một địa danh.”

“Địa danh? Chẳng lẽ.” Đường Khảo và Đinh Lam liếc mắt nhìn nhau, thần tình đều có chút kinh ngạc.

Vũ Văn ném điều thuốc đã cháy đến đầu lọc, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai đứa, nói “Các cậu hiểu đúng rồi, địa danh kia chính là tên gọi xưa của mảnh đất mà chúng ta đang đứng.”

“Ý của thầy. Ồ đây từng có rất nhiều người từ các quốc gia đến cử hành hội nghị thượng đỉnh nghiên cứu thảo luận kỹ thuật chế tạo binh khí? Mà sự kiện tụ họp này 50 năm một lần, từ triều Tần kéo dài mãi đến triều Đường?” Đinh Lam dùng một thuật ngữ rất hiện đại.

Vũ Văn hơi thoáng nở nụ cười, nói: “Hình dung như vậy, cũng là ý không tồi. Bất quá đối với thuật sĩ chúng tôi mà nói, chỉ quan tâm đến chuyện yêu tà trong phần văn hiến kia. Phát hiện của học giả Nga kia cũng chỉ giúp chúng ta thu nhỏ phạm vi địa điểm sự kiện phát sinh, cần phải tìm được vị trí cụ thể phát sinh quái sự nằm đó ở mảnh đất dưới chân chúng ta, thật sự rất khó khăn, trước khi chưa đủ tư liệu được phát hiện, sự kiện khảo cổ thần bí này cứ như vậy bị gác sang một bên. Ba năm sau, tôi đột nhiên nhận được thư điện tử của thầy Mã Lập gửi tới.”

“Thầy Mã?” Con người của Đường Khảo và Đinh Lam đều muốn rút ra đến nơi, lão đầu khô khan bình thường ấy cư nhiên cũng có quan hệ với việc này?

“Biểu cảm kỳ quái như vậy để làm chi nha? Thầy Mã Lập chính là một người bạn của tôi thế thôi, theo như lời hẩn trong thư, đại học S gần đây ban đêm có thể phát hiện năng lượng phóng xạ kỳ quái, tuy rằng phóng xạ dao động không lớn, nhưng theo hình ảnh quang phổ hiển thị, nguồn gốc năng lượng có tính phá hoại rất mạnh mẽ. Cho nên.”

“Cho nên thầy đã đến đại học S, cùng thầy Mã Lập đối ca tiếp tục quan sát phóng xạ thần bí?” Đường Khảo nhướn mày.

“Đúng vậy, may mà thầy Mã Lập tiến cử tôi thay thế vị trí của hẩn, bằng không tôi làm sao trà trộn được vào trường? Nhưng tôi vẫn muốn một bước, chuyện về sau nữa. Tôi và cậu cũng biết rồi.” Vũ Văn khẽ thở dài.

“Hiện tại xuất hiện vài thanh tà binh, chính là tại buổi tụ họp sau cùng kia lưu lại?” Đinh Lam nói.

“Trước mắt xem ra, hẩn là như vậy. Chẳng qua những kẻ khác chú ý đến tà binh, tựa hồ đã biết được nội tình hình bên trong còn nhiều hơn so với tôi!” Vũ Văn có chút không cam lòng nói, “Tuy rằng tôi hiện tại cũng đã có được một thanh kiếm Keris, nhưng trừ bỏ việc biết nó thích hút máu ra, phía sau thanh kiếm này đến tột cùng còn ẩn chứa bí mật gì đặc biệt, tôi lại hoàn toàn không biết được.”

“Nói như vậy. Kỳ thật tà binh cũng rơi vào tay thuật sĩ giống thầy, đâu phải chuyện xấu a, chí ít bọn họ có thể giống thầy khống chế được tà binh, mà không phải bị tà binh khống chế lại.” Đường Khảo học động tác mưu sĩ ngày xưa thường dùng, sờ sờ chiếc cằm bóng loáng, chỉ tiếc nơi đó không có một bộ râu dài để hẩn túm một tý.

“Chỉ hy vọng là vậy, kỳ thực ngay cả chính tôi, cũng không biết còn có thể khống chế tà binh kia được bao lâu.” Vũ Văn cau mày, tình huống trước mắt càng ngày càng phức tạp rồi.

Trong phòng ăn dòng người như thủy triều, Ôn Nhã bưng một phần mì xào và một ly nước chanh, đang tìm chỗ ngồi xung quanh. Rất nhiều nam sinh trông thấy Ôn Nhã đang tìm chỗ ngồi, không hẹn mà cùng đem chỗ trống bên cạnh mình chừa nhiều ra một chút, hy vọng cô giáo Ôn Nhã xinh đẹp có thể ngồi vào cạnh bọn họ, nhưng khi Ôn Nhã đi qua bọn họ chỉ tựa như cười, lại từ cạnh bọn họ bước nhanh qua.

Mãi đến khi trông thấy bên cạnh Phương Hân có một chỗ trống, Ôn Nhã mới thở dài nhẹ nhõm.

“Tôi có thể ngồi ở đây không?” Ôn Nhã nói với Phương Hân.

“Ước ước.” Miệng Phương Hân tắc một ngụm cơm, chỉ có thể phát âm không rõ mà gật đầu.

“Đang xem cái gì vậy?” Ôn Nhã phát hiện trước mặt Phương Hân ngoại trừ hộp đựng cơm ra, còn có một tờ báo của hôm nay.

“Còn có thể xem gì, hai ngày này trên báo đều là tin tức huyết án hội trường a, í? Hình như ngày đó cô cũng ở trong hội trường nha?” Phương Hân bỗng nhớ tới, Ôn Nhã ngày đó cũng là một trong những thành viên trong ban giám khảo, hẳn cũng đã trải qua sự kiện kinh khủng kia.

“Đừng nói nữa, nhớ tới chuyện ngày đó liền ghê tởm, cơm cũng ăn không vô nữa.” Ôn Nhã làm một biểu tình chán ghét.

“Haha. Cô Ôn Nhã, có khoa trương như vậy sao? Bất quá hiện tại tất cả mọi người đều không có việc gì, mệt nhiều nhất chỉ có thầy Vũ Văn đứng ra, xích thủ không quyền (tay không tác sát) ngăn chặn Tùy Lăng cầm dao.”

“Xích thủ không quyền ? Thầy Vũ Văn không phải cũng cầm binh khí sao?” Ôn Nhã có chút kinh ngạc.

“Cô nói gì a? Thầy Vũ Văn không phải vẫn chỉ có tay trần sao? Cô xem trong bức ảnh nè.” Phương Hân đem báo trên bàn đổi hướng, để Ôn Nhã thấy rõ ảnh chụp trên đó.

Ôn Nhã hí mắt nhìn hồi lâu, nói: “Bức ảnh này không rõ gì hết nha.”

“Haiz, hiện trường nhiều người chứng kiến như vậy, cũng nhìn thấy thầy Vũ Văn là tay không cùng Tùy Lăng độ sức. Võ nghệ của thầy tốt như vậy, em đang chuẩn bị nhờ thầy dạy em vài chiêu phòng thân đây!”

“Nhưng mà. Tôi thật sự trông thấy trong tay thầy Vũ Văn cầm một thanh trường thương màu xanh a. Còn có ngày đó bầu trời rơi xuống rất nhiều cát nhuộm kỳ quái.” Ôn Nhã dùng thanh âm không ai nghe thấy được, tự nói với chính mình. Vũ Văn này. Thật sự rất huyền bí.

Sau bữa tối, Ôn Nhã theo thói quen đi tản bộ vài vòng trong sân trường rồi quay về ký túc xá độc thân của mình. Khi đi qua sân vận động, trên sân truyền đến thanh âm bọn học sinh nhiệt tình huyền não, khiến Ôn Nhã không nhịn được dừng chân xem một chút, dưới ánh nắng chiều chiếu rọi, các nam sinh chơi bóng rổ đều tỏa ra một vòng sáng màu vàng, nhìn bọn họ vận động tràn ngập sức sống, không khí trong trường học tựa hồ tuyệt không hề bị huyết án hội trường ngày đó ảnh hưởng. Nhưng gia đình của mười đứa trẻ đã chết kia thì sao? Khẳng định đang đắm chìm trong bi thống. Vận mệnh của con người, chính là khác biệt như vậy.

Ôn Nhã đang ưu thương miên man suy nghĩ, đột nhiên Đinh Lam một mạch chạy ngang qua bên cạnh mình, nhìn biểu cảm trên mặt hắn, dường như chưa phát hiện ra mình đứng cạnh sân thể dục.

“Này! Đinh Lam!” Ôn Nhã đem hai tay hợp bên miệng làm thành hình dạng cái loa, hô to với Đinh Lam một tiếng.

Đinh Lam nhìn lại thấy Ôn Nhã, rõ ràng thoáng run rẩy, đang muốn xoay người bỏ trốn, Ôn Nhã lại hô to: “Đứng lại! Còn chạy nữa thì đừng mơ đủ điểm đậu nữa!”

Cước bộ của Đinh Lam trượt một cái, thành thành thật thật đứng lại.

Ôn Nhã đến gần vài bước, phát hiện lưng Đinh Lam có một ba lô du lịch cực đại, thoát nhìn rất nặng nề.

“Cậu đây là muốn đi đâu hả?” Ôn Nhã trực tiếp đi đến trước mặt Đinh Lam, khẩu khí nói chuyện tựa như cảnh sát giao thông bắt được tài xế phạm luật.

“Hi hi. Đưa chút đồ qua.” Đinh Lam cười cười mất tự nhiên, nhìn tầm mắt Ôn Nhã luôn rơi vào ba lô phía sau mình, hắn lại vội vàng bồi thêm một câu: “Quyển sách kia cũng sắp dịch xong rồi, tuần sau là có thể đưa cho cô!”

“Không có hỏi cậu việc này, lưng cậu là cái gì?” Ôn Nhã tò mò vươn tay, muốn tháo dây kéo trên ba lô.

“A nha, thật sự không có gì đâu!” Thân thể Đinh Lam nhoáng lên một cái, ba lô từ dưới tay Ôn Nhã né ra, vì nhoáng lên như vậy, Ôn Nhã liền rõ ràng nghe thấy trong ba lô truyền đến một trận tiếng “róc rách”, giống như có một bao chất lỏng to giấu trong ba lô.

“Cô Ôn Nhã, em thật sự trễ rồi, phải đi nhanh cho kịp, bái bai.” Đinh Lam cố không ở lại lâu, miệng còn lải nhải, người thoáng cái đã bỏ chạy thật xa.

“Tên này. Chẳng lẽ sau lưng là rượu?” Nghĩ đến một đám nam sinh trốn trong góc nào đó bộ dạng uống đến say như chết, Ôn Nhã không khỏi lắc đầu cười khổ.

Bất thành lĩnh, nàng nhớ tới Vũ Văn Thụ Học, gần đây hình như thường nhìn thấy Đinh Lam Đường Khảo cùng y trộn cùng một chỗ, chẳng lẽ hiện tại Đinh Lam muốn chạy tới gặp đưa cho Vũ Văn sao?

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ với ba lô trên vai Đinh Lam, cũng xuất phát từ lòng hiếu kỳ với Vũ Văn, Ôn Nhã đột phát ý tưởng, quyết định theo dõi Đinh Lam!

Nàng biết mình mang giày cao gót đi đường sẽ phát ra động tĩnh khá lớn, liền không dám bám sát, xa xa nhìn Đinh Lam vòng qua khu dạy học, rồi đi thẳng đến hướng ký túc xá giáo viên.

Ký túc xá giáo viên có cả thấy tám tòa nhà, được xây dựng tương đối sớm, hiện tại đã có vẻ hơi cũ kỹ, Ôn Nhã ngụ trong tòa nhà thứ nhất, mắt thấy Đinh Lam đang đi đến hướng tòa nhà số bảy, kiến trúc khu ký túc xá dày đặc, Ôn Nhã sợ mất dấu Đinh Lam, muốn theo sát thêm vài bước, lại sợ tiếng giày cao gót dưới chân để lộ hành tung. Nàng dứt khoát cởi giày ra cầm trên tay, cứ để một đôi chân trần bạch ngọc như vậy, bước khẽ đuổi theo.

Vừa quẹo, Ôn Nhã liền trông thấy Vũ Văn đứng dưới lầu ký túc xá, đang cùng Đinh Lam nói gì đó, Ôn Nhã lùi đầu về, chỉ lộ ra một con mắt nhìn lên bọn họ, chẳng lẽ bọn họ thật đúng là dự định tụ tập uống rượu trong ký túc xá giáo viên?

Song Ôn Nhã rất nhanh liền phát hiện cách nghĩ của mình đã sai rồi, Đinh Lam mở ba lô cực đại của mình, cầm lấy từng bịch từng bịch chất lỏng lấy ra, bỏ vào một túi nhựa đen trong tay Vũ Văn.

Những túi đựng chất lỏng kia, có màu đỏ sẫm!

Ôn Nhã giật mình nhìn hết thấy trước mắt, hai người này đến tột cùng đang làm gì a? Đang thực hiện giao dịch gì sao? Ôn Nhã cẩn thận nhìn nhìn chất lỏng màu đỏ trong tay Đinh Lam, bao bên ngoài chất lỏng là túi nhựa mềm được phong kín chặt chẽ, mặt trên còn dán nhãn màu trắng. Nàng nhịn không được từ sau tường đi ra, đi về hướng hai người, nhưng không đợi nàng đến gần Vũ Văn, nàng đã thấy rõ thứ trên tay bọn họ, dấu trên nhãn màu trắng kia rõ ràng có một chữ thập màu đỏ, đây chẳng phải là máu người ướp lạnh bệnh viện dùng cho cấp cứu sao? Ôn Nhã nhịn không được kêu một tiếng sợ hãi.

Tiếng kêu tuy rằng không lớn, nhưng cũng kinh động đến Vũ Văn và Đinh Lam, Ôn Nhã đang muốn xoay người bỏ chạy, Vũ Văn đã bước nhanh đuổi theo, Ôn Nhã chân trần chạy không nhanh, trong lòng thoáng trở nên luống cuống, nàng đang muốn tiếp tục lớn tiếng la hét, người phía sau thoáng cái đã nhào lên bịt miệng nàng lại, Ôn Nhã sợ tới mức nhắm chặt hai mắt.

“Đừng la!” Trong âm của người che miệng Ôn Nhã cũng có chút bối rối, “Cô đã nhìn thấy gì?”

“Tôi cái gì cũng chưa nhìn thấy.” Ôn Nhã khẩn trương chứng tỏ lập trường của mình, nhưng trong lời nàng nói ra chỉ là một trận tiếng ô ô.

“Thầy Vũ Văn. Thầy bịt miệng cô, cô làm thế nào trả lời vấn đề của thầy a.” Bên tai Ôn Nhã vang lên thanh âm quen thuộc, chính là Đinh Lam đang nói.

“À. À.” Lực trên bàn tay kia dần dần buông lỏng ra, Ôn Nhã giữa những ngón tay của Vũ Văn ngửi thấy một cỗ mùi thuốc lá nhàn nhạt.

“Chúng ta vừa rồi không làm chuyện xấu gì cả, cô ấy đột nhiên chạy ào tới hét lên như vậy khiến tôi giật mình, bằng không tôi muốn truy đuổi cô ấy để làm gì a?” Vũ Văn lúc này giống như mới kịp phản ứng, có chút hối hận nói với Đinh Lam.

Ôn Nhã thấp thỏm xoay người lại, trông thấy Vũ Văn và Đinh Lam đều mang khuôn mặt tươi cười nhìn mình, lại nhìn giày cao gót trong tay mình, một đôi chân trần bần hê hê, một bộ dạng chật vật không chịu nổi, ngược lại tựa như không hợp đạo lý chính là mình.

“Cô Ôn, thầy Vũ Văn, không có việc gì nữa, em đi trước. . . .” Đinh Lam rất lễ phép cúi chào Ôn Nhã, lập tức ly khai hai người.

Vũ Văn thấy Ôn Nhã còn đang có chút sợ sệt nhìn túi nhựa đen trong tay y, liền đem túi giấu ra phía sau, ôn hòa nói: “Cô Ôn còn chưa quay về ký túc xá nghỉ ngơi sao?”

“Anh. . . .Ngày đó ở hội trường, đa tạ anh cứu mọi người.” Ôn Nhã dừng một hồi lâu, cuối cùng nghĩ ra một lý do.

Vũ Văn nở nụ cười, “Chút việc nhỏ ấy, không cần đặc biệt đến nhà báo phỏng chứ? Vô luận là ai trông thấy trường hợp đó, đều sẽ đứng ra. Nếu cô Ôn không còn việc gì, tôi đây lên trước.”

“Này! Thầy Vũ Văn!” Ôn Nhã vừa thấy Vũ Văn xoay người muốn lên lầu, không khỏi có chút sốt ruột, thoáng kêu lên thành tiếng.

“Còn có chuyện gì sao?” Vũ Văn cũng không dừng lại cước bộ lên lầu.

“Bọn họ đều nói anh là xích thủ không quyền triền trụ Tùy Lăng, nhưng sao tôi lúc ấy lại nhìn thấy anh cầm trong tay một thanh trường thương vậy?”

Toàn thân Vũ Văn chấn động, cước bộ dừng lại, “Cô Ôn, chỉ sợ rằng cô đã nhìn lầm rồi, ngày đó tôi đúng là xích thủ không quyền.” Nói xong, Vũ Văn không hề quay đầu lại nữa đi lên lầu, bỏ lại Ôn Nhã một mình đứng bên dưới.

58. Quyển 2 - Chương 16

Trong phòng làm việc, hai tên đáng thương đang thức đêm dịch chương tiểu thuyết cuối cùng.

“Fred rất cuộc ý thức được, sự tồn tại của mình đối với các thôn dân mà nói, hoàn toàn không có giá trị gì, đạo đức và lý tưởng mà hắn truy cầu, tại địa phương nghèo khó này còn không bằng nửa túi yến mạch. . . .Ta nói lão Đường, tên Fred đáng thương này sao không hăng hái đấu tranh gì hết vậy?” Đinh Lam một bên nhìn bài dịch trên màn hình LCD, một bên lải nhải.

“Tớ làm sao biết? Muốn nói tới hăng hái đấu tranh, sao chúng ta không hăng hái đấu tranh chống Ôn đại mỹ nữ nè?” Đường Khảo ngồi trước máy tính, đang đưa tay nhập một đoạn bài dịch vào trong máy tính.

“Chúng ta là bị áp chế, việc này không có biện pháp. . . .Cậu nói trong nhà Fred vợ con đều không còn, lưu luyến cái gì nữa a?”

“Fred còn đang chờ Thượng Đế cứu vớt hắn đó, chờ hắn hiểu rõ Thượng Đế đã sớm vứt bỏ hắn rồi, tự nhiên sẽ cầm cây súng cũ kia bóp cò thôi.”

“Ôi. . . .Không nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng làm cho xong đi.”

“Đúng rồi, xế chiều hôm nay cậu đã đi đâu?” Đường Khảo quay đầu nhìn Đinh Lam nói.

“Tớ đi một chuyến đến trung tâm huyết trạm, tìm một đĩa bạn mua 10 bạch máu, hắc hắc. . . .”

“Hà? Thứ này có thể mua bán như vậy sao? Còn mua một lần 10 bạch. . . .Cũng đâu phải mua sữa chứ!”

“Có tiền cái gì mua không được? Đây cũng không phải là vật phẩm trái phép gì. . . .Huyết trạm kia còn nói, nếu lần sau muốn nữa, bọn họ có thể giao hàng tận nhà.” Đinh Lam có chút đặc ý hứ một tiếng.

“Hừm, địa chủ lão tài vi phú bất nhân (làm giàu thì thường không có nhân đức) , có tiền thì giỏi lắm a?” Đường Khảo nhin không được mắng một câu, bất quá Đinh Lam đã có thể có con đường khác để lấy máu

người, những tên thần thông quảng đại cướp đoạt tà binh kia chắc cũng có thể tự tìm chút máu nuôi tà binh? Chí ít. Không cần tiếp tục giết người nữa chứ?

“Ách. Hôm nay lúc đem máu giao cho thầy Vũ Văn, bị Ôn đại mỹ nữ nhìn thấy.” Đinh Lam có chút do dự nói.

“Hửm? Nàng sẽ không cho rằng chúng ta là một đám quỷ hút máu chứ?”

“Mặc kệ nàng, nàng tha hồ nghĩ thế nào cũng được, chung quy không đến mức sẽ báo cảnh sát đâu ha?”

“Hắn là chưa đến nỗi. Ê, ngày mai chúng ta dứt khoát đến ký túc xá của Vũ Văn đi, cậu kiếm được nhiều máu như vậy, chúng ta vừa vận có thể nhìn xem tà binh làm thế nào hút máu.”

“Ý kiến hay!” Đinh Lam cũng thoáng trở nên hưng phấn. “Vũ Văn này luôn thần thần bí bí, chưa bao giờ mời chúng ta đến ký túc xá chơi, mỗi lần gặp mặt đều ở trong rừng trúc, hôm nay tớ đi đưa máu cho thầy đến cửa thầy cũng không cho tớ lên lầu, ngày mai chúng ta trực tiếp đến đập cửa nhà thầy!”

“Ừ, cứ quyết định như vậy!”

Ngọn đèn của phòng làm việc, phát sáng mãi đến hừng đông.

Chiều hôm sau, Vũ Văn có tiết, gần đây y tựa hồ có chút không yên lòng, khi giảng bài cũng phạm vào hai lỗi nhỏ về thời gian niên đại, bị Phương Hân để ý không tha vạch trần tại chỗ, khiến Vũ Văn cực kỳ xấu hổ một trận.

Sau khi tan học, Vũ Văn có phần vội vàng rời khỏi tòa nhà dạy học, Đường Khảo và Đinh Lam liếc mắt nhìn nhau, liền lén lút theo sát ra ngoài. Bọn họ vốn tưởng rằng Vũ Văn sẽ trực tiếp quay về ký túc xá, nên tính toán khi y mở cửa sẽ đột ngột nhảy ra, khiến y không có cách nào cự tuyệt. Nhưng Vũ Văn không quay về ký túc xá, mà đi thẳng đến cửa Đông của trường học, đi vào một khu chợ nông sản bên ngoài trường.

“Thật không nghĩ tới. Thầy Vũ Văn cứ nhiên ra đây mua thức ăn?” Đinh Lam chép chép miệng.

“Vớ vẩn! Thầy không mua thì ăn gì? Theo sát một chút!” Đường Khảo đẩy Đinh Lam.

“Thầy có thể cùng chúng ta ăn ở căn tin a, mua thức ăn tự làm thì thuận tiện hơn sao?” Đinh Lam hơi khó hiểu.

Vũ Văn mua một ít cà chua và khoai tây, sau đó đi đến trước cửa hàng thịt.

“Ông chủ, cân cho tôi 5 ký thịt sườn.”

Cách Vũ Văn không xa Đường Khảo và Đinh Lam vừa nghe như sét đánh ngang tai, “Thằng cha này! Cùng chúng ta một chỗ liều mạng giả nghèo, tự ăn một mình cứ nhiên mua luôn 5 ký thịt sườn?”

Hai người rón rén đi đến phía sau Vũ Văn, chờ đến khi ông chủ hàng thịt đem thịt sườn chặt xong bỏ vào túi xách đưa cho Vũ Văn, đột ngột ra tay bắt lấy vai Vũ Văn.

“Ha, thầy Vũ Văn! Bị em bắt được rồi nha? Mua cái gì ăn ngon quá nha?” Đường Khảo cười gian nói.

“Cái này gọi là bắt quả tang! Hô hô, thầy Vũ Văn có phải chuẩn bị mời tụi em ăn một bữa thịt sườn không a?” Đinh Lam thò tay ước lượng túi nhựa trong tay Vũ Văn.

Vũ Văn bị hai bàn tay đột ngột duỗi tới dọa sợ, vừa nhận ra hai tên quỷ phá phách này, thật sự dở khóc dở cười, “Tôi. Thịt sườn này.” Y nhất thời còn chưa biết nên làm thế nào giải thích.

“Thầy đừng nói thịt sườn này không phải mua cho thầy ăn nha! Bắt quả nói đi cũng phải nói lại. Thầy mua nhiều như vậy, ăn một mình nuốt sao trôi?” Đường Khảo hắc hắc cười đem Vũ Văn từ trước cửa hàng thịt tha đi.

“Được rồi được rồi.” Vũ Văn giãy giụa thoát khỏi tay hai tên này, “Tối nay mời các cậu đến nhà tôi ăn cơm, được chưa?”

“Oh yeah!” Hai đứa này rốt cuộc đã thành công.

“Ông chủ, lại cho tôi thêm 5 ký sườn non.” Vũ Văn cứ nhiên quay lại trước cửa hàng thịt.

“Hả? Còn mua nữa a? Chỉ ba người chúng ta ăn nhiều như vậy?” Lần này đến phiên Đường Khảo và Đinh Lam giặt mình.

“Đi thôi! Theo tôi về, có thịt ăn, nhưng phải giúp tôi xách về!” Thanh toán xong, Vũ Văn cầm trong tay hai túi lớn đưa cho hai tên trước mặt.

Đường Khảo và Đinh Lam ngoan ngoãn tiếp nhận túi đi theo phía sau Vũ Văn về trường.

Ký túc xá độc thân của giáo viên kết cấu một thang hai hộ đơn giản, nhóm các giáo viên lớn tuổi lâu năm đã phân đến phòng thuộc về mình, lưu lại nơi này đều là các giáo viên trẻ dưới 30 tuổi, do mọi người ra vào ký túc xá rất trẻ, cho nên trong mắt Đường Khảo, trừ bỏ kết cấu không giống lắm, nhưng ký túc xá giáo viên cũ kỹ cùng ký túc xá học sinh mình sống thoát nhìn cũng không mấy khác biệt.

Vũ Văn trước khi mở cửa phòng, nói với hai đứa học trò: “Vô luận trông thấy cái gì, làm ơn đừng hô to gọi nhỏ.”

Trong nháy mắt đó, trong đầu Đường Khảo hiện ra, là một gian phòng treo đủ loại phù chú bát quái kiếm gỗ đào, mà chính giữa gian phòng, trấn một thanh quái kiếm hình xà.

Nhưng trong tưởng tượng của Đinh Lam, lại là một cảnh khác. Khi Vũ Văn mở cửa phòng ra, sẽ có một mỹ nữ đáng người nóng bỏng ăn mặc mát mẻ đứng phía sau cửa, ngọt ngào hô: “Tốt quá! Thầy đã trở về!” (Tiêu: cái thên này tinh trùng thượng nào =))

Hai tên óc tưởng tượng phong phú sau khi vào ký túc xá của Vũ Văn, tức khắc cảm thấy một trận thất vọng, rèm cửa đóng kín, trong phòng có chút hôn ám, trong phòng khách thu dọn sạch sẽ bày ra vài món đồ gỗ gia dụng bằng thủ công kiểu cũ, còn thiết bị điện thông thường lại đồng loạt thiếu trầm trọng, ngay cả TV cũng không có. Gian phòng bình thường như vậy, thật sự không có lý do gì để hô to gọi nhỏ, nếu phải kinh hô, cũng chỉ biết kinh hô phòng của Vũ Văn đơn sơ quá đi.

Đường Khảo rất thất vọng, đang muốn mở miệng châm chọc Vũ Văn, Đinh Lam lại đột nhiên bắt lấy cánh tay hắn, run giọng nói: “Cậu xem bên cửa sổ.”

Đường Khảo sững sờ, đem tầm mắt hướng sang bên cửa sổ, trên chiếc ghế bên cửa sổ kia, cứ nhiên có một quái vật lớn màu đen lông lá đang ngồi. Chỉ vì nó vẫn không hề động đậy, Đường Khảo mới không chú ý tới sự tồn tại của nó.

“A. A. Đây là thứ gì?” Đường Khảo không nhận được thụt lùi từng bước, đâm vào người Vũ Văn.

“Không phải đã nói muốn các cậu đừng ngạc nhiên rồi sao, đây là lang khuyển (chó sói hoặc chó lai sói) của nhà tôi.” Vũ Văn bình tĩnh nói. Tiếp đó, Vũ Văn đi đến bên cửa sổ, đem bức màn xoát một cái giặt ra.

Dưới tia nắng sáng ngời, quái vật màu đen kia thoáng vẩy vẹo đầu, Đường Khảo và Đinh Lam lúc này mới thấy rõ môm nó thật dài và hai lỗ tai dựng thẳng. Quả nhiên là một đại lang khuyển uy phong lẫm lẫm, chẳng qua thân hình nó thật lớn như thế, ngồi chồm hồm trên ghế giống như một người vạm vỡ mặc hắc y.

Đường Khảo lá gan lớn đến gần lang khuyển, nó lạnh lùng nhìn hắn một cái, càng quay đầu hướng ngoài cửa sổ.

“Haha. Nó rất ngẫu (so cool =)) , đừng xem nó như chó thường nữa.” Vũ Văn cười sồ sồ cổ đại khuyển, nói với nó: “Huyền Cương, đây là hai học sinh của ta, đây là Đường Khảo, kia là Đinh Lam. Quan hệ của chúng ta rất tốt, người đừng bày mãi bộ mặt thối đó nữa.” Vũ Văn rất chính thức giới thiệu cho đại cấu hai học sinh.

“Huyền Cương? Con chó này gọi là Huyền Cương? Tên thật ngẫu nha!” Đinh Lam cũng sáp lại, muốn học bộ dáng của Vũ Văn sồ sồ cổ nó, nhưng Huyền Cương rõ ràng giống như người hơi né ra, tránh được tay của Đinh Lam.

“Nó trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều bị tôi nhốt trong nhà, tâm tình không tốt lắm, cậu đừng trách.” Vũ Văn nhu nhu mũi.

“Không thể đưa nó ra ngoài đi dạo tản bộ?” Đường Khảo chưa bao giờ gặp qua đại cầu nào thần khí như vậy, thoáng cái liền cảm thấy yêu mến.

“Trường học có văn bản rõ ràng quy định không được phép nuôi chó trong vườn trường, tôi làm sao dám mang ra ngoài? Nó lớn như vậy, vạn nhất nữ sinh nào sợ hãi, e rằng sẽ gọi đội bắt chó tới.” Vũ Văn lắc đầu thở dài.

Đinh Lam muốn nịnh hót Huyền Cương một chút, liền sờ sờ trong cặp sách, lấy ra một cây xúc xích buổi sáng ăn còn thừa, hần lột giấy nhựa ra để bên miệng Huyền Cương, vốn tưởng rằng Huyền Cương sẽ một hơi ăn hết. Ai ngờ Huyền Cương nhìn thoáng qua, lập tức lộ ra vẻ mặt chán ghét.

“Đừng dứt nó ăn cái này, nó kiêng loại này. Ách. Là đồ ăn thừa.” Vũ Văn nói xong cười ha hả.

“Hừ, thật đúng là kén chọn, ta thích ăn loại đồ thừa này!” Đinh Lam hung hăng cắn cây xúc xích trong tay một cái.

“Các cậu tùy ý chơi đùa trước, tôi đi nấu cơm.” Vũ Văn chà xát tay, xoay người đi đến phòng bếp.

Đường Khảo lại nhìn nhìn bốn phía, phát hiện một mặt trên tường dán rất nhiều ảnh chụp, hần tò mò đến gần những bức ảnh kia, cẩn thận nhìn hồi lâu.

Những bức ảnh này tựa hồ chụp vào lúc tảng sáng, màu sắc đều lộ ra một loại cảm giác trong trẻo âm u, trong ảnh chụp không có ai, tất cả đều là nhà cũ nhiều năm trong trường, mỗi tòa nhà cũ đều chụp với rất nhiều góc độ khác nhau, rồi phân loại dán cùng một chỗ.

Vũ Văn chụp những ngôi nhà cũ này làm gì nhỉ?

Đường Khảo lớn tiếng hướng phòng bếp hô: “Thầy Vũ Văn, máy chụp hình kỹ thuật số em cho thầy mượn còn cần dùng không?”

“A, tôi còn muốn dùng thêm một thời gian nữa, cậu không ngại chứ?”

“Tùy ý dùng, nhưng mà thầy chụp những kiến trúc cổ này có lợi ích gì a? Chuẩn bị gia nhập cuộc thi ảnh?”

Vũ Văn từ trong phòng bếp lộ đầu ra, suy nghĩ một chút, nói: “Tôi cảm thấy đại học S của chúng ta có chút cổ quái.”

“Cổ quái?” Đường Khảo và Đinh Lam ngơ ngác nhìn nhau, cùng đi vào phòng bếp, muốn nghe Vũ Văn nói hết lời.

“Mấy năm gần đây trong trường học có từng dỡ bỏ tòa nhà cũ nào không? Vũ Văn một mặt hỏi, một mặt nhắc dao thành thạo đem sườn non cắt thành từng khối nhỏ.

Đường Khảo lắc đầu, nói: “Dù sao tụi em đi học vài năm nay không thấy hủy qua tòa nhà nào.”

“Tôi cảm thấy trong trường có vài tòa nhà cổ tựa hồ như bố trí thành trận pháp nào đó, nhưng bây giờ còn chưa thể khẳng định.”

“Trận pháp? Thầy là nói. Giống bát quái trận gì đó sao?” Đinh Lam có chút không tin vào lỗ tai mình.

“Không sai biệt lắm, ý tứ cũng hơi giống vậy, chính là những tòa nhà cổ tôi chụp trong ảnh, phương hướng của vị trí chúng nó hình như là đã qua quá trình lựa chọn đặc biệt.”

“Trước đây khi thi công nhà cửa đều phải xem trước một chút phong thủy, coi trọng rất nhiều thứ, nếu mấy tòa nhà này liền một chỗ có cảm giác phương vị đặc thù, vậy cũng không có gì quái lạ a.” Đường Khảo không cho rằng việc này có gì đặc biệt.

“Phong thủy tôi cũng có chút hiểu biết, những tòa nhà cũ này, kỳ thật không cần nói tới phong thủy gì, cho dù là pháp trận, sớm đã mất đi hiệu lực rồi, nhiều lắm. Cũng chỉ là một pháp trận vứt đi.” Khi nói chuyện, Vũ Văn đã cắt xong sườn non, bắt đầu gọt vỏ khoai tây.

“Pháp trận vứt đi?” Đường Khảo có phần không rõ.

“Ý của tôi là, trong một thời kỳ nào đó trước đây, nơi này đã từng có một pháp trận, có lẽ là trấn tà, có lẽ là công dụng khác, nhưng cách nhiều năm như vậy, kiến trúc tạo thành pháp trận đã bị hủy, kiến trúc bị hủy, đã sớm mất hiệu lực, chẳng qua vẫn tiếp tục sử dụng nền móng năm đó, còn có thể miễn cưỡng nhìn ra chút bóng dáng pháp trận ngày trước.”

“Vậy ý của thầy là. . . .Pháp trận này xây dựng để trấn áp tà binh?” Đinh Lam hỏi.

“Không giống!” Vũ Văn lắc đầu, “Tà binh xuất thế tựa hồ cùng pháp trận này không có quan hệ gì, nếu pháp trận này chỉ dùng để trấn trụ tà binh, vậy nó đã mất đi hiệu lực nhiều năm như vậy, sao tà binh hiện tại mới xuất hiện?”

“Trong trường của chúng ta còn cất giấu thứ gì đó nguy hiểm nữa sao?” Đường Khảo bỗng nhiên có chút sợ hãi.

“Không biết. . . .” Thân sắc Vũ Văn có chút sàu muộn, “Nếu có bản vẽ của toàn bộ trường để xem thì tốt rồi.”

“Trong trường học không phải có bản đồ vườn trường sao?” Đinh Lam thoáng nghĩ tới.

“Loại này không được, quá đơn giản, chỉ có bản đồ đường cơ bản, không có toàn bộ hình kiến trúc, tự mình chụp ảnh để đối chiếu vẽ lại còn không quá chuẩn xác. . . .” Vũ Văn thở dài.

“Hắc hắc. . . .Muốn xem bản vẽ mặt phẳng trong trường sao? Việc này quá dễ, em kiếm cho thầy!” Đường Khảo tràn đầy tự tin nói.

“Cậu có thể kiếm ra bản vẽ mặt phẳng chi tiết?” Vũ Văn vừa mừng vừa sợ.

“Không thành vấn đề, chỗ thầy có máy tính lên mạng không?”

“Trong phòng ngủ có, cậu muốn tìm kiếm trong kho dữ liệu của thư viện trường sao? Tôi đã tra qua, không có. . . .”

“Nào có phức tạp thế? Mọi người cứ nhìn đây.” Đường Khảo đi vào phòng ngủ của Vũ Văn.

Trong phòng ngủ bố trí càng đơn giản, chỉ có mỗi một chiếc giường đơn và một bàn làm việc. Trên bàn làm việc đặt một máy tính cũ chẳng biết Vũ Văn từ nơi nào đào được, chính là dùng màn hình CRT 15 inch đã rất hiếm gặp.

Đường Khảo mở máy tính, bắt đầu tải xuống một phần mềm, Vũ Văn đến gần vừa nhìn, phần mềm Đường Khảo tải về gọi là “Google Earth”

“Cái này. . . .là một loại phiên bản mới của GOOGLE sao?” Vũ Văn sửng sốt hỏi han.

“Thầy Vũ Văn, thầy lạc hậu ghê, phần mềm này hiện tại rất nhiều người chơi, dùng nó có thể nhìn thấy toàn bộ bản đồ vệ tinh của trái đất, đương nhiên, cũng bao gồm cả trường học của chúng ta.” Đinh Lam ở phía sau Đường Khảo khoanh tay nở nụ cười.

Chẳng biết từ khi nào, Huyền Cương cũng chạy vào phòng ngủ, đoạn chính ngồi bên cạnh Đường Khảo, quan tâm nhìn màn hình máy tính.

Giữa mạng của trường và mạng viễn thông băng thông không lớn, tải xuống phần mềm hao phí thời gian rất dài. Trong đoạn thời gian này Vũ Văn lại nhân cơ hội đem hai trái cà chua to dùng nước sôi luộc, lột da băm thành sốt cà chua.

Ngay khi Vũ Văn bắt đầu ninh sườn heo, Đường Khảo ở trong phòng ngủ kêu lên, “Có thể xem rồi!”

Vũ Văn hăm hở xoa xoa tay dính nước vào bên tạp dề, bước nhanh đến trước máy tính.

Trên màn hình xuất hiện một tấm bản đồ vệ tinh, trên bản đồ có thể nhìn thấy đầy đủ vườn trường, toàn bộ công trình kiến trúc cũng rành rành trước mắt, rõ nét vô cùng, thậm chí ngay cả một chiếc xe ba gác đậu trên đường nhỏ cũng nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

“Tháng sáu năm nay GOOGLE tiến hành một lần đổi mới khá lớn, thành phố chúng ta rốt cuộc có bản đồ vệ tinh rõ ràng, bất quá những bức ảnh này e rằng thời điểm chụp vẫn là vào năm 2004 thậm chí năm 2003,

không biết có thể hơi cũ rồi không?” Đường Khảo thuận thực phóng to bức ảnh, sân vận trong nhà khổng lồ của trường xuất hiện trên màn ảnh hình dáng rõ ràng.

“Cũ? Thật muốn có bản đồ vệ tinh của mấy trăm năm trước thì tốt rồi, như vậy có thể nhìn dễ hiểu hơn chút, như bây giờ, e rằng vẫn không thể đảm bảo có thể thấy được đến tột cùng là trận pháp gì!” Vũ Văn từ trong tay Đường Khảo tiếp nhận con chuột.

Bản đồ vệ tinh dưới tay Vũ Văn cấp tốc chuyển động, đôi mắt Vũ Văn chẳng những nhìn chăm chăm màn hình, còn xé ra một tờ giấy trắng thuận tay tô tô vẽ vẽ lại, nhưng mà Đường Khảo và Đinh Lam đều xem không hiểu bức tranh của y chính là cái gì.

Một lát sau, Vũ Văn thần tình ngưng trọng buông chuột ra, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ là một Trung Nguyên Vô Thường Trận? Kỳ quái. Thật kỳ quái.”

“Cái gì kỳ quái a?” Hai người trẻ tuổi bị Vũ Văn làm cho lờ mờ.

“Từ phương vị của 13 tòa nhà kiến trúc cũ này nhìn, bức tranh hẳn phải là một Trung Nguyên Vô Thường Phù của Đạo gia, nhưng trò này từ trước đến nay chỉ dùng để vẽ chu sa trên người đạo sĩ mới vào Đạo gia, giúp hần tu thân dưỡng khí, khi đã có chút tu vi của Đạo gia sẽ không dùng loại công phu nhập môn này, như thế nào hiện tại lại bày bố trên mặt đất? Lại còn lớn như thế?”

Đường Khảo và Đinh Lam đều là lần đầu tiên nghe nói thuyết pháp kỳ dị như vậy, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy bản thân đang dẫm bước trong đám mây, mù mờ bối rối.

“Quên đi, gần đây tà binh náo loạn hung ác, có lẽ tôi đã đa tâm rồi.” Vũ Văn trầm mồi suy nghĩ không thể lý giải, liền lắc đầu, tắt máy tính.

Đường Khảo sững sốt một hồi, đột nhiên nhớ đến nhiệm vụ trọng yếu của hôm nay, hần liền vội vàng hỏi: “Thầy Vũ Văn, thanh kiếm Keris kia đâu? Thầy để ở đâu rồi?”

“A, tôi đặt trong bồn tắm lớn phòng vệ sinh, các cậu có thể xem, nhưng tốt nhất đừng chạm vào.”

Tà binh uy lực không gì sánh được thế nhưng bị Vũ Văn tùy tiện quăng trong phòng vệ sinh, nghĩ đến mình còn từng tưởng tượng qua Vũ Văn sẽ bày một phù trận cực kỳ khí thế trấn trụ tà binh kia, Đường Khảo không khỏi bật cười khanh khách.

Đường Khảo và Đinh Lam đi đến gian ngoài, mở ra một túi lớn bọn họ mang theo bên người, Vũ Văn giật mình trông thấy Đường Khảo từ trong bao lấy ra một máy quay phim SONY cực đại.

“Cậu. Cậu mang theo thứ đồ chơi này tới làm gì?” Vũ Văn thấy Đường Khảo đem máy quay phim khiêng trên vai, ống kính nhắm ngay mình, vội vàng trốn vào phòng bếp, tựa hồ tuyệt không muốn xuất hiện trên ảnh hình tượng. (Tiêu: ôi bạn ấy then thùng, thiệt khả ái nha~ :”>)

“Em muốn đem cảnh thanh tà binh hút máu quay a? Đây chính là tư liệu phim kinh dị quý báu đó nha!” Đường Khảo cười nói, “Đinh Lam hôm qua đem máu tới cho thầy đâu rồi? Không phải đã dùng hết rồi chứ?”

“Nào dám một lần dùng nhiều như vậy? Hôm qua lấy về còn chưa mở bao bì ra đâu.” Vũ Văn từ trong tủ âm tường xuất ra một túi máu đặt trong tay Đinh Lam.

Đường Khảo cứ như vậy khiêng máy quay phim vào phòng vệ sinh, ống kính quay một vòng phòng vệ sinh nhỏ hẹp trước, sau đó chậm rãi đến gần bồn tắm lớn. Từ trên đi xuống nhìn lại, thanh kiếm Keris kia lưỡi kiếm trút xuống, dựa nghiêng vào một góc bồn tắm lớn, bụi bám mờ mờ không có nửa điểm hào quang, mũi kiếm cũng không thấy có gì sắc bén, nhìn qua một chút cũng không giống tà binh có thể gây nên tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu) . Nếu như người không biết chuyện nhìn thấy, e rằng sẽ nghĩ đây là một thanh sắt vụn đồng nát.

Nếu không phải vì Trương Nguyệt Thần mất tích khiến mình cuốn vào chuyện này, thanh Keris cũng sẽ giống thanh trường đao Shamshir, ở trong tay Dịch Nam Hành điên cuồng thấm máu tươi sao? Đường Khảo suy nghĩ chuyện cũ, trong lòng không nén được thở dài.

Hình ảnh trong ống kính dưới sự kiểm soát của Đường Khảo lại phóng đại gấp hai, chậm rãi từ mũi kiếm hướng lên đến chuôi kiếm. Đường Khảo lúc này mới phát hiện, trên chuôi kiếm treo một chuỗi hạt châu kỳ lạ, chuỗi châu là màu đen, nhìn qua không hề trơn bóng, cũng không biết là từ vật liệu gì chế thành, chẳng lẽ đây là pháp khí Vũ Văn dùng? Đường Khảo đặc tả chuỗi pháp châu kia.

“Ê. Ê. Cho tớ vào nhìn với a!” Đinh Lam ở bên ngoài phòng vệ sinh đợi đến sốt ruột, cũng chen vào trong, nhưng phòng vệ sinh này thật sự quá nhỏ, chỉ chứa được một người ở bên trong, Đinh Lam chen như vậy, Đường Khảo ngay cả xoay người cũng khó khăn.

“Lão Đinh cậu chen chúc cái gì hả?” Đường Khảo đối với cái đầu từ dưới nách mình chui ra bất mãn nói thăm, “Đem túi máu tới mở ra!”

“Vấy một ít máu vào trong a!” Vũ Văn ở trong phòng bếp lớn tiếng dặn dò.

“Vấy một chút? Thầy cho rằng cái này là xào rau rắc muối hay sao? Haha.” Đinh Lam cười dùng dao nhỏ đâm vào miệng túi máu. Máu người màu đỏ sậm lập tức ùng ục ùng ục từ chỗ miệng thủng trào ra, giọt trên trường kiếm Keris. Nhưng chút máu này còn chưa tiếp xúc đến trường kiếm liền trượt ra phía dưới, giống như giữa máu và trường kiếm còn có một tầng chắn vô hình.

“Ế? Sao kiếm không chạm được máu a?” Đinh Lam quàng quạc gào to, ngẩng đầu đụng phải cánh tay Đường Khảo đau đớn.

“Cậu cái tên ngu ngốc này, cậu xem cậu làm. Hử?” Đường Khảo đang muốn mở miệng mắng, đột nhiên phát giác hình ảnh trong ống kính thay đổi, nguyên lai Đinh Lam vừa rồi va chạm như vậy, Đường Khảo bật phải chế độ hồng ngoại quay ban đêm của camera.

“A! Xung quanh thanh kiếm Keris này còn bao một tầng bằng sao?” Đường Khảo kinh hô một trận. Do chế độ quay ban đêm, toàn bộ hình ảnh đều biến thành màu xanh, nhưng vẫn có thể tinh tường trông thấy, kiếm Keris tựa hồ đã đông lại trong một tầng bằng lớn bán trong suốt, mà máu ban nãy vấy ra, chính là lưu động trên khối bằng, không chạm vào được trường kiếm.

Vũ Văn hô một tiếng vọt vào trước cửa phòng vệ sinh, sững sờ la to: “Cậu nhìn thấy hư linh băng của tôi?”

Đường Khảo từ trước ống máy quay ngẩng đầu, dùng mắt thường nhìn nhìn trong bồn tắm lớn, lại cúi đầu nhìn nhìn màn hình tinh thể lỏng, vẻ mặt kinh ngạc ngoảnh lại nói: “Em dùng kiểu quay hồng ngoại đến nhìn thứ gì đó không thấy.”

“Đi ra, hai cậu đều đi ra cho tôi.” Vũ Văn hướng hai người vẫy vẫy tay.

Đường Khảo và Đinh Lam buồn bực chui ra khỏi phòng vệ sinh, muốn nghe xem Vũ Văn có giải thích gì.

“Này, các cậu đem camera nhắm ngay tay phải của tôi, mở ra kiểu chụp đêm bằng hồng ngoại đặc tả, đừng đem mặt của tôi quay vào.” Vũ Văn phân phó nói.

“A!” Đường Khảo ngoan ngoãn bật máy quay lên.

“Tách!” Vũ Văn búng ngón tay.

“A. A. Thầy Vũ Văn tay thầy bốc cháy!” Hai tên nhìn vào màn hình đồng thời la hoảng lên.

“Hửm? Thật đúng là thấy được hả?” Vũ Văn thu hư linh hỏa, sờ sờ đầu, tiếp đó, y lại xoát một cái bày ra hư linh kim thương.

“Oa! Trường thương thật đẹp! Nhưng mà màu lục biêng biếc, màu sắc không tốt lắm!” Đinh Lam kinh hô.

“Đó là do cậu dùng chế độ quay ban đêm, đây là màu xanh da trời!” Vũ Văn vừa bực mình vừa buồn cười.

“Ôi. Thầy nói thầy từng dùng trường thương này cùng Tùy Lăng độ sức, chúng em vẫn không tin lắm.” Đường Khảo và Đinh Lam đồng thời chán nản thở dài, “Nguyên lai chỉ có thể dùng phương thức quay hình hồng ngoại mới nhìn thấy, xem ra tụi em không có duyên phận được trông thấy màu sắc những pháp khí đích thực của thầy rồi.”

Vũ Văn dường như không chú ý nghe bọn họ nói chuyện, mà nghiêng đầu tự nhủ: “Cư nhiên dùng máy quay hồng ngoại có thể nhìn thấy hư linh.”

“Thầy Vũ Văn, hư linh là cái gì hả?” Đinh Lam tò mò hỏi han.

“Các cậu học khoa Văn, có nói các cậu cũng không rõ, các cậu chỉ cần biết đây là một loại năng lượng thể thôi!”

“Hừ, vừa nghe nhất định là chỉ giải thích qua loa cho tụi em, cứ nhiên kỳ thị tụi em học sinh khoa văn!” Đường Khảo cực kỳ bất mãn kháng nghị.

“Haiz, ban nãy các cậu đều thấy đó, vô luận hỏa cầu hay kim thương, đều là hư linh, chẳng qua hình thái bất đồng, còn có khối băng trong phòng vệ sinh kia cũng là hư linh, tôi dùng nó để giảm độ dao động năng lượng của kiếm Keris, hiện tại kiếm Keris đối với máu tươi không khát cầu bức thiết như trước nữa. Các cậu muốn ghi lại quá trình tà binh hút máu, tôi sẽ đem hư linh băng thu về nha.”

“Được!” Đường Khảo lại nghiêng máy quay phim trở lại phòng vệ sinh.

Vũ Văn vừa đem hư linh băng phong tỏa tà binh tiêu trừ, thanh kiếm Keris kia lập tức trở nên sáng bóng, phẳng phất có một loại sức hút vô hình, máu lưu lại dưới đáy bồn tắm lớn dần dần tập trung xung quanh mũi kiếm, tiếp đó, mũi kiếm màu xám bắt đầu hấp thu máu, từ đầu cho đến cuối lưỡi kiếm lần lượt biến thành màu đỏ sẫm bất tường, vân lộ dày đặc trên lưỡi kiếm cũng chậm chậm trở nên rõ nét.

Trong bồn tắm lớn còn sót lại không nhiều máu lắm tựa hồ không đủ thỏa mãn khẩu vị của kiếm Keris, sau khi máu khô cạn, kiếm Keris bắt đầu kịch liệt chấn động. Mới đầu, Đường Khảo chỉ cảm thấy chìa khóa treo bên hông run rẩy theo, dần dần, máy quay phim trong tay hắn cũng lung lay không ngừng, qua chốc lát, thanh âm kim loại sắt đang xen như phong lôi cuộn cuộn mà đến, phòng vệ sinh nho nhỏ tựa như đang đứng ở vị trí trung tâm cơn lốc xoáy, thanh kiếm Keris kia trong bồn tắm lớn nóng lòng muốn tỷ thí, leng keng rung động, tựa hồ tùy thời sẽ nhảy lên, cắt yết hầu của Đường Khảo và Đinh Lam.

“A.” Đinh Lam đột nhiên kêu sợ hãi một tiếng, lưỡi dao cạo Vũ Văn đặt trên bồn rửa mặt, cứ nhiên nhảy dựng lên ở trên gò má Đinh Lam cửa ra một vết thương.

“Mau phong bế nó!” Trong lòng Đường Khảo hoảng hốt, không nhịn được hô to.

“Coong.” Theo một âm rung, tay Vũ Văn từ giữa hai người thanh niên thò vào bồn tắm lớn, một khối hư linh băng vĩ đại lần nữa bao vây kiếm Keris.

Toàn bộ thanh âm đều biến mất trong nháy mắt, dường như chưa từng phát sinh việc gì.

“Tiết thực nghiệm ngoài giờ ngày hôm nay, tạm dừng ở đây, ra ăn cơm.” Thanh âm ôn hòa của Vũ Văn vang lên, mới đem hai tên thanh niên thất hồn lạc phách kéo về thực tại.

Bữa tối Vũ Văn làm súp củ cải đỏ, chẳng biết y dùng phương pháp gì, trong một giờ ngắn ngủi đã đem sườn heo hầm đến vừa chín, hơn nữa khoai tây đun nhừ và nước cà chua đậm đặc, đây là món ăn nổi tiếng của Nga thật sự làm đến hương xông vào mũi thơm nồng, không đặc không loãng. Đường Khảo và Đinh Lam ăn đến miệng mồm bóng loáng, cứ như vậy ăn liền ba chén cơm chan canh, Vũ Văn lại ăn rất ít.

Về phần năm ký sườn hai thanh niên vẫn canh cánh trong lòng, kỳ thật là bữa tối của đại cầu Huyền Cương, lúc bọn Đường Khảo ăn cơm, nó liền ghé vào dưới bàn ăn của Vũ Văn lẳng lặng hưởng thụ hết bữa tối của mình, rồi không rên một tiếng trở về phòng khách, ngồi xồm trên ghế ngựa mặt nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, nhất cử nhất động, thật giống như bề trên trong nhà bắt cầu ngôn tiểu (người trầm mặc ít nói cười) .

“Thêm một chén nữa?” Vũ Văn giơ muống canh hỏi Đinh Lam.

“Không ăn nữa. No rồi.” Đinh Lam ợ một tiếng, “Thầy Vũ Văn tay nghề không tồi nha.”

“Hắc hắc. Tôi sẽ thường làm món hầm này nữa.” Vũ Văn mỉm cười nói.

Lúc này, di động của Đường Khảo vang lên, hắn tựa hồ đối với việc có người quấy rầy hắn hưởng thụ mỹ thực hết sức bất mãn, rất không kiên nhẫn nổi máy.

“Alo? A. Đúng, thầy Vũ Văn đang ở cùng chúng tớ.” Tầm mắt Đường Khảo đảo qua mặt Vũ Văn.

“Ai hả?” Đinh Lam hỏi.

Thần sắc Đường Khảo đột nhiên quở dè che ông nghe điện thoại, thấp giọng nói: “Là Phương Hân gọi tới, cậu ấy nói hai bạn học nước ngoài trên lớp chúng ta muốn tìm thầy Vũ Văn hỏi chút bài học, đang hướng cậu ấy thăm dò thầy Vũ Văn đang ở đâu.”

“Kệ bọn họ, cứ nói thầy Vũ Văn tối nay không rảnh!” Đinh Lam vung tay.

“Không!” Vũ Văn suy nghĩ một chút, “Cứ để bọn họ đến, hôm nay làm canh hơi nhiều, vừa vặn có thể mời bọn họ hỗ trợ ăn cho hết.”

“Thầy nói vậy bực gì đó à? Học sinh Nhật Bản kia.” Đường Khảo cảm thấy cách Vũ Văn suy nghĩ vẫn đề có điểm gì là lạ.

“Tôi nói rồi, để bọn họ đến đây đi, sớm muộn cũng phải mặt đối mặt.” Thần sắc của Vũ Văn trang nghiêm, tựa hồ không phải nói giỡn.

Đường Khảo nửa tin nửa ngờ nói vào điện thoại: “Cậu dẫn bọn họ sang đây đi, ký túc xá giáo viên tòa nhà số 7. Ừ, lần 8!”

Chỉ chốc lát sau, chuông cửa vang lên.

“Đến đây đến đây.” Vũ Văn tháo xuống tạp dề bên hông, tiến lên mở cửa.

Tiến vào đầu tiên là Phương Hân, nàng vừa vào cửa liền mạnh hít hít mũi, “Hừ hừ. Nguyên lai hai người các cậu trốn ở chỗ thầy Vũ Văn ăn ngon lành như vậy à?” (Tiêu: con gái con gớm vô duyên vô dùng .=.)

Bách Diệp Thân Hoàn và Austin đều không vào ngay, mà đứng ngoài cửa hành lễ với Vũ Văn, sau khi nói một tiếng quấy rầy rồi, mới vào cửa. (Tiêu: thấy người ta chưa ~ chả chào hỏi cứ xông xộc vào .= mắt nết)

“Ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn thì chỗ của tôi vừa vặn có súp củ cải đỏ đó.” Vũ Văn nhiệt tình tiếp đón hai học sinh ngoại quốc, trong ký túc xá nho nhỏ bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Dường như không quen trong nhà có nhiều người như vậy, Huyền Cương nhảy xuống ghế dựa, chạy nhanh tới cạnh cửa, muốn tránh vào phòng bếp.

“A nha, con chó thật oai hùng nha!” Phương Hân bị bóng đen đột nhiên xuất hiện dọa sợ, nhưng sau khi thấy rõ là một đại cẩu, tâm yêu chó của nàng thoáng cái bị kích phát. Nàng khom lưng xuống ngăn cản Huyền Cương, thò tay sờ sờ lớp lông bóng mượt trên lưng Huyền Cương. (Tiêu: tiểu Huyền sao con ko cắn nó ???? >___<)

Nhưng chuyện kỳ quái đã xảy ra, Bách Diệp sau khi trông thấy Huyền Cương, hấn ngay thường ổn trọng, cư nhiên phát ra một tiếng thét thảm thiết!

“Hả? Cậu làm sao vậy?” Austin có chút cố gắng hỏi han, nếu không phải hấn đưa tay đỡ lấy Bách Diệp, Bách Diệp liên tục lui về phía sau gần như sẽ đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

“Hừ.” Đinh Lam có chút khinh thường hừ một tiếng, “Sợ chó cư nhiên sợ thành như vậy, thật khoa trương nha?”

Bách Diệp sau khi được Austin đỡ lấy, hô hấp bắt đầu dị thường trầm trọng, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt như bị bệnh, hấn luôn miệng nói: “Xin lỗi. Xin lỗi. Tôi đã thất thố.”

Nhưng khi Bách Diệp vừa liếc mắt nhìn Huyền Cương, tay hấn cũng bắt đầu run rẩy, tựa hồ có chút vô pháp điều khiển.

“Không được rồi. Xin lỗi, xin lỗi. Tôi. Tôi phải đi trước.” Bách Diệp có phản kinh hoảng đối với mọi người ở đây liên tục cúi đầu, xoay người lui ra ngoài cửa.

“Vâng. Tớ tiễn cậu về nhé!” Austin vừa thấy Bách Diệp đang muốn chạy, liền đi theo ra cửa.

“Này. Các cậu còn chưa.” Vũ Văn có chút không rõ, hai người này vội vàng tới, còn chưa nói được hai câu lại vội vàng bỏ đi rồi.

“Thật sự ngại quá, đã quấy rầy rồi!” Austin dùng giọng tiếng Trung kỳ quái chào hỏi, rồi dìu Bách Diệp đi xuống lầu. Trong phòng còn lại bốn người, đều cảm thấy có chút mặc danh kỳ diệu (không hiểu gì hết) .

Từ đầu đến cuối, Huyền Cương vẫn không thèm liếc mắt nhìn vị học sinh Nhật Bản kia, cũng không sửa với hần một tiếng, ai cũng không hiểu, Bách Diệp vì sao vừa nhìn thấy nó lại sợ hãi như vậy.

59. Quyển 2 - Chương 17

Lửa trại ấm烘烘 sắc đặt ngang trước mặt Vũ Văn, màn đêm đen đặc bao phủ hết thấy bốn phía y, cùng bóng tối che phủ bầu trời kia so sánh, ánh lửa có vẻ thật mỏng manh. Vũ Văn ôm chân ngồi dưới đất, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, bóng tối phía sau đang từng chút thấm vào da thịt mình. Cơn rét lạnh thúc giục Vũ Văn nhớ thêm củi vào đống lửa trước mặt, nhưng tay có thể chạm đến chỉ có vài cành cây nhỏ còn sót lại.

Cách ánh lửa ấm ậm, hơn 11 bóng trắng lơ mơ đứng trước mặt Vũ Văn. Diện mạo của bọn họ đều mơ mơ hồ hồ, Vũ Văn chỉ cảm thấy hình như có nhận biết vài người, nhưng nhìn kỹ hơn, lại cảm thấy có chút xa lạ. Tuy rằng không thấy rõ mặt những người đó, Vũ Văn lại rất rõ ràng cảm giác được, những bóng người đó dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình.

Đối mặt với ánh mắt như vậy, Vũ Văn chỉ có thể cúi đầu thấp hơn.

Một lát sau, bóng trắng bắt đầu chớp động quỷ dị, Vũ Văn bất an nhìn chúng nó từng bước tiến đến gần mình. Nhóm bóng trắng đến gần đống lửa thì dừng chân, bắt đầu chậm rãi ngoắc tay với Vũ Văn. Trong lòng Vũ Văn run lên, không tự chủ được muốn lui về phía sau.

Bất quá đám bóng trắng muốn không phải Vũ Văn, mà là một người khác chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh Vũ Văn. Khi Vũ Văn phát giác ra người nọ đứng bên cạnh mình, y ngốc lẳng há to miệng. Động tác của đám bóng trắng đồng nhất hướng người nọ dùng ta ra hiệu, tựa như vậy gọi một người bạn thân.

Vũ Văn ngẩng đầu nhìn người nọ, mặt của hắn cũng mơ hồ không rõ, song thân hình thì có chút quen thuộc, hắn không chút do dự từ bên cạnh Vũ Văn bước ra, bước chân tự nhiên cùng tiết tấu đám bóng trắng ngoắc tay đồng nhất, khi giẫm qua đống lửa trước mặt Vũ Văn, người nọ thoáng thống khổ vịn vịn, bất quá hắn rất nhanh đã xuyên qua đống lửa, cùng nhóm bóng trắng song song đứng chung một chỗ.

Ngay khi người nọ chậm rãi xoay người đối diện với Vũ Văn, thân hình hắn cũng dần dần hóa thành màu trắng, trước khi người kia hóa thành bóng trắng, Vũ Văn rốt cuộc thấy rõ trên mình người nọ mặc chính là một bộ cảnh phục phẳng phiu.

Không hề có điềm báo trước, bóng tối phía sau Vũ Văn đột nhiên lan ra, nhanh chóng bao trùm toàn thân y, Vũ Văn giãy dụa vươn hai tay về phía trước, còn đám lửa trại kia trong phút chốc đã bị dập tắt!

“A.” Vũ Văn kêu lên sợ hãi, ngồi bật dậy!

Nguyên lai, là một cơn ác mộng.

Vũ Văn xốc lên chắn mỏng đã bị mồ hôi thấm ướt, nửa thân trên trần trụi ngồi bên mép giường, cầm ỉnh một điều thuốc. Trong phòng hôn ảm, một đốm lửa lúc sáng lúc tối.

Nương theo tia sáng mỏng manh ngoài cửa sổ, Vũ Văn trông thấy Huyền Cương ghé vào bên chân mình, đang ngủ say.

“Có phải người cho rằng giấc mộng vừa rồi của ta, không thuộc phạm vi chức trách của ngươi hay không?” Vũ Văn thoáng cười khổ, đưa tay sờ sờ cái đầu lông lá của Huyền Cương. Tay Vũ Văn vừa chạm vào Huyền Cương, hai lỗ tai nó lập tức giật mình tỉnh táo, bất quá Huyền Cương đối với tình huống Vũ Văn nửa đêm đột nhiên tỉnh dậy đã có chút nhìn riết thành quen, nó ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vũ Văn, lại cúi xuống ngủ tiếp.

Đồng hồ báo thức đầu giường hiển thị, hiện tại mới 5h30 sáng. Nhưng Vũ Văn thật sự không tự tin có thể tiếp tục nằm trên giường ngủ lần nữa, dứt khoát đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Sau một phen lau chùi, Vũ Văn thay một bộ trang phục vận động gọn gàng.

“Đứng lên đi, đã đến giờ hóng gió rồi.” Vũ Văn vỗ vỗ Huyền Cương, nó có chút không tình nguyện đứng lên, dùng sức lắc lắc đầu.

Chân trời hiện ra một vầng sáng nhạt, trong sân trường yên tĩnh, một người cũng không có, chỉ có thể nghe thấy tiếng lá cây trong gió xào xạc rung động. Vũ Văn dọc theo đường nhỏ chầm chậm chạy đến sân thể dục, Huyền Cương không nhanh không chậm theo sát phía sau y.

Một vòng, hai vòng. Vũ Văn vòng quanh sân thể dục không ngừng chạy băng băng, trên trán cũng bắt đầu xuất hiện mồ hôi tinh mịn.

Vùng máu lớn. Đầu người lặn lộn. Khối thịt vỡ không hoàn chỉnh. Cảnh tượng liên tiếp lóe lên trong đầu Vũ Văn, khiến gương mặt kiên nghị của y có chút vận vẹo. Trong cuộc sống tương lai, đến tận cùng còn có bao nhiêu người vô tội sẽ bị cuốn vào vòng xoáy này nữa?

“Sát. Sát.” Xa xa thình lình truyền đến một trận tiếng bước chân nhịp nhàng, Vũ Văn không khỏi sửng sốt, còn có người cũng dậy sớm rèn luyện thân thể vậy sao? Chạy xong vòng thứ hai mươi, Vũ Văn hơi thở phì phò, chậm rãi đi ra ngoài đường chạy, muốn nhìn xem là ai đến.

Một bóng người xuất hiện ở một chỗ khác của sân thể dục, dùng tốc độ so với đi dạo không nhanh hơn được bao nhiêu chậm rãi của theo vòng chạy tới. Vũ Văn và Huyền Cương đều yên lặng đứng dưới khán đài, nhìn người nọ.

Hóa ra chỉ là một lão nhân hói đầu.

Lão nhân mặc một cái áo ba lỗ màu trắng đã có vài lỗ thủng, bên dưới mặc một cái quần cộc rộng thùng thình, trên chân còn mang một đôi giày vải bần đến nỗi nhìn không ra màu gốc. Chỉ thấy hắn đem hai tay đánh lên trước ngực, tùy tiện cao thấp vung vẩy, miệng hé ra hợp lại ngâm nga cái gì đó, gật gù đắc ý từ trước mặt Vũ Văn chạy tới.

Vũ Văn nhìn lão nhân trên đầu chỉ còn lác đác vài cọng tóc dần dần chạy đến gần, liền xoay người chuẩn bị bỏ đi, nhưng chờ sau khi hắn đã đi được hai bước, mới phát hiện Huyền Cương ngồi xổm tại chỗ không nhúc nhích, tầm mắt vẫn nhìn lão nhân kia suốt.

“Hửm?” Vũ Văn lộn ngược trở lại, “Vị lão nhân gia này rất thú vị sao?”

Huyền Cương vẫn yên lặng ngồi đó.

Vũ Văn có chút kỳ quái, dứt khoát đi vào giữa đường chạy, muốn đến gần lão nhân kia xem đến cùng. Lúc này đây, Vũ Văn cuối cùng cũng nghe rõ trong miệng lão nhân ngâm nga cái gì.

“Cô em cay, cô em cay, cô em, cô em, cay cay cay.”

Vũ Văn buồn cười, phớt một cái cười thành tiếng, không nghĩ tới lão nhân này già đầu rồi, mà trong miệng cứ nhiên còn ngâm nga bài hát như vậy.

Lão nhân rõ ràng nghe thấy tiếng cười của Vũ Văn, nhưng vẻ mặt vẫn tự nhiên nhìn thoáng qua Vũ Văn.

“Haha. Khó trách ngươi vừa rồi không muốn đi, lão nhân này có chút thú vị. Đi thôi. Chúng ta đổi sang nơi khác.” Vũ Văn vỗ vỗ đầu Huyền Cương, lúc này, Huyền Cương mới thành thành thật thật theo sát Vũ Văn rời đi.

Một người một khuyển ra khỏi sân thể dục đến một mảnh rừng cây thấp thưa thớt, dẫm lên thảm cỏ cần dai mềm mại, Vũ Văn có thể ngửi được một cỗ mùi cỏ ẩm ướt, đám bóng ma trong đáy lòng y tạm thời tiêu tán. Vũ Văn thoáng tuần tra bốn phía, sau khi xác nhận trong rừng không có người thứ hai, trong tay hắn đột ngột hiện ra trường thương thanh sắc.

Đưa tay tung lên một chiêu thức thương, Vũ Văn bắt đầu ở trong rừng diễn luyện thương pháp, trường thương dưới tay Vũ Văn đâm, chọc, khoét, khiêu, thương thế có chút sắc bén, chẳng qua trong từng chiêu

từng thức, luôn có chút trúc trắc, Huyền Cương nhìn một lát, dần mất hứng đánh một cái ngáp, ghé vào trong bụi cỏ tiếp tục mộng đẹp.

“Thương pháp thật thối!” Trong rừng bỗng nhiên có người cao giọng hô. Vũ Văn cả kinh, trường thương thanh sắc trong tay rốt cuộc cũng không múa nổi nữa.

Người vừa chê bai cũng không che giấu hành tung của mình, đi nhanh từ trong rừng cây ra. Vũ Văn tập trung nhìn kỹ, đây chẳng phải là lão nhân ban nãy gặp trên sân thể dục sao? Hắn có thể trông thấy hư linh thương mình múa?

“Tôi đời này không biết đã xem qua bao nhiêu lần kẻ khác nghịch bộ 36 chiêu thiên bằng thương pháp, vẫn chưa từng gặp qua ai múa khó coi như cậu vậy.” Lão nhân vẻ mặt khinh thường.

Vừa nghe lão nhân mở miệng vạch ra thương pháp mình sử dụng, Vũ Văn biết mình gặp phải cao nhân rồi. Y thu kim thương, hướng lão nhân ôm quyền thi lễ, nói: “Tôi thiên tính chậm chạp ngu dốt, không phải nhân tài luyện võ, để tiền bối chê cười rồi.”

“Hừ hừ. . . .Thiên tính ngu dốt, lấy cùn bù thông minh. Thiếu niên hơn chục tuổi nói chuyện chệch chí như vậy thì không sao, nhìn người tuổi tác cũng không nhỏ nữa, sao không thấy tiến bộ?” Lão nhân nhu nhu mũi đỏ bừng như say rượu, động tác có chút buồn cười, nhưng lời nói ra lại tự có một phen uy nghiêm.

Vũ Văn không khỏi gượng gạo cười, y thuở nhỏ đã không thích luyện võ, năm đó sư phụ truyền thụ 36 chiêu thiên bằng thương pháp chỉ miễn cưỡng học được một nửa, chẳng qua khi đối mặt với vị lão nhân này giải thích, tựa hồ lại chẳng biết nói từ đâu.

Huyền Cương bị tiếng nói chuyện của hai người đánh thức, bước nhanh chạy đến trước mặt Vũ Văn, đứng ở vị trí có thể vừa công vừa thủ.

Lão nhân nhìn kỹ Huyền Cương, trên mặt lại hiện ra thần tình kinh ngạc, vội vàng mở miệng hỏi: “Tiêu Biệt Ly là gì của ngươi?”

Vũ Văn chấn động, âm thầm suy đoán hồi lâu, mới thừa nhận nói: “Biệt Ly tiên sinh chính là gia sư!”

“Hahaha. . . .” Lão nhân ngửa mặt lên trời cười dài, “Đã hơn 30 năm, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy đồ đệ của Biệt Ly tiên sinh.”

Vũ Văn tuy rằng trên mặt cười phụ họa, trong lòng lại có chút bất ổn, vị lão nhân trước mặt này tựa hồ cùng sư phụ có mối quan hệ sâu xa, chẳng qua còn chưa biết là địch hay bạn.

“Tiền bối, chẳng biết người làm thế nào nhận ra tôi là đồ đệ của Biệt Ly tiên sinh?” Vũ Văn mở miệng thăm dò nói.

“Haha. . . .Ta không phải nhận thức ngươi, ta chỉ là nhận ra Huyền Cương mà thôi. Huyền Cương, còn nhớ ta không? Ta là Vô Vi Tử a.” Lão nhân nói câu sau cùng, chính là nói với đại cẩu Huyền Cương.

Vũ Văn nhớ tới Huyền Cương vừa rồi trên sân thể dục đường như cũng đã chú ý tới vị lão nhân này, chỉ thấy Huyền Cương thoáng sửng sốt, đến gần hai bước ngửi ngửi mùi trên người lão nhân, tiếp đó, nó cư nhiên hưng phấn mà chạy hai vòng quanh lão nhân, rồi thân thiện đối với lão nhân sủa hai tiếng, giống như bạn già nhiều năm không gặp.

Xem ra lão nhân thật sự là bằng hữu của sư phụ, Vũ Văn không còn gì để hoài nghi, lần nữa vô cùng cung kính thi lễ. “Vân bối Vũ Văn Thụ Học, bái kiến Vô Vi Tử lão tiền bối!”

“Vũ Văn Thụ Học?” Vẻ mặt lão nhân trở nên có chút cổ quái, đi đến trước mặt Vũ Văn nhìn kỹ. “Ngươi chính là Vũ Văn Thụ Học?”

“Hử? Đúng vậy, tôi chính là Vũ Văn Thụ Học.” Vũ Văn có chút kinh ngạc nhìn lão nhân.

“Hoàng trần cổ đạo (con đường cát vàng cổ) Vũ Văn Thụ Học. Biệt Ly tiên sinh vì ngươi, có thể xem như đã hao phí không ít tâm cơ a. Thế nào? Ngươi cũng đã trở thành người dẫn đường Hoàng Tuyền?”

Vũ Văn ngượng ngùng cười, nói: “Tiền bối cảm thấy tôi còn chưa đủ tư cách làm một người dẫn đường Hoàng Tuyền sao?”

“Haha, Biệt Ly tiên sinh có ba môn đệ kiệt xuất, quả thật không có tên của người. Bất quá ta vẫn có chút khó hiểu, nhìn người tư chất tầm thường, không có chỗ quá mức hơn người, vì sao Biệt Ly tiên sinh đối với người đặc biệt như vậy?”

“Việc này. Vãn bối không biết đặc biệt theo như lời lão tiền bối, đến tột cùng là ý gì?” Vũ Văn không hề cảm thấy sự phụ đối với mình có chỗ nào đặc biệt.

“Lão già này. Phổng chừng hẳn chưa nói qua cho người thân thể của người đúng không?” Vô Vi Tử sờ sờ đỉnh đầu trơn bóng.

“Tôi chỉ biết là sự phụ đã thu dưỡng tôi, về phần tôi từ đâu mà đến, sự phụ chưa bao giờ nói qua.”

Vô Vi Tử hí hóp mắt nhìn bầu trời mờ tối, tựa hồ đang rơi vào trong hồi ức.

“Hơn 30 năm trước, sự phụ của người vì tình thế bức bách, cảm khái thế gian nhiều người oan mạng, cũng có chút tâm tàn ý lạnh, ẩn thân ở Đôn Hoàng (một thị xã của Trung Quốc nằm trong một ốc đảo sa mạc, nổi tiếng với các tượng Phật được khắc trong hang đá) nghiên cứu luyện tập kinh Phật. Ta thì vân du tứ hải, thường thức danh sơn Đại Xuyên, người loạn, nhưng non sông không loạn. Qua vài năm, khi thế giới hỗn loạn sắp mây tan sương tán, ta cũng vừa du lịch đến Đôn Hoàng, vì thế ta đã khuyên sự phụ người từ trong mấy cái hang lỗ âm u kia chui ra. Sự phụ người trước khi rời khỏi Đôn Hoàng một ngày, chẳng biết tại sao đột nhiên hưng trí, hẹn ta đi nhìn một di tích cổ Dương Quan ở tây nam Đôn Hoàng. Phía Tây của Dương Quan không còn cổ nhân a. Hiện tại Dương Quan cũng chỉ còn lại một tòa Phong Hỏa Đài (đài đốt lửa để truyền tín hiệu) , nói là Phong Hỏa Đài, kỳ thật bất quá cũng chỉ là một gò đất hoang vắng. Nhưng mà, người chính là được phát hiện trong gò đất kia.”

“Hả? Tôi chính là được tìm thấy trong tòa phong hỏa đài kia?” Vũ Văn chính là lần đầu tiên nghe kể chuyện liên quan đến thân thể của mình, gương mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Ừ, nói chính xác hơn, chúng ta cũng chưa đi lên phong hỏa đài, là Huyền Cương tìm được người đem về.”

“Huyền Cương.” Vũ Văn nghi hoặc nhìn nhìn đại cầu đứng bên chân, nó thì đang khí định thần nhàn nhìn phương xa.

“Đúng vậy. Khi đó chính là lúc mặt trời chiều ngã về tây, ta và sự phụ người đứng trên hoàng trần cổ đạo quá cảm khái, bỗng nhiên nhìn thấy Huyền Cương ngoạm một cái tã lót vải bố lam thêu hoa, đem người từ trên phong hỏa đài kéo xuống. Người khi đó còn chưa đầy một tuổi, cũng không khóc không nháo, mới đầu chúng ta còn tưởng rằng là một đứa trẻ đã chết, Huyền Cương rống mạnh một tiếng với người, người mới lớn tiếng khóc lên. Sự phụ người cảm thấy kỳ quái, nên dùng hư linh hỏa cầu ở trước mặt người lắc lắc, nhìn ánh mắt người đi theo hỏa cầu loạn chuyển, liền biết người có khả năng thấy được hư linh, nhưng hẳn khi hẳn phát ra cao tần long ngâm (rồng thở dài) , người lại hoàn toàn không phản ứng. Sự phụ người lắc đầu, rồi ôm người trở về phong hỏa đài bỏ lại trên gò đất. Ta mắng hẳn tâm ngoan, chỗ nào giống như người tin vào Phật chứ? Hẳn lại nói người và hẳn vô duyên, tốt nhất vẫn nên an bài theo thiên mệnh.”

Vũ Văn tuy rằng hiểu được cuối cùng sự phụ cũng mang mình về, nhưng nghe Vô Vi Tử nói đến sự phụ đã đem mình thả lại phong hỏa đài, trong lòng vẫn rất đổi khẩn trương.

“Ai ngờ chúng ta còn chưa đi được vài bước, Huyền Cương lại chạy về gò đất, đem người lần nữa kéo xuống, ta khi đó còn vỗ tay cười to, cười sự phụ người không bằng Huyền Cương có tâm địa Bồ tát. Sự phụ người ngoan tâm đem người từ bên miệng Huyền Cương đoạt lại, ba lần đưa người thả về phong hỏa đài, Huyền Cương đều bất ly bất khí (không xa lìa, không rời bỏ) đem người kéo về, sự phụ người cùng Huyền Cương đối mặt thật lâu, mới thở dài một tiếng, đem người ôm đi.”

Vũ Văn nhất thời cảm khái, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, Huyền Cương đã ở bên cạnh mình, y sớm đã thành thói quen cùng Huyền Cương ăn chung ngủ chung, tuyệt nhiên không nghĩ tới, ngay cả mạng của mình, cũng là do Huyền Cương nhặt về.

“Từ biệt ở Đôn Hoàng, một năm rưỡi sau chưa từng nghe tin tức của sự phụ người, đột nhiên có một ngày, ta nhận được một phong mật thư của sự phụ người, nói sự tình khẩn cấp, bảo ta hỏa tốc chạy tới Osaka

Nhật Bản tiếp ứng hẳn một chút, ta thật vất vả mới tìm được bằng hữu hỗ trợ, từ Thượng Hải xuất phát, vượt biên tới cảng Osaka, khi ta nhận gặp được sư phụ người và Huyền Cương, hai người bọn họ đã liên tục tránh né truy sát tám ngày rồi, xem bộ dạng bọn hắn toàn thân là máu, tựa như mới từ trong huyết trì vớt ra, ta còn chưa kịp hỏi đầu đuôi, thuật sĩ Nhật Bản truy sát bọn họ đã chạy tới, kia thật đúng là một trận ác chiến. Khu cửa ải phía tây Nhật Bản người giỏi thuật pháp dường như đều tụ về đây, cũng không biết trên bến cảng để lại bao nhiêu bộ thi thể, ta mới đem được sư phụ người và Huyền Cương từ Osaka mang về, bất quá đánh một trận này, danh hào Biệt Ly tiên sinh, lại càng vang dội hơn a.” Hồi tưởng lại trận huyết chiến năm đó, Vô Vi Tử nhịn không được bùi ngùi thở dài.

Tuy rằng Vô Vi Tử không miêu tả chi tiết trận huyết chiến kia, nhưng Vũ Văn vẫn khó tránh khỏi tâm tư bay bổng, trong đầu tưởng tượng sư phụ tư thế oai hùng nở hoa.

“Đường về trên biển, ta truy hỏi mãi, sư phụ người rốt cuộc thú nhận mục đích thật sự hẳn mang theo Huyền Cương sang phía đông Nhật Bản, té ra trận chiến này, là chúng ta đuổi lý. Sư phụ người chuyển này là mưu đồ đi săn giết Mộng Mô Thú (thú ăn giấc mộng, tên tiếng Nhật là Baku) độc nhất của Nhật Bản!” Ánh mắt sắc bén của Vô Vi Tử đột ngột đảo qua khuôn mặt của Vũ Văn.

“Hả? Đây. Đây.” Vũ Văn nhất thời ra một thân mồ hôi lạnh, chẳng lẽ những thứ ghi trong thú linh phổ, đúng là sư phụ biên soạn?”

“Hừ hừ. Tiêu Biệt Ly a Tiêu Biệt Ly, hẳn cư nhiên vì một đứa nhỏ, một người một khuyến ở Wakayama Nhật Bản mai phục một tháng, tuy rằng hẳn cuối cùng cũng nắm được thời cơ, một lần hành động đã đánh chết Mô Thú, nhưng chuyện lớn như vậy, các hòa thượng của Chân Ngôn Tông (tiếng Nhật là Shingon) há có thể buông tha hắn, hẳn có khả năng một mạch chạy trốn tới Osaka, cũng đã là chuyện cực kỳ không dễ dàng. Về phần trong thú linh phổ nói Huyền Cương ngộ thương Mô Thú, đây chẳng qua chỉ là sư phụ người thà chết không thừa nhận, chơi xấu mà thôi.” Vô Vi Tử lắc lắc đầu.

Đứa nhỏ theo như lời trong miệng Vô Vi Tử, đương nhiên là chỉ Vũ Văn Thụ Học, trên mặt Vũ Văn thoát đồ thoát trắng, không biết nên nói gì cho phải.

“Ôi. Người trẻ tuổi, đều là chút chuyện vụn vặt nhạt nhẽo, không cần vì thế mà lo lắng. Người chỉ cần hiểu rõ một phen khổ tâm của sư phụ người là được.” Vô Vi Tử nhìn vẻ mặt Vũ Văn xấu hổ, tâm lại có chút không đành lòng.

Do nói đến việc này, Biệt Ly tiên sinh quả thật đối với Vũ Văn có chút đặc biệt, song Biệt Ly tiên sinh vì sao phải làm như vậy, Vũ Văn vẫn cứ không rõ ràng lắm. Nhưng trước mắt càng có nhiều nan đề cần giải quyết hơn, về vấn đề thân thể của mình, Vũ Văn chỉ có thể để qua một bên trước.

“Tiền bối, sao người lại xuất hiện trong trường đại học? Tôi cùng sư phụ nhiều năm như vậy, chưa từng nghe thầy nhắc tới người.”

Vô Vi Tử cười sang sảng, nói: ”Haha, ta tuy rằng cùng sư phụ người là bạn già nhiều năm, nhưng ta chỉ thờ phụng mỗi Đạo gia, cùng sư phụ người tin Phật coi như là chính kiến bất đồng rồi, hai người cùng một chỗ sẽ thường xuyên cãi nhau, nên đều tự chiếm núi làm vua là tốt nhất. Hiện tại tất cả mọi người đều trải qua thời gian yên ổn, bầu không khí trong trường học rất tốt, ta ở trong này an tâm dưỡng lão a. Trái lại người dẫn đường Hoàng Tuyền như người, xuất hiện ở nơi nào thì nơi đó luôn không có chuyện gì hay ho, chẳng lẽ thời gian thư thái ta trốn ở chỗ này phải chấm dứt rồi?”

Vũ Văn vốn định đem chuyện tà binh nói thẳng ra, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Vô Vi Tử đã là lão nhân hơn 70 tuổi, sớm đã rút khỏi giới pháp thuật, để lão tiền bối cuốn vào loại chuyện này, thật sự không cần thiết. Y thoáng do dự một chút, nói: “Tôi chỉ tới đây dạy thay một bằng hữu, không phải tới xử lý sự tình.”

“Nói càn! Người khi dễ lão nhân ta không đọc báo hả? Ta đã sống trong trường học, trường gần đây xảy ra chuyện gì ta không biết sao?” Vô Vi Tử trừng mắt liếc Vũ Văn.

Nhưng Vũ Văn quyết tâm không để lão nhân đề cập đến việc này nữa, Vô Vi Tử trừng y, y cũng chỉ làm như không phát hiện.

Vô Vi Tử thở dài một hơi, nói: “Người đã không muốn cho ta biết, ta cũng không phải không biết thời cơ, chuyện gặp gỡ ta ở đây, người cũng đừng nói cho sư phụ. Bất quá. Vô công người như thế, thật sự

có chút khó coi, nếu người nguyện ý, rạng sáng ngày mai, người tới sân thể dục tìm ta nhé.” Nói xong, Vô Vi Tử xoay người liền đi.

Trời đã sáng, dương quang ấm áp len lỏi vào rừng cây thấp, từng cụm từng cụm sương mù bốc lên khiến tầm mắt Vũ Văn mơ hồ, bọn học sinh đến sân thể dục chạy bộ cũng dần dần đông hơn, đã có thể mang máng nghe thấy tiếng người không ngừng trên sân thể dục. Vũ Văn và Huyền Cương cùng nhìn theo nơi Vô Vi Tử biến mất trong màn sương, cảm xúc cuộn trào, thật lâu chưa thể bình tĩnh.

Đây là MV bài hát Vô Vi Tử lắm nhầm, có edit tiếng anh đằng hoàng :)) so cute :3

Cay ở đây còn được dùng như nóng bỏng, sắc sảo blah blah....

60. Quyển 2 - Chương 18

Hoàn toàn không ngờ, đại học S vượt qua hai tuần yên ắng, không hề có người chết, cũng không phát sinh quái sự gì. Nhóm tà binh cứ như chui vào khe, chưa từng lộ mặt. Máu trước tòa nhà dạy học và trong hội trường, đã sớm được rửa sạch sẽ, bọn học sinh liên tiếp trải qua vài sự kiện bất bình thường, cũng dần dần thả lỏng thần kinh buộc chặt.

Chẳng qua lực chú ý của bọn học sinh phân tán, cũng là có nguyên nhân, bởi vì sau đó đại hội thể dục thể thao mùa thu mỗi năm một lần của đại học S sẽ khai trương, chuẩn bị tiến hành. Chưa nói đến có phải tham gia thi đấu hay không, chỉ cần danh chính ngôn thuận nghỉ học ba ngày, cũng đủ để bọn học sinh hưng phấn một trận rồi. So sánh với năm trước, thời gian cử hành đại hội thể dục thể thao mùa thu lần này có chút sớm, đại khái phía nhà trường cũng hy vọng hoạt động nào nhiệt có thể làm giảm bớt bóng ma mà vụ huyết án mang đến. Nhưng công tác của hội học sinh trường, cũng vì vậy mà trở nên bớt bề. Trong sự kiện Tùy Lăng, có vài cán bộ trong hội học sinh đều ngã xuống sân khấu ngày đó, hội học sinh hiện tại đang khuyết thiếu nhân lực nghiêm trọng, tổ thành lập chuẩn bị tạm thời khó tránh khỏi việc thiếu năng lực, mà Phương Hân là cán bộ học sinh có khả năng như vậy, hiển nhiên gánh vác càng nhiều công tác.

“Đường Khảo, giúp tớ đem phần bằng tên khách quý này đóng dấu được không?” Phương Hân tận lực làm cho thanh âm của mình có vẻ ôn nhu một chút.

“Mặc kệ! Tớ ban đêm còn phải đi quay một đoạn tài liệu thực tế.” Đang lẩn qua lẩn lại máy quay phim Đường Khảo trả lời thật phần dứt khoát.

“Buổi tối tớ mời cậu uống trà sữa, giúp tớ nha.”

“Tớ mới không bị mắc mưu, chuyện này mà bắt đầu thì sẽ không kết thúc được, chờ khi trở về đều đã tắt đèn, chỗ nào còn bán trà sữa để uống hả?”

“Hôm nay tuyệt đối sẽ không giống hôm qua công việc bận bịu như vậy nữa, cậu giúp tớ đi mà.” Phương Hân ra sức chớp chớp mắt với Đường Khảo (-)

“Cậu nên đi tìm một nữ sinh học tập thể nào là thu ba (chỉ mất long lanh của người con gái đẹp) đi.” Đường Khảo lãnh tĩnh nói.

“Không giúp coi như xong! Dù sao nếu không ai giúp tớ, tớ hôm nay sẽ làm thẳng đến nửa đêm, nếu tới một mình quay về ký túc xá xảy ra chuyện gì, tớ thành quỷ cũng sẽ không buông tha cậu!” Phương Hân tức giận cong miệng.

“Cậu yên tâm đi, tớ cam đoan trường chúng ta không có nam sinh nào lại có chủ ý với người bốn mắt cuồng công tác như cậu đâu!” Đường Khảo thu dọn xong máy túi quay phim quẳng lên vai, hắc hắc cười lạnh chuồn ra khỏi văn phòng hội học sinh.

“Tên hồn đản này, một chút tình cảm và thể diện cũng không nói, còn chỉ trích ác độc như vậy.” Phương Hân nâng mắt kính, ở trong lòng đem Đường Khảo quyền đâm cước đá không ngừng, rồi nhìn nhìn một đồng sự vụ trong tay, nàng không khỏi thở dài.

Sau khi Đường Khảo rời đi không lâu, cạnh cửa đột nhiên xuất hiện một bóng người.

“Quấy rầy rồi!” Người tới chính là học sinh Nhật Bản Bách Diệp Thân Hoàn.

“Hửm? Bạn có chuyện gì sao?” Phương Hân ngừng công việc trên tay. Từ lần trước đến nhà của thầy Vũ Văn sau khi mặc danh kỳ diệu rời đi, nàng chưa từng gặp lại Bách Diệp.

“Tôi không cần trà sữa hồi lộ, có thể để tôi giúp bạn làm chút chuyện này không?” Bách Diệp mỉm cười nói.

Mặt Phương Hân hơi đỏ lên, ban nãy lời nói với Đường Khảo đều bị Bách Diệp nghe thấy sao?

“Tôi biết các bạn sắp tổ chức đại hội thể dục thể thao, tôi rất muốn cảm nhận chút đại hội thể dục thể thao của học sinh Trung Quốc, đáng tiếc không có tổ du học sinh. Bất quá tôi tham gia chút công tác chuẩn bị của đại hội, tôi cũng sẽ rất cao hứng.” Bách Diệp tươi cười hết sức chân thành.

“Không cần. Tôi sao có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?” Phương Hân ngoài miệng nói như vậy, nhưng công tác chuẩn bị trong tay chồng chất như núi, quả thật cần giúp đỡ, khiến nàng khó mà cự tuyệt ý tốt của Bách Diệp.

“Không sao, tôi sẽ dùng máy tính làm bảng tên, xin đem danh sách khách quý đưa cho tôi đi.” Xem ra Bách Diệp thật đúng là đã ở bên ngoài phòng nghe lén một hồi rồi.

Phương Hân hơi do dự, nhưng vẫn đem danh sách trong tay đưa cho Bách Diệp.

Sau hai mươi phút, Phương Hân lén lút đứng phía sau Bách Diệp, muốn nhìn một chút tình hình công việc của hân, không ngờ tới chính là, tiếng Trung của Bách Diệp quả thật rất tốt, hân dùng ngũ bút tự hình (phương pháp gõ chữ hán nhanh nhất trên máy tính) tốc độ đánh chữ nhập vào máy khiến Phương Hân vốn chỉ biết dùng phương pháp ghép vần nhập vào thập phần hâm mộ.

“Này, bạn rất lợi hại nha, tôi còn chưa từng thấy qua người ngoại quốc nào đánh ngũ bút lưu loát như vậy đó.”

Bách Diệp không quay đầu lại, nhưng Phương Hân có thể nghe thấy hân khẽ nở nụ cười, “Tôi đối với văn hóa lâu đời của Trung Quốc ngưỡng mộ đã lâu, mới cố tình đến Trung Quốc học tập, một số chữ hán một nét, đều có hình dạng và ý nghĩa độc đáo riêng, thấm nhuần hồn Trung Quốc thuần túy, sao có thể không học tập tốt được chứ?”

Phương Hân là lần đầu tiên nghe người ta nói mình từ bé đã tư không kiến quán (nhìn riết thành quen nên thấy không có gì đặc biệt) chữ hán có cái gì hồn Trung Quốc thuần túy đâu, nàng không nhịn được nhún vai, có chút không cho là đúng.

Có Bách Diệp hỗ trợ, Phương Hân chắc chắn đã thoải mái hơn rất nhiều, chờ Bách Diệp đem toàn bộ bảng tên khách quý đều đóng mộc xong, Phương Hân lại rất tự nhiên đem công tác sửa sang danh sách đăng ký dự thi giao cho Bách Diệp.

Hai tiếng đồng hồ kế tiếp, hai người cầm đầu tự làm phần việc của mình, không hề nói chuyện, trong lúc bất tri bất giác, màn đêm đã buông xuống, một trận gió nhẹ cuốn qua, ngoài cửa sổ lại tí tách rơi xuống một trận mưa nhỏ. Phương Hân cảm thấy không khí có chút lạnh, liền đi tới đóng lại nửa phiên cửa sổ. Trong bụi cây ngoài cửa sổ, truyền đến từng đợt tiếng kêu tiêu điều của dế mèn, nghe thấy côn trùng mùa thu thấp giọng kêu, Phương Hân thoáng cảm thấy buồn bã mất mát, cảm giác tịch mịch từ đáy lòng dâng lên.

“Hửm? Trời mưa rồi sao? Nhưng đừng lớn quá, bạn và tôi đều không mang theo dù.” Chẳng biết từ khi nào, Bách Diệp đã đứng phía sau Phương Hân.

“Ách? Bạn đã làm xong rồi sao?” Phương Hân cả kinh, đứng tách ra, cùng Bách Diệp bảo trì khoảng cách nhất định.

“Đã làm xong rồi!” Bách Diệp chuyển động cổ, lại lắc lắc cổ tay.

“A, công việc của tớ cũng không còn nhiều sắp xong ngay thôi, rất nhanh là có thể trở về!” Phương Hân có chút cao hứng nói.

“Ở Trung Quốc, cũng có thể nghe thấy thanh âm quen thuộc như vậy a.” Bách Diệp hơi lộ thân mình ra ngoài cửa sổ, tựa hồ có chút say sưa nhắm hai mắt lại.

“Hửm? Bạn là nói tiếng kêu của dế mèn sao?”

“Đúng vậy, lúc tôi còn ở quê hương, vừa đến mùa thu, tôi thích ban đêm một mình ra ngoài nghe dế kêu.”

“Nhà của bạn Bách Diệp. Là ở địa phương nào vậy?” Phương Hân có chút ngạc nhiên hỏi han.

“Nhà của tôi. Là ở trong một công viên.” Bách Diệp sau khi thoáng trầm ngâm, nhẹ giọng nói.

“Trong công viên? Haha. Người nhà của bạn là nhân viên quản lý công viên sao?” (bởi ta nói con này nó vô duyên =.=)

“Cứ xem là vậy đi. Nơi đó một năm bốn mùa đều thanh u tĩnh mịch, cỏ thụ chọc trời chỉ chút ngăn phần lớn dương quang, để con người đi lại trong rừng có thể bảo trì cõi lòng thanh lương, bất quá ngẫu nhiên có một vài tia nắng xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp lá cây che đầy chiếu lên người của bạn, sẽ có một loại cảm giác ấm áp lạ thường.”

“Nghe dường như cũng rất có cảm giác nha, thật muốn đến quê hương của bạn nhìn một lần.” Phương Hân ngồi trước bàn làm việc, hai tay nâng gò má, như có điều suy nghĩ nói.

“Bạn thật sự nguyện ý đến thăm nhà của tôi sao?” Bách Diệp bỗng nhiên có chút khẩn trương hỏi han.

“Hả? Tùy tiện nói thế thôi, haha. Đến Nhật Bản phải tốn rất nhiều tiền, tôi vẫn chưa có việc làm đâu.” Phương Hân cười khoát tay áo.

Tia sáng trong đôi mắt Bách Diệp hơi ảm đạm xuống, nhưng hắn rất nhanh lại thoải mái nói: “Nhưng bạn nếu thật sự đến nhà của tôi, ban ngày thì tốt rồi, ban đêm chỉ sợ bạn sẽ cảm thấy có chút âm trầm a.”

“Vì sao vậy?”

“Bởi vì ở chỗ chúng tôi có rất nhiều mộ phần. Tuy rằng đa số đều là mộ chôn quần áo và di vật, nhưng vừa đến tối, xung quanh có thể thấy rõ ảnh lửa lập lòe lay động, nói không chừng bạn sẽ sợ.”

“Không thể nào. Nếu là trong công viên, làm sao lại có nhiều mộ phần?” Phương Hân lắc đầu, không tin lắm.

“Nếu có dịp, bạn đi xem sẽ biết.”

“Nếu tớ đến xem, chỗ các bạn có gì ăn uống vui chơi không?” Phương Hân nghiêng đầu cười, nhìn qua vô cùng đáng yêu.

Bách Diệp suy nghĩ một chút, nói: “Cẩn thận ngẫm lại, cũng chỉ có một mảnh rừng ngút ngàn, hình như không có gì đặc biệt để vui chơi, nếu bạn thích động vật nhỏ, thì có khả năng nhìn thấy rất nhiều sóc. Về phần thức ăn ngon nha. Chỗ chúng tôi có thịt cá voi đóng hộp coi như có chút danh tiếng đó.”

“A, các bạn còn bắt cá voi sao? Cá voi chính là động vật được bảo vệ mà?” Phương Hân kinh ngạc.

“Hàng năm đều có đặt bảng hạn chế bắt, không phải giết chóc bừa bãi vượt quá giới hạn.” Bách Diệp hơi xấu hổ giải thích. Nhưng có giải thích tiếp thế nào, vì ham muốn ăn uống mà bắt giết cá voi, luôn có chút không thể nào nói nổi, Bách Diệp liền nhanh chóng chuyển đề tài nói: “Công việc của bạn còn một ít chưa làm sao? Muốn tôi giúp bạn xử lý một phần không?”

“Không cần, cảm ơn, còn lại tự tôi có thể đối phó.” Được Bách Diệp nhắc nhở, Phương Hân lúc này mới đem lực chú ý phóng tại công việc trong tay.

Ngay khi Phương Hân xử lý xong nhóm hồ sơ cuối cùng, Bách Diệp vẫn đứng bên cửa sổ, khoanh tay nhìn Phương Hân, ánh mắt lại dần dần lộ ra sự ôn nhu.

Phương Hân có thể cảm giác được nhiệt độ của ánh mắt kia, không khỏi có chút mất tự nhiên, mở miệng nói: “Đúng rồi, ngày đó trong nhà thầy Vũ Văn, vì sao bạn lại đột ngột bỏ đi vậy?”

Bách Diệp ngẩn ra, vẻ mặt có chút khác thường, sau một hồi mới đáp: “Tôi khi còn nhỏ bị chó cắn, cho nên đặc biệt sợ chó. . . . Con chó nhà thầy Vũ Văn thật sự quá lớn, tôi vừa nhìn nó liền sợ hãi. . . .”

“Kỳ thật con chó kia không dữ đâu, tôi đứng trước mặt nó cả buổi, nó cũng không sủa tôi một tiếng, nhưng mà nó lại rất ngầu, vô luận tôi lấy lòng nó thế nào, nó cũng không phản ứng tôi.”

Khi hai người đang nói chuyện, tiếng mưa rơi dần nhỏ đi, Phương Hân liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Quên đi, khúc sau còn một chút mai lại làm, thừa dịp hiện tại hết mưa rồi, chúng ta nên nhanh về thôi.”

“Hử? Nếu hết mưa rồi, hẳn sẽ không mưa nữa chứ?” Bách Diệp dường như còn chưa muốn về sớm như vậy.

“Cậu không biết thời tiết nơi này đâu, loại mưa nhỏ này, tùy thời sẽ rơi xuống lần nữa.” Phương Hân không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

“Vây. . . . Chúng ta đi thôi.”

Khi ra khỏi ký túc xá, đèn treo cửa cánh cửa phòng tầng một dường như có chút trục trặc, Phương Hân cũng vì vậy mà không chú ý tới Đường Khảo đứng trong bóng tối. Nàng cũng không biết, trong tay Đường Khảo đang cầm một cây dù nhìn nàng và Bách Diệp hai người sóng vai đi ra khỏi cổng không rời mắt. . . .

Hai ngày sau, đại hội thể thao của trường đúng hạn cử hành.

Khi nhóm sinh viên đang trên đường đua thỏa thích nhỏ xuống từng giọt mồ hôi và thanh xuân của bọn họ, một dòng chảy ngầm đang ở một góc nào đó không người biết đến gấp rút bắt đầu khởi động.

Phương Hân làm xưởng ngôn viên từ lúc khai mạc cho đến trưa, cổ họng bắt đầu khó chịu, sau khi ăn một hộp cơm chưa chín kỹ, cổ họng lại càng thêm đau buốt. Nghĩ đến buổi chiều còn phải tiếp tục làm xưởng ngôn viên, Phương Hân nhịn không được có chút đau đầu, không khéo chính là, vài đứa bạn gái thân cũng vì cổ động cho bạn trai mình đều đi hết cả, muốn tìm ai đó kể khổ cũng không có cơ hội.

Phương Hân lấy điện thoại di động của mình ra, trong mục danh bạ tìm được tên của Đường Khảo, nhưng do dự một hồi, vẫn là đóng điện thoại lại. Đường Khảo hiện tại chắc chắn đang ở một nơi nào đó trên sân điền kinh lách tách chụp ảnh, nếu gọi điện đến, nói không chừng sẽ bị hấn cười nhạo không kiên trì tình thân thể thao đến cùng cho xem.

Từ chỗ ngồi phát thanh đi xuống, Phương Hân tìm được nhân viên y tế đang ngồi chờ cạnh sân vận động, hy vọng có thể lấy được chút thuốc nhuận họng.

“A nha, thật không may, chỉ lo chuẩn bị thuốc bị thương, không mang theo thuốc nhuận họng rồi. Trong phòng cứu thương thì có, nhưng tôi hiện tại không đi được a. . . .” Nhân viên y tế ấy nãy nói.

“Vây làm sao bây giờ đây?” Phương Hân sốt ruột, cổ họng đã bắt đầu khàn.

“Đừng nóng vội, như vậy đi, tôi đưa chìa khóa phòng cứu thương cho cô, cô tự đi lấy hai hộp thuốc nhuận họng, được không?” Bác sĩ rất tin tưởng Phương Hân.

“Ừ, tốt, tôi lấy được thuốc sẽ lập tức quay về!”

So sánh với sân vận động khí thế ngút trời, tòa nhà dạy học ngày thường dòng người như thủy triều giờ phút này phá lệ thanh tịnh, cho dù là những nhóm học sinh điên cuồng vào phòng tự học chiếm chỗ ngồi kia, hiện tại cũng đều đã đi xem náo nhiệt. Tuy rằng bây giờ là ban ngày ánh nắng chói chang, nhưng hành lang yên tĩnh lại khiến Phương Hân có chút không quen.

Phòng cứu thương nằm ở lầu hai tòa nhà dạy học thứ ba, là từ một phòng chứa đồ nhỏ cuối hành lang sửa sang thành. Hai năm trước từng có một vị học sinh trong giờ học đột phát bệnh động kinh, mà giáo y viện cách khu dạy học quá xa, đến trễ không kịp cứu chữa học sinh này, sau khi chuyện phát sinh, nhà trường liền dành ra một nơi nhỏ làm phòng cứu thương trong tòa nhà dạy học.

Phương Hân mở cửa phòng cứu thương, trên tủ thuốc tìm hồi lâu, mới từ trong góc lấy ra hai hộp bảo vệ cổ họng vàng đã tích một tầng bụi mỏng. Nhìn ngày sản xuất, cư nhiên còn một tuần nữa sẽ hết hạn, Phương Hân không khỏi nhú mày, bất quá hiện tại cũng không quan tâm nhiều như vậy, nàng mở vỏ hộp, nhanh chóng ngậm vào hai viên.

Thuốc viên hòa tan có chút mát lạnh, cổ họng Phương Hân thoáng cảm thấy tốt hơn chút, nhìn trong phòng cứu thương có bày ghế dựa, Phương Hân lập tức ngồi lên. “Nếu có thể ở đây ngủ một giấc thì tốt rồi. . . .” Trong lòng Phương Hân mặc niệm, nàng nhắm mắt lại không muốn trở lại sân vận động huyền não kia nữa.

Bất thành linh, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân, còn kèm theo một chuỗi tiếng khúc khích cười duyên của nữ sinh. “Hihi. Đến bắt tớ a, cậu tên ngu ngốc này.”

Xem ra là một đôi tình nhân thừa dịp trong tòa nhà dạy học không người, chạy vào hẹn hò, Phương Hân cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng cánh cửa phòng cứu thương lại “phanh” một tiếng vang lên, tựa hồ người bên ngoài dựa vào trên cánh cửa, tiếp đó, một trận thanh âm mát mát cách cánh cửa truyền vào, nghe sênh sếch ướn ắt như vậy. Xem ra đôi tình lữ ngoài phòng đang tựa vào trên cửa hôn môi đến quên cả đất trời.

Nghe thấy thanh âm đó, trên mặt Phương Hân không khỏi có chút nóng lên, cảm thấy mình không cẩn thận rình người khác riêng tư. Nhưng hiện tại tình cảnh của nàng lại hết sức khó xử, chẳng những không thể ra cửa, thậm chí không tiện có bất cứ động tác gì, nếu có động tĩnh gì, để người ngoài phòng nghe thấy sẽ không thích hợp lắm.

Phương Hân cứ như vậy kẹt ở nơi này, ban này còn thoải mái vô cùng nằm trên ghế dựa hiện tại lại trở nên hết sức mất tự nhiên, nàng bắt đầu hối hận vừa rồi vì sao không cầm thuốc đi luôn. Nụ hôn triền miên ngoài cửa kia lâm ly kéo dài, ước chừng hai ba phút sau, nữ sinh ngoài cửa mới phát ra một tiếng than thở ngậm ngút.

“A. Sao cậu lại đáng yêu như vậy?” Thanh âm của nữ sinh nghe tựa hồ đã hoàn toàn chìm vào trong tình dục, cũng không biết vì sao, nam sinh kia vẫn không thốt lên tiếng nào.

Hai người lại dây dưa hồi lâu, mới do dự từ trước cửa phòng cứu thương bỏ đi. Nghe thấy tiếng bước chân đi xa, Phương Hân thở phào một hơi, nhanh chóng rón rén mở cửa phòng, sau khi khẳng định đôi tình lữ kia đã đi xa, nàng cẩn thận khóa trái phòng cứu thương.

Thình lình, nơi nào đó truyền đến nửa tiếng kêu sợ hãi của cô gái! Đường như bị người dùng tay gắt gao bóp trụ yết hầu, tiếng kêu vốn kéo dài thoáng cái liền bị chặt đứt, nửa sau thanh âm sau kẹt lại trong miệng, nường theo đó, là một trận thanh âm giãy dụa đầm đã kịch liệt.

Chẳng lẽ đôi tình lữ ban này cãi nhau? Phương Hân cả kinh, nửa bước chân vừa đưa ra lại thu trở về, nhưng vị trí hiện tại của mình là cuối hành lang, không đi về phía trước, không thể ra khỏi tòa nhà dạy học được. Phương Hân dùng răng nanh nhỏ cắn môi, tự cổ vũ mình, nhẹ nhàng đi đến trước thông đạo chữ T, nàng thò đầu ra ngoài nhìn nhìn hai bên trái phải, hai hướng hành lang đều không có người, nhưng thanh âm đầm đã còn đang từ hướng bên phải truyền đến, tựa hồ đôi tình lữ kia đang ở chỗ góc ngoặc kế tiếp không xa xảy ra tranh cãi.

Đột nhiên, Phương Hân nghe “Xoẹt” một tiếng, thanh âm kia tựa như dùng dao cắt dưa thật dài bổ một trái dưa hấu chín. Cùng lúc đó, thanh âm giãy dụa kịch liệt cũng thoáng tiêu thất.

Tiếp theo, trước mắt Phương Hân xuất hiện một màn cực kỳ khủng bố, một cánh tay trắng nõn theo phần vai tách ra từ trong góc ngoặc truyền đến thanh âm bay ra, sau khi rơi trên mặt đất lăn lông lốc vài vòng, nơi mặt đất trơn nhẵn như ngọc mới bắt đầu chảy ra dòng máu đỏ tươi, năm ngón thon dài trên cánh tay kia vẫn đang duy trì tư thế mở ra, nhưng bởi vì quá mức dùng sức mà có chút vặn vẹo, tựa hồ còn đang muốn bắt lấy vật gì đó, trên móng tay thật dài được tỉ mỉ bảo dưỡng bôi một lớp sơn màu lam, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng nhạt diễm lệ. Mà mặt đất nơi góc ngoặc cư nhiên trào ra vũng máu màu đỏ, chảy trên nền đá cẩm thạch xám, diện tích vũng máu không ngừng mở rộng, chậm rãi cùng máu tươi chảy ra của cánh tay cụt hòa vào một chỗ.

Phương Hân đưa tay gắt gao bưng kín miệng mình, kinh hoàng mở to hai mắt, chỉ sợ tay của mình sơ sẩy buông ra một chút, sẽ không kiềm được hét ầm lên. Nàng thật sự không rõ, vì sao mình cứ trông thấy những chuyện khủng bố như vậy xảy ra?

Nhưng chuyện càng khiến người ta không thể tưởng nổi còn ở phía sau, vũng máu kia sau khi mở rộng đến một diện tích nhất định, cứ nhiên dần dần rút nhỏ, chính xác mà nói, là vũng máu bắt đầu chảy ngược. Phương Hân cứ như vậy trừng trừng nhìn máu tươi lần nữa chảy về chỗ góc ngoặc, sàn nhà lại trở nên sạch bóng, nếu không phải cánh tay đứt kia còn lẳng lẳng nằm trên mặt đất, Phương Hân có lẽ sẽ cho rằng hết thấy những việc này chỉ là ảo giác của nàng. Cô gái ban nãy ở phía sau cửa kích động hôn mê, đã chết rồi sao? Phương Hân rất khó tiếp thu sự thật này.

Tiếng bước chân lại vang lên, thân ảnh của một nam nhân đột ngột từ góc ngoặc hiện ra, Phương Hân khản trương hoảng sợ đem đầu rút về, sát nhân đến tột cùng là ai? Phương Hân phi thường muốn nhìn rõ tướng mạo người nọ, nhưng nàng thật sự không dám thò đầu ra nhìn nữa, vừa nghĩ tới vũng máu và cánh tay cụt kia, Phương Hân cảm thấy tim mình kịch liệt co rút. Nhưng hung thủ giết người cách mình chỉ hơn chục bước, cứ như vậy dễ dàng buông tha cho hắn sao?

Phương Hân không cam lòng nhìn nhìn trên người mình, đột nhiên trông thấy dây anten của di động lộ ra khỏi túi quần jeans, trong lòng nàng phát sáng, lập tức móc điện thoại di động mở nắp ra, đưa camera của di động từ trong góc chuyển ra ngoài, sau đó mở chức năng chụp ảnh.

Màn hình tinh thể lỏng trên di động rõ ràng hiện ra một bóng người màu đen, chỉ tiếc đứng ở nơi ngược sáng, không thể thấy rõ diện mạo người nọ. Khiến Phương Hân cảm thấy kinh khủng chính là, người nọ cứ nhiên ngồi xổm xuống, đem cánh tay cụt trên mặt đất nhặt lên, đặt trước mặt cẩn thận quan sát nửa ngày.

Bởi vì trong lòng đặc biệt căng thẳng, tay Phương Hân cầm di động luôn run rẩy, nàng liền dùng luôn tay kia, nắm lấy cổ tay liên tục run rẩy, chẳng biết làm sao, trong lúc hoảng loạn lại ần phải nút chụp hình, chỉ nghe “kết” một tiếng cửa phòng mở vang lên, thân ảnh hung thủ đông cứng trên màn hình máy ảnh.

Di động mô phỏng theo tiếng mở cửa phòng tuy rằng rất nhỏ, nhưng trong tòa nhà dạy học vắng vẻ đến một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy này, đã kinh động đến hung thủ. Chỉ thấy bóng đen kia mạnh ngắc đầu, vẫn cầm cánh tay cụt trong tay chậm rãi đi hướng về phía Phương Hân. Phương Hân vừa nhìn, nhất thời luống cuống tay chân, sau lưng là đường cụt, chỉ có lối đi bên trái thông đạo chữ T này là có lối ra. Chỉ khi nào ra ngoài, mình chắc chắn sẽ hoàn toàn vạch trần hung thủ trước mắt này.

Nhưng nghe tiếng bước chân dần dần tiếp cận, Phương Hân đã không còn đường nào lựa chọn, nàng cắn răng một cái, xuất ra tốc độ khi thi chạy nhanh 100 mét trong tiết thể dục, dồn sức xông ra ngoài.

Từ khúc ngoặc đột nhiên nhảy ra một cô gái dường như khiến bóng đen kia giật mình, chờ khi hung thủ kịp phản ứng, hắn chỉ nhìn thấy một bóng lưng yếu diệu cực nhanh chạy xa.

Phương Hân một mạch lao ra khỏi tòa nhà dạy học số ba, liều mạng chạy về phía sân điền kinh, mãi đến khi đâm đầu vào biển người trên khán đài, nàng mới dừng lại cước bộ, từng ngậm từng ngậm thở dốc, rồi thỉnh thoảng quay đầu lại liếc mắt nhìn, sợ hung thủ trực tiếp đuổi theo mình.

“A!” Phương Hân, sao cậu lại ở chỗ này? Chủ nhiệm Lý tìm cậu đã nửa ngày, mấy bản tin tức thi đấu còn chờ cậu phổ biến đó!” Bạn tốt ngủ chung phòng Kỷ Vy đột ngột xuất hiện trước mặt Phương Hân.

Rốt cuộc nhìn thấy bạn bè quen thuộc, tình tự Phương Hân kiềm chế đã lâu thoáng cái không khống chế được nữa. Nàng ôm cổ Kỷ Vy òa khóc. Kỷ Vy hoảng sợ, rồi lại không hiểu chuyện gì xảy ra, đành phải vỗ nhẹ lưng Phương Hân, nhỏ giọng an ủi Phương Hân.

Phương Hân nức nở hồi lâu, mới đem cánh tay ôm cổ Kỷ Vy buông ra, nàng đang muốn nói cho Kỷ Vy tình cảnh đáng sợ mình trông thấy, bỗng nhiên, nàng rõ ràng trông thấy một đạo bạch quang thật nhỏ xẹt qua sau đầu Kỷ Vy, quỹ đạo của bạch quang kia vẽ ra tựa như nhãn hiệu Nike nhẹ nhàng cong một chút, chỉ lóe ra trong tích tắc. Ngay sau đó, mái tóc dài đuôi ngựa thắt bím sau đầu Kỷ Vy bị tước xuống, vô thanh vô tức rơi trên mặt đất. Hết thấy chuyện xảy ra đột ngột đến nỗi, Kỷ Vy thậm chí còn chưa phát hiện mình đã có một mái tóc ngắn!

Nhìn tóc Kỷ Vy mềm mại từ sau đầu nhẹ nhàng tản ra, trong lòng Phương Hân điện quang hỏa thạch chột

lóa, nghĩ đến cánh tay cụt dị thường trơn nhẵn kia, phản ứng đầu tiên của nàng chính là hung thủ đuổi tới! Phương Hân lập tức kinh hoàng nhìn quanh bốn phía, nhưng nơi này là cửa ra vào của sân vận động, xung quanh hoặc đứng hoặc ngồi tất cả đều là người, thỉnh thoảng còn có rất nhiều học sinh qua qua lại lại, căn bản không nhìn thấy nơi nào có người khả nghi. Phương Hân một phen kéo tay Kỷ Vy, không kịp phân trần túm Kỷ Vy chạy vào một đám các cô gái đội cổ vũ đang cao giọng gào rú tiếp thêm sức mạnh cho cuộc đua.

“Lại làm sao rồi? Cậu đang làm gì nha?” Kỷ Vy bị các cô gái vây xung quanh đụng phải, bất mãn nói thầm.

Phương Hân không trả lời, tình huống nguy cấp trái lại khiến nàng nước mắt chưa khô nhưng đã tỉnh táo lại, giờ phút này đại não Phương Hân đang cấp tốc vận chuyển, hung thủ là đến giết người diệt khẩu sao? Nhưng hần vì sao phải tước rụng tóc Kỷ Vy? Mình trong lúc vô tình nhìn thấy hần giết người, hần phải hướng mình thị uy chứ? Chẳng lẽ hần hoàn toàn có khả năng không cần lộ mặt vẫn có thể ở nơi đông người giết chết mình?

Thình lình, xung quanh không biết là chuông điện thoại của ai vang lên, leng keng thùng thùng thật dễ nghe, trong lòng Phương Hân sáng ngời, bỗng chốc hiểu ra! Nguyên lai mục tiêu của hung thủ kia không phải tóc dài của Kỷ Vy, cũng không phải muốn giết mình, mà là di động mình vẫn luôn nắm chặt trong tay a!

Trong tòa nhà dạy học, hung thủ khẳng định đã nghe thấy di động phát ra tiếng cánh cửa, hơn nữa biết Phương Hân di động chụp cảnh hần giết người, nhưng hần xuất phát từ nguyên nhân nào đó hoặc là nỗi băn khoăn nào đó, không hề muốn trực tiếp giết người diệt khẩu, xem ra hung thủ, có thể hủy đi bức ảnh chụp chứng cứ là được, đại khái hung thủ cũng tự tin trong hoàn cảnh ngược sáng kia, Phương Hân không thể thấy rõ mặt hần.

Mà vừa rồi thời điểm Phương Hân ôm cổ Kỷ Vy, tay cầm di động đặt ngay sau đầu Kỷ Vy, hung thủ ngấm vào di động phát ra một kích thích vi kia, Phương Hân lại vừa lúc buông tay ra, cho nên mái tóc dài đã để rất lâu của Kỷ Vy liền gặp nạn. Nhưng bức ảnh Phương Hân chụp được kỳ thật cũng là ảnh ngược sáng, không thể khẳng định có thể thấy rõ diện mạo của hung thủ a, chẳng qua. Việc này làm sao có thể giải thích với hung thủ được? Phương Hân đành chịu thầm nghĩ.

Nghĩ thông suốt một cửa này, việc kéo Kỷ Vy đi theo mình bỏ trốn hoàn toàn không cần thiết nữa. Phương Hân chỉ đầu Kỷ Vy nói: “Cậu sờ sờ tóc cậu đi.” Kỷ Vy vừa sờ vào, a một tiếng la hoảng lên, bọn học sinh xung quanh đều ngừng động tác, toàn bộ xoay lại nhìn Kỷ Vy, còn Phương Hân thừa dịp này, xem xét chuẩn một lỗ hổng, xuyên qua đám người, chạy vào khán phòng.

Do không biết hung thủ cách mình có xa lắm không, Phương Hân hoàn toàn không dám thả chậm cước bộ, cứ như vậy trong lúc hoảng loạn giẫm lên chân vô số người, trong tiếng mắng của đám bạn học, nàng thành công từ khán đài chạy trốn đến tầng cao nhất trước hàng đầu tiên của ghế từ đường băng. Mà khi nàng ngoảnh đầu hướng từ vị trí cao nhìn lại, dưới dương quang chói mắt, đã không còn thấy rõ di động trên khán phòng, hung thủ vẫn đi theo mình sao? Phương Hân không khỏi có chút hoài nghi.

“Tiểu Phương! Mau mau! Tôi tìm em đã lâu!” Khi chủ nhiệm Lý của trường xuất hiện trước mặt Phương Hân, Lý chủ nhiệm có chút mập mạp vừa gọi điện thoại di động, vừa ra sức ngoắc Phương Hân.

Phương Hân linh cơ khê động, bước nhanh chạy đến trước mặt chủ nhiệm Lý nói: “Chủ nhiệm Lý, cho em mượn di động của thầy dùng một chút, em có việc gấp.”

“A?” Chủ nhiệm Lý vừa gọi điện thoại xong, lau một phen mồ hôi hột trên trán, liền đem di động đưa cho Phương Hân, nhưng tay Phương Hân còn chưa chạm tới di động kia, một đạo bạch quang lại lần nữa xẹt qua giữa hai người. Lúc này đây, chủ nhiệm Lý mục trừng khẩu ngốc nhìn chiếc di động motorola hần mới mua kia ngay trong tay mình biến thành hai đoạn, toàn bộ rơi trên mặt đất.

Phương Hân cả kinh, nguyên lai mình luôn trong phạm vi tầm mắt của hung thủ, nàng muốn mượn một di động để chơi trò bịp vàng thau lẫn lộn cũng bị hung thủ biết tống. Không nói hai lời, Phương Hân lại bắt đầu chạy trốn, chỉ để lại chủ nhiệm Lý ở nơi này đau lòng vạn phần từ trên mặt đất nhặt lên nửa chiếc điện thoại của hần.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hôm nay thật sự khó bảo trụ chiếc di động này sao? Trong đó có chứng cứ của hung thủ giết người a. Phương Hân lo lắng tự hỏi. Từ từ. Trong đầu Phương Hân đột nhiên

chợt lóe, mình cũng không cần di động này a, nếu như có thể lấy bức ảnh trong di động ra, di động có bị hủy cũng không sao cả. Vì thế, vấn đề làm thế nào bảo vệ di động đã trở thành làm thế nào bảo vệ ảnh chụp của di động. Đáng tiếc điện thoại của Phương Hân không phải loại có thể nhớ ngoài, ảnh chụp chỉ có thể lưu trữ trong máy.

Nếu như có thể đem ảnh chụp gửi cho người khác thì tốt rồi, Phương Hân bắt đầu hối hận tại sao mình không sử dụng dịch vụ MMS, khi đó cảm thấy MMS vừa mắc lại không hữu ích, ai biết thời khắc mấu chốt sẽ có công dụng đặc thù như vậy?

Đường Khảo, cậu ở đâu hả? Chân của Phương Hân bắt đầu có chút đau nhức, nếu có tên đặc biệt nhiều mưu ma chước quỷ kia bên người, nói không chừng hẳn sẽ nghĩ ra biện pháp, nhưng mình lại không dám lấy điện thoại di động ra nói chuyện với Đường Khảo.

“Bất kể lúc nào, hãy suy nghĩ hoàn chỉnh về đặc điểm của đối tượng mục tiêu.” Phương Hân nhớ tới Đường Khảo, đồng thời cũng nhớ đến một câu cửa miệng Đường Khảo thường xuyên nói, đây là khi Đường Khảo chụp ảnh rất thích nói. “Điện thoại di động của ta còn có đặc tính gì có thể sử dụng không?” Tư duy của Phương Hân một mảnh hỗn loạn, “Có chức năng MP3? Vô dụng. Có thể mở phim nhỏ? Cũng vô dụng.”

“Đúng rồi, điện thoại di động của ta có chức năng bluetooth! Có thể truyền dữ liệu vô tuyến!” Phương Hân đột nhiên hiện ra linh quang. Nàng lập tức lấy di động từ trong ngực ra đặt bên hông, khi di chuyển tận lực cong người không cho hung thủ thấy rõ vị trí của di động, nàng bắt đầu thỉnh thoảng cúi đầu liếc nhìn màn hình di động, thử lục tìm xung quanh xem có di động nào bật bluetooth giống mình không.

Tuy rằng hiện tại rất nhiều di động có chức năng bluetooth, nhưng lúc bình thường không có việc gì người ta sẽ rất ít khi mở chức năng bluetooth ra dùng. Phương Hân tìm vòng thứ nhất, trong đám người trong phạm vi mười thước xung quanh, chỉ có một máy di động Nokia là mở bluetooth, nhưng tín hiệu mỏng manh kia lại chợt lóe rồi tắt mất, đại khái đã cách quá xa.

Phương Hân lại một mạch chạy về phía trước hơn chục bước, bắt đầu sục sạo lần hai, lúc này vận khí không tồi, có ba máy di động hiển thị trên màn ảnh. Phương Hân bắt đầu dựa theo loại di động sắp xếp trình tự thử nghiệm hướng đối phương gửi bức ảnh, người thứ nhất đã kết nối, Phương Hân mừng rỡ ngừng chạy, nhưng chỉ chờ ước chừng nửa phút, đối phương vẫn không chọn đồng ý. Bluetooth sau khi nhận tín hiệu chắc là không báo nhắc nhở, chủ nhân của máy di động kia đại khái cũng không cầm di động trong tay.

Phương Hân không dám đứng lâu một chỗ, nàng lại lần nữa chạy về phía trước vài bước, người thứ hai tìm thấy di động cũng biến mất trên màn ảnh. Có thể mình đã chạy ra khỏi phạm vi tín hiệu của bluetooth. Nhìn trên màn ảnh còn sót loại mỗi một di động, Phương Hân bắt đầu có chút tuyệt vọng, tuy rằng bốn phía đều là người, nhưng muốn tìm ra một người đã mở bluetooth chấp nhận hơn nữa phải vừa khéo để mắt đến di động, thật sự là rất không dễ dàng.

Bất thành linh, trên sân vận động bắt đầu cuộc thi vượt chướng ngại vật, theo hướng vận động viên chạy nước rút về đích, người xung quanh Phương Hân hầu như đều tung hô đứng lên. Phương Hân thoáng sửng sốt, đứng vững cước bộ, bắt đầu gửi ảnh chụp đến tín hiệu di động thứ ba.

Màn hình chớp động vài cái, nhắc nhở đối phương bắt đầu nhận ảnh! Trong lòng Phương Hân mừng như điên, rốt cuộc đã đem bức ảnh gửi đi!

Tốc độ vận chuyển của bluetooth rất nhanh, sau vài giây ngắn ngủi, bức ảnh chụp hung thủ này đã hoàn toàn được gửi đến một di động khác. Nhìn thông báo gửi thành công trên màn hình di động, Phương Hân có một loại cảm giác sắp huy thoát (hạ đường huyết do mất máu, mất nước) . “Vị bạn học không biết tên kia, ngàn vạn lần đừng xóa bức ảnh, tôi sẽ đi tìm bạn.” Phương Hân ở trong lòng yên lặng cầu khẩn.

Đã đến đích! Quán quân 110 mét vượt rào đã ra đời! Trên sân vận động một mảnh sôi trào, đang lúc Phương Hân xuyên qua khe hở giữa đám học sinh nhảy nhót reo hò bên cạnh, giật mình trông thấy Đường Khảo đang ngồi xổm dưới đích đến trước đường băng, đang chụp hình quán quân vừa về đích trong nháy mắt đó.

“Đường Khảo!” Phương Hân hướng Đường Khảo hô to một tiếng, tại sân vận động huyền ảo này, Đường Khảo cư nhiên nghe thấy được tiếng la của Phương Hân, hẳn có chút mờ mịt quay đầu, sau khi thấy rõ là Phương Hân, hẳn thoáng nở nụ cười.

“Mau chụp lấy!” Phương Hân lại phát ra một tiếng gào to, chợt, Phương Hân xuất ra khí lực toàn thân, đem di động cầm trong tay hướng Đường Khảo ném đi.

Di động trên không trung vẽ ra một đường pa-ra-bôn duyên dáng, khi nó bay đến điểm cao nhất của đường pa-ra-bôn! Trong phút chốc, di động kia hóa thành một đồng mảnh nhỏ, từ giữa không trung rơi xuống, linh kiện nhỏ vun rơi trên sân vận động, dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng.

61. Quyển 2 - Chương 19

“Cậu khẳng định chính là chỗ này?” Đường Khảo và Đinh Lam đồng thời nghi hoặc nhìn Phương Hân. Vị trí bọn họ đang đứng, giờ phút này sạch sẽ đến nỗi ngay cả một mảnh giấy vụn cũng không nhìn thấy.

“Tớ lừa các cậu làm gì hả? Tớ thật sự trông thấy một cô gái bị giết chết ở chỗ này!” Phương Hân nóng nảy, “Tên biến thái kia còn đem cánh tay chặt đứt cầm nhìn cả buổi!”

“Tôi tin Phương Hân!” Vũ Văn từ khi theo vào tòa nhà dạy học thứ ba vẫn mãi không nói chuyện, đột nhiên thốt ra một câu, “Các cậu không cảm thấy dưới chân các cậu quá sạch sẽ sao?”

“Hửm? Quá sạch sẽ?” Đường Khảo sửng sốt, lập tức ngồi xổm xuống dùng ngón trỏ ra sức xoa xoa mặt đất, khi hắn cuộn ngón tay lên, trên đầu ngón tay chút tro bụi cũng không có.

“Tôi vừa rồi sờ soạng mặt đất ở góc ngoặc bên kia.” Vũ Văn đem hai ngón tay mình duỗi đến, nhưng trên đó che phủ một tầng bụi đen.

“Ôi! Tiểu tử này, động tác rất nhanh a, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đem mọi thứ xóa sạch.” Đinh Lam nhin không được huýt sáo một tiếng.

“Động tác đúng là rất nhanh,” Vũ Văn nhìn nhìn đồng hồ, “Hiện tại mới 2h, cách khoảng thời gian Phương Hân đến phòng cứu thương lấy thuốc chỉ mới hai tiếng, trong đó hung thủ còn bỏ ra thời gian đuổi theo Phương Hân phá hủy di động.”

“Nếu nơi này đã bị rửa sạch, nói không chừng là dùng cây lau nhà trong phòng vệ sinh của tòa nhà dạy học này nha!” Đinh Lam giống như chợt nhớ ra gì đó.

“Đúng vậy, nói không chừng đem cây lau nhà đi kiểm tra, còn có thể tìm được chút vết máu và dấu vân tay.” Vũ Văn cười khổ nói, “Nhưng hiện tại đã không còn thi thể, cũng không có ai báo án mất tích, cảnh sát sẽ không rành rồi quản việc này, ai kiểm tra cho cậu a?”

Đinh Lam ủ rũ ngậm miệng lại.

“Có thể khẳng định đây cũng là một ký chủ tà binh sao?” Đường Khảo sầu lo hỏi han.

“Ký chủ. Tà binh?” Phương Hân chậm rãi lặp lại một lần từ này, “Là thứ gì hả?”

Đường Khảo lúc này mới nhớ tới, chuyện về tà binh, Phương Hân vẫn hoàn toàn không biết gì cả. Hắn dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến nhìn nhìn Vũ Văn, Vũ Văn biết hẳn có ý gì, liền gật đầu. Vì thế, Đường Khảo giản lược đem chuyện tà binh hiện thân hại người nói cho Phương Hân.

Phương Hân nghe những quái sự không thể tưởng nổi này, đôi mắt càng mở càng lớn, khi biết Dịch Nam Hành và Tùy Lăng đều từng là ký chủ tà binh, năng hoảng sợ bùm miệng.

“Ừ, Phương Hân trông thấy máu tươi chảy ngược, cơ bản có thể khẳng định là tà binh hút máu. Nhà trường gần đây yên tĩnh suốt hai tuần, tôi biết ngay không đơn giản như vậy. Nguyên lai ký chủ tà binh thông

minh, sợ động tĩnh quá lớn, không tiện dùng học sinh khai đao, nên đem người ngoài trường mang vào trong trường sát hại.” Vũ Văn cắn răng nói.

“Hả? Làm sao thầy biết nữ sinh Phương Hân trông thấy kia không phải học sinh?” Đường Khảo có chút kinh ngạc.

“Ban này không phải Phương Hân đã nói rồi sao? Móng trên cánh tay bị đứt rất dài, còn bôi sơn bóng màu lam. Nếu như là nữ sinh trong trường, phải thường xuyên làm bài tập, để móng tay dài như vậy viết chữ khẳng định rất bất tiện, dù sao tôi cũng không trông thấy trong trường học có nữ sinh nào để móng tay dài!” Vũ Văn nói ra lý do của y, Phương Hân cũng không khỏi gật đầu.

“Không ngờ thầy Vũ Văn của chúng ta cũng thường xuyên quan sát nữ sinh trong trường học a!” Đinh Lam cười hắc hắc.

Đường Khảo trừng mắt liếc Đinh Lam, trách mắng: “Đừng nói bậy.”

Vũ Văn hiền lành cười cười, nói tiếp: “Dựa vào suy đoán đó, người chết này hẳn là nhân viên ngoài trường, hơn nữa có thể là nữ nhân thường xuyên lui tới chỗ ăn chơi.”

“A? Vậy ý của thầy có phải là. Nàng có thể là một gái điếm?” Về mặt Đinh Lam thoáng trở nên nghiêm túc.

“Vẫn không thể hoàn toàn kết luận, nhưng khả năng tính không nhỏ, nếu chúng ta đổi vị trí suy xét, hung thủ muốn tìm một người dễ dàng nguyện ý đi theo hắn, gái điếm e rằng là lựa chọn thích hợp nhất, hơn nữa những gái điếm này thường không phải người địa phương, các nàng mất tích rất khó dẫn tới chú ý của xã hội.”

“Cô bé kia. Nguyên lai là một chị gái a.” Phương Hân lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Vũ Văn thần tình phức tạp nhìn nhìn Phương Hân, lắc đầu nói: “Cho dù là chị gái, cũng đều là nữ hài tử đáng thương, đều giống nhau không thể tùy tiện để tà binh sát hại các nàng thỏa mãn huyết dục a!”

Trong lúc nhất thời, bốn người đều không nói chuyện, gần đây người chết đi, thật sự nhiều lắm.

“Cũng may Phương Hân lanh lợi, trước khi di động bị hủy đã đem ảnh chụp truyền đi, chúng ta còn chưa đến nỗi một điểm manh mối cũng không có.” Vũ Văn nhìn không khí có chút áp lực, bèn mở miệng xoa dịu mọi người.

“Đúng vậy, Phương Hân, cậu còn nhớ rõ di động tiếp nhận ảnh chụp là loại gì không?” Đường Khảo hỏi.

“Tớ nhớ rõ lúc ấy trên màn ảnh hiển thị một cái GZ200, không có hiển thị hiệu của di động, tớ cũng không biết đây là hãng di động gì, hơn nữa.” Phương Hân có chút do dự nói: “Các cậu đừng nên ôm hy vọng quá lớn vào độ nét của bức ảnh.”

“Cho dù không thấy rõ mặt hung thủ, trên bức ảnh cũng có thể có chút manh mối khác có thể truy xét chứ.” Nói xong, Đường Khảo lại quay đầu hỏi Đinh Lam: “GZ200 là di động gì a? Cậu thường xuyên chơi đủ loại di động, hẳn phải biết chứ?”

Đinh Lam suy nghĩ một chút, nói: “Ừ. GZ200 hẳn là di động hiệu Sharp, hiệu di động này đã có vài năm, bắt đầu cũng không có nhiều người dùng di động này, bởi vì Sharp vẫn chưa xuất hiện trong thị trường tiêu thụ di động nội địa Trung Quốc, chỉ có thể mua hàng lậu, người sử dụng hiển nhiên cũng rất hiếm.”

“Nói như vậy, muốn tìm được chủ nhân của hiệu di động này không khó lắm?” Vũ Văn hỏi.

“Hẳn là không khó lắm, việc này giao cho tớ đi, đêm nay tớ sẽ lên mạng trường phát tin tức tìm một người nhận được bức ảnh.” Đinh Lam xung phong ôm đồm việc.

“Ai nha, cuộc thi chạy tiếp sức buổi chiều sắp bắt đầu rồi, tớ còn phải trở về làm xướng ngôn viên a!” Phương Hân nhìn thoáng qua đồng hồ, liền kinh hô.

“Vậy sao? Chạy tiếp sức sắp bắt đầu rồi? Tớ cũng phải vào sân a!” Đinh Lam cũng kêu lên.

“Vậy cậu nhanh chóng tiễn Phương Hân trở về đi, chú ý an toàn!” Vũ Văn dặn dò.

Mắt thấy Đinh Lam đã mang theo Phương Hân đi xa, Đường Khảo đến bên cạnh Vũ Văn thấp giọng hỏi: “Thầy Vũ Văn, tuy rằng hiện nay hung thủ kia chỉ phá hủy di động, như hắc nói không chừng chính là không muốn trước công chúng giết người, một khi Phương Hân chỉ còn lại một mình, em sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm a.”

Vũ Văn mỉm cười, nói: “Tôi đây 24 giờ theo sát bảo hộ Phương Hân, cậu cảm thấy thích hợp không?”

Đường Khảo sững sốt, suy nghĩ một chút, lại lắc đầu.

“Hắc hắc. Nếu cậu đã cảm thấy lo lắng, vậy tự cậu tới bảo vệ nàng đi.” Vũ Văn không chịu trách nhiệm phân bổ nhiệm vụ cho Đường Khảo.

Đường Khảo cũng không phải đèn cạn dầu, vui cười nói: “Em không có bản lĩnh như thầy, hung thủ nhảy ra em làm sao ngăn cản a?”

“Cậu không phải có môn bắn cung đó sao? Đem cung tên của cậu đeo trên lưng thôi.”

“Nào có thể cả ngày lưng đeo cung tên chạy khắp nơi a? Kẻ khác sẽ tưởng em bị tâm thần!”

“Haha. Vậy cậu nói phải làm sao? Dù sao tôi cũng không có thuật phân thân, không thể tùy thời tùy chỗ bảo vệ người yêu của cậu.”

“Cái gì người yêu? Em và Phương Hân là bạn học!” Đường Khảo bất mãn ngữ khí ở từ “bạn học” cũng nhấn mạnh hơn.

“Nguyên lai là bạn học a, haha.” Vũ Văn cũng không muốn tiếp tục trêu ghẹo Đường Khảo, liền thu lại vẻ mặt dí dỏm, nói: “Kỳ thật ban ngày Phương Hân tận lực đứng ở nơi ít người lui tới, hắc sẽ không có vấn đề gì lớn, chỉ có ban đêm thôi. E rằng phải do cậu tới theo sát bảo hộ rồi, về phần cậu làm thế nào theo sát, tôi không xen vào, tôi có thể làm, chính là bảo Huyền Cương đi theo cậu.”

“Huyền Cương? Con chó săn lớn nhà thầy?” Đường Khảo cảm thấy có chút bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi đến không biết nói gì)

“Đúng vậy, cậu đừng coi thường Huyền Cương, nó không phải con chó bình thường, bảo hộ hai Phương Hân cũng dư dả.”

“Em và con chó. Đều không thể vào phòng ngủ nữ sinh.” Đường Khảo khó xử nói.

“Hahaha. Cửa phòng ngủ nữ sinh dán băng Đường Khảo và chó không được vào sao?” Vũ Văn nhin không được cười ha hả, “Ai kêu cậu mang Huyền Cương vào phòng ngủ nữ sinh? Sao cậu không dẫn Phương Hân đến phòng làm việc của các cậu qua đêm?”

“Dẫn Phương Hân đến phòng làm việc qua đêm?” Đường Khảo không biết tưởng tượng ra cái gì đó, mặt vụt một cái đỏ bừng.

“Hắc hắc. Lại miên man suy nghĩ cái gì a? Cậu tâm tính như vậy, Phương Hân cũng không dám theo cậu.” Vũ Văn rất có hứng thú quan sát sắc mặt Đường Khảo biến hóa.

“Thầy đừng giỡn nữa, đây chính là đại sự mạng người quan trọng a!”

“Ai cùng cậu nói giỡn?” Vũ Văn nghiêm mặt nói: “Phương Hân hiện nay quả thật gặp nguy hiểm, hiện tại người truy đuổi tà binh đã không phải là thằng nhóc mới lớn như Tùy Lăng và Dịch Nam Hành, bọn họ hắc là rất rõ ràng mình đang làm gì, hơn nữa bọn họ trước khi chưa đạt được mục đích của mình, tựa hồ sẽ không rời khỏi trường, để tiếp tục che giấu thân phận của mình, bọn họ hoàn toàn có khả năng sẽ truy sát người chứng kiến!”

Vũ Văn đột nhiên đổi khẩu khí nghiêm túc, Đường Khảo cũng bị sợ đến trong lòng nhảy dựng lên.

“Cho nên mấy đêm này nhất định phải dẫn Phương Hân đến phòng làm việc. Đêm nay sau 10h, tôi sẽ mang Huyền Cương đến phòng làm việc chờ cậu.”

Theo tiếng còi chấm dứt hạng mục cuối cùng của ngày hôm nay vang lên, đại hội thể thao ngày đầu tiên nói chung viên mãn hoàn thành, mắt thấy sắc trời mờ tối, bọn học sinh trên sân vận động cũng dần tự tán đi. Lãnh đạo nhà trường thông báo, muốn mời các thành viên chính của hội học sinh liên hoan, nhưng bận bịu cả ngày Phương Hân thật sự mệt mỏi, hơn nữa trận truy đuổi sinh tử giữa trưa kia, nàng làm sao còn có tâm tình đến tiệc chúc mừng? Sau khi khéo léo khước từ, Phương Hân một mình một người đi đến ký túc xá.

Nàng vừa rời khỏi đám người huyền ảo, Đường Khảo không biết từ nơi nào xông ra.

“Đi đâu vậy? Không ăn cơm tối?”

“Không muốn ăn nữa, mệt quá.”

“Phải về ký túc xá sao?”

“Ừ.”

“Đừng trở về, theo tớ đi.”

Phương Hân sửng sốt, ngừng cước bộ. Trong ấn tượng của nàng, Đường Khảo hình như chưa từng chủ động mời nàng đi đến nơi nào.

“Ra ngoài cổng tây có cửa tiệm ngâm chân, nhân viên phục vụ thủ pháp không tồi, chúng ta đi rửa chân, rồi mát xa một chút, có thể giảm mệt mỏi tốt lắm. Cậu ánh mắt kia là có ý gì? Người ta là làm ăn đứng đắn! Làm mát xa chân so với cậu trở về ký túc xá không khí vẫn đục trệ nhức đầu ngủ tốt hơn!”

“Haha.” Phương Hân đột nhiên che miệng cười.

“Cười cái gì hả?” Đường Khảo có chút bối rối.

“Đừng để ý, tớ chỉ có chút kinh ngạc cậu sẽ nghĩ tới chuyện mời tớ đi mát xa, đây không giống cậu ngày thường. Tớ thật không phải hiểu lầm cậu đi đến nơi kỳ quái.” Phương Hân nhin cười, vỗ nhẹ vai Đường Khảo.

Đường Khảo khẽ thở dài, nói một tiếng “Đi thôi.” Liền tự mình đi phía trước.

Phương Hân cũng không biết vì sao, ngày thường đối mặt với Đường Khảo nàng luôn dùng dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo, giờ phút này lại ngoan ngoãn theo sát phía sau Đường Khảo, hai người chậm rãi hướng cổng tây trường đi đến.

Cùng lúc đó, Vũ Văn ở trong căn tin ăn cơm một mình lại bị cô Ôn Nhã theo dõi.

“Thầy Vũ Văn, ăn một mình à?” Ôn Nhã bưng gà mên ngồi đối diện Vũ Văn.

“Ừ.” Biết rõ người đến không có ý tốt Vũ Văn đầu cũng không dám nâng, không lên tiếng ra sức bôi cơm vào miệng.

“Đoạn thời gian trước, tôi vẫn có chút kỳ quái vì sao có nhiều học sinh thích tiết của thầy như vậy, cho nên, tôi cũng đến dự thánh tiết của thầy một lần.” Ôn Nhã nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Hửm? Cô đến khi nào?” Vũ Văn ngừng động tác nhai trong miệng. “Sao tôi không biết?”

“Chính là vào tuần rồi, tôi ở hàng cuối cùng, phỏng chừng thầy không chú ý tới. Khi tôi học đại học, chúng quy cảm thấy sử cổ đại Trung Quốc rất buồn tẻ, để ứng phó với kỳ thi, phải nhớ rất nhiều số năm khô khan không liên quan đến nhau, ôi. Thật là cực hình.”

“Cô Ôn là chuyên ngoại ngữ, ngoại ngữ có tính linh hoạt tự nhiên không như lịch sử cứng nhắc, cô Ôn cũng không nên quá để ý.” Vũ Văn thuận miệng nói qua loa.

“Sau khi nghe tiết của thầy, tôi đột nhiên cảm thấy hứng thú với môn lịch sử, nguyên lai tiết lịch sử còn có thể như vậy, thật giống như thuyết thư tiên sinh kể chuyện xưa, thầy hoàn toàn không câu nệ sách giáo khoa, kỳ văn thiên nam hải bắc chuyện lý thú gì cũng có thể dung nhập vào giáo trình, tôi nghe nghe liền mê mẩn, khi chuông tan học vang lên, tôi còn có chút tiếc nuối đó. Ôi. Tôi vốn tưởng rằng khi tôi

lên lớp thích dùng tài liệu ngoại ngữ coi như là kiểu giáo dục mới rồi, nhưng cùng thầy so sánh, vẫn quá điệu bộ.” Ôn Nhã nói xong, nhin không được than khê.

“Cô Ôn quá khen, tôi thật ra cảm thấy mình lên lớp rất dễ lạc đề, đề tài nói bên ngoài nhiều đến nỗi có chút giọng khách át giọng chủ, lần sau nhất định sẽ sửa chữa!”

“Sửa cái gì a?” Nếu thầy giống lão Mã trước đây máy móc, vậy còn ý nghĩa gì?”

“Đừng nói lão Mã như vậy.” Vũ Văn có điểm mất hứng, “Thầy Mã Lập là một thầy giáo tốt!”

Nhìn sắc mặt Vũ Văn khác thường, Ôn Nhã vội vàng thay đổi đề tài: “Đúng rồi, thầy Vũ Văn, thầy nguyên là người phương nào đến nhận nhiệm vụ a? Sao lại muốn điều đến đại học S?”

Vừa nghe Ôn nhã thăm dò qua lại mình, Vũ Văn nhin không được có chút đau đầu, dù sao phải đối mặt với một người phụ nữ xinh đẹp mặt không dối sắc nói dối, thật sự không phải chuyện dễ chịu.

“Tôi. Không phải xuất thân từ trường sư phạm chuyên nghiệp chính quy.” Vũ Văn mập mờ nói.

“A. Thảo nào.” Ôn Nhã giống như bưng tỉnh đại ngộ gật đầu. “Kỳ thật không cần lo lắng, khí tức học cửu (chế độ khoa cử thời Đường, chỉ người chuyên nghiên cứu Kinh thư rồi đi thi, về sau dùng để chỉ những kẻ hủ nho) của đại học S còn chưa nghiêm trọng, chỉ cần danh tiếng giờ học chuyên nghiệp của thầy nổi bật là được, vẫn có cơ hội thăng chức.”

“Ừ. Cảm ơn lời chúc tốt lành của cô Ôn.” Vũ Văn ngoài miệng khiêm tốn, nhưng trong lòng ngầm cười khổ, thăng chức? Mình sẽ không thật sự như lão Mã ở suốt trong đại học S chứ?

Nhìn trong gà mên của Vũ Văn sớm đã trống không, Ôn Nhã liền đem thân mình hơi hướng về phía trước tìm tòi, hai tay chống trên chiếc cằm cương nghị của mình, ôn nhu hỏi: “Không biết thầy Vũ Văn buổi tối có rảnh không, có nguyện ý bồi tôi đi dạo trong trường một chút không?”

“Hả? Việc này.” Vũ Văn không ngờ tới Ôn Nhã sẽ chủ động tiếp cận mình như vậy, nhất thời không biết nên nói gì để cự tuyệt nàng. “Để bọn học sinh nhìn thấy, không tốt lắm đâu?” Dưới tình thế cấp bách, Vũ Văn nói ra một lý do vụng về.

“Haha. Thầy Vũ Văn thật biết điều, cùng nhau tản bộ thể thôi, tôi cũng không phải nữ sinh của thầy, các học sinh nhìn thấy chẳng lẽ sẽ nói thầy muốn chuyện thầy trò yêu đương sao?” Ôn Nhã khanh khách cười duyên, nhất thời có vẻ mềm mại đáng yên vạn phần, dẫn tới ánh mắt của đông đảo nam nhân trong phòng ăn.

Vũ Văn hiện tại sợ nhất chính là dẫn tới sự chú ý của người thường, đang lúc y đau đầu không biết làm sao mới có thể vẫy ra Ôn Nhã, Đinh Lam phi thường kịp lúc xuất hiện.

“Ai nha, thầy Vũ Văn, thầy sao không mua một cái di động hả? Tìm thầy thật đúng là không dễ dàng!” Đinh Lam thở hồng hộc chạy đến bên cạnh Vũ Văn, vừa nhìn thấy Ôn Nhã ngồi đối diện Vũ Văn, hần không khỏi sững sốt.

“Chuyện gì vội vã như vậy?”

“Việc này. E rằng thầy phải cùng em ra ngoài một chuyến đó.” Đinh Lam nói với Vũ Văn.

“A, được rồi, vậy. Cô Ôn, thật ngượng ngùng, hôm nay không thể tiếp tục bồi cô, hôm khác chúng ta sẽ tán gẫu tiếp nhé.” Vũ Văn ngoài mặt tựa hồ rất tiếc hận, trong lòng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao, còn rất nhiều dịp.” Ôn Nhã ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Vũ Văn, thấy vậy trong lòng Vũ Văn có chút hoảng sợ. (sợ gái =))

Khi ra khỏi căn tin, Đinh Lam về mặt mờ ám cười nói: “Em quấy rầy thầy và cô Ôn nói chuyện, sẽ không trách em chứ?”

“Trách cậu? Cám tạ trời đất a, may mà cậu tới đúng lúc, bằng không tôi sẽ bị nàng tha đi!” Vũ Văn khoa trương làm một cái mặt quỷ.

“Xí. . . .” Đinh Lam hừ một tiếng, “Ai biết được thầy có phải nghĩ một đằng nói một nẻo hay không a? Ôn đại mỹ nữ chính là đóa hoa của đại học S chúng ta, giáo viên nam trẻ tuổi quỳ gối dưới váy nàng ít nhất cũng thành một ban đó.”

“Ít nói nhảm, nói mau cậu phát hiện được chuyện gì rồi!”

“Em tìm được tên nhận bức hình Phương Hân gửi đi rồi!”

“Nhanh như vậy? Hắn ở đâu?” Vũ Văn cả kinh.

“Hắn là một tên nào đó ở khu 4 lầu 5, đại khái chính là phòng ngủ khoảng từ 501 đến 506. Nhưng em còn chưa tìm tới cửa!”

“Cậu làm sao tìm được hắn?”

“Khoảng 4h chiều, em tranh thủ ở BBS đăng một tin cầu trợ về di động bản mới nhất, hỏi một đồng văn đề về điện thoại di động Sharp GZ200, rất nhanh có một tên hồi âm, trả lời rất chính xác, vừa nhìn đã biết ngay là người sử dụng GZ200, thầy biết đó, người sử dụng hãng di động này rất hiếm. Em lập tức thông qua tin nhắn của BBS liên lạc với hắn, hỏi hắn có phải giữa trưa máy di động nhận được bức ảnh nào đó không. Ai ngờ hắn chẳng những thừa nhận đã dùng bluetooth nhận được bức ảnh, thậm chí còn nói hắn đã đem ảnh chụp kia phát lên trang GHOST của BBS rồi!”

“Hả? Vạn nhất hung thủ cũng lên trang mạng trường, chẳng phải là đã bị hung thủ phát hiện rồi sao!” Vũ Văn kinh hô.

“Đúng vậy! Em sợ dĩ thông qua phương thức hỏi thăm vấn đề điện thoại di động tìm đến vị bạn học kia, chính vì sợ hung thủ cũng sẽ lên mạng, trực tiếp truy hỏi có ai thu được bức ảnh kia chúng ta sẽ bại lộ, nào ngờ tên kia lại đem ảnh chụp dán lên luôn. Em lập tức chuyển tới trang GHOST tìm được bài viết của vị bạn học kia, vừa mở ra, cứ nhiên trong nháy mắt ngẩn ngui, nội dung bài viết kia đã bị loại bỏ! Em lại gửi thư cho tên kia, nhưng vẫn không có hồi âm.”

“Bị loại bỏ? Người nào có thể loại bỏ được bài viết đã đăng?” Vũ Văn nhú mày.

“Phòng quản lý trung tâm mạng có thể loại bỏ, nhưng việc này cũng không chắc a. Bọn họ bình thường chỉ quản lý những ngôn luận quá khích, trang chuyện ma quỷ sao cũng xen tay vào?” Đinh Lam cũng cảm thấy kỳ quái.

“Hổng bét!” Vũ Văn đột nhiên mạnh vỗ tay, “Người phát ngôn có thể tự mình loại bỏ bài viết! E rằng hung thủ đã đến trước chúng ta một bước tìm được vị bạn học kia rồi! Chúng ta đi mau!”

Để tiện quản lý học sinh lên mạng, trong hệ thống mạng trường địa chỉ IP sử dụng đều là IP cố định, từng đường truyền sử dụng đều hiển thị địa chỉ IP của mình, người bình thường cho dù nhìn thấy IP chỉ sợ cũng sẽ không hiểu lắm, nhưng nếu đi sâu hiểu biết những quy tắc phân phối địa chỉ IP này, cũng rất dễ dàng nắm được cụ thể phòng ký túc xá của nhóm người sử dụng. Đinh Lam thường xuyên sau khi ở trên mạng cùng học sinh MM (viết tắt của từ mười mười, ý nói em gái nào đó :D) nào đó nói chuyện phiếm, tìm hiểu số phòng ký túc xá của nữ sinh đó, còn tiến thêm một bước thăm dò tướng mạo người ta như thế nào, một khi phát hiện là khủng long MM, Đinh Lam sẽ lập tức đem nàng từ trong danh sách bạn tốt cắt rụng!”

Nếu Đinh Lam có thể thông qua địa chỉ IP của vị bạn học kia tra ra vị trí đại khái của hắn, hung thủ đương nhiên cũng đồng dạng có thể làm được.

Vũ Văn và Đinh Lam hấp tấp xông lên khu 4, lúc này đang là sau bữa tối thời điểm mọi người chuẩn bị đến phòng tự học, trong ký túc xá người đến người đi rất náo nhiệt. Đinh Lam đến từng cánh cửa phòng mấy gian đầu tầng 5 đập cửa, nếu có người lên tiếng trả lời, hắn lại hỏi: “Xin hỏi ở đây có vị bạn học nào nickname trên mạng là Ruồi Bảo Bảo không?”

“Cứ nhiên còn gọi là Ruồi Bảo Bảo.” Vũ Văn đi theo phía sau Đinh Lam liên tiếp lắc đầu.

“Cậu là nói Ngô Duy sao? Hắn ở trên BBS gọi là Ruồi Bảo Bảo, thế nào? Hắn giả MM lừa cậu?” Cuối cùng, phòng số 505 có một nam sinh cao lớn vạm vỡ trả lời vấn đề của Đinh Lam.

“Giả MM? Không có không có.” Đinh Lam phủ nhận, “Tìm hắn là có chút chuyện khác.”

“Hay là đến đánh nhau hả?” Nam sinh trong phòng ngủ có phần cảnh giác nhìn Đinh Lam vài lần. Bọn học sinh trên mạng nói chuyện thường rất nóng tính, tình huống chọc phải người nào tới cửa sinh sự đánh nhau không phải chưa phát sinh qua.

“Câu xem tớ như vậy, có thể đánh ai a? Haha. . . .” Đinh Lam đem cánh tay mình duỗi đến cạnh cánh tay trắng kiện của nam sinh trước mặt, so cùng một chỗ, cánh tay Đinh Lam nhỏ hơn một vòng thật lớn, nam sinh kia nhin không được nở nụ cười.

“Buổi chiều lão Ngô hình như vẫn ở một mình trong phòng ngủ, khi tớ trở về hắn không biết đã đi nơi nào rồi.” Nam sinh kia chỉ vào một máy tính đang mở nói: “Máy tính của hắn vẫn còn mở, nhưng điện thoại di động không đặt trên giường, có thể là ra ngoài rồi.”

Đinh Lam và Vũ Văn đến gần máy tính vừa nhìn, trên màn ảnh chính là giao diện BBS, hơn nữa người sử dụng Ruồi Bảo Bảo còn chưa đăng xuất khỏi hệ thống.

“Không ngại tớ nhìn máy tính của hắn chứ?” Đinh Lam hỏi nam sinh kia.

“Không sao, tha hồ nhìn.” Nam sinh kia cũng không ghét Đinh Lam.

Vũ Văn rất nhanh kiểm tra một chút số liệu trên ổ cứng, sau đó thất vọng lắc đầu với Đinh Lam. Bức ảnh kia đã không còn trong máy tính, hơn nữa khả nghi chính là, toàn bộ ổ D đều đã bị cách thức hóa (format) .

“Cậu biết số điện thoại di động của hắn không? Có thể giúp tớ gọi điện thoại cho hắn không?” Đinh Lam nói với nam sinh kia.

“Các cậu mới vừa rồi lúc ở cách vách phòng ngủ hỏi thăm, tớ đã gọi điện rồi, di động của hắn tắt máy.” Nam sinh thẳng thẳng đáp, “Các cậu tìm hắn đến tột cùng là có việc gấp gì a?”

“Kỳ thật cũng không có chuyện gì. . . .” Vũ Văn không muốn để nam sinh kia biết quá nhiều, đang khi nói chuyện, y đột nhiên khịt khịt mũi, thấp giọng hỏi Đinh Lam: “Cậu ngửi thấy mùi gì không?”

“Em bị cảm nghẹt mũi, cái gì cũng ngửi không được!” Đinh Lam thành thành thật thật trả lời.

Vũ Văn ở trong phòng ngủ bốn người đảo hai vòng, tầm mắt liên hướng đến nhà vệ sinh trên ban công. Hắn bước nhanh vào nhà vệ sinh, chỉ trong chớp lát chạy trở ra, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn Đinh lam, tựa hồ có chút muốn nói lại thôi.

“Thế nào rồi?” Đinh Lam cũng tiến vào nhà vệ sinh nhỏ hẹp kia, nhưng không thấy có gì khác thường.

Vũ Văn mở miệng hướng Đinh Lam hỏi: “Cậu và Ngô Duy mất liên lạc khi nào?”

“Đại khái khoảng 5h.”

“Bạn học, cậu trở về phòng ngủ khi nào?” Vũ Văn lại quay đầu hỏi vị bạn học đang thu dọn giường chiếu kia.

“Tôi hơn 6h mới trở về.”

“Hơn một tiếng a. . . .” Vũ Văn lắc đầu thở dài.

“Thầy đến tột cùng có ý tứ gì hả?” Đinh Lam bị Vũ Văn khiến cho có chút như suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng sờ không tới (mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc. Câu này đã giải thích kỹ ở chương 21 Đoạn Long Đài [banhtieu137.blogspot/2012...huong-21.html] , mọi người có thể quay lại đó để hiểu rõ hơn)

“Đi ra ngoài sẽ nói cho cậu.” Vũ Văn bắt đầu tự tiện ở trên giường Ngô Duy tìm kiếm.

“Ê! Đừng làm loạn ở trên giường người ta a!” Nam sinh kia luôn ở bên cạnh quan sát rất cuộc nhin không được can thiệp.

Nhưng Vũ Văn đã tìm được gì đó khiến mắt hắn sáng ngời, đó là một USB đặt dưới gối đầu!

“Mau cắm vào máy tính nhìn xem!” Vũ Văn khẩn trương đem USB đưa cho Đinh Lam.

Vũ Văn vận khí thật sự rất tốt, Ngô Duy cư nhiên lưu lại trên USB, bên dưới các thư mục hiện ra một bức ảnh kỹ thuật số lẻ loi. Đinh Lam nhấn vào, một bóng người màu đen nhất thời xuất hiện trên màn ảnh! Vũ Văn và Đinh Lam đều có chút kích động, nhưng nhìn kỹ trong bức ảnh kia, lại hoàn toàn thất vọng, bóng người trong ảnh một mảnh đen kịt, căn bản không cách nào thấy rõ diện mạo của hắn, trên tay hắn cầm theo một cánh tay cụt hình dáng ngược lại rất rõ ràng, nhưng nếu muốn nói đó là một cánh tay giả bằng nhựa cũng hoàn toàn có thể.

Nhìn tấm ảnh phải hao tổn tâm cơ mới có được này, hai người ngơ ngác nhìn nhau, đối mặt không biết nói gì.

“Không quản nhiều vậy nữa, trước cứ đem bản gốc của bức ảnh này về đi.” Đinh Lam lấy ra USB tùy thân của mình.

Vũ Văn gật đầu, thở dài một tiếng.

Ra khỏi cổng khu 4, Đinh Lam nhin không được hỏi: “Thầy ban nãy nhìn nhà vệ sinh có ý gì a? Hiện tại thầy có thể nói rồi chứ?”

“Câu thật sự muốn nghe?” Về mặt Vũ Văn có chút trầm trọng, “Tôi sợ cậu không tiếp thu được.”

“Đừng làm người ta hồi hộp nữa, nói mau đi!”

“Vì để lộ ra bức ảnh mơ mơ hồ hồ kia, vị bạn học Ngô Duy, đã vĩnh viễn không trở về được nữa!” Vũ Văn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, cắn răng nói.

“Chẳng lẽ hắn đã bị hung thủ kia.” Đinh Lam cả kinh.

“Tôi ban nãy ở trong nhà vệ sinh quét phiếu IC của lão Ngô trên máy kiểm soát nước.” Vũ Văn đột nhiên từ trong túi quần móc ra phiếu IC, mặt trên có một chữ ký ‘Ngô Duy’. “Đây là lấy được trên bàn của Ngô Duy.”

Đại học S một năm trước bắt đầu trang bị trong phòng ngủ sử dụng phiếu IC quét máy kiểm soát để nhớ chi phí nước, bọn học sinh dùng nước đều phải thống nhất dùng phiếu IC cắm vào máy kiểm soát, trong vòi nước mới phóng nước.

“Cậu biết Ngô Duy hôm nay dùng bao nhiêu nước không? 1 tấn! Đến 1 tấn nước!” Vũ Văn trước mặt Đinh Lam quơ phiếu IC nho nhỏ kia.

“Hắn dùng nhiều nước như vậy làm gì? Em thấy trong phòng ngủ của bọn họ không có phơi quần áo a!” Đinh Lam còn chưa ý thức được kết quả này ý vị như thế nào.

“Giặt quần áo? Rửa xe trên phố, một tấn nước có thể rửa hơn 10 chiếc xe!” Vũ Văn đột nhiên trở nên cực kỳ phần nộ.

“Vây. Vây.” Đinh Lam có chút nói không nên lời.

Vũ Văn bỗng nhiên đặt móng ngồi trên bãi cỏ ven đường, đem mặt chôn thật sâu trong hai tay, có chút vô lực nói: “Trong phòng ngủ 505, có một cỗ mùi máu tươi cực nhạt. Tôi ở bên cạnh hồ xí trong nhà vệ sinh, trông thấy một chút sợi vải nhỏ. Hung thủ giết người kia, dùng một tấn nước, cắt nát Ngô Duy. Xối trôi vào cống thoát nước.”

Đinh Lam nghe xong lời Vũ Văn nói, lẳng lặng đứng trong chốc lát, đột nhiên mạnh chạy đến ven đường, oa một tiếng ối ra!

62. Quyển 2 - Chương 20

Từ trong tiệm ngâm chân đi ra, Phương Hân mỹ mãn đuổi thất lưng mệt mỏi, nàng thật không ngờ tới, dùng nước nóng ngâm chân, rồi mời thợ mát xa hảo hảo xoa bóp lòng bàn chân, mỗi một tích tụ một ngày

cư nhiên trở thành hư không, cơn hoảng sợ vô cớ lúc trưa, giờ phút này cũng cảm thấy phai nhạt không ít. Nàng đã bắt đầu ở trong lòng trù tính, hôm nào sẽ mời Kỷ Vy đến cùng ngâm chân một lần, người ta hôm nay vì mình, một mái tóc dài bị cắt hơn phân nửa, phỏng chừng bây giờ còn trốn ở nơi nào đó lau nước mắt nha. Nếu Kỷ Vy nguyện ý đến, coi như là mình bồi thường cho nàng vậy.

Đường Khảo sau khi trả tiền cho cửa hàng, xốc rèm cửa đuổi theo Phương Hân, nhìn Phương Hân thần sắc không tồi, hần âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bước đầu tiên này tựa hồ đi rất thuận lợi, nhưng kế tiếp nên làm thế nào, mới có thể dẫn Phương Hân đến phòng làm việc của mình ngủ qua đêm chứ?

“Thợ mát xa ở đây thủ pháp không tồi ha, cậu thường xuyên đến sao?” Phương Hân chấp tay sau lưng xoay người lại, một bên chậm rãi đi lùi, một bên nhìn Đường Khảo.

“Ừ. Hả? Không có không có, là Đinh Lam thường xuyên đến, hần giới thiệu cho tớ.” Đường Khảo trong bụng còn đang tính toán, liền có chút không tập trung.

“Nói lỗ miệng sao? Còn muốn vu oan cho Đinh Lam hả? Haha.” Phương Hân thần nhiên cười.

Đường Khảo đang muốn biện giải, Phương Hân đã xoay người sang chỗ khác, sôi nổi đi xa, tựa hồ không dự định nghe Đường Khảo giải thích nữa.

Bất tri bất giác, hai người bảo trì đội hình một trước một sau, từ cổng tây đi vào trong trường. Trên con đường lớn vừa mới lên đèn, từng cặp học sinh tay trong tay thỉnh thoảng từ bên cạnh hai người đi qua, tiếng thì thầm ngọt ngào theo gió đứt quãng bay tới, chui vào trong tai Phương Hân, làm cho tim nàng không khỏi nhảy dựng, chỉ cảm thấy bóng của nhóm tình nhân kia bị ánh đèn kéo dài lộ vẻ đặc biệt thân thiết.

Lại đi một hồi, hai người bước vào giữa những tòa nhà dạy học, chỉ thấy bóng người bên cạnh dần dần thưa thớt, Phương Hân nhin không được thả chậm cước bộ, lựa chọn cùng Đường Khảo sóng vai mà đi, khi nàng lặng lẽ nhìn về hướng Đường Khảo, lại thấy Đường Khảo cau mày vẻ mặt nghiêm túc, nhìn bộ dáng nghiêm túc của Đường Khảo thật sự không hợp với bầu không khí hiện tại, Phương Hân nhin không được nở nụ cười.

“Sao vậy? Cậu cười cái gì a?” Đường Khảo có chút mặc danh kỳ diệu.

“Về mặt cậu vì sao lại gắt gao căng thẳng vậy? Cứ như bộ dạng của chủ tịch mở hội nghị, có phải ban này mời tớ làm trị liệu đã trả vượt quá chỉ tiêu sinh hoạt dự trù rồi không?” Phương Hân mỉm cười nói.

Đường Khảo sững sốt, lập tức cười vang, “Đúng vậy! Đây chính là phí ăn uống của tớ suốt một tuần a! Xem ra cuối tuần chỉ có thể theo cậu lăn lộn, cậu ăn gì tớ liền ăn cái đó thôi.”

Đường Khảo còn chưa dứt lời, nụ cười trên mặt Phương Hân đã cứng lại, đang lúc bất ngờ không kịp đề phòng, trong bụi cỏ ven đường lại nhanh như chớp giật lao ra một bóng đen, giương nanh múa vuốt đánh về phía Phương Hân!

Biến cố phát sinh quá nhanh, Đường Khảo hoàn toàn không kịp phản ứng, khi Phương Hân phát ra tiếng thét chói tai, nàng đã bị bóng đen kia ấn ngã trên mặt đất.

“Chẳng lẽ là hung thủ giết người diệt khẩu?” Đây là ý niệm chợt lóe trong lòng Đường Khảo, hần chỉ cảm thấy một trận khí huyết kịch liệt dâng lên, tay không tắt sắc Đường Khảo mạnh nắm chặt đầm, phi thân hướng bóng đen kia vọt tới.

Ai ngờ bóng đen kia sau khi bổ nhào vào Phương Hân lập tức uyển chuyển nhảy ra, khi rơi xuống là tứ chi chằm đất.

“Huyền Cương?” Phương Hân kinh ngạc la to, khi cùng bóng đen vừa tiếp xúc, nàng liền đụng tới một tay đầy lông rậm dày đặc, tức khắc phát hiện bóng đen kia không phải người.

Bóng đen kia quả nhiên là Huyền Cương! Đường Khảo kinh ngạc nhìn đại hắc khuyển chợt xuất hiện dưới đèn đường này, Huyền Cương thân hình cao lớn, khi đánh về phía Phương Hân tư thế lại dựng đứng như người, trong bóng tối hai người vẫn không phát giác nó là một con chó. Nhưng Huyền Cương vì sao phải nhào vào Phương Hân? Hơn nữa càng khiến Đường Khảo giật mình chính là, trên lưng Huyền Cương có một túi vải dù màu đen, đây chẳng phải là túi cung tên của Đường Khảo sao? Thế nào lại được Huyền Cương vác trên lưng?

Huyền Cương lạnh lùng liếc mắt nhìn Đường Khảo, chạy như bay đến trước mặt Phương Hân, cúi đầu khom lưng bảo vệ Phương Hân vẫn đang ngồi dưới đất, mắt lộ ra hung quang, gắt gao nhìn chăm chăm phía trước, trong miệng có tiếng gầm gừ, một bộ dáng như lâm đại địch.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Đường Khảo theo hướng tầm mắt của Huyền Cương nhìn lại, chỉ thấy phía trước một mảnh hôn ám, ngọn đèn đường gần nhất cũng cách mình không quá 20 thước, ánh đèn không đủ sức chiếu đến một loạt bóng tòa lâu gần nhất, trên đường nhỏ không ai đi qua, cũng không có bất luận thanh âm nào. Đường Khảo thoáng nhớ tới thầy Vũ Văn từng nói qua, Huyền Cương cho dù bảo hộ hai Phương Hân cũng dư dả, chẳng lẽ vừa rồi Huyền Cương đẩy ngã Phương Hân là để cứu nàng, mà trong bóng tối phía trước, đang cất giấu nguy hiểm không nhìn thấy được sao?

Phương Hân mặc danh kỳ diệu bị Huyền Cương đẩy ngã, mờ mịt nhìn nhìn bốn phía, đang muốn đứng dậy, lại bị Đường Khảo sắc mặt tái nhợt trừng mắt, đưa tay ngăn cản. Phương Hân cả kinh, ngồi xổm người giấu phía sau Huyền Cương, ngừng hô hấp. Đường Khảo nhanh chóng lấy bao đen trên lưng Huyền Cương ra, đem trường cung của mình bày ra, hắn cũng không kịp điều chỉnh dây cung, lập tức nửa quỳ trên mặt đất, giương cung cài tên nhắm ngay mảnh hắc ám mà Huyền Cương nhìn chăm chăm kia.

Hai người một khuyến, tựa như bức tượng điêu khắc bất động.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong bóng đêm phía trước vẫn không có bất luận động tĩnh gì, nhưng Huyền Cương vẫn không mảy may thả lỏng, cơ bắp toàn thân nó khối khối nhô lên, mồm thật dài lộ ra răng nhọn lạnh lạnh, còn thỉnh thoảng phun ra hơi thở nặng nề, nếu có bất luận dị động gì, nó sẽ trong nháy mắt bạo phát. Mà Đường Khảo cũng đồng dạng bị vây vào trạng thái cực độ khẩn trương, cánh tay phải toàn lực giương cung sẵn sàng bắn ra không cần phải nói, sau khi hút khí phần bụng cũng căng như nham thạch cứng rắn. Nhưng trường cung trên tay hắn sức cong mở ra của dây cung ước chừng là 45 cân, đã thuộc vào phạm vi sử dụng của vận động viên chuyên nghiệp, thời gian dài kéo dây cung rồi lại không bắn, sức của cánh tay phải từ từ rút đi.

“Nếu hắn vẫn không hiện thân, chúng ta cứ giăng co như vậy sao?” Cánh tay phải của Đường Khảo dần dần đau xót tê dại, trên trán bắt đầu toát ra mồ hôi tinh mịn, nhưng nếu sơ sẩy buông lỏng dây cung, hắn lại sợ trước mắt sẽ đột nhiên nhảy ra gì đó, trong lòng không khỏi bắt đầu nôn nóng.

Phương Hân khom lưng nấp sau Huyền Cương, hai tay khoát lên hai chân sau của nó, giờ phút này chỉ cảm thấy cơ bắp trên đùi Huyền Cương do khẩn trương mà luôn hơi rung động. Nàng ngẩng đầu nhìn phía trước một mảnh hắc ám yên tĩnh, chẳng lẽ tên hung thủ ban ngày gặp phải, đang ẩn núp ở đây sao? Khi hiểu được Huyền Cương đẩy ngã mình là vì cứu mình, nàng thoáng hồi tưởng lại hung thủ tàn nhẫn sát hại cô gái vô tội kia, trong lòng Phương Hân chỉ cảm thấy một loại sợ hãi thật lớn chưa bao giờ trải qua đang từ trong bóng đêm vô hạn kia dần dần lan tràn.

Bất thành linh, Huyền Cương phát ra một tiếng gầm nhẹ, phía trên thân thể hiện ra một bóng sói lam sắc thật lớn. Đường Khảo bị tiếng gầm rú trầm thấp này chấn đến hai lỗ tai tê dại, hơn nữa bên cạnh đột ngột xuất hiện hư ảnh cự lang khiến hắn thất kinh, tay hắn sớm đã có chút chấn đo bất ổn không nhìn được buông lỏng, chỉ nghe thấy vèo một tiếng, tên dài tựa như gió rời cung lao đi. Cùng lúc đó, bóng sói phía trên Huyền Cương cũng mạnh mẽ nhảy ra, cùng thanh tiễn kia kẻ trước người sau bay đi, tức khắc chui vào trong bóng tối!

Thốt nhiên trong lúc đó, Phương Hân và Đường Khảo đều cảm thấy trong bóng râm có bạch quang chợt lóe lướt qua. Sau khi “Phanh” một tiếng vang thật lớn, hư ảnh cự lang màu lam hoàn toàn bị một kích đánh gãy, vỡ tan ra, nhanh chóng biến mất trong không khí, Huyền Cương cũng giống như bị trùng kích thật lớn, đột ngột thối lui hai bước, Phương Hân phía sau nó vội vàng đưa tay, muốn đỡ Huyền Cương lui về phía sau, ai ngờ cổ lực kia khá lớn, Huyền Cương trái lại đứng vững vàng cước bộ, Phương Hân thì chặt vật bị đụng ngã lăn trên mặt đất, hai tay chạm vào Huyền Cương cũng bị chấn đến ầm ầm đau nhức.

Đường Khảo vừa thấy tình thế tựa hồ đối với phe mình bất lợi, cũng bất chấp không có mục tiêu để nhắm, cứ vậy một mạch hướng vị trí vừa rồi bắn ra liên tiếp hai mũi tên, nhưng hai mũi tên này cũng như mũi tên thứ nhất một đi không trở lại, không chút phản ứng nào.

Trong bóng tối đột nhiên thoát ra một tiếng cười lạnh, nghe giống như người đang che mũi miệng phát ra, khàn khàn trầm thấp, Đường Khảo và Phương Hân nghe mà cả người lạnh lẽo. Tiếng cười vừa dứt, đầu Huyền Cương ngẩng cao lại thả lỏng xuống, không còn bảo trì tư thế công kích giường cung bật kiếm vừa rồi.

Phía sau đột nhiên có người cao giọng gọi tên Đường Khảo. Phương Hân vừa quay đầu lại, cư nhiên là Vũ Văn và Đinh Lam cũng chạy tới!

“Nguy hiểm thật nguy hiểm thật! Cuối cùng cũng tìm được hai người các cậu!” Đinh Lam đầu đầy mồ hôi, dường như vừa rồi luôn một mạch chạy đến, “Tớ nói Đường Khảo cậu không có chuyện gì sao lại khóa điện thoại di động? Cậu cũng không phải không biết di động Phương Hân bị phá hư.”

Đường Khảo hoàn toàn không đem lời oán trách của Đinh Lam nghe lọt vào tai, hắn vẫn như cũ nửa quỳ trên mặt đất, đem bốn mũi tên đặt lên dây cung.

Vũ Văn lắc đầu, đến bên cạnh Đường Khảo vỗ nhẹ bờ vai hắn, nói: “Không cần căng thẳng, người nọ đã đi rồi.”

“Đi rồi?” Lòng mày Đường Khảo nhảy dựng, nhẹ giọng lặp lại một lần, mới chậm rãi đứng lên. Đinh Lam cũng đưa tay nâng Phương Hân bị liên tiếp quăng ngã xuống hai lần người đầy tro bụi từ mặt đất kéo lên.

“Đây. Đây. Đến tận cùng là chuyện gì xảy ra. Kia. Đại cầu màu lam kia là cái gì?” Từ trước đến nay mồm miệng lạnh lợi Phương Hân giờ phút này cũng trở nên lắp bắp.

Vũ Văn ngồi xổm người xuống vỗ về chơi đùa đám lông rậm sau gáy Huyền Cương, nói với Phương Hân: “Tạm thời không có việc gì nữa, hung thủ giữa trưa em trông thấy kia, ban này mai phục phía trước, nhưng hiện tại hắn đã đi rồi.”

Thời gian giữa trưa bị hung thủ không nhìn thấy được truy đuổi loại cảm giác bàng hoàng khi đó lại bao phủ toàn thân, Phương Hân không nhận được cả người lạnh lẽo, đánh một cái rùng mình.

Đinh Lam thấy thần sắc của Đường Khảo còn đang ngơ ra, liền tự mình động thủ cầm điện thoại di động bên hông Đường Khảo ra nhìn, nguyên lai là hết pin, thảo nào tắt máy suốt, thiếu chút nữa có đại sự xảy ra.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Huyền Cương rung rung lông trên người, chậm rãi hướng phía trước đi đến, còn lại bốn người liếc nhìn nhau, cũng đi theo.

Ước chừng đi khoảng hai ba chục thước, Huyền Cương ở trước một gốc cây ven đường mà ngọn đèn không thể nào chiếu tới ngừng bước, vùi đầu nghĩ nghĩ xung quanh.

Đường Khảo dùng đèn pin mini trên móc chìa khóa chiếu dưới tàng cây, một mảnh cỏ nhỏ đã bị giẫm phẳng, đáng tiếc là không để lại thành hình dấu chân. Đinh Lam đột nhiên khom lưng ghé trên mặt đất, học bộ dáng Huyền Cương bò xung quanh hai bước, lại ra sức khịt khịt mũi. (Tiêu: bởi vậy Huyền Cương nó cứ trở mình xem thường Đinh Đinh hoài =))

“Cậu cho rằng cậu cũng là cầu cầu hử?” Phương Hân nhận không được nở nụ cười.

Song Đinh Lam bò một vòng quanh gốc cây, thật đúng là phát hiện được thứ gì đó, hắn búng tay một cái, hướng mọi người ra hiệu hắn thứ hân phát hiện. Bọn Vũ Văn tập trung nhìn vào, nguyên lai trong bụi cỏ có ba nhánh tên luyện tập bằng than, bị người chỉnh chỉnh tề tề dàn hàng đặt cùng một chỗ, mũi tên đang chỉ về hướng bọn Vũ Văn.

“Đây không phải là ba mũi tên vừa rồi cậu bắn ra sao?” Phương Hân giật mình hỏi han, hung thủ kia cư nhiên đều tiếp được ba mũi tên!

Đường Khảo thoáng cười khổ, đem ba mũi tên từ trên mặt đất nhặt lên, lắc đầu nói: “Rõ là gió mạnh thổi chậm tên, tay không chế yếu độ mạnh của cung a. Thật mất mặt.”

Vũ Văn mở miệng trấn an nói: “Đừng dễ dàng nhụt chí như vậy, ban này tham ảnh của Huyền Cương dò đường không phải cũng bị chặn lại sao? Người nọ đích thực không đơn giản, nếu không phải cậu giường

cung rút tiền kiểm chế, nói không chừng hần sớm đã ra tay phát động công kích! Thật phải động thủ, Huyền Cương cũng không nắm chắc có thể bảo vệ được một trong hai người a.”

“Hung thủ kia chính là hướng phía tớ mà tới sao? Nhưng tớ đã không còn bức ảnh của hần nữa a!” Phương Hân rất khó hiểu.

“Vấn đề là. Vị bạn học thu được bức ảnh của cậu đã đem nó phát tán trên mạng, bị hần nhìn thấy, đại khái hần hoài nghi cậu và vị bạn học kia đã có nói trước, lại lần nữa thu hồi ảnh chụp rồi.” Đinh Lam thở dài một hơi.

“Tớ nên làm gì bây giờ a? Có phải nên báo cảnh sát rồi không!” Phương Hân có chút nóng nảy.

Vũ Văn khoát tay áo, nói: “Đừng nóng vội, báo cảnh sát vô ích, cảnh sát không bảo vệ được em, em tạm thời đừng trở về phòng ngủ qua đêm nữa, đến phòng làm việc của bọn Đường Khảo trốn đi, Huyền Cương sẽ bảo vệ em.”

“Huyền Cương?” Phương Hân cúi đầu nhìn nhìn Huyền Cương, nó cư nhiên rất uy phong gật đầu.

“Em vừa rồi đại khái cũng đã trông thấy biểu hiện của Huyền Cương, tuy rằng hung thủ không phải người thường, nhưng nó cũng không phải một con chó bình thường, em phải tin tưởng sức mạnh của nó!” Vũ Văn nghiêm túc nói với Phương Hân.

Vũ Văn thay Đường Khảo đem lời hần khó nói nhất nói ra, tảng đá lớn trong lòng Đường Khảo rốt cuộc cũng rơi xuống.

“Chúng tôi sau khi tìm được bức ảnh, cũng cảm thấy hung thủ rất có khả năng sẽ lần nữa tìm tới cửa, mà điện thoại di động của cậu lúc này lại một mực tắt máy, thật sự không còn cách nào, tôi đành phải nhờ Huyền Cương hỗ trợ, đem túi tên của cậu đeo trên người nó, bảo nó theo mùi của cậu trước một bước tới tìm, hoàn hảo Huyền Cương kịp thời chạy tới, bằng không một trong hai người các cậu a.” Vũ Văn đối với Đường Khảo, đưa tay giả bộ vẽ một đường lên cổ mình.

Về phần bức ảnh làm thế nào mất mà lấy lại được, cùng với việc bạn học Ngô Duy vô tội chết oan, Vũ Văn đều sớm cùng Đinh Lam bàn bạc xong, tuyệt không ở trước mặt Phương Hân đề cập đến nửa chữ. Nếu để Phương Hân biết nàng trong lúc vô tình hại chết một vị bạn học vô tội, chỉ sợ nàng trời sinh tính thiện lương sẽ tự trách mình đến phát cuồng mất thôi.

Trong phòng làm việc, bốn người đang vây quanh trước máy tính xem bức ảnh hiện trường giết người hao tổn tâm cơ mới tìm về được kia. Huyền Cương thì lại ghé vào dưới bàn máy tính nghỉ ngơi, tựa hồ đối với thảo luận của bọn họ chẳng hề cảm thấy hứng thú.

“Khi cậu chụp ảnh có phải tay luôn run hay không a? Bức ảnh này quá mờ rồi.”

“Sao có thể trách tớ a? Điện thoại di động hiệu quả chụp ảnh không phải là như vậy sao?”

“Nhưng đây cũng quá.”

“Cậu đừng cứ lấy tiêu chuẩn chụp hình của mình để đòi hỏi tớ a! Tớ không phải người ham mê chụp hình. Hơn nữa, nếu có kẻ đang ở trước mặt cậu giết người, chẳng lẽ cậu còn có tâm tư suy nghĩ bức ảnh kết cấu như thế nào gì đó sao?”

Đường Khảo và Phương Hân còn chưa nói được hai câu, lại bắt đầu cãi nhau, Đinh Lam ở phía sau hai người trêu ghẹo nói: “Các cậu thật đúng là chỉ có thể cùng hoạn nạn, không thể cùng phú quý a.”

“Được rồi, Đường Khảo, tôi biết cậu không cam lòng, nhưng Phương Hân đã tận lực rồi, bức ảnh bị mờ không phải lỗi của nàng.” Vũ Văn đành phải đứng ra hòa giải.

“Kỳ quái. Nếu hung thủ đã trông thấy bức ảnh này nhìn không thấy gì cả, vì sao còn cố chấp quay lại tìm giết Phương Hân như vậy chứ? Chẳng lẽ chỉ vì cảm thấy bị Phương Hân lừa gạt, nuốt không trôi cục tức này?” Đường Khảo đưa ra một vấn đề, hần cảm bức ảnh này thật sự đã không còn giá trị tiếp tục truy cứu nữa.

Vũ Văn mạnh hút một hơi khói thuốc, khẽ nói: “Sẽ không đơn giản như vậy, hung thủ nếu coi trọng bức ảnh này như thế, vậy thì trong bức ảnh rất có khả năng còn thông tin nào đó vạch trần thân phận của hắn, chỉ là chúng ta còn chưa phát hiện mà thôi.”

Đường Khảo và Đinh Lam nghe Vũ Văn vừa nói như thế, lại dí sát vào màn hình máy tính nhìn kỹ hơn, người trên bức ảnh chỉ có một bên mặt, đang ngồi xổm trên mặt đất quan sát cánh tay cụt trong tay. Đáng tiếc khuôn mặt của người trên bức ảnh giống như phác họa đường viền đen thành một đoàn, còn phần có ánh sáng, thật sự không có gì đặc biệt.

“Các cậu vì sao nhất định phải nhìn mặt người nọ chứ? Nói không chừng chỗ hung thủ bắn khoả không phải tướng mạo của hắn đâu?” Được Vũ Văn gợi ý, Phương Hân bắt đầu quan sát bối cảnh trong bức ảnh có gì khả nghi không.

Đường Khảo lại đem bức ảnh phóng to vài lần, thân hình hung thủ hầu như chiếm đầy toàn bộ màn hình, nhưng trừ bỏ những hạt khảm thô to đầy màn hình, cũng không phát hiện thông tin có giá trị gì.

Thình lình, Vũ Văn đề lại tay khổng chế chuột của Đường Khảo, “Chờ một chút! Di chuyển sang trái một chút!”

Hình ảnh song song di chuyển đến thắt lưng của hung thủ, hung thủ ngồi chồm hổm trên mặt đất, móng hơi nhếch lên, bên hông kia dường như có dị vật gì đó lồi lên, bên cạnh hình dáng có đường cong hình chữ S, tôn thêm đường cong thẳng tắp phía sau lưng hung thủ, càng thêm rõ ràng.

“Đây là thứ gì a?” Đinh Lam chỉ vào vật tròn đen tuyền kia.

Đường Khảo híp mắt nhìn hồi lâu, nói: “Có thể là xương chìa khóa chẳng, cậu và tớ không phải cũng thích đem chìa khóa mắc ở nơi nào đó sau thắt lưng sao?”

Vũ Văn nhìn hình dáng vật lạ kia trầm tư thật lâu, trong lòng đột nhiên hiện ra một bóng người, nhưng hắn còn chưa dám hoàn toàn khẳng định, vì vậy chậm rãi nói: “Các cậu không cảm thấy thứ này giống một cái lục lạc sao?”

”Lục lạc? Ba thanh niên đều kêu một tiếng sợ hãi.

“Cũng có chút giống! Các cậu nhìn, mép đường cong của thứ này trên nhỏ dưới lớn, không phải là đường cong của nửa cái lục lạc sao?” Đường Khảo kịp phản ứng đầu tiên, lập tức nhấp vào cửa sổ công cụ vẽ, đem đường viền của vật lạ kia dùng tia đỏ tô ra.

“Ai khi không lại đeo một cái lục lạc trên lưng a?” Đinh Lam có chút buồn bực.

“Người Trung Quốc đương nhiên không có thói quen này.” Vũ Văn đem điều thuốc cầm trong tay dập tắt.

“Ý thầy là. Đây là một người ngoại quốc?” Phương Hân hỏi.

“Hắc hắc. Chính là một vị ngoại quốc đẹp trai đó.” Vũ Văn cười lạnh, “Tôi từng nhìn thấy sau lưng Austin có một lục lạc màu vàng.”

“Austin? Không thể nào!” Trên mặt Phương Hân tràn ra vẻ kinh sợ. Nàng thế nào cũng vô pháp đem anh đẹp trai Italy trầm mặc kiêu ngạo kia liên hệ cùng tên ác ma cuồng sát trông thấy giữa trưa.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Chính là tên nước ngoài cả ngày cùng bé Nhật Bản quần một chỗ? Hừ! Quả nhiên cùng người Nhật Bản lâu lâu không phải người tốt!” Đinh Lam vỗ bàn đứng lên.

“Đừng kích động như vậy.” Đường Khảo thò tay kéo Đinh Lam trở lại chỗ ngồi, “Cậu cầm bức ảnh này đi tố cáo hắn vô ích thôi.”

“Đúng vậy, đây chỉ là một điểm đáng ngờ, nhưng còn cần chứng cứ xác thực, các cậu lần sau ở nơi bình thường khi nhìn thấy Austin, ngàn vạn lần đừng lộ ra biểu cảm trông thấy tên cuồng sát!” Vũ Văn cầm đầu lọc trong tay ném đi, “Được rồi, chuyện tối nay, tất cả mọi người đem miệng dán kín lại một chút, truyền ra ngoài không có gì hay đâu!”

“Rõ!” Đinh Lam học tư thế của binh sĩ Mỹ cung kính hành lễ với Vũ Văn.

“Tôi đói quá a. Đinh Lam, mấy đứa có cái gì ăn không?” Vũ Văn đột nhiên sàu mi khổ kiếm nhu nhu bụng.

“Thầy buổi tối không phải cùng cô Ôn ăn tối chung sao? Thế nào còn có thể đói a?” Đinh Lam kinh ngạc nói.

“Hửm? Cùng cô Ôn Nhã ăn tối chung?” Đường Khảo và Phương Hân cùng làm vẻ mặt cười xấu xa bu lại.

“Ôi. Chính là bởi vì cô Ôn Nhã của mấy đứa đến gián đoạn, hại tôi không dám đi thêm cơm, đói chết rồi.”

“Hahaha. Em sẽ đi nấu mì gói cho thầy.” Đinh Lam lập tức chui vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau đã mang ra bốn tô mì nóng hôi hổi. Đường Khảo và Phương Hân lúc này mới nhớ tới, bọn họ cũng chưa ăn bữa tối.

Bốn người ngồi xung quanh Huyền Cương, vừa nói vừa cười mà ăn, Đinh Lam còn đùa giỡn đem mặt tô đặt bên mũi Huyền Cương, nhìn Huyền Cương ngửi mùi bột ngọt mãnh liệt thần sắc lộ ra vẻ chán ghét, Đinh Lam và Đường Khảo đều cười ha ha. Có nhiều nam sinh ở cùng như vậy, Phương Hân rốt cuộc tạm thời quảng sự sợ hãi sâu trong nội tâm lên chín tầng mây.

“Đúng rồi, Phương Hân, đêm hôm trước. Bách Diệp có phải từng đến tìm cậu không?” Đường Khảo giả vờ rất tùy tiện hỏi một vấn đề đã nghẹn khuất trong lòng hân thật lâu.

“A? Đây. Đúng nha. Bạn ấy tới giúp làm việc.” Phương Hân sửng sốt, không nghĩ tới Đường Khảo sẽ đột nhiên hỏi việc này.

“Hửm? Bách Diệp từng đến tìm em sao? Hân cùng em nói những việc gì?” Vũ Văn có chút cảnh giác hỏi han.

“Ừm. Cũng không nói gì, phần lớn thời gian chúng em đều xử lý chuyện của hội học sinh, ngẫu nhiên tán gẫu, Bách Diệp chỉ nói về chuyện của quê nhà bạn ấy bên kia.

“Đã nói những thứ này sao?” Về mặt Đường Khảo có chút hoài nghi, “Hân sẽ tốt bụng như vậy, vô duyên vô cớ đến giúp cậu làm việc?”

“Bách Diệp rất lễ độ, ai như cậu? Nói chạy liền chạy! Không có bạn ấy hỗ trợ, tớ làm đến nửa đêm cũng chưa xong!” Trong thanh âm của Phương Hân đã dẫn theo ba phần oán khí.

Đường Khảo không nói gì nữa, im lặng đem nước mì trong tô uống cạn.

“Đúng rồi, bạn ấy nói nhà của bạn ấy ở trong một công viên, nơi đó có mảnh rừng rộng lớn, nhưng còn có rất nhiều mộ phần! Còn nói ban đêm lúc đi ngang qua mộ phần, sẽ chứng kiến rất nhiều ngọn nến thấp sáng. Người Nhật Bản thật kỳ quái, sao ở trong công viên còn có thể có nhiều mộ phần chứ?”

Phương Hân vừa nói xong, vẫn luôn quỳ rạp trên mặt đất nhắm mắt dưỡng thần Huyền Cương đột nhiên ngẩng đầu lên, hai lỗ tai thẳng tắp cũng thoáng lung lay.

Về mặt Vũ Văn cũng đột ngột trở nên có phần nghiêm túc, y đứng dậy, chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng làm việc nho nhỏ hai vòng. Đường Khảo và Đinh Lam đều không biết y đang nghĩ tới việc gì, không hện mà cùng đặt bát đĩa xuống.

“Chẳng lẽ thật sự có công viên như vậy?” Phương Hân hơi do dự hỏi han.

“Có! Công viên quốc gia Cao Dã Long Thần (tiếng Nhật là Koya Ryujin) !” Vũ Văn nói từng chữ từng câu.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Công viên quốc gia Cao Dã Long Thần, tại tỉnh Wakayama của Nhật Bản, nổi tiếng nhất trong công viên, hiển nhiên là Cao Dã Sơn (Koyasan) thánh địa của Phật giáo cao quý của người Nhật Bản, từ lúc Hoàng Pháp đại sư ở đây sáng lập Mật Giáo Chân Ngôn Tông, đến nay đã có hơn 1200 năm, bởi vì Phật môn hương khói thịnh vượng, trăm ngàn năm qua có vô số danh nhân quy y Cao Dã Sơn, cho đến ngày nay, hai đại thánh địa đã được phát triển là Già Lam (Garan, có nghĩa là chùa) và đền Okunoin, trước đền Okunoin

là tham đạo dài 18 đỉnh (mốc ruộng, 36 thước là 1 bình, 30 bình là 1 mẫu, 100 mẫu là 1 đình @_@) mộ bia ngũ luân tháp lớn nhỏ mọc lên san sát vượt quá 20 vạn, rất nhiều danh nhân của Nhật Bản thời Chiến quốc được kiến mộ lập bia ở đây, ngay cả Oda Nobunaga từng hạ lệnh huyết tẩy Cao Dã Sơn, cũng được Hideyoshi lập mộ bia tưởng niệm ở nơi này. Hàng loạt mộ phần theo như lời Bách Diệp, hẳn là chỉ nơi này rồi.

Đường Khảo và Đinh Lam đều từng chơi trò chơi Nhật Bản thời Chiến Quốc trên máy tính, đối với danh nhân thời kỳ chiến quốc tương đối quen thuộc, vừa nghe Vũ Văn nói cái gì Uesugi Kenshin, Takeda Shingen, Oda Nobunaga, Hideyoshi gì gì đó có mồ mả ở Cao Dã Sơn, nhin không được có phần lú lười. Phương Hân nghe không hiểu lắm những thứ này, nàng có chút phát ngốc hỏi han: “Bách Diệp nói quê nhà của bạn ấy ở Cao Dã Sơn, vì sao thầy Vũ Văn lại lo lắng chứ?”

(Tiêu: 4 vị bên trên đều là lãnh chúa lừng danh, chú thích từng người chắc chết mất T_T nên nói chung Uesugi [sharing.net/forum/showthread.php?t=58993] là kỳ phùng địch thủ với Takeda [vi.wikipedia.org/wiki/Takeda_Shingen] , Oda [vi.wikipedia.org/wiki/Oda_Nobunaga] là bạo chúa, Hide [vi.wikipedia.org/wiki/Toyotomi_Hideyoshi] là người kế thừa của Oda hai người đều có công thống nhất Nhật Bản. Ai muốn tìm hiểu kỹ hơn nữa có thể click vào tên mí bạn ấy)

Vũ Văn ngừng một chút, ánh mắt mang màu sắc rất ưu sầu, nói: “Tôi chỉ sợ hẳn là truyền nhân của Chân Ngôn Tông Mật Giáo, mục đích đến nơi này của chúng ta với rắp tâm khó lường a.”

Rạng sáng trong rừng cây, truyền đến từng trận tiếng bước chân dồn dập, bởi vì ánh sáng không đủ, trong rừng cây tỏa ra một mảnh sắc màu lam đậm ảm đạm, theo tiếng bước chân đồng thời dừng lại, phiến phiến lá mảnh cũng từ đỉnh bị đánh rơi xuống, xoay tròn rơi trên bụi cỏ.

“Bên hông phát lực, vọt tới trước đâm nhanh!” Theo một tiếng Vô Vi Tử gầm lên, Vũ Văn ra sức bổ nhào về phía trước, chỉ thấy hư linh kim thương khí thế như cầu vòng, mạnh xỏ xuyên hai cây tiểu thụ cách nhau quá gần.

“Sai! Sai! Sai!” Vô Vi Tử đột nhiên nổi trận lôi đình, vài cọng tóc bạc không dư dả nhiều trên đầu cũng theo thân hình run rẩy của ông nhẹ dựng đứng, “Ta kêu người vọt tới trước đâm nhanh, không bảo người hai chân cách mặt đất! Người nhào tới làm gì? Chó đói chụp mồi sao?”

Huyền Cương vẫn luôn ghé vào bên người Vô Vi Tử bỗng hắt hơi một cái, tựa hồ đối với việc Vô Vi Tử lấy chó để mắng người có chút bất mãn.

Vũ Văn thở hồng hộc nửa ngồi chồm hổm trên mặt đất, thỉnh thoảng đưa tay lau mồ hôi trên thái dương, liên tục huấn luyện cường độ cao khiến thể lực y bắt đầu có phần cạn kiệt. “Tiền bối, hư linh kim thương không đủ trọng lượng, tới một khi dùng tới lực thất lưng, sẽ rất khó giữ vững cân bằng a.”

“Thảo nào lão già Biệt Ly tiên sinh kia cũng không thể dạy tốt người, người đối với ngộ tính võ học thật sự quá kém!” Vô Vi Tử lắc lắc đầu, “Dùng tới lực thất lưng, chẳng qua chỉ gia tăng tốc độ cánh tay phải của người đâm ra, không phải bảo người đem trọng tâm thân thể dời về phía trước, trong quyền anh có một loại phương thức huấn luyện song quyền nắm giả luyện tập tốc độ ra quyền, trong tay bọn họ trống không, không phải giống tay cầm hư linh thương của người sao? Vì sao người ta có thể dùng tới lực thất lưng chứ?”

Vũ Văn mờ mịt gật đầu, nhưng vẫn cái hiểu cái không.

Vô Vi Tử ngửa đầu nhìn về hướng Đông, chân trời đã thấp thoáng hiện ra một mặt hồng nhật, ánh sao mai cũng dần dần tan biến. Ông thở dài một tiếng, nói: “Vũ Văn, người theo ta học võ, đã bao lâu?”

“Còn chưa đến ba tuần.” Vũ Văn cẩn thận hồi đáp.

“Nhưng ta không có gì có thể dạy người nữa, bởi vì người cái gì cũng học không thông.” Vô Vi Tử thoáng cười khổ.

Vũ Văn cũng ngượng ngùng gật đầu, nói: “Sư phụ vốn cũng nói như vậy với tôi, bảo tôi không cần tiếp tục hao phí tinh lực vào việc tập võ nữa.”

“Thiên Bằng thương pháp, chính là chiêu thức phiêu dật lưu loát, nhìn người thân hình gầy yếu, cư nhiên cũng có thể bị người dùng đến thập phần nặng nề, từng chiêu từng thức đều đại khai đại hợp, một bộ đấu pháp không muốn sống. Thôi được, người cũng không nhất định phải sửa lại, lâm trận biến thương, nói không chừng còn có thể dọa người ta nhảy dựng.” Vô Vi Tử xem như cũng phúc hậu rồi, còn chưa đem thương pháp của Vũ Văn nói cái gì cũng tệ.

“Văn bối ngu dốt, khiến tiền bối hao tâm tổn trí rồi.” Vũ Văn chỉ cảm thấy mình lại phảng phất nhớ tới thời niên thiếu, khi đó đối mặt với Biệt Ly tiên sinh, nói được nhiều nhất đại khái chính là những lời này.

“Thôi thôi, ta lúc tuổi còn trẻ tranh cường háo thắng, mọi chuyện đều muốn so cao thấp với Biệt Ly tiên sinh, nhưng bao giờ cũng rất khó như nguyện, mấy ngày hôm trước còn đang suy nghĩ, nếu ta có thể dạy người thành công, xem như có thể hơn Biệt Ly tiên sinh rồi, nhưng người thật đúng là đủ khiến người ta chán chường, haha.” Vô Vi Tử nhìn Huyền Cương bên cạnh, “Cũng phiền Huyền Cương tận tâm tận lực bảo hộ người, người đến tột cùng có chỗ nào hơn người khiến nó đối với người quyết một lòng a?”

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Việc này. Văn bối quả thật không biết.” Vũ Văn thực sự chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

“Ừ, bắt đầu từ ngày mai, người không cần nhất định đến tìm ta sớm như vậy nữa.” Nói xong, Vô Vi Tử bắt đầu đi hướng ra ngoài cánh rừng, xem ra ông thật sự từ bỏ việc tiếp tục truyền thụ võ công cho Vũ Văn.

“Nhưng tôi còn có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo a!” Vũ Văn có chút sốt ruột, vội vã bước nhanh theo, rất sợ sau này sẽ không gặp được Vô Vi Tử nữa.

Vô Vi Tử thấy Vũ Văn vội vàng đuổi theo, nhin không được cười sang sảng, nói: “Ta không phải cấm người tới, ta chỉ nói nếu không cần luyện võ, người có thể ngủ thêm một lát, nhìn hốc mắt người hăm sâu, thần tình tiêu tụy, gần đây có phải có chuyện khó giải quyết quấy nhiễu không a?”

Vũ Văn đắn đo nửa ngày, mới mở miệng hỏi: “Tiền bối, người ở chỗ này ẩn cư, đến tột cùng là đã thực sự thoái ẩn, hay còn nguyên nhân khác?”

Thần sắc Vô Vi Tử nghiêm nghị, nói: “Ta không đối người, ta có chút sự tình, người đừng hỏi tỉ mỉ thêm nữa.”

Nhìn thái độ Vô Vi Tử kiên quyết, Vũ Văn cũng biết nhiều lời vô ích, y nghĩ nghĩ, thay đổi chủ đề, “Tiền bối ở nơi này ẩn cư nhiều năm có cảm thụ được linh lực dị thường dao động không?”

“Hai tháng trước, trong trường dường như từng có một lần dị chấn, bất quá không quan hệ gì đến ta, ta liên không chú ý nhiều.”

“Tiền bối biết vị trí cụ thể của ngọn nguồn dị chấn không?” Vũ Văn truy vấn, dường như dị chấn theo như lời Vô Vi Tử, chính là thời điểm tà binh hiện thế.

Vô Vi Tử dừng bước, đưa tay thoáng chỉ hướng công trường tòa nhà tổng hợp, nói: “Đại khái chính là bên kia, kỳ thật đêm hôm đó ta uống quá chén, cũng không trực tiếp cảm nhận được, là sáng ngày thứ hai khi ra ngoài tập thể dục mới phát hiện.”

“Ngày hôm sau mới phát hiện?” Vũ Văn có chút nghi hoặc.

“Này, người trông thấy thần thú mỏ điều hâu trên kiến trúc bốn phía này không?” Vô Vi Tử hỏi.

Vũ Văn liên tục gật đầu.

“Chúng nó không phải tùy tiện điêu khắc trên nóc nhà như vậy đâu, đó chính là Linh Động Nghi một nhóm sư tổ đạo giáo lưu lại năm ấy!”

“Linh Động Nghi?” Vũ Văn kêu lên kinh hãi, y đã sớm phát hiện những mỏ điều hâu này không giống bình thường, không ngờ rằng chính là pháp khí của Đạo gia.

“Trong Hậu Hán thư. Trương Hành truyện từng ghi chép, Đông Hán Dương Gia năm đầu, Trương Hành dùng đồng tinh chất đúc thành máy đo địa chấn, ”Nếu như có động đất, tôn tắc chấn long (giống ly rượu 3

chân của thời Hán thường dùng, 3 chân đó chính là 3 con rồng) , từ máy phun ra viên châu, hướng tới hàm con cóc. Tiếng chấn vang cao, người ta dựa vào đó mà biết được.” Đại khái đã thất truyền rồi, song các sư tổ lại dựa vào dẫn dắt này, chế tạo Linh Động Nghi! Chuyên trách giám sát linh lực dao động dị thường!” Vô Vi Tử dạo bước đến bên dưới mái hiên của một tòa nhà cũ, ngẩng đầu cùng mở điều hâu treo rủ xuống trên không trung nhìn nhau.

“Chẳng lẽ mở điều hâu này cũng giống rồng bay trên mây đo địa chấn giống nhau, một khi phương nào xuất hiện linh lực dao động biên độ sóng lớn, nó sẽ phun châu nhắc nhở chúng ta?” Vũ Văn kinh ngạc vạn phần.

“Không sai! Trong miệng những mở điều hâu này đều lắp cơ quan, nếu tà linh dị động, nó sẽ phun ra một viên đồng to cỡ bằng nắm tay! Hai tháng trước, ta chính là khi tuần tra rèn luyện sớm, nhặt được một đồng châu, mới biết hướng công trường có dị động!”

“Đồng châu cỡ bằng nắm tay hả?” Vũ Văn sau khi kinh ngạc tán thán, nhin không được trong lòng nghĩ thầm, nếu hiện tại thứ đồ chơi này đột nhiên di chuyển, đồng châu rơi xuống đập bể đầu Vô Vi Tử, vậy sẽ không phải chuyện hay ho nữa rồi.

“Tiền bối, trong trường vì sao phân bố Linh Động Nghi? Chẳng lẽ sứ mệnh của người đóng giữ ở nơi này, chính là muốn trông chừng thứ gì đó dị thường nguy hiểm sao?” Nhìn lão nhân chậm rãi từ trước tòa nhà cũ bỏ đi, Vũ Văn lại đuổi theo đặt câu hỏi.

Vô Vi Tử chợt quay đầu lại cực kỳ nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt Vũ Văn, ông quơ quơ ngón trỏ tay phải, nói: “Ta không phải đã nói rồi sao? Xin, miễn, hỏi!”

63. Quyển 2 - Chương 21

Lúc Phương Hân từ trong giấc mơ tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã là ngập tràn nắng mai, nàng nhìn chằm chằm trần nhà xa lạ trong thoáng chốc, mới hồi tưởng lại, bản thân đêm qua ngủ trong phòng làm việc của Đường Khảo.

Phương Hân đứng dậy đến bên cửa sổ, gắng sức nhu hai mắt, sau đó đem kính mắt của mình đeo vào. Xuyên thấu qua cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn lại, dưới lầu một gốc cây trúc đào ven đường đang nở ra những đóa hoa nhỏ màu trắng thuần. Phương Hân dùng sức hít vào một hơi không khí trong lành, tâm tình không khỏi tốt lên, nếu bản thân đang ở ký túc xá nữ sinh bên kia, buổi sáng bầu không khí cũng không tươi mới như vậy.

Chẳng biết loa phát thanh nơi nào đột nhiên bắt đầu phát nhạc, tiếng nhạc như có như không rơi vào tai Phương Hân, nàng nao nao, đây không phải là Vận Động Viên Tiến Hành khúc sao?

“A nha! Nguy rồi nguy rồi!” Phương Hân đột nhiên cao giọng hét chói tai khiến Đường Khảo đang ngủ say bên ngoài mạnh bừng tỉnh. Chẳng lẽ hung thủ lại tới đánh lén? Ngủ đến mơ mơ màng màng Đường Khảo lẩn lờng lốc trở mình một cái xuống giường, mạnh đá bay cửa gỗ buồng trong.

“Phương Hân! Cậu không sao chứ?” Đường Khảo vội vàng hỏi han.

“Hiện tại đã 9h rồi! Đại hội thể dục thể thao sẽ lập tức bắt đầu! Tổ phải đến đài phát thanh! Đều tại cậu! Giữ tổ ở lại bên này, tổ quên mất bên này không có đồng hồ báo thức!” (Tiêu: con vô ơn =.=) Phương Hân một bên chải mái tóc dài của nàng, một bên quay đầu liếc mắt oán hận Đường Khảo. Nhưng khi nàng nhìn rõ ràng thân trên Đường Khảo trần trụi chỉ có một cái quần đùi nhỏ, không nhin được lại phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

“Ách!” Đường Khảo lúc này mới tỉnh ngộ, đỏ mặt vội vàng đóng cửa.

“Tổ đêm qua không phải đã khóa trái cửa sao? Tại sao cậu còn có thể mở?” Thanh âm có chút tức giận của Phương Hân từ phòng trong truyền ra.

“Tớ quên nói cho cậu biết, khóa của cánh cửa này bị hư, va chạm liền mở.” Đường Khảo trốn trong chăn lên tiếng đáp.

Một lát sau, Phương Hân từ phòng trong vội vã chạy ra, nhìn vẻ mặt nguy hiểm của nàng, Đường Khảo khẩn trương dùng chân trùm đầu, một bàn tay cách chân dùng sức dẫm lên đầu Đường Khảo hai cái, “Lưu manh chết dẫm! Lưu manh thôi tha! Về sau không có sự đồng ý của tớ không được vào buồng trong!”

“Chị hai à. Đây chính là phòng ta bỏ tiền thuê.” Đường Khả nhỏ giọng nói thầm.

Phanh một tiếng, cửa chính sau khi bị kéo ra lại nặng nề đóng lại. Xem ra Phương Hân đã đi rồi, Đường Khảo chậm rãi đem đầu từ trong chăn lộ ra, nhưng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn lại là một đầu chó uy vũ dọa hắn nhảy dựng. Nguyên lai là Huyền Cương đang đứng đầu giường, tự tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) nhìn Đường Khảo.

“Huyền Cương chết dẫm! Huyền Cương thôi tha! Về sau không có sự đồng ý của ta không cho phép đứng ở đây dọa ta sợ!” Đường Khảo học ngữ điệu của Phương Hân nói với Huyền Cương.

“Alo.” Đinh Lam nằm trên giường của ký túc xá nam uể oải nhận điện thoại, đối với tiếng chuông vừa rồi quấy rầy mộng đẹp của hắn cực kỳ bất mãn.

“Đinh Lam, thức dậy! Đến giúp tôi làm một chuyện!”

“Thầy Vũ Văn. Chuyện gì gấp như vậy a? Hiện tại mới. 7h.”

“Nói nhảm! Đã sắp 10h! Đừng cố ý bóp méo thời gian!”

“A.”

“Cậu lái xe đến sân bay giúp tôi đón một người, hắn ngồi máy bay từ Bắc Kinh tới, 11h hạ cánh.”

“Lái xe? Đón người? Em nào có xe a?”

“Lại bẻm mép! Dưới lầu phòng làm việc các cậu quanh năm suốt tháng đậu một chiếc xe thể thao Toyota MR2. Chính là chiếc vĩnh viễn đều dùng vải dù không thấm nước phủ lại, không phải của cậu sao? Tòa nhà cũ nát kia ở đều là giáo viên già nghèo khổ, nhà ai có tiền mua được một chiếc xe thể thao hơn chục vạn? Trừ cậu ra còn có thể là ai hả?”

Đinh Lam cứng họng nói không nên lời, chiếc MR2 kia đúng là sau khi mình thi lên đại học ba tầng làm lễ vật, nhưng hắn cảm thấy quá mức phô trương, nên vẫn để suốt dưới lầu của phòng làm việc, gần hai năm nay hầu như không hề động qua, mà ngay cả Đường Khảo cũng không biết mình có một chiếc xe thể thao, không ngờ lại bị Vũ Văn đoán trúng.

“Mau đi đi, đón vị bằng hữu kia của tôi, hắn gọi là Mạc Phi, tuổi cũng xấp xỉ cậu.”

“Aiz. Hắn.” Đinh Lam còn muốn hỏi rõ ràng thêm chút nữa, Vũ Văn bên kia đã ngắt máy.

“Sao người này cái gì cũng biết a?” Đinh Lam bất đắc dĩ lắc đầu.

Đến sân bay chỉ cách 30 phút đường xe, Đinh Lam sớm đã chạy tới sân bay, nhưng bất hạnh trông thấy chuyến bay vốn đến lúc 11h vì nguyên nhân sự cố đến trễ một tiếng.

Ở sân bay những cửa hàng kia giá cả vô lý đến dọa người đi dạo nửa ngày, lại uống ước chừng ba ly nước khoáng miễn phí trong sân bay, Đinh Lam ăn không ngồi rồi mới đợi được chiếc máy bay bị hoãn kia lững thững đáp xuống.

Mất thấy bắt đầu có hành khách từ cổng đi ra, Đinh Lam vội vàng bày ra một tờ giấy trắng lớn sớm đã viết tốt danh tính của khách, giơ cao qua đỉnh đầu mình. Ai ngờ hắn trái chờ phải chờ, hành khách cuối cùng của chuyến bay này đã đi ra, vẫn không thấy có người đến chào hỏi Đinh Lam.

“Chẳng lẽ tên kia đi quá nhanh không nhìn thấy ta?” Đinh Lam bắt đầu có chút sốt ruột rồi, trong sân bay nhiều người như vậy, hắn lại không biết Mạc Phi kia bộ dạng như thế nào, làm sao tìm được a?

Thình lình, phía sau Đinh Lam có người vỗ vỗ vai hắn. Đinh Lam vừa quay đầu lại, một cô gái so với mình thấp hơn nửa cái đầu đang mở to đôi mắt nhìn hắn.

“Cậu viết sai rồi, không phải là phi của phi cơ (bay) , mà là phi của phương thảo phi phi (hương thơm cỏ ngào ngào)” Cô gái chỉ chỉ tờ giấy trắng Đinh lam đang giơ cao quá đầu kia.

“A? Cậu chính là bằng hữu của thầy Vũ Văn Mạc Phi?” Đinh Lam trăm triệu lần không nghĩ tới bằng hữu thầy Vũ Văn muốn hắn đón lại là một cô gái trẻ tuổi, hắn nhìn thoáng qua tên trên tờ giấy trắng mình viết, không khỏi xấu hổ nở nụ cười, hấp tấp đem tờ giấy gấp lại.

Mạc Phi gật đầu, mái tóc dài trên trán liền nhẹ nhàng buông xuống.

Đinh Lam cẩn thận quan sát cô gái trước mặt, chỉ thấy nàng mặc một bộ áo vét ôm bằng nhung cổ trái tim và quần jean hơi rộng, cổ áo vét lộ ra áo sơ mi màu xanh nhạt, trong tay xách theo một túi du lịch vừa phải, trên vai đeo xéo một ống đựng tranh cỡ lớn. Cô gái bộ dạng coi như xinh đẹp, nhưng có chút quá gầy, sắc mặt cũng vô cùng tái nhợt, màu môi nhàn nhạt, thần sắc như bệnh nặng mới khỏi.

“Là Vũ Văn bảo cậu tới đón tôi sao?” Giọng Bắc Kinh của Mạc Phi rất mềm mại.

“A! Đúng! Thầy dường như có chút việc không tới được.” Đinh Lam đưa tay muốn giúp Mạc Phi cầm túi du lịch, Mạc Phi lại có chút khấn trương tránh được tay hắn.

“Ách. Chúng ta ra ngoài nhé?” Đinh Lam có chút xấu hổ chà xát tay lên quần, trong ấn tượng của hắn, tựa hồ còn chưa có cô gái nào cảnh giác với mình như vậy.

Sau khi rời khỏi sân bay, Đinh Lam dẫn Mạc Phi thẳng đến bãi đậu xe, hắn vốn tưởng rằng Mạc Phi sau khi nhìn thấy xe thể thao của hắn ít nhiều sẽ có chút giật mình, dù sao người nhỏ tuổi như hắn, có thể lái được Toyota MR2 vẫn rất hiếm, ai ngờ Mạc Phi tự nhiên đem cửa xe mở ra, vẻ mặt bình tĩnh ngồi ở ghế phó lái, không phát giác có gì kỳ quái.

Đinh Lam thoáng cười khở, thầy Vũ Văn đã là một quái nhân, bằng hữu của thầy cũng đều ngẫu nhiên như vậy sao?

Xe thể thao mui trần màu bạc trên đường cao tốc ở sân bay lao vút qua, gió nghịch ngợm đem mái tóc dài trước văng trăn trôn bóng của Mạc Phi thổi hất về phía sau trái phải đong đưa, khuỷu tay phải của nàng chống trên cửa xe, tay nâng má, vẫn diện vô biểu tình nhìn phía trước. Dọc theo đường đi này, Đinh Lam tổng cộng không mẫn không nhạt hỏi năm câu vô nghĩa đại loại như Bắc Kinh thời tiết tốt không, nàng toàn bộ đều dùng “ừ” để hồi đáp. Vì thế, Đinh Lam biết điều ngậm miệng lại.

Gần đến trường đại học S, Đinh Lam thoáng suy nghĩ, quyết định từ cửa Tây ít người đi lại nhất tiến vào trường, dù sao đã biết chiếc xe rất khoa trương, để bọn học sinh nhìn thấy không phải việc tốt.

Ai ngờ hắn đang chuẩn bị vượt qua, Mạc Phi vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên kéo tay hắn, “Xin đi từ bên này được không? Vũ Văn ở bên này.”

Đinh Lam hoài nghi liếc mắt nhìn Mạc Phi, hướng tay nàng chỉ là cổng Bắc trường học, đi vào chính là khu sinh hoạt của học sinh, ký túc xá và căn tin đều ở bên đó, hiện tại chính là giờ cơm trưa, dọc đường nhất định rất đông người, như vậy lái vào thật quá huênh hoang rồi nha? Hắn lắc đầu, nói: “Gật người hử? Làm sao biết thầy Vũ Văn ở bên đó!”

Nhưng Mạc Phi thập phần cố chấp kéo tay lái xe hơi, kiểu như chỉ cần Đinh Lam không từ cổng Bắc đi vào sẽ quyết không để yên.

“Aiz. Thật là một quái nhân.” Đinh Lam lầu bầu than thở, từ trong hộp đựng bao tay lấy ra một cái kính râm cực đại đặt trên mũi. “Chỉ mong sẽ không khiến đám học sinh nhận ra.” Hắn đánh tay lái, chiếc MR2 thể thao cực kỳ trơn tru chuyển hướng vào cổng bắc đại học S.

Sau khi tiến vào khuôn viên trường, ánh mắt bọn học sinh đều bị chiếc xe thể thao xinh đẹp thình lình xông vào hấp dẫn, thân xe kia ngân quang lờ lờ và đường cong kim loại cực hạn lưu sướng khiến trước mắt bọn họ sáng ngời, đợi cho bọn họ kịp phản ứng muốn nhìn rõ là kẻ nào lăm lăm đang lái xe, Đinh Lam đã tăng tốc vọt tới, thẳng đến khi xe thể thao xuyên qua khu sinh hoạt, hắn mới thả tốc độ chậm lại.

“Dừng xe!” Khi đi qua nơi quản lý du học sinh, Mạc Phi đột ngột kêu lên. Đinh Lam cả kinh, mạnh giắt phanh một cái, không cài dây an toàn Mạc Phi thu thể không kịp, đầu không nặng không nhẹ đập vào trên kính chắn gió.

“Ôi chào! Cậu lái xe kiểu gì vậy?” Mạc Phi xoa ót tròng mắt liếc Đinh Lam.

“Không phải là cậu kêu dừng xe sao?” Trong lòng Đinh Lam dâng lên một trận khoái cảm trả thù, nha đầu kia từ khi gặp mặt đã không cho hắn sắc mặt hòa nhã, trong lúc vô tình đụng phải nàng, trong lòng ít nhiều cũng đã cân bằng một chút.

Đang khi nói chuyện, Vũ Văn cứ nhiên chôn đầu từ chỗ quản lý du học sinh đi ra, vừa đi, vừa lật tới lật lui vài trang tài liệu trong tay.

“Vũ Văn ca ca!” Mạc Phi không hề để ý tới Đinh Lam, đẩy cửa xe đứng dậy hô to một tiếng.

“Ồ! Tiểu sư muội! Máy bay trễ giờ sao? Thế nào lúc này mới đến a?” Vũ Văn vừa ngẩng đầu, trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười ôn hòa, bất quá y đối với sự xuất hiện đột ngột của Mạc Phi tuyệt không chút nào kinh ngạc.

Người chân chính giật mình lúc này còn ngồi yên trên xe, “Tiểu sư muội? Nha đầu kia cứ nhiên là sư muội của thầy Vũ Văn?” Về mặt Đinh Lam ngạc nhiên nhìn Mạc Phi và Vũ Văn thân thiết ôm chầm nhau. “Hơn nữa dọc đường chưa từng thấy nàng gọi điện thoại gì đó, nàng làm sao biết thầy Vũ Văn ở chỗ quản lý du học sinh chứ? Chẳng lẽ nàng cũng có một thân pháp thuật?”

“Đã lâu không gặp, em thật sự đã là đại cô nương trưởng thành a!” Vũ Văn cẩn thận quan sát một hồi, mở miệng nói.

“Dừng lấy loại khẩu khí của lão nhân này nói chuyện a! Anh lại không già hơn em là bao!” Mạc Phi ngoài miệng tuy rằng không chịu thua, nhưng trên gương mặt tái nhợt do xúc động mà nổi lên hai tầng ửng đỏ.

“Hơn em 10 tuổi còn chưa đủ sao hả?” Vũ Văn haha cười.

“Chờ anh lớn hơn em 50 tuổi hẳn tính.” Trên mặt Mạc Phi khó được hiện ra nụ cười.

“Nguyên lai người cũng biết cười a? Ta còn tưởng người mặt than chứ!” Tựa vào bên thân xe Đinh Lam có chút ác độc nói trong lòng.

“Em lần này sang đây, ông ngoại em không biết chứ?” Vũ Văn chợt có chút bất an hỏi han.

Mạc Phi khẽ lắc đầu, nói: “Em lén lút chạy ra ngoài, chỉ cần trước thứ 7 tới trở về trường, ông ngoại chắc sẽ không biết.”

“Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi! Anh sẽ không trì hoãn em lâu.” Về mặt Vũ Văn tựa hồ ôm một tia áy náy.

“Thầy Vũ Văn, nếu như không còn chuyện gì, em phải đi trước đỡ xe, cái này. . . .” Đinh Lam chỉ chỉ xe thể thao phía sau, “Đứng ở đây không tốt lắm.”

“A! Cậu cứ tiện đường đưa Mạc Phi đến nhà khách của trường luôn đi, buổi tối cậu sắp xếp một chỗ ăn cơm, tôi mời!” Vũ Văn lại quay đầu nói với Mạc Phi: “Em về nghỉ ngơi trước, buổi tối sẽ mở tiệc tiếp đón em, được không?”

Mạc Phi thản nhiên gật đầu.

“Thầy Vũ Văn. . . .” Đinh Lam đem Đường Khảo kéo đến một bên thấp giọng nói, “Buổi tối có muốn đem Đường Khảo bọn họ gọi đến hay không, đương nhiên. . . . Nếu thầy muốn tiết kiệm tiền, em sẽ không gọi.”

“Gọi a, vì sao không gọi? Nhiều người náo nhiệt hơn, mọi người cùng gặp mặt nha! Bất quá. . . .” Vũ Văn đột nhiên cúi người nói bên tai Đinh Lam: “Đừng sắp xếp ở chỗ quá xa hoa a!”

“Haha. . . .Hiểu mà!”

Sau khi Mạc Phi cùng Vũ Văn cáo từ, Đinh Lam lại tiếp tục làm chuyện trách lái xe cho Mạc Phi, đưa nàng đến nhà khách đại học S.

Ngay khi Mạc Phi xuất ra giấy căn cước chuẩn bị trước bàn đăng ký, Đinh Lam rón rén nhẹ nhàng tiếp cận Mạc Phi, thò đầu muốn nhìn rõ giấy căn cước của Mạc Phi. Mạc Phi phát hiện bên cạnh có người, lập tức vô cùng cảnh giác đem giấy căn cước để dưới bàn tay, tiếp đó ngoảnh đầu trông mắt liếc Đinh Lam.

Đinh Lam mặt dày cười hắc hắc, giả vờ như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Sau khi đăng ký, phục vụ viên đưa Mạc Phi đến phòng của nàng, Đinh Lam đứng ngoài cửa phòng, xuất ra nụ cười mê người nhất của mình, nhân thần chuyên chú nhìn Mạc Phi nói: “Tôi hình như chưa tự giới thiệu phải không? Tôi là Đinh Lam, Lam trong sơn phong lam (nghĩa là gió núi mây mù) , gần đây thầy Vũ Văn bề bộn nhiều việc, nếu cậu có gì cần hỗ trợ, cứ việc tìm tôi là được.”

Mạc Phi không lên tiếng nhìn nhìn trong phòng, tựa hồ đối với gian phòng này tương đối vừa lòng, sau đó bước nhanh đến trước cửa, phanh một tiếng đóng cửa lại!

Một loại cảm giác thất bại chưa từng nếm qua bao phủ toàn thân Đinh Lam, hẳn chính là lần đầu tiên ăn phải tình huống đóng cửa đuổi khách tuyệt tình như vậy, hơn nữa lại còn là một cô gái bằng tuổi dành cho, Đinh Lam trước sau như một trên tình trường tung hoành vô địch có chút tự phụ, từ đây chặt chẽ nhớ kỹ Mạc Phi!

Hồng Chuyên Các, một cái tên kỳ quái, nhưng là một nhà hàng rất có danh tiếng trong đại học S. Đinh Lam tuân theo phân phó của Vũ Văn, ở nơi này mở một buổi tiệc đón gió (mời khách từ phương xa đến dùng cơm).

Còn chưa tới 6h, Đường Khảo và Phương Hân đều đã sớm đến dự tiệc, bọn họ vừa nghe Đinh Lam nói sư muội của thầy Vũ Văn đến, khó tránh khỏi đều bộc phát lòng hiếu kỳ, muốn nhìn một chút vị tiểu sư muội này đến tột cùng là bộ dáng gì.

Nhưng hai người vừa đến, trong phòng chỉ trơ trọi mỗi mình Đinh Lam, đang buồn chán nghịch điện thoại di động.

“Sao vậy? Thầy Vũ Văn và sư muội của thầy đâu?” Phương Hân ở sân vận động cả ngày làm xương gôn viên, hiện tại chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, vừa vào cửa liền bùng nước trà trên bàn lên uống liền hai ly.

“Tớ nào biết a? Hai người này đều là nhân vật cấp bậc Tán Tiên (là người mún tu luyện thành tiên nhưng ko trải qua được thiên kiếp nên bị liệt vào tán tiên, mãi mãi ko được thăng thiên, nửa người nửa tiên) , xuất quỷ nhập thần.” Đinh Lam đầu cũng không thèm nâng lên tiếp tục nghịch trò chơi.

Đường Khảo vừa nghe thanh âm Đinh Lam rầu rĩ không vui, biết ngay hẳn nhất định là ăn phải phiền toái gì rồi, liền hi hi ha ha cười ngồi vào bên cạnh Đinh Lam, thấp giọng hỏi: “Chẳng lẽ tiểu sư muội kia của thầy Vũ Văn bộ dạng như tiên nữ, khiến anh Đinh đẹp trai của chúng ta động lòng phạm?”

“Biến biến biến! Đừng có bình nước không sôi thì mang ra dùng (nghĩa bóng là soi mói khuyết điểm người khác. Nghĩa đen là bình nước không sôi là bình nước hỏng, nhưng lại cố tình mang ra dùng để mọi người biết rằng nó bị hỏng) ! Lát nữa người đến cậu sẽ biết, nha đầu kia cả người là gai, cùng con nhím giống hệt.”

“Hahaha. Tớ đã nói mà, cậu nhất định là nếm mùi thất bại rồi.”

Đinh Lam há có thể để Đường Khảo đơn phương đắc ý? Hắn lập tức trả đũa nói: “Đêm qua ở trong phòng làm việc ngủ ngon giấc không? Có nửa đêm mộng du gì gì đó không?”

“Mộng du? Đường Khảo cậu phải cẩn thận a, ta trong mộng dễ giết người, khi ta ngủ, người chớ có nên đến gần người ta!” Phương Hân ở một bên lạnh lùng cười. Nàng nói câu này trong tác phẩm văn cổ, là Tam Quốc Chí Tào Tháo sợ bị người ban đêm ám toán, thường có một câu nói của miệng như vậy.

Đường Khảo ngượng ngùng cười, nói: “Tớ đây phải đi mua chút dây thừng, ban đêm trước khi ngủ đem mình trói lại.”

“Thật không có chí khí! Cậu phải trước đem tên bệnh thần kinh tự xưng trong mộng dễ giết người này trói lại a!” Đinh Lam nở nụ cười không đứng đắn.

“Cậu muốn tạo phản à?” Phương Hân giả vờ tức giận vỗ bàn.

Hai nam sinh đồng thời cười haha.

Trái chờ phải đợi, mất thấy gần 7h rồi, vẫn không thấy bọn Vũ Văn lộ diện, phục vụ viên cũng tiến vào hỏi nhiều lần có mang thức ăn lên hay không.

“Hay là bị leo cây rồi?” Phương Hân cong miệng.

“Không nên gấp gáp, cho dù thầy vũ Văn không mời cơm, Đinh Lam cũng sẽ mời, cậu sợ hấn không chi nổi sao?” Đường Khảo tiếp lời.

“Các cậu cho tớ là oan đại đầu (kể coi tiền như rác) hả?” Đinh Lam trợn mắt.

Lúc này, di động của Đinh Lam vang lên, hấn chuyển máy nghe, nguyên lai là Vũ Văn mượn điện thoại trước sảnh nhà khách gọi tới.

“Ngại quá, Mạc Phi đang ngủ, vừa mới tỉnh, các cậu đợt lát nữa, chúng tôi sắp đến rồi.”

“Nha đầu kia. Tưởng mình là siêu sao hả? Cự nhiên vẫn ngủ suốt tới hiện tại, còn muốn thầy Vũ Văn ở khách sạn chờ!” Đinh Lam dập điện thoại, hừ lạnh một tiếng.

“Aiz, các cậu nói. Thầy Vũ Văn và sư muội của thầy. Có phải cái kia cái kia hay không?” Tinh thần bát quái (giống như bà 8 bên mình thường gọi á ^^~) trong cơ thể Phương Hân lại bắt đầu bùng cháy.

Đường Khảo và Đinh Lam liếc mắt nhìn nhau, lập tức ngẫm hiểu, Đinh Lam giả bộ dáng nũng nịu, tựa vào bả vai Đường Khảo kêu to: “Đại sư huynh!”

Đường Khảo liền phóng khoáng ôm lấy Đinh Lam, kêu to: “Tiểu sư muội!”

“Ghe tởm muốn chết! Cậu cho rằng các cậu là Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San hả?” Phương Hân che miệng cười.

“Cậu không phải ý tứ này sao?” Đinh Lam kêu lên.

Lại đợi khoảng 15 phút sau, Vũ Văn mới cùng Mạc Phi xuất hiện, Mạc Phi chẳng những quần áo trang phục không đổi, mà ngay cả ống đựng tranh đặc biệt lớn kia cũng như cũ đeo xéo sau lưng nàng. Đường Khảo và Phương Hân đều là lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Phi, lập tức nhiệt tình đứng dậy chào hỏi. Đinh Lam lại ngồi tại chỗ không nhúc nhích, hấn chẳng qua ở trong lòng âm thầm kỳ quái, sao Mạc Phi ngủ đến chiều, mà sắc mặt so với buổi trưa gặp lại càng thêm trắng bệch?

Vũ Văn lần lượt giới thiệu các học trò của mình cho Mạc Phi nhận thức, nhưng Mạc Phi chỉ thản nhiên gật đầu, trên mặt nửa điểm tươi cười cũng không có. Đường Khảo và Phương Hân lúc này mới lĩnh giáo được sự lạnh lùng của Mạc Phi, không khỏi bắt đầu hiểu được vì sao Đinh Lam kia lại có bộ dạng như vậy.

Phục vụ viên nhanh chóng đem đủ loại thức ăn sớm đã chuẩn bị sẵn sàng bưng lên bàn, Đinh Lam thấy Mạc Phi gầy yếu như vậy, nghĩ có lẽ không phải người thích ăn thịt cá, cho nên gọi thức ăn đều là lấy đồ chay nhẹ là chính. Hồng Chuyên Các năng lực ở đại học S cực kỳ danh tiếng, làm đồ ăn hiển nhiên có chỗ độc đáo của nó, Mạc Phi tuy rằng không thích nói chuyện, cũng nhìn ra được nàng đối với an bài của Đinh Lam coi như vừa lòng, chiếu theo cách nói sau này của thầy Vũ Văn, Mạc Phi nếu như có thể đối với bàn thức ăn gấp liền hai bữa, nghĩa là đầu bếp làm món ăn này đã rất lợi hại rồi.

Phương Hân là con gái, bình thường cũng ăn rất thanh đạm, chỉ khổ cho Đường Khảo thích ăn thịt, ngậm đôi đũa hồi lâu, trên bàn chỉ có gà chay nấm hương đậu hũ hay rau linh tinh các loại, hấn rất cuộc nhìn không được, lặng lẽ gọi phục vụ viên tới chọn một món Thịt Sợi Vị Cá (*), sau đó lén lút đá cho Đinh Lam một cước, trừng phạt hành vi hấn chỉ một mực nịnh hót Mạc Phi mà không để ý huynh đệ.

“Thầy Vũ Văn, thầy hôm nay đi đến chỗ quản lý du học sinh tra được gì không?” Đinh Lam không đếm xỉa tới gặp vài đũa đồ chay, nhìn Mạc Phi không có ham muốn nói chuyện, liền khơi đề tài.

“Ôi. Kỳ thật cũng đã đoán trước, tư liệu cá nhân của hai học sinh ngoại quốc này đều không chèn vào đâu được, đi thăm dò cả buổi, cũng không tìm thấy lỗ hổng gì. Bọn họ khác biệt duy nhất chính là, hai

người mặc dù cùng năm bắt đầu du học ở đại học S, nhưng Austin trước đó còn ở cơ sở Hán Ngữ của Bắc Kinh hai năm.” Về mặt Vũ Văn hơi có chút chán nản.

“Tiếng Trung của Bách Diệp nói trôi chảy như vậy, hóa ra không phải học ở Trung Quốc a?” Phương Hân có chút kinh ngạc.

“Nhật Bản cũng có rất nhiều trường dạy tiếng Trung tốt, ở Nhật Bản có thể học nói tiếng Trung được cũng không có gì kỳ quái, chẳng qua có thể cảm giác, Bách Diệp lần này đến Trung Quốc du học tựa hồ sớm đã có chuẩn bị!” Vũ Văn đáp.

Đường Khảo nhìn Mạc Phi bộ dáng như vô luận nghe thấy chuyện gì cũng không liên quan đến mình, nhin không được hỏi: “Thầy Vũ Văn, bạn Mạc Phi lần này đến trường, không phải chỉ vì đến đây du lịch thôi chứ?”

Vũ Văn quay đầu liếc mắt nhìn Mạc Phi, trên mặt đột nhiên toát ra vẻ thương tiếc, thấp giọng nói: “Mạc Phi chính là vì chuyện này mới đến giúp chúng ta, sự tình từng phát sinh qua, tôi đều đã nói cho em ấy.”

Đường Khảo nhìn thân thể Mạc Phi yếu đuối như vậy, thật sự có chút nghĩ không ra nàng làm thế nào trợ giúp Vũ Văn.

“Kỳ thật. . . .Ta cùng tiểu sư muội đã 5 năm không gặp mặt.” Vũ Văn có chút cảm khái nói với mấy đứa học trò.

“Đã đúng 6 năm rồi!” Vẫn không nói chuyện Mạc Phi đột nhiên mở miệng sửa Vũ Văn.

“A. Đúng vậy, đã 6 năm rồi!” Vũ Văn ngượng ngùng cười cười.

“Haha. Thầy Vũ Văn đối với lịch sử cổ đại rõ như lòng bàn tay, sử cận đại hẳn không phải điểm mạnh a.” Phương Hân vui đùa vì Vũ Văn giải vậy.

“Bạn rất hiểu anh ấy sao?” Mạc Phi đột nhiên lạnh lùng liếc mắt nhìn Phương Hân, trong giọng nói hơi có chút khinh thường.

Phương Hân bị Mạc Phi đột nhiên hỏi như vậy, chỉ ghen đến nửa câu muốn nói cũng nói không được nữa, trong bụng nàng không khỏi vòng vo một trận, nghĩ cô gái này sao lại vô lễ như vậy?

Đường Khảo vừa thấy dáng điệu Phương Hân vành mắt phỉếm hồng, lập tức mở miệng phản kích nói: “Bạn Mạc Phi nhiều năm không gặp thầy Vũ Văn như vậy, cảm thấy thầy cùng với trước đây so sánh có thay đổi lớn không?”

Mạc Phi không nhìn thẳng Đường Khảo, nhưng vẻ mặt cổ quái nhìn Vũ Văn nói: “Anh ấy à? Nếu anh ấy có thể so với năm đó nghĩ thoáng một chút, hiện tại sẽ không phải thống khổ như thế này rồi.”

“Nói lung tung cái gì chứ? Đến đến đến, mau ăn, không đủ ăn sẽ lại gọi thêm hai món nữa!” Vũ Văn cũng không ngờ tới bữa cơm này sẽ từ từ ăn ra mùi thuốc súng, nhanh chóng mở miệng hòa giải.

Nói đến phần việc này, dù cho đồ ăn cũng trở nên tẻ nhạt vô vị. Bọn Đường Khảo đều cảm thấy kỳ quái, vì sao thầy Vũ Văn tao nhã lại có một sư muội như vậy, chẳng lẽ không phải cùng một sư phụ dạy thành sao?

Từ Hồng Chuyên Các đi ra, Vũ Văn đang muốn tiễn Mạc Phi quay về nhà khách, Mạc Phi lại lắc đầu nói: “Nên đến ký túc xá của anh trước.”

“Em hôm nay có thể được không?” Vũ Văn lộ ra thần tình lo lắng.

“Anh chuyện này rất nghiêm trọng, bắt đầu sớm một ngày sẽ tốt hơn chứ.” Mạc Phi mỉm cười, tựa hồ chỉ khi nàng cùng Vũ Văn một chỗ, mới không bắt cận nhân tình (không hợp với đạo làm người) như vậy.

Đường Khảo và Đinh Lam không biết Vũ Văn và Mạc Phi đến tột cùng dự định làm gì, liền mở miệng muốn đi trước cáo từ.

“Đừng vội đi, cùng chúng tôi quay về ký túc xá chứ, các cậu tốt nhất cũng đi nhìn xem.” Vũ Văn đột nhiên nghiêm mặt nói với ba đứa học trò.

Nhìn? Đến tột cùng là muốn nhìn cái gì đây? Bọn Đường Khảo có chút buồn bực theo sát phía sau Vũ Văn.

Trở lại ký túc xá độc thân nho nhỏ kia của Vũ Văn, Đường Khảo kinh ngạc phát hiện Huyền Cương chẳng biết khi nào đã từ trong phòng làm việc của mình chạy ra, đang ở trong ký túc xá của Vũ Văn đợi đã lâu.

“Huyền Cương!” Mạc Phi vừa thấy Huyền Cương, lập tức hưng phấn nhào đến ôm cổ Huyền Cương.

“Nha đầu kia đối với người còn không nhiệt tình bằng con chó nha. . . .” Đinh Lam bĩu môi.

“Ít ở đây âm dương quái khí (chỉ tính cách, hành động quái gở, không giống bình thường) !” Vũ Văn ở phía sau Đinh Lam thoáng gõ đầu hắn, “Cậu cùng nữ hài tử so đo cái gì a?”

Nhìn Đường Khảo và Phương Hân đều tỏ vẻ không cho là đúng, Vũ Văn thở dài một hơi, lại nói tiếp: “Mạc Phi trời sinh có được một loại dị năng, có thể thông qua tiếp xúc cổ vật để lý giải thông tin của người có liên quan mật thiết với cổ vật, là sự trợ giúp thông kim bác cổ hiếm có đối với thuật sĩ chúng tôi, trừ việc đó ra, nàng cũng giống như các cậu, đều là thanh niên bình thường a.”

Người thường nào có quái đản như vậy? Đường Khảo thoáng cười khổ.

“Mạc Phi! Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta bắt đầu đi.” Chẳng biết khi nào, Vũ Văn đã đem cái chuỗi trắng như tuyết lâu năm của thanh Keris nắm trong tay. Đường Khảo và Đinh Lam vừa nhìn thấy thanh hung khí màu đỏ sậm này, cũng không tự chủ được tránh xa hai bước.

Mạc Phi vừa thấy thanh Keris này, trên mặt nhất thời nghiêm khắc như tảng băng lớn xệt qua. Chỉ thấy nàng cực nhanh đem ống tranh đeo xéo sau lưng mở ra, lấy một tờ giấy phác thảo 4K trải trên bàn làm việc, lại xuất ra một bó bút chì to đặt trong tay đợi dùng.

“Nàng đây là muốn làm gì? Vẽ tranh hay viết chữ? Chỗ bàn làm việc tối như vậy, không cần bật đèn sao?” Phương Hân tò mò hỏi Đường Khảo.

Vũ Văn nghe thấy câu hỏi của Phương Hân, nhỏ giọng đáp: “Mạc Phi chỉ dùng tâm để vẽ, mở đèn hay không đều như nhau.” Nói xong, y bước nhanh đến bên cạnh Mạc Phi, duỗi thẳng tay phải đem thanh Keris đặt trước người Mạc Phi, tay trái tạo thành chữ thập, nhắm hai mắt bắt đầu lẩm nhẩm pháp chú.

Mạc Phi không chuyển mắt nhìn đăm đăm thanh Keris trong tay Vũ Văn, lực chú ý tựa hồ hoàn toàn tập trung trên thanh trường kiếm.

Bất thành linh, Vũ Văn hét lớn một tiếng: “Phá!” Ngón trỏ và ngón giữa tay trái mạnh đem Đinh Linh Châu khóa trên chuỗi thanh Keris xé xuống.

Chuỗi của thanh tà binh này đột ngột thoát khỏi trói buộc của Đinh Linh Châu, lập tức diễm quang bắn ra bốn phía, dòng khí màu đỏ sậm nhất thời chạy quanh mũi kiếm, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi tính khí kích thích khó ngửi, bọn Đường Khảo nhin không được đều bưng kín mũi.

Tay trái Mạc Phi chậm rãi di chuyển đến trên mũi kiếm của tà binh, hơi do dự một lát, tay kia liền quyết đoán bắt được lưỡi kiếm.

“Ngao!” Mạc Phi phát ra một tiếng thét đinh tai nhức óc, mạnh ngựa cổ, hai mắt hoàn toàn trắng dã, đồng tử màu đen rớt cuộc biến mất không thấy tăm hơi!

Cảnh tượng kỳ dị trước mắt khiến ba thanh niên ở bên cạnh quan sát đều hoảng sợ lui về phía sau từng bước.

Cùng lúc đó, tay phải Mạc Phi dưới lòng bàn tay nắm một cây bút chì 2B đã gọt tốt, bắt đầu lấy tốc độ mà người ta không kịp nhìn trên mặt giấy phác họa thô ráp vẽ nên bức tranh.

Vũ Văn cau mày, dường như đang đem sức mạnh thật lớn dồn hết vào cánh tay cầm thanh tà binh kia, mà trên thân kiếm Keris cũng toát ra khí diễm đỏ sậm lúc sáng lúc tối, tựa như đang cùng lực lượng thần bí nào đó áp chế nó vào trạng thái liên tục giằng co.

Thốt nhiên đang lúc đó, bút chì trên tay Mạc Phi thừa nhận không nổi loại tốc độ vận động này, cách một tiếng cắt thành hai đoạn. Tay phải Mạc Phi lại hoàn toàn chưa phát giác, còn đang không ngừng họa động.

Vũ Văn tựa hồ không thể bỏ thanh tà binh đang đối kháng trong tay ra, đành phải kêu lớn: “Mau đổi cho Tiểu Mạc bút chì!”

Đinh Lam phản ứng nhanh nhất, hai bước liền đến bên cạnh Mạc Phi, đem một cây bút chì đã gọt tốt khác nhét vào trong tay Mạc Phi, thay cho nửa đoạn bút chì không còn ruột.

Theo thời gian trôi qua, một bức phác họa bút pháp và đường nét đều thập phần mộc mạc bắt đầu hiện trên giấy. Khi Đinh Lam đem cây bút chì thứ 5 nhét vào tay Mạc Phi, Mạc Phi đột nhiên ở trên giấy vẽ xuống thật mạnh một nét, sức mạnh của một nét này cứ nhiên lớn đến giấy phác họa cũng bị cắt thủng! Ngay sau đó, Mạc Phi dường như đã tiêu hao hết khí lực toàn thân, mất đi năng lực chống đỡ cơ thể, thân thể gầy yếu kia mềm nhũn, rồi ngửa mặt lên trời ngã xuống!

“Mau đỡ lấy nàng!” Vũ Văn nôn nóng kêu lên.

Song âm trong lời Vũ Văn nói chưa dứt, Đinh Lam đã cực nhanh ngồi xổm xuống vươn hai tay, vững vàng tiếp được thân hình Mạc Phi. Sau khi tiếp được Mạc Phi, tim Đinh Lam cứ nhiên mạnh nẩy lên hai cái, thân thể cô gái này thật sự quá nhẹ. Mà vị trí nơi hai tay tiếp xúc quả thực mềm mại không xương!

Vũ Văn mặc dù lo lắng cho Mạc Phi, nhưng lúc này cũng chỉ có thể cưỡng ép tập trung tinh thần trước, dùng Đỉnh Linh Châu lần thứ hai đem tà binh trấn áp xuống. Chờ sau khi thanh tà binh kia không còn rục rịch nữa, y mới phát giác mồ hôi mình đã thấm ướt áo đơn.

“Mạc Phi sao lại như vậy a? Có phải đưa nàng vào bệnh viện không?” Phương Hân sốt ruột kéo kéo ống tay áo Vũ Văn.

Vũ Văn chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không cần, nàng mỗi lần sau khi thi pháp đều như vậy.”

Đường Khảo và Đinh Lam nắm tay nhau đem Mạc Phi đang trong tình trạng nửa hôn mê nâng đến ghế salon, cảm giác hơi thở của nàng coi như vững vàng, tâm hai người đang treo trên ới hạ xuống.

Vũ Văn đem bức tranh Mạc Phi hao hết tinh thần phác họa ra từ bàn làm việc cầm lên, đặt dưới ánh đèn sáng sủa, bọn Đường Khảo cũng vội vàng xông tới.

Chỉ thấy trên bức tranh hiện ra một hành lang dài cổ kính, đỉnh hành lang mở ra ngang dài, dẫu cũng (một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chìa ra gọi là củng và những trụ kê hình vòng chèn giữa các củng gọi là đầu) vểnh cao, nhìn qua có chút phong thái hào phóng, trong hồ nước trước hành lang còn có vài con cá cảnh, đem hình ảnh điểm xuyết đến sinh khí bừng bừng, giữa bức ảnh, dưới hành lang là ba nam nhân tư thái trông rất sống động, hoặc ngồi hoặc đứng, kỳ quái chính là, quần áo của mỗi nam nhân đều hoàn toàn bất đồng, tựa hồ đều không phải là trang phục truyền thống của Trung Quốc cổ đại, đứng trong hành lang dài kiểu Trung Quốc điển hình, có chút cảm giác không hài hòa!

(*) từ gốc là Ngư hương nhục ti, đây là một món cay thường thấy ở Tứ Xuyên, mùi cá là một trong những mùi vị đặc trưng trong món ăn Tứ Xuyên. Thức ăn được chế biến có mùi vị của cá, đều là từ gia vị điều chế mà thành.

64. Quyển 2 - Chương 22

“Này. Phác họa này, đến tột cùng là vẽ cái gì a?” Vấn đề Đường Khảo đặt câu hỏi, cũng chính là nghi vấn lớn trong lòng Đinh Lam và Phương Hân.

“Mạc Phi có dị năng mượn vật thông linh, ban nãy tay nàng nắm kiếm Keris, liền có thể kết nối cảm xúc với người cùng thanh tà binh này quan hệ mật thiết nhất. Đại khái chính là chủ nhân của thanh kiếm này, khi còn sống cảnh tượng nào khắc sâu trong trí nhớ nhất.” Vũ Văn nhìn chăm chú phác họa trong tay.

“Ba người này, thoát nhìn không giống người Trung Quốc a. Người kia mang giày boots, vừa nhìn chính là cách ăn mặc của người Hồ (Trung Quốc cổ đại gọi những dân tộc ở phương bắc hoặc Tây Vực).” Đinh Lam lấy tay chỉ vào một nam nhân trên bức tranh đang khoanh tay ngồi trên lan can của hành lang.

“Ừ, nhìn trang phục của hần, tựa hồ là một người Hồ Ba Tư, tuy rằng hần đang ngồi, nhưng đã cùng bạch y nhân dựa vào cột trụ đứng bên cạnh cao xấp xỉ, nếu đứng lên, thật đúng là đồ sộ.” Vũ Văn cũng đồng ý cách nói của Đinh Lam.

“Nam nhân mặc đồ trắng kia, kiểu dáng y phục sao kỳ quái như vậy a? Chiều rộng tay áo, có chút giống Hán phục của đám nhân sĩ ái quốc hiện tại trên mạng khởi xướng, nhưng cẩn thận nhìn lại có rất nhiều chỗ không quá giống.” Phương Hân là con gái, đối với kiểu dáng thiết kế trang phục rất nhạy cảm.

“Vị nam nhân áo trắng này. Hần là người Nhật Bản đi. Trang phục của hần thoát nhìn là trang phục Đường đã qua cải chế, Nhật Bản thời kỳ Nara, từng ban bố ”Y phục lệnh“, mô phỏng chế độ của triều Đường, quy định lễ phục, kiểu dáng triều phục và chế phục, chế phục là trang phục của nhân viên công vụ không phải quan lại, cũng dựa theo ngành nghề tiến hành phân loại. Người nam nhân này, hình như là mặc chế phục.” Nhìn thấy trên bức tranh có người Nhật Bản, Vũ Văn không khỏi nhíu mày.

“Tên khom lưng nhìn cá này ăn mặc càng kỳ quái, bên ngoài khoác một kiện trường bào, cũng không có nút thắt, bên trong mặc một kiện áo khoác vải bố, hạ thân lộ ra hai chân trần, hần không lạnh sao? Haha.” Nhìn quần áo của người thứ ba, Đinh Lam cảm thấy có chút buồn cười.

Vũ Văn nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, cũng có chút chán nản nói: “Tôi cũng không biết người nọ là quốc gia nào, e rằng còn phải tìm thầy giáo nghiên cứu văn hóa các quốc gia châu Á khác học hỏi.”

Đường Khảo khó hiểu hỏi han: “Ba người nước ngoài này, chạy đến Trung Quốc làm gì? Chẳng lẽ bọn họ đều cùng tà binh có quan hệ?”

“Không phải ba! Là bốn!” Vũ Văn thoáng phóng đại thanh âm một chút, “Góc nhìn của chủ nhân thanh kiếm Keris phác họa bức tranh này nữa, cậu phải đem người thứ tư ở một bên quan sát tính vào.”

“Bốn người nước ngoài? Chủ nhân của thanh Keris hần là dân Malaysia bản xứ nhỉ? Bốn người nước ngoài đều không phải cùng một quốc gia! Kỳ quái.” Đinh Lam thấp giọng nói thầm.

“Chờ sau khi Mạc Phi tỉnh lại, không phải chúng ta có thể hỏi nàng, những người nàng nhìn thấy này rốt cuộc đang làm gì sao?” Phương Hân có chút hưng phấn nói.

Không đợi Vũ Văn trả lời, phía sau Vũ Văn đã vang lên một thanh âm lạnh lùng, “Vô ích, tôi hiện tại cái gì cũng không nhớ rõ nữa.”

Chẳng biết từ khi nào, mới vừa rồi còn nằm trên ghế salon Mạc Phi lại đang đứng phía sau Vũ Văn, sự xuất hiện đột ngột của nàng, khiến bọn Đường Khảo giật nảy mình.

“Mạc Phi, sao em không nghỉ ngơi một chút?” Vũ Văn thân thiết nói.

“Em không sao, chính là muốn nhìn xem em lần này vẽ được những gì.” Mạc Phi ngửa đầu nhìn Vũ Văn, muốn cố gắng làm ra vẻ thoải mái, nhưng nàng hiện tại rõ ràng ngay cả đứng dậy đều có chút trầy trật, tay phải ban nãy vẽ tranh, giờ phút này đã hơi run rẩy.

Vũ Văn khe khẽ thở dài, lại xoay người nói với bọn Phương Hân: “Đúng vậy, Mạc Phi chỉ có thể ở thời điểm thông linh dùng phương thức hội họa biểu đạt cảnh tượng đã thấy, một khi tỉnh táo lại, nàng không thể nhớ được gì nữa.”

Mạc Phi nhìn nhìn tác phẩm của mình, tựa hồ hơi thở phào nhẹ nhõm, nói: “Lần này chạm trán chính là binh khí, em còn sợ sẽ vẽ ra cảnh tượng tương đối đáng sợ, hiện tại xem ra cũng bình thường.”

Vũ Văn thoáng cười khổ, nói: “Mạc Phi anh nói trước cho em rõ ràng, tà binh dù sao cũng là hung khí, chỉ sợ hai ngày nữa tình cảnh em vẽ ra sẽ khiến người ta khó tiếp thu, khi đó em đừng vội vội vàng vàng đến gần để nhìn.”

Thần sắc Mạc Phi bình tĩnh đáp: “Giúp mọi người vẽ nhiều năm như vậy, bức tranh dạng gì mà chưa từng thấy qua a? Vũ Văn ca ca hiếm khi mời em vẽ một lần, Đại sư huynh bọn họ thì ba ngày hai lần lại chuyển đồ đến phòng tranh của em.”

Vũ Văn vẽ mặt phức tạp nhìn Mạc Phi, vừa có phần thương tiếc, lại có chút không biết làm sao.

Trong đối thoại của Vũ Văn và Mạc Phi, tựa hồ có giấu rất nhiều chuyện cũ, nhưng bọn Đường Khảo dù có tò mò thế nào đi nữa, hiện tại cũng không tiện hỏi nhiều, đành phải dồn lực chú ý vào phác thảo kia. Nhưng mặc kệ nhìn kỹ đến đâu, trên tác phẩm này chỉ bao hàm một loại thông tin cũng thập phần hữu hạn, nghe khẩu khí của Vũ Văn, dường như còn muốn tiếp tục nhờ Mạc Phi vẽ tranh, nếu muốn biết rõ hơn về căn nguyên của tà binh, e rằng chỉ có thể đợi lát nữa Mạc Phi xuất ra nhiều tác phẩm hơn.

Sau khi Vũ Văn cẩn thận đem bức phác họa kia cất vào, liền bảo Đinh Lam lái xe đưa Mạc Phi quay về nhà khách. Khi Đường Khảo và Phương Hân ở dưới lầu ký túc xá giáo viên trông thấy Đinh Lam còn tư tàng một chiếc xe thể thao, xương cốt Đinh Lam thiếu chút nữa bị bọn họ nện đứt.

“Tốt nhỉ! Cư nhiên dám sau lưng tớ mua xe? Cậu cũng đã có xe rồi, mỗi lần ra ngoài còn kiên quyết muốn tớ dùng xe đạp chở cậu?” Đường Khảo trừng hai mắt (Tiêu: cái này gọi là tình thú đó =))

“Thật xấu bụng! Khó trách mỹ danh của cậu truyền xa, mau khai ra cậu đã dùng chiếc xe này lừa gạt tình cảm của bao nhiêu cô gái rồi?” Phương Hân ở bên cạnh bỏ đá xuống giếng.

Đinh Lam mặt như đưa đám nói: “Tớ chưa bao giờ lái xe tán gái, như vậy chẳng phải tỏ ra tớ rất thô tục sao? Cũng không biết nữ sinh là yêu tớ hay là yêu xe tớ nữa.”

“Còn dám mạnh miệng!” Đường Khảo làm bộ giơ lên nắm đấm, đầu Đinh Lam rụt lại, trốn phía sau Vũ Văn.

Mạc Phi thấy bộ dạng quần bách này của Đinh Lam, bên khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt khó thấy, Đinh Lam vội vã đưa nạng lên xe, nhanh như chớp chạy đi.

Vũ Văn nhìn theo Mạc Phi đi xa, thần sắc có chút ngưng trọng, Đường Khảo thấy bộ dạng này của Vũ Văn, nhin không được hỏi: “Thầy Vũ Văn, Mạc Phi mỗi lần thi pháp Thông Linh đều té xỉu như vậy sao?”

“Đúng vậy. Thi triển Thông Linh thuật phi thường tiêu hao tinh lực, đối với thân thể của nạng rất không tốt, cậu xem sắc mặt nạng luôn tái nhợt ốm yếu, chính là vì trường kỳ sử dụng Thông Linh thuật, nhưng không có sự trợ giúp của nạng, chúng ta hầu như không cách nào biết rõ tin tức liên quan đến tà binh.” Vũ Văn thoát nhìn vô cùng mâu thuẫn.

“Vậy vài ngày sau, nạng mỗi ngày đều phải vẽ tranh sao?” Phương Hân hiện tại chỉ cảm thấy Mạc Phi rất đáng thương, sớm đã quên nạng khi dùng cơm đã khiến mình lúng túng không thoải mái.

“Mỗi lần sau khi thi pháp, nạng chỉ ít phải nghỉ ngơi một ngày mới có thể vẽ lần nữa, mà nạng cũng chỉ có thể ở lại nơi này với chúng ta một tuần. Nói cách khác, Mạc Phi nhiều nhất có thể cho chúng ta bốn tác phẩm, về phần thông qua bốn tác phẩm này có thể được nhiều ít thông tin hữu dụng, cũng rất khó nói.” Vũ Văn có chút phiền não nhu loạn tóc trên đầu mình, nói tiếp: “Kỳ thật hiện tại đã có thể suy đoán rất nhiều chuyện, trên bức họa kia cho thấy, từng có bốn người ngoại quốc liên quan đến tà binh tụ hội cùng một chỗ, mà theo như lời Dịch Nam Hành, tà binh tổng cộng cũng có 4 kiện, do đó có thể đại khái suy ra, bốn người ngoại quốc kia hẳn là chủ nhân của 4 thanh tà binh.”

“Như vậy xem ra. Trường đao Shamshir trong tay Tùy Lăng đại khai sát giới, sau này lại bị người cướp đi, hẳn là binh khí của vị Ba Tư người Hồ kia?” Đường Khảo vuốt cằm nói.

“Đúng vậy, nhưng chẳng biết bốn người này tụ tập cùng một chỗ, rốt cuộc vì cái gì?”

“Trên bức tranh còn có một người Nhật Bản, vậy chẳng phải ý muốn nói, có một thanh tà binh là đao Nhật Bản sao? Đao này hiện tại ở trong tay người nào a?” Phương Hân cũng bắt đầu mạnh dạn suy đoán.

“Trong binh khí Nhật Bản, Katana nổi danh nhất, có một thanh Katana Nhật Bản là tà binh, rất có thể như thế, song kỳ quái chính là, vị Nhật Bản trên bức tranh kia không giống võ sĩ Nhật Bản thông thường đeo đao bên hông, hẳn thật là chủ nhân của tà binh sao?” Trong lòng Vũ Văn nghi vấn rất nhiều.

“Austin truy sát Phương Hân, trong tay cầm cũng chính là một thanh tà binh nhỉ? Nhìn tác phong giết người này tựa hồ không giống trường đao Shamshir lắm, nó có thể vô thanh vô tức tước rơi tóc Kỷ Vy, đây là kỹ năng cách không trăm vật hơi giống kiếm Keris chúng ta đã lấy được, nhưng kiếm Keris luôn trong tay chúng ta, hơn nữa nó cũng không thể công kích ở lộ trình siêu xa như vậy a.” Đường Khảo lại đưa ra một vấn đề.

Vũ Văn nhẹ nhàng đập tay, nói: “Còn nhớ sự kiện nhảy lầu ở tòa nhà dạy học 2 không? Nam sinh nhảy lầu kia ở trên không trung đã bị chém thành từng khối, tuy rằng Đinh Lam ở hiện trường phát hiện Tùy Lăng vẻ mặt dị thường, song sau đó Tùy Lăng vung vẩy trường đao Shamshir đã chứng minh sự kiện kia không phải hấn làm, phạm vi công kích của hấn không xa như vậy. Suy ngược lại, chuyện này, chắc hẳn là Austin gây nên.”

Sự kiện nhảy lầu huyết tinh ở tòa nhà dạy học 2, Phương Hân ở trên lầu nhìn rõ ràng, bây giờ nhớ lại, trong bụng nàng vẫn có chút buồn nôn, nhưng sau khi phân tích, nếu không phải lúc ấy Austin ra tay, nói không chừng còn có thêm vài học sinh vô tội nữa sẽ bị nam sinh nhảy lầu kia đung chết hoặc bị thương.

Vũ Văn nhìn nhìn Huyền Cương cùng theo bọn họ xuống lầu, thấp giọng nói: “Austin mới đầu từng vì cứu người mà giết người, hiện tại vì để tà binh hút máu mà giết người, trong tim của hấn, mạng người đến tột cùng chiếm bao nhiêu phân lượng?”

Đường Khảo và Phương Hân bỗng nhiên cùng lúc nổi lên một loại cảm giác kỳ quái, chỉ cảm thấy thế giới nội tâm của thầy Vũ Văn trước mắt này, tựa như bầu trời đêm hiện tại giống nhau, là một mảnh hắc ám vô biên vô hạn.

Trong đêm tối, thân ảnh gầy gò của Vũ Văn hiện ra có chút cô đơn chiếc bóng, tầm mắt y và Huyền Cương trao đổi, càng khiến người ta cảm thấy cô tịch dị thường.

Hội thao của trường tiến vào ngày cuối cùng, sân thi đấu từ khu điền kinh chuyển dời vào khu bơi lội trong nhà, nơi này sẽ quyết định những hạng mục huy chương vàng cuối cùng của hội thao trường. Phương Hân cuối cùng không cần phải ngồi ở đài phát thanh nữa, bởi vì nàng cũng đăng ký tham gia trận đấu bơi ếch một trăm mét nữ.

Bên trong thánh phòng khu bơi lội rất hữu hạn, nên không thể để toàn bộ học sinh đều tùy ý ra vào, mà ngay cả Vũ Văn thân là giáo viên cũng bị phân đến phạm vi nhân viên tạp vụ cùng trận đấu không quan hệ gì. Vũ Văn hướng giáo viên quản lý cửa ra vào liệt kê đủ loại lý do bày tỏ nguyện vọng của bản thân muốn tiến vào bên trong mãnh liệt đến chừng nào, còn thiếu điều chưa nói mình là nhà chuyên trách dinh dưỡng của Phương Hân luôn, nhưng vị thầy giáo trung niên kia thiết diện vô tư cũng chỉ lạnh lùng lắc đầu.

Đang lúc Vũ Văn bắt đầu tuyệt vọng, phía sau chợt có người vỗ vai y, Vũ Văn xoay đầu, người gọi y cư nhiên là Ôn Nhã!

“Thầy Vũ Văn, thầy cũng muốn vào trong sao?” Ôn Nhã chỉ chỉ cổng vào khu bơi lội.

Vũ Văn có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói: “Đúng vậy, tôi có một học sinh tham gia trận đấu, muốn vào xem, nhưng thầy ấy không cho tôi vào.” Y cũng chỉ chỉ thầy quản lý cửa ra vào.

“Haha. Không sao, đi theo tôi, tôi mang anh vào trong.” Ôn Nhã nói xong, liền đi thẳng đến chỗ vị giáo viên kia.

“Ôi, cô Ôn Nhã tới sớm thế?” Thầy giáo mới vừa rồi còn đeo bản mặt cứng như bị trét keo dính, hiện tại trông thấy Ôn Nhã lại lộ ra nụ cười nịnh hót.

“Không còn sớm trận đấu sắp bắt đầu rồi, muốn tranh thủ vào trong làm chút công tác chuẩn bị.” Ôn Nhã tặng cho vị giáo viên kia một nụ cười mê người, Vũ Văn liền trông thấy mặt vị giáo viên kia thoáng đỏ bừng.

“Vị này chính là đồng sự của văn phòng tôi, y có học trò thi đấu bên trong, muốn vào cổ vũ cho học trò, có thể chứ?” Ôn Nhã đột nhiên lôi Vũ Văn đến trước người mình.

“Đồng nghiệp văn phòng?” Vị giáo viên kia dùng ánh mắt ghen tị liếc nhìn Vũ Văn, nhẹ phát tay, “Vào đi vào đi.”

“Cám ơn nhiều a!” Ôn Nhã kéo Vũ Văn bước nhanh vào cổng.

“Cô vì sao có thể tự do ra vào khu bơi lội vậy?” Vũ Văn có chút kỳ quái.

“Anh không biết tôi là huấn luyện viên đội bơi của trường sao? Trận đấu hôm nay tôi là trọng tài a.” Ôn Nhã mỉm cười.

“Huấn luyện viên đội bơi? Vậy cô bơi lội chẳng phải rất lợi hại sao?” Vũ Văn trừng lớn hai mắt.

“Đừng nói tới giỏi bao nhiêu, chỉ cần có thêm chút thu nhập mà thôi.” Ôn Nhã che miệng cười, rồi hào phóng kéo cánh tay Vũ Văn. Vũ Văn không ngờ tới Ôn Nhã sẽ đột nhiên kéo mình, lập tức tựa như bị điện giật đem cánh tay mình rút ra.

Ôn Nhã không nghĩ tới Vũ Văn sẽ có phản ứng lớn như vậy, nhẹn không được có chút xấu hổ, nhưng nàng rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường, tiếp tục cùng Vũ Văn bảo trì khoảng cách thân mật.

Xem ra Ôn Nhã đúng là người quen thường xuyên ra vào khu bơi lội, rất nhiều học sinh tham gia thi đấu và các nhóm giáo viên ở sân phụ cận đều nhiệt tình chào hỏi nàng. Nhưng lực chú ý của Vũ Văn đã chuyển đến nơi khác, vừa đi vào bên trong hồ, y ở xa xa đã trông thấy Austin và Bách Diệp chia nhau xuất hiện ở nam và bắc khán đài, tuy rằng Vũ Văn cũng biết hai người sau khi ở chỗ này mới tới được, nhưng y vẫn không khỏi có chút tức tối bất bình, mình nếu không phải nhờ Ôn Nhã hỗ trợ sẽ không vào được, chẳng lẽ người nước ngoài thì đặc biệt hơn sao?

Vũ Văn đi một vòng quanh bể bơi, cư nhiên phát hiện Đường Khảo đã ở bên trong.

“Cậu. . . .Cậu vào bằng cách nào?”

“Em có giấy thông hành!” Đường Khảo đắc ý quơ quơ máy chụp hình vĩ đại trong tay, “Giả làm phóng viên báo trường không phải có thể vào được sao?”

Vũ Văn chợt cảm thấy mình thật ngu ngốc, hôm qua sao lại đưa máy chụp hình trả lại cho Đường Khảo chứ?

“Đình Lam đâu?” Vũ Văn nhìn nhìn xung quanh Đường Khảo.

“Cậu không tới, đại khái phải đến bệnh viện thăm hỏi Trương Nguyệt Thần rồi, mỗi cuối tuần cậu ấy đều dành thời gian đến bệnh viện một lần.” Đường Khảo đáp, tiếp đó, hần hướng trên khán đài ra sức bĩu môi, nói: “Hai tên nước ngoài cũng ở đây, nhưng không ngồi cùng một chỗ, không biết đang làm trò gì.”

Vũ Văn thoáng gật đầu, lại lần nữa đem tầm mắt hướng về phía hai nhân vật nguy hiểm kia.

Bách Diệp đang cùng một nam sinh bên cạnh tán gẫu vui vẻ, chẳng biết thảo luận đề tài gì, nói đến nỗi nam sinh đó liên tục gật đầu. Bên kia, Austin đang ở trên khán đài ngồi nghiêm chỉnh, thần tình trang nghiêm, giống như là đến xem một buổi nhạc hội cao nhã. Đại khái bộ dạng của hắn quá mức nghiêm túc, hơn nữa lại là người ngoại quốc, khán giả bình thường cũng bất tri bất giác cùng hắn giữ khoảng cách, những chỗ ngồi xung quanh hắn đều không có người.

Vũ Văn suy tính một hồi, liền bước nhanh đến khán đài phía nam. Ôn Nhã thấy y chẳng nói chẳng rằng bỏ lại mình, trong lòng nhất thời có chút mất mát, nhưng trận đấu sắp bắt đầu, thân là trọng tài nàng cũng không có thời gian để ý nữa.

Vũ Văn đến bên cạnh Austin, vô cùng tự nhiên ngồi bên cạnh hắn, Austin ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vũ Văn, cũng rất hữu hảo thoáng nở nụ cười, tựa hồ chẳng hề cảm thấy ngoài ý muốn.

“Thế nào? Cậu cũng có hứng thú đến xem thi đấu bơi lội?” Vũ Văn lấy từ trong túi một điều thuốc, đang muốn đốt, lại trông thấy trên không trung treo một dấu hiệu cấm hút thuốc thật lớn, đành phải dập tắt điều thuốc bỏ trở vào.

“Dù sao cũng không có chuyện gì làm, sang đây nhìn con gái mặc đồ bơi.” Austin trước sau như một lão luyện thành thục hiếm khi mở miệng nói đùa.

“Haha. . . .Phải không? Thuận tiện sẽ chọn một người vóc dáng xinh đẹp hạ thủ?” Trong giọng nói Vũ Văn không có nửa điểm ý tứ đùa giỡn.

Thần sắc Austin bình tĩnh cười nói: “Em sẽ không tùy tiện như vậy, phong cách lãng mạn của phương Tây không thích hợp ở Trung Quốc tùy ý bày tỏ.”

“Austin, tiếng Trung của cậu lại có tiến bộ rồi!” Vũ Văn mỉm cười vỗ vỗ vai hắn.

“Cảm ơn thầy khích lệ!” Trên mặt Austin từ đầu đến cuối vẫn duy trì một loại khí chất tự tin.

Vũ Văn đem thân thể thả về phía sau, cúi đầu nhìn thoáng qua phía sau Austin, lục lục màu vàng tinh xảo kia vẫn như cũ treo sau thắt lưng hắn. Vũ Văn lén lút thò tay phải, muốn chơi đùa với lục lục kia một chút, ai ngờ Austin tựa như có thêm đôi mắt sau đầu, tay Vũ Văn còn chưa tiếp xúc đến mục tiêu, tay Austin đã trước một bước bưng kín lục lục.

“Chuông kim loại này của cậu rất thú vị, là mua ở đâu vậy?” Vũ Văn ngượng ngùng thu hồi tay nói.

“Đây là di vật của cha em.” Ngờ khí Austin đột ngột trở nên có phần lạnh lẽo.

“Thực xin lỗi, xin tha thứ cho sự hiếu kỳ của tôi.”

“Người không biết không có tội.” Austin dùng từ rất nhỏ nhả.

Lúc này, Phương Hân đã thay áo tắm khoác một khối khăn bông lớn cùng với vài vị tuyển thủ dự thi từ phòng thay đồ đi ra. Vũ Văn xa xa phát phát tay với nàng, đáng tiếc Phương Hân không phát hiện.

Bất thành linh, trên khán đài đối diện Bách Diệp mạnh bày ra một biểu ngữ màu trắng thật lớn, mặt trên dùng bút lông viết bốn chữ to mạnh mẽ hữu lực “Phương Hân cố lên!” Ngay sau đó, Bách Diệp không coi ai ra gì cao giọng hô với Phương Hân: “Phương Hân! Cố lên a! Cậu nhất định có thể đạt giải nhất!”

Bên trong khu bơi lội tức khắc một mảnh ồn ào, phần đông ánh mắt mọi người đều tụ trên người Bách Diệp, số ít người khác biết Phương Hân, lại ở một bên lén nhìn phản ứng của Phương Hân. Đường Khảo giờ máy chụp hình trong tay, sau một hồi kinh ngạc, trên mặt không khỏi hiện lên một đoàn hắc khí.

Phương Hân bị Bách Diệp to gan ủng hộ sợ đến mức có chút luống cuống, gương mặt thanh tú cũng trường đến đỏ bừng. Ôn Nhã mỉm cười đi lên nói gì đó với Phương Hân, Phương Hân lúc này mới thoáng bình tĩnh, không tiếp tục chú ý đến Bách Diệp trên khán đài nữa.

Vũ Văn cười hắc hắc, nói với Austin: “Vị bằng hữu kia của cậu không ngờ rất lãng mạn nha, hắn làm một biểu ngữ vất vả như vậy, sao cậu không đến giúp hắn một chút?”

Austin có chút khinh thường nói: “Bách Diệp đại khái đã quên mất hắn đến Trung Quốc để làm gì rồi.”

Vũ Văn đột nhiên biến sắc, nghiêm mặt nói: “Vậy cậu có thể nói cho tôi biết, các cậu tới Trung Quốc là vì cái gì không?”

Thân thể của Austin hơi chấn động, chậm rãi nói: “Không cần tiếp tục quanh co nữa, thầy Vũ Văn. Không. Người dẫn đường Hoàng Tuyền! Mục tiêu của chúng ta chẳng lẽ không giống nhau sao?”

Austin cư nhiên biết mình là người dẫn đường Hoàng Tuyền? Vũ Văn nhất thời có một loại cảm giác bị người âm thầm rình trộm lâu nay mà không biết. Y cảnh giác nhìn nhìn bốn phía, nhóm người xung quanh cũng không chú ý tới đối thoại của hai người bọn họ.

“Người đến tốt cùng là ai?” Vũ Văn mạnh bắt lấy cổ tay Austin, tầm mắt sáng rực theo dõi biểu cảm của hắn.

“Tôi là người thế nào không quan trọng, tôi thật cảm thấy anh nên phòng ngừa người đối diện kia!” Austin thần nhiên cười, “Hắn chính là có đầy đủ lý do gây bất lợi với anh.”

“Người là nói Bách Diệp?” Vũ Văn cả kinh, chẳng biết Austin tại sao lại nói như vậy.

Austin cười mà không đáp.

Vũ Văn ngăn người, đột nhiên thấp giọng nói: “Đừng tưởng rằng những chuyện người làm không ai biết, người nếu dám động đến một ngón tay của Phương Hân, ta sẽ đem người cắt thành mảnh nhỏ! Rồi xả vào trong ống cống!”

Austin lãnh tĩnh nâng tay trái của mình nói: “Thầy Vũ Văn, thầy niết đau em rồi!”

Vũ Văn lúc này mới phát giác, bản thân vừa rồi do nhớ tới Ngô Duy chết oan mà quá kích động, trên tay bắt tri bất giác dùng rất nhiều khí lực, niết cổ tay Austin đến sưng đỏ, y sững sốt một lát, rồi buông Austin ra.

Austin đứng dậy nói: “Thật xin lỗi, em đi rửa tay một chút.”

Vũ Văn ngơ ngác nhìn Austin từ trên khán đài rời đi, chuông kim loại bên hông hắn theo nhịp bước trái phải lay động, nhưng không phát ra bất luận âm thanh nào.

Đi không xa, Austin đột ngột xoay người nhìn Vũ Văn lớn tiếng nói: “Thầy Vũ Văn, tôi đã quyết định làm việc gì, nhất định phải làm đến cùng!”

Vũ Văn cả kinh, đang muốn đứng dậy đuổi theo, bên tai lại truyền đến một tiếng súng lệnh thanh thúy vang lên, trận chung kết bơi ếch 100 mét nữ đã bắt đầu, tám nữ sinh vóc dáng xinh đẹp thả người nhảy lên, trong bể bơi kích khởi một mảnh bọt nước, trong khu bơi lội nhất thời vang lên tiếng cổ vũ huyên náo.

Lúc Vũ Văn phục hồi lại tinh thần, đem tầm mắt lần nữa đảo về Austin bên này, y giật mình phát hiện, chỉ trong nháy mắt ngăn ngừa, thân ảnh của Austin thế nhưng đã tiêu thất!

Vũ Văn tỉnh tể hiểu ra lời ban nãy Austin nói, nghe khẩu khí của hắn, tựa hồ đúng là không đếm xỉa đến uy hiếp của Vũ Văn, vô luận thế nào cũng phải gây bất lợi với Phương Hân. Nhưng y phải làm thế nào đây? Từ sự kiện nhảy lầu của tòa nhà dạy học 2 dẫn tới xô xát thật lớn, sau đó Austin giết chóc đều tiến hành âm thầm, hắn tựa hồ không muốn giết người dưới mắt công chúng!

Cùng lúc đó, bên bể bơi Đường Khảo đang bò đến đài cao chuyên dụng nơi nhân viên cấp cứu ngồi, hy vọng có thể từ vị trí cao dùng ống kính chụp được dáng người mạnh mẽ của các cô gái lướt nước phía dưới, đương nhiên, Phương Hân nằm ở đường đua số 3, tự nhiên là đối tượng trọng điểm chụp ảnh của hắn. Chẳng qua phía sau khán đài tiếng Bách Diệp kia liên tiếp khàn giọng hô cổ lên, giờ phút này nghe thập phần chói tai, gân xanh trên thái dương Đường Khảo cũng bắt đầu theo tiếng kêu “Phương Hân cổ lên” thỉnh thoảng nhảy lên.

Rất nhanh, nhóm vận động viên đã bơi xong 50 mét, sau khi chạm đến thành hồ bắt đầu vòng lại. Hiện tại Phương Hân tạm ở vị trí thứ hai, bất quá cùng người thứ nhất chênh lệch chỉ vèn vèn một cánh tay. Đường Khảo không khỏi khần trương, bắt đầu nhỏ giọng vì Phương Hân cổ động hăng hái. Phía sau hắn Bách Diệp càng điên cuồng, rốt cuộc đứng ở chỗ ngồi liều mạng múa may biểu ngữ thật lớn kia.

Mọi người đều không chú ý tới, ở trung tâm mái của khu bơi lội treo một trần đèn đường kính chừng 80cm, chẳng biết lúc nào đã thoát khỏi khung thép trói buộc, từ không trung tòa nhà cao 4 tầng rơi xuống! Mà vị trí thẳng đứng đối diện phía dưới nó, chính là đường bơi thứ ba!

Phương Hân mất thấy đích đến ngay trước mắt, bắt đầu xuất ra toàn lực tăng tốc, dần dần vượt qua người thứ nhất, mà trần đèn trong quá trình rơi cũng dần dần tăng tốc, giống như một thiên thạch hướng Phương Hân ném tới!

Phát hiện nguy hiểm đầu tiên, chính là Vũ Văn đang không tập trung vào trận đấu, Austin đột ngột biến mất, khiến y vô pháp phóng tâm mà nhìn trận đấu, mà trong nháy mắt trụ treo đèn đứt gãy, trần đèn kia tắt đột ngột khiến Vũ Văn đối với ánh sáng thập phần mất cảm trong lòng khê động. Khi y phát hiện không trung có dị vật rơi xuống, đèn treo đã rơi ở độ cao gần 10 mét.

Vũ Văn mạnh từ trên khán đài nhảy bật lên, hô to một tiếng: “Nguy hiểm!” Nhưng thanh âm của y rất nhanh bị tiếng gọi ầm ĩ huyên náo bốn phía nhấn chìm, duy chỉ có Ôn Nhã đang đứng phía dưới bên cạnh bể bơi nghe thấy tiếng kêu của Vũ Văn, giật mình ngoảnh đầu nhìn thoáng qua Vũ Văn.

Vũ Văn đã không còn thời gian rảnh để nói nhiều, hô một cái từ trong tay rút ra hư linh kim thương, trong nháy mắt ngăn ngừa sau khi ước chừng tốc độ và khoảng cách đèn treo rơi xuống, trường thương trong tay Vũ Văn lao ra, như một mũi tên nhọn hướng đèn treo bay đi! Ngay khi hư linh thương sắp cùng đèn treo chạm nhau, trên không trung lại đột nhiên vẽ ra một đạo bạch quang, cực nhanh ở trên hư linh thương của Vũ Văn chém xuống!

Vũ Văn mất mở trừng trừng nhìn hư linh thương bị đạo bạch quang kia chém bay ngược xuống, đâm vào mặt đất bên cạnh khán đài đối diện, nháy mắt tiêu thất không thấy tăm hơi. Mà trần đèn treo vĩ đại kia vẫn tiếp tục không lệch khỏi quỹ đạo vuông góc thẳng xuống phía dưới, tiếp tục hướng Phương Hân lao đi!

“Austin!” Vũ Văn phát ra một tiếng rống giận cực kỳ không cam lòng, hiện tại có xuất ra hư linh thương nữa cũng đã đuổi không kịp đèn treo rơi càng lúc càng nhanh nữa, y rốt cuộc minh bạch hàm ý trong lời Austin nói. Austin quả thật sẽ không ở dưới mắt công chúng trực tiếp dùng tà binh công kích Phương Hân,

nhưng hẳn có thể chế tạo ra một tai nạn trùng hợp! Tai nạn đột phát trùng hợp đến nỗi khiến người ta bất ngờ không kịp đề phòng!

Bóng râm đèn treo rơi xuống, đã bao phủ Phương Hân trong nước, rồi cuộc có nhiều người đã nhìn thấy đèn treo đang rơi xuống từ không trung! Thanh âm kêu gào cổ lên, cũng thoáng cái biến thành một mảnh rít gào, chẳng qua Phương Hân trong nước, thủy chung không nghe thấy tiếng gào thét trên bờ, vẫn như cũ hướng đích đến phóng đi.

Khi Đường Khảo trông thấy mảng bóng mờ vĩ đại kia, hẳn hoàn toàn ngây dại! Giờ khắc này, sức người đã vô pháp vặn hồi vận mệnh của Phương Hân! Bên tai Đường Khảo, đang tràn ngập tiếng gào khủng hoảng, trong đầu của hắn, hiện ra khuôn mặt đáng yêu của Phương Hân khi nghiêng đầu mỉm cười.

Thật sự không còn kịp rồi sao?

“Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền!”

Ngay phía sau Đường Khảo, thanh âm mới vừa rồi còn khiến hắn tột cùng chán ghét kia, giờ phút này bỗng nhiên niệm lên chín chữ chân ngôn!

Trong bể bơi, bên cạnh Phương Hân đột ngột hiện ra một dòng xoáy nhỏ, một cổ sức mạnh vô hình đem Phương Hân thoáng kéo vào đáy nước, cùng lúc đó, một cột nước hình rồng trong suốt mạnh mẽ từ giữa dòng xoáy xông ra, vòi rồng và đèn treo kịch liệt va chạm! Lực rơi xuống của đèn treo lập tức yếu đi, mà cột nước hình rồng dưới va chạm này biến thành từng mảnh ngọc vỡ văng tứ tán.

Đèn treo lọt vào trong nước, nhưng vẫn bắn lên bọt nước tung tóe thật lớn, đem những thí sinh dự thi còn lại sợ tới mức đứng ngốc trong nước, Đường Khảo từ trên ghế đài cao nhảy xuống, cao giọng rống tên Phương Hân, nhưng trên mặt nước chỉ có gợn nước lân lân còn chưa tiêu tán, mà không hề thấy bóng dáng của Phương Hân.

“Tùm” một tiếng, bên cạnh hồ Ôn Nhã dùng một tư thế duyên dáng nhảy vào bể bơi, sau một lát, Ôn Nhã đem Phương Hân gần như đã hôn mê kéo ra, đám người toàn bộ chen chúc nhau tiến lên.

Đường Khảo cố sức chen lấn thoát khỏi đám người thủy tiết bất thông, thoáng gục bên cạnh Phương Hân, Phương Hân vốn còn nhắm chặt hai mắt bị Đường Khảo va chạm như vậy, trong giây lát kịch liệt ho khan, cũng liên tiếp phun ra vài ngụm nước, nhìn Phương Hân đã tỉnh táo, mặt Ôn Nhã mang theo tươi cười nói với Đường Khảo: “Không sao rồi, nàng không bị đèn treo đụng bị thương, chẳng qua đột nhiên bị kinh hách, sắc nước mà thôi.”

“Cảm tạ trời đất.” Đường Khảo chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, thoáng xụi lơ trên mặt đất.

Khi mọi người đều lo lắng tình huống của Phương Hân, không ai chú ý tới, hai bóng người đang kẻ trước người sau hướng cổng sau của khu bơi lội chạy vội đi!

Tiêu: Chương này tiêu biểu cho câu “Minh thương dễ tránh ám tiên khó phòng” nha~ :) Hừ! Làm mình mừng hựt >__

65. Quyển 2 - Chương 23

Cửa sau của khu bơi lội đi ra ngoài, là một mảnh đất trống vắng thiết bị hư hỏng không hoạt động. Khi Vũ Văn oanh một tiếng phá mở cửa sau xông ra, lại kinh ngạc trông thấy Austin đang ngồi trên an mã (ngựa gỗ tay quay, một dụng cụ thể thao) chỉ còn lại ba chân, đang nhìn mình cười mỉm.

“Người biết người đang làm cái gì không? Người tên vương bát đản này!” Trong mắt Vũ Văn dấy lên một đoàn lửa giận, mạnh ưỡn thương hướng mặt Austin đâm tới!

Mắt thấy trường thương kia sẽ xâu não mà ra, nhưng Austin vẫn như cũ mỉm cười không né không tránh, trong lòng Vũ Văn nao nao, tốc độ của trường thương trên tay liền thoáng chậm lại, nhưng mũi thương vẫn thẳng tắp hướng giữa hai mắt Austin đâm tới!

Đột nhiên “Vù” một tiếng, bên tai vang lên tiếng đao kiếm tuốt ra khỏi vỏ, ngay sau đó, một thanh loan đao dài mảnh từ dưới hướng lên, mạnh mẽ chém trên cán thương, cứ nhiên đem trường thương của Vũ Văn đột ngột chặn lại trên cao! Hư linh thương thể đi hung mãnh, tuy rằng bị loan đao chặn lại, lưỡi thương vẫn đem một nhúm tóc trên trán Austin tước xuống.

Khi Vũ Văn thấy rõ là ai giải cứu Austin, thần sắc trên mặt hắn trở nên cực kỳ kinh ngạc. Người cầm loan đao trong tay, rõ ràng là Bách Diệp đuổi theo sát phía sau Vũ Văn! Rồi nhìn sang thanh loan đao trong tay hắn tản ra một cỗ hơi thở huyết tinh, phần chuôi đao rõ ràng được khảm một viên ngọc bích cực đại, đây hiển nhiên chính là trường đao Shamshir trong tay Tùy Lăng giết người vô số, sau đó chẳng biết đi đâu.

Đoạn tóc màu nâu rơi xuống trên chiếc mũi cao thẳng của Austin, chỉ thấy hắn không chút hoang mang giơ tay lên, cực kỳ tùy ý đem tóc vung trên mặt phỉ xuống, sau đó mở miệng nói “Tôi đương nhiên biết tôi đang làm cái gì, tôi chỉ là muốn biết rõ người dẫn đường Hoàng Tuyền trong truyền thuyết, có thật sự lợi hại như vậy hay không?”

Đứng trước người Austin Bách Diệp bắt đầu cảm giác được sức lực trên trường đao nắm trong tay bắt đầu suy giảm, Vũ Văn chậm rãi đem hư linh thương thu về, nhưng ánh mắt sắc bén vẫn quét nhìn trên người Bách Diệp.

“Nếu ta đoán không sai, Tùy Lăng chính là do hai người các ngươi sát hại đúng không?” Vũ Văn tận lực làm tâm tình phần nộ của mình trở về trạng thái bình tĩnh, khẩu khí nói chuyện không còn chứa sắc thái tình cảm nào nữa.

“Không phải hai người chúng tôi, chẳng qua chỉ mình hắn!” Austin nhẹ nhàng từ trên an mã nhảy xuống, lấy đầu ngón tay chọt chọt khuôn mặt Bách Diệp. (so kute XD)

Sắc mặt Bách Diệp xanh mét tựa hồ đang tận lực khắc chế chính mình, hắn dùng lực cắn cắn môi, đột nhiên quay đầu lớn tiếng gầm lên với Austin: “Tôi không phải đã nói không cho phép cậu chạm vào Phương Hân sao?”

Austin không cho là đúng nhún vai, đột nhiên biến sắc, nhấn từng chữ: “Bách Diệp Thân Hoành, đừng quên chúng ta là công thủ đồng minh!”

Đối thoại của hai người khiến trong lòng Vũ Văn càng gia tăng thêm nhiều nghi vấn, giữa hai người kia, đến tột cùng là quan hệ như thế nào?

“Mục đích các ngươi liên tục giết người, chính là vì đoạt được những tà binh này sao?” Vũ Văn nhìn chăm chăm Bách Diệp vẫn đang nắm chặt trường đao Shamshir.

Bách Diệp giương mắt nhìn Vũ Văn, thần tình có chút phức tạp, hắn ngừng lại một chút, mới nói với Vũ Văn: “Thầy Vũ Văn, tôi vốn không hy vọng thầy cuốn vào chuyện này, nếu giữa chúng ta vẫn chỉ là quan hệ thầy trò, tôi còn có thể hướng người lãnh giáo rất nhiều vấn đề tôi cảm thấy hứng thú.”

“Đủ rồi! Ta không mong một tên giết người không chớp mắt trở thành học trò của ta!” Vũ Văn chém đinh chặt sắt đánh gãy thanh âm của Bách Diệp, nhưng y trầm ngâm một lát, lại đổi thanh âm ôn hòa khuyên nhủ nói: “Kèm giữ tà binh, sẽ chỉ làm tâm tính các ngươi trở nên ngày càng cổ quái, nó sẽ cám dỗ các ngươi không ngừng giết người để thỏa mãn khát vọng của nó đối với máu tươi, các ngươi tội gì phải đoạt lấy tà binh chứ? Thật không biết là các ngươi đã khống chế tà binh, hay là tà binh đã khống chế các ngươi? Chi bằng giao cho ta, để ta phong ấn bảo vệ, tránh khỏi nguy hại người vô tội!”

Bách Diệp và Austin nghe xong lời Vũ Văn nói, thần sắc đều trở nên có phần cổ quái, hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi thoáng gật đầu, tựa hồ sau khi dùng ánh mắt trao đổi, bọn họ liền xác định chuyện gì đó. Vũ Văn vẫn luôn thận trọng quan sát hai người, hiển nhiên không bỏ qua những động tác nhỏ này, nhưng suy nghĩ trong lòng hai người, vẫn rất khó đoán.

“Thầy Vũ Văn, nếu Phương Hân hiện tại đã không bị thương tổn gì quá lớn, chúng ta có thể không truy cứu chuyện này nữa không?” Bách Diệp cứ nhiên mở miệng vì Austin cầu tình.

“Không truy cứu nữa? Vậy người này giết chết nữ sinh bên ngoài trường và một nam sinh vô tội, cũng có thể không cần truy cứu nữa? Còn có người! Người vì dùng máu nuôi trường đao Shamshir, e rằng trong bóng tối cũng đã giết không ít người nhỉ?” Vũ Văn bắt đầu có chút không nín được cơn giận của mình.

“Vậy người có thể làm gì chứ? Ngay tại nơi này xử lý hai chúng ta?” Austin có chút khinh miệt nhìn Vũ Văn.

Vũ Văn không khỏi sửng sốt, y không muốn thừa nhận cũng không được, một Bách Diệp cầm trường đao Shamshir cũng đã đủ khiến người ta đau đầu, lại thêm một Austin thâm bất khả trắc (thâm sâu không thể lường được), nếu muốn động thủ, mình quả thật không có một chút phần thắng.

Bách Diệp thở dài một tiếng, nói: “Tùy Lăng thật là tôi giết, nhưng hắn ngày đó làm ra nhiều sự tình như vậy, cũng là trừng phạt đúng tội. Sau đó tôi vẫn chỉ dùng máu trong kho máu của bệnh viện để nuôi trường đao, chưa từng tiếp tục giết người. Về phần Austin. . . .Hắn không muốn dùng máu tươi trong kho, tôi cũng vô pháp. Bất quá nghe như lời thầy Vũ Văn nói, tựa hồ đối với tình huống tà binh hút máu thập phần tinh tường, chẳng lẽ. . . .Thầy cũng tự có một thanh tà binh?”

Vũ Văn cả kinh, vừa rồi nóng nảy, cư nhiên bất tri bất giác đã tiết lộ chuyện bản thân cũng giữ một thanh tà binh.

“Nhưng thầy Vũ Văn yên tâm, chúng tôi lần này đến đây, chỉ là muốn lấy lại những gì thuộc về chúng tôi, cho nên, còn phải phiền toái thầy làm người môi giới cho chúng tôi” Lời Bách Diệp nói, đúng là càng ngày càng quái dị.

“Người môi giới? Hai người các người đến tốt cùng muốn làm những chuyện gì?” Vũ Văn phát giác mục đích nói chuyện đang theo chiều hướng quanh co mà mình không cách nào không chế.

“Thầy cũng thấy đấy, tôi và Austin đều không phải người cùng quốc gia, sau khi tới trường học mới thành bằng hữu, nhưng hiện tại trong tay hắn có thứ tôi muốn, mà trong tay tôi lại có thứ hắn muốn, nếu trực tiếp trao đổi, sẽ không tiện lắm, một trường học to như vậy, có năng lực làm người trung gian của chúng tôi, còn ai có thể so với người dẫn đường Hoàng Tuyền càng phù hợp hơn đây? Kỳ thật lần trước đêm hôm đến thăm nhà, chính là vì chuyện này!”

“Các người muốn trao đổi. . . .Chẳng lẽ là tà binh?” Toàn thân Vũ Văn chấn động.

“Không sai!” Austin đột nhiên giang cánh tay phải ra, rồi đem toàn bộ bàn tay trực tiếp cắm vào trong lồng ngực mình, cực nhanh kéo một cái, cư nhiên từ vị trí trái tim lôi ra một lưỡi đao không chuôi hình chữ thập thật lớn.

Vũ Văn tuy rằng đã sớm biết tà binh và ký chủ là huyết nhục tương liên, giấu trong cơ thể, nhưng lần đầu tiên trông thấy tà binh từ trong cơ thể lấy ra như thế, cho dù không phải cảnh máu tươi văng khắp nơi, vẫn cảm thấy nhìn rất ghê người.

Chợt, Austin lại lần nữa đem tay trái thò ra sau đầu, bắt ngờ từ vị trí xương cột sống rút ra một cây trường côn đen nhánh! Trên trường côn sắt mà không phải sắt này rải rác rất nhiều vết sẹo gập ghềnh, tựa hồ từng bị đao chém kiếm mài, đã từng thân kinh bách chiến.

Chẳng lẽ Austin một người có liền hai kiện tà binh? Vũ Văn đang khó hiểu, Austin lại đem một mặt trường côn kia cùng phần đuôi của lưỡi đao chữ thập hợp lại cùng một chỗ, rồi mãnh lực xoay tròn, côn đao tương tiếp, một thanh trường thương thập tự vĩ đại xuất hiện trước mặt mọi người. Chỉ thấy lưỡi thương thon dài kia, không phải mũi nhọn truyền thống, giống kiểu mũi đao của trường đao Nhật Bản hơn, mà hai nhánh đao chữ thập lại tương đối ngắn nhỏ, khiến cả thanh trường thương xem ra có chút quái dị. Austin tùy ý vung vẩy thập tự thương, trong không khí thể nhưng lại ẩn ẩn có tiếng sấm nổ mạnh!

“Tân nguyệt thập tự thương?” Vũ Văn không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi. Từ khi chứng kiến Mạc Phi vẽ ra bức phác họa trên có một người Nhật Bản, Vũ Văn cho tới nay đều tưởng rằng sẽ có một tà binh là đao Nhật bản, không nghĩ tới lại là một thanh thập tự thương chỉ sử dụng nhiều trên chiến trường cổ đại, thảo nào Austin có thể công kích lộ trình xa như vậy, nguyên lai hắn vốn là sử dụng binh khí dài.

Bách Diệp lắc đầu, nói: “Đó tuyệt không phải Tân Nguyệt Thập Tự Thương. Tương truyền thế kỷ 14, Nhật Bản thời Nại Lương (Nara) Hozoin Kakuzenbo In'e'i từng ở trong vườn bên cạnh ao trông thấy bóng của

trắng lưỡi liềm, do đó giắc ngộ, chế tạo Tân Nguyệt Thập Tự Thương, còn gọi là Liềm Thương. Về sau In'ei lại tự mình nghĩ ra thương thuật phát dương quang đại (phát triển mở rộng sự nghiệp một cách sáng lạng), sáng lập Hozoin Ryu thương thuật danh dương thiên hạ, liên tục lưu truyền đến bây giờ. Nhưng thanh thập tự thương này, tôi từng lấy mẫu gửi sang Nhật Bản tiến hành dựa vào chất đồng vị xác định niên đại, thời gian rèn cứ nhiên so với Tân Nguyệt Thập Tự Thương trong truyền thuyết sớm hơn khoảng chừng 800 năm.”

“Sớm 800 năm? Chẳng phải là đúc vào thời Đường của Trung Quốc sao?” Vũ Văn kinh hãi hỏi.

Bách Diệp khe khẽ thở dài, nói: “Tôi vốn tưởng rằng thập tự thương là báu vật chỉ Nhật Bản mới có, nhưng so với tư liệu lịch sử ghi chép thời điểm của Trung Quốc đã xuất hiện sớm hơn, tuy rằng từ chữ khắc trên thương mà nhìn, thương này vẫn đúc ở Nhật Bản, hãy nhìn tạo hình chuôi của thanh thập tự thương này, cùng thập tự thương truyền thống Nhật Bản có bất đồng, loáng thoáng là từ Trường Song Qua (Tiêu: thương này hình như phổ biến thời Tần, đầu có 2 lưỡi gắn cùng phía song song) của Trung Quốc cổ đại biến dạng mà ra, Nhật Bản năm đó chịu ảnh hưởng của Trung Quốc, thật sự rất sâu sắc.

“Ý của người là. Trường thương Austin sử dụng, là binh khí cổ của Nhật Bản các người, mà loan đao Shamshir người sử dụng, lại là cổ binh của quốc gia Austin, cho nên các người cần trao đổi tà binh? Nhưng loan đao Shamshir này rõ ràng là của Ba Tư cổ.” Nói đến đây, Vũ Văn đột nhiên toàn thân kịch liệt chấn động, tầm mắt chậm rãi chuyển tới trên mặt Austin.

“Thì ra. Người không phải người Hy Lạp.” Vũ Văn đưa tay nhu nhu hai mắt mình, “Người là người Iran! Người Iran lớn lên ở Italy!”

Austin hết sức nghiêm túc nhìn Vũ Văn, chấp nhận lời Vũ Văn nói.

“Ôi. Người châu Âu các người tưởng mạo đánh lừa ta, chính mình cũng quên mất người Ả Rập cũng không phải kẻ đầu tiên thống trị Ba Tư cổ, ta thật là ngu ngốc, vài lần trông thấy chuông vàng của người, nhưng vẫn không thể đoán ra thân phận người.”

Austin hơi cúi đầu, nói: “Thân phận ti tiện, bất vi nhân đạo (không đáng làm người).”

“Ở Ba Tư cổ ‘Bất Tịnh Nhân’ (người không sạch sẽ) của Zarathrusta giáo, là chức nghiệp được người tôn kính, tại sao lại nói ti tiện?” Vũ Văn thần tình nghiêm nghị nhìn hai thanh niên nước ngoài trước mặt.

Austin vừa nghe Vũ Văn nói như thế, cũng có chút khiếp sợ, bản thân trở thành Bất Tịnh Nhân không muốn người biết nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên có người ngoài nói Bất Tịnh Nhân là chức nghiệp được người tôn kính, hẳn không khỏi khỏi phục vài phần kính nể với Vũ Văn.

Zarathrusta giáo, lấy tên theo tên của nhà tiên tri cổ Ba Tư, trong cổ thư Trung Quốc ghi chép, lại có một cái tên khác, đó chính là “Bái Hỏa giáo”. Trong tập tục mai táng của Zarathrusta giáo, đều tuân theo thiên táng “Vứt xác ở núi hoang”, mà chịu trách nhiệm đem thi thể nâng lên đỉnh núi, người chuyên làm nghi thức mai táng, được gọi là “Bất Tịnh Nhân”. Sở dĩ có danh hiệu như vậy, bởi vì Bất Tịnh Nhân tiếp xúc nhiều với thi ma ô nhiễm, cũng sẽ đồng dạng bị ô nhiễm nghiêm trọng, cho nên bọn họ không thể ở lại trong thành, chỉ có thể ở ngoài thành dựng khu nhà nhỏ cư trú, nếu quả thật có chuyện quan trọng cần phải vào thành, thì nhất định phải mang theo chuông vàng, sau khi vào thành tự rung chuông để phân biệt, nhắc nhở người thường tránh xa mình.

Mặc dù trong cổ thư Trung Quốc ghi chép khi nhắc tới Bất Tịnh Nhân luôn dùng ngữ khí khinh thường trước sau như một, còn từng nhắc tới, khi cử hành nghi thức chung, Bất Tịnh Nhân thường có xu hướng không được mời tham dự, hay khi tín đồ thu hoạch hoa màu, cũng sẽ không nhờ bọn họ hỗ trợ, bởi vì khi tay bọn họ chạm đến cây trồng đều sẽ héo rũ, tựa hồ đem bọn họ trở thành người hạ đẳng chuyên làm công việc dơ bẩn thấp hèn. Nhưng giới pháp thuật của Vũ Văn lại đối với nhận thức này càng sâu thêm một tầng, trong tín ngưỡng của Zarathrusta giáo, Bất Tịnh là từ ngữ có ý nghĩa tôn giáo, bọn họ vì tính chất công tác mà bị ô nhiễm, lại liên tục cùng thi ma tà ác chiến đấu, nên được người tôn kính, chức nghiệp có ý nghĩa cao thượng về vang. Từ góc độ này mà nói, Bất Tịnh Nhân trái lại cùng người dẫn đường Hoàng Tuyền có chút tương tự.

Vũ Văn nhìn thấy Austin trên người mang theo chuông vàng, đã từng có nhiều hoài nghi, nhưng Austin vốn có gương mặt của người da trắng Châu Âu, làm thế nào cũng không cùng người Ả Rập liên hệ cùng được,

mà Vũ Văn cũng trước sau đều cho rằng đa số người Iran là người Ả Rập, quấy nhiễu nhận thức rằng người Iran chính là người Ba Tư nên sai lầm, không ngờ tới Austin là hậu duệ của người Ba Tư cổ.

“Nguyên lai Austin đúng là Bất Tịnh Nhân trong truyền thuyết Ba Tư. Bách Diệp Thân Hoàn, lai lịch của người chỉ sợ cũng không đơn giản nhỉ?” Nếu ba người đã gặp mặt ngã bài, Vũ Văn sẽ dứt khoát đem căn nguyên của hai người nước ngoài này thăm dò đầy đủ.

Bách Diệp vẫn giữ bộ dáng đứng đắn kia, nói: “Thầy Vũ Văn tâm như gương sáng, lai lịch của Bách Diệp có lẽ cũng không thể gạt được thầy.”

“Lúc ta cùng Tùy Lăng tranh đấu, người từng dùng Thức Thần đứng ngoài quan sát, dường như là trong giới Âm Dương Sư, nhưng vừa rồi khi người cứu Phương Hân niệm 9 chữ chân ngôn của Mật Giáo Chân Ngôn Tông, hơn nữa người từng nói qua với Phương Hân rằng quê quán người ở Cao Dã Sơn, nói đến có phải nhân vật kiệt xuất của thế hệ tuổi trẻ trong chùa Kim Cương Phong Tự (chùa Kongobuji) ở Cao Dã Sơn, ta thật đúng là không biết người có địa vị gì đây.” Vũ Văn nhin không được hừ lạnh một tiếng.

“Thầy minh xét, tôi thật đến từ Cao Dã Sơn, kể thừa Chân Ngôn Tông, Âm Dương Đạo chẳng qua tôi nhất thời cao hứng, tu luyện chơi thôi.” Bách Diệp không ngờ Vũ Văn đối với lai lịch của hắn đã đoán được gần tám chín phần.

“Tu luyện chơi? Hừ! Trong biến hóa Thức Thần, biến gỗ biến đá biến thú đều dễ dàng, khó khăn nhất là biến người, Thức Thần của người biến hóa ra cô gái và nhân vật thật không có gì khác biệt, Âm Dương Sư bình thường dường như chưa có tu vi như người nha?”

Bách Diệp ngượng ngùng cười, cũng không tiếp tục đáp lời, Vũ Văn biết Bách Diệp sẽ không thành thật khai báo, cũng lười nghiên cứu kỹ.

“Mục đích của hai người các người vào đại học S, chính là để mang đi binh khí cổ của quốc gia các người?” Trong khẩu khí của Vũ Văn hơi có chút hoài nghi.

Bách Diệp và Austin lại lần nữa trao đổi ánh mắt, sau đó không hẹn mà cùng nói: “Đúng vậy!” Trong lòng Vũ Văn biết việc này tuyệt không đơn giản như thế, nhưng hiện tại tại cục diện này, y dường như không có nhiều lựa chọn. “Được rồi, lại nói tiếp, những tà vật gì đó đúng là của quốc gia các người, ta cũng không có quyền mạnh mẽ bức bách các người để lại tà binh, nếu cần ta đến làm người trung gian trao đổi tà binh cho các người, vậy tùy các người định thời gian địa điểm đi, chỉ hy vọng các người sau khi cầm được thứ mình cần có thể nhanh chóng rời khỏi Trung Quốc!”

Vũ Văn lời còn chưa dứt, đã có người đẩy cửa sau của khu bơi lội, Bách Diệp và Austin lập tức cảnh giác đem tà binh giấu vào trong cơ thể, động tác của bọn họ vô cùng cấp tốc, ngay cả Vũ Văn cũng không thấy rõ đao thương dài như vậy làm thế nào cùng huyết nhục cơ thể người dung hợp một chỗ.

Người tới cư nhiên là Ôn Nhã, nàng đột nhiên trông thấy ngoài cửa có ba người, cũng lấp bắp kinh hãi. “Thầy Vũ Văn. Các người. Ở đây làm gì?”

“Tình hình hiện tại của Phương Hân thế nào?” Khi Vũ Văn hỏi, phát giác Bách Diệp cũng dựng lỗ tai lên, hết sức quan tâm đáp án của Ôn Nhã.

“Hắn là không có vấn đề gì nữa, xe cấp cứu 120 vừa đưa nàng đi, lãnh đạo nhà trường hy vọng nàng có thể làm chút kiểm tra toàn diện.”

“Vậy. Trận đấu còn tiếp tục không?”

“Làm sao tiếp tục a? Trận đấu hạng mục bơi lội toàn bộ hủy bỏ, trên trời mặc danh kỳ diệu rơi xuống một cái đèn treo, ai còn dám xuống nước hả? Chờ sau khi công nhân đem dàn thép trên trần kiểm tra sửa chữa rồi tính sau, đáng thương cho tôi đây một huấn luyện viên bơi lội, cũng tạm thời thất nghiệp.” Ôn Nhã muốn nói đùa một chút cho thoải mái, nhưng Vũ Văn lại xụ mặt, một điểm cũng cười không nổi.

“Thầy Vũ Văn, chúng tôi đi trước, để lần sau khi lên lớp, chúng ta sẽ bàn lại nhé.” Thấy có người ngoài ở đây, Bách Diệp và Austin cũng không muốn tiếp tục ở lại.

Vũ Văn gạt đầu, rồi lại giơ tay lên, chỉ chỉ hai mắt mình, lại chỉ chỉ Austin. Austin biết động tác tay của Vũ Văn ý nói y sẽ theo dõi mình có tiếp tục giết người hay không, nhin không được thoáng cười lạnh, xoay

người cùng Bách Diệp rời đi.

“Thầy Vũ Văn, thầy ở đây còn có việc gì sao?” Ôn Nhã thấy sắc mặt Vũ Văn khó coi, liền đứng trước mặt y hỏi.

Vũ Văn tựa vào trên an mã châm ỳnh một liều thuốc, sau đó lắc đầu.

“Nếu không có việc gì, chúng ta cùng đi ra nhé?” Ôn Nhã đưa tay thật cẩn thận kéo ống tay áo của Vũ Văn, tựa hồ sợ Vũ Văn sẽ tức giận, lần nữa giẫy khỏi tay nàng.

Bắt đầu từ khi Vũ Văn vô pháp ngăn cản Austin gây bất lợi cho Phương Hân, y vẫn luôn đắm chìm trong cảm giác thất bại, cho tới bây giờ, cũng như cũ có chút tâm thần không yên, hoàn toàn không chú ý tới động tác nhỏ của Ôn Nhã.

Bất Tịnh Nhân và Âm Dương Sư. Đồng thời đối mặt hai vị dị nhân mang trên người tuyệt kỹ lại cầm trong tay tà binh, Vũ Văn bắt đầu cảm thấy bản thân khuyết thiếu lòng tin đối kháng cùng họ, tuy rằng lần sau giao thủ có thể mang theo Huyền Cương, nhưng Vũ Văn vẫn không có gì nắm chắc.

“Thầy Vũ Văn, anh đã tận lực rồi, đừng ủ rũ như vậy nữa được không? Lúc ấy tôi đã nhìn thấy rất rõ ràng, anh là người đầu tiên phát hiện ra nguy hiểm, rồi phóng lao ngăn cản đèn treo rơi xuống, tuy rằng cây lao không đánh trúng đèn treo, nhưng đây không phải là lỗi của anh a, hướng chi hiện tại Phương Hân đã không có chuyện gì, đừng tự trách mình nữa nhé?” Ôn Nhã đột nhiên ôn nhu an ủi Vũ Văn.

Vũ Văn kinh ngạc liếc mắt nhìn Ôn Nhã, lúc này mới chợt nhớ tới, Ôn Nhã là người có thể trông thấy hư linh thương. Chẳng qua nàng không biết, phiền não hiện nay của Vũ Văn đến tột cùng là cái gì. Y nhin không được thoảng cười khổ, nói: “Cám ơn sự quan tâm của cô, tôi không sao.”

“Lần trước ăn cơm anh ăn mới phân nữa đã bỏ chạy, hôm nay tôi giúp anh vào khu bơi lội, anh dù sao cũng nên cảm tạ tôi chút nha, mời tôi ăn bữa cơm nhé?” Ôn Nhã bắt đầu được voi đòi tiên.

“Tôi. Tôi còn phải chờ Đường Khảo.” Vũ Văn lại bắt đầu viện cớ.

“Đường Khảo đã đi theo xe cứu thương đến bệnh viện rồi, hấn sẽ không cần anh chờ!” Ôn Nhã giả hoạt cười.

Vũ Văn bị Ôn Nhã nói cho á khẩu không trả lời được, nhưng cẩn thận ngẫm lại, Ôn Nhã quả thật giúp hấn một đại ân, đành miễn cưỡng đáp ứng mời Ôn Nhã đi ăn.

Tuy rằng Vũ Văn đã đáp ứng đãi khách, nhưng một chút cũng không dự định biểu diễn phong độ quý phái của y, cứ nhiên lấy cớ trên người không mang theo bao nhiêu tiền, đem Ôn Nhã tùy tiện đến tiệm cơm nhỏ một nhà ruồi bọ bay loạn ven đường. Bất quá Ôn Nhã cũng không thềm để ý, hiền lành gọi vài món đơn giản thường ngày, dường như không phải vì ăn mà đến.

Vũ Văn đã quyết định chủ ý không cùng Ôn Nhã nói nhiều lời, liền gọi vài bình rượu xái, rượu thịt đến cứ một ly tiếp một ly mà uống, rắp tâm muốn bày ra một bộ dáng bợm rượu thối nát dọa sợ Ôn Nhã bỏ chạy. Nhưng Ôn Nhã căn bản không để mình bị đẩy vòng vòng, hơn nữa tửu lượng của nàng rất tốt, dĩ nhiên cũng muốn một ly rượu, cùng Vũ Văn trái một ly phải một ly bắt đầu uống, trên mặt đất rất nhanh nổi lên một đồng vỏ chai.

Chẳng biết bởi tâm tình không tốt hay nguyên nhân gì khác, Vũ Văn không ngờ làm giả hóa thật, khi cầm lên bình rượu xái thứ 12, y thật sự say.

“Cô. Ôn Nhã. Nếu không có việc gì. Cô hãy về trước đi. Lát nữa nếu tôi phun bậy ra, sẽ không để ý đến quần áo xinh đẹp của cô đâu.” Nụ cười của Vũ Văn bắt đầu có chút ngây dại.

“Muốn phun thì phun đi, không sao, đến quán nhỏ ven đường này uống rượu, không đến mưu cầu thống khoái nha.” Ôn Nhã tuy rằng cũng uống không ít, nhưng vẫn rất thanh tỉnh, cũng không bị cồn ảnh hưởng.

“Tôi biết. Cô đang nghĩ gì. Đối với cô.” Vũ Văn mơ hồ không rõ nói chuyện, ngửa cổ rót xuống ngụm rượu cuối cùng, đột nhiên phịch một cái ghé vào trên bàn, vô luận Ôn Nhã lay hấn thế nào, cũng không tỉnh lại.

Ngày thường bọn học sinh tụm năm tụm ba đến quán cơm nhỏ uống rượu, chuyện uống nhiều quá sẽ đá bàn đánh nhau bà chủ cũng thấy nhiều rồi, nhưng hôm nay hai nam nữ trẻ tuổi này bộ dạng cực kỳ xuất sắc, thấy thế nào cũng giống thành phần tri thức, không đến quán cà phê quán bar hẹn hò, cứ nhiên vào trong quán cơm nhỏ này uống liền một mạch, bà chủ không khỏi chặc chặc lấy làm kỳ quái.

Ôn Nhã thấy Vũ Văn thế nào cũng bất tỉnh rồi, đành phải từ bỏ nỗ lực, hướng bà chủ xin một chén trà nóng, nhìn Vũ Văn ngủ mê mệt, như có điều suy nghĩ mà uống.

Rèm cửa quán cơm nhỏ đột nhiên bị người xốc lên, một cô bé ốm yếu tái nhợt bước vào trong. Hiện tại tuy rằng trời thu đã có chút mát mẻ, nhưng ban đêm cũng chỉ cần mặc một bộ áo khoác, nhưng cô gái kia lại như quần bông tuyết tiến vào, khiến người cảm giác thập phần băng lãnh, các thực khách trong phòng nhìn nàng, cũng không tự chủ được mà rung mình một cái.

Ôn Nhã giương mắt nhìn người mới vào kia, thấy là một cô bé không quen biết, lại tiếp tục cúi đầu. Nhưng cô bé kia trực tiếp đi đến bên cạnh bàn của nàng, thò tay phải đẩy đẩy Vũ Văn Thụ Học.

“Cô làm gì vậy hả?” Ôn Nhã nhìn không được có chút tức giận, cho dù nữ sinh này quen biết Vũ Văn, làm như vậy cũng quá đường đột rồi nha?

“Tôi còn phải hỏi cô làm gì đây? Cô là ai hả? Vũ Văn ca ca sao lại say thành thế này?” Cô bé gầy yếu đột nhiên bạo xuất cao âm, khiến các thực khách trong phòng giật nảy mình.

“Tôi là ai? Haha.” Ôn Nhã thoáng cười lạnh, “Vũ Văn có thể yên tâm say ngã trước mặt tôi, cô nói tôi là ai a?”

“Không có khả năng!” Cô bé hung hăng trừng mắt liếc Ôn Nhã, muốn đem Vũ Văn say khướt nâng lên, nhưng Vũ Văn thân hơn 1m8, mặc dù có chút gầy, nhưng thể trọng quả thật không tính là nhẹ, nhìn thân hình ốm yếu của cô bé kia, một trận gió thổi qua có thể lung lay, làm sao di chuyển được Vũ Văn?

“Đừng lẩn qua lẩn lại y nữa, cô yên tâm đi, lát nữa nếu y còn chưa tỉnh, tôi đương nhiên sẽ dìu y trở về.” Ôn Nhã vững vàng lãnh tĩnh uống trà nóng trong tay, không hề nhìn cô bé kia.

Cô bé kia chính là tiểu sư muội Mạc Phi của Vũ Văn, nàng thấy mình quả thật đỡ không nổi Vũ Văn, liền lấy điện thoại di động ra muốn gọi Đinh Lam tới, nhưng Đinh Lam chẳng biết đã chạy đi đâu, cứ nhiên ngoài vùng phủ sóng. Mạc Phi vừa tức vừa giận, la to với Ôn Nhã: “Cô đừng nằm mơ nữa, Vũ Văn ca ca trong lòng đã có người, vĩnh viễn sẽ không có vị trí của cô!” Nói xong, nàng oán hận giậm chân, xoay người rời khỏi tiệm cơm.

Lông mày dài mảnh của Ôn Nhã nhảy dựng, lời Mạc Phi trước khi bỏ đi nói với nàng khiến trong lòng nàng âm ỉ đau xót.

“Hửm? Xảy ra chuyện gì? Ai ở đây la lối?” Vũ Văn đang gục xuống bàn cứ nhiên mở mắt, nhưng rất nhanh tiếp tục nhắm mắt lại.

“Không có gì, đi thôi, tôi đỡ anh về.” Ôn Nhã thân là huấn luyện viên đội bơi, thể trạng hiển nhiên so với Mạc Phi tốt hơn nhiều, hơn nữa vóc dáng nàng cao gầy, dìu Vũ Văn ra tiệm cơm cũng không cần quá cố sức, chẳng qua dọc theo đường đi trở về này, phàm là gặp phải giáo viên nào quen Ôn Nhã, đều không hẹn mà cùng ném tới ánh mắt kinh ngạc, nếu đó là vị thầy giáo, càng muốn dùng ánh mắt hung hăng đâm Vũ Văn hai cái.

Đi đến dưới lầu ký túc xá giáo viên, Ôn Nhã trước đỡ Vũ Văn đến tòa nhà số 7, nhưng nàng ngẩng đầu nhìn phòng ký túc xá ở lầu chót kia của Vũ Văn, suy nghĩ kỹ một hồi, vẫn từ bỏ, người có kinh nghiệm đều biết, đỡ kẻ say lên lầu, là khó khăn nhất.

Ký túc xá số 1 Ôn Nhã đang ở tầng 2, nàng liền đỡ Vũ Văn vào nhà mình. Vũ Văn vừa vào nhà, liền gục trên giường lớn mềm mại của Ôn Nhã, hoàn toàn không chú ý tới chiếc giường này cùng tấm phản gỗ cứng gác của mình có gì bất đồng.

Ôn Nhã đứng thẳng bên giường thở dốc, dìu một đại nam nhân đi xa như vậy, đây chính là chuyện Ôn Nhã chưa từng làm, mà khi nàng thấy khuôn mặt anh tuấn thon gầy kia của Vũ Văn, trong lòng vẫn không khỏi mềm nhũn, trực giác của nữ nhân nói cho nàng, nam nhân này nhìn như vô cùng kiên cường, nhưng nội

tâm sớm đã thiên sang bách khổng (Tiêu: nghìn vết lở loét trăm lỗ hổng, theo như từ điển chỉ dịch là ‘vỡ nát’ nhưng mình cho rằng chỉ với 2 từ này thì ko đủ với những gì Vũ Văn phải chịu >___<) .=” .=” .=” .=”>

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Ôn Nhã chợt nghĩ tới câu nói của Mạc Phi trước khi đi, cô bé kỳ quái kia, dường như cùng Vũ Văn quan hệ khá thân thiết, lời nàng nói, có thật không?

Ôn Nhã nghĩ nghĩ, liền thò tay lục lọi trên người Vũ Văn, cuối cùng từ trong túi quần của Vũ Văn lấy ra một bóp da đã rất mòn.

Trước khi mở bóp da ra, Ôn Nhã không khỏi có chút sợ hãi, sợ hãi thật sự sẽ ở trong bóp da, trông thấy ảnh chụp của một cô gái thiên kiều bá mị khác, nhưng sau khi nàng ngừng thò mở bóp da ra, lại hoàn toàn thất vọng, bên trong trừ bỏ hơn hai trăm đồng rã rác ra, cũng không có ảnh chụp gì.

Ôn Nhã chưa từ bỏ ý định, dưới đèn bàn đem toàn bộ tiền trong bóp da lấy ra, cẩn thận kiểm tra hết thấy lớp ghép, cuối cùng, nàng ở giữa hai lớp ghép tìm ra hai vé xem phim.

Vé xem phim đã rất cũ kỹ, thời gian đóng dấu trên mặt cũng đã trở nên mờ nhạt, bắt quá tỉ mỉ nhìn một chút, vẫn có thể thấy được, đây là hai vé xem phim từ hai năm trước. Trên mệnh giá viết rõ, đây là một rạp chiếu phim tên Điện Ảnh Thành Phố Tân Thế Kỷ bán ra. Nhưng trong thành phố này của Ôn Nhã, không hề có nơi nào tên Điện Ảnh Thành Phố Tân Thế Kỷ. Ôn Nhã mở máy tính lên, ở trên mạng tìm “Điện Ảnh Thành Phố Tân Thế Kỷ”, khi có kết quả lại khiến nàng cảm thấy mờ mịt, nơi gọi là Điện Ảnh Thành Phố Tân Thế Kỷ tựa hồ ở rất nhiều vùng trên toàn quốc đều có.

Hai vé xem phim này, đến tận cùng là cố ý cẩn thận cất giữ trong bóp sao? Hay chỉ trong lúc vô tình sau khi bỏ vào rồi quên lấy ra? Ôn Nhã dưới ánh đèn bàn đem vé xem phim lật đi lật lại quan sát cả buổi, mới đem vé và tiền chiếu theo nguyên trạng trả về trong bóp da, lại nhét vào trong túi quần của Vũ Văn.

Vũ Văn vẫn như cũ ngủ say bất tỉnh, Ôn Nhã sau khi đắp cho y một cái chăn bông, tự mình cũng bọc thảm lông ngủ thẳng trên ghế salon, hoảng hốt cảm thấy vừa rồi uống rượu giờ mới nổi lên tác dụng, ý thức bắt đầu có chút mê man, chỉ chốc lát sau, liền chìm vào mộng đẹp.

Giữa đêm hôm khuya khoắt, Ôn Nhã đang ngủ đến mơ mơ màng màng, bên tai đột nhiên truyền đến một trận tiếng động kịch liệt, tựa hồ có thứ gì đó bị đập nát. Nàng nhu nhu đôi mắt, ngồi dậy, khi tầm mắt của nàng vừa thích ứng với hắc ám trong phòng, một bóng người mạnh hướng nàng đánh tới, Ôn Nhã hét lên một tiếng, mắt mở trừng trừng nhìn một thanh trường thương đâm tới, nháy mắt xuyên qua ngực mình, mà người cầm thương kia, cư nhiên là Vũ Văn hai mắt huyết hồng!

66. Quyển 2 - Chương 24

Sự tình đột ngột xảy ra, Ôn Nhã trợn to đôi mắt hoảng sợ, hoang mang nhìn về mặt dữ tợn của Vũ Văn phía trước. Nhưng trường thương đâm vào bên trong cơ thể, Ôn Nhã không cảm thấy có chút đau đớn, cũng không thấy có máu tươi bắn ra tung tóe, nàng nghĩ muốn thò tay bắt lấy chuôi thương, nhưng lại nắm phải một khoảng không, bàn tay lại trùng khít cùng một chỗ với quang mang thanh sắc tản ra quanh chuôi thương! Trường thương trong tay Vũ Văn giống như một cột sáng chiếu xạ trên thân thể Ôn Nhã, không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho Ôn Nhã.

Bất thành linh, phía sau Ôn Nhã vang lên một tiếng cười khê của nữ giới. Ôn Nhã kinh hãi, mạnh quay người lại, phía sau thân thể của nàng trên ghế salon, vậy mà ngồi chồm hổm một cô gái mặt mũi thanh tú, mắt thấy hai tay cô gái này tạo thành chữ thập, đang dùng tay không nhập vào dao tạo thế sát sao kẹp chặt lấy lưỡi thương Vũ Văn đâm thẳng vào đầu nàng, trên mặt nét cười như có như không cực kỳ quái dị, Ôn Nhã kêu sợ hãi một tiếng, chân trần từ trên ghế salon nhảy xuống, tránh phía sau Vũ Văn.

Giờ phút này Vũ Văn tựa hồ cũng mất đi trấn tĩnh thường ngày, trong ánh mắt nổi lơ lửng một mảnh huyết hồng yêu dị, trên mặt hiện ra vẻ hung thần ác sát, nhìn qua tuyệt không như Vũ Văn ôn hòa lúc bình thường. Trên tay y tựa như xuất ra toàn lực, bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi, dường như muốn đem cô bé trước mặt này một lần đánh chết. Nhưng cô bé kia cứ như vậy mang theo trường thương, không tiến không lùi cùng Vũ Văn giằng co, Vũ Văn ngày thường tâm kế rất nhiều, cư nhiên đứng ngốc nơi đó, chỉ biết hướng trên tay dồn sức.

“Vũ Văn Thụ Học, người thật sự dốt ghê gớm, cũng không phải chỉ có mỗi hư linh thương, cứ ngốc ra đó nắm mãi cán thương làm gì? Đó là rơm cứu mạng của người sao?” Chẳng biết nơi nào thốt nhiên vang lên một thanh âm có vẻ già nua nhưng vẫn hùng hồn hữu lực, chấn đến lỗ tai Ôn Nhã tê dại, vội vàng bưng kín hai tai. Vũ Văn dưới tiếng chất vấn như sấm này, toàn thân run lên, thủy triều đỏ trong ánh mắt tức khắc thối lui, thần sắc dữ tợn trên mặt lại lần nữa khôi phục lại vẻ bình tĩnh kiên nghị ngày thường.

(Tiêu: Rơm cứu mạng ở đây tựa như câu người chết vớ được cọc. Có một câu chuyện về người đàn ông bị đắm tàu, chỉ còn mỗi ông ta sống sót, người này để rơm ở trong mắt, ông ấy cứ luôn muốn tiến về phía trước để bắt được cọc rơm và sau này được cứu thoát. Có thể thấy rơm là một ảo tưởng người ta dùng để bầu vùi vào)

Dưới sự nhắc nhở của thanh âm kia, Vũ Văn nhất thời bỏ qua trường thương trong tay, nghiêng người vọt tới trước, nhanh chóng một quyền hướng cô bé đánh ra. Trường thương kẹp trong tay cô gái đột nhiên mất đi sức mạnh, không khỏi thoáng ngáy người, Vũ Văn từ cạnh sườn đánh tới, nàng đã không kịp trốn tránh, đành phải hai tay đan chéo, chống đỡ nắm đấm của Vũ Văn, nhưng động tác trên tay Vũ Văn không chút nào ngưng trệ, lập tức hóa quyền thành chưởng, trong lòng bàn tay mạnh phun ra một đầu hư linh thương! Lưỡi thương kia biến ảo chỉ dài hai thước, nhưng lại giống như đoản kiếm, hữu lực đâm vào trán cô gái!

Cô gái kỳ quái kia bị kim thương của Vũ Văn đâm trúng, khuôn mặt thanh tú lập tức trở nên vặn vẹo biến dạng, rất nhanh, toàn thân cao thấp của nàng thật giống như bóng ngược trong nước, theo gợn sóng dập dờn chớp động, rất nhanh liền như một luồng khói bụi bị gió mát thành linh thổi tan, nhanh chóng biến mất trong không khí. Tình cảnh này, cùng trước đây khi Tùy Lăng vô tình chém giết Thúc Thần kia cơ hồ hoàn toàn giống nhau.

Vũ Văn đem hư linh thương lần nữa thu vào trong tay, nhưng cảm thấy trong lòng bàn tay có chút dị thường. Y giơ tay lên, nương theo ánh sáng nhạt ngoài cửa sổ nhìn kỹ, trong lòng bàn tay đúng là một sợi tóc thật dài! Tựa hồ ban nãy quấn trên mũi hư linh thương, sau khi Vũ Văn thu thương, mới bị nhét vào trong lòng bàn tay. Trong Âm Dương đạo, chế tạo Thúc Thần luôn cần mượn vật dựa vào, chẳng lẽ đây là vật Thúc Thần kia mượn hóa thành? Chỉ bằng một sợi tóc có thể hóa ra Thúc Thần cùng Vũ Văn giao thủ? Vũ Văn còn đang có chút xuất thần nhìn tóc dài trong tay, thanh âm đỉnh tai nhức óc ban nãy lại lần nữa vang lên, “Còn thất thần cái gì? Chính chủ thao túng Thúc Thần còn chưa trốn xa!”

Vũ Văn nao nao, lập tức đi nhanh vọt tới trước cửa sổ mở rộng, trái phải xem chừng, rồi không chút do dự nhảy ra ngoài cửa sổ!

Ôn Nhã kinh ngạc đuổi đến bên cửa, may mà nơi này chỉ là lầu hai, không tính quá cao, Vũ Văn sau khi hạ xuống không bị thương, sau khi thoáng hoạt động mắt cá chân, liền cử động như thường. Kỳ quái chính là, dưới lầu sớm có một lão nhân quần áo đơn bạc chờ Vũ Văn, sau khi hai người tụ họp, lập tức cực nhanh hướng về phía trung tâm học sinh hoạt động đuổi theo.

Ban đêm luân phiên phát sinh quái sự, khiến Ôn Nhã cứng họng đứng trước cửa sổ, cô rốt cuộc đã có chút minh bạch, người đàn ông cô vẫn luôn ngưỡng mộ này dường như sống trong thế giới huyền bí hỗn loạn nào đó, mà thế giới kia, không phải dành cho người thường như cô có khả năng chen chân vào. Nhưng Vũ Văn càng thần bí, tâm Ôn Nhã lại càng hiếu kỳ, Vũ Văn tựa như một cánh cửa nối liền thế giới kia, cao lớn mà thâm thúy, trên đời này, có bao nhiêu cô gái có thể nhìn được không mở cánh cửa kia ra chứ?

“Người làm gì khiến đầy người mùi rượu? Chẳng lẽ người không biết còn sẽ làm đầu óc người trở nên tê liệt trì độn sao?” Ban nãy dùng long ngâm tần số cao đánh thức Vũ Văn chính là lão nhân Vô Vi Tử. Chỉ đáng thương cho Ôn Nhã đồng dạng có thể nghe được long ngâm, đến bây giờ vẫn có chút ỳ tai.

Vũ Văn và Vô Vi Tử sống vai chạy như bay, giờ phút này cũng có thể ngủ được trong miệng Vô Vi Tử

tản mát ra một cổ mùi còn mãnh liệt, e rằng lão nhân ban đêm uống chẳng hề ít hơn mình, vậy mà còn lời nghiêm nghĩa chỉ trích mình, y không khỏi thoáng cười khổ, thấp giọng nói: “Văn bối biết sai.”

“Buổi tối ta đi đêm trở về nhà, đột nhiên cảm giác được có khí tức Thức Thần xuất hiện gần ký túc xá giáo viên, cũng chậm chậm theo đến, thật không ngờ tới Thức Thần kia tìm ấy lại là người. Nhưng người đến tốt cùng chọc phải phiền toái gì? Sao lại bị Âm Dương sư quần lấy?” Vô Vi Tử hỏi xong, lại tự nhủ nói: “Đã nhiều năm như vậy, vậy mà còn có thể trông thấy Thức Thần linh lực chí âm chí thuần như vậy.”

Tình hình khẩn cấp, Vũ Văn cũng không tiện kể tỉ mỉ, giờ phút này y có chuyện tình khác để lo lắng. Người thao túng Thức Thần không thể nghi ngờ chính là Bách Diệp, nhưng Bách Diệp vì sao phải dùng Thức Thần để theo dõi mình? Chẳng lẽ muốn từ trên người mình đoạt lấy kiếm Keris? Hôm qua ba người lật bài, mình trong lúc vô ý nhiều lời nói mấy câu, bại lộ chuyện mình biết tà binh sẽ hút huyết, e rằng Bách Diệp và Austin hai người đã hoài nghi mình tư tàng một thanh tà binh.

Chẳng qua hai người nước ngoài đều không biết, Vũ Văn chưa từng dùng kiếm Keris, cho nên kiếm kia cũng không ở trong cơ thể y. Hiện tại định linh châu khóa kiếm Keris không có dị động, xem ra bọn họ còn chưa phát hiện Vũ Văn chỉ đem tà binh giấu qua loa trong ký túc xá. Nhưng hiện tại truy đuổi chỉ là Bách Diệp, không thấy bóng dáng Austin, trong lòng Vũ Văn liền có chút không yên, sợ hai người dùng kế diệu hồ ly sơn.

Theo như việc này thì, dã tâm của hai tên nước ngoài tuyệt không chỉ là lấy lại di vật của quốc gia bọn họ, mấy thanh tà binh còn lại, e rằng đều là mục tiêu của họ, tà binh này. Chẳng lẽ còn cất giấu bí mật gì mà mình chưa biết? Ngẩn ngừ trong nháy mắt, trong đầu Vũ Văn đã hiện lên rất nhiều ý niệm.

Chớp mắt, hai người đã đuổi đến trước ngã ba đường, Vô Vi Tử ngừng cước bộ, nhắm mắt ngưng thần trong chớp lát, thấp giọng nói: “Quả nhiên giao hoạt, người nọ qua lối rẽ liền đem linh khí hoàn toàn thu về, ta đã không cảm nhận được hơi thở của hắn nữa.”

“Nếu hắn thật sự thu trụ khí tức, sẽ không có khả năng giống vừa rồi cấp tốc chạy vội như vậy, nhất định còn chưa đi xa, nhưng hai ngã rẽ này. Chúng ta nên đuổi theo bên nào?” Vũ Văn không nhịn được hơi nhú mày.

Vô Vi Tử lạnh lùng liếc mắt nhìn Vũ Văn, rồi mở miệng mắng: “Thật là đồ đàn không mở mang đầu óc! Trong ngũ hành bí thuật, hư linh mộc dùng làm gì?”

Được Vô Vi Tử nhắc nhở, Vũ Văn lúc này chợt nhớ ra, trong ngũ hành thuật, thuật điều khiển mộc chính là kỳ thuật lợi dụng hết thấy thực vật có sinh mệnh bên mình để truy tung dao động của linh lực. Nhưng Vũ Văn nhất thời nghĩ không ra, cũng là có nguyên nhân, thời xưa phẩm thực vật trên mặt đất tươi tốt, trong hoàn cảnh sống của mọi người không khó nhìn thấy màu xanh biếc, truy tung thuật của hư linh mộc này liền cực kỳ hữu dụng, nhưng đến hiện đại, dòng người đông đúc nơi thành thị đều thành xi măng cốt thép dày đặc, giữa những cao ốc chọc trời, thực vật có sức sống đã trở nên cực kỳ thưa thớt, hư linh mộc cũng khó có đất dụng võ, Vũ Văn tuy rằng đã xuất đạo nhiều năm, nhưng suýt nữa đã quên mất ngự mộc thuật này làm thế nào sử dụng rồi!

Song trong đại học, xanh hóa vẫn làm không tới, cứ như giờ phút này hai bên con đường trước mặt Vũ Văn, đều có trồng cây ngô đồng Pháp (Việt Nam gọi là Tiều Huyền hay Chò Nước, tên nước ngoài là Platanus) cao lớn. Dưới sự chỉ bảo của Vô Vi Tử, Vũ Văn lập tức thi pháp, đem tinh khí thần tập trung dưới hai chân, chỉ thấy hai nhánh dây leo màu xanh đột nhiên xuất hiện dưới chân Vũ Văn, chia làm hai đường thẳng đến hai bên đường, sau khi hai nhánh dây leo tuần tự quấn lên một gốc cây ngô đồng khỏe mạnh, tán lá rậm rạp um tùm của hai cây ngô đồng kia tức khắc nhoáng lên một mảnh sáng xanh, mà bên trái con đường này trên cây ngô đồng bên cạnh, lá cây đang từng trận xào xạc rung động, phiến lá cứ nhiên tự mình đóng đưa mở ra, mơ hồ hiện lên một khoảng không hình người, nhìn hình nhân nọ, vẫn còn duy trì tư thế cấp tốc chạy trốn.

[4.bp.blogspot /-roOw0LbxXW...320/rjJdV.jpg] [4.bp.blogspot /-roOw0LbxXW...600/rjJdV.jpg] Lá cây Tiều Huyền

Linh lực dao động đạt đến quy mô nhất định, sẽ quấy nhiễu đến hô hấp của thực vật, mà những thụ mộc

nhìn như không hề hay biết này, cũng bởi trong lúc vô tình ghi lại tình hình linh lực dao động xung quanh mình, ngự mộc thuật của Vũ Văn là lợi dụng điểm này, tái hiện ảnh xạ của linh lực dao động!

“Hắn chính là từ bên này đào tẩu!” Vũ Văn đưa một ngón tay chỉ ngã bên trái nói.

Vô Vi Tử phiêu mắt liếc hình người trên tàng cây, có chút khinh thường nói: “Mờ nhạt như vậy hả? Sức mạnh của sư phụ ngươi chính là có thể đem mặt người cũng thấy được!”

Vũ Văn bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Tôi làm sao có thể cùng Biệt Ly tiên sinh so sánh?”

“Đừng nói nhảm nữa, mau đuổi theo!” Vô Vi Tử lời còn chưa dứt, người đã chạy xa, nhìn tốc độ ông chạy băng băng, thế nào cũng không giống một lão nhân đã hơn 70 tuổi.

Nhưng hai người dọc đường truy đuổi hết bốn phương tám hướng của sân bóng rổ, vẫn không thấy tung tích của Bách Diệp, đành vô pháp tiếp tục truy tung, tại bóng đêm đen kịt này, Bách Diệp chỉ cần lặng yên không một tiếng động ẩn núp trong góc nào đó, Vũ Văn dù cho tràn đầy lửa giận cũng chẳng ăn thua gì.

“Không biết cao thủ phương nào tới thăm? Nếu đã ra tay, vì sao lại một mực trốn tránh? Không bằng sớm hiện thân, nếu là bạn cũ, để bản đạo còn có thể tận tình khoản đãi, nâng ly nói chuyện vui vẻ, thế nào?” Vô Vi Tử đột nhiên dùng cao tần long ngâm lớn tiến hô lên, tuy rằng chấn đến lỗ tai Vũ Văn ong ong vang, cũng không sợ người thường khác có thể nghe thấy. Chẳng qua nghe Vô Vi Tử nói như vậy, thần sắc trên mặt Vũ Văn lại trở nên khó coi. Vô Vi Tử không nhận ra Bách Diệp, ông chỉ nhìn thấy Thúc Thần Bách Diệp huyền hóa ra, cũng cảm giác được khi Bách Diệp chạy trốn phóng thích linh lực, cư nhiên nghĩ lầm Bách Diệp là Âm Dương sư đã tu luyện vài thập niên, thậm chí cho rằng Bách Diệp có thể cùng thế hệ với ông, linh lực của Bách Diệp cư nhiên cường đại như thế sao?

Tiếng long ngâm vang vọng trên vùng trời sân bóng rổ, dư âm thật lâu không ngừng, nhưng Bách Diệp vẫn không lộ diện, tiếp tục trốn tránh giả câm giả điếc.

“Người này là người Nhật Bản?” Vô Vi Tử thấp giọng hỏi Vũ Văn, Vũ Văn gật đầu, lại bổ sung một câu nói: “Hơn nữa hắn còn là môn hạ của Mật Giáo Chân Ngôn Tông.”

“Chân Ngôn Tông?” Vô Vi Tử sửng sốt, lập tức lớn tiếng hô to, “Người Nhật Bản, người chạy hòa thượng cũng chạy không được miếu! Cho dù ngươi tới nay suốt đêm lẫn trốn chạy trở về Cao Dã Sơn, lão tử cũng có thể đánh tới Kim Cương Phong tự của các ngươi! Một phen hỏa thiêu Okunoin quỷ ảnh tán loạn của các ngươi!” Vô Vi Tử nghĩ đã lâu chưa động thủ, gặp phải cao thủ khó tránh có chút ngứa nghề khó nhịn, Vũ Văn tuy rằng biết ông đang dùng phép khích tướng, nhưng mới rồi còn ra vẻ nho nhã để mời, hiện tại đột nhiên bắt đầu nói năng lỗ mãng nhắm thẳng vào sư môn của người ta, biến chuyển này cũng thật sự quá nhanh rồi.

Song phép khích tướng của Vô Vi Tử quả thực hữu hiệu, giữa sân bóng rổ thoát cái mạnh mẽ phóng ra một cỗ linh lực cường đại, mà ngay cả Vũ Văn không thể trực tiếp cảm thụ được linh lực cũng rõ ràng cảm nhận được một loại cảm giác áp bách to lớn!

“Ha, nguyên lai là trốn ở nơi đó!” Vô Vi Tử thoáng lướt qua bức tường thấp cỡ nửa người, bước nhanh nhảy vào sân trong, thân thủ so với người trẻ tuổi như Vũ Văn còn muốn nhanh hơn rất nhiều. Vũ Văn sợ lão nhân khinh địch, theo sát phía sau đồng thời cũng bắt đầu xem xét bốn phía có mai phục hay không.

Trên mảnh sân bị tường thấp vây quanh này cùng sở hữu 8 sân bóng rổ, Bách Diệp đang khoanh tay đứng ở trung tâm sân, thần thái bình thản nhìn Vô Vi Tử và Vũ Văn đuổi theo.

Vô Vi Tử không ngờ tới Bách Diệp tuổi còn trẻ như vậy so với Vũ Văn còn muốn nhỏ hơn 2 tuổi, ông nhin không được thoáng sửng sốt.

Bách Diệp thấy vẻ mặt Vũ Văn giận dữ, liền mỉm cười nói: “Thầy Vũ Văn, say nằm hương tháp, quả nhiên phong lưu phóng khoáng a.”

Trên mặt Vũ Văn hơi đỏ lên, nổi giận nói: “Không nên nói bậy nói bạ, vì sao muốn dùng Thúc Thần rình mò cõi mộng của ta?”

“Tôi chỉ hiếu kỳ mà thôi, ban nãy tôi thấy thầy đầu đầy mồ hôi, toàn thân co rút, mới nhin không được tìm tôi cõi mộng của thầy, nhưng vừa chạm vào, tôi đã bị dọa sợ đến mất hồn mất vía. Thầy Vũ Văn

nếu mỗi đêm đều gặp ác mộng khủng bố như vậy, sẽ giảm thọ. . . .” Ngữ khí của Bách Diệp có chút trầm trọng, nghe không giống cố ý giả bộ người tốt.

Hai chữ giảm thọ, lại đâm trúng tâm bệnh của Vũ Văn, y không khỏi trầm mặc hồi lâu, từ sau khi để Huyền Cương bảo hộ Phương Hân, đã nhiều đêm, Vũ Văn luôn phải chịu đựng ác mộng tra tấn, đêm qua say rượu ngã vào nhà Ôn Nhã, đại khái cũng là một loại trốn tránh sâu trong nội tâm. Vô Vi Tử liếc mắt nhìn Vũ Văn, cũng thanh âm cực nhỏ không thể nghe thấy khe khẽ thở dài.

“Chỉ sợ mục đích thật sự của ngươi, là muốn đến tìm hiểu tung tích tà binh đi?” Vũ Văn đột nhiên ngắt đầu, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, tập trung nhìn Bách Diệp.

“Tà binh?” Vô Vi Tử thần tình hơi chấn động, nhưng rất nhanh đã khôi phục như thường.

“Tôi chỉ là muốn đến thông tri cho thầy một tiếng, tôi cùng với Austin đã quyết định ngày trao đổi, thầy hẳn có thời gian rảnh nhỉ?” Bách Diệp trái lại nói sang chuyện khác, vẫn chưa trực tiếp trả lời chất vấn của Vũ Văn.

“Có ai nửa đêm khuya khoắt lén lút đến phát thông báo sao?” Vũ Văn hừ lạnh nói.

Bách Diệp đối với câu hỏi của Vũ Văn từ chối cho ý kiến, nhưng cung kính bái Vô Vi Tử, nói: “Lão nhân gia, ban nãy Thức Thần của tôi kinh động ông, thật sự ngưng ngừng!”

“Nhìn ngươi tuổi còn trẻ, tu vi của Âm Dương đạo lại rất cao, thật sự là tự cổ anh hùng xuất thiếu niên a.” Vô Vi Tử thành tâm khen ngợi Bách Diệp, càng tôn thêm việc Vũ Văn thấp hơn Bách Diệp vài phân thường xuyên ăn mừng.

“Chút tài mọn, không đáng nhắc tới.” Bách Diệp khiêm tốn khoát tay áo.

“Người Nhật Bản các ngươi chính là đức hạnh không tốt, rõ ràng trong lòng được khích lệ đắc ý vạn phần, ngoài mặt lại hay giả bộ đáng vẻ khiêm cung.” Thoại âm Vô Vi Tử vừa chuyển, cư nhiên lại trở thành lạnh lùng trào phúng, tính tình vị lão nhân này quả thật có chút khiến người ta nắm không chắc.

Trong mắt Bách Diệp hung quang chợt lóe qua, cũng không tránh được đôi mắt của Vũ Văn, Vũ Văn sợ hãi đột ngột ra tay, nhện không được dán mắt vào hai tay Bách Diệp.

“Mật Giáo Chân Ngôn Tông. . . . Vì sao ngươi thân là môn nhân Đông Mật, lại một lòng chuyên tu Âm Dương đạo?” Vô Vi Tử sờ sờ đám tóc lơ thơ trên đỉnh đầu.

“Tu luyện Âm Dương đạo, vì lẽ muốn tung hoành thiên hạ, quy y Chân Ngôn Tông, thanh tịnh nhất đạo vô vi chi tâm.” Bách Diệp thần tình tự nhiên đối đáp trôi chảy.

(Tiêu: “vô vi chi tâm” là có tâm thuận theo tự nhiên, không làm gì cả, là thái độ xử thế và tư tưởng chính trị tiêu cực của Đạo giáo thời xưa. Đây cũng chính là nghĩa của tên Vô Vi Tử - kẻ thuận theo tự nhiên)

“Haha. . . . Khá lắm nhất đạo vô vi chi tâm!” Vô Vi Tử ngửa đầu cười to, “Thật sự thanh tịnh vô vi, thì ở lại Cao Dã Sơn tu hành cho tiện, đến Trung Quốc làm cái gì?”

“Đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường.” Bách Diệp hơi cúi đầu.

“Y này cùng tục sinh, lý hữu vi vô vi giới, lý nhiều tạo tác, lý tai mắt mũi lưỡi thân ý, tự khả sinh cực vô tự tính tâm.” Vô Vi Tử đột nhiên dựng thẳng ngón trỏ tay trái, dùng ngón út của tay phải quấn nắm lỏng thứ nhất của ngón trỏ trái, ngón trỏ của tay trái trụ dính lỏng thứ nhất của ngón cái phải.

[2.bp.blogspot /-tLb62YDFFU...%E5%8D%B0.jpg] [2.bp.blogspot /-tLb62YDFFU...%E5%8D%B0.jpg]

Vũ Văn vừa thấy, nhất thời lắp bắp kinh hãi, động tác trên tay Vô Vi Tử, chính là Mật giáo chân kinh trong

Đại Nhật Kinh , Quyền ấn Pháp thân Đại Nhật Như Lai cầm trong Kim Giới, gọi là “Trí Quyền Ấn”. Mà lời trong miệng ông, lại chính là thích giải Chân Ngôn Mật giáo của Hoàng Pháp đại sư trong Thập Vãng Tâm Luận , ý tứ cụ thể, là nói người tu hành phải vứt bỏ nhất đạo vô vi tâm, theo nhất đạo vô vi tịch diệt tái sinh, mới có thể đi lên con đường nhập môn của Chân Ngôn Mật giáo. Vô Vi Tử nói như vậy, dụng ý là đang chê Bách Diệp chưa nhập môn. Nhưng Vô Vi Tử thân là một người của Đạo gia, thế nào lại hiểu biết giáo lý Phật môn Đông Mật?

(Tiêu: Theo quan điểm Đại Thừa thì Đức Phật có ba Thân: Pháp thân, Báo thân, Hóa thân. Sở dĩ có ba Thân là do chỗ dụng khác nhau. Phật Thích Ca, là Đức Phật lịch sử đã đản sinh và nhập diệt trên quả địa cầu này, chính là Hóa thân của Phật. Trong khi đó, thân mà Phật Thích Ca đã chứng ngộ gọi là Pháp thân, là Chân Như và đó là Đại Nhật Như Lai. Ý nghĩa Pháp thân này vượt ngoài sự luận bàn của ngôn từ và chỉ có sự chứng ngộ thành Phật mới có thể biết.

Có ai hiểu gì ko??? TT^TT)

Bách Diệp thấy Vô Vi Tử dành cho hắn lời nói sắc bén, nhịn không được mỉm cười, đem bốn ngón tay phải đặt trên bốn ngón tay trái, ngón cái hai tay cùng trụ, đặt trước bụng. Thấp giọng nói: “Hết thấy thân nghiệp, hết thấy ngữ nghiệp, hết thấy ý nghiệp, hết thấy chỗ, hết thấy thời, hướng hữu tình giới tuyên thuyết chân ngôn đạo thanh tịnh cú pháp, hết thấy chỗ khởi diệt gián hạn không thể được.”

[1.bp.blogspot /-DWbE9NoKqr...687046407.jpg] [1.bp.blogspot /-DWbE9NoKqr...687046407.jpg]

Vũ Văn thấy thân hình Vô Vi Tử chấn động, liền biết Bách Diệp đối đáp hoàn mỹ, động tác trên tay Bách Diệp, cũng là Quyền ấn Pháp thân Đại Nhật Như Lai cầm trong Thai Giới, gọi là “Thiền Định Ấn”. Trong Mật giáo kinh nghĩa, nguồn gốc nhân quả bất đồng, Đại Nhật Như Lai cũng chia hai giới Kim Thai, mà thiện kinh Bách Diệp niệm, chính là chỉ hắn đã lĩnh ngộ được “Ngã bản bất sinh”, nhận thức pháp cùng hư không, thoát ly trói buộc hão huyền, đã tiến nhập cảnh giới pháp thân không dơ bẩn.

Trong trường hợp đó, cho dù là Bách Diệp Thân Hoàn, không phải cũng bị Phương Hân thanh thuần đáng yêu mê hoặc tâm trí đó sao, chỗ nào nói được cái gì pháp về hư không? Vũ Văn nghĩ đến đây, không khỏi cười khở.

Vô Vi Tử lặng lẽ ghé đầu vào bên tai Vũ Văn, nhẹ giọng nói: “Ta ban nãy nói ra mấy câu này, đều là năm đó khi cùng sư phụ người tranh luận pháp học được, không ngờ tiểu gia hỏa này cũng hiểu biết rất nhiều.”

Nguyên lai lão nhân cũng là vừa học vừa khoe, Vũ Văn có chút dở khóc dở cười.

Vô Vi Tử đột nhiên xoay người cao giọng nói với Bách Diệp: “Ban nãy các người nói đến cái gì tà binh, đến tội cùng là vật thể nào? Có thể lấy ra cho lão nhân nhìn không?”

Bách Diệp vốn đang thần thái bình thản, vừa nghe Vô Vi Tử nói như vậy, nhất thời sắc mặt cứng lại, dùng ánh mắt ngờ vực nhìn Vũ Văn nói: “Thầy Vũ Văn, tuy rằng tôi nhìn trộm việc riêng tư của thầy là tôi sai trước, nhưng thầy dẫn theo người đến giúp, chẳng lẽ chính là muốn cường đoạt sao?”

Vũ Văn không ngờ tới Bách Diệp sẽ nghĩ như vậy, đang muốn biện giải, Vô Vi Tử đã xông tới trước từng bước một, mở miệng nói: “Người cầm bảo bối gì mà người ta không thể thấy? Sao nhìn ai cũng cảm thấy là muốn đoạt của người? Người không nói cũng được, người càng nói, ta thật càng muốn làm như vậy!”

Lời còn chưa dứt, Vô Vi Tử bước nhanh đột tiến, rồi thoát cái vọt đến trước mặt Bách Diệp, thân hình Vô Vi Tử cao lớn, cái mũi hèm rượu đỏ bừng cơ hồ muốn đánh vào trán Bách Diệp, Bách Diệp cả kinh, nhún người nhảy dựng về phía sau, người trên không trung, trong miệng đã niệm ra chín chữ chân ngôn.

“Lâm, bình, đầu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền!”

Theo chân ngôn trong miệng Bách Diệp khởi động, bùn của sân bóng dưới chân Vô Vi Tử lỏng ra, liền như giếng khí đốt thiên nhiên phun trào, một cột lửa phóng lên cao.

“Hừ hừ. Hay ột cái địa, thủy, hỏa, phong!” Vô Vi Tử đối với dị động dưới chân sớm đã phát hiện, trước khi cột lửa phụt ra đã lảng không trở mình về phía sau né tránh một kích kia.

Phật giáo cho rằng địa, thủy, hỏa, phong chính là nguyên tố cơ bản cấu thành thế giới, Chân Ngôn Tông cũng vì vậy mà diễn sinh (từ giản đơn biến thành phức tạp) ra một bộ pháp ma thuật, kết quả thâm sâu này, cùng ngũ hành thuật của Vũ Văn có nguồn gốc sâu xa. Bách Diệp đối với thứ này tựa hồ đã tu luyện thuần thạo đến cực điểm, nhanh như chớp liền có thể dùng một cách lưu loát.

Vô Vi Tử chờ sau khi Bách Diệp tiếp đất, mạnh mẽ ra ngón trỏ của hai tay, trái phải bốn ngón giao nhau đẩy hướng ra ngoài, sau khi gầm lên một tiếng, trong miệng tự nhiên cũng niệm ra chín chữ Chân Ngôn: “Lâm, bình, đầu, giả, giai, trận, liệt, tiền, hành!” (nghĩa là gặp việc khó khăn cứ tiến về phía trước)

Song phương giáo phái bất đồng, cứ nhiên đều xuất ra chín chữ Chân Ngôn, chẳng qua có chút khác biệt nhỏ. Ở một bên quan sát cuộc chiến trong lòng Vũ Văn thập phần minh bạch, chín chữ Chân Ngôn này vốn xuất xứ từ Đông Tấn Đạo gia Cát Hồng tự là Bảo Phác Tử, còn gọi là Lục Giáp Bí Chúc, Vô Vi Tử niệm Chân Ngôn mới là bản gốc, còn Chân Ngôn trong miệng Bách Diệp hơi có chút nhầm lẫn, nhưng năm đó khi Chân Ngôn Tông truyền đến phương Đông, đem “Trận liệt tiền hành” ghi nhầm thành “Trận liệt tại tiền”. (thật ra thì nghĩa cũng na ná thôi)

(Tiêu: “Lục Giáp Bí Chúc” trong đó Chúc có nghĩa cổ có nghĩa là niệm chú. Lục Giáp là một trong ngũ hành phương thuật tức là độn giáp thuật. Trong Hun Hán Thư - Đường Lý Hiền ghi: “Độn giáp, đẩy lục giáp hướng về âm mà ẩn độn.”)

Phật giáo nguồn gốc từ Ấn Độ, khi truyền tới Trung Quốc, rất nhiều Phật môn chú ngôn ảnh hưởng đến Đạo giáo vừa bắt đầu phát triển lúc ấy, mà Đạo gia sau khi trải qua nhiều năm lắng đọng lại, chín chữ Chân ngôn cuối cùng lại truyền vào đều là Mật Giáo Chân Ngôn Tông của Phật môn. Hai nhà Phật đạo này ngàn năm qua tranh luận qua lại với nhau rất nhiều, kỳ thật căn nguyên của nghiên cứu này, lại thường là giữa trong ta có người, trong người có ta.

Nhưng Vũ Văn cũng biết, cho dù chín chữ chân ngôn hơi có chút sai sót, uy lực của pháp thuật kia cũng không bởi vậy mà suy yếu, nói đến cùng, sức mạnh của chín chữ chân ngôn vẫn chính là nguồn gốc tu vi của từng người tu hành, về phần trước khi xuất chiêu niệm chân ngôn, cùng người thường khi đánh nhau hô to “X mẹ ngươi” giống nhau, bất quá chỉ là cổ động mà thôi.

Theo bốn ngón tay của Vô Vi Tử đẩy ra, trong trời đêm tối đen trong trời đêm đen kịt lại có tia chớp xẹt qua, tuy rằng chỉ trong khoảnh khắc, nhưng điện quang kia đã đem toàn bộ sân bóng chiếu sáng, ngay sau đó một trận sấm rền cuộn cuộn thổi quét đến, trong thiên địa cứ nhiên có xu thế phong vân biến sắc! Bách Diệp cảnh giác nhìn khoảng trời không, hai tay đan thành kết ngón cái nằm cho vào trong lòng bàn tay tạo hộ thân ấn, nhưng không biết Vô Vi Tử sẽ lấy loại phương thức nào công kích mình.

[2.bp.blogspot /-3sUkG0LiCw...705295889.jpg] [2.bp.blogspot /-3sUkG0LiCw...705295889.jpg] Bảo Sơn Ấn

Vũ Văn mặc dù cùng Vô Vi Tử từng có vài ngày duyên thầy trò, nhưng chưa bao giờ thấy qua Vô Vi Tử xuất bản lĩnh sở trường của ông, nhưng hiện tại thấy trời xảy ra dị tượng, y nhất thời tỉnh ngộ, tu vi của Vô Vi Tử quả nhiên không phải chuyện đùa, chủ tu chính là Thượng Thanh Ngũ Lôi Pháp!

“Thiên địa thần linh, 35 thiên đình, ta nay sai sử, nghiệp đã thành, cấp cấp như lôi đình luật lệnh!” Vô Vi Tử miệng phun chân ngôn, ngón út tay trái từ ngón áp út bẻ ra phía sau, dùng ngón giữa gấp cong xuống chặn nhánh cuối ngón út, ngón áp út gấp ép xuống trụ ở ngón cái, ngón trỏ duỗi thẳng, đan tay liền kết thành pháp ấn. Cùng so sánh với hai tay biến thành ấn của Bách Diệp, Vô Vi Tử tựa hồ càng tốt hơn.

“Thiên lôi quyết!” Theo tiếng gầm giận dữ của Vô Vi Tử, không trung vang lên một tiếng sét, sáu đạo tia chớp như trời giáng thần binh, nhất thời ầm ầm đánh về phía vị trí của Bách Diệp.

Sấm sét uy lực vĩ đại, tuy rằng trên tay đã kết hạ Bất Động Minh Vương Hộ Ấn, Bách Diệp vẫn không dám đỡ quá trực tiếp, chỉ thấy thân hình hần cực nhanh lóe lên, chẳng biết dùng loại độn thuật ra sao, tránh được một kích lôi đình vạn quân này! Mà tĩnh điện trong khí quyển sau khi nổ xuống, chỗ Bách Diệp đứng thẳng ban nãy cứ nhiên lưu lại một vết cháy sém hình dạng sao sáu cánh, quan sát cuộc chiến Vũ Văn không khỏi lú lẫm kinh ngạc uy lực của Ngũ Lôi Đại Pháp.

Bách Diệp xảo diệu tránh thoát đòn nghiêm trọng, trông thấy lôi vân trên bầu trời không thể lập tức tụ hợp, nhất thời minh bạch thi triển Thiên Lôi Quyết cần thời gian nhất định, hần đang muốn nhân cơ hội phản kích Vô Vi Tử, lại không biết hướng đi của mình đã nằm trong dự liệu của Vô Vi Tử.

Bách Diệp vừa xoay người lại mặt hướng Vô Vi Tử, Vô Vi Tử đã nhảy bổ tới trước mặt hần, lúc này đây Vô Vi Tử không để cho Bách Diệp dễ dàng né khỏi mình nữa, chỉ thấy hai tay ông nắm thành hình quyền, ngón cái giấu trong bốn ngón còn lại, quát lên một tiếng lớn: “Đấu Lôi Quyết.” Song quyền nhất tề xuất ra, thoáng cái đánh trúng ngực Bách Diệp.

Trước ngực Bách Diệp tức khắc vang lên một tiếng sấm, theo một tia chớp hình vòng cầu nhoáng lên, Bách Diệp tựa như một phiến lá cây nhẹ nhàng rơi ra ngoài, nặng nề ngã xuống trên mặt đất.

Vũ Văn nhin không được phát ra một tiếng thét kinh hãi, chỉ e Bách Diệp sẽ bị uy lực Đẩu Lôi Quyết không gì sánh được của Vô Vi Tử đánh chết tươi, y đang muốn xông lên phía trước xem xét, nhưng Vô Vi Tử đã đưa tay ngăn cản y, vẻ mặt ngưng trọng lắc đầu.

Tương truyền Thương Thiên Ngũ Lôi Đại Pháp này bắt nguồn từ Thần Tiêu phái của Đạo gia, không phải người có phẩm hạnh không thể tự luyện, hạng người thành tín trung hậu mới có năng lực nhập thất tu pháp. Cho nên tuy rằng lưu truyền đã lâu, nhưng người thật có thể luyện thành Ngũ Lôi Đại Pháp vẫn ít ỏi chẳng bao nhiêu. Kỳ thật đó cũng là một loại tự mình trói buộc, Trung Quốc từ xưa đến nay đều lấy việc gập sét đánh làm lời nguyện cực đại, nếu không có đức nhân, thì sao dám tùy tiện đi thử luyện Ngũ Lôi Pháp? Mặc dù chẳng biết Vô Vi Tử tự xưng sư theo chính nhất giáo tại sao lại sử dụng Lôi pháp của Thần Tiêu phái, nhưng cũng chỉ có người tính tình độ lượng lại quen thẳng thắn như Vô Vi Tử mới có thể thành công tu luyện Lôi pháp mà thôi.

Đạo thuật bình thường đều mượn Chu Sa Hoàng phù (Tiêu: bùa vàng trên viết chữ đỏ đó :D) để thi pháp, nhưng Thần Tiêu phái tự thành nhất thể, đặc biệt nhấn mạnh “Nhất điểm linh quang tức là phù”, coi trọng chính là thông linh tu vi của tự thân người tu hành, cho nên Vô Vi Tử không cần xé phù họa chú, trực tiếp có thể dẫn động thiên lôi! Chỉ bằng chiêu thức ấy Thượng Thanh Ngũ Lôi Đại Pháp, cũng không uổng tên tuổi Vô Vi Tử có thể cùng sư phụ Vũ Văn Biệt Ly tiên sinh nổi danh ngang nhau.

“Đừng kích động, tiểu tử này có Bất Động Minh Vương chú hộ thể, không dễ dàng chết như vậy.” Vô Vi Tử không cho Vũ Văn tiến lên, bản thân cũng không thừa cơ tiếp tục công kích. Dù sao Bách Diệp tuổi nhỏ, luận tư cách sắp xếp bối phận nhiều nhất là người cùng hàng với Vũ Văn, Vô Vi Tử không muốn quá mức rầy rà.

Không ngoài sở liệu của Vô Vi Tử, vốn đã ngã xuống đất bất động Bách Diệp rất nhanh liền co giật hai cái, sau đó lung lung lay lay giãy dụa đứng lên, trên người hắn mặc một bộ áo sơ mi sọc màu xám, giờ phút này trước ngực đã có hai dấu bàn tay cháy xém lớn nhỏ màu đen, gió thổi qua, miếng vải đã cháy đen kia lập tức nát vụn tăn tã, lộ ra hai đại động rỗng ruột, nhưng xuyên thấu qua lỗ trống hiện ra lồng ngực rắn chắc, trừ bỏ có chút dấu vết thương tổn bên ngoài ra, cũng không bị tổn thương gì quá lớn, hộ tâm chú của Bách Diệp quả nhiên có tác dụng!

“Lôi pháp của lão nhân quả nhiên lợi hại, không biết có phải Ngũ Lôi Đại Pháp trong truyền thuyết của Trung Quốc xưa không?” Cơ thịt trên mặt Bách Diệp vẫn có chút mất tự nhiên mà vẫn vẹo, thanh âm nói chuyện cũng trở nên có phần mơ hồ. Xem ra lôi điện trùng kích cũng không phải chỉ tổn tương xác thịt, e rằng đại não sau khi bị điện giật, sẽ sinh ra thương tổn tương đương.

“Haha. Hóa ra Ngũ Lôi Pháp đã trở thành một truyền thuyết a?” Tiếng cười của Vô Vi Tử hơi có chút hiu quạnh.

“Lão nhân, có thể cho biết tên họ không? Tôi không muốn chết không minh bạch.” Ngoài miệng Bách Diệp nói rất khiêm cung, nhưng Vũ Văn không tin hắn sẽ cam tâm yếu thế như vậy.

“Bần đạo pháp danh Vô Vi Tử!”

“Vô Vi Tử?” Bách Diệp nghe đến tên đó, trên mặt lại lộ ra một tia cười bí hiểm. Bất thành linh, hai tay của hắn rũ xuống, mũi nhọn mười đầu ngón tay đều chảy ra một sợi tơ hồng sắc, tơ hồng rơi trên mặt đất, dường như có sinh mệnh bắt đầu nhảy động, dưới 10 sợi tơ hồng dẫn kéo, Vũ Văn và Vô Vi Tử đều cảm giác được trong lòng đất có chấn động quái dị, chỉ chốc lát sau, trên mặt đất giữa Bách Diệp và Vô Vi Tử xuất hiện một mảng bụi rộng, bùn đất chậm rãi đùn đẩy nhau, giống như phía dưới có ẩn giấu quái vật cắn người, tùy thời muốn từ trong lòng đất chui ra.

Vũ Văn sợ đột nhiên xuất hiện đất lún, liền muốn lôi kéo Vô Vi Tử lui về phía sau, nhưng lão nhân trừng mắt liếc y, vẫn không chút sứt mẻ đứng tại chỗ.

“Phốc” một tiếng vang kỳ quái, trong mặt đất bỗng nhiên nhảy ra một thứ gì đó màu trắng, sau khi ở trên không trung lặn lộn một vòng, rồi dừng trước mặt Bách Diệp. Vũ Văn tập trung nhìn vào, kia chỉ là một khối đá lớn màu trắng mà thôi.

Bách Diệp mỉm cười, tơ hồng rũ xuống trên ngón tay liền như con rắn nhỏ gắt gao quấn trên khối đá trắng.

“Hứ! Ta tưởng cái gì, nguyên lai là tảng đá, chẳng lẽ người muốn dùng tảng đá đến đập chết lão nhân ta sao?” Vô Vi Tử cười hắc hắc.

“Lão nhân không phải nói tôi tu hành Âm Dương đạo không tệ lắm sao? Tôi cũng không ngại múa rìu qua mắt thợ, bêu xấu rồi!” Nụ cười của Bách Diệp vừa thu lại, toàn thân tảng đá kia hồng quang chợt lóe, rồi hóa thành một con mãnh hổ vĩ đại màu trắng cao chừng hai người!

“Thức Thần Huyền Thú!” Vũ Văn soát một cái rút ra hư linh trường thương, hộ trước người Vô Vi Tử.

Mãnh hổ phát ra một tiếng gào thét phá không, lộ ra răng nhọn sắc bén tựa trường kích, Bách Diệp đứng phía sau mãnh hổ cười nói: “Trung Quốc từ xưa đến nay có nói đến tứ thần thú, Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ. Tôi dùng Bạch Hổ đến ra mắt Vô Vi Tử lão tiên sinh nhé. . . .”

“Mèo thật lớn nha. . . . Mua giấy chứng nhận sủng vật tự dưỡng chưa? Chưa mua giấy chứng nhận thì cấp cho người một cái!” Đến nước này rồi, Vô Vi Tử cư nhiên còn có tâm nói đùa, Vũ Văn cũng bắt đầu bội phục lão nhân tâm tính rộng rãi này.

Vô Vi Tử gạt Vũ Văn che trước người ra, chấp tay sau lưng đi về phía trước hai bước, rồi đột ngột trong lúc đó, từ phía sau ông xuất ra phù chú màu xanh, Vũ Văn từ trước đến nay chỉ thấy qua lá bùa màu vàng, chưa từng thấy qua màu xanh, chẳng biết lão nhân lại đang giở trò bịp gì.

“Người cho rằng chỉ có nhà người nuôi thú cưng sao?” Vô Vi Tử thoáng cười lạnh, thanh phù giữ trên ngón tay đột ngột bùng cháy. Vô Vi Tử đem lá bùa chưa cháy hết quăng trên mặt đất, giọng mũi hô nhỏ: “Dẫn!”

Giữa không trung hốt nhiên vang lên một tiếng rít dài, tiếng rít này lại khiến Vũ Văn nảy sinh cảm giác như đã từng quen biết! Thanh phù kia tuy nhỏ, khi bốc cháy lại sản sinh ra khói mù thật lớn dày đặc một vùng. Đợi cho sương khói tan hết, trên mặt đất cư nhiên hiện ra một đầu mãnh thú quái dị! Chỉ thấy mãnh thú kia cũng một thân hoa văn sắc sỡ, hình như mãnh hổ, nhưng trên gương mặt hé ra mặt người hung ác dữ tợn, thân hình cực kỳ vĩ đại, đặc biệt đuôi lớn kia kích thước giống như cột đèn đường, cư nhiên dài chừng sáu bảy thước!

Không chỉ Bách Diệp, mà ngay cả Vũ Văn cũng bị bộ dạng của quái vật kia dọa sợ, đây đến tột cùng là cái gì vậy?

“Hắc hắc. . . . Cho người mở mang kiến thức thượng cổ ma thú – Đào Ngột!” Vô Vi Tử vung bàn tay to lên, quái thú kia phát ra một tiếng rít chói tai, như gió hướng Bạch Hổ đánh tới!

Tiêu: edit xong chương này mà choáng váng T___T đầu vẫn đang ong ong phạt pháp này :((Có mấy chỗ dùng từ chuyên dụng thuyết Phật giáo cực khó hiểu ta chỉ có thể ghi đến vậy, vì có chú thích cũng ko hiểu gì hết, người theo đạo còn chưa lĩnh hội hết, kẻ vô thần như ta làm sao thấu đây T___T Mọi người thông cảm ah~~ T___T Dù sao cũng ko liên quan đến mạch truyện >___

Còn đoạn mấy ngón tay, phải sửa đi sửa lại hoài T___T Nào giờ có biết ý nghĩa mấy động tác này, giờ biết rồi cảm thấy thật báỉ phục, ta mới thử một chút mà mún trặc ngón lun :))

Có ai nhớ Đào Ngột là gì ko???? XD

67. Quyển 2 - Chương 25

“Tây hoang có con thú tên Đào Ngột, toàn thân khoác lông, hình dáng bề ngoài như hổ, mặt người răng heo, đuôi dài 8 trượng, tính tình hung dữ mặc sức làm ác, năng lực đầu không lùi! Thuộc tính mộc, phá thạch nham, sợ kim loại cứng!” Mắt thấy ác thú rít gào hướng Bạch Hổ phóng đi, trong đầu Vũ Văn tức khắc hiện ra miêu tả Đào Ngột trong Thú Linh Phổ

Thức Thần Bạch Hổ dưới sự thao túng của Bách Diệp, đối mặt với ác thú hung mãnh nhưng không sợ hãi chút nào, chỉ thấy Bạch Hổ gầm nhẹ một tiếng, cong lưng tích lực, nâng cự trảo hướng trước mặt Đào Ngột tát đến.

Hổ trảo như câu (móc câu) , trong không khí vẽ ra một đạo tia sáng hình cung, thế nhưng Đào Ngột không né không tránh, cứng rắn thừa nhận một kích của Bạch Hổ, móng vuốt sắc bén tức khắc ở trên mặt ác thú kéo ra vài vết thương máu tươi văng khắp nơi, khiến khuôn mặt người vốn dữ tợn kia càng thêm đáng sợ! Nhưng Đào Ngột chẳng mảy may để ý đến có bị thương hay không, máu tươi tràn ra trượt vào trong miệng nó, càng kích thích hung tính Đào Ngột đại phát, thế vọt tới trước vẫn chưa có nửa điểm yếu đi! Bị hổ chưởng tát chệch về hướng bên phải đầu người cứ như vậy thuận thế tham nhập vào dưới hàm Bạch Hổ, mở bôn miệng máu, lộ ra hai hàng cao thấp răng nanh sắc nhọn, mạnh hướng yết hầu Bạch Hổ tấp tới!

Bạch Hổ tuy là Thức Thần huyền thú, nhưng tự thân cũng có cảm ứng đau đớn, dưới nhát cắn mãnh liệt của Đào Ngột, không khỏi ngửa mặt lên trời rú dài!

Bách Diệp đứng phía sau Bạch Hổ, bởi thân hình Bạch Hổ che chắn, chỉ có thể nhìn thấy hai con mắt lộ ra trên mặt Đào Ngột, quái thú Đào Ngột cắn yết hầu của Bạch Hổ, hai mắt người trên mặt kia lại nhìn chăm chăm Bách Diệp, lộ ra một tia ý cười tàn nhẫn. Bách Diệp nhìn không được toàn thân rét lạnh, Đào Ngột này há chỉ là một đầu quái thú, rõ ràng chính là một ác ma nhanh nhẹn dũng mãnh vô cùng!

Bách Diệp không dám chậm trễ, hai tay giao nhau, mười ngón rất có tiết tấu mà vũ động, dường như đang dùng những sợi tơ vô hình dẫn dắt động tác của Bạch Hổ. Bạch Hổ tức khắc vùng lên song trảo mạnh chụp lấy hai bên đầu Đào Ngột, đầu ngón tay như lưỡi dao sắc bén đối hướng nhắm đôi mắt Đào Ngột móc vào! Đào Ngột chịu đau nhắm mắt, miệng khổng lồ cắn yết hầu đành phải thoáng buông lỏng. Bạch Hổ lập tức bắt lấy cơ hội này, nhện đau mạnh vùng đầu, kiên quyết giãy dụa thoát khỏi miệng cắn của Đào Ngột! Đào Ngột từ chỗ yết hầu của Bạch Hổ xé xuống một tảng thịt đầy lông, cũng không thấy máu tươi bắn ra, tảng da thịt kia ngược lại trong nháy mắt hóa thành cát sỏi đầy miệng.

Đào Ngột giận dữ, cảm thấy mình bị Bạch Hổ trêu đùa, không đợi Bạch hổ thở dốc, liền dựng đứng người lên, giống như một tòa núi nhỏ hướng Bạch Hổ đè tới! Bạch Hổ vốn là cự thạch hóa thành, về điểm tổn thương nơi cổ họng này không đáng trở ngại, thấy Đào Ngột đánh úp lại, cũng ngang nhiên ngẩng đầu hổ, chân trước vọt lên, hai đầu cự thú nhất thời ôm cùng một chỗ, áp sát huyết chiến.

Trong lúc song thú tại đây một trảo một cắn, tuy dùng phương pháp dã tính thú nguyên thủy vật lộn, nhưng đều tự thể hiện phương pháp công thủ xảo diệu. Vũ Văn tuy rằng cũng thường xuyên trông thấy phương thức công kích thú phác của Huyền Cương, nhưng Huyền Cương dựa vào sự phản ứng linh mẫn của cơ thể, di chuyển nhẹ nhàng lưu sướng, tùy thời mà tập kích lộ tử, giống Đào Ngột và Bạch Hổ đại khai đại hợp như vậy, cảm giác tràn ngập sức mạnh quyết đấu, nhưng lại hiếm thấy.

Trải qua một phen thân thể giao nhau, Bạch Hổ và Đào Ngột cư nhiên đấu ngang sức ngang tài, bất quá từ góc độ thượng cổ ma thú và Thức Thần quyết đấu để nhìn, Bách Diệp và Vô Vi Tử cũng đang cao thấp phân định. Bách Diệp không chế huyền thú công kích, tiêu hao chính là linh lực của mình, hơn nữa thân hình huyền thú ý thức hữu hạn, nhất cử nhất động đều phải phiên đến Âm Dương sư điều khiển, kỳ thật càng giống một con rối hơn. Vô Vi Tử đưa tới Đào Ngột chính là mãnh thú tự có linh tính, một sự giúp đỡ chắc chắn là tốt hơn nhiều. Cho dù Vô Vi Tử tự giữ thân phận không đi chủ động công kích Bách Diệp bị Đào Ngột gián tiếp cuốn lấy, song thú cứ như vậy kéo dài đại chiến tiêu hao thể lực, linh lực của Bách Diệp cuối cùng cũng sẽ kiệt quệ trong phút chốc.

Thấy Vô Vi Tử khí định thần nhàn đứng nơi xa xa khoanh tay quan sát, Bách Diệp đại khái cũng vô cùng rõ ràng chính mình không thích hợp đánh lâu, hần hơi do dự, liền quyết đoán vươn cánh tay phải, rồi từ bên sườn đùi phải rút ra trường đao Shamshir dài mảnh, phi thân gia nhập vào vòng chiến của song thú.

Bách Diệp chỉ dùng một tay không chế Bạch Hổ, động tác của Bạch Hổ lập tức chậm chạp hơn nhiều, Đào Ngột nắm bắt thời cơ, lợi trảo liên tiếp đánh vào trên đỉnh đầu Bạch Hổ, Bạch Hổ bị bức lui vài bước, ngay cả chữ “Vương” trên trán kia cũng bị xé đến một mảnh mơ hồ.

Đào Ngột đẩy lùi Bạch Hổ, nhìn không được phát ra một trận cuồng tiếu đắc ý, không ngờ trên bầu trời thốt nhiên bay tới một đạo, khí thế cực nhanh, hoàn toàn không còn đường tránh né!

Bách Diệp mượn thế rơi xuống của thân thể, trường đao Shamshir thẳng hướng khuôn mặt người dữ tợn kia của Đào Ngột đâm vào! Thân hình vĩ đại của Đào Ngột chỉ vừa kịp quay đầu né qua lưỡi đao, trường đao thoáng cái sát nhập vào vai trái Đào Ngột. Đào Ngột đau nhức rít một tiếng, cơ thịt phần vai tức khắc toàn lực thít chặt, hy vọng có thể kẹp lấy trường đao đang đâm vào cơ thể, ngăn cản lưỡi đao tiếp tục xâm nhập sâu hơn. Nhưng tà binh kia sắc bén dị thường, làm sao kẹp được? Bách Diệp gầm nhẹ một tiếng, lực trong tay không giảm, trường đao Shamshir rút cuộc vẫn thẳng tắp đâm sâu tới chuôi mới dừng lại thể đi.

Vũ Văn từng cùng thượng cổ ma thú giao thủ, biết rõ lợi dụng ngũ hành tương khắc liền có thể khiến ma thú chịu thiệt hại nặng nề, Đào Ngột thuộc tính mộc, tà binh trong tay Bách Diệp thuộc về kim khí, chính là khắc tinh của Đào Ngột! Bách Diệp tự mình xuất trận giết chết, e rằng Đào Ngột phải chịu thiệt thòi lớn, Vũ Văn không khỏi vì Vô Vi Tử lo lắng.

“Đao tốt! Chẳng lẽ đây là tà binh theo như lời của các người?” Vô Vi Tử sải bước về phía trước hai bước, dọc đường đi gập ngón trỏ và ngón giữa của hai tay, ngón cái để lên cũng bóp ở giữa khớp thứ nhất và thứ hai của ngón áp út.

“Địa lôi quyết!” Hai tay Vô Vi Tử tự làm thành ấn, mạnh nện trên mặt đất trước người.

Bách Diệp một kích đắc thủ, hai tay cầm chuôi đao càng dùng sức đẩy bỏ xuống phía dưới, một đao kia nếu thật sự đẩy đến cùng, e rằng cả chi trước của Đào Ngột đều bị tháo xuống. Nhưng Vô Vi Tử làm sao để Bách Diệp dễ dàng thực hiện được, dưới chướng vừa rồi của ông đột ngột hiện ra hai đạo điện quang như măng xà cừ đại theo mặt đất uốn lượn về phía trước, trong phút chốc liền đánh trúng tứ chi chấm đất của Đào Ngột, trên người Đào Ngột tức khắc dần hiện ra một mảnh hồ quang điện lam sắc, Đào Ngột thể chất kỳ dị, không hề sợ sấm sét, nhưng Bách Diệp thì không thoải mái như vậy, trường đao trong tay hần cảm trong cơ thể Đào Ngột, cũng bởi vậy mà trở thành vật dẫn điện, đúng vào thời khắc này Bách Diệp rút tay không ra để sử dụng Bất Động Minh Vương chú hộ thể, hiện tại hai tay tiếp xúc đến phần bao tay kim loại của trường đao, Bách Diệp nhất thời cảm thấy toàn thân tê rần, tim giống như bị người dùng búa tạ đánh mạnh, hô hấp thoáng đình trệ, trên tay cũng vô pháp tiếp tục xuất ra khí lực hơn nữa.

Một bên quan sát Vũ Văn không khỏi kêu một tiếng hay, Vô Vi Tử cư nhiên lợi dụng Ngũ Lôi Đại Pháp cùng thượng cổ ma thú phối hợp lẫn nhau, khéo léo bù đắp nhược điểm e ngại vũ khí kim loại của Đào Ngột.

Thấy người Bách Diệp bị điện giật vô lực tiếp tục công kích, mặt người kia của Đào Ngột hiện ra một nụ cười gần, cái đuôi thô to phía sau nó mạnh lắc lư, liền như roi thép hướng Bách Diệp toàn lực quất đến. Bách Diệp mở trừng trừng mắt nhìn cái đuôi dài sáu bảy thước kia hướng mình gào thét bay đến, e rằng thoáng cái sẽ đem mình đánh cho xương gãy gân đứt! Hần đành phải nâng lên hai chân chưa hoàn toàn mất đi tri giác, ở trên đầu vai Đào Ngột cố gắng đạp mạnh, nương theo sức lùi về phía sau cầm trường đao Shamshir từ trong cơ thể Đào Ngột nhổ ra, tiếp đó sau khi ở trên không trung trở mình một cái thật đẹp, vung vàng đứng trên mặt đất.

Đào Ngột ăn một đao của Bách Diệp, tuy rằng thụ thương không nhẹ, cũng không gây trở ngại đến hành động, chẳng qua cả vai đau đớn khiến nó cáu tiết dị thường, vung lên cự trảo hướng Bách Diệp chop tới. Vừa vặn thoát khỏi điện giật, trong cơ thể Bách Diệp còn đang khí huyết cuộn cuộn, hành động cũng có chút khó khăn, nào dám đón đỡ một trảo lực lớn vô cùng này? Bất đắc dĩ, Bách Diệp hai tay hợp lại, Bạch Hổ vốn đang đứng ngóc một bên chợt nhảy dựng lên, phóng đến trên đầu Bách Diệp dùng lưng gánh thay hần một kích của Đào Ngột. Hơi thở Bạch Hổ và Bách Diệp tương thông, Bách Diệp thể suy sút, Bạch Hổ cũng trở nên yếu ớt vô lực, chỉ nghe thấy “phịch” một tiếng trầm đục, Đào Ngột một trảo này cư nhiên đem Bạch Hổ cắt ngang thành hai đoạn!

Huyền tượng Bạch Hổ lụi tắt, chỉ thấy trước mặt Đào Ngột nhất thời bay lên một mảnh cát đá vụn, bụi mù nổi lên bao phủ bốn phía, che chắn tầm mắt của Vũ Văn và Vô Vi Tử. Sau khi Đào Ngột quơ loạn hai móng xua tan bụi mù, trên mặt đất chỉ còn lại hai khối cự thạch màu trắng đã bị phá vỡ từ giữa, Bách Diệp sớm đã biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi!

“Tiểu tử kia lẩn thật nhanh!” Vô Vi Tử lập tức nhắm mắt vận thần, truy tung hướng đi của Bách Diệp. Còn chưa đợi ông cảm ứng được khí tức của Bách Diệp, phía bên phải mép sân bóng dưới một dây đại thụ, chợt nghe truyền đến một tiếng nữ hài tử thét chói tai!

“A? Hồngбет!” Vũ Văn nghe thấy tiếng thét chói tai này, bật người đứng dậy có phần kinh hoảng.

Bách Diệp lại lần nữa từ sau một gốc cây đại thụ hiện thân, nhưng lần này hần cư nhiên còn kéo ra một cô bé từ phía sau cây chắn trước người mình!

Cô bé kia chính là Mạc Phi! Giờ phút này hai tay của nàng đang bị Bách Diệp vững vàng chế trụ, mà thanh trường đao Shamshir hàn quang lập lòe kia cũng gác trên chiếc cổ mảnh khảnh của nàng.

“Em. Nửa đêm em chạy đến đây làm gì?” Vũ Văn hiển nhiên có chút lo lắng nóng nảy.

“Em.” Mạc Phi ngày thường có mồm miệng lanh lợi thế nào, hiện tại cũng tự biết đuối lý, nói không nên lời.

“Ồ? Các người quen biết hả? Vậy dễ xử lý rồi.” Bách Diệp mỉm cười, đem trường đao hướng cổ Mạc Phi dán chặt hơn nữa.

“Tiểu tử kia, không cần phải làm như vậy chứ? Người không cảm thấy người đang khiến Chân Ngôn Tông bẽ mặt sao? Cư nhiên muốn bắt một nữ hài tử đến làm bia chắn!” Vô Vi Tử mở bàn tay to ra.

“Haha. Vô Vi Tử lão tiên sinh, mắt mặt chung quy so với bỏ mạng vẫn tốt hơn? Ban nãy nếu không phải tôi nhanh chóng thoát được, hẳn đã bị ma thú Đào Ngột của ông đánh chết rồi!” Bách Diệp cười lạnh đáp.

“Chắc! Xem ra người còn chưa hiểu rõ thái độ làm người của Vô Vi Tử ta nha? Lão đạo sĩ này có lúc nào bị người uy hiếp qua chưa? Cô bé này cùng ta lại không có quan hệ họ hàng bạn bè, ta cũng không có trách nhiệm gì phải cứu nó!” Vô Vi Tử tay trái vừa động, Đào Ngột phía sau ông lập tức vận sức chờ phân phó, tùy thời sẽ hướng Bách Diệp đánh tới.

Nhưng Vũ Văn lại thập phần khẩn trương cho sự an nguy của Mạc Phi, y một phen kéo tay trái Vô Vi Tử, tiếp đó hô lớn với Bách Diệp nói: “Buông nàng ra, có gì từ từ thương lượng!”

“Người làm trò gì vậy? Chẳng lẽ nữ sinh nhỏ như vậy cũng là nhân tình của người?” Vô Vi Tử có chút tức giận trừng mắt liếc Vũ Văn.

Vũ Văn bất đắc dĩ gãi gãi đầu, nói khề với Vô Vi Tử rằng: “Cô bé này gọi là Mạc Phi, là sư muội của tôi, cũng là cháu ngoại của Biệt Ly tiên sinh.”

“Hả?” Vô Vi Tử cả kinh, tay trái nâng cao dần dần thả xuống.

“Vô Vi Tử lão tiên sinh, yêu cầu của tôi không nhiều, chỉ cần ông đáp ứng từ hôm nay trở đi trong vòng một tuần không gây chuyện với tôi nữa, tôi sẽ lập tức thả nữ sinh này!” Thanh âm của Bách Diệp nghe chẳng hề trầm ổn như bình thường, luôn có chút cảm giác hít thở không thông, dù sao hắn liên tiếp thừa nhận hai lần Ngũ Lô Đại Pháp của Vô Vi Tử trùng kích, cho dù ngoài mặt nhìn vô sự, thật ra đã bị nội thương.

Vô Vi Tử hai tay chống nạnh, lắc đầu thở dài một tiếng, Đào Ngột giương nanh múa vuốt phía sau ông lập tức hóa thành một đoàn hư ảnh, nhanh chóng tiêu tán. Do đó, Vô Vi Tử xem như đã đáp ứng Bách Diệp, trong lòng Bách Diệp vui vẻ, với uy tín và bối phận của Vô Vi Tử, đã đáp ứng chuyện gì tất nhiên sẽ không nuốt lời.

“Đi thôi đi thôi.” Vô Vi Tử phát phát tay, “Ta vốn cũng không tính toán đẩy người vào chỗ chết, chẳng qua nếu muốn so chiêu, hiển nhiên càng nghiêm túc càng tốt, đêm nay, ta coi như là hoạt động chút đám xương cốt già cỗi này.”

“Đa tạ lão tiên sinh! Sau này còn gặp lại!” Bách Diệp tựa như u linh, đột nhiên biến mất trong bóng tối phía sau Mạc Phi. Người tuy rằng đã nhìn không thấy, nhưng thanh âm Bách Diệp vẫn từ xa xa truyền tới: “Thầy Vũ Văn, đừng quên ước định của chúng ta! Ngày mai gặp!”

“Vũ Văn Thụ Học, nhớ kỹ, tiểu tử này tất sẽ là đại địch cả đời của người!” Vô Vi Tử đứng khoanh tay, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Vũ Văn thần tình phức tạp nhìn nơi xa, chỗ ấy chỉ có một loạt bóng cây rập rờn, nếu bàn về linh học tu vi, Bách Diệp không thể nghi ngờ so với mình cao hơn một mảng lớn, lần sau gặp mặt, bản thân còn có thể nắm đại cuộc trong tay sao?”

“Vũ Văn ca ca.” Mạc Phi có phần hồ thẹn đi đến cạnh Vũ Văn.

“Được rồi, không có việc vì nữa, sau này ngàn vạn lần đừng tùy tiện ra tìm anh!” Vũ Văn vốn định xụ mặt giáo huấn Mạc Phi đôi câu, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, vẫn hóa ra ngữ khí an ủi.

“Tiểu nha đầu! Lớn lên rất đáng yêu nha! Nửa đêm không có việc gì chạy đến phá đám vui lắm sao?” Vô Vi Tử khom lưng xuống nói với Mạc Phi.

Mạc Phi chẳng nói chẳng rằng liếc mắt nhìn Vô Vi Tử, nàng ghét nhất bị người khác xem nàng như đứa nhỏ, nếu không phải thấy Vô Vi Tử là một lão nhân, thiếu chút nữa lại theo thói quen mà trở mình khinh thường với Vô Vi Tử rồi.

“Tiểu Mạc! Không nên vô lễ như vậy! Vô Vi Tử tiền bối chính là lão bằng hữu của ông ngoại em!” Vũ Văn không nặng không nhẹ khiển trách.

Sợ Vũ Văn sẽ thật sự tức giận, Mạc Phi mới miễn cưỡng hướng Vô Vi Tử nở nụ cười một tý, kêu một tiếng: “Chào tiền bối.”

“Hắc hắc. Tính tình này của người cùng ông ngoại người thời còn trẻ không sai biệt lắm nha, ông ngoại người hiện tại thân thể khỏe không?” Vô Vi Tử cũng không tức giận, tiếp tục cười ha ha cùng Mạc Phi nói chuyện, nhưng Mạc Phi đã xoay mặt đi, chẳng thèm để ý đến ông nữa.

“Đêm qua, vì sao anh lại đến ngủ trong nhà người đàn bà kia?” Mạc Phi đột nhiên mở miệng hỏi Vũ Văn, trong giọng nói hơi có chút buồn bực.

“Cái gì người đàn bà này người đàn bà kia chứ? Con gái có gia giáo nói chuyện sao khó nghe như vậy?” Về mặt Vũ Văn có chút xấu hổ nói: “Anh và cô ấy chẳng qua chỉ là quan hệ đồng nghiệp, anh đem qua uống nhiều quá, cô ấy mới đỡ anh về.”

“Hừ! Nếu đêm qua anh không uống đến say khướt, em việc gì phải nửa đêm khuya khoắt chạy đến tìm anh! Em thực mong muốn gặp các người đầu pháp sao?” Mạc Phi oán giận trừng Vũ Văn, rồi xoay người bỏ đi.

Vũ Văn không sợ trời không sợ đất, chỉ có mỗi tiểu sư muội tính tình vui giận thất thường này là không có biện pháp. đành phải học Vô Vi Tử hai tay chống nạnh lắc đầu than thở.

“Tiểu sư muội này của người. Đường như đối với người có chút ý tứ nha.” Vô Vi Tử cười nói.

“Tiền bối cứ đùa, tôi thời điểm xuất đạo, nàng mới 15 tuổi, còn là một tiểu cô nương chưa hiểu chuyện, mãi đến mấy ngày hôm trước chúng tôi mới gặp lại nhau.” Vũ Văn cười khổ nói: “Chẳng qua tiểu sư muội của tôi đây từ nhỏ có một loại dị năng, thời thơ ấu mấy sư huynh đệ chúng tôi bởi nàng chơi trốn tìm, kẻ khác không nói, mặc kệ tôi trốn ở nơi cổ quái hiểm lạ nào, nàng cũng có thể lập tức tìm ra tôi, chờ nàng lớn thêm một chút, liền càng thái quá, vô luận tôi ở đâu, dù cho cách nàng xa vạn dặm, nàng đều có thể cảm ứng được hết sức chính xác, nhưng đối với những người khác, bao gồm cả thân nhân của nàng, nàng lại không có loại năng lực cảm ứng này. Đêm nay nàng nhất định là cảm ứng được tôi ở sân bóng, mới một đường tìm sang.”

“Còn có quái sự bực này. Song nếu thật sự là như thế, cũng khó trách nàng lại thế này, nếu một cô gái từ nhỏ chỉ đối với một người nam nhân nảy sinh cảm ứng tâm linh, nàng chắc chắn sẽ đem người nam nhân đó trở thành người phi thường trọng yếu của đời mình. Vũ Văn, người cần phải đối tốt với nàng một chút.”

Vũ Văn tâm tình phức tạp, cau mày gật đầu.

Vô Vi Tử đem tầm mắt ném về hướng cự thạch bị cắt thành hai đoạn giữa sân bóng, chậm rãi nói: “Trước kia người vẫn không chịu nói đến tội cùng đã gặp phiền toái gì, hiện tại. Người có thể nói rồi chứ?”

Vũ Văn cân nhắc một lát, vẫn là đem đầu đuôi ngọn ngành chuyện tình về tà binh toàn bộ nói ra.

“Ta ở tại trường đại học này gần 10 năm, chính là lần đầu tiên nghe nói nơi này chôn giấu binh khí quái dị như vậy.” Vô Vi Tử nhin không được tầm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Hiện tại vấn đề lớn nhất, chính là chẳng biết phía sau những tà binh này đến tội cùng ẩn tàng bí mật gì, dẫn đến hai dị nhân khó chơi này ngàn dặm xa xôi tìm tới cửa, nếu bí mật phía sau tà binh vô hại, bọn họ

lại nguyện ý cầm tà binh rồi đi, tôi còn thật muốn đem thanh kiếm Keris này hai tay dâng nhượng. . . .
.” Trong lời nói của Vũ Văn mơ hồ lộ ra một cổ mỗi mọt.

Vô Vi Tử trầm mặc không nói, tựa hồ chuyện này khiến ông cảm thấy hoang mang.

Vũ Văn có phần ưu tâm lo lắng nói: “Chuyện tà binh này, đã hao tổn sinh mạng rất nhiều người, mà cho tới bây giờ, một thanh tà binh cuối cùng vẫn còn lạc ở nơi nào đó không rõ, chẳng biết đợi khi nó xuất hiện, có phải sẽ vén lên một trận huyết vũ tinh phong nữa hay không.”

Vô Vi Tử trầm giọng nói: “Nếu sự tình cứ thế này, ta cũng tham dự náo nhiệt, giúp người một tay đi.”

Vô Vi Tử đáp ứng hỗ trợ, Vũ Văn như hổ thêm cánh là không thể nghi ngờ, nhưng một khi sâu sắc tự hỏi về chuyện tà binh, y sẽ gặp chút phiền muộn, Vũ Văn dứt khoát đem đề tài chuyển hướng, nói: “Tiền bối, Phù Thú thuật người triệu hoán thượng cổ ma thú, uy lực quả thật không nhỏ a.”

“Người là nói Đào Ngộ kia? Đại khái người cũng biết đó, trong truyền thuyết cổ đại, Đào Ngộ và Hồn Độn, Thao Thiết, Cùng Kỳ đều được xưng là thượng cổ tứ hung.”

Vũ Văn gật đầu, chẳng qua nghe được hai chữ Hồn Độn, trong ngực lại có một phen tư vị khác.

“Hắc hắc. Song Đào Ngộ này, kỳ thật cũng không phải là thượng cổ ma thú chân chính!”

“Hả?”

“Chính xác mà nói, Đào Ngộ cùng tảng đá tiểu tử kia huyền hóa ra Bạch Hổ không có gì khác biệt!”

Vô Vi Tử đột phát quái luận, khiến Vũ Văn nhin không được có phần thảng thốt.

“Thời Xuân Thu Chiến Quốc, sách sử của Lỗ quốc là Xuân Thu , sách sử của Tấn Quốc là Thừa , mà sách sử của nước Sở, được gọi là Đào Ngộ , truyền đến nay, hai chữ ”Xuân Thu“, hầu như đã trở thành đại từ của sách sử, nhưng người có từng nghĩ tới, vì sao nước Sở lại dùng hai chữ ”Đào Ngộ“ làm tên của sách sử không?”

Vũ Văn lắc đầu, may là y đọc nhiều sách sử, nhưng cũng không có khả năng đều rõ ràng mọi chuyện.

“Ôi. Từ xưa đến nay, hai chữ ”Đào Ngộ“, luôn bị người ta gắn liền cùng kiêu ngạo hung ác, kỳ thật chủ ý của nó lại cực kỳ đơn giản rõ ràng. Thuyết Văn Giải Tự có nói: Đào, đốn gỗ, Ngộ, dưới gốc. Đào Ngộ, bắt quá chỉ là đoạn cọc của cây cối sau khi bị cắt ngang.”

“Tôi hiểu rồi, cây cối sau khi bị cưa có thể nhìn thấy lưu lại trên cọc móng một vòng lại một vòng vân tuổi! Có bao nhiêu vòng, liền có bấy nhiêu năm, nước Sở mượn hai chữ Đào Ngộ để biên niên sử, thật sự cực kỳ thỏa đáng!” Vũ Văn bừng tỉnh đại ngộ, kim lòng không được tán thưởng.

“Trẻ nhỏ dễ dạy!” Vô Vi Tử hiếm khi khen ngợi Vũ Văn một câu, “Tàn ngộ thiên đại mộc, tường tốt vạn cổ yên. Nước Sở xưa kia lập nghiệp gian khổ, năm tháng mở núi rừng vất vả gây dựng sự nghiệp, mới huy hoàng nằm trong 7 nước chư hầu, há có thể dùng đại danh từ hung ác để làm chính danh quốc sử? Những lời bàn hung nhân hung thú kia, bắt quá là thời chiến quốc chư hầu phương Bắc đối với người Sở phương Nam nói xấu mà thôi.”

Vũ Văn hơi trầm ngâm, mở miệng nói: “Nói như vậy, thật có việc này, thời chiến quốc Tần Sở trở mặt, người Tần thậm chí viết xuống Trớ Sở Văn , xưng họ Sở quân là ”Hùng“, có là đem người Sở đều coi như cầm thú!”

“Không sai! Đông Phương Sóc từng miêu tả trong Thần Dị Kinh - Tây Hoang Kinh : ”Giữa phương Tây hoang vắng có loài thú. Bề ngoài như hổ mà lông chó, dài hai thước, mặt người chân hổ, miệng răng heo, đuôi dài một trượng 8 thước. Nhiều loạn giữa hoang vu, tên Đào Ngộ. Một tên kiêu ngạo hung ác, một tên khó dạy.” Hắc hắc. Cũng một hán nói xong rõ ràng như vậy. Mà ở Tả truyện. Văn Công Thập Bát Niên Lại có viết: “Đào Ngộ là đứa con bất tài của Chuyên Húc, không thể dạy dỗ. Tính tình thì ương bướng, lại thích huyền ảo, bị dân thiên hạ gọi là Đào Ngộ.” Đây quả thực chính là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe! Về phần nói cái gì Đào Ngộ nguyên là miêu ngữ, ý là cá sấu, mà cá sấu lại là đồ đáng (vật thể tự nhiên, nhất là động vật, được người Anh-Điêng ở Bắc Mỹ coi như biểu tượng của một bộ

tộc hoặc gia đình) gì gì đó của người Sở, tâm bồi nhọ của cừu địch nước Sở như thế, gần như cùng người thường chém gió ngang nhau, haha. . . .” Vô Vi Tử nói xong hứng khởi, nhin không được cười haha.

Vũ Văn bị sự phóng khoáng của Vô Vi Tử cuốn hút, cũng không nhin được thoáng mỉm cười, nhưng một khi đã như vậy, ban này Vô Vi Tử triệu hồi tới là thứ gì chứ?

Vô Vi Tử đương nhiên biết trong lòng Vũ Văn nghĩ gì, liền nói tiếp: “Thời kỳ Đông Hán, tổ tiên Chính Nhất Giáo thiên sư Trương Đạo Lăng vân du tứ phương, dọc theo đường đi đến Kinh Sở, lại nhằm vào tiết Đoan Ngọ, hoài cảm đại phu Sở quốc Khuất Nguyên vận mệnh hẩm hiu, đồng thời cũng vì Sở xưa chịu ngôn luận vấy bẩn mà cảm thấy bất công, liền làm phép đem rễ còn sót lại của một gốc cây cổ mộc ngàn năm hóa thành một con kỳ thú, tướng mạo căn cứ theo ghi chép trong Thần Dị Kinh, mệnh danh là Đào Ngột. Đã có người nói Đào Ngột gây nhiễu loạn mất mùa, vậy liền dứt khoát nhiễu loạn một phen đi! Từ đó Đào Ngột trở thành phù thú Đạo gia ngàn năm qua đời đời truyền thụ, hàng yêu trừ ma, mọi việc đều thuận lợi! Hiện giờ. . . . Cũng truyền tới trong tay ta.”

Hóa ra ma thú Đào Ngột lại có một phen lai lịch như vậy, Vũ Văn biết bỗng cảm thấy lịch sử như biển rộng mênh mông, thật giả khó phân.

“Ôi. . . . Suốt thuở ban đầu, ai truyền đạo này? Cao thấp chưa thành hình, có phải bởi chưa tìm tòi?” Vô Vi Tử nhìn bầu trời đêm trên cao, ngẫu hứng vịnh hai câu đầu trong bài Thiên Vấn của Khuất Nguyên.

“Ở giữa chín cội, sắp đặt liền nối? Góc cong có nhiều, ai nào đếm được?” Vũ Văn cũng kèm được cảm khái vạn phần, dùng danh ngôn trong Thiên Vấn đáp lời.

“Vũ Văn, chuyện trong thiên hạ này, thường rất khó nhận định đúng sai, tựa như ta và ngươi, cũng khó tránh khỏi sẽ nước chảy bèo trôi. Sự phụ người Biệt Ly tiên sinh, quan niệm thị phi rất nặng, nhưng hẳn cự tuyệt không nghĩ tới, nguyên tắc cuộc đời hẳn không phải tất cả đều chuẩn mực, chẳng qua ta đã không cách nào thuyết phục hẳn nữa, chỉ mong các ngươi những kẻ làm đồ đệ, sẽ không thông thái rởm như hẳn thôi.” Vô Vi Tử đột nhiên quay đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn Vũ Văn.

Vũ Văn đối với Biệt Ly tiên sinh trước nay cực kỳ tôn kính, nhưng lời Vô Vi Tử nói lúc này, lại tự có một phen đạo lý, trong tim y không khỏi có chút mâu thuẫn.

“Kỳ thật nói đến, hết thảy đều tùy tâm ý mà làm, không chịu chuẩn tắc của thế gian gò bó, có gì là không thể? Cho dù bởi vậy mà bị ngàn người thóa mạ, cũng chưa chắc rằng ngươi đã sai! Chỉ ít trong nội tâm ngươi vẫn vì mình mà vỗ tay. . . . Sự phụ người cả đời tin Phật, nhưng quên mất khi Thích Ca Mâu Ni xuất thế, vẫn từng một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, hô to “Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn!” đấy thôi.” Vô Vi Tử đứng hiên ngang trước gió, thật có khí độ mệnh là do ta không phải do trời.

(Tiêu: Trên trời dưới đất khắp thiên hạ này, duy chỉ ta là nhất! I’m the best =))

Một câu ngôn luận của Vô Vi Tử, lại động chạm đến nơi sâu trong nội tâm Vũ Văn, y nhin không được cúi đầu không nói chỉ tự mình hiểu.

“Nói đến Phù Thú thuật này, kỳ thực hồ thẹn, ta cũng bất quá là từ trong tay sư tổ tiếp nhận Đào Ngột sẵn có mà thôi. Nhưng ta trước đây có một đồ nhi, kia mới thật là một thiên tài thể gian chưa từng có! Hẳn sau khi từ chỗ ta tập được Phù Thú thuật, rồi lại hao phí 10 năm đi khắp Thần Châu (chỉ Trung Quốc), thật sự giúp hắn tìm được ba thượng cổ ma thú, đồng thời sử dụng Phù Thú thuật thu nạp ỉnh sử dụng!” Trong giọng nói Vô Vi Tử, tựa hồ đối với đồ nhi của hắn có chút tán thưởng.

Vũ Văn vừa nghe, nhất thời toàn thân chấn động, hỏi: “Ba thượng cổ ma thú?”

“Đúng vậy, thượng cổ ma thú này chôn vùi nhiều năm, tìm một con đã không dễ, huống chi ba con? Hơn nữa một con trong đó, chính là một trong tứ hung - Hồn Độn!”

Lời Vô Vi Tử nói tựa như sét đánh giữa trời quang, khiến Vũ Văn sợ tới mức lông tơ đều dựng đứng.

Vô Vi Tử thấy thần sắc Vũ Văn không đúng lắm, nhưng không biết y vì sao lại như vậy, không khỏi hỏi: “Sao thế? Ngươi cũng đã gặp qua Hồn Độn?”

“Ách. . . . Chưa. . . . Chưa thấy qua. . . .” Vũ Văn mất tự nhiên lau trán, không ngờ đã đổ một đầu mồ hôi lạnh.

“Ôi. . . .Chỉ tiếc đồ nhi này của ta, mặc dù rất có thiên phú, nhưng cổ chấp dị thường, không phải phẩm chất có thể tu đạo, 10 năm trước sau khi hoàn tục, đến nay vẫn không có tin tức. . . .Nếu có thể bình thường sống qua ngày, đó là tốt nhất, chỉ sợ hần tâm thuật bất chính, rơi vào ma đạo. . . .” Vô Vi Tử lắc đầu, khe khẽ thở dài.

“Thì ra là thế. . . .” Trái tim treo lơ lửng của Vũ Văn lúc này mới chậm rãi trở về vị trí cũ, sau phút chốc suy tính, y liền dự định cứ để bí mật thối rữa trong bụng.

Đang lúc lơ đãng, chân trời đã trở mình nổi lên vàng sáng bạc. Vô Vi Tử một đêm chưa ngủ, nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo, ông trông sân thể dục lớn xa xa đã mơ hồ nhìn thấy hình dáng, liền cứng rắn muốn kéo Vũ Văn cùng ông tập thể dục buổi sớm.

Vũ Văn tuy rằng say rượu chưa hết, đầu vẫn có chút âm ỉ đau nhức, nhưng y không muốn ở trước mặt lão nhân tỏ ra yếu thế, cũng xốc lại mười phần nghị lực theo lão nhân chậm rãi hướng bãi tập chạy đi.

Vô Vi Tử đêm qua cùng Bách Diệp đánh một trận, đại khái rất đã ghiền rồi, xem ra tâm tình không tồi, một bên chạy, một bên lại ngâm nga. Nhưng phát ngôn nhả chữ luôn có chút mơ mơ hồ hồ, Vũ Văn dừng lỗ tai nghe hơn nửa ngày, mới bật cười. Lão nhân đã nhiều tuổi rồi, vẫn rất theo kịp thời đại, lần này cư nhiên hát chính là ca khúc mới của Châu Kiệt Luân Bản Thảo Cương Mục .

68. Quyển 2 - Chương 26

“Tại sao hiện tại trong bệnh viện thích đem ảnh chụp của bác sĩ và y tá dán ra đây hết vậy?” Chẳng lẽ có thể tuyển nữ bác sĩ và y tá bộ dạng xinh đẹp chữa trị ỉnh?” Đinh Lam đứng trước bảng thông báo của bệnh viện, đang có chút hào hứng nhìn từng ảnh chụp dán trong khung thủy tinh kia.

“Hình như không thể tự mình chọn bác sĩ nha. . . .” Đường Khảo thờ ơ ngồi co quắp trên ghế cạnh bảng thông báo.

“Không được chọn thì dán ra đây làm chi?” Đinh Lam có chút cảm phần bất bình.

“Dán ra là để cho cậu nhìn thấy cậu có bao nhiêu phần cơ hội đụng phải một nữ bác sĩ xinh đẹp!” Đường Khảo khi nói mí mắt cũng không thèm nâng.

“Ừm. . . .Cậu nói vậy, dường như cũng có chút đạo lý. . . .” Đinh Lam cau mày sờ sờ cằm, “Cứ như trong sông bạc các con số cậu đặt cược sẽ được viết trên bàn. . . .”

“Hai người các cậu không nói nhảm sẽ chết hả?” Phương Hân đột nhiên từ phía sau bảng thông báo lách ra.

“Kết quả kiểm tra có rồi sao?” Đường Khảo soạt một cái đứng lên.

“Không phải là uống chút nước hồ bơi thôi sao, tớ đã sớm nói không có việc gì, không kiểm tra vẫn được. . . .” Phương Hân lắc lắc phiếu kiểm tra sức khỏe trên tay, nhìn qua khí sắc quả thật rất tốt.

“Đừng có phúc mà không biết hưởng nữa, cậu là cục cưng của hội học sinh, nhà trường thế nào cũng phải tỏ vẻ này nọ chứ? Đổi lại gặp nạn chính là tớ, trường học khẳng định lấy một chiếc chiếu đem tớ cuộn lại ném phía sau núi rồi.” Đinh Lam ôm cánh tay cười nói.

Đường Khảo đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nói với Phương Hân: “Chết đuối, sẽ dẫn tới phù phổi và tính co rút của nắp khí quản đóng lại, hoặc bởi thiếu dưỡng khí dẫn tới phản xạ tính ức chế, khiến tim đập, hô hấp đột nhiên đình chỉ!”

“Thần kinh! Nói gì mà đáng sợ vậy?” Phương Hân chán ghét đảo mắt liếc Đường Khảo.

“Ừm. Thật ra tớ muốn nói là. Cậu hiện tại đã không có việc gì, tớ rất cao hứng.” Nhìn biểu tình đặc biệt nghiêm túc kia của Đường Khảo, tựa như hạ quyết tâm thật lớn, mới đem những lời này nói ra miệng.

“Ách.” Khuôn mặt Phương Hân hơi đỏ lên, đưa tay nhẹ nhàng che lại miệng mình, cũng không biết nên làm thế nào trả lời.

Đinh Lam ở một bên nhìn hai người, không khỏi ảm đạm cười, nói: “Đã có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết, không bằng chúng ta tìm nơi nào đó uống vài chén chúc mừng a chúc mừng?”

“Được được! Nằm bệnh viện cả đêm, hại tớ vẫn chưa ăn gì cả, chết đói!” Phương Hân vui vẻ đồng ý.

Ba người ra khỏi bệnh viện, ở phụ cận tìm một tiệm cơm nhà tương đối thanh tịnh. Phương Hân đứng là rất đói bụng, một mình cơ hồ chén sạch nguyên một đĩa từng thử quế ngư, Đường Khảo tuy rằng cũng từ đêm qua chưa ăn gì, nhưng cậu một chút khẩu vị cũng không có, chỉ không ngừng nâng ly, một mạch uống hơn mấy ly bia.

Đinh Lam phát hiện tâm tình Đường Khảo khác thường, liền lén lút ở dưới bàn đá cậu một cước, vừa nháy nháy mắt, Đường Khảo cũng không thèm để ý đến hần.

“A. Cuối cùng có thể thở ra rồi!” Phương Hân phun ra một mảnh xương cá cuối cùng, cảm thấy mỹ mãn lau miệng. Trước mặt Đường Khảo và Đinh Lam, Phương Hân trước giờ luôn không cần giữ gìn cái gọi là hình tượng thực nữ.

“Hôm qua lúc xảy ra sự cố, cậu trông thấy đèn treo từ trên trần rơi xuống không?” Đường Khảo giả vờ thờ ơ dẫn dắt đề tài.

“Ừm. Nói thật, đèn treo trên trần đều là các cậu nói, tớ kỳ thật không chú ý tới, cứ bơi bơi, cảm thấy xung quanh trở nên rất ảm ỉ, tiếp đó bên cạnh phun ra một lốc xoáy, tớ lắc lư một chút đã bị cuốn vào, cảm giác như tiến vào máy giặt đang vận hành. Sự tình phát sinh quá đột ngột, tớ còn chưa kịp nín thở, sau khi uống vài ngụm nước, tớ cái gì cũng không biết nữa.” Phương Hân bây giờ nhớ tới, ít nhiều vẫn là có chút sợ hãi.

“Ừm. Cậu biết là ai đã cứu cậu không?” Đường Khảo suy xét thật lâu, vẫn là quyết định nói cho Phương Hân chân tướng.

“Đã cứu tớ? Dem tớ từ trong nước lôi ra không phải là cô Ôn Nhã sao?” Phương Hân có phần kinh ngạc nhìn Đường Khảo.

“Lốc xoáy kia là có người tạo ra, mục đích muốn kéo cậu ra khỏi bên dưới đèn treo, nếu không có người kia, cậu khẳng định đã bị đập trúng!”

“Hả? Lốc xoáy cũng có thể chế tạo ra?”

“Tớ không biết hần làm thế nào, nhưng tớ tin chính hần đã xuất thủ cứu cậu, bởi vì tớ nghe hần ở phía sau tớ niệm chú.”

“Hần? Hần đến tốt cùng là người nào hả?” Phương Hân nóng nảy.

“Người cứu cậu, là Bách Diệp Thân Hoành.” Đường Khảo thật sự không muốn nhắc tới người này, “Có lẽ. Cậu nên đi cảm ơn hần.”

“Là Bách Diệp đã cứu tớ?” Phương Hân kinh ngạc há to miệng.

Đường Khảo gật đầu đáp: “Ừ, tớ cách gần hồ bơi, cũng nhìn thấy tương đối rõ ràng, trong nước chẳng những có lốc xoáy xuất hiện, còn bốc lên cột nước hình rồng cùng đèn treo đụng vào, mới triệu tiêu không ít thể rơi của đèn treo, đây khẳng định không phải sức mạnh tự nhiên!”

“Tớ chung quy cảm thấy đèn treo rơi xổng không phải sự cố ngẫu nhiên, hơn phân nửa là tên cậu tạp chủng Austin này ra tay! Bằng không làm sao trùng hợp như thế? Thấy thế nào cũng đều là hướng tới Phương Hân.” Tuy rằng Đinh Lam không có mặt ở hiện trường, nhưng trực giác của hần lại rất chính xác.

“Rất có thể, sau sự cố, vốn đều ở trong khu bơi lội thầy Vũ Văn, Austin và Bách Diệp ba người đều chẳng rõ tung tích, giữa ba người đó nhất định đã xảy ra chuyện. Bách Diệp cùng Austin kia e rằng giống nhau, đều là dị nhân mang tuyệt kỹ, tỏ hiện tại rất lo lắng cho thầy Vũ Văn.” Đường Khảo có chút bực bội cắn móng tay của mình.

“Đối với năng lực của chúng ta có thể làm gì đây?” Đinh Lam xòe tay, “Tớ và cậu đều là người thường, thầy vũ Văn lại chưa bao giờ dạy chúng ta dù chỉ là một chút công phu.”

“Người thường sẽ vô dụng sao.” Trong đầu Đường Khảo hiện ra mũi tên đã bắn trúng Tùy Lăng kia.

“Nếu thật như các cậu nói, Bách Diệp đã cứu tớ, vậy hẳn không phải là người xấu rồi!” Phương Hân thật vất vả mới từ trong kinh hoàng khôi phục lại bình thường.

“Đại tiểu thư à! Cậu còn tưởng rằng là phim điện ảnh xem lúc nhõ hả? Trên đời này chỉ có hai loại người tốt và kẻ xấu sao?” Đinh Lam nhin không được nở nụ cười.

“Nhưng Bách Diệp.” Phương Hân đang muốn biện bạch, chuông điện thoại di động bên hông Đinh Lam vang lên đánh gãy lời nàng.

Đinh lam nói mấy ừ ừ a a một trận, sau khi ngắt máy, nói khẽ hai người trong bàn ăn: “Thầy Vũ Văn bảo chúng ta lập tức đến ký túc xá của thầy, Mạc Phi đã vẽ xong bức tranh thứ hai!”

Hai bức tranh Mạc Phi lần lượt phác họa đều được Vũ Văn song song dán trên tường, cùng lần đầu tiên bắt đồng chính là, trên hình ảnh lần này cảnh tượng từ bên ngoài hành lang chuyển dời đến bên trong một đại sảnh rộng rãi. Trên bức họa thứ hai nhân vật cũng có bốn người, Đường Khảo liếc mắt nhìn bọn họ, liền có thể dễ dàng phân biệt ra, ba người trong đó chính là ba người ngoại quốc từ trên bức họa thứ nhất, quần áo cũng không có biến hóa gì. Mà người thứ tư thêm vào chính giữa bức ảnh, khuôn mặt tuấn tú, vóc dáng thon dài, thân mặc một kiện trường bào cổ tròn màu thẫm, đầu đội mũ ô sa không cánh, bên hông đeo một túi nhỏ hình cá, mặc tựa hồ là quan phục triều Đường.

[3.bp.blogspot /-PIFUXU1qjr...113192975.jpg] [3.bp.blogspot /-PIFUXU1qjr...113192975.jpg]

Bất quá hấp dẫn tầm mắt của đám thanh niên nhất, chính là trong tay ba người nước ngoài kia đều cầm binh khí. Hình ảnh người Ba Tư bên trái trong tay cầm một thanh loan đao dài mảnh, vừa nhìn chính là thanh trường đao Shamshir quen thuộc nhất với bọn Đường Khảo. Trước mặt người Hồ dựng thẳng một bó tre thô chắc dùng dây thừng mảnh buộc chặt thành năm sáu vòng, nhìn bộ dáng thu đao lập thể kia của hắn, tựa như mới vừa một đao chém qua bó tre, bên chân trên mặt đất còn rơi lả tả vài đoạn đầu tre bị tước đứt.

Mà người Nhật bản ở bên phải hình, đang đem một kiện binh khí dài mạnh đâm vào một cái bia bắn, bia bắn bằng gỗ kia dày chừng bốn người chồng lên, lại bị trường binh một kích xỏ xuyên, mặt sau lộ ra một đoạn mũi đao cực giống trường đao kiểu Nhật.

Về phần nam nhân kỳ quái khoác trường bào lộ ra hai cẳng chân kia, giờ phút này đang đứng bên cạnh người Trung Quốc mặc quan phục, tay trái giơ ột thanh đoản kiếm, tay phải nắm ngang một thanh đại đao đời Đường rất nặng, nhìn tư thế kia, dường như muốn dùng đoản kiếm để chém đại đao!

Bức tranh của Mạc Phi trông rất sống động, ngay cả vẻ mặt của bốn người này cũng có thể nhìn đến rõ ràng. Ba người nước ngoài kia tuy rằng đều tự làm những chuyện khác nhau, nhưng đều là một bộ dáng trầm ổn như đã tính trước mọi việc, duy chỉ có mỗi vị quan viên Trung Quốc đứng giữa này, tầm mắt vẫn nhìn chăm chú vào người nước ngoài bên cạnh, thần sắc hơi có chút u ám.

“Bọn họ. Đều đang làm gì a? Chẳng lẽ là khoe binh khí của mình?” Phương Hân chỉ cảm thấy bức phác họa trước mặt này thập phần cổ quái.

“Hắc hắc. Tớ thật cảm thấy đây là một buổi tụ họp triển lãm đặt hàng binh khí, quan viên Trung Quốc kia chính là đến để chọn mua đầu trâu.” Lời Đinh Lam nói nghe dường như cũng có vài phần đạo lý.

“Nhưng tớ cho tới giờ chưa từng nghe nói qua thời điểm triều Đường Trung Quốc từng hướng nước ngoài mua binh khí.” Đường Khảo phủ định cách nói của Đinh Lam, “Hay là nghe thử ý kiến của thầy Vũ Văn

xem.”

“Đừng đem hy vọng kỳ thác ở tôi, về bức họa này, tôi và các cậu giống nhau, cũng không có manh mối gì.” Vũ Văn gãi gãi đầu, mặt lộ vẻ khó xử, “Tôi hiện tại đại khái có thể khẳng định, chính là binh khí trên tay những người nước ngoài này tất cả đều lưu tại Trung Quốc của chúng ta. Binh khí người Nhật Bản trên bức tranh kia dùng, tôi hôm qua đã gặp được, là một thanh thập tự thương dài, hiện tại rơi vào tay của Austin, mà thanh trường đao Shamshir người Hồ Ba Tư sử dụng cũng là thanh bị Bách Diệp đoạt được từ tay Tùy Lăng. Mà người nhìn từ góc độ bức tranh này, tuy rằng chúng ta không nhìn thấy hẳn, nhưng hẳn hẳn là chủ nhân ban đầu của kiếm Keris!”

Bọn Đường Khảo không hề biết chuyện đã phát sinh hôm qua, hiển nhiên đối với lời Vũ Văn nói vạn phần kinh ngạc. Vũ Văn đành phải đơn giản đem tình huống đột phát mình truy đuổi Austin và trận đại chiến giữa Bách Diệp và Vô Vi Tử kể một lần, bất quá chuyện mình say ngã vào nhà của cô Ôn Nhã, Vũ Văn lại lược qua hết.

Vũ Văn vốn đã là đối tượng sùng bái của Đường Khảo và Đinh Lam, hiện tại lại nghe nói Vô Vi Tử có thể dễ dàng đẩy lùi Bách Diệp, càng khiến bọn họ thêm phần kính nể, nhưng trong trường học cư nhiên còn có giấu một nhân vật lợi hại như vậy, thật sự ngoài ý liệu của hai người trẻ tuổi này. Một phen ảo tưởng Vô Vi Tử tiên phong đạo cốt, hai người nhin không được thả hồn mê mẩn.

“Nếu thầy ngay cả thập tự thương cũng từng gặp qua, đây chẳng phải chính là thanh tà binh cuối cùng chưa lộ diện sao?” Đinh Lam chỉ chỉ nam nhân cổ quái cầm đoản kiếm trên bức tranh.

”Đúng vậy, bất quá trên bức tranh của Mạc Phi không thể nhìn ra đặc trưng rõ ràng của thanh đoản kiếm này, cho nên vẫn không cách nào phán đoán đây đến tột cùng là binh khí của quốc gia nào, chỉ có thể từ trên tỉ lệ nhìn, cảm giác thanh đoản kiếm này độ dài không quá 30cm.

“Chỉ 30cm? So với dao găm không dài hơn bao nhiêu a? Trên bức tranh người này cư nhiên muốn dùng nó để chém đại đao vừa dày vừa nặng như vậy, phỏng chừng không gãy thì cũng lưu lại một vết nứt to.” Đinh Lam thật sự không thể tin uy lực của thanh đoản kiếm trong bức tranh.

“Nói không chừng đây thật sự là một thanh bảo kiếm chém kim chặt ngọc thì sao? Giống như thanh chủ thủ Vi Tiểu Bảo dùng trong Lộc Đình Kỳ đó.” Đường Khảo rất nghiêm túc nói.

“Hừ! Trong tiểu thuyết võ hiệp gì đó cậu cũng lấy ra nói được, hiện tại bọn họ viết tiểu thuyết huyền huyền, đao kiếm xuất hiện trong đó phỏng chừng ngay cả trái đất cũng có thể phanh thành hai nửa, cậu tin hay không a?” Đinh Lam đối với ví dụ Đường Khảo đưa ra rất khinh thường.

“Ôi. Gần đây xuất hiện nhiều quái sự như vậy, tớ còn cái gì không tin, toàn bộ thể xác và tinh thần đã sớm sa vào trong mê tín cổ hủ rồi.” Đường Khảo thở dài một tiếng, chọc Phương Hân nở nụ cười.

Từ khi Đường Khảo bọn họ vào cửa, Mạc Phi vẫn luôn ngồi trên ghế salon, bưng một tách cà phê nóng không nói chuyện, tựa hồ đối với phân tích của Vũ Văn thờ ơ, đại khái đang nghỉ ngơi khôi phục nguyên khí hao tổn khi vẽ tranh. Để thu hút lực chú ý của Mạc Phi, Đinh Lam liền cố tình bắt đầu nói hươu nói vượn: “Giữa bức tranh quan viên Trung Quốc này, không biết là cấp bậc gì, nhìn hẳn vẻ mặt buồn khổ, chẳng lẽ bị mấy tên nước ngoài bán đao này ép giá?”

“Từ khi xây dựng Đường triều, dựa vào màu sắc quan phục để phân biệt cấp bậc, đáng tiếc bức tranh của Mạc Phi chính là phác họa bút chì, không cách nào nhìn ra quan bào này của hẳn là màu gì.” Lời nói nhắm của Đinh Lam không hề hấp dẫn Mạc Phi, trái lại dẫn tới một tầng suy nghĩ của Vũ Văn.

Mạc Phi không hề hé môi đột nhiên buông tách cà phê trên tay xuống, đứng dậy đến bên cạnh Đinh Lam, Đinh Lam thấy nàng đột ngột tới, còn đang suy nghĩ nàng có phải lại muốn mở miệng tổn thương người không. Nhưng Mạc Phi nhìn cũng không thèm nhìn Đinh Lam, chỉ liếc nhìn bức tranh trên tường, mở miệng nói: “Em tuy rằng nhớ không được đến tột cùng ban này nhìn thấy cái gì, nhưng y phục người này em là thuận tay phải vài nét, chiếu theo thói quen bình thường của em, loại mức độ bút chì vẽ loạn này, hẳn là đại diện ầu ẩu.”

“Màu đỏ?” Vũ Văn giống như nhớ ra gì đó, “Quan phục Đường triều, tam phẩm trở lên là tử bào (tử là màu tím) , đeo túi cá vàng, ngũ phẩm trở lên là phi bào, đeo túi cá bạc. Màu phi, chính là màu đỏ, trên

bức tranh vị quan viên này, ít nhất cũng là một chính quan ngũ phẩm, Thiếu Giám nhất cấp.”

“Quan ngũ phẩm? Haha. Gần giống với cấp bậc thị trưởng ở hiện tại, chức quan cũng không nhỏ nha. Chẳng lẽ thật đúng như lời Đinh Lam, là một quản lý hạng mục đầu tư vốn nước ngoài?” Đường Khảo không nhịn được cười.

“Xem trường hợp này, kỳ thật còn có một loại khả năng, bọn họ có lẽ đang tỷ thí mức độ sắc bén của binh khí các quốc gia, xem kỹ thuật rèn thiết khí đã luyện của quốc gia người nào tốt hơn. Thời Đường triều ngoại giao có chút cởi mở, loại giao lưu kỹ thuật này cũng rất có thể phát sinh.” Vũ Văn hơi suy xét sâu hơn một chút, “Song hiện tại manh mối có hạn, chúng ta chỉ có thể chờ tác phẩm sau của Mạc Phi, mới có thể biết nhiều hơn về chuyện tà binh, trước mắt chuyện gấp nhất, vẫn là chuẩn bị cho việc trao đổi tà binh ngày mai! Hai người Bách Diệp và Austin, e rằng đều là ô hợp tâm tư riêng.”

Phương Hân từ trong miệng Vũ Văn nhận được chứng thực, biết người cứu mình đúng là Bách Diệp, trong lòng không khỏi ngũ vị tạp trần, mặc dù mình cũng không thích thanh niên Nhật Bản này, nhưng nếu lần sau gặp mặt, vẫn nên hảo hảo cảm ơn người ta mới đúng, nhưng hiện tại lại nghe nói hai người Bách Diệp và Austin muốn trao đổi tà binh gì đó, tựa hồ đứng ở phe đối lập với thầy Vũ Văn, lần này lời cảm ơn, không biết có cơ hội nói không.

“Thầy Vũ Văn, hai người bọn họ muốn giở thủ đoạn gì, mục đích chân thật có phải chính là thanh Keris trong tay thầy không a?” Đường Khảo lo lắng cũng không phải không có đạo lý.

“Ừ, kỳ thật, bọn họ đã động thủ rồi. Đêm qua Huyền Cương một đêm không ngủ, chính là ở lại trong ký túc xá bảo vệ kiếm Keris.” Vũ Văn vừa nói chuyện, một bên nhìn Huyền Cương ghé vào dưới bệ cửa sổ lim dim ngủ, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc áy náy.

Đường Khảo thấy thần tình Vũ Văn có chút khác thường, đang cảm thấy khó hiểu, đột nhiên phát hiện trong nhà của thầy Vũ Văn có chút biến hóa. Ban nãy mình vừa vào cửa đem lực chú ý đặt trên bức tranh, rốt cuộc không chú ý tới trên bốn bức tường trắng nơi nơi đều là vết chém của vũ khí sắc bén xẹt qua! Mà vài món gia cụ không nhiều lắm trong phòng khách, tất cả cũng đều trở nên thiếu góc thiếu chân. Phương Hân và Đinh lam thấy ánh mắt quái dị của Đường Khảo, cũng theo đó nhìn quanh bốn phía, nhìn kỹ, trong phòng cư nhiên khắp nơi đều có dấu vết vật lộn!

“Aiz.” Vũ Văn thở dài một tiếng, nói: “Đêm qua tôi say rượu hỏng việc, cả đêm không về, đến sau nửa đêm, đột nhiên có người xâm nhập ký túc xá! May mà Huyền Cương nhạy bén, biết Phương Hân xảy ra sự cố đến bệnh viện, sẽ không trở về phòng làm việc, nó liền chạy về ký túc xá cả đêm trông chừng tà binh, thấy có người lẻn vào, liền cùng hắc đại chiến một phen. Tôi đêm qua luôn cùng Bách Diệp dây dưa, nghĩ đến vị kia biết tôi không có nhà liền thừa cơ vào lương thượng quân tử (Hán triều, trong nhà Trần Thực ban đêm có một tên ăn trộm nấp ở trên xà nhà, TrầnThực kêu hắn là ‘lương thượng quân tử’, nghĩa là quân tử leo xà nhà) hắc chính là Austin, khó lòng phòng bị, tôi còn bị trúng kế dương đông kích tây. Sáng nay tôi về đến nhà, Austin đã không thấy, tuy rằng đánh nhau phá hủy không ít đồ đạc, may mắn thay tà binh cư nhiên bình yên vô sự.”

Nghe nói Huyền Cương từng cùng Austin chính diện giao phong, Đinh Lam Đường Khảo đều lắp bắp kinh hãi, còn Phương Hân lập tức chạy đến dưới bệ cửa, lấy tay vuốt ve Huyền Cương, xem nó có bị thương hay không.

“Đại khái đêm qua Austin ở phòng khách và phòng ngủ lần tìm không được, liền hoài nghi tà binh đã bị giấu trong cơ thể của tôi. Hơn nữa Huyền Cương vẫn triển đấu với hắc suốt, hắc cũng vô pháp phân tâm ngấm nghĩ, sau khi đã thương Huyền Cương, hắc liền vội vã đào tẩu.” Vũ Văn nói tiếp.

Nghe Vũ Văn nói thế, Đường Khảo và Đinh lam đều thầm kêu may mắn, có thể Austin cũng không ngờ tới kiếm Keris lại bị Vũ Văn tùy tiện ném trong bồn tắm nhà vệ sinh, tà binh mới tránh thoát một kiếp này.

“A!” Phương Hân đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, ban nãy nàng theo sống lưng Huyền Cương vuốt ve, trên tay cư nhiên trở nên ẩm ướt dính dính, giơ tay lên vừa nhìn, cư nhiên tay đầy máu. Kinh hồn chưa định Phương Hân xuyên thấu qua đám lông rậm trên người Huyền Cương, phát hiện trên lưng nó bị người dùng dao cắt ra một vết đao dài chừng 40cm, miệng vết thương sâu có thể thấy rõ xương, máu tươi trên tay Phương Hân chính là từ vết thương này trát ra.

“Sao không đưa Huyền Cương đến bệnh viện a?” Phương Hân lo lắng vạn phần.

Vũ Văn khoát tay áo, nói: “Không cần lo lắng, thể chất Huyền Cương phi phàm, nằm một ngày sẽ khỏi hẳn.”

“Phải không?” Ba thanh niên đều bán tín bán nghi liếc mắt nhìn Vũ Văn.

Mạc Phi cũng gật đầu, chứng thực lời Vũ Văn không phải nói đùa.

“Austin hạ thủ tàn nhẫn, trong tay lại có tà binh tương trợ, thập tự thương có thể đâm cũng có thể cưa, vốn rất khó phòng ngự, Huyền Cương tuy rằng dũng mãnh, trong trận chiến vẫn toàn thân vướng phải đồ máu, đặc biệt trên lưng phía sau trúng một câu của thập tự thương, cơ hồ kéo đứt xương sống nó, may là Huyền Cương gân sắt xương thép, khi đó cũng không đứng lên nổi, Austin sau khi đã thương nghiêm trọng Huyền Cương, cho rằng nó nhất định không sống nổi, liền thông dong đào tẩu. Nhưng hẳn không biết Huyền Cương có được năng lực chữa thương siêu cường, tôi sáng sớm trở về, nó đã có thể miễn cưỡng đứng thẳng. Vết thương hiện tại Phương Hân trông thấy, kỳ thật đã khép miệng nhiều rồi.” Lời tuy nói vậy, nhưng để Huyền Cương đơn độc mắc nguy hiểm, Vũ Văn đến giờ vẫn thập phần ân hận.

“Tên khốn này, về sau nhất định phải khiến hắn nợ máu trả bằng máu!” Phương Hân đau lòng vuốt ve đầu Huyền Cương.

Vũ Văn hừ lạnh một tiếng, nói: “Tuy rằng Huyền Cương bị thương, nhưng Austin chưa chắc cũng lông tóc vô thương, tôi nhìn trên răng nanh Huyền Cương có dính vết máu, có lẽ hắn cũng không thể hoàn toàn tránh thoát răng nhọn của Huyền Cương, nếu Huyền Cương công kích chính là cổ tay hắn, sức chiến đấu của Austin e rằng cũng đã giảm đáng kể.”

Đường Khảo đi đến bên bức tường trắng, thò tay sờ từng đạo thương ngân trên tường kia, phảng phất có thể tưởng tượng ra một phen hung hiểm đêm qua, may mà phòng Vũ Văn nhỏ hẹp, trường thương Austin sử dụng không thể hoàn toàn thi triển ra, nếu ở nơi trống trải, để hắn phát huy ưu thế công kích viễn trình, e rằng Huyền Cương sẽ bị thương còn nặng hơn.

“Thầy Vũ Văn, thầy nói bọn họ mời thầy ngày mai đi làm môi giới trao đổi tà binh, nhưng hôm nay bọn họ đã nhịn không được trước sau động thủ rồi, ngày mai gặp mặt, chẳng phải là một trận Hồng Môn Yến (ý nói bữa tiệc tiềm tàng nguy hiểm) sao? Có lẽ thầy không nên đi!” Lúc này tình thế ác liệt, Đinh Lam cũng thu hồi nụ cười đùa dỡn.

“Nếu tôi đã đáp ứng, sẽ không thể nuốt lời, các cậu yên tâm đi, Vô Vi Tử lão tiên sinh sẽ đến cùng tôi.” Vũ Văn ngoài mặt bình tĩnh, trong nội tâm lại ẩn ẩn có chút bất an, có một việc, y thủy chung cảm thấy kỳ quái.

Khi cùng Tùy Lăng giao thủ, Vũ Văn từng cảm nhận đầy đủ uy lực của tà binh, một người bình thường mượn sức mạnh tà binh, liền có thể biến đổi thành một siêu nhân khó mà ứng phó, Tùy Lăng huyền hóa ra ngựa cát gia tốc một kích kia, suýt nữa lấy mạng Vũ Văn, thật sự để lại ký ức hazy còn mới mẻ cho Vũ Văn. Nhưng vì sao Bách Diệp trong lúc cùng Vô Vi Tử giao chiến, Bách Diệp chỉ đem trường đao Shamshir thành một vũ khí sắc bén bình thường để sử dụng?

Dòng chảy vận mệnh của mọi người, đang hướng về phía mà ai cũng vô pháp khống chế mà cuốn đi.

Tiêu xin nói thêm về Hồng Môn Yến: Hồng Môn là nơi đại quân 400 ngàn người của Hạng Vũ đóng doanh trại, sau khi nghe tin Lưu Bang đã chiếm được Hàm Dương, kinh đô nhà Tần và hai người đã lập giao ước hể ai vào được Hàm Dương trước thì làm vua. Với 100 ngàn quân, Lưu Bang biết rõ thế lực quá yếu so với Hạng Vũ, cho nên Lưu Bang dẫn mưu sĩ Trương Lương và đại tướng Phan Khoái đến Hồng Môn, nói với Hạng Vũ, mình chỉ là trông coi Hàm Dương, đợi Hạng Vũ đến làm vua. Hạng Vũ tin Lưu Bang, mở tiệc chiêu đãi. Mưu sĩ Phạm Tăng – người chủ trương bày yến tiệc mời Lưu Bang tới dự để giết chết, ngồi ở bên cạnh Hạng Vũ, mấy lần ra hiệu cho Hạng Vũ giết Lưu Bang, nhưng Hạng Vũ giả vờ không nhìn thấy. Phạm Tăng cho đại tướng Hạng Trang vào múa kiếm làm vui, muốn lấy cớ giết hại Lưu Bang. Chú của Hạng Vũ Hạng Bá, bạn thân của Trương Lương, đã được mưu sĩ này nhờ vả, cũng rút kiếm ra múa, dùng cơ thể che chở cho Lưu Bang, Hạng Trang không có cơ hội ra

tay. Cuối cùng Lưu Bang nhờ kế mà được an toàn. Từ đó, Hồng Môn Yến được dùng để chỉ những bữa tiệc “lành ít dữ nhiều”, là cuộc đấu trí mà khách mời thường vượt qua, thoát nạn nhờ mưu lược và may mắn.

69. Quyển 2 - Chương 27

Ngày Bách Diệp và Vũ Văn ước hẹn này, buổi chiều Vũ Văn vừa vặn có tiết.

Sau khi nói xong nội dung trong chương trình học, cách giờ tan học ước chừng năm phút đồng hồ, Vũ Văn vỗ vỗ bụi phấn trên tay, cao giọng hướng bọn học sinh nói: “Mọi người đều biết, trường học của chúng ta có khoa nghiên cứu khảo cổ, trong viện bảo tàng của trường, trưng bày rất nhiều kết quả mà các thầy của khoa nghiên cứu khảo cổ khai quật được, căn cứ vào chương trình học yêu cầu, nhà trường sắp xếp cho chúng ta cơ hội đi tham quan viện bảo tàng của trường, đây là hoạt động ngoại khóa hiếm có một lần nhé, hy vọng các bạn tích cực tham gia!”

Dưới giảng đường vang lên một trận tiếng nghị luận nho nhỏ, viện bảo tàng có chút cũ kỹ trong trường kia, chẳng bao giờ mở ra cho bên ngoài, bọn học sinh ngày thường bắt luận lúc nào đi ngang qua trước cửa, đều thấy cổng chính đóng chặt, giống như nơi đó sớm đã bị bỏ hoang. Cũng không biết bên trong có những thứ bảo bối gì, nghe nói chỉ có khách quý tới chơi, nhà trường mới phái chuyên gia cùng đi tham quan.

“Thời gian sắp xếp cụ thể sau ba giờ chiều, các bạn học sinh xin đúng giờ đến tập hợp trước cửa viện bảo tàng đợi!” Khi Vũ Văn bổ sung thời gian hoạt động, tầm mắt của y cũng không chú ý đảo qua chỗ ngồi hàng cuối cùng của hai học sinh ngoại quốc.

Bách Diệp vẫn như trước, vui đầu ghi chép gì đó, mà Austin lại khoanh tay tựa vào lưng ghế, vẻ mặt trang nghiêm nhìn Vũ Văn. Vũ Văn chú ý tới, cả tiết học hôm nay, Austin đều chưa động qua bút, chẳng lẽ tay hắn thật sự bị Huyền Cương đã thương rồi?

“Thầy Vũ Văn, thầy có cùng chúng em đi tham quan không?” Một nữ sinh đột nhiên giơ tay hỏi.

“Xin yên tâm, tôi sẽ đi cùng các bạn.” Vũ Văn khi nói chuyện, tầm mắt vẫn nhìn chăm chú Bách Diệp và Austin, “Nếu không có gì ngoài ý muốn.”

“Vâng, thầy Vũ Văn nhất định phải giới thiệu những đồ cất giữ trong viện bảo tàng cho chúng em a! Bằng không chúng em sẽ xem không hiểu!” Nữ sinh kia khẩu khí nói chuyện đã gần như nũng nịu.

Vũ Văn thoáng cười khở, danh sách và bảng giới thiệu đồ cất giữ trong viện bảo tàng, mình cũng là hôm nay mới nhận được từ chỗ của chủ nhiệm khoa, nếu giới thiệu cho bọn học sinh, cần phải dành ra thời gian để xem mới được a.

“Này, các bạn học im lặng một chút!” Phương Hân cũng đứng lên vỗ vỗ tay, “Tôi ở đây trước tiên nói rõ một chút, ngày mai tham quan viện bảo tàng, nhà trường yêu cầu chúng ta chỉ có thể mang giày cao su mới có thể vào, cho nên tiền mua giày cần khấu trừ trong quỹ lớp.”

Phương Hân còn chưa dứt lời, bọn học sinh đều phát ra một trận tiếng xùy xùy (biểu thị sự ngăn cản xua đuổi).

“Như vậy đi, tiền mua giày, tôi sẽ trả, các bạn cứ đúng giờ trình diện là được, hiện tại tan học!” Vũ Văn mỉm cười nói.

“Tốt! Thầy Vũ Văn là người tốt!” Bọn học sinh thoáng cái ra sức vỗ tay.

Phương Hân chờ bọn học sinh tản đi hơn phân nửa, mới đến cạnh Vũ Văn, khẽ sẵn giọng: “Một đôi giày tới hai xu tiền, đây là giá mua lòng người rẻ nhất em từng thấy qua. Nguyên lai thầy Vũ Văn cũng cùng tên Đường Khảo kia giống nhau, người tốt đều bị các người làm, chỉ có em trở thành người xấu!”

Vũ Văn âm thầm cười, nói: “Tôi cũng chỉ có chút tiền không dùng đến thử một lần làm người tốt, em ngay cả cơ hội như vậy cũng không muốn cho tôi à.”

“Lại là đứa lảm mồm nào đang nói xấu ta!” Đường Khảo đột nhiên xuất hiện phía sau Phương Hân.

“Ai nói xấu cậu? Cậu vốn chính là như vậy nha, lần trước nộp luận văn, cậu đem luận văn của tớ lên lút lấy qua cho bạn tốt của cậu sao chép, kết quả người tốt cậu làm, thầy kiểm tra xuống, mặc kệ ai sao chép người xấu cũng là tớ!” Phương Hân tức giận, liền đưa tay nheo trên cánh tay Đường Khảo một cái.

Đường Khảo ôm cánh tay nhe răng nhếch mép nói: “Đều đã là chuyện của ngày tháng năm nào rồi, cậu nhớ kỹ rõ ràng như vậy làm gì?”

“Không nhớ rõ sao được? Đây đều cậu thiếu nợ tớ, về sau cậu phải từng cái từng cái trả tớ!” Nhìn bộ dạng chật vật của Đường Khảo, Phương Hân muốn lên mặt, trong mắt lại không giấu được ý cười.

“Được rồi được rồi, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa thuận, Phương Hân cậu đừng vội, các cậu về sau thời gian còn dài lắm, Đường Khảo nợ cậu cái gì, chậm rãi đòi cũng được.” Đinh Lam không biết từ nơi nào xông ra, ý đồ xấu xa ở chỗ này khuấy nước đục. Đáng tiếc hắn nói phen này, lại đồng thời đổi lấy nắm đầm của Phương Hân và Đường Khảo.

Vũ Văn mỗi lần chứng kiến mấy thanh niên hoạt bát này, luôn cảm thấy một loại thả lỏng không duyên cớ, chẳng qua ngẫu nhiên ở sâu trong nội tâm cũng sẽ lộp bộp một chút, nhớ tới bản thân kỳ thật so với bọn họ cũng chỉ lớn hơn 10 tuổi.

Đúng lúc này, theo một học sinh không quan hệ đến sự tình ra khỏi phòng học, Bách Diệp và Austin cũng chậm chậm từ chỗ ngồi đứng lên.

Hai người này vừa đứng dậy, không khí trong giảng đường tức khắc trở nên ngưng trọng, tất cả mọi người đều chẳng nói chẳng rằng, nhìn hai học sinh ngoại quốc chậm rãi đi về hướng bục giảng.

Trước khi nói chuyện, Bách Diệp vẫn trước tiên lễ phép cúi chào Vũ Văn, bất cứ lúc nào, người Nhật Bản luôn không muốn mất đi lễ nghi. Khi Bách Diệp đứng thẳng người lên, từng hữu ý vô ý liếc mắt nhìn Phương Hân, đầu Phương Hân lại chuyển hướng về phía bên kia, thần tình Bách Diệp có chút ảm đạm, mi mắt liền buông xuống.

Kỳ thật Phương Hân cũng không phải đang né tránh ánh mắt của Bách Diệp, nàng chỉ sợ Austin bên cạnh Bách Diệp mà thôi, Phương Hân thật sự không thể tin, người này đã từng năm lần bảy lượt truy sát mình, dưới gương mặt anh tuấn hoàn mỹ không tỳ vết kia của Austin, dường như cất giấu một ác ma lãnh huyết.

“Thầy Vũ Văn, 10h tối nay, chúng ta tại công trường tòa nhà dạy học tổng hợp tạm ngừng thi công kia gặp nhau, thế nào?” Bách Diệp vừa mở miệng, Đường Khảo và Đinh lam đều âm thầm lấy làm kinh hãi, mắng công trường kia không phải là nơi Dịch Nam Hành lên lút giam giữ Trương Nguyệt Thần sao? Bấy giờ nhớ tới tình cảnh đêm đó, vẫn có chút hãi hùng khiếp vía.

“Tốt, tôi sẽ có mặt đúng giờ, hy vọng hai vị không sai hẹn.” Vũ Văn vừa nói chuyện, một bên đem sách giáo khoa trên bục giảng thu gom một chỗ, thần thái có chút tự nhiên, thật giống như Bách Diệp chuẩn bị mời y cùng đi ăn tối.

“Nếu chỉ là chuyện giữa chúng tôi và thầy Vũ Văn, các bạn. Không hà tất phải đi theo thầy đến nhỉ?” Austin đột nhiên mở miệng.

Đường Khảo không nghĩ tới Austin sẽ nói chuyện với mình, thoáng sửng sốt, mới đáp: “Chúng tôi có thể không đi, nhưng nếu các người dám cả gan gây bất lợi cho thầy Vũ Văn, chúng tôi sẽ báo cảnh sát bất cứ lúc nào!”

“Báo cảnh sát? Haha.” Austin nở nụ cười lạnh.

“Các bạn không cần quá lo lắng, vô luận trước kia xảy ra chuyện gì, chỉ ít đêm nay, chúng tôi chỉ thành tâm mời thầy Vũ Văn đến giúp chúng tôi.” Bách Diệp thấy không khí có chút khẩn trương, nhanh chóng hướng Đường Khảo giải thích.

“Giúp? Các người nếu thành tâm muốn thầy giúp, vì sao đêm qua.” Đường Khảo chợt nhớ tới Huyền Cương bị thương, tâm tình thoáng cái trở nên kích động, đang muốn chửi ầm lên, Vũ Văn lại lắc đầu với cậu, dùng ánh mắt ra hiệu Đường Khảo tỉnh táo lại.

Nơi khai quật tà binh làm nơi trao đổi tà binh, Vũ Văn kỳ thật cũng mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, nhưng y tựa hồ tìm không ra lý do gì để phản đối, dù sao y cũng hy vọng có thể ở trong đại học nhân viên đông đảo tìm được một nơi hoàn toàn không có người ngoài đi ngang, so sánh một hồi, công trường ngừng làm việc quả thật có thể xem là một lựa chọn phù hợp.

Chẳng qua hai người nước ngoài không muốn có người ngoài có mặt, sao lại mời Vô Vi Tử lão tiên sinh áp trận chứ?

Đêm đến, trên bầu trời hạ xuống một tầng mưa bụi rất nhỏ, trên công trường bỏ hoang, Vũ Văn và Huyền Cương lẻ loi đứng ở một bên cần trục hình tháp, xa xa trong tòa nhà dạy học tràn ra ánh đèn, miễn cưỡng giúp Vũ Văn thấy rõ hết thấy trước mắt, những xe đẩy té ngã trên mặt đất, giàn giáo sớm đã rỉ sắt, cốt thép chông chất lung tung cùng một chỗ, tất cả đều mang theo vài phần băng lãnh của kim loại. Trái lại mưa phùn và gió thu thốc vào trên mặt Vũ Văn, lại có ba phần cảm giác ấm áp.

Hiện tại mới 9h, cách thời gian ước định còn một tiếng đồng hồ, Vũ Văn mang theo Huyền Cương đến sớm, là sợ trong công trường bị người thiết hạ bẫy gì đó, chẳng qua hiện tại xem ra, bốn phía tựa hồ cũng không có chỗ nào khả nghi.

Mưa hơi lớn hơn một chút, khu vực mắt Vũ Văn có khả năng nhìn thấy đã ở giữa màn mưa trở nên mơ hồ. Huyền Cương ngồi chồm hổm bên cạnh Vũ Văn, vẫn nằm trong trạng thái nhắm mắt dưỡng thần, bất thành linh, lỗ tai nhọn của nó trái phải xoay chuyển, tựa hồ nghe thấy động tĩnh gì đó. Vũ Văn lau một phen nước mưa tích tụ trên mặt, híp mắt quan sát hướng thu hút sự chú ý của Huyền Cương.

“Sát. Sát.” Có người giẫm lên mặt đường lầy lội tiếp cận.

Một bóng người khoác áo gió đen chậm rãi xuất hiện trước mặt Vũ Văn, người nọ trong lúc đi thỉnh thoảng nghiêng mặt nhìn hai bên, tuy rằng Vũ Văn vẫn chưa thấy rõ tướng mạo người tới, nhưng khi từ mặt nghiêng người nọ lộ ra hình dáng mũi cao thẳng, liền nhận ra người tới chính là Austin.

“Bách Diệp đâu? Không cùng cậu đến?” Vũ Văn nhìn nhìn phía sau Austin, xác nhận hẳn tới một mình.

Austin nhún vai, có phần không cho là đúng nói: “Người Nhật bản nói 10h đến, tuyệt đối sẽ không xuất hiện lúc 9h59, đây đại khái chính là điều mà bọn họ gọi là lễ độ đó.”

Vũ Văn gật đầu, tỏ vẻ minh bạch, sau đó từ trong túi quần lấy ra một bao thuốc lá Con Lạc Đà, cầm một điếu đưa cho Austin, Austin nhìn thoáng qua, khoát tay áo, rồi từ trong túi áo khoác xuất ra một gói Suyan đặc sản hiếm thấy, sau khi xé bao bì đưa đến trước mặt Vũ Văn, giọng mũi nói: “Vẫn là hút của tôi đi.”

Vũ Văn có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Austin sẽ thích thuốc lá của Trung Quốc. Nhưng nhìn Lạc Đà trong tay mình, lại bình thường trở lại, liền tự nhiên từ trong gói thuốc lá của Austin rút ra một điếu, châm lửa hút.

Hai người Vũ Văn và Austin đều vốc người gầy dài, cùng đứng yên lặng trong công trường đêm tăm tã mưa dầm này hút thuốc, nếu có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ cảm thấy tình cảnh này lộ ra ba phần quỷ dị.

Austin hầu như đã hút xong một điếu thuốc, trong lúc lơ đãng cúi đầu, mới chú ý Huyền Cương bên cạnh Vũ Văn. Ánh mắt Huyền Cương băng lãnh liên tục nhìn chăm chăm Austin, thấy Austin rút cuộc đã nhìn thấy mình, nó liền mạnh mẽ rằng, lộ ra hai hàng răng nhọn trắng dày, Austin nhìn, không khỏi toàn thân chấn động, lập tức mất tự nhiên đem tay phải nhét trở lại trong túi. Hẳn thể nào cũng không ngờ đến, đại khuyến đêm trước bị hắn dùng thập tự thương đánh trọng thương cơ hồ chỉ còn nửa cái mạng, hôm nay làm thể nào lại sinh long hoạt hổ xuất hiện trước mặt hắn?

Vũ Văn thấy bộ dạng của Austin có chút thất thường, đương nhiên biết trong lòng hắn nghĩ gì. Vũ Văn nhin không được mỉm cười, cũng không dám chột, sau khi từ trong miệng phun ra một vòng khói, bình tĩnh hỏi han: “Đến Trung Quốc mấy năm rồi?”

Austin nao nao, đáp: “Tính cả vài năm ở Bắc Kinh bồi dưỡng, đến nay xấp xỉ gần 5 năm rồi.”

“5 năm. Cảm thấy Trung Quốc thế nào?” Vũ Văn thật giống như đang cùng Austin bàn việc nhà.

“Tốt lắm, tuy rằng có nhiều người nghèo khổ, nhưng ít ra. . . .Không có chiến tranh. . . .” Austin đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nhưng dưới bầu trời đêm mưa bụi lất phất kia, trong không trung cái gì cũng nhìn không thấy.

Vũ Văn sững sốt, chợt nhớ tới, với tuổi tác của Austin, thời thơ ấu của hắn e rằng vừa vặn trải qua trận chiến tranh Iran - Iraq nổi tiếng kia, hiện giờ quê hương hắn lại suýt nữa bùng nổ một trận chiến song phương thực lực cách xa khác, tuy rằng sắp tới thế cục trở nên hòa hoãn, tín hiệu nguy hiểm vẫn chưa hoàn toàn bị giải trừ. . . .Khó trách Austin lại phát ra tiếng thở dài như vậy, xung quanh hắn đều là người Trung Quốc sống trong thời đại hòa bình, có lẽ không một ai có thể cảm nhận được tâm tình vị khách tha hương này.

“Giáo chúng của Zarathrusta giáo các cậu, hiện tại hắn là không còn lại bao nhiêu người phải không?” Vũ Văn cũng không phải là khinh thường Austin, lời của y cũng chính là lời nói thật. Zarathrusta giáo tuy rằng từng là quốc giáo đáng kính của Ba Tư cổ, nhưng từ sau khi Alexander đại đế chinh phục Ba Tư, kiệt tác kinh điển của Zarathrusta giáo đa số đều bị người Macedonia thiêu rụi, con đường truyền giáo nhất thời đại thương nguyên khí, về sau người Ả Rập chiếm đóng Trung Đông, dưới sự bài xích của Hồi giáo, Zarathrusta giáo đành phải bị ép buộc dời đến phương Đông, một phần thông qua Tây Vực truyền vào Trung Quốc, một phần truyền vào Ấn Độ, trong gần ngàn năm ở Trung Quốc, mấy lần Phục Hưng, lại mấy lần bị cấm, cuối cùng vẫn là bị chôn vùi, nghe nói hiện tại chỉ có ở Ấn Độ là còn chút thôn xóm tín ngưỡng loại tôn giáo tôn thờ ngọn lửa này. Vũ Văn hiển nhiên thập phần hiểu kỳ, vị “bất tịnh nhân” của Zarathrusta giáo trước mắt này, làm thế nào đi vào xã hội hiện đại được?

“Thánh vực tuy rằng đã bị tín đồ dị giáo xâm chiếm, đối với chúng tôi ngọn lửa của Zarathrusta giáo, vĩnh viễn sẽ không lụi tắt.” Austin dùng ánh mắt lợi hại nhìn thẳng Vũ Văn.

“Chẳng lẽ cậu còn muốn khôi phục thánh giáo sao?” Vũ Văn không nhịn được cười, Austin trước mặt khiến y nhớ tới Mộ Dung Phục trong tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung, nhưng nụ cười của y nháy mắt đông cứng lại, một ý tưởng kinh người đột nhiên xuất hiện trong đầu Vũ Văn – Chẳng lẽ Austin cho rằng có được sức mạnh của tà binh, sẽ có thể giúp Zarathrusta giáo một lần nữa đoạt lại vinh quang ngày xưa? Nhưng vô luận nhìn thế nào, thanh trường đao Shamshir kia cũng chỉ là một vũ khí giết người đơn thuần mà thôi, trong xã hội công nghệ cao thống trị, còn có thể làm được gì?

Austin cầm đầu lọc trong tay ném xuống đất, rồi dùng chân nghiền nát, có phần nghiêm túc nói: “Thầy Vũ Văn, thầy thật sự cho rằng Zarathrusta giáo hiện tại đã trở nên yếu thế sao? Kỳ thật hiện tại rất nhiều phú hào Ấn Độ, đều thờ phụng Zarathrusta giáo. Tín đồ của Ấn Độ vẫn tài mạnh thế lớn, Bombay chiếm giữ thế lực kinh tế rất lớn, ngay cả “Tập đoàn TaTa” nổi danh, cũng nằm dưới sự khống chế của bản giáo.”

Vũ Văn nghe vậy trong lòng không khỏi rung mình, tập đoàn TaTa đến nay đã có trăm năm lịch sử, là tập đoàn tài chính lớn nhất Ấn Độ hiện nay, có gần trăm công ty con, tổng tài sản chiếm 2% tổng giá trị sản xuất quốc dân của Ấn Độ, nếu Zarathrusta giáo thật sự chống đỡ tập đoàn hùng mạnh như vậy, kia quả thật không thể xem như yếu thế rồi.

Ngay khi Vũ Văn còn đang bán tín bán nghi, Austin lại nói tiếp: “Ngay tại những năm 70 của thế kỷ 18, giáo chúng của bản giáo ở Ấn Độ còn nhờ cậy sức mạnh của người Bồ Đào Nha, lấy Macao làm cầu ván, đồng thời cùng vùng duyên hải phía nam Trung Quốc làm mậu dịch, lần thứ hai đem thánh giáo truyền vào Trung Quốc! Ông chủ William của tập đoàn Jardine Matheson nổi tiếng trong lịch sử Macao, chính là tín đồ của Zarathrusta giáo. Sau khi Hồng Kông mở ngõ thông thương, giáo chúng của bản giáo lại lấy quan điểm mậu dịch mẫn tuệ dần dần di chuyển tới Hồng Kông, một vị giáo đồ khác Mody tiên sinh (Hormusjee. Mody), chính là người sáng lập công hiến quan trọng nhất của đại học Hồng Kông. Bất quá chúng tôi hiện tại đối ngoại không dùng danh hào của Zarathrusta giáo nữa, mà sử dụng tục xưng là Bạch Đầu giáo. Hiện tại khu vực Hồng Kông công việc của Zarathrusta giáo, đều do hội liên hiệp Bạch Đầu giáo Hồng Kông phụ trách, tôi đến Trung Quốc du học, cũng là dưới sự bọn họ sắp xếp mà thành.

Bạch Đầu giáo tuy rằng không có tên tuổi gì, nhưng Vũ Văn cũng có nghe qua, chính là không nghĩ tới căn nguyên phía sau này, toàn bộ lại hướng về một tôn giáo cổ đại thế nhân cho rằng đã sớm chôn vùi, Zarathrusta giáo này hành sự kín kẽ như vậy, chẳng lẽ thật sự muốn che giấu dã tâm phục hưng?

“Hiện tại trong thương giới Ấn Độ người có tên tuổi, phần lớn là tộc nhân Khăn Tây, người sáng lập tập đoàn TaTa – Jamsetji Tata, chính là người của tộc Khăn Tây, kỳ thật Khăn Tây (Parsi) hai chữ, ý nghĩa chính là người Ba Tư (Persians)! Tất cả bọn họ đều giống như tôi, là hậu duệ của Ba Tư cổ!” Nói xong lời cuối cùng, Austin đột nhiên nắm chặt quả đấm vung tay vù một cái, toàn thân tản mát ra khí thế kinh người, áo gió đen trên người hắn, cứ nhiên ở trong mưa phần phật tung bay.

Nghe được lực kinh hoàng trong lời Austin, tâm trạng Vũ Văn cũng không khỏi hoảng sợ, nhưng trên mặt không lộ ra chút thần sắc sợ sệt nào.

Austin thấy vẻ mặt Vũ Văn ngưng trọng, nửa ngày không nói chuyện, liền cười nói: “Thầy Vũ Văn, Đại Thần Ahura Mazda sáng tạo ra Thánh Hỏa, vẫn luôn thiêu đốt trong lòng chúng tôi.” Nói xong, hắn đưa tay chỉ chỉ trái tim mình.

“Hửm? Austin, sao tôi cảm thấy cậu hôm nay nói rất nhiều nha, cùng bộ dáng ngày thường trầm mặc kiệm lời khác nhau rất lớn.” Vũ Văn mỉm cười sờ sờ đầu Huyền Cương bên cạnh.

“Haha. Tôi không nói lời nào, chỉ là vì tôi không thích nói dối mà thôi.”

“Khó thấy được hôm nay cậu mở máy hát nhỉ, có thể ăn ngay nói thật hay không, phía sau mấy món tà binh này, đến tột cùng có bí mật gì?” Vũ Văn đột nhiên áp sát Austin.

Austin nhìn mặt Vũ Văn, sau một hồi trầm ngâm, mới chậm rãi nói: “Thầy Vũ Văn, tôi kính trọng thầy là người dẫn đường Hoàng Tuyền, sẽ không dối gạt thầy, nhưng về tà binh. Tôi chỉ có thể nói cho thầy biết, 7 năm trước, các nhà khảo cổ học Iran trong một di tích của vương triều Abbas, khai quật được một phần ghi chép văn hiến là lưu vong diêu viễn.”

“Lưu vong diêu viễn?”

“Đúng, là một tầng lớp nô lệ ngay thời điểm đó, từng theo một thương nhân Ba Tư xuất hành đến Trung Quốc, về sau lại tự mình một người từ giữa nước lưu vong trở về, sau đó hắn viết xuống một phần hồi ký. Trong phần hồi ký này, hắn nhắc tới chủ nhân của mình – một kỵ sĩ nổi danh của vương triều Abbas, đem tính mạng của mình và chiến đao cùng thất lạc tại Trung Quốc xa xôi.”

“Chiến đao? Chẳng lẽ chính là thanh trường đao Shamshir trong tay Bách Diệp?”

“Trước mắt xem ra, chắc chắn chính là thanh đao này!”

“Nhưng Trung Quốc lớn như vậy, các người làm sao có thể chuẩn xác tìm được nơi kỵ sĩ kia bỏ mạng năm đó?”

“Trong bản ghi chép cũng có ghi lại địa chỉ tương đối, may mà mảnh đất dưới chân chúng ta hiện nay, gần 2000 năm qua tên gọi chưa từng thay đổi, dựa vào phát âm của địa danh kia, chúng tôi có thể dễ dàng tìm được nơi này, cũng đại khái tập trung trong một phạm vi.” Khi nói đến đây, Austin đột nhiên có chút tức giận xiết chặt nắm đấm, “Tên gián điệp Nhật Bản đáng hận chỗ nào cũng nhúng tay vào kia, cứ nhiên mua chuộc hai tên khảo cổ học Iran bại hoại, đánh cắp phần văn hiến kia, chúng tôi chỉ tới kịp phục chế lại bản sao văn tự, bản đồ địa điểm mấu chốt không kịp phục chế.”

“Chẳng lẽ địa điểm mấu chốt kia, chính là vị trí cụ thể chôn giấu tà binh?”

“Ừ. Đích xác như vậy.”

“Nguyên lai là thế này!” Vũ Văn tức khắc tỉnh ngộ, ngẩng đầu nhìn bốn phía công trường, “Khó trách người Nhật Bản muốn đầu tư cùng đại học S hợp tác thi công tòa nhà dạy học tổng hợp này, hóa ra chính là vì bọn họ đã biết vị trí cụ thể chôn giấu tà binh! Hắc hắc. Chỉ là bọn họ trăm phương ngàn kế đợi đến hôm nay, nhà trường mới bắt đầu cải biến lại tòa nhà cũ này, còn thật vất vả đem nền móng đào được độ sâu như thế, khoảng cách đã khá gần đến tà binh, lại bị Dịch Nam Hành vô tình đoạt trước!”

“Cũng chính bởi vì Dịch Nam Hành kia, khiến cho hiện tại âm kém dương sai, tôi lấy được thập tự thương của người Nhật, mà Bách Diệp lại cầm trường đao Shamshir của Ba Tư cổ.” Austin tựa hồ đối với việc này rất khó chấp nhận.

“Austin, cậu nói thật đi, các cậu nắm những tà binh này, đến tột cùng có công dụng gì? Tôi cũng không tin cậu chỉ dựa vào một thanh trường đao Shamshir là có thể chấn hưng Zarathrusta giáo.” Vũ Văn lại lần nữa truy vấn mấu chốt vấn đề. Nhưng Austin lắc đầu nói: “Tôi không muốn nói dối, nhưng cũng không muốn trả lời vấn đề của thầy.”

“Vậy cậu nói cho tôi biết, hôm nay sau khi tôi giúp hai người các cậu trao đổi tà binh, cậu sẽ lập tức rời khỏi đại học S, rời khỏi Trung Quốc phải không?” Vũ Văn rơi vào đường cùng, đành phải thay đổi một loại phương thức hỏi khác.

Austin suy nghĩ thật lâu, lắc đầu.

Cùng lúc đó, một chỗ khác bên ngoài công trường, Phương Hân đang thật cẩn thận trốn sau chiếc xe con đậu ở ven đường, mà ở một nơi cách nàng không xa, Đường Khảo và Đinh Lam mang theo một máy quay và một cái thang xếp, đang đứng dưới tường vây xung quanh công trường.

Hai nam sinh nhìn quanh một lát, sau khi khẳng định bốn phía không ai chú ý đến bọn họ, liền nhanh chóng đem thang xếp đặt bên tường vây, hai đứa kẻ trước người sau, rất nhanh vượt qua tường vây.

Phương Hân lặng lẽ nhô đầu ra, lại phát hiện Đinh Lam đem thang xếp thu vào trong tường vây, trong lòng nàng quỳnh lên, đang muốn đuổi theo tiến vào, phía sau đột nhiên có người thoáng vồ bả vai nàng!

Phương Hân vừa quay đầu lại, vỗ người nàng cư nhiên là Bách Diệp. Nàng a một tiếng kêu lên, bản năng lui về phía sau hai bước, nhưng thời gian kế tiếp, Phương Hân không biết nên chạy trốn hay nên ở lại.

Bách Diệp khê ho khan, mỉm cười hỏi: “Cậu ở chỗ này làm gì vậy?”

“Tớ.” Phương Hân quay đầu nhìn tường vây bên kia, Đường Khảo và Đinh Lam sớm đã không thấy bóng dáng. “Tớ không làm gì cả, ra đây đi dạo một chút.”

“Bên ngoài trời còn đang mưa, cậu lại không mang theo dù, vì sao không sớm trở về phòng nghỉ ngơi chứ?” Trong ánh mắt Bách Diệp, lại có phần quan tâm tình chân ý thật.

Phương Hân do dự một lát, vội vàng cúi người với Bách Diệp, nói: “Ngày đó ở hồ bơi, cảm ơn cậu đã cứu tớ! Gần đây mãi không có cơ hội đến gặp mặt cậu nói lời biết ơn, thật ngại ngùng!”

“Một chuyện nhỏ mà thôi, không cần như vậy. Ban nãy tớ trông thấy bọn Đường Khảo nhảy qua tường vây, có phải bọn họ không mang theo cậu vào trong không?”

“Ách. Đúng vậy. Bọn họ nói có thể sẽ rất nguy hiểm.” Phương Hân sau khi trả lời, mới chợt nhớ tới, bọn Đường Khảo phòng bị, không phải là người trước mặt sao?

Bách Diệp trầm ngâm một lát, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Phương Hân, có câu, tôi vẫn luôn muốn nói với cậu.”

“A? Đây.” Phương Hân thấy Bách Diệp đột nhiên trở nên nghiêm túc, tự nhủ hẳn là Bách Diệp muốn thổ lộ với mình, trong lòng nhất thời một mảnh hoảng loạn. (thật giàu trí tưởng bở mà =.=)

Bách Diệp ngừng lại một chút, nói: “Phương Hân, tôi hy vọng cậu về sau nên cách thầy Vũ Văn Thụ Học này xa một chút! Hắn là một người phi thường nguy hiểm!”

“Cái gì? Cậu nói bậy bạ gì đó?” Phương Hân quả thực không thể tin được vào lỗ tai mình, việc này so với việc Bách Diệp nói ra ba chữ “tôi yêu cậu” càng khiến người ta khó chấp nhận hơn.

“Vũ Văn Thụ Học. Hắn là một người dẫn đường Hoàng Tuyền!”

“Người dẫn đường Hoàng Tuyền?”

“Ừ, giới pháp thuật luôn luôn có tin đồn như vậy, người dẫn đường Hoàng Tuyền, hành tẩu tại mảnh đất màu xám của hai giới âm dương, từ xưa đến nay, liền bị gọi là người mang điềm xấu, mỗi khi có người dẫn đường Hoàng Tuyền xuất hiện ở địa phương nào, nơi đó nhất định sẽ có huyết quang tai ương!”

“Cậu nói vậy, thầy Vũ Văn là người tốt như vậy, sao có thể gây ra huyết quang tai ương gì chứ?” Phương Hân lắc đầu liên tục, chỉ cảm thấy hình tượng Bách Diệp trong lòng mình xuống dốc không phanh.

Bách Diệp có chút thống khổ cúi đầu, nói: “Tôi có cần phải nói ra lời dối trá như vậy sao? Người dẫn đường Hoàng Tuyền như Vũ Văn, nếu tình thế yêu cầu, bọn họ ngay cả bằng hữu của mình cũng có thể hy sinh bất cứ lúc nào!”

“Cậu và thầy Vũ Văn có cừ oán sao? Vì cái gì nói xấu thầy như vậy?” Phương Hân cực kỳ tức giận, nếu không phải Bách Diệp đã cứu mạng nàng, nàng cơ hồ muốn xoay người giậm chân bỏ đi rồi.

“Có cừ oán? Hừ hừ. Tôi và hắn quả thật có cừ oán. Hơn nữa còn là thù giết cha!” Bách Diệp mạnh mẽ ngắt đầu, trong mắt hung quang bạo phát.

Phương Hân cả kinh, nói cũng nói không được nữa.

“Cha tôi, là một Trừ Ma sư cấp bậc tương đối thấp.” Bách Diệp khoanh tay đứng, tầm mắt hướng về nơi xa, “Bởi vì tư chất tầm thường, tu vi pháp thuật vẫn mãi không có thành tích gì, qua 35 tuổi, ông liền hoàn tục, cùng mẹ tôi cùng sống tại trấn Wakayama. Ngay tại 1 năm mẹ hoài thai tôi kia, thị trấn Wakayama yên bình, đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà đến. Người kia là sư phụ của Vũ Văn Thụ Học, tên là Biệt Ly tiên sinh. Hắn còn mang theo bên người một con lang khuyển, chính là Huyền Cương hiện tại đi theo bên cạnh Vũ Văn. Trên Wakayama của chúng tôi, từ xưa có một thần thú sinh sống – Mộng Mô! Mộng Mô có thể ăn ác mộng của mọi người, vẫn luôn là thần vật mà chúng tôi kính ngưỡng, không nghĩ tới Biệt Ly tiên sinh kia về để Huyền Cương có được loại năng lực ăn ác mộng này, cư nhiên lên lút sẵn giết Mộng Mô! Các đại sư Chân Ngôn Tông của Cao Dã Sơn phát hiện chuyện này, liền phát động toàn bộ môn hạ Trừ Ma sư, đuổi bắt kẻ trộm săn Mộng Mô Biệt Ly tiên sinh!”

“Nhưng. Nhưng chuyện này cùng thầy Vũ Văn có quan hệ gì?” Phương Hân run giọng hỏi.

Bách Diệp không trực tiếp trả lời vấn đề của Phương Hân, lại tiếp tục nói: “Tiếc rằng Biệt Ly tiên sinh kia, pháp thuật phi thường lợi hại, mặc dù chỉ đơn độc một mình, nhưng Chân Ngôn Tôn xuất ra hàng loạt Trừ Ma sư dọc đường truy kích, lại tổn thất nặng nề. Cha tôi khi đó tuy đã hoàn tục, nhưng vẫn xem mình như môn hạ của Chân Ngôn Tông, lúc ấy cũng hưởng ứng kêu gọi, gia nhập đội ngũ truy kích, ở cảng Osaka đại chiến một trận, ông bị cự khuyển Huyền Cương hung ác kia, một hơi cắn bị thương yết hầu! Được nâng về nhà, thống khổ vùng vẫy ba ngày, vết thương không thể khép miệng, cuối cùng vẫn là đánh mất tính mạng. Mà Biệt Ly tiên sinh kia, cư nhiên bình yên vô sự trốn về Trung Quốc! Nguyên nhân hắn làm như vậy, chỉ vì Vũ Văn Thụ Học khi còn nhỏ thường gặp ác mộng, cần Huyền Cương đi cắn nuốt ác mộng Vũ Văn phát ra!”

“Cậu. Làm sao có thể khẳng định cần bị thương cha cậu. Chính là Huyền Cương chứ? Khi đó, cậu hẳn là còn chưa sinh ra đời a? Hơn nữa đã hơn 30 năm rồi, Huyền Cương làm sao có thể vẫn còn sống đến hiện tại?” Hiện tại Phương Hân thầm nghĩ muốn tìm ra lỗ hổng trong lời Bách Diệp nói, mới liều mạng phản bác Bách Diệp.

“Sau khi cha tôi chết, tuân theo trăng trời của ông, di thể được táng trong một sơn động giữa tám đỉnh núi của bốn phía Cao Dã Sơn. Sinh nhật năm tôi 8 tuổi, mẹ mang tôi đến mộ địa của cha. Ở nơi này, tôi nhìn thấy một màn ghê người, tuy rằng cha tôi đã chết nhiều năm, nhưng Thức Thần từng bảo hộ ông vẫn chưa tiêu tán, cư nhiên đem cảnh tượng khi cha bị Huyền Cương cắn huỷ hóa ra, càng không ngừng lặp đi lặp lại tái diễn một màn năm đó! Cho nên. Tôi một lần lại một lần nhìn thấy Huyền Cương nhảy dựng lên, đẩy cha tôi gục trên mặt đất, sau đó cắn yết hầu của cha tôi, máu tươi tung tóe xung quanh.” Khi nói chuyện, trên mặt Bách Diệp đã che kín lệ, “Đây là lý do vì sao, khi lần đầu tiên tôi ở nhà Vũ Văn trông thấy Huyền Cương, lại thất thố như vậy! Bởi vì hồi ức khủng bố khi ấy, đã khảm nhập thật sâu vào trong đầu óc tôi, yêu thú Huyền Cương này, cư nhiên dài mệnh như vậy, khi nó giết người bộ dáng hung ác kia, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không quên!”

Phương Hân nghe xong câu chuyện của Bách Diệp, chỉ cảm thấy tay chân đều trở nên lạnh lẽo, hết thấy theo như lời Bách Diệp, đều là thật vậy chăng?

Không đợi Phương Hân từ trong sững sờ tỉnh táo lại, Bách Diệp đã bước nhanh hướng về phía tường vây công trường phóng đi, nương theo một chỗ lõm khuyết trên tường, đạp đạp hai cái, rồi nhẹ nhàng nhảy vào

trong tường vôi.

70. Quyển 2 - Chương 28

Một khắc nhảy từ tường vôi rơi xuống đất kia, bởi vì trên mặt đất lầy lội trơn ướt, Đường Khảo ôm máy quay suýt nữa cắm đầu ngã quỵ trên mặt đất! May mắn Đinh Lam rơi xuống trước nhanh tay lẹ mắt, một phen kéo lại dây máy quay, Đường Khảo mới không ngã cạp một miệng bùn.

“Não nhỏ của cậu có phải có vấn đề hay không a? Thăng bằng kém như vậy?” Cho dù hiện tại không khí khẩn trương, Đinh Lam vẫn nhin không được mở miệng châm biếm.

“Suýt.” Ngày thường Đường Khảo khẳng định sẽ trả đũa nhưng hôm nay lại treo biển miễn ngừng chiến, “Đừng để thầy Vũ Văn nghe thấy, thầy mà biết chắc chắn sẽ đem chúng ta đuổi ra.”

Hai đứa rón ra rón rén ở phía sau một loạt kiến trúc tạm thời tiến lên phía trước. Sau khi đã thò đầu ra quan sát, bọn họ phát hiện Vũ Văn cùng Austin đứng dưới căn trức hình tháp, chẳng qua khoảng cách khá xa, chỉ có thể nhìn thấy hai bóng đen ẩn ẩn lơ mờ, Đinh Lam vỗ vỗ Đường Khảo, nhẹ giọng nói: “Ngay tại nơi này nhé? Tới gần nữa sẽ bị phát hiện đó!” Đường Khảo quay đầu nhìn nhìn bốn phía, cảm thấy có chút quen mắt, đây không phải là gian phòng nhỏ Dịch Nam Hành giam giữ Trương Nguyệt Thần sao?

Cửa gỗ lúc ấy từng bị Đường Khảo một cước đá văng, giờ phút này cũng chỉ khép hờ, hai đứa lặng yên không một tiếng động tiến vào trong phòng, may mắn tìm được một cái công sự che chắn tuyệt hảo. Ngay sau đó, Đường Khảo tay chân lạnh lẽo lấy ra chân chống, nhanh chóng đem máy quay gác trước cửa sổ phòng nhỏ, từ giữa hai phiến cửa sổ lòi ra ống kính máy quay ngắm chuẩn hướng căn trức hình tháp.

Đinh Lam mở ra màn hình tinh thể lỏng, không khỏi thở dài một hơi, hần bắt đắc dĩ phát hiện, mắt người còn có thể phân biệt ánh sáng nhạt, trên màn hình tinh thể lỏng lại là một mảnh đen kịt, Đường Khảo chưa từ bỏ ý định đem hình ảnh phóng đại mấy lần, nhưng vẫn chẳng ăn thua gì.

“Không có biện pháp, về sau phần phim tài liệu này cho dù truyền ra, cũng chỉ có thể lấy đảm đương hình ảnh kinh dị.” Đường Khảo lắc đầu, mở ra chế độ hồng ngoại ban đêm của máy quay. Chế độ chuyển đổi này thật sự là hiệu quả tức thì, thân ảnh gầy gò của Vũ Văn nhất thời xuất hiện trên màn hình tinh thể lỏng, chẳng qua hình ảnh một mảnh phiếm xanh, lộ ra chút quý khí dày đặc, Vũ Văn và Austin lại thời gian dài không có động tác gì, nhìn qua thật đúng là như hai cô hồn đã quỷ lênh đênh trôi giạt.

Từ trong màn hình có thể nhìn ra hai người Vũ Văn và Austin đang trò chuyện, chẳng qua khoảng cách quá xa, không thể nghe thấy nội dung bọn họ nói. Đợi hồi lâu, Bách Diệp vẫn chưa xuất hiện, Đường Khảo và Đinh Lam bắt đầu cảm thấy rình coi có chút nhàm chán. Ngoảnh lại nhìn xem trong phòng còn sót lại hai ván giường gỗ, hai đứa không hẹn mà cùng nhớ tới buổi tối gặp mặt cuối cùng với Dịch Nam Hành.

“Ôi. Nếu lão Dịch không đào mấy món binh khí cổ quái kia ra, chúng ta hiện tại e rằng ngay cả phim cũng quay xong rồi.” Đường Khảo thở dài nói.

“Nào có nhanh như vậy? Nữ diễn viên chính của cậu ở đâu ra nha?” Đinh Lam hừ lạnh một tiếng.

“Trương Nguyệt Thần nếu không bị thương, vẫn có thể tiếp tục làm nữ diễn viên chính của chúng ta a. Đúng rồi! Cậu ấy hiện tại thể nào?”

“Ừm. Nàng đã khôi phục nhanh hơn dự đoán nhiều, bác sĩ đều có chút giật mình, không đến hai tháng nữa, thì có thể gắng gượng xuống giường rồi, chẳng qua vẫn không thể tùy ý đi lại.”

“Cậu hẳn phải đến bồi bồi nàng nhiều hơn, dù sao người ta hiện tại biến thành như vậy, cậu nhiều ít cũng có chút trách nhiệm. Đương nhiên, tớ cũng biết cùng loại hoa hoa công tử như cậu nói trách nhiệm gì gì đó, chỉ là đàn gảy tai trâu, hắc hắc.”

“Ít nói nhảm! Tớ mỗi cuối tuần đều đến bệnh viện bồi nàng!” Đinh Lam hung hăng dựng thẳng ngón giữa về phía Đường Khảo.

“Nhưng sao tớ cảm thấy cậu đối với tiểu sư muội của thầy Vũ Văn người ta có chút ý tứ nha?” Đường Khảo trêu ghẹo.

“Ai lại đi yêu thích cái loại Mẫu Dạ Xoa đó chứ?” Đinh Lam khê đảo mắt khinh thường, “Tớ chỉ do nể mặt thầy Vũ Văn, nén giận mà thôi.”

“Suyt! Bách Diệp đến!” Đường Khảo đột nhiên nghiêng người.

Quả nhiên, thân ảnh của Bách Diệp Thân Hoàn xuất hiện trên màn hình tinh thể lỏng, Đinh Lam đưa tay nhìn đồng hồ một chút, lúc này chính là 10h đúng, Bách Diệp đã đến đúng giờ ước định. Nhìn bộ dáng Bách Diệp giống như tự nhiên như không, Đường Khảo thể nào cũng sẽ không ngờ tới mới vừa rồi Bách Diệp bên ngoài tưởng vậy từng tâm tình kích động cùng Phương Hân đối mặt nói chuyện.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Bách Diệp cùng Austin và Vũ Văn sau khi chào hỏi, hữu ý vô ý mà hướng vị trí Đường Khảo liếc mắt nhìn, trên mặt cư nhiên lộ ra nụ cười cổ quái. Đường Khảo và Đinh Lam đều từ trong màn hình nhìn thấy nụ cười quái dị kia của Bách Diệp, trong lòng hai người nhin không được phát lạnh, chẳng lẽ Bách Diệp đã biết hành tung của bọn họ?

“Nếu hai vị đều đã đến, chúng ta bắt đầu đi.” Bên cạnh, Vũ Văn đã chuẩn bị kỹ càng, bình bình vươn hai tay. “Các cậu có thể đồng thời đem tà binh đưa vào trong tay của tôi.”

“Thầy Vũ Văn, một khi tà binh vào trong tay thầy, lập tức sẽ sản sinh lực khổng lồ chế cường đại, thậm chí xuất hiện năng lượng quấy nhiễu sóng não, thầy có thể đồng thời nắm trong tay hai thanh tà binh sao?” Bách Diệp dường như có chút lo lắng.

“Haha. . . .Nhóm các cậu đã tìm đến tôi rồi, chung quy nên đối với tôi có chút lòng tin chứ?” Vũ Văn âm thầm cười.

Austin thấy việc đã đến nước này, liền không hề dè dặt, đem hai bộ phận cấu thành thập tự thương lần lượt từ trong cơ thể rút ra, một màn này Vũ Văn đã gặp qua, nên không cảm thấy kỳ quái, hai đứa kia dùng camera lên lút quay lại bắt đầu hút một ngụm khí lạnh.

Thập tự thương hiện hình, quanh thân tức khắc hiện ra một quang sáng màu lam, Vũ Văn tuy còn chưa tiếp xúc đến thập tự thương, nhưng cũng cảm thấy một trận hàn ý rét thấu xương, mà Huyền Cương bên cạnh cũng đồng dạng cảm thụ được một loại uy hiếp vĩ đại, bắt đầu hướng Austin điên cuồng sửa, tựa hồ đối với thanh trường thương từng thương tổn nó ôm địch ý cực đại. Trong miệng Vũ Văn khê niệm tụng Vô Định Chú, đưa bàn tay đặt trên đầu Huyền Cương, Huyền Cương lúc này mới dần bình tĩnh trở lại.

Bách Diệp thấy tầm mắt Austin nhìn chăm chú vào mình, cũng liền rút ra trường đao Shamshir, lúc trường đao hiện thân, phát ra tiếng kim thiết giao kích mãnh liệt, ngay cả Đinh Lam Đường Khảo trốn trong phòng nhỏ cũng có thể rõ ràng nghe thấy. Để cho tiện Vũ Văn đồng thời cầm lấy hai thanh tà binh, Bách Diệp và Austin liền đến gần hơn một chút, hắc sắc khí điểm tỏa ra quanh thân trường đao Shamshir kia cùng quang mang lam sắc phủ quanh thập tự thương vừa tiếp xúc, lập tức quấn cùng một chỗ, giữa Bách Diệp và Austin hình thành một đoàn chướng khí lam thẫm, tựa hồ giữa lúc tương hổ sản sinh ra cảm ứng nào đó.

Vũ Văn đi về phía trước hai bước, bắt đầu đến gần quan sát hai thanh tà binh này, Austin thấy Vũ Văn tiếp cận, cổ tay hơi khê động, mũi nhọn thập tự thương kia vốn là nằm ngang phẳng lập tức keng một tiếng dựng đứng lên! Vũ Văn biết Austin nâng thế này vốn là ý tốt, sợ hai mũi nhọn nhỏ của trường thương cắt bị thương mình, nhưng trong mắt bọn Đường Khảo, lại thay Vũ Văn lau một phen mồ hôi, sợ Austin đột nhiên chém ngang một thương, khoảng cách gần như vậy, Vũ Văn sẽ trốn không thoát.

Vũ Văn đứng giữa hai thanh tà binh, chậm rãi quét mắt nhìn thập tự thương, khi y nhìn đến lưỡi thương, trên mặt mặc dù bất động thanh sắc, trong lòng lại âm thầm lắp bắp kinh hãi. Lần đầu tiên tiếp cận thập tự thương ở khoảng cách gần như vậy, Vũ Văn phát hiện dưới góc lưỡi thương có đúc một ký hiệu hình tròn, ký hiệu này là một chữ khắc chìm lõm xuống, hoa văn là hình một khối đầu dị thú nửa sư nửa hổ!

Thời cổ khi đúc binh khí, thường sẽ khắc tên của thợ đúc binh khí, nếu như là xưởng binh khí nổi danh, còn có thể khắc vào huy hiệu ấn ký độc quyền, để biểu thị sự đặc biệt của chúng. Trên thập tự thương có một ký hiệu, hẳn là chuyện bình thường, nhưng khiến Vũ Văn giật mình chính là, thanh kiếm Keris giấu trong

nhà mình, trên lưỡi dao gần phần bảo vệ tay cũng có một ký hiệu hình tròn cùng chữ khắc chìm trước mắt này giống nhau như đúc! Kiếm Keris và thập tự thương từ Malaysia và Nhật Bản, hai nơi cách xa nhau mấy ngàn dặm, tại sao lại sử dụng ký hiệu tương đồng?

Vũ Văn ngăn chặn nghi vấn trong lòng, lại đem tầm mắt chuyển hướng trường đao Shamshir trong tay Bách Diệp, Bách Diệp thấy ánh mắt Vũ Văn quét nhìn đến trường đao, hẩn trước sau như một bình tĩnh cư nhiên hơi có chút khẩn trương, chẳng qua lực chú ý của Vũ Văn vẫn đặt trên trường đao, thấy quanh thân lưỡi đao không có ký hiệu gì đặc biệt, trong lòng Vũ Văn thoáng có chút thất vọng, vẫn chưa chú ý tới thần sắc biến hóa vi diệu của Bách Diệp.

Nhưng ở xa xa một bên quay phim một bên theo dõi Đinh Lam lại chú ý tới vẻ mặt biến hóa rất nhỏ của Bách Diệp, hẩn nghi hoặc hỏi: “Lão Đường, cậu có chú ý không, khi thầy Vũ Văn đang kiểm tra thanh trường đao kia, nhóc Nhật Bản này tựa như có chút khẩn trương!”

“Ừ! Tớ cũng nhìn thấy, chỉ trong nháy mắt như vậy, người này đột nhiên lộ ra biểu cảm như là tên trộm bị người mất của bắt được tay, thật sự có chút khả nghi!” Đường Khảo cũng chú ý tới chi tiết này.

“Sau cái chết của Tùy Lăng, trường đao Shamshir trong tay hẩn từng bị Bách Diệp dùng đồ dỏm thay xà đổi cột, chẳng lẽ. Người này lại dùng một thanh trường đao Shamshir giả đến lừa gạt thầy Vũ Văn?” Trong óc Đinh Lam toát ra một ý niệm.

“Không thể nào.” Đường Khảo cau mày phân tích: “Lần trước cây đao kia không thể lừa gạt được đôi mắt của thầy Vũ Văn, Bách Diệp sẽ không ngu dại đến mức dùng lại chiêu này chứ? Còn nữa cậu xem trên đao này phát ra khí diễm, không phải tà binh e rằng không có cách nào khác làm được hiệu quả như thế.” Đường Khảo còn chưa biết khí diễm tỏa ra trên tà binh này chính là hư linh bám trên binh khí, nếu không phải sử dụng chế độ quay đêm hồng ngoại, khí diễm quỷ dị này bọn họ sẽ không nhìn thấy.

Vũ Văn sau khi xác nhận tà binh của hai người đều không có vấn đề gì, năm ngón tay phải liền chậm rãi nắm sống đao của trường đao Shamshir, tay trái thì cầm chuôi của thập tự thương. Dưới ánh mắt ra hiệu của Vũ Văn, Bách Diệp và Austin cơ hồ đồng thời buông lỏng tà binh trong tay.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Trong phút chốc! Hai đợt khí quang một đen một lam vốn vờn quanh thân tà binh, cư nhiên giống như hai độc xà đột ngột chấn kinh, cực nhanh dọc theo cánh tay Vũ Văn hướng về phía trước leo lên, cấp tốc hướng đầu của y phóng đi! Vũ Văn chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, trước mắt dường như rơi xuống một màn đêm đen đặc, Bách Diệp và Austin gần trong gang tấc cũng biến thành hai bóng người mờ nhạt, một loại sức mạnh rung động trước nay chưa từng có tràn ngập toàn thân, mà hai kiện tà binh kia tựa như có sinh mệnh, đang liều mạng muốn hướng thân thể Vũ Văn chui vào! Trong lòng Vũ Văn thầm kêu không ổn, lúc trước khi khổng chế thanh Keris, cũng không bị lực đạo như vậy trùng kích, tự biết lần này đã quá khả năng, e rằng phải chịu khổ sở. Hiện tại năng lượng tà binh này bạo tăng, chẳng lẽ là vì hấp thụ sức mạnh của Bách Diệp và Austin?

Nhưng giờ phút này Vũ Văn không còn kịp tinh tế tự hỏi, y chỉ có thể ép buộc bản thân không bị sức mạnh của tà binh hấp dẫn, không ngừng niệm tinh tâm chú, cố gắng bảo trì tâm linh của mình một mảnh trống rỗng quang minh. Chỗ hai tay tiếp xúc tà binh dần dần hiện ra một đoàn hào quang bạch sắc, chậm rãi khắc chế hai luồng quang mang tà dị dâng lên.

Bách Diệp và Austin sau khi mất đi tà binh, trong thần sắc cư nhiên cho thấy cấp độ ỉu rũ bất đồng, thật giống như tà binh kia vốn là một phần thân thể của bọn họ, hiện tại cứ như trảng sĩ cụt tay, liên lụy một khối huyết nhục cũng bị tà binh tha đi rồi.

Vũ Văn ngưng thần tụ khí một lúc lâu, thật vất vả mới khổng chế được khát vọng của hai thanh tà binh đối với máu tươi, bức màn bóng tối chặn trước mắt cũng chậm rãi tiêu tán đi, y hơi thở phào nhẹ nhõm, lúc đang muốn song chưởng giao nhau, đem hai kiện tà binh phân biệt trả lại cho Bách Diệp và Austin, Vũ Văn lại trông thấy chuôi đao ngà voi tinh xảo của trường đao Shamshir kia, đồng dạng khắc một ký hiệu vòng tròn, trong ký hiệu khảm tơ vàng buộc vòng quanh hình dị thú nửa sư nửa hổ, cùng trên thập tự thương kia không giống! Ban này vì Bách Diệp nắm chuôi đao, y mới không trông thấy ký hiệu này. Vũ Văn dưới sự kinh ngạc, không khỏi quên mất việc tiếp tục niệm tinh tâm chú. Tràng chú kia biến mất, quang

mang kỳ lạ của tà binh tức khắc bắt đầu phản phệ, cánh tay nắm thập tự thương của Vũ Văn như cầm một cột băng, từ trong lòng bàn tay đến đầu vai đều cảm thấy băng hàn đến tận xương, hơn nữa cánh tay cũng dần dần mất đi tri giác, trở nên chết lặng, mà cánh tay kia nắm trường đao lại có một cảm thụ khác, Vũ Văn chỉ cảm thấy cả cánh tay đều sáp nhập vào bên trong vũng lầy thối rữa có tính ăn mòn mãnh liệt, vô luận làm cỡ nào lay động, đều cảm giác bị sức nặng sền sệt vĩ đại ngăn trở, cùng lúc đó, cánh tay còn như bị vô số con kiến cắn xé đau nhức khó nhịn.

May mà Bách Diệp và Austin đều không còn kiên nhẫn tiếp tục chờ đợi, nhìn thấy trên mặt Vũ Văn thần tình thống khổ, bọn họ liền lập tức trao đổi chỗ đứng, tự bắt lấy thanh tà binh mình cần.

Huyết nhục của hai vị ký chủ tà binh nhất thời thu hút sự chú ý của tà binh, khơi thêm trùng kích Vũ Văn thừa nhận, Vũ Văn kêu lên một tiếng đau đớn, sau khi đem hết toàn lực chống chọi sức mạnh phản phệ của tà binh, mạnh rút lại hai tay nắm tà binh, một cổ lực phản chấn thật lớn thoáng đem y ném trên mặt đất. Sự tình thình lình phát triển, Huyền Cương cũng có chút bối rối, nó vội vàng bước nhanh chạy đến bên cạnh Vũ Văn, đem trán đỉnh trên bụng Vũ Văn, thay Vũ Văn chia sẻ năng lượng tà binh còn đang đầu đá lung tung trong cơ thể. Vũ Văn giãy dựa ngồi dậy, nỗ lực áp chế khí huyết cuộn cuộn bốc lên trong cơ thể, trong miệng mũi cũng toát ra một mùi không cách nào đè nén, Vũ Văn nhiều lần cưỡng chế, bên môi vẫn chậm rãi chảy ra một sợi máu tươi.

Mà giờ khắc này Austin và Bách Diệp đang giống như hai kẻ nghiện, gấp khó dần nổi đem tà binh tự nhét vào cơ thể mình, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của Vũ Văn, sau khi thập tự thương và trường đao rốt cuộc cùng bọn họ hòa hợp một thể, hai người không hẹn mà cùng phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Wũ Văn nhìn thấy tình cảnh hai người thu nhận tà binh, không khỏi khe khẽ thở dài, đưa tay lau đi vết máu bên môi. Bách Diệp và Austin đã đối với sức mạnh của tà binh sản sinh ra tính ỷ lại tựa như thuốc phiện, e rằng rất khó tách khỏi khổng chế của tà binh.

Bách Diệp Thân Hoàn sau khi lấy được thập tự thương, không đếm xỉa trên mặt đất lầy lội dơ bẩn, lập tức ngồi xếp bằng tại chỗ, nhắm mắt nghỉ ngơi hồi phục. Sau một lát, dung quang hân tỏa sáng, trạng thái tinh thần tựa hồ so với trước khi trao đổi tà binh càng tốt hơn. Mà Austin sau khi đem chiến đao nhập vào trong chân, cứ nhiên triển khai song chưởng, giống như một cây thập tự giá lớn tại chỗ cực nhanh xoay tròn, tựa hồ đang sử dụng lực ly tâm của lốc xoáy xoay tròn sinh ra đem năng lượng tà binh phân tán đến mọi nơi trong cơ thể. Nhất cử nhất động của hai người, từng phương thức xử lý năng lượng tà binh hoàn toàn bất đồng, trái lại khiến hai thanh niên trốn trong góc tối quay phim mở rộng tầm mắt.

Bách Diệp thổ nạp (tức là thở độc khí ra, hít thanh khí vào, 1 hình thức hít thở khi tu luyện) xong xuôi, cảm thấy mỹ mãn đứng dậy, cười dài nhìn Vũ Văn, trong lòng Vũ Văn đột nhiên thoáng lộ bộp, chỉ cảm thấy trong nụ cười của Bách Diệp có một phen thâm ý khác, nhưng y lại lắc đầu, hy vọng đây chẳng qua chỉ là lỗi giác của mình.

Lúc này, Austin cũng ngừng xoay tròn, nhưng hân tựa hồ chẳng hề thỏa mãn như Bách Diệp, mà là mang theo vẻ mặt hoang mang giương mắt nhìn nhìn Vũ Văn, rồi nhìn nhìn Bách Diệp, trong thần tình hơi có chút mê man.

“Hôm nay ít nhiều có thầy Vũ Văn giúp đỡ, nếu không chỉ bằng hai người chúng tôi, tựa hồ không thể hoàn thành trao đổi tà binh rồi.” Khẩu khí của Bách Diệp trái lại có chút thành khẩn.

“Không cần nói những câu hình thức này, nếu cậu nguyện ý nói cho tôi biết nội dung cụ thể của phần văn hiến khảo cổ Iran kia, tôi sẽ vô cùng cảm kích.” Vũ Văn lạnh lùng nói.

Bách Diệp sững sốt, ngoảnh đầu liếc mắt nhìn Austin, người giờ phút này còn đang suy nghĩ điều gì đó nhìn hai tay mình, chẳng biết đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

“Nội dung của phần văn hiến kia chỉ dẫn chúng tôi đến nơi này, nhưng hiện nay tà binh đã hiện thế, văn hiến cũng không còn giá trị tiếp tục miệt mài theo đuổi, thầy Vũ Văn không cần vì thế mà lo lắng.” Bách Diệp đáp.

Wũ Văn bán tín bán nghi nhìn người Nhật Bản trước mặt, chẳng biết lời của hắn đến tột cùng có mấy phần đáng tin.

“Nếu thầy không còn chuyện gì nữa, học trò sẽ đi trước rời khỏi đây.” Bách Diệp tựa hồ không muốn ở lại công trường nữa. Kỳ quái chính là, hắn cũng không mời Austin cùng đi.

Vũ Văn đột nhiên kéo lại ống tay áo của Bách Diệp, trầm giọng nói: “Sức mạnh bóng tối của tà binh quá mức bá đạo, cậu nếu quá sa vào, e rằng sẽ phản tác dụng gây hại.”

Bách Diệp mỉm cười, nói: “Thầy Vũ Văn muốn khuyên tôi phóng hạ đồ đao lập địa thành phật sao? Haha. Thầy quá lo lắng rồi, quang minh cùng hắc ám, vốn hỗ trợ lẫn nhau, không có tối nay mưa phùn liên miên, làm sao có ngày mai diễm dương cao chiếu?”

Vũ Văn đang muốn mở miệng, Austin đứng một bên đột nhiên quát to: “Thầy Vũ Văn, đừng đi vội, tôi còn có chuyện quan trọng muốn nói với thầy.”

Vũ Văn kinh ngạc liếc mắt nhìn Austin, khi y lần nữa quay đầu, thân ảnh của Bách Diệp đã sớm tiêu thất, học sinh Nhật Bản này xuất quỷ nhập thần, quả thực khiến người ta khó nắm bắt.

“Thầy Vũ Văn, tuy rằng tôi cho tới nay đối với sức mạnh của người dẫn đường Hoàng Tuyền bảo trì hoài nghi, nhưng thái độ hành sự làm người của thầy, lại khiến tôi vô cùng bội phục, bởi vì mọi việc thầy làm, tựa hồ chưa bao giờ vì chính thầy.” Austin đi đến trước mặt Vũ Văn, mở miệng cư nhiên là một câu không đầu không đuôi.

Vũ Văn có chút buồn bực, chẳng biết Austin đến tột cùng muốn biểu đạt cái gì, đành phải qua loa nở nụ cười.

“Giáo đồ của Zarathrusta giáo chúng tôi đều tin chắc, tử vong là do ác thần Ahriman sáng chế, vạn vật sau khi tử vong, di thể đều bất tịnh, mà trong đó người thiện lương chính trực nhất khi còn sống, thi thể cũng dơ bẩn nhất, bởi vì tập hợp người chính trực chứa nhiều nguồn gốc thiện là do Thiện Thần Ormazd sáng tạo, nhóm ác ma vì dùng tử vong chiến thắng hắn, nhất định phải toàn lực ứng phó, nên khi tử vong liền bị ô nhiễm, cũng là nghiêm trọng nhất.”

Nhân thần Vũ Văn khẽ động, mỉm cười nói: “Nói những thứ này làm gì, định thu nạp tôi gia nhập Bái Hỏa giáo của các người sao?”

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Austin vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu, nói: “Ý của tôi là, nếu người giống thầy Vũ Văn sau khi chết, trên thi thể sẽ nhiễm thi độc nhiều nhất. Cho nên. Tôi hy vọng sau khi thầy qua đời, tôi có thể tự tay vì thầy cử hành tịnh lễ cao cấp nhất, mượn sức mạnh của thần thú Huyền Cương, thực thi “Chín đêm thanh tẩy“.” Khi nói chuyện, Austin từ sau thắt lưng lấy ra chuông vàng không hề rời khỏi người kia, khẽ lay động, tiếng chuông lại cực kỳ êm tai, nhưng theo tiếng chuông biến mất, phía sau Austin ngọt ngào hiện ra hư ảnh một ác ma vĩ đại toàn thân áo trắng! Mà ngay khi Vũ Văn kinh ngạc nhìn chăm chú hư ảnh của ác ma kia, sát khí trong mắt Austin đột nhiên hiện lên, trường đao Shamshir như sấm đánh hướng Vũ Văn nghênh diện bổ tới!

Một đao kia tới quá mức đột ngột, Vũ Văn hoàn toàn là phản xạ có điều kiện mà từ trong tay hiện ra hư linh kim thương đón đỡ, đang lúc vội vàng, cũng chỉ kịp đưa ra một đoạn đầu thương, như đoản kiếm bình thường miễn cưỡng chống đỡ trường đao Shamshir.

“Austin! Người điên rồi sao?” Vũ Văn tuy rằng sớm cảm thấy lời nói và việc làm của Austin kỳ quái, nhưng Austin đột nhiên ra tay tập kích, vẫn khiến y chấn động, chẳng biết Austin tại sao lại tại thời khắc này đối với mình nổi lên sát tâm.

“Nếu có thể lựa chọn, tôi hy vọng đối thủ cuối cùng của tôi mới là thầy, nhưng hiện tại tình thế bức bách, tôi cũng là bất đắc dĩ mới hành động, thầy chớ trách tôi!” Austin luôn miệng nói bức bách bất đắc dĩ, nhưng thể công trên tay nửa điểm cũng không yếu đi, một vòng khoái đao kia như vũ bão liên tiếp hướng Vũ Văn chém tới!

Vũ Văn tuyệt vọng ứng chiến, kim thương trên tay thậm chí vẫn chưa kịp hiện ra trọn vẹn, đón đỡ đến đao thứ tư, ngực đang lúc vội vàng tập hợp một cỗ kinh khí cuối cùng bị hao hết, linh lực nối tiếp không đủ, hư linh thương cư nhiên bị đột ngột đánh nát, Vũ Văn lui về phía sau không kịp, áo trước ngực bị trường

đao cứng cắt qua. Trường đao Shamshir nằm trong tay Austin, uy lực của nó cùng khi trong tay Tùy Lăng không thể so sánh!

Bất quá chưa kịp đợi Vũ Văn trong lòng cảm thán, đao thứ năm lại như vầng trăng khuyết từ không trung nghiêng nghiêng bay tới về xuống, nhưng trong tay Vũ Văn đã mất binh khí kháng cự. Ngay tại lúc nguy cấp này, Huyền Cương bị tình thế thành linh thay đổi kinh ngạc đến ngây người rồi cuộc kịch phản ứng, nhảy dựng lên, nặng nề đánh vào bên hông Vũ Văn, Huyền Cương thân thể nặng nề, Vũ Văn dưới va chạm này, toàn bộ thân mình tức khắc bay ngang ra ngoài, hiểm hiểm tránh khỏi ánh đao sắc bén kia.

Vũ Văn sau khi rơi xuống đất, chưa hết đà, y lại nhân thế hướng bên cạnh cuộn mình vài vòng, đợi khi Vũ Văn lần nữa đứng lên, toàn thân đều đã dính đầy bùn lầy màu đen, thật là chật vật không chịu nổi. Tuy rằng bên hông bị lực lớn như vậy của Huyền Cương va chạm, thật sự đau nhức thấu tim phổi, nhưng Vũ Văn cũng vì vậy mà dành được cơ hội thở dốc, rồi thông dong đem hư linh thương lần nữa nắm trong tay.

Austin thấy Vũ Văn vẫn sử dụng hư linh kim thương phòng thủ, hơi ngần ra, liền nâng đao nhắm thẳng Vũ Văn, kêu lớn: “Thầy Vũ Văn, rút kiếm đi, không dùng kiếm Keris, thầy không đánh bại được tôi đâu!”

Vũ Văn khẽ cười, ngay cả trên mặt che kín bùn tung tóe, cũng không thể che giấu sự ôn hòa tuấn lãng của y. “Đã đến nước này rồi, cậu vẫn cho rằng kiếm Keris ở trên người tôi sao?”

“Thầy Vũ Văn cho dù có được tà binh cũng kiên trì không chịu sử dụng, hay là đang bắn khoả sức mạnh của tà binh không đủ quang minh sao? Nếu thầy thật sự nghĩ như vậy, kia không phải quá mức cổ hủ rồi sao?” Austin thủy chung không tin kiếm Keris không ở trên người Vũ Văn, bất quá theo như lời hần nói cũng không sai, Vũ Văn tựa hồ cho đến giờ vẫn không nghĩ tới việc muốn dùng thanh kiếm Keris này.

Vũ Văn xem như đã hiểu rõ, kỳ thật Austin muốn đơn giản chính là thanh kiếm Keris kia, nhưng trước khi xác nhận bí mật phía sau tà binh, mình tuyệt đối không có khả năng giao ra tà binh trong tay. Y không nhận được thoáng thở dài một hơi, nói: “Nghe khẩu khí của cậu, chúng ta sớm muộn cũng phải có một kết thúc, không tất phải kéo dài nữa, ngay tại đêm nay đi!”

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

“Như thế, rất tốt!” Austin phát ra một tiếng thét dài, ác ma bạch y phía sau kia mạnh xé mở vải trắng che thân, lộ ra một khúc thân hình màu đen xấu xí dữ tợn, trên thân thể kia cư nhiên đầy đặc khuôn mặt người vụn vụn gào thảm, nhìn qua khiến người ta không rét mà run, mà khí diễm hắc sắc của trường đao Shamshir trong tay Austin cũng theo đó mà phóng vút lên cao!

Vũ Văn nhận ra danh hào của ác ma bạch y kia, cực kỳ kinh sợ, nhận không được kêu lớn: “Cả đời của Bất Tịnh Nhân Ba Tư cổ, đều dùng để đối kháng với thầy ma Nash, nhưng người cư nhiên mưu toan mượn sức mạnh của thầy ma, chẳng lẽ đã hướng Ác Thần thỏa hiệp rồi sao?”

“Tiến trình của vũ trụ luôn do hai nguyên tố thiện ác tương hỗ thúc đẩy, đợi tôi hướng đến cây cầu Phân Xử vào ngày Phán Xét, Đại Thần Ahura Mazda sẽ rửa sạch tội ác của tôi.” Nói xong, Austin nhắm lại hai mắt không hề để ý Vũ Văn, tay trái nhẹ lay động chuông vàng, đồng thời trong miệng cũng bắt đầu lầm bầm.

Ảo ảnh của thầy ma Nash lại theo tiếng chuông dần dần thu nhỏ, khi nó lui tới kích cỡ của thường nhân, trên mặt xấu xí của Nash lộ ra một nụ cười tà ác, vươn hai cánh tay như cành khô, từ phía sau gắt gao ôm lấy Austin, người cùng ma rồi cuộc kết hợp thành một thể!

Vũ Văn biết mình đã vô pháp tránh khỏi trận chiến này, đành phải tỉnh táo tinh thần, đem hư linh trường thương cầm trong tay nhắm chuẩn Austin! Huyền Cương cũng đứng nghiêng phía trước bên phải Vũ Văn, cổ họng phát ra tiếng thở dốc trầm thấp, chuẩn bị bất cứ lúc nào tùy thời mà di chuyển!

Austin mở bừng hai mắt, đôi mắt trái cư nhiên cùng đôi mắt đỏ tươi của ác ma Nash trùng khít cùng một chỗ, dần hiện ra tia sáng yêu dị, giữa lúc hần đang giơ lên chiến đao tích lực trong nhảy mắt sẽ phát ra, một nhánh phi tiễn xé rách màn mưa tinh mịn, nhanh chóng bắn về phía Austin!

Austin chưa kịp đề phòng phía sau còn có người, hơn nữa tiếng mưa gió đã che giấu tiếng vang của phi tiễn, khi hần phát hiện gặp nguy hiểm, mũi tên đã cách gáy hần chỉ vèn vèn nửa bước, bất quá Austin nhân ma nhất thể sao có thể dễ dàng bị một thanh phi tiễn bình thường bắn trúng? Chỉ thấy hần cực nhanh đem

trường đao trở ngược ra sau người, phi tiễn dính một tiếng bắn trúng phần bao tay của chiến đao, rồi bắn ngược xuống phía dưới, nhẹ nhàng cắm vào đất bùn nát nhừ.

Vũ Văn liếc mắt nhìn lại, liền nhận ra mũi tiễn kia là tiễn luyện tập Đường Khảo sử dụng, Đường Khảo và Đinh Lam khẳng định vừa rồi không nghe mình khuyên can, lén lút theo tới, chẳng qua một mũi tên này khiến Austin hơi phân tâm một chút, trái lại tạo ra một cơ hội tiến công, Vũ Văn một giây cũng không lãng phí, ngay khi tầm mắt kinh ngạc của Austin còn chưa rời khỏi nhánh phi tiễn trên mặt đất kia, y cùng với Huyền Cương đã đồng thời đánh tới!

Hư linh kim thương tựa như rồng cuộn mình hướng trước ngực Austin cấp bách đâm tới, trường đao Austin còn ở sau lưng, nhưng hắn cũng không nóng lòng rút đao ngăn cản, chỉ hơi nghiêng người, để mũi thương xẹt qua, đồng thời dùng nách trách kẹp lấy cán của hư linh thương, tiếp đó Austin bước nhanh vọt tới trước, theo cán thương trượt đến trước mặt Vũ Văn, khiến tính toán muốn lợi dụng ưu thế binh khí dài gạt ra khoảng cách của Vũ Văn sụp đổ.

Austin mắt thấy Vũ Văn đã bị vây vào trong phạm vi công kích của trường đao, tay phải liền rút đao hướng cổ Vũ Văn chém tới, nhưng Vũ Văn sớm đã làm tốt chuẩn bị tùy cơ ứng biến, chỉ thấy cổ tay y run lên, hư linh thương lại tự động từ giữa tách ra, chỗ gãy đứt nắm trong Vũ Văn lại hóa thành mũi thương, Vũ Văn thuận thế cầm đoản thương trong tay hướng bên trái khua một cái, mũi nhọn thẳng hướng cổ tay cầm đao của Austin đâm tới!

Con mắt trái của Austin hung quang bạo hiện, thế chém xéo trên tay không giảm, ma trảo của ác ma Nash theo cánh tay Austin biến ảo ra, ma trảo vươn ra hai ngón tay gầy trơ xương cừu trợn như vuốt khinh (dễ dàng nhàn nhả làm một việc gì đó nặng nề khó khăn thì dùng 4 chữ này) trên mũi thương hư linh bùng ra, Vũ Văn nhất thời cảm thấy một cỗ lực lượng đem hư linh thương đẩy ra, mắt thấy trường đao sẽ bổ trúng mình, Vũ Văn đành phải xoay người ngồi xổm xuống dưới, nhìn thấy gió đao từ đỉnh đầu mình xẹt qua, nhưng trốn tránh như vậy quá mức khó coi, cũng vô pháp tiếp tục phản kích.

Nhưng sức mạnh của ngón ma trảo kia cũng không đơn giản như vậy, Austin chém nghiêng một đao kia vốn thế đao chưa hết, hắn phải hướng bên cạnh Vũ Văn vòng qua, ma trảo kia cư nhiên phản trụ cánh tay Austin dùng sức lôi kéo, đột ngột khiến trường đao dừng lại ở đỉnh đầu Vũ Văn, Austin tâm thần thay đổi thật nhanh, trường đao Shamshir trong tay nhất thời chuyển mũi nhọn xuống phía dưới, tay ác ma lại thuận thế rơi xuống phía dưới, chiến đao liền thẳng tắp về phía đỉnh đầu Vũ Văn bổ tới!

Vũ Văn không ngờ tới thấy ma Austin chiếm được sẽ như hai người hợp tác công kích, một đao nghênh diện mà đến này trăm triệu lần cũng trốn không thoát! May mà Huyền Cương nhạy bén, từ một bên mạnh nhảy dựng đứng người lên, hai chân trước thoáng cái khoát lên cánh tay phải của Austin, miệng sôi đầy răng nhọn thật mãnh liệt hướng về phía cổ tay Austin tấp tới.

Austin tựa hồ đối với Huyền Cương có chút kiêng kỵ, cũng không dám cứng rắn thừa nhận bốn miệng máu kia của Huyền Cương, đành phải buông tha cơ hội tuyệt hảo đánh chết Vũ Văn, ép dừng thế chém xuống của chiến đao, nâng lên khuỷu tay phải dùng sức hất văng Huyền Cương.

Vũ Văn kinh hồn chưa định, vội vã mượn cơ hội cuộn mình về phía sau. Austin đang muốn cất bước truy kích, nhánh phi tiễn thứ hai lại thẳng tắp bay về phía hắn, lúc này đây chính là nhắm ngay đầu vai hắn.

Austin trở tay một đao, phi tiễn kia liền bị tước thành hai đoạn, tuy rằng phi tiễn thế yếu không thể gần người, nhưng Austin vẫn đối với việc nó luân phiên quấy rầy có chút tức giận, không khỏi găm lên giận dữ.

Editor: Bánh Tiêu - chỉ post tại: banhtieu137.blogspot

Hai tiễn này chính là Đường Khảo bắn. Trước khi Austin đột ngột gây khó dễ, cậu đã ở trên màn hình máy quay nhìn thấy nhất thanh nhị sở, Đinh Lam còn chưa kịp kéo cậu, Đường Khảo đã giơ cung tên đeo dọc theo lưng chạy ra khỏi phòng nhỏ, chẳng qua mưa to gió lớn, quấy nhiễu tầm mắt của cậu, tiễn thứ nhất vẫn chưa trúng mục tiêu, chỉ mỗi Đinh Lam thông qua máy quay mới nhìn thấy.

Bởi vì sợ ngộ thương Vũ Văn, mũi tên thứ hai này Đường Khảo phải chờ hồi lâu, mãi đến khi Đinh Lam trên màn hình trông thấy Vũ Văn đã từ bên cạnh Austin né tránh, cậu mới buông thả dây cung. Nhưng tiễn thứ hai này lại rơi vào khoảng không, Đường Khảo không khỏi có chút hoảng hốt, vội vàng vàng đem mũi tiễn thứ ba cài lên dây cung, nhưng không đợi cậu giương cung ngắm, bên cạnh đột nhiên có người

thò tay bắt được cổ tay Đường Khảo! Đường Khảo xoay đầu, người bắt lấy tay của cậu rõ ràng chính là Bách Diệp Thân Hoàn!

71. Quyển 2 - Chương 29

Bách Diệp đột nhiên xuất hiện, không khỏi khiến Đường Khảo chấn động, chỉ sợ Bách Diệp là tới trợ giúp Austin thanh trừ chướng ngại, trong lúc bối rối, trong đầu Đường Khảo dần hiện ra cảnh tượng lần đầu tiên khi mình cùng Bách Diệp gặp nhau bị ngã đến thiên toàn địa chuyển, tuy biết rõ mình không phải đối thủ của Bách Diệp, cậu vẫn theo bản năng đem trường tiên cầm trong tay hướng cổ họng Bách Diệp cắm vào!

Trường tiên đâm mạnh yết hầu, đối với người thường mà nói, tất nhiên là cú đòn phi thường hung hiểm, nhưng trong mắt Bách Diệp, chỉ cảm thấy động tác chậm của Đường Khảo có chút buồn cười, tay phải hắn ngăn chặn cánh tay nắm cung kia của Đường Khảo, tay trái nhẹ nhàng khẽ lật, nhanh như thiểm điện bắt được nhánh vũ tiên dài mảnh kia đâm về phía mình. Đường Khảo ra tay bị ngăn trở, mũi tên chỉ có thể dừng lại cách yết hầu Bách Diệp vèn vèn 20cm, cậu không cam lòng, lập tức tụ lực vào bàn tay, mạnh hướng nhánh đuôi vũ tiên kia đập vào, chỉ hy vọng cây tiên trơn tuột có thể tránh thoát lực ma sát của bàn tay Bách Diệp, tiếp tục tiến mạnh về phía trước. Nhưng nhánh tiên kia tựa như cắm vào trong khe đá, một chướng của Đường Khảo đập vào, trường tiên không thể sâu thêm nửa phần, lòng bàn tay mình ngược lại bị đuôi tiên đâm bị thương. Đường Khảo vừa sợ vừa đau, cơ thịt trên mặt nhất thời trở nên vằn vẹo.

Đinh Lam vẫn trốn trong phòng nhỏ mắt mở trừng trừng nhìn Đường Khảo bị bắt, khổ nỗi tay không tác sát, không biết nên làm thế nào phản kháng, nhưng khi trông thấy Đường Khảo trên tay bị thương mà chảy xuống máu tươi chói mắt, rất kinh khủng, hần cơ nhiên liều lĩnh nâng lên bộ máy quay bên cạnh chạy ra khỏi phòng nhỏ.

Phía dưới bộ máy quay kia còn kéo một giá ba chân kim loại, Đinh Lam liền ôm chặt ba chân sắt gom cùng một chỗ, tựa như vung một thanh chùy sắt thật to, dùng sức hướng đầu Bách Diệp ném tới.

Bách Diệp cảm giác sau đầu có tiếng gió rít, nhưng đầu cũng không xoay lại, tay trái cầm vũ tiên mạnh vung về phía sau, chỉ nghe thấy “Phịch” một tiếng trầm đục, máy quay nặng nề bay ngang tới đập vào các khớp ngón tay của Bách Diệp, ống kính thủy tinh dày hoàn toàn bị vỡ thành mảnh nhỏ!

Va chạm nảy sinh chấn động kịch liệt theo chân giá truyền đến trên tay Đinh Lam, hắn chỉ cảm thấy lòng bàn tay một trận tê dại, giá ba chân ôm trong lòng không nhịn được tuột tay, cùng với chân giá máy quay nện trên mặt đất, mắt thấy không có cách nào dùng nữa. Nhìn máy quay yêu thích đảo mắt thành phế vật, Đường Khảo một trận thật đau lòng, cảm lòng không được xiết chặt nắm đấm, cơ hồ đã quên trên tay còn đang chảy máu, mà khi cậu đang muốn tiếp tục vung đấm đánh về hướng Bách Diệp, Bách Diệp lại mở miệng nói một câu khiến Đinh Lam và Đường Khảo kinh ngạc không thôi.

“Cậu bắn như vậy, sẽ không bắn trúng Austin!” Bách Diệp mở bàn tay ra, đem vũ tiên đoạt sang nâng trước mặt Đường Khảo.

Austin sau khi vung đao chặt đứt phi tiên, tựa hồ có chút phát cáu, Vũ Văn lo lắng hắn truy cứu lai lịch của phi tiên mà gây bất lợi cho Đường Khảo, vừa từ dưới chiến đao né ra y đành phải lần nữa đỉnh thương cùng Austin triển đấu cùng một chỗ, bất quá Vũ Văn sau khi công kích cũng không dám quá mức thâm nhập, hư linh thương chỉ chạy bên ngoài thân hình Austin, mũi thương kia mặc dù như độc xà phun lưỡi cực nhanh nơi nơi hướng chỗ yếu hại của Austin, nhưng Austin một khi vung đao đón đỡ, liền phát hiện Vũ Văn sử dụng đều là hư chiêu, hư linh thương luôn luôn khi sắp tiếp xúc trường đao Shamshir đều cấp tốc thu thương tự bảo vệ mình, thủy chung cùng Austin bảo trì khoảng cách nhất định.

Vũ Văn bỏ đánh giáp lá cà ban nãy, là sợ khi thân thể hai người tiếp xúc, ác ma Nash kia sẽ lấy góc độ quái dị gì đó khó mà phòng bị ra tay, nếu có chút sơ suất, trường đao sắc bén sẽ phá thể mà ra. Bất quá Vũ

Vẫn từ thế công chuyển sang thế phòng thủ, Huyền Cương lại không vì vậy mà lùi bước, ngược lại phóng mở động tác, hé ra mõm sói chuyên chú nhắm hướng chỗ khớp xương của tứ chi Austin tập kích.

Đối mặt với thế công mãnh liệt của Huyền Cương, Austin tựa hồ có chút bó tay, thân ma Nash nhập thể trên người Austin cư nhiên vẫn mãi không hiện thân công kích Huyền Cương, trường đao vung chém cũng khiếm khuyết chút khí thế. Vũ Văn trong lòng âm thầm kỳ quái, đột nhiên nhớ tới một việc ghi chép về Zarathrusta giáo, người trong giáo này đối với loại như khuyến luân ôm kính ý đặc biệt, khi Bất Tịnh Nhân cử hành tang lễ, để tiêu trừ thi độc, tinh lọc thi thể, thường phải tiến hành nhiều lần nghi thức “Khuyến Thi”, bọn họ tin tưởng chỉ có dùng đại cầu đến trông nom thi thể, mới có thể xua đuổi ác ma Nash cuốn lấy tử thi. Xem ra mình để Huyền Cương xuất trận, trái lại đánh bậy đánh bạ khắc chế thi ma trong cơ thể Austin.

Austin ứng phó Huyền Cương cảm thấy có chút nan giải, liên gia tăng tấn công đối với Vũ Văn, nhưng mỗi lần hấn cảm giác trước người Vũ Văn xuất hiện lỗ hổng thích hợp, lao vào lại thường đổi lấy rằng nanh lợi trao của Huyền Cương, khi hấn chuyển trường đao bức lui linh động của Huyền Cương, trường thương của Vũ Văn lại sẽ thành linh tập kích chỗ hở của Austin. Sau khi trải qua giao chiến, trong lòng Austin cũng âm thầm có chút hoảng hốt, chỉ bàn về võ công của Vũ Văn, vốn không phải đối thủ của mình, mà Huyền Cương trải qua một trận đánh đêm trước, cũng bất quá chỉ là bại tướng dưới tay mình, nhưng hiện tại trước mắt một người một khuyến phối hợp lẫn nhau, lại tự nhiên tiến thoái, phối hợp ăn ý, trong lúc công thủ kết hợp cương nhu, nhìn Vũ Văn và Huyền Cương trong lúc tiến lui vị trí đứng liên tục luân chuyển, cư nhiên ản ản bao hàm ý tưởng hư cực sinh thật, thật cực sinh hư trong Thái Cực bát quái.

Người dẫn đường Hoàng Tuyền thông hiểu âm dương, Thái Cực lại cùng đạo luân hồi của Phật gia có nhiều điểm tương đồng, Vũ Văn có thể suy luận lĩnh ngộ Thái Cực bát quái của Đạo gia cũng không có gì lạ, Huyền Cương kia bất quá là một đại khuyến, sao cũng có thể lĩnh hội ý tưởng xảo diệu như thế? Trong lòng Austin nghi hoặc không thôi, hấn ở Trung Quốc du học đã nhiều năm, chuyên tâm nghiên cứu luyện tập không ít văn hóa cổ của Trung Quốc, coi như là thông suốt nửa Trung Quốc rồi, nhưng Thái Cực bát quái bởi vì khó mà nhìn thấy trong ví dụ thực tế, trong cảm nhận của hấn cũng vẫn còn ba phần huyền bí, hôm nay cư nhiên có thể ở trên người Vũ Văn và Huyền Cương lần đầu nhìn thấy manh mối, sâu trong nội tâm của Austin cũng hơi có chút kích động. Rất nhiều kinh ngạc, hấn cũng không nhận được bắt đầu lần nữa xem kỹ vị dẫn đường Hoàng Tuyền trước mặt này.

Thấy vẻ mặt Austin hơi có vẻ kinh ngạc, ngực Vũ Văn lại ở trong tối thâm may mắn, hai năm trước trong sự kiện Đoạn Long Đài, Vũ Văn từng gặp dị nhân bày ra Hậu Thiên Bát Quái Trận vây khốn nghiệt long, nghi thức âm dương này hóa ra muôn vàn uy lực khí tượng vẫn luôn khiến Vũ Văn khắc sâu ấn tượng, từ đó trở đi, y liền thử nghiệm đem sự lĩnh ngộ đối với Thái Cực bát quái pháp của mình nhu nhập cùng Huyền Cương hợp tác chiến đấu. Huyền Cương vốn phi phàm, tâm tính thông linh, lại từng theo Biệt Ly tiên sinh nhiều năm nên kiến thức rộng rãi, đơn giản luyện tập thêm liền có thể hiểu rõ Thái Cực ảo diệu, trái lại Vũ Văn thường vì sinh kế quấy nhiễu, bỏ bê tập luyện, hiện tại miễn cưỡng sử dụng, cư nhiên có thể kiềm chế Austin, thật sự là vận tốt hiếm có, song Vũ Văn cũng hiểu rõ bản thân, ứng phó với cao thủ thực chiến như Austin, chỉ dựa vào sự nhanh nhẹn linh hoạt của trận pháp e rằng không ngăn chặn được bao lâu.

Quả nhiên, Austin rất nhanh nhìn thấu tất cả căn nguyên thân pháp xảo diệu trước mắt của Vũ Văn, giữa tình hình đó, Vũ Văn và Huyền Cương đều luôn tự bí mật đứng vị trí đối ứng vị trí kính Nhật Ly Nguyệt Khảm, Lôi Chấn Phong Tốn. Sau khi bị hư linh trường thương của Vũ Văn một vòng đoạt công bức khai năm bước, bên môi Austin cư nhiên lộ ra một nụ cười mười phần tự tin, chỉ thấy tay trái hấn tham nhập vào trong túi áo khoác, lấy thủ pháp cực nhanh rút ra một thanh dao xếp hồ điệp ngân quang lấp lờ, năm ngón tay lập tức xảo diệu gạt ra chuôi dao kim loại chạm rỗng kia, dao xếp như một cánh bướm tung bay thoáng qua trên tay Austin, tức khắc lộ ra một đoạn mũi nhọn ngắn hàn quang lờ lờ.

(Tiêu: Lôi tức là chấn, phong tức là tốn, vũ tức là khảm, Nhật tức là ly. Không rành cái này lắm, là mấy nét gạch gạch trong la bàn phong thủy đó T____T)

Vũ Văn hơi sửng sốt, chẳng biết Austin vì sao lại buông tha chiến đao sắc bén trong tay mà xuất ra một con dao nhíp hộ thân, song đối mặt với Bất Tịnh Nhân quỷ dị, Vũ Văn cũng chỉ có thể cẩn thận phòng bị nhất cử nhất động của hấn, hai mắt sít sao nhìn chòng chọc tay trái nắm dao nhíp của Austin. Austin phát ra một tiếng thở ồ ồ, đôi mắt trái lại lần nữa phóng ra quang mang tà dị, cánh tay thân ma màu

đen thoáng cái từ dưới nách Austin lộ ra, quái dị vắn vẹo cùng cánh tay trái của Austin quần cùng một chỗ. Trong phút chốc, màu đen chẳng lành bao trùm cả cánh tay trái của Austin, hơn nữa cánh tay kia cơ hồ giãn nở hơn gấp đôi, hóa thành một quái thủ trắng kiêu cơ bắp cuộn cuộn.

Chính là dạng quái thủ như vậy, bất thành linh lấy thể sét đánh không kịp bưng tai đem dao hồ điệp giơ cao qua đầu! Vũ Văn cả kinh, tay phải lập tức triển khai một tấm lá chắn hư linh bằng che trước ngực, nhưng trong nháy mắt, Vũ Văn liền cảm giác trên chân truyền đến một trận đau nhức.

Chuôi dao hồ điệp này đã thật sâu cắm vào mu bàn chân của Vũ Văn, cơ hồ đem chân phải của y ghim trên mặt đất.

Vũ Văn thậm chí không trông thấy Austin ném phi đao khi nào! Lúc y lần nữa đem tầm mắt hướng về phía Austin, Austin đang cúi đầu nhẹ nhàng liếm ngón cái của tay trái mình, cười lạnh nhìn lại Vũ Văn, cánh tay quái dị kia cũng không biết từ khi nào đã khôi phục lại bình thường, mượn dùng sức mạnh của ác ma Nash, Austin hoàn toàn đạt tới tốc độ mắt thường không thể đuổi kịp.

Sắc mặt Vũ Văn thoáng trở nên có chút tái nhợt, y nhịn xuống đau nhức ngồi xổm người, khom lưng cầm cán dao hồ điệp kia, cảm giác dị thường lạnh lẽo từ cán dao kim loại truyền vào lòng bàn tay Vũ Văn, hơi xoa dịu đi đau đớn trên chân. Huyền Cương thấy Vũ Văn bị thương, lập tức nhảy lên hộ trước người y, hai mắt tròn tròn phun ra hai cỗ lửa giận, gắt gao nhìn thẳng Austin.

Vũ Văn cắn răng một cái, mạnh đem dao hồ điệp từ trên mu bàn chân mình rút ra, một chuỗi huyết châu bắn trên khuôn mặt tái nhợt của Vũ Văn, sau khi cùng giọt mưa hòa vào nhau lại chậm rãi kéo dài, biến thành những sợi chỉ hồng sắc.

Austin đứng thẳng tắp tay phải bình bình nâng lên trường đao Shamshir, trong bóng đêm giống như một pho tượng điêu khắc, tư thế cầm đao quen thuộc khiến Vũ Văn nhớ tới Tùy Lăng, chẳng qua không biết mình tối nay còn có thể từ dưới thanh chiến đao này bình yên lui về hay không.

Hạt mưa càng ngày càng trở nên dày đặc, bên chân Vũ Văn vũng nước nhuộm màu đỏ sẫm cũng dần dần nhạt đi, y bị thương đã vô lực tiếp tục bước ra bước Thái Cực linh hoạt, như thế nào có thể ngăn cản công kích của Austin đây?

Austin ngửa đầu nhìn nhìn không trung, trong mây đen ầm ầm có ánh chớp hiện lên, giông tố tựa hồ đang từ bốn phương tám hướng tụ đến, theo một tiếng sấm rất nhỏ nhưng nặng nề vang lên, Austin giống như một đầu báo săn phát lực hướng Vũ Văn vọt tới. Cơ hồ cùng lúc đó, Huyền Cương cũng phát ra một tiếng gầm thét, lao điên cuồng về phía trước nghênh hướng Austin, Vũ Văn đứng tại chỗ chưa động, nhưng ra sức đem dao hồ điệp còn nhiễm máu tươi của mình mạnh ném về phía trước!

Dao hồ điệp so với Huyền Cương trước một bước đến trước mặt Austin, ngay cùng lúc Austin vung đao đánh bay dao hồ điệp, Huyền Cương cách Austin ở vị trí còn ba bước nhảy dựng lên, há mồm hướng yết hầu Austin cắn tới, Austin không kịp thu đao nhưng hoàn toàn không thả chậm cước bộ của mình, không chút do dự nâng lên cánh tay trái nghênh hướng răng nhọn của Huyền Cương, dùng máu thịt cơ thể ngăn chặn mồm sói của Huyền Cương!

Khoảnh khắc răng nanh cắm vào cánh tay, lông mày Austin hơi thoáng nhảy lên, hấn nhẹn đau đem Huyền Cương từ giữa không trung hướng sườn bên cạnh đẩy ra, tốc độ dưới chân không giảm, cuối cùng kéo theo thân hình vĩ đại của Huyền Cương tiếp tục tiến mạnh về phía trước, mũi nhọn của chiến đao hướng về phía Vũ Văn tà tà vạch tới.

Austin dũng mãnh như vậy, Vũ Văn cũng chuẩn bị không kịp, đang muốn dùng sức đỉnh thương đâm về phía trước, lấy công thay thủ, nhưng sức lực trên cánh tay xuất ra kỳ thực tất cả đều là từ hai chân giẫm đạp mặt đất mà đến, trên chân hơi dùng chút lực, đau đớn không thể nói nổi tập kích Vũ Văn. Dưới chân y xiêu vẹo, thiếu chút nữa mất đi thăng bằng, đợi khi Vũ Văn nỗ lực đứng vững, đã mất đi thời cơ tốt nhất để phản kích, lúc này còn muốn thoái lui về phía sau né qua một kích hung hiểm này, tựa hồ đã không còn kịp rồi, trong đôi mắt tròn to của Vũ Văn đã ánh ra quang mang xích sắc của trường đao Shamshir.

Không hề có dấu hiệu báo trước, một thanh trường tiễn xuyên thấu vai phải của Austin, dưới sự sử dụng của sức mạnh dị thường nào đó, mũi tên dễ dàng xé mở cơ thịt, rồi khoan nát xương bả vai, cánh tay phải quơ trường đao của Austin đột nhiên mất đi sức lực, mũi đao vẽ hướng Vũ Văn cũng mất đi độ chính xác,

hiểm hiểm từ trước ngực Vũ Văn xẹt qua. Cùng lúc đó, giữa không trung vang lên một tiếng sấm, nhưng Huyền Cương vẫn du trên cánh tay trái của Austin đôi tai dựng lên, thoáng cái buông lỏng miệng, nhanh chóng nhảy đến phía sau Vũ Văn, Vũ Văn còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy trước mắt bạch quang chớp lóe, một đạo điện quang với thể sấm vang chớp giạt rơi thẳng trước người y!

“Cừ thật! Né tránh thật nhanh, mới cách nhau hai ngày, bí quyết thiên lôi của ta đây đã liên tiếp hai lần bị người tránh thoát, xem ra không muốn thừa nhận mình già cũng không được a. . . .” Thanh âm quen thuộc vang lên phía sau Vũ Văn, không cần nhìn, Vũ Văn cũng biết là cứu binh tới rồi.

Ngay trong nháy mắt điện quang hỏa thạch ban nãy kia, thân ảnh Austin đã thối lui hơn mười bước, vốn là trời đêm mưa phùn không dứt đột nhiên có lôi vân tụ tập, Austin sớm đã có ba phần cảnh giác, có thể né tránh thiên lôi của Vô Vi Tử cũng chẳng có gì lạ, nhưng thanh tiễn nhỏ bắn thẳng đầu vai kia xác thực khiến Austin ăn một nhiều hơn, vết thương thẳng mang theo máu tươi thấm ướt áo gió đen, cánh tay phải hơi chút động tác liền đau đớn một trận kim châm muối xát. Trong lòng Austin minh bạch, với sức lực của Đường Khảo, một mũi tên này tuyệt không có khả năng bắn trúng mình, nhất định là có cao nhân khác từ đó làm khó dễ, nhưng trước mắt chợt nhiều ra thêm một Vô Vi Tử, khiến cho hắn không rảnh rồi chú ý đến phía sau mình.

Trong bóng tối phía sau Austin, Đường Khảo đang vì mũi tên của mình mà hưng phấn giờ nắm đấm, nhưng khi cậu quay đầu nhìn lại Bách Diệp, Bách Diệp lại như quỷ mặt trời biến mất trong không khí, chỉ có một thanh âm thoảng qua bên tai Đường Khảo – “Đi ra ngoài đi, bên ngoài còn có người đang chờ cậu!”

Đường Khảo thoáng hồi tưởng lại cảnh tượng Bách Diệp mở lòng bàn tay ra đem vũ tiễn giương lên trước mặt mình, khi đó chính mình thật sự kinh hãi, bởi vì trên nhánh vũ tiễn kia, lại có thanh khí vờn quanh, mà nhìn kỹ ngay trước thanh khí kia, cư nhiên là một bộ mặt quỷ sứ dữ tợn đang động tác nhanh nhẹn theo cây tiễn cao thấp bò sát. Đường Khảo không biết Bách Diệp đang đưa thức thần của mình vào trên vũ tiễn, nhưng ánh mắt của Bách Diệp kia chân thật đáng tin khiến cậu bán tín bán nghi tiếp nhận vũ tiễn. Ngay khi cậu nhận xuống đau đớn trong lòng bàn tay giương cung nhắm, Bách Diệp lại ở phía sau Đường Khảo niệm lên chín chữ chân ngôn. Đinh Lam bên cạnh kính ngạc trông thấy trước người Đường Khảo xuất hiện một thông đạo hình tròn đường kính cỡ bằng cánh tay người thường, thông đạo này bản thân trong suốt vô hình, chẳng qua nó đem tất cả hạt mưa rơi xuống trên không trung tách rời ra, mới khiến cho Đinh Lam dùng mắt thường thấy được toàn cảnh.

“Xin để phi tiễn từ trong thông đạo này bay qua!” Bách Diệp thấp giọng phân phó, Đường Khảo trầm mặc hồi lâu, mới điều chỉnh hướng mũi tên, để mũi tiễn nhắm ngay tâm thông đạo.

Bách Diệp sử dụng, chính là Phong Phụ thuật trong tứ tượng Địa Hỏa Thủy Phong của Chân Ngôn Tông, thông đạo này chẳng những tách rời hạt mưa, mà còn tách rời thanh âm, vũ tiễn của Đường Khảo theo thông đạo bắn thẳng đến Austin, Austin không may phát hiện nguy hiểm phía sau, mà quỷ sứ thức thần kia bám vào trên vũ tiễn, cũng sâu sắc tăng cường sức mạnh của phi tiễn, hai tầng quỷ lực cùng phong nộ hiệp trợ, khiến mũi tên luyện tập chẳng hề sắc bén kia nhảy mất xỏ xuyên bả vai Austin.

Trên bầu trời bắt đầu điện thiểm lôi minh, phảng phất có loại sức mạnh đem tầng mây trong phạm vi trăm dặm đều dồn nén thành một đoàn, khiến tất cả nước mưa khuynh đảo trên mảnh công trường này, rãnh móng đào ra ở trung tâm công trường, rất nhanh liền trở thành một bể nước vĩ đại. Austin nửa quỷ trên mặt đất bùn, dùng ánh mắt kiên định như cũ nhìn lão nhân đi ra phía sau Vũ Văn, hắn dùng lực cắn môi dưới, tựa hồ đang cố nén đau đớn của vết thương trên đầu vai.

“Nguyên lai thanh niên đánh nhau cũng rất phấn khích, ta nhìn đến nổi thiếu chút nữa cũng quên ra tay, hại người trúng một dao kia. . . .” Vô Vi Tử liếc mắt nhìn Vũ Văn, trên miệng ông nói rất tự tại, nhưng thần sắc không hề thoải mái, Vũ Văn hiểu rõ, ý tứ Vô Vi Tử nói như vậy, là chỉ ông cũng không nắm chắc có thể ngăn trở phi đao của Austin.

Austin cúi đầu nhìn tiễn xuyên qua trên bả vai, hơi thở dài, đem trường đao kề sát đầu vai nhẹ nhàng tước, nửa đoạn vũ tiễn liền hợp với mũi tiễn rơi trên mặt đất. Hắn chậm rãi đứng dậy, thoáng hoạt động cánh tay phải, lại đưa tay bắt lấy đuôi tiễn, đem nửa đoạn vũ tiễn còn lại phía sau bả vai mạnh rút ra, tiếp đó cao giọng la to với Vũ Văn hai tiếng: “Chúng ta bắt đầu lại lần nữa đi!”

“Ừ! Hậu duệ của người Ba Tư cổ, quả nhiên có khí phách dũng mãnh của kỵ sĩ sa mạc.” Vô Vi Tử nhìn

Austin có chút tán thưởng, lập tay trái kết trụ lõi ấn, mặt nhắm hướng đông nam Tốn phương (quẻ trong bát quái) hít sâu một hơi, dồn khí xuống đan điền bế định.

Đối mặt Vô Vi Tử, thần sắc Austin cực kỳ nghiêm túc, hẳn như có điều suy nghĩ mà nhìn trường đao Shamshir trong tay, nhãn thần thập phần phức tạp. Vũ Văn nhìn đường nét kiên nghị của gương mặt Austin, cực kỳ muốn biết giờ phút này hẳn rất cuộc đang suy nghĩ gì, nhưng trong ánh mắt màu xanh thâm thúy kia, cái gì cũng không thấy rõ.

Bất thành linh, Austin dứt khoát ngẩng đầu lên, nhãn thần lại lần nữa trở nên trong suốt vô cùng, tựa hồ ở nơi sâu trong nội tâm đã hạ quyết định. Hắn lần nữa xuất ra chuông vàng khe khẽ lay động, theo tiếng chuông trầm bổng, thân ảnh màu đen của Nash lại ly khai thân thể Austin, ở giữa không trung di động. Trong miệng Austin lẩm bẩm, khí điểm màu đỏ trên trường đao Shamshir cư nhiên nghịch lưu chạy lên, bao phủ toàn thân Austin.

“Chuông chiêu hồn của Bái Hỏa giáo!” Vô Vi Tử vừa thấy Austin lay động chuông thi pháp, nhất thời sắc mặt nghiêm nghị như lâm đại địch, thanh phù trong tay mở ra, đem thượng cổ ma thú Đào Ngột gọi tới bên cạnh đợi mệnh. Vũ Văn hành động bất tiện, nhưng cũng đem một hư linh hỏa cầu to nắm tại trong tay, tinh tâm chờ đợi một khắc song phương động thủ kia.

Khí điểm màu đỏ bao lấy toàn thân Austin, cuối cùng dần hóa thành một hình người, cũng cùng linh thể thi ma Nash giống nhau nổi lên, chuông vàng trên tay Austin lắc lư càng lúc càng nhanh, tiếng chuông cũng càng ngày càng dồn dập, hình người chậm rãi trở nên rõ nét, Vũ Văn liếc mắt nhìn lại, liền nhận ra là một võ sĩ cổ đại toàn thân quân phục, lại nhìn hình thức của bộ giáp kia, rõ ràng là một kỵ sĩ cấp cao của Ba Tư cổ. Vũ Văn tức khắc nhớ tới người Hồ Ba Tư trên bức tranh của Mạc Phi, chẳng lẽ đây là chân thân tà binh bám vào trên trường đao Shamshir? Chuông chiêu hồn của Austin cư nhiên có thể đem phụ linh trên tà binh dẫn ra ình dùng?

Tiếng chuông làm người ta khấn trương không thôi đột ngột dừng lại, phù ảnh của kỵ sĩ hồng sắc và linh thể Nash màu đen tất cả đều trong nháy mắt trở xuống trên người Austin, trong mắt Austin thốt nhiên tinh quang bắn ra bốn phía, hai mắt đồng thời biến thành ma đồng màu thuần trắng. Trường đao trong tay Austin mở ra, một luồng bão cát không rõ nguồn gốc nhất thời cuốn lấy toàn thân Austin, hoàn toàn bao trùm lên hắn, bọn Vũ Văn chỉ có thể nhìn thấy một sa đoàn (cát tụ lại thành hình viên, ghi sa đoàn cho oách :”>) vĩ đại xoay tròn bay vút lên không. Vô Vi Tử không dám tùy tiện nhảy vào sa đoàn, suy tính một lát, ông liền vung lên bàn tay to, Đào Ngột kia lập tức dựng thân hướng đoàn cát vàng mưa bay đầy trời đánh tới!

Trong lòng Vũ Văn thoáng lộp bộp, đột nhiên nhớ tới Bách Diệp từng dùng trường đao Shamshir đâm bị thương Đào Ngột, mà Bách Diệp khi đó, chẳng qua chỉ đem trường đao như một thanh vũ khí sắc bén để dùng. Y đang muốn lên tiếng nhắc nhở Vô Vi Tử, Austin đã như một mũi tên từ cơn lốc cát vàng mạnh bay hướng ra!

Đào Ngột mở ra bốn miệng máu khí thôn vạn lý (khí thể mãnh hổ có thể nuốt nghìn dặm giang sơn) , hoàn toàn không đem người ngoại quốc trước mặt để vào mắt, Austin thẳng tắp về phía nó phóng đi, nhìn qua chính là như dè vào miệng hổ. Nhưng khiến Vũ Văn và Vô Vi Tử không ngờ chính là, Austin cư nhiên không hướng Đào Ngột vung đao, trong mắt của hắn ma đồng chợt lóe, thật sự đắm đuối vào trong miệng rộng của Đào Ngột!

Đào Ngột đại khái thật không ngờ người này sẽ chủ động đưa đầu vào miệng nó như vậy, sau một chốc ngốc lảng, nó đang muốn khép lại miệng rộng cắn đứt đoạn thân thể lộ ra hơn nửa ngoài miệng kia, một đoạn đao phong lóe sáng cư nhiên xoẹt một cái từ sau gáy nó phá thân bay ra! Đào Ngột đau nhức gào một tiếng, trong miệng rót cuộc phun ra một dòng máu màu vàng nhạt.

“Nguy rồi!” Vô Vi Tử toàn thân chấn động, pháp ấn tay trái lập tức đẩy dời đi, trong miệng quát lên một tiếng lớn: “Yêu Lôi Quyết!” Một cột điện quang mang rực rỡ từ trong lòng bàn tay ông phun ra, “choảng” một tiếng nện trên sống lưng Đào Ngột.

Nhưng điện lưu cường đại kia tựa hồ bị thân hình vĩ đại của Đào Ngột chắn giảm đi, Austin chui vào trong miệng Đào Ngột không chịu mấy may ảnh hưởng, không rên một tiếng đem trường đao xoay trong một

vòng, Vô Vi Tử mắt mở trừng trừng nhìn nửa đoạn đao phong lộ ra bên ngoài cơ thể Đào Ngột đảo qua, cuối cùng đem một đầu Đào Ngột to như vậy bêu xuống.

Thân hình Đào Ngột xiêu vẹo, nặng nề ngã trên mặt đất, Austin thông dong từ trong thân thể bị chặt đứt đầu chui ra, áo gió trên người hắn khi chui vào trong miệng Đào Ngột bị răng nanh cắt nhiều nơi, hiện tại đã biến thành bộ vải nát. Austin nhìn nhìn trên người mình, thuận tay đem áo nát xé xuống, Vũ Văn lúc này mới thấy rõ bộ vai hắn trúng tên không nhẹ, trước sau đều là một lỗ máu lòi cả cơ thịt ra ngoài, cánh tay trái bị Huyền Cương cắn dấu răng sâu có thể thấy xương, mà cổ tay nơi phải dùng vải gạc băng bó, giờ đây cũng chảy ra màu đỏ chói mắt, xem ra Huyền Cương đem trước quả thật đã thương tổn được cổ tay hắn. Nhưng nam nhân đã có vết thương chồng chất như vậy, cư nhiên vẫn có thể phát huy sức mạnh kinh người, đem thượng cổ ma thú một đao bêu đầu! Đáng thương cho đầu Đào Ngột kia bị tùy tiện vứt một bên, trên khuôn mặt người của nó, vẫn là thần sắc khó có thể tin.

Thượng cổ ma thú dưới tay Vô Vi Tử nháy mắt bị chém, trên mặt ông lại không có nửa điểm biểu cảm, Vũ Văn sợ lão nhân đã bị kích động, vội thò tay kéo ống tay áo của ông. Vô Vi Tử đột nhiên xoay người nhìn chằm chằm Vũ Văn, cực kỳ nghiêm túc nói với Vũ Văn: “Sức mạnh của tà binh trong tay Bất Tịnh Nhân vượt qua dự liệu của ta, e rằng ta và người hai người hợp lực cũng không thể đỡ nổi hắn, nhưng hiện tại không đường thoái lui, ta và người dốc hết toàn lực một kích, may ra còn có đường sống.”

Ngay cả Vô Vi Tử thân mang Ngũ Lôi Đại Pháp cũng nói ra lời như vậy, tâm trạng Vũ Văn cũng không khỏi có chút hoảng sợ, nhưng y vẫn bình tĩnh đáp: “Hết thủy đều nghe theo tiền bối phân phó.”

“Tốt! Vậy người cứ đứng trước người ta, tận khả năng của người ngăn trở một đao của hắn là được!” Vô Vi Tử mạnh mẽ đem Vũ Văn đẩy về phía trước. Dưới chân Vũ Văn một trận đau nhức, đợi khi y đứng vững gót chân, Vũ Văn chợt phát hiện Austin từ trước mặt đã tiêu thất, đang lúc y kinh ngạc vạn phần quét nhìn bốn phía, Vô Vi Tử vỗ bờ vai y, nói: “Ồ trên trời!”

Vũ Văn ngửa đầu, Austin uốn gối khom lưng, rồi như một ngôi sao băng rơi từ không trung hạ xuống, hai tay nắm chặt trường đao Shamshir giơ lên quá đầu, mượn thế rơi thẳng hướng Vũ Văn bổ tới. Một đao kia, đã hoàn toàn nằm trên ranh giới sống còn, trong lòng Vũ Văn không suy nghĩ nhiều nữa, một mực đem song chưởng hướng không trung đẩy lên, linh lực toàn thân thúc đẩy đến cực điểm, quang mang thanh sắc của hư linh kim thương bạo bắn, cường ngạnh chống đỡ chiến đao!

“Vô ích!” Giữa hàm răng Austin lạnh lùng phun ra vài chữ, phía sau lại lần nữa hiện ra bóng đen của thầy ma Nash, dưới nụ cười gằn của Nash, Vũ Văn chỉ cảm thấy sức lực trên tay thừa nhận đột ngột tăng gấp bội, lưỡi đao đã khảm nhập vào cán thương vài phân, một khi kim thương thất thủ, e rằng mình và Vô Vi Tử phía sau đều khó tránh khỏi cái chết.

Vô Vi Tử đứng phía sau Vũ Văn, hai tay hợp cái cùng một chỗ cấu thành pháp ấn, gầm lên giận dữ: “Vân Lôi Quyết!” Lập tức dùng bộ vai nặng nề đỉnh lưng Vũ Văn, Vũ Văn nhất thời cảm thấy phía sau vọt tới một cỗ bạo nhiên chính khí (khí thể chính trực quang minh cuộn cuộn), lão nhân đang đưa linh lực của ông chuyển nhập vào trong cơ thể y, linh lực hai người dung hợp cùng một chỗ, lực áp trên tay Vũ Văn lập tức giảm bớt không ít.

“Hai người các người cùng nhau châu trời, đường đến Hoàng Tuyền cũng sẽ không tịch mịch nữa!” Cơ thịt trên mặt Austin một trận vặn vẹo, hư ảnh kỳ sĩ Ba Tư huyền bí kia bỗng nhiên hiện hình trên chỗ hai kiện binh khí giao nhau, cơ hồ cùng mặt Vũ Văn chạm vào cùng một chỗ!

Một cỗ sức mạnh vĩ đại vô pháp tưởng tượng tận nhập vào trên trường đao Shamshir, hư linh thương của Vũ Văn rốt cuộc vô lực ngăn cản nữa, y chỉ có thể trơ mắt nhìn lưỡi đao từng chút từng chút phá vỡ cán thương, mà phía sau tiếng thở dốc nặng nề của Vô Vi Tử lão nhân cũng khiến Vũ Văn minh bạch, linh lực nối tiếp cũng không còn dư được bao nhiêu.

“Thật sự phải chết sao?” Bóng ma tử vong nháy mắt bao phủ Vũ Văn, “Cuối cùng. Cũng giải thoát sao.” Vũ Văn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bất thành linh, Vũ Văn nghe thấy một thanh âm cực kỳ nhỏ, nghe như một khối băng cứng nứt ra một khe nhỏ. Vũ Văn mở bừng hai mắt, trông thấy lại chính là thần sắc tuyệt vọng của Austin.

“Keng” một tiếng rung vang hưởng, trường đao Shamshir cư nhiên cắt thành hai đoạn!

Trường đao gãy, trên tay Vũ Văn đột ngột nhẹ đi, lực Vân Lô Quyết của Vô Vi Tử không kịp thu về liền bài sơn hải đảo tuôn về phía Austin! Sau một mảng tiếng sét vang lên, Austin như một phiến lá rụng trong giông tố nhẹ nhàng văng ra ngoài.

Tình hình bất ngờ nghịch chuyển, khiến Vũ Văn và Vô Vi Tử đều kinh ngạc há to miệng. Bọn họ thể nào cũng vô pháp tưởng tượng, trường đao Shamshir vô cùng sắc bén rốt cuộc lại đột nhiên đứt đoạn?

Austin phịch một tiếng rơi trên mặt đất, không còn nhúc nhích nữa, Vũ Văn và Vô Vi Tử do dự một chút, vẫn quyết định đi lên phía trước kiểm tra. Sau khi bị Vân Lô Quyết của Vô Vi Tử đánh trúng, Austin toàn thân đều là tổn thương cháy đen, Vô Vi Tử thở dài một tiếng, khom lưng bóp trên mạch đập của Austin, sau một lát, ông lắc đầu nói: “Nội tức rối loạn, chân khí đã tán, hết thuốc chữa. . . .”

Vô Vi Tử lời còn chưa dứt, Austin cứ nhiên mở mắt, hẩn nhìn nhìn hai người trước mặt, cuối cùng khẽ nở nụ cười.

“Người trẻ tuổi, ngươi rất lợi hại a, nếu không phải tà binh gãy, ngươi đã thắng!” Vô Vi Tử tán thưởng tự đáy lòng nói.

“Tính kế lâu như vậy, ta vẫn bị Bách Diệp tính kế. . . .” Trong thanh âm của Austin thật sâu chua xót.

“Bách Diệp? Hẩn tính kế ngươi như thế nào? Chẳng lẽ trường đao gãy cũng là. . . .” Vũ Văn cả kinh.

“Trên đao có tổn thương. . . .” Austin chậm rãi nói ra mấy chữ sau cùng, cũng học ra một hơi thở cuối cùng. Hậu duệ Ba Tư cổ người mang tuyệt kỹ này, còn chưa kịp triển khai lý tưởng phục hưng Zarathrusta giáo của hẩn, đã đem hài cốt lưu tại dị quốc tha hương này.

Vũ Văn tinh tế nghiền ngẫm di ngôn của Austin, trong lòng đột nhiên minh bạch toàn bộ.

Bách Diệp và Austin ngoài mặt tuy rằng kết thành đồng minh, nhưng trên thực tế vẫn là đối thủ cạnh tranh, bởi vì mục tiêu của hai người bọn họ đều là muốn nắm được toàn bộ tà binh, hai người đều cầm một thanh tà binh, một ngày nào đó phải chính diện giao phong, chẳng qua trước khi chưa tuyệt đối nắm chắc, hai người thông minh đều chờ đợi thời cơ.

Mà lúc Vũ Văn đáp ứng thay hai người làm trung gian trao đổi tà binh, Bách Diệp liền ở trên trường đao động tay động chân, khiến tà binh đã bị tổn hại bên trong, đây là lý do vì sao Bách Diệp khi cùng Vô Vi Tử giao thủ chỉ đem trường đao làm lợi khí bình thường sử dụng, bởi vì Bách Diệp biết, nếu sử dụng sức mạnh của tà binh, trường đao bị hao tổn e rằng sẽ không chịu nổi linh lực đè ép mà gãy đứt. Sau khi trao đổi tà binh, Austin đồng dạng phát hiện điểm này, nhưng trường đao trong tay bị hao tổn, bỗng chốc đem thể cân bằng giữa hẩn và Bách Diệp đánh vỡ, Austin không nắm chắc có thể thắng được thập tự thương hoàn hảo trong tay Bách Diệp, cho nên sau khi Austin trao đổi tà binh có chút mất hồn mất vía. Dưới tình thế cấp bách, Austin liền nghĩ tới trường kiếm Keris rơi vào tay Vũ Văn, nếu như có thể xử lý Vũ Văn đoạt được trường kiếm Keris, hẩn mới có cơ hội cùng Bách Diệp lần nữa trở lại thể cân bằng, đây là lý do vì sao Austin đột ngột tập kích Vũ Văn, chẳng qua sau này Vô Vi Tử tham chiến, Austin bị thúc ép xuất ra linh lực của tà binh, tại đoạn thời gian kia, trường đao Shamshir bất cứ lúc nào cũng có thể gãy đứt, Austin lúc này, đã đánh cược sinh mệnh, đáng tiếc, hẩn thua.

Sống hay chết, bất quá chỉ là trong lúc chuyển ý niệm. . . .

Nghĩ đến đây, Vũ Văn chợt nhớ lại thanh trường đao bị hao tổn này, Austin sau khi bị Vân Lô Quyết đánh bay, trường đao đã rời tay. Mà khi Vũ Văn vội xoay người tìm kiếm, trường đao Shamshir cắt thành hai đoạn cứ nhiên biến mất không tìm thấy nữa.

Tiêu: Vậy là 1 anh đẹp trai đã ra đi T^T càng ngày càng thấy bạn Bách Diệp giống hồ ly nha~ còn Austin là con sói hoang. Vũ Văn là tiểu thỏ hahaha XD

72. Quyển 2 - Chương 30

Đạo đoạn nhân vong.

Austin lẳng lẳng nằm trên mặt đất, nước mưa dần rửa sạch bùn bẩn tung tóe trên mặt hắn, lộ ra đường nét rõ ràng của gương mặt.

Nhưng đao đâu?

Vũ Văn kéo chân bị thương quỳ rạp trên mặt đất, càng không ngừng lấy tay giữa vũng nước đen sì sờ soạng khắp nơi, nhưng y lần tìm xung quanh mấy chục thước, vẫn không thu hoạch được gì. Không thể nghỉ ngơi, có người thừa lúc Austin hấp hối lấy đi đoạn đao. Vũ Văn và Vô Vi Tử liếc mắt nhìn nhau, trong đầu đồng thời hiện ra khuôn mặt của Bách Diệp.

Vô Vi Tử mạnh mẽ vận lực, nghĩ muốn cảm ứng linh lực dao động bốn phía, nhưng một đao cuối cùng kia của Austin hung hiểm cực kỳ, ông dốc hết toàn lực xuất ra Vân Lô Quyết, đã không hề giữ lại mà tiêu hao hết chút linh lực sau cùng, hiện tại chỉ cảm thấy trong cơ thể trống rỗng, giống như một hồ lô bị khoét lỗ. Sau khi cố gắng thử vài lần, tâm Vô Vi Tử không cam lòng phát ra một tiếng rống dài, dùng sức giậm chân, dưới chân dợn lên một mảnh bọt nước tan tác.

Vũ Văn xoay người ngồi dưới đất, lau nước mưa trên mặt, không rên một tiếng nhìn thân thể Austin đang dần dần trở nên băng lãnh. Huyền Cương chậm rãi đi đến cạnh Vũ Văn, cúi đầu ngửi ngửi chỗ vết thương còn đang chảy máu của y, vừa rồi giữa ba người quyết tử đánh nhau chết sống tạo ra một trận lực cường đại, nó đã không cách nào tham dự vào, cho tới bây giờ mới có cơ hội tiếp cận Vũ Văn.

Mang theo thần sắc hoảng sợ bàng hoàng, Đường Khảo và Đinh Lam cũng chậm rãi từ trong bóng tối đi ra, cổ thi thể trên mặt đất kia và hai đoạn tiễn vút một bên, khiến Đường Khảo đột nhiên ý thức được, mình cũng đã gián tiếp giết chết một người.

“Mùi tên bắn trúng Austin kia, là cậu bắn sao?” Vũ Văn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Đường Khảo.

Đường Khảo chậm rãi gật đầu, lại dùng sức lắc đầu.

“Aiz. Tôi đã biết. Chúng ta đều thành quân cờ trong tay Bách Diệp.” Vũ Văn thoáng cười khổ, “Austin cường hãn dũng mãnh như vậy, nhất định là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ tuổi của Zarathrusta giáo, thân phận e rằng sẽ không quá đơn giản. Bách Diệp Thân Hoàn lần này thông dong rời đi, rất có khả năng sẽ đem chuyện tối nay đồn thổi ra, bởi vậy, giữa chúng ta và Zarathrusta giáo, coi như đã kết thành thù hận.”

“Bái Hỏa giáo muốn tìm phiền toái gì, cũng là chuyện sau này, hiện tại không cần thiết lo lắng, chẳng lẽ người dẫn đường Hoàng Tuyền còn có thể sợ bọn họ sao? Trái lại di hài của chàng trai này, không thể cứ ném ở đây như vậy chứ?” Vô Vi Tử tuy rằng ban nãy mạng treo chỉ mảnh, suýt nữa bỏ mạng dưới đao của Austin, nhưng ông không vì vậy mà tức hận Austin, trái lại đối với người trẻ tuổi dũng mãnh này có ba phần kính trọng và thương tiếc.

“Đây là hiển nhiên.” Vũ Văn mặc dù tức giận Austin quá mức lãnh huyết, tùy ý sát hại người vô tội, nhưng y trong lúc vô tình liếc đến nửa bao thuốc lá lộ ra ngoài áo khoác nát vụn kia, trong ngực chẳng biết tại sao hơi thoáng rung động.

“Hai đứa các người sang đây!” Vô Vi Tử đột nhiên không chút khách khí mà hét to với Đường Khảo và Đinh Lam.

Đường Khảo cùng Đinh Lam hai mặt nhìn nhau, hai người bọn họ cũng không quen Vô Vi Tử, không nghĩ tới lão nhân cao lớn này khí thế sai sử, không khỏi đều nhìn phía Vũ Văn. Vũ Văn có chút suy yếu gập đầu với hai người, bọn Đường Khảo mới do dự đi tới trước người lão nhân.

“Trong công trường này là một khu biệt lập, công cụ thuận tiện cũng không thiếu, hai đứa các người đi tìm một chỗ thích hợp đào một hố sâu, đem hắn chôn đi.” Vô Vi Tử chân thật đáng tin chỉ chỉ Austin trên mặt đất.

“Chôn xác?” Đinh Lam mở to hai mắt nhìn.

“Không được sao? Chẳng lẽ các người muốn thầy Vũ Văn trên chân mang thương tích đến làm việc này?” Vô Vi Tử trừng mắt càng lớn hơn nữa.

Lão nhân trước mặt tuy rằng thoát nhìn cảm bã, chỉ khi nào khuôn mặt nghiêm túc lên, tức khắc hiện ra khí độ tôn sư không giận tự uy, Đường Khảo sợ tới mức khẩn trương lùi kéo Đinh Lam chạy đi.

Vô Vi Tử tháo bỏ triệu hồi lôi lệnh, lôi vân trên bầu trời cũng dần trở nên mỏng manh, hạt mưa dày đặc lại khôi phục thanh âm tí tách tí tách mềm mại ban đầu. Đường Khảo từ sau cần trúc hình tháp tìm được hai cây xẻng, Đinh Lam đứng bên cạnh Austin tiếp nhận một cây, nhưng gãi đầu nhìn bốn phía, không biết nên làm thế nào hạ thủ.

Huyền Cương thấy hai người trẻ tuổi bộ dáng lúng ta lúng túng, nhin không được nhảy ra, khắp nơi tìm kiếm, cuối cùng ở một chỗ cạnh phòng ốc bề ngoài như văn phòng quy hoạch, dùng móng vuốt đào lên một khối đất thổ chất tương đối xốp. Đường Khảo nhất thời minh bạch, Huyền Cương đang giúp bọn họ tìm nơi đào hố, cậu vội vàng hướng Đinh Lam ra hiệu, hai người hiệp lực đem Austin mang tới.

“Có phải chúng ta đang làm chuyện trái pháp luật không a?” Đinh Lam một bên xúc bùn đất, một bên nhìn thi thể bên cạnh hố đất, nhiều ít vẫn có chút lo lắng.

“Haha. . . . Thoạt nhìn có chút giống giết người cướp của.” Đường Khảo khi nói chuyện giả vờ thoải mái, trong lòng kỳ thật cũng là một mảnh rối loạn.

Vẫn luôn canh giữ cạnh hố đất Huyền Cương nghe hai người nghị luận, đột nhiên nghe thấy phát ra một tiếng quát rống trầm thấp, khiến hai người trẻ tuổi bị dọa nhảy dựng, không khỏi tăng nhanh động tác trên tay.

“Thật đúng là chó cậy thế chủ, đem mình là độc công rồi!” Đinh Lam nói thầm, dần dần quen với cây xẻng trên tay, động tác xúc đất cũng trở nên thuần thục.

Cách đó không xa, Vũ Văn giãy dụa đứng dậy, cùng Vô Vi Tử sóng vai đứng, nhìn hai người trẻ tuổi đang ra sức đào hố.

“Không ngờ tà binh lại có uy lực phi phàm như vậy. . . . Ngày ấy người Nhật Bản vốn đã rất có bản lĩnh, hiện tại lại giữ thấp tự thương, e rằng sẽ rất khó chế ngự a. . . .” Về mặt nghiêm túc Vô Vi Tử đột nhiên mở miệng nói.

“Đúng vậy, chúng ta tốt nhất tránh cùng hắn chính diện giao phong.” Vũ Văn hơi hoạt động chân, vẫn là một mảnh đau nhức kim châm muối xát. “Chẳng biết hắn lấy đi đoạn đao, đến tột cùng có công dụng gì?”

“Ta nói. . . . Người không phải nên gửi một lá thư cho lão gia hỏa Tiêu Biệt Ly kia rồi sao? Ta cũng không quen trốn tránh, nếu hắn có thể tới giúp người một tay, đổi phó cái tên từng điệp Bách Diệp này cũng không thành vấn đề nữa.”

Quang mang trong mắt Vũ Văn đột nhiên tối sầm lại, nhưng vẫn trầm mặc không nói.

“Thế nào? Người sợ hắn không tới kịp sao? Hiện tại ngồi máy bay thuận tiện như vậy, chỉ cần hắn không trốn trong núi sâu rừng già nào đó, còn chưa đầy một ngày đã đến rồi.” Vô Vi Tử thấy Vũ Văn hồi lâu không hé răng, nhin không được mở miệng thúc giục.

Vũ Văn do dự hồi lâu, mới lên tiếng: “Thực xin lỗi, tiền bối, tôi đối với người che giấu một chuyện.”

“Hửm?”

“Tôi đã nổi loạn xuất khỏi sư môn rồi!” Thanh âm của Vũ Văn dị thường trầm thấp.

“Hả?” May là Vô Vi Tử sớm có chuẩn bị tâm lý, cũng nhin không được la hoảng lên, “Người làm sai chuyện gì, bị Biệt Ly đuổi ra sao?”

“Không phải, tôi tự mình trốn đi.” Về mặt Vũ Văn ảm đạm, tựa hồ lâm vào trong hồi ức, “Tôi đã nhìn thứ không nên nhìn.”

“Thứ không nên nhìn?” Vô Vi Tử tỉ mỉ nghĩ một lát, vẫn không thể lý giải hàm ý của những lời này.

Vũ Văn trầm ngâm thật lâu, lão nhân vừa rồi từng cùng mình kể vai chiến đấu, coi nhưng cùng sinh cộng tử, nếu tiếp tục giấu diếm, khó tránh có chút không thể nào nói nổi. Vì thế, một trang ký ức niêm phong đã lâu, cứ như vậy mở ra.

“Tiền bối cũng thấy đó, tôi tuy rằng thuở nhỏ theo sư phụ học nghệ, nhưng trời sanh ngu dốt, tu luyện hai đường linh võ đều thập phần gượng gạo, càng về sau, những sư đệ so với tôi nhập môn sau đều rất vượt trội hơn tôi. Tôi năm ấy 16 tuổi, sư phụ phi thường kiên nhẫn cũng không làm sao từ bỏ, không tiếp tục thử giáo thụ cho tôi càng nhiều pháp thuật, chỉ cần cầu tôi có thể thường thường luyện tập chút ngũ hành thuật là được.” Khi nói chuyện, Vũ Văn ngẩng đầu nhìn không trung, trong ánh mắt thật là mê man, “Trong vườn sau nhà sư phụ có một thư phòng thanh tịnh, bên trong có lưu trữ vạn cuốn sách, thiên văn địa lý, huyền quái dị chí, rất nhiều sách vở đủ loại, cơ hồ bao hàm toàn diện. Tôi mặc dù không thích tập luyện linh võ, nhưng đối với thế giới trong sách có hứng thú lớn lao, hễ nhàn rỗi, liền lên sau lưng sư phụ chạy đến thư phòng kia đọc sách, sư phụ thấy tôi như vậy, biết tôi không phải người có khiếu tu luyện công pháp, cũng liền cho phép tôi đi.”

“Chẳng lẽ. Người chính là trong thư phòng kia, thấy được thứ người không nên thấy?” Vô Vi Tử nói xen vào.

“Ừ, đó là một quyển Tạng kinh da dê đã có chút khuyết thiếu không được đầy đủ, Tạng văn tôi trước kia không hiểu, nhưng kinh văn bên cạnh có quyển dịch tiếng Hán do sư phụ đặt bút viết, tôi nhìn thú vị, liền đối chiếu hai bản kinh văn, muốn nhân cơ hội này học thông thạo Tạng văn.”

Vũ Văn nói rất thoải mái, Vô Vi Tử nghe lại rất đổi giật mình, Tạng ngữ kia thuộc loại tiếng Hán Tạng nhánh Tạng - Miến, ở trong biên giới Nepal, Bhutan, Ấn Độ cũng có một nhóm người sử dụng Tạng ngữ, Tạng văn viết ra có chút phức tạp, lại tinh tế chia làm chữ hữu đầu và chữ vô đầu, chữ hữu đầu tương đương với chữ Khải (một trong những cách viết chữ Hán cơ bản gồm các cách sau : Triện, Khải, Lệ, Hành, Thảo, Giáp Cốt, Chung Đỉnh Văn) trong Hán ngữ, chữ vô đầu thì lại tương đương với hành thư viết tay hằng ngày của chúng ta, mặt khác còn có Khâu văn đã đơn giản để thuận tiện ghi chép, chữ giống với Tạng văn mà bất đồng công dụng, hình dáng cụ thể chênh lệch rất lớn, một đứa nhỏ sinh trưởng trong hệ thống Hán ngữ, sẽ rất khó học Tạng văn. Nhưng nghe khẩu khí của Vũ Văn nói chuyện, dường như thông qua hai cuốn kinh văn Tạng Hán dịch lẫn nhau liền thiếu được Tạng văn, sao có thể không khiến Vô Vi Tử giật mình chứ?

Thấy biểu tình kinh ngạc trên mặt Vô Vi Tử, Vũ Văn không khỏi khe khẽ thở dài, nói: “Tiền bối nhất định sẽ cười tôi không biết lượng sức mình, đối với tôi khi đó chỉ mới 14 15 tuổi, dường như hoàn toàn không suy nghĩ qua cái gì gọi là khó khăn, chỉ dựa vào hứng thú nhất thời, mỗi buổi tối đều nhìn hai quyển kinh văn kia, nếu như có thể đem một câu trong Tạng văn cùng một câu Hán văn tương hỗ lẫn nhau hoàn toàn hiểu rõ, tôi sẽ rất cao hứng.”

“Nguyên lai người chỉ đem hai quyển sách này dịch lẫn nhau, xem như trò chơi thú vị.” Vô Vi Tử hình như có điều hiểu ra sờ sờ đỉnh đầu.

“Nhưng về sau nội dung kinh văn càng ngày càng phức tạp, riêng Hán văn của sư phụ thôi đã không dễ, huống chi bản Tạng kinh kia. Tôi vốn định từ bỏ sau đó thay một trò chơi khác, nhưng lại cảm thấy phía trước đã sắp đạt được thành tựu cứ như vậy từ bỏ không khỏi có chút đáng tiếc, sau hai ngày bỏ dở, tôi quyết định vẫn tiếp tục chơi.”

Vũ Văn nói đến lúc này, Vô Vi Tử đã không chen vào nữa, chỉ hết sức chăm chú đón nghe.

“Tôi bắt đầu ở trong thư phòng của sư phụ tìm kiếm sách khác có thể giúp học Tạng văn, trong thư phòng đại đa số đều là thư tịch Hán văn, trừ thứ đó ra cũng không thiếu kinh Phật Phạn văn. Tạng văn kinh quyển, cơ nhiên cũng chỉ có một quyển trên bàn học của sư phụ! Rơi vào đường cùng, tôi tìm đọc chút điển tịch liên quan đến Tạng văn, nhưng phát giác nguồn gốc của Tạng văn, chính là sau khi đại thần của vương triều Thổ Phiên (dân tộc thiểu số ở cao nguyên Thanh Tạng, Trung Quốc. Thời Đường đã từng xây dựng được chính quyền) năm xưa Thổ Di Tang Bố Trát đi đến Thiên Trúc (Ấn Độ) nghiên cứu học hỏi, căn cứ Phạn văn Thiên Trúc ”Lan Trát Thế” sửa chữa theo, sáng lập Tạng văn kiểu chữ Khải. Tiền bối đại khái cũng biết, Phạn văn là ngôn ngữ cổ điển của Ấn Độ, cũng là ngôn ngữ kinh điển của Phật giáo, sư phụ tin Phật nhiều năm, vẫn đều là xem kinh Phật Phạn văn, tôi thời thơ ấu, sư phụ lúc đang luyện công dạy cho tôi đọc kinh Phật, cho nên Phạn văn này tôi có khả năng nhận biết không ít. Mà khi tôi biết được Tạng

văn là do Phạn văn cải chế mà thành, trong lòng đột phát ý tưởng, ôm tâm thái trò chơi, không tự chủ được mà thử đem quyển Tạng kinh kia căn cứ kiểu chữ này hoàn nguyên lại Phạn văn. Ai ngờ kể từ đó, từ Phạn văn suy ngược lại hàm ý kinh thư, tôi cứ nhiên phát hiện bản dịch Hán của sư phụ sáng tác có không ít sai lầm! Rất nhiều nội dung biên dịch và chú giải cùng ý gốc một trời một vực, hoàn toàn trái ngược!”

“Tạng văn kinh thư. Tấm da dê sứt mẻ. Bản Tạng kinh kia gọi là Đại Tàng Mật Yếu ?” Vô Vi Tử đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, bìa ngoài đúng là dùng Hán văn thể chữ lệ viết Đại Tàng Mật Yếu , chẳng qua nội dung toàn bộ là Tạng văn.”

“Năm đó Biệt Ly tiên sinh tránh ở Đôn Hoàng nghiên cứu tập luyện kinh Phật, ta muốn biết hần tu luyện tiến triển thế nào, từng lên lút hướng một tiểu hòa thượng chăm sóc hần hỏi thăm hần ngày thường đều xem sách gì, tiểu hòa thượng kia nói, sư phụ của tôi rất nhiều thời điểm đều là nghiên cứu đọc Đại Tàng Mật Yếu , khi ấy ta còn kỳ quái, Đại Tàng Mật Yếu này là Đại Đường nước Thiên Trúc Tam Tạng Kim Cương Trí dịch, ngoài ra còn do Nguyên Độ tăng nhân của Duy Dương Phúc Quốc Tự viết, nhưng vẫn là một kinh Phật bình thường, đáng giá để nghiên cứu đọc như vậy sao? Nhưng hôm nay nghe người nói như thế, bản tập này chẳng lẽ còn có huyền cơ khác?” Vô Vi Tử nhin không được nhãn lại hai hàng bạch mi.

“Hắc hắc.” Vũ Văn phát ra tiếng cười khỏ, nói tiếp: “Kỳ thật đây chẳng qua là sư phụ làm ngụy trang che giấu tai mắt người, nội dung quyển kinh gốc kia không phải là Đại Tàng Mật Yếu chân chính, chẳng qua tôi khi đó không biết. Tôi còn trẻ hết sức lông bông, sau khi trong lúc vô tình phát hiện Tạng kinh bí mật, liền rất hy vọng hướng sư phụ khoe khang, vì thế tự cho là thông minh ở trên bản dịch Hán của sư phụ sửa lại, sau đó sợ sư phụ đoán được tôi làm thế nào phá giải, lại đem Phạn văn bản nháp đốt đi. Bất quá lần qua lần lại như vậy, tôi đã đem toàn bộ quyển kinh văn kia sửa xong, cũng là chuyện hai năm sau đó rồi, nhưng trong hai năm này, sư phụ dường như chưa bao giờ đi động qua quyển Tạng kinh kia.”

“Chẳng lẽ chính là vì người sửa lại kinh thư của Biệt Ly, hần liền giận chó đánh mèo với người?” Vô Vi Tử hỏi.

“Sư phụ nếu thật sự giận chó đánh mèo với tôi, kia trái lại là chuyện tốt rồi.” Vũ Văn thở dài một hơi, “Một ngày nào đó hai năm sau, tôi lại lần nữa chui vào thư phòng lật xem tập thư, đột nhiên phát hiện hai quyển kinh thư không thấy nữa, thay vào đó, là một quyển bản dịch Đại Tàng Mật Yếu khác của sư phụ viết, một quyển này xem ra tựa hồ là tiếp theo của quyển đầu. Khi đó tôi thập phần mất mát, cho rằng sư phụ ngay cả nhìn cũng không nhìn đã đem kinh thư quyển đầu cất giấu, tâm tính thiếu niên của tôi phát tác, nhất cổ tác khí (một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm) đem sách kinh thư trông hồ lô mà vẽ gáo (đây là câu thành ngữ, mô phỏng đơn giản một điều gì đó, một thứ gì đó) chuyển thành Phạn văn, sau đó lại ở trên bản dịch của sư phụ trắng trợn sửa. Lần này tiến triển rất nhanh, chỉ dùng một năm đã hoàn thành bản dịch.”

(nhất cổ tác khí: Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

“Haha. Người nói người không thích học pháp thuật, nhưng người dụng tâm nặng như vậy tạo thành hai quyển kinh thư, nhất định đã đem chúng nó chặt chẽ ghi tạc trong lòng! Đúng không?” Vô Vi Tử cười ha hả.

Vũ Văn trầm mặc không nói, tựa hồ bị Vô Vi Tử nói trúng tâm sự.

“Ai da! Tay của tui!” Đang đào hố Đinh Lam bỗng nhiên đau đớn kêu một tiếng, kinh động đến Vũ Văn và Vô Vi Tử cách đó không xa, hai người giương mắt nhìn lên, nguyên lai là Đinh Lam vô ý bị một mảnh dằm gỗ nhỏ trên cán xẻng đâm vào ngón tay.

“Không phải là cái dằm thôi sao, hô to gọi nhỏ!” Đường Khảo khinh thường trừng mắt liếc Đinh Lam.

“Ta khinh, tay đứt ruột xót a! Chờ tở nhỏ ra dằm vô tay cậu, xem cậu có kêu không!” Đinh Lam sờ soạng, nhin đau đem dằm gỗ thật nhỏ rút ra, còn liên tiếp ở trên ngón tay bị thương thổi phù phù.

Vũ Văn nhìn Đinh Lam, như có điều suy nghĩ mà thấp giọng nói: “Đâm vào trên tay, còn có thể rút ra, đâm vào trí nhớ trong đầu, lại vĩnh viễn không thể biến mất được. . . .”

“Chẳng lẽ hai quyển Tạng kinh này, lại có nguy hại cực đại?” Vô Vi Tử nghiêm nghị hỏi.

Vũ Văn vẫn chưa trực tiếp trả lời vấn đề của Vô Vi Tử, nói tiếp: “Mùa đông năm 18 tuổi, sư phụ gọi tôi đến thư phòng gặp thầy, tôi vừa vào thư phòng, liền nhìn thấy trong tay thầy cầm bốn quyển kinh văn hai Hán hai Tạng kia. Trong lòng tôi còn âm thầm cao hứng, nghĩ đến cho dù sư phụ mắng tôi một trận cũng tốt, chỉ ít thầy đã thấy được những chuyện tôi đã làm. Nhưng sư phụ cái gì cũng không nói, chỉ trước mặt tôi, cầm bốn quyển kinh thư kia ném tất cả vào chậu than! Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa đã đem quyển sách liếm ăn sạch sẽ, chỉ lưu lại một đồng tro tàn. Tôi kinh ngạc nhìn đồng tro tàn kia, đem hai quyển kinh thư cao thấp trong lòng cực nhanh hồi tưởng một lần, tiếp đó tôi liền phát hiện, mình đã đem Đại Tạng Mật Yếu nhớ kỹ một chữ cũng không sót. Tiếp đó, sư phụ vẽ mặt trang trọng đưa tay điểm điểm ót của tôi, rồi đem tôi đẩy ra khỏi thư phòng. Từ đó nhiều năm về sau, sư phụ không còn đề cập về chuyện hai quyển kinh thư này nữa.”

Đường Khảo bỗng nhiên nhảy ra khỏi hố đất vừa đào, khoa tay múa chân với thi thể Austin, đối với Vũ Văn làm một động tác tay ném xuống, Vũ Văn biết bọn họ đã đào xong hố đất, liền gặt đầu.

Nhìn thấy thân hình thon dài của Austin bị Đường Khảo và Đinh Lam hợp lực đẩy vào trong hố, Vũ Văn hơi lắc đầu, lại tiếp tục nói với Vô Vi Tử: “Thời gian trôi qua rất nhanh, năm tôi 24 tuổi, sư phụ đột nhiên gọi tôi và Lục sư đệ cùng đi thực hiện một nhiệm vụ, mục tiêu. . . .Thanh Hải núi Côn Lôn.”

Trong không khí âm lãnh, Vũ Văn mỗi lần mở miệng nói chuyện đều thở ra một đoàn bạch khí. Bao quanh từng cụm sương mù, là một hồi chuyện cũ không dám nhớ lại.

“Đây là lần đầu tiên tôi lấy thân phận người dẫn đường Hoàng Tuyền xuất hành. Lục sư đệ so với tôi nhỏ hơn ba tuổi, đối với lần đầu ra ngoài thực hiện nhiệm vụ phi thường hưng phấn, nhưng tôi trước khi xuất hành một ngày tâm thần không yên, ở trên giường trằn trọc, mãi đến tối khi sư phụ đến phòng tôi, giao cho tôi một phong mật thư niêm phong bằng mực đỏ, phân phó tôi đến lúc nguy cấp mới có thể mở ra, tôi mới yên tâm ngủ một giấc an ổn. Trải qua vài ngày đường xá xa xôi, tôi mang theo Huyền Cương cùng Lục sư đệ chạy tới thị xã Cách Nhĩ Mộc phía bắc núi Côn Lôn, vừa xuống tàu hỏa, liền có bằng hữu Đạo gia tiếp ứng.”

“Bằng hữu Đạo gia? Chẳng lẽ là hậu nhân của Hồn Nguyên Phái?” Vô Vi Tử hơi lấp bắp kinh hãi.

“Vâng!” Vũ Văn gặt đầu, “Đạo giáo Hồn Nguyên phái từ cuối thời Minh triều đem đạo trường thiết lập tại chân núi Côn Lôn, qua nhiều năm như vậy đã dần sa sút, khi đó, chỉ còn không đến 10 người. . . .Kỳ thật nhiệm vụ này, chính là bọn họ hướng sư phụ tôi đưa ra ủy thác. . . .”

Vũ Văn lời còn chưa dứt, Vô Vi Tử đột nhiên đưa tay nắm chặt cánh tay Vũ Văn, “8 năm trước, Đạo gia Hồn Nguyên phái trong một đêm biến mất hầu như không còn, toàn cảnh nguyên nhân sự tình không người biết rõ, mà thành một việc thuật môn huyền án. Đây. . . .Thật đúng là cùng người có liên quan?” Vũ Văn thấy lão nhân thần tình có chút kích động, tâm trạng không khỏi có chút bất an, nhưng y nghĩ nghĩ, vẫn quyết định đem chân tướng nói thẳng ra.

“Tiền bối xin buông tay, tôi sẽ hướng người nhất nhất giải thích.” Trên mặt Vũ Văn có chút trấn tĩnh.

Vô Vi Tử ngẩn ra, lập tức phát giác mình thất thố, nhanh chóng buông tay.

“Hậu nhân Hồn Nguyên phái của xã hội hiện đại, đã ít lại dựa vào đạo trường cúng bái mưu sinh, bọn họ trải qua một loại cuộc sống nửa ẩn cư, chỉ dựa vào giữa tháng tư đến tháng chín hàng năm, lên núi thu gom thảo dược quý hiếm mà sống. Từ sau khi trấn Cách Nhĩ Mộc này bởi vì tu kiến đường sắt Thanh - Tạng mà trở thành điểm chuyển tiếp, bọn họ mới dần gia tăng liên hệ cùng bên ngoài. Một ngày nào đó, giữa đoạn Ngọc Hư Phong phía tây đèo Côn Lôn xảy ra một trận tuyết lở nhỏ, hai vị môn nhân Hồn Nguyên phái lên núi hái thuốc phát hiện vị trí tuyết lở lộ ra một sơn động vĩ đại, nhưng khi bọn họ muốn đi vào tìm kiếm, lại chỉ có thể xâm nhập đến vị trí không đến 50 thước, đã bị một dị linh kết giới thật lớn ngăn trở! Chẳng môn Hồn Nguyên phái. . . .”

“Vân Lô Tử!” Vô Vi tử đột nhiên xen mồm nói.

“Đúng, chính là Vân Lộ đạo nhân!” Vũ Văn có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Vô Vi Tử, lại nói tiếp: “Chương môn Vân Lộ Tử thăm dò nhiều lần, chỉ cảm thấy trong động tà khí bức người, chẳng biết bên trong đến tột cùng ẩn giấu thứ âm tà gì. Kết giới kia cũng không phải trung thổ pháp môn bố trí, Vân Lộ Tử không cách nào tìm hiểu thật hư, chỉ sợ thời gian trì hoãn sẽ có dị vật hiện thế, liền ủy thác Biệt Ly tiên sinh kiến thức rộng rãi tương trợ. Tôi đối với việc sư phụ mình không đích thân khởi hành, chỉ phái tôi và Lục sư đệ đi trước. Tôi nghĩ việc này không giống bình thường, Biệt Ly tiên sinh nhất định sẽ đuổi tới sau, mà bảo tôi và Lục sư đệ tiên phong, đại khái là cảm thấy tôi đọc sách rất nhiều, có thể xem trước một chút lai lịch của kết giới thần bí. Bây giờ trở về nhớ lại, việc này nào có đơn giản như vậy.”

Nói xong, Vũ Văn từ trong túi quần lấy ra thuốc lá, nghĩ muốn thay mình châm một điếu, nhưng tay cầm bật lửa kia đã run nhè nhẹ, y thử đánh nhiều lần, đều không đánh được lửa. Vũ Văn có chút cáu kỉnh đem bật lửa thả lại trong túi quần, rồi đem điếu thuốc trên môi xé xuống, ở trong lòng bàn tay dùng sức nhào nặn thành từng mảnh.

“Khi đó đã là giữa tháng 10, trên núi Côn Lôn gió lạnh nổi lên bốn phía, không khí loãng, Lục sư đệ còn chưa lên tới giữa sườn núi, đã bắt đầu có phản ứng cao nguyên (xảy ra khi thay đổi độ cao, càng lên cao áp suất không khí càng giảm nên một người quen sống ở đồng bằng, khi lên trên cao sẽ cảm thấy khó thở, chóng mặt và buồn nôn) rõ rệt, mà Huyền Cương đi theo chúng tôi cũng không thần tuần như xưa nữa, có chút uể oải không vui. Chúng tôi và môn nhân Hỗn Nguyên phái tổng cộng 11 người, tăng sáng xuất phát, đi một chút lại dừng, mãi đến 5 6 giờ chiều mới đến cửa sơn động vĩ đại kia. Các đạo sĩ châm đuốc, mà tôi cùng Lục sư đệ lại gờ lên đèn pin, sau khi chui vào sơn động, tôi rất nhanh liền chứng kiến kết giới kỳ quái theo như lời Vân Lộ Tử kia. Kết giới này là có hình răng cưa bất quy tắc, cao thấp cuộn cuộn phong bế toàn bộ cửa động, bày ra một mảnh màu ám tím, mà khi Vân Lộ đạo nhân ý đồ dùng sức mạnh phù chú tiếp xúc với kết giới, trong kết giới sẽ nảy sinh âm thanh kỳ quái như tiếng sấm, phù chú cũng theo đó hóa thành tro bụi.”

“Hỗn Nguyên phái tuy rằng đã lụi bại, nhưng đương gia chương môn Vân Lộ Tử của bọn họ lại là một vị Phù môn tài giỏi! , nếu ngay cả hắn cũng phá không ra kết giới, thì quả thực có chút quý dị rồi.” Vô Vi Tử tựa hồ cùng Vân Lộ Tử là người quen cũ.

“Kỳ thật chuyện xảy ra sau này lại càng thêm quý dị!” Vũ Văn khẽ cắn ngón trỏ của mình, dường như làm vậy có thể khiến bản thân trấn định một chút, “Tôi mặc dù nhìn không ít dị sách, nhưng vẫn nhìn không ra lai lịch kết giới này, chỉ có lá gan lớn thò tay đụng vào kết giới ám tím kia, hy vọng có thể cảm ứng được nó đến tột cùng có loại nguồn gốc sức mạnh nào. Ai ngờ tôi mới vừa tiếp xúc, một loạt đại hình răng cưa liền ”ba” một tiếng tiêu thất, mà trong động chẳng biết nơi nào truyền đến một tiếng người già nua, nhóm đạo nhân của Hỗn Nguyên phái nghe không hiểu thanh âm này đến tột cùng có ý tứ gì, đối với tôi và Lục sư đệ lại nghe tường tận, kia rõ ràng là có người dùng tiếng Anh nói “THE KEY!”

“THE KEY?” Vô Vi Tử sửng sốt, “Việc này liên quan gì đến chìa khóa?”

“Ôi. Vấn đề của người, chính là vấn đề mà 8 năm nay mỗi ngày tôi đều tự hỏi.” Vũ Văn thở dài, “Xong qua kết giới, chúng tôi liền có thể xâm nhập thêm 20 thước, nhưng cư nhiên lại nhìn thấy đạo kết giới thứ hai, lần này tôi tiếp tục đưa tay chạm vào kết giới, lại theo một tiếng ”THE KEY” vang lên, kết giới lần nữa không công mà phá! Đang lúc môn nhân Hỗn Nguyên phái phát ra một tiếng reo hò, trong động đột nhiên bay ra một con quái điểu! Con quái điểu này hai cánh trong suốt, mỏ nhọn thật dài như một thanh trường kiếm, cánh bung rộng ra sau chừng hai thước, trên người đen vàng đan xen, nhìn qua giống như một con ong vò vẽ cực lớn!”

“Côn Lôn có loài chim, bề ngoài như con ong, chích thú thú chết, chích cây cây khô, tên là Khâm Nguyên. Các người gặp phải Khâm Nguyên sao?” Vô Vi Tử hỏi.

“Đúng vậy, chúng tôi đụng phải chính là độc điểu Khâm Nguyên kia, nó nhanh như thiểm điện nhào tới, đem một đạo sĩ chích lún trên mặt đất, đạo sĩ kia còn chưa kịp được một tiếng liền đoạn khí, trên mặt hiện ra một mảng màu đen chết chóc. Kịch biến xoay mình phát sinh, tôi cùng với Lục sư đệ còn non nớt nhất thời hoảng loạn thành một đoàn, cùng với những đạo nhân ở trong động chạy trốn tứ tán, may mắn Huyền Cương thấy biến không sợ hãi, nương theo vách động leo đến chỗ cao nhất, phi thân lên, từ giữa không trung đem quái điểu Khâm Nguyên kia đập xuống mặt đất, Vân Lộ Tử tức khắc cầm trong tay hai tờ Hỏa Muội phù xông lên phía trước, phù linh bùng lên, nháy mắt đem Khâm Nguyên đốt thành một đồng chít cháy.”

Khẩu khí tự thuật của Vũ Văn bình tĩnh, Vô Vi Tử lại phảng phất thấy được một màn giặt gân trong động năm đó.

“Quái diệu Khâm Nguyên này, e rằng là người năm đó lưu lại kết giới phong bế trong đó, Vân Lộ tử chỉ sợ nếu tiếp tục đi sâu, sẽ có càng nhiều nguy cơ không lường trước, liền đề xuất trước lui khỏi sơn động. Nhưng hai tầng kết giới sau khi chúng tôi mở ra, dưới ánh lửa chiếu rọi, tầng kết giới thứ ba rõ ràng ngay phía trước không đến 10 thước. Mặt sau kết giới kia nổ lên u quang lam sắc, tựa như có rất nhiều tia sáng nhấp nháy, lòng hiếu kỳ thật lớn bao phủ mọi người có mặt ở đây, trừ bỏ Vân Lộ Tử ra, đạo sĩ khác rất cuộc không ai nguyện ý lui về, bọn họ hoàn toàn quên mất thi thể đen sì trên mặt đất kia. Mà tôi dưới ánh mắt chờ đợi nóng bỏng của các đạo nhân ki, cũng chậm rãi thông thả đi tới trước kết giới, Không ngoài sở liệu, theo tiếng “THE KEY” thứ ba vang lên, một tầng chắn cuối cùng tiêu thất, đầu tiên đập vào trong mắt tôi, là một lỗ xoáy đen dừng đứng, rộng chừng năm sáu thước, bên ngoài lỗ xoáy này kim quan lập lòe, trung tâm lại một mảnh ám tối hư ảo vô pháp nhìn thấu, toàn bộ lỗ xoáy như một thông đạo thật lớn chẳng biết thông tới đâu! Mà khi đoàn người chúng tôi còn chưa từ trong khiếp sợ tỉnh lại, một cổ gió lỗc thành linh từ trong lỗ xoáy gào thét chui ra, trong phút chốc đem toàn bộ được đều thổi tắt! Trong sơn động nhảy mắt lâm vào hắc ám vô tận.”

Nói tới đây, Vũ Văn tạm ngừng một chút, sau khi hít sâu một hơi, y tựa hồ mới có dũng khí tiếp tục tự thuật.

“Tôi và Lục sư đệ vội vã mở đèn pin, nhưng phát hiện ánh đèn pin căn bản chiếu không sáng quá hai bước, bóng tối vừa trầm xuống kia cư nhiên giống như thể rắn hữu hình, ngay cả tia sáng cũng vô pháp xuyên qua. Vân Lộ Tử bên cạnh tôi hô to một tiếng chạy mau, mạnh đẩy tôi cùng Lục sư đệ một phen, chúng tôi hai người tỉnh tỉnh mê mê xoay người sang nơi khác, bắt đầu hướng cửa động chạy trốn, còn chưa chạy được 5 bước, phía sau lại vang lên một mảnh tiếng nổ vang của Hỗn Nguyên Hỏa phù, giống như có quái vật đáng sợ gì đó từ trong lỗ xoáy kia xuất hiện, toàn bộ đạo sĩ Hỗn Nguyên phái đều dốc hết toàn lực công kích quái vật kia, tôi không cam tâm cứ như vậy đào tẩu, xoay người đối với hắc ám ném ra vài thanh hư linh kim thương, nhưng tựa như đá chìm đáy biển không chút phản ứng nào, mà Lục sư đệ chuyên tu hư linh hỏa, liền một hơi hướng chỗ sâu trong hắc ám kia oanh xuất hơn 10 đại hỏa cầu, đáng tiếc vẫn như cũ vô dụng. Theo một tiếng lại một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, tiếng nổ vang của Hỗn Nguyên Hỏa phù cũng bắt đầu trở nên thưa thớt, tôi cùng Lục sư đệ đều minh bạch, các đạo sĩ đang từng người một bị quái vật sát hại. Đột nhiên, Vân Lộ Tử mặt đầy máu thoáng xuất hiện dưới ánh đèn pin của chúng tôi, trên mặt hắc thần tình vận vẹo đáng sợ khiến chúng tôi đều sợ đến thụt lùi từng bước. “Còn không mau đi!” Vân Lộ Tử lưu lại câu nói sau cùng, liền bị một cổ sức mạnh vô hình lần thứ hai túm vào trong bóng tối. Tôi rất cuộc không còn lòng dạ nào chống cự với quái vật trong động nữa, vội vã lôi kéo cánh tay của Lục sư đệ trốn ra ngoài, nhưng khi chỉ còn cách động khẩu hơn 10 thước, Lục sư đệ đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm, sức mạnh nào đó đem hắn từ trong tay tôi kéo trở về. Tôi hô lớn tên hắn, nhưng trong bóng tối không ai lên tiếng trả lời. Ngay khi tinh thần tôi sắp sụp đổ, tôi cảm giác được Huyền Cương soát qua bên chân tôi, vọt vào trong động. Theo một trận tiếng sủa của Huyền Cương cùng thanh âm xé đập kịch liệt, Huyền Cương cư nhiên kéo Lục sư đệ trở lại bên chân tôi, chẳng qua sắc mặt Lục sư đệ đã tái nhợt hôn mê bất tỉnh. Trong kinh hãi, tôi bất chấp tất cả, đem Lục sư đệ khiêng lên hướng ngoài động chạy ra.”

Nghe đến đó sắc mặt Vô Vi Tử cực kỳ trang nghiêm, tuy rằng Vũ Văn hiện tại vẫn đứng trước mặt ông, nhưng ngay cả Vân Lộ Tử cũng không thể chạy thoát khỏi nơi đó, thì hai người trẻ tuổi khi ấy thật có thể thoát khỏi tử địa sao?

“Vừa chạy ra cửa động, dưới chân tôi đã bị vấp một tảng đá nặng nề té nhào, kéo theo Lục sư đệ ngã văng ra ngoài, nhưng khi tôi đang nương theo tia sáng mỏng manh ngoài động nhìn xuống dưới, tay chân nhất thời trở thành một mảnh lạnh lẽo, đuôi phải của Lục sư đệ không còn nữa! Gốc đuôi của hắn một mảnh huyết nhục mơ hồ, da thịt quái dị lật hướng ra phía ngoài, dường như là bị một sức mạnh nào đó cưỡng chế đem chân hắn xé xuống! Tôi xông lên trước ôm lấy sư đệ, cảm giác được hô hấp của hắn đã phi thường mỏng manh. Mà ngay phía sau tôi, Huyền Cương đối diện sơn động phát ra tiếng gầm không ngớt, một loại tiếng thở dốc quái dị chưa từng nghe qua chậm rãi tiếp cận cửa động. Thời khắc nguy cấp, tôi vạch tìm phong thư sư phụ giao cho tôi. Mặt trên viết, cư nhiên là một đoạn ngắn Phạn ngữ kinh văn tôi rất tinh tường! Phần đuôi bức thư, là bút tích của sư phụ – đem đoạn kinh văn này dùng máu tươi viết lên người Tiểu Lục, hợp lực hai người, sức mạnh vô địch!”

“Chẳng lẽ. Người dùng là Huyết Cổ Hàng Ma Chú!” Vô Vi Tử không nhận được phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Vũ Văn đau thương cười, đáp: “Đúng là Tạng Mật cấm chú kia Kim Cương Huyết Cổ Hàng Ma Chú! Đối với tôi khi đó trong đầu đã trống rỗng, làm sao hiểu được gì nhiều nữa, chỗ lo lấy tay chấm lấy máu tươi ở vết thương trên đùi Lục sư đệ, đem 10 chữ Phạn văn kia viết trên mặt Lục sư đệ. Vừa hoàn thành xong huyết thư, trong lòng tôi đột nhiên toát ra nội dung của hai quyển Tạng kinh hao tổn ba năm sửa chữa kia, trong lúc vô thức, vẫn tự trong hai quyển Tạng kinh lại dung tụ thông suốt, khiến tôi nháy mắt lĩnh hội tinh yếu của cấm chú. Ngay sau đó, tôi vô sự tự thông nâng Lục sư đệ dậy, để mặt hắn xoay về hướng sơn động, tay phải dán sau đầu hắn, trong miệng bắt đầu niệm kinh văn, khi ngay tại cửa động chậm rãi hiện ra một bóng đen thật lớn, tôi cũng khởi động Huyết Cổ Cấm Chú.”

“Ta hiểu rồi.” Vô Vi Tử nhận không được phát ra một tiếng than thở, “Tương truyền nắm giữ Tạng Mật Kinh Yếu, vốn tên là Kim Cương Thừa, kẻ hộ pháp, sức mạnh vô địch, Thừa, còn là chỉ vật dẫn, Tạng Mật xưa nay nhấn mạnh ”Thể xác và tinh thần như một“, nếu muốn phát huy sức mạnh cường đại, thì phải có vật dẫn tương ứng để hy sinh. Kim Cương Huyết Cổ Hàng Ma Chú này bị người đời sau cấm dùng, đại khái chính là vì nó mỗi lần khởi động, đều phải dùng mạng người để làm vật dẫn. Tuy rằng uy lực vô cùng, nhưng tàn sát quá nặng, thật sự không phải là người trong Phật môn có thể dùng.”

“Dù sao mọi thứ trên thế gian này, cuối cùng vẫn phải tuân theo định luật bảo toàn năng lượng. Cho nên. Tôi chỉ có thể trở mắt nhìn Lục sư đệ biến thành một luồng khói nhẹ, từ trong tay tôi chậm rãi tiêu tán.” Trong thanh âm của Vũ Văn tràn ngập thống khổ.

“Quái vật trong động kia đến tột cùng là thần thánh phương nào?” Vô Vi Tử khẽ thở dài, chuyển hướng hồi ức của Vũ Văn.

Vũ Văn hồi tưởng lại chuyện cũ, trong lòng vẫn là một mảnh mê man, “Quái vật kia đến tột cùng là cái gì, tôi đến giờ vẫn không hề biết, Huyết Cổ Cấm Chú uy lực vĩ đại, nháy mắt đã đem thứ đó oanh về trong hư không, mà sơn động chấn động kịch liệt, cũng dẫn đến tuyết lở lần hai, đem cửa động hoàn toàn vùi lấp. Nếu không phải Huyền Cương phản ứng nhanh nhẹn, kéo tôi từ chỗ nào đó cực nguy hiểm của sườn núi trượt xuống dốc núi, e rằng tôi cũng bị chôn theo rồi. Tôi theo sườn dốc phủ tuyết lăn xuống giữa triền núi, hôn mê hơn nửa đêm, Huyền Cương dùng thân hình của nó thay tôi giữ ấm, mới không đông chết trên núi. Mà khi tôi thương tích đầy mình trở lại Cách Nhĩ Mộc, người đầu tiên nhìn thấy, chính là sư phụ của tôi. Thầy vẫn luôn đi theo tôi, dùng ánh mắt xuyên thấu hết thảy nhìn toàn bộ sự tình phát sinh, nhưng không đưa tay ra kéo chúng tôi. Sau khi nhìn thấy tôi, sư phụ chỉ nói một câu, câu nói kia chính là Về nhà thôi!”

“Về nhà thôi!” Đường Khảo và Đinh Lam đột nhiên thở hồng hộc chạy tới, “Cuối cùng cũng làm xong rồi!”

Vũ Văn nhìn thoáng qua hố đất mai táng Austin, hiện tại nơi đó đã bị san bằng, ngay cả lớp đất đào ra, cũng bị Huyền Cương dùng móng đều đều trải tán ra, chờ sau trận mưa này kết thúc, ở đây sẽ không lưu lại bất luận dấu vết đào móc nào.

“Đi thôi, chúng ta về nhà!” Vũ Văn mỉm cười với hai người trẻ tuổi, trong ánh mắt lại khôi phục một mảnh trong suốt và kiên định.

Vô Vi Tử nhẹ nhàng lắc đầu, thừa lúc hai người trẻ tuổi không chú ý, lặng lẽ nói với Vũ Văn: “Tôi đã hiểu được cậu vì sao nổi loạn xuất sư môn rồi, THE KEY!”

73. Quyển 2 - Chương 31

“The Key.” Vũ Văn tinh tế nghiền ngẫm từ tiếng Anh cùng mình có quan hệ lớn lao này, dưới sự dìu đỡ của Đường Khảo chậm rãi đi đến hướng tường vây của công trường, nhưng đến bên tường, Vũ Văn nhìn nhìn tường vây cao hơn một người kia, y kéo chân bị thương không nhận được nhú mảy.

“Hai đứa các ngươi, đã quên vào bằng cách nào sao?” Vô Vi Tử lấy dư quang khỏe mắt đảo qua hai người trẻ tuổi, trước khi ông hiện thân, vẫn nấu mình ở vị trí cao trên cần cầu quan sát toàn bộ công trường, Đường Khảo và Đinh Lam mang theo thang xếp treo tường vào, hiển nhiên không qua mắt được Vô Vi Tử.

“A! Thầy chờ.” Đinh Lam nhanh như chớp chạy đi.

“Ôi chào! Máy quay của tôi còn trên mặt đất!” Đường Khảo vỗ ót, quãng Vũ Văn sang một bên hướng Đinh Lam đuổi theo.

Thấy Đinh Lam Đường Khảo không ở bên cạnh, Vô Vi Tử lại mở miệng hỏi: “Vũ Văn, ngươi khi nào thì từ chỗ của Biệt Ly tiên sinh ra ngoài.” Ông có thể cảm giác được, Vũ Văn đối với Biệt Ly tiên sinh tình cảm sư đồ vẫn tồn tại như cũ, cho nên liền không hề dùng chữ “phản bội sư môn” này.

“Ừm, đó là chuyện 6 năm trước rồi. Sau sự kiện núi Côn Lôn, tôi trở về nhà sư phụ lập tức bệnh nặng một thời gian, cả ngày buồn ngủ, hơn nữa một khi trông thấy Mạc Phi tuổi còn rất nhỏ mở to mắt hỏi tôi Lục sư ca đâu rồi, tim tôi sẽ như bị đao cắt, đầu đau muốn nứt ra! Mạc Phi trừ bỏ thích quần quít lấy tôi ra, ngày thường có thể cùng nàng chơi đùa đến vui vẻ, chính là Lục sư đệ này của tôi. Bệnh đi như kéo tơ, trận này bệnh suốt nửa năm an dưỡng mới dần bình phục. Trong khoảng thời gian ngã bệnh này, tôi đã nghĩ rất nhiều, sư phụ đối với sự kiện núi Côn Lôn cũng không đưa ra giải thích nào, nhưng tôi chung quy vẫn cảm thấy được sư phụ chỉ dùng một loại phương thức gần như là âm mưu để tôi học xong cấm chú giống lời nguyên tà ác này, quyền hạ của Tạng kinh kia, nhất định là thầy cố ý đặt trong tầm mắt của tôi. Cái chết của Lục sư đệ, khiến tôi tự giác nghiệp chướng nặng nề, nhưng việc này có liên quan trực tiếp với sư phụ, sao thầy nhẫn tâm như vậy. Nhìn Lục sư đệ chết dưới tay tôi. Trong nửa năm, mỗi ngày tôi đều thử quên đi hai quyển kinh văn kia, thậm chí cố tình làm mình bị cảm phát sốt, cho rằng phát sốt đem đầu đốt đến hồ đồ, là có thể quên cấm chú kia, nhưng Kim Cương cấm chú kia như giòi ăn vào xương cốt như bóng với hình, vô luận thế nào cũng không thể quên được. Rốt cuộc, tôi thật sự không cách nào tiếp tục chịu đựng loại cảm giác này nữa, liền trong một buổi tối nào đó, lén lút mang theo Huyền Cương bỏ trốn!”

Vô Vi Tử chấp tay sau lưng qua lại vài bước, nói: “Khó được Huyền Cương nguyện ý đi theo ngươi ra ngoài lệnh đệnh lưu lạc, kỳ thật Biệt Ly tiên sinh chỉ cần hỏi ngoại tôn của hắc Mạc Phi một chút, là có thể biết ngươi trốn nơi nào, nhưng sư phụ người không hề phái người ra ngoài tìm ngươi, đại khái là ngầm đồng ý ngươi xuống núi. Nguyên nhân chân chính người bỏ trốn, là vì người không muốn làm The Key của kẻ khác phải không?”

Vũ Văn hơi sững sốt, ở sâu trong nội tâm y, quả thật có tâm lý phản loạn như vậy, không cam lòng ở dưới cái bóng vĩ đại của Biệt Ly tiên sinh, nhất cử nhất động đều bị khống chế, chẳng qua sư phụ một tay nuôi lớn y, đối với y ân trọng như núi, y vẫn không muốn thừa nhận mà thôi.

Vô Vi Tử dừng cước bộ, ngừng đầu nói: “Về kết giới cổ quái ở núi Côn Lôn kia, ta cũng không có cung cấp được thông tin tham khảo gì đáng giá, song người từng nhắc tới trên kết giới kia có mang hình dạng răng cửa cao thấp cuộn cuộn, với nghiên cứu của ta đối với Đạo gia phù môn, phong ấn thuật truyền thống đều sử dụng sức mạnh Âm Dương giao hòa để cấu thành, coi trọng chính là một loại chuyển tiếp trơn tru của thử tiêu bỉ trường (nói về sự thay đổi bên này mất bên kia mới sinh ra) , phân tán sức mạnh trong ngoài trùng kích, cho nên trên kết giới phong ấn hiện ra đều là đường cong lưu loát như vệt nước. Người thấy loại kết giới hình răng cửa này, tựa hồ là một loại năng lực khóa cài mạnh mẽ, chỉ ít đã chứng minh nó không phải phong ấn thuật truyền thống của Đông Á, hơn nữa người vô tình khi giải phong ấn nghe thấy tiếng “The Key” kia, e rằng người phải đem tâm mất tìm kiếm phóng xa hơn chút rồi.”

Vũ Văn gật đầu, đáp: “Đa tạ tiền bối chỉ điểm. Chẳng qua tôi thân ở Trung Quốc, cơ hội tiếp xúc với phương thuật văn hóa bên ngoài thật sự không nhiều, việc này cũng chỉ có thể lưu tại đáy lòng, chậm rãi tìm hiểu thôi.”

“Về phần Huyết Cổ cấm chú kia, hình như đã thành căn bệnh trong tim ngươi, kỳ thật cái gọi là khúc mắc, đều là tự lòng người trói buộc, sư phụ Biệt Ly tiên sinh của ngươi cả đời tin Phật, đó là bị cái gọi là lòng từ bi sở khổn, hắc có thể nhận thức được con thuyền lớn phổ độ chúng sinh kia của Phật gia, nhưng không thể giữ lại vị trí cho từng người, đã là một loại tự đột phá khó được. Có lẽ người nên thử lý giải chút phương thức tu hành của Đạo gia lấy nhân tính làm căn nguyên, khi người đối với nhận thức của bản thân cùng

ngoại vật nâng ột tầng nữa, đại khái có thể thuận lợi cởi bỏ khúc mắc rồi.”

Vô Vi Tử nói một phen có chút tối nghĩa, Vũ Văn cũng không hiểu được hết mười phần, nhưng sự tình trên thế gian này, ai có thể thấu đáo hết thấy chứ?

Vô Vi Tử ngừng lại một chút, còn nói thêm: “Nếu chính người không muốn cùng Biệt Ly tiên sinh liên lạc, ta cũng sẽ không miễn cưỡng, Bách Diệp kia lợi hại như thế nào đi nữa, ta sẽ cùng người sát vai đảm đương. Nhưng ta nói trước, người đừng trông đợi ta sẽ thay người hướng Biệt Ly tiên sinh cầu tình, ta đây cả đời đã thua hắn nhiều lần, duy nhất còn có thể khoe khoang một chút, chính là 30 năm trước hắn từng cầu ta đến Đông Nhật Bản giúp hắn một tay. Ta không muốn để hắn có cơ hội trả lại ta phần nhân tình này, haha.”

Vũ Văn không nhin được bật cười to, Vô Vi Tử lão đại đã lớn tuổi, cư nhiên còn như đứa con nít cùng Biệt Ly tiên sinh tranh hơn thua, nhưng nghĩ lại nghĩ, chính mình không phải cũng như vậy sao? Trong lòng khoảng cách cùng sự phụ, tựa hồ đã rất khó tiêu trừ.

“Thầy Vũ Văn, cái thang này không quá vững chắc, xin cẩn thận một chút.” Khi nói chuyện, Đinh Lam đã đem thang xếp đặt bên tường, Đường Khảo đã đi trước một bước, ôm bệ máy quay đã muốn thành phế vật kia của cậu cười trên đầu tường, nhìn xung quanh.

“Ê? Các người sao lại ở đây?” Đường Khảo đột nhiên nhìn bên ngoài tường vậy, khẽ kinh hô một tiếng.

Vũ Văn theo cái thang chậm rãi bò lên đầu tường, vừa nhìn ra phía ngoài, dưới tường dần hiện ra hai cây dù một bạc một lam, dưới tán dù lam là vẻ mặt lo âu của Ôn Nhã và Phương Hân, Mạc Phi thì thần thái bình tĩnh một mình nâng dù màu bạc.

Vũ Văn miễn cưỡng từ trên tường vậy nhảy xuống, một chân chấm đất tuy rằng không đau, nhưng thiếu chút nữa bổ nhào về phía trước, may mắn Ôn Nhã nhanh tay lẹ mắt đỡ Vũ Văn, thấy Vũ Văn an toàn rơi xuống, Đường Khảo và Đinh Lam cũng lần lượt nhảy xuống tới, Huyền Cương chẳng biết từ nơi nào tìm được chỗ tường vậy không kín lắm, sớm đã chui ra ngoài tường, quần một vòng đi tới chờ bên cạnh Mạc Phi đã lâu.

“Vị lão nhân gia kia thật kỳ quái, nháy mắt đã không thấy tăm hơi!” Đinh Lam lặng lẽ nói với Vũ Văn.

Vũ Văn khẽ gật đầu, chẳng hề cảm thấy kỳ quái, Vô Vi Tử tựa hồ quen độc lai độc vãng, biết ngoài tường có những người khác, hiển nhiên không muốn đi theo Vũ Văn xuất hiện, hơn nữa chỉ cần nghỉ ngơi một chút, bức tường cao này cũng không ngăn được ông.

“Anh bị thương hả?” Ôn Nhã nhìn chân Vũ Văn phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

“Không có việc gì, giẫm phải đinh thôi.” Nụ cười Vũ Văn cứng nhắc nói bừa.

“Trên công trường giẫm đinh? Vậy phải nhanh chóng tìm phòng uốn ván a!” Ôn Nhã vén tóc dài bên tai, lấy điện thoại di động ra bắt đầu bấm 120.

“Đúng vậy đó, đinh rỉ sắt rất nguy hiểm!” Phương Hân đã ở bên cạnh lo lắng phụ họa, kỳ thật nàng hiện tại càng hy vọng có thể đem chuyện Bách Diệp nói với mình kia hướng thầy Vũ Văn chứng thực, nhưng lúc này nhiều người như vậy, dường như không phải thời điểm nói chuyện này.

“Không cần gọi xe cứu thương khoa trương như vậy chứ?” Vũ Văn đưa tay kéo Ôn Nhã, “Đến giáo y viện băng bó chút là được rồi!”

“Vậy anh chờ một tý, tôi gọi điện thoại cho bạn ở giáo y viện, để nàng chuẩn bị trước.” Ôn Nhã thái độ kiên quyết bỏ qua tay của Vũ Văn.

Nơi Đinh Lam rơi xuống đất, ở trước mặt Mạc Phi không xa, hắn một bên đem thang xếp thu lại, một bên ra vẻ kinh ngạc nói với Mạc Phi: “Ồi chào? Cậu vẫn không yên lòng tó, tới đón tó sao?”

Mạc Phi dùng sức cho Đinh Lam một cái đại bạch nhãn (đảo trắng mắt khinh thường 8-|) , vòng qua hắn đi tới bên cạnh Vũ Văn.

“Em lại không nghe lời, làm việc không nên làm rồi a!” Vũ Văn nhìn Mạc Phi, lắc lắc ngón tay, ý chỉ Mạc Phi lại dùng năng lực cảm ứng bám theo y. Nụ cười trên mặt y giống như đang trêu đùa một đứa nhỏ chưa trưởng thành.

“Nhưng em lo lắng cho anh a. Vũ Văn ca ca.” Trong đôi mắt Mạc Phi thoáng chốc chảy ra lệ, nhất thời Vũ Văn sợ đến chân tay luống cuống, y muốn đưa tay thay Mạc Phi xoa đi nước mắt, đột nhiên phát hiện tay mình dính không ít bùn đen sì, lại giống như bị chạm điện nắm tay rút trở về.

Ôn Nhã ở một bên nhìn Mạc Phi, hơi thở dài.

“Ôi. Sao tất cả nữ sinh đều vây quanh thầy Vũ Văn a? Nam nhân hơi lớn tuổi liền có mị lực như vậy?” Đinh Lam giả vờ bất mãn than ngán thở dài.

Lời Đinh Lam thoáng nhắc nhở Phương Hân, nàng vội vàng quay đầu nhìn tình huống của Đường Khảo, sợ Đường Khảo cũng theo Đinh lam đa tâm. Nhưng Đường Khảo căn bản không quan tâm đến xu hướng của Phương Hân, trái lại vẻ mặt ảo não ngồi xồm bên tường, đang đau lòng kiểm tra bộ máy quay khăng định sửa không được nữa kia. Phương Hân đứng trước mặt cậu cả buổi, cậu ngay cả đầu cũng không nâng, Phương Hân tức giận đến ở trên ót cậu hung hăng gõ một cái thật mạnh.

“Cậu là nói. Thầy Vũ Văn bị thương do dao đâm?” Ôn Nhã trong tay cầm theo một túi trái cây, có chút kinh ngạc nhìn bạn của nàng Một y tá có chút phát phì.

“Đúng vậy! Tôi rửa sạch vết thương cho y, hình dạng miệng vết thương trên chân y dẹt, vết thương nổi lên trên rộng dưới hẹp, làm sao có thể là giẫm đinh chứ?” Y tá béo ngừ khí khăng định trả lời, tiếp đó, nàng lại có chút mờ ám thấp giọng hỏi: “Này, thành thật khai mau, y có phải là vì cậu cùng người khác đánh nhau không a?”

“Nói bậy bạ gì đó hả?” Ôn Nhã đưa tay khê đánh y tá béo một cái.

“Được rồi được rồi, không phải thì không phải vậy.” Y tá béo cười đùa, “Vấn đề vết thương trên chân y không lớn, chỉ là hôm qua có chút phát sốt, y đêm qua khi tới cả người đều ướt đẫm, đại khái là vì ai đó mà mắc mưa nha? Hi hi.”

“Đừng có ngớ ngẩn như vậy nữa được không a?” Ôn Nhã trừng mắt liếc y tá.

“Haha. Không nói nữa không nói nữa, tớ sắp tan ca rồi, hôm qua bị cậu nửa đêm gọi vào bệnh viện, ngủ cũng chưa ngủ được.” Y tá béo khoát tay áo, bụng vài bình truyền dịch trống không đi xa.

Ôn Nhã như có điều suy nghĩ mà đứng trong chốc lát, rồi xoay người đi về hướng phòng bệnh.

Vừa bước vào phòng bệnh, Ôn Nhã liền trông thấy Vũ Văn đã mặc quần áo chỉnh tề xuống giường, chống một chiếc nạng đứng ở cạnh cửa, hình như đang muốn ra ngoài.

“Anh làm gì vậy? Chuẩn bị đi đâu?” Ôn Nhã vừa cúi đầu nhìn, trên chân phải Vũ Văn còn quấn một tầng băng gạc thật dày, chỉ có thể xỏ vào một cái dép lê lớn.

“Buổi chiều là hoạt động ngoại khóa của khoa chúng tôi, tham quan viện bảo tàng của trường, tôi phải đi dẫn bọn nhỏ vào.” Vũ Văn nói chuyện trung khí mười phần, nếu không phải trên mặt còn có chút bệnh trạng đỏ ửng, Ôn Nhã khẳng định sẽ cho rằng y đã lui sốt.

“Anh còn đang sốt a! Bảo Đinh Lam Đường Khảo bọn nó đến thông báo, hôm khác tham quan không phải được rồi sao?” Ôn Nhã đưa tay muốn sờ trán Vũ Văn, lại bị y nhẹ nhàng tránh qua.

“Hiện tại đã gần 3h, các học sinh khăng định đã tập hợp trước cửa viện bảo tàng, tôi nếu thất hẹn không đi, chẳng phải là trì hoãn thời gian của hơn chục người sao?”

“Nhưng chân của anh.”

“Cám ơn cô Ôn lo lắng, trong viện bảo tàng đi lại không bao lâu, không sao.” Vũ Văn tuy rằng đi đứng bất tiện, nhưng lách mình một cái liền vòng qua Ôn Nhã ra cửa.

“Này, anh chờ một chút, tôi và anh cùng đi!” Ôn Nhã vội vội vàng vàng cầm hoa quả trong tay ném trên giường bệnh của Vũ Văn, đuổi theo.

Khi Vũ Văn khập khiễng chạy tới viện bảo tàng, Phương Hân đang chuẩn bị tập hợp các học sinh tuyên bố tin tức thầy giáo bị thương. Lúc nhìn thấy thân ảnh Vũ Văn chống nạng xuất hiện phía sau đám học sinh, Đinh Lam lắc đầu, than thở: “Thật sự là thân tàn chí kiên a!”

“Cậu lại dùng loạn thành ngữ gì đó? Có câu như cậu nói sao?” Đường Khảo theo thói quen vỗ đầu Đinh Lam.

“Tớ là thay cậu tiếc hận a!” Đinh Lam ôm đầu la to với Đường Khảo, “Đừng cho là tớ không biết, cậu tưởng xé chiều hôm nay thầy Vũ Văn không tới được, liền hẹn Phương Hân ra ngoài chơi.”

“Nghe lén điện thoại cậu còn nói lý hả? Phương Hân hẹn tớ ra ngoài là vì có chuyện quan trọng muốn nói với tớ!”

“Cô nam quả nữ còn cái gì tốt để nói hả? Hắc hắc.” Đinh Lam phát ra một trận cười gian.

“Cậu tạo phản hả?” Đường Khảo giơ lên nắm đấm, Đinh Lam oạch một cái trốn xa.

“Ngượng ngùng, để các bạn đợi lâu.” Vũ Văn còn chưa nói xong, nhóm nữ sinh của lớp tất cả đều tuôn lên, mồm năm miệng mười truy hỏi về vết thương.

“Trên chân thầy Vũ Văn có thương tích, không tiện đi lại thời gian dài, chúng ta nên tranh thủ vào viện bảo tàng thôi.” May mắn Ôn Nhã xuất hiện nói, mới đem Vũ Văn từ trong tầng tầng lớp lớp nữ sinh vây quanh kéo ra.

Vũ Văn cùng đi với Ôn Nhã, chậm rãi đến phòng bảo vệ trước cửa viện bảo tàng, y cách cửa sổ thủy tinh nhìn vào bên trong, không khỏi chấn động.

Lão nhân mang kính lão, đoan đoan chính chính ngồi trước bàn xem báo, chẳng phải là Vô Vi Tử đó sao?

Tầm mắt Vô Vi Tử từ sau kính mắt thăm dò nhìn ra, ở trên mặt Vũ Văn đảo qua, bất động thanh sắc mở xuống cửa sổ thủy tinh.

“Tiền.” Vũ Văn suýt nữa mở miệng kêu một tiếng tiền bối.

“Tiền cái gì tiền? Nơi này không cần mua vé vào cửa, phía trên an bài hôm nay lúc 3h, cậu phải nắm vững chút thời gian, qua 6h tôi sẽ tắt đèn ngắt điện.” Vô Vi Tử bày ra một bộ dáng giải quyết việc chung.

Vũ Văn thật đúng là không ngờ tới, Vô Vi Tử hành tung thần bí cư nhiên chính là người trông cửa viện bảo tàng của trường, y phát giác một hồi, mới nhớ tới Ôn Nhã còn đứng bên cạnh, vội vàng che giấu thất thố của mình, nói tiếng cảm ơn với Vô Vi Tử.

Vô Vi Tử lấy ra một xâu chìa khóa, cắm vào bản điều khiển điện tử bên cạnh bàn, sau khi nhấn vài cái nút kế đó, phía sau cửa cửa gỗ của viện bảo tàng cổ kính kia, hàng rào sắt chậm rãi nâng lên.

“78. 79. 8.” Vô Vi Tử đứng trước cửa chính, đang tự mình kiểm kê nhân số tiến vào, nhưng khi ông đếm tới một người sau cùng, thanh âm đột nhiên ngừng lại. Vũ Văn đứng bên trong nghe được thanh âm của lão nhân khựng lại, cũng thò đầu ra nhìn thoáng qua.

Một học sinh sau cùng, dĩ nhiên là Bách Diệp Thân Hoàn!

“Hôm nay viện bảo tàng chỉ mở cửa cho học sinh khoa Trung văn, chỗ này của ta không chào đón người vào, mời trở về cho.” Vô Vi Tử nâng bàn tay to, hạ lệnh trực khách.

“Tôi tới đây, là được lãnh đạo nhà trường phê chuẩn, vốn bọn họ còn muốn đặc biệt phái người đi cùng tôi đến tham quan, là tôi cảm thấy như vậy rất phiền toái, chủ động yêu cầu đi theo lớp của thầy Vũ Văn.” Bách Diệp cười nhạt, từ trong túi quần xuất ra một tờ giấy, đưa tới trước mặt lão nhân.

Vô Vi Tử nhìn thoáng qua tờ giấy trong tay Bách Diệp, mặt trên có dấu mộc đỏ chói của nhà trường khiến ông không cách nào đứng tình hợp lý ngăn cản Bách Diệp vào trong.

“Đã có phê chuẩn của nhà trường, để cậu ấy cùng đi thôi.” Vũ Văn đột nhiên ở bên cạnh Vô Vi Tử mở lời, sau đó lại mặt hướng Bách Diệp bổ sung một câu: “Mời cậu đi theo những bạn học khác, không nên tự tiện hành động.”

Vô Vi Tử diện vô biểu tình nghiêm người, để lộ một đường, Bách Diệp cung kính cúi chào lão nhân, bước vào trong viện bảo tàng của trường.

Nhìn bóng lưng của Bách Diệp, Vô Vi Tử nói khẽ với Vũ Văn: “Ta phải bảo vệ cổng chính, không tiện cùng vào với người, người nên dán mắt vào hẳn chặt một chút, đừng để người này gây ra phiền phức gì.”

Vũ Văn hơi gật đầu một cái.

Bước vào chính sảnh của viện bảo tàng, một cái Ngọc Chương (Hòn ngọc đeo phẳng gọi là khuê, xẻ đôi lấy một nửa gọi là chương) phỏng chế đỉnh thiên lập địa treo chính giữa đại sảnh lập tức hấp dẫn lực chú ý của bọn học sinh, cùng tấm bảng vẽ thuyết minh treo bốn phía lại chỉ ngắn gọn giới thiệu chút đồ cất giữ bốn phía cơ bản trong viện bảo tàng của trường.

[2.bp.blogspot /-jAAxKm0m75...0%C6%A1ng.jpg] [2.bp.blogspot /-jAAxKm0m75...0%C6%A1ng.jpg] Ngọc chương

“Chương này, là khí cụ lễ nghi để hiến tế, thứ này trừ bỏ tế thần ra, cũng là đồ lễ thiên tử ngày xưa khi hiến tế núi sông sử dụng, núi sông hiến tế càng lớn, sử dụng Ngọc Chương càng lớn. Hiện tại nước ta phát hiện Ngọc Chương lớn nhất, dài ước chừng đến 160cm.” Vũ Văn bắt đầu dùng thanh âm ôn hòa hữu lực giới thiệu cho bọn học sinh.

“Woah! Nếu như hiện tại dùng Ngọc Chương lớn như vậy, chẳng phải là có thể dùng hiến tế trái đất luôn?” Đinh Lam chỉ vào Chương mô phỏng treo trên không trung kia kêu lên.

Vũ Văn mỉm cười, nói: “Ngọc Chương trừ bỏ hiến tế tự nhiên ra, cũng có thể dùng để tế thần, nếu thực sự có Ngọc Chương lớn như vậy, e rằng dùng để hiến tế cả người ngoài hành tinh.”

Bọn học sinh thoáng chốc bị chọc người, trong phòng nhất thời vang lên một mảnh cười vang.

“Thời gian không nhiều lắm, chúng ta hãy tiếp tục đi thôi.” Vũ Văn đưa tay chỉ chỉ nội sảnh, bọn học sinh liền bắt đầu tốp năm tốp ba đi về phía nội sảnh.

“Hai đứa các cậu sang đây cho tôi!” Vũ Văn vẫy vẫy tay với Đường Khảo Đinh Lam.

“Làm gì?” Hai người trẻ tuổi sáp lại.

“Để ý tên kia cho tôi!” Vũ Văn dùng miệng hướng phía trước hất một cái, chỉ vào Bách Diệp đi sau đuôi đội ngũ học sinh, “Nếu hẳn có cử chỉ gì dị thường lập tức nói cho tôi biết! Còn có, nếu hẳn muốn dừng lại ở nơi nào thời gian dài, các cậu liền đi lên thúc giục hẳn tránh ra.”

Đường Khảo và Đinh Lam lúc này mới phát hiện Bách Diệp cũng vào viện bảo tàng, hai người không nhận được có chút khẩn trương. mà Ôn Nhã vẫn luôn đi theo phía sau Vũ Văn không nhận ra Bách Diệp, liền đối với bố trí của Vũ Văn cảm thấy có chút quái.

Song Bách Diệp cũng không có hành động gì đặc biệt, nhìn vẻ mặt hẳn, thật giống như đối với đồ vật cổ Trung Quốc thập phần cảm thấy hứng thú, mỗi một văn tự thuyết minh vật cổ hẳn đều nhìn xem đến nồng nhiệt.

Trong viện trưng bày cũng không phải dựa theo triều đại để phân biệt, mà là lấy loại đồ cất giữ quy nạp vào để trưng bày. Trong nháy mắt, bọn học sinh đã bước vào khu trưng bày thi họa cổ xưa. Khảo cổ học của đại học S ở trong nước rất có danh tiếng, trong viện này đồ vật phong phú cất giữ là biểu hiện thực lực thật sự. Riêng khu thư họa thôi, đã có hơn hai ngàn bức tàng phẩm trên từ Đường Tống, dưới đến Minh Thanh.

Một đám nữ sinh do Phương Hân dẫn đầu tựa hồ đối với một bộ tranh cung đình lễ nhạc triều Đường này sinh hứng thú đặc biệt, đang riu rít đàm luận gì đó, chỉ chốc lát sau, Phương Hân liền lớn tiếng hỏi Vũ Văn một vấn đề: “Thầy Vũ Văn, bức họa này người diễn tấu trên tác phẩm, dùng nhạc cụ gì a?”

“A, bọn họ dùng đều là đàn tỳ bà.” Vũ Văn nhìn thoáng qua tác phẩm trên bức tranh liền mở miệng đáp.

“Thật là đàn tỳ bà sao? Nhưng bọn họ đều là ôm ngang a?”

Vũ Văn nhin không được nở nụ cười, nói: “Đàn tỳ bà thời triều Đường, chính là đàn để ngang.” Nói xong, y đem nạng trong tay mình nâng lên ngang, giống như ôm một cây đàn guitar.

“Thế nhưng. Bạch.” Phương Hân lại muốn đặt câu hỏi, liền bị Vũ Văn cắt ngang.

“Em là muốn nói câu thơ Bạch Cư Dị viết ”Thiên hô vạn hoá mới xuất hiện, còn ôm tỳ bà nửa che mặt” sao?”

Các nữ sinh xung quanh Phương Hân đều gật đầu.

“Kỳ thật đó cũng không phải như các em nghĩ, tỳ bà là dựng thẳng để đàn, cho nên rất thuận tiện để đem mặt giấu đi. Đại khái vị nhạc công đàn tỳ bà kia thật là rất thận trọng, cho nên sau khi lên sân khấu mới dùng tỳ bà chống đỡ khuôn mặt, Bạch lão tiên sinh viết như vậy, trừ bỏ muốn nhìn thấy dung mạo xinh đẹp ra, đồng thời cũng là nóng lòng hy vọng vị nhạc công này có thể nhanh đem tỳ bà buông ngang mở ra để diễn tấu a.”

“A.” Các nữ sinh đều phát ra một tiếng kinh ngạc tán thán.

[2.bp.blogspot /-kgLiAG4_KW...5956336_2.jpg] [2.bp.blogspot /-kgLiAG4_KW...5956336_2.jpg] “Nhạc cụ tỳ bà này, ban đầu là từ Ba Tư truyền tới, tên cũng không gọi là tỳ bà, gọi là ”Đàn tứ” (đàn bốn dây, nhỏ hơn đàn tỳ bà) , đầu nhạc khí này cũng không lớn như hiện tại, nhóm thương nhân Ba Tư thường một bên cười lạc đà chạy đi, một bên ôm đàn tứ khảy đàn ca hát giải sầu. Về sau truyền tới cố đô Trường An, trong quá trình diễn biến liền trở nên càng lúc càng lớn. Nếu mọi người có cơ hội đi đến viện bảo tàng lịch sử tỉnh Thiểm Tây, sẽ nhìn thấy một pho tượng gốm màu đời Đường hình lạc đà chở nhạc dừng, nhạc dừng kia chính là đem tỳ bà đàn ngang.” Vũ Văn tiếp tục kéo dài giảng giải.

Nội dung Vũ Văn đề cập rất thú vị, chẳng những bọn học sinh nghe đến chăm chú, ngay cả Ôn Nhã cũng đứng một bên nghe đến mê mẩn.

“Kỳ thật bên cạnh chúng ta còn có sẵn một người đàn tỳ bà ngang căn cứ xác thực nha!” Vũ Văn đột nhiên chuyển đề tài, bọn học sinh đều cảm thấy có chút kỳ quái, bây giờ còn ai có thể làm nhân chứng chứ? Mọi người không khỏi có chút nghi luận sôi nổi.

“Mọi người đều biết, lớp chúng ta có một vị bạn học Nhật bản chứ, hôm nay bạn ấy cũng tham gia hoạt động ngoại khóa của chúng ta.” Vũ Văn đột nhiên nhắc tay, chỉ vào Bách Diệp đứng cuối đoàn người, bọn học sinh nhất thời theo hướng ngón tay của Vũ Văn đem tầm mắt ném về phía Bách Diệp.

“Ách? Là tôi sao?” Bách Diệp rất là kinh ngạc.

“Phiền cậu tới đây một chút.” Vũ Văn vẫy vẫy tay với Bách Diệp, bọn học sinh lập tức chừa ra một thông đạo trước mặt Bách Diệp.

Bách Diệp cười khổ lắc đầu, bước nhanh đến cạnh Vũ Văn, học sinh khác đều rất chờ mong nhìn thầy Vũ Văn, chẳng biết trong hồ lô của y đến tột cùng bán được gì, chỉ mỗi Phương Hân mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ bùm miệng, bởi vì nàng lại nghĩ tới chuyện khiến người ta kinh hoàng Bách Diệp đem qua kể cho nàng.

“Biết tôi vì sao mời cậu đứng trước nơi này không?” Khẩu khí Vũ Văn thập phần vững vàng, giống như người chủ trì giải trí trên truyền hình đang cùng khách quý lên sân khấu trò chuyện.

[2.bp.blogspot /-HdxF9IEXNB...wa_g_main.jpg] [2.bp.blogspot /-HdxF9IEXNB...wa_g_main.jpg] Bách Diệp là loại nhân vật nào chứ, lập tức minh bạch ý tứ của Vũ Văn. Hắn mỉm cười xoay người mặt hướng đoàn người, giơ ột tay, nói: “Tôi chứng nhận, thời Đường triều, tỳ bà đều là ôm ngang đàn. Bởi vì 1300 năm trước, Nhật bản phái sứ thần sang Đường triều từng đem về nhạc cụ tỳ bà này từ Trung Quốc truyền đến Nhật Bản, Trúc Tiên tỳ bà, còn có nhạc cụ Biwa của Nhật Bản hiện tại, chính là tỳ bà sử dụng trong nhã nhạc, tất cả đều vẫn còn lưu giữ phương thức gảy đàn thời triều Đường, đều là ôm ngang, dùng miếng gảy một bên gảy đàn một bên biểu diễn!”

Bách Diệp nói căn cứ xác thực khiến nhóm sinh viên đều mở rộng tầm mắt, trong đám người tự phát vang lên một mảnh tiếng vỗ tay.

“Một cây tỳ bà cổ, từ Ba Tư truyền tới Trung Quốc, lại từ Trung Quốc rơi vào tay Nhật Bản, dưới dạng văn hóa mang tính nối liền này, hà tất gì cứ phải phân ra của ta và của người chứ? Tầm nhìn của mọi người, đừng ngại trông xa hơn một chút.” Lời này của Vũ Văn rơi vào tai Bách Diệp, tựa hồ lại ẩn chứa một phen thâm ý khác, thân hình Bách Diệp không khỏi có chút chấn động.

“Tốt lắm, hiện tại mời mọi người tiếp tục đi về phía trước, khu kế tiếp, chúng ta sẽ nhìn thấy văn hóa tạc đá rực rỡ của Trung Quốc cổ xưa, ở nơi này, chúng ta sẽ trông thấy ‘Venus của phương Đông.’” Vũ Văn đem nạng đơn chống dưới nách, vỗ vỗ tay.

Khi bọn học sinh đều ồ ạt vào gian phòng cách vách, khu thư họa chỉ còn lại Vũ Văn và Bách Diệp, Đường Khảo và Đinh Lam đứng dưới cạnh cửa phân hai khu, cảnh giác nhìn Bách Diệp.

Vũ Văn nhìn Bách Diệp, khe khẽ thở dài, nói: “Như người mong muốn, Austin đã không thể tiếp tục tham dự cạnh tranh tà binh. Mục tiêu kế tiếp của người, hẳn chính là ta nhỉ?”

Ánh mắt Bách Diệp trầm ổn nhìn bốn phía, nói: “Thầy Vũ Văn không cần lo ngại nhiều như vậy, tôi và thầy đều biết, còn một trong bốn thanh tà binh chưa hiện thân, chúng ta hiện tại vung tay, chưa chắc là chuyện tốt. Bất quá xin thầy yên tâm, tà binh ở trong tay tôi, chí ít sẽ không thường xuyên dẫn phát sự kiện máu me chết chóc.”

Vũ Văn khẽ gật đầu, thần sắc phức tạp nói: “Trường đao Shamshir đã gãy, ta nguyên bản hy vọng có thể đem nó cùng Austin hợp táng. Người vì sao vẫn muốn lấy đi? Chẳng lẽ đao gãy cũng còn có thể tiếp tục phát huy sức mạnh?”

“Này. . . .Thứ cho tôi không thể nói thêm nữa, để tất cả mọi người qua chút thời gian sống bình ổn hiếm có đi.” Nói xong, Bách Diệp liền bước nhanh rời đi, đuổi kịp các học sinh khác.

Trong sảnh nghệ thuật tạc đá, đồ cất giữ chủ yếu lấy chân dung Phật giáo bằng gạch đá thời Hán và thời Đường, đi vào trong sảnh, bốn phía là tượng phật bằng đá thiên hình vạn trạng san sát nhau, khiến người ta thoảng như bước vào phật viện hương khói thịnh vượng, mà trong đó một pho tượng Quan Thế Âm cao hai thước tư thế đứng đặc biệt làm người khác chú ý, tuy rằng trải qua dòng lịch sử gột rửa, hai tay tượng Phật đã không cánh mà bay, như bảo quan (nón quý) , búi tóc, chuỗi ngọc, nước da của tượng đá, không chỗ nào mà không được chạm trổ tinh tế, hoa văn đều đặn, mà khuôn mặt Quan Thế Âm đoan trang tú lệ, càng không thẹn với danh hiệu là “Venus phương Đông”.

Bách Diệp đứng thẳng trước tượng Quan Thế Âm rất lâu, cuối cùng hai tay chấp trước ngực xá một cái. Vũ Văn vốn định tiến lên cùng Bách Diệp đáp lời, lại bị một đám nam sinh túm tới khu triển lãm đồ vật kim loại đối diện phòng nghệ thuật tạc đá.

Đồ cất giữ bên này phân loại hơi có chút rối rắm, đủ thứ bình rượu đồng thau và vạc vuông đặt cùng nhau, mà trong đó lại trộn lẫn mũi tên kim loại kiểu dáng khác nhau, Đường Khảo vừa nhìn những mũi tên trăm ngàn năm trước này, liền quên mất nhiệm vụ giám thị Vũ Văn giao cho cậu, ngồi xổm trước quầy thủy tinh nhìn không chớp mắt. Về phần những nam sinh kéo Vũ Văn tới một bên, còn đang hy vọng y có thể giải thích những binh khí trưng bày dàn hàng trong quầy triển lãm dựng thẳng ở góc khu đông! Dù sao bọn nam sinh đối với binh khí thủy chung hứng thú hơn so với thư họa tượng đá gì gì đó.

Vũ Văn chăm chú nhìn nhóm đao kiếm rỉ sét loang lổ dài ngắn không đồng nhất kia, trong thần sắc lại dần dần trở nên nghiêm túc, trầm ngâm một lúc lâu sau, mới mở miệng nói: “Những binh khí sắt này đều là đồ vật của thời Đường, chôn trong lòng đất đã hơn ngàn năm, rỉ sét nghiêm trọng, sớm đã không còn sự sắc bén năm đó nữa, bảo tồn thiết khí đối với yêu cầu môi trường có chút nghiêm ngặt, bảo đao lợi kiếm năm đó phần lớn đã hóa thành sắt vụn, trái lại không bằng binh khí đồng thau ở thời kỳ sớm hơn, khi khai quật vẫn có hàn quang bắn ra bốn phía, sắc bén như cũ.”

Các nam sinh cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, vốn tưởng rằng thầy Vũ Văn có thể nói ra chút chuyện lý thú truyền thuyết ít ai biết đến về thần binh lợi khí cổ xưa, hiện tại nhin không được trên mặt đều lộ ra thần tình thất vọng. Vũ Văn thấy bộ dáng này của bọn họ, lại có chút không đành lòng, liền tiếp tục nói: “Kỳ thật mức độ sắc bén của binh khí tuy rằng sẽ ảnh hưởng đến năng lực tác chiến của binh sĩ, nhưng kiểu dáng binh khí cải biến có đôi khi sẽ càng có thể ảnh hưởng đến kết quả sau cùng của cuộc chiến hơn. Ví dụ như. . . .thanh Phách Nhận trước mặt các cậu đây!”

Vũ Văn lấy mu bàn tay nhẹ gõ quầy triển lãm, ý bảo bọn học sinh nhìn một thanh đại đao gần như dài hơn một trượng trong quầy. Đao này hai mặt lưỡi hướng ra, cùng kiểu dáng của đại đao truyền thống có chút bất đồng.

[3.bp.blogspot /-oiMHyGNx39...0/8469248.jpg] [3.bp.blogspot /-oiMHyGNx39...0/8469248.jpg]

“ Cự Đường Thư quyển 56 trong Khâm Lăng truyện từng đối với Khâm Lăng có ghi chép miêu tả thế này ”Thiên dùng đại đao, dài một trượng, hai lưỡi, tên là Phách Nhận, mỗi một lần nâng lên, nhất định chết vài người, không người đón được. Cùng Phục Uy chiếm đất sông Hoài, Lăng nhiều lần lập chiến công, phong làm Tả tướng quân.” Vũ khí Khâm Lăng sử dụng, kiểu dáng đại khái giống với đại đao các em nhìn thấy hiện tại không sai biệt lắm. Về phần thể lực quân phiệt hẳn đi theo , chỉ sợ không ít nam sinh các em đều đã nghe nói qua, tên là Đỗ Phục Uy!”

“Đỗ Phục Uy? Không phải là cha của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng sao?” Còn đang ngồi chồm hổm nhìn mũi tên Đường Khảo đột nhiên toát ra một câu như vậy, các nam sinh đều nở nụ cười, Đại Đường Song Long Truyện của Hoàng Dịch viết được lưu truyền rất rộng trong các nam sinh yêu thích võ hiệp, nhân vật Đỗ Phục Uy này trong sách khiến người ta lưu lại ấn tượng thâm hậu.

Vũ Văn cười ôn hòa, nói tiếp: “Khâm Lăng này dưới trướng của Đỗ Phục Uy thống lĩnh bộ binh, mà vũ khí hẳn sử dụng trong quân bộ binh phần lớn là trường đao, hẳn có thể nhiều lần lập chiến công, trừ bỏ tự thân dũng mãnh, e rằng cùng binh khí cũng liên quan không ít. Phách Nhận này dài chừng ba thước, tình huống bình thường mà vung vẩy lên là rất ngu, chủ yếu nhờ nó giết người như ngóc, đại khái đa số đối thủ của Khâm Lăng là kỵ binh!”

“Kỵ binh công kích vẫn là khắc tinh của bộ binh, nếu muốn chống lại, vũ khí nhất định phải đủ dài.” Đinh lam cũng không biết từ khi nào chạy tới, chọt vào một câu.

“Ừ, vị trí niên đại của Đỗ Phục Uy chính là vào thời cuối thời Tùy đầu thời Đường quân phiệt các nơi hỗn chiến, khi Đỗ Phục Uy đại diện cho thế lực phía Nam cùng quân phiệt phía Bắc chiến đấu, phương diện mã kỵ cùng phương Bắc so sánh chênh lệch rất lớn, khi bị ép dùng bộ binh cùng kỵ binh tiến hành đối kháng, liền đối với vũ khí tiến hành cải chế, uy lực của trường đao Phách Nhận khẳng định khiến quân phiệt phương Bắc ăn không ít đắng. Nhà Đường ban đầu sau khi Lý Thế Dân thống nhất trung nguyên, lại trường kỳ cùng dân tộc du mục phương Bắc giễu về cưỡi ngựa bắn cung phát sinh chiến tranh, ngựa của kỵ binh trung nguyên ít lại không tinh, Lý Thế Dân lại thu được bài học kinh nghiệm khi quân phiệt hỗn chiến, từ Phách Nhận biến đổi ra binh khí dài Mịch Đao nổi danh, phát huy ưu thế số lượng bộ binh của mình, từng bước xoay chuyển chiến cuộc, Lý Thế Dân có khả năng trở thành ”Thiên Khả Hãn” trong miệng dân tộc phương Bắc, công cải chế binh khí ảnh hưởng không nhỏ!”

(Mịch Đao, chương 29 [banhtieu137.blogspot /2012...huong-29.html] của Đoạn Long Đài có giải thích đó ^^~)

Nghe Vũ Văn giải thích xuất sắc, các nam sinh lại nhin không được vỗ tay vang dội, nhưng thần sắc trên mặt Vũ Văn, lại vẫn có chút nghiêm túc. Đường Khảo tới gần bên cạnh Vũ Văn lặng lẽ hỏi: “Thầy Vũ Văn, vì sao thần vẫn cứ xụ mặt a, giải thích giống như bình thư, bọn họ đều rất thích nghe nha.”

Vũ Văn lắc đầu, nói: “Tôi chỉ là nhìn trong viện ghi chép thuyết minh về đám vũ khí khai quật này, cảm thấy có chút kỳ quái, cậu nhìn đi, chỉ là một phần binh khí cất giữ trong viện bảo tàng, mà lượng vũ khí này, cư nhiên đều là khi ban đầu thi công đại học S khai quật ra.”

Không đợi Vũ Văn nói ra những vũ khí này có chỗ nào cổ quái, trong sảnh triển lãm đột nhiên vang lên một mảnh tiếng vang của kim thiết đan xen, trong những quầy trưng bày dụng cụ kim loại, cư nhiên đều phát ra chấn động cộng hưởng, ngay cả mấy trần đèn chiếu sáng phía trên phòng triển lãm cũng lập lòe chớp tắt!

Dị tượng xoay mình đột ngột phát sinh, bọn học sinh nhất thời đứng ngốc tại chỗ, Vũ Văn ngẩng đầu phóng tầm mắt nhìn xung quanh phòng triển lãm, trước mắt xuất hiện cảnh tượng không khỏi khiến y hút một ngụm khí lạnh.

Ngay tại vị trí chỉ cách cánh cửa phòng triển lãm một bước, Bách Diệp bùm ngực ngã trên mặt đất!

74. Quyển 2 - Chương 32

Người đầu tiên phát hiện Bách Diệp ngã xuống cũng không phải Vũ Văn, mà là Phương Hân đứng ở trước cửa phòng triển lãm. Đại khái chỉ chần chờ ba giây, Phương Hân đã dứt bỏ sợ hãi, cất bước chạy đến, muốn nâng Bách Diệp từ trên mặt đất dậy.

“Không nên đụng vào cậu ấy!” Vũ Văn đột nhiên phát ra một tiếng hô to, cùng lúc đó y cũng vẩy cây nạng trong tay, nhón chân phải bị thương, xiêu vẹo hướng Bách Diệp chạy tới.

Phương Hân còn chưa kịp từ trong tiếng quát tháo của Vũ Văn phản ứng, đã động thủ đem Bách Diệp mặt gục hướng xuống dưới lật sang rồi đỡ thành tư thế ngồi. Nhưng khi nàng cúi đầu tập trung nhìn vào, lại phát ra một tiếng thét chói tai, mạnh buông tay ra, tùy ý Bách Diệp ngửa mặt ngã xuống.

Trên gương mặt trắng nõn kia của Bách Diệp tựa như biến thành một mảnh thủy tinh trong suốt, cứ nhiên có thể rõ ràng trông thấy mạch máu nhỏ mảnh dưới da đều giãn nở ra, tơ máu nhỏ hồng giống như đám dây leo của một gốc cây già ngàn năm phủ đầy đặc trên mặt Bách Diệp, hơn nữa hai tay Bách Diệp bùng kín ngực, khuôn mặt vắn vẹo, hai mắt trắng dã, nhìn qua thật sự dữ tợn và đáng sợ nói không nên lời.

Ngay nháy mắt khi ót của Bách Diệp sắp chấm dứt, bên cạnh Phương Hân bỗng nhiên lộ ra một cánh tay lớn, một phen túm lấy vạt áo trước ngực Bách Diệp. Phương Hân chỉ kịp dùng dư quang khóe mắt trông thấy bóng người nhoáng lên, thân hình Bách Diệp liền bị người cực nhanh kéo ra khỏi phòng triển lãm.

Người kéo Bách Diệp đi chính là Vô Vi Tử, xem ra ông vẫn không yên lòng, lén lút đi theo phía sau bọn học sinh. Mặc dù râu tóc đã bạc hết, một tay Vô Vi Tử xách Bách Diệp đi lại tựa như không tốn chút sức nào, lúc Bách Diệp vừa ly khai phòng triển lãm, những đồ vật kim loại mới vừa rồi đều còn đang ông ông tác hưởng trong nháy mắt lại yên tĩnh trở lại, ngọn đèn chiếu sáng trên đỉnh phòng cũng không còn lập lòe như trước.

Thấy phòng triển lãm khôi phục bình thường, Vô Vi Tử liền thành thật không chút khách khí đem Bách Diệp hướng qua hành lang lập trụ bên cạnh ném đi, đầu Bách Diệp nặng nề đập vào trên lập trụ, thái dương tức khắc hiện ra một cục máu bầm, nhưng hắn lại không có chút phản ứng nào, không nhúc nhích chút nào, song tơ máu đan xen trên mặt đã dần dần nhạt đi.

Vũ Văn khắp khiêng đuổi tới, bọn học sinh cũng đi theo cùng ra khỏi phòng triển lãm, nhưng tất cả đều đứng rất xa, không dám đến gần, mở to hai mắt có chút hoảng sợ nhìn lão nhân và Bách Diệp. Vũ Văn sau khi tới gần, mạnh quỳ rạp xuống bên cạnh Bách Diệp, đưa tay thử hơi thở của Bách Diệp, lại đem tay đặt trước ngực Bách Diệp. Chỉ trong nháy mắt, thần tình Vũ Văn đột nhiên trở nên vô cùng lo lắng, dưới tay của y, cứ nhiên đã không còn cảm thụ được tiếng tim đập nữa.

Không quản nhiều nữa, Vũ Văn khẩn trương đặt Bách Diệp nằm ngang trên mặt đất rồi tách miệng hắn ra, đang muốn dùng hô hấp nhân tạo với Bách Diệp, y lại bị Vô Vi Tử thò tay ngăn cản. “Vì sao phải cứu hắn? Tiểu tử này bạo bệnh mà chết, ta và người đều bớt lo!” Vô Vi Tử khê trách mắng.

“Hắn cũng chưa từng trực tiếp thương tổn ai còn chưa đáng tội chết, tôi sao có thể.”

“Lòng dạ đàn bà! Người nếu.” Vô Vi Tử mở miệng đánh gãy lời Vũ Văn, nhưng lời của ông còn chưa dứt, trước mặt đột nhiên tối sầm lại, một mảng bóng đen chằng biết từ đâu đến bao trùm trên người Bách Diệp.

Vũ Văn và Vô Vi Tử đều cả kinh, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn phía không trung, nhưng tại khoảnh khắc bọn họ vừa nhắc đầu lên như vậy, một bóng đen gầy yếu đột ngột từ phía sau lập trụ bê tông thô to bên cạnh Bách Diệp lách ra, rất có sức một quyền đánh trúng vị trí trái tim trước ngực Bách Diệp.

Trong cổ họng Bách Diệp phát ra một tiếng thở dốc khàn khàn, cuối cùng học một cái ngồi dậy! Mà bóng đen kia cũng theo đó biến mất trong không khí. Vũ Văn ngẩng đầu phát hiện trên đầu không có vật gì, liền biết lực chú ý của mình bị dẫn dắt đi, khi y tức khắc cúi đầu, thì chỉ kịp trông thấy trong phút chốc trước khi bóng đen kia biến mất lộ ra gương mặt cô gái thanh tú, đây rõ ràng chính là Thúc Thần đêm trước lên

vào phòng Ôn Nhã rình mình! Chẳng qua động tác của Thức Thần này nhanh nhen, thân pháp cực mau, lại lợi dụng thân hình cao lớn của Vô Vi Tử chặn lại tầm mắt của bọn học sinh, bọn học sinh xa xa nhìn qua cứ nhiên không có ai trông thấy nàng hiện thân.

“Hừ, nguyên lai là Thức Thần hộ chủ, cứ nhiên còn dương đông kích tây làm thủ thuật che mắt cái gì, trong tiềm thức của tiểu tử này luôn cảm thấy chúng ta muốn hại hắn!” Vô Vi Tử lưu lại một tiếng hừ lạnh, xoay người bước ra khỏi tầm mắt của Vũ Văn.

Vũ Văn không khỏi thoáng cười khổ, Vô Vi Tử ban nãy quả thật muốn mặc kệ Bách Diệp, Bách Diệp có lòng phòng bị, cũng không sai.

Bách Diệp xanh cả mặt bắt đầu lớn tiếng ho khan, ngồi dưới đất bả vai hắn không ngừng chấn động, thoát nhìn rất giống người bị đột phát bệnh cấp tính. Một quyền kia của Thức Thần, tương đương với tạo áp lực bên ngoài trên ngực trong y học, khiến tim hắn đã ngừng đập lại lần nữa co bóp. Vũ Văn thấy hắn hô hấp thông thuận, đã không còn đáng ngại, liền chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ tay, hô với bọn học sinh: “Không có việc gì nữa không có việc gì nữa, tim Bách Diệp không tốt lắm, mọi người tiếp tục tham quan, đúng 6h chúng ta tập trung ở cổng chính.”

Bọn học sinh vừa xem chừng một chút, cảm thấy sự tình phát sinh có chút kỳ quái, nhưng đều không nói được là cái gì, cuối cùng đều tốp năm tốp ba tản ra. Đường Khảo và Đinh Lam im lặng không lên tiếng đi đến trước mặt Vũ Văn, đưa qua cho Vũ Văn cây nạng ban nãy bị ném đi, ánh mắt hai người nhìn về hướng Bách Diệp vẫn như cũ mang theo địch ý thật sâu.

Vũ Văn đem nạng chống dưới nách đứng vững, thấp giọng hỏi Bách Diệp: “Ban nãy là bởi vì tà binh trong cơ thể ngươi cùng những thiết khí cổ đại trong phòng triển lãm kia sản sinh cộng hưởng, chấn kích vào tâm tạng ngươi, đúng không?”

“Khụ. Hình như. Khụ. Là thế.” Nhãn thần của Bách Diệp đại ra, ánh mắt phân tán, cánh tay đang nâng lên xóa đi nước dãi bên mép cũng có chút không tự giác mà run lên. Tim đột nhiên ngừng, đối với bất luận kẻ nào mà nói đều là chuyện phi thường nguy hiểm.

“Xem ra lão nhân nói không sai, nơi này quả thật không chào đón người tới tham quan.” Trong nụ cười của Vũ Văn lộ ra một tia lãnh liệt, “Mọi chuyện ngươi chiếm hết tiên cơ, cũng không ngờ tới tà binh sẽ cùng thiết khí cổ đại cộng hưởng phải không? Tật xấu này trái lại rất chí mạng.”

Ho khan chậm rãi dừng lại, trên mặt Bách Diệp dần khôi phục chút huyết sắc, hắn xoay mặt nhìn Vũ Văn, trong thần tình chẳng những không có nửa điểm ủ rũ như bị người khác nắm thóp, trái lại có ba phần bởi vì hưng phấn mà nén không được kích động. “Thầy Vũ Văn. Khụ. Chuyện cũng không đơn giản như thầy tưởng tượng đâu!” Nói xong, Bách Diệp liền chậm rãi đi về hướng cửa ra.

Vũ Văn hơi có chút ngầy ngẩn, đưa mắt nhìn theo bóng dáng Bách Diệp tiêu thất, trực giác nói cho y biết, trong thần thái Bách Diệp không hề có phần cố làm ra vẻ huyền bí, mấy y chậm rãi cau chặt thành một chữ xuyên () .

“Nguyên lai tà binh sẽ cùng thiết khí cổ đại sản sinh cộng hưởng, chúng ta cầm một kiện đồ cổ này ra ngoài, ở trong trường khắp nơi chuyển chuyển, chẳng phải sẽ tìm được thanh tà binh thứ tư sao? Hơn nữa đối phó với nhóc Nhật Bản cũng rất hữu hiệu.” Đinh Lam nhanh mồm mệ miệng, lập tức đem ý tưởng trong lòng nói ra.

“Nói dễ quá ha, những thứ kia có thể tùy tiện đem ra ngoài sao?” Đường Khảo theo thói quen cấp cho Đinh Lam một gáo nước lạnh. Hệ thống bảo an phòng trộm của viện bảo tàng trường đã đổi mới nhiều năm trước, mặc dù có chút lỗi thời, nhưng vẫn rất hữu hiệu, một máy dò hồng ngoại trang bị trong quầy triển lãm ở khoảng cách song song với mặt thủy tinh cùng máy báo động cao âm ở bốn góc phòng triển lãm tương liên, bất luận thủ đoạn phá hoại quầy triển lãm nào đều kích hoạt báo động.

Vũ Văn không nói tiếng nào, đối với lời của hai người trẻ tuổi từ chối cho ý kiến, xoay người lần nữa đi vào phòng đồ vật kim khí, lần lượt đem toàn bộ đồ cất giữ ở đây đều nhìn một lần, tầm mắt cuối cùng rơi vào nhóm lớn binh khí cổ kia.

“Thầy, ý của thầy là. . . . Cùng tà binh nảy sinh cộng hưởng gì đó, là những binh khí này?” Văn luôn đi theo phía sau Vũ Văn Đường Khảo nhin không được hỏi.

[1.bp.blogspot /-tPBy68YViY...8061031_1.jpg] [1.bp.blogspot /-tPBy68YViY...8061031_1.jpg] Trái là Tôn Phương, phải là Tửu Tôn “Thân thể của Bách Diệp vừa rời khỏi phòng triển lãm, cộng hưởng liền tiêu thất, cảm giác dẫn phát cộng hưởng giữa tà binh và thiết khí, phải tồn tại một loại khoảng cách nhất định, hơn nữa khoảng cách này không ngắn, nếu cứng rắn nói những tửu tôn phương đỉnh kia gây nên dị hưởng, chung quy cảm thấy có gì không đúng. Không cùng nguồn gốc, kỳ tâm tất dị, có thể cùng đao kiếm sản sinh cộng hưởng, hẳn cũng phải là đao kiếm!”

“Nhưng trong này nhiều binh khí như vậy, đến tột cùng chỉ một thứ trong đó dẫn phát cộng hưởng sao? Hay tất cả đều có phần? Nếu như là một kiện binh khí. . . . Chẳng lẽ thanh tà binh thứ tư đang trốn ở nơi này?” Đinh Lam đem đầu đỉnh trên mặt thủy tinh trơn bóng trong suốt của quầy triển lãm, nhìn trong quầy trưng bày gần trăm kiện binh khí, hơi có chút bất đắc dĩ hỏi han.

“Không đúng nha! Tà binh khai quật là chuyện xảy ra gần đây, mà hàng trưng bày nơi này khóa trong quầy đã lâu rồi, sao có tà binh đặt trong quầy được, trừ phi. . . .” Khi nói chuyện trong lòng Vũ Văn đột nhiên rung mình, nhớ tới Vô Vi Tử trông coi viện bảo tàng, chẳng lẽ là ông đem thanh tà binh thứ tư bỏ vào trong quầy triển lãm? Nhưng ngẫm nghĩ lại, cảm thấy không đúng, lão nhân hẳn là không có lý do gì làm ra chuyện như vậy, mà trước khi trao đổi tà binh, trường đao Shamshir và thập tự thương từng đặc biệt tiếp cận, không hề thấy giữa hai kiện binh khí có cộng hưởng gì cổ quái, dẫn phát quái hưởng, chưa hẳn chính là tà binh. Chẳng qua trong lúc Bách Diệp thốt nhiên ngã xuống, hành động của Vô Vi Tử cũng có chút khẩn trương quá mức, hay là trong viện bảo tàng này còn có bí mật khác không muốn người biết?

“Vừa rồi Bách Diệp cũng không lo lắng chúng ta sẽ dùng binh khí cổ đại ứng phó hẳn, e rằng đã chứng minh có thể dẫn phát quái hưởng chỉ là một phần hàng trưng bày phi thường ít, chúng ta cho dù biết có tồn tại kiện thiết khí nào đó có khả năng khắc chế hẳn, cũng vô pháp đem từng kiện từng kiện nghiệm chứng!” Phân tích của Đường Khảo rất có đạo lý, Vũ Văn cũng không khỏi khẽ gật đầu.

Bọn học sinh phần lớn đã rời khỏi phòng triển lãm, chỉ còn lại Vũ Văn và hai người trẻ tuổi vẫn dừng lại trước quầy trưng bày khẽ nói chuyện, đôi mi thanh tú của Ôn Nhã nhíu lại, xa xa nhìn Vũ Văn, vô luận nàng cố gắng thế nào tiếp cận nam nhân anh tuấn mà thần bí này, khoảng cách giữa nàng và y tựa hồ cứ càng ngày càng xa.

Sắc trời đã gần xế chiều, từ loa phát thanh bên trong viện vang lên một giọng nữ nhu hòa, “Thời gian tham quan viện bảo tàng hôm nay đã chấm dứt, xin mời mọi người trật tự rời đi. . . .” Vũ Văn nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay Đinh Lam, cách 6h còn đến 15 phút, Vô Vi Tử sớm hạ lệnh trục khách, chẳng lẽ là có chuyện muốn nói với mình?

Y vội vàng cùng Ôn Nhã liên thủ, thu xếp đem những nhóm sinh viên ý do vị tấn còn đang đắm chìm trong cổ vật toàn bộ lừa ra giữa chính sảnh, sau khi cấp tốc kiểm kê nhân số, Vũ Văn đem bọn học sinh quét ra khỏi cửa, ngay cả cô Ôn Nhã, cũng bị y đẩy ra ngoài một lượt.

“Trên chân thầy có thương tích, không trở về bệnh viện nghỉ ngơi sao?” Ôn Nhã có chút lo lắng, cũng không quan tâm bọn học sinh còn đang ở bên cạnh, cách hàng rào sắt đang chậm rãi rũ xuống kêu lên với Vũ Văn.

“Cô Ôn đi về trước đi, tôi còn chút việc muốn thỉnh giáo nhân viên quản lý của viện bảo tàng.” Vũ Văn trong khi nói chuyện, chú ý tới phía sau mình ở một nơi không xa, Vô Vi Tử đã từ trong một chỗ bí mật bên hông cửa đi vào.

“Aiz! Anh ngay cả cơm chiều cũng không ăn sao?” Ôn Nhã không còn rụt rè như ngày xưa nữa, vẫn bám vào song sắt hồ lớn với Vũ Văn, nhưng Vũ Văn cũng không quay đầu lại đã bước đi.

“Ôi. . . . Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình a, tác nghiệt yo. . . .” Đinh Lam đứng phía sau Ôn Nhã quát thanh quát khí nói, Đường Khảo cũng hát đệm theo phát ra tiếng cười khanh khách quái dị.

Ôn Nhã mạnh quay đầu lại, hung hăng trừng mắt hai tên quỷ phá phách, hầm hừ xoay người rời đi, giày cao gót dùng sức nền trên nền gạch cẩm thạch, phát ra tiếng “cộp cộp” thanh thúy.

“Hắc hắc. . . .Đắc tội Ôn đại mỹ nữ, cậu nhất định phải chết!” Thấy Ôn Nhã đi xa, Đường Khảo vỗ vỗ Đinh Lam.

“Hô hô. . . .Tớ và cậu là hai con châu chấu buộc trên một sợi dây thừng, như nhau cả thôi!” Đinh Lam một bên cười, một bên nắm chặt chìa khóa trong tay. Đây là chìa khóa cửa của ký túc xá Vũ Văn, Vũ Văn vừa rồi phân phó nhiệm vụ cho hai người, đó là muốn bọn họ đợi khi Ôn Nhã đi, đem Mạc Phi từ nhà khách đón ra, đi trước một bước, đến ký túc xá giáo viên đợi, hôm nay. . . .Là ngày Mạc Phi vẽ tranh.

“Hai người các cậu lại đang làm trò gì đó? Sao cô Ôn tức giận đi trước rồi?” Phương Hân đột nhiên xuất hiện bên cạnh hai người, Đường Khảo không khỏi sửng sốt, trong kế hoạch của hai người, tựa hồ chưa từng dự tính sẽ dẫn theo Phương Hân, cậu không khỏi than thở.

“Than thở cái gì a! Chê tớ vướng chân vướng tay?” Phương Hân giống như liếc mắt một cái có thể xem thấu ý nghĩ của Đường Khảo, làm bộ lơ đãng nắm tay trắng như phấn, Đường Khảo cư nhiên phản xạ có điều kiện thoáng rụt cổ, Đinh Lam nhìn thấy lắc đầu liên tục thở dài.

“Cậu lắc đầu cái gì hả?” Phương Hân liếc xéo Đinh Lam, “Trương Nguyệt Thần ngày mai xuất viện! Gọi đi động cho cậu mãi không được, gọi đến chỗ tớ nè!”

“Hả? Ngày mai xuất viện? Sao sớm vậy?” Đinh Lam thoáng cái mở to hai mắt nhìn, vội vàng móc điện thoại của mình ra, “Tớ quên mở máy rồi!”

Thấy Đinh Lam kích động chạy sang một bên gọi điện cho Trương Nguyệt Thần, Phương Hân liền thò tay kéo Đường Khảo đến một chỗ vắng người bên cạnh viện bảo tàng.

“Làm gì!” Đường Khảo cư nhiên vẻ mặt khấn trương.

“Trong đầu cậu đang nghĩ cái gì a?” Phương Hân sắc giọng, “Chúng ta không phải hẹn hôm nay có chuyện đứng đắn muốn nói sao?”

“A. . . .” Đường Khảo cứng ngắc nở nụ cười.

Nhưng những lời Phương Hân nói sau đó, khiến Đường Khảo rốt cuộc cười không nổi nữa. Cậu làm thế nào cũng không thể tin nổi, Bách Diệp lại cùng Vũ Văn có thù giết cha, mà Huyền Cương uy mãnh cư nhiên chính là hung thủ trực tiếp giết người. Tên gọi “Người dẫn đường Hoàng Tuyền” này, cũng khiến cho Đường Khảo nhận không được khiếp vía. Đường Khảo rất muốn bảo Phương Hân không nên tin tưởng lời xằng bậy của Bách Diệp, nhưng đoạn chuyện cũ này nghe quá mức ly kỳ, trái lại không giống như là cố tình bịa đặt biên soạn nên.

Chuyển lời Bách Diệp nói xong, vẻ mặt Phương Hân rốt cuộc thả lỏng hơn nhiều, hai ngày nay trong lòng vẫn nghẹn nín bí mật này, nhưng vẫn không tìm được người chia sẻ áp lực, khiến nàng phiền muộn hết sức.

“Cho dù thật sự như vậy, thầy Vũ Văn cũng là người vô tội a, thầy khi đó chỉ là một đứa bé hai tuổi, giết người chính là sư phụ của thầy a! Chẳng lẽ thật muốn cha nợ con trả, thầy nợ trò trả?” Đường Khảo rất cảm phần bất bình.

“Nếu Bách Diệp phát cuồng muốn tìm thầy Vũ Văn trả thù, tớ cũng không cảm thấy kỳ quái, hết lần này đến lần khác hắn hiện tại cả ngày hành tung quỷ dị, ngẫu nhiên lộ diện lại giống như người bình thường, khiến lòng tớ càng cảm thấy khủng bố a, chỉ sợ vận hạn tùy thời sẽ đột ngột phủ xuống trên đầu của thầy.” Phương Hân lo lắng xoa xoa ba lô da dê nhỏ của mình, lòng bàn tay do khấn trương mà chảy mồ hôi, trên bao da màu đen lưu lại một vệt nước không rõ ràng. (Tiêu: con gái con gớm vừa hung dữ vừa ỡ dơ =.=)

“Thầy Vũ Văn biết chuyện này chưa?”

Phương Hân lắc đầu, nói: “Tớ không biết thầy có hiểu rõ nguyên nhân Bách Diệp tiếp cận thầy hay không, nhưng tớ chưa có cơ hội cùng thầy nói chuyện riêng.”

Đường Khảo ngẩng đầu liếc mắt mặt bên tường của viện bảo tàng đồ sộ, trên bức tường màu xanh chạm nổi một con rồng cuộn mình diện mục dữ tợn, đầu rồng rủ xuống phía dưới, đối diện với Đường Khảo lộ ra một miệng đầy răng nhọn âm trầm. . . .

Giờ phút này Vũ Văn đang ở bên trong viện bảo tàng cùng Vô Vi Tử nói chuyện, trong lúc nói, giọng hai người cứ nhiên không ngừng tăng cao.

“Tiền bối, tim Bách Diệp đột nhiên chịu trùng kích từ bên trong, nhất định là tà binh trong cơ thể hắn cùng một kiện đồ vật nào đó trong phòng trưng bày sản sinh cộng hưởng, đến tột cùng đó là vật gì, trong lòng tiền bối hẳn phải tinh tường.”

“Ta giữ người lại, chính là muốn nói cho người biết, đừng hỏi nhiều, việc này cùng người không quan hệ.”

“Nhưng Bách Diệp tâm hoài bất quý (trong lòng có ý đồ xấu) , nói không chừng chính là hướng về phía món đồ này.”

“Hắn nếu thật sự dám đến đánh chủ ý với viện bảo tàng, đảm bảo hắn có mạng đến, không có mạng đi!” Vô Vi Tử thối rìa mép.

Vũ Văn thấy lão nhân thật sự ngoan cố, đành phải hạ thấp giọng nói bóng nói gió, “Trong tay tôi còn có một thanh kiếm Keris, tôi có thể mang thanh trường kiếm vào trong viện bảo tàng, thí nghiệm chút cộng hưởng này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không được!” Vô Vi Tử cứ nhiên một hơi cự tuyệt, “Ta trước đó cũng không biết sẽ có cộng hưởng này sinh, nếu không ta tuyệt đối sẽ không để Bách Diệp vào viện, mà từ ngày mai trở đi, ta sẽ không cho phép phát sinh chuyện như hôm nay nữa!”

“Này cũng không được, kia cũng không được, chẳng lẽ tiền bối thật muốn nhìn thấy lại có người vô tội bị cuốn vào trận tranh đấu này sao?” Vũ Văn ôn hòa lần thứ hai đề cao âm lượng.

“Ta nói không được, chính là không được! Trừ phi người đáp ứng tiếp nhận vị trí của ta, ở đại học S trông chừng viện bảo tàng này suốt quãng đời còn lại, ta mới có thể nói cho người biết chân tướng! Nhưng việc này người có thể làm được sao?” Thanh âm Vô Vi Tử đột nhiên tựa như một tiếng sấm, chấn vang bên tai Vũ Văn.

Vũ Văn sững sốt hồi lâu, mới hoàn toàn minh bạch lời Vô Vi Tử nói.

“Ôi. Năm đó ta từng phát lời thề độc, chỉ có thể nói với người thay thế vị trí của ta rõ ràng chân tướng, nếu đem việc này tiết lộ với ngoại nhân, chắc chắn phải chịu ngũ lôi oanh đỉnh!” Thanh âm Vô Vi Tử, lại chậm rãi trở nên trầm thấp.

Vũ Văn trầm mặc không nói, hồi tưởng lại lão nhân lúc xưa, một cao nhân quen nhân văn dã hạc, chu du thiên hạ, sao có thể cam lòng ẩn thân ở đại học S, mấy chục năm không lộ diện. Nếu không phải có công cùm vô hình trói buộc ông ở đây, Vô Vi Tử e rằng cũng sẽ không tâm tình hậm hực, hàng đêm uống rượu mua say.

“Thế đạo thay đổi, người cũng già rồi, kỳ thật. Bây giờ còn có gì coi giữ được nữa đây?” Đang khi nói chuyện, lão nhân trước sau như một khí vũ hiên ngang phảng phất chợt già nua đi 10 tuổi, “Đệ tử duy nhất của ta đã sớm không biết kết cuộc ra sao, bất quá lưu lại hắn cũng vô dụng, tâm tình hắn mạnh mẽ như vậy, sẽ không học được lối pháp của ta. Mà chuyện tìm người thay thế, kỳ thật đã vô vọng, ta nỗ lực đứng vững đến cương vị sau cùng này, vậy là được rồi.”

Vũ Văn đột nhiên cảm thấy lão nhân trước mặt đây thân mang tuyết học nhưng đáng thương nói không nên lời, mặc dù mình cũng không biết lão nhân trông coi đến tột cùng là tà vật gì, nhưng y đã từng cùng lão nhân kề vai sát cánh cùng sinh cùng tử, hiện tại suy nghĩ trong lòng, tất cả đều là làm thế nào giúp lão nhân chia sẻ một chút trách nhiệm.

“Tiền bối, nếu người không chê tôi vô dụng, không học được ngũ lôi đại pháp của người, tôi nguyện ý tiếp nhận vị trí của người, trông coi vật trong viện này.” Vũ Văn hạ quyết tâm trong lòng, tự nghĩ dù sao tánh mạng cũng không còn lâu, tại trong vườn trường thanh tịnh này vượt qua mười năm cuối cùng, tựa hồ cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, y liền thay đổi suy nghĩ, nếu Vô Vi Tử đáp ứng, mình từ nay về sau không rời khỏi vườn trường nửa bước, vậy sẽ thật sự không còn cơ hội được nhìn thấy nàng nữa.

“Coi như xong, đồ đệ như người, ta còn thật sự có chút chứng mất đây. Biệt Ly tiên sinh đem người làm bảo bối, ta lại không có hứng thú này.” Vô Vi Tử nói xong mấy câu quá mức ngay thẳng đó, ghen đến Vũ Văn nói cũng nói không được.

“Còn trông coi cái gì hử.” Trong mắt Vô Vi Tử quang mang dần ảm đạm, ông chậm rãi đi đến bên cửa sổ, cách cửa sổ đưa tay chỉ chỉ vài tòa kiến trúc cổ xưa nơi xa, “Những tòa nhà cũ này, sớm muộn cũng bị hủy sạch, tu kiến thành trùng trùng cao ốc mới, những linh động nghi hình dạng mờ điều hâu trên xà nhà kia, cũng giữ không được bao lâu nữa rồi, sớm muộn cũng có một ngày, đều sẽ bị đập tan thành mảnh nhỏ. Thời đại biến thiên, với sức lực của ta và người không thể cải biến, người trẻ tuổi cần gì phải vì chúng nó bảo thủ, nhiều người đã trấn giữ nhiều năm như vậy, nên tới, thì cứ để nó tới đi.”

75. Quyển 2 - Chương 33

“Anh đã nói rồi. Di động quên mở. Buổi chiều? Đi tham quan viện bảo tàng, Phương Hân không nói cho em biết sao. Nào có sự muội đáng yêu ái mộ học trưởng gì? Hiện tại ai đùa em việc này làm gì chứ. Sáng mai 9h? Được! Anh tới đón em. Đâu có, khẳng định không thành vấn đề. Bye.”

Ngắt điện thoại, Đinh Lam nhìn không được thở phào một cái, ban nãy trong điện thoại hết lần này đến lần khác giải thích lý do mình không mở di động, cuối cùng cũng khiến Trương Nguyệt Thần tin mình không phải đi giết thời gian cả ngày với con gái.

“Gần đây đều loạn thành như vậy, ai còn tâm tư đi tán gái?” Đinh Lam làm một cái mặt quỷ với di động, xoay người đi tìm Đường Khảo và Phương Hân.

“Ôi! Chỉ trong nháy mắt hai người đã không thấy nữa?” Đinh Lam gãi gãi đầu, xung quanh hân im ắng, một bóng người cũng không có. Đinh Lam đang muốn lấy di động gọi cho Đường Khảo, nhưng nghĩ nghĩ, rồi lại xua tan ý niệm này, “Chẳng lẽ trốn trong bụi cỏ khanh khanh ta ta rồi sao? Quên đi quên đi, khó được hai người có cơ hội riêng tư một chỗ.”

Nhà khách Mạc Phi nghỉ ngơi cách viện bảo tàng mất mười phút đi bộ, Đinh Lam không kiên nhẫn tiếp tục chờ Đường Khảo xuất hiện nữa, liền nhanh như chớp chạy đến khách sạn trước.

Dưới sự phân phó của Vũ Văn, gần hai ngày nay đưa đón Mạc Phi ra ngoài đều trở thành nhiệm vụ của Đinh Lam, bất quá Đinh Lam hình như cũng không đem việc này xem như khổ sai, trái lại còn thường tự chủ động, hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, thời điểm Vũ Văn thân mình còn lo chưa xong, an bài cho Mạc Phi một ngày ba bữa cơm cũng ôm đến trên người mình.

Đinh Lam cũng không biết tại sao mình lại cảm thấy hứng thú với Mạc Phi, nếu bàn về tướng mạo, Mạc Phi tuy rằng bộ dạng cũng coi như động lòng người, nhưng so với mấy người bạn gái trước của Đinh Lam, vẫn có chênh lệch nhất định, hơn nữa sắc mặt bất luận thời điểm nào cũng đều tái nhợt của nàng, thoát nhìn quả thực so với Trương Nguyệt Thần đang nằm viện còn giống một bệnh nhân hơn. Càng không nói đến tính tình quái đản kia của Mạc Phi, đại khái mỗi lần đến gần người nàng đều cảm thấy đau đầu. Nếu cứng rắn muốn nói Mạc Phi có phẩm chất đặc biệt gì khiến Đinh Lam khắc sâu ấn tượng, e rằng chỉ bởi vì nàng đối mặt với Đinh Lam vĩnh viễn đều là một bộ mặt lạnh lùng hờ hững.

Khinh xa thực lộ (xe nhẹ chạy đường quen) đi tới trước cửa phòng Mạc Phi, Đinh Lam đang muốn gõ cửa, đột nhiên loáng thoáng nghe thấy trong phòng có thanh âm cãi vã. Đinh Lam cả kinh, không biết nên gõ cửa hay tránh đi, hân đứng ngốc một lát, lòng hiếu kỳ chiếm thượng phong, liền đem lỗ tai dán trên cửa.

Cẩn thận nghe qua, lại chỉ có thanh âm của Mạc Phi một mình nói năng kịch liệt, đại khái là đang trong điện thoại cùng người khác tranh cãi, đáng tiếc hiệu quả cách âm của gian phòng này tốt lắm, Đinh Lam chỉ có thể đứt quãng nghe thấy chút gì đó như “tự do”, “hạn chế”, “đi con đường của mình” vân vân, càng về sau, thanh âm Mạc Phi lại dần dần thấp xuống, Đinh Lam liền không còn nghe thấy gì nữa.

Đình Lam cẩn thận từ trước cửa thối lui, trở lại trong đại sảnh nhà khách, ngồi trên ghế salon rút một điếu thuốc, mới lần nữa đi về hướng phòng của Mạc Phi.

Gõ cửa phòng, Mạc Phi từ trong khe cửa ló đầu tóc tai hỗn độn ra, hơi có chút bất mãn liếc mắt nhìn Đình Lam, Đình Lam thấy vành mắt nàng ửng đỏ, tựa hồ vừa rồi đã khóc một trận, trong ngực thoáng có chút loạn, nghĩ ra lời an ủi Mạc Phi, rồi lại sợ nàng phát hiện mình ban nãy nghe lén.

“Vũ Văn ca ca đâu?” Mạc Phi khó được chủ động mở miệng cùng Đình Lam nói chuyện.

“A, thầy có việc, nói muốn quay về ký túc xá muộn một chút, bảo tớ tới trước đón cậu.”

“Anh ấy không cùng tôi ăn cơm sao?”

“Ách. Thầy không nói có đến hay không.” Đình Lam cẩn thận chằm chước dùng từ, sợ Mạc Phi đem cửa đóng lại, không bao giờ đi ra nữa.

“Ừ. Được rồi, cậu chờ tôi một lát.” Mạc Phi xoay người đi vào phòng, cư nhiên không giống mọi ngày đóng cửa lại, chỉ đem cánh cửa khép hờ.

Đình Lam ở bên ngoài đợi ước chừng 20 phút, Mạc Phi mới chỉnh đốn xong xuôi ra cửa. Trong nháy mắt nàng bước ra cửa, Đình Lam không khỏi ngẩn ngơ, Mạc Phi luôn không chút son phấn vậy mà lại trang điểm! Dưới ánh đèn mờ nhạt trong hành lang nhà khách, đôi môi Mạc Phi trước kia hơi có vẻ đơn bạc giờ phút này dần hiện ra một màu hoa hồng khá rực rỡ, viền mắt được tỉ mỉ kẻ bên ngoài cũng khiến ắt nàng thoát nhìn to hơn nhiều, chỉ tiếc khuôn mặt thanh tú vẫn tái nhợt, dùng má hồng cũng khó che lấp được.

“Tối nay ăn món Tây cậu không ngại chứ?” Theo như lời Đình Lam mặc dù là câu hỏi, nhưng sử dụng ngữ khí thấp phần khẳng định. Dựa vào kinh nghiệm hẳn hai ngày này chiếu cố ẩm thực của Mạc Phi, người nếu thật tình hướng nàng hỏi ý kiến, cô gái nhỏ này nhất định phản xạ có điều kiện phản đối mọi chuyện, nhưng nếu là người sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi nàng nhập tiệc, nàng liền sẽ thuận theo tự nhiên.

Quả đúng như vậy, Mạc Phi đối với câu hỏi của Đình Lam từ chối cho ý kiến, nhưng tự nhiên theo sát phía sau Đình Lam chậm rãi ra ngoài.

Đình Lam và Mạc Phi mới vừa ra khỏi cổng nhà khách, liền bị Đường Khảo nhìn thấy, vừa nãy ở bên cạnh viện bảo tàng cùng Phương Hân nói chuyện khiến cậu quá mức khiếp sợ, cơ hồ quên mất việc đón Mạc Phi, cho tới bây giờ mới vội vàng chạy tới. Mắt thấy Đình Lam ngay tại phía trước mười thước, Đường Khảo đang muốn vẫy tay, Phương Hân cư nhiên một phen kéo chặt tay cậu, lùi tới phía sau một chiếc xe con ven đường trốn.

“Cậu làm cái gì vậy?” Đường Khảo rất khó hiểu.

“Suyt. Cậu không phát hiện Mạc Phi trang điểm sao? Con gái trang điểm vì người thương (đây là trích từ trong câu nói của Dư Nhược một trong 5 thích khách nổi danh thời Xuân Thu theo sử ký Tư Mã Thiên: Kẻ sĩ chết vì tri kỷ, nữ tử trang điểm vì người thương) , chúng ta không nên đi làm bóng đèn chứ?” Phương Hân vẽ mặt hưng phấn rình coi thành công.

“Cậu đây là mắt cận hay là mắt thần a? Mạc Phi thật sự trang điểm?” Đường Khảo khinh thường liếc mắt nhìn Phương Hân.

“Tớ đeo mắt kính, thị lực liền chỉnh đến 5.5 đó!” Phương Hân không phục đẩy mắt kính trên mũi.

“Cho dù Mạc Phi trang điểm đi nữa, nhưng kẻ mù cũng nhìn ra được Mạc Phi thích chính là thầy Vũ Văn! Nàng trang điểm cũng không phải vì Đình Lam mà làm.” Đường Khảo sẽ không bị tùy tiện mắc mưu.

“Cậu không phải nói hôm nay thầy Vũ Văn sẽ không cùng chúng ta ăn cơm sao? Thầy Vũ Văn vắng mặt, tớ cũng không muốn cùng Mạc Phi ăn cơm đâu, để Đình Lam đi đối phó quái nữ sinh này đi.” Phương Hân rốt cuộc thành thật nói.

Đường Khảo hơi thở dài một hơi: “Hôm nay Đình Lam mời chính là cơm Tây a.”

“Ngày mai tớ mời cậu ăn cơm Tây là được chứ gì? Mau nhắn tin cho Đinh Lam, nói chúng ta có việc đến nơi khác rồi!” Phương Hân nổi giận, dùng sức ngắt Đường Khảo một phen. (Tiêu: chị gái này thiệt vô lý hết sức =.=)

Ngay khi hai người trốn ở sau xe thăm thì, Đinh Lam và Mạc Phi sóng vai đi ngang qua trước cửa xe, chậm rãi đi xa.

Bên ngoài trường đại học S có một nhà hàng Tây tên Nặc Lan, nghe đâu là phong vị cách thức tiêu chuẩn, Đinh Lam cảm thấy kỳ thật cũng bình thường, nhưng du học sinh và nhóm giáo viên nước ngoài của đại học S rất thích đến nơi này ăn, cũng khiến nó có chút danh tiếng.

Mạc Phi ngồi ở chỗ gần cửa sổ, đôi mắt vẫn nhìn chăm chú bên ngoài, ngum có ngum không uống rượu vang đỏ, thịt cua nhân phô mai trên bàn hầu như không nhúc nhích. Đinh Lam biết nàng đang chờ Vũ Văn, nhưng nàng chắc chắn phải thất vọng rồi, Vũ Văn có nói qua sẽ không tới, Đinh Lam không đành lòng nói cho nàng tình hình thực tế, đành đem gan ngỗng tươi non trên bàn để ở một bên, cùng nàng chậm rãi uống cà phê.

Đinh Lam tuyệt nhiên không biết, có phải Vũ Văn đang đi về hướng này hay không, còn Mạc Phi có thể đặc biệt cảm ứng được chuẩn xác Vũ Văn. Nàng sớm đã phát hiện, vị trí của Vũ Văn hiện tại đang cách mình càng ngày càng xa.

“Vũ Văn ca ca bình thường đối tốt với các cậu lắm sao?” Mạc Phi đột nhiên xoay đầu lại.

“Ách.” Đinh Lam không ngờ tới Mạc Phi sẽ nói chuyện với mình, “Thầy vẫn xem chúng tớ như bạn bè, không hề tự cao tự đại.”

“Anh ấy cũng chưa từng tự cao tự đại với bất kỳ ai.” Thanh âm của Mạc Phi rất nhỏ, nghe như là đang lẩm bẩm độc thoại.

“Hai người vốn đều cùng là học trò của một thầy giáo sao? Học. Loại phép thuật này?” Đinh Lam giơ lên một tay, hình thù kỳ quái làm ra một thủ thế thi pháp.

Khẩu khí Mạc Phi nhàn nhạt đáp: “Tôi chỉ là có danh bề ngoài, ông ngoại tôi sẽ không dạy tôi bất luận pháp thuật gì, ông nói con gái không cần học những thứ này.”

“Sư phụ thầy Vũ Văn là ông ngoại cậu?” Đinh Lam tấm tắc lấy làm kỳ, “Giống hệt tình tiết trong tiểu thuyết võ hiệp.”

“Tôi không xem tiểu thuyết võ hiệp.” Mạc Phi khá nghiêm túc nói.

“Haha. Không có gì, trong tiểu thuyết võ hiệp viết còn chưa có chuyện gì đặc sắc như gặp gỡ thầy Vũ Văn.” Đinh Lam nở nụ cười.

“Đặc sắc? Thống khổ của Vũ Văn ca ca, các cậu lý giải không được.” Mạc Phi lắc đầu.

Đinh Lam chậm rãi thu hồi nụ cười, kỳ thật cho dù những lúc Vũ Văn đang cùng hắn và Đường Khảo nói cười ha ha, bọn họ vẫn có thể cảm nhận rất rõ ràng trên người Vũ Văn toát ra u buồn, tuy bọn họ không biết thầy Vũ Văn từng trải qua dạng chuyện gì, nhưng đại khái đây cũng là một trong những nguyên nhân hai người bọn họ nguyện ý đi theo thầy Vũ Văn.

“Vũ Văn ca ca chung quy cảm thấy tôi còn nhỏ, cái gì cũng không muốn nói với tôi, kỳ thật trong lòng anh ấy muốn gì, tôi đại khái có thể cảm ứng được một nửa, loại cảm giác này thật sự rất kỳ diệu.” Mạc Phi nhướn đôi mày thanh tú, rồi chuyển đầu hướng về phía cửa sổ.

Đinh Lam sửng sốt, lúc này mới chợt nhớ tới, cô gái trước mặt này lần khi đầu tiên đến đại học S, từng chuẩn xác dẫn mình tìm được thầy Vũ Văn, chẳng lẽ nàng thật sự có Đọc Tâm thuật trong truyền thuyết? Vậy mình hiện tại trong lòng nghĩ gì chẳng phải cũng bị nàng biết rồi? Về mặt Đinh Lam thoáng cái trở nên có chút khẩn trương.

Mạc Phi lơ đãng liếc nhìn Đinh Lam, Đinh Lam lập tức nhắm mắt lại, liều mạng muốn làm cho trạng thái của mình rơi vào loại cái gì cũng không nghĩ tới. (Tiêu: Lam ca sơ kiu lun XD)

“Cậu khẳn trương cái gì, tôi đối với suy nghĩ của cậu không có hứng thú. Hơn nữa, trừ Vũ Văn ca ca ra, tôi đối với kẻ khác không có bất luận cảm ứng nào.” Mạc Phi trắng mắt liếc Đinh Lam.

“Thì ra là thế.” Đinh Lam thở ra một hơi dài.

“Trở về thôi, Vũ Văn ca ca đã ở trong ký túc xá của anh ấy chờ chúng ta.” Mạc Phi đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

“Ê? Tớ còn chưa ăn xong mà!” Đinh Lam qua loa mức vài muỗng gan ngỗng nhét vào trong miệng, cầm áo khoác đuổi theo.

Lúc bọn Đinh Lam trở lại ký túc xá giáo viên, Đường Khảo và Phương Hân đã tới trước rồi, đang cùng Vũ Văn nghiên cứu ký hiệu hình tròn trên thân kiếm Keris. Vũ Văn cởi bỏ hư linh băng, Phương Hân thì cẩn thận đem tờ giấy trắng úp trên lưỡi kiếm, cổ tay nhẹ nhàng, dùng bút chì đem ký hiệu dị thú nửa sư nửa hổ kia thác ẩn xuống. (Lấy giấy mực in lại các bài bia cũ gọi là thác)

“Tối nay là ăn cơm Tây ngon, hay là ăn bằng mắt ngon hơn?” Lực chú ý của mọi người đều tập trung vào tà binh, Đường Khảo lại ở một bên chế nhạo hướng Đinh Lam chớp chớp mắt.

“Mệnh khổ, cái gì cũng chưa ăn được!” Đinh Lam còn đang đáng tiếc gan ngỗng và thịt cua bị lãng phí vô ích.

“Trên cán của ba thanh tà binh đã xuất hiện đều có ký hiệu này, có lẽ chúng ta sẽ tra ra được lai lịch của nó.” Vũ Văn từ trong tay Phương Hân tiếp nhận giấy trắng thác ẩn, đối với hiệu quả của thác ẩn cảm thấy hài lòng.

“Em ngày mai đến thư viện tra một chút tư liệu nhé, hình như nơi đó có một chuyên khu tra cứu đặc biệt về bộ môn khảo cổ.” Đường Khảo xung phong tiếp nhận nhiệm vụ.

“Ừ, chuyên ngành khảo cổ của đại học S đối với giới khảo cổ trong nước vẫn chiếm vị trí không nhỏ, bằng không trong bảo tàng kia cũng sẽ không cất giữ nhiều đồ như vậy, nói không chừng thật đúng là có thể tra được chút gì đó liên quan, ngày mai tôi và cậu cùng đi!” Vũ Văn gật đầu.

Mạc Phi từ sau khi vào cửa vẫn mãi không nói gì, chỉ đứng bên cạnh Huyền Cương, không ngừng vỗ về chơi đùa đám lông rậm rạp trơn mịn trên lưng đại khuyển.

“Tiểu Mạc!” Vũ Văn chỉ lo tập trung tinh thần khổng chế tà binh trong tay, đưa lưng về phía Mạc Phi kêu một tiếng.

“Hử?” Trong thanh âm của Mạc Phi mang theo ba phần bất mãn.

Vũ Văn theo thanh âm quay đầu lại, trên mặt nhất thời hơi chút ngẩn ra, mãi đến lúc này y mới chú ý tới trên mặt Mạc Phi trang điểm. Sau khi tạm dừng hai giây, Vũ Văn phát ra một tiếng thở dài rất nhẹ không thể nghe thấy, Mạc Phi trước mặt quả thật đã trưởng thành rồi, không bao giờ còn túm góc áo y theo đuôi chạy khắp nơi như năm đó nữa.

“Em chuẩn bị tốt rồi chứ? Mạc Phi.” Vũ Văn có chút trịnh trọng nói.

“Đã sớm chuẩn bị tốt.” Vũ Văn không gọi mình là Tiểu Mạc nữa, trong lòng Mạc Phi đột nhiên có chút kích động, bước nhanh tới trước bàn làm việc.

Vũ Văn vẻ mặt nghiêm túc, hai tay nâng kiếm Keris lên, đặt vào vị trí Mạc Phi đưa tay là có thể chạm tới.

Mạc Phi không chút do dự đặt tay lên mũi kiếm!

Cho dù trong lòng sớm có chuẩn bị, dưới trạng thái thông linh Mạc Phi vẫn khiến Phương Hân sợ tới mức lui lại từng bước. Lần này hai mắt Mạc Phi trơn to không phải chuyển thành màu trắng, mà là hoàn toàn biến thành một loại màu đen bóng thông thấu, ánh mắt kia tràn ngập tà tính giống như thời gian và không gian, chạy thẳng suốt tới ngàn năm trước.

Theo bút chì chạy trên tờ giấy trắng, một màn của ngàn năm trước tái hiện trước mắt mọi người.

Chủ nhân của kiếm Keris, cũng chính là nam nhân cung cấp cho người đời sau hướng góc nhìn kia, lần đầu tiên xuất hiện bên trong hình ảnh! Bất quá bọn Vũ Văn có thể trông thấy, cũng chỉ là một đôi tay của hắn. Hai bàn tay to này đang nắm một cây đinh ba dài, cơ hồ chiếm một nửa không gian bên trái hình ảnh, nơi hồ khẩu (khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ) của tay trái, có một hoa văn bò cạp sinh động như thật, mà hình ảnh phía dưới là một hồ động thẳng đứng hình ống, miệng song song với mặt đất, trong hồ tựa hồ đổ đầy vật chất thể lỏng trong trạng thái nửa đông kết. Tuy rằng hình ảnh là trạng thái tĩnh, nhưng dưới ngòi bút của Mạc Phi đôi tay cơ bắp cuộn cuộn, gân xanh bạo nổi kia, dường như dùng tới mười phần khí lực, đám người Đường Khảo ở một bên quan sát rõ ràng có thể cảm giác được đinh ba nắm chặt trong tay kia đang cắm trong hồ động dùng sức khuấy.

Phía bên phải hình ảnh, tuy rằng nhân vật đông đúc, nhưng nhân vật chính vẫn là ba gã người ngoại quốc từng xuất hiện trong hai bức họa trước, chẳng qua lần này tất cả bọn họ đều không hẹn mà cùng trần trụi thân trên, lộ ra thân hình kiện mỹ cường tráng, người Hồ Ba Tư kia nâng ôt thanh búa sắt đầu vuông, đang cùng người Nhật bản một trái một phải vây quanh trước một cái bệ sắt vĩ đại, nhìn từ thế kia, hai người tựa hồ đang thay phiên dùng sức tôi luyện một đoạn sắt đặt trên bệ. Bốn phía bệ sắt có bốn quân sĩ khác trang phục người Trung Quốc, mỗi người trong tay đều cầm hai cây quạt hương bồ, đang liều mạng quạt gió cho đoạn sắt trên bệ. Người ngoại quốc chẳng rõ lai lịch, trường bào quần đùi kia, giờ phút này cũng đem trường bào trên người cởi ra thắt vòng bên hông, một tay giơ lên một thanh kim sắt, kẹp một thanh sắt đen sì khác, hướng bệ rèn đi đến.

Cả mặt bức họa, rõ ràng chính là một tòa xưởng đúc sắt gồm tập hợp các lò rèn đã luyện (tinh luyện kim loại) .

Mắt thấy Mạc Phi ở trên giấy vẽ xuống một nét sau cùng, lại thuận tay đem phác họa đã hoàn thành trên giá vẽ kéo xuống. Đinh Lam vội vàng tiến lên một bước, tiếp nhận phác họa đồng thời đưa tay đỡ vai Mạc Phi, hẳn chỉ sợ Mạc Phi sẽ lại như lần đầu tiên, sau khi vẽ xong sức cùng lực kiệt ngã về phía sau.

Ai ngờ Mạc Phi mạnh rứt vai trái, đem tay Đinh Lam đỡ trên vai nàng bỏ qua, tay phải lại cầm một cây bút chì, cứ nhiên tiếp tục vẽ trên tờ giấy trắng! Đinh Lam kinh ngạc liếc mắt nhìn Vũ Văn, không biết vì sao Mạc Phi còn muốn tiếp tục vẽ thêm nữa.

Vũ Văn thoáng sửng sốt, tiến đến bên tai Mạc Phi thấp giọng kêu lên: “Mạc Phi! Em đã vẽ xong bức tranh rồi, tiếp tục thêm nữa thân thể em sẽ thừa nhận không nổi!”

Nhưng Mạc Phi đối với cảnh cáo của Vũ Văn mắt diếc tai ngơ, trong đôi mắt màu đen không có đồng tử, nhìn không ra nàng có bất luận dao động nào trong tư tưởng.

“Cậu không thể vẽ nữa!” Đinh Lam đột nhiên thò tay bắt lấy cánh tay phải của Mạc Phi.

“Buông ra!” Mạc Phi hốt nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, toàn thân ần ần có quang mang thoáng hiện, nàng quay đầu giận dữ nhìn Đinh Lam, trong cặp mắt to đen thâm thúy kia thành linh bức xạ ra phía ngoài, xung quanh hốc mắt tức khắc tràn ra vết rạn màu đen thẫm.

Đinh Lam chấn động, tay bắt lấy Mạc Phi cũng không tự chủ mà buông ra.

Chuyện bỗng nhiên cảnh mẹ đẻ cảnh con (ý nói chuyện rắc rối phát sinh ngoài ý muốn) , Vũ Văn cũng có chút trở tay không kịp, y vung tay ra liên tục vẩy Đinh Lam, tỏ ý Đinh Lam lui ra phía sau, chính mình tận lực hạ thấp giọng, tiếp tục ở bên tai Mạc Phi khuyên nhủ. Nhưng Mạc Phi không còn quan tâm đến bất luận kẻ nào, dưới tay chỉ biết vẽ cực nhanh, bức phác họa thứ tư rất nhanh xuất hiện mạnh mẽ.

Chẳng biết Mạc Phi có phải đã vượt quá trạng thái thừa nhận cực hạn của bản thân vẽ xuống bức tranh hay không, ngòi bút của tác phẩm thứ tư này rõ ràng hỗn độn hơn nhiều, không còn phong phạm tả thực như ba tác phẩm trước nữa, thật giống một bức tác phẩm vĩ đại vừa hoàn thành bản thảo.

Tầm mắt của Vũ Văn vừa chạm đến tác phẩm trên giá vẽ, rốt cuộc không thể rời đi nữa, cùng so sánh với sự khác thường của Mạc Phi, nội dung của bức họa thứ tư này càng khiến người ta kinh sợ không thôi.

Bối cảnh của hình ảnh, là một khối lớn màu đen của bút chì vẽ loạn, nhưng mặt trên cơ hồ đồng nhất, Mạc Phi lưu ra rất nhiều điểm trắng thật nhỏ, nhìn kỹ, những điểm trắng này đều xuất hiện thành cặp, rõ ràng

chính là mắt người! Mà khối lớn màu đen, chính là đám người đông đúc đang từ bốn phương tám hướng vây tiến đến!

Trung tâm của hình ảnh, chính là một trận tàn sát thảm thiết! Người Hồ Ba Tư nhanh nhẹn dùng mãnh kìa đang dùng khuỷu tay kẹp trụ cổ của một binh sĩ, nhưng vô luận là người Hồ hay binh sĩ kia, trên thân thể từng người đều cắm xuyên vài nhánh phi tiễn. Nam nhân bạch y Nhật Bản đứng ở vị trí cách người Ba Tư không xa, trong tay có một thanh đại đao đoạt lại, tự hồ vừa đem một binh sĩ chém bay trên mặt đất, nhưng bên cạnh hắn lại xuất hiện một quan quân toàn thân áo giáp cầm trong tay trường đao, một trăm chéch vào khoảng không đem đại đao trong tay người Nhật Bản cắt thành hai đoạn, ngực bụng người Nhật Bản cũng liên lụy thoáng cái đứt mở, trên không trung phun ra một đám huyết hoa bắn tung tóe, quan quân kia cầm trong tay, chính là trường đao Shamshir!

Quan quân khôi giáp hạng nặng khác, đang giương cao thập tự thương, về mặt sát khí hướng phía người ngoại quốc mặc trường bào đã bị đẩy ngã trên mặt đất kia đâm tới, nhìn người ngoại quốc tay trần té trên mặt đất, đối mặt với trường thương chỉ có thể bất lực mà quơ hai tay.

Quan viên Trung Quốc tuần tú từng xuất hiện trong bức phác họa thứ hai, hiện tại vẫn như cũ mặc bộ phục sức quan văn của hắn, khuôn mặt đang bình tĩnh hướng phía bên phải hình ảnh đi đến, trong tay của hắn, đang cầm theo trường kiếm Keris nhiệm huyết.

Trên mặt đất, đã ngã xuống hơn mười binh sĩ Trung Quốc bỏ mạng trong trận tru diệt chênh lệch xa về sức mạnh này, trong đồng thi thể, có một cánh tay đứt, trên hồ khẩu của đoạn tay đứt, có một hoa văn hình bò cạp.

Lực chú ý của Vũ Văn hoàn toàn bị bức tranh tràn ngập sát khí kia hấp dẫn, cư nhiên không chú ý tới Mạc Phi đã cực độ cạn kiệt thể lực lung lay sắp đổ, trong miệng mũi đều chảy máu thấm ra ngoài. Đinh Lam không lòng dạ nào nhìn tác phẩm của Mạc Phi, một lòng toàn bộ đặt trên người Mạc Phi, hiện tại vừa thấy tình hình không đúng, cũng bất chấp nhiều nữa, hắn mạnh xông lên phía trước, đem Mạc Phi ôm ngang eo, kiên quyết đem nàng từ trước giá vẽ kéo ra!

Thình lình, trước giá vẽ quang hoa vụt tắt, bút chì lăn tròn trên mặt đất, ngòi bút cũng bị gãy đoạn.

Vũ Văn lúc này mới chột kịp phản ứng, xoay người nhìn Mạc Phi được Đinh Lam ôm đến ghế salon. May mà Đinh Lam kịp thời động thủ, Mạc Phi tuy rằng hơi thở mỏng manh, nhưng rất nhanh đã mở mắt.

“Em. Em tại sao phải làm như vậy chứ? Thân thể của em không chịu đựng được thông linh thời gian dài a! Nếu em có gì bất trắc, anh làm sao ăn nói với ông ngoại em a.” Trong lòng Vũ Văn một trận nghĩ mà sợ.

Mạc Phi mở to mắt, nói: “Em chỉ muốn vẽ thêm cho anh một bức tranh, có thể trợ giúp anh nhiều hơn một chút cũng tốt, em không thể ở đây nữa, em đã định rồi. Vé máy bay sáng mai.”

Tất cả mọi người vây quanh bên cạnh Mạc Phi đều sửng sốt, sao Mạc Phi đột nhiên phải trở về nhà rồi? Không phải nói có thể ở lại đến thứ sáu sao?

“Hôm nay Đại sư huynh gọi điện cho em, bảo em nhanh trở về. Nếu không, ông ngoại sẽ biết em ra ngoài tìm được anh rồi. Lần này chia tay, không biết lúc nào mới có dịp gặp lại nữa.” Cố gắng nói xong câu đó, Mạc Phi lại suy yếu nhắm hai mắt.

Vũ Văn cắn môi dưới, thần tình có chút thống khổ, ở trong phòng đảo tới lui hai vòng, đột nhiên nện một quyền thật mạnh trên bàn học.

Đinh Lam rốt cuộc cũng hiểu rõ, hắn ở trước cửa nhà khách nghe lén được cú điện thoại kia, đó là Đại sư huynh gì đó gọi tới.

Đường Khảo đi đến bên cạnh Vũ Văn, khẽ nói: “Mạc Phi nỗ lực như vậy, cũng là để chúng ta có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề tà binh, nhiệm vụ cấp bách hiện nay của chúng ta, chính là đem lực chú ý tập trung trên hai bức họa này chứ?”

Vũ Văn dùng sức lau mặt một phen, đôi mắt thẳng lăng lăng nhìn Đường Khảo, chột thoáng nở nụ cười, nói: “Không ngờ cậu đã so với tôi còn lạnh tĩnh hơn, xem ra cậu về sau nhất định sẽ trở thành thân tiễn

thủ!”

Đường Khảo có chút ngượng ngùng đáp: “Lãnh tỉnh hay không cũng là do mỗi người, tôi chỉ là không làm sao thích được Mạc Phi mà thôi.”

“Nói chuyện thật ngay thẳng, cũng không coi con gái người ta chịu được hay không.” Vũ Văn ngoảnh đầu sang liếc mắt nhìn Mạc Phi đang nằm thẳng trên ghế salon nghỉ ngơi, nhìn trên mặt Mạc Phi thần sắc dần dần trầm tĩnh lại, Vũ Văn cũng chậm rãi phóng tâm.

“Bốn bức tác phẩm này đặt liền một chỗ mà nhìn, tựa như không cách nào hiểu rõ được mục đích bọn họ đến Trung Quốc là gì. Đến tột cùng chuyện gì xảy ra, mà khiến vị quan viên Trung Quốc kia đối với bọn họ nổi lên sát tâm? Thậm chí vận dụng quân đội đến tiêu diệt bọn họ.” Lực chú ý của Đường Khảo hoàn toàn chuyển đến trên bốn tờ phác họa kia.

“Austin từng nói qua với tôi, trong một phần cổ thư bọn họ khai quật được, từng đề cập đến một kỵ sĩ Ba Tư cổ của vương triều Abbas chết kỳ quái ở Trung Quốc, rồi cùng thất lạc với chiến đao của hắn. Kỵ sĩ này hẳn chính là vị người Hồ Ba Tư trong bức tranh! Năm đó trong trận tiêu diệt tàn sát này, khẳng định có một nô lệ Ba Tư may mắn đào thoát, rồi trốn chuyển qua nhiều người trở về Ba Tư. Bách Diệp và Austin sợ dĩ có thể tìm tới đại học S, đó là do trong phần nhật ký nô lệ kia lưu lại, nhắc tới trận chém giết tàn khốc này.” Vũ Văn rốt cuộc có thể đem chút thông tin vụn vặt chắp vá cùng một chỗ.

“Nhìn bức họa thứ hai, bọn họ hình như là đang hướng vị quan viên Trung Quốc kia trưng bày đao kiếm sắc bén sản xuất tại quốc gia mình, chẳng lẽ trong bức tranh thứ ba, bọn họ đang chế tạo binh khí sao?” Phương Hân chỉ chỉ bức tranh thứ ba.

“Nơi này rất rõ ràng là đang chế tạo binh khí, nhưng nhiều người làm việc như vậy, giống như chỉ đang rèn một thứ binh khí, hiệu suất có phải hơi quá thấp hay không? Hơn nữa. Những người hỗ trợ quật này, hình như là mặc quân phục?” Đinh Lam thấy Mạc Phi hô hấp dần vững vàng, liền đi đến bên bàn học gia nhập thảo luận.

“Mặc quân phục cũng không có gì kỳ quái, bởi vì nơi này cũng không phải cửa hàng thợ rèn binh thường, mà là xưởng quân công thời đó – Quân Khí Giám!” Ngữ khí Vũ Văn đột nhiên quả quyết đưa tay đặt trên bức họa thứ ba.

“Quân Khí Giám?”

“Không sai, cơ quan chuyên tổ chức chế tạo vũ khí quân đội Đường triều, gọi là Quân Khí Giám, phía dưới do nguyên nhân chức năng bất đồng, còn chia nhỏ thành Nỗ Phường Thự và Giáp Phường Thự. Phiến đất dưới chân chúng ta đây, ngàn năm trước kia, chính là một xưởng quân công! Còn nhớ rõ tôi ở trong viện bảo tàng, từng nói qua lượng lớn binh khí khai quật kia có chút kỳ quái không?”

Đường Khảo và Đinh Lam liên tục gật đầu, ban ngày Vũ Văn còn chưa kịp thuyết minh kỹ càng, đã bị Bách Diệp đột nhiên té xỉu cắt ngang.

“Lượng lớn binh khí khai quật này đều là khi trường đại học S xây dựng trong lúc vô ý khai quật ra, ước chừng có hơn hai ngàn kiện khí giới, trong viện bảo tàng có ảnh chụp hiện trường khi khai quật binh khí. Từ trên ảnh chụp có thể rõ ràng nhìn ra, các loại binh khí khai quật đều được tách riêng ra, giữa các binh khí bất đồng có tường cao cách nhau, nơi này không phải nhóm hồ mộ táng, binh khí khẳng định không phải lấy tư cách vật bồi táng chôn xuống đất, nhưng lại phát hiện số lượng binh khí nhiều như vậy, e rằng chỉ có thể là kho hàng dự trữ của Quân Khí Giám bị khai quật ra.”

“Dù vậy, cũng không có gì kỳ quái a, phát hiện một kho hàng mà thôi.”

“Phát hiện kho hàng thật sự không hiếm lạ, phát hiện một kho hàng chứa đầy vật tư trọng yếu thì rất kỳ quái. Đường triều có thịnh vượng thể nào đi nữa, kim loại đã luyện cũng không phải dễ dàng rèn được, một thanh hoành đao tính chất thượng thừa, giá tiêu chuẩn có thể bán được hai ngàn năm trăm văn tiền. Vật tư quân dụng đáng giá như vậy, vì sao lại bị người dễ dàng vứt bỏ ở chỗ này? Năm đó trên khối đất này, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.” Vũ Văn nhin không được phát ra một tiếng thở dài.

“Ý thầy là. Hết thấy việc này đều cùng sự kiện triển lãm trên bức họa có liên quan? Nhưng mấy người ngoài quốc này sao lại ở trong Quân Khí Giám của Trung Quốc chế tạo binh khí? Chẳng lẽ bọn họ

đã làm sai chuyện gì, mới gặp tai ương ngập đầu này?” Về mặt Đường Khảo đầy nghi hoặc.

“Không biết. . . . Trong công thức này nhiều ẩn số lắm, muốn cầu giải đáp, thật sự quá khó khăn rồi. . . .” Vũ Văn nặng nề lắc đầu, “Bất quá chúng ta thật ra có thể khẳng định, trước sự kiện phát sinh trên bức tranh, bốn thanh tà binh còn chưa bị tà linh chiếm được, cũng chỉ là đao kiếm sắc bén bình thường mà thôi, chỉ sợ chính bởi vì cái chết thảm của bốn người ngoại quốc này, mới khiến chúng nó biến thành tà binh!”

Hôm sau, Vũ Văn và Đinh Lam cùng đưa Mạc Phi đến sân bay.

Sau khi đổi vé máy bay, Mạc Phi yên lặng nhìn Vũ Văn, tựa hồ có chút muốn nói lại thôi.

“Đi thôi, sau này quay về đại học đừng giở tính tình tiểu thư nữa, tìm một bạn trai.” Vũ Văn cười dài nhìn Mạc Phi, “Ca ca không ở bên cạnh, em phải tìm một mối quan hệ tốt, chí ít cũng phải đẹp trai như Đinh Lam đây!”

“Hắn?” Mạc Phi đối với Đinh làm đảo trắng mắt.

“Được rồi được rồi, sắp đi rồi, còn không cho người ta chút sắc mặt hòa nhã hả?” Vũ Văn thấy khí sắc Đinh Lam có chút như tro tàn, nhanh chóng hòa giải.

“Vũ Văn ca ca. . . . Anh còn muốn ở lại đây bao lâu nữa? Em. . . . Em chung quy cảm thấy trường học này về sau sẽ phát sinh nhiều chuyện không tốt. . . .”

Vũ Văn bỗng nhiên giơ tay lên đánh gãy lời Mạc Phi, đại khái y cảm thấy động tác như vậy có phần quá gượng gạo, lại ôn hòa nói với Mạc Phi: “Em có thể nhìn thấy quá khứ, đã phi thường vất vả rồi, không nên thử nhìn chuyện tương lai nữa! Đáp ứng anh! Nghe thấy không?”

Trong mắt Mạc Phi dần hiện ra chút lệ hoa, khẽ gật đầu.

“Còn có. . . . Về sau đừng không có việc gì đều loạn dùng năng lực cảm ứng của em nữa, như vậy anh cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Nếu có một ngày, em rút cuộc không cảm thấy sự tồn tại của anh nữa, cũng đừng quá thương tâm. . . .”

Mạc Phi rút cuộc không nén được tình cảm của mình nữa, oa một tiếng khóc lên.

Đinh Lam thấy Mạc Phi khóc đến thương tâm, mũi của mình cũng không khỏi có chút chua xót. Hắn còn chưa ý thức được, bóng dáng của Mạc Phi đã ở lại trong tim hắn không thể xóa nhòa, hoa hoa công tử này lần đầu tiên trong đời không nghĩ từ một cô gái nhận được thứ gì, mà tự động muốn bảo hộ nàng, hy vọng nàng có thể từ nay về sau không còn bị bất cứ thương tổn gì nữa.

“Sắp đến giờ lên máy bay rồi, mau đi đi!” Vũ Văn không có bất cứ lời giải thích nào đem Mạc Phi hướng cửa kiểm soát an ninh đẩy đi.

Mạc Phi nhịn xuống nước mắt xuyên qua cửa kiểm soát, trước khi dung nhập vào đám hành khách lên máy bay, nàng ngoảnh đầu liếc mắt nhìn Đinh Lam, cư nhiên phát phát tay cười với Đinh Lam.

“Ôi! Lợi hại a! Mạc Phi cư nhiên cười với cậu rồi a!” Vũ Văn mạnh vỗ bả vai Đinh Lam, người kia không nhận được ngốc hồ hồ mà vui vẻ lên. Nhưng Đinh Lam còn chưa vui vẻ được bao lâu, sắc mặt thoáng cái đại biến.

“Nguy rồi, đã 9h30 rồi! Em đã đáp ứng 9h phải đi đón Trương Nguyệt Thần!”

76. Quyển 2 - Chương 34

Đinh Lam lái chiếc xe thể thao của hắn nhanh như chớp chạy về bệnh viện, phòng bệnh của Trương Nguyệt Thần đã sớm thu dọn sạch sẽ, Đinh Lam hỏi y tá đang đổi giường mới Trương Nguyệt Thần rời đi lúc nào,

y tá nói không rõ, chỉ nói hôm nay bao nhiêu người xuất viện đều có chút hưng phấn vui vẻ, chỉ có nàng tăng sớm thức dậy đã có chút buồn bực kém vui, vẻ mặt cô đơn.

Xem ra Trương Nguyệt Thần còn đang vì mình hôm qua không nhận điện thoại của nàng mà tức giận, hôm nay lại không thể đứng giờ tới đón nàng, chỉ có thể đợi sau khi quay về trường gặp nhau hảo hảo bồi lỗi thời. Đinh Lam có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn phòng bệnh trống rỗng, xoay người ra khỏi phòng.

Cùng lúc đó, vừa hứng sáng đã trốn suốt trong thư viện tìm tư liệu khảo cổ tra cứu Đường Khảo rốt cuộc trên một giá sách đầy tro bụi tìm ra một quyển thư tịch đề cập đến khảo cổ văn minh Tây Á xưa. Mạc Phi lưu lại bốn tờ phác họa và ký hiệu hình tròn trên thân kiếm Keris kia gợi lên hứng thú cực độ của Đường Khảo, khiến đứa gần đây trốn học có chút thường xuyên như cậu lần nữa bỏ tiết học buổi sáng. Song tư liệu về khảo cổ bản quốc Trung Hoa trong thư viện đại học S có chút phong phú, nhưng đối với nghiên cứu khảo cổ của nước ngoài lại cực kỳ thưa thớt, Đường Khảo mất nửa ngày khí lực, ăn một bụng bụi tích trên giá sách. mới lục lọi ra được một quyển Sử Khảo Cổ Tây Á đây.

Nhưng sau khi cầm đầu khổ đọc, Đường Khảo thất vọng khép lại quyển sách, trong sách tựa hồ không có nội dung cậu cần, cái gọi là sử khảo cổ Tây Á, trọng điểm cũng không phải là lịch sử Tây Á, mà là thế giới lịch sử của các quốc gia Tây Á phương diện phát triển khảo cổ học. Đường Khảo nhin không được nặng nề đánh một cái ngáp, thanh âm cực lớn, rước lấy một cái liếc trắng mắt của nữ sinh đang viết luận văn ở bàn học đối diện.

Đường Khảo đối với bạch nhãn bay tới này làm như không thấy, đang muốn đứng dậy đem sách thả về trên giá, phía sau bất chợt có người thoáng vồ nhẹ cậu. Đường Khảo xoay đầu, nhất thời thần tình trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, một cô gái xinh đẹp mặt trái xoan đang đứng phía sau cậu.

“Oái! Trương Nguyệt Thần! Xuất viện rồi hả?” Đường Khảo vừa nói chuyện, một bên thò đầu hướng sau lưng Trương Nguyệt Thần nhìn.

“Không cần nhìn nữa, Đinh Lam không đi cùng em.” Trương Nguyệt Thần hơi cong miệng.

“Hi hi. . . . Như thế nào mới ra viện đã đi khắp nơi rồi a?”

“Chính là vì mới ra viện, cho nên phải tranh thủ vận động một chút a, anh xem em đây tay nhỏ chân nhỏ, nằm viện lâu như vậy, cơ thịt đều héo rút cả, không vận động khôi phục là không được đâu!” Trương Nguyệt Thần vươn cánh tay mình ra, tinh nghịch le lưỡi.

“Dễ thôi mà, gọi Đinh Lam mỗi sáng cùng em đến sân thể dục luyện tập đi, khi hấn học đại học năm nhất có một lần đá banh sút bị thương chân, cũng ở bệnh viện nằm một tháng, sau khi trở về chân trái so với chân phải nhỏ hơn một vòng, haha. . . . Về sau hấn mỗi sáng đến sân thể dục nhảy lò cò, không quá ba tuần đã bắt đầu đá banh trở lại.”

“Anh ấy nếu thật sự bằng lòng theo tới luyện tập khôi phục thì tốt rồi. . . .” Trương Nguyệt Thần khe khẽ thở dài một hơi, bắt quá một tia phiền muộn xẹt qua giữa đầu mày nàng rất nhanh liền tiêu thất, “Đinh Lam nói anh chuẩn bị đem phim tiếp tục quay cho xong, chờ em xuất viện, sẽ để em làm nữ chính, có thật không?”

“Ách. . . .” Đường Khảo không khỏi sửng sốt một chút, gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, giấc mộng điện ảnh của cậu cơ hồ đã bị gác lại đến vô kỳ hạn, mãi đến khi Trương Nguyệt Thần đề cập đến việc này, cậu mới nhớ tới đồng băng tư liệu thực tế bị nhét dưới giường kia. “Đúng vậy. . . . Nữ chính thích hợp quá khó tìm, nên đợi em trở về!”

“Thật tốt quá. . . .” Trương Nguyệt Thần nhẹ nhàng vỗ tay, trên mặt tràn đầy tươi cười.” Lần trước cùng Đinh Lam giận dỗi, vẫn không đến tham gia quay phim, hại anh uống phí công tác lâu như vậy, kỳ thật em rất hối hận.”

Đường Khảo ảm đạm cười, thấy nàng cao hứng như thế, lại có chút không đành lòng nói ra tình hình thực tế hiện tại.”

“Thế nhưng em vắng tiết lâu như vậy, nếu tiếp tục đi theo bọn anh đóng phim, e rằng sẽ chậm trễ việc học của em, nếu vướng kỳ thi cuối kỳ. . . .”

“Sẽ không đâu sẽ không đâu. . . .” Trương Nguyệt Thần liên tục lắc đôi tay nhỏ bé trắng nõn của nàng, “Em học kỳ này môn chính không nhiều, môn tự chọn em tạm thời bỏ, để học kỳ sau đăng ký nhiều môn tự chọn hơn bổ sung là được.”

Đường Khảo khẽ nhủ mày, thấp giọng nói: “Trương Nguyệt Thần, nếu em theo bọn anh đóng phim phần nhiều chỉ để tiếp xúc với Đinh Lam, anh không cho rằng tình trạng của em như vậy thích hợp làm nữ chính của anh.”

Nụ cười trên mặt Trương Nguyệt Thần đông cứng, trầm mặc một lát, nàng mới khẽ nói: “Em và Đinh Lam đã chia tay một lần, tuy rằng hiện tại lại đi cùng nhau, nhưng ai biết được chứ? Có lẽ tùy thời sẽ chấm dứt. . . . Nếu em có thể lưu lại một bộ phim đóng cùng anh ấy, phần hồi ức này mới có thể vĩnh hằng. . . .”

Vĩnh hằng? Đường Khảo đại khái đã nghe được Đinh Lam đối với một cô gái khác nói từ này không dưới mười lần, cậu nhện không được thoáng cười khở, nhưng ít ra vào giờ phút này, cậu vẫn thoáng bị mối tình si của Trương Nguyệt Thần rung động, “Được rồi, bọn anh một khi chuẩn bị bấm máy, sẽ thông báo trước cho em, kịch bản ban đầu đưa cho em yêu cầu giữ gìn tốt. . . . Em sẽ không ném đi rồi chứ?”

“Yên tâm, em giữ tốt lắm, nói thế nào đi nữa, đó cũng là kịch bản đầu tiên của em nha.”

“Ừ, nói không chừng anh về sau thật sự thành đạo diễn có tên tuổi, bản thảo của bộ kịch bản đầu tay này sẽ bán được khối tiền đó!”

“A! Vậy anh nên làm thật tốt, em nói không chừng về sau còn cần nhờ kịch bản của anh đổi lấy tiền đường lão đó!”

Đôi mắt hai người đối diện nhau, nhện không được đều nở nụ cười. Trong nháy mắt Trương Nguyệt Thần mỉm cười cúi đầu, Đường Khảo trông thấy trên tóc nàng vẫn như trước cài đồ trang sức thủy tinh hàng hiệu mà Đinh Lam tặng, nhất thời khiến Đường Khảo hồi tưởng lại buổi tối cực kỳ nguy hiểm kia, lúc trước bọn họ chính là dựa vào đồ trang sức trên bức ảnh này, mới tìm được Trương Nguyệt Thần mất tích. Đồng dạng là một khối tình si, Đinh Lam tuy rằng hoa tâm, nhưng cuối cùng vẫn cùng Trương Nguyệt Thần từng có một đoạn thời gian ngọt ngào, mà nỗ lực của Dịch Nam Hành, lại được định trước sẽ không có kết quả. . . .

“Em tới tìm bạn học mượn bài ghi chép, anh tại sao lại ở chỗ này vậy? Muốn tra cứu tư liệu viết luận văn sao?” Trương Nguyệt Thần hỏi.

“Haha. . . . Nào có chuyện nhàn rỗi nhả trí kia? Chính là không muốn vào học, trốn tới đây xem sách giải trí mà thôi.”

“Sử Khảo Cổ Tây Á Học trưởng (gọi tôn trọng đàn anh trong trường) xem sách giải trí đều đặc biệt như vậy a?” Trương Nguyệt Thần phiêu mắt liếc nhìn quyển sách trên tay Đường Khảo, thần nhiên cười.

“Hi hi. . . .” Đường Khảo cười gượng hai tiếng, không muốn tiếp tục giải thích nhiều.

“Được rồi, em không quấy rầy học trưởng đọc sách nữa, anh xem người trong bàn này, tất cả đều bị chúng ta âm ỉ quấy rầy rồi.” Trương Nguyệt Thần ra hiệu Đường Khảo nhìn bốn phía, Đường Khảo mới phát giác vị nữ sinh vừa rồi hướng hân trọn trắng mắt kia đã dọn đến một bàn khác, mà trên tường phía sau mình, còn có một chữ “Tĩnh” to bằng cái đầu.

Đường Khảo ngượng ngừng gãi gãi đầu, vẫy tay từ biệt Trương Nguyệt Thần.

Ngay khi Trương Nguyệt Thần đi xuống bậc thang hình vành khuyên của thư viện, Vũ Văn cũng vừa vặn chống nạng kéo tay vịn cầu thang đi tới. Hai người sau khi gặp thoáng qua, Vũ Văn không khỏi dừng bước ngoảnh đầu lại nhìn. Dõi theo Trương Nguyệt Thần đi xa Đường Khảo hiển nhiên cũng nhìn thấy Vũ Văn, cậu vội vàng hướng Vũ Văn ngoắc tay.

“Cô gái ban nãy xuống lầu kia cậu quen sao?” Vũ Văn đi đến bên cạnh Đường Khảo mở miệng hỏi.

“Quen a, nàng chính là Trương Nguyệt Thần bạn gái của Đinh Lam nha, chính là người bị Dịch Nam Hành bắt cóc đó.”

“A! Khó trách tôi cảm thấy có chút quen mặt, nguyên lai là trên máy tính trong phòng làm việc của các cậu gặp qua nàng.”

“Nữ sinh xinh đẹp luôn khiến người ta khắc sâu ấn tượng, bằng không em cũng sẽ không chọn nàng làm nữ chính đóng phim.” Đường Khảo trêu chọc nói.

“Nhưng cậu cũng vì cô bé này lãng phí không ít thời gian! Tên Đinh Lam này vừa rồi đưa tôi từ sân bay về, đến ngã tư đường gần bệnh viện cư nhiên đem tôi ném xuống xe, nói hần muốn đi đón Trương Nguyệt Thần, bảo tôi tự ngồi xe buýt công cộng về. Tôi hoàn toàn không quen, nên ngồi sai tuyến xe, lăn qua lăn lại đến giờ mới về.” Vũ Văn ngẫm lại liền tức giận.

Thông minh như thầy Vũ Văn, cư nhiên cũng sẽ mắc sai lầm đơn giản như lạc đường ngồi sai xe thế này, Đường Khảo nhìn không được phá lên cười.

“Quên đi, không nói việc này nữa, cậu tìm đọc tư liệu có phát hiện gì chưa?” Vũ Văn lôi Đường Khảo đến một góc yên tĩnh.

“Em lục lại cho tới trưa, tư liệu hữu dụng thật sự quá ít, song vẫn có một chút phát hiện.” Trong nụ cười của Đường Khảo có vài phần đắc ý.

“A? Nói mau cậu phát hiện cái gì?” Vũ Văn cũng không muốn nghe Đường Khảo cố tình gây hồi hộp nữa.

[2.bp.blogspot /-Cn34pp5_aj...e3043314f.jpg] [2.bp.blogspot /-Cn34pp5_aj...e3043314f.jpg] Hán chuyên Đường Khảo từ kẹp tài liệu đặt trên bàn lấy ra vài tờ giấy khổ A4, đưa cho Vũ Văn. “Những thứ này là em phân biệt từ mấy quyển nghiên cứu văn hiến của Hán chuyên (loại gạch thời nhà Hán dùng để khắc tự lên, chuyên là gạch) sao chép xuống, đều là những Hán chuyên vẽ giống bản dập.”

Vũ Văn nhìn kỹ, những bản dập này đều có hình vẽ dị thú giương nanh múa vuốt, tuy rằng lớn nhỏ không đồng nhất, tư thế khác nhau, nhưng đều cùng ký hiệu nửa sư nửa hổ trên kiếm Keris có sáu bảy phần tương tự.

“Về những tên gọi của dã thú này, cách nói trên những tư liệu bất đồng không quá giống nhau, thậm chí có người nói đây là Kỳ Lân, nhưng đối với người dốt đặc khảo cổ như em còn biết Kỳ Lân là có sừng a.” Đường Khảo nhún vai.

“Haha. Có sừng cũng không nhất định chính là kỳ lân a, năm đó còn có người cho rằng hươu cao cổ chính là kỳ lân trong truyền thuyết, tôi thấy hần là nên mở thêm một môn khảo cổ sinh vật học nữa, trong tư liệu của cậu còn có cách nói tương đối thống nhất nào khác không?”

“Vâng! Có một khối Hán chuyên trên có kèm theo văn tự thuyết minh, nói dị thú này gọi là cái gì. Sô Ngu!”

“Sô Ngu?” Vũ Văn cúi đầu thoáng suy nghĩ, “Sô Ngu là một loại nhân thú (ko phải nhân trong người thú đâu, mà là nhân ái, con thú nhân ái :D) trong truyền thuyết a. Theo cổ văn viết lại, Sô Ngu, hổ trắng vằn đen, đuôi dài bằng thân, không ăn sinh vật, không giày xéo cây cỏ, có lòng tin thì sẽ được đáp ứng.”

“Hổ trắng vằn đen, kia chẳng phải là lão hổ sao? Nhưng thứ này thoát nhìn còn có chút giống sư tử a.”

[1.bp.blogspot /-v4jCZv4pfv...ngh%C3%AA.jpg] [1.bp.blogspot /-v4jCZv4pfv...ngh%C3%AA.jpg] Toan Nghê “Haha. Cậu vừa nói như thế, tôi mới nhớ ra, thảo nào vốn vẫn có người nói Sô Ngu chính là Toan Nghê, mà ẩn từ Hải Trung giải thích, Toan Nghê cũng là sư tử. Nói không chừng Sô Ngu chân chính đúng là quái vật nửa sư nửa hổ, bị đời sau truyền lầm, liền hủy thành hai nửa, một nửa bảo lưu lại giải thích vốn có, nói Sô Ngu là hổ trắng, mà một nửa khác lại hóa thành Toan Nghê, biến thành sư tử.” Vũ Văn thông kim bác cổ, nói đến Đường Khảo liên tục gật đầu.

“Vậy nói thứ này có lòng tin thì sẽ được đáp ứng, là có ý gì a?”

“Theo truyền thuyết Sô Ngu sẽ không chủ động đi săn động vật còn sống, không phải tự chết thì không ăn, khi đi đường cũng không chịu giẫm lên hoa thảo. Cho nên được mọi người là nhân thú, nếu có người ở thôn quê trông thấy loại động vật này, đó là điềm lành. Đương nhiên, bọn họ tin tưởng nếu không phải đương triều xuất hiện người có đại đức đại tài, sẽ không thể trông thấy Sô Ngu, cái này gọi là có lòng tin thì sẽ được đáp ứng.”

“Xi! Không phải tự chết thì không ăn, không phải là động vật ăn xác chết sao? Kên kên cũng chỉ ăn vật chết, sao không ai nói nó là nhân cầm? Hơn nữa ở trên đao kiếm đã thương người đúc xuống kí hiệu nhân thú, chẳng phải có chút lừa mình dối người sao?” Đường Khảo hơi có chút khinh thường.

“Nói cũng không thể nói như vậy, chủ ý của vị công tượng đúc kiếm này, e rằng là muốn người cầm đao mỗi lần khi vung đao, có thể nhớ tới nhân thú Sô Ngu không sát sinh, một ý niệm nhất thời, nói không chừng có thể tiêu trừ không ít giết chóc a.” Vũ Văn nghiêm mặt nói.

“Nhưng thầy nhìn sau khi tà binh xuất thế mà xem, người chết còn thiếu sao? Cái gì nhân giả vô địch, lại có ai thực sự nghe lọt được?” Đường Khảo lắc đầu.

Vũ Văn trầm ngâm trong phúc chốc, nói: “Thú tính ở sâu trong lòng người, vốn khó dùng đao đúc để trói buộc. Song khiến người ta khó hiểu chính là, thế nào lại ở trên ba kiện binh khí nước ngoài, trông thấy hình ảnh của nhân thú Trung Quốc cổ đại chứ?”

“Đây có thể là quan viên Trung Quốc trên bức tranh kia sau khi đoạt được tà binh thì đúc lên không?”

“Nhìn dưới ký hiệu chữ chìm này cạnh mép tròn trịa lõm vào, tựa hồ không phải khắc bổ sung sau này, thật giống như ban đầu chế tại liền nhất thể đúc thành. Cậu xem cảnh tượng trên bức phác họa thứ ba, bốn vị ngoại quốc này rõ ràng đều là công tượng tinh thông nghề đúc, bọn họ cư nhiên có thể phi thường thuần thục sử dụng dạng đơn phòng Sao Luyện Pháp của Trung Quốc để rèn đao, e rằng đều cùng Trung Quốc có nguồn gốc cực lớn a.”

“Cái gì gọi là dạng đơn phòng Sao Luyện Pháp a?” Những thứ theo như lời Vũ Văn càng ngày càng thâm ảo, Đường Khảo đã có chút theo không kịp suy tư của y.

“Uầy, người trên tranh này, không phải đang khuấy sắt chảy trong hồ dưới chân sao?” Vũ Văn mở ra kẹp văn kiện Đường Khảo mang bên mình, chỉ vào một bức phác họa trong đó nói: “Hồ này là một loại lò, xây dưới mặt đất, hình dạng như cái vò hoặc hình ống thẳng, miệng lò song song với mặt đất. Trước khi đã luyện để than củi vào, tiếp đó để vào mẻ kim loại, mặt trên đắp lên nhiên liệu như bột than đá các loại. Sau khi đốt lửa, tổng gió, phong bế cửa lò. Khi mẻ kim loại gần nóng chảy, mở cửa lò, dùng côn sắt không ngừng khuấy trộn kim loại, đây là Sao Cương pháp sách cổ ghi lại. Theo tiến hành sao luyện, lượng than không ngừng giảm, điểm nóng chảy kim loại tăng cao, mẻ kim loại liền dính kết thành một khối thể rắn hình bọt biển. Ừm, chính là thứ người nước ngoài dùng kim sắt kẹp ra từ lò, cuối cùng tiếp tục nện đi nện lại rèn thành hình.”

Vũ Văn cư nhiên đối với kỹ thuật đã luyện cổ đại cũng hiểu rõ như vậy, Đường Khảo nghe đến không ngừng lú lừ. Cậu nhủ mày, than thở: “Ôi, nói đến mấy người nước ngoài này, tư liệu về bọn họ thật sự rất ít ỏi, đại khái lịch sử Trung Quốc quá mức lâu đời, các nhà khảo cổ Trung Quốc đối với nghiên cứu quê hương đã bận muốn chết, không chú ý nghiên cứu tìm tòi khảo cổ những quốc gia khác. Bằng miêu tả cảnh tượng trên bốn tờ phác họa này, thanh tà binh cuối cùng chưa hiện thân hẳn là thuộc về vị đáng thương chết dưới thập tự thương kia. Em chẳng qua từng nghĩ thông suốt hình thức trang phục của hắn để phỏng đoán hẳn là người quốc gia nào, nhưng chung quy cũng tìm không được tư liệu chứng minh. Nhìn từ quần áo của người nọ, tựa hồ không phải tộc người Đông Á. Tây Á bên này đã có một vị người Hồ Ba Tư, người này sẽ từ đâu đến đây?”

“Khó trách cậu xem Sử Khảo Cổ Tây Á a.” Vũ Văn nhìn quyển sách trên tay Đường Khảo, mỉm cười.

“Ôi, đáng tiếc không có tư liệu em muốn.” Đường Khảo có chút ử rử đem sách cầm trong tay nhét trở lại giá sách.

“Cậu là bằng trực giác cho rằng, người thứ tư cũng là người Tây Á sao?” Vũ Văn khoanh tay tựa vào một bên giá sách.

“Vâng! Không chỉ là trang phục, kỹ xảo hội họa của Mạc Phi rất tuyệt vời, nhìn kỹ, sẽ phát giác người này mũi ắt sâu, tướng mạo cùng người phương Đông có chút không giống. Làm sao vậy? Khảo cổ lúc đó chẳng phải từ suy đoán mà bắt đầu sao?”

“Tôi đang nghĩ. . . . Tây Á là thông đạo nối châu Âu và châu Á, dân tộc nơi đó tính dung hòa rất mạnh, nếu tư liệu Tây Á khó tìm, vì sao không xem tư liệu của châu Âu? Có lẽ có đề cập đến thì sao?”

“Bốp!” Đường Khảo vỗ tay một cái thật vang, “Có đạo lý! Chúng ta cứ từ Hy Lạp lục địa gần châu Á nhất bắt đầu xem đi!”

Hướng điều tra Vũ Văn vô tình đề nghị, cứ nhiên thật sự vì vậy mà tìm được chút tư liệu hữu dụng! Trong một quyển sách trình bày và phân tích diễn biến lịch sử trang phục cổ Hy Lạp, Vũ Văn và Đường Khảo phát hiện một loại trong phục gọi là CHITON, chỉ dùng một khối vải lớn sau khi gấp ngang, khâu lại vòng qua đầu mà thành, kiểu dáng tuy rằng phi thường đơn sơ, nhưng cùng với trường bào của người nước ngoài trong bức tranh thập phần tương tự. Bất quá là để thuận tiện hành động, lại đem hai đầu dưới trường bào cắt mở hai bên, liền giống như sườn xám truyền thống của Trung Quốc xẻ tà hai bên, lộ ra thắt lưng áo khoác sát người và hai chân lông.

“Đây. . . . Người này đúng là một người Hy Lạp?” Đường Khảo có chút buồn bực ngẩng đầu lên.

“Cũng không chắc, cậu xem ghi chép trong này, khu Caucasus phía bắc Ba Tư cổ cùng Hy Lạp chỉ cách có một đại dương, văn hóa trang phục cũng ảnh hưởng lẫn nhau, người này cũng có thể là người Caucasus a!”

“Người Caucasus. . . .” Đường Khảo nhin không được phát ra một tiếng tán thán, “Cho dù là người Caucasus, cũng quá xa rồi, ngàn dặm xa xôi đi tới Trung Quốc thời Đường triều, không dễ dàng a!”

“Trung Quốc thời Đường triều, chính là thiên triều thượng quốc a, giống như các cậu hiện tại để đi Mỹ liền liều mạng thi Toefl GRE vậy đó, khi ấy người nước ngoài có thể tới Trung Quốc một lần cũng là giấc mộng cả đời a! Haha. . . .” Vũ Văn nở nụ cười.

“Nói như vậy, thanh tà binh cuối cùng trên bức tranh này, chính là sản xuất từ Caucasus hay Hy Lạp? Nơi đó có thần binh lợi khí đặc sản gì không?” Đường Khảo nhìn người nước ngoài cầm đoản kiếm chém về phía đại đao trong bức phác họa thứ hai.

“Thiết binh Hy Lạp tôi không hiểu rõ lắm, nếu là Caucasus, nơi đó sản xuất binh khí cổ đại chính là cực phẩm mà nhóm người sưu tầm thêm nhỏ dải ba thước! Thiết kiếm Caucasus, chia làm hai loại trường đao khắp tây khắc (chacheka) và đoản kiếm khảm tra (kanjal), đều là lợi khí giết người cực kỳ sắc bén!”

“Người nước ngoài này cầm chính là đoản kiếm chẳng lẽ là đoản kiếm Kanjal đúng như lời thầy nói?”

[2.bp.blogspot /-fq40nhLsk-...135360049.jpg] [2.bp.blogspot /-fq40nhLsk-...135360049.jpg] kiếm Kanjal

“Hơn phân nửa là vậy, mũi của đoản kiếm Kanjal rộng mà mỏng, lưỡi nằm hai bên, mũi của hai lưỡi cùng song song thẳng tắp, sắc bén như mép dao cạo, đến gần mũi đao mới co hẹp, hình dạng như đầu lá diệp. Song so với thân lưỡi, chỗ mũi đao dường như được đặc biệt gia tăng dày thêm, như vậy có thể không tổn chút sức nào đâm vào cơ thể người.”

“Vì để giết người tốt hơn, công tượng đúc kiếm thật đúng là hao hết tâm tư a!” Đường Khảo than thở.

[3.bp.blogspot /-TrvGPGu3YN...0%C6%A1ng.jpg] [3.bp.blogspot /-TrvGPGu3YN...0%C6%A1ng.jpg] kiếm Can Tương “Nói đến Kanjal này, kỳ thật còn có phát hiện thú vị hơn, hiện nay khai quật được đoản kiếm Kanjal thời kỳ sớm nhất, hình dạng cùng đoản kiếm đồng thau của thời triều Chu chúng ta cực kỳ tương tự, hình chế đoạn đuôi của chuôi kiếm là vòng tròn rỗng ruột cùng độ rộng của thân kiếm đều giống hệt. Khiến người ta phải hoài nghi thời kỳ cổ xưa, dân du mục của khu Caucasus từng cùng Trung Quốc có giao thiệp. Về phần phát âm tiếng mẹ đẻ (kanjal), nghe rất giống “Can Tương” theo như cách nói của chúng ta, càng khiến người ta sửng sốt.”

“Không thể nào? Đoản kiếm Kanjal thật sự cùng bảo kiếm Can Tương của chúng ta có quan hệ?” Đường Khảo mở to hai mắt.

“Haha, khảo cổ nha, suy đoán thế thôi. . . .” Vũ Văn lộ ra nụ cười thần bí.

“Cho tới bây giờ, thanh tà binh thứ tư chúng ta đã có nhận biết sơ bộ, nhưng điều tra càng sâu, sương mù phía sau tà binh lại càng dày đặc. . . .” Đường Khảo có chút bất đắc dĩ sờ sờ trán. “Bốn người thợ khéo léo bất đồng quốc gia, mang theo vật phẩm đã luyện công nghệ tuyệt đỉnh của bọn họ, ăn thiên tân vạn khổ, lặn lội tới Trung Quốc, cuối cùng lại bị người một hơi giết sạch, cho dù dùng binh khí bọn họ đặc

ý nhất. Cũng khó trách trên tà binh này loang lổ vết máu, oán linh trùng điệp.” Đường Khảo vẽ mặt ảm đạm ngồi trở lại bên cạnh bàn, có chút phát ngốc.

Vũ Văn đứng trên bức phác họa cuối cùng Mạc Phi lưu lại, vô luận bất cứ khi nào y mở ra bức tranh này, đều bị sát khí chảy ra trên bức tranh đâm đến toàn thân phát lạnh. Nếu muốn giải trừ oán linh trên tà binh, e rằng chỉ có thể điều tra rõ nguồn gốc phía sau của trận giết chóc năm đó, mới có thể tìm cách hóa giải từng cái.

Đảo mắt đã qua 12h trưa, bọn học sinh trong thư viện cơ hồ đều đã đến căn tin ăn cơm, trong đại sảnh duyệt đọc trống rỗng chỉ còn đủ loại sách và túi, chúng nó đều được lưu lại để giữ chỗ ngồi.

Trong lòng Vũ Văn và Đường Khảo đều có tâm sự, cũng không sao thêm ăn, ai cũng không đề xuất rời khỏi thư viện. Mắt thấy bốn phía không người, Đường Khảo do dự hồi lâu, cuối cùng mở miệng hỏi: “Thầy Vũ Văn, thầy nghe nói qua người dẫn đường Hoàng Tuyền chưa?”

Vũ Văn toàn thân chấn động, nhìn trong ánh mắt Đường Khảo toát ra thần sắc dị thường.

“Cậu nghe ai đề cập đến người dẫn đường Hoàng Tuyền?”

“Đây. Đều là lời Bách Diệp nói với Phương Hân, Phương Hân chuyển lại với em, nàng chẳng biết thật giả, nhưng không dám trực tiếp hỏi thầy, nên đem chuyện phiền toái này ném cho em.” Đường Khảo nghĩ muốn tận lực làm cho ngữ khí của mình thoải mái một chút, tiếc rằng nụ cười trên mặt kia thật sự có phần gượng gạo.

“Bách Diệp. Hắn đã nói những gì?”

Đường Khảo chậm rãi đem mối hận gia đình của Bách Diệp cùng dính dáng với Vũ Văn nói một lần, thấy thần sắc trên mặt Vũ Văn từ ngạc nhiên chuyển sang khiếp sợ, trong lòng Đường Khảo minh bạch, lời Bách Diệp nói e rằng không phải là hư cấu rồi.

“Món nợ cũ này của Chân Ngôn Tông và sư phụ tôi, tôi cũng chỉ mới biết gần đây, chẳng qua tôi không nghĩ tới. Tôi còn thiếu Bách Diệp một món nợ máu.” Vũ Văn nhìn ngoài cửa sổ, mây đen trên bầu trời dần dần che lấp ánh dương quang.

“Thầy Vũ Văn không cần tự trách như vậy, việc này cũng đâu phải việc thầy có khả năng khống chế, em còn cảm thấy Bách Diệp có chút cố tình gây sự, nếu hắn thật có bản lĩnh, nên đi tìm sư phụ thầy báo thù a.” Đường Khảo khuyên giải nói.

“Sư phụ tôi ẩn cư đã lâu, Bách Diệp không có khả năng tìm thấy thầy. Lần này cơ duyên xảo hợp gặp gỡ kẻ đầu sỏ tôi đây, không lý nào lại bỏ qua nha.” Vũ Văn thoáng cười khổ, “Sau khi hắn nhận ra tôi lâu như vậy, vẫn chưa trực tiếp động thủ với tôi, cũng coi như cho đủ mặt mũi rồi.”

“Hắn nào có tâm tốt như vậy, lợi dụng thầy để ứng phó với đối thủ cạnh tranh Austin, hy vọng các người lưỡng bại câu thương, đã đủ nham hiểm rồi chứ! Tuy rằng hiện tại thầy bình yên vô sự, hắn nói không chừng lại đang ở trong bóng tối đánh chủ ý quái quỷ gì đó rồi.”

“Hắc hắc. Mệnh của người dẫn đường Hoàng Tuyền chẳng đáng tiền, hắn muốn tới lấy cũng không sao, chẳng qua sau lưng tà binh này chắc chắn cất giấu một thiên đại bí mật, tôi không có khả năng dễ dàng từ bỏ.” Vũ Văn âm thầm xiết chặt nắm tay.

Bất thành linh, Đinh Lam thở hồng hộc từ trước cầu thang vọt sang đây, hoàn toàn không đếm xỉa đến ánh mắt khác thường của viên quản lý thư viện, kêu lớn: “A nha! Mọi người ở đây hả? Sao điện thoại di động đều tắt?”

“Ở thư viện đọc sách, đương nhiên phải tắt di động a!” Đường Khảo có chút kinh ngạc.

“Mở rung không được sao? Cậu giả bộ văn minh gương mẫu cái gì hả?” Chẳng biết Đinh Lam gặp chuyện gì, khiến hắn có chút hỗn hển.

“Được rồi được rồi, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?” Vũ Văn đề lại bả vai Đinh Lam.

Đinh Lam thoáng nuốt nước bọt, cố gắng làm ình bình tĩnh lại, nói: “Em vừa rồi dọc đường tới, trông thấy trước công trường tòa nhà dạy học tổng hợp, đậu bảy tám chiếc xe công trình, một đoàn công nhân bước xuống.”

“Hả? Sao lúc này công trường đột nhiên muốn khôi phục thi công?” Vũ Văn cả kinh.

Đinh Lam nóng nảy, lại không dám lớn tiếng nói chuyện, giọng nghèn nghẹt kêu lên: “Đừng quên chúng ta còn đang chôn một khối thi thể trên công trường a!”

Tiêu: Thật ra theo tìm hiểu thì ta nghi ngờ bạn người nước ngoài đó đến từ Bhutan ah~ Vì ta tình cờ trông thấy quốc phục của Vua nước đó mặc cũng là vậy như người Scotland ấy, vũ khí tiêu biểu cũng là đoản kiếm ^^~ cơ mà chưa biết thật hư ra sao.

Cả ngày hôm nay chẳng edit được gì cả vì lo lắng cho thị mèo nhà mình vừa triệt sản xong, nhìn em nó lờ đờ mà ta mún khóc lun, chẳng còn tâm trí đâu để làm nữa TT^TT

77. Quyển 2 - Chương 35

Chợt đến như một đêm xuân phong, trên mảnh công trường tĩnh mịch sớm đã đình công thời gian dài kia, đột nhiên lại bày ra cảnh tượng bộn bề. Vũ Văn mang theo hai học sinh ở trước cổng chính công trường nhìn quanh, thấy từng chiếc xe công trình tiến tiến xuất xuất bốc dỡ vật liệu xây dựng, trong lòng không khỏi có chút bất an.

“Thi thể của Austin chôn ở bên cạnh văn phòng quản lý lâm thời của công trường, nếu bọn họ phải chờ tới khi công trình hoàn thành mới dỡ bỏ những kiến trúc lâm thời này, hẳn sẽ không nhanh phát hiện thi thể đâu nhỉ?” Đinh Lam tự nhủ nói.

Đường Khảo suy nghĩ xa hơn một chút, “Thầy, thầy không phải đã nói mảnh công trường này là người Nhật Bản cho vay vốn đầu tư, mượn danh nghĩa thi công tòa nhà dạy học để khai quật tà binh sao? Hiện tại tà binh đã bị lấy đi rồi, sao bọn họ còn muốn tiếp tục lấy tiền ra để xây nhà?”

“Nói không chừng là trường gom góp tài chính, tự xuất vốn thì sao? Mặc kệ có người Nhật Bản cho vay hay không, đại học S hẳn luôn muốn đem tòa nhà dạy học tổng hợp này xây lên mà?” Đinh Lam nói.

“Nếu như là nhà trường tự mình bỏ tiền, bằng hiệu kia nên bị tháo xuống chứ!” Đường Khảo đưa một ngón tay chỉ phía trên cổng chính công trường. Tấm bảng kia dùng hai ngôn ngữ Trung Nhật viết “Tòa nhà Khoa học tự nhiên tổng hợp hạng mục vay đồng Yên” đã được chùi sạch sẽ, bùn nhão uế vật bị bọn học sinh ban đầu ném lên cũng đã vô ảnh vô tung.

“Này. Hoàn cảnh bên ngoài có biến hóa, ban đầu Nhật Bản bởi vì vấn đề biển Đông cùng Trung Quốc tranh đoạt tài nguyên, một đạo đóng băng toàn bộ tài khoản cho Trung Quốc vay lãi suất thấp, về sau song phương nhiều lần đàm phán bàn bạc, để xoa dịu quan hệ chính trị cứng ngắc, liền giải tỏa tài khoản. Mặc kệ nói như thế nào, hợp đồng ký kết hạng mục cho vay này luôn hữu hiệu, công trường khôi phục thi công cũng là chuyện sớm muộn, tôi chỉ là cảm thấy phía sau sự khôi phục thi công, thời gian có chút kỳ quái.” Vũ Văn gãi gãi đầu, lại nói tiếp: “Nếu người Nhật Bản trước đây không phải ngẫu nhiên lựa chọn sử dụng khối đất này thi công, chỉ sợ đây cũng không phải ngẫu nhiên. Chí ít. Ý kiến cá nhân của Bách Diệp sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hành động của phía Nhật!”

“Ừ.” Hai người trẻ tuổi đồng thời ngẩng đầu lên.

“Bách Diệp sẽ không giật dây công nhân đem xác đào ra hãm hại chúng ta chứ? Hẳn khẳng định biết rõ chúng ta đem Austin chôn ở đâu. Hơn nữa cái hồ kia là em và Đường Khảo cùng nhau đào ra, nếu cảnh sát đến điều tra, nói không chừng sẽ tìm được tóc hay gì đó của tụi em rơi ở đó, nếu tra DNA.” Đinh Lam thoáng có chút khản trương.

“Cậu xem nhiều CSI Điều tra hiện trường tội ác quá rồi hả?” Đường Khảo không cho là đúng nói.

“Bách Diệp sẽ không ngốc đến mức lợi dụng cảnh sát để kiềm chế chúng ta, dù sao còn có một thanh tà binh trên tay chúng ta, nếu chúng ta bị cảnh sát cuốn lấy mà rời ra cái gì ngoài ý muốn, khiến tà binh rơi vào tay cảnh sát, đối với hắn không có nửa điểm lợi ích.” Vũ Văn cũng mỉm cười, “Tôi phỏng chừng hắn vẫn không hề động đến tà binh của chúng ta, chỉ là muốn sử dụng năng lực của chúng ta để chia sẻ áp lực của tà binh, trò này không phải đơn giản càng nhiều càng tốt, một người trong cơ thể chỉ có thể chứa một thanh tà binh, nếu trên tay nhiều hơn một thanh, sẽ phân lưu một phần linh lực để khống chế nó, hoặc giống như tôi cầm pháp khí trấn trụ vậy. Trước khi tà binh thứ tư hiện thân, Bách Diệp sẽ không vội vã lấy đi toàn bộ tà binh.”

“Chúng ta cũng không phải tử giữ hàng trước cửa siêu thị, hắn thật đúng là yên tâm đem tà binh đặt ở chỗ chúng ta nha! Nếu chúng ta mang theo thanh kiếm Keris này bỏ chạy, hắn đi đâu tìm chúng ta đây?” Đinh Lam nhún vai.

“Đinh Lam, có chuyện tôi chưa nói cho cậu biết, sáng nay khi hai chúng ta tiễn Mạc Phi lên máy bay, tôi ở phi trường nhìn thấy Bách Diệp, hắn tựa hồ luôn bám theo chúng ta, nếu chúng ta cố tình để Mạc Phi đem tà binh mang đi, e rằng Bách Diệp sẽ lập tức động thủ.” Vũ Văn có chút bất đắc dĩ buông thông tay.”

“Ở trường học đều luôn đi theo chúng ta?” Đường Khảo có chút không tin nhìn nhìn bốn phía.

“Trong trường học hắn không hề làm như vậy, tựa hồ chỉ cần chúng ta không rời khỏi trường, hắn sẽ không để ý đến chúng ta.”

“Hắn làm sao có thể theo dõi từng người chúng ta a?” Đinh Lam có chút khó tin, “Chẳng lẽ chúng ta chỉ cần vừa ra khỏi đại học S, Bách Diệp sẽ lập tức phát hiện?”

“Hắn theo dõi không phải người, mà là cái này. . . .” Vũ Văn đột nhiên xoay lưng lại, đem y phục trên người vén lên, kiếm Keris thỉnh linh xuất hiện trước mắt Đinh Lam và Đường Khảo, Vũ Văn cứ nhiên đem tà binh dùng dây thừng nhỏ buộc trên lưng mang theo bên người! Từ sáng sớm xuất phát đến giờ, y luôn âm thầm vận lực chống cự tà binh nóng lòng muốn dung nhập sức mạnh vào trong cơ thể, hiện tại làn da trên lưng Vũ Văn cùng kiếm Keris trực tiếp tiếp xúc bắt đầu biến thành màu xám trắng, tựa hồ huyết khí dưới da đã xuyên thấu qua da bị tà binh hút đi.

“Thầy Vũ Văn, thầy. . . .Thầy làm cái gì vậy?” Đường Khảo thất kinh hỏi.

“Tôi chỉ là muốn thử nghiệm một chút, chứng minh Bách Diệp có theo dõi năng lực tà binh hay không, thuận tiện nhìn xem có thể có cơ hội để Mạc Phi mang tà binh đi, rồi giao cho ông ngoại của nàng. Cũng chính là sự phụ của tôi hay không. Thanh kiếm sát trên lưng, cũng chỉ để tôi thuận tiện thi pháp khống chế tà binh, để tránh nó đột nhiên cùng đồ vật kim khí xung quanh phát sinh cộng hưởng. Đáng tiếc Bách Diệp thập phần cảnh giác, tôi mang theo tà binh đến gần cổng trường, hắn tức khắc nhận ra. Có lẽ. . . .Toàn bộ ranh giới đại học S đã bị hắn bày ra kết giới Thức Thần rồi. . . .Nhưng như vậy đại khái có thể chứng minh, dưới sự giám thị của Bách Diệp, tà binh thứ tư vẫn chưa rời khỏi phạm vi đại học S.” Vũ Văn buông y phục trên người xuống, rồi đem kiếm Keris che chắn lại.

“Cửa kiểm tra sân bay rất nghiêm, ngay cả mang theo dao găm Thụy Sĩ nhỏ tùy thân cũng không qua được cửa khẩu, kiếm lớn như vậy thầy sao có thể qua được a?” Đinh Lam hỏi.

“Kỳ thật cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội.” Trong mắt Vũ Văn chợt lóe ra một tia sắc bén, “Sân bay ngẫu nhiên sẽ có lão nhân hành động bất tiện cần dùng xe lăn đi qua cửa kiểm tra an ninh, mà xe lăn và nhân viên y tế theo hộ tống đẩy xe lăn do sân bay cung cấp, thời điểm qua cửa kiểm tra an ninh, xe lăn kim loại khẳng định sẽ làm báo động vang lên, nhưng nhân viên kiểm tra an ninh bình thường sẽ không đối với xe lăn kim loại tiến hành kiểm tra. Tôi có thể trước đó tìm kiếm cơ hội, đem tà binh giấu phía dưới một cái xe lăn như vậy, sau khi vượt qua kiểm tra, ở đại sảnh chờ lên máy bay Mạc Phi sẽ tùy thời đem tà binh lấy ra. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là vừa may có một vị lão nhân như vậy cần lên phi cơ.”

Đinh Lam đột nhiên hồi tưởng lại, buổi sáng lúc tiễn Mạc Phi, hình như quả thật nhìn thấy gần đó có một lão nhân ốm yếu ngồi trên xe lăn chờ quá quan, nói như vậy, vận khí của Vũ Văn cũng không tệ lắm, nhưng y vì sao vẫn đem tà binh công trở về chứ?

“Ngay khi tôi chuẩn bị tiếp cận vị lão nhân kia, Bách Diệp cũng xem thấu kế hoạch của tôi, hắn ở xa xa âm thầm ra tay, dùng sức mạnh của thập tự thương thoáng cái chặt đứt trục bánh xe của xe lăn kia! Xe lăn bị hư tổn đồng thời, tôi cũng phát hiện thân ảnh của Bách Diệp, có hắn từ một nơi bí mật gần đó gây khó dễ, tôi đành tạm thời mất hy vọng.” Vũ Văn lắc đầu.

Nghe xong Vũ Văn nói phen này, Đinh Lam không khỏi sững sốt há to miệng. Buổi sáng mình vẫn mãi đi theo quanh Vũ Văn, lại hoàn toàn không phát hiện thầy có đem tà binh nghĩ kế ám độ Trần Thương (Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương. Đây là một trong 36 kế của Binh Pháp Tôn Tử, ngoài sáng giả vờ làm thế này để che giấu việc chính làm ẩn mật trong tối, chọn cách tấn công không ai nghĩ tới) , mà Bách Diệp và thầy Vũ Văn trong lúc âm thầm đã muốn giao thủ một hiệp, còn mình thì hoàn toàn chẳng biết gì. Bản thân trước sau tự phụ thông minh, lần này không khỏi có vẻ quá trì độn, đại khái thời điểm kia, tâm tư mình đều đặt tên người Mạc Phi rồi.

Lúc này, một hán tử mặt đen không đội nón bảo hộ từ trong công trường đi ra, ngồi trên bồn hoa ven đường nghỉ xả hơi. Vũ Văn thấy gã quần áo coi như ngay ngắn, dưới nách còn mang theo một chồng bản vẽ xây dựng, nghĩ đến hắn là một đốc công, liền giả vờ tùy ý chống gậy hướng hán tử kia chậm rãi đi đến.

(Vì nhà Hán đem binh tràn khắp đến lấn nước ngoài nên các nước ngoài gọi nước Tàu là nước Hán. Ngay người Tàu cũng tự xưng là Hán. Tục gọi con trai là hán tử là do ý đó.)

Hán tử mặt đen thấy Vũ Văn nhích lại gần, cũng không để ý, chỉ lo híp mắt suy nghĩ nhìn nhóm nữ sinh lui tới trên đường. (Tiêu: suy nghĩ gì mà nhìn nữ sinh nha~? =.=)

“Đại ca vất vả rồi.” Vũ Văn đột nhiên từ đâu xuất ra điều thuốc, đưa lên cho hán tử một điều.

Hán tử mặt đen có chút kinh ngạc, bất quá vẫn tiếp nhận thuốc lá của Vũ Văn. Vũ Văn cũng đứng đặc ngồi bên bồn hoa, châm ỳnh một điều thuốc.

“Công trình này. Đại khái phải làm bao lâu a?” Vũ Văn phun ra một vòng khói.

“Anh là giáo viên của trường?” Hán tử mặt đen thoáng đánh giá Vũ Văn.

Vũ Văn gật đầu.

“Thế nào? Sợ ầm ĩ hả? Vô luận chỗ nào thi công đều ầm ĩ như vậy. Nhịn một chút không phải có tòa nhà mới dùng rồi sao?” Hán tử mặt đen cười hắc hắc, lộ ra một hàm răng bị khói hun vàng.

“Hắc hắc. Ngay tại lớp học ngay trên tòa nhà kế bên này, tất cả mọi người đều quen thanh tịnh, công trường mỗi ngày đình đình đông đông, chất lượng lên lớp của học sinh không tốt, cũng bị khấu trừ tiền thưởng.”

“Tôi đây cũng không có biện pháp, cũng không thể chuẩn bị trước một cái chụp cách âm đem công trường này lồng vào, haha.” Hán tử đem mặt chuyển qua, không hề phản ứng Vũ Văn.

“Nếu tài chính một bước đúng hạn, một mạch đem tòa nhà xây lên, nhẵn nhẵn cũng qua được, chỉ sợ giống ban đầu làm được phân nửa lại đình công.” Vũ Văn tiếp tục hướng Hán Tử kia tiếp lời.

“Tiền vốn xây dựng tòa nhà dạy học của các người đến nơi nào tôi không biết, bất quá mảng này tôi không trực tiếp quản, một lần liền dự chi 80%, không cần giống như trước kia tự mình lót trước tiền thi công.”

“Hửm? Anh không quản lý tòa nhà dạy học sao?” Vũ Văn cảnh giác hỏi.

“Tôi cũng không hiểu trường các người có ý từ gì, lần này tôi mang đội công trình, cũng chỉ là ở bên ngoài lỗ nền kia xây một nhà xưởng tạm thời cao hai tầng nói là muốn để máy móc thiết bị gì đó, những sản phẩm khác đều bị người của công ty xây dựng cầm, tôi còn phải xem xem có thể từ trong tay bọn họ đòi chút cơm thừa để ăn không a.”

“Nhà xưởng tạm thời? Máy móc thiết bị?” Vũ Văn vừa nghe, liền cảm thấy trong này ắt có huyền cơ. “Cho dù chỉ là xây dựng một nhà xưởng tạm thời, cũng rất vất vả nhỉ?”

“Hắc hắc. Người đọc sách các anh không hiểu nghề này, xây dựng nhà xưởng đòi hỏi không cao, lại là tạm thời, nhà xưởng hơn 400 mét vuông nhiều lắm ba tuần là xong rồi.”

“Nếu đơn giản như vậy, sao không cho người trong công ty xây dựng cùng làm chứ? Vì sao chỉ muốn tìm mình đội công trình của các anh đến làm a?”

“Quản nhiều như vậy để làm chi? Kiếm được tiền không phải được rồi sao?” Hán tử mặt đen đứng dậy, phải phải bụi trên móng, xoay người chui vào công trường.

Người nói chuyện đã không còn, Vũ Văn cũng không vội vã rời đi, vẫn ngồi ở chỗ kia hút thuốc trầm tư. Ở xa xa nhìn đến Đường Khảo và Đinh Lam không biết Vũ Văn đến tốt cùng đã nghe được cái gì, liền nhện nhện không được bước nhanh tới.

“Lần này phục hồi thi công, chẳng biết tại sao muốn xây riêng một nhà xưởng tạm thời ước chừng 400 mét vuông, e rằng đây cũng là chủ ý của Bách Diệp, cũng không biết hẳn muốn khối đất này để làm gì?” Vũ Văn vẫn tắt nói lại tin tức vừa rồi thu được.

“Thi công nhà xưởng cần bao nhiêu thời gian nhỉ?” Đường Khảo như có điều suy nghĩ hỏi han, “Nếu muốn biết mục đích của Bách Diệp, cũng chỉ có thể chờ nhà xưởng kia xây xong.”

“Nghe ý tứ của đốc công, đại khái phải ba tuần, hiện tại tình hình này, chúng ta chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.”

“Vì sao chúng ta luôn bị nhóc Nhật Bản kia nắm mũi dắt đi chứ? Hẳn có mục đích gì? Bước tiếp theo chuẩn bị làm gì? Chúng ta một chút cũng sờ không tới, chẳng lẽ chúng ta không thể chủ động xuất kích. A? Hẳn muốn xây nhà xưởng trong ba tuần thì chúng ta phải chờ ba tuần? Chúng ta thật quá bị động rồi!” Đinh Lam rốt cuộc kiềm chế không được bạo phát.

“Không đợi. Chúng ta có thể làm gì đây?” Vũ Văn thoáng cười khổ. “Năng lực của Austin chúng ta cũng đã hiểu biết qua, tôi cùng với Vô Vi Tử tiên bối hợp lực đối kháng cũng thiếu chút đã mất mạng, mà Bách Diệp tâm tư kín đáo, nhanh nhẹn linh hoạt hơn xa Austin, thập tự thương trong tay lại hoàn hảo không tổn hao gì, cậu cảm thấy chúng ta cùng hắn chính diện giao phong, có mấy phần thắng?”

“Có lợi hại thế nào đi nữa, cũng chỉ là một người a, chẳng lẽ hắn còn có thể tránh thoát được đạn sao?” Đinh Lam trầm nói.

“Nhưng chúng ta cũng không có đạn để đối phó hắn a! Hiện tại chúng ta so với hắn càng sợ nhìn thấy cảnh sát hơn, người chết còn chôn trong công trường kia có thể khiến chúng ta giải thích không rõ được. Mà Bách Diệp thông minh thì thông minh nhưng hắn làm chuyện gì cũng theo khuôn phép, ngay cả đến viện bảo tàng tham quan cũng tìm lãnh đạo nhà trường xin phép, nơi không tiện xuất hiện hắn dứt khoát dùng Thức Thần đến làm thể thân, cho dù tôi và cậu đều biết hắn tâm hoài quỷ ý, chỉ cần chuyện còn chưa phát sinh, hắn vẫn cứ trong sạch!” Khẩu khí của Vũ Văn đột nhiên trở nên phi thường nghiêm túc.

Đinh Lam cúi đầu, trầm mặc không nói.

“Chờ đi. Không chỉ chúng ta chờ, Bách Diệp cũng đang chờ đợi. Chuyện trên đời này, phần lớn cần dùng thời gian chài chuốt, có đôi khi. Bị động, kỳ thật chính là sự chủ động tốt nhất.” Vũ Văn thở dài một tiếng, từ bên bồn hoa đứng dậy, vỗ vỗ lưng Đinh Lam.

Chớp mắt, thời gian đợi chờ đã qua hai tuần rưỡi, gió thu tháng 11 mang theo một chút hàn ý, báo hiệu mùa đông sắp đến.

Trong khoảng thời gian này, Vũ Văn trừ bỏ như thường lệ lên lớp ra, phần lớn là tìm đọc tư liệu lịch sử, tìm kiếm sự kiện ghi chép liên quan đến bức phác họa kia, nhưng tất cả bản ghi chép về Quân Khí Giám thời Đường triều, đều không đề cập đến chuyện này. Vũ Văn chỉ cảm thấy kỳ quái, hành động quân sự một lần tiêu trừ bốn người ngoại quốc, không tính là việc quân cơ đại sự gì, nhưng cũng đủ cổ quái rồi, vì sao không có nhân chứng nào lưu lại một chút văn tự ghi chép chứ? Tuy rằng Vũ Văn ở sự kiện điều tra không thu hoạch được gì, nhưng đao thương trên chân y trái đã khỏi hẳn, ban đầu y an bài Đường Khảo và Đinh Lam hai người mỗi tối thay phiên đi quan sát chiều hướng trên công trường, hiện tại y có thể không cần chống nạng nữa, gần hai ngày nay đều là y tự mình đi giám thị. Đương nhiên, vết thương ở chân khỏi hẳn đối với Vũ Văn mà nói, còn có ưu đãi khác, y cuối cùng cũng có thể tránh được cô Ôn Nhã vì lấy lý do chiếu cố hắn mà bắt đầu dây dưa không rõ rồi.

Còn Bách Diệp trừ bỏ mỗi tuần hai lần đúng giờ xuất hiện trên lớp của Vũ Văn, thời gian còn lại đều không rời ký túc xá du học sinh nửa bước, hoàn toàn không có ý tứ chuẩn bị làm mưa làm gió, lấu lỉnh đến thật sự có chút không nói nổi. Bất quá Vũ Văn tin tưởng, Thức Thần của Bách Diệp khẳng định sẽ liên tục lấy hình ảnh nào đó du dương khắp nơi trong sân trường, đến tận khi thanh tà bình thứ tư xuất hiện.

Sự mất tích của Austin rốt cuộc cũng dẫn đến sự chú ý của phòng quản lý du học sinh, ban đầu phòng quản lý nghĩ muốn liên lạc với phụ huynh của Austin, muốn biết đứa nhỏ này có phải bởi vì không chịu nổi tịch mịch, lén lút chạy về nhà không, thế nhưng bọn họ lại ngoài ý muốn phát hiện những số điện thoại nhà Austin lưu lại đều không thể kết nối. Sau khi tìm kiếm nhiều cách không có kết quả, phòng quản lý báo cảnh sát. Cảnh sát sau khi cẩn thận kiểm chứng, cuối cùng minh bạch, người Hy Lạp tự xưng là Austin này, toàn bộ thân phận đều là hư cấu, hộ chiếu hẳn để lại trong ký túc xá, giấy tờ xuất nhập cảnh cũng không phải thật. Theo như việc này xem ra, sự mất tích của hắn cơ hồ chính là tất nhiên. Bất quá mục đích hắn lên vào Trung Quốc là gì đây? Cảnh sát rất khó hiểu, cũng rất không nguyện ý đi tìm hiểu, sau khi xác nhận không thuộc trách nhiệm bên mình, bọn họ lựa chọn im lặng. Song những chuyện phía sau bức màn về bọn Vũ Văn bọn họ không bao giờ có cơ hội biết được.

Vài ngày ban đầu, Đinh Lam còn có chút khẩn trương vì cổ thi thể trên công trường kia, nhưng sau khi quan sát một thời gian ngắn, phát hiện nhóm công nhân xây dựng căn bản không có dự định động đến khối đất kia. Đinh Lam liền yên lòng, lại vô tâm vô phể nơi nơi chơi đùa. Mà Đường Khảo trước sau như một trầm đến bình tĩnh, đã có chút nôn nóng, không biết tại sao, ở chỗ sâu trong nội tâm của cậu luôn ỉn ỉn mong đợi tình thế bạo phát, nhưng bốn phía lại yên ả đến phẳng phai như cái gì cũng chưa từng phát sinh. Dây cung trong đầu cậu luôn bị vấy vào trạng thái căng cứng, cũng bắt đầu mỗi mết. Tới ngày cuối tuần thứ hai, Đường Khảo thậm chí đang lo lắng có có nên thật sự cùng Trương Nguyệt Thần thương lượng một chút, thu hồi việc quay phim hay không.

Buổi tối thứ sáu của tuần thứ ba, Vũ Văn rốt cuộc đợi được thứ y muốn nhìn thấy.

Một chiếc xe tải hạng nặng của công ty vận chuyển hàng hóa chạy vào công trường lúc đêm khuya, một đội công nhân trực trên công trường rất nhanh đem mấy thùng hàng được niêm phong kín đáo trên xe dọn vào nhà xưởng tạm thời, đốc công mặt đen kia quả nhiên tính đúng thời gian, còn chưa đến ba tuần đã hoàn tất nhà xưởng tạm thời.

Hàng hóa sau khi dỡ xuống, nhóm công nhân cũng không vội mở niêm phong, bắt chuyện với nhau một chút, rồi tắt đèn, cùng rút khỏi nhà xưởng. Vẫn luôn trốn sau cửa sổ ngoài nhà xưởng rình coi Vũ Văn không dám quá lỗ mãng, đợi mãi đến khi một công nhân sau cùng ra khỏi công trường, ngọn đèn đêm của phòng trực ban cũng lụi tắt, y mới nhẹ nhàng chui vào nhà xưởng tạm thời.

Vũ Văn không dám bật đèn, chỉ có thể nương theo ánh trăng mỏng manh ngoài cửa sổ, cẩn thận nhìn tỉ mỉ hết thấy bên trong nhà xưởng.

Bốn hộp gỗ lớn cao chừng ba thước đứng giữa nhà xưởng, làm thành một hình bán nguyệt, bóng đen tỏa trên mặt đất sống động tựa như bốn gã cự hán, ngoài ra còn có năm hộp gỗ nhỏ cỡ 1 mét vuông đặt tán loạn xung quanh. Vũ Văn ở quanh mấy thùng lớn kia vòng vo hai vòng, dùng đèn pin nhỏ chiếu chiếu, trên tấm ván gỗ màu trắng vàng của thùng có một dấu mũi tên thật to chỉ hướng lên trên, cho thấy mấy hộp gỗ này không thể lộn ngược, trừ thứ đó ra, không còn bất luận ký hiệu gì có thể vạch rõ những thứ bên trong. Vũ Văn lấy tay bang bang bang gõ vài cái vào vách thùng, rồi dùng tay thử thử phân lượng thùng gỗ, thùng gỗ nặng nề hoàn toàn không thể xô dịch nửa phần.

Vũ Văn cau mày nghĩ nghĩ, đem lực chú ý chuyển sang mấy thùng nhỏ kia. Y tùy tiện chọn một cái trong đó, sờ sờ đầu đinh sắt bên góc, lại dùng đèn pin chiếu chiếu xung quanh, tìm ra một cái nạy sắt nhóm công nhân để lại trong nhà xưởng.

Có công cụ trong tay, Vũ Văn không tốn chút sức nào mở ra một thùng gỗ nhỏ, mở tấm đập gỗ ra, tất cả bên dưới đều là miếng xốp được cắt thành vụn nhỏ. Vũ Văn đem tay cắm vào giữa đám xốp sờ soạng xung quanh, cuối cùng móc ra được hai dụng cụ kim loại cứng cứng!

Vũ Văn tập trung nhìn vào, hai món đồ này, một là Kim Cang Yết Ma Xử, một là Tâm Kinh Thủ Điều Linh, cả hai đều là pháp khí Phật môn, phân loại hai đại pháp môn giết ma và trừ tai. Vũ Văn không nghĩ

tới trong thùng sẽ nhảy ra vật như vậy, nhin không được đứng ngốc một chốc, y lại đem hai tay cùng mò vào trong thùng, lúc này đây, y cứ nhiên ôm ra một Nhật Thức Đồng Khánh chói mắt!

[2.bp.blogspot /-enDge2JS7J...a+xu-horz.jpg] [2.bp.blogspot /-enDge2JS7J...a+xu-horz.jpg] kim cang yết ma xử - tâm kinh thủ điều linh - nhật thức đồng khánh Bách Diệp này, đến tột cùng đang làm cái quỷ gì? Chuẩn bị nhiều pháp khí như vậy đến đây, chẳng lẽ muốn làm một đại hội Thủy Lục (là một lễ hội mang ý nghĩa cầu siêu) toàn diện? Vũ Văn gãi gãi đầu, đem mấy món pháp khí này lần nữa nhét về trong hộp gỗ, y đang muốn dùng nạy sắt đem đinh của thùng kia vạy về nguyên trạng, ngọn đèn bên ngoài phòng trực ban lại sáng lên!

Vũ Văn cả kinh, không dám gõ thùng gỗ nữa, khẽ bước chạy đến bên cửa sổ lộ đầu nhìn lại, hình như bên ngoài chỉ có một người đến, đang cùng lão nhân phòng trực ban tán gẫu gì đó. Hai người nói vài câu, lão nhân trực ban liền tắt đèn đi ngủ, một người khác thẳng hướng nhà xướng tạm thời bên này đi tới, nhìn hình dáng chiều cao của bóng đen kia, có vài phần tương tự như Bách Diệp Thân Hoàn.

Hiện tại đã là 1h sáng rồi, Bách Diệp thế nào lại chọn lúc này xuất hiện? Là tới xem pháp khí vừa chuyển đến sao? Vũ Văn không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng đem tấm ván gỗ khoát lên trên thùng vừa mở, rồi nhảy ra cửa sổ phía sau. Y cũng không vội đào tẩu, mà ngồi xổm dưới bệ cửa tiếp tục nghe lén động tĩnh trong phòng.

Theo một tiếng “tách”, trong nhà xướng thoáng cái đèn đuốc sáng trưng, người vào phòng thuận tay đẩy công tắc nguồn điện lên. Vũ Văn ngưng thần bẻ khí, một bên niệm tinh tâm chú, một bên lén lút hướng phòng trong nhìn quanh, sợ người trong phòng phát hiện sự tồn tại của mình.

Vào cửa quả nhiên là Bách Diệp Thân Hoàn, tại đêm cuối thu lạnh như nước này, hắn vẫn chỉ mặc một bộ quần áo màu xám đơn bạc. Thần tình Bách Diệp bình tĩnh đi một vòng trong nhà xướng, tựa hồ đang xem xét trong phòng còn ai khác hay không. Vũ Văn tuy một mực niệm tinh tâm chú, trái tim vẫn mất tự nhiên mà đập tăng tốc, Bách Diệp chỉ cần khẽ động thùng gỗ kia, sẽ phát hiện có người đã tới.

Bất thành linh, Bách Diệp nhanh như chớp xò ra hai tay, thập tự thương cực nhanh xoay tròn trên không trung, ngay khi trường thương này vung từ dưới lên, nắp của năm thùng gỗ nhỏ đều bị xóc tung! Ngoài cửa sổ chứng kiến hết thấy Vũ Văn không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thế này Bách Diệp sẽ không phát hiện nóc một thùng trong đó đã bị người động qua.

[3.bp.blogspot /-2b7vTEqGhn...dong+dang.jpg] [3.bp.blogspot /-2b7vTEqGhn...dong+dang.jpg] trường minh đồng đẳng Bách Diệp thông thả đem từng kiện pháp khí trong thùng ra, trong năm thùng gỗ cứ nhiên có hơn 30 kiện pháp khí đủ loại, trừ bỏ Kim Cang Xử và Thủ Điều Linh Vũ Văn vừa thấy ban nãy ra, còn có hàng loạt Trường Minh Đồng Đẳng, Liên Hoa Tọa (đài sen để ngồi) và Thắng Lợi Tràng (cờ hình như cái lọng nhiều màu), ước chừng đủ để mở một cửa hàng, hơn nữa còn có vài Đại Khổn Pháp Thùng (dây thùng lớn để trói) và giấy cờ tán loạn bốn phía, Vũ Văn nhìn mà hoa cả mắt.

Trong một hộp gỗ sau cùng xuất ra, lại là một thùng sắt vừa nặng vừa lớn. Bách Diệp vừa dùng thập tự thương mở thùng kia ra, trong nhà xướng tức khắc tràn ngập một cỗ mùi máu tươi mãnh liệt. Vũ Văn ở ngoài cửa sổ cũng ngửi được một ít mùi máu tanh gay mũi, trong lòng nhin không được chút mê hoặc bất giải, nếu Bách Diệp muốn dùng những pháp khí này bày pháp trận, thì thùng máu tươi này là dùng để là gì đây?

Bách Diệp cẩn thận đem thùng gỗ và xộp vụn dọn dẹp đến bên tường nhà xướng, rồi đem các món pháp khí ẩn bốn hướng triển khai, dù Vũ Văn kiến thức sâu rộng, trong lúc nhất thời cũng nhìn không ra những pháp khí này đến tột cùng bày trận thức gì. Bách Diệp mở ra Pháp Thùng màu vàng nhạt, ở trên dán đầy giấy cờ, tiếp đó lại ở giữa nhà xướng tạo ra một hình tứ phương thật lớn, to chừng sân đấu quyền anh. Mà mấy thùng gỗ lớn chứa hũy niệm phong kia, liền nằm chính giữa hình tứ phương này.

Bách Diệp ngàn dặm xa xôi từ Nhật Bản đem pháp khí đưa đến Trung Quốc, tỉ mỉ bày ra pháp trận, nhưng có chút tùy ý mà từ ngoài cửa xách đến một cây lau nhà đã dùng qua, nhét vào trong thùng sắt lớn đầy ắp kia chấm một cái. Tiếp đó, Vũ Văn liền giật mình nhìn thấy Bách Diệp dẫn theo cây lau nhà máu chảy đầm đìa kia, bắt đầu ở trên mặt đất rồng bay phượng múa vẽ xuống một hoa phù thật lớn.

Máu tươi trong thùng kia bị Bách Diệp vẩy khắp nơi như thế, mùi máu tươi trong nhà xướng càng nồng,

hơn nữa trên ký hiệu màu máu kia, cứ nhiên tựa như bốc hơi, dâng lên một tầng sương hồng nhàn nhạt. Vũ Văn dùng sức bóp mũi, âm thầm kinh hô: “Cừ thật! Dùng cứ nhiên là Sơn Tiêu Huyết! Một thùng lớn như vậy, phải giết bao nhiêu Sơn Tiêu đây a?”

Sơn Tiêu còn có tên là khỉ đầu chó, giống người, lông đen, gặp người liền cười, kỳ thật chỉ là một loại khỉ, nghe đầu Sơn Tiêu thường cùng ác quỷ âm phủ đùa giỡn cùng một chỗ, coi như là loài thú thông linh. Trong Kinh Sở Tuế Thì Ký của Lương Tông Lãm từng có ghi chép “Đầu thặng giềng đốt cỏ, thả pháo để tránh Sơn Tiêu ác quỷ”. Đáng thương thay bị Bách Diệp nhìn trúng tà tính trong máu của nó, phen này gặp họa sát sinh.

Chữ bằng máu Bách Diệp dùng cây lau nhà vẽ ra càng ngày càng nhiều, Vũ Văn cẩn thận phân biệt nửa ngày, thông hiểu Phạn văn như y lại hoàn toàn không hiểu nổi ký hiệu dưới ngòi bút Bách Diệp, chỉ có thể nhìn ra những văn tự thật lớn kia trong bút họa hữu ý vô ý mà đem hơn 30 kiện pháp khí đặt trên mặt đất xâu lại cùng nhau. Một pháp trận quái dị như thế, lại dùng Sơn Tiêu huyết, chỉ sợ không phải mang đến chuyện tốt gì, Vũ Văn bắt đầu âm thầm suy tính, có nên ra tay ngăn cản hành động của Bách Diệp hay không.

Bách Diệp từ trong bức tranh đi hướng ra ngoài, chữ bằng máu trên mặt đất vẫn kéo dài đến vị trí chỉ cách dưới bốn mặt tường bốn năm thước, hẩn nặng nề vẽ xuống một nét móc cuối cùng, máu tươi trong thùng cũng đã tiêu hao hết. Bách Diệp nghiêng đầu nhìn trên mặt đất, tựa hồ đối với tác phẩm của mình hết sức hài lòng, hẩn ha ha cười, đem cây lau nhà cầm trong tay ném sang một bên tường, cứ nhiên ngay tại bên ngoài pháp trận ngồi xuống xếp bằng.

Chỉ thấy trong miệng Bách Diệp lẩm bẩm, nơi đầu ngón tay bắt ngờ rũ xuống tơ hồng dài mãi. Vũ Văn đã từng thấy qua Bách Diệp dùng chiêu Thức Thuần thuật này biến ảo ra Bạch Hổ hung mãnh, tâm trạng không khỏi căng thẳng, chẳng biết lần này Bách Diệp lại muốn huyền hóa ra Thức Thần gì.

Theo tơ hồng buông xuống trên mặt đất không ngừng nảy lên, thùng sắt rỗng ban đầu dùng để cung cấp máu tươi kia cứ nhiên cũng nhảy bật lên, lặn mình rơi vào giữa pháp trận, “loong coong” một tiếng giòn vang đập bể ra.

Bách Diệp bỗng nhiên quát to một tiếng: “Lên!” Thùng sắt kia cứ nhiên hô một cái kéo dài, huyền hóa ra một Kim Cang thân trên trần trụi, vấy bố vấy quanh thắt lưng, cao lớn vạm vỡ, cùng vẻ mặt phần nộ trợn trừng hai mắt!

[4.bp.blogspot /-E7OCKh5cDV...b3b9ac6_z.jpg] [4.bp.blogspot /-E7OCKh5cDV...b3b9ac6_z.jpg] “Lực sĩ Na La Diên!” Ở bên ngoài cửa sổ nhìn lên Vũ Văn nhin không được thấp giọng kêu một tiếng, may mà không bị Bách Diệp nghe thấy.

Na La Diên (Nryana) trong tiếng Phạn, có nghĩa là cứng rắn không gì sánh được, kim cương bất phá, từ xưa là hộ giáo lực sĩ của Phật môn. Bách Diệp huyền hóa ra pho Kim Cang lực sĩ này cao chừng ba thước, toàn thân sung mãn cơ bắp cuộn cuộn còn tản ra thiết khí đen nhánh sáng bóng, song điều này cũng khó trách, dù sao cũng là dùng thùng sắt huyền hóa ra Thức Thần.

Lực sĩ Na La Diên dưới sự khống chế của Bách Diệp, mở ra bàn tay to như quạt hương bồ, dễ dàng đem bốn thùng gỗ lớn hủy đi ván ngăn, lộ ra một tầng nhựa mỏng lót bên trong. Khi Vũ Văn thấy rõ nội dung màng nhựa kia bao quanh y giật mình đến độ so với trông thấy Bách Diệp huyền hóa ra một Kim Cang lực sĩ còn nhiều hơn gấp bội.

Bên trong bốn thùng hàng kia, cứ nhiên là mấy kiện bộ phận lắp ráp máy cực kỳ tinh vi!

Na La Diên cầm trong tay tấm ván gỗ đã bị tháo xuống tùy tiện vung, ván gỗ dày nặng cao ba thước rộng hai thước tựa như mấy khối bột biển nhẹ nhàng văng ra ngoài, đập vào trên tường xi măng hóa thành mảnh nhỏ, tuy rằng Na La Diên kia chỉ là một Thức Thần, nhưng sức mạnh của nó quả thực kinh người giống như Kim Cang chân chính.

Nếu Bách Diệp chỉ mượn sức mạnh của Thức Thần để mở thùng gỗ to lớn kia, Vũ Văn cũng không cảm thấy kỳ quái, chuyện phát sinh kế tiếp, liền khiến Vũ Văn thập phần quỷ dị. Lực sĩ Na La Diên lỗ mãng uy phong cứ nhiên đem những bộ phận máy móc vô cùng nặng nề kia dọn đến cùng một chỗ, thuận tay nhắc

lên từ giữa đồng thùng gỗ tản mát ra vài món dụng cụ, bắt đầu giống như một kỹ sư cao cấp, tiến hành tỉ mỉ lắp ráp những bộ phận máy này!

Trên một pháp trận được tạo thành từ máu tươi, bốn phía bày hàng loạt pháp khí Phật môn, trung tâm pháp trận, một Kim Cang lực sĩ đứng tròn tròn mắt, mà Kim Cang lực sĩ này, cư nhiên đang lắp ráp một thiết bị điện tử cỡ lớn! Vũ Văn nhìn cảnh tượng siêu việt lạ thường này, chỉ cảm thấy quái đản nói không nên lời!

Ngồi bên ngoài pháp trận Bách Diệp giờ phút này đang nhắm nghiền hai mắt, đầu đầy mồ hôi, tựa hồ đem linh lực toàn thân dốc hết trên người pho Kim Cang này, kỳ thật, đang chân chính tiến hành lắp ráp, hẳn vẫn là tự thân Bách Diệp. Thức Thần, cũng chỉ là một công cụ mà thôi.

Nhìn hiện trạng của Bách Diệp, trong lòng Vũ Văn thập phần rõ ràng, Bách Diệp lúc này đang ở trong tình trạng yếu ớt nhất, sức mạnh của Thức Thần càng lớn, sức mạnh của bản thể càng nhỏ yếu. Nếu lúc này Vũ Văn phát động công kích với Bách Diệp, e rằng Bách Diệp hoàn toàn không có bất luận năng lực kháng cự nào. Nhưng Vũ Văn do dự mãi, hư linh thương thanh mang bắn ra bốn phía cầm trong tay vẫn thu lại, thứ nhất, y thủy chung không muốn giầu đồ bìm leo, thứ hai, lòng hiếu kỳ đang thúc giục y ngừng tay, dù sao Vũ Văn cũng muốn biết, Kim Cang lực sĩ này đến tột cùng đang lắp ráp cái gì?

Ước chừng mất hơn bốn mươi phút, Na La Diên rốt cuộc ngừng công việc trên tay. Theo Bách Diệp một mỗi thở ra một hơi, Na La Diên cao lớn cũng ngửa mặt lên trời ngã xuống, đội bụi đất khi rơi xuống chấn bay tiêu tán, Kim Cang lực sĩ đã lần nữa biến về một thùng sắt.

Bách Diệp xoa xoa mồ hôi trên thái dương, trong miệng lẩm bẩm niệm kinh văn, thuận tay cầm lấy một cái Nhật Thức Đồng Khánh giữa pháp trận gỗ một cái, phát ra tiếng réo rất chấn vang. Nhưng ngay một khắc gỗ xuống kia, Bách Diệp tựa như phát hiện được gì đó, hẳn một phen ôm lấy Nhật Thức Đồng Khánh kia, dưới ánh đèn nhìn kỹ lần nữa, lập tức, trên mặt Bách Diệp lộ ra nụ cười tủm tỉm.

“Thầy Vũ Văn, xuất hiện đi, trốn tránh nhìn cái gì đấy?” Bách Diệp đột nhiên đưa tay đặt bên mép, cao giọng hô một tiếng.

Vũ Văn chấn động, không biết Bách Diệp làm thế nào nhận thấy sự hiện hữu của y. Nhưng y nghĩ lại nghĩ, cũng rất nhanh minh bạch, mình ban nãy cũng sờ qua Đồng Khánh kia, nhất định là vân tay đã lưu lại phía trên, mà khi Thức Thần ngã xuống bụi bay tung tóe rơi trên Đồng Khánh, vân tay liền hiện ra, Bách Diệp chu đáo tỉ mỉ, đối với vân tay của mình chắc chắn rất quen thuộc, vừa nhìn thấy trên Đồng Khánh có vân tay lạ, liền lập tức phát hiện nơi này có ngoại nhân.

Nếu đã bị phát hiện, Vũ Văn cũng sẽ không tiếp tục trốn trốn núp núp nữa, y thả người nhảy lên, từ ngoài cửa sổ nhảy vào trong nhà xưởng, cười cười đi về phía Bách Diệp, “Trò Bách Diệp, người thật có nhã hứng a, nửa đêm thế này, còn trốn ở đây vừa tu luyện, vừa làm thí nghiệm khoa học a?”

Bách Diệp âm thầm cười, nói: “Thầy Vũ Văn vừa vặn đến, thí nghiệm khoa học này còn chưa làm xong, đang chờ thầy hướng dẫn đây.”

Vũ Văn ngoài miệng nói chuyện, nhưng tâm mắt vẫn chăm chú nhìn vào đài máy móc ở giữa phòng kia, ban nãy ở bên ngoài cách quá xa, thấy không rõ văn tự viết trên máy móc này, hiện tại có cơ hội tiếp cận Vũ Văn rốt cuộc thấy rõ mặt trên thứ kia viết gì.

Trên đài máy móc kia phân biệt dùng tiếng Anh và tiếng Nhật viết cùng một nội dung Dụng cụ hàn bằng Laser công suất chuẩn lớn.

Trong phút chốc, Vũ Văn hoàn toàn minh bạch. Chuyện Bách Diệp muốn làm, là đem thanh trường đao Shamshir đã gãy làm hai đoạn hàn lại, còn pháp trận khổng lồ trên mặt đất vì triệu hoán tà linh trên đao mà chuẩn bị này chính là Chiêu Hồn trận!

Tiêu vì lo cho thị mèo nên bị thiếu ngủ trăm trọng T_____T hum qua lại ăn chơi cả ngày, cúi cùng cũng lết xong chương này, đi ngủ đây :”>

78. Quyển 2 - Chương 36

Sau khi Vũ Văn minh bạch ý tứ của Bách Diệp, loại tình cảm kinh ngạc bỗng chốc lan tràn. Các hòa thượng Chân Ngôn Tông từ trước đến nay lấy đấy lùi ma thuật mà nổi tiếng hậu thế, nhìn những pháp khí Phật môn trên mặt đất này cấu thành tư thế trối dây thừng, trong mỗi một tác đều lộ ra một cổ lăm liệt chính khí, nghiêm nhiên là bản thu nhỏ của Chân Ngôn Tông trối ma thừng trận pháp. Nhưng Chiêu Hồn trận trên mặt đất dùng máu tươi tạo thành trần ngập tà khí này, không thể nghi ngờ là phương pháp thu bắt địa linh nhằm triệu hoán vong hồn trong Âm Dương đạo – Huyết Tế Tà Pháp. Hai đại pháp trận một chính một tà, cư nhiên dưới chân Bách Diệp hoàn mỹ trọng hợp!

Trận đánh đêm mưa đó, trường đao Shamshir bị chém làm hai đoạn, tà linh bám vào trên trường đao cũng theo gió tán đi, mà mục đích của Bách Diệp, hiển nhiên là muốn dùng tà trận chiêu hồn, khiến tà linh kia ngưng tụ thành hình, rồi dùng thừng trối ma đem tà linh cố định giữa pháp trận, hàn đoạn đao đồng thời cưỡng chế đem tà linh lần nữa thổi vào trường đao. Nhưng Vũ Văn hiểu biết uyên bác, cũng chưa từng nghe nói qua ai có thể đồng thời khống chế chính tà song trận. Tạm thời miễn bàn song trận khi đồng thời phát động làm thế nào một bên khống chế tà linh trong trận, một bên phân tâm hàn trường đao, chỉ riêng cân bằng hai luồng kinh khí chính tà trong cơ thể, đã rất không dễ dàng rồi. Với niên kỷ như Bách Diệp, sao giống với người có tu vi bất phàm?

“Thầy Vũ Văn không cần lo lắng, tuy rằng Liệt Luân Chiêu Hồn trận này sử dụng máu Sơn Tiêu tà khí cực mạnh, nhưng thừng Kim Cang bắt ma Khổng Tước Minh Vương của tôi đây cũng đủ áp chế rồi.” Bách Diệp hơi lơ đãng hướng Vũ Văn giới thiệu, khẩu khí kia thoải mái tựa như đang nói khi nấu ăn phải dùng đậu hũ làm dịu đi vị mặn quá nồng của chân giò hun khói.

Vũ Văn thần sắc ngưng trọng ở bên ngoài pháp trận kia nhìn vào một chỗ, nói: “Người vì đức lại trường đao Shamshir, thật hao tổn tâm huyết, nhưng lực của song trận chính tà này trọng hợp, cũng không phải đơn giản như chẵn lẻ hồ chuyển trong Âm Dương thuật, người nắm chắc khống chế được sao?”

Bách Diệp cười nói: “Thầy nhất định đã hiểu lầm rồi, tu hành thuật pháp, coi trọng linh hoạt thông hiểu chính tà song sinh song tức, cũng là thuật giới tối kỵ, tôi dù có thiên đại bản lĩnh, cũng không dám một mình đồng thời khu động hai đại pháp trận a, thừng bắt ma chí dương, liệt luân trận chí âm, nếu để cho kinh khí chính tà kia chạm nhau trong cơ thể tôi, tôi chẳng phải sẽ thần hồn câu diệt sao? Cũng không phải tôi tự phụ, chỉ sợ thuật sĩ thiên hạ còn chưa có vị nào có năng lực như thế nhỉ?”

Vũ Văn lạnh lùng liếc mắt nhìn Bách Diệp, đáp: “Ta cũng không lấy làm lạ việc ngươi nói song trận, chẳng qua cảm thấy tuổi tác của ngươi không lớn, không hẳn sẽ có tu vi siêu phàm như vậy, song người thiên tư thông minh, nếu giả như chờ thời gian dài, đồng thời khống chế chính tà song trận cũng không phải không có khả năng, Biệt Ly tiên sinh năm 60 đại thọ, còn từng ra tay đùa giỡn, đồng thời khu động tam trận, hai lẽ một chẵn tam sinh tam tức, khiến một đám đệ tử xem mở rộng tâm mắt a.”

Vũ Văn nói như thế, kỳ thật chỉ là nói hươu nói vượn, Biệt Ly tiên sinh năm đó quả thật từng thử lấy lực cá nhân đồng thời nắm trong tay song trận, nhưng song trận này cũng không có uy lực gì, chỉ có động tác đẹp mà thôi. Vũ Văn lừa gạt Bách Diệp, là sợ Bách Diệp cố tình hướng sự phụ trả thù, trước phóng ra lời huênh hoang, để Bách Diệp có tâm lo ngại mà thôi.

Bách Diệp tuy bán tín bán nghi, nhưng thần sắc đã khiêm nhường vài phần, “Biệt Ly tiên sinh là bậc tiền bối, thực lực thâm bất khả trắc (sâu ko thể lường được), nếu nói thiên hạ thực sự có người có thể cộng khu âm dương. . . . Chính là không rõ, Biệt Ly tiên sinh làm thế nào giải quyết vấn đề động mạch máu và tĩnh mạch máu ở vị trí tim được vững vàng chuyển tiếp?”

Chính tà khí linh, như động mạch và tĩnh mạch trong cơ thể người, mang theo máu tươi trong cơ thể tuần hoàn, nhưng chính linh hướng đi cùng hướng với hướng chảy của máu cơ thể người, chảy về tim, dung nhập, cất vào mao mạch, tà linh thì lại cùng máu tươi nghịch lộ mà đi, đảo ngược tuần hoàn, cho nên các thuật sĩ đều chỉ có thể chuyên tu một mạch, nếu cứng rắn muốn linh lực hai mạch cùng đi, máu tại tâm tạng tuần hoàn nhất định sẽ xung đột, e rằng chỉ có tạm dừng máu tuần hoàn trong cơ thể mới có thể làm được. Vấn

đề Bách Diệp hỏi, đó là máu chốt đồng thời khu động song trận, tu hành nông cạn như Vũ Văn làm sao trả lời được, y nhân châu xoay động, đáp: “Ta lai lịch thấp kém, còn chưa cách nào biết được bí yếu của Biệt Ly tiên sinh. Song chuyện thể gian này khó có chuyện gì tuyệt đối, trong động mạch phổi máu tĩnh mạch chảy xuôi, về phần làm thể nào cân bằng linh lực, người nếu có cơ hội nhìn thấy lão nhân gia của ta, nên giáp mặt hỏi đi.”

“Biệt Ly tiên sinh thoái ẩn sơn lâm, sớm đã nhàn vân dã hạc không màn thế sự, thật không biết tôi đến lúc nào mới có duyên gặp mặt.” Trên mặt Bách Diệp cư nhiên lộ ra thần sắc một lòng hướng về. Vũ Văn mặc dù cảm thấy mình có chút tâm tiểu nhân, cũng vẫn nhịn không được thăm nghĩ trong lòng, nếu năm đó thật sự sự phụ hại chết cha của Bách Diệp, Bách Diệp nếu có duyên gặp gỡ lão nhân, chỉ sợ chưa kịp nghiên cứu thảo luận linh pháp, liền muốn động thủ xuất đao rồi ấy chứ.

“Không nói đến những việc này, người nếu đã không thể đồng thời khu động song trận, vậy sàן diễn đã chuẩn bị sẵn sàng này, do ai đến xướng đây a?” Vũ Văn tay phải nhoáng lên, chỉ hướng pháp trận có chút đồ sộ trên mặt đất kia.

“Thầy chẳng lẽ đã quên tôi còn có Thức Thần sao?” Bách Diệp xem ra tựa hồ đã định liệu trước.

“Nói vậy! Thức Thần tự thân không có huyết nhục, nhiều lắm chỉ là kéo dài tư tưởng của người, làm sao có thể gánh vác sức mạnh khu động pháp trận?”

“Thức Thần quả thật không có năng lực này, nhưng nếu có linh môi thích hợp, những thứ khác không thành vấn đề nữa.” Song chuông Bách Diệp hợp lại, dùng sức chà chà sát sát

“Linh môi?” Vũ Văn sững sốt. (Tiêu: môi ở đây giống trong “dung môi” đó, là thứ đứng giữa, chất dẫn blah blah)

Đột nhiên, một trận tiếng động vụn vặt từ đằng xa truyền đến, nương theo hai quái thanh thê lương quang quác của con quạ, phẳng phất có người đang hành tẩu trên đá cát vụn của công trường, Vũ Văn nghiêng tai lắng nghe, nhưng thanh âm kia đột nhiên biến mất. Vũ Văn quay đầu nhìn Bách Diệp, trên mặt Bách Diệp lại lộ ra nụ cười thần bí khó lường.

Qua chốc lát, một chuỗi tiếng bước chân đơn điệu vang lên bên ngoài nhà xưởng, cũng từng bước tiếp cận cổng chính. Thanh âm truyền tới tai Vũ Văn, y chỉ cảm thấy nhịp chân của người tới có chút nặng nề, tốc độ so với người thường cũng chậm hơn không ít. Trong tay Vũ Văn không khỏi âm thầm trữ lực, một bên nhìn chăm chăm cổng chính, một bên dùng dư quang khéo mắt theo dõi dị động của Bách Diệp. Vị khách bất ngờ này, xem ra là do Bách Diệp tìm đến cùng giúp khu trận.

Theo một tiếng “Chi nha”, cửa sắt lớn của nhà xưởng bị vị khách ngoài cửa đẩy ra. Đương khi ngọn đèn chiếu xạ đến khuôn mặt người kia, ngực Vũ Văn phẳng phất bị người nặng nề đâm một quyền, chỉ cảm thấy hô hấp không thông nổi.

Người tới cư nhiên là kẻ sớm đã chết nhiều ngày trước, Austin!

Vũ Văn mục trừng khẩu ngọc nhìn Austin chậm rãi hướng mình đi tới, người chết không thể sống lại, đem đó chính mình từng thân thủ xác nhận tử vong của Austin, hẳn vì sao còn có thể đứng trước mặt mình? Song, theo Austin từ từ tiếp cận, tâm tình trong lòng Vũ Văn cũng theo đó mà từ sợ hãi chuyển thành phần nộ.

Austin quả thật đã chết, hiện tại thứ Vũ Văn đang thấy, chỉ là một khối thi thể Bách Diệp dùng thi hành thuật khống chế. Vũ Văn ban đầu nghe thấy trận thanh âm nọ, đó là động tĩnh phát ra khi xác chết Austin từ trong đất bùn mai táng hẳn bò lên.

Dưới ngọn đèn, Austin kia mái tóc màu nâu vốn suông mềm xinh đẹp đã không còn sáng bóng, tựa như một đám cỏ khô, giữa hai bên tóc mai còn dính chút bùn đất màu đen ướt ướt, đôi mắt màu lam từng tràn ngập mị lực mê người, giờ phút này chỉ đại ra trũng trũng nhìn phía trước, biến thành một đôi ngọc châu thủy tinh ảm đạm vô quang, trên gương mặt anh tuấn kia, hiện ra màu xanh tỵ máu đáng sợ. Nhìn thanh niên trẻ tuổi từng sinh long hoạt hổ biến thành một khối cương thi, cho dù hẳn khi còn sống cũng là một ma vương giết người không chớp mắt, trong lòng Vũ Văn hiện tại cũng chỉ có một cổ khó chịu nói không nên lời.

“Bách Diệp con mẹ nó người điên rồi phải không? Người đã lợi dụng Austin khi còn sống, đem hấn đẩy vào tuyệt lộ, hiện tại hấn đã chết, người cư nhiên còn chưa buông tha hấn?” Vũ Văn đột nhiên nổi trận lôi đình khiển trách Bách Diệp.

“Người giết hấn là thầy, không phải tôi, tôi lại không có tâm lý gánh nặng gì.” Bách Diệp điềm nhiên như không nhún vai, “Tôi hiện tại bất quá chỉ mượn xác của hấn làm linh môi một chút mà thôi, chờ xong việc, tôi tự nhiên sẽ để hấn xuống mồ an nghỉ.”

“Người.” Vũ Văn lửa giận công tâm, trên mặt nhất thời hiện ra một mảnh đỏ rực, nhưng y biết rõ trạng huống trước mắt không thể mảy may rối loạn, vô luận Bách Diệp như thế nào, y cũng phải nỗ lực khắc chế một đoàn tức giận trong lòng. Nghĩ vậy, Vũ Văn dùng sức nắm tóc trên đầu mình kéo một chút, ánh mắt bất đầu tỉnh táo lại bước tiến cương ngạnh đến trên người Austin qua lại lướt nhanh. [Tiêu: Vũ Văn ca trước sau gì cũng có ngày bị hói đầu (-_-)]

“Austin đã chết hơn hai tuần, mặc dù đã xuất hiện tụ máu, nhưng xác chết cơ bản không bị hư tổn, phỏng chừng là người sớm đã có tâm mượn xác hấn, ở nơi mai táng thì thể động tay động chân phải không?” Vũ Văn quay đầu trừng mắt Bách Diệp.

“Từ khi tôi ở trên trường đao Shamshir dùng laser cắt xuống một vết cực nhỏ mà mắt thường vô pháp nhận ra, tôi liền bắt đầu vì hôm nay mà chuẩn bị, ngày thứ hai sau khi các người an táng thi thể, tôi đã dùng địa linh thuật đem thi thể dưới mặt đất ngăn cách với hơi nước, cũng giảm nhiệt độ dưới đất xuống. Thế sự như chơi cờ, suy nghĩ nhiều vài bước luôn có lợi hơn.” Trong thanh âm Bách Diệp có vài phần đắc ý.

“Trường đao Shamshir do người mà đoạn, Austin chính là bị phá hủy trong tay người, người không hề có chút lương tâm bất an nào sao?” Vũ Văn cúi đầu, không đành lòng nhìn Austin nữa, tóc rối bời trên trán che khuất mặt của y, Bách Diệp cũng không nhìn rõ y hiện tại đến tột cùng là có vẻ mặt gì.

“Lương tâm bất an? Chúng tôi ngày đó bắt đầu sánh vai đứng trong phòng học, liền định trước sẽ như Tam Quốc Diễn Nghĩa rồi, người lừa ta gạt có gì đáng ngạc nhiên?” Bách Diệp cười lạnh nói, “Thầy cho rằng Austin không muốn đem tôi dẫn vào chỗ chết sao? Hấn biết rõ có thể dùng máu khác để nuôi tà binh, nhưng vẫn mang thập tự thương đi khắp nơi giết người, nói trắng ra, không phải để đi trước một bước phát hiện nhược điểm công thủ của thập tự thương sao? Như vậy sau khi hấn trao đổi tà binh mới có thể đem tôi một kích đánh bại.”

“Vô luận như thế nào. Austin là quang minh chính đại mà làm người ác, chưa bao giờ vì tội ác sát nhân của hấn mà tìm cớ, so sánh ra, sự thẳng thắn của hấn thật không thể thắng được kẻ âm hiểm quỷ kế.” Trong giọng nói của Vũ Văn có vài phần ý tứ trào phúng.

Bách Diệp cũng không tức giận, tiếp tục nói: “Đồng dạng là thủ đoạn cạnh tranh, thảo luận nó cùng một loại với quan niệm đạo đức tựa hồ không có ý nghĩa gì, chỉ cần xem ai đạt được mục đích đầu tiên, là được rồi. Austin đã từng cùng tôi nhắc tới hoàn cảnh nghiêm trọng trước mắt của cổ quốc hấn. Thực lực có hạn, trong đối kháng khó tránh khỏi bị vây vào thế hạ phong, cho dù lấy được tà binh tương trợ, tựa hồ cũng khó mà thay đổi đại cục, cực bất đắc dĩ, hấn mới phải suy nghĩ làm thế nào đem tà binh dùng vào hành động cho chủ nghĩa khủng bố.”

“Austin là tín đồ của Zarathrusta giáo, mục đích hấn lấy được tà binh là muốn khôi phục vinh quang ngày xưa của Zarathrusta giáo, làm sao có thể đi thay người Ả Rập làm việc? Hơn nữa hành vi của chủ nghĩa khủng bố chỉ biết thương tổn người vô tội, thật không hợp lý, hấn tham dự tranh đoạt tà binh, chẳng lẽ nhằm muốn trở thành một phần tử khủng bố?” Vũ Văn mạnh ngắc đầu lên, có chút không tin vào lỗ tai mình.

“Hắc hắc. Đừng thấy Austin ngày thường cực kỳ lãnh huyết, một khi nhắc tới cổ quốc của hấn, tâm tính phảng phất liền thay đổi thành người khác, trong cảm nhận của hấn, an toàn của đồng bào cổ quốc cao hơn tranh giành giáo phái, nếu thật sự đánh nhau, hấn khẳng định sẽ đi hỗ trợ. Austin lúc ấy còn nói, nếu thầy Vũ Văn ở đây, chắc chắn sẽ nói ra mấy câu chuyện cũ rích nhạt nhẽo khiển trách hấn, kỳ thật theo như cổ sự Nhiếp Chính đam Hàn Vương của thầy Vũ Văn vào ngày đầu tiên lên lớp, không phải là điển hình của chủ nghĩa khủng bố cá nhân sao? Vì sao thầy Vũ Văn lại cho rằng Nhiếp Chính là một anh hùng chứ? Lại nói tiếp đến Kinh Kha ám sát Tần vương chưa thành, Trương Lương, Chuyên Chu trong Thịch Khách

Liệt Truyện , Yêu Ly. Các anh hùng trong quan niệm của người Trung Quốc, có không ít đều là phần tử khủng bố đấy.” Bách Diệp ha ha cười.

Vũ Văn đang muốn tranh luận đến cùng, nhưng suy nghĩ chuyển niệm, chính là ngậm miệng lại, các thích khách của Trung Quốc cổ đại đúng là một loại thể hiện của chủ nghĩa khủng bố, cùng bọn Austin hôm nay so sánh, đơn giản là nghĩa rộng và nghĩa hẹp khác nhau mà thôi, hơn nữa Austin sớm đã hồn phi phách tán, chỉ còn lưu lại một khối túi da tại thế gian, bây giờ còn cùng người chết tranh chấp cái gì lý tưởng, không tránh khỏi quá già mồm rồi sao.

“Thầy Vũ Văn nếu không ngại, xin mời đứng xa một tí, tôi đây phải làm phép chiêu hồn rồi.” Bách Diệp đột nhiên đem nụ cười thu lại, ngữ khí cũng trở nên nghiêm túc.

“Hắc hắc. Ta sao lại ngại chứ?” dưới tay Vũ Văn “soát” một tiếng, trường thương đột ngột hiện hình, kích chỉ vào ngực Bách Diệp, “Ta cũng không thích thời khắc mấu chốt ngươi làm phép thì đánh lên, ngươi vẫn là đem đoạn đao trả lại cho ta đi, ta sẽ tìm cho di vật của Austin một nơi thích hợp.”

“Vừa rồi lúc tôi sử dụng Thức Thần Na La Diên, thầy đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất đánh lên tôi. Thầy làm người chính là quá thiện lương, chức nghiệp người dẫn đường Hoàng Tuyền này, sợ rằng không thích hợp với thầy.” Bách Diệp lắc lắc đầu, từ trong túi quần lấy ra một cái điện thoại di động, tùy ý ấn xuống vài cái, bắt đầu phát cho Vũ Văn một đoạn phim không rõ nét lắm.

Trên màn ảnh không lớn của di động kia, xuất hiện một gian phòng ngủ có một chiếc giường lớn, trong phòng ngủ rất hắc ám, chỉ có một trần đèn bàn nhỏ nơi đầu giường tản ra ánh sáng ảm đạm. Trong đầu Vũ Văn vi quang chợt lóe, chỉ cảm thấy gian phòng kia có ba phần quen mắt, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi nơi này là ở đâu.

Màn ảnh chậm rãi di chuyển về hướng đầu giường, đã có thể mơ hồ nhìn thấy một người nằm trên giường, khi màn ảnh tới gần đèn bàn, lông mày Vũ Văn có chút nhảy lên.

Nằm trên giường cư nhiên là Ôn Nhã đang ngủ say! Chỉ thấy Ôn Nhã vẻ mặt an bình, một cánh tay trắng nõn khoát bên ngoài chăn, kèm theo đầu vai tròn trịa lộ ra, trên mặt đất gần trong tầm tay còn nằm lẩn lốc một trang tạp chí.

Nguyên lai nơi này là ký túc xá của cô Ôn Nhã! Vũ Văn không nhịn được âm thầm kinh hãi, khó trách mình nghĩ có chút quen mắt, lần kia sau khi say rượu, mình không phải là nằm trên cái giường này sao?

Màn ảnh tiếp tục di động tới, cư nhiên chậm rãi quay đến dưới giường, dưới giường một mảnh hắc ám, người quay phim lại bắt lên một cái đèn pin, dưới ánh đèn pin chiếu sáng, một kíp nổ công nghiệp đen nhánh xuất hiện trước mắt Vũ Văn! Kíp nổ này bị người dùng băng dán gất gao dính vào dưới ván giường, một cái kích nổ bị cố ý cắt ngắn theo kíp nổ buông xuống. Màn ảnh tiếp tục hướng dưới giường xâm nhập thêm một ít, Vũ Văn càng thêm giật mình mà nhìn thấy, một tiểu quỷ một sừng màu hỏa hồng đang vững vàng ôm lấy ngòi nổ, ánh sáng đèn pin kinh động tiểu quỷ, nó quay đầu hướng ống kính làm ra một mặt quỷ dữ tợn, lộ ra một hàm răng vụn ngà trái ngà phải.

“Những thứ trên chợ đen Trung Quốc thật đúng là đồ tốt giá rẻ, một quả kíp nổ uy lực lớn như vậy, rao giá cũng chỉ là 25 đồng, cùng Hỏa Linh mị buộc cùng một chỗ, chính là một ý niệm khổng chế bom hoàn mỹ rồi.” Bách Diệp đem di động bỏ vào trong túi.

“Ngươi nghĩ sai rồi, ta và nữ nhân này không quan hệ.” Vũ Văn diện vô biểu tình, trường thương trên tay cũng không có nửa điểm chấn động.

“Thật không có quan hệ sao? Tôi đây hiện tại liền nổ chết nàng được rồi.” Khóe miệng Bách Diệp hơi nhếch lên, trên nét mặt lộ ra vài phần tinh nghịch.

Vũ Văn trầm mặc hồi lâu, đột nhiên buông trường thương xuống, trong cặp mắt cảm tức y nhìn Bách Diệp cơ hồ muốn phun ra lửa.

“Tôi vẫn cho rằng người dẫn đường Hoàng Tuyền đã quen nhìn thấy sinh tử, sẽ không bị uy hiếp nhảm chán như vậy hiếp bức, không nghĩ tới thầy Vũ Văn lại đặc biệt thể này. Thầy thật là người dẫn đường Hoàng Tuyền trong truyền thuyết sao?” Trong thanh âm Bách Diệp tràn ngập trên tức.

“Người không tôn trọng sinh mệnh như vậy, cũng coi là tín đồ Phật giáo của Chân Ngôn Tông sao?” Thanh âm của Vũ Văn dị thường trầm thấp.

“Tôi tôn trọng, chẳng qua tôi cho rằng sinh mệnh này có giá trị! Tỷ như thầy, cùng chính mình!” Bách Diệp nhấn từng chữ, “Ngân vạn lần không nên vọng tưởng sau khi tôi thi pháp thì đánh lén tôi, lại càng không nên nghĩ trước khi tôi thi pháp xong thì rời khỏi nơi này, làm nổ kíp nổ với tôi mà nói, chỉ cần trong tâm niệm vừa động!”

Vũ Văn bị ép lui về phía sau vài bước, trở mắt nhìn Bách Diệp làm chuẩn bị cuối cùng trước khi thi pháp.

Dưới sự thao túng của Bách Diệp, thi thể Austin biến thành một con rối linh môi không có suy nghĩ, chậm rãi đi vào trung tâm pháp trận, đứng lại bên cạnh bệ hàn laser kia. Đang lúc thốt nhiên, thân ảnh của một cô gái xinh đẹp xuất hiện phía sau Austin, tướng mạo có vẻ này là Thức Thần Vũ Văn đã gặp qua nhiều lần, sức mạnh của thức thần này tựa hồ phi thường gần với bản thể của Bách Diệp.

Tay trái Bách Diệp dùng sức nắm chắc, cô bé kia liền từ phía sau ôm lấy Austin, ngay sau đó, Thức Thần liền cùng thân thể của Austin dần dần trọng hợp cùng một chỗ. Vũ Văn thần thái hồ hững nhìn hết thấy việc này, Bách Diệp cư nhiên có thể dùng Thức Thần chui vào trong cơ thể người không chế đối phương, trong lòng Vũ Văn cũng mơ hồ đoán được Tùy Lăng lúc đầu kiệt ngạo bư hân vì sao lại bị cảnh sát tuyên bố là tự sát.

Bách Diệp thử thao túng thân thể của Austin làm vài động tác đơn giản, Austin vừa rồi chỉ là chịu Thi Hành Thuật không chế, ngay cả bước đi đều rất vụng về, giờ phút này sau khi bị Thức Thần chiếm được, xoay thất lưng đá chân, động tác lưu loát hoàn toàn không giống một người chết. Bách Diệp nhìn không được than thở nói: “Quả nhiên không hổ là ”Bất Tịnh Nhân” Ba Tư cổ, khi còn sống đã đem thân thể điều chỉnh cùng linh lực kết hợp đến trạng thái tốt nhất, Thức Thần của ta có thể không tốn chút sức nào mà khống chế thân hình hắn.” Nói xong, Bách Diệp lại xoay đầu hỏi Vũ Văn: “Vùng Tương Tây Trung Quốc cổ đại từng có truyền thuyết về một loại Cẩn Thi thuật, để cho những người chết tha thương đất khách tự đi lại, ngăn chặn xa xôi trở về cố hương tiến hành mai táng lần nữa. Nhập Thể thuật của Thức Thần tôi đây so với Cẩn Thi thuật, có tốt hơn không?”

Vũ Văn lạnh lùng nhìn Bách Diệp, nói: “Cẩn Thi thuật sao dám cùng Thức Thần của bạn học Bách Diệp so sánh? Kia đều là những người lưu lạc giang hồ làm ra mách khéo che mắt mà thôi, mỗi lần Cẩn Thi, đều là đem thi thể tứ chi đầu lâu cắt xuống, rồi để ấy hán tử thân thể cường tráng tự vác trên lưng vài khối, đoàn người toàn thân phủ hắc bào, một đường gào to Cẩn Thi, để cho thường nhân không dám tiếp cận, đợi đạt được mục đích, cũng lấy cớ không kinh động người chết, không cho gia đình người chết tiếp cận, hết thấy chi tiết nhập quan, đều do người Cẩn Thi xử lý, chờ sau khi đem khối thi thể lần nữa khâu lại, mặc áo liệm đưa vào quan tài, mới để cho người nhà chiêm ngưỡng dung nhan người chết, lá rụng về cội.”

Lời của Vũ Văn, khiến Bách Diệp không nhận được than thở, “Nguyên lai tục nhân thế gian, cư nhiên dùng thủ đoạn như vậy.”

“Không chế Liệt Luân Chiêu Hồn trận, cần linh lực trong cơ thể kẻ chiêu hồn đủ nguồn lực cung cấp, nhưng huyết dịch trong cơ thể Austin sớm đã ngưng đọng, người làm thế nào dẫn dắt kinh khí của đoàn tà linh này?” Vũ Văn đối với công phu Bách Diệp bày ra vẫn có vài chi tiết không quá sáng tỏ, hiện tại nếu vô lực thay đổi được gì, y dứt khoát phải hỏi cho rõ.

“Huyết dịch mặc dù đã không còn lưu động, nhưng mạch máu huyết quản trong cơ thể hắn vẫn còn, tôi ở đền Okunion nghiên cứu luyện tập y đạo nhiều năm, hướng đi của mạch máu cơ thể người, trong não tôi đã có một mô hình đầy đủ, tôi chỉ cần khống chế linh hồn Thức Thần trong cơ thể Austin dựa theo mạch máu đi hướng tuần hoàn, thì sẽ có thể mô phỏng bản thân hắn thi pháp.” Bách Diệp mỉm cười chỉ chỉ trán mình, tựa hồ đang chứng minh hết thấy đều nằm trong dự liệu của hắn.

“Vậy người không chế kinh khí tà linh, cũng muốn ở vị trí tim Austin mô phỏng xuất kinh khí tạo hiệu quả đập sao?” Trong đầu Vũ Văn đột nhiên linh quang chợt hiện, hỏi một vấn đề.

“Đây là đương nhiên, sao? Hỏi tường tận như thế, thầy Vũ Văn cũng muốn học môn pháp thuật này sao?” Bách Diệp có chút kinh ngạc.

“Không có gì, chỉ là ban đầu khi đọc sách thì có bệnh xấu, thích truy đến căn nguyên mà thôi.” Vũ Văn đem đầu chuyển về hướng bên kia, trên mặt lộ ra tia mỉm cười không dễ phát hiện.

Giờ khắc này, ngay tại một chỗ khác trong trường học, trong ký túc xá giáo viên của Vũ Văn, Định Linh Châu cuộn quần vào trên thân thanh kiếm Keris trấn áp tà linh đột nhiên dần hiện ra quang mang màu lam yếu ớt mỏng manh, mà hư linh bằng bao vây lấy kiếm Keris cũng phát ra một tiếng “răng rắc”, xuất hiện một vết nứt. Vẫn lười biếng nằm trong phòng khách đôi tai Huyền Cương chợt dựng đứng lên, tựa hồ phát hiện dị động của Định Linh Châu. Nó bước nhanh tới trước phòng vệ sinh, dùng đỉnh đầu mở cửa phòng vệ sinh, lẳng lặng nhìn kiếm Keris giữa bồn tắm trong chốc lát, thành linh xoay thân hình như chớp, tăng tốc chạy về phòng khách. Chỉ thấy một thân ảnh màu đen mạnh mẽ nhảy dựng lên, từ cửa sổ lầu tám nhảy ra ngoài!

Bách Diệp bên này cũng đã chuẩn bị sẵn sàng mọi sự, chỉ còn chờ cơ hội. Ngay sau khi máy hàn laser vĩ đại kia mở điện vận chuyển, Bách Diệp mới đi đến một góc cực kín đáo trong nhà xưởng, mở ra một thùng dụng cụ sắt, thanh trường đao Shamshir bị chém làm hai đoạn cứ như vậy cùng hơn 10 cây búa cờ lê chất đống một chỗ. Vũ Văn nhìn trong mắt bất động thanh sắc, nhưng bụng đã ảo não không thôi, sớm biết Bách Diệp sẽ đem tà binh giấu trong nhà xưởng, lúc mình xông vào ban này nên hảo hảo lục soát một chút.

Bách Diệp lấy đoạn đao ra, đi tới trước mặt Vũ Văn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Chúng tôi nguyên bản vẫn tưởng rằng cương đao Damascus chất lượng tốt nhất ở thế kỷ 17 mới xuất hiện, nhưng thanh trường đao được rèn tinh mỹ tuyệt luân này có thể ngược dòng đến thế kỷ thứ 9! Đáng tiếc, bị tôi phá hư.”

[4.bp.blogspot /-_jZd2d3j9...kmfsuf9k4.jpg] [4.bp.blogspot /-_jZd2d3j9...kmfsuf9k4.jpg]

Dưới ánh đèn chân không chiếu rọi, Vũ Văn có thể rõ ràng nhìn thấy trên lưỡi của đoạn đao sắp một dãy hoa văn cây gai tinh xảo, đây là thép Ô Tư (wootz) chế tạo ra đao kiếm trên có hoa văn độc hữu đặc sản Ấn Độ, mà trong đó khiến người khác chú ý nhất, chính là từng đường vân mảnh xếp hình thang, loại đường vân này thường được gọi là Thang Muhammad, nghe nói vong hồn chết dưới đao kiếm có hoa văn Thang Muhammad sẽ có cơ hội lên thiên đường, mà vị trí thanh trường đao này gãy đứt, vừa vặn trên một đường Thang Muhammad.

Bách Diệp đưa tay chỉ vào đoạn lưỡi cười nói: “Tôi đem Thang Muhammad này phá hủy, sau này chẳng phải là sẽ không có cơ hội lên thiên đường rồi?”

Nhưng trong lòng Vũ Văn có xúc động khác, không nhịn được thấp giọng nói: “Người như ta và người, còn hy vọng sau này có thể lên thiên đường sao?”

Trong nháy mắt trầm mặc ngẩn ngui, hai người đồng thời cất tiếng cười vang.

Bách Diệp tay chân lạnh lẽo đem đoạn đao kẹp trên bệ hàn, rồi dùng dụng cụ đo điều chỉnh hồi lâu, lúc này mới nhảy xuống máy hàn laser, cùng Austin đứng dựa lưng, Vũ Văn thì đứng bên ngoài tĩnh tâm nhìn vào.

Bắt đầu chuyển động đầu tiên, là Austin, chỉ thấy hai tay hần mười ngón đan xen đặt trước ngực, đột nhiên lòng bàn tay trở hướng ra ngoài dùng sức đẩy, Chiêu Hồn huyết trận trên mặt đất mạnh lóe ra một mảnh hồng quang, mùi máu tươi nọ vốn đã nhạt đi không ít lại trở nên nồng nặc gay mũi.

Vũ Văn bịt mũi lui về phía sau từng bước, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm trung tâm pháp trận, khu vực dày đặc khối huyết vân nhất, hẳn chính là nơi tà linh trên đao hiện thân. Austin đột nhiên tách ra hai tay, nắm tay thu vào hai bên thân thể, ngửa mặt lên trời hét lớn, nhưng hần mặc dù há to miệng, nhưng Vũ Văn không nghe thấy được nửa điểm thanh âm, trong lòng Vũ Văn nhin không được có chút trầm xuống, người chết, đúng là sẽ không phát ra thanh âm gì được nữa.

Bất kể như thế nào, Liệt Luân Chiêu Hồn trận nọ chính là như suy nghĩ của Bách Diệp, bắt đầu cấp tốc vận chuyển. Đoạn đao đặt trên bệ hàn cũng không biết từ khi nào đã trở nên trong suốt toàn thân, mỗi đường hoa văn đều tràn ra quang mang màu xanh đậm.

Đang lúc thốt nhiên, một hư ảnh kỳ sĩ Ba Tư toàn thân tỏa giáp từ dưới đất mạnh lui hướng không trung, động tác lại cùng Austin trên mặt đất nhất trí, đều là bộ dáng ngửa đầu nhìn trời, đáng tiếc nó bị mũ sắt tròn che phần mặt chỉ có một mảnh bóng mờ, Vũ Văn thủy chung vô pháp thấy rõ khuôn mặt của kỳ sĩ Ba Tư này.

Vong hồn hiện thân, từng Kim Cang trói ma Khổng Tước Minh Vương của Bách Diệp cũng đồng thời khởi động, trên mặt đất hơn ba mươi kiện pháp khí kia tất cả đều đình đình đang đang nhảy động, ở khu vực từng pháp trụ thành khung hình tứ phương cũng hiện ra một mảnh kim quang, kỵ sĩ Ba Tư kia ở giữa không trung tựa hồ đối với kim quang trên mặt đất hết sức kiêng kỵ, liền phẳng phất như bị người dùng xiềng xích trói chặt, thống khổ vùng vẫy.

Cơ mặt Bách Diệp không ngừng rung động, mồ hôi hạt lớn nhỏ bằng hạt đậu từng viên từng viên theo thái dương chảy xuống, nhất tâm nhị dụng đồng thời khu động hai đại pháp trận chính tà, may mà Bách Diệp là thiên tài, cũng có chút khó thừa nhận nổi rồi.

Hư ảnh của kỵ sĩ Ba Tư dưới sự áp bách của từng trói ma, đã bắt đầu vặn vẹo biến dạng, đột nhiên, kỵ sĩ nọ hét to một tiếng, trong miệng thốt ra hai âm tiết có chút quái dị, Vũ Văn thoát đầu nghe thấy, không khỏi sửng sốt, nhưng y vẫn đem hai âm tiết nọ vững vàng ghi tạc trong đầu.

Ngay sau khi phát ra tiếng la này, kỵ sĩ Ba Tư liền dưới sự bức áp của kim quang, co rút lại thành một khối không khí đen cở nắm tay, Bách Diệp đột nhiên trợn tròn hai mắt, thuận tay nắm lên hai Thủ Điều Kim Linh trên mặt đất dùng sức lay động, theo tiết tấu tiếng chuông, khối không khí màu đen nọ cũng từ giữa không trung hạ xuống bao phủ trên đoạn đao, chỉ trong nháy mắt, khối không khí liền biến mất không thấy nữa.

Bách Diệp vội vàng bắt lấy thời cơ, sải bước nhanh đến trên bàn điều khiển máy hàn laser, xuyên thấu qua dụng cụ quan sát có hai kính quang học giống kính hiển vi, bắt đầu tiến hành hàn trường đao Shamshir.

Bách Diệp hết sức chuyên chú đối phó trường đao trên đài, nhưng hoàn toàn không chú ý tới thân thể Austin phía sau dĩ thường co quắp, ngay một khắc khi hắn vừa mới hoàn thành xong việc hàn, trên người Austin cũng hiện ra thân ảnh của thi ma Nash, quái vật cả người vải trắng kia giờ lên cự trảo, một tay lấy Thức Thần nhập thể vào cơ thể Austin lôi ra, móng vuốt khô cằn vặn vẹo, gắt gao bóp trụ yết hầu của cô gái xinh đẹp kia.

Lúc Bách Diệp phát hiện ra phía sau có biến, cánh tay kia của Nash đã tìm đến trước ngực của hắn, nhanh chóng ghì lấy cổ Bách Diệp, Nash lực lớn vô cùng, cứ nhiên đem Bách Diệp cứng rắn từ trên bàn điều khiển túm xuống. Hai tay đã đồng thời khống chế Thức Thần và ký chủ, trên khuôn mặt xấu xí vô cùng kia của Nash bắt đầu hiện ra nụ cười dữ tợn!

Kịch biến xoay mình phát sinh, Bách Diệp hoàn toàn không ngờ tới Austin đã là người chết, cứ nhiên còn có thể triệu hồi thi ma. Hắn lập tức ra sức phản kháng, nhưng phát giác vừa rồi đồng thời khu động song trận, đã hao phí rất nhiều linh lực, dưới một trận giãy dụa này, quái trảo ghì trên cổ cứ nhiên không chút nhúc nhích!

Ngay khi Bách Diệp đang hết sức tâm hoảng ý loạn, lại nhìn thấy Vũ Văn khuôn mặt bình tĩnh sải bước nhanh đến bệ hàn, cẩn thận đem thanh trường đao Shamshir vừa mới hàn xong lấy xuống, tiếp theo, Vũ Văn cũng không quay đầu lại mà chạy ra khỏi cổng chính nhà xưởng!

Tâm thần Bách Diệp thay đổi thật nhanh, rốt cuộc hiểu được hàm ý của vấn đề cuối cùng vừa rồi Vũ Văn hỏi, hắn nhận không được phát ra một tiếng gầm rú cực không cam lòng!

Vũ Văn cầm theo trường đao một đường chạy vội, thẳng hướng ký túc xá giáo viên chạy đi, khi tòa nhà ký túc xá vừa xuất hiện trong phạm vi tầm mắt y, theo một tiếng nổ ầm vang, ban công lầu hai của tòa ký túc xá nào đó phun ra hỏa quang đầy trời!

79. Quyển 2 - Chương 37

Thanh âm bom nổ mạnh bùng tỉnh các giáo viên trong túc xá phụ cận, nường theo tiếng xô xao bất mãn, ngọn đèn trong vài tòa ký túc xá lần lượt sáng lên. Các giáo viên từ trong cửa sổ nhô đầu ra nhưng khi phát

hiện một gian ký túc xá nào đó đang bùng lên ngọn lửa và khói đặc, bọn họ cuống quýt bấm điện thoại báo cháy.

Ngay dưới lầu ký túc xá xảy ra chuyện, Ôn Nhã một đôi chân trần thân mặc váy ngủ màu trắng, tóc dài hỗn độn, mực trũng khẩu ngực ngẩng đầu nhìn lầu hai, chỉ trong nháy mắt ngẩn ngừ, căn nhà nho nhỏ của nàng đã rơi vào trong một mảnh đại hỏa.

Trước đó ước chừng 3 phút, Ôn Nhã đang say sưa trong mộng bị một trận tiếng thủy tinh vỡ vụn làm bừng tỉnh, nàng mở mắt từ trên giường ngồi dậy, phát hiện cửa sổ trước ban công bị người đập bể nát, mảnh vụn thủy tinh vỡ rơi đầy đất ánh lên một mảnh sáng nhạt. Còn chưa chờ Ôn Nhã từ trong khiếp sợ kịp phản ứng, một bóng đen thật lớn chậm rãi xuất hiện ở đuôi giường của nàng. Ôn Nhã dùng sức nhu nhu đôi mắt ngái ngủ nhập nhèm, cho là mình hoa mắt nhìn lầm rồi, ai ngờ bóng đen lại cực kỳ nhanh nhẹn nhảy lên giường, mạnh đem đầu tiến đến trước mặt Ôn Nhã. Nương theo ánh đèn đầu giường trước khi ngủ quên tắt đi, Ôn Nhã rốt cuộc thấy rõ diện mạo đích thực của bóng đen, kia đúng là một đại lang màu đen! Cự lang này ồ ồ thở dốc, đem vài sợi tóc dài rũ xuống trên trán Ôn Nhã thổi thốc lên, theo đó, mép lang dài mảnh mở ra, trên răng nanh trắng đến tỏa sáng nhỏ xuống nước dãi sền sệt, làm chần bồng trước mặt Ôn Nhã ướt thành một mảng lớn.

Ôn Nhã phát ra một tiếng thét sợ hãi, xoay người nhảy xuống giường, chưa kịp mang giày, chân trần chạy vào trong phòng bếp lẫn trốn, dù rất bối rối, nàng vẫn không quên thuận tay ở trên thớt gỗ gần đó rút ra một con dao nhọn lóc xương, run rẩy nâng trước ngực hộ thân. Nhưng hắc lang thân hình cực lớn bước nhanh theo vào phòng bếp, hung thần ác sát hướng Ôn Nhã hú một tiếng dài, Ôn Nhã sợ đến mức dao nhọn trong tay “leng keng” một tiếng rơi trên mặt đất. Ôn Nhã cùng đường, bị cự lang kia dồn từng bước từng bước lui đến cạnh cửa, khi nàng mò tới nắm tay cửa phía sau, nàng rốt cuộc bất chấp tất cả giựt cửa ra, chạy khỏi nhà.

Nàng một mạch chạy xuống lầu hai, còn chưa đứng vững gót chân, một bóng đen liền từ giữa không trung rơi xuống, vừa khéo hạ xuống trước mặt Ôn Nhã, Ôn Nhã hoảng sợ vạn phần, đang muốn hô to cứu mạng, bầu trời ầm vang một tiếng thật lớn, từ trong nhà Ôn Nhã phát sinh nổ mạnh!

Nhìn ngọn lửa từ trong phòng lầu hai lan tràn ra, Ôn Nhã đứng ngốc ước chừng 1 phút, mới đột nhiên từ trong kinh sợ mà ngộ ra mình vừa nhặt về một cái mạng. Lại nhìn sang hắc lang rơi xuống từ không trung, lúc này đã không còn bộ dáng hung ác giương nanh múa vuốt nữa, dưới hỏa quang chiếu rọi, hắc lang uy vũ ngồi trước mặt Ôn Nhã, diện vô biểu tình nhìn đám khói đặc trên không trung, trong đôi mắt như màu đen mã não tinh khiết thông thấu, có ngọn lửa rất nhỏ lập lòe.

“Là người đã cứu ta phải không.” Ôn Nhã thì thào lẩm bẩm, hoàn toàn quên mất phía trên đang thiêu đốt toàn bộ tài sản trong phòng mình. Nàng chậm rãi đưa tay, muốn vuốt ve đầu của hắc lang kia, nhưng hắc lang nọ nghiêng đầu, tránh khỏi tay Ôn Nhã, tiếp đó phóng thấp người, vòng qua Ôn Nhã chạy ra phía sau nàng.

Ôn Nhã vừa quay đầu lại, không nhìn được lấy làm kinh hãi, trong bóng tối phía sau nàng chẳng biết khi nào đã xuất hiện một nam nhân cao cao, nam nhân đem tay trái giấu sau lưng, tựa hồ đang giấu diếm gì đó, nhưng Ôn Nhã rõ ràng nhìn thấy mặt sau vai phải của nam nhân lộ ra một lưỡi dao dài mảnh, mà hắc lang đang đứng bên cạnh nam nhân đó, giờ phút này, một người một lang đều dùng ánh mắt phức tạp nào đó nhìn Ôn Nhã.

“Vũ Văn!” Khi Ôn Nhã nhận ra người nam kia là ai, lập tức có chút kích động vọt tới.

“Xin cách tôi xa một chút!” Một cánh tay hữu lực đè đầu vai Ôn Nhã xuống, ngăn trở nàng tiếp tục tiếp cận, “Tôi không muốn để người khác hiểu lầm.”

Âm điệu Vũ Văn băng lãnh khiến Ôn Nhã sững sờ. Nàng mất tự nhiên cúi thấp đầu, nhìn chân trần của mình bần hê hê, chẳng biết tại sao, nàng đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên mình nhìn xem Vũ Văn và Đinh Lam nói chuyện, lần đó chính mình hình như cũng là chân trần như vậy nhỉ.

“Trong trường học không an toàn, cô tạm thời không nên ở lại trường, ra ngoài tìm một khách sạn gì gì đó ở lại.” Vũ Văn đại khái cũng phát hiện thanh âm của mình quá mức cứng nhắc, nhìn không được hơi giảm âm lượng xuống một chút, bất quá khi y nói chuyện vẫn cảnh giác quan sát bốn phía.

“Nhưng tôi hiện tại. . . .” Ôn Nhã thoáng nhìn trên người mình, ngoại trừ một bộ áo ngủ mỏng manh, cái gì cũng không có.

Vũ Văn theo tầm mắt Ôn Nhã nhìn lại, giữa áo ngủ kia khó mà che dấu đường cong thân thể linh lung bên dưới, tựa hồ khiến y đột nhiên cảm nhận được độ nhẵn nhụi ôn nhuận dưới tay, trong lòng Vũ Văn chấn động, tựa như điện giật buông đầu vai Ôn Nhã ra.

“Nhanh lên đi tìm nhà một giáo viên nữ cô quen biết ở trước, nơi này rất nhanh sẽ có nhiều người tụ tập. Sự việc khác. . . .Tôi sẽ thay cô an bài. Nhớ kỹ! Nếu người khác hỏi cô tại sao lại cháy, cô cứ nói là bình gas bị rò rỉ!” Giống như đang nghiệm chứng lời Vũ Văn nói, lần hai lại vang lên một tiếng trầm đục, xảy ra nổ mạnh lần hai! Bất quá lúc này đây uy lực nổ đã nhỏ đi nhiều, thanh âm cũng không quá mức vang dội, đại khái bình gas trong phòng bếp Ôn Nhã thừa lại cũng không còn mấy.

Ôn Nhã không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn tay phải của Vũ Văn, nhớ tới cánh tay kia từng bưng kín miệng mình, nhớ tới mình trên cánh tay đó ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Thanh âm phụ cận hô to chữa cháy càng ngày càng nhiều, xa xa cũng mơ hồ truyền đến tiếng còi xe cứu hỏa, ánh mắt Vũ Văn cũng có chút rời rạc, xoay người muốn rời đi.

“Chờ đã!” Ôn Nhã không cam lòng kéo Vũ Văn lại, “Là anh cứu tôi phải không?”

Vũ Văn hơi dùng sức, giãy khỏi tay Ôn Nhã. Y nhìn vào mắt Ôn Nhã chần chừ trong chốc lát, thấp giọng nói: “Là tôi hại cô. . . .”

Nói xong, Vũ Văn xoay người rời đi, cùng với hắc lang động tác mạnh mẽ biến mất trong bóng tối.

Gió đêm lạnh thấu xương, nhưng Vũ Văn đang chạy trốn ra một thân mồ hôi, tinh hồn của vị kỵ sĩ Ba Tư kia tựa hồ còn chưa từ trong cái kinh ban nãy bình ổn xuống, thanh trường đao Shamshir trên tay Vũ Văn cũng một mực phóng xạ sức mạnh ý thức nào đó ra ngoài, không chế thanh tà binh này quả thực hao phí không ít tinh thần của y.

Sau khi rời khỏi ký túc xá của Ôn Nhã, Vũ Văn ngựa không dừng vó chạy về phía viện bảo tàng. Còn chưa chạy tới cổng viện bảo tàng, y liền từ xa xa trông thấy trước cửa phòng trực sáng đèn, Vô Vi Tử lão nhân khoắc một kiện áo bành tô đứng cạnh cửa sổ nhỏ, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về hướng công trường.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Sao ta cảm giác được công trường bên kia có một dải năng lực tâm linh không bị khống chế phá không vọt lên? Hơn nữa luồng linh lực này có chút tinh thuần, khiến ta nghĩ đến hồn Bất Tịnh Nhân đã về Hoàng Tuyền. . . .Hiện tại đoàn kinh khí này lại đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, là người giữ trò sao?” Vũ Văn còn chưa kịp nói, Vô Vi Tử đã trước đem vấn đề ném tới.

Vũ Văn thở hổn hển một hơi, lấy trọng điểm chuyện vừa xảy ra lược lược nói một lần.

“Người là nói Bất Tịnh Nhân chết đi vẫn như cũ bị thi ma nhập thể, nếu không thực hiện Tịnh Lễ Yên thì khó mà khiến cho thi ma rời đi?” Vô Vi Tử vờ chòm râu dài nhú mày hỏi.

“Đúng vậy, Austin từng nói với tôi việc này, bọn họ đem loại tình huống sau khi chết đi vẫn bị thi ma nhập thể gọi là ”Ồ Nhiễm“.”

“Do đó Bách Diệp lợi dụng thi thể Austin làm phép, khi làm phép dùng linh lực mô phỏng nhịp đập của trái tim như khi Austin còn sống, trái lại đã kích hoạt thi ma Nash đang ngủ say. . . .Thật sự là người khôn nghĩ ngàn điều ắt có một điều dở a! Bất quá người có thể trong khoảng thời gian ngắn nhìn ra sơ hở, cũng không dễ dàng đâu.” Vô Vi Tử khó được khen ngợi Vũ Văn một chút.

“Tôi cũng chỉ là đoán mà thôi, cũng chưa thập phần nắm chắc, nhưng ma do tâm sinh, giữa lúc lên xuống này cũng không phải hoàn toàn không có liên hệ, Bách Diệp mặc dù mượn tay chúng ta trừ bỏ Austin, lại không ngờ rằng Austin chết đi vẫn có thể trả lại một tiền báo thù, nhân quả luân hồi, cũng là báo ứng của hắn mà thôi. . . .” Vũ Văn thoáng thở dài một hơi.

“Lại lỗi thị phi nhân quả của sự phụ người ra mà nói chuyện nữa rồi, ta cũng không tin những thứ này, sự tại nhân vi, người tại sao không thể cho rằng đây là do người thúc đẩy chứ? Nếu người lúc ấy vạch ra chỗ uy

hiếp đó, tên Nhật bản kia khẳng định sẽ không mạo hiểm làm phép, nói tới cùng, là người thay Austin đáp trả một tiền báo thù.” Vô Vi Tử đột nhiên giơ ngón trỏ nhắm thẳng mặt Vũ Văn, ngữ khí có chút nghiêm khắc.

“Tiền bối, này. . . .” Vũ Văn không nhịn được cười khổ, đã mơ hồ có thể cảm nhận được vì sao năm đó Vô Vi Tử lại cùng sư phụ mình mỗi người một ngã.

“Sư phụ người trao tặng người tinh thần gan dạ, nhưng muốn người khuất phục sự an bài của vận mệnh, người không thấy mâu thuẫn sao?” Vô Vi Tử mỉm cười nói.

Vũ Văn như có điều suy nghĩ cúi đầu, đúng lúc cùng ánh mắt của Huyền Cương bên cạnh chạm nhau, tầm mắt thẳng thắn vô tư của nó khiến nơi nào đó trong lòng y thỉnh thoảng nháy lên vài cái. (Tiêu: động tâm với Huyền Cương sao? =[]=)

“Người nói Bách Diệp bị thi ma gây khó dễ, nhưng hiện tại linh hồn của thi ma đã hoàn toàn biến mất hầu như không còn, chẳng lẽ Bách Diệp đã thoát thân rồi?” Sống lưng Vô Vi Tử thẳng tắp nghiêm nghị, ánh mắt trông về phía xa.

Vũ Văn đem mạch suy nghĩ kéo về hiện thực, mở miệng đáp: “Bách Diệp thủ đoạn bất phàm, tôi không ngờ thi ma cũng vô pháp dồn hấn vào chỗ chết, vừa hồi hấn có thể phân tâm khởi động kíp nổ, khẳng định đã nắm chắc thoát khỏi vây khốn, Bách Diệp tâm cao khí ngạo, lần này tôi chọc giận hấn, chẳng biết bao lâu nữa hấn sẽ ngóc đầu trở lại. Tôi hiện tại chạy tới đây, chính là muốn đem thanh trường đao Shamshir này phó thác cho tiền bối.”

Vũ Văn đem trường đao phía sau nâng ra, thân đao run lên, mơ hồ phát ra tiếng rỗng ngậm.

Vô Vi Tử hít mắt nhìn thanh tà binh uy lực cực lớn này, nhịn không được hỏi: “Vũ Văn, ta vẫn không rõ, người tại sao thủy chung không chịu đem tà binh này nhét vào trong cơ thể? Nếu nhờ sức mạnh của tà binh, người cùng Bách Diệp chính diện đánh một trận cũng chưa hẳn rơi vào thế hạ phong. Lúc đầu khi người lấy được thanh Keris kia, ta liền có nghi vấn này.”

Vũ Văn nghiêm nghị nói: “Văn bối tu hành không sâu, thật sự không nắm chắc có thể áp chế được huyết dục tà binh trong cơ thể, đặc biệt sau khi gặp qua Bách Diệp và Austin đối với sức mạnh tà binh thâm luyện như thuốc phiện, tôi càng thêm đối với chúng nó kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không dám gần gũi) . Hơn nữa. Tôi đây trong đầu còn cất giấu cấm chú không nên sở hữu, nếu tôi nổi cơn điên, chỉ sợ những người bên cạnh đều phải gặp tai ương.”

“Vậy người đem tà binh giao cho ta, là muốn khảo nghiệm nghị lực của lão nhân khi đối mặt với dụ hoặc sao?” Vô Vi Tử thổi râu mép, làm bộ dạng quái tướng trừng mắt tròn xoe, trên mặt lộ vẻ tươi cười không hợp hoàn cảnh.

“Văn bối sao dám! Chỉ là tôi quả thật vô lực đồng thời áp chế hai thanh tà binh, nên mới đem tà binh phó thác cho tiền bối, mặc kệ sau lưng tà binh này đến tột cùng có bí mật gì, phân tán sức mạnh của chúng nó vẫn tốt hơn. Mặt khác. Bách Diệp từng té xỉu trong viện bảo tàng này, sau khi tỉnh lại thì tựa hồ tỉnh ngộ ra gì đó, tôi sợ hấn sớm muộn cũng sẽ đến nơi này gây sự, tiền bối không chịu đem bí mật trong viện nói ra, chỉ ít cũng nên lưu lại thanh trường đao này, mới có cơ hội cùng Bách Diệp đối kháng. Với tư vị của tiền bối, cho dù mượn sức mạnh của tà binh, hấn sẽ không bị tà binh phản khống đâu.”

“Hảo cho Vũ Văn Thụ Học nhà người! Nói như vậy người là nghĩ lão nhân nhất định không phải đối thủ của nhóc Nhật Bản kia hửm? Nói cho người biết! Ta mới không cần cái gì tà binh trợ trận, tên Nhật Bản kia muốn tới, ta sẽ dùng Ngũ Lôi pháp tiếp đãi hấn!” Vô Vi Tử đột nhiên trầm mặt xuống, lần này là thật sự tức giận rồi.

Vũ Văn có chút không biết làm sao nhìn lão nhân trước mặt, cũng không biết mình đã nói câu nào đắc tội Vô Vi Tử, tại sao lão nhân có thể khuyên bảo mình sử dụng tà binh, bản thân ông lại kháng cự như thế chứ? Vũ Văn còn muốn nói thêm gì đó, Vô Vi Tử đã vung lên bàn tay to, cắt đứt đầu đề của Vũ Văn.

“Nhiều lời vô ích, người nguyện ý đem tà binh giao cho ta bảo quản, ta đương nhiên sẽ dùng Lôi Pháp đem nó khóa bên trong viện, bất quá muốn ta sử dụng sức mạnh của nó, là không có khả năng.” Ngữ khí lão nhân chém đinh chặt sắt không cho phép Vũ Văn nói thêm gì nữa.

Vũ Văn chỉ trầm ngâm chốc lát, trường đao cầm trong tay vẫn nâng trước mặt Vô Vi Tử, thấp giọng nói: “Thanh trường đao này, đã giao cho tiền bối bảo quản, xử trí như thế nào, đều tùy ý tiền bối.”

Vô Vi Tử nhìn chằm chằm trường đao Shamshir một hồi, mới thở dài một hơi, đưa tay tiếp nhận tà binh.

“Đêm đã khuya, tiền bối nghỉ ngơi thôi.” Vũ Văn lui ra phía sau từng bước, chuẩn bị rời đi.

Vô Vi Tử chưa đáp lại, chỉ cúi đầu nhìn tà binh trong tay. Nhưng ngay khi Vũ Văn đã xoay người đi được vài bước, ông lại đột nhiên lên tiếng gọi Vũ Văn lại.

“Vũ Văn. . . .Không phải ta bướng bỉnh không giác ngộ, tự cao tự đại, chỉ là Thần Tiêu phái từ xưa đã có tổ huấn, ta thân nhất mạch tương quan hợp, tâm ấn truyền thụ giao phó dựa vào hữu duyên. Người truyền thừa Lô pháp phải tâm trí nhất thể, không được hai lòng, ta vốn là người của Chính Nhất giáo, Thần Tiêu phái năm đó xảy ra việc đại sự, mới để cho ta nửa đường tiếp sức, các phái cùng kế thừa, ta tán đi mấy chục năm tu vi, mới có thể dẫn nhập tiền tổ Ngũ Lô đại pháp, nếu hiện tại lại để cho tà binh nhập thể, e rằng toàn thân lập tức mạch đoạn lạc tuyệt!”

(Tiêu: Nếu có ai ko rõ thì Chính Nhất giáo và Thần Tiêu phái đều là những nhánh từ Đạo giáo mà ra! Chính Nhất giáo ra đời sớm nhất ngay từ giai đoạn đầu của Đạo giáo, vào cuối đời Đông Hán. Còn Thần Tiêu phái mãi đến thời Tống Kim mới xuất hiện, tức là cùng thời với Toàn Chân giáo do Vương Trùng Dương sáng lập đó ^^~)

Vũ Văn nghe thấy ngạc nhiên đến lú lẫm, lúc này mới hiểu rõ tâm tư của lão nhân, mới đầu y còn tưởng rằng lão nhân vì mình là tôn sư nhất phái nên kiêu ngạo, vì mặt mũi mới không cần tà binh, hiện tại nghe được, hóa ra có nguyên nhân ngầm khác.

“Nói trắng ra là, ta giống như một thùng rượu bễ ngoài đã đầy, rót cuộc bên dưới lại không có gì cả, nếu mạnh mẽ trút ra, sẽ chỉ làm chất rượu bị hao tổn. Không như ngươi, Vũ Văn. . . .Tâm tư của ngươi không ở trên thuật pháp, tu hành chậm trễ, kỳ thật dung lượng thùng của ngươi, đã vượt xa ta. . . .Về bí mật trong viện của ta đây, để ta suy nghĩ thêm chút nữa, lúc thích hợp, sẽ nói cho ngươi biết.” Nói xong, lão nhân liền thuận tay đóng cửa sổ lại.

Vũ Văn và Huyền Cương đứng sững ngoài phòng nhỏ, hồi lâu sau, mới xoay người rời đi.

Lúc bình minh, ngoài phòng mưa nhỏ tí tách rơi, Vũ Văn một đêm chưa ngủ, chỉ ở trong ký túc xá ngồi xếp bằng suy tưởng, đợi đúng 8h, chuông học vang lên trong sân trường, Vũ Văn mới đột nhiên kinh ngạc phát giác, chậm rãi đứng dậy, vén rèm cửa nhìn về tòa nhà dạy học nơi xa xa. Trên đường lớn trước tòa nhà dạy học 2, bọn học sinh bị trễ đang bối rối chạy vọt đến trước cửa, xa xa nhìn lại, cũng chỉ thấy rất nhiều cây dù màu trắng xanh hồng chen thành một đoàn. Bất quá cũng có ngoại lệ, trên đường nhỏ bên bãi tập, có hai cây dù đen không chút hoang mang di chuyển về phía trước, nhìn thân ảnh dưới tán ô nọ, tư thế bước đi có chút quen thuộc, thị lực Vũ Văn tốt không nhận được nhếch miệng cười, hai người này nhất định là Đường Khảo Đình Lam, cũng chỉ có hai tên nhóc đó mới vô tổ chức vô kỷ luật, không thèm quan tâm đến chuông học đã vang lên, việc ta ta làm thần nhiên tản bộ.

Đang lúc hốt nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa thùng thùng, Vũ Văn có chút nhú má, vào lúc này, ai sẽ tới tìm y đây? Vũ Văn cúi đầu nhìn thoáng qua Huyền Cương đang ghé vào bên chân, nó đối với tiếng đập cửa không chút dao động, vẫn như cũ vui đầu ngủ ngon, theo như biểu hiện này thì, người ngoài cửa không tuyệt không có địch ý.

Vũ Văn mở cửa phòng, đứng ngoài cửa cư nhiên là Ôn Nhã! Chỉ thấy nàng mặc một chiếc áo sơ mi trắng rất không vừa người, quần jean trên chân cũng ngắn một khoảng lớn, đi một đôi dép màu hồng phấn. Nhìn cô Ôn ngày thường chú trọng nhất là hình tượng hiện tại mặc thành như vậy, Vũ Văn cũng nhận không được phì cười.

“Cười cái gì mà cười? Vóc người của cô Lý không cao, y phục của nàng đương nhiên cũng chỉ có cỡ như vậy!” Ôn Nhã trừng mắt, tự tiện đi vào phòng Vũ Văn.

“Cô tới làm gì?” Vũ Văn chợt nhót tới chuyện tình đêm qua, thanh âm cũng trở nên lạnh nhạt không ít.

“Nhà tôi bị một mối lửa đốt sạch trơn, là anh nói sẽ an bài chỗ ở cho tôi, hiện tại cư nhiên hỏi tôi tới làm gì?” Ôn Nhã bất mãn hừ một tiếng.

“A, kia. Tôi đây liền gọi điện đặt khách sạn.”

“Quên đi, chuyện chỗ ở không vội, anh trước giúp tôi một việc gấp nhé.”

“Hửm? Cô muốn tôi làm gì?”

Ôn Nhã không lập tức nói ra yêu cầu của mình, chỉ đưa tay dùng sức kéo kéo áo mình, mở ra hai nút trên cùng, “Ồi. Quần áo này quá nhỏ, ngực chật như vậy, sắp nghẹn chết tôi rồi.” (Tiêu: mất nét =.=)

“Chỗ của tôi còn có chút tiền, cô cầm trước đi mua quần áo đi, quần áo này. Không vừa với cô lắm,” Vũ Văn đưa mắt từ trước ngực Ôn Nhã chuyển qua, đưa tay tìm ví tiền.

“Ai cần tiền của anh? Mấy trăm đồng của anh còn chưa đủ để tôi mua áo khoác nữa.” Khẩu khí Ôn Nhã có chút khinh thường, trong ánh mắt lại hàm chứa tươi cười. “Bộ dáng tôi như vậy, thật sự không có cách nào đi gặp người, phiền anh đến phòng làm việc của tôi một chuyến, giúp tôi mở kết khóa tủ trên bàn tôi, bên trong có thẻ ngân hàng, rồi nhờ anh đến ngân hàng rút dùm tôi năm ngàn đồng, mật mã tôi sẽ viết cho anh.”

“Như vậy a.” Vũ Văn gãi gãi đầu, miễn cưỡng đáp ứng.

“Còn có! Lấy tiền xong, anh có thể đến trung tâm thành phố một chuyến không? Giúp tôi mua danh sách quần áo liệt kê trong này, nhãn hiệu kiểu dáng cùng kích thước tôi đều đã viết rõ ràng, anh chỉ cần dựa theo đó để mua thôi.” Ôn Nhã cư nhiên từ trong quần jean lấy ra một tờ giấy gấp làm tư.

Vũ Văn nào đâu biết rằng Ôn Nhã có nhiều chuyện phiền toái như vậy, phản xạ có điều kiện một hơi cự tuyệt nói: “Cô tìm sai người rồi! Tôi làm thế nào đi mua quần áo của nữ nhân chứ?”

“Tối qua chính anh đã nói, là anh hại tôi! Tôi hiện tại đã không truy cứu vì sao nhà tôi lại cháy nổ, nhưng nhờ anh giúp tôi chút chuyện như vậy anh cũng không nguyên ỷ!” Ôn Nhã nghiêm mặt, rất có tư thế không nhận được sẽ không từ bỏ.

Nói đến trận nổ mạnh đêm qua, Vũ Văn có chút đuối lý, để người thường như Ôn Nhã cuốn vào vòng thị phi, y vốn đã có chút áy náy, hồi tưởng lại trước kia Ôn Nhã cũng thực sự giúp mình không ít chuyện, y không thể làm gì khác hơn là mặt mũi khó coi tiếp nhận danh sách trong tay Ôn Nhã.

“Tôi ở đây chờ anh, anh đi nhanh về nhanh!” Ôn Nhã tùy tiện ngồi trên ghế sofa tả tơi của Vũ Văn.

Vũ Văn nén giận đi tới cạnh cửa, chỉ cảm thấy y hiện tại thà đi đối mặt với một đầu thượng cổ ma thú, còn tốt hơn là đi đối mặt với nhân viên quầy chuyên bán trang phục nữ trong cửa hàng. Ghé vào dưới song cửa Huyền Cương giờ phút này cũng ngẩng đầu lên nhìn Vũ Văn, lộ ra vẻ mặt tự tiểu phi tiểu.

“Aiz! Đúng rồi.” Trên sofa Ôn Nhã đột nhiên kêu lên, “Anh nói tôi ở trong trường không an toàn, nhưng tôi tại sao lại không an toàn a?”

Vũ Văn mạnh dạn đi lộn ngược trở về, nhìn chằm chằm vào mắt Ôn Nhã từng câu từng chữ đáp: “Cô không phải muốn biết tại sao phát sinh vụ nổ sao? Chính là vì cô suốt ngày quần quít lấy tôi, do đó nhà cô mới nổ tung, xin làm ơn quý trọng sinh mệnh, tránh xa tôi như tránh xa thuốc phiện! Lúc tôi ra ngoài, không được mở cửa cho bất cứ kẻ nào, chờ tôi mua quần áo về, cô lập tức rời khỏi đây!” Nói xong, y bước nhanh lao ra ngoài cửa, oành một tiếng sập cửa phòng. (Tiêu: để người ta nói tận nước này, quả là năng lực kinh người nha~ =.=)

Ôn Nhã thoáng ngây người, nhìn cửa phòng đóng chặt, vẻ mặt trở nên vô cùng cô đơn.

Phòng làm việc của giáo viên khoa ngoại ngữ là nơi công cộng, mặc dù các thầy cô đã biết nhà Ôn Nhã đêm qua cháy, nhưng Vũ Văn vẫn phải chống đỡ ánh mắt khác thường của những nữ giáo viên khác, dùng dao nhỏ tùy thân cạy mở bàn làm việc của Ôn Nhã, rồi lấy ra thẻ ngân hàng bên trong. Khi y ra khỏi phòng làm việc, phía sau truyền đến tiếng nghị luận riu ra riu rít của các cô giáo, đại khái không quá một ngày nữa, người trong trường sẽ đều biết Vũ Văn và Ôn Nhã có quan hệ không bình thường.

Mưa nhỏ vẫn không ngừng, không có dù Vũ Văn rút cổ, tâm tình buồn bực đi về phía cổng khu phía Đông của trường, bên kia có một ngân hàng công thương có thể rút tiền. Đường đi qua công trường tòa nhà tổng hợp, trong lòng y không nhin được trầm xuống, trên công trường vẫn như cũ người đến kẻ đi, bận bịu thi công, tựa hồ ai cũng không phát hiện đêm qua ở nơi này đã xảy ra một hồi ám chiến không thấy binh khí.

Đúng lúc có một xe công trình vận chuyển xi măng muốn vào, Vũ Văn liền thừa lúc bảo vệ không chú ý, lặng lẽ bò lên xe công trình lén vào công trường. Khi y ghé vào chỗ đêm qua rình coi bên trong nhà xưởng tạm thời, Vũ Văn kinh ngạc phát hiện, trong nhà xưởng đã chất đầy vật liệu xây dựng. Bao lớn xi măng chỉnh tề đặt bốn phía, hơn mười tấm ván khuôn thép ngay ngắn đặt ở trung tâm nhà xưởng. Đêm qua máy hàn laser còn đặt ở nơi này cùng pháp khí đầy đất đã chẳng biết tung tích, pháp trận vĩ đại trên mặt đất dùng Sơn Tiêu huyết vẽ xuống cũng được rửa sạch sẽ, mà ngay cả di thể của Austin cũng không biết đã bị Bách Diệp chuyển đi nơi nào rồi.

Hết thấy đều có vẻ thập phần bình thường. Nhưng Bách Diệp đến tốt cùng đã dùng thủ đoạn gì, có thể từ trong tay thi ma Nash chạy thoát chứ?

Vũ Văn cẩn thận hồi tưởng hết thấy chi tiết đêm qua, Austin đã chết, thi ma kích hoạt chỉ biết vấy vào trạng thái cuồng bạo khổng chế, khi Bách Diệp bị thi ma chế trụ, Vũ Văn thậm chí không dám thừa cơ cho Bách Diệp một kích cuối cùng, chính là sợ hãi tâm trí thi ma hỗn loạn công kích lung tung ngộ thương chính mình. Nhưng ngay dưới tình huống như thế, Bách Diệp cũng có thể đào thoát, chẳng lẽ mệnh hần thật sự chưa tuyệt?

Từ công trường đi ra, thì đụng phải khoa Trung văn từ tòa nhà dạy học 3 tan học, Vũ Văn xa xa liền trông thấy Phương Hân cùng mấy nữ sinh đang tán gẫu cười haha đi tới, phía sau còn đi theo một đám nam sinh, chỉ là không thấy thân ảnh của Đường Khảo và Đinh Lam. Trong lòng Vũ Văn đột nhiên linh cơ vừa động, đám đầu đi về hướng Phương Hân.

“Ôi! Thầy Vũ Văn, hôm nay hình như không có tiết của thầy a, có phải ngủ đến vụng đầu rồi không?” Mấy nữ sinh bên cạnh Phương Hân đồng loạt trêu chọc Vũ Văn.

“Đi đi đi, tôi tìm lớp trưởng của các em có chút chuyện.” Vũ Văn phát tay giống như đang đuổi ruồi đem mấy nữ sinh kia đuổi ra, chỉ để lại mình Phương Hân.

“Hắc hắc. . . .Thầy bình thường có việc không phải đều tìm Đường Khảo thương lượng sao? Thế nào hôm nay lại tìm tới em?” Phương Hân cười nói.

“Chuyện hôm nay Đường Khảo không giúp được gì, em buổi chiều có tiết không?”

Phương Hân lắc lắc đầu.

“Tôi đây có một danh sách, em chiếu theo danh mục trên đây, đem tất cả quần áo mua về, tiền chỗ này tôi có, em lấy tiền mặt hoặc quét thẻ đều được. Mặt mã tôi đã viết trên giấy, không thành vấn đề chứ?” Vũ Văn đem một đám phiến toái của Ôn Nhã đưa cho y nhét trong tay Phương Hân.

Phương Hân hiếu kỳ nhìn thẻ ngân hàng kia, đang muốn mở miệng nói, Vũ Văn đã giành trước mở miệng, “Cái gì cũng đừng hỏi, coi như là giúp tôi một việc gấp, mấy thứ này đều có tác dụng đặc thù.”

“Thầy Vũ Văn, thẻ này là của cô Ôn Nhã phải không?”

“Hả? Không phải không phải. . . .Đây là tiền của tôi.”

Phương Hân nhin không được che miệng cười, nói: “Nhưng mặt sau thẻ này rõ ràng viết tên cô Ôn Nhã a, hơn nữa nếu thẻ này không phải của thầy, em sau khi quét thẻ ký tên thầy, là không được đâu nha.”

“Khụ khụ. . . .Cứ cho là của cô Ôn Nhã đi, em chiếu theo mua là được.” Ngờ kị Vũ Văn có chút dồn dập.

Phương Hân lại đem mảnh giấy danh sách kia mở ra, tùy ý nhìn một chút, đang lúc hốt nhiên, nàng nhin không được cười ha hả, “Haha. . . .Thầy Vũ Văn, thầy thật là lợi hại nha, cô Ôn Nhã của chúng ta cư nhiên tín nhiệm thầy như vậy, ngay cả nội y cũng viết rõ ràng, quần áo trên danh sách này đều là cô nhờ thầy đi mua phải không?”

Vũ Văn rút cuộc không nhìn được nữa, mặt vụt một cái trướng đến đỏ bừng, “Phương đại tiểu thư, cô cứ giúp tôi đi, tối qua nhà cô Ôn cháy, quần áo đều bị thiêu sạch, nàng hiện tại chơi xấu ở trong nhà tôi không chịu đi, nhưng tôi. . . . Cũng không thể bảo tôi đi giúp nàng mua nội y chứ?”

“Chắc chắn, loại chuyện này, thầy hẳn là phải đi tìm Đinh Lam a, cậu ấy khẳng định nguyện ý đi.”

“Đinh Lam? Cái tên nhóc miệng rộng đó có chỗ nào đáng tin hử? Tôi cũng không muốn cho cả thành đều biết. . . . Chờ đã, em sẽ thay tôi giữ bí mật chứ?”

“Giữ bí mật thật ra không thành vấn đề, bất quá phí dán miệng. . . .” Phương Hân giả vờ vô tình nhìn quanh bốn phía.

“Hong Chuyên các! Tiêu chuẩn hai trăm đồng!”

“Ba trăm đồng!”

“Phương đại tiểu thư, em ăn được nhiều như vậy hử?”

“Em ăn không hết thì mới khách không được sao?”

“Rồi rồi. . . .Ba trăm thì ba trăm!” Vũ Văn nhần nhin, cắn răng đáp ứng.

“Một lời đã định!” Phương Hân cầm danh sách và thẻ ngân hàng cao hứng bưng bưng rời đi.

80. Quyển 2 - Chương 38

Trong khu buôn bán trung tâm thành phố, Phương Hân đã tới tới lui lui gần 3 tiếng, cẳng chân dần dần có chút bủn rủn nàng hiện tại mới hiểu được, mình đã đánh giá thấp sự khó khăn của nhiệm vụ mua sắm này. Mặc dù đều là nữ giới, nhưng sự chênh lệch độ tuổi của cô Ôn Nhã và Phương Hân cũng quyết định đến sự khác biệt về phong cách ăn mặc của hai người bọn họ. Hơn nữa Phương Hân còn là sinh viên đại học, ngày thường tiền tiêu vặt cũng không nhiều, giá cả mua sắm quần áo hiển nhiên không thể so sánh với Ôn Nhã thân là giáo viên đại học. Nhìn xem tờ giấy liệt kê danh sách quần áo trên tay này, đại đa số là những thứ Phương Hân chưa bao giờ mua qua, hiện tại trong lúc nhất thời muốn nàng đem những nhãn hiệu không quen thuộc này tìm khắp các quầy chuyên doanh, thật đúng là không dễ dàng.

Thật vất vả đem quần áo trên danh sách mua được tám chín phần mười rồi, trên hai tay Phương Hân cũng treo đầy các loại túi giấy. Áo sơ mi nhãn hiệu nào đó đã hết loại màu sắc Ôn Nhã yêu cầu, hết kiên nhẫn Phương Hân dứt khoát tự chủ trương thay đổi màu khác. “Dù sao cầm đi báo cáo kết quả cũng là thầy Vũ Văn, cho dù Ôn Nhã có trách tội, thầy Vũ Văn cũng không dám nói là lỗi của mình.” Phương Hân có chút vui vẻ khi người gặp nạn mà nghĩ.

Khu mua sắm lâu hai có cửa hàng Starbucks, Phương Hân uể oải đẩy cửa ra, tìm một chỗ ngồi sát bên ngoài, đem mấy thứ trên tay đều ném vào, túi lớn túi nhỏ thoáng cái liền chiếm đầy sofa, dọa phục vụ viên đi ngang qua giật cả mình.

“Mua đồ vất vả như vậy, ly cafe này nên tìm thầy Vũ Văn thanh toán mới phải!” Phương Hân một bên miệng nhỏ hút ly Frappuccino trên tay, một bên lăm lăm bầu. Nếu đã đáp ứng giữ bí mật cho thầy Vũ Văn, nàng sẽ không gọi Đường Khảo tới giúp xách đồ, đóng quần áo này dù có nặng thế nào, cũng chỉ có thể tự mình xách về.

Thình lình, từ sofa phía sau Phương Hân truyền đến tiếng cô gái nức nở rất nhỏ, Phương Hân dựng thẳng lỗ tai lên nghe, lặng lẽ xoay đầu sang. Nhưng cách chỗ tựa lưng của sofa, Phương Hân chỉ có thể nhìn thấy mái tóc dài đen bóng của cô gái, lại nhìn xung quanh cô gái, không hề có người khác. Chuyện gì đã xảy ra, khiến cô bé này một mình trốn trong Starbucks lặng lẽ khóc chứ? Bị người khi dễ, hay cãi nhau với bạn trai? Lòng hiếu kỳ của Phương Hân thoáng cái dâng lên, tâm tính nhiều chuyện của nữ nhân hoàn toàn lộ ra.

Cô bé kia nhẹ nhàng khụt khịt mũi, đem một đám giấy ăn đã lau qua nước mắt vo dúm dó ném trên bàn, sườn mặt nhìn một bức tranh trừu tượng treo trên tường. Liền hơi nghiêng người, trên tóc cô gái lộ ra một món đồ trang sức thủy tinh hình thiên nga.

Phương Hân hơi kinh hãi, thấp giọng kêu lên: “Trương Nguyệt Thần!”

Cô gái mạnh xoay đầu, hé ra khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp xuất hiện trước mặt Phương Hân, thật đúng là Trương Nguyệt Thần.

“Em sao rồi? Thế nào lại một mình trốn ở đây khóc a?” Phương Hân thấy đôi mắt Trương Nguyệt Thần có chút sưng đỏ, không nhịn được nóng giận, “Có phải tiểu tử Đinh Lam kia khi dễ em không?”

“Không phải. Anh ấy không làm gì cả.” Trương Nguyệt Thần có chút kinh hoàng.

“Hắc hắc. Cái tên kia chị còn không biết sao? Nói chuyện luôn luôn không nghĩ đến cảm thụ của người khác. Sang đây ngồi đi, chị cùng em trò chuyện.” Kỳ thật Phương Hân và Trương Nguyệt Thần cũng không thân thiết gì, chỉ là cùng làm cán bộ của hội học sinh, các khoa có chút công tác từng cùng Trương Nguyệt Thần lui tới, gặp qua vài lần, gần đây lại vì quan hệ của Đinh Lam, Trương Nguyệt Thần từng hướng Phương Hân xin số điện thoại di động, thỉnh thoảng khi tìm không được Đinh Lam sẽ gọi điện đến nghe chút hướng đi của Đinh Lam. Bất quá Phương Hân từ trước đến nay luôn nhiệt tình, nếu không làm thế nào trở thành cán bộ gương mẫu của hội học sinh được? Gặp phải loại học trưởng bất lương khi dễ học muội ngây thơ như Đinh Lam, chung quy phải quan tâm một chút.

Trương Nguyệt Thần do dự trong chốc lát, rồi bưng ly cafe Latte của mình ngồi xuống đối diện Phương Hân.

Nhưng chờ Trương Nguyệt Thần thật sự ngồi xuống, Phương Hân lại nghĩ không ra nên nói gì. Bởi vì Đường Khảo, Đinh Lam đối với mình luôn coi như lẽ độ, muốn mình nói chút lời phê phán hần, thật đúng là không biết từ đâu lên tiếng. Giữa hai nữ sinh không khỏi xuất hiện không khí trầm mặc kỳ quái.

“Học tỷ hôm nay sao rảnh rỗi ra ngoài mua sắm lớn thế a?” Trái lại là Trương Nguyệt Thần mở miệng trước.

“A, đây là. Chị có chút cuồng mua sắm. Hắc hắc.” Phương Hân thấy ánh mắt Trương Nguyệt Thần quét qua đồng túi giấy kia, không thể làm gì khác hơn là nặn ra một câu giải thích miễn cưỡng. Hoàn hảo tâm tư của Trương Nguyệt Thần cũng không thật sự đặt trên đồng túi giấy, rất nhanh lại buồn bực bưng cốc cafe uống một hớp lớn.

“Xế chiều hôm nay không có tiết, Đinh Lam không cùng em ra ngoài sao?” Phương Hân vừa mở miệng, liền phát giác lời mình nói rất ngớ ngẩn.

“Ngay chỗ em vừa ngồi kia, anh ấy và em ẵm một trận, đã đi trước.” Trong mắt Trương Nguyệt Thần lại có chút lệ quang nổi lên.

“Ồi. Đinh Lam nóng tính, em cũng biết mà, hần đối với con gái trước giờ luôn có chút ừm. Không biết quan tâm.” Phương Hân vừa nói chuyện, vừa nghĩ trong lòng, Đinh Lam trong trường coi như là hoa hoa công tử có tiếng, Trương Nguyệt Thần trước khi cùng hần một chỗ, không có khả năng chưa nghe qua đồng bạn gái cũ của hần, nếu vì vậy mà cùng Đinh Lam tức giận, đó là tự tìm phiền não rồi.

“Đinh Lam có chút hoa tâm, em đều biết, song em cũng biết, anh ấy cùng những nữ sinh này đều là gặp dịp thì vui chơi, hiện tại cũng không còn lui tới nữa.”

Nhìn Trương Nguyệt Thần còn đang thay Đinh Lam giải thích, Phương Hân nhin không được thoáng cười khổ, đại khái mỗi nữ sinh từng cùng Đinh Lam, đều cho rằng hần cùng nữ sinh khác là gặp dịp thì vui chơi, chỉ có cùng mình là thật tâm yêu nhau. Bất quá Đinh Lam mặc dù hoa tâm, nhưng có một điểm tốt, là hần chưa bao giờ bắt cá hai tay, đồng thời cùng hai nữ sinh nói chuyện yêu đương. Hần đối với mỗi một bạn gái mới, đều là sau khi đã chia tay bạn gái cũ mới bắt đầu quen.

“Nhưng em gần đây phát hiện, trong thời gian em nằm viện, anh ấy hình như thật sự yêu thương một nữ sinh nào đó rồi. Trước kia em hỏi anh ấy về chuyện của nhóm bạn gái trước, anh ấy đều rất tùy ý mà nói cho em biết cô gái này tên là gì, khoa nào, khi nào thì quen nhau khi nào thì chia tay, nhưng lần

này em hỏi anh ấy gần đây có phải đang quen một nữ sinh không, anh ấy lại ngậm miệng không nói, cái gì cũng không chịu nói.” Trương Nguyệt Thần nói nói, rồi cúi đầu.

Vừa nghe Trương Nguyệt Thần nói như vậy, Phương Hân nhất thời hiểu được, nàng an ủi nói: “Có lẽ là em đa tâm chăng? Nếu hẳn thật không có nhận thức nữ sinh nào khác, hiển nhiên cũng không có gì hay để nói nha.”

“Nhưng bạn cùng phòng của em rõ ràng nhìn thấy anh ấy cùng một nữ sinh từ trong nhà khách của trường đi tới!” Trương Nguyệt Thần mạnh mẽ ngẩng đầu lên, tăng thêm ngữ khí, “Nhưng không phải chỉ một lần gặp anh ấy theo nữ sinh kia ăn cơm!”

“Haha. Nguyệt Thần, em lần này thật sự đã hiểu lầm, nữ sinh em nói kia, là sư muội của thầy Vũ Văn Thụ Học khoa lịch sử tụi chị, tên là Mạc Phi, nàng từ Bắc Kinh đến thăm thầy của tụi chị đó. Thầy Vũ Văn gần đây có chút bận rộn, không có thời gian chăm sóc, sợ sư muội buồn bực đến luống cuống, mới gọi Đinh Lam theo Mạc Phi đi dạo loanh quanh trong trường, hơn nữa nữ sinh này đến trường học chúng ta chỉ mới vài ngày, hiện tại đã quay về Bắc Kinh rồi, Đinh Lam không có khả năng cùng nàng có gì đâu nha.”

Nghe xong lời Phương Hân nói, Trương Nguyệt Thần nhin không được trầm mặc.

“Chuyện này chỉ có như vậy, bạn cùng phòng của em thật ra không nhìn lầm, song chỉ là một hồi hiểu lầm thôi.” Phương Hân bắt đầu vì sự kiện quan hệ bất chính này của Đinh Lam cho ra kết luận.

“Nếu thật sự đơn giản như vậy, Đinh Lam vì sao không muốn nói rõ với em chứ? Chẳng lẽ mời các anh chị làm chứng thì khó khăn như vậy? Em mỗi lần nhắc tới nữ sinh kia, ánh mắt của anh ấy đều trở nên kỳ quái, em cùng anh ấy một chỗ cũng không phải ngày một ngày hai, điểm cảm giác ấy em hoàn toàn có thể nhận ra được!” Trương Nguyệt Thần đột nhiên mở miệng phản bác, hơn nữa khẩu khí cứ nhiên càng thêm cố chấp.

“Nguyệt Thần, chị đã gặp vị nữ sinh tên Mạc Phi kia, nàng nói chuyện đặc biệt không có lễ phép, tướng mạo tính tình vân vân, đều cùng em kém xa, Đinh Lam làm sao có thể yêu thích nữ sinh như vậy a?” Lời tuy nói như vậy, trong đầu Phương Hân lại đột nhiên hiện lên cảnh tượng lần cuối cùng khi Mạc Phi vẽ tranh. Khi Mạc Phi cạn kiệt toàn lực vẽ tranh khiến miệng mũi bắt đầu chảy máu, Đinh Lam ôm ngang eo nàng từ trước giá vẽ mạnh mẽ kéo ra. Chẳng lẽ tên Đinh Lam này thật sự động tâm với Mạc Phi? Trong lòng Phương Hân cũng bắt đầu có chút nói thầm.

“Chị Phương Hân, quan hệ của chị và Đường Khảo học trưởng là dạng gì?” Trương Nguyệt Thần đang lúc thốt nhiên dời chủ đề, hỏi đến Phương Hân có chút trở tay không kịp.

“Chị. Chị và Đường Khảo? Chị và hắn có thể có quan hệ gì nha? Bằng hữu bình thường thôi.” Phương Hân mất tự nhiên thoáng nở nụ cười.

“Kỳ thật em rất hâm mộ chị Phương Hân, Đường Khảo học trưởng thoát nhìn rất có cá tính, trong lòng của anh ấy hình như chứa đựng rất nhiều sự tình, nhưng cũng không phải như giả vờ thâm trầm, so sánh với các nam sinh khác, rõ ràng thành thực hơn nhiều a. Ách, em không phải vì anh ấy tìm em đóng phim mới khen ngợi anh ấy như vậy đâu.”

“Đường Khảo rất thành thực sao? Sao chị không có cảm giác này. Bất quá cậu ấy nói chuyện làm việc gì gì đó, đúng là so với các nam sinh khác lão luyện không ít.” Phương Hân nghiêng đầu suy nghĩ.

“Còn nói cùng Đường Khảo học trưởng không có quan hệ gì nữa, vừa nhắc tới một chút, chị Phương Hân liền lộ tẩy rồi.” Trương Nguyệt Thần mỉm cười.

“A, cái con bé này, cứ nhiên lẩn quẩn một hồi đều để dẫn dắt chị!” Phương Hân giả vờ tức giận trừng mắt liếc Trương Nguyệt Thần, khóe miệng lại có chút vểnh lên.

“Ôi. Cảm tình giữa người với người, thật là một thứ gì đó rất kỳ quái a.” Bầu không khí nói chuyện vừa có chút chuyển biến tốt đẹp, ánh mắt Trương Nguyệt Thần lại ảm đạm xuống, phát ra một tiếng than nhẹ.

Phương Hân hiện tại, đã không còn dám vì Đinh Lam cam đoan nữa, xuất phát từ sự phản cảm với tính cách của Mạc Phi, nàng vẫn không hề chú ý đến cuộc sống thường nhật của Mạc Phi, hiển nhiên cũng sẽ

không lưu tâm thái độ của Đinh Lam đối với Mạc Phi, nhưng bây giờ nhớ tới từng cảnh tượng Đinh Lam và Mạc Phi cùng một chỗ, ngẫm nghĩ mơ hồ hồ có chút ám muội. “Tại sao Trương Nguyệt Thần nói vài câu, mình đã bắt đầu nghĩ Đinh Lam không thể tin tưởng rồi? Chẳng lẽ thật đúng là ba người thành hổ?” (Ba người nói có cọp thiên hạ sẽ tin có cọp thật) Phương Hân dùng sức lắc lắc đầu, muốn đem tưởng tượng không có căn cứ xác thật quăng ra khỏi đầu.

Trương Nguyệt Thần gơ ngón trỏ, nhẹ nhàng vuốt mép cốc cafe, như có điều suy nghĩ nói: “Kỳ thật, em cũng không quan tâm Đinh Lam đối với những nữ sinh khác gặp dịp thì chơi, cho dù anh ấy đối với em cũng chỉ là hư tình giả ý, em cũng sẽ không tức giận. Thế nhưng, em lại không thể tha thứ nếu Đinh Lam thật sự yêu một nữ sinh khác! Yêu đến nỗi mỗi lần em nhắc tới nữ sinh tựa như cái bóng này, anh ấy đều toát ra vẻ mặt buồn bã mất mát! Em thật sự không thể khoan nhượng.” Nói xong lời cuối cùng, trong thanh âm của Trương Nguyệt Thần cũng mơ hồ có ba phần hàn ý. Trong lòng Phương Hân chấn động, chỉ cảm thấy tâm tính của cô gái xinh đẹp trước mặt này có chút không bình thường, nhưng đến tận cùng là không đúng chỗ nào, trong lúc nhất thời nàng cũng không nói rõ được. (Tiêu: người điên iu =..=)

“Nguyệt Thần, mọi việc nên nghĩ theo hướng tốt chứ, sao em không nghĩ lại khoảng thời gian trước kia em và Đinh Lam đóng phim? Đó là quãng thời gian em và hắn đặc biệt có, nữ sinh khác không có, nữ sinh gọi là Mạc Phi kia càng không có tình cảm nền tảng với Đinh Lam như vậy. Nói đến việc này, chị thật là có chút ghen tỵ với em đó, Đường Khảo cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới việc mời chị làm nữ diễn viên chính của hắn a.” Lời này của Phương Hân cũng không phải giả, đoạn thời gian trước nàng trong phòng làm việc của Đường Khảo xem qua một ít dạng phim tư liệu thực tế, khi đó nàng liền hỏi qua Đường Khảo, mọi người cùng một chỗ học tập lâu như vậy rồi, vì sao không nghĩ tới việc mời nàng tham gia quay phim. Vốn Phương Hân còn tưởng rằng Đường Khảo không muốn nhìn mình trong ống kính cùng Đinh Lam nói chuyện yêu đương, nhưng Đường Khảo cư nhiên không chút do dự nói là bởi vì Phương Hân không xinh đẹp như Trương Nguyệt Thần, Phương Hân dưới cơn nóng giận, lại cho Đường Khảo ăn một cú đấm. (Tiêu: aha~ chị gái thật giàu trí tưởng bở =..=)

“Ừm, chị Phương Hân, cảm ơn chị an ủi em.” Trương Nguyệt Thần rất lễ phép hướng Phương Hân gật đầu. “Nhưng em không rõ, đến tận cùng phải làm thế nào, mới có thể khiến Đinh Lam quan tâm đến em đây?” Nói tới, thế giới tinh thần của Trương Nguyệt Thần lại bay tới nơi kia.

“Em hiện tại phải về trường học chưa? Chúng ta cùng nhau trở về?” Phương Hân rút cuộc bỏ qua nỗ lực an ủi Trương Nguyệt Thần, bắt quá loại chuyện tình cảm này, vốn cũng rất khó để một người đứng xem có thể chỉ phối.

Trương Nguyệt Thần nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt ném về hướng ngoài cửa sổ, trên cầu vượt ngoài cửa sổ, người đi đường lui tới, ngẫu nhiên va chạm vào nhau, cũng chỉ thoáng quay đầu sang, cước bộ vẫn không chút nào thả chậm.

“Vây. Chị còn chút việc, về trước nhé.” Phương Hân bắt đầu sửa sang lại đồng tử giấy của mình.

“Chị Phương Hân, lúc em và Đinh Lam từ trường học ra ngoài mua sắm, Đường Khảo học trường cũng cùng đi với chúng em, bắt quá anh ấy không cùng tụi em đến đây, tự mình đeo một cái túi lớn đi về hướng trạm xe buýt, em nghe Đinh Lam nói, anh ấy hình như đến một nơi tên là Cửu Dương Tiền Quán. Chị bây giờ muốn đi tìm anh ấy không?” Trương Nguyệt Thần đột nhiên xoay đầu lại nói.

“Chị tìm cậu ấy để làm chi? Cậu ấy và chị đâu có quan hệ gì.” Phương Hân theo thói quen tự nhiên đáp.

“A, không có gì, em tùy tiện hỏi một chút.” Trương Nguyệt Thần lại nghiêng đầu đi, không nhìn Phương Hân nữa.

Từ trong khu mua sắm đi ra, không biết có phải vì cùng Trương Nguyệt Thần nói chuyện không, Phương Hân thật đúng là nổi lên mong muốn đi gặp Đường Khảo, tên Đường Khảo này làm việc trước sau luôn đặc biệt độc hành, rất ít báo với Phương Hân hướng đi của mình (Tiêu: Tên Hân chứ ko phải tên MÃ nha~ =..=) Lần này Phương Hân hiếm khi bắt được hành tung của cậu, liền có chút nhịn không được muốn đi xem sao. “Chờ tớ bắt được cậu, liền bắt cậu giúp tớ xách túi, chỉ cần mình không nói, chắc chắn cậu ấy cũng không dám hỏi mình tại sao mua nhiều quần áo như vậy.” Phương Hân ở trong lòng tìm tòi một lý do danh chính ngôn thuận, đưa tay đón một chiếc taxi.

Cửu Dương Tiễn quán, tên như ý nghĩa, hiển nhiên là lấy điển cổ Hậu Nghệ bắn chín mặt trời, nguyên lai là một quán giải trí trang trí sa hoa, tiền và cung đều chọn từ hàng hiệu có tên tuổi quốc tế, mặt khác còn phục vụ thêm piano và phòng trà để thư giãn. Lúc vừa khai trương còn rất náo nhiệt, nhưng hai năm nay hoạt động bắn cung đã không còn khởi sắc nữa, tiền đạo (đạo là đường, đây ko phải tấm bia tập bắn đầu mà giống như một đường biên phân ra giống như mấy chỗ tập bắn súng ấy ^^) giảm bớt chỉ còn hai cái, không gian còn lại toàn bộ đều cải biến thành phòng trà thư giãn, bắn tên đã đảo lại thành phòng trà, phỏng chừng cũng không bao lâu nữa, hai tiền đạo cuối cùng này cũng sẽ bị dỡ xuống thôi.

Phương Hân cầm theo một đồng tử giấy gian nan từ trong xe taxi chui ra, nhìn bảng hiệu Cửu Dương Tiễn quán trước mắt sớm đã ảm đạm không chịu nổi cùng đám học sinh trung học trên con đường phía trước uống trà sữa ha ha cười giỡn, trong ngực nàng nhin không được thoáng lộp bộp, nơi này còn có thể bắn tên sao? Nếu Đường Khảo không ở chỗ này, thì nàng cũng không thêm tới.

Hoàn hảo, vừa đi vào sảnh chính, Phương Hân liền nhìn thấy trước hai tiền đạo duy nhất sâu bên trong quán, một thân ảnh trắng tấp cô đơn. Phương Hân lén lút từ phía sau Đường Khảo chậm rãi tiếp cận, tận lực không phát ra mấy may thanh âm, muốn hù dọa Đường Khảo một phen. Ông chủ quầy rượu từ sau quầy uể oải lộ đầu ra, nhìn Phương Hân không có ý định mua đồ uống, liền chậm chậm ngồi trở về.

Đường Khảo tập trung tinh thần luyện bắn tên, giờ phút này đại khái đã tiến nhập vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong (vật ngã lưỡng vong ý chỉ việc bản thân quên đi hết thấy đối tượng và sự việc, ý thức hoàn toàn thoát ly khỏi hoàn cảnh thực tại), túi giấy xách theo trên tay Phương Hân sột soạt rung động phía sau cậu, cậu cũng hoàn toàn không nhận thấy, chỉ có chút cứng nhắc nâng tiền, kéo cung, nhắm, thả dây, ngay cả tiết tấu hô hấp cũng theo xu hướng quy luật nào đó.

Phương Hân đem mấy thứ vướng víu trên tay tìm một góc xó xỉnh nào đó thả xuống, rồi lặng lẽ đứng ở phía sau Đường Khảo một bước, hiếu kỳ nhìn trong chốc lát, chỉ thấy Đường Khảo liên tiếp bắn 17 tiền, toàn bộ đều trúng hồng tâm, trên bia hồng tâm rậm rạp tiền luyện tập, vài tiền cuối cùng, cư nhiên cũng rần hưởng vũ tiền ở trung tâm chen vào.

Phương Hân rất thán phục, nhin không được nổi lên ý muốn đùa bỡn, nàng lén lút tiến lên từng bước, để ỉnh cơ hồ dán phía sau Đường Khảo đang nghiêng người đứng thẳng. Đang kéo cung nhắm Đường Khảo đột nhiên ngửi được phía sau có một cỗ mùi hương thoang thoảng quen thuộc, tâm thần cậu nhất thời lay động nhớ tới một người, tay cầm cung kia cũng thoáng run rẩy, vũ tiền trong tay rời dây bay đi. Mùi tên thứ 18 này, cư nhiên chỉ trúng một vòng thứ sáu.

Đường Khảo đang kinh ngạc nhìn đám tiền lộn xộn cắm trên bia kia, phía sau lại vang lên tiếng cười như chuông bạc.

“A? Tại sao lại là cậu?” Đường Khảo nhìn thấy Phương Hân, thần sắc trên mặt càng thêm kinh ngạc.

“Haha, tại sao tớ vừa đến cậu liền bắn trật, có phải làm chuyện gì có lỗi với tớ, có tạt giạt mình đứng không hả?” Đôi mi thanh tú của Phương Hân nheo lại, lúm đồng tiền như hoa.

“Hắc hắc.” Đường Khảo có chút mất tự nhiên cười khan hai tiếng, không khỏi ở trong lòng thầm mắng mình tu hành chưa đủ, một chút quấy nhiễu nho nhỏ đã khiến mình phát huy thất thường, để Phương Hân nhìn thấy chê cười.

Nhìn bộ dáng Đường Khảo vẻ mặt quẫn bách, Phương Hân cũng không tiếp tục cười nhạo cậu nữa, lại nói vừa rồi cũng là nàng cố ý đến quấy nhiễu người ta mà. Nàng xoay người nhìn bốn phía, chuyển hướng chủ đề, “Tiễn quán này nhìn bên cổng chính còn rất có khí thế, sao bên trong lại lụn bại thành như vậy, cậu trước kia từng tới sao?”

“Trước khi lên đại học thường đến, sau này vào Đại học S rồi thì ít đến. Hiện tại có rất ít người chơi bắn tên, đừng nói nơi này lụn bại, qua vài năm nữa, hai tiền đạo cuối cùng này cũng sẽ hủy luôn.” Đường Khảo cũng theo ánh mắt Phương Hân nhìn quanh bốn phía, trong vẻ mặt pha lẫn chút tiếc hận.

“Cậu đem việc bắn tên làm hạng mục rèn luyện cố định sao? Đinh Lam thường xuyên nhắc tới việc cậu không chịu cùng hắn đi đá bóng, còn nói cậu thiếu rèn luyện cơ thể, sớm muộn cũng sẽ một thân béo phì,

hì hì.”

”Haha, hẳn một chút cũng chưa từng nói sai a, tớ quả thật không thích vận động, sở dĩ thích bắn tên, cũng chính vì bắn tên vận động rất ít, giống hoạt động tu thân dưỡng tính nào đó hơn. Dù sao tớ cũng không giống Đinh Lam, cần bảo dưỡng vóc dáng và khuôn mặt.

”Hai ngày cuối tuần gần đây, không có tiết buổi chiều sẽ không thấy bóng dáng hai người, cậu đều tới đây luyện tập sao?” Phương Hân giương mắt nhìn Đường Khảo.

Đường Khảo gật đầu.

Phương Hân lại hỏi tiếp: “Tớ nhớ rõ cậu trước kia rảnh rỗi đều lặn qua lặn lại mấy bộ phim của cậu, gần đây sao đột nhiên lại gia tăng luyện tập vậy?”

Đường Khảo dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng khảy dây cung, thấp giọng nói: “Cậu cũng biết đấy, gần đây bên người thầy Vũ Văn luôn luôn phát sinh việc lạ, mặc dù trong trường học rất yên bình, nhưng tớ chung quy vẫn cảm thấy sẽ phát sinh chút chuyện gì đó, nếu bất trắc xoay mình phát sinh, nói không chừng thứ cung tiễn này của tớ còn dùng được, do đó thường đến luyện tập. Chẳng qua luyện tập ở đây chỉ là bắn bia cố định, không có cơ hội bắn bia động, thật sự phát sinh chuyện gì, không biết tớ có bắn chuẩn được vậy không.”

”Bắn bia động.” Sau khi Phương Hân hiểu được ý tứ của Đường Khảo, trên lưng không khỏi có một cổ hàn ý vọt tới, “Cậu đừng làm tớ sợ a, tớ không muốn cậu có cơ hội dùng đến cung tên!”

”Ai biết được? Trong khoảng thời gian này, thầy Vũ Văn ngoài miệng mặc dù không nói, nhưng vẫn luôn trong trạng thái như lâm đại địch, mặc dù thầy ngoại trừ Bách Diệp ra, không biết còn đang phòng bị ai, nhưng thầy vẫn đang rất cẩn thận chú ý chiêu hướng xung quanh. Tớ không có bản lĩnh đặc thù gì, cũng không trông cậy có thể giúp được thầy Vũ Văn chuyện gấp gì, nếu thật có một lúc nào đó, cần tớ bảo vệ ai, tớ có thể ỷ lại, chính là cây cung trong tay này.” Trong tay Đường Khảo dùng sức, nắm chắc trường cung kia.

”Cậu hy vọng có thể bảo vệ được người kia, mới đến luyện bắn tên sao?” Trong lòng Phương Hân vừa động, ôn nhu nhìn thẳng vào mắt Đường Khảo. (=.=)

Đối mặt với ánh mắt thẳng thắn của Phương Hân, Đường Khảo có chút không được tự nhiên mà nghiêng đầu sang, nhưng chỉ trong nháy mắt ngẩn ngui, cậu lại mạnh quay đầu về, kiên định tiếp nhận ánh mắt của Phương Hân.

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm rền, khiến đám bồ câu trên nóc nhà sợ đến bay đi tứ tán, chỉ để lại vài sợi lông vũ từ không trung chậm rãi hạ xuống. Tiếng sấm cuộn cuộn cũng kinh động đến hai người trẻ tuổi trong quán, Phương Hân phóng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thấy hướng tây bắc một cụm mây đen lớn cuộn cuộn kéo đến, mắt thấy chính là điềm báo ột hồi cuồng phong bạo vũ.

”Không phải chứ, dự báo thời tiết ngày hôm qua rõ ràng nói hôm nay trời sẽ không mưa, sao trong nháy mắt trời lại tối đen rồi?” Phương Hân kinh ngạc nói.

”Trên tay cậu còn nhiều đồ như vậy, trời mưa thật thì sẽ rất phiền toái, đi nhanh thôi, tớ giúp cậu xách đồ.” Đường Khảo đã bắt đầu gói ghém cung tên.

”Hắc hắc. Cậu thật ngời tớ tới đây là để gặp cậu sao? Kỳ thật tớ chính là đến tìm một nhân viên bốc vác miễn phí.” Phương Hân lộ ra nụ cười đắc ý.

”Ai nói tớ đây là nhân viên bốc vác miễn phí? Trở về cậu ít nhất phải mời tớ ăn bữa cơm chứ?”

”Ăn cơm có gì khó đâu chứ? Tớ cam đoan sau này trở về có người mời chúng ta ăn!”

”Hửm? Lại là kẻ ngưỡng mộ nào muốn mời cậu ăn tối hả? Tớ đi theo có tiện không?”

”Hắc hắc. Đừng hỏi nhiều như vậy nữa, dù sao là một oan đại đầu (người coi tiền như rác) tớ và cậu đều biết.”

Hai người trẻ tuổi cười đùa từ quán tiễn chạy ra.

Ôn Nhã ngồi trên sofa của Vũ Văn, chỉ kiên nhẫn chờ đợi được mười phút, liền hiếu kỳ đứng dậy nhìn bốn phía, nhưng trong ký túc xá của Vũ Văn trống rỗng, thứ thú vị thật sự không nhiều lắm.

Ôn Nhã ngay từ đầu còn có chút kiêng kỵ, hắc lang ghé vào dưới song cửa sổ kia, e rằng Vũ Văn để nó lại trong nhà, chính là để trông chừng mình. Nhưng khi nàng dè dặt bước đến trước cửa phòng ngủ của Vũ Văn, Huyền Cương vẫn như cũ rũ mắt, đối với Ôn Nhã hờ hững lạnh nhạt. Ôn Nhã lúc này mới thoáng thả chút tâm, mở đèn trong phòng ngủ của Vũ Văn.

Bày trên chiếc giường đơn cực kỳ mộc mạc, là một đồng chăn mềm chỉnh tề, ga giường màu xám trắng không nhiễm một hạt bụi, sạch sẽ không giống như phòng ngủ của một nam nhân độc thân. Trên bàn làm việc bên cạnh đầu giường đặt một máy tính cũ kỹ, trong thời đại mà LCD được sử dụng phổ biến này, phối với máy tính kia cư nhiên chính là một màn hình CRT 15inch, chẳng biết Vũ Văn nhặt được từ nơi nào thứ hàng second hand này.

Ôn Nhã vô cùng buồn chán ở trong phòng ngủ dạo một vòng, vốn còn tưởng có thể từ phòng ngủ thuộc loại tư mật này nhìn trộm được chút thế giới nội tâm của Vũ Văn Thụ Học, nhưng trong này không có gì có thể chứng minh được chủ nhân của phòng ngủ có cuộc sống thú vị gì. Nàng bắt đầu dĩ mở ra máy tính bên đầu giường, màn hình chớp động vài cái, bắt đầu truy cập vào giao diện windows 2000.

Vốn không ôm hy vọng gì, nghĩ rằng máy tính này cũng có thể bị Vũ Văn cài mật mã, nhưng đợi trong chốc lát, máy tính cư nhiên trực tiếp hiển thị desktop, Vũ Văn hiếm khi không cài mật mã áy tính. Ôn Nhã bắt đầu có chút hưng phấn, chuẩn bị trên máy tính xâm nhập một phen, “Để xem Vũ Văn thân mến của chúng ta, lưu trữ thứ gì trong ổ cứng nhé.” Ôn Nhã vừa nói, vừa cầm chuột lên.

Nhưng 5 phút sau, Ôn Nhã hoàn toàn thất vọng rồi, trong ổ cứng của máy tính ngoại trừ một ít phần mềm thường dùng, không hề giấu bất kỳ thứ gì kỳ lạ, mặc dù cũng cài đặt QQ và MSN, nhưng thói quen của Vũ Văn tựa hồ là theo mô hình tiệm net, sau mỗi lần sử dụng đều xóa hết tất cả nội dung trao đổi. Trong mục lựa chọn tài liệu, những tài liệu từng được shortcut qua cũng bị xóa toàn bộ. Ôn Nhã mở trình duyệt IE, trang mạng ưa thích cũng trống không, thật giống như chủ nhân máy tính này chưa từng lên mạng. Ôn Nhã chưa từ bỏ ý định, lại mở ra mục lịch sử, nhưng nơi đó vô luận là ngày hôm qua hay hôm trước, hay đầu tuần này đầu tuần trước nữa, vẫn là trống rỗng.

Chẳng lẽ Vũ Văn chưa bao giờ dùng máy tính này? Ôn Nhã cúi đầu nâng bàn phím lên, quay ra ngoài hướng ánh nắng ngoài cửa sổ, cùng đại đa số bàn phím máy tính bình thường giống nhau, những phím không thường dùng trên đó rõ ràng có tích một tầng bụi mỏng, còn 26 ký tự và phím enter thường dùng gì gì đó, rõ ràng đều sạch sẽ hơn những cái khác nhiều.

Xem ra Vũ Văn đúng là thường xuyên dùng máy tính này, chỉ là không rõ, y tại sao có thói quen xóa dấu vết mình lên mạng chứ? Chẳng lẽ dùng máy tính ở nhà cũng không an toàn? Ôn Nhã nghiêng đầu suy nghĩ một chút, chỉ có thể rút ra kết luận thầy Vũ Văn là một người cực kỳ dỏ hơi.

Thế giới nội tâm của Vũ Văn cảm bẽ đến lợi hại như thế, Ôn Nhã rơi vào đường cùng, cũng chỉ đành lang thang trên mạng giết thời gian. Chỉ chớp mắt, chuông tan tiết thứ tư vang lên trong sân trường, nhưng Vũ Văn ra ngoài vẫn chưa trở về, Ôn Nhã nhu nhu bụng đói, xông vào trong phòng bếp muốn tìm chút gì để ăn. Đại khái Huyền Cương cũng có chút đói bụng, nghiêng người từ dưới cửa sổ đứng dậy, đi theo phía sau Ôn Nhã thông thả vào phòng bếp.

Nhưng Ôn Nhã lục tung tìm nửa ngày, cũng chỉ tìm được vài gói mì ăn liền, nàng quay lại hướng Huyền Cương theo đuôi mà vào làm một cái mặt quỷ, nói: “Người cũng chứng kiến rồi đó, chủ nhân nhà người quả thực là một quỷ hẹp hòi! Cư nhiên tủ lạnh cũng không nở mua, trong bếp chẳng có gì ăn, chỉ có vài gói mì ăn liền như vậy. Nếu để cho ta ở đây, ta cam đoan nơi này mỗi ngày đắp đầy đồ ăn ngon đó!”

Huyền Cương diện vô biểu tình nhìn Ôn Nhã, không bỏ đi, cũng không kêu la. Ôn Nhã nhìn bộ dáng này của nó, liền mở ra một gói mì ăn liền, đặt dưới mũi Huyền Cương, “Người ăn không? Muốn ăn ta ngâm cho người một gói.”

Ngửi được cỗ mùi bột ngọt nồng nặc, trên mặt Huyền Cương nhất thời lộ ra vẻ chán ghét, xoay người chạy trở về phòng khách.

“Thật kén ăn, ngươi không ăn ta ăn!” Ôn Nhã một bên nói thầm, một bên đun ấm nước.

Trong thời gian đợi nước sôi, Ôn Nhã mở ra cánh cửa phòng vệ sinh, nàng vừa muốn đi vào, Huyền Cương đột nhiên như cơn gió xuất hiện trước mặt nàng, nhìn về mặt nó nghiêm túc, tựa hồ muốn ngăn cản Ôn Nhã đi vào. Ôn Nhã thấy Huyền Cương lại lộ ra khuôn mặt dữ tợn, tâm trạng có chút sợ hãi, vội vàng tiến vào phòng vệ sinh, phanh một tiếng khóa cứng cửa.

Trong giây lát Huyền Cương trở nên luống cuống bất an, một bên sửa diên củng, một bên dùng móng vuốt sắc bén cào lên khóa cửa, làm ra một ít thanh âm khiến rằng người ta e ẩm, Ôn Nhã không biết đại lang bên ngoài này đến tột cùng là bị làm sao, càng thêm không dám mở cửa, nàng lui về phía sau mấy bước, liền lùi đến bên cạnh bồn tắm lớn, vừa quay đầu lại, cư nhiên nhìn thấy một thứ khiến người ta giật mình!

Đó là một thanh trường kiếm uốn lượn như rắn, mũi kiếm bị phong bế trong một khối băng thật lớn, trên chuôi kiếm còn quấn quanh một chuỗi hạt châu màu đen.

Ôn Nhã cực độ hiếu kỳ đưa tay đặt trên khối băng trong suốt sáng lóng lánh, tay nàng bất ngờ xuyên qua khối băng, trực tiếp chạm vào mũi kiếm cứng rắn, loại xúc cảm lạnh lẽo này khiến nàng giống như bị điện giật rút tay trở về. Ôn Nhã kinh ngạc nhìn thanh vũ khí kỳ quái này, hoàn toàn quên mất ngoài cửa Huyền Cương đang dùng lực đập vào cửa gỗ, nàng nắm lấy chuôi kiếm cố dùng sức lay động, trường kiếm tựa như bị hàn chết cứng, không nhúc nhích tí nào.

Cuối cùng, nàng lấy ngón tay khẩy chuỗi hạt châu bóng loáng kia, chuyên chú nhìn hồi lâu, ngọn đèn có chút hôn ám trong phòng vệ sinh chiếu rọi xuống, trên chuỗi châu màu đen nọ cư nhiên phản xạ ra ánh sáng nhu hòa cực kỳ hoa mỹ. Trong lòng Ôn Nhã vừa động, rốt cuộc ma xui quỷ khiến nhẹ nhàng kéo, đem chuỗi châu kia từ trên chuôi kiếm tháo xuống!

Tiêu: Mọi người lun bị lòng hiếu kỳ hại người hại mình >__< sao=“” ta=“” nghi=“” chị=“” gái=“”
trương=“” nguyệt=“” thần=“” này=“” là=“” ký=“” chủ=“” tà=“” binh=“” thứ=“” 4=“” lăm=“” nha~=“”
:-?=“” thái=“” độ=“” kỳ=“” quái,=“” tốc=“” độ=“” hồi=“” phục=“” bệnh=“” cũng=“” rất=“” lạ=“”
:-?=“” đình=“” ca,=“” bảo=“” trọng=“” nha~=“” độc=“” nhất=“” phụ=“” nhân=“” tâm=“” đó=“”
nha~~=“”>__

81. Quyển 2 - Chương 39

39,

Sau khi Phương Hân giúp lấy danh sách và thẻ ngân hàng giống như củ khoai lang nóng phồng tay kia, Vũ Văn không nhịn được thở phào một hơi, nhưng tưởng tượng trong nhà vẫn còn một Ôn Nhã ngồi đó, y lại bắt đầu có chút đau đầu. Bên cạnh mình giống như tràn ngập một tầng sương mù, tựa hồ khắp nơi đều ẩn tàng nguy cơ, ngày đó say rượu, liền có Thức Thần theo mình lên vào phòng ngủ Ôn Nhã, vụ nổ đêm qua, suýt nữa khiến Ôn Nhã ngọc nát hương tan, vốn còn tưởng rằng nàng sẽ biết khó mà lui, ai ngờ tâm tính Ôn Nhã này không giống nữ tử bình thường, khư khư cố chấp, chính mình cũng đành hết cách với nàng.

Đứng dưới cây hòe già ven đường rút hai điều thuốc lá, Vũ Văn lại hồi tưởng đến linh hồn vị kỵ sĩ Ba Tư cổ hiện thân trong nhà xưởng đêm qua, vong hồn kia trước khi bị giam cầm hô lên hai âm tiết, mặc dù phát âm có chút quái dị, nhưng từng câu từng chữ, không giống cổ ngữ Ba Tư cổ, nghe ra, tựa hồ là một chữ “cáo” và một chữ “phóng” trong Hán ngữ. Nếu đem hai âm phát ra này đặt cùng nhau, vô luận bằng cách biến hóa thế nào, hình như cũng không thể tương ứng với từ ngữ Hán văn. Lúc rạng sáng Vũ Văn ngồi xếp bằng trong nhà suy tưởng, thuận tiện thử nghĩ tìm tòi hàm nghĩa của hai chữ này, hai âm tiết này nếu không phải một từ vậy khả năng lớn nhất, chính là tên của một người. Căn cứ theo bản vẽ Mạc Phi lưu lại, người Ba Tư này tựa hồ là bị chém chết trong tay một vị quan viên Trung Quốc, nếu trong lòng vong hồn Ba Tư này oán hận bất diệt, trong miệng nó la lên, e rằng là tên của cừu nhân. Chẳng lẽ quan viên

Trung Quốc tuần nhả trong bức tranh nọ, phát âm của tên gọi là “Cao Phương”? (phóng đọc là phàng, còn phương đọc là phang)

Về đầu mỗi tiếng hô của vong hồn, Vũ Văn cũng chỉ có thể truy tố đến tận đây, một đêm suy nghĩ, y ở trong lòng đem tên từng người từng đọc trong cổ thư cùng liên quan đến thời Đường triều lược qua một lần, thời Đường Cao thị ở Bột Hải (vùng biển giữa bán đảo Sơn đông và bán đảo Liêu đông Trung quốc), cùng vọng tộc Trung Nguyên thường có quan hệ thông gia, người họ Cao làm quan trong triều cũng không ít, nhưng thế nào cũng nhớ không nổi có người gọi là Cao Phương. Chẳng lẽ Cao Phương này chỉ là một hạng người vô danh? Cứ nhìn phục sức của người trong bức họa, mặc dù chỉ là quan chức ngũ phẩm, lại có thể điều động binh tướng, dẫn quân đi, thân phận người này dường như không chỉ đơn giản như vậy.

Bóp tắt tàn thuốc ném vào thùng rác, Vũ Văn định đến thư viện, hy vọng có thể từ trong tư liệu lịch sử cất giấu trong thư viện lật ra chút tư liệu hữu dụng về Cao thị thời Đường, nhưng một phen truy tìm, vẫn không có kết quả, phảng phất như trong lịch sử chưa từng có người tên Cao Phương này. Mãi đến khi bọn học sinh trong thư viện tự học đều tùm năm tùm ba rời đi, hẹn nhau đến căn tin ăn cơm trưa, Vũ Văn mới nhớ tới trong nhà còn có một Ôn đại mỹ nữ đang đỏ mặt mong chờ mình về. Phòng bếp trong nhà mình trống rỗng, Ôn Nhã có vô lễ thế nào đi nữa, chung quy cũng không nên để nàng đói bụng, Vũ Văn lắc đầu thở dài, chậm rì rì ra khỏi thư viện.

Thức ăn của căn tin đại học, có thể xưng được với mỹ vị thật sự không nhiều lắm, bất quá bánh bao thịt của căn tin số hai còn miễn cưỡng qua được ải, mỗi lần nâng lồng hấp lên, đều có học sinh xếp hàng dài để mua. Lúc này, Vũ Văn cũng chen lẫn trong đám học sinh, chậm rãi hướng cửa chắn phòng ăn nhích đến, nếu Ôn Nhã không tiện ra ngoài, mua mấy cái bánh bao mang về, cũng không tính là tiếp đón không chu đáo nha.

Xếp hàng ước chừng được mười phút, Vũ Văn mới di chuyển đến bên cửa chắn, vừa đem bánh bao nóng hổi cầm trong tay, chỗ huyết linh đài (nằm gần tim tạng, chỗ lõm dưới đầu mỏm gai đốt sống lưng 6) lại đột ngột thừa nhận lực cảm ứng trùng kích nào đó phi tự nhiên, cổ sức mạnh kia tựa như điện giật kích thích tim tạng của y.

“Nguy rồi, định linh châu!” Vũ Văn không kịp ngẫm nghĩ nữa, xoay người nhét bánh bao cầm trong tay ột vị nữ sinh xếp hàng phía sau, rồi chạy về hướng ký túc xá. Nữ sinh kia mặc danh kỳ diệu được một anh đẹp trai không quen biết tặng một túi bánh bao thịt miễn phí, không khỏi đỏ mặt, Vũ Văn đã chạy thật xa, nàng mới hướng bóng lưng của Vũ Văn hô to: “Này! Tôi ăn không hết nhiều như vậy a!”

Vũ Văn một mạch xông lên tầng 8 ký túc xá, đẩy ra cửa phòng khép hờ, tình cảnh trước mắt khiến y nhin không được hít một ngụm khí lạnh. Trong phòng bếp một mảnh hỗn độn, nồi chấu bát đĩa trên lò đều bị ném trên mặt đất, trên một mảnh sứ vỡ màu trắng còn bắn tung tóe vài giọt máu đỏ tươi, nhìn qua thật là xúc mục kinh tâm (nhìn thấy mà giật mình hoảng hốt), mà ấm nước sôi trên bếp lò sớm đã đun đến đáy đang bốc lên một luồng khói đen, khiến trong không khí phiêu đảng một cổ mùi hồ khét. Cánh cửa phòng vệ sinh mở rộng hết cỡ, định linh châu màu đen bị vứt trơ trọi giữa bồn tắm lớn, kiếm Keris đã biến mất! Vũ Văn nhất định linh châu lên, tắt bếp ga, rồi bước nhanh chạy vọt vào buồng trong, phòng khách và phòng ngủ đều còn bảo trì nguyên dạng, nhưng Ôn Nhã và Huyền Cương lại biến mất vô ảnh vô tung.

Vũ Văn nắm thật chắc định linh châu trong tay, dùng sức cắn ngón cái của mình, trong lòng vô cùng hối hận, chuyện Ôn Nhã có thể nhìn thấy hư linh, y đã sớm phát hiện, nhưng Ôn Nhã thế này chung quy khiến y nhớ lại chút chuyện cũ, vì không muốn bị quấy nhiễu, y liền tận lực làm ình không chú ý đến tính chất đặc biệt của Ôn Nhã, cũng tận lực coi nàng như một người bình thường, không ngờ nhất thời sơ sẩy, rồi cuộc tạo thành hậu quả như vậy.

Định linh châu chính là pháp khí phật môn có linh lực cường đại, nhưng theo tâm ý của Vũ Văn chuyển đổi thành thuộc tính ngũ hành, để nó cùng hư linh bằng kết hợp khi bị vây vào trạng thái phong ấn, rất khó có người dùng thuật pháp phá vỡ được nó, nhưng nếu người tiếp xúc nó thân mình chứa chút linh quang, lại vô ý thực hiện, không vì mục đích giải trừ phong ấn, ngược lại có khả năng vô tình đem thuộc tính của định linh châu đẩy hướng về phía cực nguồn. Vũ Văn cơ hồ có thể tưởng tượng ra, khi Ôn Nhã nhìn thấy thanh kiếm Keris đó, hứng thú đối với trường kiếm không bằng chuỗi châu phát ra ánh sáng lộng lẫy nhu hòa này, đại khái phản ứng đầu tiên trong lòng nàng, chính là đem chuỗi châu này trở thành một bộ nữ trang tuyệt hảo, cứ như vậy cơ duyên xảo hợp, trong lúc vô tình phá vỡ hư linh bằng kiên cố, gọi là trăm năm rèn thép

nháy mắt hóa thành mềm oặt có thể quán trọn ngón tay, đại khái chính là như thế. Chẳng qua kiếm Keris đột nhiên được cởi trói, nhất định sẽ toàn lực mê hoặc Ôn Nhã, một khi Ôn Nhã tiếp xúc với thanh tà binh này, khó tránh khỏi sẽ bị nó xâm chiếm cơ thể. Rồi trở thành ký chủ tà binh!

Thình lình, Vũ Văn tựa hồ nhớ ra gì đó, y thoáng có chút khẩn trương ngồi xổm người xuống giựt ra tủ chén dưới bếp lò, không ngoài sở liệu, lần gần đây nhất Đinh Lam đưa máu tới vẫn còn bốn bịch, Vũ Văn liền đem chúng cất giấu sâu bên trong tủ bếp, mà hiện tại trong tủ chỉ còn lại bốn túi rỗng mềm dẹt bị xé mở, vết máu dính trên những mảnh vỡ dưới mặt đất, hẳn là từ nhỏ xuống từ trên thân kiếm Keris khi hút máu tươi mà có. Xem ra tà binh mới vừa nhập vào cơ thể Ôn Nhã, liền đối với máu tươi hiện ra khát vọng dị thường!

Vũ Văn thấp thỏm bất an đóng cửa tủ, đột nhiên phát hiện nắm tay nhựa của tủ bếp không bóng loáng như xưa nữa, y nhìn kỹ, trên nắm tay cơ nhiên để lại một vết răng giống răng chó, nguyên lai là Huyền Cương giựt tủ bếp ra chỉ dẫn Ôn Nhã tìm được huyết tương còn thừa! Như thế xem ra, Huyền Cương giờ phút này cũng chưa bị thương tổn gì, mà là xuất phát từ mục đích nào đó, đi theo Ôn Nhã rời khỏi đây. Có Huyền Cương ở một bên trông chừng, Ôn Nhã tạm thời sẽ không làm ra chuyện gì nguy hại người thường, tảng đá lớn đặt trong lòng Vũ Văn cuối cùng cũng thả thấp được một chút.

Nhưng vị ký chủ tà binh tân nhiệm này, hiện tại cô đang ở nơi nào chứ? Vũ Văn không phải Huyền Cương, vô pháp dựa vào mùi truy tung một người đã biến mất, y chậm rãi thẳng thắt lưng, thoáng nhìn bốn phía hỗn loạn, trong mắt hiện ra một mảnh mờ mịt.

“Thình thịch. Thình thịch. Thình thịch.”

Ôn Nhã ngây ngây ngô ngô xuyên qua giữa rừng cây nhỏ ở phụ cận cửa nam, hết thấy tiếng vang bốn phía đều đã mất điếc tai nghe, chỉ có thanh âm trái tim mình nhảy lên tựa như tiếng sấm chấn động bên tai, hết thấy những thứ trước mắt phẳng phất như đều bị lỏng lên một tầng lụa mỏng màu xám, chung quy có vài phần không được rõ ràng.

Tình cờ, cảnh tượng khối băng phong tỏa kiếm Keris vỡ vụn sụp đổ trong nháy mắt lại lần nữa hiện lên trước mắt Ôn Nhã. “Vũ Văn, em làm hư đồ của anh, anh sẽ không trách em chứ? Em thật sự không cố ý.” Nàng dừng bước, đỡ lấy một thân cây nhỏ bên người, một bên thở dốc, một bên ngẩng đầu nhìn không trung, thái dương kia cơ nhiên cũng giống như bị mây đen che chắn, chỉ có một vòng sáng ảm đạm.

“Cao thiếu giám có lệnh, xin mời bốn vị khách quý theo ta vào trong!” (thiếu giám có nghĩa là chức phó giám sát, thiếu là kẻ giúp việc thứ hai, giám là giám sát)

Đột nhiên, một giọng nam hồn hậu uy vũ vang lên trong đầu Ôn Nhã, thanh âm này dư âm kéo dài, xa xôi phẳng phất như từ bên kia đường chân trời truyền đến, lại vừa dị thường rõ ràng, tựa như người này ngay ở bên tai Ôn Nhã.

“Cao thiếu giám? Ai là Cao thiếu giám?” Ôn Nhã thì thà thì thầm. Nàng chỉ cảm thấy cẳng chân một trận tê dại, mặc dù tay vịn cành cây, nhưng cơ hồ đứng thẳng không được nữa, chân mềm nhũn, liền ngồi bệt trên mặt đất.

“Trên thân kiếm này của ngươi sao lại thô ráp không bằng phẳng như thế, là hỏa hậu (là sức nóng của lửa, cũng còn nghĩa khác là nói về trình độ điều luyện) rèn còn chưa đủ sao?” Lại vang lên, vẫn là thanh âm khàn khàn quái dị kia.

“Thô ráp. Hỏa hậu. Là cái gì hả?” Ôn Nhã cau chặt mày.

“Hoa văn của lưỡi như mây trôi, mũi nhọn ám uẩn, quả thật là thượng phẩm!” Trong nháy mắt, lại đổi sang một thanh âm trưởng giả khác.

Ôn Nhã phát giác đầu óc mình hình như bị người nới vào một cái đài phát thanh, bắt đầu không ngừng xuất hiện những tiếng người kỳ quái. Nàng kêu a một tiếng, không nhận được bịt kín hai tai, gắt gao nhắm lại hai mắt.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không thể ngăn cản thanh âm này tiến vào trong tai Ôn Nhã, rất nhanh, Ôn Nhã lại nghe thấy một trận tiếng cãi vã kịch liệt, vài thanh âm ngữ tốc dồn dập đồng thời vang lên, ngoại trừ thỉnh thoảng xen lẫn vài câu Hán ngữ, còn lại tất cả đều là tiếng ngoại quốc Ôn Nhã nghe không hiểu.

“Dừng âm ĩ nữa!” Ôn Nhã rốt cuộc chịu đựng không nổi, lớn tiếng la lên.

Trong rừng cây nhỏ im ắng, phụ cận cửa nam trường học người đi đường rất thưa thớt, không ai phát hiện nơi này có một vị nữ giáo viên xinh đẹp đang thần sắc chán nản ngồi trong bụi cỏ, chỉ có mặt sau ghế đá cách Ôn Nhã không xa, ẩn giấu ánh mắt sắc bén của Huyền Cương.

Thanh âm cãi vã biến mất, thay vào đó, là một loại tiếng gõ kim khí có tiết tấu. Ôn Nhã rõ ràng đã nhắm chặt hai mắt, nhưng kỳ quái cảm giác được, chính mình đang “nhìn thấy” một cảnh tượng quái dị.

Đó là một đoạn thanh sắt màu hỏa hồng dài chỉ ba thước, dưới ba đại thiết chùy luân phiên gõ, phát ra tiếng vang “đang đang” âm vang hữu lực. Theo mỗi nhát búa hạ xuống, trên thanh sắt bắn tóe lên một chút đốm hoa lửa, kỳ quái hơn nữa chính là, màu đỏ phát sáng mặt ngoài thanh sắt sau mỗi lần bị nện xuống, cư nhiên sẽ phồng lên một bọt khí thật nhỏ, đồng thời bọt khí vỡ tan, liền phát ra một tiếng xèo kỳ quái, rồi dâng lên một luồng khói xanh thưa thớt. Qua chốc lát, tiếng vang bốn phía Ôn Nhã trở nên phong phú, ngoại trừ thanh âm của tiếng nện kim loại, còn có tiếng quát mắng thô lỗ của hán tử, tiếng vù vù thật lớn của ống bễ đóng mở, cùng với tiếng thở dốc uể oải nặng nề.

Ôn Nhã bắt đầu đem đầu chuyển động trái phải, hy vọng có thể nhìn thấy thêm được gì đó, nhưng góc nhìn của nàng vẫn thủy chung cố định ở một hướng, vô luận nàng làm thế nào để “nhìn”, trước mắt luôn chỉ có đoạn sắt đang được rèn kia.

“Là ảo giác sao?” Ôn Nhã thoáng dùng sức cắn đầu lưỡi mình, nhưng đầu dây thần kinh truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt vẫn không xóa được cảnh tượng trước mắt nàng. Chẳng qua đoạn sắt kia không hiểu vì sao lại bắt đầu lắc lư, sinh ra một mảnh tàn ảnh màu đỏ mơ hồ, khi mảnh màu đỏ khiến kẻ khác trong lòng bất an càng trở nên rõ ràng, rốt cuộc biến thành một bãi máu tươi đang chảy lan khắp nơi. Ôn Nhã giật mình “nhìn” quan sát hết thấy trước mắt, nghĩ muốn lớn tiếng quát to, yết hầu lại phảng phất như bị nhét vải bông vào, không thể phát ra nửa điểm thanh âm.

“Ráp tâm phản trắc, kháng lệnh không làm, lưu bọn ngươi lại làm gì?” Giống như sấm sét nổ vang giữa không trung, một tiếng rống giận chấn đến da đầu Ôn Nhã tê dại, theo tầm mắt dời đi, ngọn nguồn của bãi máu tươi kia cũng xuất hiện trước mắt nàng, máu, là từ trên người những quân lính cổ đại nằm ngổn ngang trên mặt đất chảy xuống!

Không đợi Ôn Nhã thấy rõ quân sĩ thân phủ áo giáp da tử trạng thảm thiết này đến tột cùng là người nào, bên cạnh đột nhiên nhảy ra một võ quan toàn thân áo giáp sắt, hai tay nắm chặt một thanh trường đao sáng loáng, quơ hướng về phía nàng nghênh diện bổ tới, Ôn Nhã còn chưa kịp phản ứng nên tránh né như thế nào, góc nhìn trước mắt lại kịch liệt biến hóa, xéo bên dưới lộ ra một chân mạnh đạp vào bụng võ quan kia, lực tung cước rất mạnh, khiến Ôn Nhã trong nháy mắt nghe thấy được thanh âm xương sườn của võ quan rạn nứt. Võ quan kia chịu đau đến khom lưng, thân hình mặc dù không thể tiếp tục hướng về phía trước nữa, đại đao trong tay lại đổi thành cả hai tay đan lại nắm trụ, vẫn như cũ thế tới ào ạt, phủ đầu từ giữa không trung quét nghiêng xuống. Thời khắc nguy cấp tầm mắt Ôn Nhã lại chuyển đổi, thật giống như lực của bản thân mình làm như vậy, chẳng những xảo diệu hơi lách mình tránh thoát đại đao, cả người còn lửng không bay lên, hướng võ quan nọ đánh tới. Ôn Nhã chỉ cảm thấy chính mình tới càng gần võ quan nọ, thần sắc trên mặt võ quan càng thêm hoảng sợ.

Thình lình, một cánh tay như tia chớp vươn ra, hai ngón tay dài mảnh không chút do dự đâm vào hai mắt võ quan nọ, tiếp đó máu tươi đột ngột bắn tung tóe cư nhiên khiến Ôn Nhã cảm thấy mặt mình nóng lên. Đánh nhau kịch liệt tàn nhẫn như vậy, chẳng đem Ôn Nhã sợ đến hồn phi phách tán. Nhưng chuyện càng khiến người giật mình lại xảy ra, võ quan nọ mặc dù phát ra một tiếng kêu thảm đến khàn giọng, nhưng vô cùng nhanh nhẹn dừng mảnh buông đại đao trong tay ra, hai tay đồng thời vững vàng chế trụ cánh tay chọc bị thương hẳn! Cánh tay kia kịch liệt quẩy một cái, muốn dùng lực giãy thoát, đáng tiếc lay động vài lần vẫn không thể đem hai ngón tay cắm vào trong hốc mắt võ quan rút ra.

Ngay sau đó, phía bên phải hiện lên một khuôn mặt tuần tú mày kiếm mắt sáng, nhoáng lên lướt qua, Ôn Nhã có chút sững sốt, chỉ nhớ rõ ánh mắt người này dị thường lợi hại, ngay lập tức, một thanh quái kiếm

hình xà chẳng biết từ chỗ nào luồn ra, từ dưới lên trên gần sát cánh tay kia, mũi kiếm sau khi thoảng rung động, liền gợn ra một vòng quang mang chói mắt.

Cánh tay kia bị dễ dàng từ gốc cẳng tay chia làm hai nửa, phần cụt hướng lên không trung phun ra máu tươi, che phủ cả ánh nắng chói mắt.

“cảnh tượng” trước mắt khiến áp lực trong lòng Ôn Nhã lên tới cực điểm, rồi trong lúc hốt nhiên, nàng khó mà ức chế phát ra một tiếng gào dài, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai từ phía sau rút trường kiếm Keris ra, dùng sức hướng bên cạnh chém một nhát.

Hai cây con vô tội bị chặt đứng ngang eo, cành lá giao thoa, xào xạc rơi xuống bên người Ôn Nhã.

Ôn Nhã đứng ngơ ngác trong chốc lát, ngửa mặt lên trời té xuống.

Vũ Văn đã dọc theo mấy tuyến đường chính quanh quần trong trường mấy vòng, gặp học sinh nào quen biết đều tiến lên hỏi thăm tung tích của Ôn Nhã, đáng tiếc ai cũng không biết giờ phút này Ôn Nhã đang ở phương nào. Mắt thấy chân trời một cụm mây đen từ từ gom tụ, không khí cũng dần trở nên ảm thấp ngột ngạt, một trận mưa to đổ xuống, Ôn Nhã vẫn như cũ không rõ hướng đi, trong lòng Vũ Văn không khỏi lo lắng hơn. Bách Diệp đã bày kết giới bên ngoài trường, nếu Ôn Nhã không biết mang theo kiếm Keris ra ngoài trường, nhất định sẽ bị Bách Diệp phát hiện, để Bách Diệp tìm được Ôn Nhã trước mình, e rằng tình cảnh của Ôn Nhã sẽ trở nên thập phần nguy hiểm.

Lần thứ ba khi đi ngang qua trước cửa viện bảo tàng, Vô Vi Tử lão nhân đột nhiên từ bên trong viện đi ra chặn Vũ Văn lại.

“Nhìn người thất hồn lạc phách nhiều lần đi ngang qua chỗ này của ta, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?” Lão nhân dùng ánh mắt nhạy bén nhìn Vũ Văn từ trên xuống dưới.

“Tiền bối, tôi nhất thời sơ sẩy, đã làm mất một thanh tà binh, có thể mượn linh lực của người giúp tôi truy tung ký chủ tà binh một chút không?” Trong đầu Vũ Văn linh quang chợt lóe, nhớ tới Vô Vi Tử từng một đường truy tung Bách Diệp.

“Người đang nói nhảm gì đó? Nếu như không có linh lực tương đối lớn dao động, ta hoàn toàn không cảm giác được. Khó trách người thần sắc kinh hoảng vội vàng vàng, nguyên lai là làm mất tà binh rồi a!” Vô Vi Tử cư nhiên còn ha ha cười.

“Tiền bối đừng cười nhạo nữa, tình huống hiện tại có chút nguy cấp, ký chủ bị tà binh chiếm được là một nữ giáo viên bình thường, tôi sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Lần trước là cháu gái của Biệt Ly tiên sinh, lần này lại là nữ giáo viên từ đâu ra nữa? Tiểu tử ngươi luôn dây dưa không rõ là thế nào. Theo cách nói ban đầu của ngươi, ký chủ tà binh không đi thương tổn người chung quanh đã a di đà phật lắm rồi, tự thân ký chủ làm sao lại nguy hiểm?”

“Ôi, cho tới bây giờ, ký chủ tà binh có ai còn sống an ổn đến giờ? Bách Diệp trong bóng tối nhìn chòng chọc chúng ta như hổ rình mồi khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha thanh tà binh thoát khỏi chống chế của chúng ta đây a!” Vũ Văn bắt đầu dĩ xòe tay.

Vũ Văn nói tới đây, thần sắc của Vô Vi Tử đột nhiên biến hóa, ông sắc mặt nghiêm túc trầm ngâm hồi lâu, mở miệng nói: “Người vừa nhắc tới Bách Diệp và tà binh. Có một số việc, ta nghĩ đã đến lúc nói cho người biết rồi, người xử lý chuyện trong tay trước, vô luận là có tìm được tà binh về hay không, 9h tối nay, tới đây tìm ta.”

Không đợi Vũ Văn trả lời, Vô Vi Tử đã xoay người bước lên bậc thang trước cửa viện bảo tàng.

“Aiz! Tiền bối!” Vũ Văn kêu lên một tiếng.

“Người còn có chuyện gì?” Lão nhân dừng bước, nhưng không xoay người lại.

“Tôi.” Vũ Văn nhất thời nghẹn lời, trong lòng mặc dù có rất nhiều nghi vấn, nhưng rồi lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Vô Vi Tử nhẹ giọng nở nụ cười, đột nhiên nghiêng người chỉ vào đám mây đen đang cuộn cuộn đến từ chân trời nói: “Người biết sấm sét đến tột cùng có liên quan đến cái gì không?”

Vũ Văn ngẩn ra, chẳng biết Vô Vi Tử tại sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này, “Nguyên nhân sinh ra sấm sét tương đối nhiều, văn bối có khuynh hướng cách nói do nhiệt độ không khí lạnh ma xát hình thành.”

Vô Vi Tử cười nói: “Thật lâu trước kia, ta từng viết thư cho sư phụ người, nói ta đang tham gia tu luyện Ngũ Lô đại pháp. Sư phụ người trong thư hồi âm nói, sức mạnh sấm sét này lớn nhỏ là cùng hàm lượng băng tinh (hạt băng trong không khí) giữa mây giông nhiều ít có liên quan, băng tinh bé nhỏ di động đến tầng mây trên không trung, khối lớn băng cầu lại rơi xuống dưới tầng mây, hai thứ mang theo điện tích dương âm liên ở giữa tầng mây hình thành điện áp cao đến gần trăm vạn, mà tần suất sấm sét sinh ra, được quyết định bởi số lượng băng tinh. Sư phụ người còn từng nói đùa, chỉ cần hất ra tay, liền có thể khiến ta thể nghiệm uy lực cường đại của Lô Thần Indra! Ôi. Nếu Biệt Ly tiên sinh giờ phút này ngay bên cạnh ta và người, với ngũ hành thuật tu vi tuyệt đỉnh của hân, nhất định có thể thi pháp mạnh mẽ gia tăng hàm lượng băng tinh trong lô vân, như vậy ta cũng có thể có cơ hội thi triển công lực cả đời.”

(Thần Indra là một vị thần sấm sét. Là một trong những vị thần tối cao của đạo Hindu (Ấn Độ). Theo truyền thuyết thần này là con của thần trời và thần đất. Sau khi được sinh ra nhờ uống được thứ rượu thần là soma thần bỗng dưng cao lớn và có sức mạnh khủng khiếp làm cho cha mẹ mình quá sợ hay nên bỏ chạy mãi chạy mãi nhưng lại chạy theo 2 hướng khác nhau nên trời và đất mới cách xa nhau như ngày hôm nay. Còn khoảng không gian to lớn thì lại thuộc quyền cai quản của thần Indra. Thần Indra ngoài ra còn được xem như là một vị thần chiến tranh. Những người chiến binh thời xưa rất tôn thờ vị thần này. Theo mô tả đây là một vị thần được xem là vua các vị thần. Thần có một ngàn con mắt (do bị trúng lời nguyện của đạo sĩ Gotama) — Theo wiki)

Vũ Văn ngẩng đầu nhìn mây đen, bản thân mặc dù cũng từng tu hành ngũ hành thuật, nhưng linh lực lại theo khoảng cách tăng trưởng mà tự nhiên yếu bớt, nếu muốn gia tăng hàm lượng băng tinh của đám mây mưa trong trên trời cao, thật sự là nói thì dễ làm mới khó. Sư phụ nếu không phải khoắc lác, vậy phần công lực thâm nhập vào trong đám mây quả thật khiến cho người ta khó bề tưởng tượng nổi.

“Tiền bối, người nói như vậy, chẳng lẽ đã phát hiện điều gì nguy hiểm sao? Chẳng lẽ. Bách Diệp đã xuất hiện rồi?” Vừa nghĩ đến đó, Vũ Văn nhất thời trở nên cảnh giác.

Vô Vi Tử không phủ nhận, sau một hồi trầm mặc, thấp giọng nói: “Tối người đến là được.” Nói xong, bước nhanh vào trong viện bảo tàng.

Khi Ôn Nhã từ trong bụi cỏ yếu ớt tỉnh dậy, sắc trời đã trở nên thập phần hôn ám, nàng mờ mịt nhìn bốn phía, lúc này mới nhớ tới mình đã té xỉu ở đây.

Ôn Nhã đứng dậy, phỉu phỉu vụn cỏ dính trên quần. Trong nháy mắt trước khi hôn mê, nàng hình như đã nghe thấy có một nam nhân bám vào bên tai nàng nói rất nhiều. Nhưng lời nói nghe đến cực kỳ rõ ràng lúc ấy, sau khi tỉnh dậy cơ hồ đã quên toàn bộ, Ôn Nhã thử hồi tưởng lại một chút, chỉ cảm thấy đầu óc có chút phát trương, hết thảy mới đầu nghe được chỉ còn lại một chút ấn tượng mơ mơ hồ hồ. Hình ảnh duy nhất nàng còn nhớ được, chính là người nam kia nói một khẩu âm rất kỳ quái, phát âm căn bản chẳng phân biệt bằng trắc, cùng người nước ngoài ban đầu học tiếng Trung có chút tương tự.

Nàng đưa tay sờ soạng trên lưng mình, chỗ sống lưng một mảnh bóng loáng, bên trong chỉ là đồ lót đơn bạc bị gió lạnh thổi vào, khiến Ôn Nhã nhận không được hắt hơi một cái. Nàng thật sự khó có thể tưởng tượng, trước khi hôn mê mình đã từ trên lưng rút ra thanh quái kiếm hình xà này. Mà hiện tại thanh xà kiếm kia lại không còn thấy bóng dáng nữa, xem ra nó lại giống như lúc trước, tự tiện nhập vào trong cơ thể rồi.

“Chẳng lẽ thật sự là một giấc mộng Hoàng Lương?” Ôn Nhã đè lại lồng ngực mình, tự nhủ. Nhưng huyền thính và ảo giác trước khi hôn mê vẫn như cũ vũng vàng khắc trong đầu nàng, đặc biệt một màn chém giết chứng kiến cuối cùng kia, khiến Ôn Nhã đến giờ vẫn còn có chút nghĩ lại mà sợ hãi. Mặt khác, nàng hiện giờ cư nhiên có thể cảm giác được có một loại tim đập khác thường đang nhịp nhàng dao động trong cơ thể, hòa cùng mạch bình thường của mình liên tục không ngừng, tựa như. tựa như có một người khác ẩn núp trong thân thể!

(Câu chuyện “Hoàng lương nhất mộng” bắt nguồn từ truyện “Chẩm trung ký” của Trầm Kỳ Tế đời Đường. Chuyện kể rằng, có một chàng thư sinh nghèo họ Lư. Một hôm, nhân chuyện đi chơi, anh vào nghỉ trong một quán trọ. Lúc chủ quán trọ nấu một nồi kê vàng, thì chàng trai lên giường đi ngủ. Trong giấc ngủ, chàng trai mộng thấy mình lấy vợ và sinh con, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tận hưởng vinh hoa phú quý, và cuộc sống sung sướng, thoải mái ấy kéo dài cho đến lúc già chết. Nhưng khi tỉnh dậy, kê vàng vẫn còn chưa chín. Sự gợi ý của câu chuyện này là: Đời người như giấc mộng, tất cả sang hèn, giàu nghèo, đều như mộng, như huyễn.)

Ôn Nhã bị ý nghĩ của mình dọa sợ, nàng đột nhiên cực kỳ bức thiết muốn gặp Vũ Văn, về thanh quái kiếm này, về những ảo giác này, có lẽ chỉ có Vũ Văn Thụ Học mới có khả năng giải thích hết thầy cho nàng. . . .

“Cô Ôn Nhã! Có phải là cô không? Thật tốt quá!” Đột nhiên, một thanh âm vang lên phía sau Ôn Nhã. Ôn Nhã cả kinh, vội vàng quay đầu lại.

Một cô gái khuôn mặt thanh tú xa lạ đứng trước Ôn Nhã, đang mỉm cười nhìn nàng.

“Người là. . . .” Ôn Nhã nghĩ có chút kỳ quái.

“Em là học trò của thầy Vũ Văn, là thầy Vũ Văn gọi em tới, thầy hiện tại đang đi khắp nơi tìm cô đó.” Cô bé tươi cười khiến người ta cảm thấy thập phần thân thiết.

“Thầy Vũ Văn thật sự đi khắp nơi tìm tôi?” Trong lòng Ôn Nhã có chút ngọt ngào.

“Đúng vậy, cô mau đi cùng em thôi.” Cô bé thành thạo đưa tay dắt Ôn Nhã sang.

Ôn Nhã đi theo phía sau cô bé kia ra khỏi rừng cây, trên đường lớn quanh quệ vẫn không có người đi đường, thỉnh thoảng chỉ có một hai con quạ xẹt qua trên không trung, lưu lại vài tiếng kêu khàn đặc thê lương.

Dọc theo đại lộ cất bước đi về phía trước, Ôn Nhã thoáng nhìn bốn phía âm lãnh, đột ngột dừng cước bộ.

“Cô làm sao vậy?” Cô gái có chút khó hiểu ngoảnh đầu nhìn Ôn Nhã.

“Em làm sao nghĩ đến việc tìm tôi ở đây chứ?” Thần sắc Ôn Nhã trở nên nghiêm trọng, “Từ cửa nam bên này đi ra ngoài, chính là một mảnh sông ngòi hoang vu chưa khai phá, nơi này ngày thường rất ít người lui tới, lại càng đừng nói đến việc sẽ có nữ sinh đến một mình. Em không sợ sao?”

Cô gái có chút sửng sốt, rất nhanh mở miệng nói: “Em không đến một mình, bên kia còn có một bạn nam, hắn ở trong một phiến rừng khác tìm cô đó.” Nói xong, nàng đưa một ngón tay chỉ về nơi xa.

Ôn Nhã nửa tin nửa ngờ theo hướng ngón tay cô gái chỉ nhìn lại, xa xa thật đúng là có một nhân ảnh đối diện các nàng vẫy vẫy tay. Ôn Nhã mở to hai mắt nhận rõ nam sinh đang phất tay kia một chút, mạnh lui về phía sau hai bước, “Không đúng! Thầy Vũ Văn sẽ không ủy thác học sinh y không quen làm việc, hai người các ngươi một đứa ta cũng không quen, rõ ràng cũng không phải học trò của lớp Vũ Văn, y làm sao có thể gọi các ngươi đi tìm ta?”

“Cô Ôn Nhã quả nhiên nhạy bén, muốn gạt cô thật đúng là không dễ dàng.” Trong mắt cô gái hiện lên quang mang dị thường, nói chuyện đột nhiên cũng biến thành giọng nam. Nam sinh xa xa kia cũng không hướng Ôn Nhã bên này đi đến, mà tựa trên một gốc cây đại thụ gần đó, bày ra tư thái ung dung.

Ôn Nhã lấy làm kinh hãi, đang muốn xoay người chạy trốn, nhưng cô bé kia động tác uyển chuyển đi trước một bước, lách đến trước người Ôn Nhã chặn đường, “Cô Ôn Nhã, tôi không biết cô làm thế nào nằm trong rừng cây, nhưng tôi biết, cô hình như đã cầm thứ gì đó không nên. Thứ này đối với cô có hại không có ích, cô nên đem nó giao cho tôi đi.”

Nhìn một cô gái thanh tú nhưng lại dùng giọng nam nói chuyện, Ôn Nhã chỉ cảm thấy một trận sờn tóc gáy, “Cho dù ta cầm thứ gì, muốn trả lại thì sẽ trả cho Vũ Văn, không quan hệ gì đến người, mau tránh ra!”

“Vốn đang muốn lưu cô lại làm mối nhử, dẫn Vũ Văn cắn câu, nhưng thứ cô lấy đi quan hệ trọng đại, lại không muốn giao ra, tôi sợ rằng không thể thả cô rời khỏi đây rồi!” Thanh âm của cô gái đột ngột trở nên hung ác, nắm ngón tay như móc câu, nhanh nhẹ nhưng vô cùng mãnh liệt hướng về phía cổ họng Ôn Nhã chụp tới.

May mà thần kinh vận động của Ôn Nhã so với thường nhân ưu tú hơn nhiều, nàng phản xạ có điều kiện ngửa về phía sau, cư nhiên tránh thoát một trảo của cô bé kia. Một kích không thể đắc thủ, chẳng những cô gái thoáng sững sốt, mà ngay cả nam sinh ở xa xa nhìn lại cũng mãnh liệt lay động, không còn bảo trì tư thái du nhàn tự tại kia nữa.

Không cần phải nói, nam sinh một bên quan sát cuộc chiến nhất định là Bách Diệp không thể nghi ngờ. Bách Diệp từng bày ra kết giới Thức Thần bên ngoài đại học S, để ngăn tà binh rời khỏi trường học, Ôn Nhã vô tình giải khai phong ấn, tự cảm thấy đã làm chuyện có lỗi với Vũ Văn, gây gây ngô ngô thầm nghĩ tránh đến nơi ít người, lại không biết chính mình đi tới rừng cây bên cửa nam, đã khuấy động kết giới của Bách Diệp. Bách Diệp hỏa tốc chạy tới, cư nhiên tìm được Ôn Nhã đang hôn mê, điều này khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn, mặc dù chẳng biết giữa Ôn Nhã và Vũ Văn đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, hắn vẫn cứ nảy ra ý niệm lợi dụng Ôn Nhã. Bất quá hiện tại đã bị Ôn Nhã nhìn thấy, Bách Diệp bất đắc dĩ, chỉ có thể đối với Ôn Nhã nổi lên sát tâm, nhưng hắn không hề muốn tự mình động thủ, có thể không lưu lại dấu vết của mình ở hiện trường phạm tội, đó là tốt nhất.

Có lần đầu nhưng không thể có lần thứ hai, với tu vi của Bách Diệp, sao có thể để Ôn Nhã từ dưới tay hắn liên tục tránh thoát, tinh thần hắn phần chấn, thao túng Thức Thần tiếp tục phát động công kích. Mắt thấy trong mắt Thức Thần hiện ra hung quang dữ dội, cư nhiên bay vọt lên, giống như một con ưng đói nhằm hướng Ôn Nhã đánh tới, thế tới mãnh liệt, dứt khoát hơn trước mấy lần!

Ôn Nhã trốn đâu khỏi thế công sắc bén như vậy đây, trái phải lắc lư, đều chạy không khỏi phạm vi công kích của đôi tay như móc câu giữa không trung kia, nàng sợ đến mức nhắm chặt hai mắt, chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Trên mặt Bách Diệp lộ ra một tia cười gằn, đang muốn sử dụng ra đòn sát thủ, sau đầu đột nhiên có một luồng kinh phong kèm theo mùi tanh kéo tới! Bách Diệp thất kinh, cảm giác áp bức sau lưng cực kỳ mãnh liệt, tựa như có một mãnh thú cự đại phía sau người hắn phủ lên, tùy thời sẽ một trảo đánh nát thiên linh cái (đỉnh đầu) của hắn. Song hắn gặp biến không sợ hãi, trái phải như cũ bảo trì không chế Thức Thần, cấp tốc xoay người đồng thời tay phải bắt đầu sử dụng Bất Động Minh Vương Hộ Chú, cho rằng đã thú đánh lén hắn kia dù có mạnh mẽ, cũng không thể một lần đánh được hắn.

Nhưng Bách Diệp nghĩ sai rồi, sau khi hắn xoay người thứ đầu tiên nhìn thấy, cư nhiên là một hắc lang đang hướng hắn nghênh diện đánh tới! Cặp mắt sói lợi hại kia, lợi trảo cường tráng hữu lực kia, còn có bồn miệng máu mở ra, trong nháy mắt gọi lên ký ức đau đớn của Bách Diệp khi còn nhỏ! Xé rách yết hầu của cha, không phải là mõm sói đầy đặc răng nhọn kia sao?

Nơi cổ họng Bách Diệp phát ra một tiếng quát khàn giọng, rốt cuộc chặt vật bất kham lui về sau mấy bước. Thức Thần vốn đã ở tình thế bất buộc đột nhiên mất đi không chế của Bách Diệp, cư nhiên lộn nhào một cái từ giữa không trung rơi xuống.

Ôn Nhã ngơ ngác đợi hai giây, phát giác mình vẫn bình yên vô sự, nàng rụt rè mở mắt, cô gái mới vừa rồi còn hung ác giờ phút này lại ngã ngối trên mặt đất, ngốc lăng như một khối tượng gỗ. Ôn Nhã chẳng biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, giương mắt nhìn về nam sinh phía xa, cư nhiên nhìn thấy nam sinh kia đang bị một đại lang giương nanh múa vuốt bức lui về hướng mép đường. Nàng tập trung nhìn vào, một hắc lang thân hình cự đại, không phải là Huyền Cương đêm qua cứu mình đó sao?

Huyền Cương tạm thời bức lui Bách Diệp, rồi ngửa đầu hướng Ôn Nhã phát ra một trận gào rú nồn nóng. Ôn Nhã có chút sững sốt, nhất thời hiểu được Huyền Cương muốn mình lập tức trốn khỏi đây, không để ý nhiều nữa, nàng xoay người hướng cửa nam trường học chạy đi.

Bách Diệp chung quy không phải người thường, mặc dù đối với Huyền Cương có một loại sợ hãi không thể gọi tên, nhưng hắn vẫn như cũ có thể trong thời gian ngắn lần nữa cố lấy dũng khí. Sâu bên trong nội tâm, Bách Diệp không ngừng nhắc nhở chính mình, đối mặt với dã thú giết cha mình, sợ hãi là không có tác dụng, hắn cần chặt răng áp chế bóng ma trong lòng, mạnh vùng tay dựng đứng lên, từ trong cơ thể kéo ra thập tự thương.

Đối mặt với mũi nhọn lạnh lẽo trên lưỡi thập tự thương, từng ăn qua thiết thoi lớn Huyền Cương cũng có chút do dự, không có Vũ Văn bên cạnh, chính diện giao phong e rằng khó đối phó tà binh vô cùng lợi hại này. Huyền Cương cũng không phải hữu dũng vô mưu, mắt thấy Ôn Nhã đã chạy xa, nó liền bắt đầu bước

nhỏ hướng khu trường học lui về phía sau, kỳ vọng có thể dẫn dắt Bách Diệp rời đi, cách Ôn Nhã càng xa càng tốt.

Huyền Cương giả vờ lui bước, Bách Diệp dứt khoát nhắc thập tự thương phát động một vòng cường công, vốn Huyền Cương muốn dẫn dắt Bách Diệp rời đi, đang lúc tránh trái tránh phải, dứt khoát dùng khổ nhục kế, để thập tự thương đâm bị thương vai trái của mình, nó cố ý phát ra một tiếng rú thảm, xoay người liền hướng khu trường học phi nước đại. Nhưng Bách Diệp làm sao không nhìn ra ý đồ của Huyền Cương, một bên là tà binh đã thoát ly khống chế, một bên là dã thú đã cắn chết cha, cái nào nhẹ cái nào nặng, trong lòng hắn tự có cân đo. Bách Diệp cười lạnh một tiếng, cũng không đuổi theo Huyền Cương, mà đứng ven đường nhắm mắt ngưng thần, âm thầm thi triển Thức Thần thuật của mình.

Trên chân Ôn Nhã đang mang đôi dép lê không vừa chân, nên dù trong lòng lo lắng, nhưng làm thế nào cũng chạy không nhanh được, thật vất vả chạy tới cửa nam, nằng từ xa đã nhìn thấy hai phiến hàng rào cửa sắt thật lớn bị người kéo đóng lại! Ôn Nhã không nhịn được thầm kỳ quái, mặc dù nằng rất ít ra vào cửa nam, nhưng nơi này chủ yếu là dùng để xe công trình vận chuyển vật liệu xây dựng ra vào, hai cánh cửa sắt chưa bao giờ khóa, nằng cũng chỉ biết như vậy. Ôn Nhã chưa từ bỏ ý định, còn nghĩ con cái nhà ai nghịch ngợm khép hờ cánh cửa, nhưng khi nằng đến gần cánh cửa sắt đó, hết thấy xuất hiện trước mắt xóa tan ý niệm may mắn trong đầu nằng.

Cửa sắt không hề khóa lại, nhưng trên hàng rào cửa cả cánh cửa sắt tự nhiên bò đầy tiểu quỷ dữ tợn bộ dáng lớn nhỏ bằng nắm tay khác nhau! Bọn tiểu quỷ này vũng vàng ôm lấy song sắt, ở giữa còn ôm lấy tay chân nhau, dùng một loại sức mạnh kỳ quái đem cửa nam phong bế lên, đại khái Bách Diệp đã đem toàn bộ lực lượng kết giới bố trí bên ngoài trường học đều tập trung đến cửa nam này!

Ôn Nhã nhìn đám tiểu quỷ chi chít này, trong lòng nhất thời nổi lên một trận ác tâm, nằng nhịn xuống khó chịu trong lòng, muốn đưa tay thử đẩy cánh cửa sắt kia, một tiểu quỷ hai sừng màu gỉ sét cũng quay đầu hướng ngón tay Ôn Nhã cắn đến, dọa Ôn Nhã như bị điện giật thu tay về.

“Hắc hắc. Cô Ôn Nhã đừng nên chạy loạn nữa, cô trốn không thoát khỏi đại học S đâu.” Khoảng không trên cửa sắt tự nhiên vang lên tiếng cười lạnh của Bách Diệp.

“Ác ma, cách ta xa một chút! Thầy Vũ Văn rất nhanh sẽ tới!” Ôn Nhã mặc dù trong lòng cực kỳ sợ hãi, nhưng vẫn không quên đem Vũ Văn ra hù dọa người.

“Thầy Vũ Văn? Haha. Nếu không phải bởi vì y, cô làm thế nào bị tôi theo dõi như vậy? Nếu không phải cô lấy đi tà binh, lưu lại thứ như cô để làm gì chứ?”

“Lưu lại thứ như cô để làm gì. Lưu lại thứ như cô để làm gì.” Ôn Nhã thì thào nhắc đi nhắc lại câu nói sau cùng của Bách Diệp, trong cơ thể loại chấn động khác thường này đột nhiên trở nên kịch liệt.

Đang lúc thốt nhiên, Ôn Nhã chỉ cảm thấy huyết dịch trong cơ thể từng chút trở nên sôi trào, một cỗ sức mạnh chưa bao giờ thể nghiệm qua tuôn trào khắp toàn thân nằng. Trong miệng nằng phát ra tiếng gầm trầm thấp, bản năng từ phía sau rút ra kiếm Keris, trên lưỡi kiếm hình rắn kia nhất thời hiện ra khí diễm xích hồng, một ột thấp có tiết tấu mà chớp động, tựa như một cao thủ võ học vững vàng thổ nạp hô hấp.

Ôn Nhã lui về phía sau từng bước, dưới chân đột ngột phát lực bay vọt lên, trong tay giơ lên lợi kiếm hướng cửa sắt bị kết giới phong tỏa kia chém tới.

Khi Bách Diệp chạy tới cửa nam, hai phiến hàng rào cửa sắt thật lớn đã bị lưỡi dao sắc bén tổn hại, trụ sắt mặt đất dị thường trơn nhẵn rơi đầy đất. Linh mị cấu thành kết giới này không ngờ đều hình thần câu diệt (hồn xác đều tiêu tan) toàn bộ, vô luận Bách Diệp làm cảm ứng thế nào, cũng không triệu về được một nửa tiểu quỷ, sau này sợ rằng không bao giờ có thể bày kết giới thám thính xung quanh trường học nữa. Bách Diệp buồn bực cau mày, giương mắt nhìn ngoài cửa nam một mảnh sông ngòi hoang vu, hai bên đường cái cỏ dại đều dài tới hơn nửa người, nơi nào còn thấy được thân ảnh của Ôn Nhã chứ?

Trên bầu trời tiếng sấm ầm ầm tác hưởng, khiến cho tâm tình của Bách Diệp càng thêm căm giận, liên tục hai ngày gần đây, đầu tiên là từ trên tay Vũ Văn ăn phải thiệt thòi, bị mất trường đao Shamshir, tiếp theo

đó lại để Ôn Nhã chạy mất, không thể lấy được trường kiếm Keris. Luôn luôn tâm cao khí ngạo nhưng ẩn nhẫn không phát tác, Bách Diệp giờ phút này cũng có chút thẹn quá hóa giận rồi, hấn kiếm chế không được tức giận trong lòng, mạnh nâng lên thập tự thương trái phải huy vũ, cách cự ly mấy thước, một hơi đem chặt đứt hơn mười gốc cây nhỏ của trường, đám cây nhỏ đáng thương này bị thương cứng chém tung, tất cả đều bay ngược ra ngoài, lộ ra một mảng đất trống.

Sau khi vừa phát tiết xong, ánh mắt sắc bén của Bách Diệp chợt phát hiện trên mảnh đất trống trong rừng chỉ còn lại đoạn cọc này, cư nhiên hiện ra mấy dấu chân nhợt nhạt, hấn có chút sửng sốt, vội vàng nhào đến nhìn kỹ.

Đó là dấu chân của một đôi dép nữ lưu lại! Vừa rồi khi mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống thấm ướt bùn đất trong rừng, có người đã lén lút từ trong rừng xuyên qua, không lưu ý để lại mấy dấu chân này.

“Hảo cho cô Ôn Nhã giỏi hoạt a, mất khí lực lớn như vậy phá cửa, nhưng không hề chạy đi, lại lặng lẽ trốn về trường, xem ra cô chính là luyện tiệp thầy Vũ Văn của chúng ta a. Bất quá. Cô đã buông tha cơ hội có lẽ là cuối cùng rời khỏi trường rồi.” Bách Diệp nhẹ nhàng vè nạn bùn đất trong tay, thấp giọng nói.

Hạt mưa vốn nhỏ nhẹ bắt đầu hóa thành giọt lớn, vũ tuyến dần dần trở nên dày đặc, chậm rãi hòa tan những dấu chân nhợt nhạt kia.

82. Quyển 2 - Chương 40

40,

Trời hoàn toàn tối đen, tiếng sấm trện có trện không, thanh âm cũng có chút khó chịu, giống như đốt pháo trong một cái hộp sắt, trời mưa không lớn lắm, các nam sinh lười biếng không mang dù đội mấy tờ giấy báo cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ chạy về ký túc xá.

Đền đường bốn phía viện bảo tàng của trường đã bị hư vài ngọn, bên trong viện lại không giống như những tòa nhà dạy học khác mở đèn đuốc sáng trưng, trong một đêm mưa thế này liên có vẻ có chút âm trầm đáng sợ, thỉnh thoảng có học sinh từ phụ cận lướt qua, cũng sẽ không cảm lòng nổi mà bước nhanh hơn.

Vô Vi Tử một mình một người ngồi trong phòng bảo vệ trước cổng chính của viện bảo tàng, cũng không bật đèn, trên bàn đặt một chai rượu xái và một chén đậu phộng muối, cứ như vậy có chút tịch mịch mà ở đó tự rót tự uống một mình. Xa xa thỉnh thoảng có tiếng bước chân vang lên, lão nhân sẽ ngẩng đầu liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Chín giờ một phút, có người nhẹ nhàng gõ cửa sổ phòng nhỏ.

“Tiền bối, thật xin lỗi, tôi đã tới trễ.” Thần sắc Vũ Văn thoát nhìn có chút hậm hực, đã tìm lâu như vậy, thủy chung không có tin tức của Huyền Cương và Ôn Nhã, áo sơ mi trên người y đã tìm không ra nửa mảnh vải khô, tóc cũng ướt sũng, thỉnh thoảng nước nhỏ giọt xuống, không biết y đã đi lại trong mưa bao lâu rồi.

“Bên ngoài rất lạnh, trong viện bảo tàng có điều hòa, chúng ta nên vào đó nói chuyện đi.” Vô Vi Tử cũng không trách Vũ Văn tới trễ, cầm chai rượu trên bàn lên, đứng dậy đẩy cửa phòng nhỏ.

Đi vào viện bảo tàng, Vô Vi Tử mở đèn chiếu sáng một bên phòng, lại chẳng biết từ chỗ nào lòi ra một cái áo khoác vải bố cũ màu xám, thuận tay ném cho Vũ Văn, “Muốn thay liền thay, không muốn thì dùng quần áo này lau đầu của ngươi, sàn phòng triển lãm này dính nước sẽ rất trơn.”

Vũ Văn tiếp nhận áo khoác, có chút sửng sốt, đưa một tay đem áo khoác run rẩy mở ra, cư nhiên là một bộ đạo bào cũ! (áo đạo sĩ đó)

“Tiền bối, đây.”

“Không sao, đây là quần áo trước kia của ta, mặc dù đã hơn mười năm không mặc, nhưng cách vài tháng đều giặt qua một lần.”

Vũ Văn do dự hồi lâu, vẫn là đem áo ướt sũng trên người cởi xuống, thay vào đạo bào cũ. Vô Vi Tử thân hình cao lớn, chẳng những một đầu không thua Vũ Văn, thân hình cũng so với Vũ Văn cường tráng hơn nhiều, Vũ Văn mặc vào đạo bào của Vô Vi Tử, toàn thân rộng thùng thình, nhắc tay nhắc chân đều cảm thấy ống tay áo mang theo gió.

[2.bp.blogspot /-d5JEca3CSt...20/3602_0.jpg] [2.bp.blogspot /-d5JEca3CSt...00/3602_0.jpg] Cử lương cân Vô Vi Tử nhìn Vũ Văn từ trên xuống dưới, cười nói: “Vốn dĩ đồng môn Chính Nhất Giáo đều nói ta ngoại hình thô tục, mặc vào đạo bào cũng không giống một người xuất gia, thân đạo bào này trông vào trên người người, ngược lại thật là có vài phần tiên phong đạo cốt. Nếu đem đầu tóc để dài thêm một ít, buộc lên cửu lương cân (khăn trùm có 9 gờ) , người có thể ra ngoài phóng quẻ hóa duyên, ăn mặc không lo rồi. Ha ha.”

“Tiền bối giấu cợt rồi, đáng tiếc tôi thân là người dẫn đường Hoàng Tuyền, làm đều là những việc không thể thấy ánh sáng, con đường tu chân, e rằng cùng tôi vô duyên rồi, haha.” Khẩu khí của Vũ Văn thoáng có chút lơ đãng.

Quang mang trong mắt Vô Vi Tử có chút suy sụp, than vãn: “Người thủy chung không quên được mình từng là người dẫn đường Hoàng Tuyền. Nếu vô duyên, cũng được”

Vũ Văn đột nhiên hiểu ra, lão nhân để mình mặc đạo bào vào, kỳ thật là có tâm thử mình có nguyện ý tiếp nhận y bát (áo cà sa và cái bát của thầy tu, vốn chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại ôn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng ... truyền lại cho đời sau) của ông hay không, lần trước mình từng nói qua nguyện ý thế chỗ Vô Vi Tử khán thủ viện bảo tàng này, nhưng Vô Vi Tử không đáp ứng, chẳng lẽ lão nhân cuối cùng đã thay đổi suy nghĩ rồi?

“Tiền bối, nếu người muốn tôi thay người thủ hộ.”

“Không cần nữa! Việc này kỳ thật cũng không thích hợp với người, chuyện vô duyên mà cưỡng cầu, cuối cùng cũng vô ích!” Vô Vi Tử chém đinh chặt sắt cắt đứt câu nói đầu của Vũ Văn, “Ta hôm nay gọi người đến, chỉ là để trả lời vấn đề người từng đưa ra.”

“Chẳng lẽ tiền bối muốn nói với tôi trong viện này đến tột cùng cất giấu thứ gì?” Vũ Văn mới vừa rồi còn vì mình trong lúc vô tình khiến lão nhân thất vọng mà tâm sinh áy náy, hiện tại vừa nghe Vô Vi Tử muốn nói chân tướng cho y biết, thoáng cái đã lấy lại tinh thần.

“Ngọn nguồn của sự tình này, có liên quan đến thảm án những năm cuối của Đường triều.” Vô Vi Tử cầm bình rượu lên, ừng ực uống một ngụm rượu xái, cứ như vậy mở ra một hồi chuyện xưa: “Thời đường năm Càn Phù, vị trí chúng ta đang đứng hiện tại, chịu sự quản lý của phường Quân Khí Giám quân địa phương làm việc đương triều, chuyên ti chế tạo binh khí đóng quân ở Thực quận (nay là tỉnh Tứ Xuyên) , tình huống của những món cổ được khai quật ghi chép trong viện mà người nhìn thấy. đại khái có thể đoán được rồi chứ?”

Vũ Văn gật đầu, khối thổ địa dưới chân này đúng là Quân Khí Giám năm đó, y đã sớm đoán được.

“Thực quận của triều Đường, bởi vì nguyên nhân vị trí địa lý, chịu ảnh hưởng của chiến loạn cũng tương đối ít, lúc ấy mức độ phồn thịnh của phố phường, từng khiến Thực có được danh dự tốt đẹp ”Đương Nhất Ích Nhị“. Thành thị phát đạt, sức sản xuất của Quân Khí Giám quận Thực hiện nhiên cũng không kém, chẳng những vì quân đội bản địa chế tạo binh khí, đồng thời còn cung ứng quân bị cho quân đội trung ương. Xuất phát từ tầm quan trọng của nơi này, đã chia thành hai phân bộ Giáp Phường Thự và Nỗ Phường Thự, ngoại trừ hơn hai ngàn công tượng đã luyện rèn sắt, mặt khác còn đồn trú năm ngàn binh sĩ.”

Vũ Văn một bên nghiêng tai lắng nghe, một bên khẽ gật đầu. “Đương nhất Ích nhị” theo như lời Vô Vi Tử, chỉ chính là bài danh của thành thị phồn vinh nhất thời kỳ sau của Đường triều Trung Quốc, Giang Nam Dương Châu xếp như nhất, Ích Châu Thực quận chính là xếp thứ hai. Mặc dù trung tâm sầm uất của đô thị hiện đại đã chuyển lệch, nhưng trong đầu Vũ Văn tưởng tượng sự phồn hoa của quận Thực năm đó, vẫn có chút mê mẩn.

“Địa điểm phát sinh thảm án này, chính là trong Quân Khí Giám của Thục quận, về phần thời gian, chính là vào mùa đông năm Càn Phù thứ sáu (879) . Khi đó, đế quốc đại Đường phong vũ phiêu diêu (tình hình không ổn định có nhiều khó khăn) đang chịu trùng kích của quân khởi nghĩa nông dân các nơi.” Nói tới đây, Vô Vi Tử ngừng lại một chút, bình rượu trong tay rung lên, “Thật sự là loạn thế sinh yêu nghiệt, sự kiện tựa hồ là từng bước mở rộng. Lúc ban đầu, là chuyện của hai công tượng đã luyện sinh thiết phát điên, khi hai người đang làm việc đột nhiên ẩu đả nhau, trong đó một người đem tên còn lại đẩy mạnh rơi vào hố đã luyện nóng chảy, người rơi vào trong hố lập tức bị thiêu thành tro tàn, cùng hỗn hợp nước thép trong hố lửa đỏ kia hòa cùng một chỗ. Các công tượng còn lại cực kỳ hoảng sợ, nhào đến đè tên sát nhân kia xuống, kỳ quái chính là, người này rõ ràng là một người anh em Sơn Tây, khi bị các công tượng đè xuống cực lực vùng vẫy, lại nói một tràng tiếng kỳ quái ai cũng nghe không hiểu. Các công tượng vội vàng gọi quân sĩ thủ vệ ngoài doanh tiến đến hỗ trợ trói chặt kẻ điên này, nhưng kẻ điên nọ vừa nhìn thấy người mặc quân phục, lập tức hung hăng không thôi, hơn nữa lực trở nên lớn vô cùng, trong miệng hô to gọi nhỏ giẫy khởi mọi người, đoạt lấy một thanh thiết chùy bên hỏa lò hướng các quan sĩ đang đi vào phân xưởng ném tới, đội binh sĩ nọ gồm năm người, một người đã bị ném chết tại chỗ! Còn lại bốn người phản ứng coi như nhảy bèn, không đợi kẻ điên nọ phản công, đã đem hắc loạn đao chém bay trên mặt đất, kẻ điên nọ trước khi chết hấp hối, nói một hơi tiếng quái dị, nhưng có một lão binh lại sững sốt, nói ọi người kẻ điên này nói chính là tiếng Nam Man (dân tộc phía Nam Trung Quốc thời xưa) , nói hắc là thủ hạ thân binh của Phiêu Tín Từ Long , muốn gặp Lý Tự Hiếu tướng quân.”

“Phiêu Tín Từ Long?” Một cái tên nghe thật kỳ quái, Vũ Văn nhất thời ngẩn ra, “Chẳng lẽ là vua của Nam Chiếu quốc lúc ấy chiếm cứ tây nam biên thùy, Phiêu Tín Từ Long kia thụy hiệu (danh hiệu được phong sau khi chết, đây là dịch từ trên baidu, trên wiki nói đây là tên cúng cơm là sai rồi nhé ^^) là Cảnh Trang hoàng đế?”

“Ừ, chính là Phiêu Tín Từ Long này.” Vô Vi Tử gật đầu.

“Người nói thảm án này là phát sinh ở Càn Phù năm thứ sáu, nhưng Phiêu Tín Từ Long kia đã quy thiên vào Càn Phù năm thứ tư (877) rồi mà?” Vũ Văn không cách nào lý giải được.

“Haha. Những cổ sự này người nhớ kỹ rất rõ ràng nha.” Vô Vi Tử cười nói, “Kỳ quái chính là kỳ quái ở chỗ này, vua Nam Chiếu Phiêu Tín Từ Long lúc tiến hành ồ ạt xâm chiếm Thục, Hàm Thông năm thứ 10 khi Ý Tông hoàng đế đang tại vị, lúc ấy Định Biên tiết độ sứ Lý Sư Vọng vì chộc giận Nam Chiếu cầu công, tự tiện giết chết sứ giả Nam Chiếu Dương Từ Khánh, Phiêu Tín Từ Long dưới cơn nóng giận, dẫn quân tấn công Tây Xuyên, một đường thế như chẻ tre, không thể đánh bại, cứ như vậy đánh thẳng tới dưới thành Thành Đô. Công sự phòng ngự của thành Thành Đô khi đó phi thường yếu ớt, trong thành lại chứa lượng lớn bách tính chạy nạn, lương thực và nước uống đều trở thành vấn đề lớn, đại khái rất nhiều người tưởng rằng, Thành Đô sẽ không giữ được, mà ngay cả quân thủ trong thành Thành Đô cũng bắt đầu len lén cấu kết với quân Nam Chiếu, dự định chờ khi quân Nam Chiếu công thành liền đốt cháy kho thóc phía đông, trong ứng ngoài hợp đem Thành Đô hai tay dâng cho Nam Chiếu, chỉ là về sau này chuyện phản bội cùng địch nhân cấu kết tự dưng bại lộ, thành Thành Đô mới tránh được một kiếp này.”

“Lý Tự Hiếu tướng quân theo như lời từ miệng công tượng phát điên nọ, chính là vị tướng phản bội năm đó cùng Nam Chiếu cấu kết sao? Sau khi sự tình bại lộ, vị Lý Tự Hiếu tướng quân này cũng bị thủ quân trong thành tru diệt. Sau dưới sự hướng dẫn của tiết độ sứ Lô Đàm, quân dân thành Thành Đô liên tục tận lực chống cự Nam Chiếu công thành, thẳng đến khi viện quân của triều đình đến, mới đánh bại được đại quân Nam Chiếu, bảo trụ Thành Đô không chịu chiến hỏa quét sạch. Nhưng đối với công tượng của Càn Phù năm thứ sáu mà nói, những điều này đã là chuyện xưa 10 năm trước sao? (Hàm Thông năm thứ 10 là vào năm 869, còn Càn Phù năm thứ sáu là vào năm 879) , làm thế nào lại có một tên gia hỏa phát cuồng nói mình là thân binh của Phiêu Tín Từ Long, còn nói muốn gặp Lý Tự Hiếu?” Vũ Văn hơi nhíu mày.

Vô Vi Tử không trả lời vấn đề của Vũ Văn, mà tiếp tục nói: “Hai ngày sau chuyện công tượng phát cuồng, trong Quân Khí Giám lại xảy ra một đại sự, đêm khuya khi người người đều yên tĩnh, đột nhiên có hơn mười công tượng kết thành đội ngũ mà đi, cầm trường đao sắc bén vừa mới chế tạo ra, chui vào doanh địa, trong đó từng có một đội quân sĩ tuần tra ban đêm đụng độ bọn họ, nhưng đám binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh đều bị mười mấy tên nhà quê chỉ biết rèn sắt giết chết! Sau khi đám công tượng này giết người, bắt đầu ở trong quân doanh phóng hỏa khắp nơi, thừa dịp trong doanh trại một mảnh hỗn loạn, lại giết thêm không ít binh lính đang ngủ. May mà thủ quân trong doanh gặp nguy không loạn, nhanh chóng tập hợp

binh sĩ phản kích, đám công tượng này mặc dù dị thường dũng mãnh, chung quy chỉ có hơn mười người, còn không mặc giáp, nào địch nổi mấy ngàn binh lính vũ trang đầy đủ trong doanh, sau khi bị bao vây, ra sức chống cự một trận, rồi toàn bộ bị đem đi bêu đầu. Nhưng đám công tượng này trong quá trình chém giết, trong miệng chửi bới đều là giọng địa phương Xuyên Tịch, còn tự xưng là Đường quân "Đột Tương", khiến bọn binh sĩ vây công bọn họ cũng không kiềm được mà có chút sồn tóc gáy."

"Đột Tương? Không thể nào. Càn Phù năm thứ hai (875) , Đột Tương đất Thục phản loạn, không phải đã bị Cao Biền giết sạch rồi sao?" Vũ Văn không nhịn được mở to hai mắt nhìn, đối với việc này cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Cũng khó trách Vũ Văn kinh ngạc như thế, Đột Tương theo như lời Vô Vi Tử, tương đương với đội đột kích của chúng ta hiện tại, là lúc Nam Chiếu vây khốn thành Thành Đô, là dũng sĩ trong quân doanh tiết độ sứ thủ thành Lô Đàm dùng tiền bổng lộc cao chiêu mộ từ dân gian. Lúc ấy đại khái tập trung được ba ngàn người, cơ bản đều là dân vốn sống ở đất Thục, thống nhất gọi là "Đột Tương". Về sau trong trận chiến bảo vệ Thành Đô, Đột Tương anh dũng đánh bại Nam Chiếu đã tạo ra cống hiến trác tuyệt. Năm năm sau, Nam Chiếu lại phái binh đến đây xâm chiếm Tây Xuyên, triều đình liền bổ nhiệm danh tướng Cao Biền từng đánh bại quân Nam Chiếu làm Kiểm Nam Tây Xuyên tiết độ sứ, đóng quân tại Thành Đô, quân Nam Chiếu nghe nói danh tướng Cao Biền đến thủ thành, trong lòng sợ hãi, liền chủ động lui quân. Cao Biền sau khi đến Thành Đô nhậm chức, rất đặc ý, cũng hủy bỏ tiền lương cao của nhóm Đột Tương, còn nói quân sĩ đất Thục từ trước đến nay nhất gan, có thể đánh thắng trận toàn dựa vào khấn cầu Cửu Thiên Huyền Nữ phù hộ mình. Thục quân Đột Tương tâm sinh bất mãn, cảm thấy nhục nhã bội phần, sau đó liền nổi ra phản loạn, nhóm Đột Tương vọt thẳng vào phủ đệ của Cao Biền, Cao Biền trốn vào trong nhà xí, mới may mắn thoát nạn. Cuối cùng chính là thái giám ra mặt hòa giải, cam đoan khôi phục bổng lộc vốn có của Đột Tương, nhóm Đột Tương mới lui về doanh địa. Cao Biền ghi hận trong lòng, liền âm thầm thu gom tất cả tính danh của Đột Tương, hai tháng sau, Cao Biền suất lĩnh thủ hạ Thiên Bình quân từ trụ sở mang đến, đêm tất cả Đột Tương chặn từng người trong nhà, một nhà già trẻ toàn bộ giết sạch! Trong lúc nhất thời máu chảy thành sông, khóc hô rung trời. Về sau, Cao Biền lại hạ lệnh đem mấy cỗ thi thể này dùng xe ngựa kéo dài tới bờ sông, đều thả vào trong nước, trận đồ sát này, Đột Tương ban đầu tham dự phản loạn không có một người chạy thoát.

(Cửu Thiên Huyền Nữ là một vị nữ thần trong những truyền thuyết thần thoại của Trung Quốc từ xưa, về sau được Đạo Giáo tin tưởng trở thành một vị nữ danh trong hàng nữ tiên. Ko phải Nữ Oa đâu nha~ Hình vẽ vị nữ thần này thì đa dạng lắm nên ko biết lựa tấm nào post nữa =.= mọi ng' google để biết thêm nhé ^^~)

"Đúng vậy, chính là bởi vì năm năm trước Đột Tương phản loạn đã được bình định, mà thủ vệ của Quân Khí Giám này vừa vận chính là Thiên Bình quân năm đó, có không ít người đều tham dự qua trận trấn áp huyết tinh này, năm năm sau đột nhiên nhẩy ra mười mấy công tượng ngày thường an phận thủ thường tự xưng Đột Tương, vọt vào doanh địa mang tính trả thù mà giết người, tướng sĩ Thiên Bình quân này làm sao không tâm sinh sợ hãi được đây?" Vô Vi Tử thở dài một hơi. "Đến lúc này, trong Quân Khí Giám bắt đầu nhân tâm hoảng sợ, nhóm công tượng đều không còn lòng dạ nào đã luyện rèn sắt nữa, mọi người đều nghị luận, nói trong Giám có yêu tà tác loạn, không biết lúc nào sẽ có thêm việc lạ phát sinh nữa. Quan viên thống lĩnh Quân Khí Giám Cao Phương cũng hiểu được chuyện này có chỗ kỳ quái."

"Đợi một chút! Tiền bối, người nói tên vị quan viên kia gọi là gì?" Vũ Văn đột nhiên toàn thân chấn động, mở miệng ngắt lời Vô Vi Tử.

"Ách? Vị Thiếu Giám kia tên là Cao Phương, chính là con trai của Cao Biền." Vô Vi Tử sững sốt, chẳng biết vì sao Vũ Văn mãi cảm như thế.

"Cao Phương. Cao Phương. Khó trách tra không được người, nguyên lai người là con trai của Cao Biền. " Về mặt của Vũ Văn trở nên có chút kích động. "Tiền bối, người nói tiếp đi."

Vô Vi Tử buồn bực liếc mắt nhìn Vũ Văn, rồi nói tiếp: "Vị Cao thiếu giám này không giống cha già tin chuyện quỷ thần, nhưng nghĩ sự tình có chút kỳ quái, có phụ tá kiến nghị mời mấy vị cao nhân Đạo gia đến doanh địa xem xét một chút, có thật sự là bị tà vật gì ám lên hay không, Cao Phương đã từng cùng đệ tử chân truyền của Lô Đình Hỏa Sư Ưông Chân Quân - Chu Cháp Trung đạo trưởng nửa đường gặp mặt một lần, nghĩ người này dường như cùng mấy đạo sĩ tha phương giả thần giả quỷ kia không giống lắm, liền

phái người đến mời Chu Cháp Trung đạo trưởng. Chu Cháp Trung lúc ấy đang tu luyện Lôi Đình Áo Chỉ lưu lại ở Uông Chân Quân, đã luyện được một tầng đầu, sau khi nghe nói sự tình này cũng cảm thấy kỳ quái, bắt người mang theo mấy đồ đệ chạy tới đất Thục, nhưng giao thông khi đó không tiện lợi như hiện tại, chờ Chu Cháp Trung ngàn dặm xa xôi chạy tới Quân Khí Giám ở Thục quận, hết thấy đều đã muộn rồi. Quân Khí Giám được Cao Biền mở rộng bên ngoài thành Thành Đô, cùng nội thành cách nhau khá xa, Chu Cháp Trung mang theo đồ đệ dọc theo quan đạo đi bộ, lúc chỉ còn cách Quân Khí Giám một dặm, ngay trên quan đạo nhìn thấy mấy cỗ thi thể, từ trên quần áo nhìn xem, những người chết này có công tượng, cũng có thủ binh, cẩn thận kiểm tra nguyên nhân chết, đều là tàn sát lẫn nhau mà chết, trường thương của binh lính chọc vào bụng công tượng, còn đại đao trong tay công tượng lại gần như chém đứt cổ binh lính kia, tử trạng của mấy cỗ thi thể khác cũng thê thảm như vậy, Chu Cháp Trung thật không đành lòng nhìn thấy, nhưng chờ hần tiếp tục đi về phía trước, thi thể ven đường cứ nhiên càng ngày càng nhiều, đợi đến lúc đi vào đại môn Quân Khí Giám, Chu Cháp Trung quả thực sắp hít thở không thông nữa rồi, chỉ thấy thây ngã khắp nơi trên mặt đất, máu tươi đầy đất, mấy ngàn cỗ thi thể phủ kín cả phân xưởng và doanh địa! Chu Cháp Trung không phải đạo sĩ chưa từng thấy qua cảnh đời, Đường mạt loạn thế, chu du tứ phương hần cũng hiểu biết qua không ít chiến trường của hai quân đối đầu quyết tử sau đại chiến lưu lại, nhưng vô luận chiến trường gì, đều luôn phân thắng bại, luôn có người muốn đào tẩu, nhưng hết thấy hiện ra trước mắt Chu Cháp Trung, lại nhìn không ra có một khối thi thể nào khi còn sống từng nghĩ đến lùi bước, mỗi người đều mang theo cừu hận cực đại để tàn sát người khác, chém giết lẫn nhau thẳng đến khi đình chỉ hô hấp.”

Nói tới đây, Vô Vi Tử thở dài một hơi, đôi mắt thẳng lăng lăng nhìn Vũ Văn, tựa hồ trong lòng đang suy tư về việc gì đó. Vũ Văn bị lão nhân nhìn trong lòng có chút sợ hãi, nhẹn không được mở miệng nhắc nhở nói: “Tiền bối, vậy trong Quân Khí Giám, chẳng lẽ một người sống cũng không còn sao?”

Vô Vi Tử ngắt ra, lại tiếp tục nói: “Mới vừa sai bước vào đại môn, giày vải tụ vụn mang trên chân các tiểu đạo sĩ đều ướt sũng máu tươi, nhóm tiểu đạo sĩ táng đảm kinh hồn, không dám tiếp tục đi sâu hơn nữa, Chu Cháp Trung đạo trưởng liền một mình một người đi vào nội thất. Xuyên qua vài cánh cửa, hần rốt cuộc ở đại đường tìm được Cao Phương, ôi. Một Quân Khí Giám to như vậy, cũng chỉ còn lại mỗi mình Cao Phương còn sống. Chỉ thấy Cao Phương mặc quan phục chỉnh tề, vẻ mặt đại ra, ánh mắt trống rỗng, vẫn không nhúc nhích ngồi giữa đại đường, hai tay đặt trên án bàn trước người, động tác cứng nhắc quay lại vuốt ve một thanh hoành đao đen nhánh. Hết thấy đã phát sinh bên người quá mức quỷ dị, Chu đạo trưởng cũng không dám tự tiện tiếp cận Cao Phương, chỉ đứng ở xa xa hô hai tiếng Cao thiếu giám, Cao Phương chuyển động cổ, nhìn chằm chằm Chu Cháp Trung nửa ngày, trong miệng thì thảo nói: “Bọn họ không có gạt ta.” Chu Cháp Trung không rõ lời Cao Phương nhắc tới đến tột cùng có ý tứ gì, nhưng lực chú ý của hần dần dần đã bị hoành đao trên bàn hấp dẫn, thanh đao này bề ngoài cực kỳ bình thường, chính là hoàn toàn phù hợp quân chế, mỗi binh lính đều đeo loại hoành đao này, nhưng đến gần hơn hai bước, liền nhìn ra đao kia cùn hết sức lợi hại, thân đao cũng cực kỳ thô ráp, hoàn toàn không có mũi nhọn lóe sáng như đao kiếm bình thường. Chu đạo trưởng tâm linh thông minh, loáng thoáng đoán được chút nguyên do, nhưng không đợi hần kịp phản ứng, chỉ thấy trên hoành đao kia có một tia lam quang thoảng qua, tiếp theo trong đầu của hần oành một tiếng, cái gì cũng không còn biết nữa.

“Xem ra thanh hoành đao này chính là nguyên nhân tạo thành thảm án!” Vũ Văn vỗ mạnh một chưởng, kêu lên thành tiếng.

Vô Vi Tử diện vô biểu tình liếc mắt nhìn Vũ Văn, rồi nói tiếp: “Cũng không biết trải qua bao lâu, Chu Cháp Trung chợt tỉnh lại, phát giác mình đang đứng bên ngoài, nhưng mình làm thế nào từ trong đại đường đi ra, cứ nhiên hoàn toàn không nhớ ra được, hần cúi đầu thoảng nhìn qua dưới chân mình, lập tức phát ra một tiếng gào thét đau triệt tâm phế, bốn đồ đệ đi theo mình tới, giờ phút này tất cả đều đã chết bên chân hần! Hơn nữa trên người mỗi người đều là một mảnh cháy đen, rõ ràng là bị lỗi pháp của mình đánh gục! Hần quay đầu nhìn lại phía sau lần nữa, Cao Phương chẳng biết khi nào cũng đi theo hần ra tới bên ngoài, dùng thanh đao cùn màu đen chọc thủng yết hầu chính mình, đã tắt thở từ lâu.”

“Chu đạo trưởng nhất định là bị tà binh màu đen kia mê hoặc, tà linh nhập thể, dưới trạng thái vô ý thức đại khai sát giới, đánh chết bốn đồ đệ tử của mình phải không?” Vũ Văn nhẹn không được mở miệng hỏi.

“Người đoán không sai, về phần Cao Phương tự sát, có lẽ vì gã không đành lòng chứng kiến Chu đạo trưởng đối với đồ đệ của mình hạ độc thủ, hơn nữa tự giác nghiệp chướng nặng nề, liền rút đao tự sát, gã vừa chết,

Chu đạo trưởng cũng liền khôi phục bình thường. . . . Chu Cháp Trung đại khái đoán được nguyên do trong đó, mặc dù không biết thanh quái đao màu đen này từ đâu mà đến, nhưng thật sự không dám đụng vào tà vật này nữa. Mạnh mẽ nhịn xuống bị thống, Chu Cháp Trung đạo trưởng ở giữa doanh địa đào một cái hố sâu, lại dùng thùng mảnh làm một sợi dây thông lọng, xa xa đem hoành đao màu đen nọ tròng vào, từ trên thi thể Cao Phương nhổ xuống, kéo dài tới chôn trong hố sâu. Mấy ngày sau đó, tin đồn Quân Khí Giám gặp quỷ, toàn bộ thủ quân bị giết đều truyền khắp thành Thành Đô. Thảm án này thật sự quá mức kinh hãi, công tượng vứt bỏ tính mạng đều có người thân trong thành, nhưng không có một nhà nào dám đi đến vùng ngoại thành tử khí trầm trầm tìm xác thân nhân, Cao Biền lúc ấy đã bị điều nhiệm đến Dương Châu, tiết độ sứ đương nhiệm Hoài Nam, sau khi biết sự tình này mặc dù vạn phần bị thống, cũng chỉ dám phái mấy người thân tín lớn gan quay lại tìm về xác của Cao Phương, còn những tướng sĩ Thiên Bình quân tử nạn kia, vốn không phải người của đất Thục, hơn nữa không ai hỏi đến, cứ như vậy bị vứt ngoài Thành Đô, tùy ý điều thú tranh ăn. . . .” Nói xong lời cuối, ngữ khí nói chuyện của Vô Vi Tử càng trầm trọng hơn.

“Sự tình này thật sự có chút khó bề tưởng tượng, khó trách trong chính sử chưa bao giờ đề cập qua việc này. . . . Trong giới khảo cổ pháp thuật mặc dù có đề cập chút ít, nhưng cũng mơ hồ kiếm từ, khiến người ta không rõ nội tình.” Vũ Văn than vãn.

“Đại khái là chuyện tình ngày đó vô cùng thảm thiết, Chu Cháp Trung đạo trưởng từ đó lưu tại núi Thanh Thành ngoại ô Thục quận, cẩn thận chú ý biến hóa của phiến tà địa kia, hẩn sợ hãi một ngày nào đó sau này, tà vật kia sẽ phá đất mà ra, lại tái hiện bị kịch của năm đó. Về sau Chu Cháp Trung đạo trưởng nhận Vương Văn Khanh làm đệ tử, đem Ngũ Lôi đại pháp truyền thụ cho y, cùng bí mật ra lệnh giao đãi, muốn y thay thế mình chăm sóc phiến tà địa ngoại ô Thành Đô này. Vương Văn Khanh đem Ngũ Lôi đại pháp khai sơn tổ sư (vốn là từ dùng trong Phật học, chỉ người đầu tiên xây dựng chùa trên một ngọn núi nổi tiếng, sau được dùng để chỉ người hay nhóm người đầu tiên sáng lập ra một ngành nghề) đem giáo nghĩa của Uông Chân Quân phát dương quang đại, rốt cuộc chính thức sáng lập Thần Tiêu phái của Đạo giáo, mà từ đó đến hơn một ngàn năm sau, mỗi một đời đệ tử của Thần Tiêu phái, đều lưu lại một người chuyên giám sát thổ địa của thanh tà kiếm này. Mà thành Thành Đô nhiều lần mở rộng, lại trải qua nhiều kiếp nạn, địa hình ngoại thành ban đầu có thay đổi rất lớn, chuyện ma quái bỏ hoang của Quân Khí Giám năm đó cũng bị người quên lãng, từ từ bị chôn vùi dưới lòng đất. . . .”

“Khó được trong hơn một ngàn năm này, vẫn luôn yên ổn vô sự, thẳng đến khi kiến tạo đại học S, vì xây nhà cao tầng đào móng sâu, mới đem Quân Khí Giám bỏ hoang ngàn năm dưới đất này đào lên, xem ra thanh hung khí này, cũng bị đào ra luôn rồi? Hơn nữa. . . . Hẩn là đang trưng bày trong viện bảo tàng này.” Vũ Văn đột nhiên phát giác bên người có thứ nguy hiểm như vậy, vẻ mặt thoáng nghiêm túc hẳn lên, nhin không được muốn đứng dậy nhìn quanh bốn phía.

“Lời tuy là nói như vậy. . . .” Vô Vi Tử nhin không được cười khổ, “Sự tình theo như lời ta nói đây, đều không có văn tự ghi chép, chỉ dựa vào môn nhân Thần Tiêu Phái dùng miệng truyền nhau, đại đại tương truyền, trong đó đến tốt cùng có thù dật hoặc sơ sót gì, người hiện đại như chúng ta đây, cũng không biết được. Còn thanh tà đao đó đến tốt cùng có bộ dạng gì, ngoại trừ Chu Cháp Trung đạo trưởng năm đó, cũng không còn ai thấy qua tận mắt. Giai đoạn đầu xây dựng đại học S khai quật được, tổng cộng đào ra hơn hai ngàn kiện binh khí các loại, tuyệt đại đa số đều là binh khí dài, hoành đao mặc dù không nhiều lắm, nhưng là có khoảng một trăm thanh, chất lượng binh khí bị chôn dưới mặt đất đã lâu, tất cả đều đã rỉ sét loang lổ, hoàn toàn không nhìn ra hình dáng lúc ban đầu, cụ thể binh khí này là làm thế nào khai quật được, cũng không có tư liệu lưu lại tường tận, thanh tà đao này bị trộn lẫn vào trong hoành đao bình thường, chúng ta hoàn toàn không nhận ra. . . . Nghĩ đến khi tà đao khai quật, cũng đã bị nhân viên khảo cổ tiếp xúc qua, nhưng cho đến nay, vẫn chưa phát sinh việc lạ gì, ta thậm chí có một khoảng thời gian ngắn, hoài nghi trong đồng đồ sưu tập này không hề có thanh tà đao. . . .” Mãi đến ngày đó Bách Diệp khi đang đi tham quan phòng triển lãm khiến cho kim khí cộng hưởng khác thường, ta mới tin thanh quái đao này quả thật đã được khai quật, hơn nữa đang xen lẫn trong đồng đồ binh khí của phòng triển lãm kia. Nhưng chúng ta làm thế nào phân biệt được nó đây?”

“Chúng ta có thể đem từng vật triển lãm này lấy ra, cái nào có thể cùng tà binh sinh ra cộng hưởng, chính là thanh quái đao đó!” Vũ Văn búng ngón tay một cái.

“Người nghĩ một lão tử nát rượu gác cổng ta đây, trong tay sẽ có chìa khóa của quây triển lãm này sao?” Vô

Vi Tử cười lạnh.

“Thật sự đến lúc cực bất đắc dĩ, mấy thứ quầy triển lãm kia cũng ngăn không được chúng ta a.” Vũ Văn hơi vô ý gõ lên trên tấm thủy tinh của quầy triển lãm.

Vô Vi Tử thở ra một hơi dài, thấp giọng nói: “Sau này làm thế nào xử lý thanh quái đao, chính là chuyện của ngươi, tối hôm nay, nhiệm vụ của ta là phải bảo trụ thanh quái đao này, đừng để nó bị kẻ có chút tâm hoài bất chính lấy đi.”

Vũ Văn cả kinh, nhất thời nhớ tới Bách Diệp “Sao? Chẳng lẽ Bách Diệp đêm nay sẽ đến?”

Vô Vi Tử vẻ mặt nghiêm trọng nhìn ngoài cửa sổ, cũng không trả lời, Vũ Văn lúc này mới phát hiện, chẳng biết từ khi nào, ngoài cửa sổ lòi thanh đại tác, mưa phùn liên miên cũng đã trở thành một hồi cuồng phong bạo vũ điên cuồng tàn phá bờ bãi. Lão nhân trầm mặc hồi lâu, chậm rãi mở miệng đáp: “Sáng hôm nay, Bách Diệp đã đến hạ chiến thư với ta, nửa đêm 12h, lấy tà đao làm cược, cùng đánh một trận sinh tử!”

“A!” Vũ Văn mục trừng khẩu ngốc, không nghĩ tới Bách Diệp sẽ đem mũi nhọn trực tiếp nhắm ngay Vô Vi Tử. “Tiền bối, tôi cùng người đi, lần trước tôi và người hợp lực đánh bại Austin, hôm nay nhất định cũng có thể đánh bại Bách Diệp.”

“Haha, người cũng muốn đi sao? Người tới nhìn xem, đó là cái gì?” Vô Vi Tử đột nhiên đưa tay chỉ ngoài cửa sổ.

Vũ Văn đem đầu tiến đến bên cửa sổ, đang muốn theo hướng ngón tay Vô Vi Tử nhìn lại, thành linh, sau gáy y tê rần, một luồng điện cường đại phong bế mấy chỗ thần kinh cột sống của y. Vũ Văn nhất thời tay chân vô lực, yếu ớt ngã trên mặt đất, y mở to hai mắt trừng Vô Vi Tử, nhưng lại không phát ra nổi nửa điểm thanh âm.

“Người đi làm gì? Chịu chết vô ích sao? Trên thập tự thương của Bách Diệp cũng không có vết nứt! Vẫn là đem mạng nhỏ giữ lại thôi, dùng đầu kia của ngươi suy nghĩ một chút, làm thế nào lấy lại tà binh này đi.” Vô Vi Tử cười đem Vũ Văn từ trên mặt đất nhắc lên. Trong lòng Vũ Văn lo lắng vạn phần, song cả người đều không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vô Vi Tử đem mình đặt trên sofa của phòng nghỉ khu triển lãm.

“Đừng lo lắng cho ta, ngươi nghĩ ta không phiền sao? Thần Tiêu Phái dần dần suy bại, kết quả, cũng tìm không ra được một đệ tử nguyện ý lưu thủ tại đây, chương môn nhậm chức của Thần Tiêu Phái rơi vào đường cùng, giao ột lão đạo sĩ của Chính Nhất Giáo như ta nhiệm vụ của trai tráng, hẳn từng giúp ta đại ân, ta thật sự không lay chuyển được hẳn tận lực khẩn cầu, không thể làm gì khác hơn là xả thân ở lại chỗ này, một lần thủ này, chính là 20 năm. . . . Ta tuổi tác đã cao, lại không người nối nghiệp, sự tình sau này cũng không phải chuyện ta có thể giám sát quản lý được, cứ thuận theo tự nhiên thôi. Trường đao Shamshir ngươi giao cho ta, ta đã dùng Lô Pháp phong tỏa, giấu trong hộp kín dưới sofa ngươi nằm. . . .”

Vô Vi Tử nói còn chưa hết, ngoài phòng liền truyền đến một thanh âm văn nhã, giữa một mảnh sấm rền cư nhiên vẫn thập phần rõ ràng. “Vô Vi Tử lão tiên sinh, hôm nay khí trời chẳng ra sao, ông có muốn dời thời gian ước định của chúng ta lại phía sau hay không?”

“Không cần! Khí trời như vậy rất thích hợp!” Vô Vi Tử cao giọng đáp, thanh âm phóng khoáng xuyên qua mưa to, chẳng kém Bách Diệp tí nào.

“Vậy cũng đúng, Ngũ Lô đại pháp của lão tiên sinh, trong dạng khí trời này chính là như cá gặp nước a.” Thanh âm Bách Diệp cơ hồ không có chút phập phồng, bình tĩnh tựa như ao tù nước đọng.

Vô Vi Tử quay đầu liếc mắt nhìn Vũ Văn, thấp giọng nói: “Tạm biệt, Vũ Văn!”

Vừa dứt lời, thân ảnh mạnh mẽ của lão nhân liền chạy khỏi viện bảo tàng!

Hết thấy đều tới đột ngột như thế, trong đầu hỗn loạn không chịu nổi Vũ Văn chợt nhớ tới, Vô Vi Tử từng phát độc thệ, nếu đem bí mật của Thần Tiêu Phái tiết lộ cho người ngoài, chắc chắn sẽ chịu ngũ lôi oanh đỉnh, nghĩ tới đây, tim của y liền giống như bị một thanh tiểu đao mỏng manh đâm xuống!

Cao Biền, tự Thiên Lý, cháu của Nam Bình quận vương Cao Sùng. Cao Biền sinh ra trong thế gia cầm quân, khởi điểm huy hoàng đầu tiên là vào năm 866 dẫn quân thu hồi Giao Chỉ, phá hơn 20 vạn Man binh. Sau đó nhiều lần đảm nhiệm chức tiết độ sứ của năm trấn Thiên Bình, Tây Xuyên, Kinh Nam, Trấn Hải, Hoài Nam. Trong lúc khởi nghĩa Hoàng Sào, Cao Biền nhiều lần gây thiệt hại nghiêm trọng cho quân khởi nghĩa. Được Đường Hi Tông phong làm chư đạo hành doanh binh mã đô thống. Sau đó Hoàng Sào dùng kế hoãn binh, đại tướng Trương Lân bỏ mình. Cao Biền bởi vậy mà không dám tái chiến, khiến Hoàng Sào thuận lợi vượt sông, công hãm Trường An. Từ lúc đó cho đến ba năm sau khi thu hồi được thành Trường An, Hoài Nam không hề cử người đến cứu viện kinh sư, công danh cả đời của Cao Biền bị hủy trong chốc lát. Cao Biền ham mê giả thần giả quỷ, cơ hồ đạt tới độ điên cuồng. Về sau bị thuộc cấp Tắt Sư Đạt hãm hại, tính cả con cháu hơn 40 người, “Cùng chôn sống” —— theo Baidu

Tiêu: Trên wiki có thêm tình tiết Cao Biền yểm bùa thành Đại La (chính là nơi sau này trở thành Thăng Long - Hà Nội), vợ Cao Biền là bà tổ nghề dệt lụa Hà Đông gì gì đó thì ko thấy nhắc đến trên baidu, nên ko biết thực hư ra sao. Ngay cả truyền thuyết đền Bạch Mã gì đó cũng ko thấy nhắc tới trên baidu chỉ có 3 truyền thuyết khác rất thú vị nhưng ta lười type ra :”>

83. Quyển 2 - Chương 41

Mưa to tầm tã, giọt mưa nặng trĩu nện trên mặt Vô Vi Tử, ẩn ẩn có chút đau nhức. Lão nhân hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt lợi hại xuyên thấu màn mưa dày đặc, cách đó không xa bên đại lộ, có một nhân ảnh nhìn như đơn bạc tựa dưới gốc một tàng cây ngô đồng lớn.

“Khí trời đông tố, đừng tránh mưa dưới tàng cây, đây chính là thường thức đời sống đơn giản, người không sợ bị sét đánh sao?” Vô Vi Tử dồn khí về đan điền, thanh âm tựa như có hình tên nhọn bắn tới nhân ảnh nọ.

“Haha. Cổ loi thần như lão tiên sinh ở đây, tôi tin tưởng sấm của bầu trời chắc là không dám loạn bỏ đâu.” Thanh âm của Bách Diệp không lớn, nhưng giống như thủy triều từ bốn phương tám hướng vọt tới, vây quanh Vô Vi Tử.

“Cũng không phải lần đầu giao thủ, mấy lời khách sáo đẹp đi.” Song chưởng Vô Vi Tử vừa lật, hai ngón giữa và ngón trỏ chồng lên nhau, ngón cái để lên, ngón út và ngón áp út gom lại bóp trụ ở lòng bàn tay, bày ra sai khiến tổng lời cục.

“Chờ!” Nhân ảnh dưới tàng cây hơi chuyển động, “Tôi còn có một chuyện muốn xin hỏi Vô Vi Tử lão tiên sinh!”

Vô Vi Tử ngẩn ra, ánh sáng nơi lòng bàn tay liền thu liễm đi một ít.

“Lão tiên sinh có từng đến Nhật Bản?”

“Ồ.” Vô Vi Tử có chút trầm ngâm, âm thầm ước đoán dụng tâm của Bách Diệp, “Ta từng đến Nhật Bản ba lần, lần thứ nhất là ta tự đi du sơn ngoạn thủy, lần thứ hai chính là được sự ủy thác của Trì Tùng thượng sư của Tịnh An tự. Trì Tùng thượng sư từng ba lần lên Cao Dã Sơn, cùng cao tăng Chân Ngôn Tông các người trao đổi nghĩa lý của Mật Nhị Tông. Năm 1937, quân Nhật xâm lược Trung Quốc, chiếm lĩnh Thượng Hải, Trì Tùng thượng sư dưới cơn nóng giận, thề đời này không bao giờ bước lên đất Nhật Bản nửa bước, nhưng về sau lại trần trọc nghe nói rất nhiều lão hữu Nhật Bản tạ thế, thượng sư trong lòng thủy chung quải niệm, liền ủy thác ta đi về phía Đông, đến Okunoin của các người phúng viếng lão hữu của ông. Về phần lần thứ ba. Hắc hắc. Không nói cũng được.”

(Trận Thượng Hải năm 1937 này là trận đầu tiên trong 22 trận đánh lớn giữa Nhật và Trung Quốc, phía TQ tổn thất 25 vạn quân, NB 7 vạn quân chỉ trong 3 tháng. Vào cuối năm đó thì xảy ra cuộc thảm sát Nam Kinh, 37 vạn ng chết, trong đó hơn 2/3 là dân thường phụ nữ và trẻ em bị cưỡng hiếp rồi mổ bụng giết chết. Ta đọc trên mạng mà da gà nổi rần rần >____<>

“Lần cuối cùng lão tiên sinh đến Nhật Bản, chính là 30 năm trước?” Bách Diệp ngữ khí dồn dập truy vấn.

“Bách Diệp Thân Hoành, đừng vòng vo nữa đi, 30 năm trước đánh một trận ở cảng Osaka, phương thuật sĩ Nhật Bản hao tổn rất nhiều, người là con cháu của người chết?” Lão nhân ngữ khí ôn hòa, giải quyết dứt khoát.

“Cha tôi tu vi nông cạn, không phải thuật giả nổi danh gì, nói ra tên họ, lão tiên sinh khẳng định chưa từng nghe nói qua. Hơn nữa ông không phải chết trong tay lão tiên sinh, tôi không phải đến tìm ngài trả thù. Tôi chỉ có chút kỳ quái, năm đó ngài và Biệt Ly tiên sinh huyết chiến cảng Osaka, theo lời những người sống sót nói, sở trường tuyệt kỹ của ngài ngoại trừ triệu hoán ma thú ra, vận luyện thuần thực Huyền Băng phù chú càng chí mạng, vài vị Âm Dương sư và tăng nhân Kim Cương tự đều là bị băng tiễn treo dựng lên đâm thủng chỗ hiểm, hoặc bị một luồng nước biển đột ngột tuôn vào phổi sặc chết tươi. Nhưng ngài hôm nay lại sửa tu hành Ngũ Lôi đại pháp, trong đó có ẩn tình gì khác chăng?”

“Môn phái Đạo gia vốn hỗn tạp, pháp thuật tu hành mỗi cái đều có lợi ích riêng của nó, ta tu hành cái gì, là quyền tự do của ta chứ?” Đang khi nói chuyện, lòng bàn tay Vô Vi Tử lại bắt đầu lôi quang đại thịnh.

“Nhưng theo tôi được biết, Huyền Băng phù lệ thuộc vào thủy bộ, mà Lôi pháp lại thuộc về hỏa bộ, giữa hai thứ đó thủy hỏa bất dung, lão tiên sinh nếu muốn tu hành Ngũ Lôi đại pháp, nhất định phải tán đi toàn bộ kinh khí Huyền Băng trước, đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra, có thể khiến lão tiên sinh bỏ đi mấy chục năm tu vi Huyền Băng, chuyển sang Lôi Pháp chứ?” Bách Diệp bất y bất nhiều (không được như ý thì dây dưa ko bỏ) mà truy vấn.

“Chuyện của người Trung Quốc, không cần người ngoại quốc nhúng tay, đến đến đến, bớt nói nhảm, ta và người ước hẹn, không phải chỉ để trò chuyện!” Vô Vi Tử hai mắt mạnh trừng một cái, toàn thân đều mơ hồ phỉếm ra điện quang nhàn nhạt, râu dài vốn bị nước mưa thấm ướt dính vào trên cổ cũng đã ở giữa mưa to mà phát phối tung bay.

“Nói như thế, tu vi Ngũ Lôi đại pháp của lão tiên sinh nhiều nhất cũng không vượt quá 30 năm, hơn nữa tuổi tác đã cao, máu huyết khô kiệt, vật ngài thủ hộ trong viện, sợ rằng hôm nay sẽ đổi chủ!” Âm điệu của Bách Diệp trầm xuống, dường như đã động sát khí.

Đang lúc thốt nhiên, bầu trời lôi vân xoay chuyển, một vòng xoáy tầng mây thật lớn xuất hiện ở khoảng không trên đỉnh đầu Bách Diệp, trên đường lớn lá cây bị gió mưa thổi đập mà điều tàn giờ phút này cũng bị một cổ gió lốc bắt lấy, xoay tròn dựng lên quanh thân Bách Diệp với tốc độ cao.

“Chung quy vạn pháp quy nhất thân, vạn nhất tâm ứng vạn pháp!” Trong miệng Vô Vi Tử khê niệm tâm quyết, pháp ấn trên tay luân phiên chuyển đổi, rồi đang lúc thốt nhiên, hai tay của ông hợp lại mở ra, cư nhiên từ khoảng không kéo ra một hồ quang màu xanh tím rực rỡ sáng ngời!

“Hảo cho thủ lôi dựa vào ý nghĩ tạo thành, điện tùy tâm mà động!” Bách Diệp trong lòng thở dài, chợt từ phía sau lấy ra thập tự thương, thập tự thương nọ vừa hiện thân, ngay trong màn đêm đen kịt này dấy lên một luồng sáng màu lam tà diễm, ánh đến thần tình trên khuôn mặt Bách Diệp xơ xác tiêu điều tựa như cô hồn quỷ mị.

Vô Vi tử thấy hình dáng Bách Diệp hiện ra, lập tức hô to một tiếng: “Vô vọng thiên lôi!” Không trung theo đó vang lên một tiếng sấm, tia chớp hình dạng hai nhánh cây vẽ trên bầu trời đêm, giao thoa bổ về phía vị trí Bách Diệp đứng thẳng. Bách Diệp thấy trên bầu trời xuất hiện dị tượng, tâm trạng đã sớm có phòng bị, hần đang muốn lui nhanh về phía sau rời khỏi phạm vi sét đánh, rồi lại đột nhiên phát giác trận gió lốc bao phủ quanh thân đã buộc chặt hơn nhiều cũng không chỉ dựng lên để không, mà là Vô Vi Tử dùng để hạn chế hành động của mình. Bị thể gió áp đảo, động tác của Bách Diệp thoáng chậm lại không ít, muốn tránh ra ngoài phạm vi sét đánh, đã không còn kịp rồi. Bách Diệp lâm nguy không sợ hãi, mạnh cầm trường thương đuôi nhọn trong tay nghiêng hướng mặt đất dùng sức cắm xuống, bản thân thì ngồi xổm người xuống co thành một khối, song chưởng giao nhau bảo vệ đầu mình.

Thiên lôi đánh xuống cực chuẩn, chính xác phía trên đầu Bách Diệp, nhưng Bách Diệp ẩn thân dưới thập tự thương, hai tia chớp nọ liền đánh trúng lưỡi thương của thập tự thương, tà binh “keng” một tiếng, lam diễm trên lưỡi bạo tăng, cư nhiên cùng điện quang dung hòa cùng một chỗ, đem tuyệt đại bộ phận lôi điện trực kích đều truyền vào mặt đất dưới chân Bách Diệp. Nhưng cho dù vậy, quanh thân thập tự thương vẫn

kích khởi một luồng điện cảm ứng, lấy thân hình Bách Diệp làm trung tâm co rút lại, trên đất bằng phẳng thốt nhiên vọt lên một hỏa trụ thật lớn, lá cây từng xoay vắn bên người Bách Diệp trong phút chốc bị thiêu thành tro tàn, cây ngô đồng bên cạnh hắn cũng thoáng cái bốc cháy, bất quá trời mưa lớn như vậy, ngọn lửa dấy trên cây ngô đồng chẳng mấy chốc lại bị dập tắt.

Ngồi chồm hồm trên mặt đất thân hình Bách Diệp đột nhiên vươn ra, động tác nhanh nhẹn rút trường thương trên mặt đất, bước nhanh hướng Vô Vi Tử vọt tới. Mắt thấy quần áo nửa người trên của hắn một mảnh cháy sém, theo biên độ lớn của động tác chạy, quần áo cũng tản nát ra từng mảnh, lộ ra thân hình trần trụi cường tráng (*)

Vô Vi Tử hiển nhiên hiểu được, Bách Diệp tạm thời chống thập tự thương lên làm cột thu lôi, mặc dù triệt tiêu phần lớn sức mạnh sấm sét trực kích, nhưng cảm ứng lôi điện quanh thân tà binh này cũng không phải thứ người thường có thể thừa nhận được, nếu Bách Diệp không sử dụng Bất Động Minh Vương chú hộ thể, e rằng hiện tại cũng chỉ là một khối thi thể. Về phần dẫn đến ngọn lửa cực nóng, mặc dù nhìn qua đáng sợ, nhưng vì Bách Diệp vận dụng tứ tượng địa hỏa thủy phong, hỏa trụ này ngược lại chưa đủ gây sợ hãi nhất. Mắt thấy Bách Diệp nhanh như vậy đã khôi phục bình thường mà phản công, Vô Vi Tử cũng chấn hưng tinh thần, độ sáng của hồ quang điện cầm trong tay cũng đẩy đến mức đỉnh điểm.

Khi giữa hai người chỉ còn cách mười bước, Bách Diệp đã ra tay, canh kinh (sức gió mạnh từ trên cao, theo cách nói của Đạo giáo, nói chung đó khí lực từ vũ khí cách không đánh ra) vô hình của thập tự thương chia làm ba đoạn, như liên châu pháo hướng ba phần đầu ngực bụng của Vô Vi Tử quét tới, nếu ở khí trời nắng ráo ngày thường, một chiêu vô thanh vô tức này, tất nhiên cực kỳ hung hiểm, nhưng dưới cơn mưa to tầm tã như vậy, Vô Vi Tử trái lại chiếm thiên thời, canh kinh muốn xuyên qua màn mưa, nhưng không thể nào vô ảnh vô hình. Trong mắt Vô Vi Tử thấy rõ ràng, cổ tay run lên, hồ quang giữa hai tay liền như một vầng trăng trắng khuyết thẳng đứng hộ trước người, chỉ nghe thấy “ba ba ba” ba tiếng vang nhỏ, canh kinh đánh lên hồ quang điện, đều bị hóa giải.

Vô Vi Tử ngưng thần truy tung quỹ đạo bay của canh kinh vô hình, mãi đến sau khi chặn lại vòng công kích đầu tiên mới phóng nhãn nhìn Bách Diệp, nhưng rồi chợt cả kinh, chỉ cảm thấy mình có phải hoa mắt rồi không, Bách Diệp đang đâm đầu đánh tới kia chẳng biết từ khi nào cư nhiên đã biến thành hai người! Mặc dù biết rõ có một Bách Diệp nhất định là Thức Thần huyền hóa ra, nhưng trước khi chưa tiếp xúc trực tiếp, Vô Vi Tử khó lòng nhận ra người nào mới là chân thân. Sau khi suy nghĩ trong chớp nhoáng, lão nhân đem điện kinh toàn thân nổi lên xuống hai chân, thi triển ra Địa Lôi quyết, hai luồng tia chớp hình cầu đường kính chừng nửa thước nhanh chóng nhưng mãnh liệt vô cùng từ dưới chân Vô Vi Tử thoát ra, trùng kích mười phần hướng hai Bách Diệp đánh tới. Vô Vi Tử tin tưởng, trước mắt tuy có hai Bách Diệp, tà binh lại chỉ có một thanh, chỉ cần Bách Diệp dùng tà binh ngăn cản tia chớp hình cầu, liền có thể lập tức nhận ra ai thật ai giả.

Biến hóa của tình thế luôn nằm ngoài dự đoán, Vô Vi Tử đang hết sức chăm chú lưu tâm Bách Diệp làm thế nào chống đỡ công kích của mình, nhưng hai Bách Diệp đều hoàn toàn không chống cự gì hơn, tùy ý cho tia chớp hình cầu kia nghênh diện đánh tới, chỉ nghe hai tiếng nổ bang bang, ám uẩn linh lực của cầu điện trong nháy mắt đánh tan tác hai Bách Diệp, hai người đều là Thức Thần huyền tượng!

Vô Vi Tử thất kinh, phản xạ có điều kiện xoay người sang chỗ khác, ngay một khắc xoay người kia, bên tai lão nhân cư nhiên chợt vang lên tiếng giọt mưa va vào đồ vật kim khí. Đợi đến khi ông nhìn kỹ rõ tình huống phía sau, thập tự thương đã cách mặt ông chỉ một thước, lão nhân cuống quýt khua hồ quang điện giữa hai tay ra đón, hồ quang điện sáng ngời nọ giống như xúc tu của động vật thân mềm cao thấp nhảy động, quấn mắc quanh lưỡi thương, một cỗ sức mạnh cự đại sinh ra cường ngạnh triệt tiêu thể đà không thể đỡ của thập tự thương.

Lưỡng hùng giao phong, mặc dù chỉ là so chiêu trong nháy mắt, trong lòng Vô Vi Tử và Bách Diệp đều chấn động. Vô Vi Tử là kinh thần Bách Diệp vận dụng chiến thuật xảo diệu, vòng đầu tiên vô hình khoái công chỉ để phân tán lực chú ý của mình, để cho Bách Diệp có cơ hội ung dung thi triển Thức Thần huyền tượng, lại lợi dụng quán tính tâm lý của mình, mặt trước hai Bách Diệp tập kích đều do Thức Thần biến ảo mà thành, chân thân đã sớm lách đến sau mình rồi. Bách Diệp thì lại kinh ngạc hồ quang điện ánh sáng chói mắt trong tay lão nhân, hắn cũng không thể ngờ tới đoạn hồ quang điện không có thực thể nọ có thể quấn quanh trên thập tự thương của mình, hơn nữa thông qua lực trường điện từ cường đại dòng điện hình

thành, hai cực bài xích lẫn nhau, đưa hẳn vào tình thế bắt buộc phải đẩy thương ra, vũ khí xảo diệu như vậy, ắt hẳn không kém hơn trường đao lợi kiếm truyền thống chút nào.

Bách Diệp một kích đâm đột ngột không được, lập tức thuận thế thu hồi trường thương, Vô Vi Tử lúc này mới chú ý tới, chẳng biết từ khi nào, trên tay Bách Diệp cứ nhiên đang đeo một bộ găng tay cao su màu đen, xem ra hẳn thủy chung sợ hãi lão nhân mượn lực thi triển Lôi pháp lên tà binh. Vô Vi Tử không nhịn được mỉm cười, hiện tại trời đất đều bị màn mưa che phủ, nếu muốn dẫn điện, nước mưa cũng là chất dẫn thật tốt, chỉ dựa vào một đôi găng tay cao su cũng không tạo nên được bao nhiêu tác dụng, chỉ là Bách Diệp có Bất Động Minh Vương chú hộ thể, lôi kích bình thường sợ rằng vô pháp tạo thành vết thương chí mệnh thương tổn hẳn.

“Lão tiên sinh quả nhiên không hổ là truyền nhân của Ngũ Lôi đại pháp, Lôi pháp vận dụng đến muốn sau được vậy, tôi trong lời nói lúc trước có điều thất lễ, mong lão tiên sinh thứ lỗi.” Bách Diệp lui ra phía sau từng bước, chấp tay hành lễ với Vô Vi Tử, “Song vừa rồi tôi vô cùng tự phụ, chưa xuất ra sức mạnh chân chính của tà binh, sau một vòng công kích này, tôi sẽ không nương tay nữa, lão tiên sinh cần phải lưu tâm rồi!”

Bách Diệp nói chuyện nho nhã lễ độ, Vô Vi Tử lại âm thầm kinh hãi, vô luận Bách Diệp có cố ý nói dóc hay không, nhưng Vô Vi Tử không còn đường lui đành phải toàn lực ứng phó thôi. Lão nhân âm thầm thôi động Ngũ Lôi bộ cương chú, mặt hướng tôn (một quẻ trong bát quái, chính là hướng Đông Nam) mạnh hít một hơi, lập tức bế khí ngưng thần, ấn phù quyết dưới chân họa động. Bách Diệp nghe thấy khoảng không trên đỉnh đầu phong lôi cuộn cuộn, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn, nhưng bầu trời một mảnh đen kịt, chỉ có giữa tầng mây thỉnh thoảng điện quang chớp động chiếu rọi xuống, có thể mơ hồ nhìn thấy lôi vân từng tầng trùng điệp hiện lên.

Địa Lôi và Đẩu Lôi song quyết, đều dựa vào sức mạnh lôi điện tự thân người thi pháp tích lũy thi triển, vô luận tu vi sâu đậm, điện tích có thể tích lũy trong cơ thể người thi pháp chung quy cũng có hạn, chỉ có Thiên Lôi và Vân Lôi nhị quyết có thể trực tiếp mượn tinh điện trong khí quyển, nhưng nhược điểm của chúng nó là thời gian tích trữ quá dài, trong chiến đấu biến hóa tức thời không tiện kịp thi triển. Nếu là trước đây, Vô Vi Tử còn có thể dùng Đào Ngộ ngăn cản đối thủ, bản thân có thể ung dung thi pháp, lúc này chỉ có thể một mình chống đỡ, lão nhân chỉ sợ Bách Diệp thần tốc tranh công, cắt đứt thi pháp của mình. Nhưng Bách Diệp rõ ràng đã nhìn thấy lôi vân trên bầu trời vận sức chờ phát động, lại như cũ bất vi sở động, cứ nhiên xoay người đưa lưng về phía Vô Vi Tử, tiến về phía trước vài bước.

Vô Vi Tử nao nao, mặc dù nhìn không thấu ý đồ của Bách Diệp, nhưng tên đã lên dây, không thể không bắn, hồ quang điện trong tay lão nhân bắt đầu dùng đoàn tác hưởng, hình cầu to bằng cái đầu trong phạm vi giữa hai tay, hồ quang điện kích phát cực nóng đến cả hạt mưa rơi xuống cũng đều bốc hơi cả. Bách Diệp đối diện mạnh quay đầu, nghiêng người mà đứng, đem thập tự thương gánh ngang trên vai, tay phải đỡ lấy cán thương, tay trái nện ra một pháp ấn, khoát lên lưới thương, còn mũi thương thì nhắm thẳng vào Vô Vi Tử. Vô Vi Tử nhìn kỹ pháp ấn tay trái Bách Diệp, không nhịn được thất kinh, kia rõ ràng chính là thủ thế Thiên Lôi quyết mình cực kỳ tinh tường!

“Vô Vi Tử lão tiên sinh, ông biết Austin tại sao vẫn muốn dùng thập tự thương để giết người không? Bởi vì hắn vừa tìm không được nhược điểm của thập tự thương, vừa nhìn không ra sở trường chân chính của thập tự thương. Mục đích giết người chính là muốn biết làm thế nào vận dụng thanh trường thương này, nhưng hắn đến chết vẫn không hiểu được, thập tự thương đến tột cùng mạnh ở chỗ nào. Kỳ thật sức mạnh chân chính của thập tự thương là bất chúc, lấy giả loạn chân, mô phỏng huyền tần đoạt chủ (giọng khách át giọng chủ)!” Bách Diệp lời còn chưa dứt, tầng mây trên đỉnh đầu của hắn cứ nhiên cũng nổi lên biến hóa, tầng mây hình xoắn ốc nọ quấn lên thành vòng xoáy cực đại, cứ nhiên cùng Vô Vi Tử mới đầu thi pháp giống nhau như đúc! Hơn nữa vòng xoáy này còn đang từ từ biến lớn, bắt đầu cùng lôi vân trùng điệp phía trên Vô Vi Tử ngang vai ngang vế.

Chẳng lẽ vừa rồi dùng Vô Vọng Thiên Lôi đánh trúng thập tự thương, ngược lại đã khiến tà vật này lĩnh hội ảo diệu của Lôi pháp? Nghĩ đến khả năng này, trên thái dương Vô Vi Tử nhất thời nổi lên một tầng mồ hôi lạnh. Không thể đợi được nữa, mặc dù không quá tin tưởng Bách Diệp chỉ trong chớp lát như vậy liền có thể thật sự học được Thiên Lôi quyết, nhưng không trung lộ ra một luồng vòng xoáy tà khí vẫn khiến trong lòng lão nhân cực kỳ bất an. Ông thật sâu phun ra một hơi khí đục, dưới chân đột ngột phát lực, cả

thân hình nhảy dựng lên, giữa không trung xoay tròn hướng Bách Diệp toàn lực đánh tới.

Mắt thấy hồ quang điện trong tay Vô Vi Tử cách mình càng ngày càng gần, tay phải Bách Diệp nâng đuôi thương dùng sức đẩy, thập tự thương liền như một mũi tên nhọn từ phía sau Bách Diệp bay ra, mũi thương lại cùng hồ quang điện trong tay Vô Vi Tử dây dưa một chỗ, hai cổ sức mạnh tương hồ va đập, trong đêm tối kích khởi một mảnh hỏa quang chói lòa. Vô Vi Tử trầm thân gầm nhẹ: “Vân phù thiên thu!” Điện quang trên tay nhất thời hóa thành một chuỗi tia chớp hình cầu, liền như sóng gầm biển lớn liên miên không dứt theo trường hương hướng Bách Diệp cuộn đến, mắt thấy chuỗi tạc lôi kia sẽ nhào tới trên người mình, tử trạng của Austin thoáng cái hiện lên trước mắt Bách Diệp, cường hãn như Austin, cũng mất mạng dưới Vân Lôi quyết của Vô Vi Tử. Bách Diệp không dám chậm trễ, trong mắt thoáng hiện một điểm lam quang, phía sau đột ngột hiện ra một hư ảnh khổng lồ màu đỏ sậm!

“Indra!” Vô Vi Tử phát ra một tiếng thét kinh hãi. Hư ảnh cao lớn uy mãnh phía sau Bách Diệp, một thân trang phục vương giả xa hoa, cầm trong tay Kim Cang chùy, nhưng khuôn mặt một bộ mặt dài mi cong, rõ ràng là nữ nhân tướng mạo đàn ông Lôi đế Indra trong truyền thuyết phật giáo. Hư ảnh này vừa hiện thân, chuỗi cầu điện tuôn ra trên tay Vô Vi Tử toàn bộ ngưng trệ, hơn nữa quang mang ảm đạm, khí diễm mai một, tựa như một đám thần dân khiếp sợ khí thế đế vương uy nghiêm mà khúm núm.

“Lão tiên sinh, ai mạnh ai yếu, vừa nhìn đã biết rồi chứ? Haha. . . .” Bách Diệp nhin không được phát ra một trận cười khinh cuồng.

Vô Vi Tử cắn răng một cái, cao giọng nói: “Mượn sức mạnh tà binh mạo xưng thần thánh, ắt gặp trời phạt!” Nói xong, lão nhân cố lấy sức lực toàn thân, đem Vân Lôi quyết thúc đến đỉnh điểm, lôi cầu trong tay quang mang lại đại thịnh, cầu điện dừng trên thập tự thương lại chậm rãi cuộn về phía trước.

“Ý chí thật mạnh!” Bách Diệp khe khẽ thở dài, Lôi đế Indra phía sau mạnh rút ra chùy Kim Cang, uy mãnh hướng lão nhân nhất chỉ.

“Thiên Lôi Vô Vọng!”

Theo một tiếng hô to của Bách Diệp, trên bầu trời một đạo điện quang tử sắc đánh xuống, thẳng đến mũi thập tự thương.

Điện quang chói mắt hiện lên, sóng trùng kích cự đại chấn lão nhân bay ngược ra ngoài, rồi rơi xuống trên con đường lớn. Vô Vi Tử muốn từ trong vũng bùn giầy dựa đứng dậy, nỗ lực hai lần, không thể thẳng nổi thắt lưng, ngược lại “hộc” một tiếng nôn ra một ngụm máu tươi. Ông thoáng nhìn hai tay mình, từ đầu ngón tay đến cẳng tay, đã là một mảnh cháy khét, vừa rồi cổ sức mạnh điện kích khó bề tưởng tượng cơ hồ đã hủy diệt hai cánh tay của lão nhân.

Bách Diệp cầm theo thập tự thương, chậm rãi đi tới bên cạnh Vô Vi Tử, thấp giọng nói: “Hiện tại ngài rốt cuộc đã biết, thập tự thương làm thế nào khiến sức mạnh của ký chủ tăng gấp bội rồi chứ?”

Vô Vi Tử thở dài một tiếng, nói: “Người vội vã như vậy chỉ để lấy được thứ đồ trong viện kia?”

“Vốn tôi muốn trở lại tìm ngài cuối cùng, nhưng thầy Vũ Văn hùng hỏ dọa người, cứng rắn đem cục diện xáo trộn, lấy đi trường đao Shamshir của tôi, tôi sợ không không chế được thế cục, không thể làm gì khác hơn là sớm động thủ, tiên thủ hạ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế) mà.” Trong ánh mắt Bách Diệp cư nhiên lộ ra một tia bất đắc dĩ.

“Thôi. . . . Vật chẳng lành kia đang giấu ở đông khu bên trong viện. . . .” Vô Vi Tử đưa tay yếu ớt chỉ về viện bảo tàng phía xa xa, Bách Diệp cũng theo hướng ngón tay ông phóng nhãn nhìn lại.

Bất thành linh, Vô Vi Tử từ trên mặt đất nhảy dựng lên, động tác nhanh nhẹn hoàn toàn không hề giống một lão nhân bị trọng thương. Thừa lúc Bách Diệp hoàn toàn không có phòng bị, Vô Vi Tử thoáng cái lén đến phía sau Bách Diệp, song chưởng mạnh từ dưới nách Bách Diệp xuyên qua, song chưởng hợp lại, phản chế trụ phía sau gáy Bách Diệp, đem Bách Diệp gắt gao khóa chặt.

“Lão nhân gia còn muốn liều chết tranh đấu sao?” Bách Diệp mặc dù bị chế trụ, trong lòng cũng không hoảng hốt, vừa rồi một cái thiên lôi nọ quả thật đã đánh trúng Vô Vi Tử, lão nhân bị thương chung quy không phải là giả.

“Hắc hắc. Đúng vậy, lão nhân gia tính tình ương ngạnh, chung quy muốn thử lại một lần nữa.” Vô Vi Tử khóa Bách Diệp lại bên người, lại áp bách lên xương sườn vừa rồi bị đánh gãy, ông cố nén vị ngọt điên cuồng dâng lên trong cổ họng, bắt đầu thấp giọng tụng niệm pháp chú.

Bách Diệp vận kinh vung vẩy, muốn bỏ lão nhân ra, nhưng đôi tay cháy đến đen nhẻm kia cứ nhiên như vòng sắt không mấy may nhúc nhích, hơn nữa theo pháp chú Vô Vi Tử triển khai, Bách Diệp phát hiện dưới chân mình cũng hiện ra một lò phù Đạo gia lam quang nở rộ.

Chẳng lẽ lò phù chú này Vô Vi Tử đã sớm vẽ trên mặt đất, chỉ vì trời đêm tối đen mình mới không phát hiện? Lão nhân bị sét đánh văng ra xa như vậy, chính là để đem mình dẫn tới đây? Ý niệm liên tiếp hiện lên trong đầu Bách Diệp, cảm giác bị người tính kế nảy lên trong lòng, hẳn bắt đầu có chút trở nên hoảng loạn. Ngay sau đó, trên mặt đất đột nhiên bốc lên một chuỗi hồ quang điện, liền như cây dây leo có sinh mệnh đem Bách Diệp và Vô Vi Tử trói đứng lên, lực hút điện từ cường đại khiến cho Bách Diệp vô pháp giãy giụa thoát khỏi trói buộc của lão nhân phía sau, Bách Diệp lại thoáng nhớ tới trong nháy mắt khủng bố mình bị thi thần Nash vây khốn, mặc dù lần trước may mắn đào thoát, nhưng bây giờ còn có thể được như vậy nữa sao?

Mây đen trên bầu trời dần dần tản đi, lộ ra một hố đen sâu không thấy đáy, trong hố không ngừng có tia chớp thật nhỏ xẹt qua, cũng càng ngày càng tới tập, đan ra đan vào một mảnh lưới điện. Chỉ một khắc như vậy, Bách Diệp cứ nhiên cảm giác được màn mưa bao phủ giữa đất trời thoáng cái ngưng trệ.

Dưới tình thế cấp bách, Bách Diệp mạnh mẽ đảo ngược thập tự thương, dùng sức đâm vào lòng ngực mình, tà binh không chút hao tổn xuyên qua thân thể Bách Diệp, lại theo đà thông qua phổi Vô Vi Tử, Vô Vi Tử phụt một tiếng, từ trong miệng phun ra một dòng máu tươi.

Máu tươi nóng bỏng rơi sau gáy Bách Diệp, trong lòng Bách Diệp không nhận được vui vẻ, nhưng đã không còn kịp rồi. Vô Vi Tử đem đầu áp sát bên tai Bách Diệp, phát ra một tiếng gầm rung trời chuyển đất.

“Băng Lô Quyết!”

Trời đã trong, dương quang từ lâu đã xuyên qua tầng mây chiếu trên mặt đất, chậm rãi hong khô bùn đất bị nước mưa thấm ướt.

Cuồng phong bạo vũ một đêm, tâm Vũ Văn cũng bị cuốn xé cả một đêm. Trong nháy mắt khôi phục được hành động tự do đó, y lập tức khẩn cấp phá mở cổng viện bảo tàng chạy hướng ra ngoài.

Trên đại lộ bên cạnh viện bảo tàng, phẳng phất như bị một quả bom không vận tập kích, một khối ẩn ký hình tròn cháy sém đường kính thẳng đến hai mươi thước bao trùm trên đoạn giữa đại lộ, cây ngô đồng trong phạm vi hắc ẩn vô luận lớn nhỏ, đều bị cháy sạch chỉ còn lại nửa đoạn cọc gỗ khô đen.

Thỉnh thoảng có học sinh dậy sớm đi qua nơi này, đều há hốc miệng, phát ra một tiếng kêu sợ hãi, cũng may chính mình đêm qua không ra ngoài dưới dạng trời mưa to điên cuồng này.

Vũ Văn vòng quanh khối đất khô cằn màu đen này, cước bộ lão đảo qua lại hai vòng, trên mặt thủy chung mang theo một loại biểu tình bi phẫn. Cuối cùng y đi đến dưới tàng cây ngô đồng nguyên vẹn gần khối đất đen này nhất, nhắm mắt lại, đưa tay khoát lên thân cây, bắt đầu thi triển Ngự Mộc thuật.

Cánh lá dày đặc của cây ngô đồng dần dần trái phải đung đưa, phát ra tiếng tốc tốc vụn vặt, Vũ Văn dè dặt bàn tay trên thân cây kia bắt đầu ức chế không được mà run rẩy, trong giây lát, Vũ Văn phát ra một tiếng tru khản đặc đến cực điểm, giống như dã thú bị thương giữa núi rừng.

“Phốc” một tiếng, đỉnh đầu Vũ Văn đột nhiên rụng xuống rất nhiều cành lá, trên tán cây cứ nhiên xuất hiện một khoảng trống thấu quang.

Ánh sáng mặt trời buổi sớm xuyên thấu qua tán cây cành lá rậm rạp, tại phiên đất khô cằn màu đen kia phóng ra một quang sáng màu vàng. Hình dáng của quang sáng này rõ ràng hiện ra hai nhân ảnh bị kéo dài Một người vóc dáng tương đối cao lớn từ phía sau gắt gao siết chặt một người khác.

Vũ Văn nhìn quầng sáng trên mảnh đất khô cằn đang đông đưa theo gió, tuyệt vọng quỳ gối trên mặt đất, chậm rãi cúi đầu, dùng hai tay bưng kín khuôn mặt mình.

84. Quyển 2 - Chương 42: Cứu Thương

Khi Đường Khảo giật mình nhìn Vũ Văn xa xa mặc quần áo đạo bào quỳ gối, Đinh Lam đang hùng hùng hổ hổ trên bồn hoa ven đường cạo một tầng bùn thật dày trên đế giày. Tính tình hai người vốn đều thích trời quang không thích mưa, chịu đựng một đêm cuồng phong bạo vũ gào thét, sáng sớm thấy thái dương vừa lộ dạng, liền từ trong túc xá chạy ra hưởng thụ ánh mắt trời, lắc lư đi thẳng đến viện bảo tàng người đi lại thừa thốt.

“Thầy, thầy đang làm gì ở đây?” Đường Khảo không thèm quan tâm Đinh Lam còn đang lẩn qua lẩn lại với giày da mới, bước nhanh chạy về hướng Vũ Văn.

Vũ Văn diện vô biểu tình vẫn chưa để ý đến Đường Khảo, chỉ hướng phiến đất khô cằn nọ dập đầu liền ba cái, rồi dứt khoát đứng dậy.

“Oa! Tôi hôm qua sét quái quỷ gì đánh xuống vậy a? Làm thế nào có uy lực lớn như vậy? Chắc chắc. . . .” Đinh Lam dọc theo đường lớn bước sang, nhìn hai bên bị đốt trụi chỉ còn sót lại gốc, hẩn nhẹn không được phát ra một trận kinh thần.

“Đêm qua, Vô Vi Tử đạo trưởng xả thân quyết đấu cùng Bách Diệp Thân Hoành, đã giá hạc về tây rồi. . . .” Vũ Văn ngữ khí bình tĩnh nói, trên mặt đã không còn nhìn thấy bi thống lúc đầu.

“Không thể nào!” Đường Khảo và Đinh Lam đồng thời phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Vũ Văn đưa tay chỉ trung tâm của mảnh đất cháy sém, im lặng đi tới một bên. Hai người trẻ tuổi tâm như gương sáng nhìn vết sáng hình người trên mặt đất nọ, đêm qua xảy ra chuyện gì, hiển nhiên cũng có thể đoán ra bảy tám phần, hai người nhẹn không được như có điều suy nghĩ mà cúi đầu.

Bất thành linh, Đường Khảo giống như nhớ ra gì đó, nhanh chóng chạy về phía Vũ Văn đang đứng dưới tàng cây ven đường, trong miệng có chút lo lắng kêu lên: “Thầy, nếu Vô Vi Tử lão tiên sinh và Bách Diệp đồng quy vu tận, vậy tà binh trong tay Bách Diệp cũng đã thu hồi sao?”

Thần tình trên mặt Vũ Văn đột nhiên chấn động, ánh mắt trắng lẳng lẳng nhìn một khối bùn cách bên chân mình không xa, trầm giọng đáp: “Đáng tiếc tiền bối thất bại trong gang tấc, vẫn để cho Bách Diệp đào thoát.”

Đường Khảo sửng sốt, theo tầm mắt Vũ Văn nhìn lại, vùng bùn nhão cạnh đường lớn bị nước mưa thấm ướt để lại một dấu vết thật sâu, vết bùn trung tâm dường như từng bị vật nặng đè ép, lớp đất hai bên mặt bị đè tương đối nhiều hơn, mà hai bên mặt lớp đất còn chứa một vài ẩn ký hỗn độn không chịu nổi, một phần phẳng phất như dùng chân giẫm xuống một hố nông, một phần khác nhìn qua giống như chướng ấn của người. Đã từng có người nằm bò qua nơi này!

Dấu vết bò sát này kéo dài thẳng đến lối rẽ chuyển hướng đến thao trường lớn, ngoại trừ trên mặt đường xi măng của lối rẽ lưu lại một chút bùn màu đen, cũng không còn thấy lưu lại tung tích đầu mối gì nhiều nữa. Đường Khảo nhẹn không được lú lười, đã thừa nhận uy lực sét đánh thật lớn như vậy, Bách Diệp còn có thể giẫy giụa từ nơi này bò chạy, chẳng lẽ hẩn thật sự là kim cương không thể phát hủy?

Vũ Văn ngẩng đầu liếc mắt nhìn tán cây trống rỗng trên đầu, có chút thở dài, nói một câu mà Đường Khảo và Đinh Lam đều nghe không hiểu: “Tiền bối, người nếu vẫn luôn dạy tôi đừng khuất phục vận mệnh, vì sao người cuối cùng vẫn bị lời thề vô nghĩa trói buộc?”

Phương Hân có một thói quen sinh hoạt mà người khác không hề biết, đó chính là vào mỗi buổi sáng cuối tuần có ánh mặt trời ấm áp, mang theo một khối đệm vuông bện sợi dây đến mảnh đất trống yên tĩnh phía

sau thao trường luyện yoga, loại phương thức tập thể dục này vừa bảo vệ môi trường lại không phô trương là tuyệt chiêu giúp Phương Hân bảo trì vóc người mảnh khảnh. Nhưng hôm nay, chỗ ngồi phía sau thao trường ngày thường khó được có một vị khách không mời mà đến, xác thực mà nói, là một tên đang hấp hối.

Khi Phương Hân nhìn thấy chính giữa phiến đất trống quen thuộc có một nam nhân thân trần trụi nằm úp sấp, sợ đến nệm yoga trên tay cũng đánh rơi trên mặt đất, nếu không phải người nọ gian nan ngẩng đầu lên nhìn nàng, e rằng Phương Hân đã sớm chạy vụt đi rồi.

Mặc dù trên mặt người nọ một mảnh đen sì, Phương Hân chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra ngay hắn là Bách Diệp Thân Hoàn.

“Cứu, cứu tôi.” Thanh âm Bách Diệp cực kỳ suy yếu.

“Cậu. Cậu làm thế nào mà biến thành như vậy? Tổ lập tức gọi điện cho xe cấp cứu!” Phương Hân cuống cuống sờ trên người, mới phát giác mình thay đồ thể dục, không mang theo điện thoại di động theo.

“Đừng gọi xe cấp cứu.” Bách Diệp nỗ lực chống đỡ muốn từ trên mặt đất đứng dậy, nhưng hắn dùng hết toàn lực cũng chỉ có thể trở thân mình, đổi thành ngửa mặt hướng lên trên mà nằm trên mặt đất.

Mãi đến khi Bách Diệp lật người qua, Phương Hân mới nhìn rõ thương thế trên người hắn. Chỉ thấy trước ngực Bách Diệp có một ấn ký màu đen thật lớn, tựa hồ là tổn thương nghiêm trọng lưu lại, hắc ấn này từ giữa ngực hiện lên lộn xộn hướng ra ngoài khuếch tán, đây giống như vết bỏng dày mảnh hình mạng nhện kéo dài đến khớp xương tứ chi, nơi đi qua da thịt cháy sém lộn ra ngoài, thật giống như có một đoàn liệt hỏa từ trong cơ thể hắn phụt đốt ra ngoài vậy.

“Nước. Cho tôi. Nước!” Ánh mắt Bách Diệp đột nhiên rơi vào trên tay Phương Hân. Phương Hân cúi đầu nhìn thoáng qua bình nước khoáng mình đem đến, nhanh chóng ngồi xổm người xuống, đem nệm yoga xếp thành một khối hình chữ nhật, nhét dưới đầu Bách Diệp làm gối, rồi đem bình nước đưa tới bên môi Bách Diệp.

Bách Diệp miễn cưỡng uống xuống hai ngụm nước khoáng, nói chuyện cuối cùng cũng lưu loát được một ít: “Tối qua, tớ bị sét đánh trúng.”

“Bị sét đánh còn không gọi xe cấp cứu?” Lòng mày Phương Hân dựng lên, bắt người đứng dậy muốn đi.

“Đừng!” Bách Diệp kéo ống quần Phương Hân lại, “Cậu. Cậu thật sự nguyện ý cứu tớ?”

Phương Hân thoáng sửng sốt, trong biểu tình có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Trong ánh mắt của Bách Diệp có chút ánh sáng nhạt khó phát hiện lóe lên, hắn nhẹ giọng nói: “Không cần gọi xe cấp cứu, cậu chỉ cần không kinh động người khác, đưa tớ đem về ký túc xá du học sinh là được.”

“Nhưng từ đây cách tòa nhà du học sinh còn một đoạn đường thật dài, không tìm người khác hỗ trợ, tớ làm thế nào đưa cậu trở về hả? Hơn nữa cậu hiện tại bộ dạng này, vô luận ai nhìn thấy đều bị dọa sợ đó.” Phương Hân hơi làm khó xử nói.

Bách Diệp thoáng nhìn trên người mình, thân trần hoàn toàn trần trụi hiển nhiên không cần phải nói, quần jean mặc trên đùi cũng đã bị cháy hổng hơn phân nửa, chỉ có thể miễn cưỡng che thân. Hắn có chút xấu hổ cuộn tròn mình, nói: “Cậu có thể dùng xe đạp chở tớ về. Nếu có thể giúp tớ tìm một bộ quần áo, vậy càng tốt hơn.”

Phương Hân dùng sức cắn môi dưới, lộ ra hàm răng trắng nõn đều đặn, vẻ mặt nghiêm túc trầm ngâm hồi lâu, rốt cuộc quyết định nói: “Được, cậu chờ!” Nói xong, nàng liền chạy nhanh đi.

Bách Diệp cực lực quay đầu, ánh mắt vẫn đuổi theo Phương Hân, thẳng đến khi bóng lưng xinh đẹp cân xứng của nàng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt.

Phương Hân một mạch chạy về phòng ngủ nữ sinh, dự định tìm bạn học cùng phòng chiếc xe đạp, chẳng biết tại sao, nàng tuyệt không có ý định đem chuyện phát hiện Bách Diệp bị thương nói cho Đường Khảo. Xuất phát từ trực giác của nữ giới, nàng có thể cảm giác được địch ý của Đường Khảo với Bách Diệp, thậm chí cũng có thể mơ hồ nhận thấy thấy Vũ Văn và chuyện Bách Diệp bị thương có liên hệ nào đó. Hiện tại chỉ

cần gọi điện thoại cho Đường Khảo, các nam sinh hiển nhiên sẽ biết xử lý sự tình này thế nào. Nhưng đối mặt với người Nhật Bản từng cứu mình một mạng này, lại còn đối với mình thập phần thân thiện, Phương Hân thật sự có chút không đành lòng gọi cú điện thoại kia.

“Chỉ cần bây giờ mình cứu cậu ấy, từ nay về sau sẽ không còn nợ cậu ấy gì nữa, cậu ấy lần sau gặp phải chuyện gì, đều không liên quan đến mình.” Phương Hân âm thầm tự nhắc trong lòng, đi vào cổng ký túc xá.

“Hôm nay sớm như vậy đã trở lại rồi? Có một nữ sinh ở trên lầu chờ cậu đã lâu!” Kỷ Vy đột nhiên từ trên cầu thang đi xuống, chặn lối đi của Phương Hân.

“Hửm? Là ai vậy?” Trên mặt Phương Hân có chút đỏ lên, giống như bị người đụng trúng bí mật trong lòng.

“Không nhận ra, không sống trong tòa nhà của chúng ta, hình như là một sư muội khóa dưới.” Kỷ Vy nhún vai.

“Cậu đến vừa đúng lúc, cho tới mượn xe đạp!” Phương Hân vươn tay đến trước mặt đứa bạn thân.

“Tớ đang muốn lái xe ra ngoài mua đồ đó.” Kỷ Vy cong miệng, không tình nguyện lấy ra chìa khóa xe.

“Gọi bạn trai cậu đến chở đi!” Phương Hân cầm chìa khóa qua, lòng như lửa đốt chạy lên lầu.

“Gấp như vậy làm gì? Tâm hồn thiếu nữ đại động hử?” Kỷ Vy gom hai tay lại bên miệng hô một tiếng, thấy Phương Hân quay đầu lại liếc mắt trừng nàng, lại vui cười chạy đi.

Vừa mới chuyển đến cầu thang lầu ba, Phương Hân liền nhìn thấy Trương Nguyệt Thần đang đứng trước cửa phòng ngủ của mình, “Nguyên lai là em à? Tìm chị có chuyện gì không?” Phương Hân có chút lơ đãng mở cửa phòng ngủ.

“Em.” Trương Nguyệt Thần đi theo Phương Hân vào phòng ngủ, do dự hồi lâu, mới lên tiếng: “Em có chuyện gấp muốn nói với chị.”

“Có liên quan đến Đinh Lam sao?”

“Ừm. Cứ coi là vậy đi.”

Phương Hân nhin không được nhú mày, phía sau sân vận động còn một người bị thương đang nằm cần cứu, nàng hiện tại làm thế nào có tâm tình nghe tranh chấp Trương Nguyệt Thần cùng Đinh Lam yêu đương nam nữ?

“Nguyệt Thần, chị hiện tại trên tay có rất nhiều chuyện phiền phức phải xử lý, chúng ta có thể đợi một lát về bàn lại chuyện Đinh Lam không?” Phương Hân có chút bối rối tìm kiếm đồ trong rương dưới giường mình, mắt cũng không nhìn Trương Nguyệt Thần.

“Nhưng mà.”

“A! Tìm được rồi!” Phương Hân từ trong rương lôi ra một cái áo thể dục Nike kiểu nam nhảu nhúm. Áo này vốn là của Đường Khảo, ngày hôm qua Phương Hân và Đường Khảo mới vừa trở lại trường học thì trời nổi mưa to, Đường Khảo liền cởi đồ thể dục trên người xuống, cho Phương Hân đội chạy trở về ký túc xá, Phương Hân sợ những nữ sinh khác nhìn thấy chê cười mình, liền thừa lúc không ai chú ý, đem áo ướn nhào thành một đồng giấu dưới giường, dự định chờ ngày nào đó phòng ngủ không còn ai sẽ lấy ra giặt sạch. Hiện tại gặp chuyện này của Bách Diệp, Phương Hân trong lúc nhất thời cũng không quan tâm nhiều nữa, đem áo này lôi ra.

“Ách. Chị hiện tại phải lập tức ra ngoài một chút, em xem chúng ta có thể hẹn buổi tối gặp mặt không?” Phương Hân vừa nói, một bên đem đồ thể dục nhét vào trong một túi lớn.

“Được rồi.” Trương Nguyệt Thần miễn cưỡng đáp ứng.

Chính tại lúc này, điện thoại di động đầu giường Phương Hân vang lên, “Trời ạ.” Phương Hân vội đầu, có chút không nhin được mà cầm điện thoại lên.

“Alo. Cô Ôn Nhã? Xin chào. Thầy Vũ Văn? Hôm qua em đã muốn tìm thầy, nhưng vẫn chưa tìm được. Cái gì? Muốn gặp em? Nhưng hiện tại em có việc gấp phải ra ngoài a!” Phương Hân quả thật không hiểu nổi, tại sao hôm nay tất cả mọi người đều tìm tới mình? Cũng bởi vì mình là một cán bộ hội học sinh nho nhỏ sao? “. Phòng nghỉ nhân viên khoa ngoại ngữ. Vâng. Em có thời gian sẽ qua đó.”

Đóng điện thoại, ánh mắt Phương Hân rơi vào trên giường mình, nơi nào đó còn bày vài bao quần áo to hôm qua mua. Dưới trận mưa to đêm qua, thầy Vũ Văn cũng không biết vì sao mà không đến tìm nàng, Phương Hân không thể làm gì khác hơn là đem quần áo này mang về phòng ngủ. Chẳng lẽ cô Ôn Nhã chính vì không có quần áo mặc mới bị kẹt trong phòng nghỉ nhân viên? Phương Hân linh cơ vừa động, vẫy vẫy tay với Trương Nguyệt Thần.

“Em biết cô Ôn Nhã khoa ngoại ngữ không?”

Trương Nguyệt Thần gật đầu.

“Vừa khéo, phiền em giúp chị một việc, đem mấy bao quần áo này đưa đến phòng nghỉ nhân viên tòa nhà khoa ngoại ngữ, giao cho cô Ôn Nhã, đừng nói là chị giao cho em, cứ nói là thầy Vũ Văn nhờ em giúp mang đến. Thầy Vũ Văn em biết không? Em hẳn là đã gặp qua, chính là giáo viên cao cao gầy gầy kia.” Phương Hân gói ghém vài bao đồ lại thành một đồng.

“Em biết, em thường xuyên nghe Đinh Lam nhắc về thầy.” Trương Nguyệt Thần cũng không giống như cảm thấy đây là một chuyện phiền toái, rất chủ động đi đến xách bao quần áo.

“Nếu cô Ôn Nhã hỏi chuyện gì khác, em cứ nói em không biết là được.” Phương Hân có chút lo lắng, sợ Trương Nguyệt Thần vô tình nói lỡ miệng.

“Không thành vấn đề! Em chỉ đem đồ đến, lời dư thừa sẽ không nói.” Trương Nguyệt Thần đáp ứng rất kiên quyết.

“Thật tốt quá, thật sự rất cảm ơn em, buổi tối chúng ta hẹn thời gian gặp mặt nhé.” Phương Hân giơ tay làm một động tác gọi điện thoại.

Trước tòa nhà du học sinh, có một đình viện cỡ nhỏ che kín cây xanh, một chiếc xe đạp kiểu nữ chậm rãi trượt đến, vòng qua bờ ao nhỏ ở giữa đình viện, theo tiếng phanh xe rất nhỏ, dừng trước cổng chính. Một du học sinh Thụy Sĩ mất xanh từ trong tòa nhà đi ra, vừa vặn nhìn thấy Phương Hân một thân trang phục thể thao thoải mái nhẹ nhàng từ trên xe đạp nhảy xuống, gã nhìn không được dùng âm điệu thưởng thức huyết sáo, Phương Hân quay lại cùng gã mỉm cười thân thiện.

Người nước ngoài bị Phương Hân xinh đẹp hấp dẫn tầm mắt, cơ hồ không chú ý tới trên chỗ ngồi phía sau xe đạp còn một u linh Bách Diệp. Bách Diệp mặc đồ thể dục đem đầu chôn rất thấp, hơn nữa nón trùm của áo thể dục trên người cũng đội lên, người từ phía trước đi qua rất khó thấy rõ mặt hẳn.

Chờ sau khi du học sinh Thụy Sĩ đi xa, Phương Hân mới nói khẽ với Bách Diệp: “Xuống đây đi.”

Bách Diệp lắc lư lắc đầu đặt hai chân xuống đất, Phương Hân vừa đem xe đạp đẩy ra, Bách Diệp liền thoáng cái mất đi trọng tâm, hần lấy tay muốn bắt lấy yên sau xe đạp, nhưng lại bắt phải một khoảng không, lại lảo nhão nửa mặt hướng lên trời té lăn trên mặt đất.

“Cậu thật sự không cần đến bệnh viện?” Phương Hân kinh hoảng nâng Bách Diệp dậy.

“Không ngờ. Thiên Lôi này cứ nhiên lợi hại như vậy.” Bách Diệp dùng thanh âm nhỏ đến không thể nghe thấy lầu bầu, hần lắc lắc đầu, cắn răng, nường theo cánh tay Phương Hân đứng lên.

Phương Hân kỳ quái phát hiện vị trí cánh tay mình bị Bách Diệp bắt lấy tựa như dựa vào một đồng than lửa, một cổ cảm giác cháy bỏng theo cánh tay truyền lên. Nàng cau mày chịu đựng cảm giác khó chịu, chậm rãi đỡ Bách Diệp vào tòa nhà du học sinh. Trong tòa nhà không có người, nhân viên quản lý cũng đang vui đầu sao chép gì đó, ai cũng không chú ý tới có người đang vào.

Bách Diệp suy yếu tựa hồ đã đem hết khí lực dồn ở dưới chân, hần run rẩy dùng ngón tay, chỉ chỉ một phòng cuối hành lang lâu một, Phương Hân hiểu ý, nửa đỡ nửa nâng đẩy Bách Diệp đến trước cửa. Bách Diệp dùng chân vén đệm thảm chui trước cửa lên, lộ ra một cái chìa khóa phòng. Loại thói quen giấu chìa khóa ngày của người phương Tây, đại khái là Bách Diệp học được từ các du học sinh nước ngoài khác trong tòa nhà này nhỉ.

Đi vào trong cánh cửa, Phương Hân lập tức bắt đầu vì bày trí và thiết bị của ký túc xá du học sinh cảm thấy cảm phần bất bình: “Thật là quá xa hoa nha? Muốn vượt qua cả phòng của khách sạn cao cấp luôn rồi! Tại sao học sinh Trung Quốc chúng tớ lại phải sống trong ký túc xá đồ nát như vậy a?”

Bách Diệp vất vả nhếch miệng, xem như thoáng nở nụ cười: “Giúp tớ mở nước trong bồn tắm được không?”

Phương Hân cẩn thận đỡ Bách Diệp nằm thẳng trên giường, rồi đến phòng vệ sinh mở vòi nước nóng. Cửa phòng vệ sinh đối diện giường lớn, Bách Diệp nhìn Phương Hân mở nước nóng, lại khàn giọng nói thêm: “Chỉ cần nước lạnh là được.” Phương Hân quay đầu lại liếc mắt nhìn Bách Diệp, mặc dù trong lòng nghi hoặc không giải thích được, nhưng vẫn làm theo.

Chỉ chốc lát sau, trong bồn tắm lớn liền trử đầy một hồ nước lạnh, Phương Hân tưởng rằng Bách Diệp muốn tắm rửa, tắt vòi nước đi đang muốn ra tránh ra ngoài, đột nhiên Bách Diệp kêu một tiếng cẩn thận, Phương Hân không khỏi ngẩn ra, ngốc lăng đứng ngoài cửa phòng vệ sinh.

Chỉ nghe thấy tiếng nước chảy “rào” một tiếng, một thủy long bán trong suốt cứ nhiên từ trong bồn tắm lớn bay thẳng đứng lên, xoay tròn từ bên trong cửa luồn ra, nhân tiện đem Bách Diệp đang nằm trên giường không thể nhúc nhích vòng ngang eo! Phương Hân giật mình há to miệng, trơ mắt nhìn thủy long này túm Bách Diệp vào bồn tắm lớn, trên giường chỉ còn lưu lại một mảng nước ướt đầm. Đường Khảo từng nói với Phương Hân là một thủy long đã cứu mạng nàng, mãi đến lúc này, Phương Hân mới hiểu được lời này đến tột cùng là có ý tứ gì.

Ngay sau đó, trong phòng vệ sinh phát ra một tiếng “ầm” vang, thanh âm cực lớn, cứ nhiên chấn đến vôi trên trần nhà cũng lả tả rơi xuống. Nhân viên quản lý ở bên cổng chính đằng xa cũng bị dọa sợ, luống cuống nhìn phòng nổi hơi nhỏ bên cạnh tòa nhà học sinh, còn tưởng rằng nổi hơi đun nước nóng bị nổ.

Một luồng hơi nước nóng bốc mạnh bùng lên trong phòng vệ sinh, trong nháy mắt tràn ngập cả phòng, luồng sóng nhiệt nghênh diện đập tới càng làm Phương Hân kinh hồn chưa định sợ đến lui hơn vài bước. Ước chừng qua ba bốn phút, sương mù màu trắng rất cuộc dần dần tán đi, bày biện trong phòng từ từ trở nên rõ ràng, Phương Hân lúc này mới xốc lại lá gan, thò đầu nhìn tình huống trong phòng vệ sinh.

Bồn tắm lớn mới vừa rồi còn đồ đầy nước lạnh, hiện tại đã hoàn toàn khô cạn! Chẳng biết Bách Diệp phóng ra năng lượng gì, trong phút chốc đã đem bể nước lạnh kia hoàn toàn bốc thành hơi nước. Giờ phút này Bách Diệp cuộn tròn nằm trong bồn tắm lớn, đầu gác bên bệ bồn tắm, mặc dù vẫn là bộ dáng hữu khí vô lực, nhưng ánh mắt đã khôi phục quang mang trước đây.

“Cậu. Cậu không sao chứ?” Từ cạnh cửa nhô đầu ra Phương Hân có chút thấp thỏm bất an hỏi han.

“Tạm thời không sao rồi. Tớ đã đem nhiệt năng khi bị lôi điện bổ trúng cường ngạnh đẩy vào trong cơ thể toàn bộ phóng ra ngoài.” Thanh âm Bách Diệp lại trở nên trong trẻo.

“A. Vật là tốt rồi.” Đầu Phương Hân lại từ cạnh cửa rụt trở về.

“Đáng tiếc khối Bất Động Minh Vương Hộ Tâm phù của tớ đây.” Bách Diệp phát ra một tiếng than nhẹ, giắt áo thể dục lộ ra vùng ngực tổn thương, thành linh, hần nhin xuống đau nhức đem ngón cái và ngón trỏ cắm vào giữa khối vết bỏng màu đen giữa ngực, theo hơi thở ồ ồ, Bách Diệp cứ nhiên từ trong cơ thể mọc ra một khối sắt màu đen đã bị nóng chảy đến biến dạng, Bất Động Minh Vương Hộ Tâm phù này đúng là dùng phần thuật nhập vào trong cơ thể! Khối sắt độ dày chỉ bằng một ngón tay, gờ nóng chảy đã nhìn không ra hình dáng ban đầu của nó, chỉ có bộ phận trung tâm mơ hồ có thể nhận ra hình chạm trổ tinh mỹ ban đầu của Bất Động Tôn. Bể Lôi quyết của Vô Vi Tử quá mức bá đạo, khối sắt đen tuy là từ trong vết thương lấy ra, nhưng không có nhiễm tí ti máu tươi nào, chỉ có vài sợi thịt bị đốt trọi dính trên mặt. Máu, đã sớm bốc hơi cả rồi.

“Vô Vi Tử. Ông thật không hổ là truyền nhân của Ngũ Lôi đại pháp, nếu như không có Bất Động

Minh Vương hộ phù này, hơn nữa còn có thập tự thương cách ly tâm hỏa, ta nhất định sẽ giống như ông, thân nhận Thiên Lôi, ngũ tạng bị thiêu toàn bộ, cả thân hình từ trong ra ngoài hoàn toàn cháy thành tro tàn.” Hồi tưởng lại một màn đêm qua, Bách Diệp vẫn nghĩ lại mà sợ hãi không thôi. Hắn như có điều suy nghĩ mà đem hộ tâm phù đã thành sắt vụn chơi đùa trong tay, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận cảm giác thất bại mãnh liệt, dưới cơn cấu kính, tiện tay đem khối sắt này ném vào thùng rác.

Mất thấy Bách Diệp đã lưu lại được tính mạng, Phương Hân nhin không được thở phào nhẹ nhõm, bản thân cuối cùng cũng đã hoàn thành được nỗi băn khoăn này, nàng đang muốn im lặng rời đi, ánh mắt lại bị một thanh Katana thờ cúng trước bàn học hấp dẫn. Phần sống trên thanh đao này đặc biệt an trí một trăn đèn chiếu, dưới ngọn đèn sáng ngời, bao ngoài của trường đao đen nhánh hiện ra hoa văn vẩy rồng, bao da màu xanh nhạt bọc quanh chuôi đao có một loại khuynh hướng cảm xúc mê người. Phương Hân chậm rãi đi đến trước thanh đao này, nhin không được vươn ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve vỏ đao.

“Đó là di vật của cha tôi.” Thanh âm Bách Diệp đột nhiên từ trong phòng vệ sinh truyền ra. Phương Hân như bị điện giật thu ngón tay về, có chút chột dạ quay đầu nhìn lại, nhưng nàng phát hiện ở góc độ này, Bách Diệp không thể nhìn thấy mình, hẳn làm thế nào biết mình đụng vào đao chứ?”

“Không sao, cậu có thể tùy ý xem xét, song nếu muốn rút đao, xin dùng khăn bằng vải dày bên cạnh giá nâng lưỡi đao, để tránh tự thương tổn mình.” Bách Diệp lại tiếp tục nói.

[3.bp.blogspot /-3ZdJLkWwpa.../DSCF1585.jpg] [3.bp.blogspot /-3ZdJLkWwpa.../DSCF1585.jpg] là phần bị chém ngang qua đó :D Hai xác chết (or người sống) chồng lên nhau chân người này ứng với tay người kia. Đây là một phương pháp thử độ bén của kiếm. Phương Hân cũng không muốn rút thanh đao này ra, nàng chỉ là bị trang sức của chuôi đao hoa lệ này mê hoặc. Phương Hân nhẹ nhàng đem thanh Katana từ trên giá lấy lên, dưới ngọn đèn tinh tế quan sát. Nhìn trong chốc lát, nàng phát hiện vỏ đao này ở một điểm gần phần bảo vệ tay, có khắc văn tự Nhật “Nhị Đồng” (thân người từ cổ xuống đến bẹn, trừ chân tay ra gọi là đồng) , đồng thời sử dụng tơ vàng buộc quanh đó.

“Chữ khắc trên vỏ đao này có nghĩa là gì? Tên của đao?” Phương Hân có chút hiếu kỳ hỏi han.

“A. Đó là ”Ghi nhớ cắt đoạn” , cụ thể có ý gì. Cậu sẽ không muốn biết đâu.” Bách Diệp đáp.

“Làm sao cậu biết tớ sẽ không muốn biết chứ? Nói đi.” Phương Hân ghét nhất bị người khác cố ý gây hồi hộp.

“Nhị đồng có nghĩa là. Nói đúng ra là thanh đao này trải qua chém thử nghiệm, có thể một đao chặt đứt hai cổ thì thể chồng lên nhau.” Thanh âm Bách Diệp thập phần bình tĩnh. (Sau khi chém thử nghiệm nếu cắt được qua bao nhiêu xác thì khắc lên đao để đánh giá chất lượng)

“Ách.” Phương Hân đột nhiên cảm thấy một trận buồn nôn, Katana suýt nữa từ trên tay rơi xuống.

“Tớ đã nói cậu sẽ không muốn biết mà, haha.” Bách Diệp nhẹ nhàng nở nụ cười.

Phương Hân vội cuống quýt thả trường đao trở lại giá, nàng phảng phất như đã đánh hơi được mùi máu tươi truyền đến trên đao.

“Đao dù có xinh đẹp thế nào, cũng chỉ là hung khí mà thôi. Tớ mất không ít khí lực mới mang được nó qua biên cảnh.” Nói tới đây, Bách Diệp thoáng ngừng một chút, “Cậu cũng có thể biết nguyên nhân tới muốn mang nó sang Trung Quốc đó.”

“Tớ phải về, tạm biệt!” Phương Hân đã mơ hồ đoán được ý Bách Diệp muốn nói, nàng không muốn nghe nữa, cuống quýt ngắt lời Bách Diệp, bước nhanh đến cạnh cửa từ biệt.

“Phương Hân! Cảm ơn cậu.” Thanh âm của Bách Diệp cách bức tường truyền tới.

“Không cần cảm ơn, tớ chỉ là trả lại cậu nhân tình cậu lúc đầu cứu tớ một mạng.” Phương Hân thì thào nói.

Rất nhanh, Bách Diệp nghe thấy một tiếng “phanh”, cửa phòng bị dùng sức đóng lại, hắn không nhin được thở ra một hơi dài, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

85. Quyển 2 - Chương 43: Tồn Hại Bất Ngờ

Buổi chiều cuối tuần, các sinh viên đại học đều lựa chọn ra ngoài hít thở không khí, cũng không quan tâm mặt đất vẫn chưa hoàn toàn khô ráo, mấy sân bóng toàn bộ đầy ắp người, trong sân trường người đến kẻ đi rất náo nhiệt.

Bất quá cũng có người không dám ra khỏi cửa, giờ phút này Ôn Nhã cũng chỉ có thể đứng ngồi không yên đi qua đi lại trong phòng, nhiều lần thỉnh thoảng xốc màn cửa lên, từ cửa sổ lầu bốn tòa nhà khoa ngoại ngó nhìn quanh bên ngoài một chút.

Trong mắt Ôn Nhã, bên ngoài e rằng vẫn rất nguy hiểm, nói không chừng cô bé gặp gỡ ngày hôm qua vẫn còn đang lẫn trong đám học sinh tìm mình. Trận truy sát trước cơn mưa to, khiến Ôn Nhã đến giờ lòng vẫn còn sợ hãi, trước mắt xem ra, ẩn thân trong phòng nghỉ nhân viên là lựa chọn chính xác nhất.

“Tại sao Vũ Văn không chịu mua một cái điện thoại di động chứ? Muốn tìm anh ấy thật sự rất không dễ dàng a. Hai đứa Đường Khảo và Đinh Lam này lại không chịu nói số di động ỉn biết. Chỉ có thể chờ Phương Hân đến hỗ trợ truyền lời rồi. Nhưng sao Phương Hân còn chưa tới nữa?” Ôn Nhã buồn bực tựa trên bệ cửa, lật xem tờ báo sớm đã xem đến nhàu.

“Không ngờ học sinh Nhật Bản gọi là Bách Diệp kia, cư nhiên có năng lực bắt phạm như vậy, mục đích hẳn truy sát mình, chính là vì thanh quái kiếm này sao?” Nghĩ tới đây, Ôn Nhã lại nhin không được từ phía sau lưng rút ra thanh kiếm Keris, nghiên cứu tròn một đêm, nàng tựa hồ đã quen với việc lấy thanh trường kiếm kỳ quái này ra từ trong thân thể.

Mặc dù khi một kiếm chém mở cửa sắt che kín tiểu quỷ loại cảm giác sức mạnh tràn ngập thân thể này khiến Ôn Nhã có chút hưng phấn, nhưng thanh quái kiếm này mang đến, không chỉ là sức mạnh. Tròng cảnh khi vừa giữ quái kiếm ngất quăng xuất hiện trong đầu Ôn Nhã, đêm qua sau khi ngã vào trên sofa mơ mơ màng màng ngủ lại xuất hiện thêm nhiều lần nữa. Phần lớn tròng cảnh xuất hiện hỗn độn, hiện tại đã có thể đại khái xâu chuỗi tất cả lại, Ôn Nhã mơ hồ cảm thấy, chủ nhân trước của thanh trường kiếm này đã nhập thể vào trong thanh kiếm, chẳng biết tại sao, hồn phách của hắn lại trực tiếp cùng nàng nối liền tiếp xúc, đem chuyện cũ khúc chiết nhiều năm trước dùng góc nhìn ngôi thứ nhất bày ra trước mắt nàng.

Bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, Ôn Nhã liền dùng sức hồi tưởng lại, đem những gì mình “nhìn” và “nghe” hết thấy đều dùng giấy bút ghi chép lại, nàng hy vọng mọi việc mình làm có thể trợ giúp được chút gì đó cho Vũ Văn, coi như là bồi thường cho việc mình lén lút làm lộn xộn đồ đạc gây đại họa đi.

“Cọc. Cọc cọc!” Ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm gõ cửa, trong lòng Ôn Nhã căng thẳng, trường kiếm trong tay lập tức nâng trước ngực.

“Ai đó?”

”Cô Ôn Nhã, là em, Trương Nguyệt Thần, là thầy Vũ Văn gọi em tới.

Lại thêm một nữ sinh lấy danh nghĩa của Vũ Văn xuất hiện! Ôn Nhã hồ nghi đến gần cạnh cửa, đang do dự có nên mở cửa hay không.

“Thầy Vũ Văn gọi em đến giúp thầy đưa quần áo sang đây.” Trương Nguyệt Thần ngoài cửa bổ sung thêm một câu.

Chuyện mình nhờ vả Vũ Văn mua quần áo, hẳn là không có ai khác biết, Ôn Nhã rốt cuộc cũng yên tâm, đưa tay gỡ xuống xích khóa trái trên cửa.

Trương Nguyệt Thần vừa đi vào cửa, đã bị quái kiếm Ôn Nhã nâng trong tay dọa sợ lui về phía sau một bước, hoa dung thất sắc kêu lên: “Cô ơi, cô làm gì thế?”

Ôn Nhã lúc này mới kịp nhớ ra mình đã quên thu hồi trường kiếm, nhưng trước mặt người ngoài không tiện trực tiếp đem kiếm Keris thu vào trong cơ thể, nàng không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng cười cười, nói: “Bạn của tôi tặng hàng mỹ nghệ cho tôi, tôi đang vung vẩy chơi đùa đó.”

Trương Nguyệt Thần đem mấy túi nhựa lớn trong tay đặt trên bàn phòng nghỉ, nói: “Cô ơi, quần áo để lại chỗ này nhé?”

“Ừa. Để ở đâu cũng được.” Ôn Nhã tâm có chút không yên đáp.

Sau khi cất kỹ đồ đạc, tầm mắt Trương Nguyệt Thần lại một lần nữa chuyển đến thân kiếm Keris trên tay Ôn Nhã, “Kiếm thật kỳ quái nha, em có thể nhìn chút không?”

Ôn Nhã chần chờ trong chốc lát, cẩn thận đem trường kiếm nâng trong tay, “Cứ xem như vậy thôi, thứ này phi thường sắc bén, sợ em đụng vào cắt bị thương tay.”

[2.bp.blogspot /-QJiAO8UK59...5184ba2_b.jpg] [2.bp.blogspot /-QJiAO8UK59...5184ba2_b.jpg] Bạch đậu khấu Trương Nguyệt Thần khom lưng cúi đầu kề sát vào kiếm Keris, tựa hồ bị hoa văn tỉ mỉ gờ ra trên lưỡi kiếm hấp dẫn, “Woa. Hoa văn thật đẹp a! Tựa như hoa bạch đậu khấu.” Nàng thì thào tự nói, nhịn không được giơ tay lên muốn chạm vào lưỡi kiếm.

Ôn Nhã nhận thấy được động tác của Trương Nguyệt Thần khác thường, lập tức nhảy cảm đem hai tay cầm kiếm Keris rút về. Trương Nguyệt Thần có chút ngạc nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Ôn Nhã, lọn tóc dài vốn vén sau tai cũng buông xuống, lọn tóc này theo không khí lưu động có chút đong đưa, cứ nhiên nhẹ nhàng khoát lên trên lưỡi kiếm Keris.

Chuyện tình không thể tưởng được xảy ra, bên mép kiếm trong lúc bất ngờ bốc lên điểm mang màu lửa đỏ, trong phút chốc gọt đứt lọn tóc!

Ôn Nhã và Trương Nguyệt Thần đồng thời sững sờ, hai người đều mở to mắt, nhìn đoạn tóc chậm rãi rơi xuống mặt đất.

“Aha, tôi nên nhanh thay quần áo thôi, khó chịu nhất là mặc quần áo người khác!” Ôn Nhã cái khó ló cái khôn chuyển hướng đề tài, túm lấy quần áo trên bàn, bước nhanh trốn vào phòng thay đồ.

Ước chừng mất hai mươi phút, Ôn Nhã mới ăn mặc chỉnh tề từ trong phòng thay đồ đi ra, chỉ thấy nàng một thân váy màu khói, bên trong lót áo dệt cao cổ màu trắng, dưới mắt cá chân mảnh khảnh là một đôi giày cao gót da cừu non vân mảnh. Chịu cả ngày mặc quần áo không vừa hành hạ, Ôn Nhã rốt cuộc cũng đã khôi phục khí chất giáo sư ôn nhu thanh lịch, đương nhiên, thanh kiếm Keris nọ cũng đã được nàng cẩn thận thu vào trong cơ thể.

Ngoài dự liệu của Ôn Nhã chính là, mặc dù mình cố ý trì hoãn thời gian, nhưng Trương Nguyệt Thần vẫn không cảm thấy mất kiên nhẫn rời đi, vẫn rất có hứng thú mà lật xem bản ghi chép Ôn Nhã ghi lại tràng cảnh thông linh trong mộng. Trong lòng Ôn Nhã có chút bất an, lập tức bước đến phía trước, dùng chút sức đem bản ghi chép nọ đóng lại.

“Haha, cô Ôn Nhã, cô đang viết tiểu thuyết sao? Xem rất hay đó!” Trương Nguyệt Thần thấy bộ dáng khấn trương của Ôn Nhã, không nhịn được che miệng cười khê.

“Hắc hắc. Nhàm chán, tiện tay viết lung tung.” Ôn Nhã khó xử thoáng nở nụ cười, đem bản ghi chép cầm lên giấu phía sau.

“A. Không còn việc gì nữa rồi, em về trước đây.” Trương Nguyệt Thần nhẹ nhàng đánh một cái ngáp, xoay người đi ra ngoài cửa.

“Ấy, chờ đã!” Ôn Nhã như nhớ ra gì đó, “Thầy Vũ Văn ngoại trừ gọi em mang quần áo sang, không còn nói gì khác nữa sao?”

“Không có.” Trương Nguyệt Thần nhớ tới lời Phương Hân dặn dò, thành thật lắc đầu.

“Anh ấy nhất định tức giận rồi.” Ôn Nhã nhẹ giọng tự nhủ. Thành linh, nàng lại ngẩng đầu lên nói với Trương Nguyệt Thần: “Nếu thầy Vũ Văn gọi em đến giúp đưa quần áo sang, em nhất định biết thầy hiện tại ở đâu chứ?”

“Em. Em không biết thầy hiện tại ở đâu.” Trương Nguyệt Thần có chút khấn trương đáp.

“Haha. . . . Là thầy ấy bảo em không được nói sao? Không hề gì, lát nữa nếu em nhìn thấy thầy Vũ Văn, làm ơn nói cho thầy ấy biết, tôi đã gặp cậu học sinh Nhật Bản của thầy, xảy ra rất nhiều chuyện phiền phức, hy vọng thầy có thể lập tức tới đây tìm tôi.”

“Chính là chỗ này sao?” Trương Nguyệt Thần thoáng nhìn bốn phía.

“Đúng! Tôi vẫn sẽ ở đây chờ thầy ấy, cho đến khi thầy ấy đến!” Ôn Nhã thập phần khẳng định nói.

Bên trong viện bảo tàng, trước cửa khu triển lãm dụng cụ kim khí, Vũ Văn đang thần sắc nghiêm trọng nhìn chăm chăm trường đao Shamshir đặt nằm ngang trên sàn đá cẩm thạch, Đường Khảo và Đinh Lam thì đang tự mang theo một bộ găng tay vải, thay phiên nhau từ trong quầy trưng bày thủy tinh mở rộng cửa đem từng kiện từng kiện binh khí cổ đại vận chuyển ra, cùng trường đao Shamshir xếp cùng một chỗ.

“Không phải cái này. . . . Không phải cái này. . . . Không phải. . . . Không phải. . . .” Mày Vũ Văn càng ngày càng cau chặt, nhưng trường đao Shamshir vẫn chậm chạp không xuất hiện chấn động cộng hưởng y mong chờ.

“Lão đại. . . . Nghỉ hơi chút nha, từ sáng đến giờ, chúng ta vẫn chưa từng ngừng nghỉ.” Đinh lam nâng ra một thanh giáo đồng thau rỉ sét loang lổ, một bên thở một bên phàn nàn.

“Cái tên đàn này, đây là đồng thau, tôi muốn cậu chuyển chính là thiết khí!” Vũ Văn liếc mắt trừng Đinh Lam một cái.

“Đều gì thành như vậy rồi, ai mà phân biệt rõ ràng được là đồng hay sắt chứ?” Đinh Lam vẫn mạnh miệng.

“Thầy Vũ Văn, đây là kiện binh khí cuối cùng rồi. . . .” Đường Khảo giơ lên một thanh phi tiễn đầu nhọn bằng sắt.

“Ôi. . . . Thôi các cậu nghỉ một lát đi.” Nhìn trường đao Shamshir không chút nào phản ứng, Vũ Văn bắt đầu dī lắc lắc đầu.

“Ai dō. . . . Một chết đi được!” Đường Khảo và Đinh Lam đều đặt mông ngồi bệt trên đất.

Tà vật trong truyền thuyết đang giấu trong viện bảo tàng này, Vô Vi Tử dùng tánh mạng để đổi lấy sự an toàn cho nó, mà Vũ Văn tựa hồ còn chưa kịp bị thương, liền bụng làm dạ chịu mà gánh nhiệm vụ thủ hộ nó, thế nhưng y không phải môn nhân của Thần Tiêu Phái, càng không có nghĩa vụ lưu thủ ở đây. Việc đầu tiên Vũ Văn muốn làm, chính là chủ động xuất kích, đoạt lấy thứ này trước khi Bách Diệp tìm ra.

Lão nhân tựa hồ đã sớm liệu đến có một ngày như thế, bọn Vũ Văn rất dễ dàng ngay trong phòng bảo vệ của Vô Vi Tử tìm được bản vẽ mặt phẳng bố trí các phòng của viện bảo tàng, bản vẽ thi công cường độ điện và tài liệu mấu chốt nhất của hệ thống báo động an toàn, đương nhiên, vẫn không thể thiếu một phần thời khóa biểu nhân viên viện bảo tàng. Theo thời gian biểu các ca luân phiên nhìn xem, sáng ngày mai nơi này sẽ có lệ cũ được kiểm tra và quét dọn vệ sinh, một khi nhà trường phát hiện Vô Vi Tử lão nhân mất tích, khẳng định sẽ lập tức sai những người khác tiếp nhận công tác trông coi, nói cách khác, hoàn cảnh không người trông coi chỉ để lại cho bọn Vũ Văn chưa tới 24 giờ nữa.

Có bản vẽ chỉ dẫn và tài liệu, hệ thống báo động của viện bảo tàng hiển nhiên thùng rỗng kêu to, song chờ Vũ Văn đem hai bộ điện từ cường độ lập của nguồn điện trong hệ thống cảnh báo tách ra cắt đứt, cũng đã hao phí cả buổi sáng.

Làm thế nào hoàn hảo không tổn hao gì để mở quầy trưng bày thủy tinh thật lớn này cũng là vấn đề khó vượt qua, bởi vì Vô Vi Tử không cách nào lưu lại chìa khóa quầy trưng bày cho bọn họ. Ba người sau khi kịch liệt tranh luận một phen, vấn đề giải quyết cực kỳ đơn giản, dùng trường đao Shamshir sức mạnh vô địch phá đi là xong, về phần sau khi bị phát hiện thì làm sao bây giờ, Đinh Lam tự nhiên có đáp án của hắn. Chờ trường học phát hiện bị phá hư chỉ là quầy trưng bày mà không phải hàng triển lãm, bọn họ cao hứng còn không kịp nữa là.

Vũ Văn vốn tưởng rằng chuyện còn lại rất dễ giải quyết, chỉ cần lấy từng kiện binh khí ra thông qua trường đao Shamshir kiểm tra cộng hưởng là được. Nhưng lúc này xem ra, sự tình cũng không phải đơn giản như bọn họ tưởng tượng.

“Tại sao tìm không được chứ?” Vũ Văn không cam lòng từ trên mặt đất nâng tà binh lên, sải bước vào phòng triển lãm. Chân của y còn chưa đặt xuống đất, dụng cụ kim khí trưng bày trong phòng triển lãm đều không hên mà cùng bắt đầu cộng hưởng chấn động, mà thanh trường đao Shamshir này cũng như đột nhiên có sinh mệnh ánh sáng rực rỡ bắn ra bốn phía, chấn động không thôi, cơ hồ muốn từ trong tay Vũ Văn bay vọt ra ngoài. Nhưng đợi cho Vũ Văn lui ra phía sau một bước, đem tà binh mang ra khỏi cửa phòng triển lãm, hết thấy lại đột nhiên khôi phục yên tĩnh.

“Vật kia. Nhất định ngay trong đại sảnh này!” Vũ Văn chém đinh chặt sắt nói.

“Vấn đề là chúng ta đã đem tất cả binh khí đều lấy ra thí nghiệm, vô luận trường thương đoản kiếm, đều giống nhau không sinh ra phản ứng với tà binh. Chẳng lẽ mấy cái nồi đồng này sẽ khiến cộng hưởng nảy sinh? Mấy thứ này chúng ta không di chuyển được đâu.” Đinh Lam chán nản nói.

“Không có khả năng, Vô Vi Tử tiên bối đã nói rất rõ ràng, Chu Chấp Trung đạo trưởng năm đó nhìn thấy chính là một thanh hoành đao, cho dù trăm ngàn năm qua đồn đại có sai lệch, ít nhất cũng phải là một kiện binh khí!”

“Thầy dùng tà binh phá khóa trên các quầy trưng bày này rồi, nếu ngày mai bị phát hiện là chúng ta làm, cậu có thể lấy tiền ra bồi thường không a?” Đường Khảo lặng lẽ tiến đến bên tai Đinh lam hỏi.

“Lại xem tớ như oan đại đầu hủ?” Phản ứng của Đinh Lam rất mãnh liệt, “Các người chí ít cũng phải gánh chịu một phần chứ?”

“Nhưng cậu xem thầy Vũ Văn như vậy. Cậu nghĩ thầy có tiền bồi thường sao?”

“Miệng quạ đen, toàn bộ trường nhiều người như vậy, tại sao nhất định sẽ phát hiện ra là chúng ta làm hủ?”

Vũ Văn không nghe thấy hai đứa này nói nhảm, y một mực cau mày nhìn thuyết minh khai quật di sản văn hóa trong phòng triển lãm, trong giây lát, y quay đầu lại hỏi: “Khi ấy đào ra binh khí có hơn hai ngàn kiện, ngoại trừ một phần trưng bày này, còn lại đều đi đâu rồi?”

Đinh Lam nhún vai, nói: “Đại khái bị trường học lén bán cho thị trường khảo cổ rồi chẳng? Đổi tiền trở về xây ký túc xá mới.”

“Cậu nói bậy cứ như thật ha!” Đường Khảo cười nói, “Bình thường nói đến, đồ cổ đào được sẽ bị đưa đến viện bảo tàng của tỉnh thành, nhưng viện bảo tàng tỉnh tớ đã từng đi, số lượng binh khí sắt nơi đó còn chưa bằng nơi này của chúng ta, tớ nghĩ đại học S hử sẽ không khăng khải như vậy, cho dù phân một phần ra ngoài, đại đa số binh khí chính là bảo tồn trong trường của chúng ta thôi nhĩ? Chẳng qua không biết đến tột cùng là giấu ở nơi nào.”

“Còn có chỗ tốt hơn để bảo quản sao? Nơi này có chuyên gia trông chừng, lại cài đặt điều hòa ở trung tâm, một năm bốn mùa bảo trì nhiệt độ ổn định, hoàn toàn phù hợp với nhu cầu bảo tồn cổ vật.” Vũ Văn mỉm cười.

“Ý của thầy là. Còn binh khí khác ở đây sao?” Đinh Lam thoáng cái nhảy dựng lên, “Có thể giấu ở nơi nào chứ? Hay chôn dưới nền đất này?”

“Làm sao có thể dưới mặt đất a? Chẳng lẽ nếu muốn lấy chút đồ ra thì phải nạy gạch à?” Đường Khảo nở nụ cười.

Vũ Văn không hề trả lời, bước nhanh đi tới vị trí mặt sau quầy trưng bày dán sát tường, lần lượt quan sát một phen, liền bắt đầu dùng sức hướng mặt bên đẩy mạnh một quầy trưng bày cỡ trung rộng hai thước.

Hai đứa nhóc giật mình phát hiện, sau khi quầy trưng bày chậm rãi đẩy ra, trên tường từng bị che chắn xuất hiện một cánh cửa sắt phòng trộm.

“Ta thật ngốc mà, nguyên lai là đơn giản như vậy, trong phòng này ẩn giấu một phòng tàng trữ mà thôi.” Đường Khảo dùng sức vỗ đầu mình một cái.

Chịu đựng tạt âm kim khí cộng hưởng phát ra, Vũ Văn dùng trường đao Shamshir tước kim đoạn ngọc phá hủy cửa, thoải mái mở ra cánh cửa phòng trộm, nhưng khi y mở rộng phòng tàng trữ để ánh sáng chiếu vào,

Đường Khảo và Đinh Lam đứng cạnh cửa cơ hồ muốn ngất xỉu. Trong phòng tầng trũ hẹp dài, rậm rạp cất giấu hơn một ngàn kiện binh khí cổ đại!

“Rồi xong. Thật sự là ứng với câu châm ngôn kia mà, nếu muốn giấu một thân cây, cứ đem nó giấu vào trong rừng rậm.” Đường Khảo hết cách buông lỏng tay.

Ba người thay phiên đem từng kiện binh khí từ phòng tầng trũ chuyển ra phòng triển lãm kiểm tra công hưởng, thẳng đến khi mặt trời ngã về tây, vẫn chưa xuất hiện động tĩnh gì, mà đồng binh khí này chỉ mới kiểm tra được một nửa.

Ngay khi ba người đều cảm thấy cực kỳ uể oải, điện thoại di động của Đinh Lam vang lên.

“Alo. Anh bây giờ bề bộn nhiều việc a. Em đừng chờ anh nữa, tự ăn trước đi.” Không đợi người bên kia điện thoại nói xong, Đinh Lam liền cúp máy.

“Ai vậy? Trương Nguyệt Thần?” Đường Khảo hỏi.

“Còn có thể là ai? Nàng quần lấy tớ là lợi hại nhất.” Đinh Lam có chút bất mãn đáp.

“Cậu đừng đuổi nàng đi a, gọi nàng giúp chúng ta đưa đến ba phần cơm đi!” Đường Khảo kêu lên.

Đinh Lam quay đầu lại liếc mắt nhìn Vũ Văn, Vũ Văn lau mồ hôi, gật đầu, nói: “Chúng ta có thể ra ngoài viện bảo tàng chờ nàng.”

Rất nhanh, Trương Nguyệt Thần liền trở thành cu li mang đến cho các nam sinh bữa tối, ba người an vị trên bậc thang ngoài cửa lớn của viện bảo tàng hưởng thụ món ăn đơn giản.

“Ừm ừm. Nguyệt Thần thật tốt, mua đều là cơm mười đồng một phần, mỗi phần cơm đều bỏ thêm trứng rán! Nếu như là Phương Hân á, nhất định là mua gói lăm cũng chỉ là loại năm đồng một phần thôi.” Trong miệng Đường Khảo nhồi cơm, nói chuyện có chút mập mờ không rõ.

“Thôi đi, cho dù cơm phần của Phương Hân mua là năm đồng, cũng sẽ không bạc đãi cậu, nàng khẳng định sẽ đem đồ ăn của tớ và thầy Vũ Văn đều trút qua hộp cơm của cậu.” Đinh Lam nói khiến cho sắc mặt Vũ Văn vẫn luôn nghiêm túc cũng phải lộ ra nụ cười.

Thân mật ngồi bên cạnh Đinh Lam Trương Nguyệt Thần cũng mỉm cười nói: “Nói mò cái gì a, Phương Hân học tỷ sẽ không làm loại chuyện này đâu.”

Đinh Lam xoay đầu sang, nói: “Nguyệt Thần, tụi anh lát nữa còn có việc, không bằng. Em đi về trước đi.” Chẳng biết tại sao, Đường Khảo chung quy vẫn nghĩ nghĩ khí Đinh Lam nói chuyện với Trương Nguyệt Thần có chút lạnh nhạt.

Nhìn ra được, Trương Nguyệt Thần vốn còn muốn tung chiêu làm nũng, nhưng nàng rất nhanh phát giác Đinh Lam không phải đang nói giỡn, nụ cười trên mặt liền có chút cứng lại, Đinh Lam thì hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt mất mát của Trương Nguyệt Thần, lại xoay người cùng Đường Khảo tán dóc. Trương Nguyệt Thần không thể làm gì khác hơn là cực kỳ bất mãn đứng dậy, ánh mắt thất vọng hướng Vũ Văn và Đường Khảo vẫy tay, chậm rãi bước xuống bậc thang.

“Ê. Cậu làm vậy có vẻ không tốt lắm nha?” Đường Khảo lấy tay chọc chọc Đinh Lam.

Đinh Lam có chút do dự, có chút không cho là đúng nói: “Có một số việc cùng nữ nhân giải thích không rõ được, cậu muốn tớ làm thế nào giải thích với nàng chuyện chúng ta đang làm hiện tại chứ?”

“Ách.” Đường Khảo cũng thoáng sửng sốt.

Vẫn trầm mặc không nói Vũ Văn nhìn chăm chú vào bóng lưng của Trương Nguyệt Thần, nghĩ cô bé này khi bước xuống bậc thang tiếng bước chân có chút trầm trọng. Nhưng đối với vấn đề tình cảm của những người trẻ tuổi kia, bản thân tựa hồ không có tư cách gì để can thiệp.

Trương Nguyệt Thần đi đến bên dưới đèn đường vừa mới thấp sáng, chợt ngừng lại, tựa hồ nhớ ra gì đó, xoay người chạy ngược trở về.

“Thầy Vũ Văn, em thiếu chút nữa đã quên! Cô Ôn Nhã nhờ em cho thầy biết, cô đừng phải học sinh Nhật Bản của thầy, gặp rất nhiều chuyện phiền phức, cô hôm nay sẽ một mực chờ thầy ở tầng ba khu phòng nghỉ nhân viên khoa ngoại ngữ, thẳng đến khi thầy đến mới thôi.”

Vũ Văn nhẹ nhàng thở dài, thấp giọng nói: “Cám ơn trời đất, hôm nay cuối cùng cũng nghe được một tin tốt.”

“Ôn đại mỹ nữ cư nhiên hẹn thầy Vũ Văn gặp mặt tại phòng nghỉ nhân viên, rất chủ động nha?” Còn chưa biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì Đinh Lam nháy mắt nói với Đường Khảo.

Đến tốt cùng nên đến chỗ Ôn Nhã thu hồi kiếm Keris trước, hay ở lại viện bảo tàng tìm tà binh ẩn náu? Vũ Văn nhất thời lâm vào khó khăn. Nhưng nghĩ đến Vô Vi Tử hỷ sinh tính mạng mới đổi được viện bảo tàng tạm thời an bình, còn Ôn Nhã vẫn luôn mang đến phiền toái ỉn, càng cân trong lòng y không khỏi thoáng lèch một chút.

Vũ Văn vứt bỏ phần cơm trong tay, bước nhanh tới bên cạnh Trương Nguyệt Thần, dùng thanh âm chỉ có nàng mới nghe được nói: “Nguyệt Thần, phiền em đi trước một chuyến đến tòa nhà ngoại ngữ, nói với cô Ôn Nhã, chờ bên này xử lý xong chuyện, tôi sẽ lập tức sang đó. Mặt khác. . . .Xin em hãy nhắc nhở cô ấy, thứ trên tay cô ấy hiện tại rất nguy hiểm, tôi không mong đợi lát nữa sang đó vẫn còn nhìn thấy cô ấy cầm vật kia đâu, cô ấy tốt nhất nên nhanh chóng đem thứ đó tìm một nơi khác an toàn cất giấu.”

Trương Nguyệt Thần cái hiểu cái không gật đầu, nói: “Được, em sẽ đi nói với cô.”

“Thầy Vũ Văn nói như vậy thật sao?” Ôn Nhã đem một lọn tóc mềm mại vén sau tai, có chút kinh hỷ mở to mắt.

“Vâng!” Trương Nguyệt Thần mười phần khẳng định gật đầu.

“Chẳng biết anh ấy đã thật sự tha thứ ỉn chưa nhỉ?” Ôn Nhã thấp giọng lẩm bẩm, mang trên mặt biểu tình nửa mừng nửa lo đi tới đi lui trong phòng nghỉ.

“Cô yên tâm đi, mặc dù em không biết thầy Vũ Văn ám chỉ đến chuyện gì, nhưng em thấy thầy không có ý đặc biệt trách cứ cô.” Trương Nguyệt Thần cực kỳ khôn khéo nói.

“A. Vây hả?” Ôn Nhã vừa nghe Trương Nguyệt Thần nói như thế, mặc dù biết rõ cô gái trước mặt chỉ an ủi mình, nhưng tâm tình lập tức khoan khoái không ít. “Cám ơn em giúp tôi truyền lời! Đã trễ thế này, trì hoãn không ít thời gian của em, em hãy về trước đi.”

“Được, em đi trước!” Trương Nguyệt Thần cước bộ nhẹ nhàng ra khỏi phòng nghỉ, cẩn thận khép cửa lại.

Đợi cho trong phòng chỉ còn một mình mình, Ôn Nhã bắt đầu có chút bối rối tìm kiếm đồ vật linh tinh trong phòng, thẳng đến khi tìm ra một hộp gỗ lớn dùng để đựng cờ thi đua. Nàng nhẹ nhàng thổi một tầng bụi mỏng tích trên hộp gỗ, không nhịn được thở dài một hơi, chuyện còn lại, chính là dựa theo phân phó của Vũ Văn, đem trường kiếm kỳ quái nọ cất giấu.

Nhưng khi nàng từ trong cơ thể rút ra thanh trường kiếm Keris này, Ôn Nhã mới phát giác muốn đem trường kiếm này bình yên đặt vào trong hộp gỗ không phải là chuyện đơn giản.

Tà binh thị huyết làm thế nào dễ dàng buông tha ký chủ chứ? Đã nhìn thấu ý đồ của Ôn Nhã kiếm Keris liền cực lực kháng cự việc Ôn Nhã đem nó đặt vào trong hộp! Trên chuôi kiếm đột nhiên kéo dài ra một đám xúc tu đỏ rực như xúc tu của sứa linh hoạt nhúc nhích, gắt gao cuốn lấy cánh tay cầm trường kiếm của Ôn Nhã, còn chui vào trong da thịt nhả nhụi mềm mại của nàng, phẳng hất như đã cùng huyết mạch trong cơ thể nàng hợp thành một thể. Ôn Nhã sợ hãi biến sắc, liều mạng lắc cánh tay, thậm chí muốn buông nắm ngón tay ném trường kiếm, nhưng cả bàn tay tựa như bị đông cứng trong hàn băng, đã hoàn toàn không nhúc nhích được nữa.

Trong âm u, cư nhiên có một thanh âm như có như không phiêu đảng bên tai Ôn Nhã.

“Người không muốn sở hữu sức mạnh cường đại ta trao cho người sao?” Mặc dù Hán ngữ nói không chuẩn lắm, nhưng thanh âm này nhu hòa mà có nhiều từ tính.

“Ta chỉ là một nữ nhân bình thường, không cần sức mạnh gì cả!” Ôn Nhã cắn răng nói.

“Nữ nhân. Cũng đều có thể dùng sức mạnh để thay đổi thế giới chứ!”

“Thôi nhé, ta mặc dù thông cảm với cảnh ngộ của ngươi, cũng có thể hiểu được sự phần nộ của ngươi, nhưng ta không muốn khiến nỗi thù hận của ngươi cũng xâm nhập vào trong lòng ta! Nếu Vũ Văn hy vọng ta trả thanh kiếm lại cho anh ấy, ta nhất định phải làm được!”

“Vậy ngươi cứ thử mà xem!” Thanh âm kia đột nhiên trở nên giận không kiềm được, xúc tu chui vào trong cánh tay của Ôn Nhã cũng thoáng cái trở nên điên cuồng quá trớn, cứ nhiên dọc theo cánh tay luôn đến đầu Ôn Nhã.

Một trận đau nhức thành linh tập kích Ôn Nhã, tựa như có vô số kim thép mạnh mẽ châm vào sọ nằng, nằng nhịn không được ôm đầu ngã xuống sofa phòng nghỉ, thống khổ rên rỉ.

“Tranh đấu, chỉ là biểu hiện vô nghĩa.” Thanh âm kia lại khôi phục sự bình thản ban đầu.

“Không! Ta. Ta sẽ không để cho ngươi khống chế ta!” Ôn Nhã há hốc miệng thở hổn hển, tay phải cầm trường kiếm sớm đã chết lặng không còn cảm giác gì nữa, tầm mắt cũng do đau đớn mà bắt đầu trở nên mơ hồ, nằng vô thức vươn tay trái kéo góc cong chỗ phần bao tay của trường kiếm. “Đừng đánh giá thấp ý chí của người phàm!” Chẳng biết Ôn Nhã từ nơi nào phun ra một cỗ sức mạnh, theo một tiếng quát khê của nằng, kiếm Keris cứ nhiên bị Ôn Nhã từng chút từng chút từ trong tay phải lôi ra!

Hai luồng ý chí tranh đấu, trong cơ thể Ôn Nhã im lặng tiến hành, tay trái cùng tay phải tranh đoạt, thật giống như một kẻ đang phát chứng tâm thần phân liệt.

Cuối cùng, Ôn Nhã dùng hết toàn lực kéo một cái, kiếm Keris “keng” một tiếng từ trong tay nằng bay ra ngoài, sau khi xoay tròn tốc độ cao trên không trung, chiu một cái cắm trên nền đất xi măng.

“Ngươi nhất định sẽ hối hận.” Thanh âm cổ quái kia dần dần yếu đi.

“Ôi.” Ôn Nhã thở ra một hơi dài, trên người mồ hôi đã đổ như tắm. Nằng suy yếu lấy tay chống đỡ mép bàn, đưa tay lau đi mồ hôi hột trên thái dương, lúc này mới phát giác cánh tay phải của mình đã lằn nứt khô phục tri giác, cũng không để lại dấu vết gì của xúc tu chui vào, cánh tay bóng loáng vẫn như cũ duy trì vẻ trắng nõn lúc trước.

Nguyên lai căn bản không có xúc tu màu đỏ gì cả, đều là tà binh kích thích đại não tạo ra ảo giác mà thôi.

“Thật là một vật đáng sợ, khó trách Vũ Văn phải phong ấn ngươi.” Ôn Nhã cố gắng chống đỡ đi tới bên cạnh kiếm Keris, tà binh nọ vẫn còn đang ong ong rung vang, phảng phất như vẫn không cam lòng. Nằng dùng hộp gỗ kẹp lấy thân trường kiếm, cẩn thận đem nó từ trên mặt đất rút ra, hiện tại cho dù có cho Ôn Nhã một lá gan nữa, nằng cũng không dám trực tiếp lấy tay nâng lấy tà binh.

Khóa xong hộp gỗ, rốt cuộc không còn cảm giác được động tĩnh gì của tà binh nữa, tảng đá lớn trong lòng Ôn Nhã cuối cùng cũng rơi xuống. “Hiện tại. Chỉ còn chờ anh đến tìm em, Vũ Văn.” Ôn Nhã đi tới bên cửa sổ, si ngốc nhìn ngọn đèn xa xa bên ngoài, lúc nằng khoanh tay đứng, chạm đến bộ đồ bộ đồ mới trên người mình, trên mặt Ôn Nhã nhịn không được hiện ra một nụ cười ôn nhu.

Nhưng Ôn Nhã không hề chú ý tới, vào lúc này, cửa phòng phía sau nằng bị người vô thanh vô tức đẩy ra. Đối kháng với tà binh đã tiêu hao rất nhiều tinh lực của nằng, Ôn Nhã uể oải sớm đã buông lỏng cảnh giác.

Khi Ôn Nhã từ trên cửa sổ thủy tinh nhìn thấy một nhân ảnh phản chiếu mơ hồ, người nọ đã đem hộp gỗ có đựng tà binh ôm trong lòng!

“Là ai?” Ôn Nhã lớn tiếng la hoảng lên.

Nhưng không đợi nằng kịp xoay người, Ôn Nhã liền cảm thấy sống lưng mát lạnh!

Nhân ảnh kia đã đứng sau lưng Ôn Nhã!

“Đa tạ cô, cô Ôn nhã, hắc hắc.” Một tiếng cười băng lãnh vang lên phía sau Ôn Nhã.

Bên kia trường học, ba nam nhân no bụng lại lần nữa tiến vào viện bảo tàng, tiếp tục lặp lại công tác đơn điệu. Sau khi lặng lẽ làm khổ sai nửa giờ, Đường Khảo ngừng đọc tác trên tay thoáng có chút sầu lo nói với Vũ Văn: “Thầy, sợ rằng nhất thời hồi lâu cũng tìm không ra tà vật nọ, em thấy. Thầy cứ đến chỗ cô Ôn Nhã trước đi, để nàng chờ lâu cũng không thích hợp lắm, nơi này có tội em là được.”

Vũ Văn thoáng do dự.

“Nói không chừng nàng thật sự dụng phải Bách Diệp, có thể cung cấp cho chúng ta tin tức rất quan trọng đó!” Đinh Lam cũng sắp đến nói thêm vào.

“Bách Diệp.” Vũ Văn nhớ tới cái tên này, trong lòng tựa như bị người nhéo một cái, Vô Vi Tử tiên bối nói một chút cũng không sai, thật là đại địch bình sinh a.

“Được rồi. Tôi đi trước một chút, rất nhanh sẽ trở lại, nếu các cậu phát hiện cái gì đặc biệt, đừng hành động thiếu suy nghĩ, hết thấy đều phải chờ tôi trở lại rồi quyết định.” Nói xong, Vũ Văn từ trong túi quần lấy ra một chuỗi phật châu màu đen, nhét vào trong tay Đường Khảo, “Đây là Định Linh Châu, pháp khí phật môn rất hữu dụng, vạn nhất cậu cần di chuyển trường đao Shamshir, nhất định phải dùng nó khóa thanh đao lại trước, rồi mới tiếp xúc tà binh này!”

Sau khi rời khỏi viện bảo tàng, Vũ Văn đi thẳng đến tòa nhà khoa ngoại ngữ, trong tòa nhà khoa ngoại ngữ không đặt phòng tự học, hơn nữa bây giờ là buổi tối cuối tuần, các ban đào tạo ngoại ngữ cũng không có tiết, do đó có rất ít người ra vào tòa cao ốc năm tầng này. Vũ Văn theo đường nhỏ đi đến, xa xa nhìn hướng lên lầu, lầu ba chỉ có trợ trọ một phòng sáng đèn, Ôn Nhã hẳn đang ở chỗ này. Nhớ tới Ôn Nhã phiền toái này, Vũ Văn nhin không được gãi gãi đầu.

Đi đến gần cổng chính, Vũ Văn đột nhiên kinh hãi phát hiện, dưới bóng râm của bồn hoa bên cạnh tòa nhà, Huyền Cương cao lớn tựa như một vệ binh trung thành với cương vị công tác, vẻ mặt nhanh nhạy ngồi chồm hổm ở đó!

“Người quả nhiên vẫn đi theo Ôn Nhã, thật sự đã quá cực khổ rồi. Không bị Bách Diệp phát hiện hành tung chứ?” Vũ Văn có chút cao hứng ngồi xổm bên cạnh Huyền Cương, dùng sức vỗ vỗ bả vai cường tráng của nó. Y cũng không chú ý tới, trong bóng tối xa xa, có một đôi mắt sắc bén đang nhìn chăm chú vào mình.

“Đi thôi, cùng ta đi lên nào, chờ đuổi được cô Ôn Nhã, chúng ta còn có chuyện trọng yếu hơn!” Vũ Văn đứng dậy đẩy cửa thủy tinh, Huyền Cương thì ngẩng đầu cảnh giác thoáng nhìn bốn phía, mới theo Vũ Văn đi vào cao ốc.

Mới vừa ra khỏi thang máy lầu ba, Huyền Cương đột nhiên giương cổ lên, tựa hồ đánh hơi được gì đó trong không khí. Vũ Văn vừa thấy vẻ mặt khác thường của Huyền Cương, lập tức trong tay xuất ra hư linh kim thương.

Đèn lầu ba bị người tắt, trong hành lang một mảnh đen kịt, chỉ có trong phòng nghỉ nhân viên lộ ra một vệt đèn.

Đang lúc thốt nhiên, Huyền Cương tựa như phát cuồng phi nước đại về phía trước, “oành” một tiếng phá khai cửa phòng nghỉ nhân viên.

Vũ Văn sửng sốt, cũng cuống quýt nâng thương đuổi vào, khi y thấy rõ cảnh tượng trong phòng nghỉ, đồng tử hai mắt thoáng cái phóng đại! Phảng phất như bị người giáng một gậy nện vào thiên linh cái, Vũ Văn chỉ cảm thấy trong não “ông” một tiếng.

Ôn Nhã an tĩnh nằm sắp trong vũng máu.

“Trời ạ.” Vũ Văn nhào tới muốn nâng Ôn Nhã từ mặt đất dậy, trong lúc bối rối lại dẫm lên vết máu sền sệt, suýt nữa trượt ngã.

Trong mắt Huyền Cương toát ra thần sắc không cách nào tin được, nơi cổ họng phát ra hơi thở hỗn hển khó mà ức chế, nhịp bước cứng nhắc di chuyển đến bên người Ôn Nhã.

“Ôn Nhã! Ôn Nhã!” Vũ Văn ôm Ôn Nhã vào trong ngực, lớn tiếng la lên tên của nàng, Ôn Nhã thân hình một mảnh lạnh lẽo, cũng chậm rãi mở mắt! Thế nhưng, nàng một câu cũng không nói nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt phức tạp im lặng nhìn Vũ Văn.

Có người dùng vũ khí sắc bén đâm xuyên qua thân thể Ôn Nhã, từ sau lưng đến trước ngực, lưu lại một vết thương thông suốt chí mạng!

Vũ Văn nhìn máu tươi đầy tay mình, rốt cuộc hiểu được, đã không còn kịp rồi.

“Thanh kiếm kia đâu? Tại sao cô không dùng thanh tà binh nọ chống cự?” Vũ Văn dùng sức lung lay Ôn Nhã, thanh âm trở nên có chút khàn khàn.

Ánh mắt Ôn Nhã gian nan chuyển động, cuối cùng rơi trên một hộp gỗ hình chữ nhật trên mặt đất, nhưng Vũ Văn rõ ràng nhìn thấy, trong hộp gỗ nọ trống không.

“Tại sao tôi lại muốn bảo cô bỏ trường kiếm đi a.” Vũ Văn thống khổ nhắm hai mắt lại. Nếu Ôn Nhã không đem trường kiếm thu vào trong hộp gỗ, e rằng cũng sẽ không đối với nguy hiểm bất ngờ xảy ra không chút phản ứng nào.

Ôn Nhã nhẹ nhàng lắc đầu, dùng một chút khí lực cuối cùng còn sót lại, đem bản ghi chép nhỏ cầm chắc trong tay khoát lên cánh tay Vũ Văn, diềm tĩnh, ngừng hô hấp.

Huyền Cương cực kỳ từ tốn cúi đầu, nhẹ nhàng liếm liếm tay Ôn Nhã.

Hai tay run rẩy đặt Ôn Nhã trên mặt đất, Vũ Văn chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, bị thương sao? Tiếc hận sao? Tại sao tâm từng chết lặng lại bắt đầu rung động? Ý thật sự không thể tin, trong vòng hai ngày ngắn ngủi, y liền mất đi hai người bạn. Đúng vậy, mặc dù Vũ Văn vẫn không muốn thừa nhận, nhưng Ôn Nhã trong cảm thụ của y đã sớm chiếm cứ một vị trí quan trọng, bởi vì chỉ có trước mặt Ôn Nhã, y mới có thể không hề cố kỵ mà nói cười, cũng chỉ có trước mặt Ôn Nhã, y mới có thể không còn gánh nặng tâm lý gì mà say đến quay cuồng.

Thình lình, lỗ tai Huyền Cương xoát một cái dựng đứng lên, ánh mắt lợi hại gắt gao nhìn thẳng cửa phòng nghỉ. Rất nhanh, trong hành lang truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, một người đang không ngừng hướng bên này chạy tới.

Trong lòng Vũ Văn điện quang hỏa thạch chợt lóe, bước nhanh xông lên phía trước, “vù” một cái giựt cửa phòng ra.

Vài hòng súng đen ngòm đồng thời nhắm ngay giữa ngực Vũ Văn!

86. Quyển 2 - Chương 44: Truyền Độc

Xe cảnh sát hú vang phá tan sự yên tĩnh của trường học, lời đồn tòa nhà khoa ngoại ngữ phát sinh án mạng nhanh chóng truyền khắp trường học.

“Nhanh đi xem a, nghe nói tòa nhà khoa ngoại ngữ có một giáo viên nữ đã chết!” Trong thư viện một đám học sinh nhiều chuyện toàn bộ ồ lên, trong lúc nhất thời tiếng người huyên náo, ngay cả trong viện bảo tàng vui đầu làm việc Đường Khảo và Đinh Lam cũng bị kinh động.

Bên ngoài mặc dù ồn ào, Đường Khảo trước sau tỉnh táo chỉ ghé vào bên cửa sổ thoáng nhìn quanh, lại chui vào trong viện, trong suy nghĩ của cậu, nhiệm vụ thầy Vũ Văn lưu lại mới là quan trọng nhất, Đinh Lam lòng hiếu kỳ rất lớn không kiềm được, thừa dịp Đường Khảo không chú ý liền lặng lẽ chuồn ra ngoài nghe ngóng.

Theo dòng người càng ngày càng chen chúc, Đinh Lam một đường đi đến tòa nhà ngoại ngữ, chỉ còn cách gần hơn hai mươi thước, hần liền không cách nào nhích thêm được nữa. Con đường trước tòa nhà ngoại văn đã bị đám người vây xem lấp kín đến thủy tiết bất thông. Ý vào bản thân cao 1m80, tầm mắt Đinh

Lam có thể lướt qua một vùng đỉnh đầu nhấp nhô, nhưng hắn cũng chỉ có thể xa xa nhìn thấy vài ngọn đèn trên nóc xe cảnh sát theo tiết tấu xoay tròn, trên cửa thủy tinh bên ngoài tòa nhà phóng ra một mảng lốm đốm màu xanh hồng.

“Ai chết vậy hả?” Cách Đinh Lam không xa một nữ sinh tựa hồ cũng là vừa mới chạy tới, đang kích động hỏi đám bạn tình huống.

“Nghe nói là một giáo viên nữ khoa ngoại ngữ đó! Hơn nữa hình như chính là vị xinh đẹp nhất kia!”

“Hả? Nữ giáo viên xinh đẹp nhất sao? Tổ biết nàng a, hình như là họ Ôn thì phải?”

“Không phải là giết vì tình chứ? Thật đáng thương a.”

Trong lòng Đinh Lam thoáng lộp bộp, trên trán mồ hôi lạnh nhất thời toát ra.

“Khẳng định không phải, nhất định là mấy nữ sinh này nói nhầm.” Trong suy nghĩ của Đinh Lam một mảnh hỗn loạn. Hắn không biết làm sao muốn chen đến phía trước nhìn rõ ràng, nhưng đám người dày đặc phía trước đã không chứa nổi hắn nữa.

Bất thành linh, đám người phía trước xuất hiện một mảnh xôn xao.

“Ra rồi! Ra rồi! Tội phạm giết người bị áp ra rồi!” Có người cao giọng gào to.

Cửa chính được đẩy ra, ra trước là mấy người mặc thường phục, trong tay đều cầm súng ngắn, ngay sau đó, hai người vạm vỡ mặc cảnh phục gắt gao áp chế một người từ trong tòa nhà ngoại ngữ đi ra. Nghi phạm sát nhân nọ bị cảnh sát dùng một áo khoác cũ bao lại đầu, trên cổ tay cũng đã bị còng, rất nhanh đã bị đẩy đến một xe cảnh sát. Đinh Lam mặc dù nhìn không thấy mặt người nọ, nhưng từ vóc dáng cao gầy, sơ mi màu lam nhạt, thân ảnh quen thuộc, rõ ràng chính là người vừa mới chia tay ở viện bảo tàng Vũ Văn Thụ Học!

“Tại sao có thể như vậy? Không có khả năng. Không có khả năng đâu!” Đinh Lam dùng nắm tay chặn miệng, trong lòng yên lặng quát to, trở mắt nhìn xe cảnh sát tách khỏi đám người, chạy về nơi xa xa.

“Tính danh?”

“Vũ Văn Thụ Học.”

“Tuổi?”

“31.”

Đây là lần thứ tư thẩm vấn rồi, mặc dù đối phương mỗi lần đều đối một người thẩm vấn, nhưng mỗi lần hỏi đều là vấn đề giống nhau lặp lại. Vũ Văn đã bắt đầu có chút cáu kỉnh.

Sau khi trải qua một phen thẩm vấn nhằm chán theo lệ, cảnh sát ngồi đối diện Vũ Văn châm một điếu thuốc lá. Ánh mắt Vũ Văn thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm vào vị cảnh sát vóc dáng mập mạp kia, đột nhiên cảm thấy tư thế người này hút thuốc hình như đã từng gặp ở đâu rồi.

“Vũ Văn Thụ Học. Đã lâu không gặp a.” Cảnh sát béo có chút ý vị thâm trường nói.

Vũ Văn thoáng nhớ lại, vị cảnh sát trước mặt này chính là người lúc đầu điều tra Dịch Nam Hành bị hại, đi theo mình đến rừng cây nhỏ của trường lấy chứng cứ. Chẳng qua sự tình đã vài tháng, ký ức Vũ Văn có chút mơ hồ.

“Xin chào.” Vũ Văn miễn cưỡng nở nụ cười.

“Mọi người đều đã gặp mặt, không cần khách sáo nữa chứ?” Cảnh sát béo hung hăng hút một hơi thuốc, chiều dài điếu thuốc lá thoáng cái ngắn lại một phần tư, “Chúng ta trực tiếp nói rõ nhé. Người là anh giết sao?”

“Không phải!” Vũ Văn kiên quyết lắc đầu, “Vấn đề này tôi đã trả lời rất rõ ràng cho các người vô số lần rồi! Tôi chỉ là vừa vận chạy đến hiện trường lúc đó mà thôi!”

“Buổi tối bốn ngày trước, trong nhà người bị hại từng xảy ra nổ mạnh bất thường, qua hai ngày điều tra sự cố, chúng tôi phát hiện ở hiện trường dấu vết sử dụng ngòi nổ, cũng bài trừ khả năng rò rỉ khí hóa lỏng, anh đối với sự tình này thấy thế nào?” Cảnh sát béo hí mắt, hay tay khoanh trước ngực.

Vũ Văn trầm mặc một hồi, nói: “Tôi không liên quan đến việc này.”

“Nhưng những hộ gia đình ở ký túc xá vào lúc ấy đã chứng nhận, từng có nhiều người thấy anh sau khi phát sinh vụ nổ xuất hiện ở hiện trường, cũng từng cùng người bị hại may mắn tránh thoát vụ nổ từng lời qua tiếng lại. Việc này anh cũng muốn phủ nhận sao?”

“Tôi không phủ nhận. . . . Nhưng việc này cũng không thể chứng minh tôi cùng với vụ nổ có liên quan à!” Thanh âm của Vũ Văn thoáng đề cao âm lượng.

Cảnh sát béo thở dài, lại hỏi: “Giữa anh và người bị hại có quan hệ thế nào?”

Vũ Văn có chút chần chừ, đáp: “Quan hệ đồng nghiệp.”

“Thật không phải là quan hệ người yêu?” Cảnh sát béo nghiêng nghiêng đầu.

“Không phải, chúng tôi chỉ là đồng nghiệp bình thường.” Nói xong câu đó, trong lòng Vũ Văn đột nhiên có chút khó chịu vô cớ.

“Theo chứng nhận của mấy vị đồng nghiệp chung phòng làm việc với người bị hại, trước chiều hôm qua anh từng đến phòng làm việc của người bị hại, cạy mở bàn làm việc của nàng, cũng cầm đi thẻ ngân hàng của người bị hại. Đối với việc này anh giải thích thế nào?”

“Tôi nhận được sự nhờ vả của Ôn Nhã, giúp mua dụng cụ sinh hoạt mà thôi. Chẳng lẽ chuyện này cũng có tội sao?” Vũ Văn đang nỗ lực khắc chế tâm tình của mình.

“Vũ Văn a Vũ Văn. . . . Tôi thật sự rất kỳ quái, đại học S năm nay thật sự bị vây vào thời kỳ rối ren, đủ loại sự tình đều xảy ra không ít, nhưng tại sao vụ án phát sinh trong đại học S, tám chín phần mười đều có liên quan đến anh chứ?” Cảnh sát béo gắt gao cau mày, đôi mắt nhìn chăm chăm Vũ Văn tựa như nhìn một người ngoài hành tinh.

Vũ Văn tránh né ánh mắt của đối phương, chỉ lo nhìn chăm chăm con bọ đang chậm rãi bò trên mặt bàn.

“Từ vụ án đầu tiên của Dịch Nam Hành, đến xuất hiện một cán bộ hội học sinh Tùy Lăng điên cuồng giết người. Đương nhiên, lần đó anh là lấy hình tượng giáo viên anh hùng đứng ra bảo vệ học sinh, tôi có phải nên tìm anh xin chữ ký không?” Cảnh sát béo hắc hắc nở nụ cười, “Sau đó lại xảy ra vụ án du học sinh Austin mất tích, theo tôi điều tra, hẳn là quan sát sinh của lớp anh. Đến bây giờ, đồng sự của anh Ôn Nhã lại bị hại. . . .”

Trong phòng trầm vắng, nảy sinh thời gian dài trầm mặc.

“Anh cho rằng các cảnh sát đều là bọn ngốc ăn không ngồi rồi sao? Tôi. . . . Vẫn luôn chú ý anh!” Cảnh sát béo giờ ngón tay như củ cà rốt lên, chỉ chỉ hai mắt mình, rồi chỉ chỉ Vũ Văn. “Trong hồ sơ mạng nội bộ, tôi tra được ghi chép anh hai năm trước bị cảnh sát Tây An tạm giam, hồ sơ cho thấy, anh đã từng liên quan đến án bắt giữ phát sinh trong một tòa cao ốc, mặc dù sau đó đã chứng minh anh trong sạch, nhưng được thả ra, cũng không lâu sau, tòa cao ốc anh từng làm việc liền. . . .” Cảnh sát béo giờ lên nắm tay phải, đột nhiên duỗi mở năm ngón tay, đồng thời trong miệng có chút khoa trương mà phát ra một tiếng “bùm”.

Vũ Văn vẫn như cũ diện vô biểu tình, cũng không mấy may nhúc nhích.

Cảnh sát béo đứng dậy, thoáng hoạt động thất lưng, rồi từ mặt sau bàn thẩm vấn bước sang, đứng trước người Vũ Văn, thỉnh thoảng, gã mạnh khom thất lưng xuống, hé ra khuôn mặt béo núc ních cơ hồ muốn dán trên mũi Vũ Văn, trầm giọng nói: “Anh thật không phải là một người bình thường đâu!”

Vũ Văn nhàn nhạt cười, không chút sợ hãi nhìn thẳng cảnh sát béo, nói: “Cám ơn anh khích lệ.”

Cảnh sát béo lui về phía sau từng bước tựa bên bàn, cũng haha nở nụ cười.

Nhìn bóng ngược phản chiếu của cảnh sát béo, Vũ Văn đột nhiên tâm niệm vừa chuyển, mở miệng nói: “Tôi kiến nghị anh điều tra một người, hẳn cũng là học trò của tôi, một du học sinh Nhật Bản, tên là Bách Diệp Thân Hoành.”

“Bách Diệp Thân Hoành?” Cảnh sát béo ngẩn ra, trong miệng lặp lại một lần.

“Đúng, tôi cho rằng hẳn và hai án du học sinh Austin mất tích và vụ nổ của ký túc xá Ôn Nhã mà anh quan tâm có liên hệ.” Vũ Văn khẳng định nói, “Trước khi Austin mất tích, từng cùng Bách Diệp Thân Hoành kết giao mật thiết. Về phần vụ nổ. Rất có thể vì Bách Diệp cùng tôi có ân oán cá nhân mà phát sinh hành vi trả thù.”

“Ân oán cá nhân? Tại sao hẳn muốn trả thù anh hả?”

“Bởi vì thành tích học của hẳn không tốt, tôi từng ở trước lớp học đông người lảng nhục hẳn.” Đã đến nước này, vừa không thể nói rõ chân tướng tình hình thực tế, Vũ Văn cũng đành phải soạn nên lời nói dối.

“Ha ha. Anh làm như vậy, là vì hẳn là người Nhật Bản sao?” Cảnh sát béo gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, xoay người viết lên giấy tên của người Nhật Bản này. Vũ Văn không khỏi cười khổ, nếu như là trước đây, Vũ Văn quả quyết không dám tùy tiện chỉ điểm Bách Diệp, vụ án liên quan đến ngoại giao làm việc cũng khá phiền toái, cho dù chỉ điểm cảnh sát cũng chưa hẳn chịu tin, nhưng y hiện tại thân phận nghi phạm giết người ngược lại có thể khiến các cảnh sát không thể xem nhẹ từng câu của y. Vũ Văn hiện tại chỉ hy vọng các cảnh sát có thể chủ động điều tra Bách Diệp một chút, cho dù không phát hiện được gì cũng được, ở thời kỳ đặc biệt này, tận lực kiềm chế Bách Diệp một chút cũng tốt.

“Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Nói đi.”

“Các anh nhanh như vậy đã chạy tới hiện trường, là ai báo cảnh sát?”

“Xin lỗi, tôi không thể trả lời anh vấn đề này.” Cảnh sát béo quay đầu lại liếc mắt nhìn Vũ Văn.

“Vậy. Tôi đổi vấn đề khác.”

“Ừm?”

“Trước khi các người chứng minh tôi có tội, thời hạn dài nhất tạm giam hình sự là bao lâu?”

“Ừm. Ba ngày sau khi tạm giam hình sự anh, tôi sẽ hướng viện kiểm soát nhân dân xin phép bắt giữ, quá trình xin phép này. Dài nhất có thể kéo dài đến bốn ngày, nếu viện kiểm soát nhân dân nghĩ chúng tôi không đủ chứng cứ bắt giữ anh, sẽ bác bỏ đơn xin, quá trình này, dài nhất có thể kéo dài đến bảy ngày. Nếu chúng tôi không đủ chứng cứ, vậy chúc mừng anh, mười bốn ngày sau, anh có thể tự do rồi!” Nói tới đây, cảnh sát béo thoáng ngừng, thành linh, gã chém đinh chặt sắt nói: “Bất quá tôi tin tưởng, trong hai tuần này, tôi nhất định sẽ tìm ra hung khí anh sử dụng gây án!”

“Một vấn đề cuối cùng!” Vũ Văn đột nhiên có chút khấn trương muốn đứng dậy, nhưng xiềng chân nặng nề hạn chế hành động của y, “Tôi còn có thể nhìn mặt Ôn Nhã lần cuối không?”

Ánh mắt cảnh sát béo cổ quái nhìn Vũ Văn, trong miệng chậm rãi phun ra hai chữ: “Không thể!”

“Vậy sao?” Thần sắc Vũ Văn có chút uể oải.

“Theo điều tra, người chết đã không còn thân quyến, chúng tôi sau khi kiểm nghiệm thi thể, sẽ đại diện an bài hỏa táng tại nhà tang lễ.” Nói xong, cảnh sát béo bước nhanh đến cửa phòng thẩm vấn, tấm lưng kia thoát nhìn có chút to mập, nhưng dưới ngọn đèn trong nháy mắt thoáng qua cảnh phục màu tím khiến mí mắt Vũ Văn nhảy dựng lên, gọi ra chút hồi ức chuyện cũ của y.

“Mười bốn ngày.” Vũ Văn thì thào nói, vô lực tựa trên ghế dựa.

Hai tuần sau, bởi vì không đủ chứng cứ kết tội mưu sát, Vũ Văn được vô tội phóng thích.

Không có Huyền Cương bên cạnh mười bốn ngày này, Vũ Văn mỗi tối đều phải chịu ác mộng hành hạ, đến vài ngày cuối cùng bị giam, y đã không cách nào ngủ trọn đêm. Khi y từ trong phòng giam đơn phóng xuất, hưởng thụ quyền lợi tắm rửa trước khi ra tù, nhìn thấy trong gương lớn xuất hiện một nhân ảnh tiều tụy mảnh khảnh, Vũ Văn cũng bị chính mình dọa sợ.

Lần đó sau khi thẩm vấn, cảnh sát báo không lộ diện nữa, Vũ Văn cũng không thể nào biết được gã có thật sự đi điều tra Bách Diệp hay không.

Trước khi ra tù, các cảnh sát trả lại đồ vật khi Vũ Văn bị bắt mang theo trên người, đương nhiên, bao gồm cả bản ghi chép Ôn Nhã lưu lại kia. Cầm lấy bản ghi chép nho nhỏ nọ, nhìn vết máu phía trên đã biến thành màu nâu đen, Vũ Văn tâm tình phức tạp ký xuống tên của mình.

“Xin hỏi. Từ nơi này ra ngoài, có thể ngồi tuyến xe buýt nào về đại học S?” Vũ Văn nhẹ giọng hỏi vị cảnh sát trẻ tuổi theo mình ra khỏi trại tạm giam.

“A? Anh còn muốn quay về đại học S sao?” Trong ánh mắt của cảnh quan trẻ tuổi thoáng hiện lên một tia khác thường.

“Làm sao vậy?” Trong lòng Vũ Văn đột nhiên hiện lên một trận cảm giác bất an.

“Cũng không có gì, anh ra ngoài mua một tờ báo xem trước đi.” Cảnh quan trẻ tuổi vỗ vỗ bả vai Vũ Văn, đưa hắn ra khỏi cửa trại tạm giam.

Bởi vì trại tạm giam tiếp giáp vùng ngoại ô, đường sá bên ngoài trống trơn, xe cộ qua đường rất ít, người đi đường cũng rất thưa thớt. Vũ Văn ngẩng đầu nhìn hướng mặt trời, đi về hướng nam gần một cây số, mới nhìn thấy sạp báo đầu tiên.

Thuận tay cầm lấy một tờ báo, Vũ Văn thoáng đọc lướt qua, ánh mắt nhất thời đọng lại trên đầu trang báo.

“Toàn bộ đại học S tiến vào ngày thứ ba cách ly, biến thể virus gây bệnh lại xuất hiện thêm bốn ca!”

Trong thời gian mười bốn ngày mình bị nhốt, đại học S đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Vũ Văn kinh ngạc vạn phần, vội vàng hướng chủ sạp báo mua toàn bộ mấy tờ báo quá hạn mấy ngày trước, đặt mình ngồi bên quầy báo đọc.

Ôn dịch thành linh phát sinh, tất cả mọi người đều không kịp phòng bị. Ca đầu tiên là một nữ sinh khoa quản lý công thương đại học S, nàng sau khi Vũ Văn bị bắt ngày thứ ba mới phát bệnh, vị nữ sinh này phát sốt hai ngày, vẫn không thấy giảm, các bạn ngủ chung phòng liền đưa nàng đến bệnh viện ngoài trường chẩn đoán, bác sĩ thấy nàng có triệu chứng viêm phổi, liền cẩn thận tiến hành kiểm tra X quang, ngoài ý muốn phát hiện phế quản của nàng xuất hiện một mảnh bóng mờ không rõ nguồn gốc. Các bác sĩ có kinh nghiệm ở thời kỳ “SARS”, lập tức cảnh giác tiến hành xét nghiệm, kết quả khiến người ta hết sức kinh ngạc, vị nữ sinh này đúng là bị nhiễm virus cúm gia cầm H5N1!

Đây là lần đầu tiên S thị chẩn đoán chính xác có người bị nhiễm virus cúm gia cầm, các ngành liên quan thập phần chú trọng, lập tức phái người tiến vào đại học S truy xét ngọn nguồn virus. Các nhân viên y tế liền có kết quả hồi đáp, đại học S liên tục phát hiện ba bệnh nhân có triệu chứng viêm phổi, trong đó một người là nam sinh khoa vật lý, còn hai người khác là nhân viên phòng ăn. Trọng điểm kiểm tra lập tức tập trung đến phòng ăn học sinh, cũng chỉ có nơi này, mới có thể thường xuyên giết lượng lớn gà vịt. Sau khi nhân viên y tế ở trên cơ thể gà còn thừa trong phòng ăn phát hiện virus H5N1, tất cả mọi người có chút thở phào nhẹ nhõm, dù sao trước mắt cúm gia cầm chỉ truyền từ gia cầm sang người cơ thể người, tra được ngọn nguồn gia cầm bị bệnh, hết thấy tốt rồi. Sau khi thanh trừ thiêu hủy toàn bộ gia cầm có khả năng bị nhiễm trong nhà trường, mọi người bắt đầu kiểm tra lượng lớn đường nhập hàng của gà này, trọng tâm truy xét theo đó chuyển đến bên ngoài trường.

Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu, đại học S an tĩnh được hai ngày, tình hình bệnh dịch liền đột ngột bạo phát! Trong cùng thời gian, cứ nhiên xuất hiện hơn mười ca bệnh hư hư thực thực, hơn nữa chỗ ở của bệnh nhân đều rất phân tán, cơ hồ trải rộng cả khu trường!

Đang lúc bọn học sinh nhân tâm hoảng sợ, lời đồn tứ tán, chuyện đáng sợ nhất cũng đã xảy ra.

Các bác sĩ ở trên người một tân sinh viên năm thứ nhất mắc bệnh, phát hiện một loại virus gây bệnh cúm gia cầm biến đổi cao chưa từng thấy qua, sau khi tiến hành phân tích gốc virus đặc thù này, tình huống các học giả nghiên cứu virus cúm gia cầm lo lắng nhất cho tới nay đã biến thành hiện thực. Gốc virus này là do virus cúm gia cầm sau khi xâm nhập cơ thể người, cùng virus cúm thông thường nhất trong cơ thể người kết hợp, phát sinh đột biến. Sau khi trải qua biến dị, gốc virus vốn chỉ có thể truyền từ gia cầm sang người này đã thay đổi phương thức lây bệnh, biến thành chủng loài virus biến dị H5N1 truyền từ người sang người thông qua đường hô hấp!

Bởi vì nhân loại khuyết thiếu năng lực miễn dịch virus H5N1, nếu để cho loại virus biến dị này truyền ra ngoài, không thể nghi ngờ sẽ gây ra một trận tai họa cúm quy mô lớn! Chính phủ nhanh chóng quyết định, lập tức tiến hành cách ly toàn diện đại học S, tất cả cửa ra vào đều tiến hành phong tỏa vũ trang, nhân viên trong trường đồng loạt không được ra ngoài!

Hôm nay Vũ Văn được phóng thích, đã là ngày thứ ba đại học S bị cách ly toàn diện, mặc dù trong trường áp dụng rất nhiều biện pháp dự phòng, nhưng trường cao học dày đặc người như vậy, biện pháp dự phòng vẫn phát huy hiệu lực rất chậm, nhân số bị nhiễm virus kiểu mới vẫn như cũ từ từ gia tăng, mà vị nữ sinh khoa công thương đầu tiên bị nhiễm virus cúm gia cầm, đêm hôm qua bởi vì bệnh đột ngột biến chứng nghiêm trọng đã qua đời.

Một hơi lật xem vài tờ báo, Vũ Văn rốt cuộc hiểu được tình cảnh trước mắt của đại học S, tại sao lại vào lúc này, bộc phát dịch bệnh nghiêm trọng như vậy chứ? Trong lòng Vũ Văn ngờ vực chông chênh, trước mặt chung quy vẫn luôn đung đưa nụ cười của Bách Diệp.

Vấn đề đầu tiên cần phải giải quyết, chính là làm thế nào trở lại đại học S đã bị phong tỏa. Không biết đường Vũ Văn cũng dứt khoát không tìm trạm xe buýt, muốn bắt taxi đến phụ cận đại học S trước rồi tính, nhưng hiện tại tất cả bọn tài xế taxi đều có tâm nhãn, xe còn chưa dừng ổn trước hết hỏi Vũ Văn muốn đi đâu, vừa nghe nói y muốn đi về hướng đại học S, nhóm tài xế đều lắc đầu khoát tay tỏ vẻ không đi, thập phần dứt khoát cự tuyệt Vũ Văn. Vũ Văn đứng ở ven đường nửa giờ, ba xe taxi ngăn lại đều vụt chạy mất.

Xem ra trong mắt cư dân thành phố, đại học S đã biến thành một khu vực ma quỷ đáng sợ, Vũ Văn thở dài một hơi, chẳng biết hai đứa Đinh Lam và Đường Khảo này, hiện tại đến tột cùng ra sao rồi.

Vũ Văn đang miên man suy nghĩ, trên đường chiếc taxi thứ tư chạy tới, y nhanh chóng ngoắc ngừng xe, xe taxi chậm rãi trượt sang, lái xe trung niên mang khẩu trang chiếu theo lệ nghiêng đầu ra hỏi trước phương hướng muốn đi, Vũ Văn lần này không dám nói đến đại học S, chỉ báo một địa danh cách đại học S ba trạm.

Lái xe thoáng do dự, nói: “Lên đây đi.”

Mặc dù trên đường xe cô không đông, xe taxi cũng không hùng hổ gia tốc chạy đi, vẫn chỉ duy trì tốc độ trung bình ổn định, nhìn ra được, vị tài xế này là một người cẩn thận.

Vũ Văn thoáng nhìn khẩu trang trên mặt tài xế, mỉm cười hỏi: “Hình như không có đưa tin phát hiện ca bệnh bên ngoài trường học nhỉ?”

Tài xế kéo khẩu trang xuống, có chút xấu hổ nở nụ cười, nói: “Làm nghề như nhóm chúng tôi, tiếp xúc nhiều người, vẫn nên cẩn thận một chút tốt hơn.”

“Cũng phải. Thứ virus này nhìn không thấy sờ không được, vạn nhất có học sinh lặng lẽ từ trong đại học S chạy ra, anh cũng không nhận ra được a.” Vũ Văn thuận theo chiều gió đáp lời.

“Ôi.” Tài xế đột nhiên nặng nề thở dài, “Tôi thật hy vọng con trai tôi có thể chạy ra ngoài. Chỉ là hiện tại phong tỏa nghiêm như vậy, nó dù muốn chạy trốn cũng trốn không thoát a.”

Vũ Văn không khỏi sửng sốt.

Nguyên lai con trai của bác tài này vừa vặn là tân sinh của đại học S năm nay, cả nhà còn chưa hết vui sướng vì con trai thi đậu đại học trọng điểm, liền xảy ra chuyện như vậy. Hiện tại con trai bị ngăn cách trong trường học, mặc dù mỗi ngày đều gọi điện về nhà báo bình an, nhưng trong hoàn cảnh như vậy, nguy cơ bị nhiễm virus hiển nhiên so với bên ngoài trường lớn hơn nhiều.

“Không sao, trong đại học S có gần bốn vạn học sinh đấy, ấn theo tỉ lệ đó, xác suất cũng không cao, ấy còn chưa nói tới việc tất cả mọi người đều có ý thức đề phòng, so với trước kia không hề chuẩn bị tốt hơn nhiều.” Vũ Văn an ủi nói.

Ai ngờ một lần lên tiếng như vậy, liền mở ra máy phát thanh của vị tài xế này, từ khi con trai hần khổ cực sinh ra lẫn nhải đến tận khi thi tốt nghiệp, Vũ Văn cơ hồ một đường đều nghe tài xế nói chuyện, bản thân hoàn toàn chen miệng vào không lọt.

Thật vất vả, Vũ Văn mới chọt vô được một câu về vấn đề mình quan tâm: “Hiện tại đại học S đã phong tỏa, thức ăn và dụng cụ sinh hoạt trong trường phải được bên ngoài thống nhất cung cấp chứ?”

“Đúng vậy, lúc mới vừa tuyên bố tin cách ly giới nghiêm, tôi đặc biệt lo lắng, nghĩ con trai ở lại trong trường học quá nguy hiểm! Còn lái xe ở xung quanh trường chạy một vòng, muốn nhìn xem có chỗ nào có thể leo tường vào hay không, nhưng chính phủ lần này như lâm đại địch, cư nhiên ở bên ngoài trường xây dựng một tường cách ly thô sơ! Thậm chí không cho phép xe taxi của tôi tiếp cận đường vòng bên ngoài trường học, nhìn ra được, virus biến dị này so với “SARS” còn nghiêm trọng hơn. Hơn nữa mặt ngoài tường cách ly còn có binh lính mang súng tuần tra, học sinh bên trong hoàn toàn không có cơ hội ra ngoài. Hiện tại cổng trường hướng đông và tây đều đã cấm xuất nhập rồi, chỉ có cửa nam và bắc còn mở, tôi đây cứ hai ngày lại đến trên cầu vượt bên kia cửa nam nhìn vào, mỗi ngày giữa trưa đều có thể nhìn thấy xe tải vận chuyển thức ăn từ cửa nam đi vào, hơn mười chiếc xe ra vào cũng phải trải qua kiểm dịch trừ độc, bất quá nhìn số lượng thức ăn vẫn còn rất nhiều, con trai hần sẽ không chịu đói, trong lòng tôi đây mới hơi kiên định được một chút.”

“A! Từ bên kia cửa nam vẫn chuyển vào à. Anh nói lượng cung cấp thực phẩm rất lớn, có phải phía nam có thị trường chuyên kinh doanh thực phẩm gì không?”

“Đương nhiên là có a, từ nơi này đi hướng về phía nam, ngoại thành phía nam có một thị trường bán sỉ rau cải trái cây.”

Trong lòng Vũ Văn hiểu rõ, nguyên lai bọn học sinh còn có thể ra ngoài trường ăn cơm, tiệm cơm nhỏ trong trường cũng có thể chia sẻ không ít nguồn cung ứng thực phẩm, hiện tại sau khi toàn bộ trường bị phong tỏa, nhà ăn trường học phải lo cho bốn vạn cái miệng rộng ăn no cũng không phải việc nhỏ, nếu thống nhất mua đồ ăn số lượng lớn, chung quy nên có vài chiếc xe tải từ thị trường bán sỉ ngoại thành phía nam tới chứ?

“Ừm. Bác tài, tôi không đi nơi vừa nói nữa, anh chở tôi tới thị trường bán sỉ rau cải ở ngoại thành phía nam đi.” Sau khi suy nghĩ trong chốc lát, Vũ Văn quyết định thay đổi mục đích.

“Nhưng nếu muốn đến đó, khi trở về tôi phải chạy xe không nha.” Lái xe hơn khó xử gãi đầu.

“Tôi sẽ ấn theo đồng hồ tính tiền trả gấp đôi lộ phí cho anh, anh có thể lái nhanh hơn một chút không?”

“Được!” Tài xế mạnh đánh vô lăng, rẽ sang một con đường khác.

“Ông chủ buôn bán rau cải trái cây sao?” Tài xế trung niên còn tưởng rằng mình vừa rồi cùng Vũ Văn nói chuyện một phen, đã giúp Vũ Văn phát hiện thương cơ.

“Hắc hắc.” Vũ Văn khó xử cười cười, thuận miệng nói liêu: “Tôi nào có làm ông chủ gì? Một dân trồng rau thôi.”

Xe taxi nhanh như chớp chạy vọt về hướng nam ngoại thành, Vũ Văn vừa xuống xe liền thẳng hướng chợ bán sỉ chui vào. Không ngoài Vũ Văn sở liệu, không tốn bao nhiêu khí lực, y đã ở tại bãi đỗ xe tìm được vài chiếc xe tải có in chữ “Trung tâm thương mại tập đoàn hậu cần đại học S”.

Trải qua hơn nửa giờ chờ đợi, Vũ Văn rốt cuộc đợi được xe tải đại học S bắt đầu sắp xếp xe, nhưng mọi công nhân khuôn vác trong thị trường bán sỉ vừa nhìn thấy chữ “Đại học S” trên xe tải, tất cả đều như tránh ôn thần thụt lùi vài bước, mặc ấy nhân viên tập đoàn hậu cần kia tăng thêm tiền công, cũng hứa hẹn xe tải này đã được xử lý trừ độc, các công nhân vẫn sống chết không muốn tiếp cận chiếc xe.

“Aiz. Lại giống ngày hôm qua, chúng ta đành tự mình làm thôi.” Nhóm tài xế cười khổ bắt đầu xắn tay áo, “Hôm nay lại phải trì hoãn thời gian nữa rồi.”

Vũ Văn thấy tình hình như thế, liền lặng lẽ cởi áo thắt bên hông, thân trần từ trong đội ngũ công nhân khuôn vác xuyên qua, thuận tay nâng lên một thùng cà chua, truyền cho tài xế đứng trên ngăn vận chuyển hàng hóa của xe tải. Hơn mười ngày sống trong nhà giam này, khiến Vũ Văn một đầu tóc rối bởi đầy vụn râu ria thoát nhìn thật đúng là có chút giống công nhân bốc vác lôi thôi lếch thếch, mà tư thế y thuần thực vận chuyển như vậy, rất giống như trước đây đã từng thường xuyên làm việc này.

Mấy tài xế thấy Vũ Văn ra sức hỗ trợ như thế, mỗi người đều cao hứng vỗ vỗ bả vai Vũ Văn, Vũ Văn cũng không nhiều lời, chỉ lo chuyển từng thùng rau quả qua lại như đưa thoi.

Đợi sau khi mấy chiếc xe tải đều đã chất đầy các loại rau cải, Vũ Văn còn chủ động giúp đỡ tài xế phủ vãi bạt lên ngăn vận chuyển hàng. Thường xuyên qua lại, nhóm tài xế đều đã thấy quen thuộc với Vũ Văn, ngay khi sắp khởi hành, trong lúc bọn họ đang lui tới giữa các đoàn xe không hề phòng bị Vũ Văn. Mắt thấy thời cơ chín muồi, Vũ Văn liền ở một khắc tất cả mọi người không chú ý, nhanh nhẹn nhảy lên toa chở hàng một chiếc xe tải cuối cùng của đoàn xe, chui vào trong đồng cỏ bắt đầy tràn một xe.

87. Quyển 2 - Chương 45: Tinh Lạc (sao Rơi)

Khi xe tải vận chuyển hàng hóa từ cửa nam tiến vào đại học S, bảo vệ trông coi cửa chiếu theo lệ cản xe tải lại. Khi bảo vệ lên xe kiểm tra khắp nơi, cả thân hình đều vùi vào trong đồng cỏ bắt Vũ Văn có chút khẩn trương, cũng may bảo vệ nọ cũng không quá mức nghiêm túc, tùy tiện nhìn một tý đã xuống xe. Vũ Văn đoán không sai, tình hình trước mắt này, tất cả mọi người không cho rằng sẽ có người nguyện ý chủ động tiến vào đại học S, nhóm bảo vệ phòng bị chính là người từ trong trường hy vọng thoát ra, cho nên trọng điểm kiểm tra đều đặt trên chuyến xe xuất hành, đối với xe tải tiến vào trường sẽ không để tâm.

Xe tải lung lay chao đảo rồi cuộc chạy qua cửa, một mực dùng bình tâm chú thả chậm hô hấp giảm bớt nhu cầu không khí Vũ Văn cuối cùng đã có thể xóc lên đồng cỏ bắt ẩm ướt này, ngum lớn hít thở không khí trong lành. Ngay khi đoàn xe băng qua thao trường lớn quen thuộc, Vũ Văn lặng yên không một tiếng động nhảy xuống xe.

Nơi này chính là đại học S sao? Vũ Văn quả thực có chút không dám tin vào hai mắt của mình. Bây giờ là ba giờ chiều, thao trường lớn ngày trước tiếng người huyền não giờ phút này lại không có một bóng người, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh! Trong tòa nhà dạy học 2 gần thao trường không nhìn thấy thân ảnh học sinh ra vào, càng không nghe thấy tiếng giảng bài trầm bổng du dương của các giáo viên. Chỉ có trên đường nhỏ xa xa thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một hai nhân viên y tế mặc áo khoác trắng mặt mang khẩu trang, nhưng cũng là cảnh tượng vội vã, chẳng biết muốn tới nơi nào.

Gió lạnh thổi rơi chiếc lá khô trên cây, lác đác rơi trên đường lớn không một bóng người, ngay cả thời điểm nghỉ đông và nghỉ hè khi xưa, trong trường cũng không quanh quệ như vậy. Đủ loại cảnh tượng trước mắt, cùng trường học thời kỳ “SARS” tàn sát bừa bãi năm đó thật ra thật phần tương tự.

Chẳng biết Đường Khảo và Đinh Lam hiện tại đang ở chỗ nào? Dựa vào tính tình của bọn họ, chỉ sợ sẽ không thành thành thật thật mà trốn trong ký túc xá như vậy. Còn có tà vật trong viện bảo tàng kia, bọn họ đã tìm được hay chưa? Vũ Văn theo thói quen đi tới trước tiệm nhỏ mình ngày thường gọi điện thoại công cộng, nghĩ muốn gọi điện cho Đường Khảo, nhưng chờ y vừa ngẩng đầu nhìn, tiệm nhỏ kia đã sớm đóng cửa rồi.

Thình lình, Vũ Văn nghe thấy phía sau vang lên một tiếng chó sủa rất quen thuộc, vừa quay đầu lại nhìn, trên mặt của y nhất thời tràn ra tươi cười, đến quả thật là Huyền Cương! “Hắc hắc. . . . Anh bạn già, người đến đón gió tẩy trần (bữa tiệc chào đón người từ phương xa trở về) cho ta sao?” Vũ Văn ngồi xổm người xuống, sờ sờ sống lưng bóng loáng của Huyền Cương. Đêm đó trong nháy mắt cảnh sát xông vào phòng nghỉ nhân viên, Huyền Cương liền đánh hơi được mùi kim khí của súng ống trong tay cảnh sát, ngay khi Vũ Văn vọt tới cửa ngăn trở tầm mắt của cảnh sát, nó liền cấp tốc nhanh trí từ cửa sổ nhảy xuống, tránh được truy bắt của cảnh sát.

“A nha! Thầy Vũ Văn! Thầy cuối cùng đã trở lại! Thảo nào vừa rồi Huyền Cương lao đi nhanh như vậy. Nguyên lai là người được mùi của thầy.” Đường Khảo một mạch chạy chậm đuổi theo Huyền Cương, cũng thở hồng hộc xuất hiện trước mặt Vũ Văn.

“Haha. Chạy bộ còn mang khẩu trang, cậu không sợ không hít thở kịp té xỉu ven đường hả?” Vũ Văn đậm đậm cười, tên nhóc Đường Khảo này cũng theo trào lưu mang khẩu trang, bắt quá trên khẩu trang màu trắng nọ bị cậu dùng bút dạ vẽ lên một bộ răng nanh nghe răng nhếch miệng, nhìn qua thập phần khôi hài.

“Em trong khoảng thời gian này thường xuyên gọi điện đến cục công an hỏi về tình huống của thầy, nhưng bọn họ cái gì cũng không chịu nói, em gấp muốn chết luôn! Sáng nay thật ra đã nghe tin thầy được vô tội phóng thích, nhưng hiện tại ngược lại tụi em không ra được, nếu không nhất định sẽ đến đón thầy!” Đường Khảo kéo khẩu trang xuống, có chút kích động cầm tay Vũ Văn.

“Kỳ thật các cậu không cần phải lo lắng như vậy, tôi xem như là người hiêm nghi phạm tội bị phát giác ở hiện trường mà bị tạm giam, bọn họ vẫn không tìm được hung khí, cũng sẽ không cách nào chứng minh tôi là hung thủ, tôi sớm muộn cũng sẽ ra thôi.” Vũ Văn bình tĩnh nói. Y vươn tay phải vỗ vỗ đầu Huyền Cương, rồi thuận tay tóm lấy chân trước của nó, đem nó kéo thẳng người lên. Đường Khảo liếc mắt nhìn lại, Huyền Cương thân hình cao lớn khi chỉ dùng hai chân đứng thẳng, hình thể cơ nhiên cùng Vũ Văn có vài phần tương tự, qua hai tuần này, một người một lang đều đã gầy đi rất nhiều.

“Ôi. Nhưng tụi em nào đâu biết được nhiều như vậy, cũng chỉ có thể lo lắng suông, Đinh Lam cũng đã thu xếp tìm luật sư cho thầy rồi.” Đường Khảo cười khổ nói.

“À? Đinh Lam đi đâu rồi?” Vũ Văn thoáng nhìn phía sau Đường Khảo.

“Cậu ấy. Tạm thời cùng em tách ra, hiện tại đang trực trong phòng làm việc.”

“Tách ra? Tại sao?” Vũ Văn mơ hồ cảm thấy có gì không đúng.

“Bởi vì. Trường đao Shamshir đang ở trên người Đinh Lam.” Mặt Đường Khảo mang theo áy náy từ trên người lấy ra Đinh Linh Châu, đưa tới trước mặt Vũ Văn.

“Hả? Tại sao có thể như vậy? Là hắn không cẩn thận đụng vào sao?” Vũ Văn hết sức kinh ngạc.

“Nói ra rất dài dòng.” Đường Khảo gục đầu, chân một mực qua lại họa động trên mặt đất, “Đêm hôm cô Ôn Nhã bị hại, Đinh Lam nghe thấy thanh âm ầm ỉ bên ngoài, bỏ chạy ra xem náo nhiệt, em thì vẫn ở lại trong viện bảo tàng kiểm tra cộng hưởng, nhờ phúc của thầy, em đã tìm được vật kia!”

“Cậu đã tìm được tà vật nọ?” Vũ Văn vừa mừng vừa sợ.

“Đúng vậy!” Đường Khảo đột nhiên xoay người lại, đem áo gió trên người vén lên, trên lưng cậu cũng dùng dây thừng mảnh buộc chặt một đoạn đao đen nhánh! Chỉ thấy thanh đao này lưỡi hẹp sống dày, đao hình tiêm thẳng, trừ bỏ chuôi đao dài mảnh có thể dùng hai tay cầm nắm, còn lại phần lưỡi đao sẽ không dài quá 30cm, hơn nữa cả mũi đao đều đã bị rỉ sét bao trùm, cơ hồ cùn thành một thanh thước sắt. Kỳ quái chính là, rỉ sét thông thường đều là màu nâu đỏ, đoạn đao này lại không biết vì sao mà vết gỉ lại là màu đen sẫm.

“Đây là kiện binh khí có thể cùng tà binh gây ra cộng hưởng gì đó?” Vũ Văn đem đoạn đao từ trên lưng Đường Khảo lấy xuống, tà binh nhìn qua sắc bén vô cùng, còn đoạn đao này bề ngoài xấu xí, Vũ Văn cơ nhiên loáng thoáng có chút thất vọng, bắt quá từ chuôi thanh đao này nhìn xem, hình dạng và cấu tạo của nó quả thật phù hợp với yêu cầu quân chế của hoành đao, xem ra lời đồn đại từ thời Chu Chấp Trung lưu truyền đến Vô Vi Tử cũng không sai.

“Đúng vậy, chính là thứ này, chỉ cần khoảng cách giữa nó và trường đao Shamshir nhỏ hơn hai mươi thước, sẽ xuất hiện cộng hưởng rất khoa trương.” Nói tới đây, Đường Khảo thoáng ngừng lại một chút, “Nếu Vô Vi Tử lão tiên sinh nói qua thứ này nguy hiểm, em để ở đâu cũng không yên tâm, không thể làm gì khác hơn là học bộ dáng của thầy giấu trên lưng, cũng vì thế, em tạm thời không thể đến gần Đinh Lam, nói cách khác, Đinh Lam cũng sẽ giống như Bách Diệp lúc đầu bị tà binh chấn thương từ trong cơ thể.”

“Nhưng tên ngốc Đinh Lam này làm thế nào mà bị trường đao Shamshir chiếm được chứ? Người thường bị vật kia quấn lên rất khó thoát khỏi a.” Trong đầu Vũ Văn lại hiện ra cảnh tượng đáng sợ khi Tùy

Lăng đại khai sát giới.

“Aiz. Đều tại em không cẩn thận, sau khi tìm ra tà vật chỉ lo vui vẻ, liền quên mất việc trông coi tà binh đặt trên sàn, đột nhiên Đinh Lam từ ngoài cửa xông vào, không nói hai lời liền cầm tà binh kia lên. Dao nọ tựa như có sự sống, ”coong” một tiếng chui vào trong cơ thể Đinh Lam. Bị tà binh chiếm được Đinh Lam đầu tiên là cao giọng điên cuồng gào thét, sau đó nói muốn đi tìm Bách Diệp tính sổ, vì cô Ôn Nhã báo thù, không đợi em kịp phản ứng, cậu ấy liền ba bước thành hai chạy ra khỏi viện bảo tàng. Em lúc ấy hoàn toàn sững sờ, chờ em đuổi theo ra cửa, Đinh Lam đã chạy không thấy bóng dáng nữa. Sau đó em mới nghe nói thầy và cô Ôn Nhã đã xảy ra chuyện, còn Đinh Lam sau khi có được tà binh liền chạy thẳng đến tòa nhà du học sinh, bởi vì cậu ấy từ miệng Phương Hân biết được, Bách Diệp đang ở trong tòa nhà du học sinh. Song chờ cậu ấy chạy tới đó, Bách Diệp đã sớm không thấy đâu, hơn nữa tựa như bốc hơi trong không khí, mãi đến hôm nay, Bách Diệp vẫn chưa từng tái xuất hiện. Sau lại còn có một cảnh sát béo mang người đến tòa nhà du học sinh, hình như cũng là tìm Bách Diệp, nhưng mà bọn họ cũng không thu hoạch được gì.”

Nguyên lai cảnh sát béo quả thật nghe theo kiến nghị của mình đến điều tra Bách Diệp, chỉ tiếc Bách Diệp thật sự quá xảo hoạt, cứ nhiên đi trước một bước lần trốn. Vũ Văn nhíu mày, lại hỏi: “Các cậu cũng hoài nghi là Bách Diệp sát hại Ôn Nhã sao?”

“Chẳng lẽ không phải hấn sao? Chỉ có Bách Diệp mới có lý do vì hãm hại thầy mà bày ra cục diện này! Chỉ đáng thương cho cô Ôn Nhã, cứ như vậy biến thành vật hy sinh vô tội!” Tâm tình Đường Khảo có chút kích động mở ra hai tay.

“Đáng tiếc không có chứng cứ a.” Vũ Văn thở dài một tiếng, trong lòng lại nghĩ đến một người khác.

“Ngày thứ ba sau khi thầy bị mang đi, cảnh sát trong lúc chỉnh lý di vật của cô Ôn Nhã, tìm được một phong thư, trên phong thư viết vài chữ ”Bảo quản thay, tốt nghiệp chuyển giao“, mà bên trong phong thư chính là hai cuốn sổ tiết kiệm, từng sổ tiết kiệm có chứa ba vạn đồng, tên trên sổ tiết kiệm, chính là viết tên em và Đinh Lam. Về sau cảnh sát đem sổ tiết kiệm chuyển cho bọn em, em và Đinh Lam thử một chút, mật mã của sổ tiết kiệm chính là sinh nhật của tụi em.” Đường Khảo thấp giọng nói.

“Sao nàng lại lưu cho các cậu món tiền như vậy?” Vũ Văn có chút giật mình.

“Em và Đinh Lam từng giúp cô phiên dịch không ít tiểu thuyết tiếng Anh, sổ tiền này đại khái chính là tiền nhuận bút nhà xuất bản cấp cho, có thể cô sợ tụi em cầm sổ tiền kia đi lãng phí lung tung, nên giúp tụi em bảo quản. Sau khi cô Ôn Nhã bị hại, trong trường vẫn truyền bá đến ồn ào huyền ảo, có vài câu chuyện thật sự rất khó nghe. Nhưng em và Đinh Lam đều biết, cô Ôn Nhã kỳ thật là một người tốt.” Nói xong, Đường Khảo cúi đầu, thoáng hít mũi.

Nghe được lời này của Đường Khảo, Vũ Văn cũng trầm mặc.

Sau một hồi, Đường Khảo thấy không khí có chút nặng nề, liền chuyển đề tài nói: “Đêm đó, em vội vã bận bịu thu dọn viện bảo tàng, còn giấu đầu lòi đuôi mà chiếu theo nguyên dạng của các món đồ cổ bố trí đồ đặc trưng bày trong phòng triển lãm đặt lại, hắc hắc. Trong mấy ngày kế tiếp, em cũng không dám đi ngang qua con đường bên viện bảo tàng, không biết nhà trường sau khi phát hiện đã xử lý thế nào, bất quá bọn họ hình như không báo cảnh sát. Sau này tình hình bệnh dịch bộc phát, liền không quan tâm nhiều nữa.”

“Cậu lấy được thanh đoạn dao này, vẫn chưa có tình huống dị thường nào phát sinh sao?”

“Không có chuyện tình gì đặc biệt phát sinh. Ngoại trừ có thể cùng tà binh cộng hưởng, thứ này một chút tác dụng cũng không có, em còn coi nó như một báu vật cả ngày đeo trên người.” Đường Khảo thoáng cười khổ.

“Chẳng lẽ là bởi vì đã bị gãy, mới mất đi sức mạnh khi xưa?” Vũ Văn cẩn thận xem đoạn bị tổn hại nọ, gỉ sét đã đem mặt cắt ngang hoàn toàn bao trùm, nhìn ra được thời gian tổn hại của đoạn dao này tương đối khá dài, chỉ là không biết có phải lúc khai quật nhân viên khảo cổ không cẩn thận bẻ gãy hay không.

“Thầy Vũ Văn, thầy đã trở lại, đoạn đao này liền giao cho thầy nha, nói không chừng chúng ta có thể dùng nó để tập kích Bách Diệp!”

“Bách Diệp tâm tư kín đáo, lần trước ở viện bảo tàng đột nhiên té xỉu một lần, hiện tại khẳng định đã có phòng bị, hơn nữa để cho hắn lúc còn đang cách chúng ta 20 thước liền nhận thấy được chúng ta tiếp cận, e rằng sẽ đã thảo kinh xà, tôi cũng không cho rằng đó là một ý kiến hay. Mặt khác. Bách Diệp và Vô Vi Tử tiên bối chính là vì đoạn đao này mới quyết một trận tử chiến, tạm thời mặc kệ nó có hữu dụng hay không, đoạn đao này đừng nên mang theo bên mình là tốt nhất.”

“Chúng ta tìm một chỗ chôn nó?”

“Nếu chôn, vạn nhất bị Bách Diệp may mắn đi ngang qua, không phải sẽ bị hắn phát hiện sao?”

“VẬY.”

Vũ Văn mỉm cười, nói khê với Đường Khảo một nơi giấu đồ.

“Haha, ý kiến hay, dù sao hiện tại trong trường cũng không có ai đến đó, em phải đi giấu đoạn đao đây!”

“Ừ, chú ý an toàn! Giấu xong đoạn đao này, cậu phải đưa Đình Lam tới đây, chúng ta cần gặp mặt thương lượng một chút, sự tình này. Nên có một cái kết rồi!”

“Ý thầy là.” Đường Khảo mơ hồ đoán được gì đó.

“Nếu tôi không lầm, hiện tại trận ôn dịch bộc phát trong trường này, cùng Bách Diệp không thoát khỏi liên quan! Hắn bị sét của Vô Vi Tử tiên bối đánh, e rằng đã mất sức mạnh thông qua kết giới theo dõi hướng đi của tà binh, tình huống trước mắt này chỉ đối với mình hắn có lợi, trường học bị phong tỏa, tất cả mọi người không có khả năng cầm tà binh ra ngoài đại học S, đồng thời hắn cũng vì mình dưỡng thương mà trì hoãn thời gian. Người này vì đạt mục đích không từ thủ đoạn, ngay cả virus nguy hiểm với nhân loại như vậy cũng phóng ra, tôi không thể tiếp tục để hắn không hề cố kỵ mà tiêu dao như vậy nữa!” Tầm mắt Vũ Văn đảo qua thao trường trống trải, thần sắc trên mặt lại lần nữa trở nên kiên nghị.

Sau khi Đường Khảo rời đi, Vũ Văn chợt nhớ tới cuốn sổ ghi chép nho nhỏ Ôn Nhã lưu lại ở đây, hai tuần trước Ôn Nhã đang hấp hối vẫn nắm nó trong tay, thẳng đến hôm nay y vẫn chưa có cơ hội mở ra xem.

Lấy bản ghi chép nọ ra, xúc cảm thô ráp trên bao bì màu đen khiến Vũ Văn phảng phất như đụng phải vệt máu đọng lại, tay y thoáng run nhè nhẹ, chậm rãi đi vào thao trường, ngồi trong một khoảnh sân bóng rổ.

Mở trang đầu tiên ra, bốn chữ “Quá khứ huyền thế” to tướng đập vào mắt Vũ Văn, trang giấy trắng này đã hoàn toàn bị máu của Ôn Nhã thấm vào, chữ bằng bút máy khảm màu đen giữa một mảnh màu đỏ sẫm, thật là xúc mục kinh tâm.

(Tiêu: Quá khứ huyền thế có nghĩa là thời đại trôi qua biến ảo khôn lường)

Vũ Văn không đành lòng nhìn kỹ nữa, vội vàng lật đến vài tờ mặt sau, sau hai trang trống, những dòng chữ Nhan (thể chữ của Nhan Châu Khanh thời Đường) nhỏ nhắn xinh đẹp kín bản ghi chép.

“Từ khi cầm lấy thanh trường kiếm kia, tôi đã cảm thấy trong thân thể dường như có thêm một ”người“, hắn chung quy trong lúc tôi không chú ý, cho tôi nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng kỳ quái, đối mặt với đủ loại cảnh tượng chân thật, tôi cũng cố chung cảm nhận, trước khi ký ức mơ hồ quên đi, tôi tốt nhất nên đem những gì tôi nghe thấy ghi lại.” Ở khúc này, Ôn Nhã nhớ kỹ toàn bộ ảo giác nàng nhìn thấy.

“ ‘người’ ẩn náu trong thân thể tôi đây, là một nam nhân, tên của hắn rất kỳ quái, mặc dù hắn tự xưng ‘Na Tát Lạp’, nhưng bằng hữu của hắn vô luận người Trung Quốc hay người ngoại quốc, đều gọi hắn là ‘chú sư Bang Đài’ (chú sư nghĩa là bậc thầy nghề đúc) . Hắn là người Malaysia, đi thuyền từ biển đến Trung Quốc, trận gió lốc trên biển hầu như đã phá hủy thuyền lớn của hắn, sau khi gian nan đến lục địa, hắn lại đường sá xa xôi, băng qua Dạ Lang cổ đạo ở tây nam biên thùy tiến nhập vào đất Thục. Ở khách sạn chờ đợi gần một tháng, chú sư Bang Đài mới cùng ba vị nước ngoài trước sau hội hợp, sau khi bốn người hội hợp, liền đến gặp một vị được bọn họ tôn xưng là Cao thiếu giám.”

“Lần đầu tiên năm người gặp mặt, bầu không khí vô cùng hòa hợp, mặc dù mọi người bất đồng quốc gia, nhưng khó được mà đều nói tiếng Trung Quốc, hơn nữa giống như huynh đệ thân thiết nhiều năm không gặp. Vị Cao thiếu giám kia tựa hồ chức quan không thấp, cũng không kiêu ngạo, đuổi chúng thủ hạ ra ngoài, cùng mấy người ngoại quốc uống rượu tác nhạc, trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Tôi nghĩ, đại khái là bởi vì bọn họ đều là cùng loại người chằng, trong mỗi người bọn họ, kể cả vị Cao thiếu giám kia, gờ hai tay lên, đều là khớp xương thô to chai sần, vừa nhìn liền biết đó là do từng trường kỳ lao động chân tay. Đúng rồi, trong tiệc rượu, tráng hán Ba Tư từng giới thiệu bản thân, nói hán gọi là Kake Andalusia (Tiêu: tên bạn này hình như có nghĩa Hoàng Tử Ba Tư =)) Kake là hoàng tử), còn vị thanh niên nho nhã kia gọi là Noriyoshi Inoue (Tiêu: chú này thì trùng tên với tác giả manga Nhật, hình như chuyên vẽ echi hay hentai gì đó =)) , hiển nhiên là một vị người Nhật Bản, còn có một vị nam tử trung niên tên là Turkoglu Saul, với tướng mạo như người da trắng, nhưng không biết hán từ đâu tới đây. Trong năm người, thì Turkoglu Saul ít nói nhất, nhưng tứ lượng của hắn cũng tốt nhất. Mấy người còn lại cuối cùng cũng không thắng được sức rượu nói sảng, hắn vẫn như cũ trầm mặc không lên tiếng tự rót tự uống một mình.”

Nhìn những thứ viết trong này, trình độ thông linh của Ôn Nhã khiến Vũ Văn giật mình không ít, chẳng lẽ sau khi nàng bị tà binh nhập thể, có thể nhìn thấy còn nhiều hơn cả Mạc Phi? Từ trong văn tự, Vũ Văn rốt cuộc biết được tên của mấy vị ngoại quốc trong bức tranh Mạc Phi lưu lại, mà theo như cái này, vong hồn bám vào trên kiếm Keris, hẳn chính là người đúc thanh Keris này, bởi vì Malaysia cổ đại, chú kiếm sư đều được tôn xưng là “Bang Đài”. Mà con trai Cao Phương của trọng thần triều đình Cao Biền cư nhiên cùng mấy người ngoại quốc như thế lui tới, cũng quả thật có chút kỳ quái. Lật sang một tờ, Vũ Văn tiếp tục nhìn xuống.

“Bốn người ngoại quốc tựa hồ là vì cùng tổ chức một hội nghị thức tế điện mà đến Trung Quốc, sau khi trai giới ba ngày, Cao thiếu giám liền phân phó thủ hạ chuẩn bị đầy đủ hương khói rau quả cùng với ba con vật tế thần heo - trâu - dê, ngay trong đại sảnh của phủ đệ Cao thiếu giám cử hành một hội nghị thức tế điện có chút long trọng. Kỳ quái chính là, bọn họ bái tế không phải Bồ Tát phật môn, cũng không phải Đạo gia chân nhân, mà là hai tấm vải trắng họa tượng! Trong đó trên một bức họa, là một lão nhân gầy đét tay trái cầm thạch chùy, trong tế văn vị Cao thiếu giám kia ngẩng đầu tụng niệm, xưng vị lão nhân trên bức tranh này là tiên sư Âu Dã Tử! Còn trên một tấm vải trắng khác, là một bức tranh thủy mặc có ký hiệu nửa sư nửa hổ thật lớn. Ký hiệu này được vẽ bằng màu mực phong cách cổ xưa, đầu bút lông thô lẹ, trên thanh quái kiếm hình xà kia cũng có khắc ký hiệu đồng dạng, chẳng biết đây có phải là dấu hiệu đồng môn bọn họ phân biệt lẫn nhau hay không.”

Năm người này cư nhiên đều là môn hạ của chú kiếm đại sư thời Chiến Quốc Âu Dã Tử? Mà nhân thú Sô Ngu nửa sư nửa hổ nọ, cư nhiên là huy hiệu riêng của môn phái Âu Dã Tử? Vũ Văn ngạc nhiên nhìn bản ghi chép trong tay, một trang chuyện cũ bị dòng cát thời gian niêm phong bảo tồn đang thông qua ngòi bút văn tự của Ôn Nhã hiện ra.

“Tế văn của Cao thiếu giám là dùng thể văn cổ viết, tôi chỉ có thể nghe hiểu một phần đầu không nhiều lắm, đại khái ý nói, Tần Thủy Hoàng hoang dâm vô đạo, bức bách môn nhân tổ tiên lưu vong tứ phương, hoàn hảo tất cả mọi người ý chí kiên cường, đều tự tha hương ở dị quốc chống đỡ duy trì căn cơ, hiện tại các hậu nhân của ngài có thể một lần nữa gặp nhau, thật sự là chuyện cực kỳ may mắn. Phần sau tế văn cực kỳ luẩn quẩn, tôi liền không cách nào hiểu được. Sau khi tế điện sư tổ, bốn người nước ngoài liền lấy ra tác phẩm đặc ý của mình từ nước ngoài mang đến, tiến hành một hội tỷ thí binh khí cực kỳ phức tạp. Sau khi trải qua đủ loại kiểu dáng kiếm tra chém gọt bổ khảm, loan đao Kake Andalusia mang đến được nhất trí cho rằng là vũ khí sắc bén nhất, mà trường thương Noriyoshi Inoue bày ra bên chắc khiến tất cả mọi người khen không dứt miệng, thanh đoản kiếm Turkoglu Saul lấy ra này ngắn nhỏ không chút nào tương xứng với lực phá hư cực đại của nó, về phần quái kiếm hình xà trong cơ thể tôi do chú sư Bang Đài tạo ra, độ sắc bén của bản thân mặc dù không bằng loan đao Ba Tư, nhưng thân lưỡi có ý dùng dung dịch acid ăn mòn mặt ngoài tạo thành “hoa văn lượn sóng“, đặc biệt thích hợp ngắm độc, mặc dù có chút âm hiểm, nhưng nếu trên chiến trường, lực sát thương của quái kiếm hình xà này không thể nghi ngờ là lợi hại nhất rồi, xem ra tôi vẫn đừng nên dựa vào thanh kiếm xà này thì hơn. Đại biểu cho đoán sư (bậc thầy nghề rèn) của quê hương Trung Quốc, vị Cao thiếu giám kia xuất ra một thanh đại đao tự tay mình rèn đúc chiều rộng sống bằng một nắm tay, thanh đại đao này cũng là lợi khí khó gặp, song so sánh với những binh khí khác lại không có ưu điểm nào đặc biệt vượt trội, hơn nữa trong khi kiểm tra từng một lần vô ý cùng loan đao Ba Tư chính diện giao phong, lưỡi đao nứt ra một lỗ hổng nho nhỏ. Nhìn ra được,

Cao thiếu giám đối với biểu hiện của tác phẩm tâm đắc rất bất mãn, thế cho nên trong một thời gian ngắn sau cùng của cuộc tỷ thí binh khí, sắc mặt của gã không thể nào đẹp mắt được.”

Theo như Ôn Nhã miêu tả, cùng tràng cảnh trên bức tranh của Mạc Phi na ná như nhau, nguyên lai tổ tiên của bốn người ngoại quốc này mặc dù đều là môn hạ của danh gia chú kiếm Âu Dã Tử năm đó truyền dạy, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó lưu vong đến nước ngoài, trong tài liệu văn hiến thời Đường mật được thuật giới khảo cổ Viễn Đông phát hiện nhắc tới cuộc hội họp 50 năm một lần, xem ra chính là ước định của nhóm môn nhân hải ngoại lưu vong của Âu Dã Tử, cứ mỗi 50 năm, sẽ phái người trở về tế diện sư tổ, cũng là tiến hành tỷ thí tài nghệ đúc binh khí giữa các đồng môn. Qua hơn một ngàn năm, người Trung Quốc đang tha hương đã bị hoàn cảnh cuộc sống địa phương đồng hóa, nghiên cứu ra tay nghề đã luyện rèn đúc bất đồng, cho nên thần binh lợi khí làm ra cũng khác biệt rất lớn, mỗi người một vẻ.

“Tỷ thí binh khí và trao đổi kinh nghiệm rèn liên tục đến ngày thứ bảy, Cao thiếu giám đột nhiên đưa ra một yêu cầu, phụng lệnh cha là tiết độ sứ Hoài Nam Cao Biền, hy vọng bốn vị đồng nghiệp nước ngoài đều có thể lưu lại, đảm nhận công tác chế tạo binh khí trong Quân Khí Giám của gã. Nhưng bốn vị đoán sự ngàn dặm xa xôi xuất hành nhiều ngày, đã nhớ nhà đến sốt ruột, hiện tại nhiệm vụ của sư môn đã hoàn thành gần xong, càng nóng lòng trở về, nào có mong muốn ở lại Trung Quốc thời Đường mật rồi ren? Nhưng sau khi bọn họ uyển chuyển cự tuyệt thỉnh cầu, Cao thiếu giám cho tới nay vẫn thân thiện hòa ái đột nhiên trở mặt, cũng thừa lúc bọn họ không hề phòng bị phái người trộm đi bốn kiện thần binh lợi khí, rồi đem bốn người giam lỏng! Sự tình chuyển biến bất ngờ, bốn người ngạc nhiên không thôi, nghĩ không ra vì sao Cao thiếu giám lại giở thủ đoạn như thế. Mà ngay trong đêm bọn họ bị giam lỏng, trên bầu trời phía nam đột nhiên rơi xuống một khối thiên thạch hình dạng quái dị, vừa vụn vụn trên mảnh đất trống trước lầu lớn doanh địa đóng quân. Nhìn khối thiên thạch này khảm xuống mặt đất hơn mười thước, vật đến từ ngoài bầu trời cỡ chừng cái trống trện, Cao thiếu giám cho rằng đây là điềm báo Thiên Khải (gọi chung là ngày tận thế, theo đạo Thiên Chúa là sự khải huyền), ngầm hợp với thiên hạ đại thế trước mắt, nhất thời thay đổi chủ ý, muốn bốn vị đoán sự này trước hợp lực dùng khối thiên thạch tạo ra cho gã một thanh tuyệt thế thần binh, cũng hứa hẹn sau khi tuyệt thế thần binh hoàn thành liền trả lại binh khí ọi người. Yêu vật rơi vào trên tay Cao thiếu giám, bốn người không khỏi bắt đầu suy xét thỉnh cầu của gã, sau một phen thương nghị, bọn họ đáp ứng.”

“Một tháng kế tiếp, bốn người trong Quân Khí Giám dựa theo phương án chế tạo thương nghị, đem toàn bộ tinh lực đều đầu nhập vào việc rèn ra thiên thạch đao này, theo giai đoạn tinh luyện kim loại trước đến sau khi rèn mài, không có chỗ nào mà không phải sử dụng kỹ năng toàn thân. Rốt cuộc, ngày thứ ba mươi lăm, bọn họ cùng tẩn tinh huyết, rốt cuộc đem khối sắt từ trên trời rơi xuống này biến thành một kiện thần binh chém sắt như chém bùn. Cũng đặt tên cho nó là ”Tinh Lạc“. Sau khi nghe tin binh khí đã hoàn thành, Cao thiếu giám vui mừng khôn xiết, cố ý chọn một ngày lành, suất lĩnh toàn bộ binh lính doanh trại tiến vào đóng tại Quân Khí Giám, lấy đội ngũ nghi trượng long trọng dành để xuất chinh tới đón tuyệt thế thần binh hàng lâm.”

Văn chương viết đến đây, nét chữ vốn xinh đẹp đoan trang chợt trở nên có chút hỗn độn, nhìn ra được khi Ôn Nhã viết đến đoạn này, trong nội tâm bắt đầu có chấn động khó mà ức chế.

“Vì ủng hộ sĩ khí binh tướng, Cao thiếu giám yêu cầu Tinh Lạc đao phải hoàn toàn giống với hoành đao hộ thân binh lính thường đeo, lúc Cao thiếu giám từ trong tay Kake Andalusia tiếp nhận thanh thiên thạch đao đen nhánh này giờ cao lên, dưới đài tiếng hoan hô của năm nghìn tướng sĩ nhất thời vang tận mây xanh! Còn lại ba vị đoán sự không rõ các tướng sĩ trước mắt này tại sao cao hứng như thế, bèn lặng lẽ hỏi một vị binh lính trẻ tuổi tâm tình hết sức kích động bên cạnh. Vị binh lính Thiên Bình quân này nói cho bọn họ biết, thiếu chủ Cao Phương đã tuyên bố, bọn họ sắp tới sẽ rút khỏi đất Thục, đồng thời mang theo các thứ quân khí rèn gần hai năm nay mang đi, cùng Tự Trọng binh của tiết độ sứ Hoài Nam Cao Biền đang ở Dương Châu hội họp, tùy thời chuẩn bị thôn tính lương Chiết (Chiết Đông, Chiết Tây. Tỉnh Chiết Giang chia làm 2, phía nam sông Tiền Đường tức Chiết Đông, phía bắc Chiết Tây), cắt cứ một phương, cùng mặt thể Đường triều hỗn loạn triệt để đoạn tuyệt! Còn đúc thành thiên thạch Tinh Lạc đao, đó là điềm lành của trời cao, bọn họ nhất định có thể trong loạn thế mở một đường máu! Nhóm đoán sự rốt cuộc hiểu rõ, hóa ra bọn họ bị quán vào một trận gió lốc phản loạn sắp xảy ra, mà hoàn thành Tinh Lạc đao, cũng không chứng tỏ Cao thiếu giám sẽ bỏ qua cho bọn họ, để phòng ngừa bọn họ tiết lộ tin tức, Cao Phương khẳng định sẽ đưa toàn bộ bọn họ cưỡng ép đến Dương Châu, tiếp tục vì gã chế tạo binh khí. Trong phút chốc,

tâm tình của bốn vị đoán sự thoáng cái rơi vào hầm băng, nhìn binh lính Trung Quốc bốn phía quần tình sục sôi, ngày trở về nhà e rằng sẽ xa xôi không thời hạn. Để tiến thêm một bước ủng hộ sĩ khí, Cao thiếu giám mệnh lệnh cho hai binh lính đi lên điểm tướng đài, bảo hai người rút bội đao của bọn họ ra, đặt trước người Cao thiếu giám, tiếp theo, Cao thiếu giám chậm rãi giơ lên Tinh Lạc đao, đột ngột phát lực, hướng hai thanh bội đao đặt song song chém tới. Thế nhưng, chuyện tình ngoài dự đoán của mọi người xảy ra, Tinh Lạc đao không hề như trong tưởng tượng của mọi người dễ dàng gọt đứt bội đao, mà keng một tiếng bị phản kích ra! Toàn trường đột nhiên trở nên hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm Tinh Lạc đao. Trên mặt Cao thiếu giám lộ ra thần sắc khó có thể tin, đối phó với loại đại đao triều Đường bình thường này, ngay cả thanh đoản kiếm của Turkoglu Saul cũng có thể dễ dàng chặt đứt, vì sao thanh Tinh Lạc đao này. Gã lại cố lấy toàn lực hướng bội đao nọ chém tới, nhưng kết quả vẫn xoàng xĩnh như cũ, cứ nhiên trên hai thanh đao đều xuất hiện vết nứt! Cao thiếu giám lửa giận bốc lên, tựa như phát cuồng liên tiếp chém tới, trên Tinh Lạc đao liền xuất hiện từng vết từng vết răng cưa.”

“Tất cả binh lính đều khẩn trương đến nỗi không dám thở mạnh, trơ mắt nhìn thiếu chủ Cao Phương ở trên đài nổi trận lôi đình. Còn bốn vị đoán sự cũng kinh ngạc vô cùng, vì sao hôm qua bảo đao còn chém sắt như chém bùn liền đột nhiên biến thành một thanh sắt vụn? Vẫn trầm mặc ít nói Turkoglu Saul chợt thốt ra một câu kỳ quái: “Chẳng lẽ tâm tình chúng ta uể oải khiến lưỡi vãn của Tinh Lạc đao cũng thay đổi hướng đi?” Nhưng lúc ấy ai cũng không hề biết, những lời này của Turkoglu Saul cứ nhiên biến thành di ngôn của hắn. Lời của hắn còn chưa dứt, theo một tiếng “keng” vang nhỏ, Tinh Lạc đao trong tay Cao thiếu giám đứt đoạn! Nửa đoạn lưỡi đao bay lên trời, phản xạ ra một luồng dương quang chói lóa, làm hoa mắt của bốn vị đoán sự.”

Phần sau văn tự, Vũ Văn không cần tiếp tục xem tường tận nữa, bức họa cuối cùng Mạc Phi lưu lại, đã vẽ ra phi thường rõ ràng cảnh tượng ngay lúc đó, Cao Phương vừa hận vừa đổ kị, hướng bốn vị đoán sự giơ lên đồ đao.

88. Quyển 2 - Chương 46: Đầu Nguồn

Khép lại bản ghi chép, tâm tình Vũ Văn giờ phút này thật sự khó có thể nói nên lời, về nguồn gốc lai lịch tiền thế kim sinh của tà binh, rốt cuộc đã có một nhánh trường tiên xô xuyên qua thời không đem tất cả mảnh nhỏ xâu chuỗi lại.

Vũ Văn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, Cao Phương tàn sát đồng môn chịu ảnh hưởng của việc này, nhiều ít sẽ có chút rầu rĩ không vui, mà tướng sĩ Thiên Bình quân mê tín khẳng định cũng sẽ không tiếp tục đem việc này coi như diêm lạnh. Nếu sĩ khí gặp cản trở, Cao Phương nhất định sẽ kéo dài thời hạn rút khỏi đất Thục. Về phần chuyện đã xảy ra sau này, Vô Vi Tử tiên bối cũng đã nói rất rõ ràng rồi, khối thiên thạch từ trên trời rơi xuống này, quả thật không phải vật nhân gian, bốn vị đoán sự đứng đầu dùng công lực cả đời rèn ra Tinh Lạc đao, trong lúc vô tình cũng giao cho nó ma lực đáng sợ. Cho dù Tinh Lạc Đao đã bị chém làm hai đoạn, nó vẫn thay bốn vị đoán sự chết oan triền khai đòn trả thù thập phần khủng bố, năm nghìn tướng sĩ Thiên Bình quân cùng hơn hai nghìn công tượng, tất cả đều biến thành tuần táng phẩm của nó, kể cả bản thân Cao Phương, cuối cùng cũng dùng Tinh Lạc đao tự sát.

Thanh Tinh Lạc đao gãy này mang đến liên lụy lịch sử, vẫn chưa vì tất cả những người tham dự sự kiện chết thảm mà chấm dứt, người chân chính thao túng phía sau màn này – Tiết độ sứ Hoài Nam Cao Biền, sau khi đau thương mất ái tử, vị danh tướng Đường mạt từng “Nhất tiễn xâu song điều” mà được xưng là “Lạc điều thị ngự” này cũng mất đi dũng khí tranh đoạt thiên hạ. Quảng Minh năm đầu (năm 880 công nguyên), quân khởi nghĩa Hoàng Sào nam chinh, nhất cổ tác khí

(đã chú thích ở chương 30 [banhtieu137.blogspot/2012...huong-30.html]) chiếm lĩnh Quảng Châu. Lúc ấy thiên hạ công nhận chỉ có Cao Biền mới có thể ngăn cản nghĩa quân Hoàng Sào thế công như nước, nhưng hắn lại tùy ý để Hoàng Sào điều quân trở về Bắc Phạt, vượt phía bắc Trường Giang thẳng đến Trường An, chính mình chỉ lui giữ Dương Châu, an phận một bên. Hi Tông hoàng đế vài ba lần hạ chiếu lệnh, muốn hắn

đem quân xả thân vì triều đình, Cao Biền lại lấy cớ “Thiếu binh giáp, trước mắt phòng ngự nhiều chỗ đáng lo, chỉ bảo vệ biên giới Hoài Nam.” cùng “Đề phòng dự nghị chạy trốn, phải bố trí sự tình trước.” vân vân để cự tuyệt mộ binh của triều đình. Hi Tông hoàng đế đáng thương vô năng, chỉ có thể trơ mắt nhìn quân khởi nghĩa Hoàng Sào phá được Lạc Dương, chiếm Đồng Quan, một đường tới gần cổ thành Trường An. Sau khi tể tướng Lư Huê do sợ hãi Hoàng Sào mà tự sát, Hi Tông liền liều mạng vứt bỏ rời khỏi Trường An, chạy trốn tới Thành Đô Tứ Xuyên. Mà Cao Biền lúc này, thân là “Kiểm giáo tư đồ, Dương Châu đại Đô Đốc phủ trưởng sử, Hoài Nam tiết độ phó đại sứ quản lý tiết độ sứ, binh mã Đô thống, sử quan vận chuyển muối sắt”, một thân tập quân, chính trị, tiền tài, quyền hành, nhưng không nhân cơ hội này tự xưng vương, cất cứ một phương, ngược lại cả ngày cùng đạo sĩ Lữ Dụng Chi ngồi cùng một chỗ, đi vào con đường bái lạy thần tiên, luyện đan tìm trường sinh hoang đường. Trung Hòa năm thứ hai (năm 882 công nguyên), Hi Tông tức giận Cao Biền vô tình, tước bỏ chức quan binh mã Đô thống và sử quan vận chuyển muối sắt của hắn. Quang Khải năm thứ ba (năm 887 công nguyên), thủ hạ chư tướng của Cao Biền cũng đã cực kỳ bất mãn với việc hắn trọng dụng các đạo sĩ, trầm mê vào thuật tu tiên mờ mịt hư vô. Tất Sư Đạc từ bên Hoàng Sào phản hàng làm thuộc cấp phụng mệnh Cao Biền xuất quân từ Cao Bưu, mà Tất Sư Đạc sau khi xuất hành, liền âm thầm liên hợp với chư tướng, đột ngột phản công Dương Châu! Thành trì sau khi rơi vào tay giặc, Cao Biền bị nhốt, cũng không lâu sau, đã bị Tất Sư Đạc sát hại. Lại qua mười năm, Chu Toàn Trung bức Đường Ai đế Lý Chúc nhường ngôi, sửa quốc hiệu là Lương, thời đại huy hoàng nhất của đế quốc đại Đường cuối cùng đã diệt vong.

Sử học gia đời sau thường nghi hoặc, Quảng Minh năm thứ hai, Hoàng Sào ở Quan Trung đặt chân chưa ổn, nếu Cao Biền, Trịnh Điền cùng dẫn hùng binh giữ nguyên kế hoạch giáp công Quan Trung, ngay lúc đó chính quyền trung ương triều Đường hoàn toàn có khả năng cứ như vậy bình diệt loạn Hoàng Sào, mặt thể Đường triều có lẽ còn có thể kiên trì thêm vài năm. Nhưng Cao Biền lại ở thời khắc mấu chốt, đem tám vạn hùng binh vốn đã xuất phát về hướng đông lặng yên không một tiếng động mà rút về, cứ như vậy triệt binh, làm sao không khiến triều đình hoài nghi lòng trung thành của Cao Biền cho được? Cao Biền không có khả năng không rõ hậu quả của việc làm như vậy, hẳn lúc đó, lẽ ra nên học Hoàng Sào tạo phản mới đúng, nhưng hắn cứ nhiên lại lựa chọn không làm gì cả, thẳng đến khi bị triều đình tước quyền, bị thuộc cấp phản giết.

Bất quá hiện tại Vũ Văn rốt cuộc đã hiểu rõ, là cái chết của Cao Phương, khiến Cao Biền bỗng chốc cảm thấy sinh tử vô thường, mà nghe đồn hết thấy đều là bởi vì oan hồn Đột Tương đất Thục năm đó trở về báo thù, cũng khiến cho hắn từ đó về sau coi công tích nửa đời trước lập tức phai nhạt. Từ khi biết được ngày đó Quân Khí Giám toàn bộ danh trại bị diệt, danh tướng Cao Biền “Hận thiếu kế bình quân, thẹn đang đàn bá tướng. Tay cầm búa kim lạnh, thân mang thiết y hàn” đã không còn tồn tại nữa.

Nếu như không có loạn Tinh Lạc đảo, loạn thế Đường mặt này e rằng sẽ là một lần xếp đặt khác. Nghĩ đến đây, thật đúng là nghiệm ứng với bốn chữ “Quá khứ huyền thế” trên bản ghi chép của Ôn Nhã, Vũ Văn nhin không được phát ra một tiếng thở dài, khe vịnh một bài “Biên Thành Thánh Giác” của Cao Biền.

“Tịch kỵ bay theo tiếng nhận gọi thu, phù sa sông Lũng đọng đầy mắt sầu. Tam hội ngũ canh sắp thối tận, chẳng biết phạm mấy người bạc đầu.” (Tịch Kỵ là tên một loại cỏ vùng Tái Bắc)

Trong lúc hoảng nhiên, trên tay y có chút buông lỏng, bản ghi chép nhẹ nhàng đánh rơi trên mặt đất.

Vũ Văn cúi đầu, bản ghi chép theo gió nhẹ phất phơ, trên vạt tờ cuối cùng tựa hồ có dùng bút đỏ viết vài câu chữ. Chẳng lẽ Ôn Nhã còn có nội dung gì sót lại viết bổ sung phía sau sao? Y có chút kinh ngạc nhặt bản ghi chép lên.

Bản ghi chép trang thứ hai đếm ngược lên, viết một câu như vậy: “Tâm người như đá ngầm còn giấu trong đại dương, dù cho lúc đang cười to, ánh mắt cũng sẽ đột nhiên trở nên sâu không thấy đáy.”

Mà trên một tờ cuối cùng, chỉ có năm chữ viết ngoáy “Vũ Văn, xin lỗi!”

“Người nói xin lỗi, phải là tôi a.” Vũ Văn gắt gao nắm lấy bản ghi chép nho nhỏ nọ, ngửa đầu nhìn bầu trời màu xám trắng, trong miệng thì thào nói. Huyền Cương ngồi một bên tựa hồ nhìn thấu tâm tình Vũ Văn giờ phút này, cũng ngẩng thẳng tắp sống lưng, hướng về phía không trung thả ra một tiếng rú dài đau thương.

Bữa tối tụ họp cử hành trong ký túc xá của Vũ Văn, hiện tại thức ăn thống nhất cung ứng, Đường Khảo và Phương Hân chỉ có thể đến phòng ăn lấy vài món đơn giản, thời kỳ đặc thù, mỗi người có thể lấy nhiều ít thức ăn đều có chút hạn chế, mấy phần cơm đựng trong hộp inox rất vừa đủ đặt trên bàn vuông, nhìn có chút giản dị, cũng may Đinh Lam từ phòng làm việc mang đến nửa thùng bia trước đây tồn lại, đang ngồi rót ỗi người một ly, trên bàn ăn lập tức liền có không khí bữa tiệc cửu biệt trọng phòng.

“Thầy Vũ Văn đã lâu không cùng bọn em nghiêm túc cùng ăn một bữa nhỉ? Lần trước chúng ta liên hoan, chính là lúc tiếp đón Mạc Phi đến trường.” Phương Hân có chút cảm khái nói.

Nghe được hai chữ Mạc Phi này, đang rót bia vào ly Đường Khảo cổ tay Đinh Lam thoáng cái run lên, bọt bia từ miệng ly tràn ra một ít, Đường Khảo nhanh chóng đưa miệng tới, xẹt một cái hớp bọt bia vào trong miệng.

Phương Hân liếc mắt nhìn Đinh Lam, không nhịn được khẽ thở dài một hơi, hôm nay nếu không phải vì Trương Nguyệt Thần không tới, nàng cũng không tiện nhắc tới cái tên Mạc Phi này đâu.

Vũ Văn nhấp một ngụm bia, nói với Phương Hân: “Tôi hình như còn thiếu nợ em một bữa cơm phải không, chỉ tiếc Hồng Chuyên Các đã đóng cửa, cũng không biết lúc nào mới có thể khai trương lần nữa.”

“Ôi. . . .Em ban đầu còn muốn nhân cơ hội để thầy mời khách, gọi cô Ôn đến cùng nhau ăn, chờ xem tiểu thoại của hai người, nhưng chỉ nháy mắt như vậy, cô Ôn nàng. . . .” Nhắc tới Ôn Nhã, vành mắt Phương Hân cũng có chút đỏ.

“Tên cẩu tạp chủng Bách Diệp kia! Cứ nhiên dám hạ độc thủ với cô Ôn Nhã! Hắn tốt nhất nên tìm một lỗ cống ngấm trốn cả đời đi, nếu không tôi nhất định sẽ tự tay băm hắn ra nấu cháo lòng!” Đinh Lam đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi vỗ mạnh bàn, từ sau khi bị trường đao Shamshir nhập thể, tính tình hắn cũng trở nên có chút nóng nảy.

Đinh Lam đập bàn chấn vang dọa Phương Hân nhảy dựng, ánh mắt của nàng càng trở nên đau thương. Các nam sinh không hề biết, Phương Hân đã vì cái chết của cô Ôn Nhã hối hận suốt hai tuần, nếu ngày đó nàng không cứu Bách Diệp, cô Ôn Nhã có lẽ cũng không phải chết.

Đường Khảo vội vàng vỗ vỗ bả vai Đinh Lam, khuyên nhủ: “Được rồi được rồi, bớt giận trước đã, báo thù cũng chỉ là sự tình sớm hay muộn. Cậu nếu cả ngày phát cáu như vậy, e rằng huyết tương cũng phải tiêu hao thêm vài bạch. Cậu còn dư huyết tương không?”

“Còn dư sáu bảy bao đó.” Đinh Lam có chút rầu rĩ không vui đáp.

Vũ Văn và Đường Khảo liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chút lo lắng, Đinh Lam chỉ là một người bình thường, không giống Ôn Nhã thông linh có thể tách rời ý chí, chủ động thoát ly khống chế của tà binh. Hắn hoàn toàn không thể khắc chế dục vọng thị huyết của tà binh, vô luận ai muốn cưỡng ép đoạt đi tà binh, tâm trí Đinh Lam lập tức sẽ bị huyết dục của tà binh chiếm giữ, vung đao chống cự bất luận kẻ nào mưu toan đoạt đao. Hắn hiện tại thoát nhìn coi như bình thường, cũng chỉ là bởi vì trước khi phong tỏa trường học đã lấy được mười bạch huyết tương, trường đao được máu tươi này uy no rồi, tạm thời vẫn chưa kích thích thần kinh của Đinh Lam. Nhưng nếu trường học tiếp tục phong tỏa như vậy, mười túi máu tươi cũng chống đỡ không được bao lâu. Trong lòng Vũ Văn sớm âm thầm quyết định, thật sự cực bất đắc dĩ, y cũng chỉ có thể ra tay đánh Đinh Lam một cái chết khiếp rồi đoạt đao.

“Mọi người đại khái còn chưa biết thôi, cô Ôn sở hữu thông linh dị bẩm còn hơn cả Mạc Phi, nàng mặc dù nỗ lực trả giá đắt bằng cả sinh mệnh, nhưng đã khiến chúng ta biết rõ một đoạn chuyện xưa thời Đường mặt về chân tướng rõ ràng của tà binh.” Vũ Văn ngừng cổ, đem nửa ly bia còn lại uống một hơi cạn sạch, rồi hắng giọng một tiếng, nói một lần chuyện Ôn Nhã viết lại trên bản ghi chép cho ba học trò.

Nghe xong lời của Vũ Văn, Phương Hân nhịn không được buột miệng nói: “Hả? Bốn vị chú kiếm sư phụ này thật sự bị chết quá oan uổng!”

Đinh Lam cũng nghe đến cả người nhiệt huyết sôi trào, đột nhiên từ trong cơ thể rút ra trường đao Shamshir, thanh âm trầm thấp nói: “Khó trách vong hồn của bọn họ vẫn không chịu tán đi, bám vào trên bốn thanh tà binh khổ cực đợi ngàn năm, vừa ra khỏi đất liền lập tức nhắc lên huyết vũ tinh phong. Bất quá cũng nghĩ không ra trường đao trên tay tôi đây, cũng chính là trường đao sắc bén nhất thiên hạ theo như lời

nhận thức của mấy vị đoán sư đẳng cấp cao. . . .” Trong ngôn ngữ, Đinh Lam toát ra thần sắc vô cùng thường thức đối với trường đao.

“Sắc bén đến tột đỉnh, nhưng độ bền sẽ kém một chút, cũng càng dễ dàng bị hao tổn.” Vũ Văn dừng trên dấu vết hàn không rõ ràng lắm của trường đao, nói: “Ngược lại thập tự thương công dùng lưỡi, thủ dùng côn, cương nhu đều tốt, khó có thể chế phục, nếu cậu cùng Bách Diệp giao phong, nhất định phải cẩn thận mới được.”

Vẫn trầm mặc không nói Đường Khảo đột nhiên cất tiếng hỏi: “Khó được bốn vị đoán sư đều không quên tổ tiên, nhưng tại sao môn nhân của Âu Dã Tử bị ép buộc lưu vong hải ngoại chứ?”

Vũ Văn tựa hồ đối với việc này sớm đã có suy đoán của mình, trong lòng đã có định liệu đáp: “Trong tế văn Cao Phương bá tử tổ sư Âu Dã Tử mặc dù không rõ ràng chính xác nói ra nguyên nhân các sự tổ lưu vong, nhưng gã đã nhắc tới Tần Thủy Hoàng. Tần Thủy Hoàng sau khi thống nhất giang sơn, thi hành chính sách tàn bạo lại sợ dân chúng tạo phản, liền thiết huyết hành lệnh, đoạt lại binh khí thiên hạ, sau đó nung nấu chảy đúc thành 12 tượng đồng trong truyền thuyết. Nhưng chỉ đoạt lại binh khí, còn lâu mới có thể khiến Thủy Hoàng Doanh Chính yên tâm, hấn lại hạ lệnh lùng bắt tất cả công tượng tài giỏi rèn binh khí trong dân gian, cũng đem nhóm thợ này tụ tập ở Hàm Dương chôn sống một loạt. Tin tức nấu binh hại thợ truyền tới, nhóm đoán sư dân gian tất nhiên đều cảm thấy bất an. Mà trường kiếm hộ thân Tần Thủy Hoàng mang theo bên người chính là thanh Thái A kiếm năm đó Âu Dã Tử làm ra, hấn làm thế nào dễ dàng buông tha môn nhân nối nghiệp Âu Dã Tử chứ? Âu Dã Tử là đoán sư bậc thầy rèn đúc thiết kiếm thượng đẳng của lịch sử Trung Quốc, môn hạ đệ tử của ông hiển nhiên cũng chỉ biết đem sức lực cả đời dùng để rèn binh khí, vận rủi bất ngờ giáng xuống, các nam nhân chỉ biết làm nghề rèn này đương nhiên không cách nào phản kháng quân Tần hung ác vô địch thiên hạ, chỉ có thể ly biệt quê hương, lưu vong đến các vùng Á Châu. Chỉ là không ngờ tới, người thoát được xa nhất, cư nhiên còn lướt qua biên cảnh bắc Ba Tư, trú lại tại Caucasus cổ. Hiện tại ở nước Caucasus cổ từng phát hiện một nhóm kiếm đồng, kiểu dáng chế tạo cư nhiên cùng hình dạng và cấu tạo của đoản kiếm chuôi hình vòng đồng phát hiện ở Trung Quốc chúng ta thập phần tương tự, có lẽ chính là chứng cứ việc trao đổi kỹ thuật của đoạn lịch sử viễn cổ này.”

“Năm đó trong đám công tượng hấn cũng có người không nguyện ý lưu lạc khắp nơi, mà lựa chọn mai danh ẩn tích, đúc kiếm thành cây, từ nay về sau không hề xuất hiện với thân phận đoán sư nữa chứ? Vị Cao thiếu giám Cao Phương này, có lẽ đã bá trúng một trong các môn nhân ẩn cư này của Âu Dã Tử, mới kế thừa thân phận đoán sư của phái Âu Dã Tử.” Đinh Lam đưa tay khê búng mũi nhọn của trường đao Shamshir, một trận âm rỗng ngâm rung động truyền vào trong tai mọi người.

“Ừ, tôi cũng đoán vậy.” Vũ Văn gật đầu với Đinh Lam, “Tần Thủy Hoàng tiêu hủy binh khí thiên hạ, nhưng ngăn cản không được Trần Thắng Ngô Quĩ khởi nghĩa vũ trang lấy gậy trúc tước thành lao thương. Sau khi bạo Tần diệt vong, vũ khí thời Hán bắt đầu từ đồng binh toàn bộ phát triển thành thiết binh, lúc này lợi khí nổi danh nhất là một loại Trảm Tích đao đem thanh sắt gấp đi gấp lại rèn thành, loại công nghệ đúc binh này khôi phục, hấn chính là do môn nhân Âu Dã Tử lần nữa xuất sơn. Rèn ra trên lưỡi đao sẽ xuất hiện một loại vân lộ xinh đẹp, nhưng lấy tay vuốt ve, sẽ có cảm giác thô ráp gồ ghề, loại hình binh khí này hiện tại gọi chung là lưỡi đao hoa văn thô diện. Mà thanh trường đao Shamshir này là dùng thép Ô Tư hiếm thấy kết tinh rèn thành hoa văn, vân lộ tinh mỹ lấy tay sờ sẽ không có cảm giác lồi lõm, loại đao kiếm này lại được gọi là lưỡi đao hoa văn bình diện.”

Đường Khảo gấp một miếng thịt ba rọi đặt vào miệng, chậm rãi nói: “Thầy Vũ Văn, nhắc tới Thái A bảo kiếm Tần Thủy Hoàng đeo, em vốn cũng đã được nghe nói một ít truyền thuyết liên quan, trong Việt Tục Thư có ghi lại, Sở Vương thời Chiến Quốc từng mời Âu Dã Tử đúc kiếm, hai người Âu Dã Tử và đệ tử Can Tương ”Đục núi Tỳ, nứt suối Kỳ, lấy sắt quý“, qua hai năm, mới đúc được ba thanh kiếm sắt, gọi là ”Long Uyên“, ”Thái A“ và ”Công Bố“. Ba thanh kiếm này hấn chính là kiếm sắt Trung Quốc của lão tổ tông chăng?”

“Đúng vậy, nếu theo ghi chép lịch sử, ba thanh thần binh này là thiết kiếm của tổ sư, cũng là tà binh của tổ sư! Phong Hồ Tử lấy ba thanh kiếm này hiến cho Sở Vương, Sở Vương hỏi: Thế nào là Long Uyên, Thái A, Công Bố? Phong Hồ Tử rằng: Muốn biết Long Uyên, xem hình dáng nó như lên núi cao, xuống vực thẳm; Muốn biết Thái A, xem hoa văn nó sừng sững uy nghiêm, như sóng nước chảy; Muốn biết Công Bố, hoa văn từ nét vẽ mà ra, thậm chí từ phần sống lưng đến tận cùng, như ngọc trai không chút tì vết, nét vẽ như nước

chảy không ngừng (có ai thấy mấy câu này quen ko? Ở phần lời dẫn đầu truyện có đó nga~ :3) . Theo như lời Phong Hồ Tử nói, là đang tán dương hoa văn tuyệt mỹ của ba thanh thần binh, trắng lệt như núi cao vực thẳm, lại thông thuận như nước chảy mây trôi. Hoa văn này cũng không phải chỉ có tác dụng mỹ quan, giữa mũi đao nếu ngằm giấu loại vân lộ cực nhỏ này, trong lúc chém, có tác dụng như răng cưa, hiển nhiên nếu so với đao kiếm tầm thường sắc bén hơn nhiều, cũng chỉ có binh khí lưỡi có hoa văn mới xứng được là lợi khí tước kim đoạn ngọc thật sự! Chỉ tiếc loại kỹ thuật rèn lưỡi hoa văn này, hiện nay căn bản đều đã thất truyền, mặc dù cũng có hàng phông chế công nghệ cao xuất hiện, nhưng rốt cuộc những chỗ tinh tế, đã không thể sánh cùng với cổ kiếm nữa.” Vũ Văn nói xong lời cuối, trong giọng nói có chút ý tiếc hận.

“Cổ kiếm dù có trân quý thế nào đi nữa, chế tạo ra đều chỉ vì mục đích giết người, vì vài thanh hung khí giết người này, đã hy sinh biết bao sinh mệnh. Dịch Nam Hành, thầy Vương Lập Huân, Tùy Lăng, Austin, Vô Vi Tử lão tiên sinh, còn có cô Ôn Nhã của chúng ta.” Phương Hân nói xong, lại có chút nghẹn ngào.

Bầu không khí trên bàn thoáng cái trở nên ngưng trọng, các nam nhân đều gục đầu uống bia, Phương Hân cũng không biết, trong danh sách dài những người chết, vẫn thiếu một người từng vô tình nhận tin nhắn bluetooth của nàng – Ngô Duy.

Thấy hồi lâu cũng không có ai nói chuyện, Vũ Văn không thể làm gì khác hơn là đổi sang chủ đề khác: “Mấy ngày nay tình huống virus cúm gia cầm phát tác đến tột cùng đã thế nào rồi, trong các bạn học xung quanh các cậu có phát hiện ca bệnh nào không?”

“Trong khoa chúng ta coi như an toàn, trước mắt cũng không có phát hiện gì, nhưng cách vách ký túc xá tụi em có một nam sinh khoa luyện kim phát sốt, kết quả mọi người trong phòng ngủ đều bị cưỡng chế đưa vào khu cách ly.” Đường Khảo lắc đầu.

“Mọi người hiện tại căn bản sẽ không ra ngoài nữa, mỗi ngày trốn trong phòng ngủ lên mạng, đánh bài mọi người cũng không dám, chỉ có lên mạng trao đổi mới an toàn. Kỳ thật em còn nghĩ, loại thời điểm này, tất cả mọi người nên tham gia một chút hoạt động thể thao, rèn luyện thân thể có thể tăng sức miễn dịch của bản thân mà.” Đinh Lam cũng tiếp lời.

Đường Khảo còn nói thêm: “Buổi tối mỗi ngày, các khoa đều phải tập trung điểm danh và thống nhất đo nhiệt độ cơ thể, một khi phát hiện nhiệt độ cơ thể dị thường hoặc ho khan gì gì đó, mình phải chờ những bác sĩ mặc đồng phục phòng hộ màu trắng đem mình áp giải vào khu cách ly đó, hắc hắc.” .

“Tập trung điểm danh và đo nhiệt độ cơ thể? Như vậy chẳng phải càng dễ lây cho nhau sao?” Vũ Văn có chút kinh ngạc.

“Không có biện pháp a, học sinh đông lắm, nhân viên y tế lại không đủ, chỉ có thể để cho các khoa tự tập trung quản lý học sinh, hơn nữa nếu nói lây lẫn nhau, nhất định là hoàn toàn không thể tránh, mỗi ngày lúc đến phòng ăn lấy cơm, chẳng phải mấy ngàn học sinh cùng ghé vào sao? Mọi người đều phó mặc cho số trời thôi.” Đinh Lam trái lại làm ra vẻ không sao cả.

Vành mắt có chút đỏ lên Phương Hân bất đắc dĩ nói: “Qua một giờ nữa, mấy người tụi em liền phải đến tập trung ở tòa nhà dạy học 4, em là cán bộ hội học sinh, còn phải đến sớm một chút nữa đó.”

“Nếu việc này liên quan đến Bách Diệp, trên người hẳn có thể có kháng thể của loại virus biến dị H5N1 này không nhỉ?” Đường Khảo chợt nhớ tới Vũ Văn từng nói qua trận ôn dịch này có thể là do Bách Diệp làm ra.

“Không phải không có khả năng này! Người đầu tiên đưa ra khả năng virus H5N1 vượt qua giới hạn loài, dẫn đến bộc phát cúm loại mới, chính là một nhân vật đại diện cho chuyên gia virus học của sở nghiên cứu bệnh truyền nhiễm Nhật Bản. Hiện tại toàn bộ thế giới đều tiến hành nghiên cứu chế tạo thuốc và vaccine phòng chống cúm gia cầm, phòng ngừa virus biến dị nguy hiểm. Vậy nói không chừng sẽ có người chủ động nghiên cứu biến dị virus H5N1, lợi dụng phương tiện khoa học kỹ thuật thúc đẩy tiến trình virus biến dị, dù sao. Đây còn là một loại vũ khí sinh hóa phi thường hữu hiệu.”

“Vũ khí sinh hóa Virus. Cái này có thể lợi hại hơn tà binh gì gì đó không.” Đường Khảo lo lắng tự nhủ.

“Nếu cục diện trước mắt là do Bách Diệp tạo thành, vậy mục đích hẩn phong tỏa trường học cũng đã đạt được, biến mất hai tuần, có lẽ thương thế của hẩn cũng đã khôi phục không sai biệt lắm. Đinh Lam, tà binh trên người cậu, nói không chừng Bách Diệp rất nhanh sẽ xuất hiện trước mặt cậu!” Vũ Văn trịnh trọng nhắc nhở Đinh Lam.

“Ha, em chỉ sợ hẩn không muốn xuất hiện ấy chứ, nếu thầy có kế hoạch gì, em nguyện ý đảm đương làm mỗi nhử dẫn xà xuất động, để cho tên kia biết, mỗi nhử cũng có thể có độc, hắc hắc.” Đinh Lam thoáng cười lạnh, rõ ràng do cảm nhận được sức mạnh của tà binh khiến hẩn vô cùng tự tin.

“Kế hoạch sao? Tôi hiện tại tạm thời chưa có kế hoạch gì chính xác.” Vũ Văn cau mày, ra vẻ lơ đãng liếc mắt nhìn Phương Hân, “Tình trạng trước mắt này, chuyện gì cũng có thể phát sinh, chúng ta chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi.”

Quả thật như lời Vũ Văn, y còn nói chưa dứt câu, Huyền Cương vẫn luôn ghé vào dưới bàn đột nhiên kêu một tiếng, ngay sau đó, điện thoại trong túi quần Đinh Lam vang lên.

“Kêu la cái gì? Chẳng lẽ người so với điện thoại di động của ta còn nhận được tín hiệu trước sao?” Đinh Lam làm một cái mặt quỷ với Huyền Cương dưới bàn, rồi lấy điện thoại ra.

Điện thoại di động vừa nổi máy, mọi người đang ngồi đều nghe thấy được thanh âm Trương Nguyệt Thần mang theo nước nở vang lên.

“Đinh Lam! Mau tới cứu em a! Bọn họ muốn đưa em đến khu cách ly, em không có bệnh a, em thật không có phát sốt.”

Không đợi Đinh Lam kịp phản ứng, điện thoại lại đột nhiên gián đoạn!

“Nguy rồi! Chẳng lẽ Trương Nguyệt Thần bị nhiễm virus rồi? Nhưng hôm qua em còn cùng nàng một chỗ, sao một chút dấu hiệu cũng chưa từng nhìn ra?” Đinh Lam mờ mịt không biết làm sao nhìn Vũ Văn.

Vũ Văn vù một cái đứng dậy, mở miệng hướng Phương Hân hỏi: “Khoa của Trương Nguyệt Thần tập trung kiểm tra đo nhiệt độ ở đâu?”

Phương Hân thoáng sửng sốt mới nhớ tới, đáp: “Khoa tin tức hình như là tập trung trong cao ốc học viện truyền bá.”

“Đi! Chúng ta cùng qua đó nhìn xem!” Vũ Văn quyết định thật nhanh vung tay lên.

Bốn người mang theo Huyền Cương một mạch chạy tới trước bãi cỏ ngoài cao ốc học viện truyền bá, vừa vặn nhìn thấy hai nam nhân thân mặc đồng phục phòng hộ màu trắng, trên mặt mang khẩu trang y tế và kính phòng hộ áp Trương Nguyệt Thần không ngừng giẫy giụa từ trong cao ốc đi ra, mà bọn học sinh đứng đầy hóng chuyện bên cửa sổ lầu ba, biểu tình hồ hững nhìn cảnh tượng trước mắt, bọn họ tựa hồ cũng không phải lần đầu nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra.

“Nguyệt Thần!” Đinh Lam đột nhiên hô to một tiếng.

Trương Nguyệt Thần vừa thấy Đinh Lam, giẫy giụa còn lợi hại hơn, một đầu tóc dài vấy động đến trái phải phiêu đảng, nhìn ra được hai nhân viên y tế bên người nàng đều xuất ra khí lực toàn thân mới miễn cưỡng áp chế được Trương Nguyệt Thần.

Đinh Lam muốn chạy đến bên cạnh Trương Nguyệt Thần, lại bị nhân viên y tế thứ ba chẳng biết từ đâu đến ngăn cản.

“Cậu là bạn trai của cô ấy sao? Bạn gái cậu nhiệt độ cơ thể là 39 độ, ần theo quy định phải lập tức chuyển dời đến khu cách ly. Cậu khuyên cô ấy một chút nhé, vào khu cách ly cũng không phải vĩnh viễn không ra được nữa, chỉ cần kiểm tra nguyên nhân xuất phát có liên quan đến virus cúm gia cầm hay không, chúng tôi sẽ trả cô ấy về cho cậu.” Vị nhân viên y tế này dùng một loại khẩu khí chân thật đáng tin nói với Đinh Lam.

“Tôi không muốn vào khu cách ly, tôi không muốn ở cùng với bệnh nhân, tôi sẽ bị bọn họ truyền nhiễm!” Trương Nguyệt Thần lại khàn giọng kêu lên.

“Nguyệt Thần, em đừng quá khẩn trương!” Đinh Lam đem hai tay gom bên miệng kêu lớn, “Không sao đâu, anh thường xuyên cùng em một chỗ, em xem anh không phải rất tốt sao? Em chỉ là quá mệt mỏi, đến khu cách ly nghỉ ngơi một chút đi, nhiệt độ cơ thể giảm xuống anh sẽ đón em ra!”

Trương Nguyệt Thần kinh ngạc nhìn Đinh Lam, bất ngờ dùng sức giật tung ra, cứ nhiên đem một nhân viên y tế cao lớn hơn nàng nửa đầu đẩy một cái lảo đảo. Vị nhân viên y tế kia giật mình nhìn cô gái xinh đẹp vóc người mảnh khảnh trước mặt đây, chẳng biết nàng làm thế nào đột nhiên có khí lực lớn như vậy.

“Đinh Lam! Anh đã đáp ứng sẽ tới đón em! Anh đừng quên nhé!” Trương Nguyệt Thần cực kỳ nghiêm túc nói xong câu đó, đột nhiên bỏ qua phản kháng, vô cùng chủ động hướng khu cách ly đi đến, hai bác sĩ phía sau nàng ngược lại cứ như bị nàng kéo về phía trước.

“Xin lỗi, cậu đã thường xuyên tiếp xúc với cô ấy, tôi không dám chắc cậu có sao không, xin đi theo tôi, để tôi kiểm tra cho cậu một chút!” Bác sĩ ngăn trước người Đinh Lam thấy Trương Nguyệt Thần đã bình tĩnh, liền dùng lực đè bả vai Đinh Lam xuống.

Vốn đang tâm phiền ý loạn Đinh Lam chợt cảm thấy trong ngực có một luồng tà hỏa bốc lên, mạnh quay đầu lại, ngữ khí lạnh lẽo nói với bác sĩ bên cạnh: “Đem móng vuốt của người bỏ ra!”

Bác sĩ kia bị ánh mắt như hàn phong của Đinh Lam lãnh liệt đảo qua, thật giống như thành linh bị người ở phía sau cổ xoáy một khối kem, cả người chợt ớn lạnh khiến hắn trong nháy mắt một trận hoảng sợ, cực kỳ cứng nhắc dịch chuyển bàn tay đặt trên đầu vai Đinh Lam.

Vũ Văn vừa thấy tình thế Đinh Lam có chút không đúng, sợ rằng tà binh trong cơ thể hắn lại rục rịch, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Đường Khảo. Đường Khảo hiểu ý, nhanh chóng xông lên phía trước đem Đinh Lam từ trước mặt bác sĩ giựt lại, thần tình tươi cười bồi lỗi với vị bác sĩ kia: “Thật xin lỗi bác sĩ, bạn của tôi không có ác ý, ai chứng kiến bạn gái mình ngã bệnh cũng sẽ không dễ chịu, phải không?”

Bác sĩ lui về phía sau hai bước, rồi miệng hùm gan sửa hỏi han: “Các cậu cũng ở khoa tin tức sao? Tại sao không đi lên đo nhiệt độ?”

“Chúng tôi không phải khoa này, chúng tôi cũng sắp tập trung bây giờ đây, đi ngay, đi ngay. . . .” Đường Khảo cứng rắn lôi kéo Đinh Lam lui về phía sau.

Đã không còn trò hay gì để xem nữa, đám học sinh mới rồi còn tụ tập bên cửa sổ lại sột soạt một cái tản ra, tựa như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh. Vũ Văn và Đinh Lam đều xa xa nhìn bóng lưng Trương Nguyệt Thần, nhìn nàng lướt qua bãi cỏ, đi vào đường xe chạy vừa mới lên đèn.

Trương Nguyệt Thần bị người đưa đi, Đinh Lam lại suýt nữa không khống chế được, Huyền Cương đứng phía sau Phương Hân lại hoàn toàn không chú ý, chẳng biết có phải do Vũ Văn sai bảo hay không, nó một mực cực kỳ cảnh giác giữa đầu quét mắt nhìn bốn phía, cặp mắt sáng ngời kia phấp phấp ra màu sắc khác thường cẩn thận giám thị mỗi một tòa kiến trúc xung quanh.

Thành linh, Huyền Cương chạy nhanh về phía trước vài bước, hướng về phía mái nhà học viện quản lý công thương phát ra một tiếng sủa trầm khàn. Vũ Văn cả kinh, vội vàng theo hướng tầm mắt Huyền Cương nhìn lại, dưới bầu trời đêm màu lam sẫm, một thân ảnh nam nhân hình dáng mơ hồ xuất hiện trên mái nhà cao ốc học viện quản lý công thương.

Người nọ giờ phút này đang dùng tay vịn trên ăng ten bên cạnh thùng nước trên mái nhà, từ bên mép cao ốc lộ ra nửa thân thể, tựa hồ đang nhìn chăm chăm vào Trương Nguyệt Thần càng lúc càng xa! Ngay khi Trương Nguyệt Thần đi theo hai nhân viên y tế ngồi trên một chiếc xe cấp cứu ven đường, nam nhân trên sân thượng cũng xoay đầu lại, xa xa, cùng ánh mắt Vũ Văn tiếp nối cùng một chỗ!

Vũ Văn đột nhiên cả người chấn động, gơ cánh tay lên nhắm thẳng vào nam nhân kia, cao giọng hô: “Bách Diệp Thân Hoàn!”

Cùng lúc đó, Đường Khảo và Đinh Lam được tiếng kêu của Huyền Cương nhắc nhở cũng đã nhận ra Bách Diệp, Đinh Lam lập tức phản xạ có điều kiện keng một tiếng lấy ra trường đao Shamshir!

Bách Diệp rõ ràng đã phát hiện những đối thủ trên bãi cỏ xa xa, sau khi cùng Vũ Văn nhìn nhau một lát, hắn đột ngột xoay người, thân ảnh mơ hồ thoáng cái biến mất trong trời đêm.

Trong phút chốc, lo lắng nào đó trong lòng Vũ Văn tựa hồ đã biến thành hiện thực.

“Đình Lam, mau đuổi theo chiếc xe kia! Ngàn vạn lần đừng để bọn họ mang Trương Nguyệt Thần vào khu cách ly!” Vũ Văn vẻ mặt đại biến không ngoảnh lại giải thích tường tận nữa, lời còn chưa dứt, y và Huyền Cương đã bắt đầu ba chân bốn cẳng chạy như điên, giống như hai mũi tên nhọn lao thẳng đến cao ốc học viện quản lý công thương.

“Rõ!” Trong mắt Đình Lam dị quang chợt lóe, trở tay đem trường đao vác phía sau lưng, xuất ra tốc độ chạy nước rút một trăm mét hướng phía xe cấp cứu rồi đi đuổi theo.

Đường Khảo vẻ mặt mờ mịt nhìn Vũ Văn và Đình Lam cấp tốc rời đi, nhưng không biết bản thân nên làm những gì, cậu quay đầu lại nhìn thoáng qua Phương Hân đang đồng dạng đứng sững tại chỗ, đột nhiên quyết định, chạy đến kéo tay Phương Hân.

“Chúng ta đi đâu?” Phương Hân ngăn ra.

“Đi lấy vũ khí của tớ!” Đường Khảo ngữ khí kiên định đáp, “Ngay cả Đình Lam cũng bị gọi vào trận, xem ra đã đến hồi quyết chiến cuối cùng rồi!”

89. Quyển 2 - Chương 47: Lật Bài

Đình Lam dọc theo đường lớn chạy một mạch, xe cấp cứu sớm đã không thấy bóng dáng, tự biết trực tiếp đuổi theo xe cấp cứu khẳng định không kịp, dưới chân hắn liền chuyển, tìm đường nhỏ khác. Khi Đình Lam đi tắt qua đường nhỏ chạy tới khu cách ly, thời gian hao tổn cũng không chậm hơn so với một chiếc xe đi đường vòng lớn bao nhiêu, nhưng phụ cận lại sống chết không tìm được chiếc xe cấp cứu mang Trương Nguyệt Thần đến.

Cách Đình Lam không xa là trung tâm quản lý bệnh tạm thời và khu cách ly tình hình bệnh dịch của đại học S chỉ dùng hai tòa ký túc xá nghiên cứu sinh đặt song song cùng một chỗ cải tạo thành, bất quá chỉ qua ba ngày, nơi này đã thu dụng gần ba trăm bệnh nhân tình nghi mắc bệnh. Tình hình bệnh dịch hung mãnh như thế, khiến người ta cảm giác không khí phụ cận khu cách ly đều là nguy cơ, trong phạm vi vài trăm thước bốn phía hai tòa ký túc xá, ngoại trừ thỉnh thoảng có nhân viên y tế lui tới, học sinh và các giáo sư còn lại tuyệt đối không muốn tới gần.

Chẳng lẽ Trương Nguyệt Thần đã bị đưa vào? Đình Lam đang đứng bên ngoài khu cách ly vắng vẻ thê lương, chỉ sợ chính mình đã tới chậm một bước. Hắn thử thăm dò đến gần cổng chính xây tạm thời của khu cách ly, lại bị hai gã lính mang súng mặc đồng phục phòng hộ phát hiện, không chút khách khí đẩy Đình Lam ra khỏi phạm vi giám thị của bọn họ. Đối mặt hai gã thủ vệ cầm súng, xông vào là chuyện không thể thực hiện được, Đình Lam đang có chút thúc thủ vô sách, cách đó không xa cuộc nói chuyện của hai y tá đang từ trong tòa nhà cách ly đi tới lại khiến hắn âm thầm kinh hãi.

“Lão Vương không phải mới vừa nói lập tức sẽ có một bệnh nhân nữ tình nghi mắc bệnh được đưa đến đây sao? Thế nào còn chưa tới à?”

“Đúng đó, mới vừa rồi còn nói đã lên xe rồi, muốn chúng ta lập tức chuẩn bị sẵn sàng, chính bọn họ lại lẽ mà lẽ mề.”

Hai y tá oán giận tựa hồ đã chứng minh xe cấp cứu còn chưa tới đây, chẳng lẽ chiếc xe kia giữa đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Đình Lam nhớ tới bộ dáng Trương Nguyệt Thần vừa rồi liều mạng tranh đấu, tâm trạng mơ hồ nghĩ có điểm gì là lạ.

Hắn vội vàng đi theo đường lớn xe chạy, một đường đảo ngược trở về đến phụ cận tòa nhà hóa học. Cách xa xa, Đình Lam liền phát hiện một trần đèn bên cạnh đường lớn có chút kỳ quái, hình như so với những cột đèn khác thấp hơn một đoạn, đợi hắn đến gần vừa nhìn, nguyên lai phía dưới cột sắt đèn đường bị một cổ sức mạnh thật lớn đụng cong vòng xuống! Đình Lam cả kinh, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, không

ngoài sở liệu, chiếc xe cấp cứu nọ giờ phút này đã một đầu chui vào trong bãi xe đạp bên phải tòa nhà hóa học.

“Nguyệt Thần!” Đinh Lam phát ra một tiếng kêu sợ hãi, chiếc xe cấp cứu nọ mặc dù có thanh chắn chống va chạm, nhưng cả mũi xe đều bị lún vào thật sâu, cũng không biết vừa rồi trong xe đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi khi sự cố phát sinh, xe cấp cứu sau khi đụng cột đèn cong vòng cũng không thể giảm bớt tốc độ, vẫn như cũ nặng nề hướng trên tường tòa nhà đập vào.

Cánh cửa toa phía sau xe cấp cứu mở rộng, Đinh Lam ba bước thành hai xông lên phía trước, chỉ nhìn thấy giường cấp cứu trượt ra khỏi xe té nghiêng trên mặt đất, các loại thuốc và ống tiêm vương vãi đầy đất, trong một mảnh hỗn loạn, vẫn không thấy bóng dáng của Trương Nguyệt Thần! Đinh Lam giựt cửa phòng điều khiển xe ra, nhưng bên trong chỉ có hai nhân viên y tế cả người đầy máu, dưới cú va chạm kịch liệt sớm đã đoạn khí.

Đinh Lam đột nhiên chú ý tới bánh xe dưới chân đã bị chỉnh tề cắt mất một nửa, chẳng những lốp xe đã nổ, mà ngay cả vòng trục thép chính giữa lốp xe cũng thiếu mất một khối lớn. Có thể chặn dừng xe cấp cứu phóng nhanh như vậy, e rằng chỉ có Bách Diệp mới có thể làm. Nhưng Trương Nguyệt Thần đâu? Chẳng lẽ nàng đã chạy thoát trước khi Bách Diệp đuổi đến?

Xa xa thình lình vang lên tiếng gầm của Huyền Cương, kinh động đến tâm trạng mờ mịt của Đinh Lam, hắn vừa nhấc đầu, Huyền Cương và Vũ Văn kẻ trước người sau từ xa xẹt ngang qua, xuyên thấu qua ánh đèn đường ảm đạm nhìn lại, thân ảnh màu đen thoáng lướt qua tựa như hai u linh từ trong hư không xuyên không mà ra.

Đinh Lam trở mắt trong chốc lát, cũng cất bước đuổi nhanh theo, trong tay hắn giữ trường đao Shamshir, phảng phất như trong cơ thể cũng có tinh lực cuộn cuộn không dứt, cư nhiên có thể trực tiếp bộc phát tốc độ bảo trì chạy nước rút, chỉ chốc lát sau, hắn liền song song đồng hành cùng Vũ Văn.

“Hai vị bác sĩ trên xe cấp cứu còn sống không?” Thấy Đinh Lam từ phía sau vượt qua mình, Vũ Văn cũng không cảm thấy giật mình.

Đinh Lam có chút trầm trọng lắc lắc đầu.

“Điều tại tôi không thể chặn đứng Bách Diệp, lại thêm hai tính mạng hy sinh vô ích.” Vũ Văn nhẹ nhàng thở dài, dưới chân lao đi nhanh hơn, “Bách Diệp khiêng Trương Nguyệt Thần đã hôn mê, tốc độ sẽ không nhanh hơn chúng ta bao nhiêu, lần này tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát nữa!”

“Thầy. Hắn tại sao muốn bắt cóc Nguyệt Thần a? Nguyệt Thần chỉ là một cô gái bình thường mà! Chẳng lẽ hắn biết tà binh nằm trong tay em, muốn lấy Nguyệt Thần áp chế em? Nhưng hắn tại sao lại muốn tránh né chúng ta chứ?” Đinh Lam thấp phần khó hiểu.

Vũ Văn thoáng do dự, rồi thấp giọng nói: “Đinh Lam, lời của tôi nói cậu cần phải chuẩn bị tâm lý.”

Đinh Lam sững sốt, trong ánh mắt hiện lên một tia bất an.

“Thanh kiếm Keris từng bị cô Ôn Nhã mang đi, e rằng hiện tại đang rơi vào tay Trương Nguyệt Thần.” Vũ Văn nhấn mạnh từng câu từng chữ.

“Hả? Ý của thầy là.” Đinh Lam nhất thời còn chưa thể kịp phản ứng.

“Tôi nói. Cô Ôn Nhã có lẽ chính là bị Trương Nguyệt Thần sát hại!”

“Không thể nào! Nguyệt Thần sao phải làm ra loại sự tình này?” Đinh lam bỗng chốc dừng cước bộ.

“Tất cả mọi người hoài nghi sát nhân chính là Bách Diệp, nhưng các cậu cũng nói rồi đó, Bách Diệp trong hai tuần này không hề tái xuất hiện, nếu hắn có thể sau khi thừa nhận lời kích của Vô Vi Tử tiên bối còn dư lực ám sát Ôn nhã, sẽ không lý nào trong khoảng thời gian này buông tha cho cậu và Đường Khảo! Ngày Ôn Nhã bị hại, từng nhờ Trương Nguyệt Thần nhắn lời cho tôi, đây nói rõ hai người bọn họ từng có tiếp xúc, hơn nữa Trương Nguyệt Thần cũng biết Ôn Nhã trốn ở đâu, so sánh với Bách Diệp, Ôn Nhã sẽ không có phòng bị gì với nàng, nàng cũng do vậy mà có điều kiện tốt nhất để ám sát.”

“Tại sao hả? Nguyệt Thần sát hại cô Ôn nhã, có lợi gì chứ?” Đinh Lam hoàn toàn không thể tin lời Vũ Văn.

“Tôi ngay từ đầu mặc dù cũng hoài nghi nàng, nhưng cũng giống như cậu, chung quy nghĩ nàng không có động cơ giết người. Nhưng tôi và cậu đều quên một việc, thanh kiếm trên tay Ôn nhĩ, chính là vũ khí mấy tháng trước Dịch Nam Hành dùng để tổn thương Trương Nguyệt Thần, Trương Nguyệt Thần hẳn phải nhận ra thanh tà binh này! Nàng phi thường rõ ràng uy lực của kiếm Keris.” Vũ Văn nhìn thoáng qua phía trước, Huyền Cương đã chuyển một khúc ngoặt, chạy đến không còn nhìn thấy nữa.

“Nhưng thầy cũng không thể. Nguyệt Thần làm sao có thể vì một thanh kiếm đi giết người?” Đinh Lam liềm mạng lắc đầu.

Vũ Văn có chút đau thương nhìn Đinh Lam, chậm rãi nói: “Cho dù tôi có muôn vàn hoài nghi, tôi cũng không dám tin cô gái dịu dàng động lòng người như nàng sẽ động thủ giết người, thẳng đến hôm nay biểu hiện của Bách Diệp với Trương Nguyệt Thần vượt xa lực chú ý bình thường, tôi mới bắt buộc mình suy nghĩ như thế. Nếu Bách Diệp không phải phát hiện Trương Nguyệt Thần có quan hệ với tà binh, hẳn tuyệt đối sẽ không động thủ với một nữ sinh bình thường như vậy. Dù sao chỉ có Bách Diệp tự mình biết, Ôn nhĩ không phải bị giết. Ngộ thương cũng được, cố ý cũng được, e rằng cái chết của Ôn Nhĩ cùng Trương Nguyệt Thần không thoát được quan hệ, cậu nếu không tin, liền đuổi theo Bách Diệp cứu Trương Nguyệt Thần, tự mình hỏi đến cùng đi.” Nói xong, Vũ Văn lại nhanh chóng chạy đi, chỉ để lại Đinh Lam mặt đầy vẻ kinh ngạc đứng đó.

Bách Diệp trên vai vác Trương Nguyệt Thần mặc dù là một cô gái, chung quy cũng có đến tám chín mươi cân (Tiêu: dùng hoảng, 1 cân chỉ bằng nửa ký thôi =)) , một đường chạy vội, hẳn vẫn có chút trật trật, song càng phiền toái chính là, hẳn thủy chung không cách nào thoát khỏi Huyền Cương đuổi sát theo.

Lúc chạy đến sân bóng lớn trống trải, mắt thấy Huyền Cương càng ngày càng gần, Bách Diệp dứt khoát thả chậm cước bộ, đến cuối cùng, liền đơn giản đứng ở trung tâm sân bóng. Hẳn dừng lại như vậy, ngược lại khiến Huyền Cương có chút băn khoăn, cũng theo đó chậm lại tốc độ, cùng Bách Diệp bảo trì khoảng cách nhất định.

Bách Diệp không chút hoang mang đem Trương Nguyệt Thần vẫn hôn mê bất tỉnh từ trên vai thả xuống, cẩn thận đặt trên bãi cỏ, sau đó thần sắc bình tĩnh chờ đợi, mãi đến khi Vũ Văn cùng Đinh Lam chạy đến sân bóng.

“Hỗn đản! Mau trả Nguyệt Thần đây!” Đinh Lam vừa rồi nghe được chân tướng mà mình không cách nào tiếp nhận được, tích một bụng lửa vô danh đang không chỗ phát tiết, hiện tại nhìn thấy Bách Diệp liền như nhìn thấy cừu nhân, tức giận nhất thời bạo phát, tay phải khẽ đảo, gươm trường đao Shamshir hướng Bách Diệp phóng đi. Vũ Văn sợ Đinh Lam chịu thiệt, vội vàng níu hắn lại.

“Haha, thật khó được a, cuối cùng ký chủ tà binh đều tụ tập lại, ta ngay cả trường đao Shamshir của người cũng thu luôn nhé.” Bách Diệp cười dài đem thập tự thương của mình từ trong cơ thể triệu ra, cũng thuận tay bày ra bốn thế thương ổn định khuôn mẫu.

Vũ Văn thấy Bách Diệp khí định thần nhàn, bộ dáng ung dung, hoàn toàn nhìn không ra có dấu hiệu gì là trọng thương mới khỏi, không nhịn được vì sự hy sinh của Vô Vi Tử lão nhân cảm thấy cay đắng. Y lạnh lùng nói: “Bách Diệp, người thật sự là phúc lớn mạng lớn, chẳng biết lần trước người làm thế nào chạy thoát trong tay thi ma Nash, lần này lại may mắn tránh khỏi một kích liềm mình của Vô Vi Tử tiên bối.”

“Một kích lôi đình vạn quân nọ của Vô Vi Tử lão tiên sinh, tôi trăm triệu lần cũng tránh không khỏi, chỉ bất quá dựa vào linh lực của Bất Động Minh Vương hộ phù, miễn cưỡng nhặt về nửa cái mạng.” Nói đến Vô Vi Tử, trên mặt Bách Diệp nhất thời nghiêm nghị khởi kính, cũng không hề giấu diếm sự thật mình bị thương bởi Băng Lôi quyết. “Về phần thoát khỏi sự vây khốn của thi ma, thật sự là thập phần may mắn.” Đang khi nói chuyện, Bách Diệp từ trong túi quần lấy ra một cái kim linh óng ánh.

Vũ Văn nhận ra đây là vật của Austin, trong lòng thoáng cái minh bạch: “Khó trách lúc ấy người có thể nhanh chóng thoát khỏi thi ma, nguyên lai người đã chiếm được di vật của Austin!”

Bách Diệp hồi tưởng lại thời khắc nguy cấp lúc đó, trong lòng vẫn còn mơ hồ có chút phát sợ: “Đúng vậy, Bất Tịnh Nhân không chế thi ma, đều là dùng kim linh làm linh môi, Austin mặc dù đã thần hồn câu diệt, nhưng trước đó không thực hiện tịnh lễ, thi ma sẽ không rời khỏi thân thể hắn. Điểm này. Thầy

Vũ Văn có lẽ so với tôi rõ ràng hơn cả! Như thầy mong muốn, tôi và thức thần đều bị thi ma đột ngột hiện thân mạnh mẽ chế trụ, suýt nữa đã bị nó siết chết, hoàn hảo tôi trước khi ý thức mơ hồ liều mạng giãy giụa, trong lúc vô tình từ trên xác Austin mò được kim linh. Tôi dùng hết toàn lực túm đoạn nối tơ vàng của kim linh, cuối cùng chặt đứt linh năng giữa nó và Bất Tịnh Nhân, quái vật kia thoát cái liên biến mất!” Nói đến chỗ này, Bách Diệp liếc mắt nhìn Vũ Văn, “Khó được thầy lúc ấy không thừa cơ dồn tôi vào chỗ chết, bây giờ có phải có chút hối hận rồi không?”

Vũ Văn vẫn chưa lập tức trả lời, ánh mắt có chút phiêu ly trong chớp lát, mới hỏi: “Di thể của Austin, người đã chinh lý chưa?”

“Bất Tịnh Nhân của Ba Tư cổ sức mạnh cường đại quả thực khiến kẻ khác kính nể, tôi còn nghĩ muốn y theo tập tục từ xưa của bọn họ vì Austin cử hành tang lễ, nhưng lúc này thật sự không có điều kiện thiên táng, không thể làm gì khác hơn là đưa hân hỏa táng, lửa có thể đốt tận hết thủy thể gian, cũng miễn cưỡng xem như hoàn thành tịnh lễ của hân khi còn sống vẫn nhắc mãi kia đi.” Bách Diệp hơi cúi đầu, có chút chuyên chú nhìn kim linh trong tay.

“Kẻ chở người sang sông cuối cùng lại chở chính mình, như thế, tốt lắm!” Vũ Văn thấp giọng niệm một câu phật kê (lời hát trong kinh Phật), rồi ngẩng đầu lên, “Người ta thường nói, sự bất quá tam. Người nếu đã hai lần từ trong tay tử thần chạy thoát, tối nay chỉ sợ cũng sẽ không may mắn như vậy nữa chứ?”

“Xem ra thầy có chủ tâm muốn cùng ta kết thúc rồi, được thôi. Người Trung Quốc thường nói thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, tôi nghĩ lúc này cũng không sai biệt lắm đâu.” Bách Diệp hơi nghiêng đầu, thấp giọng thương trên tay nhất thời diễm mang đại thịnh.

“Chuyện giữa nam nhân, đừng liên can người vô tội, trước khi động thủ, xin người hãy trả Trương Nguyệt Thân lại cho ta!” Đinh Lam tận lực khắc chế ngữ khí của chính mình.

“Trả lại cho người?” Bách Diệp ha ha cười, “Cô gái này trên tay có khả năng đang giấu hai thanh tà binh, người nói ta có thể tùy tiện buông tha nàng không?”

“Hai thanh tà binh?” Vũ Văn và Đinh Lam đều cả kinh, chẳng biết chuyện này từ đâu ra.

“Bạn gái này của người tâm cơ kín đáo, lòng dạ thâm sâu, ta nếu không phải cơ duyên xảo hợp đoạt được thứ này, chỉ sợ cũng bị nàng qua mắt rồi.” Bách Diệp phe phẩy kim linh trong tay, một trận tiếng chuông dễ nghe phiêu đảng trong gió, “Gần hai tuần này ta ở ẩn dưỡng thương, nhàn quá đâm nhàm chán liền đem kim linh này ra chơi đùa, trong lúc vô tình cư nhiên ở sâu bên trong vách chuông phát hiện có một miếng chip lưu dữ liệu nhỏ chỉ bằng nửa viên thuốc aspirin, trên mảnh MemorySpots này ghi chép tất cả nhật ký công tác của Austin sau khi vào Trung Quốc trong hai năm gần đây, theo như cái này, lời đồn sau lưng Zarathrusta giáo có tập đoàn khổng lồ ủng hộ hẳn đúng là không có lửa thì sao có khói. Theo phần nhật ký này ghi lại, Dịch Nam Hành là chết trên tay Austin.”

Vũ Văn và Đinh Lam không nhịn được liếc mắt nhìn nhau, hung thủ giết chết Dịch Nam Hành vẫn chưa có được tin tức xác thực, hiện tại bọn họ cuối cùng cũng biết, nguyên lai hắc y nhân một quyền đánh nát xương ngực Dịch Nam Hành kia chính là Austin.

“Từ khi tin tức Dịch Nam Hành ở quán nước của trường đả thương người truyền ra, tôi và Austin đều tức khắc phát hiện việc này có khả năng liên quan đến tà binh, song Austin đi trước tôi một bước, phát hiện hành tung của Dịch Nam Hành. Về chuyện xảy ra buổi tối ngày hôm đó, trong nhật ký viết rất tường tận, Austin một mực ở trong tối giám thị Dịch Nam Hành, do đó Đinh Lam và Đường Khảo đi cứu Trương Nguyệt Thân, cùng với việc thầy Vũ Văn đâm bị thương Dịch Nam Hành, hẳn đều thấy rõ ràng, về sau hẳn lại thấy Dịch Nam Hành chạy trốn vào rừng cây nhỏ, từ dưới đất đào ra vài thanh tà binh còn lại, liền nhân cơ hội ra tay chặn giết Dịch Nam Hành trên chân đang mang thương tích!”

Vũ Văn lúc này mới hiểu được, khó trách Austin đối với mình có chút khinh thường, nguyên lai hẳn đã từng thấy qua bộ dáng chật vật khi mình và Dịch Nam Hành đo sức bị đá một thân đầy dấu chân.

“Sau đó tôi và thầy đều nhìn thấy ba lam quang đâm thủng bầu trời đêm kia, Dịch Nam Hành trước khi chết cư nhiên dùng thủ pháp kỳ quái đem tà binh phân biệt ném về ba hướng! Austin không ngờ tới Dịch Nam Hành còn có một chiêu như vậy, không thể làm gì khác hơn là bỏ lại Dịch Nam Hành còn chưa tắt thở đuổi theo tà binh. Về việc này, trên nhật ký đã ghi chép một chi tiết mấu chốt chúng ta đều không biết.”

Bách Diệp ngừng lại một chút, mới tiếp tục nói: “Austin động tác nhanh mạnh, cư nhiên đuổi theo hai ánh sáng, nhưng chỉ thu hồi về một kiện tà binh, đó chính là thanh thập tự thương trên tay tôi đây! Dịch Nam Hành đem lưỡi và cán thập tự thương phân biệt ném về hai hướng bất đồng! Về phần lam quang thứ ba, chính là trường đao Shamshir, đã bị Tùy Lăng khi đi ngang qua tình cờ nhặt được.”

“Người là nói. . . . Thanh tà binh thứ tư vẫn chưa lộ diện, Dịch Nam Hành kỳ thật không hề đem nó ném đi?” Vũ Văn nhất thời hiểu được ý tứ của Bách Diệp, nhưng việc này cũng thật sự khiến người ta quá bất ngờ.

Bách Diệp chậm rãi gật đầu, nói: “Chờ Austin gấp gấp trở về kiểm tra rừng cây, thi thể Dịch Nam Hành đã bị thầy Vũ Văn trước một bước mang đi, hẳn luôn tìm mãi, xác định thanh tà binh thứ tư cũng không giấu trong rừng cây.”

“Do đó người liên hoài nghi tà binh bị Dịch Nam Hành giao cho Trương Nguyệt Thần? Nhưng Trương Nguyệt Thần bị tên khốn kia chặt tay chặt chân, ước chừng nằm viện mấy tháng, nếu bị tà binh nhập thể, đã sớm thị huyết thành cuồng rồi! Làm sao có thể bình yên xuất viện?” Đinh Lam vẫn không muốn tin Trương Nguyệt Thần đã biến thành ký chủ tà binh.

“Ta cũng chưa nói Trương Nguyệt Thần vào lúc đó đã có được tà binh. . . .” Bách Diệp lạnh lùng nhìn Đinh Lam, “Sự thật, tâm còn hoài nghi Austin so với chúng ta đã sớm một bước điều tra Trương Nguyệt Thần, hơn nữa xác nhận Trương Nguyệt Thần lúc còn tại bệnh viện không phải ký chủ tà binh. Nhưng Austin từ đầu đến cuối hoài nghi Dịch Nam Hành từng nói cho Trương Nguyệt Thần địa điểm cất giấu tà binh thứ tư, cho nên hẳn liền kiên nhẫn chờ đợi ngày Trương Nguyệt Thần lành bệnh trở về, chi tiết máu chốt này Austin giấu diếm đến phi thường nghiêm mật, bất quá sự tình phát triển về sau từ từ thoát khỏi khống chế của Austin, hiện tại. . . . Hẳn đã mất đi tư cách tranh đoạt tà binh. Về phần hồng nhan tri kỷ của thầy Vũ Văn cô Ôn Nhã, ta đoán các người đều cho rằng ta đã hạ thủ, mặc dù ta từng liệt nàng vào danh sách đen, nhưng cái chết của nàng đích xác không quan hệ với ta. . . . Hung thủ thật sự ta cũng rất muốn biết là ai, lúc này mới mạo hiểm nguy cơ bị virus lây bệnh, đem một bệnh nhân nhiệt độ cơ thể cao khác thường từ trong tay bác sĩ đoạt lại a, hắc hắc. . . .”

“Nguyệt Thần sau khi quay về trường mới biến thành ký chủ tà binh sao? Nếu thật sự như vậy, còn có thể giải thích vì sao tính tình nàng đột nhiên đại biến, nhưng mưu hại cô Ôn Nhã. . . . Nhưng nàng tại sao. . . . Tại sao chưa từng nói với ta chuyện về tà binh?” Tình tự Đinh Lam thoáng cái rơi vào trong đáy vực, thì thào tự nói.

“Tại sao? Nếu bạn gái của người không muốn nói bí mật cho người biết, vậy người nên hỏi mình có phải cũng có bí mật lén giấu nàng không nha?” Bách Diệp thuận miệng vô tình nói một câu, nhưng lại giống như đánh trúng tim đen của Đinh Lam, hẳn nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Người còn mặt mũi nói mình mạo hiểm nguy cơ bị virus lây bệnh. . . . Rõ ràng chính là người xuống tay dùng virus cúm gia cầm biến dị cuốn toàn bộ giáo sinh vào trong nguy hiểm!” Nhắc tới virus, Vũ Văn bỗng chốc trở nên giận không kiềm được.

Sắc mặt Bách Diệp hơi tối sầm lại, trầm giọng nói: “Được rồi, virus H5N1 chủng phụ (Được tách và nhân từ một nhóm tế bào của một chủng với những tính trạng mà chủng bố mẹ đó không có) trong xã hội loài người từ từ biến dị chỉ là chuyện sớm hay muộn, các người hiện tại có hàng mẫu virus, sáu tháng sau có thể nghiên cứu chế tạo ra kháng thể và thuốc miễn dịch virus. Nếu sau này phát hiện tình hình bệnh dịch bộc phát ở phạm vi thế giới, Trung Quốc khai phá vaccine liên nhất định chiếm được tiên cơ! Chẳng lẽ thầy không biết sao? Hiện tại các quốc gia thế giới thu gom hàng mẫu virus cúm gia cầm đã biến thành một loại cạnh tranh ngầm. Chỉ cần thu thập đủ nhiều hàng mẫu virus các loại, liền có thể ứng dụng đối với tình hình bệnh dịch đột phát quy mô lớn trong tương lai. Hiện tại tôi sử dụng chủng phụ virus biến dị là do Nhật Bản gần đây mới nghiên cứu chế tạo ra, là trường hợp virus cúm gia cầm độc nhất trên thế giới truyền giữa người với người, vô luận là vũ khí sinh hóa hay tiến hành nghiên cứu thuốc, từ phương diện giá trị nào cũng đều trở thành cơ mật quốc gia phải bảo vệ, nếu không phải vì Ôn Nhã đã hủy diệt kết giới Thúc Thân của tôi, tôi làm sao bị thúc ép ra hạ sách này? Nếu không thể khống chế cả trường học, đem ký chủ tà binh cố định trong một phạm vi nào đó, để tà binh lưu lạc ra ngoài, phải tìm về càng không dễ dàng.”

“Theo như lời người nói, người mang đến virus cho chúng ta chính là một phần đại lễ phải không?” Đinh

Lam nghĩ logic của tên Nhật Bản trước mặt này quả thực là đổi trắng thay đen.

“Từ góc độ của một quốc gia đến xem, đây chưa chắc là chuyện xấu a! Mặc dù tổ chức vệ sinh thế giới hy vọng cộng đồng xã hội quốc tế chia sẻ hàng mẫu của virus cúm gia cầm, nhưng giữa các quốc gia nhiều ít đều có tư tâm nhất định, virus hàng mẫu chia sẻ vẫn có bảo lưu. Hơn nữa. . . . Tôi sử dụng trước hết chính là virus cúm gia cầm chưa biến dị, sau khi các người khởi động cơ chế khẩn cấp với tình hình bệnh dịch, mới sử dụng virus chủng phụ biến dị, như vậy có thể cam đoan đem virus lây bệnh hạn chế trong phạm vi nhất định. Tôi có thể làm được, cũng chỉ có bấy nhiêu. . . .” Bách Diệp trình trọng đáp lại nói.

Trong lòng Vũ Văn mặc dù cũng thừa nhận lời Bách Diệp nói có đạo lý nhất định, nhưng y vẫn đầy mặt khinh thường nói: “Đủ rồi! Đừng tiếp tục mỹ hóa động cơ tung virus của người nữa, mặc kệ kết quả thế nào, hành động này của người thủy chung chỉ vì tư lợi của Nhật Bản. Nếu thật sự có tâm cùng hưởng hàng mẫu virus, trực tiếp gọi điện cho bộ vệ sinh Trung Quốc đi, cần gì phải dùng học sinh vô tội làm vật hy sinh? Luôn mồm luôn miệng đều nói là vì tà bình, mục đích thật sự của người e rằng không phải bốn thanh tà bình này, mà là Tinh Lạc đao nhỉ?”

“Tinh Lạc đao? Vậy thanh binh khí dùng thiên thạch rèn ra tên gọi là Tinh Lạc đao sao?” Về mặt Bách Diệp đột nhiên trở nên có chút hưng phấn, “Nếu tôi đoán không lầm, các người đã mang nó ra khỏi viện bảo tàng rồi.”

“Gián điệp các người từng trộm được một phần văn hiến trong tay các nhà khảo cổ Iran, điều này khiến Austin vẫn canh cánh trong lòng. Cũng không biết nô lệ Ba Tư đi theo chủ nhân cùng thương đoàn vương triều Abbas đi tới Trung Quốc đến tột cùng ghi lại chuyện gì về Tinh Lạc đao năm đó trong văn hiến, cư nhiên khiến các người như kên kên cùng ngửi được mùi máu tươi chen chúc đến. Nhưng chỗ đáng sợ của Tinh Lạc đao hoàn toàn không phải đơn giản như các người tưởng tượng! Nó giống một loại virus nguy hiểm, may may sơ suất, e rằng lịch sử sẽ tái diễn.”

Bách Diệp biểu tình nghiêm nghị nói: “Tái diễn? Tiến trình của thế giới bất quá là một sân khấu chưa mở màn, về phần kịch bản sắp trình diễn, sợ rằng sớm đã viết xong cả rồi. Tôi và thầy đều không có năng lực Cũng không tất yếu, đi can thiệp vào kịch bản này chứ?”

Vũ Văn ngó ra trong chốc lát, đột nhiên khoe miệng hé ra, nhàn nhạt nở nụ cười, “Xem ra nhiều lời vô ích, chúng ta đây ngay trên sân khấu này, đều tự sắm cho tốt vai của mình đi!” Lời vừa dứt, hai tay của y mở ra, hư linh kim thương mang theo một tầng sương mù màu xanh, tựa như một con rồng cuộn mình từ lòng bàn tay Vũ Văn nhô ra.

Bách Diệp ra sức lay động thập tự thương, trong không khí nhất thời tràn ngập một cỗ mùi lạ hòa lẫn giữa máu tươi và gỉ sắt. “Đến đây đi, các người có thể cùng tiến lên!” Hắn cư nhiên khiêu khích quay về hướng Vũ Văn vậy vậy tay.

Đối mặt với vẻ mặt kiêu căng của Bách Diệp, Vũ Văn cũng không lập tức đáp lại, y nhìn chăm chăm vào vết máu đỏ sẫm vẫn còn lưu lại trên mũi nhọn của thập tự thương, chung quy cho rằng phía trên còn dính máu tươi của Vô Vi Tử lão nhân. Hơn nữa mùi lạ trong không khí không thể xua tan, y lại phảng phất như nhìn thấy Ôn Nhã chết trong ngực mình, cùng với vết máu dính dấp đầy tay. . . .

Trong hoảng hốt, Vũ Văn tâm thần không yên cảnh tượng trước mắt cư nhiên nổi lên biến hóa, trong thiên địa phảng phất như rũ xuống một bức màn màu xám, thế gian hết thảy đều biến thành hai màu hắc bạch, một mảnh khối quỷ dị từng thấy trong mộng xuất hiện, lại từ phía sau xâm nhập y mà đến, chậm rãi bao lấy toàn thân Vũ Văn, càng thu càng chặt.

Đứng ở một bên Đình Lam đang kỳ quái, đại địch trước mặt, Vũ Văn tại sao đột nhiên không phản ứng nữa, hắn vừa quay đầu nhìn, nhưng lại hoảng sợ phát hiện Vũ Văn thần sắc thống khổ nhắm chặt hai mắt, hắn vội vàng đưa tay lắc lư bả vai Vũ Văn, lo lắng thấp giọng kêu lên: “Thầy! Thầy! Thầy làm sao vậy?”

Đang lúc thốt nhiên, Vũ Văn sắc mặt xanh xám mạnh mẽ mở hai mắt, lộ ra một khuôn mặt dữ tợn Đình Lam chưa từng thấy qua, trong hàm răng phun ra một chữ cường ngạnh “Giết!”

Nghe được lệnh, sớm hằm hè chờ đến không nhịn được Huyền Cương tựa như một viên đạn lao ra khỏi nòng thẳng hướng Bách Diệp phóng đi!

90. Quyển 2 - Chương 48: Hỗn Chiến

Đối mặt với Huyền Cương chạy trước tiên phong đâm đầu đánh tới, Bách Diệp cũng không dám xem thường, lập tức rũ mũi nhọn trường thương xuống, cổ tay rất nhanh run lên, thương kinh bằng không vẽ ra nửa bước sóng song song với mặt đất đẩy dời đi. Mặc dù không nhìn thấy đạo thương kinh phá kim đoạn ngọc kia, nhưng động tác rất nhỏ trên tay Bách Diệp lại không thể qua được đôi mắt của Huyền Cương, nó cực nhanh điều chỉnh tư thế chạy nhanh của mình, đem đường quỹ tích bước vọt tới trước kéo thành một hình cung, không cần chậm lại mà vẫn xảo diệu vòng qua thương kinh vô hình của thập tự thương, tốc độ cực nhanh, khiến cho Bách Diệp không kịp phát ra đạo công kích viên trình thứ hai. Bách Diệp thấy Huyền Cương trong nháy mắt đó đã đánh đến trước mặt mình, đáy lòng cũng âm thầm kêu một tiếng hay, thủ đoạn tránh né của nó nhìn như đơn giản, nhưng rất khó nắm chắc, bởi vì cần tỉ mỉ tính toán đo lường biên độ rung trái phải này của cổ tay Bách Diệp, tài năng ước đoán ra biên độ thương kinh nhìn không thấy kia đại khái là bao nhiêu. Đầu mãnh thú này cư nhiên có suy nghĩ nhạy bén như nhân loại, khó trách năm đó đánh một trận Osaka, mọi người khinh thị Huyền Cương bất quá là một dã lang đã trở thành vong hồn dưới móng vuốt của nó.

Trường thương được xưng vua của trăm binh khí, ưu thế nằm ở chỗ có thể khống chế địch ở lộ trình dài, mà ưu thế này lấy tiền đề là cùng địch nhân bảo trì khoảng cách nhất định, Huyền Cương tựa hồ đối với việc này cực kỳ rõ ràng, do đó ngay từ đầu nó liền dốc toàn lực phát huy ưu thế tốc độ của mình, bức bách Bách Diệp áp sát cận chiến. Nhưng Bách Diệp suy cho cùng nào phải người thường, từ sau khi vượt qua tâm lý sợ hãi khó hiểu với Huyền Cương, hắn đã sớm chờ mong ngày cùng Huyền Cương tái đấu này, thường xuyên biến ảo Thức Thần thành bộ dáng của Huyền Cương tiến hành luyện tập hư cấu, cân nhắc mọi loại phương thức công kích của Huyền Cương. Giờ phút này một kích không trúng, hắn lập tức trong lòng đã có dự tính mà hóa thương thành côn, mạnh mẽ quét ngang đuôi cán của thập tự thương, nhanh nhẹn sắc bén một đánh một đâm, liền cương ngạnh hất văng răng nanh lợi trảo của Huyền Cương.

Mới vừa tách Huyền Cương ra, Bách Diệp đột nhiên cảm giác trên mặt dường như có vô số cát mịn lướt qua, rồi không trung đột ngột hiện ra một mảng bóng đen. Hắn ngẩng đầu tập trung nhìn vào, Đỉnh Lam từ trên trời giáng xuống đang lơ lửng cao trường đao Shamshir, thẳng hướng đỉnh đầu hắn bổ tới. Đỉnh Lam mượn lực tà binh nhảy lên cao, đã đột phá cực hạn của thường nhân, Bách Diệp thấy Đỉnh Lam một tay cầm đao thế vững mạnh mẽ, nhiều ít cũng có chút kiêng kỵ sự sắc bén của trường đao Shamshir, không dám trực tiếp dùng cán thương thiết mộc của thập tự thương ra ngăn cản. Mắt thấy trường đao sẽ bổ trúng ốt, Bách Diệp cư nhiên thấp người xuống, nửa người ngửa ra sau, hai chân hướng thẳng lên trời xuất ra thành một đường móc câu, mũi chân thoáng cái đá trúng khớp xương khuỷu tay của Đỉnh Lam.

Đỉnh Lam chỉ cảm thấy khuỷu tay tê rần, lực chứa trên tay bỗng chốc như bị hóa giải hơn phân nửa, hắn miễn cưỡng mượn thế thân hình cong xuống tiếp tục đem trường đao ép xuống, nhưng bị Bách Diệp thân giữa không trung bình tĩnh trở tay quất một cái, thập tự thương xoay một vòng tròn lớn, mạnh đem Đỉnh Lam cả người lẫn đao đập xuống.

Bách Diệp xoay người rơi xuống đất còn chưa đứng vững, hư linh trường thương của Vũ Văn đang ở phía trước vô cùng nhanh mạnh thẳng hướng đâm sang, mặc dù Bách Diệp lộn mèo rơi xuống chỉ lui về sau chưa đến hai bước, nhưng lúc rơi thất lưng vẫn cong, thế này cũng đã đủ cho hắn lưu ra một không gian phản kích, thập tự thương dán phía sau lưng Bách Diệp thuận thế hướng về trước mạnh mẽ đâm ra, nhất thời cùng hư linh kim thương va chạm cùng một chỗ.

Trường thương song phương vừa tiếp xúc, liền khơi dậy một đám hoa lửa toái linh bắn tung tóe khắp nơi. Chỉ dựa vào ý niệm sinh thành hư linh kim thương cư nhiên giống như vũ khí có thực thể chân thực cùng thập tự thương ma sát lẫn nhau, liền đối phát ra một loại chấn vang quái dị.

Mắt thấy mép đâm thập tự của Bách Diệp móc trực hư linh thương, rồi một đường mạnh đẩy hướng hai tay nắm thương của mình cắt tới, Vũ Văn hừ nhẹ một tiếng, hai tay dứt khoát đẩy qua khỏi hư linh kim thương đã bị áp chế, trong tích tắc thân hình hướng bên phải nhoáng lên, lại từ trong tay huyền hóa ra thanh hư linh thương thứ hai.

Thập tự thương vốn móc khóa thanh hư linh thương kia đột nhiên mất đi linh lực chống đỡ của Vũ Văn, thoáng cái chuyển thành trạng thái hư vô, Bách Diệp chỉ cảm thấy sức mạnh tập trung trên thập tự thương đột nhiên dốc vào một khoảng không, vội vàng nhấc chân cất bước vọt tới trước ổn định thân hình, mới vừa bảo trì thăng bằng cơ thể, thanh hư linh thương thứ hai của Vũ Văn lại thành linh từ dưới sườn trái đâm xéo sang.

Bách Diệp có chút cả kinh, dưới chân đột ngột phát lực lui về phía sau, một phần để tránh né hư linh thương của Vũ Văn, một phần cũng để thu hồi thập tự thương vừa rồi dùng sức quá mức vọt mạnh tới trước, thanh đâm ngang trên lưỡi thương giờ phút này liền phát huy năng lực, dưới một động tác kéo của Bách Diệp, cực nhanh mà từ sau thắt lưng Vũ Văn bình bình cắt đến, tốc độ Vũ Văn không bằng Bách Diệp, nếu muốn cứng rắn hướng phía trước truy kích, e rằng sau thắt lưng khó giữ được, y không thể làm gì khác hơn là kịp thời thu thương về phòng ngự chống trụ đảo mũi đâm, để Bách Diệp có thể ung dung lui về phía sau.

Sau một vòng giao phong, Bách Diệp không tổn chút sức nào vẫn có thể đánh vắng Huyền Cương Đinh Lam, nhưng không ngờ tới sẽ bị Vũ Văn bức lui, hẳn không khỏi có chút kinh ngạc. Vốn tưởng rằng bản lĩnh võ nghệ của Vũ Văn có hạn, cùng thần thú Huyền Cương và kỹ chủ tà binh Đinh Lam so sánh hẳn phải là người yếu nhất, nhưng Vũ Văn hiểu rõ nhược điểm, lợi dụng đặc tính hư linh thương vừa hư vừa thật tiến hành công kích, thật tựa như một người đồng thời mang theo rất nhiều thanh trường thương, trong mỗi chiêu mỗi thức đều đã đột phá phạm trù đường lối thương thuật truyền thống, đối với Bách Diệp chỉ có một thanh thập tự thương mà nói, thật đúng là bị đánh đến không kịp trở tay.

Vũ Văn xem xét thời thế, mắt thấy đối phương thay nhau công kích sẽ bị Bách Diệp tiêu diệt từng bộ phận, liền trầm giọng kêu lên: “Công nhanh, cùng lên!”

Huyền Cương và Đinh Lam hiểu ý, sau khi tự điều chỉnh hô hấp, hai người một khuyến rớt cuộc đồng thời hướng Bách đánh tới, trong nháy mắt phong trụ ba hướng thượng trung hạ của Bách Diệp! Chỉ thấy Đinh Lam đem trường đao múa ra một mảng đao quang tuyết lượng, tả người bay lên nhằm cổ Bách Diệp chém tới, Huyền Cương cũng mở ra bốn miệng máu công kích trực tiếp hạ bàn Bách Diệp, Vũ Văn thì vận đầy linh lực một mạch thông suốt, hai trường xung quanh hư linh thương liền như có sấm chạy đánh úp về đoạn giữa ngực bụng của Bách Diệp.

“Hay cho tổ hợp tiến công hoàn mỹ! Thật không giống như là cộng sự tạm thời a.” Bách Diệp trầm tâm tĩnh khí, đem thập tự thương xoay tròn như chong chóng, bọn Vũ Văn tựa như sóng to gió lớn mấy phen tiến công đều bị hất đẩy ra.

Bách Diệp có chủ tâm chỉ thủ không công, thập tự thương phòng hộ đến không một kẽ hở, Vũ Văn trong lúc nhất thời cũng không cách nào tóm được hắn. Đinh Lam trong lòng nôn nóng, liền muốn quán ra sau Bách Diệp, cùng Vũ Văn tiền hậu giáp kích, ai ngờ hắn vừa hướng mặt bên di động vài bước, phía sau Bách Diệp liền nhảy ra một nhân ảnh như u linh, một đôi mắt màu xanh đậm gắt gao nhìn chằm chằm Đinh Lam, tựa hồ biết rõ nhất cử nhất động của Đinh Lam.

“Đừng sợ! Đó là Thức Thần của hắn, với sức mạnh hiện tại của cậu, Thức Thần không phải là đối thủ của cậu.” Vũ Văn đã phát hiện dị động của Đinh Lam, lập tức cao giọng chỉ dẫn hắn.

Nghe Vũ Văn nói như vậy, Đinh Lam thoáng cái cũng lớn gan hơn, loan đao trong tay bày ra, liền tà tà bỏ về phía nhân ảnh nọ. Ngoài dự đoán chính là, Thức Thần kia chẳng những không tránh né, mà còn đâm đầu hướng Đinh Lam đánh tới.

Ngay một khắc Thức Thần rời khỏi bên cạnh Bách Diệp, Vũ Văn liền mơ hồ nghĩ có gì đó không đúng, Bách Diệp vốn phòng ngự kín không kẽ hở đột nhiên mở cửa bỏ trống, lộ ra phần yếu hại giữa ngực bụng, không tới năm chiêu, Vũ Văn dưới sự liên thủ cùng Huyền Cương dễ dàng xuyên thấu phòng tuyến thập tự thương, nhưng khi lưỡi hư linh thương nhập vào thân hình Bách Diệp cảm giác lại giống như chui vào một cụm bông vải thật lớn.

“Nguy rồi!” Vũ Văn cuống quýt quay đầu nhìn Đinh Lam bên kia, Đinh Lam đã cùng nhân ảnh như u linh kia giao thủ, nguyên lai Thức Thần thẳng đến Đinh Lam kia mới chính là bản thể của Bách Diệp, bọn họ đều trúng kế kim thiền thoát xác của Bách Diệp.

Thấy đối thủ tay không tác sát, Đinh Lam còn chưa kịp nhận ra mình đang cùng Bách Diệp đơn đả độc

đầu, nhất thời khinh địch, tức khắc rơi vào thế hạ phong, đợi hần thấy rõ bóng đen trước mắt lộ ra nụ cười quỷ dị, mới chợt kinh sợ tỉnh ngộ, còn chưa đợi Vũ Văn tới cứu trợ, hần đã bị Bách Diệp một quyền nặng nề đánh trúng bụng. Đinh Lam nào có từng thừa nhận qua sức mạnh lớn như vậy, lập tức cảm giác trong dạ dày một trận đau đớn phiên giang đảo hải, cả người hần kịch liệt run lên, loan đao suýt nữa cũng rời khỏi tay.

Nhưng dả kích vẫn chưa chấm dứt như vậy, “Lâm binh đầu giả giai trận liệt tại tiền!” Theo chín chữ chân ngôn từ trong miệng Bách Diệp thoát ra, một hỏa long dài mảnh từ trên cánh tay Bách Diệp mãnh liệt thoát ra, dọc theo bụng Đinh Lam hướng bên ngoài lan rộng, trong nháy mắt quần quanh toàn thân hần.

“Aaaaaa!” Cả người bị lửa cháy bỏng Đinh Lam lập tức phát ra một tiếng kêu thảm, cả người bay ngược ra ngoài.

Vũ Văn lòng nóng như lửa đốt, hét lớn một tiếng đảo trường thương trong tay, đem Thúc Thần giả mạo Bách Diệp vụn một cái nát bầy, nhưng Thúc Thần nọ trước khi tiêu tán, vẫn không quên đem thập tự thương cầm trong tay hướng không trung dùng sức ném đi, trường thương bay lên cao, rồi thẳng tắp rơi xuống trước người Bách Diệp.

Cũng khó trách Vũ Văn lại bị gạt, đối thủ của y tuy là Thúc Thần, nhưng thập tự thương trong tay lại là hàng thật. Đối mặt với thập tự trường thương huy động mười phần khí phách, ai cũng không ngờ Bách Diệp sẽ lớn mật đến mức tạm thời buông tha tà binh, hơn nữa ánh sáng trong sân bóng về đêm hôn ám, ngay cả Huyền Cương nhảy bén cũng không thể phát hiện đối thủ trước mắt đã bị thay xà đối cợt.

Mất thấy Đinh Lam thống khổ quay cuồng trên mặt đất, hỏa long trên người vẫn dồn ép không dứt. Vũ Văn vội vàng chạy đến trước người Đinh Lam, một tay vẽ ra, một tầng hư linh bằng mỏng manh nháy mắt bao trùm toàn thân Đinh Lam, đem hỏa long đang cuồng loạn tàn sát bừa bãi kia dập tắt. Đinh Lam miễn cưỡng dùng sức giãy khỏi lớp băng, trên người lập tức dậy lên một tầng khói đen, hần thở dài một hơi, còn chưa kịp kêu đau, liền bất tỉnh. Chỉ thấy dưới quần áo bị cháy hổng của Đinh Lam lộ ra tầng lớp thân thể, trên da thịt trải rộng một vết vết thương dài mảnh màu đen tựa như bị roi da quất vào.

Vũ Văn gọi Đinh Lam liền mấy tiếng, hần cũng không phản ứng, tựa hồ khi phá vỡ mảng băng vừa rồi đã tiêu hao hết khí lực còn sót lại của hần, Vũ Văn không thể làm gì khác hơn là kéo Đinh Lam từ chính giữa sân bóng ra bên ngoài.

Bách Diệp rất kiên nhẫn nhìn Vũ Văn làm xong hết thấy, mãi đến khi Vũ Văn dần xếp ổn thỏa cho Đinh Lam, hần mới thuận tay rút thập tự thương cầm trên mặt đất lên, đối mặt với Vũ Văn mỉm cười, nói: “Khó được hôm nay tam anh chiến Lữ Bồ, nhanh như vậy một người đã ngã xuống, khiến tôi đánh chưa đã gì cả a.” (Tiêu: Tam Anh ở đây là Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi)

Vũ Văn hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhỏ một ngụm trên mặt đất, đang muốn nói vài câu đâm chọc, bốn phía đột nhiên truyền đến một tiếng vang “Loảng xoảng” thật lớn, sân bóng vốn một mảnh đen kịt đột nhiên sáng tựa ban ngày, chẳng biết là ai mở trụ đèn cao to hai đầu sân bóng.

“Tôi không nghe lầm chứ? Cư nhiên có người ở đây đông đặc, tự so mình với Lữ Bồ, đáng tiếc chúng ta thật sự da mặt không dày như hần, không thể giả mạo Lưu Quan Trương kết nghĩa đào viên được, bằng không còn có thể cho Lữ Bồ đại nhân ứng một cảnh!” Thanh âm của Đường Khảo du du dương dương từ nơi nào đó truyền tới.

“Hắc hắc. . . .Thằng nhóc này vừa vào trận đã tranh lời thoại của tôi hả?” Vũ Văn cao giọng cười ha hả, tựa hồ đã không còn vì Đinh Lam bị thương mà bị rơi vào thế thấp.

“Vì đã đá bóng đến nửa trận rồi, vị trí của Đinh Lam liền do em tới thay nhé.” Thanh âm của Đường Khảo thông qua sân bóng truyền đến, nhưng lúc này trên đài phát thanh một tí nhân ảnh cũng không có, ai cũng không biết được cậu hiện đang ở chỗ nào.

Bách Diệp cảnh giác nhìn bốn phía, tài bắn cung bách phát bách trúng của Đường Khảo khiến hần không thể không cẩn thận đề phòng. Nhưng dưới bốn trụ đèn chiếu sáng thật lớn, đôi mắt Bách Diệp thủy chung có chút nhìn không rõ khán đài ngược chiều sáng, càng miễn bàn đến việc tìm được vị trí của Đường Khảo.

“Bất quá. . . .Mọi người cứ như vậy đem Trương Nguyệt Thần ném giữa sân bóng, lát nữa đánh nhau

giảm lên người ta là không tốt lắm nha?” Đường Khảo đột nhiên mở chủ đề, “Chi bằng tôi gọi người đến trước đem chướng ngại này nâng xuống. Phương Hân! Đến giúp một tay!”

“Phương Hân?” Bách Diệp có chút sửng sốt, tầm mắt đảo quanh bốn phía. Quả nhiên, Thân ảnh yếu diệu của Phương Hân xuất hiện ở cửa vào sân bóng, nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Bách Diệp, rồi nhanh chóng cúi đầu bước nhanh chạy về hướng Trương Nguyệt Thần đang hôn mê.

Bách Diệp nhướng mày, đang muốn tiến về phía trước một bước, chỉ nghe thấy “vụt” một tiếng, một nhánh tiên rít gió từ phía sau hắn thẳng tắp bay tới. Nghe được tiếng gió Bách Diệp xoay người nâng thương ngăn cản, cắt đứt thân tiên đồng thời cũng thuận tay đem một đạo thương kinh vung hướng vị trí tiên bay ra. Nhưng xa xa trên khán đài chỉ truyền đến vài tiếng răng rắc giòn vang, thương kinh sắc bén chỉ phá hủy vài chiếc ghế nhựa. Đường Khảo từng nhìn thấy uy lực công kích viên trình của thập tự thương, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, vừa bắn ra phi tiên đồng thời cũng đã chạy đi.

“Haha, đánh không trúng ta mượn ghế trút giận hả? Người thật không phân biệt tốt xấu lắm rồi đó, phá hư tài sản công cộng là phải phạt tiền đó!” Trong loa phát thanh lại truyền đến tiếng cười của Đường Khảo.

Vũ Văn thấy Đường Khảo đã ra tay, cũng nhân cơ hội này rút thương nhanh chóng công kích, Bách Diệp mới vừa xoay người chống lại thế công của Vũ Văn, nhánh phi tiên thứ hai lại từ hướng kia phóng tới, lúc này đây nhắm vào dưới thắt lưng của Bách Diệp, hắn đã không còn kịp dùng trường thương đánh rơi phi tiên, chỉ có thể chọn cách lắc mình né tránh. Minh thương dễ tránh, ám tiên khó phòng, đối mặt với tiên bắn lên đến từ nơi không thể nhìn thấy, Bách Diệp nhất thời cảm thấy mình đã bị lưỡng diện giáp công, trong lòng không nhịn được mơ hồ có chút bất an.

“Thầy Vũ Văn, tên này hình như né tránh rất nhanh a, tiên tiếp theo em muốn bắn chân hắn, chờ em hắn ghim trên mặt đất, thầy có thể thuận lợi đánh hắn rồi.” Đường Khảo cố ý lải nhải nói mãi, tựa hồ có chủ tâm muốn nhiễu loạn tâm tư Bách Diệp.

Ám tiên không ngừng từ các hướng bay tới, tựa như trên khán đài tối đen mai phục rất nhiều người, Bách Diệp phải phân tâm đề phòng, cùng Vũ Văn giao chiến liền có chút bó tay bó chân, khi Huyền Cương cũng tham gia tiến đến mạnh mẽ công kích hắn, Bách Diệp rốt cuộc bị làm cho cuống quýt lui về phía sau. Phương Hân cũng nhân cơ hội này kéo Trương Nguyệt Thần ra ngoài trận chiến, đặt cùng chỗ với Đinh Lam.

“A nha, thật không biết người ngày thường làm người thế nào, sao cả con chó cũng chán ghét người, thấy người là muốn cắn.” Núp trong chỗ tối Đường Khảo ngoài miệng không ngừng nói đông nói tây, nhưng dưới chân vẫn không hề dừng bước. Cậu trên lui dưới nhảy chạy liên tục trên khán đài, rồi xem xét đúng thời cơ thình lình bắn ra một mũi tên về phía Bách Diệp, thập phần hữu hiệu mà kềm chế Bách Diệp, Đường Khảo trước đây một phen khổ luyện rốt cuộc đã có tác dụng, cậu có thể ngoài năm mươi thước chuẩn xác bắn tia đối thủ. Nhưng trong lòng Đường Khảo hiểu rõ, chính mình bất quá là dựa vào hai cột đèn sáng trên sân bóng, một lúc sau, chờ đôi mắt Bách Diệp thích ứng được với bóng tối của khán đài, chính mình khó tránh khỏi bị lộ hành tung, lúc này cũng chỉ hy vọng Vũ Văn và Huyền Cương có thể ứng phó.

Đột nhiên, Đường Khảo nhìn thấy Huyền Cương khi đang công kích Bách Diệp đồng thời ngoảnh đầu về hướng mình, trên mặt cư nhiên lộ ra thần tình cổ quái, vẻ mặt nọ thật giống như đang ra hiệu gì đó với mình. Cự lang này quả nhiên không giống bình thường, Bách Diệp không nhìn thấy Đường Khảo, nó lại thấy rõ ràng.

Cơ hội không nhiều lắm, Đường Khảo thoáng suy nghĩ cực nhanh, quyết định thử mạo hiểm một lần.

Một nhánh phi tiên kinh đạo không quá mạnh theo đường parabol bắn về phía vòng chiến giữa sân bóng, trong tai Bách Diệp nghe được rõ ràng, lập tức phát hiện mũi tên này không chính xác, bản thân không cần cố ý tránh né, hắn phóng tâm tiến bước mạnh mẽ về phía trước, nâng đầu thương đâm Vũ Văn. Nhánh tiên kia bay qua vị trí cách bả vai Bách Diệp hai thước, đi về phía Huyền Cương.

Thình lình, Huyền Cương tại chỗ lấy đà bật lên, dùng vuốt sắc hữu lực của nó nặng nề vỗ, cư nhiên đem nhánh tiên kia mạnh mẽ đổi ngược hướng, Bách Diệp sửng sốt, nhưng đã chậm.

Phi tiên đột ngột chuyển hướng sức mạnh mặc dù đã giảm bớt rất nhiều, nhưng vẫn chui thật sâu vào cánh tay phải Bách Diệp, bởi vì bị Đường Khảo cố ý mài qua nên thập phần bén nhọn.

Bách Diệp kêu rên một tiếng, chỗ tiến ghim vào lập tức thối ra một vòng máu, cánh tay chịu đau vô pháp xuất toàn lực lần nữa, Vũ Văn mượn cơ hội phản kích, hư linh thương cứ nhiên xẹt qua thập tự thương điểm trúng vai phải Bách Diệp, lại mở rộng thành quả chiến đấu.

“BINGO!” Mắt thấy mình cùng Huyền Cương phối hợp quả nhiên hiệu quả, Đường Khảo nhin không được vùng nắm tay kêu thành tiếng!

Bách Diệp bùm vai phải nhảy về phía sau, tránh thoát Vũ Văn và Huyền Cương sắp tới công kích, hần nhìn chỗ bị thương đang đổ máu của mình, đột nhiên thoáng cười khổ, thì thào nói: “Đã không còn Bất Động Minh Vương hộ phù, ta cứ nhiên yếu ớt thành thế này sao?”

“Haha. Người cho rằng người thật sự là thân kim cương bất hoại sao?” Vũ Văn mang theo trào phúng cười nói.

Bách Diệp nhin đau rút vũ tiễn ra, dùng sức ném trên mặt đất, ngẩng đầu quay về phía không trung hô: “Đường Khảo, tiến pháp thật tốt nha! Nhưng bắn hư áo thể dục mới của chính người rồi thì có chút đáng tiếc nha.”

Đường Khảo sững sốt, ánh mắt liên gắt gao nhìn thẳng Bách Diệp, hôm nay Bách Diệp mặc một kiện áo khoác thể dục Nike màu đen, vừa rồi nhìn đã cảm thấy rất quen mắt.

“Người nói bấy bạ gì đó?” Thanh âm Đường Khảo nghe ra tựa hồ đã có chút thiếu tỉnh táo.

“Áo trên người ta đây không phải của người sao? Bên trong nón này còn có thêu tên người nha!” Bách Diệp cười lạnh đem mặt nón trùm phía sau áo khoác kéo qua đội lên đầu.

Đường Khảo mang theo ánh mắt khó hiểu nhìn phía Phương Hân, mặc dù cách khá xa, nhưng hần vẫn nhìn thấy trên mặt Phương Hân xẹt qua một tia kinh hoảng. Kỳ thật vừa rồi khi Phương Hân đi vào sân bóng cũng đã phát hiện, áo khoác thể thao Bách Diệp mặc trên người đúng là ngày đó khi cứu hần đã đem đến, mà tên trong nón cũng là Đường Khảo nhờ nàng thêu vào.

“Phương Hân, đây. Đây là chuyện gì hả? Áo của tớ không phải đang ở chỗ cậu sao?” Thanh âm Đường Khảo bị loa phát thanh phóng đại nhiều lần, sự trách cứ mơ hồ trong giọng nói cũng bị khuếch đại hơn.

“Đường Khảo. Cậu nghe tớ giải thích.” Phương Hân có chút lo lắng muốn giải thích, nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

Vũ Văn giờ phút này cũng mê vòng quay đầu nhìn Phương Hân bên ngoài sân, chẳng biết giữa ba người này đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Phương Hân. Cậu sẽ không thật sự.” Đường Khảo đột nhiên nhớ tới đêm mưa thật lâu trước kia, Phương Hân cùng Bách Diệp từng sóng vai đi ngang qua trước mặt mình. Tình cảnh này cậu vốn tưởng rằng mình sớm đã quên rồi, nhưng hiện tại lại vô cùng rõ ràng hiện ra trong đầu. Đường Khảo vừa nói, vừa đi xuống khán đài hướng đến gần Phương Hân, nhưng không chú ý tới mình đã dần dần từ trong bóng tối bước ra, bại lộ dưới ánh đèn.

“Nguyên lai người trốn ở đây!” Bách Diệp hừ lạnh một tiếng, đột nhiên xoay thập tự thương lên vẽ ra hai đạo thương kinh phá không, đan xen bay về phía Đường Khảo.

“Mau tránh ra!” Vũ Văn đột nhiên tỉnh ngộ, Đường Khảo đã trúng kế dụ địch của Bách Diệp, y vội vàng cao giọng quát to. Hoàn hảo Đường Khảo phản ứng không tồi, vừa nghe thấy Vũ Văn quát to liền rút cổ, cả người ngồi chồm hổm xuống. Nhưng trường cung hàng hiệu trong tay cậu lại không thể tránh thoát được thương kinh vô hình sắc bén.

Trong nháy mắt cũng gãy dây thương, trường cung liền như một cây tre thử đao cứ như vậy dễ dàng bị tước thành hai đoạn, nhìn dây cung còn sót lại vô lực rũ xuống trên cổ tay mình, Đường Khảo thoáng cái sững sờ. Vũ Văn lúc này mới chú ý tới trang phục của Đường Khảo, nguyên lai cậu chính là dùng hai điện thoại di động kết nối cho nhau, truyền thanh âm tới bên cạnh micro trong phòng phát thanh.

Nhưng Bách Diệp cũng không muốn cứ như vậy buông tha Đường Khảo, hần phát ra một tiếng gầm, dùng cả tay lẫn chân trèo lên khán đài, giữa tiếng thét của Phương Hân thẳng hướng Đường Khảo phóng đi. Mắt

đi trường cung Đường Khảo đối mặt với Bách Diệp tay cầm tà binh không thể nghỉ ngơi chính là một con sơn dương đợi làm thịt, cậu sững sờ trong chốc lát, mới phản ứng lại ba chân bốn cẳng chạy trốn. Vũ Văn và Huyền Cương mặc dù sau đó cũng đã hành động, nhưng thủy chung chậm nửa nhịp, đợi cho bọn họ cùng nhảy lên khán đài, Bách Diệp đã giơ cao trường thương truy sát đến phía sau Đường Khảo.

“Chịu chết cho ta!” Vọt lên không trong mắt Bách Diệp lộ hung quang, dùng tư thế ném lao nhắm ngay Đường Khảo.

Thời khắc nguy cấp, một nhân ảnh tốc độ cực nhanh từ bên cạnh Phương Hân nhảy lên, vượt lên đáp xuống giữa Bách Diệp và Đường Khảo, “Keng” một tiếng quang mang tà dị ở nơi chống trụ thập tự thương bạo phóng. Bách Diệp chỉ cảm thấy một đoàn khí tràng cường đại dị thường ngăn đường đi của mình, vô luận hấn xuất ra bao nhiêu lực, cũng không thể đem thập tự thương tiếp tục nhúc nhích về phía trước nửa phần.

“Là Đinh Lam! Cám ơn trời đất.” Phương Hân ở gần đó lúc này mới chú ý, Đinh Lam vốn hấp hối bên chân mình không biết từ khi nào đã tỉnh dậy, còn phi thân cứu Đường Khảo.

Nhưng kỳ quái chính là, Đinh Lam đối với tiếng quát to kinh hãi của Phương Hân hoàn toàn không có phản ứng, chỉ là vẻ mặt hồ hững nhìn thập tự thương bị chính mình dùng trường đao chống trụ, đồng thời sử dụng một giọng điệu khàn khàn quái dị nói: “Noriyoshi, thương của người nên đánh bóng lại rồi.”

Bách Diệp cả kinh, cảm giác Đinh Lam hình như đã bị thứ gì đó nhập vào người, hấn nhẹ buông tay, đem trường thương thu về, một lần nữa bày ra thế thương tứ bình có thể công cũng có thể thủ.

“Aiz! Lão Đinh! Cám ơn nhé, tớ không còn vũ khí, mau tới giúp tớ đánh tên này!” Đường Khảo thấy rõ người cứu mình chính là Đinh Lam, trong lòng vô cùng cảm kích. Nhưng Đinh Lam đối với lời của cậu lại mất điếc tai ngơ, như trước dùng ánh mắt thẳng lẳng lẳng nhìn Bách Diệp.

“Noriyoshi.” Vũ Văn cau mày, tựa hồ nhớ ra gì đó. Đang lúc thốt nhiên, y kêu to với Đinh Lam: “Kake? Andalusia!”

Đinh Lam cứ nhiên tức khắc có phản ứng, quay đầu nhìn Vũ Văn bên này.

“Người trước mặt người không phải Noriyoshi Inoue, hấn là người đã cướp thập tự thương của Noriyoshi, Cao Phương!” Vũ Văn rống to.

“Cao Phương. Cao Phương.” Đinh Lam lẩm bẩm cái tên này, đang lúc thốt nhiên, hấn ngửa đầu phát ra tiếng rống giận rung trời, nâng đao hướng Bách Diệp bổ tới, nơi trường đao Shamshir xẹt qua, một luồng sát khí dày đặc bay vọt lên không.

Tiêu: Làm chương này siêu chậm

vì bút rứt ah~~ T__T Bách Diệp bị oánh hội đồng >__< dù=“” bọn=“” vai=“” phản=“” diện=“” nhưng=“” bọn=“” ngẫu=“” nhất=“” truyện=“” ah~~=“”>_____

91. Quyển 2 - Chương 49: Sinh Tử

Bách Diệp vội vã ứng chiến, nhất thời cảm thấy Đinh Lam trước mắt dường như đã đổi thành người khác, thanh chiến đao này mặc dù chỉ dùng động tác cực kỳ đơn giản chém ngang chém thẳng, nhưng mỗi một chiêu đều tràn ngập sức mạnh bá đạo, Bách Diệp nếu không xuất toàn lực ngăn chặn, e rằng tùy thời đều có thể cả người lẫn thương đều bị chém thành hai đoạn.

“Chẳng lẽ thật sự là linh hồn của người chết cổ đại đã nhập vào người Đinh Lam?” Bách Diệp từng xem qua quyển hồi ký khẩu thuật của nô lệ Ba Tư nọ, đối với cái tên Kake Andalusia này thập phần quen thuộc, bởi vì chủ nhân của nô lệ Ba Tư nọ chính là Kake Andalusia. Theo hồi ký ghi lại, Kake khi còn sống vốn là một quý tộc vùng đông bắc tỉnh Khorasan Ba Tư cổ, gã từng là một công tượng kỹ năng rèn hoàn mỹ,

vừa là một vị danh tướng dũng mãnh thiện chiến. Thế kỷ thứ 8 công nguyên, Kake từng dẫn theo người Ba Tư anh dũng chống lại ý đồ thống trị Ba Tư của người Ả Rập, về sau người Ả Rập của vương triều Abbas phản bội các quý tộc Ba Tư, thành lập vương triều Tahir đặt xuống nền móng vững chắc. Nếu không phải vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở Trung Quốc, chôn thân nơi dị quốc tha hương xa xôi, sau khi trở lại Ba Tư Kake rất có thể sẽ trở thành vương giả cát cứ một phương, mà vương triều Tahir như phù dung sớm nở tối tàn kia cũng sẽ không đoản mệnh như thế. Với chí nguyện chấn hưng vinh quang Ba Tư cổ Austin ngàn dặm xa xôi đến đây thu hồi áy dao của Kake, ý nghĩa của việc này về mặt tinh thần e rằng lớn hơn cả sự sắc bén của bảo đao nữa.

Mất thấy Đinh Lam sau khi tỉnh dậy lại càng trở nên dũng mãnh, Vũ Văn rốt cuộc đã chứng thật suy đoán của mình, Đinh Lam vừa rồi bị thương hôn mê, chính là lúc ý thức bản thân tương đối suy yếu, vong hồn ẩn núp trên tà binh liền bắt đầu chộn rộn, một khi thời gian dài không có ý chí từ bên ngoài khuấy nhiễu, ý thức của vong linh này sẽ chậm rãi nắm quyền chủ đạo thân thể Đinh Lam.

Mặc dù Vũ Văn tạm thời đem cừu hận của Kake Andalusia dẫn tới trên người Bách Diệp, gia tăng một người giúp đỡ cường đại, nhưng trong lòng y lại cao hứng không nổi, nếu vẫn để cho Kake chiếm cứ thân thể Đinh Lam, ý thức của Đinh Lam còn quay về được sao? Nhưng cục diện lúc này như vậy, cũng chỉ cầu có thể tốc chiến tốc thắng, sau khi giải quyết Bách Diệp rồi quay lại để ý đến Đinh Lam.

Cánh tay phải Bách Diệp có thương tích, thập tự thương vốn linh động hữu lực đều chỉ có thể phát huy ra bảy thành, dụng độ kẻ có kinh nghiệm sa trường như Kake Andalusia, nhất thời lâm vào khổ chiến, đột nhiên nửa đường lại nhảy ra Vũ Văn và Huyền Cương, Bách Diệp không khỏi bị quân chế tứ bề, bị ép từ trên khán đài thối lui đến giữa sân bóng. Một bên quan sát cuộc chiến Đường Khảo âm thầm xiết chặt nắm tay, chỉ hy vọng Bách Diệp đáng ghét chưa đến mười chiêu đã bị trăm dưới đao của Đinh Lam, nhưng cậu liếc mắt nhìn Phương Hân bên cạnh, lại thấy trên mặt nàng biểu tình phức tạp, rốt cuộc nhìn không ra nàng đến tột cùng đang lo lắng cho ai, trong lòng Đường Khảo không khỏi có chút tư vị không tốt.

Mặc dù Bách Diệp rơi xuống thế hạ phong, nhưng tiến thoái có trật tự, phòng thủ đúng cách, trong lúc nhất thời cũng còn có thể miễn cưỡng chống đỡ. Nhưng Kake tính tình táo bạo năm đó trên chiến trường đều là đấu đá lung tung hai ba chiêu đã định đoạt thắng bại, có bao giờ đánh qua thế giằng co như vậy? Gã rốt cuộc kiềm chế không được tính điên cuồng quá độ, thời điểm vung tay hô to, trên đất bằng phẳng nhất thời cuộn cuộn nổi lên một trận cát bụi dữ dội! Trong phút chốc, bão cát tung bay giã thiên tế nhật (che bầu trời, phủ mặt trời) , cư nhiên chắn cả ánh sáng từ hai trụ đèn thật lớn, tầm mắt mọi người đều trở nên mơ hồ. Bởi vì nhìn không rõ đối thủ, trong kịch chiến Bách Diệp và Vũ Văn cũng buộc tách ra.

Chiêu thức ấy Vũ Văn khi từng đối chiến với Tùy Lăng đã từng thấy qua, nhưng giờ phút này cùng luồng cát cuồng có hình dạng thật kia so sánh, Tùy Lăng bất quá chỉ là đứa nhỏ chơi trò xây lâu đài cát bằng xô bùn lật úp.

“Xích.” Theo không trung truyền đến một tiếng thổ trầm trọng, cát mịn đang điên cuồng đập vào mặt mọi người đột nhiên ngừng lưu động, rồi đứng yên trôi nổi giữa không trung, hạt cát màu vàng nhạt tràn ngập cả không gian của sân bóng. Vũ Văn đưa tay khuấy đám cát trước mắt, mặc dù có thể gạt ra hai bên, nhưng đám cát mịn phẳng phất như đều thoát khỏi sức hút của trái đất, không hề rơi xuống mặt đất. Ngay sau đó, tiếng ngựa hí réo rắt vang lên bên tai Vũ Văn và Bách Diệp, trong lòng hai người hiểu rõ, đây là chiến mã sa mạc Kake triệu hoán.

“Hừ hừ. Kỵ binh Ba Tư sao?” Bách Diệp phát ra một trận cười lạnh âm trầm, trong khoảnh khắc giơ lên cao thập tự thương trong tay, một luồng sáng ánh sáng màu lam từ mũi đao trên thương bắn nhanh lên bầu trời, cũng hướng bốn phía khuếch tán ra. Dưới cột sáng màu xanh đậm bao phủ, hạt cát trôi nổi bên người Bách Diệp đột nhiên đều rơi trên mặt đất, từ từ tích lũy thành hình, chậm rãi biến ảo thành một con ngựa cát cao lớn.

Vũ Văn không khỏi thất kinh, tất cả hành động của Bách Diệp làm đều giống với Tùy Lăng, hẳn đúng là muốn cùng Kake ở trên ngựa quyết một phen thắng bại! Nhưng vì sao hắn cũng có thể dùng phương pháp triệu hoán ngựa cát tương đồng vậy chứ?

Ngựa cát sau khi thành hình, Bách Diệp xoay mình lên ngựa, mạnh túm dây cương, tuần mã màu bụi đất nọ bị đau hí vang, lui về phía sau nhập vào trong bức màn chắn do cát mịn cấu thành, trong nháy mắt đã

không còn nhìn thấy thân ảnh của Bách Diệp nữa.

Vũ Văn thoảng nhìn hai bên, tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy nơi nơi một mảnh cát vàng, cũng không biết Bách Diệp và Đinh Lam đều thối lui đến vị trí nào, y không nhìn được căn rằng một cái, cả giận nói: “Chẳng lẽ là khi dễ ta không ngựa, không mang theo ta chơi đùa phải không?” Vũ Văn chợt quay hướng không trung huýt gió một tiếng, đột nhiên bị cát bụi tung bay tách ra Huyền Cương nghe được tiếng huýt gió, lập tức nghe tiếng chạy đến tựa bên chân Vũ Văn.

“Anh bạn già, có nguyện ý vui đùa lại chút trò khi còn bé chúng ta thường chơi không hả?” Vũ Văn dùng nửa khẩu khí thương lượng nói với Huyền Cương, rồi vỗ vỗ đầu vai nó. Huyền Cương ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vũ Văn, ánh mắt dần dần trở nên mênh mông, thành linh toàn thân căng thẳng, đem một miệng răng sắc cắn đến vang kèn kẹt. Vũ Văn vừa thấy, lập tức lui về sau hai bước, chờ Huyền Cương biến hình.

Thời khắc thoảng qua đó, hư ảnh cự lang màu u lam hiện lên trên đầu Huyền Cương, hư ảnh hình sói này ngẩng đầu ưỡn ngực giãn thân hình ra, rồi đột ngột hạ xuống, cùng Huyền Cương dung hợp một chỗ. Theo hư ảnh trở về vị trí cũ, thân thể Huyền Cương kéo căng thoảng buông lỏng, khung xương toàn thân cứ nhiên khanh khách rung động, cơ thể sung mãn cũng chậm rãi bành trướng, chỉ chốc lát sau, thân hình Huyền Cương liền lớn hơn gấp hai lần so với lúc trước, trở thành một cự lang màu đen cao hai thước!

“Qua 10 tuổi, ta vẫn chưa từng cười sói. . . .” Vũ Văn gãi gãi đầu, “Người nên kiềm chế chút.” Bởi vì không thể như Bách Diệp và Kake huyền hóa ra yên ngựa, bước lên sống lưng Huyền Cương Vũ Văn chỉ có thể găt gao núm đám lông rậm trên cổ Huyền Cương, rồi thả thấp trọng tâm, cơ hồ là nằm trên lưng Huyền Cương.

Bốn phía yên ắng chết chóc, cát vàng trôi nổi giữa không trung vươn tay liền có thể đụng tới, làm người ta phảng phất như đang trú thân vào sâu bên trong một phần mộ nào đó, không cảm nổi lòng muốn há to miệng hít thở. Đường Khảo và Phương Hân nhìn không rõ tình huống bên trong sân bóng, khó tránh khỏi thấp thỏm bất an, nhưng hai người không hề chú ý tới, khi bão cát vừa rồi đột nhiên dậy lên, bọn họ cũng không tự giác mà nắm tay nhau, mười ngón găt gao đan cùng một chỗ.

Thành linh, tuần mã dưới thân Kake phát ra tiếng phì phì trong mũi, tất cả cát sỏi trong nháy mắt đều mất đi sức chống đỡ, “xào xạc” rơi trên cỏ, sân bóng phủ kín thảm cỏ trong nháy mắt biến thành sa mạc khô cằn tràn ngập cát vàng.

“Đều có vật để cười rồi sao?” Kake ghen ghét hỏi một câu, liền tự mình kéo lui ngựa về phía sau, thẳng đến trung tâm sân bóng mới xoay người lại. Bách Diệp và Vũ Văn đều hiểu được, đây là để tạo khoảng cách dễ dàng xung kích, bọn họ cũng học theo bộ dáng của Kake đều tự lui ra phía sau ba bốn mươi thước, chiếm cứ hai điểm phạt góc.

Ba kỵ sĩ cao lớn uy mãnh tương hỗ thành thế góc cạnh, sau một hồi đối mặt với nhau, tiếng vó ngựa đột ngột vang lên! Ba người cơ hồ đồng thời thúc giục vật cưỡi dưới hông. Hai người Bách Diệp và Kake mặt đối mặt phát động trùng kích, Vũ Văn thì đem hư linh thương đỉnh ngang kẹp dưới nách, cưỡi Huyền Cương chạy như bay, hướng điểm giữa hai người sắp giao hội phóng đi.

Tốc độ của hai con ngựa cát càng lúc càng nhanh, Kake âm thầm nắm chắc tà binh trong tay, chỉ chờ một khắc hai ngựa giao thoa kia, liền đem đối thủ chém xuống ngựa. Nhưng Vũ Văn đoán chừng Bách Diệp chưa chắc sẽ bị Kake một phát đánh rơi, liền đem Huyền Cương thúc đẩy tốc độ của nó đến cực hạn, dự định sau khi Bách Diệp và Kake giao thoa, sẽ từ mặt bên truy cản Bách Diệp, cho hắn một kích chí mạng.

Ngay khi khoảng cách giữa ba người còn chưa đến mười thước nữa, chuyện tình không tưởng đã xảy ra, trong nháy mắt, Vũ Văn chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt đột nhiên nổi lên biến hóa, thật giống như vị trí của mình và Bách Diệp thoảng chốc đổi chỗ, hiện tại chính là Kake đang đâm đầu hướng Vũ Văn vọt mạnh sang!

Biến cố xoay mình phát sinh, đã không cho phép Vũ Văn kịp kinh ngạc và suy nghĩ, y lập tức hóa hư linh thương trong tay thành trạng thái hư vô, sợ thương tổn thân thể Đinh Lam, Huyền Cương cũng như phản xạ có điều kiện nghiêng thắt lưng lách mình, muốn né sang một bên, nhưng Kake không như Vũ Văn cố kỵ như vậy, gãi chỉ tức giận đối thủ trước mắt vì sao đột nhiên biến hóa thành thẳng cha khác chẳng đáng gì, trường đao trong tay vẫn như cũ bình bình hướng phía Vũ Văn quét tới.

Tốc độ cực nhanh tạo thành thương tổn khó có thể khống chế, Huyền Cương không thể trở mắt nhìn Vũ Văn bị tà binh gây thương tích, nó mạnh cong người, đem Vũ Văn từ trên người hất xuống, sau đó giơ lên cự trảo lăng không chụp đến, cứ nhiên đem đầu tuần mã huyền sa dưới thân Kake đánh một phát nát bấy! Kake mất thấy cự lang giương nanh múa vuốt nháy mắt đánh gục vật cưỡi, trường đao Shamshir trong tay lập tức chuyển hướng, cắm thật sâu vào trong cơ thể Huyền Cương. Sức mạnh tà binh không phải chuyện đùa, Huyền Cương nhất thời phát ra một tiếng rú thảm, nhưng tốc độ của nó và Kake vọt tới trước đều thật sự quá nhanh, động năng cự đại khiến nó thân bắt do kỷ một đầu đụng hướng trước ngực Kake. Bị vong hồn Kake thao túng Đinh Lam đã sớm vết thương đầy mình, vừa rồi trong truy kích cùng Bách Diệp vừa khiến thể lực của người thanh niên này cạn kiệt nghiêm trọng, lúc này lại bị Huyền Cương mình đồng da sắt nặng nề va chạm, vô luận sức mạnh tinh thần của Kake cường đại thế nào, thân hình thường nhân yếu ớt này cũng đã gánh không nổi nữa, cả người nhất thời cuộn thành một đoàn, từ trên ngựa té ngã.

Con ngựa cát bị Huyền Cương đánh chết nọ mặc dù ngay cả đầu cũng không còn, nhưng tác dụng quán tính vẫn khiến thân của con ngựa không đầu này tiếp tục xông về phía trước, bị Huyền Cương ném đến giữa không trung Vũ Văn tránh né không kịp, chỉ có thể kiên cường thừa nhận cỗ trùng kích này. Người ngựa chạm vào nhau, Vũ Văn nhất thời đau đớn hô một tiếng, sau khi hạ xuống còn trên mặt cát liên tiếp quay cuồng hơn vài vòng, mãi đến lúc này, ngựa cát không đầu mới hiện ra nguyên hình, tán thành một bãi cát vàng.

Mất thấy Huyền Cương và Đinh Lam đều đã không cách nào đứng thẳng nữa, Vũ Văn bị thương nhẹ hơn vừa muốn nhịn đau đứng dậy, Bách Diệp lại như quỷ mị từ sườn bên điều khiển ngựa phóng ra, dùng cán đuôi thập tự thương hung hăng quật vào eo của Vũ Văn. Bên hông Vũ Văn tức khắc một trận đau nhức, tựa như một cành nhỏ bị bẻ gãy cong thất lạng xuống, “oa” một tiếng phun ra một búng máu, huyết châu nhỏ bé rơi trên mặt cát, còn chưa kịp thấm xuống phía dưới, một tầng cát vàng dày trên mặt đất đã từ từ trở nên trong suốt, xem ra thân thể Đinh Lam đã không đủ sức chống đỡ tà binh nữa, khiến cho Kake linh lực cường đại cũng dần dần thối lui.

“Người. Người làm thế nào.” Vũ Văn đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, cực không cam lòng nhìn Bách Diệp, chẳng biết Bách Diệp đến tốt cùng dùng kỹ xảo gì, không đánh mà thắng khiến Vũ Văn, Huyền Cương và Đinh Lam tam bại câu thương!

Bách Diệp nhảy xuống ngựa cát, thuận tay từ trên mặt đất nắm lên một vốc cát vẫn chưa biến mất hoàn toàn, bình tĩnh nói: “Kỳ thật rất đơn giản, Kake huyền hóa ra hoang mạc, giúp tôi tạo điều kiện cung cấp ảo ảnh, tôi dùng địa hỏa âm thầm đun nóng cát trên mặt đất, dưới nóng trên lạnh, khiến mật độ không khí gần mặt đất và không khí giữa không trung xuất hiện khác biệt cực đại, ánh sáng xuyên qua tầng không khí mật độ bất đồng, liền sinh ra khúc xạ, khiến người và Kake nhìn thấy cùng loại huyền cảnh ảo ảnh.

Vũ Văn nhìn Huyền Cương và Đinh Lam bên cạnh đã mất đi lực chiến đấu, không khỏi thở dài một tiếng, một phen khổ chiến mới miễn cưỡng chiếm được ưu thế của đối phương, lại bị Bách Diệp đánh bại trong nháy mắt. Song Bách Diệp có thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy làm ra ảo ảnh giả loạn chân, lợi dụng điều kiện tự nhiên bên ngoài thao túng ánh sáng, cũng cực không dễ dàng. Vô Vi Tử lần đầu tiên nhìn thấy Bách Diệp, đã nói hần là đại địch bình sinh của Vũ Văn, thật đúng là nhất ngữ thành sấm. (nói một câu mà trở thành lời tiên tri)

Bách Diệp thấy Vũ Văn lung lay lão đảo đứng dậy, tựa hồ còn muốn giơ thương phản kháng, hần liền dùng cán thương nặng nề nện sau gáy Vũ Văn. Vũ Văn chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, phịch một cái quỳ rạp trên mặt đất.

“Người muốn giết ta cũng không sao, nhưng xin người buông tha cho những thanh niên kia.” Vũ Văn dùng một tay chống đỡ mặt đất, ương ngạnh ngẩng đầu lên, tầm mắt ném về hướng Đường Khảo và Phương Hân cách đó không xa đang kinh hoảng thất thố mà lòng nóng như lửa đốt.

Đường Khảo mới vừa rồi còn ngờ vực việc áo thể dục của mình vì sao lại mặc trên người Bách Diệp, nhưng sau đó tình thế nhanh chóng chuyển biến, cậu cũng không quan tâm tới việc truy vấn Phương Hân nữa, đợi đến khi bão cát đầy trời đột nhiên dậy lên, hai bàn tay đã sớm không cầm lòng nổi mà nắm chặt nhau.

Bách Diệp ngẩng đầu nhìn lại, tầm mắt rơi trên hai bàn tay nắm chặt của Đường Khảo và Phương Hân, sắc mặt hần hơi đổi, nhanh chóng xoay đầu, tựa hồ rất không nguyện ý nhìn thấy cảnh này.

Vũ Văn lại đem biểu tình biến hóa cực nhỏ này của Bách Diệp thu vào trong mắt, không khỏi vì Đường Khảo cực độ lo lắng.

Bách Diệp yên lặng quay đầu lại, ngữ khí trầm thấp nói với Vũ Văn: “Thầy Vũ Văn. . . .Mặc dù sự thật vì thầy, tôi mới mất cha. Nhưng giết thầy thì có tác dụng gì? Đối với người dẫn đường Hoàng Tuyền sớm hiểu thấu đạo sinh tử mà nói, e rằng chỉ là một loại giải thoát đúng không?”

“Cái chết của cha người, ta rất xin lỗi. . . .” Vũ Văn từ trong miệng phun ra một ngụm bọt máu.

“Nói xin lỗi có còn ý nghĩa gì? Tôi ghét nhất loại dối trá này của người Trung Quốc! Bất quá tôi càng chán ghét việc người Nhật Bản học theo loại dối trá này đến cực hạn!” Bách Diệp mạnh co chân đá giữa bụng Vũ Văn, thô bạo cắt đứt lời Vũ Văn, ngừng một chút, hắt lại diện vô biểu tình nói: “Tôi muốn giết, chính là từng người bên cạnh người, cũng chỉ có như vậy, mới có thể khiến người linh hội được thế nào là thống khổ chân chính!” Nói xong, Bách Diệp liền đi thẳng về hướng Đình Lam té trên mặt đất.

“Người đã thương tổn rất nhiều người bên cạnh ta, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?” Vũ Văn nhìn bóng lưng Bách Diệp, ánh mắt chăm chú của Bách Diệp đã trở nên băng lãnh.

Va chạm vừa rồi, đụng gãy hai cây xương sườn của Đình Lam, dưới cơn đau nhức, vong hồn Kake vốn ý chí mạnh mẽ cũng bị trấn áp về tà binh, khiến ý thức của Đình Lam hồi phục. Đình Lam trợn mắt nhìn thấy người đầu tiên, đang đi tới bên cạnh hắn là Bách Diệp, hắn theo bản năng giơ trường đao Shamshir lên, muốn ngăn cản Bách Diệp tiếp cận. Nhưng Bách Diệp chỉ đưa tay cho hắn một quyền trên mặt, rồi thuận tay đoạt đi trường đao trong tay Đình Lam. Đình Lam giờ phút này vô cùng suy yếu, đã vô pháp bảo lưu tà binh inh nữa.

“Mất đi này đã tìm về được, thật đáng mừng!” Bách Diệp một bên thì thảo tự nói, một bên nhìn kỹ trường đao Shamshir trong tay, trên mặt rốt cuộc lộ ra một chút tươi cười.

Nhưng vào lúc này, Vũ Văn dán lỗ tai trên mặt đất, tựa hồ đang cẩn thận lắng nghe gì đó, sau đó y lại giãy dụa đứng lên, vẫy vẫy tay với hai người trẻ tuổi bên sân. Đường Khảo ngẩn ra, lấy tay chỉ chỉ mình, Vũ Văn lại khoát tay, rồi chỉ chỉ Phương Hân bên cạnh Đường Khảo. Phương Hân chần chừ trong chốc lát, thấy Bách Diệp như trước đưa lưng về phía Vũ Văn, liền nhanh chóng chạy tới.

“Phương Hân, xin lỗi, tôi muốn nhờ em giúp tôi một chuyện.” Sắc mặt Vũ Văn vô cùng tái nhợt.

Phương Hân nao nao, nhưng vẫn gật đầu.

Vũ Văn liền đem đầu gối sát bên tai Phương Hân, nhẹ giọng nói, dần dần, đôi mắt Phương Hân mở to. Về mặt nàng hoảng sợ quay đầu nhìn Vũ Văn, “Thầy. . . .Thật sự phải làm vậy sao?”

Vũ Văn trịnh trọng gật đầu, thấp giọng nói: “Tôi biết em rất khó tiếp nhận, nhưng chuyện quá khẩn cấp, hiện tại người duy nhất có thể ngăn cản Bách Diệp, e rằng cũng chỉ có em. . . .”

“Nhưng em. . . .” Phương Hân không tự chủ được lui về phía sau một bước.

“Xin em đó! Phương Hân!” Vũ Văn lo lắng nhìn cô gái trước mặt, “Nếu em không chịu hỗ trợ, Huyền Cương, Đình Lam, còn có Đường Khảo, bọn họ một người cũng trốn không thoát khỏi ma chướng của Bách Diệp a! Bách Diệp vì hành hạ tôi, cái gì cũng có thể làm được. . . .”

Trong mắt Phương Hân đọng đầy nước mắt, nhưng tầm mắt lại ném về hướng Bách Diệp xa xa.

“Người đầu tiên nên giải quyết, là ai đây?” Bách Diệp đoạt lại trường đao Shamshir treo bên hông, tay trái cầm theo thập tự thương, đi qua đi lại vài lần giữa Huyền Cương và Đình Lam ngã xuống đất không dậy nổi, cuối cùng lựa chọn đứng trước người Huyền Cương.

Thân hình Huyền Cương đã khôi phục cơ thể bình thường, một đao vừa rồi đâm vào trong cơ thể, chẳng những chặt đứt xương bả vai của nó, cương kinh phát ra trên đao cũng chấn thương nghiêm trọng nội tạng của Huyền Cương, cho dù Huyền Cương có thể tự lành, cũng cần phải tốn thời gian lớn để khôi phục.

“Aiz. . . .Vẫn cứ bắt đầu từ người trước đi.” Bách Diệp cười lạnh đá Huyền Cương một cước, “Mặc dù người bắt quá chỉ là một con chó của lão già Tiêu Biệt Ly nọ, nhưng cha của ta, dù sao cũng chết dưới răng

nanh của người.” Hấn ngồi xổm người xuống, vươn hai ngón tay dùng sức chọc vào giữa vết thương của Huyền Cương.

Huyền Cương cố nén đau nhức ngum lớn thở hổn hển, dùng ánh mắt cương liệt gắt gao nhìn chằm chằm Bách Diệp.

“Dã thú khát máu. Máu tươi từ động mạch trên cổ cha ta phun ra sẽ làm người càng thêm hưng phấn sao?” Bách Diệp thu tay, thần tình lạnh lùng liếm liếm máu tươi nhiễm trên ngón tay. Đột nhiên, hấn nhấc chân giẫm trên đầu Huyền Cương, đem lưỡi thương chậm rãi cắm vào sau gáy Huyền Cương!

Dã thú bất ngờ gào thảm cơ hồ muốn đâm thủng màng tai Phương Hân, nằng thống khỗ xoay người lại, lệ rơi đầy mặt nói với Vũ Văn: “Em đáp ứng thầy!”

“Chuyện tôi nợ em, nhất định sẽ trả lại em!” Vũ Văn thần tình cực kỳ nghiêm trọng.

Phương Hân nén lệ, cởi áo khoác ngắn trên người, lộ ra một áo sơmi tơ tằm màu xanh.

“Không còn kịp rồi!” Vũ Văn mạnh xông đến, kéo Phương Hân dùng sức xé áo, theo cúc áo bung ra, để lộ thân hình thiếu nữ trắng noãn như ngọc.

“Hả? Thầy Vũ Văn, thầy. Thầy đang làm gì đó?” Cách đó không xa Đường Khảo sợ ngây người.

“Mau đi đi.” Vũ Văn xé hai ba cái phá hư áo Phương Hân, lại dùng lực đem này đẩy ra, làm xong hết thấy, y tựa như đã tiêu hao hết khí lực của mình, nặng nề ngã ngồi trên mặt đất.

Phương Hân đưa tay bùm ngực, có chút xấu hổ liếc mắt nhìn Đường Khảo, bước nhanh chạy ra sân bóng.

“Cứu mạng a! Có lưu manh!” Rất nhanh, vùng trời trường học bắt đầu quanh quẩn tiếng thét chói tai của Phương Hân.

Vũ Văn cũng không lo không ai đến đáp lại Phương Hân, khi y dán lỗ tai trên mặt đất đã nghe thấy xa xa mơ hồ có chấn động dày đặc, liền biết phụ cận có lượng lớn học sinh đi qua. Bị tiếng kêu của Phương Hân dẫn tới đầu tiên, là một đoàn nam sinh từ trong khoa máy tính đi ra, trước mắt bao người, Phương Hân khóc càng thêm lê hoa đái vũ. Nữ bạn học xinh đẹp trong sân trường gặp phải lưu manh, nhất thời khơi dậy lòng căm phẫn của đám nam sinh, mà khi bọn họ nghe nói làm chuyện xấu cư nhiên chính là người Nhật Bản, tựa như một cây đuốc ném vào đồng cỏ khô đang phơi nắng, tất cả mọi người thoáng cái bùng cháy.

Một truyền mười, mười truyền một trăm, dưới sự thúc đẩy của người biết chuyện, tin tức có người Nhật Bản khi dễ nữ sinh Trung Quốc trong nháy mắt truyền khắp trường học. Không ngoài sở liệu của Vũ Văn, vừa rồi bốn phía thập phần an tĩnh, chỉ vì toàn bộ học sinh của trường đều bị tập trung đến đến tòa cao ốc trung tâm kiểm tra nhiệt độ hôm nay. Mà hiện tại, tất cả mọi người cũng gần làm kiểm tra xong, đang muốn từ trong tòa nhà trở về phòng ngủ, trong sân trường lúc này, chính là một trong những thời điểm đông người nhất của ngày.

Đang hành hạ Huyền Cương Bách Diệp nghe thấy Phương Hân kêu gào, không nhin được ngạc nhiên quay đầu, hấn còn chưa ý thức được, tiếng la như vậy đến tột cùng có hàm ý gì. Đợi lúc Bách Diệp phát giác tình huống có điều không đúng, một đám đông đảo nam nữ học sinh đã tràn vào trong sân bóng.

“Chính là hấn, hấn chẳng những vô lễ với tôi, còn dă thương thầy giáo và bạn học đến cứu tôi!” Dưới ngón tay chỉ điểm và lời lẽ chính nghĩa của Phương Hân, Đinh Lam và Vũ Văn bị thương cũng là bằng chứng tội ác của Bách Diệp.

“Phương Hân. Tại sao cậu.” Bách Diệp trợn mắt há hốc mồm nhìn Phương Hân, quả thực không thể tin hết thấy trước mắt.

Đám người phần nộ, “Thằng chó Nhật Bản lưu manh! Đánh chết nó!” Tiếng chửi rửa cùng loại trợn lẫn từ các địa phương liên tục không ngừng.

“Tôi không làm gì nàng cả!” Bách Diệp theo bản năng muốn thử giải thích, nhưng thanh âm của hấn không còn ai có thể nghe thấy nữa. Mấy nam sinh thân thể cường tráng xông vào trước nhất, chuẩn bị cho tên sắc lang Nhật Bản này nếm thử đau khổ.

Mắt thấy học sinh hướng mình đi tới mỗi người đều hùng hổ, Bách Diệp bắt đầu không tự chủ được lui về phía sau, ánh mắt thống khổ vẫn đuổi theo thân ảnh Phương Hân, đối mặt với thần tình phức tạp của Bách Diệp, trong lòng Phương Hân có chút mâu thuẫn bất an, nhưng nàng rất nhanh liền dùng thanh âm chỉ có mình mới nghe thấy thấp giọng nói: “Tôi đã không còn nợ gì cậu nữa. . . .” Sau đó, nàng kiên quyết tránh ánh mắt của Bách Diệp, lùi về phía sau đám người.

“Đừng đến quá gần! Cần thận trên tay hấn có vũ khí!” Vũ Văn sợ mấy học sinh nông cạn không biết bị thương tổn, vội vàng cao giọng nhắc nhở, nhưng các nam sinh huyết khí phương cương này làm sao nghe vào lời khuyên can, dưới chân càng không có nửa điểm do dự.

Trên tay mặc dù dẫn theo thập tự thương, nhưng Bách Diệp không muốn đem mũi nhọn nhắm ngay những học sinh bình thường này, nhưng hấn còn chưa đi được vài bước, phía sau lại vang lên tiếng ồn ào thật lớn, Bách Diệp vừa quay đầu lại, các cửa khác của sân bóng cũng bị đám đông xúc động phần nộ ngăn chặn.

Tựa hồ đã không còn đường lui. . . . Bách Diệp không ngờ tới chỉ trong thời gian ngắn bên trong đã tụ tập nhiều người như vậy, may mắn hấn tài ật lớn, đối mặt với biển người mãnh liệt, hấn chỉ mơ hồ có chút bất an. Vòng vây đám người tạo thành càng ngày càng nhỏ, đã bao vây lấy Bách Diệp, có mấy nam sinh tự nghĩ mình dũng mãnh cơ hồ đã vọt tới trước mặt hấn. Vì phòng ngừa hình thành thế vây công, Bách Diệp không thể không giết một rắn trăm, hấn nắm thập tự thương lên, ở trước người mình quét ra một nửa vòng tròn, mũi nhọn thương cực nhanh rạch về phía hạ bàn của những người kia, nơi mũi nhọn đảo qua, chân các nam sinh đều bị cắt thương trình độ bất đồng, trong lúc nhất thời máu tuôn như suối, cuống quýt kêu thảm thiết. Nhưng dù như vậy, Bách Diệp cũng đã thủ hạ lưu tình rồi, nếu đổi lại là Austin ở đây, e rằng đuôi của mấy nam sinh này đều bị tháo xuống đến tận gốc.

Không nghĩ tới lưu manh Nhật Bản này cư nhiên còn dám động thủ phản kháng, đám người vốn đã nhập cuộc lập tức kêu lên sợ hãi cuống cuồng thối lui ra ngoài, Bách Diệp dứt khoát nhắc trường thương lên múa một vòng vào khoảng không, lại đem vòng vây mở rộng hơn nữa.

“Mau! Thừa dịp tình cảnh vẫn chưa hoàn toàn hỗn loạn, đi kéo Huyền Cương và Đinh Lam về.” Vũ Văn âm thầm túm vạt áo Đường Khảo.

Nhưng Đường Khảo đã bị cảnh tượng trước mắt chấn trụ, hoàn toàn không chú ý tới chỉ thị ngầm của Vũ Văn. Trước mặt Đường Khảo, không ngừng có người dũng mãnh vào sân bóng, bên trong sân từ từ đứng không đủ người, nhiều người đã bắt đầu bò lên trên khán đài, rất nhanh, cả khán đài cũng hoàn toàn bị học sinh nhét vào, nhưng còn có vô số người vừa mới tới nhìn không thấy tình huống bên trong sân, chỉ có thể tụ tập phụ cận bên ngoài sân bóng, đem bốn phía chen đến con kiến cũng không chui lọt! Mà người đứng ở chỗ cao nhất trên khán đài tự phát đem thân thể thò ra ngoài, hướng đám người bên ngoài sân bóng kêu gào, không ngừng mô tả tình huống phát sinh bên trong sân.

Vũ Văn nhiều lần kéo vạt áo Đường Khảo, cậu đều không hề phản ứng, Vũ Văn rốt cuộc không thể nhịn được nữa nên một quyền trên lưng Đường Khảo, cậu mới chợt tỉnh ngộ, nhớ tới Huyền Cương và Đinh Lam vẫn còn nằm ở trung tâm sân bóng. “Người anh em, đến hỗ trợ một tay!” Đường Khảo thuận tay kéo một nam sinh cao lớn vạm vỡ bên cạnh, “Chúng ta đi cứu người bị thương ra.”

Thừa lúc Bách Diệp không vũ trường thương bức lui đám người, Đường Khảo và nam sinh kia cấp tốc vọt vào trong sân kéo Huyền Cương và Đinh Lam về, Bách Diệp mặc dù nhìn thấy, cũng không ra tay ngăn trở. Đường Khảo thấy Bách Diệp không có động tĩnh, lại thuận tiện đem mấy tên to con bị cắt thương đùi cũng kéo về trong đám người, nhưng trên bãi cỏ màu xanh lục đã để lại mấy vết máu dài loang lổ.

Bọn học sinh đầu tiên là vì Đường Khảo dũng cảm hoan hô, nhưng khi bọn họ nhìn thấy vết máu trên mặt đất, tình cảm quần chúng lại càng trở nên xúc động phần nộ. “Giết chết con heo Nhật Bản! Vì các bạn học bị thương báo thù!” Bắt đầu có người dẫn đầu hô khẩu hiệu.

Nhưng đối mặt với Bách Diệp không ngừng vung trường thương, không ai dám chân chính tiếp cận hấn, giữa Bách Diệp và đám người, xuất hiện một khoảng đất trống rộng hơn chục thước.

Tình cảnh khó xử tiến vào trạng thái giằng co, Bách Diệp không thể dự liệu thế cục lại phát triển đến nông nỗi này, dưới sự giật dây của Vũ Văn, chính mình cư nhiên biến thành mục tiêu công kích, mặc dù vòng vây của những người thường này tạo thành không đủ gây sợ hãi, nhưng dưới điều kiện tiên quyết không thương

tổn những người này phá vòng vây, tựa hồ đã không có khả năng. Trong lòng Bách Diệp châm chúc nhiều lần, cuối cùng không còn sách lược vẹn toàn nào có thể lựa chọn, Bách Diệp luôn trầm ổn, cũng bắt đầu nôn nóng.

Đứng trước đám người Vũ Văn nhìn chăm chăm nhất cửa nhất động của Bách Diệp, trong mỗi một động tác rất nhỏ suy đoán biến hóa tâm lý của Bách Diệp. Tình huống trước mắt mặc dù vẫn còn nằm trong dự liệu của Vũ Văn, nhưng Bách Diệp đến tột cùng sẽ ứng đối thế nào, trong lòng Vũ Văn hoàn toàn không nắm chắc. Đem nhiều người thường như thế cuốn vào trận tranh đấu thuật giới này, thật sự cực kỳ mạo hiểm, trận này dùng vô số sinh mệnh đặt cược, cũng là bất đắc dĩ Vũ Văn mới phải liều lĩnh. Vũ Văn hiện tại chỉ hy vọng trong vài lần giao thủ có hạn của mình và Bách Diệp, phân tích tính cách của Bách Diệp không phát sinh sai lệch quá lớn.

“Dùng đá ném hắn!” Không biết là ai hô to từ trong đám người ném ra khối đá vụn đầu tiên, khối đá vụn nọ không hề chính xác cách Bách Diệp còn bốn năm thước thì rơi trên mặt đất, song nó vẫn như cũ lăn về phía trước, thẳng đến mép chân Bách Diệp.

Những cục đá kia như một tín hiệu nhắc nhở mọi người, trong sân thoáng cái an tĩnh, lập tức mọi người đều tìm kiếm bên chân mình thứ gì đó có thể ném ra, rồi đem nó dùng sức ném về hướng Bách Diệp.

Đối mặt với tạp vật hỗn độn bay tới, Bách Diệp rất dễ dàng tránh né, nhưng trên mặt hắn bắt đầu xuất hiện thần tình phần uất, tựa hồ nghĩ mình đã bị nhục nhã nào đó. Thành linh, Bách Diệp hơi dậm chân, tà binh trên tay lại mơ hồ hiện ra lam mang, Vũ Văn nhất thời hiểu ra, Bách Diệp đã động sát khí, ý đồ dùng tà binh mở đường đột phá vòng vây.

Vũ Văn vội vàng lật song chưởng trên mặt đất, âm thầm vận một chút linh lực còn sót lại không nhiều lắm. Một đoàn hư linh cát người thường vô pháp nhìn thấy lên lút rơi vào trên thảm cỏ trước mặt Bách Diệp, rồi hợp thành một nhóm chữ “Người muốn giẫm lên thi thể để ra ngoài sao?”

Bách Diệp lơ đãng cúi đầu, sau khi nhìn thấy dòng chữ nọ không nhận được thoáng sửng sốt, sau đó ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vũ Văn.

“Người hắn có thể thấy được, hiện tại đám người phía sau ta đã hoàn toàn lấp kín đường ra, hơn nữa học sinh phía trước cũng đã bị người phía sau ngăn kín đường lui, nếu người muốn dựa vào thập tự thương mở đường máu, thương của người chỉ ít phải tăng thêm vong hồn của hơn trăm người vô tội, mới có thể đủ mở một đường máu này.” Hư linh cát linh hoạt du động, không ngừng biến hóa ra văn tự.

Bách Diệp bắt đầu do dự, lam mang trên thập tự thương cũng theo hô hấp của hắn lấp lờ hai cái.

“Ta đương nhiên biết người hoàn toàn có năng lực trùng sát ra ngoài, nhưng người nếu đại khai sát giới với dân chúng bình thường này, lại còn vô số người chứng kiến, người còn có thể có cơ hội ra khỏi lãnh thổ Trung Quốc sao? Một khi cảnh sát chính thức tiến hành lùng bắt người, người cho dù có ba đầu sáu tay cũng trốn không thoát đâu!”

Trong sân bóng cũng không còn nhiều đá để ném nữa, bọn học sinh lại đem bình nước khoáng còn chưa uống xong đập bể ném vào, qua chốc lát, ngay cả mấy ầm nước bằng thép cũng bay vào!

Bách Diệp một bên động tác nhẹ nhàng tránh trái tránh phải, một bên dùng trường thương đem dị vật bay tới này nhất nhất ngăn chặn, bất ngờ, hắn đem thập tự thương dùng sức cắm trên hư linh cát trước mặt, đồng thời, trước mặt Vũ Văn cũng xuất hiện một đoàn hư linh cát.

“Người không nên ép ta! Nếu cần thiết, ta có thể đem mọi người chứng kiến ở đây giết chết toàn bộ!” Hư linh cát cấu thành mấy chữ to hỗn độn chỉ có Vũ Văn mới nhìn thấy.

Vũ Văn thoáng cười khổ, một lần nữa sắp xếp văn tự trước mặt Bách Diệp “Muốn biến trường học thành đạo trường (nơi làm phép thuật của thầy tu hay đạo sĩ) Tu La sao? Xin người hãy cẩn thận suy xét quan hệ Trung Nhật hiện nay! Cục diện chính trị nhiều năm không phát triển như đang đứng trên mặt băng mỏng, tại thời điểm mẫn cảm này, người không muốn bức xé da mặt, thay chủ của người khơi mào tranh chấp mới chứ? Hơn nữa vô luận giờ phút này người lựa chọn thế nào, nhiệm vụ lên vào Trung Quốc của người lần này đã thất bại rồi, qua đêm nay, đại học S không còn chỗ cho người sống yên ổn, e rằng người còn cơ hội bắt được mục tiêu cuối cùng của chuyến này Tinh Lạc đạo. Cho dù người có thể đem tất cả người chứng

kiến ở đâu giết hết, cũng có thể tránh thoát tầng tầng lớp lớp truy nã tầm cỡ quốc gia mà chạy về Nhật Bản, nhưng những người ủy nhiệm người đến Trung Quốc đó thì sao? Bọn họ e rằng sẽ không dễ dàng tha thứ một kẻ thất bại trở về đâu nhỉ? Chờ người, sẽ chỉ là một thanh Wakizashi sắc bén!”

Wakizashi, là một loại đoản đao võ sĩ Nhật Bản sử dụng khi mổ bụng tự sát. Khi Bách Diệp nhìn thấy văn tự này, trong mắt hắn suy sụp, thần tình nhất thời trở nên vô cùng tiêu điều.

“Ta đã không còn lựa chọn nữa sao?”

“Phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật.”

Đơn giản trao đổi văn tự, dường như đã đẩy Bách Diệp vào tuyệt lộ.

“Không đủ đá nữa, chúng ta cần thêm đá!” Lúc học sinh bên trong hướng bên ngoài hô lớn như thế, ngoài sân nhất thời tụ tập một đám người xung phong nhận việc. “Bên kia không phải có công trường sao? Chúng ta lập tức đến đó vận chuyển đá!”

Lâm vào trạng thái cuồng nhiệt đám người phi thường đáng sợ, công trường bị bọn học sinh mạnh mẽ phá mở, từng chiếc xe đẩy hai bánh nhỏ vận chuyển đá trên công trường đến bên ngoài sân bóng, rất nhanh, tựa như trên chiến trường phân phát đạn dược, cơ hồ trên tay từng nam sinh đều nắm hai cục đá.

Bách Diệp giật mình nhìn mọi người chuyền đá cho nhau, mỗi một khuôn mặt mang khẩu trang, giờ phút này phẳng phất như đều biến thành ác đồ che mặt, đến tốt cùng là dạng cừu hận gì, có thể khiến bọn họ điên cuồng như thế? Vì là người Nhật bản, Bách Diệp e rằng vĩnh viễn cũng không thông suốt được vấn đề này.

“Ta hiểu rồi. Người thật là người dẫn đường Hoàng Tuyền.” Trong văn tự Bách Diệp truyền đến rốt cuộc lộ ra một cỗ tuyệt vọng.

“Nếu muốn bảo lưu tôn nghiêm của một thuật giả, người. Nên tự sát đi.” Vũ Văn thoảng do dự, vẫn dùng hư linh cát viết ra những chữ này.

Bách Diệp như có điều suy nghĩ nhìn hư linh văn tự, đột nhiên thần sắc bình tĩnh khoanh chân ngồi xuống, tựa như hoàn toàn bỏ qua chống cự!

Đám người có chút ngưng trệ, rồi thỉnh linh xôn xao lên! Vũ Văn thần sắc nghiêm trọng nhìn Bách Diệp, đột nhiên lui về phía sau từng bước, dung nhập vào đám người sắp sôi trào.

“Ném chết hắn!” Theo một tiếng quát to phẫn nộ của người nào đó, đá vụn ùn ùn kéo đến như châu chấu bay về phía Bách Diệp. Vô số đá vụn như mưa bay đầy trời trong nháy mắt che chắn ánh sáng đèn, một mảnh bóng mờ cự đại bao trùm trung tâm sân bóng!

Ngay một khắc khi hòn đá sắp rơi trúng Bách Diệp, Bách Diệp đột nhiên mở trừng trừng hai mắt, rồi như một đầu mãnh hổ từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hai thanh tà binh trong tay bị hắn huy vũ như chong chóng, cơ nhiên từ trong đám đá bay đầy đặc mạnh mẽ xuyên qua!

“Vũ Văn Thụ Học! Ta không phục!” Theo một tiếng hét lớn tận trời, Bách Diệp giẫm bước trên mặt đất nhanh chóng chống chọi đá vụn lăng không bay lên, giữa không trung dùng ánh mắt sắc bén cực nhanh quét quanh đám người bốn phía, khi hắn đột nhiên phát hiện Phương Hân ẩn ngay trước đám người, Bách Diệp tựa như một con chim đại bàng lớn từ trên không trung trở mình, thẳng tắp hướng về phía Phương Hân đánh tới.

Tuy có tà binh hộ thể, Bách Diệp vẫn không thể nào hoàn toàn tránh thoát sức mạnh của đá bay mọi người thu gom, xương chân mảy và thái dương bị đá đánh trúng lưu lại mấy chỗ bầm tím giờ phút này đã ứa ra máu tươi, dần dần dính đầy mặt mũi hắn.

Chứng kiến người Nhật Bản cầm lợi khí trong tay từ trên trời giáng xuống, bọn họ sinh đều sợ đến tởm ra khắp nơi, duy chỉ Phương Hân thần tình sợ hãi không thể cất bước tránh né, tựa hồ đã bị Bách Diệp mặt đầy máu hung thần ác sát dọa sợ ngây người.

Bách Diệp thân hình chợt lóe, trong nháy mắt rơi xuống đất đã đem trường đao Shamshir gác trên cổ Phương Hân, sau đó tay trái rung lên, đem thập tự thương bình bình chỉ về phía trước, cao giọng giận dữ

hét: “Toàn bộ mau tránh ra cho ta! Nếu không ta liền động thủ giết nàng trước!”

Mắt thấy tên Nhật Bản này đã mạo hiểm mửa đá vọt tới giữa đám người, lại còn bắt cóc một con tin, bọn học sinh trong tay vẫn còn cầm đá đều sững sờ, đám người quanh Phương Hân nhất thời không tự chủ được lui về phía trung tâm sân bóng, chừa ra một khoảng trống trước mặt Bách Diệp.

Bách Diệp thập phần cảnh giác nhìn bọn học sinh xung quanh, cẩn thận đề phòng trong đám người có thể xuất hiện dị động gì. Khi dư quang khóe mắt của hắn đảo qua khuôn mặt hoảng sợ của Phương Hân, trong lòng Bách Diệp bỗng đau xót khó hiểu, không khỏi nhẹ giọng nói: “Vô luận là ai làm như vậy đều có thể, nhưng tôi thật sự không muốn nhìn thấy kẻ hãm hại tôi là cậu.”

Nhưng vừa nói xong câu đó, Bách Diệp liền phát hiện một chuyện khiến hắn cực kỳ bất an.

Không nhìn thấy Vũ Văn! Trong đám người quanh mình cũng không nhìn thấy thân ảnh của Vũ Văn, nhưng trước khi ném đá, Vũ Văn rõ ràng đứng ngay trước đám người! Tâm Bách Diệp thoáng nhấc lên, chẳng lẽ người dẫn đường Hoàng Tuyền khiến người ta không cách nào nắm bắt này lại xuất ra thủ đoạn cổ quái gì?

Ngay khi toàn bộ lực chú ý của Bách Diệp tập trung trong đám người vây quanh mình, một trận cảm giác khó chịu thình lình dâng lên ngay ngực bao trùm trung khu thần kinh của Bách Diệp, tựa như có một bàn tay vô hình gắt gao bóp lấy trái tim hắn! Bách Diệp cúi đầu, cư nhiên nhìn thấy một đoạn đầu thương mang màu xanh mang theo chữ khắc cổ quái đâm xuyên qua lồng ngực mình.

“Bách Diệp Thân Hoàn. Người phân tâm.” Phương Hân bên cạnh đột nhiên mở miệng nói chuyện, phát ra lại là thanh âm của nam tử. Mà nửa đoạn thương kia, chính là từ giữa bàn tay Phương Hân hiện ra.

“Hộc. hộc hộc.” Trong miệng Bách Diệp vang lên tiếng hô khàn khàn, mang trên mặt thần sắc không cách nào tin nổi nhìn Phương Hân, vốn vẻ mặt sợ hãi Phương Hân giờ phút này cũng không còn sợ nữa, chỉ là biểu tình trên mặt trở nên thập phần mệt mỏi. Nàng ung dung cúi đầu, vòng qua dưới lưỡi đao của Bách Diệp, cũng lui về phía sau hai bước.

Mũi thương đâm vào trong ngực Bách Diệp trái phải lay động hai cái, sau đó “soạt” một tiếng rút ra ngoài, máu tươi thoát cái từ vết thương mãnh liệt trào ra, trước ngực Bách Diệp nhiễm ra, tựa như một đóa hoa hồng đỏ tươi nở rộ.

Từ bên cạnh Bách Diệp bỏ đi, thân hình Phương Hân thoáng cái duỗi dài ra, nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, sau đó dụng lực hất khuôn mặt mình, một vốc cát mịn rào rào chảy xuôi xuống, hư linh cát mịn đều tán đi, lộ ra khuôn mặt thon gầy của Vũ Văn.

Bách Diệp tuyệt vọng nhìn hết thấy trước mắt, hắn nhất thời sơ sẩy tạo thành hậu quả vô pháp挽回 nữa rồi, Vũ Văn dùng huyền thuật hư linh cát ngưng thành bộ dáng của Phương Hân, cũng chỉ có Bách Diệp trời sinh có thể nhìn thấy hư linh mới có thể mắc lừa, e rằng tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy người Bách Diệp bắt cóc chính là Vũ Văn, mà Bách Diệp sau khi bắt người cũng không thể phát hiện. Hắn đến bây giờ mới nhìn thấy, Phương Hân chân chính sớm đã tuân theo phân phó của Vũ Văn trốn đến bên cạnh Đường Khảo, dùng một cái áo che mặt mình.

Hết thấy không hề nằm trong dự liệu của Vũ Văn, dưới thế cục Vũ Văn thiết hạ bức bách, không cam lòng bị bọn học sinh vây công Bách Diệp chỉ có thể lựa chọn con đường bắt cóc con tin này, mà một khi hắn lựa chọn như thế, con tin được chọn cũng chỉ có một người, đó chính là người trong lòng hắn vẫn luôn nhớ mà lại tổn thương hắn – Phương Hân!

Dốc toàn lực cuối cùng nghênh đón thắng hiểm, liền như những thích khách lưu danh thiên cổ kia, khi đâm ra một thương bất ngờ không kịp đề phòng đó, Vũ Văn đã hạ quyết tâm đồng quy vu tận (cùng chết) , bởi vì loan đao Bách Diệp gác trên cổ y tùy thời có thể sẽ vẽ ra một đường cong tử vong. Nhưng đối mặt với khuôn mặt Phương Hân mà Vũ Văn huyền hóa ra, Bách Diệp dù bị một kích chí mạng cũng không lựa chọn vùng loan đao.

Tâm mạch đã bị hư linh thương cắt đứt, Bách Diệp chỉ có thể dùng linh lực trong cơ thể đau khổ gắng gượng chống đỡ, nhưng như vậy cũng duy trì không được bao lâu nữa, dùng tập tự thương nâng người mới miễn cưỡng đứng thẳng, tầm mắt Bách Diệp đang dần dần mất đi tiêu điểm.

Nhớ tới Bách Diệp tưởng lầm mình là Phương Hân mà nói ra những lời sau cùng, Vũ Văn không khỏi nhẹ nhàng thở dài, không chế hư linh cát vẽ trên mặt đất trước mắt Bách Diệp.

Chần chừ không tu thiện, bừa bừa không tạo ác.

Lặng lẽ không muốn hiểu, lơ đãng tâm không màng.

Nhìn dòng văn tự Vũ Văn lưu lại, ý thức đã bắt đầu có chút mơ hồ khoe miệng Bách Diệp nhẹ nhàng câu lên, hai tay nắm chắc thập tự thương cổ dùng chút khí lực cuối cùng của mình.

Trước mắt Vũ Văn cũng xuất hiện hư linh văn tự cuối cùng.

Sinh tử chẳng màng đến, tựa như đầu rơi gối,

Một khi dây đã đứt, lổ lổ lạc lạc.

Vũ Văn viết, là bốn câu phát kệ Lục Tổ Huệ Năng trước khi viên tịch đã nói, còn Bách Diệp hồi đáp chính là danh ngôn trong tác phẩm Hoa Kinh của Năng Kịch đại sư Nhật Bản Zeami.

“Thiện tai!” Vũ Văn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nâng tay, đem đám hư linh cát trên mặt đất xóa nhòa.

Tiêu: Tạm biệt Bách Diệp :((tui ko thix cách làm này của Vũ Văn đâu huhu :((

92. Quyển 2 - Chương 50: Bóng Trắng

Khi đi cũng đột ngột như khi đến, thời gian đám người tiêu tán cũng rất nhanh. Trên sân bóng một lần nữa khôi phục yên tĩnh, dường như cái gì cũng chưa từng phát sinh, chỉ là giữa sân có thêm một gò đá vụn, xa xa nhìn lại, tựa như một phần mộ mới xây.

Trước gò đá nhỏ song song cắm hai kiện binh khí bằng lãnh, nhìn qua giống như mộ bia cho người mai táng.

“Muốn hút thuốc không?” Đường Khảo móc ra một hộp Tam Ngưu đã bị dè dặt.

Dựa trên ghế cạnh sân bóng ngồi nghỉ ngơi Vũ Văn im lặng không lên tiếng gạt đầu.

Đường Khảo từ trong hộp thuốc lá rút ra hai điếu thuốc nhãn nhúm, sau khi song song ngậm trên môi mình châm lửa, phân cho Vũ Văn một điếu.

“Khụ. Khụ khụ. Tớ cũng muốn.” Vẫn nằm ngửa bên chân Vũ Văn Đình Lam cũng tự mình chống đỡ ngồi dậy.

“Cậu được đấy, cứ nhiên nhanh như vậy đã có thể di chuyển! Cậu không phải con gián đó chứ?” Đường Khảo kinh hỉ vuốt vai Đình Lam.

“Đừng đụng tớ. Đau. Đau muốn chết!” Khuôn mặt Đình Lam vằn vện bụi sườn phải, “Cậu rốt cuộc có cho hay không?”

Đường Khảo vỗ vỗ túi quần trống không, ra vẻ đã hết thuốc rồi.

Vũ Văn hung hăng hút một hơi điếu thuốc trên tay, rồi không nói một lời đưa cho Đình Lam.

Ba nam nhân cứ như vậy ngồi dàn hàng, như có điều suy nghĩ mà nhìn phần mộ đá xám trắng nọ. Phương Hân vẫn đứng ở vị trí cách bọn họ khá xa, khoác áo ngoài của Đường Khảo, hai tay ôm trước ngực, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm lấp lánh ánh sao.

Vũ Văn thoáng quay đầu nhìn Phương Hân, lặng lẽ hỏi Đường Khảo: “Nàng không sao chứ?”

Đường Khảo lắc lắc đầu, nói: “Từ khi thầy nói cho nàng di ngôn cuối cùng của Bách Diệp, nàng vẫn không muốn nói chuyện với chúng ta, có thể hơi bị chút kích động rồi.”

Vũ Văn lại liếc mắt nhìn Phương Hân, gió đêm đang nhẹ nhàng phe phẩy mái tóc trên trán nàng, trong hốc mắt của nàng tựa hồ có gì đó đang chớp động.

“Các cậu biết không? Nhật Bản có tập quán bình chọn chữ Hán của năm.” Vũ Văn như chợt nhớ ra gì đó.

“Hửm?” Đường Khảo và Đinh Lam đồng thời xoay đầu lại.

“Chữ Hán của Nhật Bản năm ngoái, là chữ ‘Yêu’”. Vũ Văn hơi nghiêng đầu, ánh mắt có chút u buồn nhìn phía trước.

“A. . . .” Hai người trẻ tuổi cái hiểu cái không đáp, “Vậy chữ Hán năm nay là gì?”

“Năm nay? Còn phải đợi mấy ngày nữa mới biết được, phải đến cuối năm mới có thể bình chọn ra.” Vũ Văn nhàn nhạt nói, “Song tôi đoán, năm nay đại khái sẽ là một chữ ”mệnh” đó. . . .”

“Mệnh?” Đường Khảo đầu tiên là sững sốt, rồi dường như có điều ngộ ra mà gật gù.

“Haha. . . .” Em vẫn tưởng rằng thầy không sợ trời không sợ đất chứ, thầy cũng tin tưởng những thứ này sao?” Đinh Lam có chút muốn cười, rồi lại sợ liên lụy đến chỗ đau, biểu tình trên mặt liền thập phần cổ quái.

Vũ Văn thở ra một hơi dài, đưa tay chỉ chỉ bầu trời đêm, nói: “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.”

“Đúng vậy, mưu sự tại nhân. . . .” Một người Nhật Bản đã chết, không có học sinh nào nguyện ý báo cảnh sát, cho nên không có xe cảnh sát đến, nhưng tại sao vẫn chưa có xe cấp cứu hoặc bác sĩ y tá gì gì đó đến để ý chúng ta vậy hả?” Đinh Lam nheo mắt nhìn quanh hướng đại lộ một chút, lại thất vọng cúi đầu. “Em cũng không muốn tự mình đến bệnh viện đâu.”

“Không có xe cấp cứu nào đâu. . . .” Đường Khảo buồn bực nói, “Cậu quên đại học S đã bị phong tỏa sao? Tổ gọi vài lần cấp cứu 120, bọn họ đều cho rằng tổ nói đùa, còn nói cho tổ biết bên khu cách ly của trường có bác sĩ.”

“Khụ khụ. . . .” Tổ cũng không muốn bị đưa đến khu cách ly đâu!” Đinh Lam lập tức tỏ vẻ phản đối.

“Chờ hừng đông thôi, bây giờ còn chưa có người phản ứng chúng ta đâu.” Vũ Văn dứt khoát nhắm hai mắt lại, “Gãy hai cái xương sườn cũng không chết người được.”

“Em đương nhiên không chết được! Huyền Cương quái vật kia còn biết tự mình lành vết thương, nhưng Trương Nguyệt Thần hôn mê đã lâu như vậy, không biết có thể gặp nguy hiểm gì không a?” Đinh Lam có chút bất mãn vì Vũ Văn lãnh đạm với Trương Nguyệt Thần, quay đầu lại dự định nhìn xem tình huống Trương Nguyệt Thần nằm ngoài sân như thế nào.

Nhưng vừa quay đầu, Đinh Lam lập tức bị dọa sợ, Trương Nguyệt Thần cư nhiên diện vô biểu tình đứng phía sau bọn họ cách chỉ một bước, ánh mắt trống rỗng nhìn mình.

“A, Nguyệt Thần, em đã tỉnh rồi?” Đinh Lam rất nhanh kịp phản ứng, mừng rỡ hỏi han.

“Ừm. . . .” Trương Nguyệt Thần chỉ nhàn nhạt ứng tiếng, xoay người liền đi về hướng Phương Hân.

Vũ Văn nghe Đinh Lam nói chuyện, mạnh mẽ mở mắt, thấy Trương Nguyệt Thần bước về phía Phương Hân càng lúc càng nhanh, tâm niệm thay đổi thật nhanh, y xoát một cái đứng dậy. Nhưng Vũ Văn đã quên mình cũng bị thương không nhẹ, động tác hơi lớn một tí, lập tức cảm giác một trận khí huyết từ ngực bốc lên, nhất thời máu mũi chảy dài!

“Thầy sao vậy?” Đường Khảo kinh hoàng đỡ Vũ Văn.

“Mau ngăn Trương Nguyệt Thần!” Vũ Văn vẻ mặt thống khổ bịt miệng mũi, nghèn nghẹt kêu lên.

“Ngăn cản Trương Nguyệt Thần?” Trong ba nam nhân duy nhất có Đường Khảo hành động thoả mái nhưng hoàn toàn không hiểu Vũ Văn có ý gì, cậu chẳng hiểu ra sao liếc mắt nhìn Trương Nguyệt Thần, song chỉ do dự năm giây, liền không kịp nữa rồi.

Trương Nguyệt Thần bước nhanh đi tới phía sau Phương Hân, đột nhiên đưa tay siết cổ Phương Hân, rồi rút ra một thanh đoản kiếm lưỡi rộng hàn quang lập lòe, để trên chiếc cổ trắng nõn của Phương Hân. Lúc này đây, Phương Hân đã thành con tin thật sự!

“Nguyệt Thần! Em phát điên cái gì vậy?” Đinh Lam ngẩn ngơ, đột nhiên rống lớn.

“Đoản kiếm Kanjal! Sát hại cô Ôn Nhã quả nhiên là ngươi!” Vũ Văn phần nộ nói.

“Đường. . . . Đường Khảo. . . .” Phương Hân đột nhiên bị người dùng lợi khí chế trụ, tâm trạng không khỏi một trận rối bời, mà đoản kiếm Kanjal kia dị thường sắc bén, cư nhiên khiến nàng sinh ra lỗi giác mũi kiếm lạnh lẽo đã khảm vào trong da thịt, sợ đến mức nàng run giọng hướng Đường Khảo cầu cứu.

“Này. Này.” Sự tình phát sinh quá mức đột ngột, tuy rằng Đường Khảo ngày thường nhảy bén bình tĩnh, giờ phút này cũng luống cuống tay chân.

“Đường Khảo học trưởng, em từng nghe anh Đinh Lam nói, các người ở trong viện bảo tàng đã tìm được đồ vật gì đó, hiện tại. Xin mời đem vật kia giao cho em đi!” Khẩu khí nói chuyện của Trương Nguyệt Thần vô cùng tỉnh táo, một chút cũng không như nữ sinh năm hai nhu nhược.

“Trương Nguyệt Thần, buông dao xuống, muốn gì từ từ nói. Em cần thứ nguy hiểm như vậy làm gì?” Đường Khảo nhíu mày hỏi ngược lại.

“Hừ, chỉ cần có Tinh Lạc đao, là có thể sở hữu hết thấy sức mạnh thay đổi thế gian! Các người cùng tên ngoại quốc này đánh cho người chết ta sống, không phải cũng vì tranh đoạt Tinh Lạc đao sao?” Trương Nguyệt Thần hừ lạnh một tiếng, tựa hồ nghĩ đây là biết rõ còn cố hỏi.

“Ai nói cho người biết tin đồn này? Tinh Lạc đao chỉ mang đến khủng bố và tử vong, hướng chi đao nọ đã gãy đoạn, đã sớm mất đi ma lực!” Vũ Văn nâng vạt áo bắn hê hê lên qua loa lau máu tươi tràn đầy trên mặt, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm Trương Nguyệt Thần.

“Lại muốn gạt ta! Trên thạch thư Dịch Nam Hành đào ra có nói, Tinh Lạc đao vốn là đoạn! Chỉ cần bốn thanh tà binh tụ hội một chỗ, là có thể khiến Tinh Lạc đao lần nữa kích hoạt!” Trương Nguyệt Thần bắt đầu cường ép Phương Hân, chậm rãi di động đến giữa sân bóng.

“Thạch thư Dịch Nam Hành đào ra?” Bọn Vũ Văn đưa mắt nhìn nhau, chẳng lẽ thứ Dịch Nam Hành tìm được cũng không phải chỉ là bốn thanh tà binh?

“Dịch Nam Hành từng nói với ta, chỉ cần ta nguyện ý cùng hắn đi tìm Tinh Lạc đao, có thể đến rừng cây phía sau hội trường tìm kiếm, hắn sẽ đem thanh đoản kiếm và thạch thư chôn ở đó cho ta. Ta nguyên tưởng rằng hắn lừa ta, vẫn không để trong lòng, không ngờ, nam nhân ta yêu một mực gạt ta, mà lời Dịch Nam Hành nói lại đều là sự thật.” Trương Nguyệt Thần nhìn đoản kiếm Kanjal tinh xảo tuyệt luân trong tay, ánh mắt chợt toát ra một tia thương cảm.

Vũ Văn lúc này mới hiểu được, lúc đầu Dịch Nam Hành bắt cóc Trương Nguyệt Thần, chỉ vì muốn cùng Trương Nguyệt Thần chia sẻ phát hiện kinh người của hắn, khó trách lúc đầu Đinh Lam và Đường Khảo khi cứu người trong công trường, Trương Nguyệt Thần từng nói Dịch Nam hành đã đáp ứng thả nàng trở về. Đáng tiếc không đợi được đến lúc một khối tình si như hắn bước trên con đường tìm kiếm Tinh Lạc đao, đã chết oan chết uổng, rốt cuộc không cách nào thực hiện hứa hẹn với cô gái mình ngưỡng mộ trong lòng.

Về phần thạch thư theo như lời Trương Nguyệt Thần, có lẽ chỉ là một khối văn tự khắc trên đá, thứ đó nói không chừng không phải Cao Phương lưu lại, mà là nô lệ trốn được về Ba Tư kia biên soạn. Vũ Văn vẫn kỳ quái, năm đó Quân Khí Giám đất Thục nảy sinh biến cố bất ngờ, Cao Phương chưa từng trốn ra được, vì sao có một nô lệ tùy tùng của Kake Andalusia có thể chạy thoát thân. Bây giờ nhớ lại, e rằng chính là vì hắn là người da trắng, vong hồn này không lựa chọn hắn làm đối tượng nhập thể, mới để lại cho hắn một cái mạng nhỏ.

Tinh Lạc đao quấy phá, Quân Khí Giám đến cuối cùng cơ hồ không còn ai sống sót, Cao Phương sau cùng hối hận không kịp đành đem bốn thanh tà binh chôn sâu trong đất, hắn chính là sai tên nô lệ Ba Tư này làm, sau khi làm xong hơn nửa phần việc thì thả hắn đi. Mà vị nô lệ này cũng rất có thể chính là vì cái chết của chủ nhân Kake Andalusia mà tâm tồn hận ý, liền thừa cơ khi chôn giấu tà binh thì lưu lại thạch thư bẻ cong sự thật, muốn gạt kẻ sau này khai quật tà binh, thậm chí sau khi bản thân trở lại Ba Tư viết

xuống hồi ký đề cập đến việc này, mới khiến Bách Diệp và Austin như nhặt được chí bảo, không quản ngàn dặm xa xôi.

Hai dị nhân thân phận đặc thù như Bách Diệp và Austin không cần phải nói, chẳng ngờ thạch thư chôn sâu ngàn năm này rơi vào trong tay Trương Nguyệt Thần, cư nhiên cũng khiến ột cô gái trẻ tuổi như vậy cũng nổi lên dị tâm, thật sự là hại người rất nặng. Nhưng hiện tại không phải lúc thổn thức cảm khái, đối mặt Trương Nguyệt Thần cầm trong tay đoản kiếm Kanjal, Vũ Văn chỉ có thể xốc lại mười phần tinh thần, suy nghĩ tìm biện pháp giải quyết nguy cơ.

“Nguyệt Thần, chẳng lẽ. Chẳng lẽ cô Ôn Nhã thật sự là do em hại chết?” Ngữ khí chất vấn của Đinh Lam có chút do dự, hẳn thấy trên gương mặt Trương Nguyệt Thần có hai luồng ửng đỏ của bệnh trạng, nói không chừng nàng thật sự đã bị nhiễm virus cúm gia cầm, trong lòng không khỏi rất khó chịu.

Nhắc tới Ôn Nhã, ánh mắt Trương Nguyệt Thần nhin không được thoáng co rút, hơi áy náy nói với Đinh Lam: “Em. Em chỉ là muốn thanh kiếm kia. Trên tay em mặc dù có thanh đoản kiếm này, nhưng em hình như không có biến hóa gì, không thể như Dịch Nam Hành và Tùy Lăng. Em không có chủ tâm hại Ôn Nhã! Em là nhất thời lỡ tay.”

“Người biết tại sao người bị tà binh chiếm giữ mà vẫn không thể sở hữu sức mạnh phi phàm không? Đó là vì chủ nhân của đoản kiếm Kanjal năm đó Turkoglu Saul vốn là một công tượng chỉ biết rèn sắt, mà không giống chủ nhân của loan đao Shamshir và trường kiếm Keris đều xuất thân tướng quân và võ sĩ. Kỳ thật người sai rồi, người đã bị tà binh ảnh hưởng, oán hận trong lòng người sớm đã bị sức mạnh tà ác phóng đại đến mức bất bình thường! Một đao đâm chết Ôn Nhã kia, rõ ràng là đâm từ phía sau lưng khi nàng không hề phòng bị, đây là lỡ tay mà người nói? Cho dù người lỡ tay làm bị thương Ôn Nhã đi nữa, nhưng sau đó người báo cảnh sát hãm hại ta cũng là người! Người lại giải thích thế nào đây?” Vũ Văn đưa tay chỉ thẳng vào Trương Nguyệt Thần, trong giọng nói tràn ngập phẫn nộ.

“Haha. Không sai, ta chính là muốn hãm hại người, nếu không phải vì người đưa tới tiểu sư muội kia, Đinh Lam sao có thể bị nữ sinh kia mê hoặc đến thần hồn điên đảo? Tiếp đó hờ hững lạnh nhạt với ta!” Trương Nguyệt Thần đột nhiên rống lớn với Vũ Văn. Nhưng nàng rất nhanh lại chuyển hướng Đinh Lam, vui vẻ hòa nhã nói: “Đinh Lam, em biết người trong lòng anh hiện tại đã không phải là em nữa, nhưng mà không sao cả, chờ em lấy được Tinh Lạc đao, anh sẽ quyết một lòng với em.”

Trương Nguyệt Thần một lời nói ra, ba nam nhân đều hít một ngụm khí lạnh, nói đi nói lại, hết thấy nguyên nhân đều là vì tình mà khốn đốn sao?

“Trương Nguyệt Thần, người quá hồ đồ rồi, Tinh Lạc đao làm sao có thể thay đổi được cảm tình của một người chứ?” Vũ Văn nhìn đoản kiếm Kanjal trong tay Trương Nguyệt Thần, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng đoản kiếm này từ phía sau lưng cắm vào thân thể Ôn Nhã. Y vừa nhin vừa nhần, mới tận lực khiến khẩu khí nói chuyện của mình bình thường.

“Hừ! Ai thêm tin lời nói dối của người?” Trương Nguyệt thần khinh thường liếc mắt nhìn Vũ Văn, “Đường Khảo , nói mau đi! Tinh Lạc đao đến tột cùng ở đâu?”

Đường Khảo không biết làm sao nhìn sang Vũ Văn.

“Ngàn vạn lần đừng nói! Hậu quả không thể lường được!” Vũ Văn cắn chặt răng nói với Đường Khảo.

“Thật sự không chịu nói?” Trương Nguyệt Thần cười lạnh nhẹ nhàng di động đoản kiếm một chút, trên cổ Phương Hân nhất thời hiện ra một vết máu tinh tế, huyết dịch đỏ tươi mới từ dưới da chảy ra, đã bị đoản kiếm đói khát hút đi.

Đồng thời Phương Hân phát ra một tiếng kêu sợ hãi, Đường Khảo cũng kiên trì không được nữa, “Đừng! Ta nói. Đoạn đao kia giấu trên đỉnh tháp nước cao nhất phía tây nam trường học.”

Tháp nước theo như lời Đường Khảo, chính là nơi khi Vũ Văn vừa mới tiến vào trường học quan sát đánh giá năng lượng tà binh dao động đã trèo lên, Tinh Lạc đao giấu trên đỉnh của nó, thuận tiện cách mặt đất độ cao vừa đủ, cho dù Bách Diệp cầm tà binh đi ngang qua dưới tháp nước, cũng sẽ không phát sinh cộng hưởng.

“Hừ, tin rằng ngươi cũng không dám gạt ta!” Trương Nguyệt Thần kéo Phương Hân một đường lùi đến trước đồng đá chính giữa sân bóng, rút lên thập tự thương và trường đao Shamshir bên cạnh thi thể Bách Diệp, rồi chậm rãi hướng một cửa ra khác trên sân bóng di chuyển, thẳng đến cổng chính sân bóng, Trương Nguyệt Thần mới đẩy mạnh Phương Hân về phía trước, xoay người nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Vũ Văn sợ sẩy mất Kinh Châu (chỉ sai lầm như Quan Vũ làm mất Kinh Châu mà hỏng cả đại cuộc) , ấy vậy mà để ột nữ sinh bình thường có tâm cơ khác đoạt đi tất cả tà binh, trong lúc nhất thời cấp hỏa công tâm, trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã nhào xuống đất.

Thấy tình hình không đúng, Đường Khảo vội vàng đỡ lấy Vũ Văn, nâng y đến ngồi xuống bên Đình Lam, rồi chạy đến phía trước săn sóc Phương Hân còn kinh hồn chưa định, Phương Hân sờ sờ vết thương trên cổ, đột nhiên nghĩ lại mà sợ không thôi, thoáng cái ôm lấy Đường Khảo khóc thành tiếng.

“Thật con mẹ nó khốn nạn.” Trước mắt tình huống lộn xộn, khiến Đường Khảo nhin không được chửi ầm lên, cậu đột nhiên đẩy Phương Hân ra, xông lên khản đai nhặt trường cung đã bị cắt thành hai đoạn của mình, vội vàng trở lại bên người Vũ Văn.

“Hoàn hảo chỉ tước đứt một mảnh cung, thay mảnh cung dự phòng liền có thể tiếp tục sử dụng, em phải đuổi theo Trương Nguyệt Thần!” Đường Khảo vung lên nửa đoạn cung, hy vọng mình còn có cơ hội văn hồi bại cục.

Vũ Văn thoáng cười khổ, chỉ chỉ bầu trời hướng tây nam, thấp giọng nói: “E rằng đã chậm.”

Đường Khảo theo ngón tay Vũ Văn nhìn lại, chỉ thấy phương xa mờ mờ có một quang hào quang màu xanh nhạt, từ từ hướng về phía trước mọc lên.

“Bốn thanh tà binh rốt cuộc đã tập hợp, bắt đầu cùng Tinh Lạc đao cảm ứng lẫn nhau rồi. Quang hào quang không ngừng bay lên nọ, nhất định Trương Nguyệt Thần đang khư khư cố chấp leo lên tháp nước.” Vũ Văn thở dài nói, “Nàng cũng thông minh, không đem đoản kiếm Kanjal kia đặt trong cơ thể, hiển nhiên cũng sẽ không chịu ảnh hưởng của tà binh cộng hưởng, tôi mới vừa rồi còn ôm một tia hy vọng cuối cùng, kỳ vọng nàng sẽ bị cộng hưởng đánh ngất, hiện tại xem ra, điểm may mắn nhỏ ấy cũng sụp đổ rồi.”

Đường Khảo không nói hai lời, liền muốn hướng về phía ánh sáng chạy đi, nhưng Vũ Văn ôm tay cậu lại kêu lên: “Đừng qua đó chịu chết nữa, cậu lẻ loi một mình không phải đối thủ của ký chủ tà binh. Việc đã đến nước này, đại nạn khó thoát, chí ít hãy để tôi trước bảo trụ mấy đứa đi!”

Nói xong, Vũ Văn cầm Định Linh Châu trên tay, dùng sức đập vào ngực mình một quyền, trong miệng lập tức phun ra một ngụm máu tươi, vận sức đổ vào trên Định Linh Châu, y nhin đau nhức cúi người xuống, dùng Định Linh Châu dầm đĩa máu vẽ ra một vòng tròn lớn hình trứng trên mặt đất, đem Đường Khảo Đình Lam và Huyền Cương đang toàn lực phục hồi như cũ vào trong vòng tròn, sau đó vẫy vẫy tay gọi Phương Hân, ra hiệu cho nàng cũng đứng vào trong vòng tròn.

“Đây là cái gì? Họa địa vi lao (Tiêu: vẽ vòng phạm vi hoạt động, ko cho phép ra ngoài. Giống vòng kết giới mà Tôn Ngộ Không vẽ rùi cho Tam Tạng ngồi trong đó á) sao?” Đình Lam một bên nói thầm.

“Ngoài lìa tướng là thiên, trong chẳng loạn là định. Ngoài nếu chấp tướng, trong tâm tức loạn, ngoài nếu lìa tướng tâm tức chẳng loạn. Bản tánh tự tịnh tự định.” Vũ Văn trong miệng lầm bầm, hai đầu gối quỳ sấp trên mặt đất, nhanh chóng dùng Định Linh Châu ở bên trong vòng tròn lớn vẽ viết đủ loại văn tự kỳ quái. (Tiêu: câu này đại loại nói về cách ngồi thiền, quá chú trọng đến dáng ngồi thì tâm sẽ loạn, thiền chủ yếu là định trong tâm)

“Thầy đang thiết lập pháp trận?” Đường Khảo có chút khó hiểu hỏi han.

“. Ngoại chiếu sáu cửa thanh tịnh, có thể phá sáu cõi trời dục. Tự tính nội chiếu, tam độc tức liền trừ, địa ngục các tội, nhất thời tiêu diệt!” Vũ Văn căn bản không bận tâm trả lời Đường Khảo, chỉ liêu mạng viết viết vẽ vẽ trên mặt đất, máu tươi không đủ nữa, liền đem Định Linh Châu nhét vào trong miệng nhúng một chút.

Phương Hân đột nhiên cảm giác bốn phía cuồng phong gào thét, ngẩng đầu nhìn bầu trời lần nữa, chẳng biết từ khi nào, tinh quang đầy trời đã bị tầng mây che phủ, tựa như một bàn tay to bưng kín màn trời.

Trong lòng nàng không khỏi có chút sợ hãi khó hiểu, liền gắt gao tựa sát phía sau Đường Khảo.

“ Duy truyền kiến pháp tính, xuất thế phá tà tông!” Khi Vũ Văn âm vang hữu lực niệm ra câu pháp chú cuối cùng, trên tay cũng vẽ xuống xong một bút cuối cùng, Định Thiện Phá Tà đại trận cuối cùng cũng hoàn thành.

Đúng lúc này, đỉnh tháp nước hướng tây nam đột ngột hiện ra một đạo diễm mang màu tím vọt thẳng đến đường chân trời, ngay sau đó lại một luồng chớp kịch liệt, chỉ trong nháy mắt đó, cả đại học S cư nhiên sáng như ban ngày!

Trải qua ngàn năm sau, tà binh tái tụ! Linh hồn bốn đoán sư lại lần nữa trở lại trên kiệt tác hao phí vô số tâm huyết của bọn họ, Tinh Lạc đạo trôi nổi đã lâu nay đã thức tỉnh!

“Bang! Bang! Bang bang!” Tiếng vang nặng nề của sắt đá chạm vào nhau liên tiếp không ngừng từ bốn phía truyền đến, Vũ Văn cố sức leo lên chỗ cao trên khán đài, giật mình phát hiện tất cả si vẫn linh động nghi (Tiêu: là mở điều hâu dùng để đo dao động đó, có ai còn nhớ ko??? =..=) phụ cận quay mặt về phía tây nam đều buông lỏng miệng, thanh âm vừa rồi là do từng viên từng viên đồng châu trong miệng si vẫn rơi xuống nên trên mặt đất cứng rắn phát ra tiếng trầm đục. Linh động nghi phản ứng dị thường cho thấy, hướng tây nam đang xuất hiện một cỗ linh lực cường đại vô pháp tưởng tượng dao động!

Ngay sau đó, một đoàn bóng trắng mờ mờ ảo ảo bắt đầu tụ tập phía dưới tháp nước, càng tụ càng dày, rất nhanh, bóng trắng liền chiếm cứ trên mảnh đất trống mấy trăm thước vuông xung quanh. Nhưng bởi vì cách nhau khá xa, Vũ Văn tạm thời vẫn không cách nào thấy rõ bóng trắng cực đại cấp tốc khuếch trương nọ đến tột cùng là thứ gì.

Trường học lúc nửa đêm, đại đa số mọi người đã rơi vào trong giấc ngủ say, đối với không gian cuộc sống của mình đang bị dị vật nào đó xâm chiếm, bọn họ chẳng hề hay biết.

Phảng phất như có người đang âm thầm chỉ huy, bóng trắng vốn đang khuếch trương bốn phía không có kết cấu gì đột ngột co rút lại, tựa hồ đang đại khái làm chút chỉnh đốn, cuối cùng xếp thành hàng thành hình, đang lúc thốt nhiên lấy tốc độ kinh người thẳng hướng Vũ Văn bên này vọt sang.

Giữa tháp nước đến sân bóng cũng không có nhiều kiến trúc xây dựng lắm, bóng trắng trên con đường rộng rải đầy đá lung tung mãnh liệt mà đến, trên đường không có nửa điểm trở ngại. Ba người trẻ tuổi đi theo Vũ Văn lên vị trí cao chứng kiến tình hình quá dị nơi xa, khó tránh khỏi có chút khủng hoảng, xoay người chạy trốn nhất định là không còn kịp rồi, bọn họ đều không thể tưởng tượng thời điểm bóng trắng này vọt tới trước mặt mình sẽ là loại cảm giác gì, hai nam sinh cũng nhận không được lui về phía sau vài bước, Phương Hán càng gắt gao nắm lấy cánh tay Đường Khảo, tựa đầu úp trên vai Đường Khảo không dám nhìn nữa. Duy chỉ có Vũ Văn thần sắc kiên nghị, ánh mắt sáng ngời nhìn hướng tây nam.

Gần! Trong nháy mắt, bóng trắng tựa như thủy triều mãnh liệt vọt tới ngoài sân bóng, khi Vũ Văn rút cuộc thấy rõ bóng trắng cổ quái do tà binh kích phát kia đến tột cùng là cái gì, y bỗng cảm thấy tay chân một trận lạnh toát.

Bóng trắng nọ cư nhiên chính là một quân đội cổ đại trang bị chỉnh tề! Quân sĩ xông vào trước nhất, liền nhìn ra đó là quân trang thời Đường mạc, trong đám cờ quạt màu xám trắng hoàn toàn không có sinh khí trước nhóm đội ngũ đi đầu, còn có thể mơ hồ nhìn thấy trên một cây đại kỳ thêu một chữ “Cao” to bằng cái đầu, rõ ràng chính là năm nghìn thủ hạ ở Quân Khí Giám của Cao Biền năm đó vì chế tà binh mà toàn quân bị diệt – Thiên Bình quân!

“Mau! Đi xuống mau!” Mắt thấy quân đoàn bóng trắng thể như chẻ tre vọt vào sân bóng, Vũ Văn vội vàng đuổi mọi người xuống dưới đài, đứng vào giữa pháp trận vừa rồi y thiết hạ. Trong chớp lát đó, bóng trắng liền đánh giết tới trước mắt mọi người, dưới sự tiếp xúc gần gũi, bọn Đường Khảo mới phát hiện vong hồn binh lính màu xám trắng này cư nhiên vẫn duy trì trạng thái giới hạn trước một khắc tử vong kia, trên người mỗi binh lính đều lưu lại vết thương đáng sợ do đao chém thương đâm khiến người ta nhìn thấy mà phát hoảng, chẳng qua đã không còn máu tươi phun ra, mà biểu tình trên gương mặt họ dữ tợn tột cùng, tựa như còn đọng lại trong khoảnh khắc chém giết thảm thiết của ngàn năm trước.

Gặp phải cảnh tượng đáng sợ như thế, hiển nhiên mấy người trẻ tuổi sợ đến hai chân như nhũn ra, Phương Hán càng không cầm lòng nổi mà thét lên. Nhưng vong hồn bóng trắng vừa chạm vào mép pháp trận Vũ

Văn thiết hạ, một vòng kim quang đột ngột hiện lên ngăn chặn đường đi của nó, bóng trắng bốn phía pháp trận nhất thời kịch liệt quay cuồng lên, tàn ảnh binh sĩ cầm lợi khí trong tay cũng bắt đầu vận vẹo biến dạng, cùng lúc đó, tất cả mọi người trong trận nghe thấy được một hồi tiếng khóc la cực kỳ thê lương, thanh âm kia vừa the thé vừa kinh khủng, phảng phất như oan hồn khóc trong đêm, khiến người ta không nhìn được mà sờn tóc gáy.

“Kẻ bắt sinh bắt diệt, đem diệt ngăn sinh, lấy sinh hiển diệt, trầm tĩnh thường cô tịch, diệu dụng hằng sa.” Hai tay Vũ Văn tạo thành chữ thập, miệng niệm pháp quyết, đột nhiên hai mắt trợn tròn, gầm lên một tiếng “Lui!” Kim quang bên ngoài pháp trận lập tức bạo dài, bóng trắng tựa như bị riu sắc dựng thẳng bổ xuống tách ra, từ hai bên pháp trận lướt qua. Nhưng sau khi đi qua pháp trận này, quân đoàn bóng trắng lại tự động nối liền phục hồi như cũ, tiếp tục chạy về phía trước. Những người trong Định Thiện Phá Tà đại trận bảo hộ tựa như đang đứng trong một ốc đảo giữa đại dương mênh mông, chỉ có thể trợ mắt nhìn bóng trắng quỹ dị khủng bố bắt đầu tràn ra bốn phía, lặng yên không một tiếng động lướt qua bên cạnh mình.

Loại tình hình này cũng không kéo dài bao lâu, vong hồn đang trong trạng thái cấp tốc hành quân rất nhanh liền xuyên qua đám người Vũ Văn, tiếp tục chạy về phía trước, chỉ không biết khi nào mới có thể dừng chân. Thẳng đến khi nhìn thấy thân hình căng thẳng của Huyền Cương dần dần trầm tĩnh lại, xác nhận bốn phía đã tạm thời không chịu ảnh hưởng của quân đoàn bóng trắng nữa, Vũ Văn mới thở phào một hơi, không phí lực duy trì Phá Tà pháp trận nữa.

“Nguyên lai. Đây mới là chân tướng của Tinh Lạc đạo.” Vũ Văn nhìn vong hồn đã đi xa, thì thảo lẩm bẩm, “Khó trách Quân Khí Giám của Thực quận năm đó toàn doanh bị tiêu diệt, Tinh Lạc đạo này căn bản không nên xuất hiện trên thế gian. Công dụng duy nhất của nó, chính là nhiếp hồn đoạt phách, khiến từng nhóm vong hồn từng vì chiến tranh mà bỏ mạng trên mảnh đất rộng lớn này trở lại nhân gian, mà mỗi lần vong hồn hồi phục, sẽ nhập thể khổng chế người sống mà chúng nó gặp qua, cũng tạo thành thêm nhiều giết chóc đáng sợ hơn, cứ như quả cầu tuyết, tử linh gia nhập quân đoàn vong hồn càng ngày càng nhiều, Tinh Lạc đạo liền bởi vậy có thể khổng chế càng nhiều vong hồn.”

“Thầy là nói. Chúng nó muốn nhập vào người chúng ta, để chúng ta tự giết lẫn nhau?” Đường Khảo rùng mình.

“Hiện tại xem ra, chính là như vậy.” Vũ Văn biểu tình chờ đợi hồi đáp.

“Nhưng hiện tại chúng nó đang hướng khu ký túc xá chạy đến a! Chờ bọn nó vọt vào ký túc xá, các bạn học này của bọn em chẳng phải toàn bộ đều bị đám vong hồn này khổng chế sao?” Đinh Lam chạy về phía trước, kích động bắt lấy cánh tay Vũ Văn.

“Tổ đã lật nhào, liệu có còn trứng nào nguyên vẹn không?” Vũ Văn lắc đầu, “Bởi vì tôi vô năng, để cho chuyện này mất đi khổng chế, chúng ta trước mắt có thể làm, chính là nhanh chóng đoạt lại Tinh Lạc đạo từ trong tay Trương Nguyệt Thần, có lẽ còn có thể vãn hồi chút gì đó, nhưng với tốc độ của bọn nó, chỉ sợ chúng ta đã không còn kịp rồi.”

Mọi người quay đầu nhìn lại, năm ngàn ma quân đã bắt đầu tiến vào sân bóng rổ trước ký túc xá học sinh, nhiều nhất còn 5 phút nữa, sẽ xâm nhập toàn diện tòa nhà ký túc xá, bọn Đường Khảo hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được, đám học sinh sau khi bị đàn vong hồn này chiếm được sẽ làm ra dạng chuyện tình gì.

“Thầy, thầy không thể chỉ cứu mấy người chúng ta a! Mau ngẫm lại biện pháp cứu bọn họ đi!” Phương Hân bắt lực túm lấy Vũ Văn, trong thanh âm mang theo một tia khẩn trương.

“Chẳng lẽ tối nay đại học S thật sự khó thoát kiếp nạn này sao?” Vũ Văn cắn chặt răng nắm cổ tay thở dài, sâu trong nội tâm hối hận không thôi.

Mọi người ở đây sắp rơi vào tuyệt vọng, chân trời phía đông nam đột nhiên sáng lên một luồng quang mang kim sắc, giống như mũi tên nhọn bay thẳng về phía quân đoàn bóng trắng kia, màu sắc của luồng quang mang này cùng kim quang Định Thiện Phá Tà trận của Vũ Văn kích phát cực kỳ tương tự, sau một lát, ánh sáng dài mảnh thẳng đứng cắm trước con đường bóng trắng tiến lên rồi đột ngột nằm ngang mở rộng,

kéo ra một tấm màn sáng vô cùng khổng lồ, chặn đường đi của quân đoàn vong hồn. Trong màn sáng kim sắc, mơ hồ lộ ra một pho tượng Phật đà để tóc tướng mạo trang nghiêm.

“Tức sắc tịch diệt tam muội (cách gọi của đạo Phật, chỉ một phương pháp tu hành quan trọng: tâm trí thanh tịnh, dứt bỏ mọi ý niệm trần tục), nếu khi chứng tam muội này, tâm sinh đại hoan hỉ. Hoặc thấy nhiều cảnh giới không thể đạt được, diệt trừ hết thấy những chướng ngại trọng tội!” Theo một tiếng Phạn âm ngân nga cao vút trên bầu trời trường học, quân đoàn bóng trắng rút cuộc vô pháp tiến tới nửa bước, tầng tầng lớp lớp chen thành một đoàn.

“Thầy Vũ Văn, ai tới giúp chúng ta vậy?” Chứng kiến có cao nhân ra tay tương trợ, Đường Khảo thật sự là vừa mừng vừa sợ.

“Kết giới Phật đỉnh phá ma Đà La Ni ầm!” Vũ Văn ngẩn ngơ, “Sư phụ. . . .Sư phụ tới rồi!”

“Sư phụ? Người tới là sư phụ của thầy sao? Chẳng phải chúng ta nên gọi sư tổ?” Đinh Lam giật mình há to miệng.

Tà Bình thả ra quân đoàn vong hồn mặc dù đi trước chịu trở ngại, nhưng không vì vậy mà bỏ qua, đã âm thầm không ngừng tích trữ sức mạnh, bóng trắng màu xám trắng sau một hồi uể oải, đột nhiên lại khí diễm đại thịnh, mưu đồ muốn mạnh mẽ đột phát kết giới, bóng trắng và phát quang kim sắc luân phiên lên xuống, triển khai đối kháng giằng co kịch liệt, khiến ấy vị ở xa xa quan sát trận chiến tâm tình cũng lên thất thượng bát hạ, chẳng biết kết cuộc sẽ thế nào.

Tất cả mọi người bị dấu pháp phạt ma khí thể hào hùng nộ hấp dẫn, chỉ có Huyền Cường vốn bất vi sở động, ở bên cạnh Vũ Văn phát ra một tiếng gầm lớn.

Tiếng kêu nhất thời nhắc nhở Vũ Văn, y cả kinh, nhịn không được hô lên: “Mau! Sư phụ tôi cũng chỉ có thể tạm thời giúp chúng ta tranh thủ thời gian, nếu còn không ra tay hành động, đại học S sẽ thật sự biến thành địa ngục trần gian!”

93. Quyển 2 - Chương 51: Kết Thúc

Mục tiêu trước mắt, hiển nhiên là truy tìm kẻ gây nên cơn rối loạn này – Trương Nguyệt Thần, nhưng khi bọn Vũ Văn một đường chạy vội tới dưới tháp nước, quang mang tà binh khởi động ban đầu nhìn thấy đã biến mất hầu như không còn, Trương Nguyệt Thần sớm đã chẳng biết đi đâu. Không biết có phải vì đã bị tà binh ảnh hưởng hay không, tháp nước vốn xây bằng xi măng màu xám trắng giờ phút này đã biến thành màu đỏ thẫm đáng sợ, thật giống như có một người khổng lồ đem một thùng máu loãng đổ ập xuống tháp nước cực đại này, vừa đến gần nhìn, trên thân tháp còn lóng lánh quang mang màu đỏ ửng ắt sênh sếch.

“Trương Nguyệt Thần sẽ đi đâu đây? Cậu hẳn phải biết chứ?” Trèo từ trên tháp cao xuống, Vũ Văn lập tức lo lắng túm lấy Đinh Lam.

Đinh Lam có chút bối rối nhìn Vũ Văn, sững sờ hồi lâu, mới đột nhiên kêu lên: “Em nhớ ra rồi, nàng mỗi lần sinh buồn bực, đều một mình trốn đến phụ cận ao sen!”

“Ao sen? Phạm vi lớn như vậy. . . .” Vũ Văn cau mày thoáng suy nghĩ, “Năm đó Chu Chấp Trung đạo trưởng cũng từng bị Tinh Lạc đạo mê hoặc, là Cao Phương tự sát mới khiến ông khôi phục bình thường, việc duy nhất chúng ta có thể làm lúc này, chính là tìm ra Trương Nguyệt Thần, đoạt lại Tinh Lạc đạo. Phải nói trước, cho dù giết nàng cũng không ngại!” Khẩu khí Vũ Văn chém đinh chặt sắt khiến cho trong lòng mấy người trẻ tuổi không khỏi chấn động.

“Nhưng Trương Nguyệt Thần sẽ không để cho chúng ta nhiều người tùy tiện tiếp cận nàng như vậy, ao sen, chỉ bằng một người đi tương đối tốt hơn. Với lại. . . .” Vũ Văn ánh mắt nghiêm trọng quét nhìn Đinh Lam, cũng từ sau thắt lưng rút ra một con dao nhỏ đưa tới trước mặt Đinh Lam, “Sự tình này. . . .E rằng chỉ có thể do Đinh Lam làm!”

Con dao nhỏ mặc dù ngắn, nhưng vẫn vô cùng sắc bén, đại khái là vật tùy thân Vũ Văn mang theo phòng khi khẩn cấp sử dụng.

Đường Khảo và Đinh Lam đều thoáng cái mở to hai mắt nhìn, Vũ Văn cứ nhiên muốn Đinh Lam tự tay đi giải quyết Trương Nguyệt Thần? Nhưng nhìn thần tình kiên nghị trên mặt Vũ Văn, hoàn toàn không giống như đang nói giỡn.

Trong khoảnh khắc đó, Phương Hân đột nhiên nghĩ mình đã hiểu được, thế nào gọi là người dẫn đường Hoàng Tuyền.

Đinh Lam cúi đầu trầm mặc hồi lâu, mới run rẩy đưa tay tiếp nhận dao gọt trái cây trong tay Vũ Văn, cũng mở miệng nói: “Được rồi. Nếu tính tình Trương Nguyệt Thần đại biến cũng là do em mà ra, em đi kết thúc sự tình này cũng là lẽ đương nhiên.”

Vũ Văn hơi hé miệng, tựa hồ có chút muốn nói lại thôi, nhưng y cuối cùng vẫn không nói gì.

Ao sen, là nơi ngày thường thanh u yên tĩnh nhất trong trường, cũng là địa điểm tốt cho các nhóm tình lữ hẹn hò vào mùa hè, nhưng hiện tại đã đầu mùa đông, đầy ao sen đều là lá khô vàng suy tàn, bên cạnh ao gió lạnh chợt nổi, chỉ càng khiến người lòng người thêm ủ rũ.

Đinh Lam bước đi thông thả dạo một vòng quanh ao sen, tựa như đang lơ đãng tìm kiếm gì đó thất lạc, nhưng hần lướt qua từng dãy ghề đá bên hồ nước, vẫn không nhìn thấy tung tích của Trương Nguyệt Thần. Tâm trạng hần một mảnh mờ mịt, chẳng biết ngoại trừ nơi này còn có thể đi đâu tìm kiếm.

Tình cờ, Đinh Lam ngẩng đầu nhìn phía trung tâm ao sen, lại thoáng cái nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia. Chính giữa hồ có một hòn đảo nhân tạo nhỏ, trên đó còn xây một tòa đình nhỏ phong vị cổ kính, Trương Nguyệt Thần hiện tại đang an tĩnh ngồi trong đình nhỏ nọ, phảng phất như một cái bóng đọng lại giữa phong cảnh. Đinh Lam thoáng nhìn dưới chân, ao sen mặc dù không lớn, nhưng nước ao rất sâu, hòn đảo nhỏ cũng cách khá xa bờ ao, thật chẳng biết Trương Nguyệt Thần làm thế nào lên được đình nghỉ mát xinh đẹp kia. Song Đinh Lam cũng không nghĩ nhiều nữa, hần lập tức hất văng giày da trên chân, ồm một tiếng nhảy vào ao sen, trực tiếp hướng hòn đảo nhỏ giữa hồ bơi đến.

Khi Đinh Lam cả người ướt sũng chân trần đến gần đình nhỏ, Trương Nguyệt Thần vẫn thản thờ đưa lưng về phía hần ngồi yên trong đình, tựa hồ hoàn toàn không phát hiện Đinh Lam tiếp cận. Trong tay nàng ôm chính là thanh Tinh Lạc đao đen nhánh kia, còn lại ba thanh tà binh đều bị nàng tùy tiện ném trên đất. Trong bốn tà binh duy chỉ không thấy bóng dáng của đoản kiếm Kanjal, đại khái hần là giấu trong cơ thể Trương Nguyệt Thần.

Vừa rồi bộc phát khởi động đội quân bóng trắng nọ tựa hồ đã tiêu hao rất nhiều linh lực của Tinh Lạc đao, giờ phút này nó đã không còn cùng tà binh khác sinh ra cộng hưởng nữa. Tinh Lạc đao an tĩnh nhìn thế nào cũng chỉ là một đoạn kim loại phế liệu, Đinh Lam thật sự vô pháp tưởng tượng nó làm thế nào không chế được năm ngàn vong hồn cổ đại, cũng tùy thời chuẩn bị tập kích bốn vạn thầy trò trong trường.

“Em thật đúng là biết chọn nơi yên tĩnh giữa lúc náo nhiệt này a, bên ngoài đều loạn thành như vậy, em ngược lại, trốn ở đây ngắm cảnh.” Đinh Lam không dám tùy tiện tiếp cận, liền dựa trên cột đình, dùng ngữ khí thoải mái nửa thật nửa đùa nhắc nhở Trương Nguyệt Thần mình đã đến.

Toàn thân Trương Nguyệt Thần chấn động, chậm rãi xoay đầu, trong đôi mắt to đong đầy lệ, “Đinh Lam, anh quả thật đã tới tìm em, em còn tưởng rằng truyền thuyết của Tinh Lạc đao chỉ là gạt người chứ!”

“Em. Em sao lại ngốc như vậy chứ? Anh vẫn luôn rất thích em mà.” Tâm loạn như ma Đinh Lam miễn cưỡng tươi cười.

Trương Nguyệt Thần đứng bật dậy, thoáng cái ngã vào lòng Đinh Lam, “Xin lỗi. Em không phải cố ý biến thành như vậy, em chỉ muốn anh trở về a!” Trong thanh âm của nàng mang theo nghẹn ngào, đem toàn bộ nước mắt cọ trước ngực Đinh Lam.

Bị Trương Nguyệt Thần chặn ngang dùng sức ôm, vị trí xương sườn bị thương của Đinh Lam lại bắt đầu đau đớn khó nhịn, hần không khỏi kêu rên một tiếng, trên trán nhất thời thấm ra mồ hôi lạnh.

“A? Anh bị thương sao?” Trương Nguyệt Thần có chút khản trương ngẩng đầu nhìn Đinh Lam, biểu tình ân cần trên mặt đúng là đáng yêu động lòng người.

“Được rồi được rồi, anh không sao. Em cũng đừng khóc nữa, không ai trách em đâu, chỉ cần em giao Tinh Lạc đao ra đây là được.” Đinh Lam ôn nhu an ủi Trương Nguyệt Thần, ánh mắt lại thủy chung nhìn chăm chăm đoạn đao trong tay nàng.

Ánh mắt của Trương Nguyệt Thần đột nhiên trở nên khác thường, nàng nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, em không thể cho anh, không có Tinh Lạc đao, anh sẽ rời khỏi em.”

“Đứa nhỏ ngốc, vậy em định cả đời đều đem đao này mang theo bên người sao? Mỗi ngày vác một khối phế liệu như vậy, thật sự quá khó nhìn nha!” Đinh Lam làm một cái mặt quỷ, chọc Trương Nguyệt Thần cười, nhưng nàng rất nhanh thu hồi nụ cười, có chút nghiêm túc nói: “Muốn em đem đao giao cho anh cũng được, nhưng anh phải thề!”

“Thề.” Đinh Lam ngẩn ra.

“Ừ, anh phải thề, đời này kiếp này không nghĩ về nữ sinh tên Mạc Phi kia nữa!”

“Chỉ đơn giản như vậy? Anh còn tưởng rằng anh phải thề nếu liếc mắt nhìn các cô gái khác sẽ bị trời giáng năm đao sét đánh chứ.”

“Ừ, chỉ đơn giản như vậy, anh mau thề đi!” Trương Nguyệt Thần vô cùng chờ mong trừng mắt.

“Được!” Đinh Lam trịnh trọng giơ một tay lên, “Anh thề, anh đời này kiếp này cũng sẽ không nghĩ. nghĩ.”

Cứ như một máy ghi âm bằng cassette kiểu cũ, Đinh Lam không ngừng lặp lại chữ “nghĩ” kia, nhưng thủy chung không nói nên tên một người. Hoa hoa công tử chẳng biết từng nói ra biết bao lời yêu gian dối, nhưng tại thời khắc mấu chốt lại mắc kẹt. Đinh Lam rốt cuộc phát hiện, mình đã khâm Mạc Phi thật sâu vào đáy lòng, dù chỉ là một câu nói dối đơn giản về nàng, cũng bị mình theo bản năng kháng cự.

Nụ cười trên mặt Trương Nguyệt Thần cứng lại.

“Nguyệt Thần. Xin lỗi.” Đinh Lam không biết phải nói sao.

“Không cần xin lỗi, anh chỉ biểu hiện sự thành thật của mình mà thôi.” Mặc dù còn nằm trong lòng Đinh Lam, nhưng thanh âm Trương Nguyệt Thần lại đột nhiên trở nên vô cùng tỉnh táo, “Em thật ngốc, còn luôn tin rằng Tinh Lạc đao thật có thể thay đổi hết thảy trên thế gian, nhưng đến cuối cùng, ngay cả tâm một người cũng không đổi được. Kỳ thật, em chỉ ghen ghét với Mạc Phi mà thôi, tại sao nàng có thể dễ dàng đoạt đi nam nhân mà em yêu như thế, còn em lại không có cơ hội nào phản kích?”

Trong lòng Đinh Lam âm ỷ đau xót, rồi lại không biết nên nói gì.

“Quên đi, em không muốn tiếp tục miễn cưỡng anh nữa. Thế nhưng Đinh Lam, từ khi em xuất viện trở về, anh chưa từng hôn em, em hiện tại chỉ muốn anh hôn em một lần thật tình chân ý, có được không?” Trong ánh mắt Trương Nguyệt Thần toát ra vô hạn bi thương.

Trong phút chốc, Đinh Lam thấu hiểu tâm tình của Trương Nguyệt Thần, bản thân không phải cũng giống nàng sao? Theo đuổi đều là loại tình yêu có thể vô cùng gần gũi nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể tuyệt vọng này.

Đinh Lam nhìn chăm chú vào mắt nàng thật lâu, đột nhiên vươn tay trái nâng khuôn mặt tinh xảo của Trương Nguyệt Thần lên.

Bốn phiến môi nồng nhiệt gắt gao tiếp xúc cùng một chỗ, phẳng phất như đời này kiếp này không bao giờ chia lìa nữa.

Đang lúc thốt nhiên, điện thoại di động phía sau lưng Đinh Lam kịch liệt chấn động, tim hắn cũng theo đó mà thoáng run rẩy.

Đây là tín hiệu Vũ Văn núp trong chỗ tối dùng để nhắc nhở Đinh Lam. Hiện tại, chính là thời cơ tốt nhất để động thủ!

Cổ tay Đinh Lam lật xuống, dao nhỏ lập tức nhẹ nhàng trượt khỏi tay áo, văng vẳng rơi vào tay hắn, mũi dao nhắm ngay sau gáy Trương Nguyệt Thần.

Chỉ cần dùng sức đâm vào, hết thấy sẽ kết thúc.

Một giây, hai giây, ba giây. Thời gian thoáng trôi qua, Đinh Lam lại như bị người phóng ra hóa đá ma pháp. Cánh tay cầm dao kia vẫn không hề động.

Trong thời gian ngắn ngủi, trong đầu Đinh Lam hiện lên vô số hình ảnh tĩnh. Quân đội tử linh mãnh liệt như nước thủy triều, phần mộ đắp bằng đá vụn cự đại, bọn học sinh cực độ khủng hoảng chạy trốn khắp nơi, cùng với cô gái nở nụ cười thần nhiên trước camera. Tất cả những mảnh nhỏ ký ức này giống như một vài đoạn phim lướt qua trước mắt hắn, nhưng cuối cùng dừng lại trong đầu hắn, chính là gương mặt lạnh lùng tái nhợt của Mạc Phi!

Đột nhiên, ngón tay Đinh Lam buông lỏng, tiểu đao vô thanh vô tức đánh rơi trên cỏ. Hắn nhắm lại hai mắt, dùng cánh tay vừa rồi còn cầm dao nhỏ xiết chặt Trương Nguyệt Thần, thêm vào nụ hôn dài dằng dặc kia càng nhiều cảm tình phức tạp.

Song, bên tai đột nhiên xoẹt qua một tiếng gió xào xạc quấy nhiễu Đinh Lam đang ý loạn tình mê, giữa môi hắn đột nhiên nếm được một cổ mùi vị tanh ngọt. Đinh Lam ngạc nhiên mở mắt, nhìn thấy chính là máu tươi ào ạt tuôn ra từ trong miệng Trương Nguyệt Thần, cùng với một nhánh trường tiên xuyên ngang qua cần cổ tinh tế của Trương Nguyệt Thần!

Ánh mắt Trương Nguyệt Thần mê mang nhìn Đinh Lam, tựa hồ còn chưa kịp phản ứng đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì, nàng hơi hé miệng, nhưng trong cổ họng chỉ có thể phát ra mấy âm tiết khàn khàn, đã không cách nào nói đầy đủ câu chữ nữa.

“Kiên trì! Em nhất định phải kiên trì! Anh lập tức mang em đến bệnh viện!” Kinh hoàng thất thố Đinh Lam vội vàng nhìn quanh bốn phía, rốt cuộc ở một chỗ khác của đảo nhỏ nhìn thấy một thuyền mộc đơn sơ đỗ ở bên bờ, thuyền mộc này đại khái là khi nhân viên trường ngày thường quét dọn đảo nhỏ dùng đến, Trương Nguyệt Thần nhất định chính là dùng nó chèo đến đảo.

Còn chưa đợi Đinh Lam ôm nàng đến cạnh thuyền nhỏ, đã thấy một tay Trương Nguyệt Thần nhẹ nhàng phất qua mặt Đinh Lam, sau đó đầu vội lực ngã về phía sau, mang theo nụ cười thần bí lặng yên rời khỏi thế giới này. Thẳng đến khi đình chỉ hô hấp, nàng vẫn gắt gao nắm Tinh Lạc đao, phẳng phất như chỉ cần nó còn trên tay, Đinh Lam sẽ vĩnh viễn không rời đi nữa.

“Nguyệt Thần!” Đinh Lam phát ra một tiếng gào tê tâm liệt phế.

Trên Tinh Lạc đao ảm đạm vô quang, có một đường sáng màu lam lóe lên như sao băng xuất hiện nơi chân trời, trong nháy mắt liền biến mất.

“Ừm! Ừm!” Xa xa lại có hai người nhảy xuống nước, nguyên lai Vũ Văn và Đường Khảo cũng kẻ trước người sau bơi về hướng trung tâm hồ. Khi bọn họ bước lên đảo, Đinh Lam đang ngây người như phỗng ngồi bên cạnh thi thể Trương Nguyệt Thần, trên mặt diện vô biểu tình cứ nhiên nhìn không ra là vui hay buồn.

“Cám ơn trời đất, Tinh Lạc đao và tà binh đều ở đây, cơn ác mộng lần này cuối cùng đã kết thúc.” Vũ Văn cởi áo khoác ướt sũng trên người trải ra bên cạnh Trương Nguyệt Thần, rồi đảo lên không ít bùn đất vấy trên áo khoác, sau đó nhẹ nhàng vịn nắm tay Trương Nguyệt Thần ra, cực kỳ cẩn thận dùng Đinh Linh Châu cuốn lấy chuỗi thanh Tinh Lạc đao, lúc này mới đem đoạn đao đặt ngang trên áo khoác, đặt lên đám bùn đất ban nãy rồi cẩn thận bọc lại.

“Lão Đinh, cậu không sao chứ?” Đường Khảo đưa tay đến trước mặt Đinh Lam, muốn kéo hắn từ trên mặt đất lên.

Ánh mắt Đinh Lam mờ mờ nhìn thoáng qua Đường Khảo, tầm mắt ngừng trên trường cung đeo sau lưng Đường Khảo. Hắn sững sốt trong chốc lát, liền đưa tay khoác lên cổ tay Đường Khảo, ngay khi mượn lực đứng dậy, đột nhiên nặng nề một quyền đánh trên mặt Đường Khảo!

Đường Khảo bất ngờ không kịp đề phòng trúng một quyền nặng, lập tức đau đớn hừ một tiếng trở mình té về phía sau, thiếu chút nữa lăn khỏi mép đảo rơi vào trong nước.

“Cậu là đồ máu lạnh sao? Cậu sao có thể nhẫn tâm dùng tiễn bắn Trương Nguyệt Thần?” Đinh Lam vùng nắm tay lên lại muốn nhào tới.

“Đinh Lam! Cậu điên rồi sao?” Vũ Văn cuống quýt kéo Đinh Lam khỏi Đường Khảo. “Tôi đã sớm đoán được cậu không thể hạ thủ, mới gọi Đường Khảo âm thầm chuẩn bị cung tiễn, cậu muốn đánh thì đánh tôi này!” Vũ Văn bắt lấy nắm tay của Đinh Lam đặt trước ngực mình.

“Tại sao nhất định phải giết chết nàng hả?” Đinh Lam giật mạnh nắm tay từ trong tay Vũ Văn về, thống khổ kêu gào trong miệng còn lưu lại máu tươi của Trương Nguyệt Thần, thế nhưng luồng khí tử vong làm cho tim người khiếp đảm giờ phút này khiến hần lòng đau như cắt.

“Tại sao? Ngay lúc cậu buông dao ra, Trương Nguyệt Thần lại ở phía sau cậu giơ lên đoản kiếm Kanjal kia! Nếu không phải Đường Khảo quyết định thật nhanh, hiện tại người chết chính là cậu!” Vũ Văn rút cuộc kiềm chế không được, rống lớn với Đinh Lam.

“Đoản kiếm Kanjal?” Đinh Lam ngẩn ra.

Vũ Văn mặt âm trầm chỉ chỉ phía sau Đinh Lam, Đinh Lam nhìn lại, thanh đoản kiếm Kanjal còn lóe hàn quang kia đang cắm trên bãi cỏ cách hần không xa. Theo kết cuộc của sinh mệnh Trương Nguyệt Thần, đoản kiếm Kanjal cũng từ tay nàng trượt xuống, khảm thật sâu vào trong bùn đất.

“Không phải! Trương Nguyệt Thần sao lại muốn giết tôi? Sẽ không. Không có khả năng!” Lời Vũ Văn nói so với việc Trương Nguyệt Thần đột nhiên chết đi càng đả kích Đinh Lam nghiêm trọng hơn, hần bắt đầu có chút nói năng không đầu không đuôi.

Vũ Văn đột nhiên vươn tay cho Đinh Lam một cái tát tai, ngữ khí băng lãnh nói: “Cậu thật sự tưởng rằng chết vì tình chỉ là đồn đại xưa nay sao?”

Ăn một cái tát tai, Đinh Lam nóng nảy rốt cuộc đã tỉnh táo, hần trầm mặc một hồi, cúi đầu đi đến cạnh Đường Khảo, đưa tay đem bàn tốt kéo lên, cũng thấp giọng nói: “Lão Đường, xin lỗi. Tôi làm việc theo cảm tính quá rồi.”

Đường Khảo nhu quai hàm tím bầm một cục, thở dài, ngoại trừ có thể vỗ vỗ vai Đinh Lam ra, cậu cũng không biết bản thân nên nói gì.

Đinh Lam không nhắc lại, vẻ mặt buồn bã ôm lấy thi thể Trương Nguyệt Thần, chậm rãi đi vào trong thuyền nhỏ bên bờ nước.

“Thầy. Em có phải thật sự rất lạnh huyết không?” Đường Khảo vô cùng buồn nản đứng bên cạnh Vũ Văn, “Vừa rồi bắn ra mũi tên kia, em cứ nhiên một thoáng do dự cũng không có.”

Thấy Đường Khảo biểu tình thống khổ nắm chặt trường cung đeo trên người, Vũ Văn không nhịn được thở dài: “Haiz. Em không làm gì sai cả, không cần gánh vác tâm lý nặng nề như vậy.”

“Có lẽ vậy.” Tầm mắt Đường Khảo ưu thương nhìn về phía bên đảo.

Trên mặt nước phẳng lặng, có một chiếc thuyền lá nhỏ nhẹ nhàng lay động.

Phương Hân và Huyền Cương vẫn đóng giữ bên ao sen chờ đợi, hiển nhiên cũng nhìn thấy hết thấy mọi chuyện phát sinh trên hòn đảo nhỏ giữa hồ, khi nàng ở xa xa nhìn thấy Đinh Lam vùng quỳ đánh về phía Đường Khảo, ngoại trừ lo lắng kêu lên ra, một chút biện pháp cũng không có. Cũng may cuối cùng ba nam sinh vẫn ngồi chung thuyền nhỏ về tới bên bờ, cũng không thật sự vì thế mà trở mặt.

Tâm tình trầm xuống Đinh Lam sau khi lên bờ vẫn không nói gì, chỉ ôm thi thể Trương Nguyệt Thần ngồi trên ghế đá ven đường, cũng gắt gao cầm bàn tay bé nhỏ lạnh như băng của nàng.

Phương Hân do dự trong chốc lát, vẫn quyết định không đến quấy rầy Đinh Lam, hiện tại bây giờ, mọi lời an ủi đều vô lực.

Đường Khảo đi đến bên cạnh Vũ Văn, thấp giọng hỏi: “Thầy, thầy đã phong ấn Tinh Lạc đao rồi sao?”

Vũ Văn đưa bàn tay đặt trên bọc quần áo bao quanh Tinh Lạc đảo, khiến y yên tâm chính là, trên thanh đao này đã hoàn toàn không còn cảm giác được linh lực chấn động nữa. Y không khỏi hít sâu một hơi, dùng sức gặt đầu với Đường Khảo.

“Cám ơn trời đất, hết thầy đã kết thúc. . . .” Tầng đá trong lòng Đường Khảo rơi xuống, mới phát giác toàn thân mình không còn chút sức lực nào, hai chân như nhũn ra, trong một đêm kịch biến rung chuyển này, hoàn toàn dựa vào một hơi thở trong lồng ngực chống đỡ.

Vũ Văn nghiêng đầu hướng khu ký túc xá nhìn lại, nhưng tầm mắt bị hai tòa cao ốc viện thí nghiệm song song ngăn cản, nhìn không thấy tình hình chiến đấu của Biệt Ly tiên sinh và quân đoàn vong linh ra sao. Song nếu Trương Nguyệt Thần đã chết, có lẽ vong linh này cũng đã tản đi rồi.

“Thầy, mặc dù sự tình biến thành như vậy, có một phần lớn nguyên nhân là lỗi từ Trương Nguyệt Thần, nhưng em vẫn muốn tìm một nơi an táng nàng, có thể chứ?” Đinh Lam đột nhiên đứng dậy nói.

“Ách. Vây à.” Vũ Văn liếc mắt nhìn nhánh tiền luyện tập xô xuyên qua cổ Trương Nguyệt Thần, đột nhiên ý thức được mũi tên này rất có thể sẽ mang đến phiền toái cho Đường Khảo, “Được, cậu đi đi. Nhưng mà, đừng lưu lại mộ bia gì đó.”

Đinh Lam cũng hiểu được ý tứ của Vũ Văn, mặc dù trong lòng có chút chua xót, vẫn gặt đầu. Nhưng Đinh Lam thủy chung là người đang bị thương, ôm Trương Nguyệt Thần còn chưa đi xa, hẳn đã phải dừng lại để thở.

“Tớ đến giúp cậu nhé!” Đường Khảo bước nhanh đuổi theo Đinh Lam, thành khẩn vươn tay.

Đinh Lam do dự trong chốc lát, vẫn đem Trương Nguyệt Thần giao cho Đường Khảo.

“Thầy, em cũng đi giúp một tay.” Phương Hân cuối cùng cũng tìm được cơ hội an ủi Đinh Lam, vội vàng quay đầu lại chào Vũ Văn.

“Đi đi, nơi này tôi cũng không còn chuyện gì nữa.” Trải qua một đêm thống khổ dài dằng dặc như thế, Vũ Văn cuối cùng có thể miễn cưỡng cho Phương Hân một nụ cười.

“Thầy. Thầy không đến gặp mặt sư phụ sao? Hôm nay may nhờ có ông xuất thủ cứu giúp đó.” Phương Hân vốn đã đi vài bước, lại vòng trở về hỏi.

“Ách. Em không cần phải xen vào đâu.” Vũ Văn vô lực khoát tay.

Sau khi đưa mắt nhìn bóng lưng của những thanh niên kia đi xa, Vũ Văn cô đơn một mình ngồi trên ghế đá, bên cạnh chỉ còn lại Huyền Cương.

“Ta nói. Nhiều năm như vậy chưa gặp mặt, ngươi có muốn đi gặp lão tiên sinh không?” Vũ Văn tựa như đang nói chuyện với Huyền Cương, lại phẳng phất như chỉ là tự nói một mình.

Huyền Cương tựa hồ sớm đã quen với loại đối thoại chỉ có một người mở miệng này, diện vô biểu tình đánh một cái ngáp.

“Haha. Khẩu khí nói chuyện của ta, có phải càng ngày càng giống với thầy giáo rồi không? Có đôi khi, ta còn thật cho rằng mình chính là một giáo viên lịch sử đó.” Vũ Văn thoáng có chút tự giễu nở nụ cười. Mặc dù cách xa Biệt Ly tiên sinh đã nhiều năm, nhưng trong lòng y thắt nút kia thủy chung chưa hề giải khai.

Bầu trời đêm lúc 3h sáng, có chút sương mù bàng bạc, trong không khí tràn ngập rét lạnh tiêu điều, khiến người ta càng chán nản.

“Qua mấy giờ nữa, trời sẽ sáng, cho đến lúc đó, cơ hội rời khỏi đây của hai chúng ta cũng không còn nhiều nữa.” Vũ Văn đưa tay vỗ về sau lưng Huyền Cương, vết máu đã khô đem đám lông sói vốn trơn mượt bết dính vào nhau, tay sờ lên còn mơ hồ có chút gai góc, “Ta không muốn kinh động đến bọn Đường Khảo nữa, lại càng không muốn nói lời cáo biệt tăng thêm thương cảm, ngươi thấy thế nào?”

Huyền Cương bất chợt từ dưới tay Vũ Văn đứng dậy, hướng đồng tà binh vừa từ trên thuyền nhỏ chuyển xuống tùy tiện vút cùng nhau sửa vài tiếng.

“A! Người không nhắc nhở, thiếu chút nữa đã quên mấy món đồ vật phiền toái này rồi!” Nói là nói như vậy, Vũ Văn làm sao thật sự quên đám tà binh trải qua thiên tân vạn khổ nỗ lực trả giá thâm mới đoạt lại được này chứ? Chẳng qua nên xử trí tà binh này thế nào, lại thành chuyện khiến kẻ khác đau đầu, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi Vũ Văn theo bản năng lảng tránh vấn đề khó giải quyết này.

Y đem bốn thanh tà binh trên mặt đất chỉnh tề xếp theo thứ tự, rồi đem bọc gói chặt Tinh Lạc đao đặt phía trên tà binh.

Thứ nguy hiểm như thế, lẽ ra nên hủy diệt hết mới đúng, nhưng cổ vật này là tác phẩm đỉnh cao của nghệ thuật đúc kiếm cổ đại sớm đã thất truyền, thân lại mang một đoạn lịch sử sâu sa dày nặng, nếu quyết định cứ như vậy tiêu hủy, Vũ Văn thật có chút không hạ thủ được. Vũ Văn thật ra hy vọng có thể tìm một nơi nào đó có thể hưởng thế nhân trưng bày tà binh hiếm thấy này, nhưng có viện bảo tàng nào có khả năng chứa vật như vậy đây?

“Ồi. . . .Chỉ cần ta còn giữ lại mấy thứ này, sớm muộn cũng sẽ có Bách Diệp hoặc Austin thứ hai tìm tới cửa.” Vũ Văn càng nghĩ, cuối cùng vẫn chỉ nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Ta lúc từ phòng giam đi ra, nhìn thấy ngoại ô có mấy xưởng luyện thép cỡ nhỏ, hay là đưa đến đó, nấu chảy đi. . . .”

Huyền Cương không rên một tiếng chạy ra, chỉ chốc lát sau, nó cũng dùng miệng kéo về một bó dây mây thật dài.

“Ồ! Chủ ý của người không tồi.” Vũ Văn nhất thời hiểu ra ý tứ của Huyền Cương, “Nguyên lai người cũng còn nhớ rõ ta có thể dùng dây mây bện đồ a?”

Sự mềm dẻo của dây mây dưới hai tay của Vũ Văn tinh tế đan vào nhau, vững chắc đem mũi nhọn lợi hại vô pháp thu liễm của nhóm tà binh quấn bọc lên, xử lý như vậy, thường nhân cho dù trong lúc vô tình chạm vào tà binh, cũng sẽ không lập tức bị khống chế, mà Vũ Văn muốn đem chúng ta ra khỏi trường học cũng không phải quá mức gây chú ý.

Nhưng muốn đem bốn thanh tà binh thỏa đáng thu vào bao dây mây, vẫn hao phí không ít thời gian của Vũ Văn, đặc biệt thanh thập tự thương kia, hình dáng quá mức to lớn, Huyền Cương phải chạy đi lần nữa mới thu gom đủ dây mây để quấn nó.

Đem hết thảy trước mắt xử lý xong xuôi, Vũ Văn đã mệt đến mắt mở không lên, bất tri bất giác, ngồi trên đất y cứ như vậy dựa lưng vào ghế đá tiến nhập mộng đẹp.

94. Quyển 2 - Chương 52: Cấm Chú

Trong mộng lung, Vũ Văn phảng phất như nhìn thấy rất nhiều người mình từng nhận thức, khuôn mặt này rất quen thuộc, nhưng y lại gọi không được tên của những người này, những người này vây quanh Vũ Văn, dùng ngữ điệu cực nhanh nói với nhau chuyện gì đó, Vũ Văn mặc dù nghe rất rõ ràng, nhưng một câu cũng nghe không hiểu. Rất nhanh, những người này lại vội vã lặng lẽ bỏ đi, Vũ Văn tâm trạng sốt ruột, đang muốn đưa tay giữ lại, xúc cảm trên tay lại là một mảng trống rỗng!

Ngay khi Vũ Văn trong mộng thấp thỏm lo âu, một nữ hài mang theo thanh âm nức nở cùng tiếng sủa lo lắng của Huyền Cương gọi y bừng tỉnh.

Vũ Văn mở mắt, nhìn thấy đúng là Phương Hân lệ rơi đầy mặt, chẳng biết nàng đã gặp phải sự tình gì, trên tóc cơ nhiên còn dính rất nhiều vụn cây cỏ, trên mặt cũng có mấy chỗ trầy xước nhỏ.

“Thầy! Mau cứu Đường Khảo và Đinh Lam đi! Bọn họ bị một đám lính của quân đoàn vong linh bắt đi rồi!” Phương Hân khóc lóc kể lể nói.

“Hả?” Vũ Văn thất kinh, sột soạt từ trên mặt đất xoay người đứng lên. Đợi y đứng vững gót chân, mới thấy phía sau Phương Hân còn một trung niên tráng hán vai rộng thân cao, vóc người khôi ngô đang đứng.

Vị trung niên hán tử này mặc áo dài kiểu cũ dung mạo không kinh người, nhưng hai tay cơ hồ so với thường nhân lớn hơn gấp đôi, nếu nắm thành quả đấm, đích thực chính là bằng một cái cổ! Phía sau lưng hán còn đeo một túi leo núi cực đại chẳng biết chứa thứ gì, cả người nhìn tựa như một tòa núi nhỏ thành linh xuất hiện.

“Đại sư huynh? Anh cũng tới rồi?” Vũ Văn lại thét lên kinh hãi.

“Đại sư huynh?” Phương Hân thoáng sửng sốt, kinh ngạc liếc mắt nhìn trung niên tráng hán.

“Vũ Văn, Tinh Lạc đao ở trong tay cậu?” Thanh âm tráng hán thô to, trên vai còn vác thi thể Trương Nguyệt Thần.

“Phải.” Vũ Văn cúi đầu nhìn thoáng qua quần áo bọc đoạn đao, “Có chuyện gì vậy? Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi bọn em muốn đưa Trương Nguyệt Thần lên núi nhỏ của khu vườn phía nam chôn, ba người thay phiên nâng nâng lên sườn núi, tất cả mọi người đều mệt không chịu nổi, nhưng vừa lên đến đỉnh núi nhỏ, một tiểu đội binh lính của quân đoàn vong linh tựa như gió đột ngột xuất hiện trước mặt bọn em, đưa tay đem Đường Khảo và Đinh Lam siết trụ, Đường Khảo vừa thấy không đúng, mạnh dẩy em, em liền cùng thi thể Trương Nguyệt Thần lăn xuống sườn núi. Đội binh lính nọ không để ý đến sống chết của em, tựa như một đoàn sương mù dày đặc đem Đường Khảo và Đinh Lam quần đi! Em trốn trong bụi cỏ hồi lâu không dám đứng lên, thành linh lại xuất hiện một đội vong linh, bay qua bay lại trên sườn núi, mắt thấy bọn họ sẽ phát hiện ra em.” Nói tới đây, Phương Hân ngẩng đầu nhìn vị tráng hán kia, “Sau đó, chú này liền xuất hiện, ra tay cứu em.”

“Không phải sư phụ đã ngăn chặn quân đoàn vong linh sao? Làm thế nào có vong hồn rải rác xuất hiện?” Vũ Văn khó hiểu nhìn tráng hán nọ.

Tráng hán trầm thấp đáp: “Mặc dù vừa rồi cậu từ trong tay cô gái đã chết này đoạt được Tinh Lạc đao, nhưng quân đoàn vong linh nếu đã xuất hiện, sẽ không vì phong ấn của Tinh Lạc đao mà biến mất, hơn nữa. Bởi vì đột ngột mất đi không chế đồng nhất của linh lực Tinh Lạc đao, quân đoàn vong linh trong nháy mắt phân tán khắp nơi, sư phụ bất ngờ không kịp đề phòng, kết giới Đà La Ni Ấn cũng không thể trói buộc tất cả vong linh, đến nỗi không ít vong hồn tản mát bắt đầu chạy tán loạn trong trường học, ta chính là nhận mệnh lệnh của sư phụ, đem đám cô hồn dã quỷ này dẫn về trong kết giới!”

“Nhưng còn hai học trò của em đâu?” Vũ Văn lo lắng kêu lên.

“Ta không thể cứu bọn họ, hiện tại đại khái cũng đã theo đội cô hồn, bị ta đuổi vào trong kết giới rồi.” Tráng hán hơi cúi đầu.

Vũ Văn ngẩn ra, thần tình trên mặt ngưng trọng.

“Thầy Vũ Văn, Đường Khảo. Đường Khảo còn cứu được không?” Thanh âm Phương Hân kịch liệt run rẩy.

“Đừng nóng vội, bây giờ còn chưa thể xác định được gì.” Vũ Văn mặc dù ngoài miệng an ủi Phương Hân, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hai đứa trẻ kia đã lạnh ít dữ nhiều. Thành linh, y hết sức trịnh trọng dùng hai tay đè lại hai vai Phương Hân, thấp giọng nói: “Phương Hân, còn nhớ rõ không? Tôi đã đáp ứng em, tôi nợ em một chuyện, nhất định sẽ trả lại cho em, yên tâm đi, tôi sẽ đem Đường Khảo và Đinh Lam an toàn trở về bên em!”

“Vâng.” Phương Hân đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, lúc này người duy nhất nàng có thể dựa vào, cũng chỉ có Vũ Văn.

Đột nhiên, tráng hán giơ một bàn tay đỡ bên tai, phảng phất như đang lắng nghe gì đó, ngay sau đó, hán dùng một loại giọng điệu mệnh lệnh nói với Vũ Văn: “Vũ Văn! Sư phụ gọi cậu hiện tại lập tức sang đây! Thầy lúc này ngay trên đỉnh đài sân thể dục.”

Vũ Văn thoáng trầm ngâm, đáp: “Được!”

Tinh quang trên màn trời đã dần dần thưa thớt, đêm tối phẳng phất như rơi vào vĩnh hằng.

Dưới sự hướng dẫn của tráng hán, bọn Vũ Văn tính cả Huyền Cương, đều đi tới phía tây sơn thể dục của trường, đi lên nóc đài hình vòm thật lớn, liền có thể nhìn bao quát khu ký túc xá cách sân thể dục không xa.

“Đó, sư phụ đang ở đó thi pháp!” Tráng hán đưa một ngón tay.

Một bóng đen thân hình cao lớn thon gầy đang giẫm một chân trên lan can bên mép nóc đài, tay phải bấm tràng hạt màu đen. Tay trái nắm chặt một cây Phục Ma Kim Cang Xử màu vàng nhạt, giữa hai tay hiện ra pháp trận hình thoi từ từ bốc lên từng đợt khí vàng, xa xa kết giới vây chặn quân đoàn bóng trắng nọ, chính là do pháp trận hình thoi này phóng ra mà thành. Từ chỗ này phóng tầm mắt nhìn lại, phật quang kim sắc đã đổi thành tường vây hình tròn, đem năm ngàn vong hồn Thiên Bình quân kia bao quanh, bất quá vong hồn dữ tợn này vẫn đang khí diễm bất diệt, như trước liều mạng trùng kích kết giới.

Vũ Văn chậm rãi đi đến mép đỉnh đài, thẳng đến khi nhìn thấy khuôn mặt trong bóng tối được ngọn đèn bên ngoài sân thể dục chiếu sáng.

“Sư phụ?” Thanh âm Vũ Văn cứ nhiên vì kích động mà trở nên run rẩy.

Bóng đen nọ chính là Tiêu Biệt Ly! Mặc dù râu tóc đã bạc phơ, nhưng sống lưng Biệt Ly tiên sinh ưỡn thẳng tắp, trong mắt long lánh quang mang cơ trí, một chút cũng không giống lão nhân quá bảy mươi tuổi. Chỉ thấy ông thân trên mặc một bộ áo khoác dạ Burberry hai hàng nút màu lông lạc đà, dưới khí lưu cường đại xoay tròn quanh pháp trận, vạt sau của áo khoác đang phấp phới tung bay trong gió. Thân dưới lão nhân lại phối hợp với quần dài màu đen giản dị, hai cẳng chân dài vững vàng ghim trên mặt đất, chẳng mấy may chịu ảnh hưởng của gió loạn, trên khuôn mặt góc cạnh phản minh nọ vì năm tháng trôi qua mà lưu lại những rãnh nếp nhăn, nhưng khó có thể che giấu được cỗ khí khái oai hùng giữa đầu lông mày Biệt Ly tiên sinh.

“Vũ Văn Thụ Học, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe chứ?” Lão nhân nghiêng đầu mỉm cười, trong nụ cười cứ nhiên mang theo vào phần ôn nhuận thân tình.

“Con. . . .” Sóng lòng mênh mông Vũ Văn dù có thiên ngôn vạn ngữ, cũng nhất thời nghẹn giọng.

Phương Hân đột nhiên nhìn thấy một lão nhân khí vũ bất phàm như vậy, đang thấp phần giật mình, quay đầu vừa nhìn, Huyền Cương cũng hưng phấn không thôi xông lên phía trước tựa vào cạnh lão nhân kia, chẳng lẽ lão nhân này thật sự chính là Biệt Ly tiên sinh trong truyền thuyết?

“Em gái, chúng ta muốn cùng thầy của người nói chút chuyện, người có thể tránh đi một chút không?” Tráng hán bất ngờ tiến lên hai bước, nghênh đón tầm mắt Phương Hân, trong đôi mắt nhìn chăm chăm Phương Hân đột nhiên hiện lên một chút u quang.

“A. . . .” Phương Hân lên tiếng, thần tình kinh ngạc trên mặt thoáng buông lỏng, cước bộ thông thả đi sang một bên, thần sắc an bình nhìn dưới mặt đất, không còn nhìn sang Vũ Văn bên này nữa.

“Thuật thôi miên của đại sư huynh lại tiến bộ rất nhiều a. . . .” Vũ Văn không khỏi ca ngợi một tiếng, nguyên lai trong khoảnh khắc hai mắt nhìn nhau kia, Phương Hân đã bị tráng hán thôi miên.

“Hắc hắc. . . .” Chút tài mọn, không đáng nhắc tới.” Tráng hán nở nụ cười hàm hậu, “Chỉ là cảm thấy để người thường ở bên cạnh nghe chúng ta nói chuyện, có chút bất tiện mà thôi.”

“Vũ Văn, trên tay con cầm, chính là kiện tà vật Vô Vi đạo nhân thủ hộ sao?” Biệt Ly tiên sinh nhàn nhạt hỏi.

“Đúng vậy, đây là đầu sở gây náo loạn Tinh Lạc đạo.” Vũ Văn hai tay đem đoạn đao trình lên.

“Tinh Lạc đạo. . . .” Biệt Ly tiên sinh có chút trầm ngâm, đem niệm châu trong tay phải đưa sang tay trái, tiếp tục duy trì pháp trận vận chuyển, sau đó đưa tay tiếp nhận đoạn đao, “Đều là người tự mình rước họa, ngược lại còn muốn đổ trách nhiệm lên một kiện đồ vật sao? Chỉ đáng tiếc cho Vô Vi Tử, một đời anh hào cuối cùng vì vật này mà ngã xuống. . . .”

“Sư phụ đã biết về chân tướng của đao này rồi sao?”

“Lai lịch tương quan của đạo này, ta đã xem trong văn hiến do sứ giả Zarathrusta giáo đưa tới rồi.” Biệt Ly tiên sinh lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vân lộ trên đoạn đao.

” Zarathrusta giáo? Sao bọn họ lại tìm đến sư phụ?”

“Sau khi Austin bỏ mình, Zarathrusta giáo không muốn tà binh rơi vào tay người Nhật Bản, liền gửi người đến bái phỏng ta, mặc dù bọn họ đã bị bức khỏi cuộc cạnh tranh Tinh Lạc đạo, nhưng vẫn hy vọng ta có thể can thiệp vào, để có thể từ chỗ ta cầm lại loan đao Shamshir thuộc về Ba Tư cổ. Nhưng từ khi hai cao thủ đứng đầu đồng lứa Austin và Bách Diệp Thân Hoàn này vừa tiến vào đại học S, trận tranh đoạt tà binh tam quốc này đã khiến cho giới pháp thuật âm thầm chú ý, có người nhiều chuyện từ Iran và Nhật Bản lấy được bản sao bản hồi ký của nô lệ Ba Tư cổ lưu lại, rồi truyền bá trong phạm vi nhỏ nội bộ giới pháp thuật. Một nhóm lão già nhàm chán hiểu rõ nội tình lập tức ở nước ngoài mở hội giao lưu, đánh cược kết quả thắng thua của trận tranh đấu này. Ta mặc dù sớm đã nghe thấy một chút tiếng gió về trận đánh cuộc này, nhưng cũng không muốn cuốn vào dòng nước đục đó, cho dù Zarathrusta giáo cử người đến cầu ta, ta cũng không đáp ứng ra tay, nghĩ đến Vô Vi Tử cũng chưa chắc sẽ thích ta nhúng tay đâu. Trong báo cáo tình hình chiến đấu ban đầu cũng không có tên Vô Vi Tử, bởi vì không ai biết hắn đang âm thầm thủ hộ Tinh Lạc đạo, mà một gã làm người dẫn đường Hoàng Tuyền như con, mặc dù có tư cách tham dự trận đấu, nhưng tỉ lệ đặt cược này thật đúng là khiến người ta cảm không nổi. Bất quá tình hình phát triển ngoài dự đoán mọi người, phần thắng cao nhất “Bất tịnh nhân” Austin lại bị loại đầu tiên, trong báo cáo tình hình chiến đấu cũng bắt đầu xuất hiện tên Vô Vi Tử. Đáng tiếc sức mạnh của con trong mắt người ngoài thật sự có hạn, cho dù Vô Vi Tử tham dự vào, trong phiếu tỉ lệ đặt cược cũng chỉ cao hơn một chút so với ban đầu.”

“Báo cáo tình hình chiến đấu. Chẳng lẽ chúng con vẫn luôn bị người giám thị?” Vũ Văn giật mình không nhỏ.

Biệt Ly tiên sinh thoáng trầm mặc, mới mở miệng nói: “Ta cũng chỉ mới biết được gần đây bọn họ trên bầu trời đại học S phóng ra ”Kẻ Quan Sát“, nhất cử nhất động bên ngoài của các con đều chạy không khỏi đôi mắt của ”Kẻ Quan Sát“.”

Vũ Văn hoàn toàn không ngờ tới, mình và Bách Diệp Austin cùng đấu người sống ta chết, lại bị người xem như con cờ trong trò chơi đánh bạc, trên mặt y dần dần hiện ra thần tình phẫn nộ.

“Nếu sư phụ đã không dự định tham dự việc này, tại sao hiện tại lại xuất hiện ở đây?” Trong thanh âm Vũ Văn đã không còn chứa kích động lúc trước.

“Sở hữu tà binh, tự có thiên ý, ta quả thật chưa từng dự định can thiệp, nhưng ba ngày trước đại học S chính thức tuyên bố phong tỏa trường, cũng bộc phát nguy cơ virus biến dị H5N1, khiến cho lượng lớn người thường vô tội quần vào phong ba, hành động của Bách Diệp Thân Hoàn đã vượt quá ranh giới an toàn, ta nào có thể ngồi yên không màng đến? Đáng tiếc trên tay ta có chuyện quan trọng trì hoãn, mãi đến hôm qua mới có thể thoát thân. Ta và đại sư huynh của con vội vàng tới, thấy bên ngoài trường phong tỏa nghiêm mật, liền muốn đợi đến nửa đêm người vắng sẽ lên vào trường, chỉ một đêm ngắn ngủi như vậy, bên trong trường tình thế đã đại biến. Từ khi Vô Vi Tử đánh với Bách Diệp dừng cầm hy sinh, tỷ lệ cược liền phơi bày thế cục nghiêng về một phía, không nghĩ tới con có thể nghịch chuyển cục diện, đánh bại Bách Diệp, có lẽ đám lão già kia hiện tại nhất định tổn thất thảm trọng a, hahaha.” Biệt Ly tiên sinh đột nhiên cất tiếng cười to, trong điệu cười mơ hồ có chút ý tự hào về Vũ Văn.

Nhưng thần sắc Vũ Văn lộ vẻ sầu thảm, một chút cao hứng cũng không có. Y đưa tay chỉ hướng phật quang kim sắc nọ, trầm thấp nói: “Sư phụ, con biết mình đã làm ra sai lầm lớn, không thể ngăn cản sức mạnh khủng bố của Tinh Lạc đạo phóng thích, tình hình lúc này như vậy, xin sư phụ hãy nghĩ biện pháp giải quyết mới đúng.”

Biệt Ly tiên sinh khe khẽ thở dài, nói: “Đáng tiếc ta chỉ tới chậm một bước, đã không thể giúp được gì nữa, đàn diên hồn này tuy là do Tinh Lạc đạo phóng ra, nhưng giờ phút này đã không còn liên hệ gì với Tinh Lạc đạo, thiên thạch đúc thành Tinh Lạc đạo, chất chứa chính là năng lượng vật chất tối tăm thần bí nhất trong vũ trụ, với hệ thống tri thức của nhân loại chúng ta, không thể nào giải thích rõ về nó, càng không cần phải nói tới khổng lồ hướng phát triển của nó, quân đoàn vong linh nó dẫn ra, ta cũng chỉ có thể dùng kết giới tạm thời ngăn cản, muốn ta ra tay hoàn toàn đánh tan đám ma vật này, ta quả thực vô lực để làm.

.....”

“Thật không còn biện pháp nào sao?” Vũ Văn không ngờ tới sư phụ cũng sẽ nói ra lời nhụt chí như vậy.

“Đó là phật pháp vô biên, cũng phải tuân theo năng lượng thủ hằng, sức mạnh của đám ma vật này đã vượt quá tu vi của ta, ta có thể sử dụng kết giới phong tỏa chúng nó, đã là cực hạn rồi.” Lão nhân nghiêm túc lắc lắc đầu.

Mục quang chờ mong trong mắt Vũ Văn thoát cái ảm đạm xuống, nếu ngay cả Biệt Ly tiên sinh cũng không còn cách nào, vậy trận hỗn loạn này chỉ sợ cũng không còn ai có thể ngăn cản. Một khi Biệt Ly tiên sinh kiệt lực, quân đoàn vong linh phá tan kết giới, tiếp đó sẽ đem cả đại học S một lần hủy diệt.

“Đừng dễ dàng buông tha như vậy, nếu gọi con sang đây, đó là còn một cơ hội!” Thanh âm của Biệt Ly tiên sinh chợt chuyển.

“Còn có biện pháp sao? Sao sư phụ không nói sớm?” Trong lòng Vũ Văn vui vẻ.

Biệt Ly tiên sinh đột nhiên vươn tay vẽ trên không trung, cứ nhiên bằng không đè ép ánh sáng khúc xạ không khí, ở giữa không trung tạo ra một thấu kính hội tụ cực đại, Vũ Văn xuyên thấu qua mặt kính phóng đại này, vừa vặn có thể rõ ràng nhìn thấy tường tận tình huống trong kết giới xa xa. Giữa đàn vong hồn đáng sợ kia, Đinh Lam và Đường Khảo bị bắt đang liều mạng hô hoán giãy giụa, tựa như hai mảnh lá cây giữa sóng cả mãnh liệt, cùng nhau khuất phục, lúc ẩn lúc hiện.

“A! Bọn họ còn sống!” Vũ Văn nhất thời vui mừng khôn xiết, nhưng tâm tình trong lúc thoáng qua lại rơi vào khe vực, cho dù hai người trẻ tuổi còn sống, ai có thể giải cứu bọn họ ra ngoài đây.

“Con thật sự không biết biện pháp kia sao?” Trong mắt Biệt Ly tiên sinh có quang mang dị thường lãnh khốc hiện lên, “Chỉ cần một trong hai người này làm huyết tể linh môi, con liền có thể sử dụng khởi động năng lượng vật chất ám tối cùng loại của Mật Tông Huyết Cổ Hàng Ma chú, bộc phát mắc xích trùng kích trong phút chốc hủy diệt đàn ma vật điên cuồng này! Tin rằng bản thân con, con có năng lực như thế!”

Mắt Vũ Văn xoát cái trở nên cực kỳ trắng bệch, y hoàn toàn không ngờ, sư phụ lưu lại ình chính là lựa chọn này! Vẫn muốn liều mạng quên đi Huyết Cổ cấm chú, cuối cùng vẫn tìm tới cửa sao?

“Ta biết hai đứa trẻ này đều là học sinh của con, giờ phút này con tất nhiên có chút không muốn, nhưng lúc này tình huống nguy cấp, đã không cho phép con trù trừ do dự nữa, có đại sư huynh hỗ trợ, có thể trong hai người cứu ra một. Con hiện tại muốn làm, thì hãy nhanh lựa chọn đi, phải hy sinh ai?” Biệt Ly tiên sinh chỉ vào hai người trẻ tuổi hiện ra trong kính, dùng khẩu khí không thể nghi ngờ nói, “Đến tột cùng là bên trái? Hay bên phải?”

Vũ Văn không đành lòng nhìn hai người trong kính nữa, bước chân trầm trọng đi đến mép nóc đài, ánh mắt mê mang nhìn phía dưới, trái? Hay phải?

Bên trái, hy sinh chính là Đường Khảo, bên phải, hy sinh chính là Đinh Lam. Bất kể Vũ Văn chọn bên nào, một trong hai người đều bị Huyết Cổ Cấm chú hại cùng. Vũ Văn thống khổ nhắm chặt hai mắt, cúi đầu thật sâu.

Gió, nhẹ nhàng thổi tung mái tóc dài trên trán Vũ Văn.

“Làm không được. Con làm không được.” Vũ Văn đột nhiên bắt đầu thì thào tự nói.

“Hửm? Con nói gì?” Biệt Ly tiên sinh có chút không tin vào tai mình.

“Con nói con làm không được! Con không phải cỗ máy giết người, càng không phải con cờ mặc cho người định đoạt! Con không bao giờ muốn thi triển Huyết Cổ Hàng Ma chú chỉ biết đưa tới khiển trách của trời cao này nữa, con hiện tại thậm chí hoàn toàn chính chính cứu Đường Khảo và Đinh Lam trở về! Bởi vì con đã đáp ứng cô bé này, nhất định phải đem người yêu và bạn của nàng an toàn trở về!” Tình tự Vũ Văn chịu áp lực đã lâu đột nhiên bộc phát, y cứ nhiên gào lên với Biệt Ly tiên sinh!

“Con nổi điên với ta làm gì?” Sắc mặt Tiêu Biệt Ly thoáng chốc trầm xuống, vụt một cái đưa tay bắt lấy cổ áo của Vũ Văn, dùng sức túm đến trước mặt mình, chớp mũi cơ hồ dán trên mặt Vũ Văn, “Bốn vạn thầy trò trong trường học này, cùng hai người kia so sánh, ai nhẹ ai nặng?”

“Giá trị con người không phải dùng số lượng để đơn giản so sánh!” Vũ Văn không chút sợ hãi cùng Biệt Ly tiên sinh đối mặt.

“Ngu xuẩn! Còn viện cớ cho sự mềm yếu của người, không thể vứt bỏ tình cảm dung tục của nhân thế, làm sao đảm đương người dẫn đường Hoàng Tuyền?” Đang khi nói chuyện, trên mặt Biệt Ly tiên sinh đã bịt kín một tầng sương lạnh.

Mắt thấy Biệt Ly tiên sinh ngày thường hỷ nộ không biểu hiện thốt nhiên tức giận, Huyền Cương và trung niên tráng hán nọ đều sợ đến thần sắc đại biến, kinh hoàng lui về phía sau từng bước. Nhưng Vũ Văn lại haha cười: “Sư phụ, người hôm nay cho dù giết con, con cũng sẽ không dùng hai người trẻ tuổi kia làm huyết tể linh môi.”

“Ai cho phép người dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta?” Mục quang lợi hại của Tiêu Biệt Ly giống như lưỡi dao đảo qua trên mặt Vũ Văn, đột nhiên đưa tay một quyền đánh trúng bụng Vũ Văn, vốn đã bị thương không nhẹ Vũ Văn lập tức học một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, điểm điểm nho nhỏ văng trên áo khoác màu lông lạc đà của Biệt Ly tiên sinh.

“Đánh đi, đánh chết là tốt nhất, dù sao mạng của con cũng là ngài nhặt lấy, ngài muốn xử trí thế nào cũng được!” Vũ Văn chém đinh chặt sắt nói xong, lại hắc hắc nở nụ cười.

“Thật phải giết người, chỉ sợ nha đầu Mạc Phi kia sẽ hận ta cả đời.” Tiêu Biệt Ly phát ra một tiếng thở dài cực nhỏ, “Một trận Đoạn Long Đài hai năm trước, người từng thành công sử dụng Huyết Cổ Hàng Ma chú, ta còn tưởng rằng người có thể từ đây hiểu được một phen khổ tâm của ta, nhưng không ngờ đến hôm nay người vẫn ngu xuẩn không khôn ra như thế.” Trong lúc nói, lão nhân nhẹ buông tay, thả áo Vũ Văn.

“Huyết cổ cấm chú. Con thật sự không muốn dùng nó thương tổn bạn bè nữa.” Vũ Văn chán nản ngã ngồi trên mặt đất.

“Không ngờ người lại hành động theo cảm tính như thế, có lẽ. Người thật sự không thích hợp làm người dẫn đường Hoàng tuyền. Nếu không muốn thừa nhận sư phụ ta đây, vậy đem những gì ta truyền thụ cho người hết thảy trả lại đây!” Tiêu Biệt Ly phát ồng tay áo, không hề nhìn Vũ Văn.

“Cầm đi cầm đi, người thật muốn khiến con quên hết thảy, con cảm tạ người còn không kịp đâu!” Vũ Văn nói xong lời cuối cùng, đã có vài phần điên cuồng.

“Vũ Văn, đừng quá làm càn! Cậu trốn xuống núi nhiều năm như vậy, sư phụ vẫn không từ bỏ tìm kiếm phương pháp giải trừ ác mộng quấy rầy cậu, cậu đối nghịch sư phụ như vậy, có nghĩ tới cảm thụ của sư phụ hay không?” Vẫn không nói gì trung niên tráng hán cũng nhin không được mở miệng.

“Đại sư huynh. Em cho tới bây giờ vẫn chưa từng quên ân tình của sư phụ, nhưng em thật sự không cách nào lãnh huyết được như thầy, có thể nhẫn tâm vứt bỏ đệ tử của mình, tựa như thầy năm đó ở núi Côn Lôn vứt bỏ Lục sư đệ vậy!” Vũ Văn mạnh khoát tay chặn lại, phảng phất như muốn cùng quá khứ không muốn nhớ tới hoàn toàn đoạn tuyệt.

Lời vừa nói ra, trung niên tráng hán cũng trầm mặc.

“Vũ Văn, chớ có trách ta không nhắc nhở người, linh lực của ta đã tiêu hao rất nhiều, không đủ để chống đỡ lâu, năm phút sau, khi kết giới Đà La Ni Ấn sụp đổ, người phạm của nơi này đều do người hại chết, kể cả hai đứa học trò bảo bối của người, cũng đồng dạng khó thoát khỏi cái chết!” Thanh âm của Biệt Ly tiên sinh lạnh lùng mà nhẹ nhàng bay qua.

Ranh giới sống còn, tính mạng của bốn vạn thầy trò đang bức bách Vũ Văn đưa ra lựa chọn cuối cùng. . . .

“Sinh tử chẳng màng đến, tựa như dầu rơi gỗ, một khi dây đã đứt, lổ lổ lác lác.” Tại tình huống khẩn cấp trước mắt, chẳng biết tại sao, trong đầu Vũ Văn vang lên cư nhiên là di ngôn của Bách Diệp trước lúc lâm chung, cùng lúc đó, dung mạo của Bách Diệp và Austin cũng hiện lên trước mắt Vũ Văn.

Trong phút chốc, trong lòng Vũ Văn thoáng hiện linh quang, tựa hồ đã tìm được mấu chốt giải quyết hết thảy.

“Sư phụ chậm đã! Con đã có biện pháp!” Vũ Văn đột nhiên quát to một tiếng, vụt một cái từ trên mặt đất đứng lên.

Tráng hán và Huyền Cương đều vừa mừng vừa sợ, chẳng biết Vũ Văn nghĩ ra biện pháp gì.

“Đại sư huynh, hai đứa học trò vô dụng này của em, liền giao phó cho anh đưa bọn họ từ giữa kết giới cứu ra! Huyết tế linh môi, em có lựa chọn khác.” Vũ Văn thập phần khẳng định nói với tráng hán, “Bất quá con còn phải mời sư phụ trả lại Tinh Lạc đao cho con, con cần dùng đến nó.”

Biệt Ly tiên sinh lạnh lùng nhìn Vũ Văn, thuận tay ném một cái, trả Tinh Lạc đao lại cho Vũ Văn.

“Huyết Cổ Hàng Ma cấm chú, mỗi lần khởi động đều cần tính mạng người sống làm linh môi, nếu muốn người sống, ta đây liền tạo ra một người sống!” Trong lúc Vũ Văn thì thảo tự nói, đột nhiên đem thi thể Trương Nguyệt Thần tráng hán vác đến nóc đài ôm tới bên người.

“Chẳng lẽ ngươi muốn thi triển thuật Hồn Rối?” Biệt Ly tiên sinh hơi giật mình, “Ngươi từ chỗ nào tập được tà thuật Nhật Bản bực này?”

“Từng thấy truyền nhân Âm Dương đạo Bách Diệp Thân Hoành dùng qua một lần, con chỉ ở đây trông mèo vẽ hổ mà thôi.” Vũ Văn đáp.

“Âm Dương đạo. . . . Bọn họ đều dùng Thức Thần thay cho hồn phách, con tìm đâu ra Thức Thần để sử dụng đây?” Biệt Ly tiên sinh chỉ sợ Vũ Văn đã bị bức đến phát điên.

“Con không cần Thức Thần gì cả, chỗ này của con đã có sẵn hồn phách để dùng!” Vũ Văn đem Tinh Lạc đao cầm trong tay nghênh phong mở ra, Định Linh Châu treo trên chuỗi đao cũng trái phải lay động. Việc này không nên chậm trễ, trong miệng Vũ Văn bắt đầu vận niệm pháp quyết, phạn âm thanh thanh, ánh sáng màu của Định Linh Châu cũng theo đó nổi lên biến hóa, dần dần, chuỗi châu cư nhiên trở thành màu hắc bạch đan xen, âm dương hòa vào nhau. Trong sự bức bách của pháp lực Định Linh Châu, Tinh Lạc đao cũng đã có phản ứng, dưới đốm gỉ sét đen đúa, phẳng phát như bắt đầu có ám quang lưu động.

Vũ Văn đột ngột ngôn từ quay cuồng, niệm pháp thuyết bất tri bất giác đã đổi thành Nhật văn ngay cả chính y cũng không hiểu, y mặc dù chưa từng học qua Nhật văn, nhưng ngày đó khi Bách Diệp lợi dụng thi thể của Austin thi pháp, mẫu chốt thi pháp không ngờ bị Vũ Văn nghe lén nhớ được, Vũ Văn lợi dụng trí nhớ siêu phàm khác hẳn thường nhân của mình, cư nhiên có thể đem thuật Hồn Rối bắt chước đến tám chín phần mười!

Mọi người ở đây nín thở ngưng thần, thoáng chốc Tinh Lạc đao quang mang đại thịnh, một cổ thanh khí từ chỗ lưỡi gươm từ từ dâng lên. Mắt thấy thời cơ chín muồi, Vũ Văn mạnh giơ đoạn đao lên cao, thoáng cái cắm vào trong sống lưng của thi thể Trương Nguyệt Thần!

Dưới một kích đó, thi thể Trương Nguyệt Thần cư nhiên ngẩng đầu hô to, tự động xông lên vài bước.

“Hừ hừ, hay cho cái gọi là tá thi hoàn hồn!” Trong thanh âm của Biệt Ly tiên sinh cư nhiên cũng có vài phần tán tụng.

“Ngàn năm trước tổng quản Quân Khí Giám Cao Phương dùng tà vật Tinh Lạc đao tự sát, hồn phách này tất nhiên bị Tinh Lạc đao hút lấy, hiện tại, là đã đến lúc để cho đầu sỏ này đền bù tất cả sai lầm.” Vũ Văn nhẹ nhàng thở dài, rồi hướng người nọ kêu, “Cao Phương!”

“Người phương nào gọi ta?” Trương Nguyệt Thần mạnh quay đầu lại, trên khuôn mặt tú lệ lại toát ra một cổ khí khái nam tử.

“Cao Phương! Năm ngàn Thiên Bình quân thủ hạ của ngươi, chết đi vẫn như cũ không chịu ngừng lại, vẫn muốn ở nhân thế làm loạn, vị Cao thiếu giám ngươi có phải cũng nên truy cứu tội giám sát bất lực rồi hay không?” Vũ Văn chỉ vào năm ngàn ma quân xa xa kia, cao giọng hô lên với Cao Phương.

Cao Phương đầu tiên là sửng sốt, không rõ lời Vũ Văn nói là sự tình gì, chợt đứng bên mép nóc đài nhìn về nơi xa, cũng nhận ra năm ngàn binh sĩ nọ từng là thuộc hạ của mình.

“Ta đây chính là đang ở trong địa ngục a tì?” Cao Phương lẩm bẩm nói.

“Không sai, nơi này chính là địa ngục a tì, người làm theo ý mình, đúc tà binh, liên lụy hại chết binh sĩ thủ hạ, thế cho nên bọn họ oán khí ngút trời, không chịu luân hồi chuyển thế, hiện tại muốn mượn hồn phách của người dùng một lát, tiễn bọn họ ra đi, người có bằng lòng hay không?” Vũ Văn cũng cơ trí, lập tức nương theo lời Cao Phương dẫn dắt gã nhập cuộc.

Cao Phương vốn còn có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng chợt nhìn thấy xa xa trong kết giới phật đỉnh kia mơ hồ xuất hiện tư thế trang nghiêm của Phật đà, nhất thời quỳ mọp trên mặt đất, hướng phật quang cuồng quít dập đầu, trong miệng còn không ngừng kêu lên: “Cao Phương biết sai, khi còn sống đã hối hận không thôi, hôm nay vừa vãn có cơ hội chuộc tội, mong rằng sứ giả thành toàn!”

Chuyện quá khẩn cấp, Vũ Văn cũng bất chấp cùng người chết này đóng kịch nữa, đưa mắt ra lệnh cho tráng hán bên cạnh, tráng hán hiểu ý, lập tức phi thân thả người xuống nóc đài, cực nhanh rơi xuống, tráng hán nọ không chút hoang mang xoay tay lại quăng ra một cái móc câu, treo trên giá thùng nước sắt trên nóc đài, theo một sợi thừng dài mảnh ung dung nhảy xuống đất. Sau khi tiếp đất, tráng hán lập tức tựa như mãnh hổ hạ sơn, cấp tốc hướng pháp trận vọt đi, Vũ Văn trên nóc đài xa xa nhìn lại, thật giống như đang chứng kiến một quả đạn pháo tốc độ kinh người hướng quân đoàn bóng trắng nọ vọt tới.

Trong nháy mắt, tráng hán đã vọt tới trước pháp trận, đối mặt với mấy ngàn ma vật, tráng hán không chút sợ hãi dùng bàn tay khổng lồ xé mở kết giới, thoáng cái thả người dung nhập vào trong hồn triều màu xám trắng. Sau hơn mười giây, tráng hán quả nhiên cấp hai người trẻ tuổi từ trong kết giới nguyên vẹn trở ra, lông tóc vô thương hướng khu vực an toàn chạy đi.

Vào thời khắc này, bên Vũ Văn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, Cao Phương hai tay tạo thành chữ thập, ngồi xếp bằng trên mặt đất, trên mặt bị Vũ Văn vẽ lên huyết chú dày đặc. “Đỉnh Lam, xin tha thứ cho tôi dùng thân thể của Trương Nguyệt Thần thi pháp, tin rằng cậu cũng sẽ đồng ý, đây là hãn là kết cục tốt nhất của Nguyệt Thần rồi.” Trong lòng Vũ Văn yên lặng thì thầm.

Biệt Ly tiên sinh bên kia cũng đã tới cực hạn, kết giới Đà La Ni Ấn đang từ từ mất đi quang mang. Lão nhân có cảm giác chóng đờ thể nào đi nữa, cũng khó tiếp tục duy trì.

Thình lình kim quang chợt lóe, kết giới mất đi hiệu lực! Ma quân nhất thời lao ra, đang muốn tán đi khắp bốn phương tám hướng.

“Nếu như ý nghĩ ngông cuồng tự ngừng, sương khói huyền thành lửa mặt trời. Chính là hiện lên ánh rạng đông như lúc ban đầu, trời quang không mây tiếp nối hiện!” Trong miệng Vũ Văn vừa quát, Kim Cương Huyết Cổ Hàng Ma chú, lại bắt đầu khởi động!

Một vòng ánh dương mãnh liệt hư diễm cự đại nhất thời từ vòm đỉnh đài hiện lên, thẳng tắp hướng ma quân lao đi!

Thân thể Trương Nguyệt Thần và hồn phách của Cao Phương cũng từ trong tay Vũ Văn theo gió tiêu tán.
.....

95. Quyển 2 - Chương 53: Đêm Lạnh

Sau mười phút, tráng hán vác hai nam sinh hôn mê bất tỉnh về tới đỉnh đài sân thể dục, hướng Biệt Ly tiên sinh phục mệnh: “Báo cáo sư tôn, năm ngàn ma quân đều đã bị tiêu diệt, một tên cũng không sót!”

“Ừm.” Biệt Ly tiên sinh trầm ngâm trong chốc lát, không có vẻ phủ nhận. Ánh mắt lại chuyển hướng Vũ Văn một bên.

Thi hành cấm chú, thân hình người phạm của Vũ Văn lại một lần nữa thừa nhận áp lực khó có thể tưởng tượng, y sớm đã sức cùng lực kiệt ngã ngồi trên mặt đất, ngum lớn thở hổn hển.

Biệt Ly tiên sinh diện vô biểu tình nhìn Vũ Văn, đột nhiên trầm giọng kêu lên: “Tây Quan!” Trong lòng bàn tay nhất thời tụ lên một tầng bạch quang nhàn nhạt.

Tráng hán cả kinh, vội vàng khom lưng đáp: “Có!”

“Bắt trụ nghiệp chướng này cho ta!” Tay phải Biệt Ly tiên sinh dứt khoát vung lên.

“Này. . . .” Tráng hán hơi có chút do dự.

“Chính là muốn kháng mệnh?” Biệt Ly tiên sinh lạnh lùng hỏi.

“Vâng!” Tráng hán không dám nói lời nào nữa, vươn một đôi tay to như quạt hương bồ, mạnh bắt được đôi tay Vũ Văn từ phía sau, dùng sức vặn ra sau, Vũ Văn bị đau, nhưng chỉ kêu rên một tiếng. Tráng hán đột nhiên tự động ngửa mặt hướng lên trời té trên mặt đất, một chân ôm lấy một chân Vũ Văn, một chân khác đặt sau lưng Vũ Văn, Vũ Văn cứ như vậy hai chân bị chống cách mặt đất lơ lửng giữa không trung, cả thân hình kéo căng thành thế giương cung.

Đầu Vũ Văn treo ngược đối diện Biệt Ly tiên sinh, y vẫn như cũ ánh mắt lấp lánh nhìn lão nhân, tựa hồ rất rõ ràng dụng ý của sư phụ ra sao.

“Người nếu đã sớm bắt mãn với sư phụ ta đây, lại luôn bị thân phận người dẫn đường Hoàng Tuyền này trói buộc, ta cũng không làm khó người, khó được năm nay nhớ đến một phương pháp, có thể giải thoát cho người, người liền đem những thứ ta truyền thụ cho người, nhất nhất trả lại đây!” Biệt Ly tiên sinh khẩu khí cương quyết, tựa hồ đã hạ quyết tâm.

Vũ Văn thấp giọng nói: “Sư phụ, người muốn xử trí con thế nào cũng được, nhưng còn có một chuyện muốn kính nhờ người, xin người nhất định phải đem ba học sinh của con mang ra ngoài trường, con sợ hết thầy đã phát sinh hôm nay, sẽ mang đến cho bọn họ phiền toái không cần thiết.”

Biệt Ly tiên sinh nhìn Vũ Văn không chuyển mắt, lạnh lùng đáp: “Ta nhất định đáp ứng người!” Vừa dứt lời, hai chân lão nhân đột ngột phát lực, thân ảnh cường tráng cứ nhiên bay lên trời! Đợi cho bay lên đến hết đà, ông liền đảo một vòng lộn nhào, đầu hướng xuống thẳng tấp hướng Vũ Văn rơi đi.

“Tam thân vốn thể ta, tứ trí chủ tâm mình, thân trí dung vô ngại, ứng vật mặc tùy hình.” Mắt thấy tốc độ sa xuống càng lúc càng nhanh, trong miệng Biệt Ly tiên sinh đột nhiên cao giọng niệm pháp quyết, tay phải mang theo một bạch quang hình con dao, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mạnh đâm vào ngực Vũ Văn!

Giống như bị dòng điện cường đại tập kích, Vũ Văn nhất thời toàn thân kịch liệt co quắp, hai mắt tròn tròn như muốn phanh vành mắt mà ra, máu tươi đỏ sẫm hỗn tạp trong bọt mép từ bên môi cấp bách tuôn ra.

Một cỗ khí tràng cự đại bao bọc lấy ba người đang trong trạng thái thi pháp, Biệt Ly tiên sinh cứ nhiên treo thẳng đứng giữa không trung ngừng vài giây. Đột nhiên bạch quang vừa thu lại, lão nhân lấy một tư thế xoay người cực kỳ xinh đẹp rơi trên mặt đất, cũng thuận thể một cánh tay chặn lại, xách Vũ Văn lẳng không ném văng ra ngoài. Vũ Văn đáng thương cả người tản mát sương mù vẩn vút, “Bịch” một tiếng nện trên mặt đất, trước khi rơi xuống y cũng đã hôn mê.

Tráng hán nằm trên mặt đất lục tục đứng lên, đang muốn đến gần xem tình hình của Vũ Văn, lại bị Biệt Ly tiên sinh mở miệng quát bảo ngưng lại: “Tây Quan! Mang theo cô bé kia, chúng ta cần phải đi!” Tráng hán thoáng sửng sốt, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, xoay người đi về hướng Phương Hân.

Chỉ có Huyền Cương nhất quyết không để ý tới mà vội tới bên cạnh Vũ Văn, dùng đầu húc phần eo của y, đem Vũ Văn mặt đang hướng mặt đất đẩy trở mình lại, nhưng Vũ Văn vẫn như cũ không chút phản ứng nào, tựa hồ đã không còn cảm giác được động tĩnh bên ngoài.

“Huyền Cương, còn chưa đi sao? Từ nay về sau, y sẽ không còn cần sự thủ hộ của người nữa.” Thân ảnh thon dài của Biệt Ly tiên sinh xuất hiện bên cạnh Huyền Cương.

Hắc lang nhẹ nhàng liếm liếm lòng bàn tay của Vũ Văn, đột nhiên ngửa mặt lên trời rú dài, tiếng sói tru bi thương kia xuyên thủng hư không, thẳng đến chín tầng mây.

Khi Đường Khảo mở mắt, thứ đầu tiên mắt cậu nhìn thấy cứ nhiên là tháp đồng hồ của hải quan. Kim giờ của đồng hồ lớn đang chỉ đúng vào rạng sáng 4h30', ánh sáng đèn đường mờ nhạt chiếu trên người cậu, nhưng lại cảm thấy có chút ấm áp khó hiểu. Đường Khảo mạnh ngồi dậy, mới phát giác mình đang nằm

trên đường cái, không đợi cậu thấy rõ cảnh tượng bốn phía, Phương Hân đã thoáng cái xông lên gắt gao ôm lấy cậu.

“Tớ. Tớ còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại cậu nữa.” Buồn vui lẫn lộn Phương Hân ôm cổ Đường Khảo, đột nhiên thất thanh khóc lớn.

“Hắc hắc. Hắc hắc hắc.” Tìm được đường sống trong chỗ chết Đường Khảo đã không cách nào dùng lời lẽ bình thường biểu đạt tâm tình của mình, không thể làm gì khác hơn là cười ngây ngô.

“A, các cậu cũng ở đây sao?” Đinh Lam cũng vừa tỉnh dậy, đang đối với việc mình tại sao lại nằm trên đường cái ngoài trường trầm điều không giải thích được.

Phương Hân và Đường Khảo giờ phút này đã không còn lòng dạ nào để ý tới Đinh Lam, tâm tình mất đi nay lại tìm được, khiến bọn họ đều muốn săn sóc đến ái nhân trước mặt.

Đinh Lam nhìn thấy cách đó không xa có một vị lão nhân thần sắc nghiêm trọng đang cùng một tráng hán tướng mạo hàm hậu thấp giọng nói chuyện với nhau về cái gì đó, hần liền lén lút hướng Phương Hân hỏi: “Bọn họ là ai a? Là bọn họ cứu chúng ta sao?”

“Suyt. Bọn họ là sư phụ và đại sư huynh của thầy Vũ Văn, là thầy Vũ Văn giao phó bọn họ đến cứu các cậu, cậu nên cảm ơn bọn họ a.” Bởi vì có chút kính sợ không nói rõ được với hai người kia, Phương Hân chỉ dám nhỏ giọng trả lời Đường Khảo.

“Vây. Thầy Vũ Văn đâu? Thầy đã đi đâu rồi?” Đinh Lam nhìn quanh bốn phía, vẫn chưa thấy bóng dáng của Vũ Văn.

“Thầy Vũ Văn.” Phương Hân thoáng cái ngơ ngác, nàng đột nhiên kỳ quái phát hiện chính mình nhớ không nổi vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Huyền Cương chậm rãi đi sang đây, trầm mặc nhìn Phương Hân, tuy có đôi mắt nhìn rõ hết thấy, nhưng không cách nào hướng bọn họ kể rõ điều gì.

Tráng hán thấy ba người trẻ tuổi đều có chút mê mang, liền tiến đến, vui vẻ hòa nhã nói: “Các cậu nghỉ ngơi trước một chút, sau hừng đông, các cậu có thể tự về nhà, nếu không có nhà ở thành phố này, cũng có thể trước đi theo chúng tôi, vô luận thế nào, trường học bên kia các cậu không cần vội về.”

“Thầy Vũ Văn không đi cùng chúng ta sao?” Đường Khảo truy vấn.

“Y.” Tráng hán có chút chần chờ, “Vũ Văn còn có chuyện khác phải xử lý, không cùng chúng ta đồng hành, y muốn tôi nói với các cậu một tiếng tạm biệt.”

“A.” Một tiếng tạm biệt này, khiến cho ngực ba thanh niên đều trầm xuống, Vũ Văn thành linh ly biệt, khiến trong lòng bọn họ phẳng phất như bị người đào ra một khoảng không, hơn nữa chẳng biết tại sao, bọn họ đều có một loại trực giác kỳ quái, sau lần chia tay này, e rằng không bao giờ có thể gặp mặt thầy Vũ Văn nữa.

“Tây Quan, con tới đây một chút.” Xa xa trong thanh âm bình tĩnh của lão nhân lại có chút khí thế không giận tự uy.

“A, con tới ngay.” Tráng hán được gọi là Tây Quan nhanh chóng chạy trở về.

“Mấy thứ này quá mức nguy hiểm, ta thấy vẫn đừng nên mang ra ngoài.” Biệt Ly tiên sinh chỉ chỉ vài món tà binh ném trên đất.

“Chuyện sư phụ đã quyết định, không cần hướng con trưng cầu ý kiến nữa chứ?” Tây Quan tùy tiện nhặt lên một kiện tà binh, nhìn kỹ một tầng dây mây quấn bên ngoài, chợt nói: “Tay nghề bện dây mây của Vũ Văn, hình như là sư phụ dạy y phải không?”

Biệt Ly tiên sinh sững sốt, tiếp nhận tà binh trong tay Tây Quan tinh tế nhìn trong chốc lát, phút chốc trầm ngâm, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Bỗng nhiên, ông thấp giọng quát: “Lấy Tà Binh Phổ của ta đến!”

“Vâng!” Tây Quan cung kính khom lưng, trở tay từ trong túi du lịch phía sau rút ra một quyển trục thật lớn cao cỡ nửa người, đẩy giấy niêm phong ra nghênh phong triển khai, quyển thủ nhất thời hiện ra ba chữ

viết bằng mực tàu khỏe khoắn hữu lực thật to “Tà Binh Phổ” . Tiếp theo hấn lại dùng tay kia thò vào trong túi du lịch, xuất ra một bút lông dùng túi bố màu ánh tím bao lấy đầu bút, nhảy lên không xuất thủ, Tây Quan dùng răng giứt dây thừng mảnh thắt quanh túi ánh tím ra, túi bố lớn rơi xuống, lộ ra một cây bút lông sói cực lớn nhúng đầy chu sa! (Tiêu: chu là đỏ, sa là cát, chu sa là cát đỏ :]] thật ra thì đó là một loại khoáng vật có màu đỏ tự nhiên, có thể ở thể rắn hoặc lỏng)

Biệt Ly tiên sinh trên tay vận kinh run lên, thoáng chốc chần dứt dây mây, loan đao Shamshir gãy giữa thoát khỏi dây mây trói buộc, lại phóng ra hào quang dị thường. Lão nhân ngưng mắt nhìn chốc lát, tiếp nhận bút lông sói trong tay Tây Quan chuyển đến ở trên thân đao trọng trọng quét xuống, loan đao cao thấp nhất thời phủ đầy chu sa đỏ tươi, ông lại trở tay vỗ, đem loan đao dùng sức đặt trên quyển trục bằng vải trắng mở căng ra trong tay Tây Quan, ngoại hình của loan đao lập tức được dập khắc trên quyển trục.

“Loan đao Shamshir của Ba Tư, hoa văn Damascus làm bằng thép, sắc bén dị thường, không gì sánh được, đứng hàng thứ tám trong Tà Binh Phổ!” Ngay sau đó, Biệt Ly tiên sinh lại dùng bút lông sói viết xuống chú thích rồng bay phượng múa bên cạnh ấn dấu của trường đao.

Tây Quan nâng quyển trục vải trắng, tựa hồ đối với cử động của Biệt Ly tiên sinh cũng không xa lạ.

“Thập tự thương Nhật Bản, hoa văn ám quang làm bằng thép, kiên cường không lay chuyển được, ý chí cương liệt, đứng hàng thứ 11 trong Tà Binh Phổ!”

“Trường kiếm Keris của Malaysia, hoa văn thô diện làm bằng thép, lưỡi được axit ăn mòn, mũi nhọn ngầm chứa độc, đứng hàng thứ 15 trong Tà Binh Phổ!”

“Đoản kiếm Kanjal của Caucasus, hoa văn hàn nổi làm bằng thép, lưỡi sắc sống rộng, lấy tiểu át đại, đứng hàng thứ 18 trong Tà Binh Phổ!”

Những thanh tà binh còn lại, Biệt Ly tiên sinh cũng đều theo chuẩn mực đó mà làm, sau khi lưu lại thác ấn chu sa đỏ tươi thì thêm vào chú thích thứ hạng.

Đợi cho bốn binh khí đều lưu danh Tà Binh Phổ, Biệt Ly tiên sinh nhìn bốn thác ấn đều có ký hiệu hình tròn sư hổ, không khỏi cười lạnh: “Hừ hừ. . . . Nhân thú Sô Ngu sao? Thật sự là dối mình dối người. . . .”

Tây Quan cũng không kém than thở nói: “Tài nghệ của đoán sư binh khí đạt tới đỉnh cao, cũng là khi nghệ thuật sát nhân đạt tới đỉnh cao, trên tà binh khắc xuống nhân thú Sô Ngu quả có chút dối trá, ít nhất cũng chỉ cân bằng một chút nội tâm áy náy của đoán sư thôi.”

“Bản thân đoán sư, cũng chỉ là một phần của binh khí mà thôi, giấu hết tẩy tâm tranh đoạt sau lưng, mới là thủ phạm. . . . Chỉ cần trên đời này còn tranh đoạt lợi ích, tà binh sẽ không biến mất, nếu muốn chính sửa bản Tà Binh Phổ này đây, e rằng vĩnh viễn cũng sẽ không có ngày gác bút.” Sau một tiếng thở dài, Biệt Ly tiên sinh liền dùng hai tay gắt gao nắm lấy bốn thanh tà binh, chỉ thấy một đoàn bạch quang hiện lên, băng vân bán trong suốt nhất thời che kín quanh thân tà binh. Biệt Ly tiên sinh dùng linh lực thuần hậu giữa hai tay chế tạo ra không gian nhiệt độ thấp cơ hồ đến gần độ không tuyệt đối (giới hạn dưới của nhiệt độ, bằng-273.15oC) , cư nhiên khiến độ bền của tà binh kịch liệt giảm xuống, mà sinh ra hiện tượng tính giòn của kim khí ở nhiệt độ thấp.

“Đều tản đi cho ta!” Biệt Ly tiên sinh gầm nhẹ một tiếng, đem sức mạnh đều tập trung trong tay, mũi nhọn của bốn thanh tà binh toàn bộ ứng tiếng vỡ vụn, băng giữa không trung hóa thành một mảnh quang mang lóng lánh đầy trời! Bốn tinh hồn đoán sư không chỗ ký thác, cũng hóa thành một đám sương màu xanh, chậm rãi tiêu tán trong không gian.

“Sư phụ, còn một thanh này.” Tây Quan tiến đến từng bước, trình Tinh Lạc đao trước mắt Biệt Ly tiên sinh.

“Tinh Lạc đao, làm bằng thiên thạch, không lưỡi không mũi nhọn, hại người vô số, đứng hàng thứ hai trong Tà Binh Phổ!” Đối mặt với thanh đoạn đao này, Biệt Ly tiên sinh cư nhiên dùng đầu ngón tay phải cắt đứt lòng bày tay trái, đem bàn tay đầy máu tươi vẽ loạn trên đoạn đao, vì nó lưu lại thác ấn huyết hồng trên Tà Binh Phổ.

“Loại đồ vật này, vốn không nên xuất hiện trên địa cầu. . . .” Tây Quan có chút căm hận nói.

Biệt Ly tiên sinh không nói lời nào, dùng sức đem nó hướng mặt đất ném xuống, đoạn đao lập tức cắm thật sâu vào trong bùn đất, song chưởng lão nhân hợp lại, máu tươi trong lòng bàn tay nhất thời hóa thành một đoàn hỏa diễm như đóa sen xanh, từ trong tay nhú lên, ngọn lửa cuốn trên thanh đoạn đao nọ, dưới nhiệt độ cao ba ngàn độ, Tinh Lạc đao cho dù là dị vật ngoài trái đất, cũng vẫn rất nhanh bị nấu chảy thành một bãi nước thép.

“Chuyện cũ trước kia, đầu xuôi đuôi lọt! Cũng tốt. cũng tốt.” Biệt Ly tiên sinh ngẩng đầu ngóng về phía chân trời, tiện tay đem bút lông sói vứt cho Tây Quan. Loạn của tà binh, rốt cuộc đã kết thúc.

Tây Quan thấy Biệt Ly tiên sinh đã hủy diệt toàn bộ tà binh, liền cuộn Tà Binh Phổ lại, chuẩn bị cất vào.

“Chờ đã!” Biệt Ly tiên sinh đột nhiên vung tay lên, “Vũ Văn Thụ Học đứng hàng thứ nhất Tà Binh Phổ, vẫn là. Gạch bỏ đi!”

“Rõ!” Tây Quan xoạch một tiếng kéo quyển trục Tà Binh Phổ đến cuối, dùng bút lông sói nặng nề vẽ xuống một nét!

Hàn phong sáng sớm đông lạnh khiến Vũ Văn tỉnh dậy trong hôn mê, y quần áo đơn bạc lạnh run đứng dậy, phát giác chính mình vẫn như cũ nằm trên đỉnh đài sân thể dục.

Thái dương còn chưa lộ ra nơi chân trời, chân trời chỉ vừa hừng sáng, bốn phía lâm vào trong một mảnh tĩnh mịch, không cảm giác được khí tức nào của sinh mệnh.

Trong miệng phảng phất như bị người rẩy một mẩu vụn thiết, một cổ vị kim khí gỉ sét khó chịu tràn ngập trong miệng Vũ Văn, y cố sức nuốt chút nước miếng, cúi đầu nhìn hai bàn tay tái nhợt của mình.

Sư phụ thật sự đã đem toàn bộ lấy đi rồi sao?

Vũ Văn bắt đầu thử thức tỉnh linh lực trong cơ thể, nhưng sau vài lần thử đi thử lại, y rốt cuộc ý thức được, hết thấy đều là phí công, hư linh hỏa cầu màu xanh thủy chung không thể xuất hiện trong tay y. Vũ Văn hạ môi, lộ ra một nụ cười thâm đạm, Biệt Ly tiên sinh quả nhiên nói được thì làm được, phong tỏa trung khu linh năng của y, từ nay về sau, y không bao giờ có thể sử dụng linh lực gì nữa.

Nhu nhu khớp ngón tay cứng ngắc, Vũ Văn thật sâu hít thở một hơi không khí thanh lạnh. Chịu đựng khớp xương đau nhức toàn thân, y lắc lư lão đảo đi tới bên mép đỉnh đài.

Một hồi ác chiến đêm qua, giờ phút này đã không còn lại nửa điểm dấu vết, khu ký túc xá yên tĩnh đang chuẩn bị nghênh đón ngày mới. Năm ngàn ma quân bị Huyết Cổ Hàng Ma Chú đánh trúng sớm đã tan biến vào hư không, hết thấy hư ảo mộng, vẫn là bụi về với bụi, đất về với đất.

Mất đi linh lực, lại mất đi Huyền Cương, bản thân e rằng đã không thể xem như một người dẫn đường Hoàng Tuyền nữa, nhưng đây không phải là chuyện mình vẫn chờ mong sao, thân phận người dẫn đường Hoàng Tuyền này, thật sự quá nặng nề.

Vũ Văn có chút cay đắng nở nụ cười. Có lẽ, hết thấy đều là mệnh trung chú định?

== END ==

Tà Binh Phổ đã kết thúc, kính thỉnh chờ mong Hoàng Tuyền dẫn lộ nhân hệ liệt quyển ba Toái Đan Thanh .

Tiêu: nói vậy thôi, chứ từ năm 2008 đến nay vẫn chưa thấy động tĩnh gì từ Nạp Lan ca =..= Thật ra còn có một quyển về thời niên thiếu của Vũ Văn Thụ Học nữa. Nhưng mà mới ra được 2 3 chương thì ngừng rồi

T____T Cảm ơn mọi người đã theo dõi đến tận phút cuối cùng. Nếu Nạp Lan ca sáng tác tiếp ta sẽ lập tức dịch ngay :3

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tuyen-dan-lo-nhan-he-liet>